TRAIAN TANDIN

PARANORMALUL ÎN CRIMINALISTICĂ

Vol. I

Volumele I şi II

Cuprins

Volumul I

Cuvânt înainte
1. TELEPATIA
1.1. Gândirea pe aceeaşi frecvenţă
1.2. Experimente telepatice
1.3. Salvaţi de la moarte prin telepatie
1.4. O poliţistă cu capacităţi telepatice
1.5. Transmitere telepatică a portretului-robot al unui hoţ
1.6. „Grădinarul ucigaş”
1.7. Misterul crimei din pădurea Gains
1.8. Un copil indian a povestit cum fusese ucis
1.9. Telepaţii în slujba serviciilor secrete
1.10. Câteva concluzii
2. CLARVIZIUNEA
2.1. Ce reprezintă acest fenomen
2.2. De 23 de ani, o clarvăzătoare ajută Scotland Yard-ul la elucidarea crimelor
2.3. Gerard Croiset – cel mai cunoscut detectiv psihic din Olanda
2.4. A devenit clarvăzător după ce a căzut în cap
2.5. O clarvăzătoare contra mafiei drogurilor
2.6. Cerşetoarea misterioasă
2.7. „Detectorul” de bombe
2.8. Oameni capabili să vadă, să audă şi chiar să miroasă, lucruri care se află la sute de kilometri distanţă de ei
2.9. Colecţie de cazuri judiciare rezultate prin metode paranormale
2.10. „Adevărul se află dincolo de noi”
2.11. Clarvăzătoare în întuneric
2.12. Calul şi clarvăzătorul
2.13. Fotografia cu amprente bioenergetice

2.14. Copii cu calităţi paranormale pe urmele hoţilor
2.15. Clarvăzătoare la 12 ani
2.16. Un alpinist rănit, localizat de la 1600 km distanţă
2.17. Oameni care văd boala din propriul corp şi al celorlalţi
2.18. O clarvăzătoare româncă, oarbă de 35 de ani, vede în corpul omenesc, asemenea unui ecograf
2.19. O fetiţă de numai şase ani l-a vindecat de cancer pe preşedintele Braziliei
2.20. Copii cu capacităţi paranormale unice
2.21. Oameni cu cele mai mari puteri paranormale
2.22. R. J. Lees, mediumul care a ştiut cine a fost Jack Spintecătorul
2.23. Vestitul medium american, Uri Geller, contribuie la soluţionarea unei crime comise în urmă cu opt ani
2.24. Uimitorul medium, Elizabeth Mahan, ajută poliţia să descopere cadavrul unei fetiţe de trei ani şi să aresteze ucigaşul
2.25. Dorothy Allison – mediumul care a ajutat poliţia în găsirea multor persoane dispărute
2.26. Cu ajutorul unui medium, i-a descoperit pe asasinii fiului său
2.27. „Sinucigaşul m-a ajutat să-i salvez fosta iubită”
2.28. Cu ajutorul unui medium, poliţia rezolvă un caz de răpire
2.29. Un medium ajută poliţia să găsească un băieţel dispărut
2.30. Un medium a ajuns celebru după ce a prezis o evadare spectaculoasă
2.31. Datorită puterilor sale, un poliţist a ajuns cel mai cunoscut medium din Anglia
2.32. Mediumul Rita Rogers – o clarvăzătoare care a ajuns consilierul Curţii Regale Britanice
2.33. Oricine poate deveni clarvăzător

2.34. Test – clarviziunea
3. PREMONIŢIA
3.1. Prevestirea viitorului
3.2. Scurte premoniţii istorice
3.3. Prezicerea unor catastrofe
3.4. Vise celebre
3.5. Premoniţii salvatoare de la moarte
3.6. Premoniţia morţii
3.7. Misterul gemenilor telepatici
3.8. Premoniţii uluitoare cu efecte judiciare
3.9. Coşmaruri salvatoare
3.10. „Voci” salvatoare
3.11. „Voci” criminale
3.12. Halucinaţiile
3.13. Premoniţiile şi halucinaţiile colective
4. SOMNAMBULISMUL
4.1. Ipoteze de explicare a fenomenului
4.2. Cele mai ciudate cazuri de somnambulism
4.3. Ucigaşi în somn
4.4. Impulsurile criminale ale Lunii
4.5. Hipnoza – remediu contra somnambulismului
4.6. Nu-l treziţi pe cel care umblă în somn!
5. VAMPIRISMUL ENERGETIC
5.1. Un fenomen straniu
5.2. Ucigaşul de animale
5.3. Urmaşul lui Vlad Ţepeş la Bucureşti
6. RADIESTEZIA
6.1. Scurt istoric
6.2. Radiestezia în ajutorul medicinei
6.3. Radiestezia în ajutorul armatei
6.4. Radiestezia în sprijinul poliţiei
6.5. Radiestezia în România
7. HIPNOZA
7.1. Sugestia
7.2. Scurt istoric al hipnozei
7.3. Hipnoza în sprijinul poliţiei

7.4. Hipnoza în slujba serviciilor secrete
7.5. Cazuri terifiante dezvăluite sub hipnoză
7.6. Din curiozităţile hipnozei
8. „DEJA VUE”
8.1. Ce este acest fenomen?
8.2. Shizong, împăratul justiţiar
8.3. Atac preîntâmpinat
8.4. Actriţe scăpate de la viol
8.5. Nimeni nu l-a crezut pe nebun
9. DEDUBLAREA
9.1. Explicaţii asupra fenomenului
9.2. O poveste unică
9.3. Proiecţia astrală
9.4. Avocatul fantomă
9.5. Bilocaţia – cauză a schizofreniei?
9.6. Personalităţi multiple
9.7. Miss personalitate 1990
10. FOCURI ŞI INCENDII MISTERIOASE
10.1 „Focul nestăpânit”
10.2. Incendiul din „sălaşul vrăjitoarelor”
10.3. Arderea selectivă
10.4. Duhul focului
10.5. Numărul 13 – blestem şi pentru foc!
10.6. Focul „justiţiar”
10.7. O închisoare demolată din cauza... focului ascuns!
10.8. Incendiile din Săptămâna Patimilor
10.9. Spiritul focului nu se teme de pompieri
10.10. Misterul Bibliilor nearse
10.11. Dumnezeu salvează o biserică de la incendiu
10.12. Stafia incendiilor
10.13. Spiritul unui bătrân ucis incendiază o cafenea
10.14. Strigătul din flăcări
10.15. Un ciudat caz criminalistic
10.16. Familia incendiatoare
10.17. Aruncătorul uman de flăcări

10.18. Femeia care incendiază din priviri
10.19. Ergotismul – o boală bizară
10.20. Creierul care scotea fum
10.21. Mersul pe jăratic
10.22. Fulgerele vindecătoare
10.23. Combustia spontană
10.24. A dat Nero ordin să fie incendiată Roma?
11. APARIŢII ŞI DISPARIŢII MISTERIOASE
11.1. Un mare iniţiat antic dispare în timpul procesului
11.2. „Olandezul zburător” – un mister de patru secole
11.3. Ocolul trăsurii
11.4. Visul libertăţii
11.5. Călugărul ţar?
11.6. Expeditorul… dispare, scrisorile rămân
11.7. Oceanul răpitor
11.8. Dispariţii stranii
11.9. Compasul călător
11.10. Rosalia sau salvarea fantomelor
11.11. Muntele dispărut
11.12. Mary Celeste şi-a ridicat echipajul la ceruri?
11.13. Cizmarul împiedicat
11.14. Poliţist complice la crimă
11.15. Iluminarea
11.16. Un drum fără întoarcere
11.17. Distracţii mexicane
11.18. Enigma dispariţiei batalionului Norfolk
11.19. Oare când ai să revii?
11.20. Distrugătorul fantomă
11.21. Trenul misterios
11.22. Cazul „Moulin – dispariţii incredibile”
11.23. „Memoria” sângelui
11.24. Podurile care dispar
11.25. O dispariţie cu multe semne de întrebare
11.26. „Cine intră în templu se transformă în duh…”

11.27. Dispariţia pasagerilor din trenul expres Indianapolis-Petersville
11.28. Un mister de nepătruns înconjoară o catastrofă aviatică
11.29. Salvare şi… groapă
11.30. Vespasiana „mâncătoare de oameni”
12. COINCIDENŢELE – UN FENOMEN PARANORMAL?
12.1. Un garou la momentul potrivit
12.2. Copilul zburător
12.3. Acelaşi glonţ ucide după 20 de ani
12.4. Cea mai incredibilă coincidenţă a istoriei: Lincoln şi Kennedy
12.5. Asasinarea în aceeaşi zi a regelui Umberto I al Italiei şi a tizului acestuia
12.6. Bruce Lee şi moartea fiului său, Brandon
12.7. Un ucigaş reîncarnat comite aceeaşi crimă după… 157 de ani
12.8. Un aisberg pe cer
12.9. Soarta
12.10. Verişori îndepărtaţi
12.11. Cartea regăsită
12.12. O crimă repetată după 20 de ani
12.13. Un singur glonţ a făcut două victime, la interval de 52 de ani
12.14. Caii ucigaşi
12.15. Confuzie la tribunal
12.16. Înştiinţare cu surprize
12.17. Cea mai ciudată coincidenţă
12.18. Coincidenţă de nume
12.19. Dorinţa unei decedate într-un accident de circulaţie
12.20. Sindromul gemenilor
12.21. Enigma satului cu 64 de gemeni
12.22. Festivalul gemenilor
12.23. Recorduri în lumea gemenilor

12.24. Un fetus frate geamăn în cap
12.25. Gemeni cu existenţe absolut identice
12.26. „Moartea din leagăn”
12.27. Vocea ucigaşă a cavernelor
13. AURA
13.1. Ce este aura?
13.2. Efectul Kirlian
13.3. Efectul Kirlian în slujba serviciilor secrete
13.4. În anumite condiţii, aura oricărui om poate fi văzută cu ochiul liber
14. ÎNGERII PĂZITORI
14.1. Fiecare om are un înger păzitor
14.2. „Întâlniri cu trimişii divini”
14.3. Îngeri fotografiaţi
14.4. „Salvatorul invizibil” din Africa de Sud
14.5. Salvaţi de la moarte de îngerii lor păzitori
14.6. Supravieţuiri miraculoase în urma unor acte criminale
14.7. Un şef de post salvează de la moarte un nou-născut, îngropat de viu de mama sa
14.8. Cum putem şti dacă îngerul păzitor este aproape
15. ASTROLOGIA – ARTA DE A CITI ÎN STELE
15.1. Părintele astrologiei: Claudiu Ptolemeu
15.2. Când prezicerile prind viaţă
15.3. Nostradamus – cel mai faimos profet al tuturor timpurilor
15.4. Misteriosul număr 13 în lumina astrelor
15.5. Există o astrologie judiciară?
16. MOARTEA CLINICĂ – VIAŢĂ DUPĂ MOARTE
16.1. Cercetări ştiinţifice irelevante
16.2. O descoperire şocantă
16.3. Îngropaţi de vii
16.4. Faraonii erau îngropaţi de vii
16.5. Un om moare şi învie la ora promisă
16.6. Extraordinare relatări privind viaţa după

moarte
16.7. Peter Branks, o adevărată baterie umană
16.8. Efectele morţii aparente asupra vieţii
16.9. Învieri la spital
16.10. Învieri la înmormântare
16.11. Învieri la morgă
16.12. Recorduri în moartea clinică
16.13. Moartea clinică cu implicaţii judiciare
16.14. După ce a suferit o moarte clinică, a ajuns o pictoriţă celebră
17. BLESTEMUL
17.1. Ce este un blestem?
17.2. Blestemul faraonului Tutankamon
17.3. Blestemul Sfinxului a durat 4500 de ani
17.4. Blestemul mumiilor incaşe
17.5. Jefuitorii comorii incaşilor au fost striviţi de un copac, într-o zonă lipsită de vegetaţie
17.6. Vechi blesteme indiene îi decimează pe americani
17.7. Blestemul templierilor
17.8. Blestemul condamnaţilor nevinovaţi
17.9. Blestem în favoarea săracilor
17.10. Nave blestemate
17.11. Blestemul călugărilor din insula Lacroma
17.12. Avionul blestemat
17.13. Blestemul „frăţiei preoţilor”
17.14. Blestemul familiei Kennedy
17.15. „Automobile blestemate”
17.16. Diamantul Hope şi victimele sale
17.17. Blestemul preotesei lui Amon-Ra
17.18. Blestemul statuetei furate
17.19. Blestemul călugărului Ho-tei
17.20. Sfeşnicul malefic
17.21. O pălărie blestemată ucide americanii pe capete
17.22. Talismanul ucigaş

17.23. Ucisă de propria perucă
17.24. „Scaunul morţii”
17.25. Talismanul cu noroc

Cuprins
Volumul II

18. Sindromul de posesiune
18.1. Posedarea demonică – o boală psihică?
18.2. „Satana există!” – avertizează Vaticanul
18.3. Frica de iad ar putea duce la dezvoltarea economiei
18.4. Diavolul l-a vrut ţar pe Ivan cel Groaznic
18.5. Hitler era posedat de diavol
18.6. Oraşul cu dracul în nămol
18.7. Torturată şi omorâtă sub pretextul că este posedată de diavol
18.8. Lupta cu Satana
18.9. Şi-a măcelărit familia în numele diavolului
18.10. „Diavolul mă obligă la crime!”
18.11. „Diavolul sălăşuieşte în noi!”
18.12. Asasini dominaţi de spiritul demonic
18.13. Satana îi cerea jertfe
18.14. O bestie posedată de un demon medieval
18.15. Femei demonizate
18.16. Copiii diavolului
18.17. Dublu asasin posedat de „diavolul alb”
18.18. „Îngerul morţii”
18.19. Forţată de diavol să-şi ucidă rivala
18.20. O crimă dictată de diavol
18.21. Cine ucide? Omul sau Necuratul?
18.22. Exorcismul
18.23. Un „erou al purificării”
18.24. Diavolii şi Satana au o reţea complexă de comunicare
18.25. Foc diavolesc

18.26. Exorciştii francezi sunt copleşiţi de numărul posedaţilor de diavol
18.27. Exorcizare fatală
18.28. Omorâtă de un exorcist
18.29. Justiţia americană angajează exorcişti!
18.30. Armata a chemat „alungătorii de diavoli”
19. Spiritismul
19.1. Supravieţuirea spiritului, o credinţă străveche
19.2. Daniel Dunglass Home – cel mai mare medium al tuturor timpurilor
19.3. Dickens şi Mozart au scris opere dictate de spirite
19.4. Unul dintre cei mai bogaţi oameni din istoria Americii şi-a obţinut averea cu ajutorul spiritismului
19.5. Bogdan Petriceicu Hasdeu – un nume celebru în spiritismul din România
19.6. În 1936, la Câmpina, un tânăr a murit pentru că a sfidat Divinitatea
19.7. Duel pe viaţă şi pe moarte
19.8. O crimă face dintr-o stradă coşmarul tuturor bărbaţilor
19.9. Asasina venea de pe lumea cealaltă
19.10. Ucigaşi denunţaţi de spirite
19.11. „Spiritul surorii mele m-a ajutat să-l găsesc pe ucigaşul ei”
19.12. Drama de pe Lacul îndrăgostiţilor
19.13. Cel mai temut procuror din SUA descoperă ucigaşii comunicând cu victimele prin spiritism
19.14. Prin spiritism, la poliţie
19.15. Un spirit a salvat o tânără de la moarte
19.16. Un spirit apără de hoţi o casă din Timişoara
19.17. Un spirit malefic ucide mediumul care-l invocase
20. Magia
20.1. Scurt istoric
20.2. Vrăjitoria în slujba lui Satan

20.3. Dictatorii şi magia
20.4. Demonul „Barbă Albastră” – cel mai sinistru client al magiei negre
20.5. Uciderea unui comisar de poliţie
20.6. Vrăjitoarea lucra cu Satana de 25 de ani
20.7. Uciderea unor practicanţi ai magiei negre
20.8. Crime în serie, prin magie neagră, în Brazilia
20.9. Scotland Yard-ul are o subdiviziune de combatere a magiei negre
20.10. Un magician a devenit profesor la Scotland Yard
20.11. Puterea magiei voodoo
20.12. Moartea la comandă
20.13. Magia albă
20.14. Cum vă puteţi apăra de hoţi şi de criminali folosind magia
21. Vrăjitoria
21.1. Naşterea vrăjitoriei şi sărăcia
21.2. Erezia şi vrăjitoria
21.3. Un masacru care durează de trei veacuri
21.4. Vrăjitoria în lumea modernă
21.5. Chiromanţia în slujba Poliţiei
21.6. Cu ajutorul chiromanţiei, oricine poate şti dacă posedă capacităţi paranormale
21.7. Descifrarea chipului ucigaşului într-o şedinţă de ghicit
21.8. Femeia care rezolvă furturile „citind” într-un ciubăr
22. Viaţa după moarte
22.1. Învăţăm să murim
22.2. O femeie se întoarce din Rai cu o mână plină de aur
22.3. Stenograma de dincolo de mormânt
22.4. Generalul de Gaulle salvat de fiica sa moartă
22.5. Protestul de dincolo de moarte
22.6. „Mamă, îmi lipseşte capul!”

22.7. După 600 de ani de la moartea sa, un medic a depus mărturie în faţa tribunalului
22.8. Când morţii poruncesc celor vii
22.9. O moartă a indicat fiicei sale cine a ucis-o
22.10. Test – Ce înseamnă pentru dumneavoastră viaţa de apoi?
22.11. Cadavre care nu putrezesc
22.12. Călătorii din trecut
23. Reîncarnarea
23.1. De ce cred oamenii în reîncarnare
23.2. Reîncarnarea în vizorul psihiatrilor
23.3. Copiii şi reîncarnarea
23.4. Nu suportă bărbaţii fiindcă a fost violată acum 170 de ani
23.5. Reîncarnarea unui ucigaş american
23.6. Înger sau demon
23.7. Pedepsit pentru o crimă înfăptuită într-o altă viaţă
24. Fantome, stafii, spirite
24.1. Ce sunt şi cum se explică fantomele
24.2. Fantomele pot fi fotografiate
24.3. Fantoma de la Operă
24.4. Eroul Vestului sălbatic vizitează periodic teatrul
24.5. Misteriosul Littledean Hall
24.6. Fiecare membru al familiei regale britanice are propria sa… fantomă
24.7. Stafiile din strada Vodă Lăpuşneanu
24.8. Fantomele „cutreieră” mările şi oceanele
24.9. Legenda căpitanului Bayliss
24.10. Fantoma „Baronului Roşu”
24.11. Misterul nălucilor din mănăstire
24.12. Fantoma lui Hitler bântuie fortăreaţa din Bavaria
24.13. Fantoma lui Mario Lanza şi legătura spirituală dintre el şi Elvis Presley
24.14. Chipul lui Mihai Viteazul a apărut în racla care

i-a păstrat capul
24.15. Fantomele care bântuie Rusia
24.16. Fantomele îi sperie până şi pe prim-miniştrii japonezi
24.17. În SUA toate casele trebuie controlate să nu aibă fantome
24.18. Fantome pe Everest
24.19. Există strigoi?
24.20. Minunea de la Moineşti
24.21. Dezgropat pentru a fi omorât
24.22. Bilet de la un strigoi
24.23. Fantoma Ducelui de Norfolk şi-a luat adio de la pământeni
24.24. Întoarcerea reginei luptătoare
24.25. Craniile din Calgarth Hall
24.26. Judecătorul care şi-a spânzurat fiica
24.27. Urmele de pe mormânt
24.28. Mâna căpitanului
24.29. Condamnat la… nemurire
24.30. Tâlhari cu… ajutorul morţilor
24.31. Stafiile caselor regale
24.32. Eroarea fatală
24.33. Remuşcările unei mame
24.34. Cursa spre eternitate
24.35. Răzbunarea victimei canibalilor
24.36. Grota contrabandiştilor
24.37. Să fi existat oare Fantomas?!
24.38. Lugubra moştenire a lui Jack Spintecătorul
24.39. Împuşcată din gelozie
24.40. „Serviciul secret” şi actorul înjunghiat
24.41. În căutarea fratelui spânzurat
24.42. Copiii ucigaşi
24.43. Ştreang pentru criminal
24.44. Ucigaşii propriului fiu
24.45. O dramă cumplită a unei iubiri
24.46. Materializarea unei decedate

24.47. Stafia răzbunătoare
24.48. Doi copii omorâţi de stafii
24.49. Cu fantomele, pe urmele lui... Sherlock Holmes
24.50. Scheletul ce nu-şi găsea odihna
24.51. Ucis din cauza unei... monede
24.52. Fantomele din Academia de Poliţie
24.53. O fantomă alertează poliţia
24.54. Fantomele din zborul 401 EA
24.55. Un avion în flăcări a fost adus la sol de fantoma unui pilot
24.56. Verigheta ucigaşă
24.57. Criminalul demascat de mâna victimei
24.58. Expunerea unor instrumente de tortură a dezlănţuit stafiile mutilaţilor
24.59. De 121 ani, fantoma unui ucigaş bântuie o închisoare
24.60. Fantomele din închisoarea Lake County
24.61. S-a furat o fantomă!
24.62. Un hoţ celebru dă spargeri chiar şi după moartea sa
24.63. Un spirit a violat în vis 30 de călugăriţe
24.64. „Grota Haiducilor" din Băile Herculane este bântuită de fantoma unui tâlhar
24.65. Fantoma unui celebru spărgător goleşte iarăşi băncile
24.66. O fantomă a furat un colier de diamante
24.67. Fantoma lui Al Capone şi berăria
24.68. Spiritul lui Einstein îi bântuie pe cei care i-au furat ochii şi creierul
24.69. Fantomele şoselelor
24.70. Doi poliţişti au fost salvaţi de la moarte de un spirit
24.71. Un miner a fost salvat de la moarte de fantoma soţiei sale
24.72. Vânătorii de fantome

24.73. Poltergeist – Spiritul răului
24.74. Test – Vă puteţi transforma în fantomă după moarte?
25. Fenomenul OZN şi extratereştrii
25.1. Ce este un OZN?
25.2. Apariţia unei noi ştiinţe: ufologia
25.3. Sateliţi dispăruţi pentru totdeauna în spaţiu
25.4. „Incidentul Roswell” ascuns de americani
25.5. Un senzaţional document video sustras dintr-o bază militară secretă, relevă că americanii au capturat un extraterestru
25.6. „Ordinul Delfinului” – o organizaţie secretă care studiază viaţa extraterestră inteligentă
25.7. Roboţii, ca posibili mesageri ai fiinţelor extraterestre
25.8. Un proces de informare şi dezinformare guvernamentală
25.9. Fenomenologia OZN în arhivele Serviciilor Secrete Americane 3 25.10. Francezii sunt convinşi de secretele americanilor...3 25.11. „Omul nu este singur în Univers”
25.12. Oameni răpiţi de extratereştri
25.13. Cea mai lungă dispariţie cauzată de răpitori extratereştri
25.14. „Lumina solidă” în contextul fenomenului OZN
25.15. După ce a fost răpită de extratereştri, o femeie a căpătat puteri paranormale
25.16. OZN-urile sunt responsabile de mutilări de animale?
25.17. Poliţia şi farfuriile zburătoare
25.18. Decese suspecte
25.19. John F. Kennedy a fost împuşcat din cauza extratereştrilor
25.20. Un extraterestru – criminal în serie
25.21. Când au ucis, erau răpiţi de extratereştri
25.22. Creierul unui american a fost „furat” de

extratereştri
25.23. Femei violate de extratereştri
25.24. Extratereştrii omorâţi cu pietre
25.25. Acuzat şi judecat pentru spionaj de guvernul american, un extraterestru a fost executat pe scaunul electric
25.26. Sugestiile extratereştrilor pentru a stăvili criminalitatea
25.27. Concluzie referitoare la fenomenul OZN şi extratereştri
26. Paranormalul în vizorul Serviciilor Secrete
26.1. Obţinerea de informaţii cu ajutorul percepţiei extrasenzoriale
26.2. Operaţiunea „Stargate”
26.3. Parapsihologia ca armă politică şi militară
26.4. Utilizarea hipnozei în operaţiuni defensive şi ofensive
26.5. Asasinii programaţi
26.6. „Spălarea creierului”
26.7. Misterul coşmarurilor ucigaşe
26.8. Folosirea astrologiei de către serviciile secrete
26.9. Serviciul Român de Informaţii pregăteşte o diviziune de parapsihologie
26.10. Teleportarea în atenţia NASA
26.11. Jurnalul misterios al locotenentului Luis Crespon
26.12. Excursii fără întoarcere
26.13. Etajul 13
26.14. Armata chineză testează un dispozitiv secret de teleportare
26.15. Sediile centrale CIA şi FBI în vizorul teroriştilor
26.16. Terorismul şi mişcările „spirituale”
27. Escrocherii în paranormal
27.1. Şarlatanii sunt prezenţi pretutindeni
27.2. „Cele zece porunci ale şarlatanilor”

27.3. Un şarlatan „extraordinar”
27.4. Zânele de la Cottingley
27.5. Un expert amator demască o escroacă
27.6. O fotografie îl demască pe şarlatan
27.7. „Sunt un mare escroc!”
27.8. „Dacă mă minţi, minte-mă frumos!”
27.9. Zugravul şarlatan
27.10. „Al treilea ochi…”
27.11. Demascator sau şarlatan?
27.12. Profeţii improvizate
27.13. „Fotografierea gândurilor”
27.14. Triunghiul Bermudelor
27.15. Fantoma din Amityville
27.14. „Chirurgii psihici”
27.17. „Amintiri” din vieţi anterioare
27.18. Un „psiholog” îşi păcălea pacienţii sub hipnoză
27.19. Hipnoză din elicopter
27.20. Statui ale unor elefanţi care beau lapte şi ale altor icoane care plâng
27.21. Un… paranormal escroc şi desfrânat… Rasputin
27.22. Misterul panaceului universal
27.23. Operaţiunea „Masa răutăcioasă”
27.24. Frăţia neagră a inelelor
27.25. Fantome „fotografiate”
27.26. Venerarea unei fantome
27.27. Vânător de fantome, arestat de poliţie
27.28. Internetul şarlatanilor
27.29. Toxicomani extratereştri
27.30. Incidentul de la Roswell – o escrocherie?
27.31. „Nava cercetaşă”
27.32. „Vocea Parlamentului Interplanetar”
27.33. Cercuri în lanurile de cereale
27.34. Nava spaţială a lui Hamilton
27.35. Misterul OZN-urilor din oraşul Gulf Breeze

27.36. Fotografii „cusute cu aţă albă”
27.37. „Răpiţi” de către extratereştri
27.38. Când născocirile pot atinge nivelul unei autenticităţi false
27.39. Cazul Walton – o înşelătorie pentru raţiuni financiare?
27.40. „Sindromul memoriei false”
27.41. Întâlnire de gradul III cu multe grade de alcool
BIBLIOGRAFIE

Cuvânt înainte

Gândirea logică a coexistat întotdeauna alături de cea magică. Lumea fenomenelor paranormale sau a interpretărilor iraţionale este foarte extinsă şi veche ca şi omenirea.

Domeniul paranormalului este deopotrivă fascinant şi înfricoşător: te atrage prin curiozitate, dar te respinge prin frică. Este adânc infiltrat în mintea umană, poate chiar înaintea conştiinţei, de aceea are o forţă uriaşă de sugestie.

Sursa principală a paranormalului este subconştientul individual şi colectiv. Din păcate, ştiinţa nu poate explica toate manifestările paranormalului, dar a reuşit să demaşte şarlatanii, pentru care acest domeniu este o mană cerească.

Implicarea oamenilor de ştiinţă în explicarea fenomenelor paranormale a început încă din Antichitate. Astăzi aceste fenomene sunt studiate în mari universităţi americane şi europene. Mai mult, se intensifică cercetările asupra utilizării paranormalului în scopuri militare şi de persuasiune.

De unde începe şi unde se sfârşeşte paranormalul? Nimeni nu poate spune exact şi dacă cineva va încerca, va fi imediat contrazis. Fiecare răspunde în funcţie de propriul său raport dintre gândirea logică şi cea iraţională,

dar şi sub influenţa sexului, gradului de cultură sau zonei geografice, afiliaţiei la religie. Pentru mai mult de jumătate din omenire, normalul nu se deosebeşte de paranormal. Numai dacă menţionăm cele mai des citate fenomene paranormale, cum sunt hipnoza, telepatia, premoniţia, acestea sunt recunoscute de toată lumea, dar neexplicabile încă pe baza cunoştinţelor ştiinţifice actuale.

Din marele domeniu al paranormalului pot fi, totuşi, delimitate unele caracteristici comune, deşi implicarea factorului psihic individual, a emoţiilor extrasenzoriale, a existenţei unei posibile dotări naturale sau dobândite introduc multe necunoscute.

Astfel, fenomenele paranormale nu pot fi studiate statistic, deoarece nu toţi oameni le sesizează sau cred în acestea. O mare parte din ele poate fi rezultatul unor sugestii sau halucinaţii vizuale sau auditive; deci o plăsmuire a minţii.

Fenomenele paranormale apar rar, neprevăzut, nu pot fi reproduse oricând, oriunde sau în condiţii de laborator. Ele sunt produse de o minusculă minoritate de oameni; denumiţi „persoane dotate”, medium-uri, clarvăzători, bioener-geticieni. Din cauza raritătţii celor cu adevărat dotaţi, domeniul paranormalului abundă de şarlatani, impostori, escroci sau psihopaţi, selecţia şi demascarea acestora fiind de cele mai multe ori dificilă. Foarte mulţi oameni de ştiinţă, mai ales fizicieni şi ingineri, au fost păcăliţi.

Ştiinţa nu posedă încă aparatura de identificare standardizată şi unanim recunoscută, iar condiţiile de studiu variază mult pe plan local. Din cele mai vechi timpuri paranormalul s-a servit de aparaturi diverse, improvizate, de la pendul şi crăcană până la osciloscop şi encefalograf. Astăzi piaţa este inundată de tot felul de talismane, cristale, dispozitive electronice nestandardizate folosite necorespunzător. Toate acestea măresc confuzia celor ce le folosesc.

Din cauza aspectelor menţionate mai sus, nu este de mirare că fenomenele paranormale au primit atâtea denumiri variate, în funcţie de pregătirea şi receptivitatea celor ce se ocupă de acest domeniu. Chiar întreg domeniul paranormalului are mai multe denumiri: parapsihologie, percepţie extrasenzorială, ezoterism, psihotronică, fenomene psi (cu presupuse deosebiri). Confuzia termenilor se datorează faptului că de-a lungul timpului în acest domeniu au fost implicaţi oameni simpli, dar şi inteligenţi, şamani şi vrăjitori, babe bigote, dar şi preoţi, fanatici şi creduli, şarlatani şi scamatori, fizicieni şi alchimişti, filozofi şi medici, ingineri şi electronişti, economişti şi informaticieni.

Cu toate acestea, în mod paradoxal, unele fenomene sau aspecte ale normalului pot căpăta conotaţii din domeniul paranormalului: religia (care se pretează cel mai bine), sexul şi reproducerea (orgii rituale), tehnici ca yoga, prestidigitaţia, dar şi ştiinţe cum sunt chimia (alchimia), matematica (numerologia), astronomia (astrologia), dar mai ales fizica (vibraţii, biomagnetism, forţă vitală, curenţi telurici, fluide vitale, zone energetice etc.).

În altă ordine de idei, existenţa unor astfel de evenimente paranormale a fost întotdeauna discutabilă; unii au văzut şi au crezut, iar alţii nu, dar au tăcut şi doar puţini le-au combătut. Aici intervine problema martorilor. Existenţa unor martori la apariţia unui eveniment paranormal nu înseamnă neapărat că acesta a avut loc în realitate. Şi această situaţie se datorează factorului psihic, emoţiilor colective şi sugestiei în masă, care zădărnicesc un studiu serios. De aceea, anchetarea unui eveniment paranormal este dificilă şi necesită prezenţa unei echipe ştiinţifice multidisciplinare şi a autorităţilor locale.

Dintre autorităţi cele mai reprezentative sunt cele judiciare şi în primul rând poliţia care, în cele mai multe cazuri, asigură paza locului faptei şi declanşează o anchetă. Caracterul misterios, confuz şi contradictoriu al

cazurilor paranormale constituie pentru poliţie şi o provocare. Aceste motive, alături de cel privind înfăptuirea justiţiei în cazuri de acest gen care cad în competenţa sa, cum ar fi asasinatele sau escrocheriile, au determinat poliţiile din ţările avansate să-şi creeze brigăzi specializate în domeniul paranormalului. Amintesc cu titlu de exemplu, Brigada de combatere a magiei negre din cadrul Scotland Yard-ului.

Aceste brigăzi specializate se impun cu atât mai mult cu cât în domeniul paranormalului se găseşte o importantă componentă teoretică, ideologică, fructul gândirii unor psihopaţi fanatici care cred în plăsmuirile minţii lor şi racolează mii de acoliţi săraci cu duhul, labili şi inculţi. Aici putem include ocultismul, misticismul, ezoterismul, doctrine sectante, care sunt fanteziste şi ireale, dar care în multe cazuri conduc la cele mai cumplite tragedii umane, cum sunt asasinatele sadice (sacrificiile umane) „comandate” de Satana sau în numele lui, ori sinuciderile personale şi colective.

Un alt pericol, chiar mai grav, îl reprezintă teroriştii sinucigaşi, pentru care viaţa unor oameni nevinovaţi nu contează, dar care cred în asigurarea unui loc într-un paradis promis de cei care le-au „spălat creierele”.

Iată de ce, alături de cercetările utilizării paranormalului în scopuri militare, asupra unor astfel de fenomene se implică FBI-ul, CIA, NASA, armata şi serviciile de securitate din diferite ţări cu potenţial economic şi ştiinţific.

În lucrarea de faţă nu îmi propun să fac o dezbatere asupra gamei de fenomene ce cuprinde paranormalul, ci mă voi apleca numai asupra celor în care au fost implicate direct sau indirect organele de poliţie, justiţie (unele de-a lungul secolelor, cum ar fi inchiziţia) şi serviciile de informaţii.

Fiind de formaţie ofiţer de poliţie judiciară, cu 36 de ani vechime în această muncă fascinantă cu necunoscutul,

vă pot prezenta o cazuistică paranormală din care să vă daţi seama că unele fenomene paranormale emanate de la „persoane cu adevărat dotate” vin foarte mult în ajutorul oamenilor legii. De asemenea, veţi observa de câte şarlatanii sunt în stare escrocii şi impostorii care au invadat ca ciupercile după ploaie acest domeniu al paranormalului, profitând de faptul că ştiinţa este încă neputincioasă şi nu are argumente explicative convingătoare.

În rest, totul rămâne un mister, trăind cu speranţa că „iraţionalul” de azi va deveni mâine inteligibil!

1. TELEPATIA

1.1. Gândirea pe aceeaşi frecvenţă

Capacităţile celui mai impresionant „computer”, creierul omenesc, constituie un subiect extrem de fascinant şi de amplu dezbătut în comunitatea ştiinţifică, dar şi de publicul larg. Fascinant este ceea ce ştim, dar mai ales ceea ce nu ştim sau nu înţelegem încă. Printre capacităţile insuficient explorate la ora actuală figurează şi telepatia, care suscită un larg interes datorită, mai ales, implicaţiilor practice pe care le-ar avea stăpânirea abilităţii de a comunica, direct, la distanţă, numai prin puterea gândului.

Încadrată în mai ampla categorie a percepţiilor extrasenzoriale (ESP), telepatia (termen derivat din cuvintele greceşti „tele” – distant şi „patos” – simţ) este uneori greu de distins de clarviziune, care însă nu necesită doi subiecţi pentru a se produce. În aceeaşi categorie de fenomene mai figurează precogniţia – capacitatea de a vedea viitorul, retrocogniţia – capacitatea de a vedea evenimentele trecute şi psihometria – abilitatea de a citi istoria unui obiect, acestea două din urmă fiind deseori mediatizate în filme poliţiste cu detectivi de „paranormal”.

Cărţile dedicate telepatiei sunt pline de exemple concrete de oameni obişnuiţi, care susţin că au trăit experienţe de comunicare directă cu o altă persoană, experienţe inexplicabile, pe care le califică instinctiv ca fiind paranormale. Atunci când o persoană se întâlneşte pe stradă cu cineva la care tocmai se gândea, ori când primeşte un telefon de la cineva pe care chiar se gândea să-l caute, sentimentul este că s-a produs ceva ieşit din comun. „Chiar la tine mă gândeam!", e de regulă prima replică într-o astfel de situaţie.

Specialiştii spun că toate tipurile de percepţie extrasenzorială sunt posibile graţie unui „al şaselea simţ”,

pe care fiecare individ îl posedă într-o măsură mai mare sau mai mică. Cum funcţionează acest simţ sau cum poate fi activat nu se poate spune cu precizie în prezent, însă majoritatea celor care studiază aceste fenomene vorbesc despre „vibraţii” sau „sincronizarea pe aceeaşi frecvenţă”. Altfel spus, mintea umană acţionează ca o reţea de transmiţătoare electrice, care transmit gânduri sub forma unor unde, asemenea semnalului radio. Creierul este, de asemenea, echipat cu receptori, care au capacitatea de a analiza atât impulsurile nervoase „normale”, cât şi semnalele care provin din afara corpului şi nu sunt captate de cele cinci simţuri „obişnuite”. Deocamdată nu este clar cum se comportă undele mintale, ce lungime au sau dacă sunt influenţate de obstacolele întâlnite pe traseu.

Dacă admitem comparaţia dintre creier şi un aparat de radio, principala problemă care se pune este aceea de a intra pe frecvenţa potrivită pentru a primi un semnal. Mulţi spun că acest lucru este cel mai uşor de făcut între persoanele care au anumite legături afective, cum ar fi cuplurile de îndrăgostiţi sau părinţii şi copiii, traiul în comun pentru o perioadă mai lungă de timp ajutând la găsirea frecvenţei optime. De multe ori, o mamă simte când copilul ei este în pericol. Primejdia iminentă şi starea de panică duc la creşterea nivelului de adrenalină, „strigătul de ajutor” fiind trimis pe cale telepatică spre persoana de la care se doreşte sau se speră un ajutor, chiar dacă se află la mare distanţă. Aşa se explică, de exemplu, situaţiile în care cineva intervine în ultima clipă pentru a salva o rudă dintr-un mare pericol, fără să poată să spună cum a fost avertizat să intervină. Tot printr-un fel de telepatie se explică şi sentimentul încercat în momentul când moare cineva apropiat, chiar înainte de a fi fost informat. Fireşte, gemenii se descurcă foarte bine în comunicarea telepatică, dezvoltându-şi probabil capacitatea de a intra pe aceeaşi frecvenţă mintală încă din fragedă pruncie.

1.2. Experimente telepatice

După 1960, tehnicile de testare a capacităţilor telepatice s-au diversificat, cercetătorii folosind în experimente imagini sau chiar secvenţe filmate, sau fragmente muzicale.

Un spectaculos experiment a avut loc în acea perioadă la centrul medical Mamonides, din New York, care reducea foarte mult posibilitatea apariţiei unor fraude, având în vedere că „receptorul" era adormit atunci când i se transmitea o informaţie telepatică. Receptorul era plasat într-o cameră izolată fonic şi monitorizat pe perioada somnului, pentru a se detecta momentul când apărea starea de visare, moment indicat de schimbarea ritmului cardiac şi mişcările rapide ale ochilor (REM). „Transmiţătorul", aflat într-o altă încăpere, se concentra asupra unei imagini selectate aleator, încercând să-i transmită celuilalt conţinutul. La sfârşitul perioadei REM, „receptorul" era trezit şi pus să povestească visul avut. Datele strânse au arătat că, în unele cazuri, imaginea sugerată de „transmiţător" era înglobată în vis, aceasta şi în funcţie de capacităţile telepatice ale subiecţilor implicaţi.

Cele mai promiţătoare experimente ştiinţifice în domeniul telepatiei au avut loc la începutul anilor '90, la Laboratorul de cercetări psihofizice din New Jersey. Testele conduse de profesorul Chuck Honorton implicau plasarea „receptorului" într-o incintă perfect izolată, cu pereţi groşi placaţi cu oţel.

Aşezat pe un fotoliu, subiectului i se acopereau ochii cu jumătăţi de mingi de ping-pong, asupra cărora se proiecta o lumină roşie, în timp ce pe urechi i se puneau căşti ce transmiteau un aşa-numit „zgomot alb", obţinut din combinarea de sunete pe toate frecvenţele. Scopul utilizării acestor accesorii era acela de a priva creierul de

stimuli vizuali sau auditivi, astfel încât să se sporească puterea de concentrare pentru a recepta semnalele telepatice.

Testele conduse în astfel de condiţii sunt cunoscute şi sub numele de teste „ganzfeld”, care înseamnă „câmp total”.

„Transmiţătorul” era izolat într-o incintă similară şi pus să se concentreze asupra unei imagini, statice sau dinamice. S-au folosit opt echipe de cercetători, conduse de indivizi diferiţi, astfel încât dacă una dintre ele ar fi obţinut rezultate mult peste medie ar fi fost evident că în echipa respectivă s-a strecurat o fraudă. De asemenea, s-au folosit 240 de subiecţi, aleşi din rândul persoanelor normale, care nu se prezentau drept „paranormale”.

Per ansamblu, subiecţii au reuşit să perceapă imaginea transmisă în 34 la sută din cazuri, un procent semnificativ mai mare decât rata de 25% calculată ca fiind posibilitatea de a ghici pur şi simplu conţinutul mesajului, relevă un articol apărut în revista *New Scientist.*

1.3. Salvaţi de la moarte prin telepatie

i Într-o seară a lunii februarie 1996, Bettina L. (19 ani) din Germania s-a aşezat pe canapea, a închis ochii şi gândurile i-au fost purtate către iubitul ei, Ralf (22 ani). Prietenul Bettinei plecase, de o săptămână, în sudul Italiei, în interes de serviciu. La un moment dat, în creierul Bettinei au început să apară, ca în ceaţă, imagini şterse şi voci neinteligibile. Bettina s-a concentrat puternic şi imaginile şi vocile au devenit mai clare. A văzut un drum de coastă din Napoli şi un Fiat galben care se prăbuşise într-o râpă, devenind o masă de table contorsionate. În interiorul maşinii era un tânăr care nu reuşea să iasă, trupul lui fiind prins între volan şi scaun, ca într-o menghină. Acesta nu era altul decât prietenul ei, Ralf! Bettina îi distingea foarte clar vocea: „Ajutor! Să mă ajute

cineva, căci mă sufoc!” Tânăra era convinsă că nu este doar rodul imaginaţiei sale, şi prietenul ei se afla, într-adevăr, în pericol. Concentrându-se şi mai mult, Bettina a început, pur şi simplu să-şi „strige” gândurile: „Ai să reuşeşti, Ralf! Trebuie să nu cedezi! Luptă, iubitule!” Şi, într-adevăr, incredibilul s-a produs. Gândurile Bettinei au ajuns la destinatar, deşi acesta se afla la mii de kilometri de ea. Ralf a căpătat noi forţe şi a reuşit să îndoaie volanul la loc, să iasă pe portiera turtită şi să se târască afară din maşină. Acestea au fost ultimele lucruri pe care le-a „văzut” Bettina, după care, epuizată, a leşinat.

Cu ultimele lui forţe, Ralf a reuşit să ajungă la cea mai apropiată secţie de poliţie. Apoi, maşina i-a fost examinată de un grup de specialişti, care au declarat că accidentatul n-ar fi reuşit să iasă din maşină niciodată fără ajutorul cuiva din afară. Cu toate acestea, n-a fost descoperit nici cel mai mic indiciu asupra prezenţei unei a doua persoane la locul accidentului.

În urma acestui incident, Bettina L. a fost supusă unei testări ştiinţifice. Ea a fost închisă într-un laborator, singură, fără contact cu exteriorul, având în faţă doar o hârtie şi un creion. Într-o cameră alăturată, un student se concentra asupra unui şir de 100 de numere, pe care Bettina trebuia să le perceapă în ordine. Tânăra a recunoscut corect 97 dintre cele 100 de numere.

i „Transmiterea gândurilor există. O pot afirma categoric, deoarece vorbesc în deplină cunoştinţă de cauză”, susţine profesorul doctor George I., cercetător ştiinţific într-un laborator din Capitală. „Telepatia m-a salvat de la moarte. Era într-o vineri, 14 iulie 1988. Călătoream pe autostrada Bucureşti-Piteşti cu intenţia de a ajunge într-o localitate din Oltenia. Îmi era tare dor de singura mea soră Mariana; doream să-i fac o surpriză ducându-mă neanunţat la ea, spre a petrece weekendul împreună. Mă simţeam bine la volanul maşinii mele Renault şi, deşi şoseaua avea oarecare denivelări, apăsam

tare pe accelerator. Ajunsesem în câteva clipe la 140 de kilometri la oră, o viteză destul de mare pentru şoselele noastre. Dar deodată am auzit vocea Marianei. Parcă se afla lângă mine, atât de clar vorbea. Mariana mă implora speriată: „George, încetineşte. Nu eşti deloc prudent. Ridică piciorul de pe acceleraţie!” Trecură câteva secunde… Eram uluit de acea bruscă halucinaţie auditivă şi instinctiv am luat piciorul de pe pedala de acceleraţie, reducând deodată viteza. Două sute de metri mai încolo un cauciuc al maşinii a explodat. Profesorul George I. a ieşit, de bine, de rău, din superba-i maşină avariată. În urechi îi mai răsunau cuvintele de avertisment ale surorii sale. Dacă nu ar fi încetinit viteza exact în acele sutimi de secundă, accidentul ar fi fost mortal, la iuţeala nebunească pe care o indica la bord aparatul.

Profesorul a recepţionat misteriosul apel al surorii la 20.30, oră când Mariana s-a simţit cuprinsă de o stare ciudată de nelinişte şi ameţeli. În acel moment toate gândurile ei s-au îndreptat spre George, deşi ea n-avea habar că fratele se află la volanul automobilului, în drum spre casa ei. Fratele nu-i comunicase la telefon intenţia de a o vizita. Este clar că la ora 20.30 între frate şi soră a avut loc o transmitere telepatică salvatoare pentru George.

De cele mai multe ori, în proporţie de 90% fenomenele telepatice se produc între gemeni. Dar între George şi Mariana e o diferenţă de trei ani.

„Există totuşi o explicaţie, declară fraţii. De mici copii, după ce ne-au murit părinţii într-un accident de automobil şi ne-au crescut bunicii, noi am fost foarte legaţi sufleteşte. De când eram mici ne-a legat o profundă afecţiune. Eram nedespărţiţi şi toată lumea ne striga «gemenii». Absolut toate vacanţele le petreceam împreună, iar mai târziu, adolescenţi fiind, nu ne deplasam nicăieri unul fără celălalt. Şi ne mai lega ceva, spune profesorul, pe mine pasiunea pentru viteză, iar pe Mariana frica de automobile, după accidentul care ne-a lăsat

orfani.”

Lor li se mai întâmplă adesea ceva bizar: George vrea să-i dea telefon Marianei, şi, în acelaşi moment, ea ridică receptorul spre a forma numărul lui.

Transmiterea gândurilor acţionează între ei cu o regularitate exemplară: telepatia depăşeşte simpla coincidenţă întâmplătoare, căci e fundamentată de o legătură sufletească foarte strânsă, care învinge spaţiul şi, de ce nu, poate şi timpul.

i Câţi dintre dumneavoastră pot afirma cu mâna pe inimă că au avut şansa să nu afle niciodată ce înseamnă suferinţa din iubire? Dragostea este – aşa cum se şi spune – minunată, însă atunci când nu ai ocazia să întâlneşti omul potrivit, ea poate deveni şi o mare povară…

Aura D., din Bacău, este o tânără frumoasă şi plină de viaţă. Cu doi ani în urmă, fata a fost la un pas de moarte, iar faptul că se poate bucura acum de tot ce îi oferă anii săi frumoşi este un miracol.

La 19 ani, Aura a avut ghinionul să se îndrăgostească cu pasiune de un om fără scrupule. Numele bărbatului care a făcut-o să sufere cumplit nu are importanţă, esenţial este că el era mult mai în vârstă decât Aura. Bărbatul avea exact 42 de ani, adică cu 23 de ani mai mult decât amanta sa. Întâlnirea celor doi a fost parcă aranjată de o mână nevăzută: bărbatul venise în vizită la una din colegele Aurei, unde cei doi s-au văzut şi s-au plăcut. De aici până la a se îndrăgosti „nebuneşte” n-a mai fost decât un pas.

„Totul a fost minunat între noi; ne înţelegeam perfect, ieşeam împreună în fiecare seară, ne făcusem chiar şi planuri de căsătorie, povesteşte fata. N-a trecut mult timp şi i-am spus iubitului meu că vom avea un copil şi că ar fi bine să ne grăbim cu nunta.”

Lovitura pe care a primit-o atunci tânăra a fost groaznică; amantul său i-a râs cu răutate în nas şi a anunţat-o că el are familie şi copii şi că ea a fost doar o legătură trecătoare – „aşa, de distracţie”.

„Nu pot să descriu în cuvinte şocul pe care l-am simţit. Nu-mi venea să cred! Când am ajuns acasă, m-am încuiat la mine în cameră. Mi-era ruşine de părinţi, de prieteni, chiar şi de fratele meu geamăn, care plecase chiar în acea dimineaţă la Iaşi şi cu care discut, întotdeauna, toate problemele. Disperată, am luat un pumn de medicamente, le-am dizolvat într-un pahar cu apă şi le-am băut. Apoi m-am aşezat cuminte în pat, aşteptându-mi sfârşitul. Eram convinsă că totul s-a terminat şi nu simţeam niciun regret pentru ceea ce lăsam în urmă."

Aura s-a trezit însă, după 5 zile de comă, la spital. În scurt timp, ea s-a refăcut complet. Atunci a aflat că fratele său geamăn, Andrei D., o scăpase ca prin minune de la moarte. „În momentul în care m-am hotărât să mă sinucid, Andrei a simţit că acasă ceva nu este în ordine şi i-a trecut aşa ca o străfulgerare prin minte că eu o să mor. A dat telefon şi mama i-a spus că sunt bine şi dorm, dar el nu s-a lăsat deloc convins. A insistat să-mi audă vocea, însă mama, sculată din somn, l-a repezit. Era ora 1 noaptea."

Un puternic impuls şi obsesia că sora lui va muri în curând l-a convins pe Andrei să se urce în grabă în tren şi să vină la Bacău. „Când m-au dus la spital, medicii au spus că, dacă mai întârziam câteva ore, n-aş mai fi putut fi salvată. Acum ştiu că am greşit şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că nu m-a lăsat să mor!"

i Cristofor Columb (1451-1506), celebrul navigator italian născut la Genova şi intrat mai târziu în serviciul Spaniei, a beneficiat de serviciile unui „telepat" (transmiţător), cu ajutorul căruia, printr-un alt telepat medic (primitor), ce se găsea la multe mile marine depărtare de el, a putut afla o „reţetă salvatoare contra scorbutului", care-i decima marinarii.

i Un alt caz legat de transmiterea şi recepţionarea gândurilor a şocat întreaga lume medicală. Fiul unui simplu ţăran din Kentucki, Edgar Cayce, a devenit peste noapte, din ilustrul necunoscut de până atunci, o

adevărată celebritate pe plan mondial şi aceasta datorită unui eveniment mai puţin fericit din viaţa sa. Tânăr fiind, Cayce s-a îmbolnăvit grav, căzând la pat, scuturat de convulsii, cu temperatură foarte mare. Transportat la spital, el a intrat într-o comă profundă, fapt ce i-a descurajat şi mai mult pe medici. Însă, în timp ce aceştia încercau în zadar să-l reanimeze, Cayce a început brusc să vorbească tare şi clar, comunicându-le doctorilor cauzele bolii, medicamentele care trebuia să-i fie administrate şi chiar şi compoziţia unei soluţii cu care să fie uns pe spate. Rudele şi echipa medicală au fost frapate atât de faptul că tânărul Cayce vorbea limpede în timp ce se afla în comă, cât şi de faptul că bolnavul avea cunoştinţe dintr-un domeniu ce-i era cu totul străin, el folosind chiar şi terminologia de specialitate. Cazul părea fără speranţă, astfel că medicii au recurs la instrucţiunile lui Cayce, iar după aplicarea tratamentului acesta s-a însănătoşit văzând cu ochii.

Din cauza faptului că Edgar Cayce vorbise fiind în comă, i s-a propus ulterior să fie hipnotizat, ca medicii să poată „smulge” indicaţii de la el pentru anumite tratamente. Cayce a refuzat iniţial acest lucru, acceptând însă în momentul în care s-a îmbolnăvit prietenul său. Transpus în stare de hipnoză, Cayce a dictat o reţetă minuţioasă, folosind denumirile latineşti ale medicamentelor, fapt ce i-a uimit şi mai mult pe medici. S-a constatat că şi în starea de hipnoză, Cayce avea cunoştinţe şi dovedea aptitudini pe care mulţi medici şi le-ar fi dorit, cu toate că pregătirea sa în domeniul medical era nulă. Într-un alt caz, Cayce i-a prescris unui pacient foarte bogat un medicament care nu era de găsit sub nicio formă. După nenumărate anunţuri date în ziarele din întreaga lume, un medic parizian veni cu o declaraţie uimitoare, şi anume că tatăl său preparase acel medicament cu ani în urmă, dar că producţia acestuia încetase. Altă dată, Cayce prescrise un medicament,

indicând totodată şi laboratorul de unde putea fi procurat. Spre stupefacţia medicilor, atunci când au luat legătura cu laboratorul respectiv, li s-a comunicat că medicamentul tocmai fusese elaborat, neavând încă nici măcar un nume.

O comisie formată numai din medici profesionişti a fost însărcinată să descurce iţele acestui straniu caz. La început, aceştia nici măcar nu se gândiseră la faptul că Edgar Cayce ar putea avea capacităţi telepatice, însă, în momentul în care l-au întrebat cum reuşeşte să elaboreze un diagnostic atât de repede, indicând şi tratamentul, Cayce a răspuns că, aflat sub stare de hipnoză, are senzaţia că, poate „intra" în orice creier pentru a afla ceea ce doreşte. Creierul bolnavului, „ştiind" de ce suferă acesta, îl „informează" pe Cayce. După această etapă, urmează căutarea în lume a unui creier care să-i comunice ce are de făcut. În final, el răspunde celui care îl interpelează, dându-i toate datele necesare pentru ca bolnavul să poată fi vindecat. Astfel, misterul asupra capacităţilor extraordinare pe care le avea Edgar Cayce a fost dezlegat, în final, tânărul Edgar, fără să fie medic, primind autorizaţia severei „American Medical Association" pentru efectuarea de consultaţii.

1.4. O poliţistă cu capacităţi telepatice

Renie Wiley este absolventă a Academiei de Poliţie din Florida şi, astăzi, lucrează ca detectiv. Şi-a antrenat capacităţile empatice până acolo încât, la locul crimei, are un fel de străfulgerări, în timpul cărora primeşte informaţii care o ajută să reconstruiască mozaicul întâmplării şi să rezolve cazul.

În copilărie, Renie a simţit că una dintre profesoarele sale avea un cauciuc dezumflat la maşină şi a avertizat-o. Profesoara a constatat că informaţia era adevărată, dar a presupus că fata nu avea cum să ştie acest lucru decât dacă ar fi dezumflat ea însăşi cauciucul. Şi a trimis-o pe

Renie la director. În biroul acestuia, Renie a fost salvată de calităţile sale empatice: ea a „surprins” în mintea directorului o scenă petrecută cu o seară înainte. Fără ştirea soţiei sale, acesta cinase într-un loc intim cu o femeie extrem de atrăgătoare, iar fetiţa i-a spus acest lucru foarte sigură pe ea. Sperând ca soţia lui să nu afle nimic despre escapada sa, directorul a scos-o pe Renie basma curată.

Acest concept de informaţie PSI, ajunsă la nivelul conştientului şi fiind în afara timpului şi a spaţiului, ne oferă o metodă utilă de înţelegere a spectrului larg al experienţelor paranormale, căci toate fenomenele de acest tip au rădăcini comune.

1.5. Transmitere telepatică a portretului-robot al unui hoţ

M.B. este rusoaică şi, deşi a fost vedeta unui caz spectaculos, preferă să nu i se divulge numele întreg, ci doar iniţialele. Aşa că îi respectăm rugămintea. Nefericitul incident s-a petrecut cu 20 de ani în urmă, în gara din Galaţi, unde doamna M.B. a fost atacată, în jurul orei 22.00, de doi indivizi necunoscuţi. În timp ce unul a imobilizat-o, al doilea i-a luat toate bagajele, după care răufăcătorii au dispărut cât ai bate din palme. „Întâmplarea a avut loc pe unul din peroane şi de aceea nici nu a putut fi zărită de multe persoane. Cert este că abia coborâsem din tren şi îmi pusesem bagajele jos. Eram frântă de oboseală şi răsuflam greu...", spunea, la câteva ore după atac, doamna M.B.

Femeia venise în vizită la nişte rude pe care le avea în oraş şi cărora le adusese, în genţile furate, diferite daruri şi obiecte. „Aveam şi bani – destul de mulţi – şi îmbrăcăminte, aşa ca la drum”, se lamenta femeia.

Era iarnă şi întunericul era dublat de ceaţă, aşa că hoţul şi complicele său s-au putut face nevăzuţi cu

uşurinţă. Victima n-a putut nici măcar să-i zărească la faţă, darămite să-şi apere avutul de agresorii necunoscuţi. „N-am avut timp să scot un sunet, spune femeia, iar după aia la ce mi-ar fi folosit să mai strig după ajutor? Faptul era consumat, iar eu rămăsesem fără un chior în buzunare.”

Soţul doamnei agresate, un marinar român din Tulcea, se afla în largul mării atunci când s-a întâmplat necazul. El a povestit, ulterior, că în seara cu pricina – deşi nu avea de făcut nimic deosebit, pe punte fiind altcineva de serviciu – s-a tot perpelit şi agitat în cabină, gândindu-se mereu la nevastă. „Nu ştiu ce aveam, parcă stăteam ca pe ghimpi şi nimic nu-mi convenea – a mărturisit ulterior omul. Eram plin de nervi şi îmi aduc aminte că în seara aia chiar m-am certat zdravăn cu cineva din echipaj.”

M.B. habar n-avea în acele momente de frământările soţului său; era atât de amărâtă, încât ar fi izbucnit în hohote de plâns. „Abia mă abţineam, pentru că mi-era ruşine de lumea de pe stradă. Umblam ca bezmetica; aproape că se făcuse 12 noaptea şi eu tot nu ajunsesem la destinaţie.”

Au trecut astfel două zile de coşmar de la atacul nocturn şi femeia tot nu-şi revenise parcă din şoc. „Într-o seară însă, în timp ce mă aflam la masă, am avut revelaţia unei personalităţi încărcate puternic cu energie negativă, sau cel puţin astfel mă pricep eu să descriu senzaţia de atunci. Am zărit în faţa ochilor figura unui om total necunoscut, care râNjea la mine. Nu-mi aminteam să fi întâlnit o astfel de persoană, dar asupra mea persista o senzaţie de disconfort total. Atunci mi-am dat seama că văzusem chipul celui care îmi furase bagajele în gară”. Tabloul a fost ca un veritabil şoc electric, iar femeia a rămas înmărmurită de mirare, neştiind ce are de făcut. „Chipul hoţului îmi plutea încă în faţa ochilor şi nu puteam parcă să scap de imaginea aceea oribilă. Fără să vreau mi-am amintit atunci de soţul meu şi m-am gândit la el intens, ca şi cum i-aş fi cerut sprijinul.”

Timp de alte trei zile femeia s-a frământat în toate felurile, neştiind ce are de făcut: să spună, să nu spună? Mirarea a fost însă enormă când, fără de veste, şi-a văzut soţul la uşă. Acesta sosise în grabă mare, alertat de ceea ce se întâmplase în lipsa sa. „Mi-a povestit apoi că, fiind pe vapor şi stând la timonă, a avut dintr-odată impresia că aude vocea mea care îi povestea ce s-a întâmplat. În câteva clipe, în faţa ochilor i-a apărut imaginea unui bărbat necunoscut”, a declarat ulterior doamna M.B.

Omul şi-a cerut liber câteva zile şi a dat fuga la primul post de poliţie unde, ca şi cum ar fi ştiut cu exactitate ce s-a petrecut, a descris incidentul din gară şi semnalmentele făptaşului. „Am făcut, cum s-ar spune, un portret-robot hoţului care te-a atacat – i-a spus bărbatul nevestei sale. De acum încolo nu mai este treaba noastră”, a mai adăugat omul.

Mai departe a fost într-adevăr treaba poliţiei care i-a identificat repede, după portretul-robot, pe hoţ şi pe complicele acestuia, reuşind să recupereze majoritatea lucrurilor furate.

1.6. „Grădinarul ucigaş”

Cu ajutorul unei ghicitoare consultată discret, sergentul-detectiv Roy McDenis află că psihopatul ce-şi ucidea victimele cu ajutorul unei substanţe otrăvitoare îmbibată în buchete de flori urmează să ucidă o femeie din localitatea Monterey (California), al cărei nume de familie începe cu litera „E”, chiar de ziua ei de naştere.

Mai 1996. Contra unei sume apreciabile, McDenis îi solicită ghicitoarei, Miss Moon, să „întrevadă” cine ar putea fi următoarea „ţintă” a „grădinarului ucigaş”. Miss Moon şovăie, îi este aproape imposibil să se pună în locul făptaşului, dar face apoi o afirmaţie demnă de luat în seamă: femeia în cauză nu este obişnuită să primească flori, întrucât ea însăşi are o grădină sau seră de care se

ocupă permanent… Era un indiciu suficient de clar pentru ca cercul potenţialelor victime să se restrângă, căci în Monterey există peste trei mii de familii la litera „E”, conform statisticilor.

Încep febrile cercetări în bazele de date ale calculatoarelor poliţiei. Data naşterii, ocupaţia şi numele de familie sunt criteriile căutărilor a peste douăzeci de oameni de specialitate, decişi să întindă o cursă criminalului. În cele din urmă sunt selectate cinci familii ce ar putea fi vizate de ameninţare, în toate cinci – coincidenţă –, soţiile sunt născute în aceeaşi zi: 14 mai! Din acestea, patru au o grădină proprie.

Începând din 12 mai, echipajele poliţiei stau la pândă în zonele respective. Dar iată că pe 13 mai, McDenis primeşte un telefon din partea ghicitoarei, care îi spune îngrijorată că „grădinarul ucigaş” a reperat-o (!) şi că-şi va schimba strategia. Practic, se poate afirma că începuse un război telepatic între Miss Moon şi psihopat, care, la rându-i, avea capacităţi supranaturale de interceptare a gândurilor. Şi el era un medium… Ghicitoarea se simte în primejdie. Criminalul în serie vrea s-o elimine din acest „joc” al morţii, următoarea victimă devenind ea şi nu „doamna E”! Convorbirea telefonică avusese loc la ora 12,45. Poliţiştii se sfătuiesc şi decid să-i ofere ghicitoarei protecţie. Echipajul de două persoane soseşte la domiciliul ei la ora 13.35… Miss Moon zace pe un fotoliu cu ochii întredeschişi, ţinându-se de piept. Este în agonie. „Grădinarul” ţintise asupra ei un spray cu tropodoxină. Femeia apucase să scrie pe faţa de masă începutul unui cuvânt: „Viet…".

Era un indiciu extrem de preţios al sărmanei femei. Asasinul, după intuiţia ei, luptase în Vietnam! Cercul suspecţilor se subţia… Din păcate, predicţia conform căreia psihopatul îşi schimbase tactica s-a adeverit a doua zi, la 14 mai: el n-a mai acţionat, pentru că ştia că fusese deconspirat.

Analiştii arhivelor din Departamentul poliţiei din Monterey s-au pus iar la lucru. În numai 36 de ore, ei au descoperit că în Vietnam existase o trupă de şoc poreclită „Triunghiul”, care avea drept scop otrăvirea unor zone de junglă cu… tropodoxină, pentru anihilarea combatanţilor vietnamezi! Cine supravieţuise din trupa de doisprezece ostaşi americani? Patru bărbaţi cărora nu li se cunoştea domiciliul şi nici nu se ştia dacă cumva nu şi-au schimbat numele. Dar în fişa unuia dintre ei exista o menţiune ciudată: „Sam Collins-vrăjitorul, cu mâna dreaptă paralizată, ghicea întotdeauna din ce direcţie vor fi atacaţi de inamic”. Miss Moon avusese încă o dată dreptate. Sam Collins-vrăjitorul devenise suspectul principal.

August 1996. Trei dintre supravieţuitorii trupei de şoc numite „Triunghiul”, ce acţionase în Vietnam, sunt localizaţi de FBI. Al patrulea, Sam Collins, este de negăsit. Sunt contactate şi cercurile de ghicitoare şi mediumuri din California şi statele învecinate. Zadarnic. Singurul indiciu demn de luat în seamă era faptul că suspectul avea în mod sigur un laborator secret de chimie. Dar sergentul-detectiv Roy McDenis revine la spusele ghicitoarei ce-i condusese pe urmele lui Collins, şi anume: următoarea victimă se afla în triunghiul localităţilor Fresno, Baskerfield, Monterey şi numele de familie începea cu litera „E”. El îşi amintea doar „execuţia”, pentru a deruta poliţia… Flerul lui McDenis s-a dovedit a fi salvator. În secret, el ia legătura cu fiica ghicitoarei ucise, Rose, ea însăşi medium. Aceasta dorea să-şi răzbune mama şi intrase la rându-i în război telepatic cu Collins. Şi, spre sfârşitul lunii august, Rose spune că obsesia literei „E” persistă, dar în alt mod. Viitoarea victimă locuia într-o casă sau grup de case în forma acestei litere!

Fără să ezite, poliţia începe să supravegheze cu trupe speciale trei bungalow-uri din marginea oraşului Monterey, toate fiind organizate după forma literei „E”. Aici trăiau mulţi emigranţi hispanici. Bărbaţii familiilor respective

erau plecaţi de acasă mai toată ziua, femeile rămânând singure cu copiii. Sărăcia îi împiedica pe soţii lor să-şi permită să trimită prin curier flori nevestelor, aşa că psihopatul ar fi trebuit să folosească altă cale. Care?

Într-un cărucior mecanizat pentru handicapaţi, la 12 septembrie 1996 îşi face apariţia în zona bungalow-urilor Collins, zis Vrăjitorul, presupusul „grădinar ucigaş". El cere ajutoare pentru o asociaţie caritabilă ce sprijină pe foştii luptători din Vietnam ce trăiesc din pensii mizere. În partea stângă a căruciorului are un coş cu buchete de flori, pe care le oferă celor milostivi… După primul buchet oferit, poliţiştii intervin şi-l arestează. Dar se constată că substanţa otrăvitoare lipseşte! Psihopatul intuise iarăşi că i se întinsese o cursă. Nu exista practic niciun motiv pentru a fi reţinut. I se dă drumul şi se face o percheziţie amănunţită la domiciliu. Abia după două zile de căutări se găseşte îngropată în grădină o ladă metalică plină cu fiole cu tropodoxină, veche de peste 25 de ani. Acesta a fost singurul motiv pentru care au continuat interogatoriile. În cele din urmă, Collins a mărturisit. Câştigase războiul telepatic cu cele două ghicitoare, nu însă şi cu poliţia. Sam Collins a fost condamnat la închisoare pe viaţă, fără posibilitatea comutării pedepsei.

1.7. Misterul crimei din pădurea Gains

l octombrie 1992, districtul Winfalls, statul american Maine. Ora 4.40 dimineaţa. Benjamin Cortez, de 56 de ani, inspector forestier aflat în exerciţiul funcţiunii, trage camioneta la marginea drumului ce străbate pădurea Gains. I s-a părut că vede un foc deschis în profunzimea decorului verde. Îşi încarcă arma şi porneşte prudent pe acea direcţie. După ce parcurge 30-40 de metri, zăreşte într-un luminiş patru femei aşezate în jurul unei movile de vreascuri aprinse, îngânând o melodie ininteligibilă şi ţinându-se de mâini. Nedumerit, Cortez rămâne neclintit

minute întregi. La un moment dat, cele patru se ridică. Se disting o femeie de 30-35 de ani şi trei adolescente. Cu unelte pregătite din ajun, ele încep să vopsească pe copacii din preajmă semne indescifrabile de la distanţă. Contrariat, bărbatul vrea să părăsească locul, furişându-se cu spatele. E auzit. Bizarul grup se repede asupra lui şi îl imobilizează cu sălbăticie.

Ora 5.20, aceeaşi dimineaţă. Raymond Suter, asistentul lui Cortez, patrulează în zonă, pe urmele şefului său. Observă camioneta la liziera pădurii şi porneşte să-l caute. După câţiva zeci de metri, găseşte arma lui Cortez, apoi o groapă de cenuşă încă mocnind şi pe patru trunchiuri din apropiere acelaşi semn făcut cu vopsea albă: un cerc şi o cruce sub el. Simbolul planetei Venus.

Biroul şerifului districtual din Winfalls. Ora 7.20. Ted Norton, şeriful, primeşte prin fax o înştiinţare şi o fotografie de la clinica de psihiatrie „Garret's". Eileen Fortune, de 34 de ani, a evadat din rezervă şi este dată în urmărire. Ea suferă de schizofrenie rituală şi xenopatie, adică este obsedată de apartenenţa la o anumită formă de asociere ocultă şi suferă de o aşa-zisă influenţă externă a unui şef spiritual, ale cărui ordine se simte obligată să le execute. A fost suspectată de a-şi fi ucis soţul, după ce l-a drogat şi a incendiat casa, dar a fost achitată în lipsă de probe.

Biroul şerifului districtual, Winfalls. Ora 7.45. Soseşte, într-o evidentă stare de agitaţie, Raymond Suter. El relatează şerifului Norton suspecta absenţă a şefului său, Cortez, şi ciudatele semne din pădure. Cei doi, împreună cu ajutorul de şerif, Bill Wriht, pleacă spre zona respectivă.

Madison College, Winfalls, ora 10.00. Se constată absenţa de la cursuri a trei fete, Collins, Suarez şi Brian. Părinţii alarmaţi susţin că nu au fost în noaptea precedentă acasă.

Pădurea Gains, ora 12.35. Grupul de bărbaţi, în

frunte cu şeriful, găseşte trupul carbonizat al inspectorului forestier Cortez, învelit într-o pătură de spital pe care sunt desenate un cerc şi o cruce dedesubt – simbolul planetei Venus. Prin staţia radio, şeriful transmite semnalmentele schizofrenicei Eileen Fortune, precum şi ordinul de arestare a ei.

Ora 13.00. Autopsia indică faptul că Benjamin Cortez a fost drogat şi apoi ars cu mijloace primitive. Părinţii celor trei fete dispărute de la Madison College sunt din ce în ce mai alarmaţi. Şeriful Norton şi şeriful departamentului forestier Winfalls decid organizarea unor grupuri de pândă pentru noaptea următoare.

Ora 15.20. Aceeaşi zi. Acasă la prof. Winston Carfax de la Madison College. Acesta explică posibila semnificaţie a cercului cu cruce dedesubt prin identificarea planetei Venus cu mitul lui Lilith sau Luna Neagră, demon feminin nocturn menit să chinuie bărbaţii şi să apere femeile de la a naşte monştri. Literatura de specialitate îl numeşte Succubus. Prof. Carfax atrage atenţia că sărbătoarea de Halloween (31 octombrie) poate exacerba ritualul de invocare a lui Lilith şi oricine îl întrerupe este considerat inamic.

Noaptea de 1-2 octombrie 1992. În pădurea Gains nu se semnalează nimic deosebit. Eileen Fortune şi cele trei fete dispărute de acasă nu sunt reperate.

3 octombrie, localitatea Spins, acasă la John Fortune, fratele lui Eileen. Acesta declară că nu ştie unde se poate afla sora lui şi că nu a mai văzut-o de trei săptămâni, când a vizitat-o ultima oară la centrul psihiatric „Garret’s”.

4 octombrie, Madison College. Medicul aşezământului îi spune şerifului că toate cele trei fete dispărute, Collins, Suarez şi Brian şi-au făcut teste de graviditate, strict confidenţial, şi acestea au ieşit pozitive! În aceeaşi zi, sunt semnalate în pădurea Gains grupuri de

câte patru arbori pe care este vopsit simbolul planetei Venus.

5 octombrie, cimitirul Winfalls. După înhumare, soţia lui Cortez, Erica, îi povesteşte şerifului că soţul ei a avut, timp de mai multe nopţi, coşmaruri violente şi presimţea că va fi ucis. Defunctul fusese un om deosebit de credincios.

6 octombrie. În districtul Winfalls sunt semnalate mai multe grupuri sataniste. Interpelaţi de poliţie, liderii lor declară că îşi caută o „soră pierdută" şi că nu vor avea loc ritualuri.

6 octombrie, biroul şerifului districtual. Unul din capii grupurilor sataniste sosite în zona Winfalls declară şerifului că „sora" Eileen este în primejdie şi că acuzaţia de crimă împotriva ei este nefondată. El crede că cele trei fete care i s-au asociat de bună voie doresc să nască băieţi „zdraveni şi frumoşi, protejaţi toată viaţa de Lilith împotriva femeilor stricate". Toate cele patru dispărute vor apărea după noaptea de Halloween (31 octombrie).

Noaptea de 6-7 octombrie. Asistate de poliţie, grupurile de satanişti execută un ritual paşnic de „salvare a sorei Eileen".

7 octombrie, Union Bank. Erica Cortez, văduva victimei înregistrează toate bunurile familiei pe numele său, apoi cumpără un bilet de avion pe ruta Augusta-Boston, pentru a doua zi.

Noaptea de 7-8 octombrie, reşedinţa familiei Cortez. Un grup de satanişti dă năvală în casă, o imobilizează pe Erica Cortez, dispărând cu o furgonetă. Alertată de vecini, poliţia organizează baraje în jurul zonei Winfalls. Fugarii sunt prinşi şi arestaţi la ora 3.45 dimineaţa.

8 octombrie, biroul şerifului districtual. Erica Cortez declară în scris că l-a ucis pe soţul său, profitând de împrejurarea ritualului pentru Lilith, organizat de schizofrenica Eileen. Aceasta şi soţul Ericăi ar fi avut legături amoroase în trecut. La rândul lui, unul din liderii sataniştilor susţine că are frecvente comunicări telepatice cu Eileen Fortune şi că astfel a depistat pe cea care îi punea viaţa în primejdie?!

Notă finală 1: Cele trei dispărute de la Madison College au reapărut în sânul familiei după Halloween, mărturisind că acum sunt sigure că vor naşte băieţi sănătoşi. Eileen Fortune s-a întors de bună voie în clinica psihiatrică „Garret's", în aceeaşi zi, refuzând orice declaraţie.

Notă finală 2: Supusă unor teste parapsihologice de transmitere a informaţiilor la distanţă, Eileen Fortune a identificat forma şi culoarea unor obiecte ascunse în spatele unui paravan. Ea susţine că reuşeşte cu ajutorul demonului Lilith, căreia îi este devotată, şi că le va ocroti pe viitoarele mame ce vor apela la ajutorul ei…

1.8. Un copil indian a povestit cum fusese ucis

La data de 19 ianuarie 1951, Munna Prasad, un băieţel în vârstă de şase ani, din oraşul indian Kannauj, a fost rănit şi asasinat de doi indivizi. Şase luni mai târziu, în acelaşi oraş, a venit pe lume Shankar Gupta care, de la vârsta de doi ani, a început să-şi descrie jucăriile din „cealaltă casă", apoi împrejurările în care fusese ucis.

Munna a fost răpit de doi indivizi, în timp ce se juca în faţa frizeriei tatălui său, Sri Jageshwar Prasad, care a reclamat dispariţia copilului. Câteva ore mai târziu, cadavrul lui Munna a fost descoperit, cu beregata tăiată, pe malul râului. Au fost arestaţi doi suspecţi, dintre care unul a recunoscut comiterea crimei, pentru ca apoi să-şi retracteze declaraţia. Cum alte probe împotriva lor nu

existau, cei doi au fost puşi în libertate. În urma tragicului incident, mama lui Munna a suferit serioase tulburări nervoase.

La şase luni după moartea lui Munna, un băieţel numit Shankar, fiul lui Sri Babu Ram Gupta, s-a născut într-un alt cartier al oraşului Kannauj. De îndată ce a început să vorbească, băieţelul a manifestat un comportament ciudat. La vârsta de doi ani, el povestea despre „cealaltă casă", în care ar fi vrut să se întoarcă; voia să-şi vadă „ceilalţi părinţi" şi cerea să i se dea jucării pe care nu le avusese niciodată, dar pe care le descria în amănunţime. Uneori, Shankar era cuprins de frisoane. În acele momente, el povestea cum, într-o viaţă anterioară, doi necunoscuţi îl uciseseră, tăindu-i beregata. Mai mult, băiatul avea din naştere o cicatrice sub bărbie, pe aproape toată circumferinţa gâtului.

În 1954, povestea lui Shankar a făcut înconjurul oraşului. În faţa mai multor martori, băiatul a povestit de nenumărate ori istoria asasinării lui, dând detalii care nu fuseseră cunoscute de nimeni până atunci, dar care corespundeau declaraţiei, retractate ulterior, a suspectului arestat imediat după crimă. Zvonul a ajuns la urechile lui Jageshwar, care şi-a manifestat dorinţa de a vorbi cu Shankar, dar tatăl acestuia s-a opus, de teamă să nu-şi piardă fiul. După multe insistenţe, la data de 30 iulie 1955, Jageshwar Prasad a primit permisiunea de a se întâlni cu Shankar. Băiatul, care abia împlinise patru ani, s-a aruncat în braţele lui Jageshwar, numindu-l „tată"; copilul i-a povestit şi lui cum fusese ucis.

Începând din 1956, prinţul Atreva, din oraşul Benares (actualul Varanares), a început să se intereseze de acest caz, interogându-l pe Shankar. Acesta i-a furnizat prinţului o serie de detalii din viaţa lui Munna, copilul ucis, pe care numai familia acestuia le cunoştea. În plus, relatarea referitoare la asasinat nu varia niciodată, copilul rămânând consecvent în declaraţiile lui.

Nemulţumit de vâlva stârnită, Babu Ram Gupta i-a interzis fiului său, sub ameninţarea cu bătaia, să mai povestească cuiva despre viaţa lui anterioară. Jageshwar, care nu se îndoia că Shankar şi Munna erau una şi aceeaşi persoană, a încercat să redeschidă procesul, dar justiţia indiană a refuzat, motivând că procedurile de judecată nu menţionau că un mort ar putea fi citat ca martor.

Din 1956 până în 1965, cazul a fost cercetat cu minuţiozitate de prinţul Atreva, căruia i s-au alăturat psihiatrul indian Jamuna Prasad (care nu era rudă cu Munna Prasad) şi de cercetătorul american Ian Stevenson. Aceştia au încercat să afle dacă era posibilă o manipulare, lansând ca primă ipoteză complicitatea celor două familii. S-a constatat, însă, că nimeni n-ar fi avut nimic de câştigat din asta şi, în plus, era imposibil ca un copil cu o vârstă atât de fragedă să înveţe pe de rost o poveste din care, în decursul anilor, să nu uite nici un amănunt. De altfel, Babu Ram s-a arătat în permanenţă ostil faţă de declaraţiile fiului său.

S-a ridicat, apoi, ipoteza criptomneziei (memoriei ascunse), presupunându-se că Shankar înmagazinase în mod inconştient discuţiile părinţilor săi despre asasinarea lui Munna, apoi s-a identificat cu victima, povestind ulterior evenimentul ca şi cum el ar fi fost protagonistul. Şi această ipoteză a căzut, deoarece, în acest caz, copilul nu ar fi putut cunoaşte atâtea detalii intime din viaţa lui Munna. Şi apoi, cum se explica cicatricea de pe gâtul lui Shankar?

Un grup de specialişti de la Centrul de cercetări psihice din SUA a avansat ideea că ar putea fi vorba de o relaţie telepatică stabilită între Shankar şi mama lui Munna. Din motive necunoscute, băiatul fusese contactat în mod inconştient de femeia al cărei echilibru psihic fusese perturbat de şocul morţii fiului ei. Shankar a devenit, astfel, victima acestei proiecţii telepatice.

Până la urmă, pe baza „declaraţiei” lui Shankar,

ancheta s-a reluat, iar criminalul eliberat a fost rearestat. De această dată el nu şi-a mai retractat mărturisirea, obţinându-se probe concludente în susţinerea vinovăţiei sale şi a complicelui. Complice care, pentru prima dată, a mărturisit şi el tot.

1.9. Telepaţii în slujba serviciilor secrete

i În vara anului 1968, la Moscova, a avut loc o „conferinţă internaţională despre percepţii extrasenzoriale", la care au participat, pentru prima dată după cel de al Doilea Război Mondial, şi specialişti în parapsihologie din SUA şi Anglia, din rândul cărora au făcut o deosebită impresie Karl Nicolaev, Iuri Komenski şi David Edward Naumov. Mai mult chiar, cunoştinţele lor şi ale „colaboratorilor" din ţările vecine (Bulgaria, Cehoslovacia şi Polonia) care prezentau lucruri fantastice în telepatie, clarviziune şi psihokinezie, adică mutare de obiecte prin concentrare psihică la maximum, au produs stupoare. Dar nu mai mare decât experimentul de transmitere a unei note-test, de la Moscova la Novosibirsk. Totodată s-a mai arătat că pentru securitatea ţării se folosea telepatia pentru a se transmite ordinele strict secrete de deplasare a flotei marine. Dar şi americanii erau „deconspiraţi" de către presa proprie şi cea franceză, cu privire la faptul că la bordul submarinului atomic *Nautilus* se foloseau percepţii extrasenzoriale. De asemenea s-a mai reţinut că, pentru a transmite o informaţie pe sistem telepatic trebuie să existe doi subiecţi, un transmiţător şi un receptor – care, aflaţi în nişte cabine speciale antifonate şi cu o anumită luminozitate care să nu excite câmpul vizual, intră într-un fel de transă, imprimându-şi mental figura unuia celuilalt şi invers şi numai astfel se transmite mental mesajul. Desigur că explicaţia s-a dat în mare…

i Marianne Martson (60 ani), din New Mexico (SUA),

este angajată a FBI, datorită capacităţii sale de a citi conţinutul scrisorilor înainte ca acestea să fie deschise. „Acest lucru s-a întâmplat pentru prima dată în 1951, pe când aveam 14 ani. Mama mea a primit o telegramă de la sora mea, Sophie, care o anunţa că e însărcinată. Înainte ca mama să deschidă telegrama, i-am reprodus cu exactitate conţinutul acesteia concentrându-mă, câteva secunde, asupra ei", a declarat Marianne.

„În momentul în care mama a deschis telegrama, a fost foarte uimită, constatând că tot ceea ce îi spusesem era adevărat! Ulterior, am constatat că, ori de câte ori vedeam o scrisoare, dacă mă concentram, îi puteam reproduce conţinutul fără să fie nevoie să desfac plicul! În 1960 am fost contactată de cei de la FBI şi mi s-a propus să lucrez pentru ei. În anii care au urmat i-am ajutat de nenumărate ori să afle mesaje, fără ca scrisorile să fie deschise sau să prezinte vreo urmă de violare a corespondenţei.

Cea mai spectaculoasă întâmplare a avut loc în 1987. Fusesem plecată din New Mexico timp de două săptămâni. Când m-am întors, am fost surprinsă de numeroasele scrisori pe care le primisem, însă atenţia mi-a fost atrasă de un plic pe care nu era notat absolut nimic care să-i indice proveniența. Am luat plicul şi m-am concentrat asupra lui. După ce l-am citit, am constatat că el nu conţinea niciun fel de mesaj, ci că, de fapt, reprezenta un sistem de acţionare a unei bombe. Imediat, am tras concluzia că respectiva bombă se afla undeva, în casă. Profitând de faptul că locuinţa mea se afla la marginea oraşului, am ieşit imediat, m-am îndepărtat câteva sute de metri, după care am deschis plicul respectiv. În acel moment, locuinţa mea a sărit în aer, confirmând ceea ce bănuiam! Am fost foarte speriată, dar, în acelaşi timp, fericită!"

Ulterior, s-a constatat că bomba fusese plasată în casa lui Marianne Martson de către un agent sovietic care

aflase că americanca era angajată a FBI, fără să ştie însă cu ce se ocupa aceasta.

i Pentagonul cheltuieşte 80 de milioane de dolari pe an pentru proiectul cu numele de cod „Minders” (Inteligenţii), pentru care lucrează 800 de telepaţi, a căror principală activitate o constituie „citirea” gândurilor inamicilor. Potrivit afirmaţiilor lui Andrew Hetton, un expert în afacerile Pentagonului, proiectul a luat fiinţă în urmă cu câţiva ani.

„Femeile şi bărbaţii angajaţi au puterea de a «citi» gândurile şi de a influenţa deciziile inamicilor, prin telepatie. Ei pot «vedea» armele secrete construite de diferite puteri şi pot studia tactici şi planuri de război. Salariul lor anual variază între 80 000 şi 125 000 de dolari, în funcţie de efortul depus. Câteodată, trebuie să-şi unească forţele mai mulţi telepaţi, pentru a duce la bun sfârşit o misiune”, a încheiat Andrew Hetton.

În noiembrie 1995, CIA, cea mai puternică agenţie de servicii secrete a Statelor Unite, a publicat un raport al misiunilor codificate „Stargate”. Subiectul: o serie de operaţiuni ultrasecrete care au avut loc de-a lungul a 23 de ani şi au costat 20 de milioane de dolari. Publicul a aflat cu stupoare că CIA a recurs la serviciile parapsihologilor, pentru a-şi putea îndeplini misiunile. Printre altele, clarvăzătorii au determinat poziţia ultra-secretă a unui submarin nuclear sovietic, au aflat locul în care se ascundea Gaddafi, în timpul raidului american din spaţiul aerian al Libiei din 1986 şi au prevăzut atentatul asupra lui Reagan din

1981.

Pentru un francez în vârstă de 53 de ani, Jean-Pierre Girard, publicarea acestui raport a constituit o uşurare: putea vorbi despre toate întâmplările prin care a trecut, timp de 11 ani, din 1977 până în 1988. Jean-Pierre Girard este unul dintre cei mai uimitori „subiecţi psihologici”

(acesta e numele pe care oamenii de ştiinţă îl acordă persoanelor care posedă puteri paranormale). Nu e impresionantă numai puterea lui de a prevedea unele evenimente, ci şi efectul produs cu ajutorul gândurilor sale: topirea sau îndoirea barelor din metal de la distanţă, levitarea obiectelor din jurul lui, devierea undelor magnetice etc. „Totul a început cu o întâlnire discretă, într-un restaurant de pe strada Ternes, din Paris", a declarat Jean-Pierre Girard. „Imediat, mi-am dat seama că interlocutorul meu nu este un simplu om de ştiinţă; îmi vorbea despre anumite misiuni, care aveau nevoie de ajutorul puterilor mele paranormale. La câtva timp după acea întâlnire, am primit acasă un plic, cu o poză în el. Mi se cerea să localizez bazele nucleare secrete ale URSS şi să precizez locul în care fusese făcută fotografia. Asta a fost prima mea misiune şi am dus-o până la capăt. Mi-am dat seama că în poză era un submarin nuclear sovietic şi am «văzut» locul în care ruşii experimentau armele lor atomice. Această misiune a fost un test, pentru ca serviciile secrete americane să vadă dacă se pot baza pe mine. Au fost satisfăcuţi. Mi s-au oferit apoi alte misiuni. 35% dintre ele s-au soldat cu eşecuri, 30% au fost bunicele, iar restul au fost reuşite.

Misiunea cea mai bizară am avut-o în Mexic. Mi s-a cerut să realizez o experienţă paranormală: să influenţez, prin puterea gândurilor mele, un «confrate», un alt «subiect psihologic», aflat la 4000 km distanţă de acel loc, şi să-i ordon să ducă la capăt nişte misiuni. A fost o experienţă epuizantă, dar a reuşit. Apoi, am fost nevoit să opresc, tot prin forţa gândului, un giroscop utilizat în teleghidarea proiectilelor unui submarin de război. Mi-a fost foarte rău în urma acestor două experienţe. Am stat în pat câteva zile. Misiunile care au urmat m-au purtat prin toată lumea. În 1978, la Baguio, în Filipine, în timpul meciurilor de şah dintre Karpov şi Korcinoi, pentru titlul de campion mondial, ruşii au apelat la ajutorul mediumului

Vladimir Zukhar, pentru a ieşi victorios Karpov. De când a început partida, mi-am observat «colegul», stând în spatele lui Korcinoi şi hipnotizându-l, pentru a-l face să piardă. Când serviciile secrete americane au renunţat la ajutorul meu, am aşteptat, ani întregi, să pot dezvălui totul, fără să-mi fie teamă că voi fi ucis!”

1.10. Câteva concluzii

Din studiile efectuate până acum asupra telepatiei s-au obţinut câteva concluzii interesante pe care vi le prezentăm:

0 Telepatia are loc indiferent de distanţa dintre cei doi parteneri.

0 Şansele de reuşită sunt mult mai mari dacă între cei doi parteneri există relaţii de simpatie sau afecţiune (în implicarea emoţiilor). 0 Stările afective, emoţiile se transmit cel mai uşor. Aşa se explică frecvenţa mare a mesajelor telepatice între doi soţi, între gemeni, dar mai ales între mamă şi copii. 0 Persoanele emotive, mai ales femeile, au şanse mai mari de a fi active telepatic. Femeile posedă un grad mai mare de empatie şi sunt mai apte. 0 Cei mai buni telepaţi sunt surdomuţii. Ei sunt înzestraţi cu facultatea de a emite şi transmite gândurile, pentru că au învăţat să gândească prin imagini vizuale clare. Ori capacitatea de a produce imagini mentale clare reprezintă elementul esenţial al unei bune transmisii telepatice. 0 Îi urmează copiii, adulţii emotivi, logici şi intuitivi. Extrovertiţii sunt mai telepatici decât introvertiţii. Drogurile depresive inhibă, însă alcoolul în mică cantitate, precum şi cafeaua, stimulează performanţele telepatice. 0 Comunicările telepatice au mare adâncime de penetrare în mediul aerian, acvatic, terestru şi metalic. 0 Se cunosc foarte multe cazuri de transmisii telepatice între om şi

animale, mai ales de cele afective între stăpân – câine (cal). 0 Unii bolnavi mintal (schizofrenici) au o crescută capacitate telepatică. Rândurile de mai sus demonstrează fără echivoc faptul că telepatia este un fenomen real şi, mai mult, ea poate oferi mari avantaje lumii. De altfel, a fost avansată ideea, destul de îndrăzneaţă, conform căreia această putere nemaipomenită a minţii omului ar putea fi folosită în încercarea omenirii de a intra în legătură cu eventualele fiinţe inteligente din Univers.

Un lucru este cert şi anume că la ora actuală despre funcţiile şi posibilităţile creierului omenesc se cunosc extrem de puţine lucruri. Se ştie că în creierul unei persoane normale, cortexul este solicitat doar într-o proporţie de aproximativ 10 la sută, punându-se astfel întrebarea la ce servesc celelalte 90 de procente. Faptul că unele persoane, cu boli declarate de către medici ca fiind incurabile, reuşesc datorită propriei voinţe să învingă boala ne face să credem că cel puţin o mică parte din procentele creierului bolnavului aflate în stare latentă se activează, contribuind la însănătoşirea celui suferind.

Poate că odată cu ascensiunea omului pe scara evoluţiei sau cu ajutorul ştiinţei, în viitor telefonul, poşta electronică şi toate celelalte servicii de telecomunicaţii vor deveni absolut inutile, „discuţiile” telepatice fiind ceva la îndemâna oricui.

2. CLARVIZIUNEA

2.1. Ce reprezintă acest fenomen

Clarviziunea reprezintă capacitatea unei persoane sau a unui animal de a cunoaşte, pe cale extrasenzorială, un obiect existent sau un eveniment fizic.

Exemplele de clarviziune sunt menţionate în istorie, dar şi în mituri sau cărţile sacre ale omenirii. În aceeaşi măsură, sunt menţionate exemple de comunicare între

animale în caz de primejdie sau între animale şi oameni (stăpânii lor), predominând legăturile afective.

Clarviziunea s-ar putea defini ca fiind capacitatea specială pe care o posedă unii oameni, prin care sunt percepute anumite efecte vizuale sau auditive, tactile sau olfactive, în mod intuitiv sau extrasenzorial, fără nicio barieră spaţiu-timp.

Toate aceste fenomene, pe care le posedă unii semeni de-ai noştri, nu au putut fi explicate ştiinţific, căci fiinţa umană, ca şi planeta pe care trăim, nu poate fi înţeleasă pe deplin, existând încă multe enigme. Totuşi, exploatarea acestui dar s-a dovedit a fi extrem de avantajoasă, aducând mari foloase atât statului cât şi diferiţilor cetăţeni. De aceea, factorul „psi" ca fenomen foarte interesant a atras atenţia oamenilor de ştiinţă, precum şi a… serviciilor secrete. Amintesc aici, cu titlu de exemplu, aşa-numita arheologie psihică. Aceasta consideră – şi rezultatele au fost pe măsură – că prin clarviziune se pot cunoaşte nu numai viitorul, ci şi trecutul îndepărtat.

Printre instituţiile care apelează, în unele cazuri, la serviciile clarvăzătorilor se numără şi poliţia. Şi clarvăzătorii aduc multe foloase practice poliţiei. Căci în timp ce, spre exemplu, mărturisirea unei persoane hipnotizate e utilă poliţiei, persoana în cauză trebuie, într-un fel sau altul, să se afle în legătură cu cazul cercetat şi din această cauză nu tot ceea ce spune poate fi crezut, în timp ce „clarvăzătorul" neimplicat nu este legat de caz, deci poate fi obiectiv, nepărtinitor. Nu se cunoaşte cum „funcţionează" oamenii cu asemenea capacităţi paranormale, dar este cert că au „puteri" incredibile. De exemplu, olandezul P. Hurkos a observat că are această capacitate după ce a căzut de pe o scară şi s-a lovit la cap. Alţii au fost curentaţi puternic, după care au dispus de capacităţi „supranaturale".

„Clarvăzătorul" identifică avionul dispărut dacă i se dă în mână o bucată dintr-o haină ce aparţine pilotului, cu

ajutorul căreia, printr-un mod necunoscut nouă, găseşte legătura între haină şi proprietarul ei, chiar dacă pilotul a murit în catastrofă. Poate spune exact unde se află mortul. Dar unii spun unde se află cel viu? Hurkos a ajutat Scotland Yard-ul şi în asemenea cazuri de persoane dispărute. Poliţia poloneză, chiar în perioada socialistă, dând la o parte neînţelegerile ideologice, timp de mai multe decenii a folosit un preot catolic, Klimuszko, care avea capacităţi fenomenale. Cu ajutorul fotografiilor sau al unor obiecte personale, el reuşea să găsească persoane dispărute cu ani în urmă. A avut numeroase cazuri vestite. Capacitatea sa paranormală era înnăscută, dar în 1940, nemţii de la Gestapo l-au bătut foarte tare, şi, în mod curios, şi-a descoperit capacităţile parapsihologice, devenind vestit. El a descris într-o carte că „crima are umbra sa proprie, o umbră care îl urmăreşte mereu pe făptaş", iar el, chiar dacă nu perfect, în multe cazuri reuşeşte să descopere umbra respectivă. A dovedit această capacitate, când, în anii '60, dintr-o bancă din Silezia, persoane neidentificate au jefuit 12 milioane de zloţi. Poliţia l-a rugat pe preot să colaboreze cu ea, iar el „a ascultat în eter". Astfel a reuşit să afle din ce ţară erau făptaşii, că au fost trei şi unul din ei avea un atelier de lăcătuşerie. Apoi, a mai spus că unul din cei trei jefuitori ai băncii este un bărbat slab, de circa patruzeci de ani, ştia cum se îmbracă, cu ce fel de pantofi se încalţă etc. Pe baza acestor urme poliţia a reuşit să-i prindă repede pe făptaşi.

Dar despre realele beneficii pe care clarvăzătorii le aduc poliţiei ne vom da seama din cazurile care urmează.

2.2. De 23 de ani, o clarvăzătoare ajută

Scotland Yard-ul la elucidarea crimelor

Încă de la vârsta de şase ani, Nella Jones avea premoniţii exacte despre evenimentele ce urmau să se

producă. Consătenii ei din Eynsford o luau peste picior, numind-o vrăjitoare. De atunci, Nella şi-a jurat să nu mai pomenească nimănui despre previziunile ei. Însă, în ziua de 6 septembrie 1973, când abia împlinise 41 de ani, Nella Jones a participat la elucidarea unui furt şi astfel a început cariera ei de consultantă a Scotland Yard-ului.

Femeia pregătea masa pentru cei trei copii ai ei şi îşi mai arunca din când în când privirea către ecranul televizorului. În cadrul rubricii de ştiri, se transmitea un comunicat referitor la furtul unui tablou de la muzeul Kentwood House, din Londra. Pânza fusese pictată de maestrul flamand Vermeer şi valora câteva milioane de dolari. Văzându-i pe poliţişti cum scotoceau prin diverse case suspecte, Nella s-a pomenit murmurând: „Puteţi să căutaţi mult şi bine! Tabloul nu e acolo!” Apoi, femeia a luat o coală de hârtie şi un creion şi s-a apucat să deseneze schiţa unui cartier, în care nu pusese niciodată piciorul. După ce a trasat străzile, a însemnat două puncte diferite, apoi a format numărul de telefon al Scotland Yard-ului. A vorbit cu Arthur Pike, şeful poliţiei judiciare, care a invitat-o la sediu.

„Cred că ştiu locul în care se află tabloul furat! Hoţul a detaşat rama şi a ascuns-o într-un alt loc decât pânza”, a spus Nella Jones, stârnind atât neîncrederea, cât şi suspiciunea şefului poliţiei. Totuşi, el a decis să folosească această şansă şi şi-a trimis oamenii să o conducă în locul indicat de ea, convins întrucâtva de faptul că rama tabloului fusese deja găsită, în locul precizat de Nella. Dar încercarea ei s-a soldat cu un eşec. În locul în care, după previziunile ei, ar fi trebuit să se afle pânza, nu s-a găsit decât sistemul de alarmă care fusese detaşat de pe spatele tabloului. „Ei bine, şi pânza unde aţi ascuns-o, stimată doamnă?", a întrebat-o Arthur Pike.

Dându-şi seama că era bănuită de faptul că ar fi participat la furt, Nella Jones a intrat în panică. A doua zi, i-a spus lui Pike: „Pânza e într-un cimitir”. Într-adevăr,

pictura a fost găsită în cimitirul Highgate, după 10 săptămâni, iar hoţul, un membru al organizaţiei IRA, a fost prins în anul următor. Arthur Pike şi-a cerut scuzele de rigoare, iar Nella Jones a devenit consultanta Scotland Yard-ului. Ori de câte ori se confruntau cu probleme dificile, inspectorii şi detectivii îi cereau ajutorul.

Ea a fost cea care l-a demascat pe autorul a 13 crime, denumit „Spintecătorul din Yorkshire”, în 1975. „Iniţialele următoarei lui victime sunt J.H. Ea va fi asasinată într-o zi cu burniţă. Spintecătorul din Yorkshire e şofer de camion şi locuieşte în Bradford, într-o casă cu numărul 6!” Pe baza acestei previziuni a fost arestat „Spintecătorul din Yorkshire”, în persoana lui Peter Sutcliffe.

În 1989, Arthur Pike se afla în faţa unui caz ce părea imposibil de rezolvat. El a apelat din nou la Nella Jones, iar aceasta i-a cerut s-o ducă la locul crimei. „Ucigaşul a intrat pe aici şi a asasinat-o pe proprietara imobilului, o femeie bătrână. A bătut-o, a târât-o în salon şi a lovit-o din nou, până când femeia a murit”. Poliţiştii au rămas perplecşi: ceea ce spunea Nella era dovedit de ancheta lor, în cele mai mici amănunte. Aplecându-se pe fereastră, ea a continuat: „Criminalul a venit cu un Ford Cortina ruginit, de culoare maronie. Earl… Nu ştiu dacă acest nume este al unei persoane sau al unei străzi, dar are legătură cu crima!” Apoi, Nella a ieşit din casă, a străbătut mai multe străzi şi s-a oprit pe Earl Road, în faţa unui atelier auto, numit „Earl Motor”. Într-adevăr, criminalul era chiar patronul atelierului, care se folosise de un automobil Ford Cortina maro, adus de un client la reparat.

Un an mai târziu, pe când stătea la taifas cu prietenii ei, poliţiştii, în faţa unei ceşti cu ceai, Nella l-a întrebat pe Pike: „În ce stadiu vă aflaţi cu dubla crimă de la muzeul de antichităţi din Brighton?” Şeful poliţiei a schimbat o privire stupefiată cu colegii lui, căci niciunul nu avea cunoştinţă despre o asemenea crimă. „Înseamnă că încă n-a avut loc! Văd două cadavre şi foarte mult sânge. Pe asasin îl veţi

aresta la «Louis Market»!”

Crima s-a petrecut după două zile, exact în condiţiile descrise, iar criminalul a fost arestat la «Louis Market», patru ani mai târziu.

Acesta a fost ultimul caz de anvergură la rezolvarea căruia a participat Nella Jones. Ea continuă să-i sfătuiască pe poliţişti în unele probleme mai mărunte, dar a cerut să fie eliberată din funcţia de consultantă, simţindu-se obosită. „Cazurile dificile mă solicită peste măsură. Probabil că vârsta îşi spune cuvântul!” a declarat Nella Jones, acum în vârstă de 70 de ani.

2.3. Gerard Croiset – cel mai cunoscut detectiv psihic din Olanda

Gerard Croiset, născut în 1909, a fost numit detectiv paranormal, datorită unor capacităţi excepţionale de clarvăzător. Croiset şi-a descoperit această capacitate ieşită din comun în jurul anului 1930. După cel de-al Doilea Război Mondial, Gerard Croiset a fost luat sub oblăduirea sa de către Willem Tenhaeff, profesor de parapsihologie la Universitatea din Utrecht, viitorul director al Institutului de Parapsihologie al respectivei universităţi.

Clarvăzătorul Croiset a fost solicitat în numeroase cazuri nerezolvate de poliţie. În 1959, Croiset a descoperit locul unde se afla fiica dispărută a unui profesor universitar din SUA. Mai târziu, a ajutat, deseori, la urmărirea şi anchetarea cazurilor mai dificile.

La cererea poliţiei din statul american Minnesota, profesorul W. H. Tenhaeff solicită serviciile lui Gerard Croiset, pentru a elucida enigmatica dispariţie a unui tânăr pe nume Tony De Vitto. La 3 februarie 1960, în prezenţa unui grup de studenţi, prof. Tenhaeff îi arată lui Croiset fotografia lui De Vitto, despre care se presupune că ar fi fost omorât. Iată rezumatul şedinţei de clarviziune înregistrat pe bandă magnetică. După descrierea cu lux de

amănunte a persoanei dispărute, Croiset descrie tabloul răpirii lui De Vitto. Acostat în plină stradă, acesta va fi răpit de patru bărbaţi şi transportat într-o limuzină în afara oraşului.

Primul popas făcut de agresori va fi în (sau lângă) o casă de ţară, aflată lângă un grup de şase clădiri înalte. În apropiere, Croiset vede ceva ca o pajişte sau un parc, pe lângă care trece o şosea ce intersectează o cale ferată. Cu ajutorul unei hărţi rutiere, Croiset va localiza perimetrul ce cuprindea un teren mai înalt lângă nişte gropi sau râpe. Într-un club, sau mai degrabă o cârciumă cu salon de dans, De Vitto s-a întâlnit, înainte de a fi răpit, cu o tânără care va fi şi ea omorâtă. Descrierea femeii, a asasinilor, localizarea regiunii, au fost elemente esenţiale ce au uşurat mult sarcina poliţiei care, în scurt timp, descoperă mobilul crimei şi pe asasini.

În regiunea unde s-a comis dublul asasinat, şeful mafioţilor era şi patronul cârciumii în care funcţiona un tripou clandestin. Locul era frecventat de Tony De Vitto şi de prietena lui, Shurley Crosby. Aflat mai tot timpul în fieful mafioţilor, De Vitto va fi indiscret şi, neinspirat, va încerca să-i şantajeze. Simţind pericolul, Rocky Lupino, bossul bandei, va reacţiona în unica manieră posibilă. Sentinţa va fi scurtă şi dusă la îndeplinire de 4 gorile, depistate în urma descrierilor făcute de Croiset. Deznodământul, dar mai ales procedeul la care a apelat poliţia, a făcut mare vâlvă în America şi a declanşat o neaşteptată şi incisivă curiozitate a publicului pentru tot ce ţinea de zona paranormalului.

Cel mai cunoscut caz rezolvat de el este cel al dispariţiei unei fetiţe de patru ani din Brooklyn, New York, în 22 februarie 1961.

Croiset acceptă să se ocupe de caz şi, înainte de a pleca din Olanda spre New York, îşi face o idee despre ceea ce s-a întâmplat. După el, fetiţa era moartă, iar trupul ei zăcea într-o clădire cu o firmă deasupra, lângă o linie de

metrou şi un râu. Ucigaşul era un bărbat scund, cu faţa ascuţită, de 54-55 ani, din sudul Europei, îmbrăcat în culori închise.

La New York are o viziune mai clară: afirmă că imobilul are 5 etaje, iar trupul fetiţei se află la etajul doi.

După cum a prezis Croiset, trupul a fost găsit la etajul doi al unei clădiri de lângă fluviul Hudson şi o linie de metrou. Poliţia arestează un bărbat scund, cu faţa ascuţită, îmbrăcat în cenuşiu. Croiset s-a înşelat doar în două aspecte: clădirea avea patru etaje, nu cinci, iar criminalul era din Anglia, nu din sudul Europei.

Era prin 1949. Poliţia încerca de mai mult timp să-l descopere pe autorul unei crime sexuale. Existau mai mulţi suspecţi, dar niciun indiciu cert în privinţa vinovatului. I se ceru ajutorul lui Croiset. Îi înmânară două pachete conţinând probe. Fără a le deschide măcar, acesta „ghici” pe loc, cu precizie, conţinutul lor. În primul pachet – spuse el – se găsea tutun ce provenea dintr-o casă în care locuiau doi fraţi. Îi descrise exact, afirmând, totodată, cu mare siguranţă, că ei erau vinovaţii. În al doilea pachet era un sac, pe care, la început, clarvăzătorul l-a asociat unei… vaci. Explică, apoi: cei doi momiseră într-un staul de vite o fetiţă anormală, pentru a o viola. Ulterior o vârâseră în acel sac, certându-se în privinţa sorţii pe care urmau să i-o rezerve. În cele din urmă, au lăsat-o în viaţă.

În plus, Croiset mai dezvălui poliţiei că respectivii comiseseră şi alte crime, între care şi violarea, în timpul războiului, a unei tinere evreice. Reuşi chiar să găsească imobilul unde se petrecuseră faptele. Pe baza informaţiilor furnizate de Croiset, cei doi au fost arestaţi şi, apoi, condamnaţi. Dar clarvăzătorul a mai prezis ceva: sinuciderea unuia dintre fraţi. Şi chiar data la care sinuciderea urma să se producă.

Sângele apă nu se face…

Se întâmplă, arareori, ca darul clarviziunii să fie moştenit de urmaşi. În cazul lui Gerard Croiset junior, însă,

aceasta s-a întâmplat. Şi, asemenea tatălui său, el a putut face proba capacităţilor sale neobişnuite, colaborând cu poliţia. Or, ce alt „certificat de autenticitate” putea fi mai convingător decât acesta?

Iată, de pildă, cum a reuşit Croiset jr. să elucideze misterul dispariţiei a două tinere din Carolina de Sud, la o distanţă de mii de kilometri.

Cele două fete plecaseră împreună să se plimbe pe plaja Folly Beach, în apropiere de Charleston, şi, de atunci, nu se mai ştia nimic despre ele. Căutările poliţiei se dovediră zadarnice. Disperată, mama uneia dintre fete îi scrise lui Croiset, implorându-l s-o ajute. Drept răspuns, acesta desenă o hartă a plajei (pe care n-o văzuse niciodată!), însoţind-o de o scrisoare. Precizia extraordinară a hărţii (erau indicate până şi staţia de autobuz şi parkingul existente în zonă) convinse poliţia să-l ia în serios. Scrisoarea se dovedi, şi ea, exactă: „Cele două fete vor fi acolo (pe plajă); vor fi împreună” – preciza ea. Au fost găsite în locul indicat. Erau, într-adevăr, împreună, îngropate în nisip! Fuseseră asasinate…

2.4. A devenit clarvăzător după ce a căzut în cap

Se numea Pieter van der Hork şi era tot olandez. Era cunoscut, însă, ca Peter Hurkos şi s-a bucurat de o celebritate comparabilă cu a lui Croiset. Spre deosebire, însă, de acesta, la Hurkos darul clarviziunii nu era înnăscut. A survenit un accident: o cădere de la mare înălţime, de pe o schelă. Când şi-a revenit, se afla în spital şi avea o fractură de craniu. Dar şi o calitate în plus: putea citi gândurile celor din preajmă şi chiar să prezică viitorul! Următoarea întâmplare i-a „deschis ochii”. Într-o zi, pe când o infirmieră îi lua pulsul, el se trezi avertizând-o să aibă grijă ca nu cumva să piardă valiza unui prieten. Abia atunci realiză femeia că uitase, chiar în dimineaţa aceea, valiza amicului în tren. Avertismentul venise prea târziu.

Dar ce descoperire tulburătoare făcuse Peter Hurkos!…

Ca şi cei doi Croiset, Hurkos s-a dovedit un excelent „psiho-detectiv”, ajutând, adesea, poliţia. Exemplul ce urmează este cât se poate de edificator.

1958. Miami, Florida. Fusese ucis un taximetrist. Timpul trecea, iar poliţiştii nu reuşeau deloc să „prindă un fir” care să-i conducă la criminal. Apelară, atunci, la Hurkos. A fost suficient ca acesta să ia loc în maşină, pe scaunul şoferului, pentru a „desluşi” tragica întâmplare. Descrise asasinul, în cele mai mici amănunte: era înalt şi slab, avea un tatuaj pe braţul drept şi mersul caracteristic marinarilor. Se numea Smitty şi mai comisese o crimă în Miami: ucisese cu puşca un bărbat, în apartamentul său. O astfel de crimă fusese comisă, într-adevăr, cu puţin timp în urmă! Dar nimeni nu făcuse vreo legătură între cele două asasinate. Ca urmare a dezvăluirilor lui Hurkos, ca şi a mărturiei unei chelneriţe dintr-un restaurant (care l-a recunoscut în fotografia arătată de poliţişti pe marinarul ce se lăudase în faţa ei că a ucis doi oameni), Smitty a fost dat în urmărire, apoi arestat, la New Orleans, şi adus la Miami. A mărturisit omorârea şoferului de taxi, fiind condamnat la închisoare pe viaţă…

În 1947, Hurkos a ajutat poliţia olandeză în prinderea unui criminal în localitatea Limburg. El s-a angajat să ajute şi la prinderea sugrumătorului de la Boston – SUA. Pe baze psihice a reuşit să ajungă la acel bărbat pe care apoi poliţia l-a arestat ca fiind criminalul. Acest suspect s-a internat, ulterior, într-un sanatoriu de psihiatrie. Dar aspectul său, locuinţa sa şi felul său de a fi corespundeau exact cu descrierea făcută de Hurkos. Mai târziu, un alt bărbat s-a predat poliţiei, susţinând că el este autorul crimelor din Boston, dar Hurkos a continuat să-şi susţină propria variantă.

2.5. O clarvăzătoare contra mafiei drogurilor

Dorothy Altea este o celebră clarvăzătoare din Los Angeles. Poliţiştii de la Brigada antidrog din localitate i-au cerut sprijinul deoarece înregistrau numai insuccese în acţiunile lor împotriva cartelului drogurilor. Şeful brigăzii şi adjunctul său bănuiau că în mijlocul lor se află un poliţist corupt care îi prevenea pe mafioţi.

Auzind despre ce este vorba, Altea le-a cerut o hartă cu locurile în care acţiona cartelul drogurilor. După trei sferturi de oră de tăcere şi concentrare asupra hărţii, Altea le-a spus că printre ei nu se află niciun trădător, dar că au un adversar de temut în tabăra contrabandiştilor. Ofiţerii au fost mulţumiţi de răspuns, dar s-au arătat deosebit de neliniştiţi de noul personaj pe care Altea îl adusese în scenă.

După alte douăzeci de minute de transă, Altea le-a furnizat ofiţerilor şi inspectorilor date uimitoare.

De mai bine de trei ani, două personaje, nu unul, se puseseră la dispoziţia cartelului drogurilor, pentru retribuţii de ordinul milioanelor de dolari. „Pe cel mai în vârstă îl cheamă Bernie, pe cel mai tânăr, Robin. Datorită priceperii lor, operaţiunile voastre au început să eşueze!” a declarat vizionara.

Pe baza indiciilor date de Altea, comisia a făcut investigaţii care au confirmat spusele ei. Într-adevăr, potrivit datelor arhivate, prelucrate pe calculator şi completate cu informaţii culese de la veteranii de război, Bernie Hutton (56 ani) participase la războiul din Vietnam, cu mai bine de 20 de ani în urmă, fiind repatriat cu gradul de sergent de puşcaşi marini. El se distinsese în mod deosebit în trupele de gherilă din jungla de pe Mekong, ajungând, ulterior, să instruiască grupe de comando care s-au dovedit extrem de eficace. Robin Baffin, mai tânăr cu 10 ani ca el, era un puşcaş marin deosebit de crud, care nu lua niciodată prizonieri, ci îi ucidea pe loc pe cei care se predau.

După terminarea războiului, se pare că cei doi s-au despărţit o vreme. Datele furnizate de poliţie relevau că s-au întâlnit din nou, în 1982, când au început să instruiască împreună, în fosta RDG, combatanţi din Orientul Mijlociu. Din 1990, au fost semnalaţi în Columbia, începând de atunci, se pare, colaborarea lor cu cartelul drogurilor.

La 15 iulie 1994, comisia obţine aprobarea de a o utiliza pe clarvăzătoarea Altea pentru a-i captura pe Hutton şi pe Baffin. Instalată într-un apartament luxos dintr-un hotel din Los Angeles, Altea, împreună cu comisarul Parcatti şi oamenii lui, au început operaţiunea de „filare" a celor doi. Asta însemna că, zi de zi, câte 4-5 ore, Altea se concentra intens, încercând să descifreze, de la mii de km distanţă, intenţiile şi planurile lui Hutton şi Baffin. Ideea era de a afla din timp orice mişcare a celor doi, care ar fi putut permite organizarea unei acţiuni de capturare. Au trecut mai bine de trei luni până când s-a ivit ocazia favorabilă. Travestit în om de afaceri, Hutton avea să fie, pe 19 octombrie, la o mare bancă din Ciudad de Mexico, pentru a trata o operaţiune de „spălare" a banilor. Urma să fie însoţit doar de trei oameni de încredere, dintre care unul avea să fie deghizat în femeie. Baffin nu era printre ei.

Pe 19 octombrie, agenţii federali, împreună cu poliţia mexicană, au pus la punct capturarea lui Hutton. La 30 km de Ciudad de Mexico, limuzina cu cei patru contrabandişti a fost oprită şi ei au fost somaţi să iasă afară din maşină cu mâinile la ceafă. În momentul în care un poliţist încerca să-i pună cătuşele, Hutton a declanşat grenada defensivă, pe care o avea la brâu. Explozia acesteia l-a sfârtecat, omorând pe loc doi poliţişti şi rănind alte patru persoane.

La câteva săptămâni după anihilarea lui Hutton, Altea ceru un ajutor consistent inspectorului Parcatti. Ea spuse că Baffin, camaradul lui Hutton, aflase că ea îi sprijinea pe poliţişti şi jurase să se răzbune.

„Va veni aici personal, mă va lua ostatică şi se va

retrage în siguranţă în munţii lui, după ce mă va omorî!" spuse ea inspectorului. Era foarte tulburată, deoarece Baffin era mult mai greu de „citit" decât Hutton. Parcatti întări paza la camera lui Altea şi ceru lui Ambrose Dexter, directorul hotelului, să sporească securitatea clădirii.

„Să fie neapărat o femeie la mine!" ceru, în mod ciudat, Altea. Angie Anderson, o strălucită agentă FBI, fu chemată să stea zi şi noapte în apartament cu Altea. Întrebată când va ataca Baffin, prezicătoarea răspunse că nu ştie precis, dar că va fi cât de curând.

Într-adevăr, pe 17 noiembrie 1994, Baffin dădu lovitura, luându-i pe toţi prin surprindere.

Dând impresia unui partener de afaceri (avea mustăcioară şi ochelari), el se aşeză, în aceeaşi zi, pe la orele 14, la masa unde prânzea directorul hotelului, Ambrose Dexter. Acesta mânca, de obicei, la un mic restaurant aflat nu departe de hotelul pe care îl conducea şi în care era găzduită Altea.

Amenințându-l cu pistolul ascuns în buzunarul hainei, Baffin îl somă pe Dexter să îl conducă la apartamentul lui Altea, spunând poliţiştilor că este un specialist în probleme de securitate.

Directorul hotelului, urmat la doi paşi de Baffin care stătea cu mâinile în buzunare, trecu prin toate filtrele până la apartamentul lui Altea. Când intrară, poliţistul care le deschise uşa căzu în vestibul, împuşcat de glonţul pistolului mânuit de Baffin. În livingul apartamentului, Altea îi aştepta cu braţele încrucişate la piept.

„Ai venit ca să mori!" îi spuse ea simplu lui Baffin.

„Aiurea, voi o să muriţi! Am să vă leg strâns cu un şnur plin cu grenade şi o să vă ţin lângă mine până mă văd înapoi în munţi. Şi acolo, o să explodaţi ca Hutton!", răspunse Baffin. În acel moment, se auzi un cântec venind din camera de baie. Baffin deschise uşa şi rămase în pragul ei, privind-o pe agenta federală, care făcea baie. Ţinându-i sub bătaia armei pe Dexter şi pe vizionară, Baffin îi ceru

agentei să se îmbrace rapid. Considera, probabil, că un ostatic în plus, mai ales o femeie, nu strica. Asta era intenţia lui, pe care n-a mai apucat să şi-o ducă la capăt. Angie Anderson l-a împuşcat în gât şi în cap cu patru focuri trase cu revolverul aflat sub halatul de baie de pe servantă. Baffin crezuse că-i o femeie oarecare, prietenă cu Altea.

2.6. Cerşetoarea misterioasă

Timmy Ryan, un locotenent de poliţie din Chicago, s-a mutat cu serviciul în Boston la Brigada criminală, după ce s-a stabilit în acest oraş în urma căsătoriei cu o specialistă în domeniul calculatoarelor. În peregrinările lui prin locurile rău famate din Boston a dat peste o cerşetoare bătrână, care îl ajutase în elucidarea unei crime pe când lucra în Chicago. Femeia, deşi ducea o viaţă mizeră, era o clarvăzătoare misterioasă.

Ofiţerul se ocupa acum de un nou caz. Doamna Donovan, de 39 de ani, directoarea unei case de modă celebre, a fost găsită de menajera sa într-o stare cumplită! Totul era mânjit cu sânge, inclusiv aşternuturile patului în care se afla. Trupul răstignit avea numai în regiunea abdomenului 11 lovituri de cuţit. Acelaşi cuţit i-a fost înfipt adânc în inimă şi lăsat acolo. Urechile i-au fost tăiate şi aşezate peste ochi. Obrajii i-au fost, de asemenea, sfârtecaţi de lovituri de pumnal. După autopsie s-a constatat că era şi însărcinată. După îndelungi cercetări, toţi cei suspectaţi din anturajul victimei au fost scoşi din cercul de bănuiţi, având alibiuri solide. Cazul părea de nerezolvat.

Locotenentul Ryan a căutat-o atunci pe cerşetoare şi i-a solicitat ajutorul. Clarvăzătoarea a cerut 1000 de dolari, acesta fiind tariful ei pentru astfel de cazuri. După ce s-a învoit, cerşetoarea a intrat în transă, apoi a spus: „Femeia aceasta a murit de mâna unei femei din Detroit, care e

sora vitregă a moartei. Acestea trăiau împreună, erau lesbiene. Moarta s-a îndrăgostit de un bărbat cu care voia să facă un copil. Căutaţi bărbatul printre voi, are grad mare şi e însurat". Sora vitregă, de care nici măcar nu se ştia, a fost găsită în Detroit, la o filială a companiei d-nei Donovan. Şi-a recunoscut crima.

La scurt timp de la rezolvarea acestui caz, poliţia din Boston a intrat în alertă maximă. Zeci de copii răpiţi într-o singură lună! Zeci de tinere fete între 12-25 de ani dispăreau fără nicio urmă. Populaţia trăia în teroare şi bombarda poliţia şi municipalitatea cu ameninţări dacă nu se iau măsuri urgente. S-a apelat la poliţia federală pentru ajutor, dar lucrurile stagnau, nu exista nicio pistă.

Locotenentul Ryan s-a gândit atunci să apeleze din nou la ajutorul misterioasei cerşetoare. A dat-o în urmărire, şi femeia a fost găsită după două zile lângă un container. După ce a luat cunoştinţă de datele cazului, clarvăzătoarea a spus că-i poate ajuta, dar preţul este acelaşi. De acord. În timp ce era în transă, ea s-a exprimat: „Toţi puştii răpiţi sunt, la această oră, cârnaţi la El Paso. Fetele sunt drogate şi aruncate în bordeluri. La o clinică particulară se află organele interne şi ochii copiilor ucişi, care aşteaptă să fie vândute unor oameni cu bani. Şeful clinicii e alb în cap şi are barbă mare. Poartă ochelari cu ramă de aur şi e şchiop. Clinica e înconjurată de pădure."

A luat cei 1000 de dolari şi a dispărut. Cine ştie prin ce oraş din SUA mai peregrinează acum? În urma previziunilor cerşetoarei a fost descoperită o bandă de traficanţi de carne vie şi de organe umane.

2.7. „Detectorul" de bombe

Bill Northon (45 ani) din Detroit (SUA) este cunoscut datorită capacităţii sale de a descoperi locurile în care sunt ascunse bombe. Adesea, el a ajutat echipele de genişti să dezamorseze la timp bombele, prevenind, astfel,

numeroase acţiuni teroriste.

„La început, când am avut prima viziune, a fost vorba despre o bombă pusă într-o maşină-capcană. Imaginea acestei maşini îmi revenea, obsedant, în minte. Am anunţat poliţia, avertizându-i pe ofiţeri asupra a ceea ce urma să se întâmple. M-au crezut nebun, dar un terorist i-a sunat, anunţându-i acelaşi lucru: Astfel, i-am ajutat să descopere maşina respectivă şi să dezamorseze bomba, în timp util!" a declarat Bill Northon.

„Cel mai greu caz la care am participat a avut loc în luna octombrie a anului 1999. Într-o noapte, am visat o bombă care era amplasată la sediul unei bănci din Detroit, dar n-o puteam localiza cu precizie. Deşi vizualizam banca, nu reuşeam să văd unde era amplasată bomba. Am avut nevoie de 30 de minute de concentrare maximă, pentru ca, în final, să descopăr că bomba se afla într-un canal de scurgere, care trecea pe sub sediul băncii! Acum, poliţia colaborează frecvent cu mine. De multe ori mi s-a propus să ocup un post în poliţie, dar am refuzat. Nu am nevoie de post şi nici nu doresc bani pentru ceea ce fac! Am norocul de a avea această capacitate şi sunt fericit să le pot fi util semenilor mei!" a încheiat Bill Northon.

2.8. Oameni capabili să vadă, să audă şi chiar să miroasă, lucruri care se află la sute de kilometri distantă de ei

Oamenii de ştiinţă americani consideră că, în prezent, pe glob se află în jur de 10 000 de clarvăzători, care sunt capabili să vadă, să audă şi chiar să miroasă lucruri care se află la sute de kilometri distanţă de ei.

Unul dintre cazurile cele mai interesante este cel al Helenei Busk, din Toledo, Ohio (SUA). Ea a sesizat că, într-o seară, înainte de a adormi, simţea tot felul de lucruri ciudate: vedea un om plimbându-se prin curte, îl auzea vorbind cu animalele, simţea în nări mirosul de iarbă de la

ferma lui. Credea că este un vis, dar, în cea de a doua seară, totul s-a repetat. La fel şi în a treia seară, şi în a patra. Agasată, femeia s-a gândit să vadă dacă acea fermă şi persoana respectivă existau cu adevărat. S-a concentrat mai mult decât de obicei şi a reuşit să citească adresa pe un plic aflat pe o masă: John Marrow, Sioux City (Dakota de Nord). Asta însemna o distanţă de peste 900 km de locul în care se afla ea. A doua zi, dis-de-dimineaţă, a pornit spre Sioux City. Ştia împrejurimile, doar le „văzuse" de atâtea ori, deci nu i-a fost greu să găsească ferma lui John Marrow. Totul era exact aşa cum ştia: iarba, animalele, până şi John avea aceeaşi voce pe care o „auzise". Helen i-a povestit medicului ei psihiatru ceea ce i s-a întâmplat: acesta le-a povestit unor prieteni şi, astfel, cazul ei a făcut mare vâlvă în SUA. Apoi au apărut şi alţi clarvăzători.

În 1980, un grup de medici de la Central Medical Maimonides de lângă Chicago au efectuat cercetări asupra a trei astfel de clarvăzători. Pentru Malcolm Bessent, ei au cerut sprijinul membrilor formaţiei de muzică rock „The Grate-ful Dead". Aceştia susţineau un show la 500 de kilometri distanţă de locul în care se afla Bessent, care trebuia să descrie ce se întâmpla pe scenă în timpul concertului. Unul dintre cercetători înregistra spusele lui Bessent, iar ceilalţi urmăreau transmisia concertului pe nişte camere video special amplasate. După câteva minute de concentrare, Bessent a început să descrie cu lux de amănunte spectatorii, numărul lor, ce haine purtau membrii formaţiei, a fredonat câteva melodii, dintre care unele erau în primă audiţie, şi chiar a reuşit să descrie parfumul solistului grupului, deşi acesta era un parfum de damă, pe care cântăreţul nu-l mai folosise niciodată până atunci.

Al doilea experiment a fost făcut pe Ingo Swamm, de profesie contabil, din statul Texas. Acestuia i s-au înmânat 10 perechi de cifre, indicând latitudinea şi longitudinea

unor locuri de pe glob. Cel mai apropiat se afla la 30 km de locul în care se afla Ingo, iar cel mai îndepărtat, tocmai în Norvegia. Ingo Swamm s-a descurcat foarte bine, localizând, cu mare precizie, locurile indicate. Mai mult decât atât, el a descris cu lux de amănunte relieful zonelor respective, cum era vremea, vegetaţia şi chiar mirosul specific.

Cel de-al treilea experiment a avut-o ca subiect de studiu pe Joanna Barnett, din Los Angeles. Aceasta era cunoscută în comunitatea sa ca o ghicitoare în globul de cristal. Joanna a fost închisă într-o cameră, împreună cu un grup de medici şi cu globul ei de cristal. La New York, un alt participant la experiment se afla într-o bibliotecă şi citea o carte. După ce s-a concentrat şi a privit foarte atentă în globul de cristal, Joanna Barnett a fost capabilă să spună în ce bibliotecă se afla individul respectiv, ce carte citea, redând chiar câteva pasaje din carte. L-a „urmărit" pe cercetător, pe când acesta părăsea biblioteca, l-a auzit certându-se cu un vânzător de hotdogs şi a remarcat că aceştia nu miroseau prea bine. Pe toată durata experimentelor, celor trei clarvăzători li s-au măsurat tensiunea arterială, pulsul, frecvenţa respiratorie şi activitatea cerebrală. Singurele modificări apărute au fost scăderea ritmului cardiac şi a tensiunii arteriale şi intensificarea, mult peste normal, a activităţii electrice a emisferei drepte a creierului, cu predominarea undelor beta şi delta şi cu un traseu specific somnului profund.

Cercetările efectuate au dus la concluzia că această capacitate de „a simţi" la distanţă se datorează activităţii emisferei cerebrale drepte. Aceasta, în mod inexplicabil, deocamdată, şi în anumite condiţii, poate primi informaţii pe care, prelucrându-le cu ajutorul emisferei stângi, le redă sub forma fenomenelor de clarviziune. Pentru a fi clarvăzător, este nevoie de o mare putere de concentrare şi de un obiect asupra căruia să se fixeze atenţia. Acest obiect poate fi un glob de cristal, o oglindă, un pahar cu

apă etc. Toate acestea folosesc la creşterea puterii de concentrare. Astfel, emisfera cerebrală stângă va fi „scoasă” din funcţiune, rămânând „trează” doar atât cât să primească informaţiile de la cea dreaptă, care va recepţiona, în mod direct, fără o analiză prealabilă, semnalele externe.

Deşi o vreme a fost considerată un fel de autohipnoză capacitatea de a vedea şi de a auzi la distanţă, clarviziunea este folosită astăzi, oficial, în scopuri militare. NASA are ca angajaţi mai mulţi astfel de clarvăzători, care pot vedea mai repede şi mai detaliat ceea ce se întâmplă la sute de kilometri distanţă.

2.9. Colecţie de cazuri judiciare rezultate prin metode paranormale

Britanicul Colin Wilson a reuşit să adune o colecţie impresionantă de cazuri de dispariţii, crime sau sinucideri, rezolvate prin metode care ţin de domeniul paranormalului.

Colin Wilson încearcă, de peste 25 de ani, să explice modul de lucru al clarvăzătorilor. Primul caz consemnat de Wilson s-a petrecut în 1956, în Africa de Sud. O tânără de 18 ani din Durban a dispărut în timp ce se întorcea de la serviciu spre casă.

După ce poliţiştii au încercat în zadar să o găsească pe tânără, părinţii fetei au apelat la Nelson Palmer, un vecin care avea reputaţia de a putea oferi informaţii despre un om doar dacă atinge un obiect care aparţine respectivei persoane. Palmer le-a spus părinţilor să aducă orice obiect de vestimentaţie care aparţine fiicei lor. După câteva minute de concentrare, Palmer a povestit că fiica lor a plecat de la serviciu împreună cu un bărbat şi s-a urcat într-o maşină albastră. Apoi, clarvăzătorul a relatat că tânăra se află într-o mlaştină din apropiere de Durban. Poliţiştii au plecat imediat la locul indicat şi au găsit, într-

adevăr, cadavrul fetei, care fusese împuşcată în cap.

Cu ajutorul indiciilor pe care le-a „citit” Nelson Palmer în haina fetei, poliţiştii au reuşit să-l aresteze pe bărbatul care comisese crima. Palmer şi-a repetat performanţele câteva săptămâni mai târziu când a reuşit, tot cu ajutorul unui obiect, să identifice locul în care se afla un doctor care se sinucisese. „Acesta este primul caz în care este evidentă implicarea unui clarvăzător şi folosirea unor metode neconvenţionale de cercetare. Atât Palmer cât şi alţi clarvăzători susţin că nu este vorba despre ceva supranatural şi nu are nimic de-a face cu spiritul morţilor. Este un fel de «al şaselea simţ»", povesteşte Wilson.

El încearcă să explice în ce constă acest fenomen, denumit psihometrie: „Funcţionează asemănător unui radio. Oamenii percep anumite semnale sau frecvenţe cerebrale. Foarte mulţi dintre noi au această capacitate, trebuie doar să ştii să te relaxezi şi să poţi selecta acele unde care îţi oferă informaţiile pe care le cauţi. Celor care reuşesc acest lucru le este foarte uşor să citească istoria unui obiect şi a persoanelor care au intrat în contact cu acesta, doar dacă îl ţin în mână.”

Colin Wilson susţine că, în Marea Britanie, cel mai bun clarvăzător care foloseşte psihometria este Robin Winbow, un fost dansator, care a reuşit să găsească circa 20 de persoane dispărute, ucise sau pur şi simplu plecate de acasă, doar cu ajutorul unui obiect care le-a aparţinut acestora.

„L-am supus pe Winbow unui experiment. Am făcut rost de câteva oase de animale preistorice, şi l-am rugat să deseneze forma aproximativă a respectivului animal. A reuşit perfect să-şi imagineze cum arătau animalele, deşi nu avea cunoştinţe de specialitate”, a mai spus Colin Wilson.

2.10. „Adevărul se află dincolo de noi”

Tony Stubley pretinde că este înzestrat cu o forţă specială care îl ajută în lupta împotriva crimei – puterea supranaturalului. „Ziua de naştere mi-o împart cu personajul Fox Mulder din serialul „Dosarele X”, spune el. „Şi asta pentru că ştiu că eu sunt destinat activităţilor paranormale”. Neobişnuitul poliţist afirmă că, într-o zi, intuiţia psihică va fi utilizată în rezolvarea celor mai dificile cazuri.

„Dacă îţi deschizi mintea tuturor posibilităţilor, rezultatele sunt uimitoare”, spune Tony, în vârstă de 31 de ani. Aşa cum se spune în „Dosarele X”, „adevărul se află dincolo de noi, dar eu vreau să îl aflu”.

Tony, care este din Bexleyheath, Kent, a devenit conştient de însuşirile sale psihice încă din adolescenţă. „Ştiam rezultatele meciurilor de fotbal înainte ca ele să se joace şi întotdeauna ştiam când cineva voia să intre în legătură cu mine. Era ceva de genul celui de-al şaselea simţ”, explică el. „La început, am pus totul pe seama intuiţiei, până în ziua în care a avut loc o întâlnire de gradul trei, ceea ce m-a determinat să devin interesat de activităţile paranormale.”

Tony avea numai 16 ani, când, împreună cu alţi prieteni, a observat un obiect ciudat pe cer. Era o navă mică, cenuşie, care se mişca extrem de încet. Apoi, a dispărut brusc.

„Pe vremea aceea, locuiam în apropiere de aeroportul londonez Gatwick, dar ştiam că acela nu fusese un avion”, spune Tony. „Le-am spus celor de la poliţie, ei având şi alte rapoarte referitoare la apariţii similare, şi nu a fost greu să ne dăm seama că văzusem, de fapt, un OZN. Atunci a început totul.”

De-a lungul anilor, Tony a investigat toate aspectele activităţii paranormale. A studiat totul, de la fantome la coincidenţe bizare şi extratereştri. „Am văzut prima fantomă pe când lucram într-un magazin din Sheerness”, îşi aminteşte el. „Într-o zi, trebuia să urc în pod să aduc

nişte mobilă de grădină care era depozitată acolo. Era întuneric beznă şi absolut pustiu. Deodată, am simţit că cineva mă atinge pe umăr. M-am răsucit şi am observat cu coada ochiului forma ceţoasă a unei femei în vârstă. Mi-a fost atât de frică, încât am simţit cum mi se face părul măciucă. Când am coborât, unul dintre colegii mei a văzut că eram palid şi mi-a spus: «Probabil ai zărit fantoma noastră». În urmă cu câţiva ani, o femeie în vârstă căzuse pe acele scări şi murise, iar de atunci se spunea că fantoma ei bântuia locul."

La puţin timp după acest incident, Tony s-a înscris voluntar în poliţie şi de atunci îşi foloseşte capacităţile paranormale în rezolvarea cazurilor.

„Într-o noapte, mă aflam într-o misiune de patrulare cu alţi colegi, când, la un moment dat, ni s-a raportat prin radio furtul unei maşini", spune el. „Ofiţerii care se aflaseră în urmărirea ei o pierduseră când aceasta intrase pe o mare proprietate şi dispăruse pur şi simplu din câmpul lor vizual. Brusc, am simţit unde se afla maşina. Le-am sugerat colegilor mei unde trebuia să căutăm, chiar dacă pentru asta trebuia să facem cale întoarsă. Eu am fost convins de locul în care fusese abandonată maşina, unde, de altfel, am şi găsit-o. Colegii mei au fost şocaţi."

Tony este acum membru al Asociaţiei de Studii Ştiinţifice în domeniul Fenomenelor Anormale, organizaţie naţională britanică însărcinată cu observarea fenomenelor neobişnuite. Mai mult decât atât, el plănuieşte să-şi deschidă propriul birou de investigaţii în domeniul paranormalului. „Toată lumea este de acord cu ceea ce vreau eu să fac, chiar şi soţia mea. Îmi folosesc capacităţile şi în alte domenii ale vieţii. Din păcate, cel de-al şaselea simţ nu constituie încă o probă în faţa instanţei, dar, cu cât vom deveni mai conştienţi de puterile ascunse ale oamenilor, cu atât problemele care ne frământă vor fi mai repede rezolvate."

2.11. Clarvăzătoare în întuneric

Pentru că poate „citi” dincolo de prezent sau poate răscoli trecutul cu aceeaşi uşurinţă cu care deschide o carte, ajutată de puteri pe care susţine că a ştiut întotdeauna cum să le controleze, dar nu şi-a putut niciodată explica provenienţa lor, se poate spune că românca din Miercurea Ciuc, Balmuş Ildiko, a fost tot timpul cu un pas înaintea destinului.

Totul a început în urmă cu 21 de ani. „Dacă mai ţineţi minte, pe acele vremuri, se întrerupea curentul foarte des în timpul serii. Eu eram singura din familie care reuşeam să mă îmbrac, să citesc şi să îmi fac lecţiile pentru şcoală pe întuneric. Fără lumânare, fără lanternă, scriam caligrafic, fără greşeli şi citeam întinsă în pat, ca şi cum m-aş fi aflat pe o terasă luminată. Iniţial, părinţii mei s-au speriat, crezând că se întâmplă ceva cu mine şi m-au dus la spital. Mi-au făcut o serie completă de analize şi m-au supus la zeci de teste, însă, într-un final, medicii s-au declarat surprinşi de faptul că nu au găsit nimic în neregulă. S-au limitat la a le spune părinţilor că e ceva cu mine, dar că ei nu îşi dau seama ce”, povesteşte Ildiko.

La mai puţin de un an de zile de la acest incident, părinţii au înţeles, în sfârşit, ce se întâmpla cu fata lor. „Aveam o vecină, Anişoara Păcuraru, care era foarte supărată din cauza faptului că nu îşi mai văzuse fiica de ceva timp, deşi locuia cu soţul ei, la câteva blocuri depărtare. M-am întâlnit cu Anişoara pe scări, am simţit instantaneu că este foarte îngrijorată şi, în câteva fracţiuni de secundă, mi-a trecut prin faţa ochilor imaginea apartamentului în care locuia fata ei. Deşi tremuram, îngrozită de ce văzusem, i-am spus tot. A început să plângă, să strige de disperare, şi a chemat miliţia. Avusesem dreptate. Fata era moartă, fusese înjunghiată cu cuţitul de bucătărie de 37 de ori, de soţul ei. Acesta s-a spânzurat apoi în sufragerie”. Vestea despre capacităţile

sale de a vizualiza cu ochii minţii întâmplări petrecute la zeci, poate sute de kilometri depărtare, a ajuns până la urechile Securităţii. Deşi pare incredibil ca o instituţie ce îşi câştigase un renume internaţional datorită faptului că reuşise, de atâtea ori, să dea de cap unor investigaţii mai mult decât pretenţioase, „băieţii cu ochi albaştri” nu au ezitat să îi ceară sprijinul într-una dintre cele mai ciudate şi mai crude crime petrecute la Miercurea Ciuc. „A fost vorba despre două fetiţe gemene care au fost violate, bătute şi apoi omorâte cu sânge rece. Era vorba despre un tânăr de 27 de ani, care pândise ca părinţii copilelor să plece de acasă. Le-am spus tot, le-am dat nume, adresă, tot.”

2.12. Calul şi clarvăzătorul

Aşa cum a declarat Vasile Popescu – nu a fost şi nu este nici acum un individ superdotat. „La mine a fost vorba de un accident. Aveam vreo douăzeci de ani când m-a lovit un cal cu copita şi mi-am pierdut cunoştinţa câteva ore; mi-am revenit, seara târziu, acolo unde căzusem, la marginea drumului”. După ce i s-a vindecat rana, peste circa zece zile, tânărul a realizat că se întâmplă cu el lucruri ciudate. Era suficient să se gândească la o rudă sau la cineva cunoscut, că imaginea aceluia îi apărea în minte cu o claritate surprinzătoare. Mai târziu, Vasile Popescu a constatat că, de fapt, el „vedea” ce se petrecea cu persoana respectivă exact în momentul în care se gândea la ea.

Aşa reuşea Vasile Popescu să „intre în legătură” cu toţi apropiaţii şi să ştie, atunci când dorea, ce făceau aceştia în momentul respectiv. De aceea, a început să se izoleze, el care era un individ expansiv care căuta frecvent compania celorlalţi. Întrebat ce se întâmplă cu el, Vasile Popescu a răspuns: „Păi, de ce să vă mai caut la telefon sau să ne pierdem vremea pe la bere discutând despre ce

aţi mai făcut în ultima vreme? Eu ştiu totul despre voi”. Şi se apuca să istorisească prietenilor cu lux de amănunte ceea ce li se petrecuse în ultima vreme. Aceştia îl ascultau uluiţi şi nu le venea să creadă că cineva îşi poate aduce aminte atâtea amănunte despre ei, detalii pe care ei înşişi le uitaseră demult…

Despre puterile telepatice şi de clarvăzător ale lui Vasile Popescu s-a vorbit destul de mult la vremea aceea, dar cum în vechiul regim acestea erau lucruri care nu trebuiau mediatizate, nu s-a făcut vâlvă în jurul acestui caz ieşit din comun. Abia după decembrie 1989, lumea a avut curajul să-l viziteze pe Vasile Popescu şi să-i ceară tot felul de lucruri. Prima sau, în orice caz, printre primele a fost Lenuţa L., o femeie necăjită, cu doi copii, al cărei bărbat lucra pe şantier şi se încurcase „cu o tehniciană de pe şantier de la el”, iar bărbatul nu mai dăduse pe acasă de câteva luni bune. Când îl căutase, aflase că nu mai lucra acolo, fiindcă „fugise cu aia”. Femeia îl ruga pe Vasile Popescu să facă ceva, poate o vedea el unde e bărbatul ei şi să-i spună. Îi arătase şi o fotografie, ca să-l ajute să-l recunoască pe bărbatu-său. Vasile Popescu i-a zis să lase poza şi să vină peste două zile, că poate reuşeşte ceva.

Când a venit femeia, bărbatul i-a returnat fotografia şi i-a zis că soţul ei e pe undeva prin Moldova, în localitatea Bicaz, dar să stea liniştită că „i-am transmis eu să vină acasă, că matale nu ai bani ca să dai pe trenuri şi nici timp ca să alergi după el”. Şi, ca un făcut, peste patru zile, soţul Lenuţei L. a venit acasă, cu coada între picioare, i-a cerut iertare nevestei şi i-a promis că „nu mă mai duc niciodată cu curvele”… Vestea s-a răspândit în tot Buzăul şi, a doua zi, la uşa lui Vasile Popescu au venit mai multe femei care i s-au plâns că soţii lor le părăsiseră sau dispăruseră şi îi cereau să le ajute. Bărbatul nu le-a refuzat, iar celor care nu aveau nicio fotografie a dispărutului le-a cerut „măcar un obiect personal al lui”, ca să poată intra în legătură cu acesta.

Pe mulţi i-a adus Vasile Popescu acasă, iar despre unii care dispăruseră de luni sau ani a aflat fie că muriseră, fie că erau prin alte ţări. Asupra acestora nu mai avea niciun fel de putere, căci, dacă cei cu care doreşte să „comunice” sunt prea departe, nu poate decât să-i vadă ca prin ceaţă şi abia îl aude.

2.13. Fotografia cu amprente bioenergetice...

Acum câteva luni, Cristian Dobre, de 14 ani, elev, domiciliat în Braşov împreună cu familia, a dispărut pe neaşteptate de acasă. Mama şi bunica au început să-l caute cu disperare. Nimeni n-a putut da relaţii despre locul unde se ascunde Cristian. Colegii de şcoală generală, prietenii din cartier, vecinii, neamurile, absolut nimeni nu ştia nimic despre soarta lui. Fusese omorât? Fugise din ţară? Îl sechestrase cineva? Mister total. Dispariţia lui fără urmă îngrijora nu numai familia, ci dădea bătăi de cap inclusiv poliţiei. Fotografiile lui fuseseră trimise la posturile de poliţie, se anunţase că a dispărut prin TV, radio şi presă. Niciun rezultat, parcă-l înghiţise pământul. Şi, deşi trecuseră peste două luni, mama şi bunica nu deznădăjduiau. O brumă de speranţă se cuibărise undeva adânc în tainiţa sufletului. „Cristian trăieşte.” „El trebuie să se întoarcă acasă”, răspundeau invariabil femeile când cineva se interesa de soarta băiatului.

Cele două femei au aflat, într-o zi, că în Bucureşti trăieşte Aurelia Ioniţă, înzestrată cu uluitoare calităţi paranormale, şi că aceasta le-ar putea ajuta în tentativa lor de a-l găsi. Aurelia Ioniţă care nu e nici ghicitoare, nici vrăjitoare, prezicătoare sau vraci, ci o persoană cu o intuiţie ieşită din comun, „văzând” laturile ascunse ale realităţii, le-a cerut să aducă o fotografie a băiatului. Ea s-a concentrat asupra fotografiei celui dispărut, poza fiind o purtătoare a amprentei bioenergetice a persoanei reprezentate. După care, meditând, le-a comunicat

următoarele: „Băiatul se află într-un canal şi e într-o stare jalnică. E murdar, flămând, anemiat, bătut de vagabonzii care l-au ademenit acolo. Ei îl droghează pe el şi pe alţii, obligându-l să meargă la cerşit. Şi le-a mai spus, mamei şi bunicii lui Cristian, să nu-şi piardă speranţa, căci băiatul, în cel mult o lună, va evada din ghearele vagabonzilor şi se va întoarce acasă, dar, în acest scop, îl va ajuta şi ea. Cum? Ne-o spune chiar Aurelia Ioniţă: „Zilnic, îi voi transmite telepatic gânduri de îmbărbătare, îi voi reda încrederea şi-l voi încuraja să încerce să scape”. Şi într-adevăr, nici nu a trecut o lună, şi Cristian Dobre a revenit printre ai săi. Mama şi bunica lui, dornice să-i mulţumească, au venit la Bucureşti, la doamna Aurelia Ioniţă care prin acţiunea asupra pozei, deţinătoare de amprentă bioenergetică – adică purtând ceva imaterial din individul fotografiat, acest „ceva” inefabil putând acţiona în scopul propus la care s-a adăugat forţa ce emană din telepatie, le-a salvat copilul.

2.14. Copii cu calităţi paranormale pe urmele hoţilor

În multe din satele care se află în zona Rupea, cu precădere spre Făgăraş, autorii unor furturi de obiecte sau animale sunt descoperiţi cu ajutorul unor copii inocenţi, dotaţi cu calităţi paranormale. Oamenii din partea locului au apelat de multe ori la acest ritual străvechi care, în majoritatea cazurilor, a dus la descoperirea făptaşilor sau a oferit anchetatorilor date, care, în final, s-au dovedit de mare ajutor în prinderea hoţilor. Obiceiul, a cărui vechime este greu de precizat, a fost transmis din generaţie în generaţie, până în zilele noastre.

De regulă, se apelează la ajutorul copiilor nevinovaţi, după ce cercetările efectuate de autorităţi nu au dat niciun rezultat. La locuinţa păgubaşului, sunt chemate şapte fetiţe din sat, unele dintre ele participând în mai multe rânduri la această inedită anchetă. Într-una din camerele

gazdei, sub o masă, se aşază un ciubăr din lemn plin cu apă. Sub ciubăr, se pune o cruce metalică; iar în apă, se aşază o cruce albă din lemn. Masa sub care este aşezat ciubărul este acoperită cu o pânză albă mare până la podea, fetiţele fiind astfel izolate de stimuli externi. Fetiţele se adună în jurul ciubărului la începutul liturghiei, îşi concentrează privirile în apa din ciubăr şi spun rugăciuni. Când clopotele bat sfârşitul liturghiei, ele ies şi fiecare povesteşte ce anume i s-a arătat pe luciul apei. De regulă, una sau două fetiţe sunt capabile să povestească, uneori cu lux de amănunte, scene pe care le-au văzut ca pe un ecran, în luciul apei din ciubăr.

În satul Dacia (fostă Ştena), comuna Jibert, jud. Braşov, sunt cunoscute numeroase cazuri în care relatările fetiţelor cu calităţi de medium au dus la prinderea hoţilor.

Astfel, Maria Bărbătei, căreia îi dispăruseră suluri de pânză şi diferite obiecte din casă, s-a adresat mai întâi miliţiei pentru a reclama furtul. La mai mult de două luni după ce cercetările autorităţilor n-au dat nici un rezultat, femeia a apelat la ajutorul celor şapte copile pentru aflarea făptaşilor. „Mai demult”, povesteşte femeia, „toate fetiţele trebuiau să se numească Maria, acum, însă, când numele a devenit din ce în ce mai rar întâlnit, sunt acceptate să ia parte şi fetiţe purtând alte nume. Toată treaba se întâmpla prin 1960 sau 1961, îmi dispăruseră din casă o mulţime de albituri şi haine, ale mele şi ale bărbatului. Nu eram foarte convinsă că voi da de urma hoţului sau hoţilor, dar trebuia să încerc pentru că GAC-ul proaspăt înfiinţat ne adusese la sapă de lemn şi nu aveam bani să cumpărăm altele. Îmi amintesc că era vară şi o zi foarte călduroasă, chiar de dimineaţă. Am chemat şapte fetiţe purtând numele de Maria la mine acasă şi am aranjat totul după cum ştiam din bătrâni. Nu toate fetiţele au rezistat, vreo două sau poate trei cerând să fie scoase afară… când a sunat clopotul la sfârşitul liturghiei, le-am scos afară pe cele care rămăseseră… două din ele mi-au spus că nu au văzut nimic

în apa ciubărului, dar Maria Şerban mi-a descris cu amănunte ce văzuse şi mai ales cum arătau făptaşii. Unul dintre ei era, după descrierea făcută de fetiţă, înalt şi parcă trăgea uşor piciorul drept. Mariuţa Şerban mi-a povestit că a văzut, în apa ciubărului, cum au sărit gardul dinspre grădină şi cum au intrat în cameră. Mi-a mai spus că cel înalt era însoţit de unul mai scund şi mai slab, cu faţa de copil şi cu părul scurt, îmbrăcat cu o cămaşă închisă la culoare, în carouri, iar primul avea o cămaşă de culoare deschisă şi se freca mereu la ochi. Mi-a zis că afară era lumină, dar nu foarte puternică şi am înţeles că trebuie să fi fost după masă, spre seară, când noi nu ne întorsesem încă de la câmp… Aşa am reuşit să dăm de urma hoţilor care nu erau din satul nostru, ci din Dăişoara – un sat care se află peste deal, la câţiva kilometri, şi unde i-am aflat pe cei doi, tată şi fiu, nou-veniţi în partea locului. Cel mai important a fost că am aflat că unul îşi trăgea piciorul după el… mi-am întrebat cunoscuţii din Dăişoara care mi-au spus că într-adevăr, nu de multă vreme, se pripăşise la ei în sat un om înalt, cu un defect la picior, care mai lucra cu ziua pe la oameni. Le-am spus miliţienilor că-i bănuiesc… mi-au cerut dovezi, eu l-am rugat însă pe şeful de post să meargă numai să-i ia la întrebări. La început, au zis că nu şi nu… da’ până la urmă au recunoscut şi mi-au aflat lucrurile pe care le ascunseseră într-o şură, după nişte coceni, cu gând să le vândă.”

Maria Şerban, una dintre fetiţele care au povestit, ne-a confirmat cele relatate de Maria Bărbătei şi ne-a declarat: „Cu toate că eram foarte mică, abia mergeam la şcoală, îmi amintesc bine ziua aceea… Într-adevăr, era foarte cald şi la două fetiţe li s-a făcut rău. Dar parcă văd şi acum apărând pe luciul apei, ca într-un film, pe cei doi şi vă spun că i-am văzut foarte clar pe făptaşi, până şi cum au tras de uşa dulapului şi cum înghesuiau lucrurile în nişte saci de iută… ba parcă îmi amintesc că au dat şi ceva de

mâncare la câine ca să tacă.”

Cazul Mariei Bărbătei nu este, însă, unul singular. Maria Burcă a aflat, de la fetiţe, cine i-a furat un lănţişor de aur, furtul petrecându-se tocmai în Bucureşti. Doina Babeţi a aflat pe cei care îi furaseră caii, Elena Borcoman a dat de urma unor ţigani care îi furaseră găinile, iar Maria Scîrneci a dat, acum câţiva ani, poliţiei, semnalmentele celor care i-au furat din curte o bicicletă, individul fiind prins, la scurtă vreme, cu toate că avusese grijă să ascundă bicicleta în fin, în şură.

Datorită micuţelor „detective” cu calităţi paranormale, numărul furturilor a scăzut mult în ultima vreme în zonă. Chiar şi ţiganii care s-au aşezat, încetul cu încetul, în casele părăsite de saşi s-au ferit să atenteze la bunurile consătenilor. Relatări despre copiii care scot la iveală făptaşii am mai avut şi din satele învecinate, Paloş sau Ticuşu de Jos, existând deja câteva fetiţe cu calităţi paranormale probate, care vin în ajutorul oamenilor vizitaţi de hoţi.

2.15. Clarvăzătoare la 12 ani

Pentru specialiştii în paranormal, psihometria reprezintă presupusa putere a minţii omeneşti de a discerne anumite obiecte prin clarviziune. Respectiv, capacitatea subiectului de a viziona o scenă din viaţa unui anumit individ, indiferent de distanţă sau moment, cu focalizare pe cadrul în care evoluează acea persoană.

Această incredibilă putere paranormală a salvat de la îngheţ – poate chiar de la o moarte cumplită – un băiat de 15 ani. Când părinţii i-au dat voie să plece în excursie, Cătălin a sărit în sus de bucurie. Era în ziua de 5 martie 1997, iar plecarea în escapada plănuită în Făgăraş fusese programată pe 12 martie noaptea. Familia Bejenaru locuieşte în Bucureşti, iar tatăl adolescentului îndrăgostit de înălţimi a fost şi el, pe vremuri, un montagnard înrăit.

De fapt, chiar dânsul şi-a convins soţia să-şi lase puştiul pe munte. „Dacă aş fi ştiut ce avea să se întâmple, n-aş mai fi fost de acord. Şi acum regret decizia luată şi mă gândesc că poate din cauza mea s-a întâmplat nenorocirea… ”

Pe scurt, excursia programată a fost plină de surprize. Traseul fusese stabilit, iar grupul – format din cinci băieţi, toţi colegi de şcoală cu Cătălin – a călătorit fără probleme până în oraşul Făgăraş de unde, prin Porumbacul de Jos, urma să urce spre Negoiu. Era în dimineaţa zilei de 13 martie. Cei cinci au urcat rapid, sperând să ajungă la cabană până la lăsarea întunericului, drumul fiind estimat la circa 10 ore. Din păcate, viscolul şi-a făcut simţită prezenţa, iar băieţii au fost asaltaţi de un vânt puternic. Epuizaţi de frică şi de oboseală, după şase ore de marş şi alte cinci numai de urcuş, tinerii au ajuns la cabana Negoiu. „Nu vedeam nici la doi paşi, iar viscolul ne asurzea. Eram îngroziţi de moarte”. Când s-au privit, însă, mai bine şi-au dat seama, cu spaimă, că erau doar patru – Cătălin dispăruse pur şi simplu. „Ne-am gândit, iniţial, că o fi rămas în urma noastră şi că, probabil, va ajunge mai târziu – povestea, la o zi după incident, Tudor, unul dintre colegi. Am aşteptat în jur de o oră, după care am ieşit să-l căutăm prin împrejurimi. Era deja întuneric şi urmele noastre din zăpadă fuseseră acoperite de ninsoare”. Băieţii şi-au căutat disperaţi prietenul şi, într-un final, şi-au dat seama că nu mai avea să apară. Întoarcerea lor în Bucureşti a fost extrem de tristă…

În tot acest timp, în casa familiei Bejenaru se petreceau lucruri ciudate. Sora lui Cătălin, Andreea, în vârstă de 12 ani, nu-şi găsea locul şi începea din nimic să plângă. În dimineaţa plecării fratelui său, Andreea a făcut aproape o criză de isterie, fără a avea un motiv anume. „Când am primit cumplita veste, fata era de nerecunoscut. Parcă intrase într-o transă adâncă şi bolborosea ceva, ţinând strâns în mână o batistă de-a lui Cătălin… – relata dl Bejenaru. Deodată, a început să descrie o grotă de

munte, unde, zicea ea, îl vedea pe băiatul nostru!” „Ştiu că este acolo, îl văd. Îi este frig şi frică. Este înfăşurat în rucsac şi plânge disperat…” Andreea a spus părinţilor că în jurul peşterii pe care o văzuse se aflau nişte indicatoare şi un stâlp înalt, fără tăbliţă… „Uite-l, uite-l, se mişcă!…” ţipa fata înspăimântată. Nemaistând pe gânduri, domnul Bejenaru şi-a luat fiica de mână şi, împreună cu alţi doi vecini, a plecat spre Făgăraş în căutarea băiatului dispărut. „Andreea ne-a condus parcă teleghidată pe drumul neştiut de munte. Eram atât de înspăimântaţi, încât nu mai simţeam nici oboseala, nici frigul. Când am ajuns în faţa grotei cu pricina, aflată la circa trei kilometri mai jos de cabană, mi-am dat seama că, de fapt, cunoşteam locul din tinereţe” – relata mai târziu dl Bejenaru.

Şi iată cum, după cinci zile de la nefericita întâmplare, Cătălin a fost găsit viu şi nevătămat, iar faptul că tânărul trăieşte a fost un miracol pe care o fetiţă de numai 12 ani l-a făcut să se împlinească.

2.16. Un alpinist rănit, localizat de la 1600 km distantă

Vincent Klink, în vârstă de 42 de ani, proprietarul unui restaurant din Gmuend (Germania), îşi petrecea concediul, împreună cu soţia lui, Elizbeth, într-o staţiune montană din Elveţia. Fiind un alpinist înveterat, escaladase multe creste, era bine antrenat şi foarte bine echipat. Deşi el cunoştea faptul că urcarea unui munte poate deveni foarte periculoasă, într-o zi, s-a hotărât să plece singur într-o expediţie, fiindcă nu mai avea răbdare să aştepte organizarea unui grup de alpinişti. Temperatura era scăzută, dar vremea era frumoasă, deşi în munţi ea se putea schimba brusc, fără niciun semn prevestitor. În timpul ascensiunii, lui Klink, care nu se asigurase bine, i-au alunecat picioarele şi a căzut 135 de metri, într-o prăpastie. S-a oprit din prăbuşire pe un colţ de stâncă, dar,

când a încercat să se mişte, a constatat că avea braţul drept rupt şi glezna stângă fracturată. „Mi-am dat seama imediat că nu mai puteam nici să mă caţăr, nici să merg”, a povestit Vincent, ulterior. „Singura mea speranţă de salvare erau salvamontiştii”. Timp de trei zile, elicopterele de salvare au survolat regiunea unde se bănuia că s-a rătăcit alpinistul solitar, dar nu l-au putut localiza, deşi acesta le făcea semne disperate. Apoi, în munţi s-a aşternut liniştea, echipa de salvare gândindu-se că Vincent era mort.

Doar Elizbeth nu putea crede aşa ceva! Cum nu putea face mai mult decât au făcut salvamontiştii, a început să telefoneze prietenilor, pentru a cere un sfat şi pentru a sta de vorbă cu ei. De la unul dintre aceşti amici, ea a aflat de existenţa Helenei Nubales. În ziua în care a fost anunţată că echipele de salvare îşi încetaseră căutarea, Elizbeth i-a telefonat clarvăzătoarei spaniole. „M-am prezentat şi, când i-am spus că-mi caut soţul, ea m-a întrerupt: «Este în viaţă!» Apoi, văzând că eu tac, fiind uimită de aceste vorbe, Helena mi-a spus că avea un picior rupt şi că suferea cumplit de foame”, a povestit Elizbeth Klink. În timp ce stătea de vorbă cu soţia alpinistului, Helena a luat o hârtie şi un creion şi a început să schiţeze o hartă. Îi explica soţiei îngrijorate faptul că rănitul se găsea pe un colţ de stâncă, pe o parte mai izolată a muntelui. Până la sfârşitul convorbirii, Helena terminase schiţa pe care îl localizase pe Vincent.

Ea a trimis harta salvamontiştilor şi, incredibil, unul dintre aceştia, Tullio Negrini, a recunoscut imediat locul în care se găsea Vincent: „Acum ştiu exact unde se află!", a strigat el. Negrini şi cu alţi patru membri ai echipei de salvare s-au deplasat la locul indicat de clarvăzătoare, cu ajutorul elicopterului şi l-au găsit imediat. „Domnul Klink era exact în punctul indicat pe acea hartă!” a declarat Tullio Negrini. „Nu cred că un om obişnuit l-ar fi putut localiza cu atâta precizie.”

Lui Vincent Klink i s-a acordat ajutorul medical şi, atunci când s-a simţit în putere, a povestit toată aventura lui. Abia atunci a aflat că-i datora viaţa clarvăzătoarei Helena Nubales. I-a dat imediat telefon, pentru a-i mulţumi din tot sufletul, şi s-o anunţe că, datorită hărţii realizate de ea, el fusese salvat. „Dar femeia mi-a spus că ştia acest lucru: «După ce te-am văzut pe munte, timp de câteva ore, m-am simţit foarte rău. Dintr-odată, la ora 16.42, m-am eliberat şi atunci am ştiut că ai fost salvat», mi-a spus ea. Întrebând-o de unde cunoştea munţii şi mai ales acea stâncă pe care am zăcut cinci zile, Helena mi-a spus că ea nu fusese niciodată în Elveţia şi nici în acele locuri, dar a văzut în mintea ei locul în care mă aflam şi, concentrându-se, a reuşit să realizeze acea hartă. Pentru ea, nu era nimic neobişnuit să identifice oameni şi locuri pe care nu le mai văzuse niciodată şi să-i salveze pe cei care-i cereau ajutorul!” a declarat Vincent Klink.

2.17. Oameni care văd boala din propriul corp şi al celorlalţi

Edgar Cayce a fost cel mai cunoscut clarvăzător în acest domeniu fantastic, dar şi vindecător.

Conform celor spuse de biografii săi, Cayce a simţit că are această deosebită înzestrare pe când avea treisprezece ani. Se afla în pădurea situată în apropierea fermei sale din Hopkinsville, Kentucky, şi citea din Biblie, aceasta fiind activitatea sa favorită. La un moment dat, a simţit că nu era singur. Când şi-a ridicat privirea a observat o femeie care stătea în faţa sa. La început, a crezut că era mama sa. Soarele strălucea din spatele ei, iar lui îi era dificil să o poată recunoaşte imediat. Când a început să vorbească, însă, Cayce şi-a dat seama că nu o cunoştea. Vocea ei era neobişnuit de blândă şi de muzicală. „Rugăciunile tale au fost auzite”, i-a spus femeia. „Spune-mi ce îţi doreşti cel mai mult, căci eu îţi pot oferi.”

Deşi era înspăimântat de acea apariţie stranie, băiatul a răspuns bâlbâindu-se: „Cel mai mult îmi doresc să fiu de folos altora, în special copiilor când se îmbolnăvesc”. Fără să răspundă, femeia a dispărut în lumina razelor de soare. Prima reacţie a lui Edgar Cayce a fost aceea că s-ar fi putut să-şi piardă minţile. Dar socotind după urmele lăsate de tocurile pantofilor acelei femei, şi-a dat seama că nu era aşa. Fusese într-adevăr dăruit cu o putere specială.

La şcoală, Edgar nu era deloc un elev silitor. Profesorii săi se plângeau, adesea, că este mult prea visător şi neatent. Aceste slăbiciuni îl nemulţumeau teribil pe tatăl său, „Boiernaşul” Cayce, numit aşa de către vecinii săi, pentru că era judecătorul de pace local. În noaptea ce a urmat acelei viziuni, Edgar se afla în camera sa, încercând să silabisească câte ceva din cartea de citire – dar, ca de obicei, fără prea mare succes – când tatăl său s-a hotărât să pună lucrurile la punct. Tată şi fiu s-au aşezat la o masă, cu cartea între ei. Toată seara aceea, tatăl a citit cuvânt cu cuvânt, fiul străduindu-se să repete după el, însă incorect, ca întotdeauna. La ora zece şi jumătate, băiatul a auzit-o pe femeia din pădure spunând: „Dacă poţi să dormi puţin, noi te vom ajuta”. Implorându-l pe tatăl său să-l mai lase puţin să se odihnească, Edgar şi-a pus cartea de citire sub cap şi a adormit instantaneu.

Câteva minute mai târziu, după ce s-a trezit, lecţia a continuat, dar, de data aceasta, răspunsurile lui Edgar au fost rapide şi corecte. Spre uimirea tatălui său, el a putut să silabisească cuvinte din lecţiile viitoare şi chiar să specifice paginile la care se aflau şi să descrie fotografiile care le însoţeau.

Tot restul vieţii, Edgar Cayce şi-a menţinut abilitatea de clarvăzător, respectiv aceea de a vizualiza imaginile dintr-un material tipărit, dacă dormea cu capul pe acesta.

La scurt timp după incidentul cu tatăl său, tânărul Edgar a avut un accident. În timp ce se juca în pauza de la

şcoală, o minge aruncată cu putere l-a lovit în spate. Nu a suferit nicio rană serioasă, însă tot restul zilei s-a comportat ciudat. De pildă, la cină în acea seară, băiatul rezervat care fusese înainte a aruncat tot timpul cu lucruri în cei trei fraţi ai săi şi şi-a ironizat tatăl. La fel de straniu, când a mers la culcare şi a adormit, a început să vorbească în somn. El le-a spus părinţilor că făcuse un şoc, iar pentru a se vindeca are nevoie de o cataplasmă din cereale, ceapă şi ierburi pe care să i-o aplice la ceafă. Părinţii săi au făcut tot ce li s-a cerut. A doua zi dimineaţă, Edgar nu şi-a mai amintit nimic din ceea ce se întâmplase cu o zi înainte, în schimb, revenindu-şi la normal. Aceasta părea să fi fost prima sa experienţă paranormală.

În timpul celor unsprezece ani care au urmat acestor două curioase întâmplări, Cayce nu şi-a prea folosit puterile cu care fusese dăruit. Mai mult decât atât, se simţea stânjenit la gândul că posedă însuşiri pe care alţii nu le aveau. Fiind un creştin adevărat, el era nesigur dacă acestea îi veneau de la Dumnezeu sau de la Diavol şi se întreba mereu de ce îi fuseseră transferate tocmai lui aceste puteri. Este posibil ca el să fi continuat să ignore aceste talente dacă, în anul 1900, nu şi-ar fi pierdut vocea.

A fost o infirmitate ciudată pentru care doctorii nu au găsit nicio cauză fizică, deşi ea a persistat şi în anul 1901. A fost pentru Cayce o perioadă de timp cu adevărat chinuitoare. Tocmai începuse ucenicia ca fotograf, în speranţa că va câştiga bani suficienţi pentru a se căsători cu logodnica sa, Gertrude Evans. Nefiind în stare să scoată mai mult decât nişte sunete slabe, atât cariera sa, cât şi relaţia cu Gertrude au eşuat. Disperat, Cayce a recurs la hipnotism, care la acea vreme era la modă, în special în Statele Unite ale Americii.

Un hipnotizator local, pe nume Al C. Layne, care cunoştea povestea tânărului Cayce, i-a propus acestuia să-i inducă starea de transă pentru a-şi stabili singur diagnosticul. Edgar a fost de acord să încerce. În luna

martie, într-o duminică după-amiază, Layne a fost condus în salonul casei Cayce, unde era aşteptat de Edgar şi de tatăl său. Layne a început să vorbească încet, aproape şoptit, încercând să inducă starea de transă pacientului său, numai că acesta l-a întrerupt. După cum i-a spus Edgar, nu era nevoie de un asemenea efort, pentru că el, adesea, putea să adoarmă instantaneu. Nu era nicio problemă în acest sens. Layne trebuia doar să se concentreze asupra sugestiilor propriu-zise, de îndată ce Edgar adormea. Acestuia, însă, nu i-a trebuit prea mult pentru a aluneca într-un somn profund. În acest timp, Layne i-a sugerat să privească în interiorul propriului său trup şi să indice motivul pentru care nu putea vorbi.

Aşa cum scriau biografii săi mai târziu, la început, Cayce a mormăit ceva de neînţeles, apoi a început să vorbească clar, cu voce tare. „Da", a spus el, „acum putem vedea în interiorul corpului. Acest corp este incapabil să vorbească din cauza unei paralizii parţiale a muşchilor inferiori ai coardelor vocale, produsă de o încordare nervoasă. Această condiţie psihologică produce un efect fizic. Acest lucru poate fi remediat printr-o sporire a circulaţiei sângelui spre părţile afectate, folosind sugestia în această stare de inconştienţă."

Tatăl lui Edgar şi hipnotizatorul erau de-a dreptul uimiţi. În mod obişnuit, Edgar nu putea vorbi astfel. Treaz, nu ar fi fost capabil să pronunţe acele cuvinte, cu atât mai puţin să le înţeleagă. Totuşi, Layne i-a dat sugestiile cerute. El şi tatăl băiatului au privit în următoarele douăzeci de minute cum pielea de pe gâtul lui Edgar şi din partea de sus a pieptului se înroşeşte din ce în ce mai tare, până la stacojiu, sângele circulându-i cu putere în acele zone. În cele din urmă, a început să vorbească.

„Acum totul este în ordine", a spus el. „Starea s-a ameliorat. Propune ca circulaţia să revină la normal şi după aceea ordonă corpului să se trezească". Când Cayce s-a trezit, vocea sa era complet restabilită.

Apoi, de-a lungul a peste douăzeci şi doi de ani, Cayce a rezolvat mii de cazuri. De două ori pe zi, trebuia să „adoarmă”. În această stare, care părea a fi o stare hipnotică autoindusă, el răspundea rugăminţilor de a vindeca diverse boli prin intermediul puterilor sale paranormale.

Cayce era certat cu majoritatea fizicienilor tradiţionali, din cauza metodelor sale medicale nu tocmai ortodoxe. Susţinătorii săi estimau acurateţea cu care dădea un diagnostic la optzeci şi cinci la sută. Terapiile pe care el le descria erau greu de clasificat. Ele cuprindeau osteopatie, chemoterapie, hidroterapie, nutriţie, masaj şi remedii de casă. Unele dintre terapii erau, în mod decisiv, bizare. De pildă, când soţiei sale i s-a diagnosticat tuberculoză în ultimă fază, el i-a prescris o dietă specială, doze mici de heroină, aplicarea de cataplasme făcute din struguri zdrobiţi şi inhalaţie cu aburi din rachiu de mere pus într-un butoiaş de lemn. După această terapie, Gertrude s-a însănătoşit complet.

Oricum, nu toate cazurile de vindecare s-au dovedit a fi reuşite, existând şi eşecuri. De pildă, unei fetiţe care suferea de mult timp de leucemie i-a recomandat un tratament complicat. Din nefericire, copilul a murit imediat după aceea, fapt ce l-a determinat pe Cayce să-şi piardă încrederea în puterile sale.

Într-un alt caz, el a dat următoarea reţetă unui bărbat bolnav: Fierbeţi laolaltă scoarţă de cireş sălbatic, rădăcină de sarsaparilla, nap indian, ginseng sălbatic, scoarţă de frasin şi rădăcină de mătrăgună. Adăugaţi alcool de grâu. Se administrează timp de zece zile.

Eficacitatea acestui ciudat amestec nu a fost testată. Din nou, aşa cum se mai întâmplase, mediumul prescrisese toate acestea unui pacient care deja murise.

Totuşi, multe persoane ce formau clientela lui Cayce au relatat vindecări remarcabile.

2.18. O clarvăzătoare româncă, oarbă de 35 de ani, vede în corpul omenesc, asemenea unui ecograf

Trecută de prima tinereţe, Valentina Gârlea este, potrivit părerii medicilor de la Spitalul de Neurochirurgie din Iaşi, singura femeie din Moldova care are uimitoarea capacitate de a „vedea” în corpul omenesc.

Ea vede şi descrie atât funcţionarea şi starea fiecărui organ în parte, cât şi desfăşurarea minuţioasă a proceselor interne.

Timp de 35 de ani, Valentina a fost oarbă, recăpătându-şi vederea parţial, în urma unor şedinţe terapeutice asistate de medicul Eugen Rădulescu, din Iaşi.

În urmă cu mulţi ani, Valentina Gârlea a fost declarată oarbă, irecuperabil. După cum ne-a povestit, nu-i rămânea decât să se roage. Trebuia să-şi accepte situaţia fără a întrezări vreo posibilitate de vindecare.

Moment miraculos – după unii, predestinare – după alţii, Valentina şi-a pierdut vederea în anul 1958, exact în ziua în care se năştea cel care, peste ani, avea să devină medicul care i-a redat vederea.

După un tratament bioenergetic, medicul Eugen Rădulescu a constatat că Valentina şi-a recăpătat, parţial, vederea. Nu este, însă, capabilă să citească ori să scrie.

Valentina orbise la vârsta de opt ani, având o tumoare în zona occipitală. Prin extirparea acesteia, i-a fost distrus şi nervul optic. Acest nerv i-a fost creat, mental, de bioenergoterapeutul Eugen Rădulescu.

„În timpul acestor şedinţe terapeutice, i-a fost deschis «ochiul al treilea». I-a fost deschisă, mental, posibilitatea de a «funcţiona» ca un scaner, pacienta demonstrând capacitatea de «a vedea».

Aude tot ce se petrece în interiorul organismului: circulaţia sângelui, procesele digestive, precum şi fiziologia glandelor endocrine”, a declarat energoterapeutul Eugen Rădulescu.

Pe lângă vizualizarea interiorului corpului omenesc până la dimensiuni microscopice, Valentina poate vedea şi „corpul energetic”, punctele de focar ale acestuia, punctele de acupunctură precum şi circulaţia energiilor între acestea.

Mi s-au perindat prin faţă atâţia oameni! Chiar şi pe stradă, îmi pot da seama de fiecare om în parte. Răufăcătorii, criminalii îmi apar întotdeauna învăluiţi în culori închise. „De obicei, predomină culorile maro, cenuşiu spre negru” povesteşte „clarvăzătoarea”, cum este cunoscută în tot oraşul Iaşi.

După cele spuse de ea, se pare că între starea psihofizică a fiecărui individ şi culorile care domină spectrul corpului energetic există o strânsă legătură.

Fără a fi în stare de hipnoză ori de transă, în momentul în care se găseşte în faţa unui pacient, Valentina închide ochii, se concentrează şi funcţionează ca un ecograf. Până în vara anului 1995, a lucrat cu medicul Rădulescu, formând o echipă foarte eficientă, care aborda cazuri deosebit de complexe, în faţa cărora medicina clasică rămâne neputincioasă. „Sunt cazuri extrem de complicate, între care numeroase cancere, care au putut fi vindecate. Însă, ameliorarea bolii depinde de momentul în care pacientul hotărăşte să se prezinte la cabinet. În ultima fază, cea a metastazei, nu-i pot garanta decât că va avea o moarte uşoară, fără dureri”, ne-a declarat doctorul terapeut Eugen Rădulescu. Neavând cunoştinţe de anatomie, Valentina descria organele, arterele, venele, glandele prin termeni proprii: „turnuri”, „tubuleţe”, „punguţe” etc.

Creierul i se părea o „conopidă”, inima, stomacul, rinichii fiind imediat reperate. La început, ea nu reuşea să facă distincţia între un organ sănătos şi unul bolnav. Având o sensibilitate deosebită în observarea proceselor fine din circulaţia sanguină, ea poate „diagnostica” imediat anomaliile pentru descoperirea cărora sunt necesare zile

întregi de analize complexe.

În timpul şedinţelor la care asista, Valentina trebuia să „focalizeze” asupra unui anumit segment din corpul uman, asupra unui organ pe care-l analiza din toate unghiurile posibile pe segmente din ce în ce mai mici. Era pusă să caute zonele întunecate şi descria tot ce vedea. Observa, după propriile declaraţii, cum, din mâinile terapeutului, ies steluţe verzi ori sfere de lumină, care se îndreaptă spre corpul pacientului. Urmărirea procesului de vindecare, dispariţia celulelor bolnave, micşorarea tumorilor şi refacerea ţesuturilor.

În urmă cu un an – povesteşte Valentina – un student care prezenta un chist calcaros, cu un diametru de 25 mm, după câteva şedinţe ale tratamentului dirijat, a început să se simtă mult mai bine. Chistul s-a micşorat, ajungând, în cele din urmă, la un diametru de 1 mm. Radiografiile repetate au confirmat evoluţia chistului.

După cum ne-a declarat medicul Eugen Rădulescu, „adevărata clarvăzătoare vizualizează mai mult şi îşi imaginează mai puţin”.

Valentina Gârlea ne-a povestit că a fost solicitată deseori, de către medicii ginecologi de la Maternităţile „Elena Doamna” şi „Cuza Vodă” din Iaşi. Imaginile viitorilor nou-născuţi, poziţia acestora, sexul lor, vizualizate de Valentina erau de un real folos pentru ginecologi.

2.19. O fetiţă de numai şase ani l-a vindecat de cancer pe preşedintele Braziliei

1995, Abai, Paraguay. Sute de pelerini se perindă prin micul oraş, după ce presa a anunţat că preşedintele brazilian, Fernando Cardoso, care trecuse pe aici, a fost vindecat de cancer de o fetiţă de numai şase ani, ce posedă puteri miraculoase.

Fetiţa, pe nume Maria de los Pozos, a frecat cu mâna câteva aluniţe negre, de natură canceroasă, aflate pe spatele preşedintelui, iar acestea au dispărut în 12 ore, după cum relatează ziariştii.

„Copilul acesta are puteri incredibile de vindecare a bolnavilor şi de a aduce bucurie celor aflaţi în necazuri”, a spus Diego Carrerras, reporter la una dintre cele mai citite reviste paraguayene. „Numai că ea a ţinut cu străşnicie secretul până la vizita preşedintelui Cardoso. Acum, oamenii din lumea întreagă stau la rând la uşa sa, în speranţa că vor fi vindecaţi.”

Fetiţa este cunoscută în orăşelul său încă de la vârsta de doi ani, după cum afirmă sursele braziliene. Vestea că ea posedă puteri de vindecare a fost primită de preşedintele Cardoso de la o rudă care a vizitat Abaiul.

„El a încercat să păstreze secretul asupra călătoriei sale, totuşi – nu se ştie cum – presa a aflat, el fiind urmat de zeci de jurnalişti curioşi”, a mai spus Carrerras. „Ei au privit-o pe micuţa Maria vindecându-l pe preşedintele Cardoso, apoi s-au documentat în privinţa celorlalte cazuri de vindecare.”

După vizita lui Cardoso în Paraguay, în vara lui 1995, mai mult de 700 de bolnavi şi oameni suferinzi au trecut pe la locuinţa Mariei, majoritatea dintre ei declarând că au fost pe deplin vindecaţi, chiar şi în cazuri în care nu mai existau niciun fel de şanse de supravieţuire.

2.20. Copii cu capacităţi paranormale unice

După cum veţi constata în continuare şi vă veţi uimi, aceşti copii au şanse să devină clarvăzători celebri.

Doi copii din Mexico City le-au demonstrat cercetătorilor că sunt capabili de „a vedea” cu degetele. În faţa oamenilor de ştiinţă uimiţi de ceea ce văd, cei doi fraţi au reuşit să citească pasaje din cărţi, să identifice obiecte pe care nu le văzuseră niciodată sau să ghicească diferite

culori.

Aldo şi Eric Altimarano, în vârstă de 12 şi, respectiv, opt ani, constituie, de câţiva ani, o adevărată enigmă pentru cercetătorii mexicani şi americani, care încearcă, deocamdată în zadar, să explice capacitatea copiilor de a vedea efectiv cu degetele. Ei au fost supuşi unei serii de teste de către cercetătorii Institutului mexican de Studiere a Fenomenelor Paranormale. „Aldo poate citi cu degetele încă de la vârsta de doi ani. Eric a dobândit această abilitate doar de câteva luni", a declarat, în cadrul unui interviu, doctorul Miguel Alcanzas, şeful echipei de cercetători care a efectuat testele.

În timpul experienţelor, Aldo şi Eric au fost tot timpul legaţi la ochi, ca să nu observe pregătirile. Pentru a fi siguri că nu trişează, cercetătorii le-au aplicat mai multe bandaje la ochi, peste care au fixat bandă adezivă. În prima parte a testului, unul din oamenii de ştiinţă s-a aşezat în faţa copiilor la o distanţă de circa trei metri, cu un pachet de ţigări în mână.

„Ce culoare are cana din mâna mea", i-a întrebat el pe cei doi copii. După ce şi-au îndreptat palmele în direcţia cercetătorului, răspunsul a venit prompt şi aproape simultan din partea ambilor fraţi: „Nu este o cană, este un pachet de ţigări, colorat în roşu şi alb". După aceea, cei doi fraţi au fost puşi să dea detalii despre aspectul şi vestimentaţia unei persoane pe care nu o mai văzuseră niciodată şi care intrase în camera unde se desfăşura experimentul, după ce copiii fuseseră legaţi la ochi.

Atât Eric, cât şi Aldo au descris cu lux de amănunte trăsăturile respectivei persoane, indicând şi hainele pe care le purta, precum şi culoarea acestora.

Eric a trecut apoi cu brio şi testul de citit. Specialiştii au ales la întâmplare mai multe pagini din cărţi scrise în spaniolă şi engleză. Deşi nu ştia deloc engleză, Eric a reuşit să redea cu exactitate conţinutul paginilor, indiferent de limba în care erau scrise. Cei doi fraţi au fost

puşi apoi să se descurce într-un labirint creat de cercetători. Folosindu-se doar de palme, fără să atingă vreun obiect, cei doi au ieşit din labirint ca şi când ar fi văzut tot timpul pe unde merg.

„De felul meu sunt foarte sceptic atunci când aud de vreo persoană care se laudă că dispune de capacităţi paranormale. Dar, după ce am asistat la toate testele, nu pot spune decât că cei doi fraţi nu au avut cum să vadă cu ochii şi totuşi nu au greşit niciodată. Am auzit şi de alţi oameni care simt ce se petrece în jurul lor doar cu mâinile! Dar aceşti copii văd la fel de bine cu degetele cum vedem noi cu ochii. Este incredibil, iar ştiinţa nu are încă explicaţia logică a acestei capacităţi a celor doi fraţi", povesteşte Miguel Alcanzas. Copiii sunt studiaţi în continuare, iar cercetătorii încearcă să găsească o explicaţie plauzibilă pentru ceea ce au văzut.

Tot mai multe exemple de copii cu puteri paranormale uimesc experţii cu posibilitatea lor de „a vedea" cu ajutorul nasului sau urechilor. Descoperirea acestui fenomen a avut loc în urmă cu aproape 20 de ani, când oamenii de ştiinţă au aflat că Tong Yu, în vârstă de 12 ani, putea să citească cu… urechile!

Mai târziu, cercetătorii au descoperit o adevărată armată de copii care au astfel de puteri neobişnuite.

The Sichuan Daily, un ziar chinezesc, a scris, în anul 1979, pentru prima oară, despre capacităţile extrem de rare ale lui Tong Yu. Acesta ajunsese o vedetă a petrecerilor de orice tip. În cadrul acestora, oaspeţii erau invitaţi să scrie diverse cuvinte pe foi de hârtie pe care, apoi, le împătureau şi le transformau într-un cocoloş care era înmânat lui Tong Yu. Acesta ducea cocoloşul la ureche şi spunea fără să ezite ce cuvânt fusese scris. Comisia locală pentru Ştiinţă şi Biroul pentru Educaţie şi Cultură şi-au trimis imediat echipele de cercetători pentru a ancheta fenomenul. Spre uluirea lor, copilul nu numai că a putut auzi cuvântul care era scris pe hârtie, dar putea

spune cu precizie şi culoarea de cerneală pe care o folosiseră pentru a-l scrie. Unul dintre investigatori a tras următoarea concluzie:

„Tong Yu este în stare să deosebească culorile şi literele prin intermediul urechilor. Aceasta este o calitate obiectivă şi un adevăr care nu poate fi negat. Nimeni nu poate face acest lucru.”

Cercetătorii au stabilit ulterior un grup de cea 20 de copii chinezi care aveau puteri asemănătoare. Ei puteau vedea prin metal, puteau identifica localizarea ţevilor îngropate în pământ, puteau deschide cu puterea minţii încuietorile şi, nu în ultimul rând, puteau citi cu urechile, nasul sau alte părţi ale corpului.

Reviste de ştiinţă de renume au început să se ocupe de cazurile în continuă creştere ale copiilor înzestraţi cu astfel de calităţi, unii dintre ei chiar mai mici de opt ani.

De curând, s-a descoperit că urechile copiilor emiteau nişte microunde, însă surorile Ang Quiang şi Wang Bin din Beijing erau în stare să citească foile de hârtie care le erau puse la subraţ. Un reporter de la *Nature Magazine* din Shanghai a relatat cum micuţa Wang Bin a luat o foaie de hârtie pe care fuseseră scrise cuvintele englezeşti „Typewritter” şi „Perception”, a cocoloşit-o şi a pus-o sub braţ. După aceea, a notat pe o altă coală exact aceleaşi cuvinte, deşi nu ştia nici să vorbească şi nici să citească în engleză.

Alţi copii sunt în stare să citească cuvinte, îndesându-şi hârtia în nas! Jiang Yan, în vârstă de nouă ani, poate să vadă cu zece părţi ale corpului, inclusiv cu coada de cal pe care o poartă pe spate.

Zeng Hong, de 11 ani, a putut să citească mai multe cuvinte scrise pe o hârtie pe care a fost pus să calce.

Toate aceste cazuri surprinzătoare i-au făcut pe cercetători să se întrebe de ce ele se întâlnesc în China. Singurul răspuns posibil a fost acela că istoria parapsihologiei din China i-a influenţat fără îndoială pe

aceşti copii.

„Puternicul interes pentru supranatural s-a transmis acestor copii demni de «Dosarele X», afirmă cercetătorul Fred Jackson. „Dovadă este faptul că tot mai multe cazuri au început să se înregistreze şi în SUA. Am văzut cu ochii mei un băieţel din Toledo, Ohio, care a recitat fără greşeală 25 de cuvinte scrise pe o hârtie pe care, în prealabil, o înghiţise."

SUA nu este singura zonă de pe glob unde se înregistrează în prezent acest fenomen. În Durban, Africa de Sud, a fost descoperit un băieţel de opt ani, care a făcut obiectul de studiu al mai multor cercetători. Legat la ochi, acest copil este în stare să citească sau chiar să descrie obiecte care sunt ţinute la o distanţă de aproape un metru de urechile lui. Singura explicaţie găsită până acum s-a bazat pe o sensibilitate a pielii pe care o prezintă aceşti copii şi care-i face extrem de receptivi la senzaţia de cald şi rece. „Acest lucru îi face să fie înconjuraţi de un adevărat câmp de energie care le permite să aibă aceste puteri supranaturale", conchide Jackson.

2.21. Oameni cu cele mai mari puteri paranormale

Potrivit unor studii recente ale oamenilor de ştiinţă americani, tibetanii, eschimoşii şi ţiganii sunt persoanele cu cele mai dezvoltate capacităţi paranormale. Printre abilităţile psihice de care dau dovadă aceştia se numără clarviziunea, telepatia, posibilitatea de a influenţa acţiunile altor persoane numai prin puterea minţii, precum şi percepţia unor evenimente întâmplate altcuiva în trecut, ca şi cum ar avea loc în prezent.

Cele mai multe teorii susţin că toţi oamenii deţin, mai mult sau mai puţin, puteri paranormale. Totuşi, concluzia spre care conduce majoritatea evenimentelor paranormale este că persoanele cele mai în măsură să dezvolte astfel de

însuşiri prezintă anumite particularităţi. Acestea pot fi legate de unele disfuncţii ale creierului, cum ar fi epilepsia. „În cazul tibetanilor, cercetări îndelungate au demonstrat că abilităţile lor psihice ieşite din comun se datorează modului de viaţă extrem de auster pe care-l duc”, este de părere Samuel Wilther, specialist al Colegiului de Ştiinţe Parapsihologice din Newark (New Jersey, SUA). „Cu siguranţă că puterile telepatice ale membrilor comunităţii tibetane îşi au originea în felul în care aceştia îşi duc existenţa, izolaţi de restul lumii. De asemenea, bogăţia spirituală tradiţională a acestei etnii, îmbinată cu o profundă activitate religioasă, contribuie, în mod hotărâtor, la sporirea acestor caracteristici. În ceea ce-i priveşte pe eschimoşi, alimentaţia lor bazată pe carne determină abilitatea acestora de a prevedea anumite întâmplări. La fel ca eschimoşii, boşimanii şi populaţia băştinaşă din Australia, în a căror alimentaţie predomină carnea, sunt recunoscuţi pentru clarviziunea lor, care se manifestă la opt din zece indivizi. La fel de predispuşi să dezvolte capacităţi paranormale sunt şi populaţiile migratoare şi, în special, ţiganii. În acest caz, modul de viaţă al acestora este factorul principal care determină însuşirile lor neobişnuite: ghicitul în cărţi sau cu ajutorul globului de sticlă şi profeţiile în care sunt neîntrecuţi. Explicaţia constă în faptul că abilităţile de ordin psihic apar cu o frecvenţă de sute de ori mai mare la popoarele nomade decât la oamenii care îşi duc existenţa într-un loc stabil. Cu siguranţă că nomazii sunt mult mai receptivi la tot ceea ce ţine de problemele psihicului, datorită faptului că duc o viaţă liberă, neîngrădită de legi şi de rutină şi, implicit, mult mai relaxaţi şi mai lipsiţi de griji. De altfel, numeroase exemple au demonstrat faptul că starea de spirit a persoanelor care trec prin astfel de experienţe este de o altă condiţie pentru ca fenomenul paranormal să se producă. Astfel, există o probabilitate de 90% ca fenomenele paranormale care se produc spontan să fie

trăite de persoane obosite, cu moralul foarte coborât, care prezintă un nivel scăzut al tensiunii arteriale sau care se află la limita dintre starea de veghe şi somn. Acestea, spre deosebire de oamenii activi, vioi şi concentraţi asupra unei anumite probleme, vor fi mult mai predispuse să experimenteze trăiri extrasenzoriale. În acelaşi timp, problemele legate de sexualitate pot influenţa puterile de natură psihică ale unei persoane. E recunoscut faptul că, în tradiţia ţigănească, tânăra care ghiceşte viitorul într-un glob de cristal trebuie să fie virgină. De asemenea, persoanele cu puteri de medium îşi pierd aceste însuşiri după ce se căsătoresc. În plus, unele ipoteze mai îndrăzneţe sugerează că un comportament sexual dereglat poate conduce la dezvoltarea însuşirilor paranormale. Ideea care stă la baza acestei teorii e că acest fel de personalitate, manifestând nesiguranţă şi dezorientare în ceea ce priveşte problemele sexuale, este sensibilă şi receptivă la fenomenele paranormale. De asemenea, abstinenţa sexuală a pustnicilor, care trăiesc izolaţi, meditând şi ţinând post, îi face să fie candidaţii ideali pentru a experimenta viziuni şi telepatii într-o măsură mult mai mare decât oamenii obişnuiţi.

2.22. R. J. Lees, mediumul care a ştiut cine a fost Jack Spintecătorul

Mediumurile sunt clarvăzători care comunică cu cei din lumea spiritelor şi pot prezice viitorul. După cum veţi constata în continuare, cei mai dotaţi dintre ei au fost şi sunt foarte utili în rezolvarea unor cazuri judiciare, în special crime odioase şi dispariţii de persoane, şi în care cercetările poliţiei clachează. Să începem cu englezul R. J. Lees.

Crimele săvârşite la Londra în vara anului 1888 au fost atât de înfricoşătoare şi de ciudate, încât au îngrijorat întreaga Anglie. Criminalul, poreclit Jack Spintecătorul din

cauza modului înspăimântător în care îşi mutila victimele, a reuşit să scape poliţiei. Puţini sunt cei care ştiu că organele de ordine de la acea vreme au fost ajutate şi de un medium, Robert James Lees, care a încercat să dea de urma criminalului.

R.J. Lees s-a născut la Hinckley, în Leicestershire, în 1849. Descindea, după cum el însuşi se lăuda, „dintr-un lung şir de profeţi". Încă din copilărie, Robert a făcut dovada unei remarcabile capacităţi de clarvăzător. Singur fiind, într-o noapte el a început să plângă, fiindcă fusese lăsat singur în camera sa, unde l-a văzut pe spiritul său călăuzitor stând lângă patul de lângă care nu a plecat până ce el nu a adormit.

Când avea 12 ani, s-a mutat împreună cu părinţii, la Birmingham. Aici l-a întâlnit pe celebrul medium D.D. Home, care i-a prezis o carieră strălucită. La acea vreme, tatăl lui Lees conducea un cerc de spiritism care se întrunea săptămânal la ei acasă. Într-una dintre aceste şedinţe, tânărul Robert a avut prima sa experienţă paranormală, când prin clarviziune a „văzut" un băieţel care, cu ani în urmă, sfârşise în mod tragic în acea casă. El a urmărit spiritul copilului până în pivniţă, unde acesta a dispărut. Ulterior, chemată la faţa locului, Poliţia a scos la iveală de sub pardoseala beciului scheletul unui copil.

Cu timpul, puterile lui Lees au crescut, el învăţând, treptat, cum să intre în transă. Într-o noapte, în vreme ce participa la o şedinţă de spiritism alături de tatăl său, el a fost vizitat de un spirit care cu siguranţă i-a uimit pe toţi. Acea entitate nu era altcineva decât Albert. Prinţul Consort. Nu trecuseră decât câţiva ani de când Prinţul Albert murise, lăsând-o pe Regina Victoria într-atât de îndurerată încât renunţase şi la apariţiile în public. Prezent la acea şedinţă, editorul unui ziar de spiritism al vremii a publicat o relatare de la faţa locului trimiţând şi Reginei o copie a articolului.

Nu după mult timp, acasă la Lees au sosit doi străini

care doreau să facă o şedinţă cu micul medium. Cei doi şi-au declinat adevărata identitate, însă, după ce şedinţa a început şi Prinţul Consort invocat a sosit şi li s-a adresat străinilor pe nume, a fost clar pentru toată lumea că ei erau, de fapt, nişte oameni de la curtea Reginei, trimişi de Suverană să investigheze cazul băieţelului. Spiritul Prinţului Albert i-a transmis un mesaj Reginei folosindu-se pentru a scrie de mâna mediumului şi folosind un nume ştiut numai de cei doi. Înainte de plecarea lor, Lees, aflat încă în transă, a dat mâna cu ei într-un mod ce ţinea de un ritual masonic secret, pe care micuţul Robert nu avea de unde să-l cunoască.

Foarte impresionaţi, cei de la curte i-au povestit Reginei cele petrecute, iar aceasta l-a chemat în mod discret pe Lees la palat. După o serie de şedinţe care au convins-o într-o aşa măsură pe Suverană că Lees este în legătură cu soţul ei decedat, Regina i-a oferit micului medium un loc permanent la curte. Prevenit de ghidul său spiritual că el avea o cu totul altă misiune de îndeplinit, Lees a refuzat-o. Cu toate acestea, la nevoie, ea a continuat în mare secret să-l mai cheme din când în când pe Lees la Palat, astfel încât foarte puţini au aflat vreodată de aceste vizite.

Toate cele povestite până acum s-au întâmplat înainte ca Lees să împlinească 20 de ani. Harurile sale i-ar fi putut aduce glorie şi bani, dar el a ales o viaţă foarte retrasă, concentrându-se asupra aspectului mistic al capacităţilor sale paranormale. Astfel, şi puterile de medium i-au crescut. Spiritele pe care era capabil să le vizualizeze încă din copilărie au devenit din ce în ce mai clare şi mai bine conturate, aşa încât el a ajuns să le poată vedea şi auzi chiar şi la lumina zilei, inclusiv în stare normală de conştienţă.

Lees rămâne, totuşi, în analele spiritismului de pretutindeni datorită implicării sale în cazul lui Jack Spintecătorul. Povestea spune că, într-o seară, pe cînd

lucra în biroul său, Lees a văzut prin clarviziune că Spintecătorul va comite o nouă crimă. A mers la poliţie pentru a-i preveni, spunându-le poliţiştilor exact când şi unde urma să aibă loc următoarea crimă, dar aceştia erau deja sătui de nebunii care pretindeau că au informaţii despre criminal şi nu l-au luat în seamă. Totuşi, în acea noapte, crima a avut loc exact cum a prezis Lees care, şocat de acurateţea viziunii avute, a plecat în străinătate să se refacă. A doua zi după reîntoarcerea sa în ţară, aflându-se alături de soţie într-un omnibuz, deodată, a mai urcat un om pe care, privindu-l, Lees şi-a dat instinctiv seama că era Jack Spintecătorul. L-a urmărit pe individ după ce a acesta a coborât şi a rugat un poliţist să-l aresteze. Încă o dată a fost luat în râs, dar, după o nouă crimă, poliţia a început, în sfârşit, să-l ia în serios şi chiar a apelat la el pentru ajutor.

Chemat la locul crimei, Lees şi-a concentrat forţele de clarvăzător şi, asemenea unui copoi, i-a condus pe poliţişti pe străzile Londrei, până ce au ajuns cu toţii la o casă. La început, însoţitorii săi au refuzat să intre, fiindcă acolo locuia un eminent medic, printre ai cărui pacienţi se numărau şi membri ai familiei regale. Când, la insistenţele lui Lees, poliţiştii au intrat, totuşi, în casă şi au interogat-o pe soţia doctorului, aceasta a recunoscut că soţul său era dezechilibrat mintal şi că, de asemenea, lipsise de-acasă în nopţile în care avuseseră loc crimele. Ulterior, doctorul a fost declarat nebun şi internat într-un ospiciu. Pentru a evita un scandal public, s-a dat o ştire cum că el ar fi murit şi i s-a înscenat o falsă înmormântare.

Aceasta este, în linii mari, povestea care circulă. Oare cât adevăr conţine? Jurnalul lui Lees nu face decât doar două referiri la această afacere, şi anume asupra faptului că el a fost chemat la Scotland Yard pentru a ajuta poliţia. Cum Lees era genul de om care îşi nota totul cu meticulozitate, acest fapt este dezamăgitor. Ne-am fi aşteptat să descoperim mult mai multe în jurnal. Cu toate

acestea, Lees a afirmat până la moarte că ştie cine este Jack Spintecătorul, dar că nu poate să-i divulge adevăratul nume, deoarece a jurat să păstreze secretul. Se poate ca el să fi anticipat şi faptul că jurnalul său ar putea fi publicat într-o zi, aşa încât a omis faptele până şi din notiţele poprii.

Sigur rămâne faptul că Lees a fost implicat în ancheta poliţiei, iar anumite informaţii despre acest caz „au răsuflat" şi în presa vremii. Astfel, unul dintre nenumăraţii nebuni care scriau pe adresa poliţiei, pretinzând că este Jack Spintecătorul, punea pe hârtie următorul mesaj: „Nu m-aţi prins încă, cu toată şiretenia şi cu tot Lees-ul vostru".

O nouă şi interesantă lumină asupra cazului a fost adusă în ultimii ani de către Stephen Knight, în cartea sa intitulată *Jack Spintecătorul. Soluţia finală.* Knight, care a avut acces la dosarele secrete ale Scotland Yard-ului, vine cu o variantă bine documentată a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat atunci, iar probele descoperite îl fac să creadă că Lees l-a identificat corect pe criminal. Potrivit cărţii sale, Ducele de Clarence, fiul cel mare al lui Edward al VII-lea, a avut o relaţie cu o tânără femeie ce lucra în cartierul londonez East End şi a avut cu ea un copil. Hotărât să prevină cu orice preţ izbucnirea unui scandal, prim-ministrul Lord Salisbury a hotărât atunci s-o ucidă nu numai pe femeia aceea, dar şi pe celelalte femei care cunoşteau afacerea. El l-a ales ca agent al său pe Sir William Gull, medicul Casei Regale a Reginei Victoria, un om inteligent dar sadic, care a pus la cale seria înfricoşătoarelor crime, pe care le-a şi înfăptuit cu ajutorul unor complici, unul dintre ei fiind pictorul Walter Sickert. Casa la care Lees îi dusese cu ani în urmă pe poliţişti era cea a lui Gull. Knight a mai demonstrat în cartea sa că victimele se cunoşteau între ele, aşa încât crimele nu puteau fi opera întâmplătoare a unui maniac.

2.23. Vestitul medium american, Uri Geller, contribuie la soluţionarea unei crime comise în urmă cu opt ani

În pofida tuturor eforturilor, echipa de investigatori nu reuşise să-l depisteze şi să-l aresteze pe cel care a ucis-o, în 1985, pe tânăra Avril Dunn. Prin urmare, faimosul medium, Uri Geller, cunoscut pentru ajutorul pe care l-a acordat FBI-ului în multe alte cazuri de omucidere, a fost solicitat de poliţia engleză la dezlegarea misterului.

Pe 14 septembrie 1985, încă în convalescenţă în urma unei anorexii, Avril Dunn se întorsese în Anglia. Fusese plecată câteva săptămâni în Statele Unite şi, proaspăt ajunsă acasă, se dusese la un restaurant din Luton, Beds. Câteva ore mai târziu, cadavrul său oribil ciopârţit fusese găsit în apropierea pădurii de către un om ce-şi scosese câinele la plimbare. Minuţioasa anchetă dusese la concluzia că nu fusese vorba de jaf, iar autopsia constatase că tânăra nu fusese nici violată. Atunci, care ar fi putut fi motivul monstruoasei crime? Disperat, dl Dunn, tatăl victimei, oferise la acea vreme o recompensă de 10 000 de lire sterline oricui ar fi putut da vreo informaţie privind moartea fiicei sale. În ciuda faptului că au luat declaraţii de la 1 700 de oameni, că au percheziţionat peste 1 250 de case, poliţiştii s-au văzut nevoiţi să abandoneze cazul, în lipsa oricăror probe.

Opt ani mai târziu, în 1993, poliţistul Barrie Churchill îl chema în ajutor pe Uri Geller. Ajungând la marginea unei păduri, Uri s-a oprit întâi lângă tufişuri, unde iarba era mai înaltă: „Acesta este locul, ştiu asta!” a strigat el. Examinând fotografiile făcute cu opt ani în urmă când fusese găsit cadavrul tinerei Avril, detectivul Barrie Churchill n-a putut fi decât de acord. Faimosul medium „simţise” cu precizie stigmatul morţii.

Dus la restaurantul local, ultimul loc unde tânăra Avril fusese văzută încă în viaţă, faimosul medium se

apropiase de una dintre mesele de biliard: „Simt că ucigaşul este cunoscut pe aici. Vine adesea în acest loc şi joacă biliard, nu mă îndoiesc de asta... Sunt convins că ucigaşul e un bărbat”. La sediul poliţiei din Luton, lui Geller i s-au pus la dispoziţie toate obiectele care fuseseră găsite asupra victimei în momentul descoperirii cadavrului. Privindu-le atent, mediumul a spus: „Văd un tatuaj... Sunt mulţi oameni care au tatuaje prin aceste locuri?... Cred că asasinul este un cunoscut de-al tatălui victimei”, apoi a continuat: „Începe să mi se clarifice în minte portretul ucigaşului... Este un bărbat scund, subţire, cu părul deschis la culoare... Dar îmi stăruie în cap imaginea acelui tatuaj... Văd şi un garaj şi o maşină... Da, un şofer profesionist... Cred că fata a părăsit restaurantul într-o maşină de culoare deschisă.”

Într-adevăr, în dosarul poliţiei se afla şi declaraţia înregistrată cu opt ani în urmă a unei tinere perechi care o văzuse pe Avril părăsind localul într-o maşină albă, probabil marca Vauxhall.

Ulterior, toate datele oferite de Uri Geller s-au confirmat. Asasinul a fost identificat în persoana unui bărbat de 35 de ani, uscăţiv, cu părul blond, de profesie şofer, un cunoscut al localului şi al salonului de biliard. El avea un tatuaj pe piept şi îi transportase nişte marfă tatălui victimei. În seara crimei se oferise s-o conducă acasă pe Avril Dunn cu maşina personală marca Vauxhall. O ucisese apoi pe fată şi îi ciopârţise cadavrul pentru a se răzbuna că îi refuzase avansurile sexuale.

2.24. Uimitorul medium, Elizabeth Mahan, ajută poliţia să descopere cadavrul unei fetiţe de trei ani şi să aresteze ucigaşul

„Uimitorul medium, Elizabeth Mahan, a reuşit să rezolve un caz foarte încurcat printr-o viziune paranormală care i-a condus pe poliţiştii uimiţi la cadavrul unei fetiţe de

numai trei ani”, afirma purtătorul de cuvânt al poliţiei din statul Michigan, SUA.

Patru zile în şir, minut de minut, cei mai abili poliţişti ai secţiei nu-şi cruţaseră puterile în căutarea micuţei Tabatha Horn. Nu ajunseseră la niciun rezultat. Contactaţi de Elizabeth Mahan, aflau cu stupoare că vor găsi fetiţa îngropată lângă „o fântână a dorinţelor”, sub „ceva verde strălucitor”.

„Asta mi-a sunat foarte cunoscut”, povesteşte poliţistul Matthew Eckerman.

Îşi amintise imediat că, în zona unde se efectuaseră căutările, exista o „fântână a dorinţelor” şi, în numai câteva ore, descoperea cadavrul micuţei Tabatha într-o groapă din apropiere. „Era acoperită de un cărucior de copil, verde”, spune sergentul Barry Trombly, „şi nu ştiu cum a reuşit Elizabeth Mahan să «vadă», dar e cert că a făcut-o.”

Pe 5 iulie, Kenneth Norton, un bărbat în vârstă de 35 de ani, paznic la închisoarea ţinutului, reclamase la poliţie dispariţia misterioasă a micuţei Tabatha Horn, fiica prietenei sale Wendy Gokee. „Norton a declarat că o luase pe fetiţă la o plimbare cu maşina”, îşi aminteşte sergentul Trombly. „Vroiau să-i facă o vizită lui Wendy Gokee la Centrul de Medicină al Universităţii din Michigan, unde se afla sub tratament pentru epilepsie, iar Tabatha dispăruse pur şi simplu. El intrase într-un magazin de mărunţişuri, lăsând-o pe fetiţă în cărucior, pe scaunul din faţă al maşinii, cu geamul deschis. Când se întorsese, nu mai găsise nici urmă de micuţă.”

În ciuda eforturilor poliţiei, toate ipotezele rămăseseră neconfirmate până la sosirea lui Elizabeth Mahan, care citise toate relatările din presă legate de dispariţie. „Mă durea capul îngrozitor în ziua în care Tabatha a fost dată dispărută”, îşi aminteşte mediumul. „Două zile mai târziu, pe 7 iulie, am simţit o nevoie urgentă de a intra în legătură cu ea pe calea spiritului. Mă

aşezasem în pat, meditând, şi am spus «Tabatha, spune-mi unde eşti. Ştiu că te pot ajuta. O să te găsesc!». Imediat, am auzit următoarele cuvinte: «Om rău! Om rău!». Atât şi nimic mai mult. În ziua următoare, în timpul meditaţiei, am avut senzaţia copleşitoare că Tabatha este acoperită cu ceva verde. Imediat, în minte am avut imaginea clară a unei «fântâni a dorinţelor».”

La descoperirea cadavrului în locul indicat de medium, poliţiştii au constatat că trupul micuţei fusese înfăşurat într-un sac de plastic, o pătură şi un prosop. Căruciorul era deasupra – verde-strălucitor, aşa cum prezisese Elizabeth Mahan. Două ore şi jumătate mai târziu, îl arestau pe Kenneth Norton, sub acuzaţia de a o fi ucis pe Tabatha Horn.

2.25. Dorothy Allison – mediumul care a ajutat poliţia în găsirea multor persoane dispărute

Dorothy Allison (76 de ani), din Nutley, este cunoscută în toată America datorită capacităţii ei de a găsi persoanele dispărute. Ea a ajutat poliţia şi FBI-ul în rezolvarea multor cazuri complicate.

Allison posedă încă din copilărie aceste puteri misterioase, dar a refuzat să le folosească. Ea le-a ignorat, chiar şi atunci când i s-a „arătat” moartea tatălui ei. „Aveam 14 ani. Eram un copil fericit şi mă jucam, ca să spun aşa, cu puterile mele paranormale. Într-o zi, am avut o viziune cutremurătoare: îl vedeam pe tata întins într-un sicriu, înconjurat de flori şi de rude care plângeau. M-am speriat, apoi am făcut glume chiar cu tata. Dar, după două săptămâni, tata s-a îmbolnăvit de pneumonie şi a decedat. Am fost extrem de tulburată.

Mă învinuiam de moartea lui. Credeam că acele puteri au cauzat decesul tatălui meu. Chiar şi acum, când îmi amintesc, mă urăsc, pentru că nu am făcut nimic să-l salvez pe tata!”

Cei care o cunosc susţin că Dorothy Allison e mereu vizitată de agenţi federali, care, datorită indicaţiilor ei, au rezolvat multe cazuri complicate. Dorothy e o persoană bizară. Trăieşte singură şi nu are nicio sursă sigură de câştig. Pentru consultaţii, ea nu cere bani. „Cei care cer bani pentru astfel de consultaţii ar trebui pedepsiţii", a declarat Dorothy Allison.

„Eu nu cred în paranormal, pentru că nu reuşesc să găsesc o justificare raţională! Nu pot nega că doar cu ajutorul meu, uneori chiar împotriva voinţei mele, s-au rezolvat cazuri la care investigatorii lucrau de timp îndelungat", a declarat Allison. De cele mai multe ori, se apelează la Allison în ultimul moment, atunci când alte metode de investigaţie nu dau roade. Unul dintre cazurile rezolvate de ea a fost cel al unui copil dispărut în 1968. Cazul făcuse multă vâlvă, mai ales în presa scrisă. „În fiecare zi, apărea câte un articol despre el. Pe atunci, aveam o oarecare faimă şi oficialităţile poliţiei m-au căutat, cerându-mi ajutorul. I-am spus unui poliţist că nu-l puteam ajuta, fiindcă nu simţeam nimic. Dar, în timp ce răsuceam fotografia copilului în mâini, o străfulgerare a trecut prin mintea mea. Vedeam corpul acelui copil într-un canal şi am descris exact zona în care se afla. Astfel, poliţiştii au găsit locul şi cadavrul copilului!"

Altă dată, a dispărut o fetiţă în vârstă de 14 ani. Poliţia a apelat din nou la Dorothy Allison, aceasta indicând un zid pe care scria „MAR", lângă care fusese îngropat cadavrul micuţei. „Ceea ce mi se întâmplă atunci când sunt interogată este de domeniul iraţionalului. Trebuie să fiu atentă la detaliile care îmi apar în minte, fiindcă în ele găsesc rezolvarea problemei. Dar nu ştiu să explic de ce acele amănunte îmi apar ca un fulger. Într-o zi, pe când poliţia îmi cerea amănunte despre dispariţia unei fetiţe de 13 ani, aveam senzaţia că fusese ucisă de un maniac. De câte ori îmi aminteam acea senzaţie, vedeam un nume: Brown. Atât. Nu am reuşit să dau mai multe

amănunte. După două săptămâni, poliţiştii au arestat un vecin.”

În decembrie 1976, Dorothy Allison primea acasă o scrisoare din partea unei persoane disperate. „Te rog, ajută-mă, dacă poţi”, o implora aceasta. „Nu ştiu ce să mai fac.”

Expeditoarea scrisorii era Jane Kline din Waynesboro, Pennsylvania. Fiica sa, Deborah Sue Kline, dispăruse de acasă în urmă cu aproape cinci luni.

Fermecătoarea tânără, în vârstă de optsprezece ani, angajată a unui spital şi proaspăt absolventă a liceului, îşi părăsise noua slujbă într-o seară călduroasă de iulie şi de atunci nu mai fusese văzută.

Poliţiştii o căutaseră în tot acest timp, dar nu reuşiseră să dea de urma ei. Şi cum se apropia sărbătoarea Crăciunului, părinţii au atârnat, aşa cum se obişnuieşte, ciorapii lui Debbie în faţa căminului, ca o ultimă speranţă. Erau deja în pragul disperării, când Jane Kline a citit într-un articol despre Dorothy Allison, un aşa-zis medium, specializat în găsirea copiilor pierduţi.

După ce a primit scrisoarea, Dorothy a sunat la familia Kline. În acea noapte, la ei acasă se afla un fotoreporter pe nume Kenneth Peiffer. Împreună cu reporterul Robert Cox, Peiffer relatase cazul în ziarul local, *Record Herald.*

Jane Kline a fost foarte fericită să audă că Dorothy Allison intenţiona să vină curând în Waynesboro, dar se temea că familia sa nu va putea plăti prea mult pentru serviciile sale.

„Acum ascultă-mă”, i-a spus Dorothy. „Banii tăi nu sunt buni. Nu îi vreau şi nu îi voi lua”. Apoi a cerut să vorbească cu Peiffer. Sceptic în privinţa mediumurilor, fotograful a simţit ceva ce mai târziu avea să descrie ca pe „o senzaţie evidentă a unui schimb de energie”, în timp ce-i oferea lui Dorothy detalii despre acel caz.

„Văd doi oameni implicaţi în asta”, a spus ea.

„Numele lor sunt Ronald şi Robert sau Richard, nu sunt sigură în privinţa celui de-al doilea nume. (Mai târziu avea să fie sigură de numele Richard). Văd în numele lor o literă care apare de două ori.”

Ea a mai spus că în acel caz mai figura un deal şi o lizieră. În convorbirea telefonică pe care a avut-o câteva zile mai târziu cu Peiffer, concluzia ei era tragică: „Debbie e moartă”, a spus mediumul. „Ştiu asta. Când vom merge acolo, vom căuta cadavrul.”

Căutările au început când Dorothy Allison a sosit în Waynesboro, pe 22 ianuarie. Însoţită de Cox, Peiffer şi soldaţi din cadrul armatei, mediumul a cercetat zona în care trăise Debbie şi pe care o vizualizase deja. Ea a menţionat de câteva ori că, pentru unul dintre răpitori, focul era foarte important. Amândoi bărbaţii erau certaţi cu legea, spunea ea, şi amândoi se aflau deja la închisoare sub alte acuzaţii. Amândoi erau violatori. Amândoi aveau nume ce conţineau aceeaşi literă de două ori. Cadavrul victimei s-ar fi aflat în vârful unui deal şi „nu ar fi fost ars complet”. Dorothy a mai spus că vizualizase ceva legat de culoarea galbenă, ceva aruncat, un pantof, şi un bazin de plastic penru apă. Totul era extrem de important.

Apoi a mai făcut o altă predicţie – una ciudată, întrucât nu mai fusese descoperit nici un indiciu în ultimele luni. Se aflau aproape de finalul cazului. Un suspect avea să mărturisească ceea ce îl implica pe un altul.

În realitate, poliţia îşi întrerupsese cercetările cam în perioada în care Allison a preluat cazul. Anumite surse de informaţii îi conduseseră la un bărbat care deja se afla sub custodie, sub o acuzaţie oarecare. Numele său era Richard Lee Dodson. Deţinător al unui dosar consistent, Dodson îşi aştepta condamnarea pentru viol, incendierea casei şi uciderea soţiei şi a celor trei copii. Scăpase, însă, nevătămat.

Pe 26 ianuarie, Dodson s-a prezentat la poliţie şi a

mărturisit că, împreună cu Ronald Henninger, complicele său, o ucisese pe Debbie Kline. În dosarul lui Henninger figurau deja violul şi omuciderea.

Dodson i-a condus pe poliţişti la cadavrul lui Debbie. Ei au fost nevoiţi să urce în vârful unui deal, pe un drum care era marcat cu semne ce avertizau asupra gradului de înclinaţie a acestuia. Semnele erau de culoare galben-deschis. Vârful înzăpezit al acelui deal (Fannettsburg Mountain) era într-o zonă retrasă. Soldaţii au găsit la faţa locului un pantof ce se zărea în zăpadă. Ei au dat toată zăpada la o parte şi, în acest fel, au descoperit trupul pe jumătate ars al fetei de 18 ani. Era parţial acoperit cu folie de plastic, ce fusese, cândva, un bazin de apă, gonflabil.

2.26. Cu ajutorul unui medium, i-a descoperit pe asasinii fiului său

„Sunt creştin şi cred în existenţa vieţii după moarte şi a lumii celeilalte de când un medium a luat legătura cu fiul meu mort. Cu ajutorul mediumului, am descoperit cine mi-a ucis băiatul”, a declarat Lino Sardos Albertini, un avocat italian.

„Pe când avea 26 de ani, fiul meu, Andrea, a plecat într-o vacanţă de 4-5 zile, pe 9 iunie 1981, cu maşina lui cea veche. Cum pe 15 iunie nu primisem nicio veste de la el, am informat poliţia, care a descoperit doar că şi-a extras din cont trei milioane de lire pentru a-şi cumpăra o maşină la mâna a doua, în Torino. S-a bănuit că banii au fost mobilul asasinatului, însă eu am plătit detectivi pentru a-mi căuta băiatul în toată Europa, refuzând ideea morţii lui”, a declarat Albertini.

Câteva săptămâni mai târziu, pe când discuta cu o clientă, avocatul i-a povestit despre fiul său. Femeia i-a mărturisit că este medium şi că, dacă vrea, poate lua legătura cu băiatul, în cazul în care acesta este mort. „Într-o seară, după ce s-a concentrat, doamna Anita a întrebat

cu voce tare dacă Andrea este pe lumea cealaltă. Ţinea în mână un creion, care s-a mişcat pe o foaie de hârtie, scriind «Da». Atunci am început să-i pun întrebări în legătură cu dispariţia, iar femeia scria răspunsurile lui cu o rapiditate uluitoare, deşi, în acest timp, vorbea despre cu totul altceva şi se uita la televizor. Răspunsurile erau precise şi clarificau nedumeririle mele."

Astfel, Lino Sardos a aflat că rămăşiţele pământeşti ale lui Andrea sunt la Torino, în Parcul Valentino, sub unul din podurile pe sub care trece fluviul Po. Trecând peste fazele birocratice, însoţit de soţia lui şi de Anita, avocatul a descoperit cadavrul desfigurat al fiului.

În mesajele ulterioare, Andrea a explicat cu lux de amănunte detaliile asasinării lui de către cinci indivizi. „Andrea mi-a transmis că la Torino a cunoscut un tânăr numit Marco şi, printre altele, i-a spus că ar vrea să-şi cumpere altă maşină. Marco i-a făcut legătura cu un oarecare Baffo. Andrea avea banii la el şi vorbea cu Baffo care îi arăta o maşină roşie, când alţi patru bărbaţi au venit din spate şi l-au lovit în cap. Singurul amănunt pe care mi l-a mai transmis atunci Andrea a fost că unul dintre ei purta un inel cu piatră neagră".

Au urmat multe alte mesaje care, puse cap la cap, au dus la aflarea numelor, la găsirea şi arestarea celorlalţi asasini. Aceştia şi-au recunoscut vina, aducând în apărarea lor doar faptul că erau sub efectul drogurilor. „Am văzut că Andrea avea bani, iar noi aveam nevoie de ei, pentru a ne procura dozele zilnice", au declarat asasinii.

Lino Sardos Albertini a scris o carte care a avut ca subiect găsirea asasinilor fiului său cu ajutorul mediumului. De atunci, a primit mii de scrisori cu mărturii ale cititorilor despre lumea cealaltă.

2.27. „Sinucigaşul m-a ajutat să-i salvez fosta iubită"

Clarvăzătoarea Constance Leigh a fost contactată de un tânăr care s-a sinucis şi care ştia că fosta lui iubită se află în pericol.

Această femeie de 63 de ani, din Seaton Delaval (Anglia), are puteri uimitoare. A mai fost „purtătoarea de cuvânt” şi a altor spirite şi, astfel, a putut ajuta poliţia să descopere un grup de criminali, urmând indicaţiile transmise de persoanele ucise într-un atentat pus la cale de acea bandă.

Spiritul lui Kevin a vizitat-o pe Constance Leigh, într-o sâmbătă dimineaţa, pe când femeia îşi citea ziarele. „Am simţit o prezenţă a unui spirit agitat. Mi-a spus că numele lui este Kevin şi că s-a sinucis prin spânzurare, când avea 16 ani” – povestea Constance. „Mi-a mai spus că nu ştie ce să facă după moartea lui şi că bântuie prin locurile pe unde s-a simţit bine în timpul vieţii”. Constance a căzut apoi într-un fel de transă şi a avut o viziune: o fată cu păr lung şi negru, îmbrăcată într-o jachetă de piele; o motocicletă; un drum, o maşină galbenă şi apoi o senzaţie de durere. Constance s-a dus la poliţie şi a spus ce a aflat despre Kevin. Povestea lui era reală. Existase şi se spânzurase la 16 ani. S-au dus apoi la părinţii lui care au ascultat cu uimire ce le-a relatat Constance. Ei le-au dat adresa fostei prietene a fiului lor, pe nume Alice Brien. Constance Leigh a sunat la părinţii lui Alice şi a aflat că fata lor dispăruse de acasă de 12 ore şi că nu ştiau nimic despre ea. Plecase pe motocicletă.

Constance a mers cu o maşină a poliţiei până la ieşirea din oraşul Seaton. A văzut o maşină galbenă pe drum şi le-a spus poliţiştilor să pornească după ea. Au mers aşa aproape 20 de minute, apoi Constance a simţit o durere în tot corpul. Au oprit maşina. La marginea drumului, între pomi, era o motocicletă răsturnată. Lângă ea zăcea Alice, grav rănită, în urma unui accident rutier. Fata a fost transportata la spital şi salvată în ultima clipă. Când şi-a revenit din şoc, Alice a aflat că îi datorează viaţa

fostului ei prieten, Kevin. A rugat-o pe Constance să-i comunice lui Kevin mulţumirile ei, dar nu a mai fost posibil. Constance Leigh a simţit că spiritul lui Kevin a fost în sfârşit eliberat, pentru că a salvat o viaţă şi că el s-a mutat în alt plan spiritual.

2.28. Cu ajutorul unui medium, poliţia rezolvă un caz de răpire

„În acea după-amiază de sâmbătă, mă aflam acasă şi dădusem drumul la televizor”, povesteşte Martin Jones (33 ani). „Erau ştirile şi se vorbea despre o răpire. Pur şi simplu mi-a venit în cap numele de Sue şi numele unui bărbat care începea cu P., probabil Phil. Am mai văzut o căruţă albă cu un cal şi am simţit că un bărbat cu barbă este semnificativ în acel caz.”

După aceste viziuni, Martin a telefonat imediat la poliţia din North Wales, comunicându-le informaţiile pe care le deţinea, în speranţa că va fi de folos.

Două zile mai târziu, un ofiţer i-a telefonat lui Martin pentru a-i mulţumi. Lydia, fetiţa care fusese răpită, fusese găsită teafără şi înapoiată mamei sale. Sergentul de poliţie Griffith a confirmat faptul că poliţia a primit mesajul lui Martin înainte ca fetiţa să fie găsită şi – deşi căruţa cu cal pare să nu fi fost importantă în acel caz – mediumul furnizase numele lui Sue şi al bărbatului care începea cu P. Mai târziu, a fost descoperită femeia acuzată de răpirea copilului, numele ei fiind Sue Brooke, iar cel al soţului său, Phil. Dar cine era bărbatul cu barbă?

„Ofiţerul însărcinat cu rezolvarea acestui caz, are barbă”, comentează sergentul Griffith.

2.29. Un medium ajută poliţia să găsească un băieţel dispărut

Eforturile poliţiştilor de a găsi un băieţel pierdut într-

o zonă împădurită izolată fuseseră în zadar. Mai exista o singură şansă: aceea de a apela la serviciile unei persoane cu calităţi psihice deosebite, un medium. Încercarea a avut succes, pentru că băieţelul a fost găsit, în cele din urmă, graţie desenelor făcute de medium.

Acesta este cazul lui Tommy Kennedy, un băieţel de cinci ani din New York, pierdut în pădure. Poliţiştii îl căutaseră în zadar 17 ore, apoi îl solicitaseră pe Phil Jordan, medium.

„Jordan a luat tricoul lui Tommy, apoi a desenat o hartă în care apăreau un lac, câteva bărci răsturnate, o casă şi o stâncă", afirmă Arthur Lyons, autorul unei enciclopedii a fenomenelor paranormale. „Apoi, el le-a spus părinţilor înnebuniţi că puştiul va fi găsit dormind la umbra unui copac din acea zonă. După aproximativ o oră, Jordan însoţit de poliţişti, l-au găsit pe Tommy adormit într-o zonă asemănătoare celei desenate pe hartă", adaugă Lyons. „Şi nu a fost nicio coincidenţă. Phil Jordan şi-a folosit pur şi simplu talentele paranormale pe care noi ceilalţi nu le avem."

2.30. Un medium a ajuns celebru după ce a prezis o evadare spectaculoasă

Machiată strident, cu o statură impozantă şi cu privirea pătrunzătoare, se prezintă simplu: Maryann. Femeia de 51 de ani, din Long Island, New York, este cunoscută de-a lungul şi de-a latul Americii pentru petrecerile pe care le organizează. Nu este însă vorba de adunări obişnuite, cu muzică, invitaţi şi dans. Cea mai mare parte a musafirilor ei sunt morţi.

Maryann este medium şi, cu toate că niciodată nu a vrut să dezvăluie presei tarifele pe care le cere, clienţii ei pomenesc de sume cu multe zerouri în coadă. O dată sau de două ori pe săptămână, în subsolul casei lui Maryann, se adună cel mult zece persoane care doresc să comunice

cu rudele sau prietenii dispăruţi. Şedinţa de spiritism se desfăşoară într-un decor asemănător unei petreceri, mâncare şi băutură la discreţie. Doar muzica lipseşte.

„Oamenii vin la mine ca să afle de la persoane apropiate şi care au decedat de mult ce viitor îi aşteaptă, ce decizii să ia sau, pur şi simplu, le este dor de cei de pe lumea cealaltă. Şedinţele nu au nimic înspăimântător, nu seamănă deloc cu filmele de groază de la televizor", spune Maryann. Ea este cunoscută pentru prezicerile făcute, care ajung să se adeverească, indiferent că e vorba de dragoste, bani, profesie sau sănătate. Maryann a ajuns celebră în SUA după ce a anunţat cu exactitate ziua în care aveau să evadeze câţiva puşcăriaşi de la o închisoare din oraş. De atunci, ea colaborează ocazional şi cu poliţia locală. În ceea ce priveşte oamenii care vin la ea în vizită, majoritatea spun că, după o singură şedinţă, se simt mai încrezători în forţele proprii şi mai optimişti. „Mi-a spus anumite lucruri despre tatăl meu, mort de zece ani, pe care nu avea cum să le afle. Mi-a adus liniştea sufletească de care aveam nevoie", spune Lisa, ofiţer de poliţie. „Nu-i condamn pe cei care susţin că sunt medium. Ei le oferă oamenilor atenţie şi prietenie. Poate că nu este adevărat când le spun clienţilor că, de exemplu, mama îi iubeşte de acolo de unde este. Ar putea fi o iluzie, dar e, în orice caz, una pozitivă", spune Marcello Truzzi, profesor de sociologie la Universitatea Michigan şi expert în fenomene paranormale.

2.31. Datorită puterilor sale, un poliţist a ajuns cel mai cunoscut medium din Anglia

Înainte de a deveni un medium profesionist, în urmă cu nouă ani, Kevin Wade a fost ofiţer de poliţie în Essex, ca mulţi alţi membri din familie înaintea sa. „Am fost în forţele de poliţie timp de 13 ani", spune el, „dar nu mi-a plăcut violenţa şi am reţinut numai doi oameni pe atunci".

Într-o declaraţie făcută revistei *Psychic News,* Wade îşi aminteşte cum s-a prăbuşit întregul său univers odată cu moartea tatălui. „Îi cumpărasem o vie cu doi ani înainte de a se prăpădi. După ce a murit, priveam via şi mă gândeam la el. Într-o zi, însă, am simţit, deodată, o fierbinţeală puternică de jos în sus, ce pornea de la tălpile picioarelor prin tot corpul. Apoi l-am auzit pe spiritul tatălui meu vorbind cu mine. Am crezut că poate înnebunesc, însă tot ceea ce-mi spunea el erau lucruri care se întâmplaseră la înmormântarea sa."

Ca medium, prima demonstraţie publică a lui Kevin s-a produs pe neaşteptate. Într-o zi s-a hotărât să asiste la „o seară a clarviziunii" oferită de un cerc de medium din Pitsea.

„Tocmai ajunsesem la Pitsea", povesteşte Kevin, „când am auzit o voce care îmi şoptea: «Îţi va plăcea acolo. Vei accepta să rămâi pentru că mediumul nici nu se va întoarce să te privească»."

Foarte adevărat, când Kevin a intrat în sală, mediumul care era cu spatele la public i-a spus să rămână, rostindu-i chiar numele.

„Niciodată în viaţa mea nu am făcut previziuni", mai spune Kevin. „M-am mirat de mesajul pe care l-am primit, dar de atunci au urmat şi altele". Într-adevăr, de atunci Kevin a început să facă demonstraţii în cadrul unor biserici spiritualiste din diferite părţi ale Marii Britanii.

„Filozofia spirituală este cu mult mai importantă decât clarviziunea", menţionează Kevin. Extrem de mulţi mediumi sunt cu adevărat oameni cu calităţi de medium – Mediumii spirituali, nu s-au născut aşa. Ei există pentru un motiv anume şi pentru un scop." „Eu nu mi-am văzut niciodată ghizii spirituali", mai adaugă Kevin. „Nici nu am nevoie să-i văd. Dacă vibrezi de dragoste şi de lumină, mai mult nu îţi trebuie să ştii."

Deşi Kevin crede în reîncarnare, el spune că „oamenii nu trebuie să pună prea mult accent pe vieţile anterioare.

Faptul că îţi trăieşti viaţa acum”, specifică el, „este foarte important.”

După ce şi-a părăsit serviciul din poliţie, Kevin a lucrat ca şi consultant de securitate. În această perioadă, a avut viziunea unei femei – necunoscută lui – a cărei fiică a murit în dezastrul de la Lockerbie. „Mi s-a arătat un incendiu, trupuri de oameni sfârtecate şi un avion despicat în trei”, spune Kevin. „Mi s-a spus un nume, apoi am auzit cuvintele: «Avea 20 de ani în ziua în care a murit».”

Ca medium, Kevin recunoaşte că „am o mare responsabilitate”. „Noi ne ocupăm de vieţile oamenilor şi de emoţiile lor. Ei vin la noi atunci când pierd pe cineva drag, când o căsnicie se destramă şi atunci când vor să le eliberăm casele de entităţi nedorite, sau forţe malefice. Avem nevoie de învăţători spirituali, mediumuri de o adevărată spiritualitate. Avem nevoie să ne răspândim învăţătura în cărţi sau – aşa cum fac eu – la radio şi TV”.

În viziunile sale, Kevin a putut vedea cum „Ziua de Apoi este planificată; Dumnezeu va prelua conducerea lumii mai devreme decât ne gândim noi. Pământul nu va exploda după propriile sale axe sau ceva în genul ăsta”, explică Kevin. „Stă în puterea oamenilor să se schimbe şi asta se va întâmpla într-o perioadă de pace, dragoste şi armonie. De-abia atunci vom realiza că esenţa lui Dumnezeu este de o putere extrem de mare, mai mare decât suntem noi capabili să credem. Oamenii vor simţi şi vor vedea ei înşişi asta.”

2.32. Mediumul Rita Rogers – o clarvăzătoare care a ajuns consilierul Curţii Regale Britanice

Este una dintre cele mai bogate femei din Anglia. S-a născut la Chester-field, în Derbyshire, în 1943. Pseudonimul „Rita Rogers” a înlocuit numele real (Emily Beeford) pe când ea avea 22 de ani şi a descoperit, brusc, că are capacităţi ieşite din comun.

Acum, la 53 de ani, a devenit unul dintre consilierii secreţi ai Curţii Regale din Londra. A primit o reşedinţă (o casă construită în stil victorian, aproape de Palatul Buckingham) şi un salariu care ar face pe oricine să înghită în sec, se arată într-un articol din *Daily Express.*

Lady Di – una dintre clientele fidele

Rita avea doar 18 ani când a constatat că are vise premonitorii, care se manifestau aproape în fiecare noapte. Apoi, la 22 de ani, capacităţile de clarvăzător s-au dezvoltat. Era de ajuns să privească un om cu atenţie, pentru a-i spune foarte multe lucruri despre trecutul şi viitorul lui. Devenise, în scurt timp, celebră în Chesterfield.

În anul următor, a participat la o serie de cursuri de parapsihologie, la Londra. I s-a confirmat, de către experţi, că este ceea ce se cheamă „un caz". Încurajată de primele performanţe, Rita şi-a deschis un cabinet oficial, pe care l-a numit „Templul Roz". Afluenţa clienţilor a ajuns la urechile demnitarilor Curţii Regale.

Cu câţiva ani în urmă, la uşa Ritei a bătut o tânără elegantă, cu pălărie albă, care tocmai coborâse dintr-un Mercedes alb. Era Lady Di. Demoralizată şi agitată, prinţesa a aflat de la Rita (contra unei sume convingătoare) că va divorţa şi că va avea o viaţa foarte activă, presărată cu evenimente imprevizibile, cu călătorii şi tot felul de activităţi mondene.

Fascinată de siguranţa şi claritatea viziunilor Ritei, Diana a continuat să vină. A adus-o cu ea şi pe Ducesa de York (Lady Ferguson).

„N-am ştiut că am calităţi de medium, până când Prinţesa Stephanie nu m-a rugat să vorbesc cu mama ei."

„Când, în august 1993, însăşi Prinţesa Stephanie, sosită într-o vizită discretă în Londra, a venit la mine, am simţit că ajunsesem celebră", povesteşte Rita reporterilor de la *Daily Express.* „M-a rugat să vorbesc cu mama ei, Grace Kelly. Stânjenită, i-am spus că nu pot vorbi cu morţii. Dar ea nu voia să audă. Mi-a spus că mă va face bogată.

Am încercat imposibilul, folosindu-mă de câteva ritualuri vechi indiene, pe care le ştiam de la un guru din Kajapur. Am reuşit. Este greu să explic ce am simţit. Mai întâi, un freamăt interior, apoi am auzit nişte glasuri stinse, care semănau mai degrabă cu un flux telepatic. N-aş fi ştiut niciodată că am calităţi de medium, dacă Stephanie nu m-ar fi rugat să vorbesc cu mama ei. Nu mă pot mândri că aud dialoguri interminabile, dar am destule senzaţii care îmi permit să aflu pe unde se află anumite spirite, la un moment dat."

„Contele Spencer, tatăl Prinţesei Diana, este fericit în Ceruri."

„Apoi, mai târziu, Lady Di m-a rugat să caut spiritul tatălui ei, contele Spencer. Am reuşit, prin percepţiile mele, să aflu că este fericit acolo, în Ceruri. Nu vă pot reda replici exacte sau conversaţiile cu acest spirit. Ar însemna să trişez, ceea ce n-am făcut niciodată. Comunicările mele cu spiritele se produc în alte dimensiuni, mai presus de cuvinte şi simboluri cunoscute pământenilor", mărturiseşte Rita.

2.33. Oricine poate deveni clarvăzător

Istoricul Clemence Amiel a publicat, de curând, o carte intitulată *A pătrunde nevăzutul,* în care demonstrează natura darului premoniţiei.

Cel mai adesea, revelaţiile ne vizitează în momentul când suntem pe punctul de a aţipi, sau invers, când ne trezim, adică atunci când creierul ni se află oarecum într-o stare semiactivă. Ori, dimpotrivă, când creierul este extrem de obosit, încât s-a deconectat, după cum afirmă autoarea, colaboratoare a Centrului Naţional pentru Cercetări Ştiinţifice (Academia Franceză de Ştiinţă).

Pe scurt, atributul premoniţiei, capacitatea de a anticipa un eveniment, o posedă nu numai clarvăzătorii. Pur şi simplu, toţi aceştia au reuşit să-şi dezvolte anumite

aptitudini ce ne sunt proprii tuturor, numai că ei reuşesc să le utilizeze din plin, pe când alţii, nu.

Dar, precum se ştie, niciodată nu e târziu să învăţăm. În Franţa există de şapte ani o aşa-numită Şcoală a Intuiţiei, condusă de Judee Jee. Cursul de instruire, constând din câteva etape, se extinde în total pe durata a 42 de zile, sub conducerea unor maeştri calificaţi în domeniu.

La Şcoala Intuiţiei, relatează Judee Jee, învăţăm să ne descoperim receptorii, să ne acordăm antenele lăuntrice, cu ajutorul cărora se pot prinde şi interpreta semnalele ce vin din lumea exterioară. Întotdeauna trebuie să căutăm răspunsuri la problemele noastre în noi înşine, fără a recurge pentru sfaturi la prieteni, rude, specialişti sau avocaţi.

Principalul în însuşirea elementelor iniţiale de telepatie îl constituie deprinderea de a ne relaxa, de a „adormi" jumătatea stângă, „raţională", a creierului şi a conecta jumătatea dreaptă, care patronează elementele „iraţionale" din fiinţa noastră.

Şi în acest domeniu, clarvăzătorii împrumută de la yoghini tehnica respiraţiei, a meditaţiei, a desprinderii de lumea exterioară. Unul dintre procedeele corolare constă în a contempla flacăra unei lumânări, încercând a deosebi în ea diversele culori şi nuanţele acestora.

Alţii ascultă ore întregi zgomotul mării sau contemplă goana neobosită a valurilor. Alţii – cei care au simţul olfactiv mai puternic dezvoltat – inspiră mirosul unor flori sau parfumuri exotice. Fiecare, pe cât se vede, trebuie să-şi aleagă metoda ce corespunde mai mult naturii sale.

Pentru a reuşi în tentativa sa, viitorul medium este sfătuit să dobândească neapărat o armonie interioară şi deplină linişte sufletească, iar aici chezăşia succesului o constituie un mod de viaţă prin excelenţă sănătos şi, mai degrabă, ascetic.

Trebuie să mâncăm puţin, să nu bem vin şi bere, fără

a vorbi de băuturile tari care tocesc receptorii. Să nu abuzăm de cafea şi, măcar o dată pe lună, să postim. Să căutăm a ne afla cât mai îndelung în sânul naturii, să comunicăm cu animalele. Să purtăm haine lejere… Există chiar părerea – să nu râdeţi! – potrivit căreia la dezvoltarea celui de-a şaselea simţ ajută şi contemplarea ochilor unei pisici.

Pentru însuşirea acestei ştiinţe, mai remarcă Clemence Amiel, există diverse stadii ce trebuie parcurse fără grabă, pas cu pas. Pentru majoritatea discipolilor, ea rămâne la stadiul de joc. Alţii însă, care au învăţat să înţeleagă glasul lăuntric, reuşesc să-şi reorganizeze în mod fundamental viaţa, să obţină succese în dragoste sau să avanseze în serviciu. Pentru o altă categorie, telepatia s-a transformat într-o armă puternică, pe care ei o utilizează în lupta pentru putere, sau pentru un loc sub soare.

Dar, oricare ar fi rezultatul eforturilor, remarcă clarvăzătorii, să ştiţi că ele nu vor fi fost zadarnice. Chiar dacă, la fel ca şi mai înainte, nu sunteţi în stare să prevedeţi mersul unor evenimente, să ghiciţi, spre exemplu, numărul calului care va sosi primul la potou, sau un număr câştigător la ruletă, exerciţiile de telepatie vă vor ajuta cu siguranţă să vă înţelegeţi mai bine pe sine şi pe cei apropiaţi, să deveniţi un om mai comunicativ. Şi este de sperat că veţi păstra obiceiul de a duce un mod de viaţă sănătos.

2.34. Test – clarviziunea

Testul ce urmează vă va permite să înţelegeţi cât de bine este dezvoltată clarviziunea dumneavoastră. Dacă rezultatul nu este foarte bun, nu trebuie să vă descurajaţi, ci, din contră, să perseveraţi în realizarea unor procedee menite să vă dezvolte această însuşire.

Răspundeţi la următoarele întrebări prin DA sau NU. Adunaţi pentru fiecare răspuns afirmativ cinci puncte şi

consultaţi apoi semnificaţia totalului prezentată la sfârşitul testului.

1. V-aţi trezit vreodată dimineaţa gândindu-vă că veţi primi cu siguranţă veşti de la cineva în ziua respectivă, şi să primiţi efectiv aceste veşti?

2. Aţi simţit vreodată o tulburare fizică, gândindu-vă la o anumită persoană, după care, telefonându-i, să aflaţi că tocmai s-a îmbolnăvit destul de grav?

3. Aţi simţit vreodată nevoia irezistibilă de a-i spune unui prieten, sau chiar unei simple cunoştinţe, pe parcursul unei conversaţii banale, vreun lucru mai neobişnuit, spre exemplu, să se ferească de câini sau să-şi supravegheze mai îndeaproape copilul?

4. Dacă da, v-a confirmat respectiva persoană faptul că, într-adevăr, avea anumite probleme în legătură cu avertismentul dat de dumneavoastră?

5. Simţiţi uneori, înainte de a adormi, o senzaţie stranie de plutire, ca şi cum nu aţi mai fi în corpul fizic?

6. Dacă da, aţi avut, pe parcursul derulării respectivei experienţe, viziuni neaşteptate, care să nu corespundă în nici un fel vieţii dumneavoastră actuale?

7. Aţi avut vreodată vise premonitorii, care să vă vestească un anumit eveniment, fie legat direct de dumneavoastră, fie în legătură cu conjunctura socială generală?

8. După moartea unei fiinţe care v-a fost foarte dragă, aţi mai avut vreodată viziuni ale acestei persoane (în vis sau în stare de veghe)?

9. Atunci când visaţi o persoană pe care nu aţi mai văzut-o de mult timp, vi s-a întâmplat să primiţi veşti de la ea într-un interval de până la o săptămână de la data visului?

10. Atunci când vă găsiţi în prezenţa unei persoane bolnave, vi se întâmplă să aveţi neplăceri similare cu cele ale respectivei persoane?

11. Când eraţi la volan sau când pur şi simplu doar vă plimbaţi, aţi luat-o vreodată intuitiv pe un alt drum decât cel cunoscut, care să se dovedească, până la urmă, o scurtătură, şi să ajungeţi astfel mai rapid la destinaţie?

12. Dacă aţi simţit că e bine să o luaţi pe un alt drum decât cel cunoscut, aţi aflat, ulterior, că drumul ştiut a fost blocat de un accident, o manifestaţie, sau orice altă cauză (de care nu aţi ştiut nimic în momentul luării deciziei)?

13. Vi se întâmplă în mod curent să ajungeţi într-un loc şi să vi se spună: „Tocmai vorbeam de tine”?

14. Aţi simţit vreodată că o fiinţă care vă este apropiată este în pericol?

15. Aţi spus vreodată cuiva care are anumite greutăţi: „Nu te teme, situaţia ta se va rezolva de la sine în cel mult două zile”, iar apoi să se şi adeverească?

Răspunsuri:

Între cinci şi 30 de puncte: nu vă aflaţi pe un teren tocmai propice. Poate că circumstanţele vieţii dumneavoastră materiale vă blochează nivelul spiritual!

Dar nimic nu este iremediabil. Nu vă pierdeţi încrederea şi începeţi să exersaţi, spre exemplu, prin practica yoga, a vă concentra pe flacăra lumânării sau

încercaţi oricare altă tehnică de dezvoltare a facultăţilor paranormale.

Între 30 şi 50 de puncte: aveţi clarviziunea trezită dar, după cum spune Brâncuşi „fără exersare, orice dar nu este decât o biată manie”. Trebuie să învăţaţi să vă disciplinaţi facultăţile extrasenzoriale, pentru a le putea controla mai bine.

Între 50 şi 75 de puncte: terenul vă este cu adevărat favorabil, iar darul dumneavoastră nu aşteaptă decât să fie cultivat. Sunteţi cu adevărat dotat şi nu vă lipseşte decât foarte puţin pentru a transforma controlul acestor facultăţi într-o adevărată artă. Succes!

3. PREMONIDIA

3.1. Prevestirea viitorului

Premoniţia este unul dintre cele mai cunoscute fenomene paranormale, urmărind aproape întreaga evoluţie a omului, în toate perioadele. Manifestările sub care a apărut acest fenomen sunt dintre cele mai diverse, cele mai importante fiind visele, viziunile şi transele. Toate aceste manifestări au un punct comun şi anume acela al prevestirii viitorului. În premoniţie, evenimentul prezis are loc indiferent dacă persoana avertizată a încercat să-l prevină sau cel prevenit nu a luat măsuri în consecinţă.

Premoniţia mai este cunoscută şi sub denumirile de precogniţie, previziune şi prezicere. Oamenii de ştiinţă nu au putut explica acest fenomen, termenul de „achiziţie de informaţie în viitor” dându-le fiori.

Întotdeauna, omul a vrut să ştie ce se va întâmpla, prezicerile fiind foarte căutate mai ales de conducătorii politici şi militari.

Premoniţia nu are nimic comun cu astrologia, aşa cum a fost cazul celebrului profet Nostradamus sau al puzderiei de „cititori în stele” din ziua de astăzi.

Ca şi alte fenomene paranormale precum telepatia şi clarviziunea, premoniţia a rămas un mare mister al subconştientului uman.

3.2. Scurte premoniţii istorice

i Andrew Jackson Davis (1826-1910) considerat pionier al spiritismului modern şi fondator al sistemului de educaţie pentru tineret Lyceum din New York, a fost şi un mare prezicător. Întrebat despre descoperirile ce vor fi făcute în domeniul locomoţiei, el a răspuns: „Da, vor fi zile în care vor exista pe drumuri trăsuri şi saloane mobile care nu vor fi trase de cai, nu vor avea nici motoare cu abur, vor merge cu viteze mai mari şi vor călători mult mai sigur decât în prezent. Trăsurile vor fi acţionate de un amestec ciudat şi simplu de gaze lichide şi gaze atmosferice condensate, aprinse şi furnizate cu uşurinţă de către o maşinărie care seamănă întrucâtva cu motoarele noastre cu abur de astăzi. Maşinăria va fi atât de mică, încât va putea fi ascunsă între roţile din faţă ale trăsurii. Aceste vehicule vor rezolva multe dintre neajunsurile acelor oameni care trăiesc în teritoriile puţin populate.”

Întrebat dacă poate „vedea” vreun proiect din viitor în ceea ce priveşte scrierea rapidă, Davis a răspuns: „Da, va fi inventat un fel de psihograf automat. Se pare că va fi construit pe principiul pianului, un număr de clape vor reprezenta sunetele elementare; un alt şir de clape va reprezenta o combinaţie şi încă unul va reprezenta o recombinare rapidă. Astfel, o persoană ar putea să scrie o predică sau un poem ca şi cum ar cânta o piesă muzicală.”

Acest extraordinar medium a prezis chiar şi inventarea avionului. Când a fost întrebat „despre navigaţia atmosferică”, el a spus că a fost foarte impresionat de faptul că „mecanismul necesar pentru a transcende curenţii de aer adverşi, astfel încât să putem plana uşor, în siguranţă şi plini de încântare precum

păsările, va depinde de o nouă forţă. Această forţă stă să apară. Ea va mişca nu numai locomotivele pe linia ferată şi trăsurile pe drum, ci va pune în mişcare şi trăsurile aeriene care vor călători prin cer dintr-o ţară într-alta”.

Toate aceste profeţii au fost făcute înainte de 1856!

i Edgar Casey s-a născut în statul american Kentucky, în 1877, şi a murit în 1945. Prezicător celebru, el a prevăzut primul şi cel de-al Doilea Război Mondial, începerea crizei economice din 1929, proclamarea independenţei Indiei, crearea statului Israel, apariţia comunismului şi faptul că, la sfârşitul secolului XX, Marea Britanie va avea o femeie prim-ministru.

î Jan Erik Hanussen, pe numele său adevărat Herman Steinschneider, provenea dintr-o familie de evrei credincioşi din Germania, care îşi câştigau pâinea ca artişti de cabaret. Fugind de acasă la vârsta de 16 ani, băiatul îşi ia un nume de artist, „fură” meseria de scamator, telepat, ba chiar descoperă că are şi forţa de a-i hipnotiza pe alţii. Mai târziu, îşi foloseşte aceste cunoştinţe-daruri de la natură la prezicerea viitorului, la programe de telepatii în faţa unui numeros public. Devine foarte cunoscut, iar la sfârşitul primului război mondial apar afişe peste tot în Europa: „Hanussen, vizionarul viitorului”.

Interesant este cum a ajuns Hanussen chiar un prezicător recunoscut oficial. În oraşul ceh Litmorice, procurorul îl pune sub acuzare pe baza a 34 de denunţuri pentru înşelătorie, şarlatanie, escrocherie. Acuzatul respinge toate acuzaţiile. Magicianul a reuşit să obţină permisiunea Tribunalului ca în faţa lui şi a unor specialişti să-şi demonstreze cunoştinţele, darurile naturale. Până la urmă, tribunalul l-a achitat pe Hanussen, iar în verdict scria chiar: „Capacitatea de vizionare a lui Hanussen este un fenomen ştiinţific natural”.

La sfârşitul anilor ’20, pe vremea ascensiunii lui Hitler, renumitul prezicător se apropie de politică. Căpitanul Ernst Rohm, şeful S.A., devine confidentul

magicianului. Vizionarul face din ce în ce mai multe previziuni politice favorabile partidului nazist şi lui Hitler. Contele Helldorf, căruia i-a prezis că va deveni un înalt demnitar (ceea ce s-a şi adeverit), l-a recomandat Führerului pe Hanussen – magicianul.

Hitler, care credea în mod bolnăvicios în forţele supranaturale, începe să se arate interesat. Are nevoie de un om care să stăpânească forţele supranaturale, ale cărui preziceri să se adeverească, în care să creadă sute de mii de oameni. Hitler se întâlneşte de mai multe ori cu Magicianul, iar acesta învaţă foarte repede lecţia.

Câteva zile după ce îi jura credinţă Führerului, convoacă o conferinţă de presă cu participare internaţională, unde, la întrebarea: „Cum vedeţi viitorul partidului naţional-socialist şi al conducătorului său?", el răspunde: „În viitorul apropiat, văd multe şi diverse schimbări în viaţa bărbatului mult stimat. Dumnezeu are un program special pentru el. Va trebui să facă faţă chemării sale… În ceea ce priveşte partidul: datorită noii orientări va creşte influenţa sa asupra maselor. Alegerile promit un succes enorm… ”

Foarte repede se răspândeşte vestea că Hanussen a devenit profetul Führerului, magicianul „curţii” sale, dar şi sfătuitorul său. În mod indiscutabil, horoscoapele, prezicerile, propunerile sale ajung până la Hitler. Acesta, care se şi ocupa de ocultism, urmăreşte cu mult interes activitatea magicianului. Rapoartele confirmă că prezicerile au un foarte mare impact asupra a sute de mii de oameni. Renumele Maestrului creşte pe zi ce trece. Acesta îşi strânge şi îşi aranjează numeroasele informaţii obţinute pe căi de el ştiute şi cu inteligenţă, dar şi cu ajutorul darului natural pe care îl are, descoperă şi dezvăluie mersul lucrurilor. În acest fel el a prezis, încă din 1930, faptul că Hitler va ocupa curând cea mai înaltă demnitate din stat, iar când s-a întâmplat acest lucru, a scos la iveală vechile sale horoscoape, articole, procesele

verbale de la seansurile organizate de el şi a declarat: „Astfel a ajuns Hanussen în culmea gloriei. În faţa uriaşului şi luxosului său palat păzeau gărzi S.A. Marele Prezicător purta şi el uniforma S.A. când primea oaspeţi de rang înalt.

Barul palatului său nu era mai puţin vestit. Acolo ţinea el seansurile. Cel mai adesea, chiar Maestrul era medium, la şedinţele de spiritism. Aflat în transă, el călătorea în viitor.

În faţa lui se deschideau uşile celor mai importante personaje naziste ale epocii. El susţinea că mâna lui poate ajunge departe, şi că pe foarte mulţi oameni importanţi îi are la mână. Dar o asemenea declaraţie era foarte periculoasă. Hanussen nu a observat că aceasta era începutul sfârşitului carierei sale strălucitoare.

Pe 24 februarie 1933, în Palatul Hanussen, are loc o mare recepţie, cu peste patruzeci de invitaţi, unde şampania curgea în valuri. Pe la miezul nopţii, începe o şedinţă de spiritism. Magicianul are o viziune. Faţa i se strâmbă, cuvintele vin sacadat: „O clădire publică… la capătul străzii Unter den Linden… cu o cupolă înaltă… văd lumină, lumină roşie, foc… Flăcări, flăcări!… Tot mai multe flăcări se ridică către cer!… Ajung până la cupolă… Totul e în flăcări!”

Cei prezenţi s-au gândit imediat la clădirea Reichstagului şi ascultau înspăimântaţi premoniţia. Hanussen a mai adăugat foarte încet: „Această mare de flăcări e un simbol… al Germaniei”.

A treia zi de la acest eveniment, pe 27 februarie, s-a împlinit prezicerea. Ardea Reichstagul! Magicianul lui Hitler a prezis incendiul. Presa străină scria tot mai insistent că incendierea este opera naziştilor. Hitler ordonă: prezicătorul evreu să dispară, pentru că i-a scăpat secretul. La două zile după arderea Reichstagului, când se întorcea acasă după spectacol, Hanussen a găsit în faţa intrării palatului său doi bărbaţi în haine de piele. I-au

comunicat că din ordin de sus trebuie să meargă cu ei undeva. L-au luat cu maşina. Câteva zile mai târziu, deoarece Hanussen nu a mai apărut, secretariatul lui a anunţat dispariţia sa la poliţie. După două săptămâni, cadavrul lui Hanussen a fost găsit într-o pădure de brazi din apropierea localităţii Neuhof, departe de Berlin. A fost împuşcat. Autorităţile au declarat: „Cei care au comis crima sunt căutaţi de poliţie în lumea interlopă pentru că prezicătorul avea relaţii cu criminalii din

Berlin”.

Deşi ziarele naziste nu au acordat evenimentului decât câteva rânduri, un ziar din Budapesta scria: „Profetul lui Hitler, în timpul unui turneu la Budapesta, se pare că şi-a prevăzut sfârşitul: „Îmi văd soarta, în cel mult zece ani voi fi ucis. Voi fi împuşcat ca un câine… ”

Rapoartele anchetatorilor, din care reieşea că şefii nazişti au ordonat uciderea lui Hanussen, au fost ascunse în arhivă, purtând ştampila „Strict secret”.

î Wolf Messing, polonez evreu născut în 1899. La vârsta de zece ani are o primă viziune care îl îngrozeşte, şi la 11 ani, sub îndemnul părinţilor, pleacă spre Varşovia la o şcoală. Hipnotizând controlorii, Messing ajunge la Berlin, unde suferă de frig şi foame, până cade bolnav şi este declarat decedat. La morga spitalului Charite, un student îşi dă seama că Messing era în stare de catalepsie şi, astfel, ajunge să fie îngrijit de un doctor Abel, care constată însuşirile deosebite ale lui Messing. Medicii Abel şi Schmidt îl îngrijesc şi îi predau toate cunoştinţele acelei epoci din domeniile telepatiei şi hipnozei. Este preluat de Tsemeister, directorul Circului din Berlin, unde dă reprezentaţii de hipnoză, catalepsie şi telepatie. În 1915, se întâlneşte simultan cu Freud şi Einstein la Viena, unde cei doi savanţi îl studiază intens. Timp de 15 ani, face turnee în toate marile ţări, pe toate continentele, având şi un răgaz de câteva luni în India, unde îl întâlneşte pe Gandhi. În anii ’30, dă reprezentaţii mai ales în Polonia, cu

numere de yoga, fachirism şi spiritism. Ajută poliţia la unele investigaţii. Viaţa lui Messing suferă o mare cotitură odată cu izbucnirea celui de al Doilea Război Mondial. În 1937, la mai multe reprezentaţii din Polonia, Messing a prezis izbucnirea războiului, înfrângerea Germaniei şi moartea lui Hitler. În consecinţă, Hitler a oferit un premiu de 200 000 de mărci pentru capul lui Messing. La l septembrie 1939, Germania invadează Polonia, iar câteva zile mai târziu ocupă Varşovia. Messing este arestat, recunoscut şi bătut. Ştiind ce soartă i se rezervă, Messing face pe mortul şi printr-un efort disperat, sugerează telepatic soldaţilor germani din secţia de poliţie să intre într-o cameră, iar el reuşeşte să fugă în URSS, fără a şti limba rusă. Cum opinia oficială comunistă nega existenţa fenomenelor paranormale, Messing reuşeşte să fie lăsat să dea spectacole de telepatie şi scamatorie.

Messing ajunge o mare celebritate şi în URSS. Inevitabil, temutul Stalin a vrut să-l cunoască şi l-a supus la două teste imposibile: să pătrundă la el în birou trecând de cordoanele de paznici şi, al doilea, să obţină suma enormă de 100 000 ruble de la ghişeul Băncii Centrale din Moscova. Messing le-a executat impecabil, astfel că Stalin l-a lăsat în pace. Messing a mai prezis ocuparea (parţială) a Germaniei de trupele sovietice încă din 1940 (când nu era război), dar şi în 1943, când trupele germane deţineau jumătate din Rusia europeană. Messing a fost ocrotit de regimul sovietic şi a colaborat cu savanţii Academiei de Ştiinţe a URSS, culmea, când, oficial, Partidul Comunist nu recunoştea fenomenele paranormale.

i Jane Dixon a fost o renumită prezicătoare la Casa Albă. În afara evenimentelor americane, cele mai multe preziceri ale celebrei clarvăzătoare Jane Dixon au vizat URSS. Nu pentru că ar fi iubit-o din cale-afară. Pur şi simplu, pentru că multe personalităţi politice din URSS îi adresau întrebări. Interesant e că prezicerile ei erau primite în mod sceptic. Cea mai mare dramă a vieţii ei s-a

derulat în faţa publicului. La 14 mai 1953, NBC-ul a invitat-o să ia parte la o emisiune locală. Jane voia să comunice prezumţiile ei privind Nepalul. Imediat ce a fost prezentată de moderator, Jane a fost întrebată de fostul ambasador american la Moscova: „Va fi mult timp Malenkov secretar general al URSS?” Ghicitoarea a privit globul de cristal şi a spus că vede în faţa ei un tip cu faţă rotundă, ochi verzi, cu barbă, care peste doi ani, chiar mai devreme, îl va schimba pe Malenkov în fotoliul roşu. Ambasadorul pensionat a râs şi a spus că, în general, în Rusia, secretarii generali nu se duc la pensie; ori mor, ori sunt împuşcaţi în cap. De altfel, ghicitoarea îşi imaginează greşit conducătorul tipic sovietic. De la moartea lui Lenin, bărboşii nu mai sunt la modă. Aceste cuvinte au jignit-o pe Jane, care a declarat că ceea ce a prezis nu sunt inepţii, ci exact ceea ce îi arată globul de cristal. Apoi, s-a întors iarăşi la glob şi a continuat: „Bărbatul nu va fi mult pe post, ci va fi înlocuit cu un bărbat scund, chel. Apoi, un glob argintiu se va ridica în spaţiul cosmic, va zbura în jurul Pământului şi se va aşeza pe fruntea conducătorului sovietic”. După care, a vorbit despre semnificaţia faptului că ruşii vor trimite primul satelit în Cosmos, iar acest lucru va fi un mare avantaj pentru ei.

Davies nu a contat pe o asemenea îndrăzneală. A apucat-o de mână pe ghicitoare şi a început să o zgâlţâie, în vreme ce striga la ea, că ar fi mai bine să citească volumul lui: *Note din Moscova.* Din acela, vor putea afla cum sunt ruşii în realitate.

Dar, Dixon ştia şi fără cartea lui Davies. A doua zi, a fost invitată de ambasadorul sovietic, Zarubin. După un schimb de amabilităţi, a întrebat-o direct de unde ştie de programul spaţial rus. „De la Dumnezeu”, i-a răspuns direct prezicătoarea. Zâmbind, ambasadorul a spus că, probabil, ştie mai multe despre ţara lui decât el însuşi. Conform ştirilor lui, URSS nu se pregătea să expedieze vreun satelit.

Doi ani mai târziu, când prezicerile s-au împlinit, mulţi şi-au adus aminte de disputa cu specialistul în URSS-ologie, fostul ambasador. Zece ani mai târziu, într-un horoscop de sfârşit de an, a prezis că Hruşciov va fi schimbat. Prezicerea s-a împlinit. Prognoza privind satelitul a avut o urmare curioasă. Înainte, trebuie să facem o precizare: Mrs. Dixon era profană în ştiinţă şi tehnică, de aceea nu putea ghici nici parţial aceste lucruri întrucât îi lipseau cunoştinţele de bază. Când a făcut respectiva prezicere, în sală se afla şi Andrew Haley, consilier la Asociaţia Internaţională de Cosmologie şi al Institutului American de Zboruri. Zece ani mai târziu, consilierul a decis: va utiliza capacităţile ghicitoarei ca să descopere ceva din programul spaţial rus. Haley a organizat un consiliu format din cercetători şi psihologi, între care şi Dr. Reaschman. La 14 august 1963, Haley a adus-o pe Jane în faţa lor, dar ea nu a putut oferi niciun detaliu de senzaţie.

„Am văzut că un glob argintiu se ridică deasupra Rusiei. Face o rotaţie în jurul Pământului, în sensul acelor de ceasornic, apoi, brusc, îşi schimbă direcţia. Când a apărut deasupra SUA, strălucea puternic. Apoi, s-a cufundat în întuneric. Pot explica acest lucru într-un singur fel: ruşii au un sputnik secret, care poate face nefuncţională mass-media noastră, sursele noastre de energie şi telecomunicaţiile noastre.”

Cu această declaraţie a apărut Jane Dixon la TV, în data de 6 octombrie 1963. În dimineaţa următoare, în biroul lui Dixon a apărut un funcţionar de la Pentagon, care a anunţat că „nu vrea să asculte poveşti pentru copii” şi i-a cerut lui Jane să-l deconspire pe informatorul care-i dă date despre arma-minune a ruşilor. Dacă nu, „se vor manifesta urmări serioase” a ameninţat el.

— Poate că nu credeţi prezicerile mele, dar ştiu mai bine decât dvs. că nu voi păţi nimic. În ceea ce priveşte sursele de informaţii, ele pot fi însuşite de oricine. Cel mai

important izvor al meu este Dumnezeu, întoarceţi-vă spre El, pentru că va confirma că spun numai adevărul.

Cu aceasta, discuţia lor s-a terminat. Dar, tulburările din Pentagon au continuat, iar un reprezentant al Congresului a informat-o pe Jane despre toate acestea.

Apariţia ei la TV a dat dureri de cap nu numai specialiştilor militari. A doua zi, a fost vizitată de un reprezentant al CIA. Acela era curios să afle de unde provin informaţiile privind sputnik-ul rusesc. Când a primit răspunsul cunoscut, s-a înfuriat:

— Dar aceste informaţii sunt strict secrete! Nu aveţi voie nici dvs. să le cunoaşteţi!

î Cea mai populară persoană din Coreea de Sud este o prezicătoare care a zguduit întreaga ţară cu câteva premoniţii. Ea stârneşte respect, dar provoacă şi groază. Se numeşte Sim Din Som şi are 50 de ani.

Succesul şi celebritatea le-a cunoscut în anul 1994, când a prezis ziua, de mare bucurie pentru sud-coreeni, când avea să moară Kim Ir Sen, şi nu a greşit. Apoi a prezis serioasa criză politică din propria ţară, perioada lunilor octombrie-decembrie ale anului 1995. Şi din nou s-a dovedit că a avut dreptate: în acel răstimp au fost arestaţi la Seul doi foşti preşedinţi ai Coreei de Sud: Ro De U, învinuit de a fi primit mari sume de bani de la companii autohtone, şi Cion Du Hwan, pentru înăbuşirea sălbatică a răscoalei studenţeşti de acum 15 ani.

Prezicerile ce s-au confirmat au schimbat în bine destinul femeii-şaman. Fiecare oră a existenţei sale este planificată, cu mare grijă, deoarece aproape întreaga ţară „s-a aşezat la rând” pentru a o întreba despre viitor. Cartea ei – *O femeie aleasă de zei* – se vinde cu un succes neobişnuit. Sim Din Son relatează că se simte ca şi când ar fi o alta, deosebită de restul oamenilor, dar se teme să recunoască deschis că este înzestrată cu o putere deosebită, că este aleasă de zei.

O altă femeie din Coreea care a devenit şaman a

parcurs şi ea un drum asemănător. Au început să o viziteze spirite, avea năluciri şi presimţiri. Ea a prezis că secţia locală de poliţie va avea mari neplăceri. După numai trei zile, secţia a ars până la temelii.

î 1986. 11 septembrie. Un om de 79 de ani dispare din Vidaubon (Varesse). Poliţia şi pompierii îl caută, declanşând o operaţiune fără precedent; Vincenzo G. era citat ca martor într-un foarte important proces intentat unui grup de mafioţi locali. Prezenţa lui era indispensabilă pentru inculparea unor criminali.

Cu toate eforturile depuse de poliţie, rezultatele căutării sunt nule. Respectivul este dat dispărut, poliţia fiind încredinţată că V.G. a fost omorât.

Carla Vartoni va da un telefon poliţiei şi, după câteva momente de tăcere bine studiată, le va spune cu glas cavernos: „Este viu şi-i este frig. Se află într-o pivniţă, în apropierea casei sale. Mergeţi şi căutaţi.”

Poliţiştii se îndreaptă spre locul indicat şi-l vor găsi pe martor învelit într-o pătură, zgribulit de frig. Se ascunsese în urmă cu trei zile, dar, între timp, îşi pierduse memoria.

A fost primul caz din cariera Carlei, însuşirea de a se comporta aidoma unui radar o avea mai demult, dar abia în 1986 şi-a pus-o în valoare.

Cu aceeaşi exactitate a indicat existenţa altor 19 oameni consideraţi iremediabil dispăruţi. 8 dintre ei fuseseră surprinşi de o avalanşă. Carla susţinea că aceştia erau vii şi aşa a fost. Faima de reperator al sufletelor s-a răspândit imediat, Italia fiind cuprinsă de frenezie: „Carla noastră ştie totul? La momentul oportun ne va spune şi despre Vezuviu”.

C.V. a prevestit intervenţia chirurgicală suportată de Papa, moartea lui Yves Montand, căderea iminentă a lui Gorbaciov, maladia canceroasă a lui Mitterrand, războiul din Iugoslavia, dramaticele inundaţii din 1992, sarcina tardivă a prinţesei Stephanie de Monaco, victoria lui

Clinton în alegeri.

Tot C.V. a ajutat-o pe Brigitte Bardot să-şi recupereze căţeluşa Nini, furată de un turist de pe plaja de la San-Tropez. Drept răsplată, C.V. a fost invitată la Nisa, punându-i-se la dispoziţie un imobil impozant.

Cu timpul, C.V. devine preşedintele Institutului Francez de Cercetări Parapsihologice, conferenţiar la Facultatea Liberă de Astrologie şi proroc oficial al Societăţii de Studii Psihice şi Parapsihologice.

Industriaşi şi politicieni cu renume o consultă frecvent, înainte de a lua o decizie importantă.

3.3. Prezicerea unor catastrofe

î În Anglia, s-au petrecut două cazuri celebre de precogniţie: marea ciumă din anul 1665 şi incendiul distrugător al Londrei, din anul următor.

Humphrey Smith a prezis incendiul în anul 1660: „Nimic – a spus el – nu va putea apăra temeliile oraşului; toate marile clădiri se vor nărui şi foarte puţine vor fi cruţate… această viziune mă mişcă adânc, mă emoţionează ca şi cum însuşi bunul Dumnezeu mi-ar fi trimis-o”.

Un an mai târziu, în 1661, George Fox publică o carte în care povestea că Dumnezeu i se adresase cu cuvintele: „Există prea multă lume, mult prea multă lume. Eu vreau să îndrept aceasta trimiţând asupra ţării o epidemie nimicitoare”, şi Fox continua: „Şi Duhul Sfânt m-a făcut să înţeleg că aceasta urmează să se producă în curând, că hotărârea sa e luată şi este de neclintit”.

Au existat mai multe profeţii de acest gen. La 29 mai 1664, căpitanul Bishop scria din Bruxelles: „Către Rege şi cele două camere ale Parlamentului: Aşa a grăit Domnul: „Nu vă amestecaţi cu poporul, căci mă dispreţuieşte şi, cu toate acestea, dacă o veţi face, eu am să vă acopăr de nenorociri, pentru a vă dovedi că eu sunt Domnul şi Stăpânul”. Consemnate de un preaplecat slujitor al lui

Dumnezeu, George Bishop”.

William Bayley a fost al treilea care a prezis îngrozitoarea epidemie. Într-o zi, fiind în stare de extaz, el a pus în gardă pe Rege şi Parlamentul împotriva persecuţiilor religioase: „Nenorociri vă vor zdrobi şi vă vor răpune… aşa a grăit Domnul”.

Reamintim că 70 000 de persoane, din cei 460 000 de locuitori câţi număra Londra, au fost răpuse de ciuma cea mare.

În incendiul din acest oraş, în 1666, 13 000 de case şi 89 de biserici au fost distruse. În jurnalul său, George Fox descrie „viziunea” pe care Thomas Ibbot a avut-o despre această înfricoşătoare catastrofă. Acesta din urmă se dusese la Londra cu două zile înaintea focului. Tulburat, a încălecat pe calul său şi într-o cursă nestăpânită în timpul căreia şi-a pierdut veşmintele, a ajuns la Witelhall, întocmai cum au făcut-o, patruzeci şi opt de ore mai târziu, mii de oameni ameninţaţi de flăcări…

i Emanuel Swedenborg (1688-1772) a fost unul dintre cei mai vestiţi savanţi ai Suediei şi Europei, cu studii strălucite în Anglia, Franţa şi Germania. A proiectat multe aparate (pompa de aer, submarinul şi dispozitive pentru mine). Era membru în mai toate societăţile ştiinţifice din acea vreme şi a publicat 150 de lucrări ştiinţifice (Fizică, Matematică, Inginerie). Cu toate acestea, la vârsta de 56 de ani, a început să abunde în viziuni, clarviziuni şi premoniţii.

În anul 1762, aflat la Amsterdam, anunţă în detaliu strangularea ţarului Petru al III-lea (fapt verificat ulterior ca dată şi oră), apoi, în 1756, când se găsea la Göteborg la o recepţie, anunţă violentul incendiu care izbucnise la Stockholm, la 400 km depărtare. Această ştire a fost confirmată în detaliu abia după 2 zile.

i Britanicul John W. Dunne (1866-1944), de profesie inginer aeronautic, a fost proiectantul primului avion militar englez. Dar el şi-a câştigat notorietatea într-un cu

totul alt domeniu, cel al parapsihologiei, prin publicarea, în 1927, a unei cărţi care a făcut senzaţie: *An Experiment with Time (Un experiment cu timpul).*

La un moment dat, Dunne şi-a dat seama că visele sale, foarte bogate şi vii, prevestesc evenimente ulterioare, cu zile, săptămâni sau luni înainte de a se produce. A căpătat obiceiul ca, în timpul somnului, să păstreze la îndemână hârtie şi creion pentru a-şi nota, imediat după trezire, trăirile onirice. Cartea citată conţine cele mai reprezentative dintre visele sale precognitive, din care redăm în continuare pe cel din primăvara anului 1902. Dunne se afla într-o localitate rurală izolată, în care poşta şi ziarele ajungeau cu mare întârziere. Aici, el a avut unul din visele cele mai vii, dar şi mai neplăcute, un adevărat coşmar. În vis, îi apărea o insulă aflată în pericol iminent de a fi distrusă de erupţia unui vulcan. „Atunci când am văzut emanaţiile din pământ – nota Dunne – am murmurat înfricoşat: E insula! Dumnezeule, totul va sări în aer! (…) Deodată, am fost cuprins de dorinţa nebunească de a-i salva pe cei patru mii (ştiam numărul!) de locuitori neştiutori”. Dunne, cel din vis, încearcă să determine autorităţile franceze de pe o insulă învecinată să trimită nave pentru evacuarea celor de pe insula ameninţată.

Atunci când, după mai multe săptămâni, ziarele au ajuns, în sfârşit, în mica localitate în care se afla inginerul, primul titlu care i-a sărit în ochi a fost: „Dezastru în Martinica – oraş distrus în întregime. O avalanşă de flăcări – pierderea probabilă a peste 40 000 de vieţi”. Pe data de 8 mai 1902, la circa două săptămâni după ce Dunne avusese respectivul vis, vulcanul Mont Peleé din insula Martinica – situată în apropiere de insula St. Lucia (sub suveranitate franceză), erupsese, provocând mari pierderi de vieţi omeneşti şi pagube materiale. Ceva mai târziu, s-a constatat că visul lui Dunne fusese mai precis decât informaţia din ziar, căci numărul victimelor a fost de 4000 şi nu de 40 000…

i Cea mai cunoscută premoniţie legată de un eveniment de importanţă mondială o constituie un scurt roman, operă a scriitorului american Morgan Robertson. Cu 14 ani înainte de catastrofă, el a descris amănunţit naufragiul celebrului vas *Titanic.*

La 10 aprilie 1912, pachebotul *Titanic,* aparţinând companiei engleze „White Star", cu o faimă de a fi cu neputinţă de scufundat datorită valvelor sale de închidere etanşă, pleca de la Southampton spre New York, într-o croazieră inaugurală. La bord se afla, alături de mulţimea de imigranţi cazaţi la clasa a treia, pe puntea inferioară, toată floarea aristocraţiei financiare anglo-saxone. În noaptea de 14 spre 15 aprilie, aflându-se la aproximativ 550 km de Terra Nova, *Titanicul* s-a izbit de un aisberg care i-a produs o spărtură de 90 de metri lungime.

La 2,30 dimineaţa, marele pachebot dispărea în adâncuri. Din cei 2 230 de pasageri aflaţi la bord, nu au mai putut fi salvaţi decât 709, de către cargoul *Carpathia,* care naviga în apropiere. Cei mai mulţi dintre înecaţi făceau parte din săracii îmbarcaţi la clasa a 3-a. Avându-se în vedere poziţia multora dintre victime, enigma care pluteşte încă în jurul naufragiului său şi dimensiunile catastrofei, *Titanicul* a intrat direct în istoria neagră a oceanului, ocupând un loc la fel de important ca şi „Olandezul Zburător" printre vasele blestemate. Epava sa nu a fost descoperită decât în 1985…

Născut în 1861, Morgan Robertson a scris numai povestioare maritime, cele mai multe uitate până astăzi. Una singură dintre cărţile sale, *Futility* (1898) – departe de a fi cea mai bună dintre toate cele scrise de Robertson – i-a conferit renumele postum de care se bucură şi astăzi scriitorul. Extrem de scurt, romanul arată slăbiciunile individului în luptă cu destinul, descriind, în fapt, naufragiul „celui mai mare pachebot construit de om, *Titanul".* Vaporul din carte se izbeşte de un aisberg, apoi se scufundă împreună cu cea mai mare parte a pasagerilor,

bărcile de salvare fiind total insuficiente. Dar coincidenţele între faptul real şi ficţiunea care l-a anticipat nu se opresc aici, numărul lor fiind într-adevăr frapant şi, pe undeva, de-a dreptul înspăimântător. Iată câteva dintre ele, cu menţiunea că între paranteze vom menţiona datele exacte ale „cazului *Titanic”:* în roman, *Titanul* îşi începe călătoria în aprilie (la 10 aprilie 1912, adevăratul *Titanic* pornea în traversarea oceanului), o capacitate de 70 000 de tone (în realitate 66 000), o lungime de 800 de picioare (882,5), trei elice (idem), viteză maximă de 24/25 de noduri (idem), capacitate maximă de transport pentru aproximativ 3000 de pasageri (idem), 2 000 de pasageri la bord în momentul scufundării (2 230), 24 de bărci de salvare (20), trei motoare (idem).

Romanul *Futility* a apărut cu nouă ani înainte de construirea *Titanicului,* chiar înainte de conceperea proiectului, ceea ce exclude posibilitatea ca autorul să se fi inspirat după unele informaţii reale. Chiar înainte ca similitudinea dintre elementele folosite în povestirea lui cu cele ale catastrofei să frapeze opinia publică, Morgan Robertson a afirmat că, în lucrările lui literare, fusese inspirat de un „colaborator astral”, un spirit care îi orienta gândurile într-o anumită direcţie. Aceasta este explicaţia pe care scriitorul a furnizat-o pentru extraordinarele coincidenţe dintre ficţiune şi realitate.

În afara lui Morgan Robertson, mai mulţi oameni au avut premoniţii în legătură cu naufragiul *Titanicului.* Pasagerul J. Connon Middleton, care îşi cumpărase un bilet pentru a face o călătorie de afaceri, a avut un vis premonitoriu, cu câteva zile înainte de a se îmbarca. El le-a povestit rudelor şi prietenilor că s-a visat într-o barcă de salvare, în care mai erau înghesuite câteva zeci de oameni; putea vedea bolta întunecată şi stelele, iar în apă pluteau, în jurul bărcii, cadavrele îngheţate ale unor oameni. Visul lui s-a repetat în fiecare noapte, însă Middleton nu l-a luat în considerare.

Cu o săptămână înainte de plecarea vasului, mai mulţi oameni au trimis scrisori de avertisment unor ziare britanice, cerând cu disperare ca plecarea *Titanicului* să fie anulată, din cauza presentimentelor sumbre pe care le aveau.

De asemenea, cu 30 de ani înainte de începerea construirii vasului, autorul William Thomas Stead publica un articol în care afirma că un vas impresionant se va scufunda în apele Atlanticului de Nord, iar, în timpul unei conferinţe din 1909, Stead l-a avertizat pe căpitanul Edward J. Smith în legătură cu faptul că vaporul avea prea puţine bărci de salvare şi i-a cerut acestuia să le dubleze numărul. Căpitanul Smith a murit în noaptea de 14/15 aprilie 1912, în cabina de comandă a *Titanicului.*

Alţi doi clarvăzători s-au străduit să împiedice catastrofa, dar n-au reuşit. Pe data de 21 iunie 1911, Cheiro (pe numele lui adevărat, Louis de Warner), un clarvăzător nobil, a trimis mai multe scrisori la căpităniа portului din Southampton (de unde a plecat *Titanicul)* cerând ca, în aprilie 1912, să nu li se permită vaselor să plece în cursă. În septembrie 1911, W. de Kerlor, un alt clarvăzător, le-a povestit unor nobili englezi despre o tragedie care avea să se întâmple în aprilie 1912 şi le-a cerut să facă tot posibilul pentru a o împiedica.

î În 1930, Eillene Garet prevede catastrofa aeriană a dirijabilului R-101.

i La începutul anului 1939, corespondentul american de război F. S Cook era în China, atunci când a avut un vis ciudat: s-a văzut pe o plajă din Hawaii, uitându-se pe cer la nişte avioane japoneze. Apoi, el a plecat rapid spre Pearl Harbor, dar l-a găsit plin de aeronave de război americane cuprinse de flăcări. La trei ani după aceea, acest vis avea să devină realitate.

î În 1979, David Booth, din Cincinnati, Ohio, ia legătura cu Agenţia Federală de Aviaţie şi American Airlines, exasperat de repetate vise în care vedea un

aparat de zbor al companiei prăbuşindu-se. Nimeni nu l-a luat în seamă. Pentru ultima dată, Booth visează accidentul, în noaptea de 24 spre 25 mai. A doua zi, la 25 mai, ora 15.00, avionul DC-10, care executa zborul 191 al Companiei American Airlines, s-a prăbuşit la câteva minute după ce decolase de pe aeroportul din Chicago cu destinaţia Los Angeles, în accident pierzându-şi viaţa 279 de pasageri.

î În urmă cu 42 de ani, după ce şi-a recăpătat vederea, americanca Susan Hasking (67 ani) din New Jersey şi-a dat seama că are capacitatea de a prevedea producerea cutremurelor. Susan a orbit la vârsta de 14 ani şi a fost consultată de mulţi medici. Cu toţii au ajuns la concluzia că boala fetei era incurabilă. Totuşi, în 1960, ea şi-a recăpătat vederea în timpul unei slujbe religioase. De atunci, Susan Hasking a început să aibă viziuni cu caracter religios şi să presimtă producerea cutremurelor.

„Cu două săptămâni înainte de producerea unui cutremur, încep să am viziuni biblice. Cad în transă şi îmi imaginez locul unde a trăit Hristos. Când îmi revin, constat că pe trupul meu se află mai multe stigmate însângerate. La început, am urme de sânge doar pe piept, dar, pe parcursul următoarelor două săptămâni, viziunile se repetă şi îmi apar stigmate pe mâini şi pe picioare. În ultima zi a viziunilor, pe frunte îmi apar răni asemănătoare urmelor lăsate de coroana de spini purtată de Hristos. În acel moment, văd locul în care urmează să aibă loc un cutremur de pământ!”

„Primul cutremur pe care l-am prevăzut a fost cel care a avut loc pe data de 17 octombrie 1996 în San Francisco. Le-am telefonat celor de la Institutul de Seismologie, spunându-le ce ştiam, însă aceştia au refuzat să mă creadă, considerând că au de-a face cu o persoană dezechilibrată mintal. Insistenţele mele s-au dovedit a fi zadarnice, însă eu nu m-am lăsat înfrântă. Am lipit afişe pe clădirile din oraş, prin care-i anunţam pe locuitori de

iminenta producere a cutremurului. Astfel, multe persoane şi-au luat măsurile de protecţie necesare şi, în ziua în care a avut loc un cutremur de 7 grade pe scara Richter, n-au existat decât 15 morţi şi vreo 100 de răniţi", a declarat Susan Hasking.

î Loredana Serrano (19 ani) din Palermo (Italia) a prevăzut un accident feroviar cu câteva ore înainte ca acesta să aibă loc. Pe 3 octombrie 1997, Maria Serrano, mama Loredanei, voia să plece la Roma. La rugăminţile fiicei sale, Maria a renunţat la călătoria cu trenul şi a luat avionul. Urmărind ştirile serii, Maria a fost şocată auzind despre accidentul feroviar prevestit de fiica ei.

„În ziua de 3 octombrie 1997 îmi făceam bagajul. Voiam să-i fac o surpriză soacrei mele, la Roma. Aveam de gând să plec cu trenul. Fiica mea, Loredana, se uita la televizor. În jurul orei 10:00, a început să strige. Am întrebat-o ce s-a întâmplat şi ea mi-a spus că, în timp ce urmărea un film, din senin, a văzut pe ecranul televizorului un accident feroviar care s-a soldat cu peste 20 de morţi. Loredana susţinea că imaginile percepute n-au durat decât o fracţiune de secundă, după care filmul a continuat. Speriată, Loredana m-a rugat să nu mai plec cu trenul. Pentru a o linişti, am luat avionul. Am ajuns cu bine la Roma. Seara, când am dat drumul la televizor, am avut un adevărat şoc. La ştiri s-a anunţat un accident feroviar care s-a produs pe ruta Palermo-Roma. Trenul a deraiat în plină viteză şi accidentul s-a soldat cu cel puţin 23 de morţi. Mi-am dat seama că era chiar trenul pe care voiam să-l iau pentru a ajunge la Roma! Am dat imediat un telefon acasă şi am vorbit cu Loredana. A fost foarte bucuroasă când mi-a auzit vocea. Ea mi-a spus doar atât: dacă aş fi fost în trenul respectiv, cu siguranţă că m-aş fi numărat printre victime. Nici acum nu realizez cum a reuşit fiica mea să aibă o astfel de premoniţie", a declarat Maria Serrano.

3.4. Vise celebre

Câteva dintre cele mai mari invenţii au fost concepute de către creatorii lor, în timp ce visau. Printre aceştia se numără Elias Howe, inventatorul maşinii de cusut, romancierul Robert Lewis Stevenson, cântăreţul Billy Joel, producătorul Lou Reizner, fiziologul Otto Loewi, câştigătorul Premiului Nobel pentru studiile sale referitoare la transmiterea impulsurilor nervoase în corpul omenesc şi August Kekulé, descoperitorul structurii moleculare a benzenului.

Elias Howe a avut dificultăţi în crearea unui model funcţional de maşină de cusut, până în noaptea în care a visat că fusese condamnat la moarte, deoarece maşina pe care o crease era perfectă. În timp ce era condus către locul execuţiei, Howe a observat că suliţele pe care le purtau cei care-l însoţeau aveau găuri lângă vârfuri. După ce s-a trezit din coşmar, el a redesenat acul de cusut al maşinii, cu o gaură în vârf.

Autorul romanului *Cazul straniu al dr. Jekell şi al lui Hyde,* Robert Lewis Stevenson, a visat noaptea subiectul cărţii. El a fost atât de impresionat de vis, încât a scris întregul roman în mai puţin de o săptămână.

Compozitorii au, adesea, lângă pat un pix şi o foaie de hârtie sau un casetofon pentru a-şi putea nota sau înregistra melodiile visate. Billy Joel este unul dintre cantautorii care îşi compun cântecele după ce le-au visat. „Toată muzica pe care am scris-o vine din visurile mele”, declară Billy, care şi-a intitulat unul dintre albume „The River of Dream” (Râul visurilor).

Producătorul Lou Reizner a inventat un întreg scenariu de film, după ce a visat că participa la cel de-al Doilea Război Mondial. În vis, el auzea muzica Beatles-ilor, rezultatul fiind filmul „All This and War Two” (1976), un documentar amplu despre cel de-al Doilea Război Mondial, care are coloana sonoră a unor cântece din repertoriul Beatles-ilor.

În anul 1936, fiziologul german Otto Loewi a câştigat Premiul Nobel pentru studiile sale referitoare la transmiterea impulsurilor nervoase în corpul omenesc. În noaptea de Înviere, el a avut revelaţia modului în care se realizează acest lucru, în timpul unui vis, reuşind apoi să descopere mecanismul prin care nervii comandă muşchii.

Cercetările lui Loewi, extinse pe o perioadă de 20 de ani, se bazau pe ipoteza că procesul de transmitere a impulsurilor nervoase era dependent de anumite reacţii chimice. Cu toate acestea, eforturile savantului de a stabili cu exactitate conexiunea dintre procesele chimice şi modul de propagare a impulsurilor n-au fost încununate de succes. După cum demonstrează documentele din acea perioadă, în anul 1921, Otto Loewi a găsit soluţia problemei căreia îi dedicase ani întregi de studiu, într-un mod cu totul neobişnuit. „În noaptea dinaintea Paştelui, am visat că am scris ceva deosebit de important pentru experimentele mele. Dimineaţa, mi-am amintit cu precizie visul, dar n-am reuşit să rememorez soluţiile pe care le găsisem în timp ce dormeam. Din fericire, în noaptea următoare, visul s-a repetat. Atunci am avut revelaţia experimentului prin care puteam să verific dacă ipoteza transmisiei impulsurilor nervoase pe cale chimică era corectă. M-am trezit brusc şi m-am dus direct în laborator pentru a diseca inima unei broaşte. Am pus, astfel, în practică ceea ce visasem, conform algoritmului care mi se dezvăluise pe o cale atât de neaşteptată”, a scris Otto Loewi în însemnările sale.

El a ajuns la concluzia că, la nivelul terminaţiilor nervoase, se elimină substanţe chimice specifice, care condiţionează acţiunea de răspuns a muşchilor, teorie care a contribuit într-un mod esenţial la cunoaşterea mecanismului de funcţionare a corpului omenesc.

În anul 1863, savantul german August Kekulé a visat structura grafică a benzenului şi a descoperit varianta corectă în care erau legaţi atomii de carbon şi de hidrogen

din componenţa acestuia, deşi, anterior, încercările lui de a găsi formula ideală se soldaseră cu eşecuri. August Kekulé era preocupat de faptul că nu reuşise să stabilească structura benzenului, o hidrocarbură aromată lichidă extrasă din gudroanele cărbunilor de pământ sau din petrol. În ciuda eforturilor sale, toate variantele de înlănţuire atomică imaginate de el duceau la rezultate în care rămâneau libere câteva legături de valenţă. Omul de ştiinţă german a găsit soluţia acestei probleme într-un mod pe care el însuşi l-a considerat ieşit din comun: în vis, el a văzut atomii de carbon şi de hidrogen din componenţa benzenului înşiruiţi şi transformându-se, la un moment dat, într-un şarpe pe cale de a-şi înghiţi propria coadă. Apoi, aceiaşi atomi s-au reconstituit formând un cerc şi, mai târziu, dând la iveală o structură de bază formată din atomi de carbon dispuşi în formă de inel. Astfel, Kekulé a reuşit să găsească structura benzenului: 6 atomi de carbon legaţi sub formă de inel prin 3 legături de valenţă simple şi 3 duble, la care se ataşează câte un atom de hidrogen. Descoperirea lui August Kekulé a marcat unul dintre cele mai importante momente care au dus la dezvoltarea industriei chimice pe plan mondial.

3.5. Premonitii salvatoare de la moarte

î În cartea *Profeţie şi prezicere,* Charles Nilson Gattery citează zeci de cazuri, în care fenomenul premoniţiei s-a opus unei morţi iminente, împingând oamenii la gesturi imprevizibile, sfidând, uneori, logica şi mersul evenimentelor.

În 1942, când japonezii se pregăteau să invadeze Singapore, Phyllis Morris era gata să părăsească oraşul, împreună cu copiii ei. S-a îmbarcat cu familia în avion, aşteptând decolarea. Brusc, fetiţa ei, Lucinda, s-a ridicat în picioare strigând: „Mama, avionul va fi distrus. Se va prăbuşi în mare. Vom muri cu toţii. Hai să ne dăm jos.”

Impresionată de starea fetiţei, mama a cedat locul altora, fericiţi că pot fi evacuaţi. Apoi a aranjat să părăsească Singapore cu un vapor. Dar pe punte fetiţa a izbucnit în plâns, implorându-şi mama să nu plece. „Vaporul va fi torpilat şi se va scufunda”. Intrigată, mama a cedat iarăşi, rămânând în port să aştepte alt vas. Peste o zi, un crucişător le-a luat la bord, ducându-le în ţara lor de baştină, Australia. Primele veşti aflate acolo le confirmau că avionul cu care trebuiau să zboare fusese doborât, iar vasul părăsit la insistenţele Lucindei scufundat de un submarin japonez. Presimţirile fetiţei au salvat de la moarte întreaga familie.

î În 1942, bombardamentele şi tirurile de artilerie asupra Moscovei aveau o frecvenţă atât de ridicată, încât foarte mulţi locuitori ai capitalei ruse veniţi seara de la muncă nu mai aveau puterea necesară să coboare în adăposturile subterane ce-i protejau de bombe şi obuze. Ivan I., un moscovit între două vârste, singur în casă, familia fiindu-i evacuată în Asia Centrală, lucra la o uzină militară din zori până în noapte. Într-o zi de martie, extenuat de eforturi, a luat o gustare şi o duşcă de votcă, hotărându-se apoi să se culce. Ajuns în faţa patului, aflat în colţul camerei, Ivan a simţit cum o forţă oarbă îl opreşte iar tălpile picioarelor i se lipesc de podea. Nu putea face niciun pas spre pat. O spaimă surdă a început să-l terorizeze, punând stăpânire pe el. Fără a-şi desface aşternutul, s-a aşezat în fotoliul său preferat, plasat în cealaltă parte a odăii şi a aţipit. Peste două ore, s-a trezit buimăcit, scuturat de bubuitura unei explozii. Imobilul s-a cutremurat şi din zguduituri s-a frânt în două. După o stranie axă de simetrie, o jumătate a etajelor s-a năruit. S-a prăbuşit peretele şi patul, cu tot ce era dedesubt şi deasupra. Muncitorul de la fabrica de armament a rămas ca printr-o minune suspendat cu fotoliul său în colţul neprăbuşit, atârnând deasupra ruinelor ca un alpinist pe o stâncă verticală deasupra abisului. A stat aşa, nemişcat şi

îngrozit, până în zori, când echipa de salvare l-a coborât de sus cu un excavator. Ivan I. a scăpat de la o moarte sigură fiindcă a captat un mesaj al viitorului, iar picioarele lui, făcând aderenţă totală cu duşumeaua, au refuzat să-l poarte spre pat. L-au condus, în schimb, în partea opusă, spre fotoliu, devenind, după bombardament, o surplombă atârnând peste hăul cu ruine.

î Francine Fulerberg (51 ani) din West Palm Beach (Florida, SUA) a visat că avionul ValuJet 592, cu care urma să zboare a doua zi, se va prăbuşi într-o mlaştină. Femeia dorea să-şi viziteze fiica şi nepoţica nou-născută, în oraşul Atlanta, însă visul profetic avut a determinat-o să nu urce în acel avion, care, într-adevăr, s-a prăbuşit, pe data de 11 mai 1997, ucigând 110 persoane.

„M-am trezit în acea zi la ora 5 dimineaţa şi i-am spus soţului meu: «Howard, eu nu mai plec azi cu avionul!»", a declarat Francine Fulerberg. „Visasem că m-am urcat în acel avion şi, după o întârziere de o oră, am decolat de pe aeroportul din Miami. Deodată, s-a stârnit panică printre pasageri: cu toţii urlau, fiindcă ieşea fum din cabina pilotului. Deşi stewardesa ne anunţa că ne vom reîntoarce pe aeroportul din Miami, avionul a pornit în picaj. Eu eram lângă un hublou şi am văzut mlaştinile de la Everglades. M-am trezit plină de sudoare, iar inima îmi bătea extrem de repede. Mi-am anulat imediat rezervarea biletului de avion, am sunat-o pe fiica mea şi am anunţat-o că nu voi veni la ea în acea zi. Am vrut să le povestesc visul meu şi celor de la aeroport, dar soţul meu mi-a spus că toţi mă vor crede nebună. Când am citit în ziar despre prăbuşirea avionului, am suferit un şoc!", a încheiat Francine Fulerberg.

î Actriţa Debbie Reynolds (69 ani) deţine capacităţi psihice aparte, care i-au salvat viaţa de numeroase ori; prin intermediul unor vise premonitorii, i se dezvăluiau pericolele iminente care o pândeau în viitorul apropiat. „Părerea mea este că fiecare om are, într-o anumită

măsură, nişte capacităţi psihice neobişnuite, dar majoritatea nu ţin să şi le dezvolte", a declarat Debbie Reynolds.

„Prima experienţă am avut-o în urmă cu câţiva ani. Într-o noapte, am avut un coşmar: se făcea că avionul în care mă aflam s-a prăbuşit. Dimineaţa, m-am trezit scăldată în sudoare şi aproape că am uitat visul oribil pe care îl avusesem. În aceeaşi zi, urma să plec cu avionul. Când am urcat în aeronavă, am avut o reţinere şi mi-am amintit coşmarul. Totuşi, am ajuns în avion şi visul meu a început să devină realitate! În urma unei neglijenţe a pilotului, avionul s-a izbit de coasta unui munte şi s-a prăbuşit. Exact ca în visul meu, avionul n-a explodat şi n-au fost victime. Apoi, am mai avut un astfel de vis legat de călătoria cu avionul. Reamintindu-mi la timp de el, am renunţat la primul zbor şi l-am luat pe următorul. Visul a devenit din nou realitate: avionul primului zbor s-a prăbuşit şi nimeni n-a scăpat cu viaţă! Fiind convinsă că visele mele încearcă să mă protejeze într-un fel, am început să le dau o mare atenţie. Am avut un vis în care un hoţ care voia să-mi jefuiască casa m-a înjunghiat. După câteva săptămâni, în casa mea a pătruns un hoţ care semăna perfect cu cel din vis. Văzându-l, am început să ţip, iar individul s-a speriat şi a fugit. Mulţumită unui astfel de vis premonitoriu, am reuşit să descopăr o tumoare canceroasă care îşi făcuse apariţia în trupul meu. Fiind convinsă că voi muri de cancer, m-am dus la un control medical. În urma analizelor, medicii au descoperit o tumoare canceroasă în fază incipientă. Am fost operată, tumoarea a fost extirpată şi am reuşit să scap cu viaţă. În decursul anilor, am observat că mai deţin o capacitate aparte. De fiecare dată când sunt în apropierea unei persoane străine, percep un fel de vibraţii care mă avertizează dacă aceasta este bine sau rău intenţionată. De asemenea, cu toate că nu i-am spus soţului meu nimic despre acest lucru, simţeam de fiecare dată când mă

înşela!” a declarat Debbie Reynolds.

î Kirk Douglas îi este recunoscător şi acum soţiei lui că a anticipat un accident în care acesta ar fi putut muri. Actorul a povestit următoarele: „În 1958, Mike Todd, cel de-al treilea soţ al lui Liz Taylor, m-a invitat să zbor la New York cu avionul lui personal. Soţia mea, însă, nu a fost de acord. Nu m-am dus. A doua zi, am auzit la radio că avionul lui Mike Todd s-a prăbuşit! Mike era în avion. Toţi pasagerii au murit! De atunci, ţin cont de părerea soţiei mele în orice problemă. Suntem căsătoriţi de 50 de ani!” î Într-un interviu, Gene Hackman (70 ani) le-a declarat ziariştilor americani: „Soţia mea, Betsy, mi-a salvat viaţa după ce, cu o noapte în urmă, avusese un vis premonitoriu. Astfel, datorită ei, nu am sărit în aer, pe platourile de filmare la «Pe muchie de cuţit», în ziua de 3 noiembrie 1991.”

„Betsy mi-a spus că avusese un vis foarte ciudat, în care ea găsea bucăţele din trupul meu într-o casă părăsită”, a continuat actorul. „Nu am dat importanţă acestui vis bizar, însă ea părea foarte afectată şi-mi spunea mereu că presimţea faptul că mi se va întâmpla ceva rău. Betsy m-a urmat chiar şi pe platourile de filmare, unde le-a povestit tuturor colegilor mei visul pe care l-a avut. În momentul în care trebuia să filmez nişte scene într-o cabană care urma să explodeze, Betsy a devenit isterică şi m-a rugat, cu lacrimi în ochi, să nu intru în acea casă. Datorită temerilor ei, filmarea scenei a fost întârziată cu vreo 10 minute. Spre norocul nostru, nici eu şi nici partenera mea din film, Anne Archer, nu am apucat să intrăm în cabană, căci aceasta a sărit în aer, lăsându-ne înmărmuriţi! În urma cercetărilor făcute de specialiştii în efecte speciale, s-a dovedit faptul că explozia avusese loc în urma unui scurtcircuit. Betsy şi Anne Archer au început să plângă de bucurie că nimeni nu a fost rănit, iar eu am fost profund impresionat de această întâmplare. De atunci, soţia mea a mai avut câteva presimţiri sumbre, dar i-am

ascultat sfaturile şi nu m-am expus pericolelor.”

„Dintre toate femeile pe care le-am sedus, Betsy mi-a cedat cel mai greu”, a continuat actorul. „M-am chinuit timp de un an s-o fac să mă iubească. Mi-am pus la încercare toate stratagemele, toate trucurile şi toate vorbele frumoase de care eram în stare. I-am trimis zilnic flori, bileţele de amor şi am invitat-o în fiecare seară să cinăm la restaurante luxoase. În acea perioadă, nu m-am mai gândit la nicio altă femeie şi i-am fost credincios lui Betsy. Ea părea că apreciază gestul meu, dar mă respingea de fiecare dată când încercam să aduc vorba despre o relaţie de lungă durată. Abia după un an de la prima noastră întâlnire, Betsy mi-a mărturisit că mă iubeşte, dar că a avut nevoie de timp pentru a se convinge de dragostea mea şi de intenţiile pe care le aveam. Am cerut-o de nevastă şi, în doar câteva zile, ne-am căsătorit, pe data de 27 mai 1958", a încheiat actorul.

î Un fenomen cu totul aparte i s-a întâmplat doamnei Agatha Blekford, în Minnesota – SUA, în urmă cu 10 ani. Era căsătorită de câteva luni. Soţul ei lucra într-o mină de cărbuni de lângă Nashywol, ca şef de echipă. Câştiga destul de bine ca să o ţină acasă, mai ales că, atunci, Agatha era însărcinată.

Într-o seară, după ce a urmărit la televizor o emisiune dedicată tinerelor mame, s-a simţit cuprinsă de o oboseală teribilă şi a adormit în fotoliu. Imediat ce a cuprins-o somnul, şi-a visat soţul că a ieşit din galerie, a urcat la suprafaţă şi a intrat într-o magazie de la marginea perimetrului minei. Îndată ce a închis uşa în urma lui, unul dintre stâlpii de susţinere a cedat şi baraca, fiind şubredă, s-a prăbuşit, prinzându-l sub dărâmături. L-a auzit strigând după ajutor, dar şi-a dat seama că nu avea cine să-l audă. „ÎI vedeam perfect şi ştiam că trăia, dar, în acelaşi timp, vedeam şi afară. Nu era niciun om prin preajmă”…

S-a trezit speriată şi a avut impresia că cineva o îndeamnă să dea telefon la mină. A ascultat de vocea

interioară şi a telefonat, i-a răspuns ofiţerul de serviciu. Nu avea cunoştinţă să se fi prăbuşit vreo clădire. Totuşi, la insistenţele Agathei, a luat doi oameni şi s-a dus să verifice.

După două ore de trudă la îndepărtarea dărâmăturilor, Trevor Blekford a fost scos, i s-au acordat primele îngrijiri medicale, apoi a fost internat la un spital şi salvat. Nelămurirea cea mai mare a celor care au studiat cazul a fost faptul că Agatha, pe lângă faptul că a văzut perfect catastrofa de la 35 de km distanţă, a indicat şi locul de sub dărâmături unde-i era prins soţul. „Lângă uşă este o masă metalică. El este acolo, prins între canat şi masă. Are piciorul stâng rupt de o bucată mare şi groasă de ţeavă, în rest, este teafăr dar nu o să aibă aer pentru mult timp.”

Anul trecut, Agatha a prevăzut şi un incendiu cu exact cinci minute înainte ca el să aibă loc. Casa care urma să ardă era a vecinilor, familia Thompson, care era plecată în weekend. A anunţat pompierii, iar aceştia au ajuns la momentul oportun pentru a salva mai bine de 90% din imobil.

î Toate aparenţele indicau faptul că micuţul Nelson Dunn, în vârstă de cinci ani, era mort. În prima noapte după înmormântare, mama copilului a avut un vis neobişnuit de clar. Copilul ei era viu şi se lupta să iasă din sicriu. A sărit din pat şi a vrut să meargă la cimitir. Dar soţul ei a convins-o că visul era doar efectul nervilor ei slăbiţi. A doua zi, visul s-a repetat. A fugit la cimitir unde a început să sape pământul de pe mormântul fiului ei. Zgomotul l-a trezit pe paznicul cimitirului care s-a dus să vadă ce se întâmplă. „La început, am vrut să chem poliţia, a spus el. Dar expresia din ochii ei m-a oprit. Aşa că am ajutat-o să sape. Chiar înainte de a îndepărta pământul, am auzit o voce slabă cerând ajutor”. În momentul în care au deschis sicriul, băieţelul a ieşit şi a sărit în braţele mamei sale. Puţin mai târziu, Nelson a fost dus la spital şi

examinat. Medicii au constatat că era deshidratat şi slăbit, dar că îngrozitoarea experienţă nu va avea efecte asupra copilului.

Nelson suferă de sindromul paraliziei ventriculare, o afecţiune rară, care provoacă oprirea activităţii inimii pe perioade scurte. Doctorii din micul oraş Prieska, Africa de Sud, nu erau la curent cu boala lui Nelson, aşa că l-au declarat din greşeală mort. Acum, afecţiunea băieţelului fiind diagnosticată, medicii presupun că va avea o viaţă lungă şi fericită.

î În 1995, la Philadelphia, Helen Tillotson a fost trezită din somn de ciocănituri puternice în uşă. Era mama sa care locuia în apropiere. Fără a o lăsa să scoată un cuvânt, mama şi-a întrebat fiica de ce a ţinut neapărat să o trezească în toiul nopţii, venind la ea şi bătându-i în uşă cu câteva minute mai înainte… Fiecare dintre ele îi spunea celeilalte că este sigură de ceea ce afirmă.

Fiica susţinea că nu a mai ieşit din casă de seara trecută. Mama afirmă că a vorbit cu fiica sa cu câteva minute înainte. În acelaşi moment, o violentă explozie a zguduit întreaga stradă. Cele două femei s-au grăbit spre fereastră. În locul imobilului în care locuia mama fetei era acum o ruină. Apartamentul doamnei Tillotson, mama lui Helen, pur şi simplu se volatilizase. „Dacă s-ar fi aflat în patul ei în acel moment, indiscutabil că acum ea nu ar mai fi fost în viaţă!” a declarat unul dintre pompieri.

Să fi fost oare Helen somnambulă? A presimţit ea pericolul ce o ameninţa pe mama ei? Sau, dimpotrivă, mama a prevăzut pericolul şi s-a refugiat prompt la fiica sa? Indiferent cum ar fi, faptul rămâne, totuşi, impresionant. În faţa nenumăratelor dovezi de premoniţie, ştiinţa actuală este neputincioasă.

î „Numai visul pe care l-am avut ne-a scăpat cu viaţă”, povesteşte Vasile Doroş din Aliceni, judeţul Satu Mare, despre teribila încercare pe care a trăit-o într-o noapte din luna iunie 2000. Omul spune că s-a culcat

devreme, pe la ora 20,00, cu toţi membrii familiei. S-a trezit brusc, după vreo trei ore, pentru că avusese un coşmar. „Se făcea că bătrânul meu, Dumnezeu să-l odihnească, se întorcea din morţi şi mă chema la el”. Lac de sudoare, Vasile a sărit imediat din pat. Tocmai la timp. Un trăsnet îi lovise casa şi focul se extindea cu repeziciune. A reuşit să-şi ia pe sus copiii şi nevasta şi să-i scoată în curte. Exact în momentul în care acoperişul casei se prăbuşea. „Mi-a fost arsă gospodăria, dar bine că nu am murit cu toţii. Bietul taică-meu, din mormânt ne-a salvat”, mai adaugă Vasile Doroş.

î Pe data de 29 august 1996, Joice Hurth (patru ani) din Cedarburg (Wisconsin, SUA) a fost salvat de la moarte de visul premonitoriu al mamei sale, Linda Hurth (28 ani). Femeia a visat că soţul ei, Joseph, a dus cei trei copii la film, însă, pe drum, Joice a sărit în faţa unei maşini şi a fost accidentat mortal. Nu mică i-a fost uimirea să constate că, în dimineaţa de 29 august, soţul i-a lăsat un bilet pe masa din bucătărie, spunându-i că a dus copiii la film. Speriată de cele visate, femeia a telefonat la cinematograf şi a rugat-o pe femeia de la celălalt capăt al firului să iasă în stradă, căci fiul ei urma să fie accidentat de o maşină, în faţa cinematografului. „Am fost profund impresionată de spusele femeii care telefonase, astfel încât am ieşit imediat în stradă, să văd dacă pot ajuta cu ceva”, a declarat centralista, Orienne Stelle. „La telefon, femeia părea disperată, dar nu nebună! Am rămas uimită să văd apropiindu-se de cinematograf un bărbat care se potrivea descrierii ei şi care era însoţit de trei copii. Am vrut să trec strada, ca să-i avertizez de posibilul accident, însă, chiar atunci, cel mai mic băiat a luat-o la fugă spre mine, în mijlocul străzii, în timp ce, din stânga noastră, venea cu viteză un camion. Am luat copilul în braţe şi am fugit cu el pe trotuar, lângă tatăl acestuia, care mă privea înspăimântat. Dacă nu m-aş fi aflat acolo, cu siguranţă micuţul ar fi fost lovit de camion. I-am povestit tatălui

despre telefonul primit din partea soţiei lui.

A doua zi, am avut ocazia s-o cunosc pe Linda, care mi-a explicat că nu mai avusese niciodată un vis premonitoriu, dar că fusese extrem de îngrijorată de cele visate, astfel încât s-a străduit să preîntâmpine accidentul."

î „Datorez faptul că mai sunt încă în viaţă doar intuiţiei fenomenale a soţiei mele!" declara revistei engleze, *Sunday Times,* Peter Bolten (35 ani, agent de asigurări). „Dacă în dimineaţa aceea aş fi plecat la drum aşa cum plănuisem", adaugă el, scuturând năucit din cap, „acum aţi fi făcut, poate, un reportaj despre funeraliile mele!" Îşi ascunde capul între palme şi trupul îi este zguduit de suspine tăcute.

„Am avut imaginea clară a accidentului", intervine Elisa, soţia sa (33 ani, casnică). „Era trecut de miezul nopţii. Somnul îmi era extrem de agitat din cauza discuţiei aprinse pe care o avusesem cu Peter în cursul serii. Aflasem că are o amantă şi că mă minţise în legătură cu ultimele sale călătorii de afaceri... La un moment dat, am avut un coşmar: se făcea că Peter mergea cu maşina pe şosea şi, deodată, frânele se defectau şi se izbea în plină viteză de un copac de pe marginea drumului. M-am trezit brusc, transpirată toată. Visul fusese atât de limpede şi exact, încât l-am sculat pe Peter, ca să i-l povestesc."

„La început, n-am vrut s-o cred", reia soţul firul povestirii. „Aveam impresia că Elisa mirosise faptul că iar voiam să merg la amanta mea şi încerca, cu orice preţ, să mă împiedice. Dar ea a fost atât de insistentă, încât dimineaţa, înainte de a pleca, m-am băgat sub maşină, să văd dacă totul e în ordine. Am avut un adevărat şoc atunci când am descoperit că una dintre conductele de frână era crăpată!" La service, i-au confirmat că, în cazul unei frâne bruşte, conducta s-ar fi spart cu siguranţă, iar el n-ar mai fi putut opri maşina.

„Am înţeles atunci că este bine să pun frână relaţiei

cu amanta mea!” declară Peter, spăşit.

î În anul 1996, americanul Malcom Fernando se afla, într-o zi, în călătorie de afaceri, de la Pasadena la Sacramento, cu trenul. Dorea ca, în acea oră şi jumătate, să mai consulte unele acte, pentru a nu se lăsa păcălit de partenerii de business. În compartimentul respectiv se mai aflau o bunică şi nepoţelul ei, şi o doamnă de vârstă medie. Aceştia reprezintă martorii acţiunii spectaculoase a lui Malcom, fără de care el n-ar fi fost niciodată crezut. În jurul orei 11.30, trenul urma să treacă prin dreptul localităţii Deyton, peste un pod de aproximativ trei sute de metri, sub care curgeau apele învolburate ale râului Cross-Creek. Plouase două zile încontinuu. Deşi era concentrat asupra documentelor, Malcom se ridică la un moment dat de pe banchetă şi priveşte îngrijorat pe fereastră, pe direcţia de mers. Apoi, cu un glas ce trăda o spaimă puternică, spune celorlalţi: „Nu trebuie să ne apropiem prea mult de pod. Mecanicul ăsta nu ştie ce face?” Vecinii de compartiment au încremenit. Primul lor gând a fost că domnul acela nu stă bine cu nervii. Dar băieţelul de şase ani l-a luat în serios şi i-a replicat: „Domnule, fă ceva, cred că ţi-e frică, eşti foarte speriat!” Şi Malcom, parcă încurajat de atitudinea copilului, s-a repezit la semnalul de alarmă şi a tras cât a putut de tare. A urmat o frână şi un zgomot îngrozitor. Deraierea n-a fost departe. În panica ce s-a creat, pasagerii doreau furioşi să dea de cel ce se „jucase” cu garnitura. Dar Malcom însuşi l-a căutat pe şeful de tren şi i-a cerut să verifice terasamentul din zona podului cu pricina… Doar un sfert de oră a fost necesar pentru a constata că terasamentul se şubrezise din cauza ploilor şi pericolul căderii în râu, la intrarea pe pod, era imens. În acea regiune a Californiei, ploile torenţiale de durată sunt rare.

Malcom s-a lăsat examinat de un psihiatru din Pasadena. Nu are nici o problemă psihică importantă, doar o nevroză datorată stresului din afaceri. Profesia lui este

cea de avocat, n-are cunoştinţe tehnice speciale. Şi totuşi, în timpul lecturii l-a asaltat brusc acea primejdie de moarte inexplicabilă, cu doar trei-patru sute de metri de locul periculos. A salvat numeroase vieţi, salvându-şi-o pe a lui. Într-un interviu, a declarat, printre altele: „Fără încrederea puştiului, nu ştiu dacă aş fi oprit trenul… ”

3.6. Premonitia morţii

Unul dintre cele mai ciudate cazuri de invocare a morţii sau prezicere îndeplinită ne duce în Norvegia la procesul de asasinat intentat doamnei Ingeborg Kobler, o femeie din Oslo, acuzată că şi-ar fi înecat tatăl, bogatul şi strălucitul judecător Dahl, pe când acesta înota în fiordul Oslo, la Hanko, pe 8 august 1934. După moartea lui s-a aflat că, în urmă cu patru luni, doamna Kobler, într-o presupusă transă hipnotică, a prezis momentul, locul şi modul morţii lui.

Familia nu era străină de tragedii: puterile de medium ale lui Ingeborg s-au dezvoltat după ce fratele ei, Ludvig, s-a înecat. Cinci luni mai târziu, a murit şi fratele ei, Ragnar. Tatăl ei, convins că ea are un mesaj pentru omenire, cheltuise atâţia bani susţinându-i activitatea, încât familia era foarte îndatorată. Mama ei, disperată, contabilă în Fredrikstad, a mers până acolo încât a sustras bani de la locul de muncă.

La şedinţele de spiritism, Ingeborg intra în transă adormind, după care trecea la o transă în stare de veghe. Mesajele veneau de la „Ludvig” cu ajutorul unui creion agăţat deasupra unei planşete; „el” citea rânduri din cărţile alese de invitaţii la şedinţă. Ea mai scria şi scrisori de la cei morţi cu scrisul acestora – uneori, câte două scrisori simultan, fiecare cu câte o mână.

Comunicările din „cealaltă parte” se transmiteau şi codat, fiecărei litere a alfabetului atribuindu-i-se un număr. În transă, Ingeborg, care nu ştia codul când era trează,

spunea o serie de numere care erau apoi transformate în mesaje. Într-o zi nefericită, judecătorul şi familia lui au primit un mesaj prin care li se comunica cum, când şi unde urma să moară el. Din câte s-a demonstrat la proces, se pare că omul a acceptat mesajul calm şi încrezător şi că nici el, nici altcineva nu i-au pomenit despre acesta lui Ingeborg.

Într-o zi caldă de august, pe când el şi Ingeborg se plimbau pe plajă la Hanko, judecătorul s-a gândit să înoate puţin! Ingeborg a rămas pe plaja pustie. Nu mai era nimeni acolo. După ce a înotat multă vreme, pe judecător l-a prins un cârcel. Ingeborg a pretins că a plecat înot după el, l-a ajuns şi l-a tras pe mal. Nereuşind să-l resusciteze, ea a plecat după ajutor, dar, până s-a întors, judecătorul murise.

Se pare că, din nu se ştie care motiv, judecătorul a plecat în mod deliberat să înoate ca să-şi înfrunte moartea, aşa cum îi fusese prezis. Şi aşa ar fi rămas, doar că presa a aflat povestea când profesorul Thorstein Wereide, preşedintele Asociaţiei Norvegiene pentru Cercetări Psihice, a povestit ce ştia de la şedinţa de spiritism. În scandalul care a urmat, Ingeborg a fost arestată şi ţinută cinci luni la închisoare în timp ce se ancheta cazul. Deşi era dator, judecătorul Dahl valora, la urma-urmei, 60 000 de coroane printr-o asigurare în caz de accident. Ea a fost eliberată pe motivul că, în timpul transei, nu ar fi putut afla mesajul, care nu-i fusese transmis apoi de ceilalţi. Dar nici atunci tragedia familiei n-a luat sfârşit. Mama lui Ingeborg s-a sinucis.

î O poveste chiar şi mai ciudată (deşi mult mai circumstanţială) este legată de unul dintre cei mai experimentaţi exorcişti şi cercetători ai naturii răului din Marea Britanie. Timp de mulţi ani şi pe mai multe meleaguri, reverendul Donald Omand, un preot anglican, a combătut magia neagră, nebunia mării (sirenismul), vrăjitoria africană şi europeană, şi, mai ales, posedările spirituale ale animalelor de la circ, cum ar fi leii, urşii şi

tigrii. Ca secretar general şi capelan al bisericii în lumea circului, el era consultat de cei care lucrau la circ în tot felul de probleme legate de paranormal.

Odată, o bătrână, „o adevărată regină a circului”, i-a dat o scrisoare, pe care l-a rugat s-o păstreze nedeschisă până la moartea ei. Ea a murit după şapte ani şi, după ce a oficiat serviciul funerar, reverendul Omand a deschis scrisoarea în faţa familiei. În aceasta, nu se afla testamentul, ci o bucată de hârtie împăturită de şapte ori pe care erau scrise ziua, luna şi anul morţii ei.

Cu altă ocazie, a vizitat familia disperată a unui proprietar de circ care murise de infarct la o săptămână după ce-şi anunţase fiii că mai are şapte zile de trăit. Un doctor îi spusese că e perfect sănătos, însă el a murit atunci când prezisese. Familia i-a arătat lui Omand un pachet cu treisprezece scrisori, toate adresate celui mort şi scrise de aceeaşi mână. Aveau ştampile de poştă din diverse oraşe europene şi soseau o dată pe an, la aceeaşi dată. Fiecare conţinea o felicitare pentru aniversarea zilei de naştere, dar cuvântul „naştere” era tăiat şi înlocuit cu „moarte”, urmat de o dată şi o semnătură. S-a aflat, mai târziu, că cel care trimisese scrisorile era un fost angajat al circului pe care-l concediase pentru beţie în anul în care sosise prima dintre acele scrisori.

î Dacă Mark Twain, pe numele său adevărat Samuel Clemens, şi-ar fi petrecut viaţa ca marinar, s-ar fi pierdut un episod foarte important din analele fenomenelor paranormale; însă scrierile autobiografice din ultimii lui ani de viaţă au dezvăluit şi împrejurările în care fratele scriitorului şi-a pierdut viaţa şi, mai ales, premoniţia pe care Twain a avut-o în legătură cu acest eveniment. În 1858, Samuel Clemens era ucenic pe vaporul *Pennsylvania,* care făcea curse între New Orleans şi St. Louis. Henry, fratele lui mai mic era funcţionar pe acelaşi vas. Într-o noapte, în timp ce vasul era ancorat în portul din St. Louis, Henry a rămas pe punte, în timp ce Sam a

dormit pe ţărm şi a visat că vedea un coşciug de metal, sprijinit pe două scaune, în care zăcea cadavrul lui Henry. Pe pieptul lui se afla un buchet de flori albe, în mijlocul cărora se afla un trandafir roşu. Ajunşi în New Orleans, Sam a fost transferat pe vaporul *Lacey,* care urma să plece în susul râului, la două zile după *Pennsylvania.* În noaptea de dinaintea plecării fratelui său, Sam a vorbit cu Henry despre accidentele petrecute pe apă, la bordul navelor. După două-trei zile de la acea întâmplare, pe când Sam a ajuns la Greenville (Mississippi), a aflat că vaporul pe care se afla fratele său naufragiase lângă insulele Ship, iar în urma incidentului îşi pierduseră viaţa 150 de persoane. Henry se afla printre cei care rămăseseră în viaţă, dar care erau grav accidentaţi. Sam şi-a găsit fratele în Memphis şi a rămas la căpătâiul acestuia până când acesta a murit. În ziua în care Henry urma să fie înmormântat, Sam s-a dus să-şi mai vadă o dată fratele. Cadavrul lui Henry se afla în aceeaşi încăpere în care mai erau şi alte victime ale accidentului. Toate sicriele erau din lemn de pin, cu excepţia celui al lui Henry, care era metalic, deoarece câteva doamne din Memphis, impresionate de tinereţea şi frumuseţea lui, făcuseră o chetă şi adunaseră cei 60 de dolari necesari achiziţionării unui coşciug de metal. Samuel Clemens a rămas înmărmurit, căci şi-a văzut fratele exact ca în vis: zăcând într-un sicriu deschis, de metal, care se sprijinea pe două scaune. Apoi, o femeie în vârstă s-a apropiat de sicriul fratelui său şi a depus pe pieptul acestuia un buchet de flori albe, în mijlocul cărora se afla un trandafir roşu.

î Fenomenul de premoniţie impus deja, prin frecvenţa producerii lui, dar mai ales prin exactitatea cu care întâmplările prezise au fost confirmate de numeroşi martori oculari, nu a putut fi explicat încă ştiinţific. Un lucru este cert: prin contrast cu regresiunea (întoarcerea în timp), premoniţia este o avansare în timp şi poate implica propria persoană şi pe cei apropiaţi, dar şi

persoane sau locuri străine. Iată un caz ce a făcut obiectul atenţiei Centrului de Cercetare al Institutului de Parapsihologie din Durham. În 1980, cu aproape doi ani înainte de tragicul accident de maşină în care şi-a pierdut viaţa, prinţesa Grace de Monaco a efectuat, pe parcursul a şase ore, numeroase teste în prezenţa specialiştilor. Dotată cu un psihic de excepţie, prinţesa putea să anticipeze o mulţime de evenimente. Unul dintre teste, făcut cu ajutorul computerului, consta dintr-o cursă de cai. Nici nu începea cursa şi prinţesa, doar la vederea primelor imagini de pe monitor, putea arăta câştigătorul, sfidând orice combinaţie propusă de computer. „Mă interesează în mod special astrologia; senzaţia că am abilitatea psihică ieşită din comun mă stăpâneşte tot mai puternic. În diferite ocazii, presimţeam foarte exact când urma să se întâmple un eveniment tragic, cutremur de pământ, inundaţie, moarte. Din păcate, totdeauna aveam dreptate. Alteori, aveam o senzaţie acută de rău şi, dacă mă întâlneam imediat cu unul dintre copii, aflam că tocmai suferise o durere fizică sau psihică”. Această capacitate de a anticipa nu a putut să o apere de Destin. Dezvăluirile făcute vorbesc despre capacitatea ei de premoniţie aproape supranaturală. Prezicându-şi propria moarte, prinţesa a avut chiar viziunea ceremoniei de înmormântare, ori de câte ori trecea pe drumul pe care s-a întâmplat tragicul accident, fiind sub imperiul unei teribile spaime. Nu ştia când şi cum, dar simţea că moartea o pândeşte. Preocupată de viaţa de după moarte, nu credea că totul se sfârşeşte aici.

„Cred foarte puternic că nu murim cu adevărat. Sunt sigură că există o viaţă de dincolo şi simt asta de cînd eram copil. Viaţa e ceva mai mult decât ceea ce pare la prima vedere… ”

î Un caz cu adevărat senzaţional care dovedeşte că visele au într-adevăr putere premonitorie şi că, mai mult, ele ne pot călăuzi destinul, este relatat de revista

Paranormal News din Miami, Florida. Este vorba de John Podorsky, un emigrant polonez care şi-a părăsit patria natală după cel de-al Doilea Război Mondial, stabilindu-se în SUA. La vârsta de 16 ani, la Varşovia, polonezul a avut un vis care a început să-l terorizeze nu numai prin conţinutul său, dar şi prin frecvenţa cu care se repeta. Se făcea că, în timpul unei furtuni, un armăsar rămas fără supraveghere s-a apropiat de el, apoi s-a ridicat în două picioare şi l-a lovit cu copitele în creştetul capului, omorându-l pe loc.

Părinţii tânărului l-au dus pe acesta la mai mulţi medici care au pus visul pe seama faptului că tatăl, fiind medic veterinar, petrecea mult timp în compania cailor, luându-şi fiul după el în grajduri. Însă mama lui, care avea origine ţigănească, l-a dus la o ghicitoare care i-a prezis acelaşi lucru: „Îţi vei găsi moartea din cauza loviturii unui cal alb”. Pentru a întoarce destinul, tânărul Jan Podorsky – cum se numea pe atunci – a renunţat să studieze medicina veterinară care era o tradiţie în familia lui şi s-a îndreptat spre Politehnică. A hotărât chiar să emigreze în SUA doar pentru a fi cât mai departe de casă, locul unde aflase că viaţa îi va fi curmată brutal de copita unui cal alb. Timp de cincizeci de ani, John Podorsky s-a ţinut departe de tot ce era legat de cai: concursuri hipice, trăsuri, expoziţii unde erau desene cu cai, echitaţie, îmbrăcăminte sau alte obiecte care să conţină desene cu cai şi, spre marele haz al tuturor cunoscuţilor săi, nu s-a atins nici măcar o dată în viaţă de cunoscuta marcă de whisky „White Horse” (Calul alb).

Însă, aflat în vara acestui an în vacanţă în Florida, împreună cu soţia, John Podorsky a fost surprins de o furtună pe una din străzile oraşului. A traversat strada, îndreptându-se spre un gang unde se adăpostiseră mai multe persoane. Dar n-a mai apucat să intre la adăpost. Un imens panou de fier s-a desprins de la unul dintre etaje şi l-a izbit pe John Podorsky în creştet, cu unul din colţuri,

omorându-l pe loc. Atât soţia acestuia cât şi trecătorii îngroziţi au putut citi pe panou: „Agenţia hipică White Horse (Calul alb)". Fără comentarii…

î Este pentru a patra oară când Clara are un coşmar îngrozitor în care îl vede pe William, soţul ei, mort, cu un vultur deasupra capului. William, de profesie camionagiu, răspunde din ce în ce mai enervat la elucubraţiile soţiei sale. El este un tip cu picioarele pe pământ şi nu crede în astfel de premoniţii. Meseria de camionagiu nu este o meserie uşoară, mai ales atunci când trebuie să parcurgi distanţe interminabile. El trebuia să plece din Fort Worth Texas, unde locuia şi să ajungă la Sacramento, California. În timp ce-şi bea cafeaua, Clara continua să-i spună: „Te-am văzut în ghearele unui vultur care se înălţa cu tine spre cer, în timp ce, în depărtare, bătea miezul nopţii… ”

William încercă s-o consoleze, spunându-i râzând: „Sunt prea greu ca să fiu dus spre cer de un vultur!” Apoi o îmbrăţişează pentru ultima oară şi pleacă spre garajul unde-l aştepta camionul. Şi lunga călătorie începe. Era aproape de amiază când o pasăre uriaşă îi izbeşte parbrizul, dar, din fericire, nu reuşeşte să-l spargă complet. Această întâmplare îl pune, totuşi, pe gânduri. Îşi aminteşte de visul soţiei sale şi începe să fie cuprins de o oarecare nelinişte. La ora prânzului îi telefonează Clarei pentru a o linişti. Aceasta, însă, nu reuşeşte să-şi înlăture teama. Ceva îi spunea că nu-şi va mai vedea soţul niciodată.

William îşi continuă drumul gândindu-se la păsări. Teama începe să pună stăpânire pe sufletul lui când, în timp ce rula cu 80 la oră, i se sparse un cauciuc. N-are timp să se mai gândească dacă se află vreun vultur prin apropiere: se cramponează de volan, reuşind să menţină camionul pe şosea. Se aude un zgomot: pentru a doua oară i s-a spart cauciucul, însă şoferul este nevătămat!

Seara, se opreşte în faţa unui mic restaurant cunoscut dintr-un sat prin care nu trecuse niciodată până

atunci. Cele două incidente pe care le avusese l-au întârziat şi ştia că va ajunge foarte târziu la destinaţie. A intrat, s-a aşezat la o masă şi, în timp ce citea meniul, i-a căzut privirea pe emblema restaurantului: „La vulturul lui Florence”.

În timp ce mânca, gândul îi zbura la nevastă-sa. Să fie oare visul ei premonitoriu? Dar se linişti repede. Acest loc este foarte calm, ce pasăre ar putea să mă ducă de aici? se gândea el.

Şi, în timp ce cerea o cafea şi nota de plată, în restaurant au intrat alţi doi camionagii care au început să se certe. William nu s-a amestecat în discuţia lor şi, după ce a arătat actele poliţiştilor chemaţi de patronul restaurantului, din cauza celor doi scandalagii, s-a urcat în camion şi şi-a continuat drumul.

Era ora 23,50 şi mai avea destui kilometri de parcurs. Oboseala începuse să-şi spună cuvântul. Pentru că se forţa să vadă bine şoseaua şi farurile maşinilor cu care se întâlnea, începuse să-l doară ochii. Se opreşte o clipă pe marginea şoselei să se odihnească. Opreşte motorul, farurile rămânând, însă, aprinse, şi-şi sprijină capul pe speteaza scaunului. Îşi aprinde o ţigară şi începe să se gândească acasă, unde, când se va reîntoarce peste 48 de ore, va râde de premoniţiile soţiei!

Apoi, coboară din camion şi, ca să-şi dezmorţească picioarele, începe să sară pe şosea. Nu vede camionul care vine cu mare viteză în spatele lui şi care-l loveşte cu aripa, proiectându-l în mijlocul şoselei. Şocul a fost atât de puternic, încât William a murit pe loc. Acele ceasului său s-au oprit cu un minut înainte de miezul nopţii.

Şi pe calandrumul camionului german care i-a întrerupt cursa strălucea un maiestuos vultur regal.

î Richard Meese (12 ani) din Wordsley, regiunea West Midlands din Marea Britanie, a fost ucis pe când traversa strada, de către o femeie în vârstă de 21 de ani care accelerase la stop, pe roşu, şi intrase direct în el.

Richard a murit în octombrie anul trecut. Mama îndurerată, Linda, a găsit acum o casetă rătăcită pe care băiatul îşi prezice, în mod straniu, propria tragedie.

Conform spuselor Lindei, Richard se distra spunând că este disc-jockey (crainic care prezintă la radio muzică înregistrată pe discuri), şi avea obiceiul să treacă în revistă programele de la televizor pe care le refăcea la el în dormitor, folosind un microfon şi un casetofon.

Se spune că acest comentariu macabru asupra trecerii lui în lumea de dincolo nu avea absolut nicio legătură cu restul.

Băiatul descrie cum trece strada în drum spre şcoală, când vede, deodată, apropiindu-se de el o maşină condusă de o femeie.

În urma impactului, Richard povesteşte cum este dus într-o clădire mare şi cum îi este cu neputinţă să deschidă ochii. Mai spune că-l doare o mână şi că la picioare nu fusese lovit.

Prezicerea se încheie cu următoarele cuvinte triste: „M-au pus într-o cutie de lemn. M-au despuiat de haine… adio.”

Linda a explicat că, doar la şase săptămâni după înregistrare, Richard şi-a dat duhul în urma unor traumatisme craniene. Unul din braţe îi era strivit, dar picioarele nu fuseseră atinse. Când l-a văzut la spital, era dezbrăcat.

„Tot ce a spus e misterios”, afirmă ea. „Nu ştiu dacă el chiar credea ce spune, dar e aproape ca şi cum şi-ar fi prevăzut moartea. Când am mers să-l vedem la spital, loviturile pe care le descrisese erau exact ca cele reale.”

î După un coşmar îngrozitor care i-a prevestit moartea, tânăra americană Jill McCartney a căpătat convingerea de nezdruncinat că nu se va mai întoarce dintr-o îndelung proiectată excursie în Anglia. Şi-a scris testamentul, dând chiar instrucţiuni asupra felului cum ar dori să decurgă propria înmormântare.

Din nefericire, ciudata premoniţie a lui Jill a devenit realitate – fata de 26 de ani a fost una dintre victimele unui accident de maşină petrecut în Anglia.

„Cu numai câteva zile înainte de a pleca, povesteşte cu greu, abia stăpânindu-şi durerea, Jeffrey, fratele lui Jill, „sora mea a avut un vis îngrozitor. Se făcea că pleca împreună cu mama şi cu tata, aşa cum fusese stabilit, dar că se întorceau numai ei. Şi exact aşa s-a şi întâmplat. Nu se poate explica acest lucru, dar e sigur că era convinsă că o să moară."

Jill nu numai că şi-a scris testamentul cu două zile înainte de a pleca spre Anglia, dar şi-a rugat familia s-o îmbrace, atunci când va fi aşezată în sicriu, în blugii săi favoriţi şi cu tricoul care îi plăcea cel mai mult. De asemenea, a afirmat că s-ar bucura dacă la înmormântarea ei, prietenii şi cunoscuţii ar aduce baloane în loc de flori. De asemenea, a spus că şi-ar dori să fie înmormântată cu o păturică roşie zdrenţuită pe care o păstrase ca pe o comoară încă de la vârsta de trei ani.

Pe 10 noiembrie 1993, Jill, împreună cu mama sa, Claire, se aflau într-un autobuz care trebuia să le transporte, pe ele şi alţi turişti americani, la Catedrala Canterbury. Pe o porţiune de drum alunecos, autobuzul s-a ciocnit de un camion, şi s-a prăbuşit de la o înălţime de 10 metri. Şoferul autobuzului şi nouă turişti şi-au pierdut viaţa în acest tragic accident, iar alţi 30 de pasageri au fost răniţi, printre ei aflându-se şi mama lui Jill. Din fericire, domnul McCartney nu venise cu ele în excursie, deoarece nu se simţise prea bine şi fusese nevoit să rămână la hotel.

„Era atât de ciudat", spune Jeffrey, „Jill o ţinea întruna că ea nu se va mai întoarce… Nu mai avusese niciodată astfel de presimţiri. Şi, oricum, nu asta era prima ei călătorie în străinătate. Exact înainte de plecare, mi-a spus: «Am făcut un testament, l-am lăsat pe birou!»… Noi am încercat să-i spunem că e o prostie, că n-o să se

întâmple nimic şi că o să vadă ea că se va distra în excursie… Dar, mi-a povestit tata că, pe când se aflau la Londra, el a vrut să facă o glumă şi a dat să-i arunce păturica aceea veche pe care Jill o luase cu ea. Atunci a devenit brusc serioasă şi i-a zis: «Nu face asta pentru că, în curând, o să ai nevoie de ea ca să mă îngropi». Atât era de sigură că o să moară!”

Familia îndoliată a lui Jill a organizat funeraliile aşa cum îşi dorise fiica lor. În plus, în ferparul publicat în ziarul local, scriseseră „familia ar fi recunoscătoare celor care, în memoria lui Jill, ar trimite baloane în loc de flori”.

î Datorită comunicării spirituale cu soţul ei, Monica Spirescu, din Bucureşti, a avut senzaţia morţii acestuia, chiar în momentul în care s-a produs: „Era în vara anului 1991, tocmai plecasem la o vecină să-i cer împrumut o ceaşcă de zahăr. Stând de vorbă, la un moment dat, am simţit o durere sfâşietoare în inimă: „I s-a întâmplat o nenorocire lui Cristian!” am spus imediat, fără să-mi dau seama de ce. Când am simţit durerea aceea, mi-au apărut în faţă, preţ de o clipă, ochii lui… Doamne, era atât de palid! Imediat, am alergat să văd ce s-a întâmplat. Mi-am găsit soţul mort în casă, la doar câteva minute după ce plecasem eu!” î Celebrul Ayrton Senna, înaintea concursului pentru marele premiu de la San Marino din 1994, în care asul brazilian al cursei de Formula 1 şi-a pierdut viaţa, i-a spus iubitei sale: „Nu vreau să particip la cursă. Am o presimţire. Dacă aş putea, n-aş intra în cursă.”

î O lumină intensă, vinul alb, zgomotele puternice şi stresul sunt doar câteva dintre cauzele declanşării migrenelor. Durerea teribilă începe dintr-o singură parte a capului şi este însoţită de halucinaţii auditive, senzoriale şi vizuale. Neurologii consideră că, în 10% din cazuri, se manifestă doar forma simplă, care atinge numai un nivel superficial, bolnavii nepierzându-şi percepţia vizuală, ci doar văzând puncte luminoase şi linii incandescente. S-a demonstrat, însă, ştiinţific că migrena este, în genere, o

suferinţă care favorizează viziunile şi inspiraţia…

„În 24 de ore, soţul meu s-a stins din viaţă şi, deşi el m-a avertizat că o să moară, eu l-am batjocorit şi drăcuit”. Declaraţia aparţine doamnei Angela Ioana Bratu, din Bucureşti, care îşi reaminteşte cu groază tragedia petrecută, când bărbatul său, în vârstă de doar 40 de ani, a murit ars de viu într-un incendiu de proporţii.

Era în 3 martie 1995, şi Tudorel Bratu se întorcea obosit de la serviciu. Deşi primăvara îşi intrase în drepturi, în acea după-amiază cerul era înnorat şi se lăsase frigul. T.B., de profesie contabil, lucra la o mare firmă de turism din capitală, unde era, de altfel, extrem de apreciat şi bine văzut de şefi. Fusese o zi de muncă grea, iar omul era obosit şi nervos. Ajuns acasă, T.B. a fost apucat ca din senin de una din migrenele sale cumplite, care nu treceau cu nici un fel de pastile. De astă dată, însă, durerea părea a fi mai puternică decât oricând, iar criza se amplifica. „Din punctele şi petele intens colorate, specifice suferinţei, am avut o viziune ciudată, a povestit T.B. soţiei sale după o oră de la trecerea cumplitei migrene. Se făcea că mă aflam undeva într-o casă veche de ţară când, deodată, a izbucnit, nu se ştie de unde, un incendiu. Am văzut cum am fost cuprins de flăcări şi am realizat cu groază că ardeam de viu.”

Viziunea de coşmar s-a întrerupt brusc şi, pe măsură ce durerea se estompa, omul şi-a dat seama că va fi victima unei întâmplări nefericite. „Apoi mi-am dat seama că incidentul se va petrece la sfârşitul săptămânii, când trebuie să onorez o invitaţie la ţară”, ar mai fi spus, se pare, omul. Din păcate, Angela Bratu a luat în râs presimţirile soţului, tratându-l ca pe un impostor care încearcă s-o păcălească. „Ştiu eu că vrei să scapi de mine şi ai găsit un pretext să stai cât mai mult departe de casă. Parcă nu te mai potoleşti o dată…", a ţipat enervată la culme femeia. Soţul o ţinea, însă, una şi bună: „Voi muri în curând, iar tu trebuie să te pregăteşti de înmormântare. Să

mă îmbraci în hainele cele bune… ”

De altfel, fără ştirea nimănui, T.B. s-a dus şi şi-a comandat propriul sicriu şi, exact cu 24 de ore înainte de sfârşitul său tragic, a dat rudelor dispoziţii pentru a-i pregăti cum se cuvine funeraliile. Apoi, s-a gândit că ar putea scăpa, poate, de soartă şi şi-a spus că ar fi bine să nu mai facă drumul plănuit. Zis şi făcut. T.B. şi-a contramandat vizita şi a rămas acasă, în capitală. Se spune, însă, că ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus, iar zicala s-a dovedit a fi cât se poate de valabilă. Incendiul a izbucnit exact în ziua presimţită, în apartamentul unui vecin de bloc care nu se afla în acel moment acasă. Pentru a putea intra să stingă flăcările, oamenii au fost nevoiţi să spargă uşa, iar ghinionul a făcut ca primul care a pătruns în apartament să fie tocmai soţul doamnei Bratu. Bărbatul s-a aprins ca o torţă şi, în ciuda eforturilor făcute de vecini, a ars în câteva minute în întregime. „N-am văzut în viaţa mea un om care să se aprindă ca o lumânare. Hainele i se lipiseră de piele, de ziceai că erau din plastic. S-a făcut scrum în câteva clipe”, se închina, îngrozit de ce văzuse, un vecin de scară.

Moartea omului a fost într-adevăr cutremurătoare; abia atunci soţia lui şi-a dat seama că viziunea s-a împlinit şi că bărbatul ei n-a putut fugi în niciun fel din calea sorţii.

î „După cum merg lucrurile pe aici, sunt sigur că, ori va trebui să omor eu pe cineva, ori voi fi ucis chiar eu!” i-a spus, la un moment dat, unui angajat de-al său Mahdi Al-Shashin, un iordanian emigrat în SUA, unde devenise proprietarul unui mic magazin din Brooklyn, New York. După numai trei zile, puţin după miezul nopţii, iordanianul a fost împuşcat mortal, pe când încerca să se împotrivească celor patru tâlhari ce voiau să-l jefuiască.

î Tragedia a fost mai mare decât a intuit şi presupus olandeza Michelle Coleman. Odată cu ea au mai murit alte patru persoane, ucise de acelaşi maniac.

Michelle Coleman, în vârstă de 24 ani, sosise în

Australia la tatăl său, stabilit la Surry Hills. Acolo l-a întâlnit şi pe Paul Anthony Evers, fratele ei vitreg, de 37 ani. La scurt timp, fratele şi sora au început să se iubească. Inclusiv în pat. Nimeni nu ştie exact ce s-a întâmplat între cei doi. Ulterior, după tragedie, s-a aflat că tânăra olandeză se simţea ameninţată. Era chiar convinsă că va muri, că nu va mai părăsi Australia decât moartă. Stăpânită de aceste gânduri, ea a trimis unei prietene din Olanda o scrisoare în care, printre altele, spunea: „Am să încerc să evadez, dar am sentimentul că n-am să pot... Nu ştiu dacă voi scăpa de aici cu viaţă". La două zile după ce a scris prietenei sale, exact în ziua când urma să ia avionul pentru a pleca spre casă, Michelle Coleman a fost împuşcată de fratele ei vitreg. În cadrul cercetărilor care au urmat, s-a pus des întrebarea: Care au fost, de fapt, relaţiile dintre Michelle Coleman şi asasin? Iar apoi, legat de aceasta, o alta: de ce Paul Evers, asasinul, a ucis în aceeaşi zi şi alte patru persoane care nu aveau nimic în comun cu relaţiile dintre cei doi? În căutarea răspunsului, la prima întrebare se poate găsi o explicaţie, tot în scrisoarea pe care Michelle a trimis-o prietenei sale din Olanda. „El vrea să mă omoare dacă nu fac ce-mi cere", scrie ea. Semnificativ poate fi, în contextul acestor întâmplări, şi faptul că Michelle era deja măritată, avea familia sa în Olanda, la care dorea să se întoarcă. Pentru celelalte patru asasinate nu s-au găsit explicaţii verosimile. În final, în urma testelor făcute de psihiatri, asasinul a fost declarat dezechilibrat mintal. Cu toate acestea, Paul Anthony Evers a fost condamnat la 25 de ani de închisoare.

3.7. Misterul gemenilor telepatici

Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au fost surprinşi de aşa-numitele perechi de „gemeni telepatici" care, în mod inexplicabil, păstrează între ei o legătură inconştientă, chiar dacă se află despărţiţi unul de celălalt.

Anumite aspecte ale acestor legături sunt atât de bizare încât, chiar şi în ziua de azi, cercetătorii şi experţii le consideră efectiv fenomene supranaturale. Cum ar putea fi explicat, de exemplu, faptul că doi gemeni, aflaţi la mare distanţă unul de celălalt, suferă acelaşi accident, în acelaşi moment? În acest caz, chiar şi telepatia este depăşită. Niciun alt fenomen din sfera paranormalului nu poate da o argumentaţie plauzibilă. Misterul este cunoscut încă de pe vremea Inchiziţiei, când marele inchizitor Torquemada a ordonat arderea pe rug a unor copii-gemeni, ale căror comportamente, gândire sau inteligenţă erau uluitor de identice. În ziua de azi, această enigmă nu poate fi încă dezlegată, iar cercetătorii americani fac studii de amploare, acum, asupra a doi gemeni care efectiv au simultan aceleaşi experienţe de viaţă, Charlotte şi Daniel Proctor, informează revista *Sugar*:

Din punct de vedere biologic, gemenii se pot clasifica în gemeni identici, care se mai numesc monozigoţi sau univitelini, şi gemeni neidentici, care mai poartă denumirea de dizigoţi sau bivitelini. Gemenii univitelini provin din acelaşi ovul fecundat care, ulterior, se divide în două sau mai multe părţi identice, rezultând copii întotdeauna de acelaşi sex.

Gemenii bivitelini provin, însă, din două ovule diferite, fecundate în acelaşi timp, iar sexul copiilor poate fi identic sau diferit. Anatomia şi fiziologia pot explica cu uşurinţă asemănarea fizică şi chiar psihică între cei doi gemeni, prin simplul fapt că bagajul lor genetic este acelaşi. Se ştie de multă vreme că gemenii au, în general, preferinţe şi gusturi asemănătoare, iar acest lucru nu uimeşte pe nimeni. Dar marele mister provine din incapacitatea medicilor de a explica o telepatie permanentă şi la nivel subconştient existentă între anumite perechi de gemeni. Conform unui studiu, întocmit de cercetătorii americani de la Universitatea din Washington, doar o pereche de gemeni dintr-o mie ar avea această

extraordinară însuşire de permanentă telepatie.

Charlotte şi Daniel Proctor reprezintă, fără îndoială, perechea de gemeni cu capacităţile paranormale care continuă să-i uimească efectiv pe cercetătorii din acest domeniu. În vârstă de 17 ani, ei se află sub o permanentă supraveghere din partea experţilor americani, care păstrează o discreţie absolută asupra acestui bizar caz. Cei doi adolescenţi sunt gemeni bivitelini şi acest fapt măreşte uimirea cercetătorilor, care catalogaseră ca „gemeni telepatici" doar pe cei identici univitelini.

Părinţii lor îşi aduc perfect aminte că cei doi copii aveau vise identice la vârsta de patru ani. Erau obsedaţi de rechini, care apăreau în fiecare noapte în visele lor, având adevărate coşmaruri. Cu toate că dormeau în camere separate ei visau în tandem. Când Charlotte începea să ţipe în somn, în acelaşi moment ţipa şi Daniel. A doua zi, cei doi copii îşi povesteau visele şi remarcau că visaseră, de fapt, unul şi acelaşi vis!

În anul 1975, Charlotte şi-a petrecut vacanţa într-o tabără de elevi în Franţa şi şi-a luxat glezna piciorului drept la gimnastică. După ce s-a reîntors acasă, în Statele Unite, a remarcat că şi Daniel şchioapătă uşor din acelaşi motiv; îşi luxase glezna dreaptă. Dar accidentul s-a petrecut simultan, în aceeaşi zi şi exact la aceeaşi oră!

În vara anului 1976, cei doi gemeni au dat examenul de sfârşit de an la disciplinele Limba Engleză şi Matematică. Nu se dau note, se acordă doar calificative sub formă de procente.

Spre surprinderea profesorilor şi a cercetătorilor, cei doi gemeni au abordat subiecte diferite, dar, cu toate acestea, calificativul lor a fost acelaşi: 56 la sută la prima lucrare şi respectiv 62 la sută la cea de-a doua.

Aflaţi acum sub o atentă supraveghere medicală, cercetătorii au mai remarcat un lucru bizar; când unul dintre ei începe să fredoneze o melodie, în acelaşi timp, celălalt cântă aceeaşi melodie.

„În primăvara anului 1977, într-o sâmbătă, am plecat singur la cumpărături. De obicei, merg împreună cu sora mea, dar, în acea zi, ea era plecată la o prietenă şi a fost singura dată când nu eram însoţit de Charlotte. După ce am colindat mai multe magazine şi am făcut cumpărăturile pentru întreaga familie, m-am întors la staţia de autobuz. După doar cinci minute a sosit autobuzul dar, când să urc, un taxi a oprit brusc în faţa maşinii iar Charlotte a strigat puternic: «Daniel, nu te sui în autobuz, eşti în mare pericol! Hai să mergem acasă cu taxiul!»

Am urmat sfatul lui Charlotte şi nu am dat nicio importanţă la prezumtiva situaţie periculoasă în care m-aş fi aflat dacă aş fi luat autobuzul.

Abia a doua zi am aflat cu surprindere, citind ziarul, că respectivul autobuz fusese implicat într-un tragic accident de circulaţie, soldat cu mai mulţi morţi şi răniţi. Am înţeles şi ştiu acum că sora mea, Charlotte, poate anticipa corect viitorul meu. Şi pot spune că de acelaşi lucru sunt capabil şi eu, adică să prevăd anumite evenimente neplăcute din viaţa ei. Noi ţinem foarte mult unul la celălalt şi nu considerăm ieşit din comun acest lucru” – a declarat Daniel Proctor.

Dar Charlotte şi Daniel Proctor nu reprezintă singurul caz de acest gen, gemenii telepatici sunt prezenţi astăzi în toată lumea şi cercetătorii sunt încă incapabili de a explica fenomenele.

Nettie Porter a suferit un accident de maşină în Londra şi a fost transportată imediat la spital. Piciorul stâng i-a fost fracturat. În aceeaşi clipă, sora ei geamănă, Nita, aflată în Statele Unite, la mii de kilometri distanţă, a căzut brusc pe stradă şi şi-a fracturat piciorul stîng în acelaşi loc.

O pereche de gemeni identici din Germania, care au fost separaţi şi înfiaţi de alte familii imediat după naştere, s-au întâlnit întâmplător după 35 de ani. Amândoi fuseseră botezaţi cu acelaşi nume, Karl, amândoi aveau aceeaşi

meserie, magazioner, şi lucrau în oraşe diferite, la filialele aceleiaşi firme. De asemenea, amândoi fuseseră căsătoriţi de două ori, în acelaşi interval de timp, iar fostele lor soţii purtau acelaşi nume Linda şi respectiv Betty.

„În conformitate cu vechile superstiţii, gemenii sunt consideraţi a fi mult mai apropiaţi de spiritul universal decât ceilalţi copii. Puterile lor speciale au provocat întotdeauna intrigă, mister sau frică. În timpurile străvechi, oamenii aveau o asemenea teamă de gemeni, încât preferau să-i omoare decât să se expună unor pericole iminente. Şi astăzi, cu toate dovezile despre puterile lor telepatice sau de premoniţie, studiate într-un context strict de specialitate, cercetătorii nu pot da explicaţii asupra genezei acestor fenomene misterioase. Puterile supranaturale ale gemenilor rămân încă aşa cum au fost întotdeauna, un lucru straniu, imposibil de descifrat”, – a declarat Robin Smith, profesor de parapsihologie la Universitatea din Atlanta.

Şi acum să urmărim câteva cazuri deosebit de interesante despre gemenii… infractori, relatate de doamna Adina Mutăr, reporterul special al cotidianului *Ziarul,* în numărul din 9 august 2004.

Nu se poate determina dacă şi în ce măsură există o „predispoziţie genetică” de a deveni infractor. Mulţi cercetători susţin, însă, cu tărie această opinie şi consideră că mediul educaţional nu are puterea de a influenţa prea mult „destinul” unui om, acesta fiind „prestabilit” ereditar.

Dovadă stau, spun specialiştii, cuplurile de gemeni care – crescuţi împreună sau separat – au îmbrăţişat aceeaşi „carieră”: de infractor.

În *Ziarul,* descoperiţi poveştile unor astfel de gemeni, certaţi cu legea.

4 august, 1983. Taximetristul Marin B. se plictisea amarnic în Piaţa Universităţii. Luna august era „moartă”, majoritatea clienţilor fideli plecând în concediu. „Schimbi

locul, schimbi norocul”, se gândi Marin, pornind motorul. Voia să se ducă în alt punct, Piaţa fiind cam pustie la ora aceea. Dar nu apucă să plece. Doi tineri s-au urcat în taxi şi au comandat scurt:

— La Cernica!

Marin crezu că i-a pus Dumnezeu mâna-n cap. Până la Cernica era o cursă „frumoasă”, nesperat de bună. Se înveseli dintr-odată şi începu să sporovăiască. La început, tinerii îi răspunseră, chiar dacă monosilabic. Îi privise în oglinda retrovizoare. Erau tunşi scurt, milităreşte, îmbrăcaţi îngrijit. Nu-i era teamă că o să fie păcălit, cum mai fuseseră colegi de-ai lui, chiar pe ruta asta. Nu erau ei vorbăreţi, dar Marin tot îi mai înghesuia cu câte o întrebare. Pe şoseaua Pantelimon, la ieşirea spre Cernica, îi întrebă unde anume merg. Tinerii nu răspunseră. Marin îi privi în oglindă şi simţi un fior rece pe şina spinării: băieţii erau ca leşinaţi, având spume la gură.

Fără să mai stea pe gânduri, Marin întoarse maşina şi băgă „sandale”, aprinzând farurile intermitent, semn că se afla într-o situaţie de urgenţă.

— Doamne, Dumnezeule, ce ghinionul dracului pe capul meu! Cu ce-oi fi greşit, măiculiţă?!

La Spitalul de Urgenţă, dădu năvală în camera de gardă, mai să dărâme personalul medical.

— Haideţi, că n-aţi mai văzut aşa ceva!

Medicii chiar nu mai avuseseră un asemenea caz, „la indigo”. Băieţii erau în comă. Asupra lor se găsiră bilete de voie şi carnetele de militari în termen. Erau fraţii gemeni Ion şi Godin Cercel, recrutaţi în luna mai. Medicii de la Spitalul de Urgenţă n-aveau nicio îndoială că cei doi înghiţiseră ceva, cu gândul de a se sinucide. Speraseră că taximetristul n-o să observe că-şi dau duhul pe bancheta din spate? Greu de crezut. Să fi vrut să fie salvaţi? Dar ce motiv îi putea determina pe cei doi fraţi să încerce să-şi ia viaţa? Au anunţat miliţia şi unitatea militară unde îşi efectuau stagiul pentru elucidarea misterului, în timp ce se

pornise o cursă contra cronometru pentru salvarea tinerilor.

Direcţia Judiciară, Serviciul Spargeri, avea habar de motivul care îi determinase să se sinucidă. În octombrie 1982, la Cooperativa de Producţie, Achiziţie şi Desfacere Mărfuri din comuna Vasilaţi, secţia Gălbinaşi, se produsese o spargere de l 260 000 de lei. La vremea aceea, o asemenea pagubă adusă avutului obştesc era încadrată în Codul Penal ca atentat la siguranţa naţională şi se sancţiona cu pedeapsa capitală. În cel mai fericit caz, hoţii puteau lua 25 de ani de închisoare. Furtul îi năucise pe miliţieni. De când cu pedeapsa capitală, hoţii se „reprofilaseră"; atentau la avuturi personale, iar din avutul obştesc doar „ciuguleau". Cine să fi fost demenţii care să-şi pună pielea-n băţ? Infractori versaţi nu puteau fi. Doar unii care nu cunoşteau legile. Gălbinaşi era un sat de ţigani, poate chiar de aici să fie hoţii. Instrumentarea dosarului îi reveni chiar şefului Direcţiei Judiciare, pe atunci maior Dumitru Pandrea, care preluase această funcţie doar cu o zi înainte de producerea furtului. „Să-mi fie de bine", gândise el, când a văzut ce din „plin" a început.

Ancheta se derula deosebit de greu. Pe la locul faptei, la Cooperativă, se perindase, probabil, tot satul. Şi vecinătăţile. Numeroasele amprente nu puteau oferi indicii prea curând, lăsând la o parte bănuiala că hoţii nu erau dintre cei „versaţi", cu cazier, care s-ar fi ferit ca de dracu' să dea o asemenea spargere. La lipsa de probe palpabile, se adăuga şi lipsa de informaţii, pentru că şeful IGM se trezise să ia măsuri drastice împotriva miliţienilor locali şi de la Judeţeană, singurii care ar fi putut să facă puţină lumină, prin reţeaua lor de informatori. La sfârşitul lunii noiembrie 1982, în acelaşi judeţ, în localitatea Lehliu Gară, s-a comis o altă spargere, fiind devalizată o casă de bani de suma de 600 000 lei. Conducerea miliţiei luase foc. Iar maiorul Pandrea trebuia să scoată „castanele".

În decembrie, un pic de noroc în rezolvarea cazului se întrezări la restaurantul Lido. Patru tineri chefuiau de zor şi, abţiguiţi, se tot luau de chelneriţe, stârnind atenţia a doi ofiţeri din cadrul Serviciului Judiciar al Miliţiei Capitalei, care se aflau la o masă vecină. Ofiţeri cu experienţă, aceştia au observat că cei patru se comportau ca şuţii novice, care dăduseră de „cheag” şi-l cheltuiau cu zarvă mare. Aşteptau o ocazie să-i legitimeze, iar ocazia se ivi când unul dintre tineri o apucă de fustă pe chelneriţă şi-i propuse să ia o cameră, să se „distreze”.

— Poate mai aduci trei puicuţe, pentru prietenii mei! spuse acesta.

— Dar nişte „curcani” nu v-ar face trebuinţă? întrebă unul dintre ofiţeri, scoţând legitimaţia.

Tinerii se speriară mai mult decât era cazul. Cu mare greutate şi sub ameninţarea că vor fi „săltaţi”, s-au legitimat. Erau Ţincu Emilian, Sârbu Marin şi gemenii Codin şi Ion Cercel, toţi patru din Gălbinaşi. Au motivat că gemenii urmau să plece la armată şi dăduseră o petrecere. Ofiţerii au raportat incidentul şefului Direcţiei Judiciare.

Informaţia era foarte valoroasă, dar nu suficientă, pentru rezolvarea dosarului. Pe baza ei, s-au mai strâns nişte date despre cei patru, şi anume că duceau o viaţă prea „dulce” faţă de veniturile lor legale. Deseori, veneau acasă în miez de noapte, cu taxiuri cu numere de Bucureşti. Dar, în mai 1983, gemenii au fost încorporaţi pentru satisfacerea stagiului militar, ceea ce a îngreunat măsurile operative luate de maiorul Pandrea cu privire la „grupul celor patru”, de acum suspecţi în „dosarul Gălbinaşi”. Norocul le surâse din nou ofiţerilor care se ocupau de caz. O ţigancă a reclamat şapte tineri din Gălbinaşi care i-au violat fata. Foarte ciudat, victima nu avea pretenţii decât de la Costel Ţincu, unul dintre cei şapte agresori. Piranda îi ceruse acestuia o mare sumă de bani ca să-şi retragă plângerea. Costel era fratele lui Emilian, bănuit de spargerea de la Cooperativă. Maiorul

Pandrea l-a anchetat personal pe Costel, luându-l direct:

— Cred că ştii de ce femeia cere despăgubiri doar de la tine, nu? Cum, nu ştii? Păi tu eşti singurul care ai cheag, de când ai participat la spargerea de la Cooperativă.

Tânărul sări de pe scaun ca ars.

— Ce? E nebună? Frate-miu a participat, nu eu. Ăla, şi cu Marin a' lu' Sârbu şi cu Gemenii. Io, nu!

Violul fusese reclamat pe 2 august 1983. Tot atunci, s-a „spart" şi Costel, după care s-a spart tot „târgul". Miliţia aduna declaraţii şi nu mai dura mult până la arestarea celor patru. Pe 3 august, Emilian şi Marin le-au făcut o vizită gemenilor la unitate. După plecarea lor, băieţii au cerut învoire de la comandant, pentru a se duce acasă, deoarece primiseră o veste proastă. Ei au supravieţuit tentativei de sinucidere şi au declarat că aflaseră ce pedeapsă prevedea Codul Penal pentru fapta lor şi nu voiau să ajungă în faţa plutonului de execuţie pentru atentat împotriva securităţii statului. Hotărâseră foarte uşor să se sinucidă. Acest gând le venise la amândoi în acelaşi timp. Fiind consideraţi „infractori primari", au beneficiat de clemenţă. Toţi patru au primit 20 de ani de închisoare şi au ieşit prin amnistie şi graţiere imediat după decembrie 1989. Doar ca să intre la loc, pentru tâlhărie.

Despărţiţi de viaţă, dar uniţi prin gena tâlhăriei, iată povestea tulburătoare a gemenilor Ion şi Vasile Asandei. N-au ştiut unul de altul până s-au întâlnit în beciurile Agiei. În acelaşi timp şi pentru aceleaşi infracţiuni.

Erau copii din flori, adoptaţi de familii înstărite, care le-au dat cea mai bună educaţie. Ion trebuia să ajungă preot, iar Vasile cărturar. Însă „chemarea sângelui" a fost mai puternică şi au devenit infractori.

Septembrie 1854, Bucureşti. În faţa judecătorului este adus un tânăr de toată frumuseţea, înalt, spătos, cu ochi alunecoşi. Judecătorul era obosit de câte dosare avea pe masă. Şi sătul de atâţia tâlhari, hoţi, criminali de tot felul câţi se perindaseră prin încăperea îmbâcsită de

mirosuri stătute, de beci, amestecat cu mirosul coclit al apelor Dâmboviţei. Ridică apatic privirea către inculpat şi rămase cu gura căscată. Simţi că toţi nervii o să şi-i reverse asupra comisarului care-l însoţise pe tânăr.

— Înţeleg să fiu eu obosit, nu voi. Pe ăsta l-am mai judecat o dată pe ziua de azi.

Comisarul rămase perplex. Se vedea de la o poştă că bătrânul judecător e obosit, dar chiar în halul ăsta? Cum să-i spună politicos că o luase razna?! Iritat de tăcerea comisarului, judecătorul întrebă răstit:

— Nu-i ăla de promitea fetelor că le ia de nevastă dar le lua doar dotele?

— …Ba da, dar… eu acum l-am adus…

— Pe dracu'! spuse judecătorul apăsat, umblând prin dosarele rezolvate. Uite, la 9.30 dimineaţa, inculpatul Arhondis Ion, adus în fata judecătorului pentru…

— Dar ăsta nu-i Arhondis Ion, e Vasile Zamfir! ripostă comisarul.

Cu cât încercau să înlăture misterul, cu atât se cufundau mai tare în el. Cert era că Arhondis Ion, arestat pe 28 august 1854, fusese adus de comisarul „de roşu". La acea dată, Bucureştiul era împărţit, din punct de vedere poliţienesc, în cinci culori: roşu, verde, negru, galben şi albastru, iar comisarul sau pristavul culorii respective instrumenta toate cazurile făptuite în „vopseaua" sa. Vasile Zamfir fusese arestat pe 29 august de către comisarul „de galben". Tinerii fuseseră reclamaţi pentru înşelătorie de către părinţii unor fete păcălite că vor fi luate în căsătorie. După angajament, dotele sau zestrele fetelor trecuseră în păstrarea mirilor, care dispăruseră. Dacă tinerii nu s-ar fi aflat în închisoare în acelaşi timp, judecătorul ar fi crezut că este vorba de acelaşi făptaş, care-şi schimbase numele. Ca să fie cu inima împăcată, ceru să fie adus şi Arhondis Ion. Când cei doi au fost puşi faţă în faţă, toţi au rămas înmărmuriţi. Inclusiv tinerii, care nu ştiau unul de altul. Nu numai că erau identici la înfăţişare, dar erau şi îmbrăcaţi

la fel, aceeaşi croială a cămăşii şi pantalonilor, aceeaşi culoare. Brâiele late, păstrate de slujbaşii Agiei pe timpul detenţiei celor doi, parcă erau făcute de acelaşi curelar.

Judecătorul dădu ordin comisarilor să deschidă o anchetă asupra familiilor tinerilor, convins fiind că natura nu putea crea două exemplare identice fără să fie de acelaşi sânge. Şi aşa era. Cei doi băieţi fuseseră născuţi la 26 septembrie 1831 de Maria Asandei, o tânără de 18 ani, crescută de cârciumarul Pandele la periferia „vopselei de roşu”. Brunetă focoasă, Maria îşi cam făcuse de cap cu clienţii de la cârciumă, majoritatea şuţi, tâlhari şi alţii asemenea. Ion şi Vasile erau copii „din flori”, iar când au împlinit vârsta de un an, mama lor s-a hotărât să le ofere şansa unui destin mai bun decât putea ea să le ofere. Mai ales că îşi găsise şi ea un bărbat care o ceruse de nevastă, dar care nu era drăgăstos cu gemenii. Ca să evite conflicte pe viitor, Maria a dat copiii spre adopţie.

Pe 20 octombrie 1832, Ion a fast adoptat de soţii Arhondis, iar Vasile, pe 4 noiembrie, de soţii Zamfir. La vârsta şcolii, Ion a fost trimis în Grecia, la Salonic, să înveţe slovele greceşti. Părinţii lui voiau să-l facă preot. Băiatul era foarte isteţ, fapt constatat şi de dascălii săi, dar îşi folosea isteţimea numai ca să scornească năzdrăvănii. Cu tot respectul pentru familia Arhondis, dascălii lui Ion socotiră că acesta nu are firea necesară să ajungă preot. Mama adoptivă, femeie evlavioasă, s-a amărât o vreme, dar tatăl lua partea băiatului:

— Lasă-l, femeie, vrei cu tot dinadinsul să-l faci popă, să dea iama prin enoriaşe!

Îl luă partener de afaceri şi, curând, zarafii i se plânseră că Ion îi înşală. Tânărul se „scuzase” în felul lui: „Nu-s hoţi mai mari ca zarafii!". Familia Arhondis se îngrijoră cu adevărat când se trezi la uşă cu două perechi de „socri” care cereau dotele fetelor înapoi. A plătit grecul, dar băiatul tot a ajuns la beci.

Familia Zamfir nu avea pretenţii mari de la băiatul

adoptat, decât ca acesta să înveţe carte. Îi angajă dascăl francez, iar Vasile a fost supus unui regim strict de învăţăcel. Ca să scape de zbirul francez, băiatul a născocit atâtea şotii încât dascălul a renunţat la slujba bine plătită şi şi-a luat lumea în cap. „Băieţii sunt băieţi!” spunea tatăl grav, în timp ce nevastă-sa ofta în batistă. „Are să-i vie şi lui mintea la cap!” La fel ca fratele lui neştiut, Vasile era isteţ la carte, prindea totul din zbor, dar nu se „obosea” mai mult de atât. Acorda mai mult timp şotiilor, exasperând profesorii de la colegiile particulare. Părinţii îl iubeau ca pe ochii din cap, pentru că avea suflet bun, suferea de câte ori vedea că le-a provocat supărare, dar nu se putea abţine. Avea o fire „coruptă”.

Firea „coruptă” a gemenilor Asandei le-a adus multe necazuri. Judecătorul, impresionat de povestea nemaiauzită a băieţilor, le-a dat pedepse mici şi posibilitatea să se integreze în societate ca oameni cinstiţi. Ei au continuat să înşele încrederea părinţilor adoptivi şi a judecătorului, care a avut pe masă multe dosare ale gemenilor Asandei. Până în 1862, Ion şi Vasile au tot fost condamnaţi pentru diverse înşelătorii, sancţionate cu pedepse mici. Nu erau tâlhari cu adevărat, dar nu se puteau abţine să nu facă o boacănă. Pe baza cercetării gemenilor infractori, criminologia s-a îmbogăţit cu un studiu în ceea ce priveşte apariţia fenomenului infracţional, şi anomaliile desenelor amprentelor pe diferite categorii de infracţiuni, ceea ce dovedeşte ereditatea „firii corupte”.

Criminalitatea ca destin ereditar a fost studiată prin gemenii infractori în special de către criminologii germani Lange (1929), Kranz (1933), Stumpfl (1936) şi Exner (1939). În România, Constantin Ţurai, cel care a înfiinţat primul laborator criminalistic, a studiat, pe baza cazierelor din arhivele Agiei şi Poliţiei a unor perechi de gemeni, caracteristicile tipurilor de infracţiuni „imprimate” în dermatoglife. În privinţa gemenilor, s-a stabilit că,

indiferent dacă sunt crescuţi împreună sau separat, dacă acţionează împreună sau independent, aceştia au predilecţie şi se specializează în acelaşi tip de infracţiune, pe care o săvârşesc în acelaşi mod, cu aceeaşi dexteritate, asumându-şi aceleaşi riscuri şi făcând aceleaşi imprudenţe. Cazierele lor par trase la xerox. De exemplu, până în anii 1900, Agia a întocmit dosare gemenilor Danciu, pungaşi de buzunare. Apostolescu şi Damian, specializaţi în devalizarea lăzilor de zestre strânse cu grijă de familiile înstărite şi în furtul salbelor.

Constantin Ţurai a studiat dosarele a doi gemeni specializaţi în furturi prin efracţie. Aceştia aveau fiecare banda lui, dar acţionau identic, de parcă ar fi fost unul şi acelaşi. Poliţia asta a şi crezut, mai ales că amprentele aveau foarte multe puncte comune, permiţând concluzia că este un singur făptaş. Ca şi în cazul Damian, gemenii hoţi de buzunare, prezenţa unui om, aşa cum credea poliţia, în două locuri simultan, îngreunează ancheta până la a fi ridiculizaţi investigatorii, ceea ce pe mulţi îi face să renunţe la cercetări. Curios că, în mai toate cazurile de gemeni infractori, poliţiei i-a lipsit exact această informaţie, anume că „suspectul” are un frate geamăn. De pomină este cazul gemenilor italieni Luciano şi Alfonso Torre, din Napoli, care, în timpurile noastre, au jefuit 20 de bănci. De fapt, unul jefuia, iar celălalt îi „construia” un alibi. În privinţa gemenilor, alibiurile sunt întotdeauna perfecte. Simţindu-se foarte siguri pe ei, fraţii Torre au riscat şi au acţionat împreună. Atunci au fost prinşi în flagrant, ocazie cu care a realizat şi poliţia de ce nu reuşise atâta timp să prindă „făptaşul”.

3.8. Premoniţii uluitoare cu efecte judiciare

i Iulius Cezar a fost asasinat la 15 martie, anul 44 înainte de Hristos, în prima zi a Idelor lui Marte, aşa cum îi fusese prezis. A fost doborât de 23 de lovituri de spadă,

dintre care doar una a fost mortală. Văzându-se atacat, Cezar şi-a acoperit chipul cu toga, ca să nu fie desfigurat. Înainte de a muri, într-un ultim gest de decenţă, şi-a acoperit picioarele dezgolite, cu veşmântul pe care-l purta.

Mobilul crimei era acela de a-l împiedica pe Cezar să restabilească monarhia, atentatorii dorind să salveze Republica. Totuşi, Cezar refuzase cu obstinaţie să ia titlul de rege. La ce i-ar fi servit, din moment ce, la 14 februarie 44, fusese numit dictator pe viaţă, deţinând astfel toată puterea în stat? Adevăratele motive erau însă ura, resentimentele şi ambiţiile senatorilor. Departe de a asigura stabilitatea republicii, crima lor a declanşat un sângeros război civil care a pustiit imperiul. Totuşi, puţin a lipsit ca atentatul lor să eşueze, din cauza faptului că o serie de premoniţii l-au avertizat pe Cezar că se află în pericol de moarte. Conform datelor consemnate de istoricul Sueton, în cartea lui, *Viaţa lui Cezar,* dictatorul a fost prevenit de ghicitorul Spurinna că, la începutul Idelor lui Marte, viaţa lui va fi în pericol. În acelaşi timp, la Capua, a fost descoperit mormântul lui Capys, fondatorul oraşului, în care s-a găsit o placă din bronz, pe care era gravată următoarea inscripţie: „Când vor fi descoperite osemintele lui Capys, un descendent al lui Iulius va cădea sub loviturile apropiaţilor lui şi întreaga Italie va plăti moartea sa prin dezastre teribile”. Iar Cezar pretindea că este urmaşul lui Iulius. La aceasta se adaugă comportamentul straniu al cailor cu care Cezar trecuse Rubiconul. În ajunul atentatului, animalele au refuzat să mănânce şi au vărsat lacrimi din abundenţă. În aceeaşi zi, o pasăre purtând în cioc o ramură de măslin s-a adăpostit în sala în care urma să se întrunească Senatul, pentru a scăpa de urmărirea altor păsări.

În noaptea care a precedat asasinatul, Cezar a visat că zbura deasupra norilor şi că zeul Jupiter îi strângea mâna, iar Calpurnia, soţia dictatorului, a visat că acoperişul casei lor se prăbuşise. În acest timp, uşa

dormitorului lor s-a deschis de la sine. Îngrozită de atâtea semne nefaste, Calpurnia şi-a implorat soţul să rămână acasă, iar acesta a cedat rugăminţilor ei, trimiţându-l pe prietenul lui, Marc Antoniu, să anuleze şedinţa Senatului. Brutus, omul pe care Cezar îl considera propriul său fiu, dar care făcea parte din conjuraţie, fiind de faţă, l-a convins pe dictator să vină la întrunire, argumentând că o asemenea comportare nu era demnă de un şef de stat.

Atunci, Cezar s-a urcat în litieră şi a pornit spre Senat. Pe drum, un om s-a desprins din mulţime şi i-a dat un bilet, insistând ca Cezar să-l citească imediat, însă atenţia dictatorului a fost atrasă de o discuţie, el ignorând biletul. Acest mesaj a fost găsit mai târziu, în litieră. Prin el, anonimul îl înştiinţa de complotul ce fusese pus la cale de senatori. În apropiere de Senat, Cezar l-a întâlnit pe ghicitorul Spurinna, căruia i-a spus: „Iată că Idele lui Marte au venit!". „Da, au venit, dar încă n-au trecut!” i-a răspuns acesta.

Înainte ca Cezar să intre în sala Senatului, preoţii au adus jertfe zeilor, dar în viscerele animalelor sacrificate ei au citit numai semne rău prevestitoare. Cu toate acestea, Cezar şi-a continuat drumul, luându-şi locul în tronul aurit din sala Senatului, fără să se arate surprins de faptul că 23 de senatori erau grupaţi lângă scaun, iar cel de-al 24-lea era aşezat în aşa fel încât să-l împiedice pe Marc Antoniu să intervină în apărarea dictatorului.

În acel moment, un senator s-a apropiat de Cezar, implorând iertare pentru fratele lui, exilat. Dictatorul a refuzat. Atunci, senatorii s-au strâns în jurul lui Cezar, scoţându-şi săbiile de sub togi. Fiecare senator l-a lovit, dar o singură lovitură a fost mortală. Surprins să-l vadă pe Brutus printre conjuraţi, Cezar a rostit fraza care a rămas celebră: „Şi tu, fiul meu?”

î Un caz celebru se referă la asasinarea la 11 mai 1812 a prim-ministrului britanic, Spencer Perceval. Cu opt zile înainte de acest eveniment sângeros, un locuitor din

localitatea Cornwall a avut un vis ciudat. În vis i s-a arătat clădirea Parlamentului, apoi un culoar întunecat, iar la capătul său un bărbat mic de statură, îmbrăcat într-o haină bleumarin şi vestă albă. Deodată, în spatele lui a apărut un individ într-o haină maro cu nasturi metalici, aurii, care a scos din buzunar un pistol şi a tras câteva focuri de armă asupra primului. Acesta s-a prăbuşit fără suflare într-o baltă de sânge. Asasinul a încercat să fugă, dar a fost imobilizat de doi bărbaţi în uniforme. În vis s-a mai auzit o voce care ţipa ca din gură de şarpe că cel ucis este chiar prim-ministrul Spencer Perceval.

Cetăţeanul din Cornwall a fost atât de impresionat de visul avut, încât l-a povestit tuturor apropiaţilor săi şi a hotărât să meargă la Londra să-l avertizeze pe prim-ministru. A fost oprit în ultimul moment de un prieten care l-a convins că ar putea să fie luat drept nebun. Aşa că a renunţat la călătorie. Peste opt zile, tragedia avea loc cu adevărat…

La mulţi ani după acest incident, cel care avusese acel vis premonitoriu a avut ocazia să viziteze Londra. Ajuns la Galeria Naţională, el a rămas năucit în faţa unui tablou care înfăţişa asasinarea prim-ministrului, cu aproape zece ani în urmă. Compus după detalii furnizate de martorii oculari ai evenimentului, tabloul înfăţişa aceleaşi imagini, culori şi detalii pe care le visase cetăţeanul din Cornwall. Totul era identic: culorile hainelor, expresia chipurilor, până şi nasturii de metal aurit ai asasinului erau la fel ca în vis…

i Unul dintre cele mai faimoase vise premonitorii a fost cel povestit de Abraham Lincoln, într-un cerc de prieteni, în aprilie 1865. Preşedintele american visase că se afla în patul lui din Casa Albă, când a auzit pe cineva jelind. El s-a trezit şi s-a dus să vadă ce se întâmplă. „Am intrat în camera de est, unde am avut o surpriză: în faţa mea, se afla un catafalc pe care zăcea un cadavru acoperit cu veşminte funerare. În jurul lui, erau soldaţi de pază şi

multe persoane, dintre care unele jeleau deasupra corpului, a cărui faţă era acoperită, iar altele plângeau încetişor. Eu l-am întrebat pe unul dintre soldaţi: „Cine a murit în Casa Albă?” Soldatul mi-a răspuns: „Preşedintele! A fost asasinat!” a povestit Abraham Lincoln. Detaliile acestui vis au fost reconstituite, în 1895, de către Ward Hill Lamon, unul dintre cei cărora preşedintele le relatase visul.

După cum se ştie, Lincoln a fost împuşcat la începutul celui de-al doilea său mandat, de către actorul John Wilkes Booth, la Teatrul Ford din Washington.

i Inginerul John W. Dunne, un pionier al aeronauticii britanice, a fost intrigat de visele proprii care prevesteau foarte des întâmplări viitoare. Următorul exemplu este un vis avut în toamna anului 1914: „Vedeam un pod de cale ferată. Ştiam în acel vis – ştiam fără a fi întrebat, ca un om care e familiarizat cu o localitate – că mă aflam în Scoţia. Terenul de sub pod era un loc ierbos, pe care mergea multă lume în grupuri mici. Scena s-a schimbat de mai multe ori, dar la un moment dat a venit un tren care a trecut peste pod, prăbuşindu-se în prăpastie. Am văzut vagoane care zăceau în fundul prăpastiei şi blocuri imense de piatră care alunecau la vale”. Ţinând cont că în acea vale era iarbă, Dunne s-a gândit că acel accident va avea loc primăvara. El şi-a prevenit prietenii pentru a nu călători cu trenul în Scoţia în următoarea primăvară. Pe 14 aprilie 1914, trenul „F… Scotsman” a zburat peste parapet, lângă staţia Burnstisland, căzând de la o înălţime de 16 metri.

i Potrivit documentelor rămase din perioada premergătoare Primului Război Mondial, episcopul Joseph de Lanyi, persoana de încredere a arhiducelui Ferdinand al Austro-Ungariei, a visat că acesta va fi asasinat, cu o zi înainte ca evenimentul să se petreacă în realitate. Mai mult decât atât, visul i-a dezvăluit episcopului de Lanyi ora exactă la care naţionaliştii sârbi plănuiseră să-şi pună în

aplicare planul criminal şi consecinţele pe care acest incident urma să le aibă pe plan internaţional.

În noaptea de 27/28 iunie 1914, episcopul Joseph de Lanyi a visat că primea o scrisoare care-i anunţa moartea arhiducelui Ferdinand, moştenitorul tronului Austro-Ungariei. În vis, plicul cu chenar negru care îi era adresat se afla pe biroul său, iar episcopul era conştient de faptul că vestea pe care i-o aducea era înspăimântătoare. Deschizând plicul, a văzut, în locul unde trebuia să fie antetul, imaginea unei scene care îl avea în centru pe Ferdinand. Acesta se afla pe bancheta din spate a unei maşini, împreună cu soţia sa. Alături de ei se aflau un general, un alt ofiţer superior şi şoferul maşinii. Scena surprindea momentul în care doi oameni înarmaţi cu pistoale deschideau focul asupra cuplului regal. Textul scrisorii din vis era semnat de Ferdinand, care îl implora pe episcop să se roage pentru sufletul lui deoarece fusese victima unui asasinat politic în Sarajevo, în data de 28 iunie 1914, la ora 4 dimineaţa. Profund marcat de acest vis, episcopul de Lanyi voia să-l prevină pe Ferdinand, dar nu a mai avut ocazia să-şi ducă planul la îndeplinire. A doua zi dimineaţă, el a fost şocat aflând că Ferdinand fusese asasinat în timpul nopţii. Câteva săptămâni mai târziu, echilibrul fragil existent în relaţiile dintre marile puteri europene s-a rupt, fapt care a dus la izbucnirea războiului, după cum îi prevestise Ferdinand episcopului, în vis.

i Se poate ca premoniţia pe care Winston Churchill a avut-o să-l fi salvat în timpul bombardamentului german asupra Londrei, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. În loc să intre în maşină pe uşa obişnuită şi să stea pe locul său obişnuit, el s-a urcat în maşină pe altă uşă şi s-a aşezat în cealaltă parte a maşinii. Apoi a explodat bomba care ar fi omorât pe oricine ar fi stat pe locul unde stătea în mod normal Churchill.

i În 1952, Jeane Dixon stătea cufundată într-o

rugăciune în faţa statuii Fecioarei Maria din Catedrala St. Matthew din Washington. Astrolog şi profet, respectată deja pentru prezicerea independenţei Indiei şi a morţii preşedintelui Roosevelt, ea a fost copleşită de ceea ce avea să devină una dintre cele mai bine-cunoscute preziceri din istorie. Ea spune că a văzut interiorul întunecat al bisericii luminat de imaginea scăldată în Soare a Casei Albe a SUA, deasupra ei planând numerele sclipitoare 1-9-6-0. Atrasă ca de un magnet, conştiinţa sa a plutit spre intrarea principală, unde un bărbat tânăr, cu ochi uimitor de albaştri, stătea în prag. O voce interioară i-a inspirat ideea că acest bărbat tânăr, membru al Partidului Democrat, va fi ales preşedinte în 1960 şi că va avea o moarte violentă, în timp ce îndeplinea această funcţie. În 1956, ea şi-a descris viziunea lui Jack Anderson, editorul revistei *Parade Magazine,* acesta fiind începutul a ceea ca avea să devină cea mai confirmată predicţie din istorie. Viziunile ulterioare ale lui Jeane Dixon au fost legate de probe credibile: una, în octombrie 1963, când a avut viziunea umbrei mâinilor, care reprezentau moartea îndepărtând plăcuţa cu numele vicepreşedintelui de pe uşa biroului său. Ulterior a văzut literele o şi s pentru începutul şi d pentru sfârşitul numelui asasinului – (Os)wal(d). În luna noiembrie 1963, prietenii lui Jeane Dixon au remarcat preocuparea crescândă a acesteia pentru premoniţia nenorocirii tânărului preşedinte. Ea chiar a încercat să-l avertizeze prin cunoştinţele sale de la Casa Albă, însă, fără succes. Pe data de 22 noiembrie, în timp ce lua prânzul împreună cu prietenii ei, la Mayflower Hotel, din Washington, a devenit dintr-odată atât de îngândurată încât nu s-a putut atinge de mâncare. „Ceva îngrozitor i se va întâmpla azi preşedintelui”, a declarat ea. Cam în acelaşi moment, la o fereastră de la etajul întâi al unui depozit de cărţi din Dallas, Texas, Lee Harvey Oswald şi probabil şi alţi asasini amplasaţi lângă Dealy Plaza şi-au fixat armele asupra coloanei de automobile a preşedintelui Kennedy. La

Mayflower Hotel, Jeane Dixon şi prietenii ei sfârşiseră dejunul. Dintr-odată, orchestra a tăcut: dirijorul a anunţat că cineva tocmai trăsese un glonţ asupra preşedintelui. Prietenii lui Jeane au încercat să o liniştească, spunând că preşedintele este în afară de orice pericol. „Nu, a replicat ea, preşedintele a murit… veţi afla că este mort.”

În mai 1967, Elaine Morganelli, o casnică din California, a fost atât de mişcată de visul avut, încât i-a scris fratelui ei: „Pe 4 iunie va avea loc un atentat care vizează un înalt demnitar”. Elaine a presupus că este vorba despre preşedintele Lyndon Johnson. La sfârşitul zilei de 4 iunie, Johnson era, însă, viu şi nevătămat; în schimb, candidatul la preşedinţie, Robert F. Kennedy, a fost asasinat.

Relativ recent, s-a dezvăluit că John F. Kennedy ştia că urma să fie asasinat. Uimitoarea lui premoniţie, scrisă pe o bucată de hârtie şi păstrată de secretara personală a preşedintelui, a fost ţinută în secret timp de 36 de ani. Revelaţia lui Kennedy, ascunsă printre 60 000 de documente, a fost scrisă pe hârtie, în timp ce efectua un zbor transatlantic pe data de 5 iunie 1961. Preşedintele se întorcea acasă dezamăgit, în urma unei întâlniri infructuoase avute cu Hruşciov. „Ştiu că există un Dumnezeu, iar eu prevăd venirea unei furtuni. Dacă are loc pentru mine alături de El, sunt pregătit”, scria Kennedy.

Secretara Evelyn Lincoln a găsit acest bileţel, pe jos, în biroul preşedintelui, şi l-a îndosariat împreună cu alte hârtii. La doi ani după această premoniţie, John F. Kennedy avea să efectueze traseul fatidic din Dallas (Texas), în cursul căruia a fost asasinat.

i Clarvăzătorul Alan Vaughan a prezis asasinarea lui Robert Kennedy. El a visat că asasinatul avea loc pe holul unui hotel, sau al unui imobil similar. După cum a afirmat Vaughan, Robert Kennedy avea să fie împuşcat cu un singur glonţ, tras de o persoană ascunsă în spatele unor gratii. În realitate, asasinul, Sirhan Sirhan fusese pe

coridor, în faţa lui Kennedy, dar raportul medico-legal a scos la iveală faptul că Kennedy murise împuşcat cu un singur glonţ. Predicţia lui Vaughan a fost considerată foarte credibilă, deoarece el îşi ţinea un jurnal al viselor pe care le avea, iar cercetările asupra jurnalului au arătat că el nu adăugase nimic la ceea ce scrisese iniţial.

î La 10 martie 1981, publicaţia americană *Naţional Examiner* anunţa în paginile sale tulburătoare profeţia unui american care afirmă că „preşedintele Reagan va fi împuşcat, fără a fi însă omorât, cu un glonţ care va pătrunde în partea superioară, stângă, a pieptului". 20 de zile mai târziu, Reagan era împuşcat de către John Warnock Hinckley în timp ce ieşea din hotelul Hilton din Washington.

î În anul 1986, Grace Corrigan, mama astronautei Christa McAuliffe, a devenit brusc nervoasă şi agitată, înainte ca naveta spaţială Challenger, în care era îmbarcată fiica ei, să explodeze. Imaginile înregistrate pe pelicula video au surprins neliniştea lui Grace, înainte ca fiica ei să moară.

„Nu-mi dau seama ce se întâmpla cu mine", şi-a reamintit Grace Corrigan. „Aveam o presimţire. Chiar şi soţul meu mi-a spus, înainte de începerea numărătorii inverse: «Ştii, dacă aş putea, m-aş duce s-o dau jos pe Christa din navetă!»"

î Fermierul James L. Chaffin trăia împreună cu soţia şi cei patru fii în Carolina de Nord, SUA. În noiembrie 1909, el a redactat, în prezenţa a doi martori, un testament prin care îşi lăsa întreaga avere celui de-al treilea fiu. Peste aproape 10 ani, în ianuarie 1919, Chaffin a făcut un nou testament, în care dispunea împărţirea averii în părţi egale, între cei patru fii, obligaţi să îşi îngrijească mama. Noul testament, care era olograf, întocmit fără martori şi fără înştiinţarea vreunei persoane, a fost ascuns într-o Biblie.

După moartea lui Chaffin, survenită în anul 1921, s-

au executat dispoziţiile primului testament, singurul cunoscut, astfel încât întreaga avere a revenit celui de-al treilea fiu. Peste alţi doi ani, James, cel de-al doilea fiu, l-a visat de câteva ori pe tatăl său, purtând un palton vechi şi spunând: „Veţi găsi testamentul în buzunarul de la palton”. În cele din urmă, paltonul a fost găsit în dulapul fratelui moştenitor. În buzunar se afla o hârtie ce făcea referinţă la Biblie. În prezenţa unor martori, s-a răsfoit Biblia, iar între paginile sale a fost găsit testamentul. După examinări îndelungate, tribunalul a declarat cel de-al doilea testament valabil şi a anulat primul testament.

î La ultimul etaj al impozantei clădiri de douăzeci de niveluri, ce adăposteşte din 1969 nenumăratele servicii ale Scotland Yard, superintendentul Michael Highwmith conduce o secţie pe care colegii săi obişnuiesc să o numească, mai în glumă mai în serios, „cazanul vrăjitoarelor”. O poreclă nu lipsită de îndreptăţire pentru că secţia este însărcinată să rezolve toate acele afaceri care sunt în aparenţă inexplicabile şi în care intervin împrejurări stranii precum vrăji, apariţii de fantome, case bântuite, magii şi alte fapte de acelaşi fel, a căror cunoaştere este până la urmă determinantă în rezolvarea unor întunecate afaceri criminale.

Arhivele Scotland Yard plasează începuturile acestui serviciu la 30 mai 1884. În acea zi inspectorul John Sweeney tocmai sosise la birou când o putere bizară l-a îndemnat să iasă imediat şi să se îndepărteze de clădire fără vreun motiv aparent, ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată. A remarcat în trecere prin vestibul că orologiul arăta ora 9.20. După ce a ezitat o clipă între a coborî în Whitehall sau a o lua în sus pe Havmarket, s-a îndreptat către Parliament Square, având mereu impresia că este condus de o forţă străină. În acelaşi timp simţea o stare de rău greu de precizat, pe care nu şi-o putea explica în nici un fel. Se afla tocmai în dreptul casei primului-ministru de pe Downing Street când a auzit zgomotul unei explozii. Ca

ieşit din transă, a alergat repede înapoi. Ceasul său arăta ora 9.30. Un spectacol înspăimântător îl aştepta la Scotland Yard: o bombă cu întârziere, despre care s-a stabilit mai târziu că fusese plasată de terorişti irlandezi, făcuse să sară în aer o parte a imobilului în care se afla şi biroul său.

Inspectorul Sweeney a înţeles că-şi datora viata acelei puteri necunoscute, fără de care ar fi fost surprins în birou şi ar fi pierit în dărâmături. Din acel moment a început să se intereseze în mod foarte serios despre fenomenul premoniţiei şi despre cei care ar fi putut să-l ajute pentru a se folosi de acest dar singular spre a orienta mai bine o anchetă poliţistă. Una dintre primele sale reuşite a fost rezolvarea unei afaceri misterioase, cea a dispariţiei doamnei J.C. Holland. După toate presupunerile era vorba de o crimă, dar indiciile lipseau cu totul şi anchetatorii nu reuşiseră să dea de nicio pistă cât de cât plauzibilă. Presa a publicat nenumărate fotografii, în lipsă de altceva trebuind însă să se mulţumească cu imagini ale vilei în care locuise dispăruta şi ale grădinii acesteia. O cameristă care a citit din întâmplare un asemenea articol a exclamat, văzând pozele: „Iată visul meu”. Ea s-a prezentat la redacţia ziarului şi a arătat într-una din fotografii un punct situat între un copac şi zidul de incintă spunând cu siguranţă: „Acolo se află un cadavrul!". Convocată de urgenţă la Scotland Yard, ea şi-a confirmat declaraţiile fără nicio tulburare. A spus că văzuse în vis acea vilă şi acea grădină. Îşi amintea cu atât mai bine o serie de detalii cu cât, spunea ea, simţise un adevărat şoc „asistând” la îngroparea unui corp de femeie şi de spaimă se trezise. Anchetatorii au fost, desigur, sceptici, dar au cedat totuşi insistenţelor inspectorului Sweeney, singurul care o luase în serios pe femeie. S-a săpat pământul în locul indicat şi a fost descoperit trupul doamnei Holland. Ulterior s-a stabilit cu certitudine că femeia cu visul nu o cunoscuse pe victimă şi nici nu avusese ocazia să calce prin grădina acesteia.

î Familia Lavezzati din Fort John, statul american Iowa, este compusă din Aldo, tatăl, Lisa, fiica de şapte ani, şi Lenny, bunica acesteia. Până la data de 6 mai 1995, existenţa ei n-a fost tulburată în niciun fel, Lenny suplinind cu succes rolul mamei Lisei, decedată cu ani în urmă, într-un accident de maşină. Din când în când, complotând cu bunica ei, Lisa chiulea de la şcoală pentru a urmări la televizor un anume serial de desene animate, avându-l drept personaj principal pe detectivul Bruno. Fetiţei îi plăceau peripeţiile soldate cu descoperiri de infractori şi de comori ascunse. Ajunsese, spre satisfacţia bunicii şi uimirea tatălui, să anticipeze pe făptaşi şi asta o distra cel mai mult.

La începutul lui mai 1995, închipuindu-se detectivul Bruno, Lisa desenează cu ajutorul bunicii o hartă rudimentară a localităţii şi a vecinătăţilor. Ea ştia istoria locurilor, unde fortul comandantului John se războise cu indienii navajo în secolul trecut. Inspirată din desenele animate, fetiţa începe să facă vizite insistente în zona ruinelor fortului, aflate în marginea localităţii. Obsedată de comori, ea îl roagă pe tatăl său să sape în dreptul unui puţ secat din apropiere. Făcându-i pe plac pentru a-i scoate din minte astfel de idei, Aldo descoperă o galerie pietruită ce ducea în interiorul fortului. Imediat el anunţă autorităţile şi la 6 mai este descoperită o ascunzătoare conţinând bani şi însemne militare extrem de preţioase ale secolului XIX. Istoria statului Iowa primea astfel indicii foarte preţioase, iar Lisa Lavezzati a fost recompensată cu diploma de cetăţean de onoare al oraşului. Plină de demnitate, ea nu se dezlipeşte nici acum de ecranul televizorului, susţinând că desenele animate au făcut-o celebră.

î Cu o săptămână înainte de accident, Livia Gorun din Galaţi a văzut în oglindă imaginea soţului său grav rănit.

„La început am crezut că am vedenii”, mărturiseşte L.G. „Eram destul de obosită la sfârşitul acelei zilei şi aproape că n-am dat importanţă. Imaginea reflectată de

oglinda de pe perete era însă cât se poate de clară: plin de vânătăi, Gelu se afla pe patul de spital. După mulţimea firelor care-l înconjurau, era chiar în sala de reanimare. «Vedenia» asta a ţinut vreo câteva minute, timp în care eu mă simţeam de parcă cineva m-ar fi vrăjit. Apoi a dispărut şi în mod inexplicabil suprafaţa oglinzii s-a înroşit. Toate acestea s-au petrecut înainte cu o săptămână ca soţul meu să plece la Bucureşti în delegaţie, cu maşina întreprinderii."

Livia Gorun a aflat că soţul îi va pleca după marfa cu o zi înainte, uitând cu desăvârşire întâmplarea cu oglinda. Avea să-şi amintească în ziua următoare, când un telefon o anunţa că Gelu fusese internat în stare gravă la Spitalul de Urgenţă. În apropiere de Bucureşti, şoferul maşinii cu care plecase încercase să evite coliziunea cu o Dacie şi intrase cu toată viteza într-un pom de pe marginea şoselei. Gelu Gorun şi însoţitorul său fuseseră imediat transportaţi la spital.

„Nici nu apucase să ajungă unde trebuia", continuă L.G. „De-abia după ce am primit acel telefon, mi-am adus aminte ce mi se întâmplase cu o săptămână în urmă. Când am ajuns la spital, medicii m-au asigurat că Gelu va trăi şi mi-am dat seama că aveau dreptate. Dacă ar fi murit, eu cred că oglinda m-ar fi avertizat atunci, nu înroşindu-se, ci înnegrindu-se. "

î Lucia Korologos este o clarvăzătoare care şi-a demonstrat însuşirile parapsihologice într-un caz celebru şi anume acela al Cristinei Onassis. Premoniţia s-a produs înainte de moartea fiicei lui Aristotel Onassis. Lucia, împreună cu soţul său, se aflau, într-o seară, în propriul apartament din Rapallo. Ea răsfoia o revistă provenind din Grecia şi după câteva minute de lectură ochii ei s-au oprit asupra unei fotografii care o prezenta pe Cristina Onassis. Dintr-odată, înfăţişarea ei s-a schimbat şi Luciei i s-a părut că are în imagine o femeie suferindă, ca pe patul de moarte. Imaginea dezolantă a Cristinei, de fapt

clarviziunea, i-a provocat un adevărat şoc. Şi-a strigat soţul, anunţându-l că ea crede că Cristina Onassis se află într-un mare pericol şi că o aşteaptă chiar moartea. Ea l-a convins pe soţul ei de necesitatea de a o preveni pe Cristina.

Patru zile mai târziu, Stilianos şi Lucia Korologos se aflau la Paris în încercarea de a da de urma Cristinei, cunoscând faptul că ea îşi petrecea mai tot timpul în capitala Franţei. Au fost găzduiţi de o prietenă, Solange Roynette, care, aflând de premoniţia Luciei, i-a sfătuit să se adreseze mitropolitului grec din Paris, cunoscând că Cristina era foarte religioasă şi că patriarhul ar putea să le dea o mână de ajutor. În ziua de 15 octombrie 1988, mitropolitul ortodox Ieremia a putut afla de la Lucia, clarvăzătoarea, premoniţia ei. El a refuzat orice intervenţie, în acest caz considerând că o autoritate bisericească nu se poate baza exclusiv pe o discutabilă previziune. Soţii Korologos au poposit atunci în faţa casei din Avenue Foch, acolo unde era locuinţa Cristinei, dar ea era plecată în Argentina. În această situaţie, soţii Korologos au redactat o scrisoare explicativă. Scrisoarea recomandată a fost depusă la Oficiul poştal la 17 octombrie 1988. După o lună de zile, misiva le-a fost înapoiată fără nicio explicaţie. Era ziua în care Cristina Onassis deceda într-o baie la Tortoguitas Club, la 40 de kilometri de Buenos Aires, unde se afla şi căuta să-şi regăsească fericirea în braţele lui Jorge Tohomledgjoglu, care urma să devină cel de-al cincilea ei soţ.

Date fiind condiţiile dubioase în care a decedat, autorităţile au dispus să se procedeze la o autopsie. Conform datelor prezentate de medicul legist a rezultat că Cristina a decedat din cauza unui cocktail amestecat cu barbiturice, care i-au provocat un edem pulmonar acut. Accident? Sinucidere? Ultima variantă era imposibilă. Lucia Korologos susţine că nenorocirile care s-au abătut asupra familiei Onassis de-a lungul anilor constituie un

adevărat blestem, şi ele nu o vor ocoli nici pe Athine, fiica Cristinei. Stranie atitudine pe care numai timpul o va putea, eventual, confirma…

i În celebra revistă de parapsihologie *New Horizonts Research* este prezentat un caz extrem de interesant de premoniţie cu efecte judiciare. Anna Zmenak din Toronto (Canada) a visat că a primit un telefon de la Poliţie. I s-a spus că soţul ei nu va veni decât foarte târziu acasă deoarece „cineva a fost omorât”. Apoi, ea a văzut cadavrul unui bărbat, întins la marginea şoselei, ale cărui picioare fuseseră retezate. După ce s-a trezit, Anna Zmenak i-a povestit soţului visul avut şi l-a sfătuit să stea acasă, deoarece „cineva ar putea să moară, dacă el va ieşi”. Bărbatul a ignorat avertismentul soţiei şi a plecat cu maşina la serviciu. La întoarcere, pe şosea, a făcut o pană de motor. Domnul Zmenak a coborât din maşină şi a început să facă semne cu mâna celorlalte maşini care circulau cu viteză. Într-un târziu, a oprit un autoturism ce venea din sens opus. Şoferul acestuia a ţâşnit pur şi simplu din maşină şi a încercat să traverseze fără să se asigure. Un camion l-a surprins în mijlocul şoselei şi l-a strivit sub roţi. Cel care încercase să dea o mână de ajutor a murit instantaneu, iar domnul Zmenak nu putea să-şi mai ia ochii de la cadavrul acelui bărbat, întins la marginea şoselei, ale cărui picioare fuseseră retezate. Peste circa o oră Anna Zmenak a primit un telefon de la Poliţie. I s-a spus că soţul ei fusese martorul unui accident de circulaţie în care cineva fusese omorât şi va fi reţinut la secţie mai mult timp pentru declaraţii…

i Când Linda Kirby din Capetown (R. Sud Africană) i-a mărturisit logodnicului ei, Peter Mundell, că este amanta lui Neil Opperman, nu s-a gândit la urmările tragice care aveau să se declanşeze. A fost o eroare, pe care, din nefericire, a comis-o negândindu-se la prezicerea pe care i-o făcuse sora ei, Stella, în urmă cu câteva zile. Abia în momentul când a văzut lama cuţitului îndreptându-se spre

ea, şi-a amintit de funesta prezicere a surorii ei…

Nu era prima oară când Stella avea viziunea exactă a unor evenimente viitoare. În urmă cu cinci ani de la data întâmplării de faţă, în 1976, Stella i-a povestit surorii sale că a avut un coşmar şi că l-a văzut pe tatăl lor, John Kirby, atacat de doi indivizi, înarmaţi cu un cuţit. O zi mai târziu, Kirby a fost, într-adevăr, ucis cu un pumnal de doi răufăcători…

Rămase orfane, cele două surori şi-au căutat o slujbă pentru ca să-şi poată asigura existenţa. Linda a intrat secretară la o societate petrolieră şi s-a logodit cu colegul ei, Peter Mundell. Stella s-a căsătorit cu un prieten din copilărie.

Un an mai târziu, Linda a devenit amanta lui Neil Opperman, un tip cu funcţie importantă în conducerea societăţii petroliere. Era un bărbat frumos, care a fascinat-o pe Linda, determinând-o să înşele sentimentele lui Peter Mundell. Neil i-a mărturisit că este căsătorit de 15 ani, că e nefericit în căsnicie şi că e dispus să divorţeze de soţia lui în favoarea Lindei. Prudentă, Linda nu i-a spus nimic lui Peter. Se temea de gelozia lui şi de accesele de furie, care nu erau tocmai rare. Totuşi, obişnuia să plece în weekend cu Neil, pretextând că se duce la mama ei. Informată asupra situaţiei, Stella şi-a rugat sora să fie foarte prudentă, mai ales pentru că avusese un nou coşmar, în ajun.

În visul ei, Stella a văzut-o pe Linda în baie, când, deodată, asupra ei s-a repezit un bărbat înarmat cu un cuţit. Culmea, era Peter! Linda a ascultat-o, a zâmbit neîncrezătoare, fără să-şi amintească de previziunea anterioară, veche de cinci ani.

La 3 decembrie 1981, Linda era în baie şi bine dispusă fredona o melodie la modă. Doar cu câteva clipe înainte îi mărturisise lui Peter Mundell legătura ei cu Neil. Uitase de prudenţa recomandată de sora ei.

Deodată, a văzut chipul lui Peter, desfigurat de

gelozie şi ură, apoi, mâna lui crispată pe un cuţit. Într-o fracţiune de secundă, şi-a amintit de visul straniu al surorii ei. A mai apucat să scoată un urlet de spaimă, dar cuţitul l-a întrerupt, înfigându-se în inima ei.

A doua zi, mirat că Linda n-a venit la birou, Neil Opperman s-a dus acasă la ea. A găsit-o zăcând goală, în vană, cu trupul sfârtecat de lovituri de pumnal. A anunţat, imediat, poliţia. În timp ce Peter Mundell era interogat, la poliţie s-a prezentat Stella Kirby, sora victimei. „Ceea ce vreau să vă spun, poate să vi se pară o nebunie – a spus ea la poliţie. Am visat că Linda este ucisă de logodnicul ei, Peter. Sunt convinsă că el este autorul crimei."

Dovezile prezentate în acest sens l-au silit pe Peter Mundell să facă mărturisiri complete şi să-şi recunoască vinovăţia. A fost trimis în faţa instanţei de judecată, acuzat de crimă cu premeditare. Instanţa l-a condamnat la închisoare pe viaţă.

i Viaţa lui Michael Verducci a fost schimbată, aşa după cum îi place să spună „de un accident nenorocit". Până la vârsta de 40 de ani, Michael a avut o viaţă obişnuită, liniştită, „împănată" cu bucurii pentru care muncise foarte mult.

La 40 de ani se considera mulţumit, era medic stomatolog, avea propriul său cabinet pe una din străzile centrale din Miami, şi o clientelă destul de bună, care îi aducea un câştig frumos.

Pe 17 iunie 1986, Michael Verducci s-a dus la o petrecere cu mai mulţi colegi de facultate care-l căutau după ei la toate petrecerile în speranţa că-l vor însura. Părea o petrecere ca oricare: muzică, băutură, munţi de mâncare, prieteni, femei frumoase. Niciodată, nimeni nu ar fi putut bănui că acea zi îi va schimba viaţa.

La un moment dat, în toiul unor „probe de agerime", Michael s-a împiedicat de piciorul altui concurent, a căzut şi a suferit un accident urât, rănindu-se destul de grav la ochiul drept. A fost dus urgent la un spital, dar medicii i-au

comunicat că nu-l vor putea opera prea repede deoarece era foarte periculos. După îngrijiri şi tratamente speciale, Michael Verducci a înţeles că cea mai rapidă operaţie va putea avea loc abia peste şase luni, şi că în acest timp ochiul îi va rămâne acoperit parţial de o pată albă, ce nu putea fi încă îndepărtată. Medicii i-au mai spus că acea pată se putea retrage şi singură, şi l-au avertizat că s-ar putea să aibă ameţeli puternice.

Fără să vrea, Verducci a observat că de multe ori, când închidea numai ochiul stâng, în cel drept, acoperit parţial de pata albă, vedea într-o ceaţă verzuie un soi de film, ale cărui imagini se derulau cu o viteză foarte mare.

Câtăva vreme Michael nu a dat vreo importanţă imaginilor din ceaţa verzuie, până când o întâmplare l-a făcut să-şi dea seama de „darul" pe care-l căpătase. Astfel, într-o zi făcuse o mică pauză din cauza durerilor unei paciente şi o privea pe femeia din scaun. La un moment dat, a închis ochiul stâng: într-o ceaţă verzuie a văzut cum îi termina pacientei lucrarea, cum aceasta pleacă de la el, se plimbă prin oraş şi în final ajunge acasă unde îşi găseşte soţul mort, împuşcat în cap, şi casa devastată.

Pe loc, a crezut că este una din problemele medicale despre care fusese avertizat, dar seara la ştiri şi-a dat seama că ceea ce văzuse în ceaţa verzuie se întâmplase întocmai. Peste ceva timp, tratând-o pe aceeaşi pacientă, a rugat-o să-i povestească cum şi-a petrecut acea zi şi a aflat că lucrurile se întâmplaseră identic cu înşiruirea imaginilor din ceaţa verzuie.

După această descoperire a început să fie foarte atent la lucrurile pe care le observa în ceaţa verzuie din ochiul drept. După alte câteva verificări, care s-au dovedit a fi exacte, s-a gândit să facă o corelaţie între timpul scurs în „viziunea verzuie" şi timpul scurs în realitate.

Cronometrând, a observat că ceea ce în viziune dura zece secunde, în realitate însemna o oră. După ce a verificat şi acest lucru şi-a dat seama că într-adevăr

lucrurile parcurgeau viziunea exact în corelaţia de timp stabilită. Pentru început, acest lucru i s-a părut amuzant şi a devenit curios, exercitându-şi puterea „darului” asupra oricărei persoane cu care intra în contact. Apoi a început să se gândească mai serios, găsind că de aici se putea să iasă un câştig frumos, o afacere care nu presupunea prea multă muncă din partea lui, dar care i-ar fi putut aduce mult mai mulţi bani decât câştiga ca medic stomatolog.

Hotărându-se în acest sens, a urmat, de formă, cursurile unei societăţi ocultiste pentru a obţine o diplomă de specialist în fenomene paranormale şi una de clarvăzător. Apoi, cu ajutorul unui avocat şi-a înfiinţat o firmă de ghicit viitorul. După un început timid, faima i-a adus o grămadă de clienţi dintre cei mai bogaţi, iar banii curgeau efectiv. Renunţase la practicarea stomatologiei.

La început toate lucrurile erau bune şi frumoase, iar câştigul adus de noua meserie era nesperat. Michael Verducci se simţea un om cu adevărat norocos. Nici nu se mai gândea să-şi facă operaţie pentru îndepărtarea petei albe de pe ochiul drept, deşi din punct de vedere medical acest lucru începuse să fie posibil, ba chiar recomandabil. La un moment dat, medicii i-au spus că dacă nu se va hotărî să facă operaţia la vreme, s-ar putea să rămână veşnic cu acest defect. La această afirmaţie dorit alarmistă el s-a mulţumit doar să zâmbească.

Ulterior începutului însă, lucrurile s-au complicat, deoarece faima de prezicător foarte precis l-a făcut să aibă legături cu persoane din ce în ce mai dubioase, care, în schimbul unor sume exorbitante, cereau tot felul de previziuni dubioase. Aşa a ajuns să i se ceară servicii de către capii diferitelor mafii din oraş, servicii care de cele mai multe ori dovedeau interese contrare. Cu timpul, a mai apărut o problemă, ce se părea a fi fără rezolvare, deoarece şefii clanurilor mafiote rivale doreau să aibă, fiecare, exclusivitatea serviciilor sale ajungându-se de la oferte de bani, la ameninţări cu moartea.

De la un timp, Michael Verducci ajunsese să aibă clienţi numai indivizi dubioşi şi să fie urmărit tot timpul, ori de către oamenii acestora, ori de către oamenii poliţiei, care nu înţelegeau legătura lui cu atâţia indivizi periculoşi.

Viaţa îi devenise un calvar şi nu mai putea depinde de sine, făcea doar ce i se cerea, fiind foarte des ameninţat cu moartea. La un moment dat a găsit ideea salvatoare: operaţia de îndepărtare a petei albe, care probabil avea să aducă şi încetarea „darului" ce începuse să-i chinuie existenţa. De mai multe ori a încercat să-şi îndepărteze clienţii, spunându-le că este pe cale să-şi piardă darul, dar de fiecare dată se lovea de refuzul acestora de a-l crede, ba şi mai mult, de ameninţarea cu sechestrarea.

Soluţia nu putea fi decât una singură, o operaţie la ochi, una plastică şi apoi fuga într-un alt loc. Apelând la mai multe subterfugii a reuşit, cu bani grei, să-şi facă cele două operaţii şi să plece undeva în America de Sud, unde a trăit mai mulţi ani sub o identitate falsă şi cu un chip puţin schimbat. Abia acum patru ani s-a întors în SUA, unde i s-a oferit protecţie, în schimbul unor mărturii despre foştii săi clienţi mafioţi.

î 28 septembrie 1988, Minneapolis, statul american Minnesota. Ora 3,45 dimineaţa: William Cox, comanager la un restaurant de lux se întoarce acasă, pe jos, de la lucru. Strada e bine luminată. Nu a băut, e perfect lucid. Observă clar faptul că în faţa imobilului din faţa casei sale NU este parcată nicio maşină.

16 octombrie 1988, Tribunalul districtual Minneapolis: William Cox depune mărturie în instanţă, sub prestarea de jurământ, că în noaptea zilei de 28 septembrie NU a zărit nicio maşină parcată în faţa locuinţei sale.

30 octombrie 1988, Minneapolis. Cabinetul de lucru al psihiatrului dr. Jerom van Lenk: Robin Cox, 12 ani,

prezentând tulburări psihice acute, susţine că tatăl său minte şi că în noaptea de 28.09.1988 exista o maşină roşie parcată în faţa casei.

Notă preliminară nr. 1: prezenţa sau absenţa unei maşini de culoare roşie la acea adresă este esenţială pentru dosarul cu probe al acuzării, în cazul unei crime săvârşite în imobilul de vizavi de locuinţă lui William Cox.

Notă preliminară nr. 2: Robin Cox, fiul lui William, NU se afla în Min-neapolis în noaptea de 28.09.1988, ci la Saint Cloud, la peste 100 de kilometri distanţă!

Acestea sunt premisele conflictului izbucnit între tată şi fiu, având la bază un fapt aparent banal. Aflând din discuţiile părinţilor că tatăl urmează să depună mărturie de bună voie cu privire la acel aspect, Robin este uimit de afirmaţiile acestuia şi-l contrazice vehement. William Cox, nedumerit de înverşunarea cu care fiul îşi susţine ideea, îl tratează la început cu blândeţe, amintindu-i că nu are niciun interes în a denatura adevărul şi că el, Robin, se afla foarte departe de locul cu pricina… Discuţiile în contradictoriu, considerate de părinţi absurde, conduc la o degradare a psihicului lui Robin. Aşa cum avea să se constate încă de la prima şedinţă psihiatrică, băiatul suferă de anorexie mentală (refuz sistematic de a se alimenta, ca mod de răspuns la un conflict psihic), asociată cu indiferenţa afectivă faţă de părinţi şi cu ecolalie – una din formele de manifestare ale nevrozei obsesionale, concretizată prin repetarea involuntară şi lipsită de sens a ultimelor cuvinte auzite la interlocutor, sau „limbaj în ecou”.

2 noiembrie 1988, Tribunalul districtual Minneapolis: William Cox depune din nou aceeaşi mărturie în faţa curţii de juraţi.

3 noiembrie 1988, Minneapolis: Robin Cox refuză să mai meargă la şcoală, dând la iveală primele forme de

autism (retragere cvasitotală în lumea interioară, refuzul contactului cu lumea exterioară), îngrijorarea părinţilor creşte.

5 noiembrie 1988, Cabinetul de lucru al psihiatrului dr. van Lenk: sub hipnoză, Robin reafirmă că în noaptea cu pricina, o maşină roşie a fost parcată în faţa casei sale.

6 noiembrie 1988. Convorbire telefonică între dr. van Lenk (Minneapolis) şi Louise Klimms, mătuşa lui Robin (loc. Saint Cloud): Psihiatrul află cu stupoare că băiatul făcuse câteva desene, în perioada 27-29.09.1988, în care se pot vedea casa părintească şi o maşină colorată în roşu, staţionată în faţa ei!!

10 noiembrie 1988, Minneapolis. Cabinetul de lucru al psihiatrului dr. van Lenk: Dna Louise Klimms, mătuşa lui Robin, prezintă medicului, de faţă cu băiatul, patru desene stupefiante. Van Lenk nu pune la îndoială veridicitatea acestora şi realizează că are de-a face cu o premoniţie excepţională, în care subiectul şi-a materializat grafic o halucinaţie vizuală. Faptul că nu este crezut de propriul tată şi bănuiala că acesta minte în faţa instanţei în mod deliberat l-au transformat pe Robin într-un nevrotic: tulburarea conduitei alimentare, izolare de exterior (autism). Dr. van Lenk decide imediat să înceapă tratamentul psihiatric adecvat. Părinţii lui Robin sunt de acord, dar băiatul refuză în continuare să meargă la şcoală şi să dialogheze cu ei.

18 noiembrie 1988, Tribunalul districtual Minneapolis: este scos de sub urmărire penală Roy Denshire, suspectul principal. Motivul: mărturia martorului William Cox, conform căreia o maşină de culoare roşie NU a fost prezentă în data şi la ora crimei, la adresa respectivă (în faţa casei familiei Cox). Aflând acest

lucru, Robin Cox suferă o agravare psihică. Anorexia mentală acută devine totală: refuză orice alimentaţie.

19 noiembrie 1988, Minneapolis: dr. van Lenk propune părinţilor lui Robin internarea, pentru alimentarea forţată cu lichide. În aceeaşi zi, băiatul este internat la St. John Memorial.

21 noiembrie 1988, St. John Memorial: starea fizică a lui Robin se ameliorează. Dr. van Lenk îl supraveghează îndeaproape. Băiatul cere unei asistente cărbune şi foaie de desen. Sub privirile siderate ale medicului, el schiţează portretul unui bărbat de culoare, de vârstă incertă, cu trăsături destul de bine conturate, în colţul paginii desenează o spânzurătoare, cu laţul ştreangului anormal de mare.

22 noiembrie 1988, St. John Memorial: tatăl lui Robin examinează contrariat schiţa. Deşi fiul său nu-l văzuse niciodată pe suspectul principal şi nici nu ştia cum s-a produs crima, el recunoaşte portretul lui Roy Denshire, bărbat de culoare de 32 de ani, eliberat din lipsă de probe suficiente la 18.11.1988. Asasinatul se produsese prin strangulare cu un cablu metalic!! Întrebat de unde-l „cunoaşte”, Robin a răspuns doar atât: „El a fost ACOLO”.

6 decembrie 1988. Tribunalul districtual Minneapolis: – doi martori-surpriză susţin, sub jurământ, că în noaptea crimei au văzut o maşină roşie marca… în faţa respectivului imobil (vizavi de casa familiei Cox). Ei îşi explică tăcerea de până atunci prin telefoanele de ameninţare primite de la necunoscuţi. Instanţa decide, în faţa noilor probe, reanalizarea alibiului suspectului principal, Roy Denshire – al cărui portret fusese făcut în mod inexplicabil de Robin.

8 decembrie 1988. St. John Memorial: Robin Cox acceptă încă o dată somnul hipnotic. În această stare, băiatul de 12 ani reafirmă că maşina roşie fusese ACOLO, la fel şi bărbatul de culoare pe nume Roy Denshire. Aflând că acesta este iarăşi cercetat, starea psihică a lui Robin începe să se amelioreze, dar el refuză în continuare dialogul cu părinţii neîncrezători în afirmaţiile lui.

15 decembrie 1988. Departamentul de poliţie Minneapolis: D.H. şi W.L. recunosc faptul că au depus mărturie falsă în favoarea lui Roy Denshire, pentru avantaje materiale. Alibiul acestuia este anulat şi fostul suspect e pus sub urmărire.

16 decembrie 1988, la adresa lui Roy Denshire: având mandat de arestare, poliţiştii încearcă să-l imobilizeze pe suspect. Acesta fuge şi este rănit mortal prin împuşcare.

17 decembrie 1988, St. John Memorial: Roy Denshire, în stare critică, recunoaşte crima şi faptul că sosise la adresa victimei cu o maşină roşie. Coborâse, apoi însoţitorul plecase cu limuzina câteva blocuri mai departe, pentru a-l aştepta. Denshire decedează la ora 20.35. Începând din acea seară, starea psihică a lui Robin Cox se înzdrăveneşte rapid. Abia a două zi urma să afle că toate „viziunile” lui s-au confirmat.

20 decembrie 1988, St. John Memorial: William Cox cere scuze fiului său pentru faptul că nu l-a crezut. Robin este externat.

8 ianuarie 1989, Minneapolis: Robin Cox îşi reia activitatea şcolară la Vincent High School, dar se poartă în continuare cu răceală faţă de tatăl 1ui.

Concluzia psihiatrului van Lenk: fenomenele

parapsihologice infantile, cel mai adesea reale şi nu bazate pe fantasme alimentate de lecturi sau vizionări, trebuie acceptate ca atare şi nu respinse cu brutalitate. Singura care poate demonta o halucinaţie sau o fabulaţie este realitatea însăşi.

i Un şofer din Piteşti a presimţit cu 10 minute înainte că va avea un accident rutier. Tragedia s-a petrecut pe data de 5.11.1988. la ora 23.20, pe şoseaua ce trece prin comuna Mărăcineni (în apropiere de Piteşti). „În seara respectivă, fiind de serviciu – eram şofer la IRNE Piteşti – conduceam un autobuz de călători pe ruta Irne-Mioveni. După ultima staţie, Mioveni, unde au coborât şi urcat persoane, am simţit în burtă un soi de agitaţie ca şi cum aş fi avut în stomac un metal cu ventilator, care se învârtea cu o viteză insuportabilă!” – spune Gheorghe Bujdei din Piteşti.

Această senzaţie, mai mult decât neplăcută, l-a chinuit pe om până în apropierea localităţii unde avea să se întâmple accidentul; G.B. spune că nu va uita niciodată acea senzaţie cumplită de inutilitate.

„Pe măsură ce agitaţia sporea, simţeam că ceva nu este în regulă; deodată am auzit o voce clară care repeta întruna: «Nu te vei pensiona până nu vei avea un accident groaznic! Vei avea un accident... vei avea un accident...»” Teroarea a durat 8-10 minute, timp în care şoferul a crezut că trăieşte un coşmar.

„M-am tras de urechi, mi-am dat palme sănătoase, doar-doar voi scapă cu bine, dar vocea continua să-mi bubuie ameninţător în preajmă”. Avertizat, G.B. şi-a luat toate măsurile de precauţie, micşorând viteza şi rulând cât mai spre partea dreaptă a şoselei. Deodată, tocmai când autobuzul a pătruns în comună, din sens invers şi-a făcut apariţia o Dacie 1300 cu număr de Olt care circula, cu o viteză incredibilă, în zigzag. „Călătorii strigau înspăimântaţi să fac ceva, deoarece nebunul de la volanul maşinii care se îndrepta ca un bolid spre mine era,

probabil, un sinucigaş autentic. La circa 8-10 m în faţa mea Dacia a făcut un zigzag pe sosea şi a trecut pe sensul ei de mers. Am răsuflat uşurat crezând că am scăpat!", ne-a relatat G.B.

Inevitabilul s-a produs totuşi, şi, într-o clipită, maşina a trecut pe contrasens îndreptându-se în mare viteză spre autobuzul plin ochi. „În ultima fracţiune de secundă am văzut o lumină puternică, parcă ar fi fost un fulger, şi am auzit o bubuitură ca de trăsnet; partea din faţă a autobuzului s-a ridicat în sus la o înălţime de l,5 m, după care a căzut din nou pe şosea. Totul se terminase… ”

G.B. mărturiseşte că ceea ce a simţit în acele momente de coşmar nu poate fi descris în cuvinte şi că numai amintirea acelui infern îi produce groază. Mă rugam la Dumnezeu să mă ducă pe un vârf de munte sau pe o insulă, oriunde, numai să fiu singur şi să nu mai văd rămăşiţele împrăştiate peste tot – din Dacie n-a mai rămas nimic, decât volanul şi o bucată de tablă.

Din fericire, şoferul şi călătorii autobuzului s-au ales doar cu o spaimă grozavă, dar fără nicio zgârietură.

i Studentul la teologie, Steven Linscott, a descris cu atâta acurateţe o crimă pe care a urmărit-o în vis exact în momentul în care se petrecea, încât a fost considerat făptaşul omorului, omiţându-se în mod incredibil toate probele care dovedeau contrariul.

Era un bărbat masiv, cu umerii largi şi uşor încovoiat. Degaja o forţă brutală sub mantoul negru, care-i ajungea până la glezne. În faţa lui, aşezată pe o canapea, stătea o femeie blondă, cu părul tuns scurt, în jur de 20-25 de ani, îmbrăcată într-o cămăşuţă de noapte albă. Cum stătea ea, nu vedea că bărbatul ţinea ascuns la spate un baston de cauciuc. Dintr-odată, el se repezi înainte. Pe faţa femeii s-a întipărit o expresie de groază. Prima lovitură de baston i-a spart nasul, cea de-a două i-a plesnit obrazul. Femeia urla de durere… În acel moment, Steven Linscott s-a trezit din coşmar. A aprins veioza, şi-a pus ochelarii de miop şi s-a

uitat la ceas: era ora unu şi jumătate, în acea noapte de 11/12 iulie 1990.

„Ce faci?", l-a întrebat soţia lui, Lois. Steven a mormăit câteva cuvinte scuzându-se că a trezit-o din somn şi apoi a stins lumina. Se simţea înfricoşat, dar a adormit la loc. Imediat, coşmarul a revenit, violent! Bărbatul în negru o lovea sălbatic pe tânără, până când aceasta a rămas nemişcată pe canapea. Un braţ îi atârna, inert. Părea leşinată. Sau moartă. Era desfigurată. Bărbatul i-a aruncat o privire scurtă, apoi i-a sfârtecat cămaşa de noapte şi s-a repezit asupra trupului nemişcat.

Pentru a doua oară, Steven s-a trezit asudat şi cu inima bătându-i repede. S-a liniştit puţin şi s-a culcat la loc, dormind greu, fără vise, până dimineaţă.

A doua zi la prânz, Steven şi Lois au luat masa împreună cu nişte prieteni, în apartamentul lor de la intersecţia bulevardului Austin cu Oak Park, din Chicago. După masă, cei doi soţi au strâns vesela, în timp ce cei doi copii ai lor, Sarah (patru ani) şi John (doi ani) îşi făceau siesta la ei în cameră. La ora 14.15 s-a auzit soneria. Lois a deschis uşa şi, câteva secunde mai târziu, intra în cameră însoţită de doi necunoscuţi. „Sunt inspectori de la comisariatul Oak Park", i-a spus ea soţului. „A avut loc o crimă, astă-noapte, nu prea departe de noi..." „O elevă infirmieră, Karen Philipps, a fost asasinată la 30 de metri de apartamentul dvs.", a intervenit unul dintre poliţişti. „O cunoaşteţi?" Steven şi Lois nu ştiau nimic despre această fată. „Tipul a omorât-o cu lovituri de bâtă, înainte de a o viola", a continuat poliţistul. „N-aţi auzit nimic?" „Dormeam", a spus Lois. „N-am auzit nimic". Chiar dacă Lois n-a arătat, era îngrijorată. În dimineaţa aceea, Steven îi povestise coşmarul lui.

„Trebuie să vorbeşti cu poliţiştii", i-a spus Lois soţului ei, după ce aceştia plecaseră. „Poate te vor ridiculiza, dar nu se ştie niciodată dacă mărturia ta nu va ajuta la prinderea ucigaşului."

Steven era perplex. Până acum, niciodată nu remarcase să fi avut puteri de medium. Nu credea nici în visele premonitorii. Dar acum trebuia să recunoască faptul că a visat o crimă, poate chiar în timp ce se întâmpla. Steven, unicul fiu al pastorului din Houlton, studia teologia şi peste două zile urma să aibă examen la Noul Testament.

După ce s-a mai gândit puţin, Steven i-a spus nevestei sale: „Ai dreptate. Dumnezeu mi-a trimis acel vis, pentru a demasca asasinul."

În jurul orei 17.00, Steven Linscott s-a prezentat la comisariatul din Oak Park. L-a contactat pe inspectorul Robert Scianna, căruia i-a povestit coşmarul lui. „Foarte interesant!", a spus inspectorul. „Încercaţi să vă amintiţi toate detaliile. Din când în când lucrăm cu câte un parapsiholog. Ne va spune ce crede el despre acest vis. Asasinul era însurat?" „Posibil. Asta nu vă pot spune." „După părerea dvs., avea remuşcări?" „Nu pot să-mi dau seama." „După dvs., acest pervers ar fi putut fi oprit?" „Probabil că nu… "

La ora 19.00, întors acasă, Steven i-a povestit soţiei întâlnirea avută cu inspectorul Scianna. „Ciudat!" a remarcat Lois. „Întrebările pe care ţi le-a pus sunt stranii. Oare te suspectează pe tine?" „Nu cred. Poliţiştii ştiu că dacă aş fi comis crima, nu m-aş fi dus să le povestesc."

A doua zi, Scianna a vrut să-l vadă din nou pe Steven. „E doar o formalitate", i-a spus inspectorul. La comisariat, un infirmier i-a luat lui Steven Linscott probe de sânge şi de salivă. „Doar nu credeţi că eu sunt asasinul!" a protestat bărbatul. „Nu", a răspuns judecătorul. „Dar pentru că veţi depune mărturie, trebuie să ne asigurăm că nu aveţi nicio legătură cu această crimă". Cu toate acestea, inspectorul Scianna era convins că Linscott a asistat la crimă, sau chiar el era asasinul. „Ce poziţie avea victima înainte de a muri?" l-a întrebat inspectorul pe Steven. „Cu ce era îmbrăcată? Când a avut loc violul? Soţia ta nu mai face amor cu tine? Consideră că ajung doi

copii?” Panicat de faptul că era bănuit a fi criminalul, Steven a încercat să fugă, dar a fost prins şi băgat într-o celulă.

Cu toate că Steven a protestat, ancheta poliţiei s-a oprit în acel punct. N-au mai fost interogaţi alţi oameni, nici cei care bântuie noaptea pe străzi, nici obsedaţii sexual care se învârteau în zona bulevardului Austin. Inspectorul Scianna s-a mulţumit că avea un suspect.

Procesul lui Steven Linscott s-a derulat în luna mai a anului 1992. Pentru a convinge juraţii de vinovăţia lui Steven, procurorul Morrissey le-a dat să asculte înregistrarea interogatoriului, în care Linscott povestea visul avut. Ei au trecut cu vederea faptul că amprentele digitale găsite în camera crimei nu se potriveau cu ale acuzatului, că firele de păr găsite pe cadavru nu se potriveau cu cele ale inculpatului. S-au concentrat doar asupra faptului că Steven Linscott a dat toate amănuntele asupra desfăşurării crimei, pe care doar asasinul le-ar fi cunoscut. El a fost condamnat la 40 de ani de închisoare, adică pedeapsa maximă. A fost închis la Cook Country Department of Corrections – cea mai mare închisoare din SUA.

Avocatul lui Steven Linscott, Thomas Decker a reuşit, după trei ani, să convingă un ziarist de la *Chicago Herald Tribune,* David Protess, să facă o contra-anchetă. Studiind dosarul, ziaristul a descoperit un fapt incredibil, o probă care a scăpat tuturor: o batistă ce conţinea urme de spermă, ce aparţinea asasinului şi care se găsise lângă victimă. Nimeni nu ceruse expertiza acesteia. David Protess a informat judecătorul despre această descoperire şi a cerut redeschiderea cazului. S-a cerut o analiză genetică. Câteva săptămâni mai târziu, laboratorul a dat rezultatul: acele urme de spermă nu aparţineau lui Steven Linscott. Studentul la teologie era nevinovat.

Pe 17 august 1995, Steven Linscott a fost eliberat din închisoare.

i Cazul precedent nu a fost singular. O femeie cu puteri paranormale, care a avut o viziune asupra cadavrului unei tinere, a fost arestată şi ea pentru că ştia prea multe amănunte despre crimă.

Etta Louise Smith (28 ani), muncitoare la o fabrică de avioane de lângă Los Angeles (SUA), a avut o viziune în care a apărut cadavrul unei tinere. Ea a sunat imediat la poliţie şi a afirmat că „văzuse” cadavrul infirmierei care fusese dată dispărută cu o seară înainte şi că acesta era abandonat într-un canion. Chemată la secţie, Etta le-a spus ofiţerilor că ea credea că femeia fusese violată şi ucisă, asasinul lovind-o în ceafă. Viziunea ei s-a adeverit, dar Etta fost arestată.

Poliţiştii nu obţinuseră, până în acel moment, niciun detaliu despre crimă şi, astfel, au conchis că Etta era vinovată de moartea infirmierei. Ea a fost reţinută patru zile, până când au fost descoperiţi cei trei bărbaţi care fuseseră adevăraţii criminali. Mai târziu, Ettei Louise Smith i-a fost plătită suma de 24 000 de dolari de către poliţia din Los Angeles pentru prejudiciul pe care i-l adusese arestând-o.

i Reef Bay, Utah, SUA. În seara zilei de 17 octombrie 1992 soseşte la ferma lui Jim Winston un străin pe nume Daniel Keith, care cere găzduire şi hrană în schimbul muncii ca zilier. Gazda acceptă o şedere de două săptămâni şi, din vorbă în vorbă, află că Daniel vine tocmai din California, nu are familie şi speră să-l mai găsească pe tatăl său, dispărut de doi ani. Rătăcitorul nu ştie dacă acesta mai este sau nu în viaţă…

După câteva zile, Daniel – care dormea într-un hambar, fără să fie deranjat de disconfort – face o afirmaţie îngrijorătoare. El susţine, pe cel mai serios ton cu putinţă, că rămăşiţele pământeşti ale părintelui său se află îngropate sub grajdurile fermei şi că doreşte neapărat să le scoată la lumină. Jim şi soţia lui încep să se îngrijoreze, bănuind că au de-a face cu un „lunatic”. Ei refuză

categoric cererea insistentă a hoinarului şi, pe ascuns, cer ajutorul şerifului pentru a scăpa de oaspetele devenit atât de incomod şi chiar periculos.

La 22 octombrie, sub ameninţarea armei, Daniel Keith este îndepărtat de la fermă şi escortat de şerif dincolo de graniţele statului Utah. „Expulzatul” nu opune rezistenţă şi dă impresia că se supune somaţiei de a nu mai călca vreodată la reşedinţa familiei Winston.

Dar, peste numai două zile, în noaptea de 24 octombrie, Keith îi ia prin surprindere pe soţii Winston. Pătrunde în casă, îi imobilizează şi rupe legăturile telefonice. Purtarea lui este dementială, cei doi prizonieri îl privesc ca pe un paranoic violent şi nu îndrăznesc să se opună… După ce s-a asigurat că va putea acţiona în linişte, Keith goneşte caii dintr-unul din grajduri şi începe să sape într-un loc anume cu un târnăcop. Nu găseşte nimic din prima încercare. Timpul curge în defavoarea lui, căci odată cu ivirea zorilor se putea aştepta să se ivească la fermă vecini sau vreun trecător întâmplător. După mai multe tentative, Keith descoperă osemintele unui om. Începe înfrigurat să le cureţe şi să le depoziteze într-un sac. Examinând cu atenţie craniul, el tresare violent: exista o gaură care nu putea fi făcută decât de un glonţ!

Calm şi sigur pe el, Daniel Keith se întoarce în casă, îi eliberează pe cei doi ostatici şi le arată ceea ce descoperise. Soţii Winston sunt înmărmuriţi: acest necunoscut venit de atât de departe avusese dreptate. Mai mult, bizarul personaj afirmă că rămăşiţele pământeşti sunt ale tatălui său şi că, arătând spre craniu, „fratele meu l-a împuşcat în urmă cu doi ani şi trebuie să-şi primească pedeapsa cuvenită”!

24 octombrie 1992. Salt Lake City. Pentru a avea dovada oficială că scheletul şi craniul găsite sunt ale tatălui său, Daniel Keith cere o expertiză specifică. În acelaşi timp, el face câteva declaraţii uimitoare unui

ziarist: „În urmă cu doi ani, fratele meu, Brian, şi tata au plecat din California în Utah pentru a cumpăra un teren de fermă. În noaptea când au părăsit Pasadena, am visat cum Brian îl împuşcă pe tata în cap, în timp ce dormea, îl îngroapă şi pleacă cu toţi banii… Nu puteam să cred aşa ceva despre Brian, dar acum câteva luni visul a revenit nopţi la rând. Şi cum nu mai ştiam nimic despre nici unul din ei, am pornit să-i caut. Poliţia nu mi-a dat niciun sprijin, nu m-a crezut nimeni”…

26 octombrie. Expertiza confirmă faptul că rămăşiţele pământeşti găsite de Daniel Keith sunt ale lui James Keith, decedat de doi ani prin împuşcare în cap. Acum Daniel e văzut altfel de poliţie şi, conform spuselor lui, este dat în urmărire suspectul Brian Keith, dispărut şi el de doi ani.

28 octombrie. Daniel, întors la Pasadena, California, îşi îngroapă tatăl la cimitirul protestant. Stă ore întregi în faţa pietrei funerare, meditând la modul cum s-au petrecut faptele şi la locul unde s-ar fi putut refugia criminalul său frate… Într-una din zilele următoare, el are următoarea viziune: o siluetă greu de identificat păşeşte spre el pe o alee a cimitirului; când s-a apropiat suficient de mult, arătarea îi vorbeşte cu un glas asemănător cu al părintelui dispărut, spunându-i: „Minot este locul răzbunării tale, Minot este graniţa dintre bine şi rău!” Daniel n-a înţeles imediat acest mesaj. Ce-ar fi putut însemna acel „Minot”? Dar „graniţa dintre bine şi rău”?

30 octombrie 1992. Cu ajutorul unei hărţi detaliate, Daniel descoperă că la graniţa dintre SUA şi Canada există o localitate care se numeşte Minot! Dar drumul până acolo este lung şi extrem de costisitor, astfel că eroul nostru îşi vinde casa din Pasadena şi porneşte spre Minot, statul Minneapolis…

4 noiembrie. Ajuns în localitatea Minot, Daniel Keith îl caută în zadar pe Brian. Obosit şi sceptic, el se adresează poliţiei locale, prezentând şi fotografia fratelui. Astfel află că un anume John Lones, cu aceleaşi semnalmente, se găseşte în închisoarea statală de la Port Sand. Daniel obţine o întrevedere cu respectivul Lones… care nu este altcineva decât Brian Keith. Sub puternica emoţie a revederii fratelui, acesta recunoaşte că şi-a ucis tatăl, luându-i banii şi pornind o afacere la Minot…

Aici se încheie drama familiei Keith, reconstituită la vremea respectivă prin visele şi clarviziunile lui Daniel Keith. Fără relatările lui ieşite din comun, poliţia n-ar fi putut niciodată afla adevărul şi pedepsi criminalul. Este unul din cazurile autentice ale parapsihologiei, care fac din această bizară ştiinţă un punct de magică atracţie.

i Orlando, Florida (SUA), 24 decembrie 1994. Simone Bellamy, 18 ani, primeşte o felicitare de Crăciun de la o persoană necunoscută care semnează „Val”. Părinţii susţin că este o eroare, dar ea exclamă dusă pe gânduri: „Omul acesta mă caută”. Câteva minute mai târziu, studiind atentă cartonul viu colorat, îi şopteşte mamei sale: „Ce are cu mine acest Val?”

Tampa, Florida, 24 decembrie 1994. Lindsay Demick, prietenă a lui Simone, îi telefonează acesteia pentru a primi confirmarea că de revelion va sosi la Tampa. Simone ezită, cu gândul la bizara felicitare. Când îi spune lui Lindsay păţania, aceasta exclamă: „Şi eu am primit una de la Val, dar am aruncat-o la coş. O fi vreun nebun!”

Orlando, 25 decembrie: Simone nu vrea să iasă la cumpărături decât împreună cu mama sa. Se instalase sindromul agorafobiei (teama de a ieşi singur în locuri publice). Fără să-şi poată explica de ce, anulează o întâlnire cu iubitul ei, Tom Whilde. În seara aceleiaşi zile, ea exclamă, surprinzător, în toiul petrecerii de Crăciun: „Mama lui Tom e-n primejdie”.

Orlando, 26 decembrie: Lisa Whilde, mama lui Tom, e găsită înjunghiată. În casă se descoperă o stivă de felicitări semnate „Val”. Nu se ştie unde se află fiul defunctei. Simone telefonează îngrozită lui Lindsay şi-i spune: „Val soseşte la Tampa!” Lindsay se amuză pe seama ei. În seara aceleiaşi zile, în parcarea aeroportului din Tampa, o femeie e găsită strangulată. În poşetă are o felicitare iscălită „Val”.

Orlando, 25 decembrie. După o noapte plină de coşmaruri, Simone telefonează poliţiei. În mai puţin de o oră este făcut portretul-robot al lui Val. Fata pleacă împreună cu poliţiştii la Tampa.

Tampa, 25 decembrie, ora 16,15. Patrulând prin oraş în maşina poliţiei, Simone cere şoferului să oprească în faţa unui bistro. Dă semne de mare agitaţie. Oamenii în uniformă se năpustesc înăuntru. Pe baza portretului-robot, e arestat suspectul. Este Ralph Whilde, fratele mai mare al lui Tom, psihopat, cunoscut sub porecla de „Sfântul Valentin”. Îşi recunoaşte crimele şi susţine că o femeie i-a transmis SIDA.

Notă: Simone Bellamy a prezis în anii următori un scandal la Casa Albă, neînceperea unui nou război în Golf şi un grav accident de maşină al amicei sale, Lindsay. Este o persoană normală, perfect echilibrată, căsătorită acum cu Tom Whilde.

i Acest caz a făcut mare vâlvă la poliţia din Los Angeles pentru că un comisar, care a visat modul în care să dezlege o crimă, a salvat un nevinovat de la opt ani de închisoare.

Andreas Panarazi este numele căpitanului de vas al cărui proces a făcut multă vâlvă la Los Angeles. Cazul lui Panarazi a fost cu atât mai straniu cu cât căpitanul datorează faptul că se află în libertate unei revelaţii bizare avute de unul dintre angajaţii poliţiei din Los Angeles, care a reuşit să-i demonstreze într-un mod tare ciudat nevinovăţia. La prima vedere, cazul căpitanului de feribot

părea destul de simplu şi îl acuza incontestabil pe acesta de o crimă făptuită la bordul navei sale în seara zilei de 15 septembrie 1994. Atunci a fost descoperit în carlinga feribotului cadavrul unui bărbat înjunghiat, iar trei martori, membri ai echipajului navei *Mary 's,* au declarat sub jurământ că însuşi căpitanul era vinovat de cele întâmplate. O altă dovadă care-l incrimina pe Panarazi erau şi amprentele de pe cuţitul plin de sânge... Aşa se face că, fără a sta pe gânduri şi neţinând cont de intervenţiile disperate ale inculpatului, justiţia s-a grăbit să-l condamne pe acesta la opt ani de detenţie.

Din fericire, soarta a fost blândă cu armatorul grec, iar norocul acestuia s-a numit John Lee Wehcs, unul din angajaţii poliţiei din Los Angeles, care a visat într-o noapte modul în care să dezlege corect crima din seara zilei de

15 septembrie. „Ştiam că de rezolvarea acestui caz depinde promovarea mea – povesteşte John Lee Wehcs – şi pentru că nu vedeam deloc intriga crimei eram de-a dreptul disperat. Îngrijorarea era cu atât mai mare cu cât aveam senzaţia că omul acuzat de oribilele fapte era nevinovat. Neştiind cum anume să ies din impas, m-am adresat, în disperare, fratelui meu mort, care fusese de profesie entomolog. Acesta mi-a apărut într-o noapte în vis şi mi-a destăinuit argumentele care rezolvau cu succes complicaţia acestei crime". Când a destăinuit probele pe care îşi baza întreaga convingere, tânărul Wehcs a avut neşansa să constate cu surprindere că foarte puţini credeau în cele afirmate de el. „Noroc că m-am adresat unui coleg de breaslă care era de fapt tot entomolog – cum fusese şi fratele meu – şi el a sesizat că ceea ce susţineam era cât se poate de adevărat". Astfel, cazul a deconspirat o noutate, şi anume: crima – se crede – fusese înfăptuită în jurul orei 18, iar autopsia victimei avusese loc a doua zi la ora

16 – adică după 22 de ore de la asasinat. Autopsia descoperise în trupul victimei câteva ouă de muscă verde, fapt care, pe moment, n-a prezentat importanţă. „Ştiu că în această lună muştele verzi nu mai sunt active de la o anumită oră, care precede ora 18, deci dacă crima ar fi avut loc la această oră, larvele n-ar mai fi avut vreme să se dezvolte şi să lase ouă. În plus, căpitanul sosise la bord cu doar două ore înaintea crimei. Aşa că Panarazi este total nevinovat, pentru că victima a fost ucisă, probabil, în cursul dimineţii respective”, şi-a încheiat poliţistul pledoaria.

i Ofiţerul de poliţie Don Sabel şi adjunctul său Robert Sass au recepţionat mesajul, în care semnalmentele celor doi făptaşi erau cât se poate de vagi. Victimele jafului erau soţii Lambardi, care, de emoţie, nu erau în stare să furnizeze poliţiei date utile pentru urmărire.

Fără a putea indica vreun motiv, ofiţerul Sabel dădu ordin şoferului să intre pe strada Mack. Tot intuitiv, dădu un ordin şoferului să oprească, sări din maşină şi se îndreptă spre un individ care tocmai voia să intre într-un restaurant. După un scurt dialog, Sabel îl aresta pe respectivul. La percheziţie, asupra acestuia s-a găsit o sumă mare de bani şi ceasul de mână al doamnei Lambardi. În timp ce colegii nici nu prea ştiau încă pe cine caută, Sabel îl depusese deja pe arestat la secţia de poliţie.

Coincidenţă (iar!) am putea spune. Desigur, dacă ar fi un caz izolat. Dar ofiţerul Sabel procedează în majoritatea cazurilor în acest fel şi nu se înşală niciodată. Dovada o constituie un lung şir de avansări şi decoraţii. Când Sabel începe să-i pună unui străin întrebări, în mod aparent fără vreun motiv, atunci motivele lui sunt, în adevăratul înţeles al cuvântului, mai profunde. El însuşi nu le cunoaşte – iar noi putem, cel mult, să le bănuim…

„Un poliţist cu fler”, vor zice scepticii – şi ne putem pune imediat întrebarea ce-i aia fler şi cum se face că milioanele de criminalişti din toată lumea nu-l au, cu toate

că mulţi dintre ei ştiu observa mai bine, ştiu să combine datele mai bine şi au o pregătire mult mai cuprinzătoare în materie.

i Care autor de romane poliţiste se încumetă a merge până acolo cu absurditatea încât să-şi imagineze asasinul trădat de un vis?

Şi, totuşi, asta s-a întâmplat în viaţa reală, atunci când Eric Tombe dispăru într-o zi fără urmă. El fusese asasinat de către un partener de afaceri, care-şi închipuise că dacă ascunde cadavrul în fundul unui puţ adânc, dintr-o fermă părăsită, poate sta liniştit.

Cercetările poliţiei ajunseseră într-un punct mort, când tatăl lui Tombe, care era preot, avu un vis foarte edificator. Se făcea că trupul fiului său zăcea în fundul unui puţ, intrat pe jumătate într-o gaură. În ziua următoare preotul descrise poliţiştilor viziunea sa, dar aceştia nu prea aveau loc pentru vise în sistemul lor practic. Mai mult cu ideea de a-l linişti pe bătrân decât în speranţa de a rezolva ceva, ei întreprinseră cercetări la o fermă părăsită din Kenley. Sub bălării descoperiră trei puţuri. Primele două au fost examinate fără niciun rezultat. Dar în al treilea se găsi o spărtură asemănătoare aceleia din visul tatălui şi, când bolovanii fură daţi la o parte, descoperiră rămăşiţele dispărutului.

Rănile pricinuite de gloanţe pe cadavru, precum şi alte detalii au dat indicii suficiente pentru descoperirea şi condamnarea asasinului – care fusese trădat de visul părintelui victimei.

i Corpul unei persoane vârstnice, dată dispărută, a fost regăsit cu ajutorul indicaţiilor date poliţiei neo-zeelandeze de o femeie care a afirmat că a văzut în vis locul unde se află cadavrul. Conform celor relatate de postul de radio, primele cercetări ale autorităţilor locale rămăseseră fără rezultat, până în momentul când o femeie, care a cerut să i se păstreze anonimatul, a împărtăşit poliţiei un vis pe care-l avusese, cerându-i să orienteze

investigaţiile mai spre nord. „O văd, este într-o groapă”, a spus ea. Şi, într-adevăr, mai la nord şi într-o cavitate, a fost găsit corpul Ednei Alridge, dispărută în timpul unei plimbări, lângă strâmtoarea Marlborough.

i Simon Daleworth, american din Denver, s-a confesat soţiei de multe ori, relatându-i un vis în care apărea îmbrăcat într-o ţinută elegantă, de excepţie, pe care nu numai că n-o poseda, dar nici nu intuia cu ce prilej ar putea-o folosi. Faptul se petrecea în 1988. Daleworth este ziarist şi duce şi acum o viaţă normală, fără nicio urmă de spectaculozitate.

Iată însă că în 1992, el este fără voia lui protagonistul unui eveniment dramatic. Aflat într-un market periferic din Denver, el asistă, în calitate de cumpărător, la un jaf. Făptaşii ţin sub presiunea armelor pe cei prezenţi, îi uşurează de cărţile de credit şi şterpelesc toţi banii găsiţi. Daleworth avea la el, ca întotdeauna, un aparat de fotografiat profesionist. Cu cea mai mare discreţie, el a reuşit să facă peste zece poziţii cu infractorii. A doua zi, pe prima pagină a gazetei *Denver Tribune,* pozele lui apar în cea mai mare splendoare. Era un caz de excepţie, care a dus la creşterea tirajului şi prinderea în timp util a borfaşilor… Şi ziaristul nostru (conform cu *Reader’s Digest)* a trebuit să participe la o gală de premiere, oferită de primărie, înveşmântat în… smoking.

i Erma Lee Alexandre din Detroit a avut în vis o premoniţie îngrozitoare despre moartea violentă a fratelui său – dar, în pofida acestui avertisment, ea nu a fost în stare să-l salveze!

„În noaptea dinaintea morţii lui Timmy am avut un coşmar oribil, povesteşte Erma care a câştigat un premiu pentru că a relevat o întâlnire reală cu supranaturalul. În vis, am fost în primul rând înconjurată de întuneric. În acelaşi timp, simţeam că pierd mult sânge. Apoi, am simţit că sunt trasă într-o gaură neagră fără sfârşit. Mă simţeam

neajutorată. Mi-am dat seama că sunt pe moarte. Am auzit o voce. Cu un ton disperat striga la nesfârşit: Nu, nu, nu. Nu sunt încă pregătit să plec. Apoi, m-am trezit şi am răsuflat uşurată. Am fost fericită că nu a fost decât un vis – sau cel puţin aşa am crezut atunci."

Dar a doua zi, coşmarul femeii a devenit realitate. Fratele său, Timmy, muncitor de 23 de ani la un magazin de piese de schimb auto din Detroit, a fost împuşcat de un hoţ care a intrat în magazin şi a tras în el.

„L-au transportat de urgenţă la spital şi au încercat să-l ţină în viaţă, povesteşte Erma, dar glonţul a atins inima. A pierdut prea mult sânge şi a murit pe masa de operaţie."

Numai atunci şi-a dat seama de sensul visului ei straniu. „Mi-am spus: Doamne! Vocea pe care am auzit-o a fost a fratelui meu, Timmy, strigând după ajutor. El era pe moarte – nu eu. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama mai repede de înţelesul lucrurilor ca să-l fi putut salva," a relatat plină de durere sora victimei.

i În timp ce se afla în vacanţă la Las Vegas, Sue Fletcher (29 ani), graficiană, a visat că hoţii i-au prădat locuinţa, de la marginea oraşului Chicago. Imediat, cu imaginea spărgătorilor întipărită în minte, a sunat la sediul poliţiei din Lakeview Park, Illinois, şi a raportat cazul. Dar când a specificat că de fapt ea se afla în Las Vegas în vacanţă şi că a visat jaful, dispecerul i-a închis imediat telefonul. „Am crezut că e nebună. Parcă ce, era pentru prima dată când primeam astfel de telefoane", explică dispecerul.

Sue însă nu s-a lăsat. A insistat ca poliţia să verifice dacă totul era în ordine la locuinţa sa din Chicago.

„Ideea mi se părea atât de nebunească, încât m-am hotărât să mă distrez puţin, mai ales că ştiam că o maşină cu o patrulă a poliţiei se învârtea prin zona aia", continuă să povestească dispecerul.

Totuşi, spre uimirea tuturor, în casa lui Sue se aflau

doi hoţi. Au fost surprinşi exact în momentul în care unul dintre ei deconectase computerul Macintosh cu intenţia de a-l include în pradă.

„Escrocii ăia erau tot atât de şocaţi ca şi noi”, a spus şeful patrulei de poliţie, ofiţerul Hank Lutz. „Ei dăduseră târcoale casei şi ştiau că doamna Fletcher nu se află în oraş. În spatele casei se afla parcat un camion în care urmau să încarce bunurile furate, apoi s-o întindă.”

Sue a declarat ulterior că niciodată nu a mai avut un astfel de vis şi mai mult decât atât, niciodată nu a manifestat interes pentru paranormal. „Totul părea atât de real în visul meu, încât nu m-am îndoit nicio clipă că nu ar fi adevărat. De aceea am insistat atât de mult la poliţie. Simţeam până şi mirosul indivizilor ăia.

Cred că teama pentru computerul meu, care mi-a luat aproape un an de economii pentru a-l cumpăra, m-a făcut receptivă la orice. Am dat 5 000 de dolari pe el şi îmi este de mare folos în munca mea de grafician.”

Cei doi hoţi, Washington Harris (18 ani) şi Jefferson Lewis (19 ani) au fost arestaţi şi au primit fiecare câte cinci ani de detenţie. „Am aflat cu ocazia asta că cei doi mai jefuiseră alte câteva case din aceeaşi zonă, aşa că ne-am gândit să-i «reţinem puţin»", a spus şeful poliţiei.

i Braşoveanca Elena Tarhon a demonstrat că are premoniţii care o pot scoate din multe încurcături. Femeia a salvat astfel mica avere pe care o ascundea în casă.

Într-o marţi după-amiază, casa familiei Tarhon a fost spartă. Hoţii au forţat uşa cu o rangă şi au pătruns în locuinţă, profitând de faptul că proprietarii se aflau în Piaţa Traian, unde au o mică afacere. Spărgătorii au întors pe dos toate lucrurile, au golit dulapurile şi debaraua, căutând bani şi bijuterii. Nu au furat nimic, deşi în casă erau ascunse 60 milioane de lei şi mai multe bijuterii din aur. Toate au scăpat de mâna hoţilor, după ce Elena Tarhon a visat că-i vor fi furate şi le-a schimbat ascunzătoarea. „Banii erau în dulap. Noaptea am visat-o pe bunica mea,

care-mi spunea să-i iau de-acolo, să-i ascund mai bine pentru că îmi vor fi furaţi. Dimineaţa, i-am ascuns în altă parte, şi hoţii nu i-au putut găsi", a declarat Elena Tarhon.

Sertarul în care se aflaseră toţi banii, adică 60 milioane de lei, şi bijuteriile familiei a fost întors pe dos de hoţii care au pătruns în casa familiei Tarhon.

i Revista *Magazin* din 25 martie 1999 i-a dedicat un articol unei previzionare din România pe nume Alexandra Badea. Pe lângă capacităţile sale de vindecare a unor bolnavi incurabili, frapează cea privind descoperirea unor infractori. Iată esenţa respectivului articol în acest domeniu.

„Printre pacienţii Alexandrei se numără şi persoane disperate, cărora li s-a furat aproape totul din casă; sau persoane care simt în propria lor locuinţă «puncte malefice», adevărate zăcăminte ale răului, active şi adeseori perturbatoare. Cu acestea din urmă se ocupă, după cum ştim, radiesteziştii. Dar, la fel ca ei, Alexandra le poate identifica. Mai spectaculoase sunt situaţiile când vizualizarea unui furt se efectuează prin reproducerea imaginilor prezente în momentul comiterii furtului.

Iată un exemplu care a suscitat, cu puţin timp în urmă, uimirea tuturor. O doamnă îi relatează Alexandrei că i s-au furat din apartament toate lucrurile de valoare, adunate în zeci de ani. Alexandra ascultă. Nicio reacţie nu apare pe chipul ei. După ce a înmagazinat bilanţul hoţiei, îşi provoacă transa. «Absentează» din cameră mai multe minute, singură se trezeşte, îşi revine din efectele provocate şi, ca şi cum s-ar fi aflat în apropierea hoţilor, începe să relateze. O menţiune trebuie făcută: ea nu vizualizează identităţi, ca pe o filă de buletin de identitate, ci persoane care, într-un moment sau altul, s-au aflat în apropierea, în compania, în situaţia de prieteni cu păgubitul.

După enumerarea prezumtivă a posibililor răufăcători, Alexandra cere să se elimine toate aceste

bănuieli. Cu precizie, spune: «Cei care v-au furat vă sunt apropiaţi. Cu un timp în urmă i-aţi invitat la voi. V-au admirat casa. Ai făcut o greşeală arătându-le lucrurile tale, încântată fiind de ele. Aţi stat la masă cu toţii. Vă cunoşteau bine casa. Ei sunt aceia care v-au furat. Lucrurile se află în ceva ce pare o laiţă, dar laiţa respectivă are un capac. Nimeni nu bănuieşte că-i un capac acolo. El se ridică într-un anumit fel. În acea ladă-laiţă se mai află şi acum lucrurile voastre.» Fără să fi ştiut de acea prietenă, de vizită, de masa de familie, Alexandra le-a enumerat pe toate. Toate au fost confirmate de femeie. Expunerea s-a făcut cu o acurateţe de peliculă de film.

Gesturi, discuţii, numărul persoanelor, lucrurile arătate, aprecierile oaspeţilor, totul, totul."

i În lungile mele peregrinări prin ţară ca ofiţer, expert în afaceri judiciare, din cadrul Direcţiei judiciare a Inspectoratului General al Miliţiei, am poposit şi într-un sat de munte din judeţul Bihor. Aici am întâlnit un şef de post care mi-a relatat cazul care urmează şi care era convins că există o forţă mai presus de noi ce nu poate fi văzută sau verificată, dar care l-a ajutat de multe ori.

„Odată, Floarea, o femeie de 25 de ani, de aici din sat, a fost violată. Doi inşi au intrat noaptea peste ea şi au batjocorit-o cum au vrut ei. Era noapte când s-a întâmplat toată povestea şi femeia nu a putut să-i vadă. După aia au plecat fără să ia din casă un cap de aţă. Când a scăpat de ei, femeia a venit la post. Era de serviciu un sergent-major, Neculai Chiţă, un băiat de prin Vaslui, de loc. Băiatul intrase în miliţie de curând şi nu ştia meserie. De la post au venit la mine şi am mers cu ei la locul faptei. Acolo, nici cea mai mică urmă care să trădeze identitatea violatorilor. Cunoşteam bine oamenii din sat şi mi-am întocmit un cerc de suspecţi. Am adus la post vreo trei, patru, când apare Neculai şi-mi spune că mă cheamă afară unul, Carol Ghioruz, care are să-mi zică ceva. Ghioruz ăsta avea vreo 60 de ani şi era nebun cu certificat. Dacă ar fi fost altul, nu

m-aş fi dus afară la el, dar pentru că era Ghioruz am ieşit, că-mi era simpatic şi era un nebun blând, care mă ajuta la treburile din gospodărie pentru un blid de mâncare şi câteva ţigări. Cum m-a văzut, mi-a făcut semn să vin cu el undeva unde nu putem fi auziţi.

— Ce e, mă, Carole?

— Dom' şef, ştiu cine şi-a bătut joc de Floarea. Au fost doi. L-am visat eu pe unul că a venit şi mi-a spus cum a făcut.

Mi s-a părut ciudat. Făcusem în aşa fel încât să nu se afle că au fost doi. Nu ştiam decât eu, Floarea şi Chiţă. Dacă nu-mi spunea că au fost doi, nu-l ascultam.

— Dormeam în grajd la Păuna şi am visat că a venit la mine Istvan Boros, băiatul tâmplarului din Păluca. Era beat şi se lăuda că s-a culcat cu Floarea. Zicea că seara se întâlnise cu bărbatu-său, Ioan, când pleca la Oradea cu o ocazie, şi că atunci i-a venit ideea. Dar nu a avut curaj să vină de unul singur. Şi-a luat un prieten, dar nu a vrut să-mi spună cine era ăla. Zicea că au sărit gardul în curte şi de acolo au intrat pe fereastră. După ce şi-au bătut joc de femeie, au plecat pe unde veniseră. Era necăjit că, atunci când a sărit gardul înapoi, şi-a pierdut un briceag în formă de peşte. Zicea că i-a scăpat din buzunar şi n-a ştiut.

Deşi eram în dubiu dacă să cred sau să nu cred ce-mi spune, mi-am zis că trebuie să verific treaba cu briceagul. „Mai ştii, poate e adevărat!" Şi, să vezi minune! Am găsit briceagul lângă o cucută. Era din acela de opt cm, cu lama ruptă de la jumătate şi ascuţită din nou. Având proba, m-am dus şi l-am luat ca din oală pe Boros. A fost de ajuns să-l strâng niţel cu uşa şi a spus şi ţâţa pe care a supt-o de la mă-sa. Ştii cu cine fusese? Cu tac-su!" **3.9. Coşmaruri salvatoare**

i Nu puţine sunt cazurile în care oamenii constată că forţa gândurilor lor pune în mişcare energii nebănuite. Un astfel de exemplu este prezentat de revista *Maxi.* Antoine

Dauvillier, 52 de ani, din Beauce (Franţa), a salvat viaţa unui om în condiţii considerate, practic, imposibile.

Antoine ajunsese să se teamă de momentul în care trebuia să se culce. Un coşmar se repeta, obsedant, la intervale regulate. Imaginile din vis se derulau prin faţa lui, ca într-un film: în visul lui, Antoine conducea pe un drum de ţară lăturalnic. Pe bancheta din spate se afla, de fiecare dată, micuţa Lucie, fiica lui. Deodată, un zgomot surd te ducea cu gândul la o explozie de cauciuc. În momentul următor, se auzea scrâşnetul roţilor şi peisajul devenea halucinant... În secvenţa imediat următoare, Antoine se găsea în faţa maşinii în flăcări, de data asta. Lucie rămânea, în fiecare coşmar, închisă în maşina cu portierele blocate. Tatăl disperat îşi vedea fiica pierind în flăcări, în timp ce el nu putea face nimic. Aceste imagini terifiante s-au repetat ani de zile. „Mi-am zis că acest vis trebuia să fie o premoniţie”, povesteşte Antoine Dauvillier. Explicabil de ce, în toată perioada copilăriei fiicei sale, el a refuzat să conducă atunci când Lucie se afla în maşină, fără ca Louise, soţia sa, să bănuiască vreodată motivul comportamentului său.

Într-o frumoasă zi de primăvară a anului 1995, Antoine urma să înţeleagă că obsedantul său vis avea o altă semnificaţie...

În acea dimineaţă, Antoine era singur în maşină, pe un drum de lângă Beauce, în spatele unui camion cu remorcă. El a depăşit camionul şi, în acel moment, a auzit un zgomot de explozie. Privind în oglinda retrovizoare, a înţeles că nu el se afla în pericol, ci camionul pe care-l depăşise. Şoferul camionului nu reuşea să menţină controlul asupra vehiculului, astfel încât, în ciuda manevrelor disperate, nu a reuşit decât să se izbească de un copac şi să se răstoarne în şanţ, blocând portiera stângă. Vaporii de benzină ieşeau din rezervor. Incendiul era iminent... Ajuns lângă camion, Antoine îl auzea pe şoferul camionului cerându-i deznădăjduit ajutorul.

Imagini din vis se suprapuneau peste cele din realitate. În mai puţin de un minut, camionul a fost cuprins de flăcări, înalte de trei metri.

„Eram blocat de o furie incontrolabilă, îşi aminteşte Antoine, urlam la flăcările duşmănoase, ca şi cum ele ar fi fost vii. După aceea, nu-mi mai amintesc nimic. Am redevenit lucid când stăteam pe asfalt, cu mâinile arse. Lângă mine, şoferul camionului, întreg şi nevătămat". La sosirea echipajelor de salvare, acesta va spune că l-a văzut pe Antoine smulgând portiera rămasă deasupra, deşi aceasta era deformată şi înţepenită, în urma impactului cu copacul. Degeaba a încercat toată lumea să spună că aşa ceva era imposibil, şoferul repeta fără încetare: „Am văzut eu cum a smuls portiera din balamale". La rândul său, Antoine povesteşte: „N-am ştiut că furia poate decupla forţa unui om. Am transpus visul în realitate şi asta m-a înfuriat. Mi s-a părut nedrept! Această furie, programată în lungi ani de coşmaruri, mi-a dat forţa să pot salva viaţa unui om".

i Margareta Scher a fost chinuită într-o noapte de un coşmar teribil: se făcea că un candelabru aflat în camera copilului se prăbuşea peste băieţel, ucigându-l. Afară era un vânt năprasnic, cerul se întunecase, deşi ceasul arăta ora 5 dimineaţa, când, de obicei, se lumina de ziuă. Margareta s-a trezit leoarcă de sudoare. L-a sculat din somn pe soţ, i-a relatat coşmarul pe care l-a avut, dar el a sfătuit-o să se calmeze şi să se culce la loc. Nu era decât un vis. Dar Margareta, cuprinsă de nelinişte, spre a evita primejdia, l-a luat pe copil în patul ei. S-a uitat pe geam: cerul se înseninase, exact în antiteză cu visul ce-o chinuise. Peste câteva ore soţii Scher au fost treziţi de un zgomot puternic venit din camera copilului. Semăna a explozie. Alergând în grabă acolo, au fost martorii unei scene de groază. Candelabrul se prăbuşise în mii de ţăndări peste pătuţul de copil. Margareta s-a uitat la ceas. Acum era ora 5 dimineaţa – ca în coşmar – vântul bătea sălbatic şi ploua

cu găleata. Un vis înspăimântător se metamorfozase în realitate.

3.10. „Voci” salvatoare

i Margaret Wollner, casnică, trebăluia în bucătăria noii case din Witzehelden, Germania, pregătind prânzul, când, brusc, a apărut fugind fiul ei, Joachim, în vârstă de 10 ani. Înfricoşat, stătea în pragul uşii şi urla: Mamă, ieşi repede din bucătărie, se va întâmpla ceva îngrozitor! Doamnei Wollner i-a fost suficientă o privire asupra feţei palide a fiului ei pentru a realiza că acesta nu o minte. Luând-o în braţe pe micuţa Ulrike, de trei ani, a părăsit în fugă locuinţa.

La câteva secunde, o bubuitură cauzată de gazele degajate dintr-o conductă defectă a cuprins tot imobilul. După eveniment, doamna Wollner l-a întrebat pe băieţel cum a putut anticipa explozia. Habar nu am – a răspuns Joachim. Pur şi simplu, ceva în cap îmi spunea că ceva avea să se întâmple. O voce îmi tot repeta: „Du-te, cheamă-ţi mama şi sora afară din casă, altfel va surveni ceva groaznic”. Replica mamei: „Este o minune. Nici acum nu pot realiza acest lucru.”

Prof. Hans Bender, de la catedra de parapsihologie a Universităţii Freiburg, explică evenimentul într-un alt mod: Există oameni dotaţi cu acest al şaselea simţ. Aici, la universitate, am analizat ani de-a rândul fenomene asemănătoare, în care subiecţii aveau viziuni asupra unor evenimente tragice ce urmau să aibă loc. În cele mai multe cazuri anticipaţia se conştientiza sub forma viselor şi a viziunilor. La copii s-a înregistrat des existenţa acestei capacităţi, al celui de-al şaselea simţ.

i Această întâmplare o are ca protagonistă pe mama adoptivă a unui copil de şase ani. Joanne Hernandez din West Buckthorn, California, era de mult adormită, atunci când o voce a trezit-o şi i-a spus: „Joanne, trezeşte-te şi

aşază-te pe marginea patului”. Joanne a trezit imediat copilul pe care l-a aşezat alături de ea la margine. Ea îşi aminteşte: „Exact când stăteam pe marginea patului, ţinându-mi în braţe copilul, un puternic cutremur de pământ mi-a zguduit casa. Chiar de la primul şoc, fereastra de la marginea patului a plesnit, cioburi mari căzând exact pe locul unde mai înainte dormeam noi. Tot ceea ce am mai putut spune a fost: îţi mulţumesc Ţie, Doamne!”

Trei nopţi mai târziu, o figură mare şi frumoasă, îmbrăcată în alb, a apărut în dormitorul lui Joanne. Apariţia nu a înfricoşat-o deloc pe aceasta, pentru că expresia acelui înger era, după cum spune ea, foarte prietenească. „Am vorbit cu un preot despre această întâmplare, iar acesta mi-a răspuns că ceea ce mi s-a întâmplat este de fapt o apariţie a unui înger. De atunci, din noaptea aceea, ştiu că Dumnezeu este cu mine în fiecare zi.”

i Datorită unei premoniţii, un bucureştean şi-a salvat fiica de la moarte.

„În ziua aceea i-am spus fiicei mele că poate să se ducă să se joace cu ceilalţi copii în faţa blocului. Eram destul de obosit şi aş fi vrut să mă întind puţin, nevastă-mea era schimbul doi şi nu m-ar fi deranjat nimeni. De-abia mă aşezasem în pat, trecuseră doar câteva minute de când Mihaela plecase la joacă, că am auzit în minte o voce care-mi spunea: «Cheam-o imediat înapoi, altfel i se întâmplă ceva rău». Mi-am spus că mi s-a părut”, spune Cristian Pîrvu, electrician, „şi am stat mai departe în pat. După doar câteva clipe, am auzit din nou aceleaşi cuvinte şi mi s-a făcut brusc frică. M-am ridicat imediat şi m-am dus la fereastră, chemându-mi fata în casă. Era chiar pe aleea dintre blocuri şi a urcat foarte necăjită că n-am lăsat-o la joacă. Am ţinut-o lângă mine la fereastră şi în câteva minute premoniţia s-a adeverit: un vecin imprudent dăduse colţul fără să se asigure şi a trecut în viteză pe aleea unde se jucase fetiţa mea. Dacă ea s-ar mai fi aflat acolo,

nebunul n-ar mai fi putut să evite accidentul, iar copilul meu ar fi fost călcat de maşină!”

i Doamna Maria Florescu din Bucureşti relatează o întâmplare din copilăria sa, în urma căreia îi mulţumeşte lui Dumnezeu că trăieşte.

„Am rămas fără mamă de la nouă luni, o perioadă crescându-mă tata. Pentru a avea un sprijin în casă, a hotărât să se recăsătorească cu o femeie care nu m-a putut suferi de la bun început. De atunci a început calvarul vieţii mele. Tatăl meu era plecat mai mereu în deplasări prin ţară, cu treburi de serviciu, iar eu rămâneam cu mama vitregă. Nu-mi amintesc să-mi fi spus vreodată o vorbă bună, chiar şi atunci când mă chema la masă, îmi striga: «Marş şi crapă!». Crescând mare, m-a obligat să muncesc la prăvălia la care ea era proprietară. Timp de învăţat nu îmi rămânea, îmi pregăteam lecţiile în tramvai sau în pauza de la şcoală. Cu toate acestea, am fost o elevă silitoare. Dacă mă bătea doar de cinci ori pe zi, mă consideram fericită. Îmi doream atât de mult să-mi fi spus şi mie vreo vorbă bună, dar în vocabularul ei nu exista aşa ceva pentru mine. Timpul a trecut, astfel că, la vârsta de 13 ani eram hotărâtă să-mi pun capăt zilelor, probabil că ajunsesem în pragul disperării. Nu mai suportam maltratările mamei vitrege. Într-o zi, am luat din prăvălie o sticluţă care conţinea o substanţă toxică şi, dezorientată, m-am dus în pivniţă, pentru a nu mă vedea nimeni. Am deschis sticla, dar, când să beau, am auzit o voce puternică care-mi spunea: «Nu bea, nu bea!» M-am speriat atât de tare că mi-a scăpat sticla din mână şi s-a spart. Din clipa aceea, mi-am dat seama de greşeala pe care voiam să o fac şi am plecat din pivniţă, mulţumindu-i acelei voci care m-a salvat. Se pare că cineva acolo, sus, mă iubea şi tare mi-ar plăcea să cred că era mama care mă veghea mereu”.

i Atunci când Dumnezeu vorbeşte, Carl Stiglich ascultă şi salvează vieţi. Şeful închisorii, în vârstă de 46 de ani, şi-a uimit colegii în momentul în care s-a ridicat

intempestiv de la masă în mijlocul unei şedinţe şi a alergat într-un suflet până la lacul din apropiere pentru a salva viaţa unui tânăr care se îneca.

„Am simţit că trebuia să părăsesc imediat şedinţa”, spune Stiglich. Pentru mine a fost providenţial. Dumnezeu mi-a spus să ies şi să salvez viaţa acelui tânăr.”

După ce a părăsit adunarea, el a ajuns pe malul lacului unde a auzit strigăte de ajutor. Nu a ezitat niciun minut, şi-a scos haina şi cravata, s-a descălţat şi a înhăţat de pe mal o prăjină lungă. După aceea a intrat în apa extrem de rece şi câteva minute mai târziu ieşea la mal împreună cu tânărul, în vârstă de 20 de ani, care căzuse dintr-o barcă de pescuit.

După ce a primit o medalie importantă pentru meritele sale, Stiglich a declarat că nu poate decât să se bucure pentru că a ascultat acea voce şi a reuşit să fie de folos.

Numele celui pe care l-a salvat nu se cunoaşte, însă, fără îndoială, acesta îi va rămâne veşnic recunoscător pentru gestul pe care l-a făcut. Tânărul a fost transportat de urgenţă la spital, unde i s-au acordat primele îngrijiri pentru hipotermie.

i Ca orice bijutier care se respectă, francezul Maurice Gardinard avea un foarte bun sistem de alarmă la prăvălia sa. Practic, el nu fusese niciodată prădat în cei cinci ani de când practica această meserie. Chiar se simţea în siguranţă, dar nu se ştie niciodată... În iunie 1998, dl Gardinard este vizitat de tatăl unei fete ce urma să se mărite şi care face o comandă pentru un inel cu rubin. Zis şi făcut. Însă chiar în clipele când clientul ieşea din prăvălie, bijutierul aude o voce care-i spune: „Nu trebuia să iei această comandă!” În acelaşi timp, simte cum este luat de umeri şi întors către partea dreaptă a vitrinei. Acolo se găsea o mini cameră de luat vederi. Uimit, Gardinard se duce repede în camera alăturată, unde lucra un ucenic. Nu, acesta nu spusese nimic, nu se mişcase de

la locul său. Apoi constată că respectiva cameră video se defectase. Cine îi dăduse acel sfat alarmant? Cine îl cuprinsese de umeri?

Fără să intre în panică, bijutierul se decide, totuşi, să nu dea ascultare „vocii interioare" şi să onoreze cererea clientului. După o săptămână, acesta soseşte iar la prăvălie pentru a-şi ridica marfa. Era în miezul zilei. După ce a achitat inelul cu rubin, a luat pacheţelul de pe tejghea ca să-l pună în buzunar. Deodată, pe uşa principală intră doi bărbaţi înarmaţi cu revolvere, îi lovesc cu brutalitate pe cei doi. Apare ucenicul, care este imediat împuşcat cu o armă cu surdină. Bandiţii aproape că golesc prăvălia şi dispar în tumultul străzii. Totul a durat mai puţin de cinci minute… În timpul lungii anchete care a urmat, dl Gardinard are iarăşi o claraudiţie şi, ca urmare a noului sfat primit, îi spune comisarului că respectivul client trebuie urmărit foarte strict, căci aşa s-ar putea ajunge la făptaşi… Fapt care s-a confirmat după aproape trei luni, când aşa-zisul client a luat legătura cu tâlharii. „Vocea interioară" nu greşise şi s-a dovedit a fi mai utilă decât camera de luat vederi. Ce mecanism a stat la baza acelor mesaje atât de clare? Cum a colaborat inconştientul cu conştientul? Deocamdată, în locul răspunsurilor, domneşte tăcerea.

i După cum se confesa revistei *Woman,* Karen Cull, în vârstă de 33 de ani, din Londra, a fost subiectul unei întâmplări aproape incredibile. „Dacă nu mi s-ar fi întâmplat chiar mie, afirmă tânăra, n-aş fi crezut în veci că aşa ceva ar putea fi posibil. La un moment dat, auzeam foarte des o voce în minte, nu ştiu cum să mă exprim mai exact, pur şi simplu o auzeam fără să fi fost nimeni în preajma mea… Repeta «O să fii asasinată» şi avea un ton care mă băga în sperieţi. Nu ştiu câte zile am stat ca pe ghimpi. Nimeni altcineva nu mai auzea straniul avertisment şi tocmai atunci când începusem să cred că trebuie să merg la doctor, că mi se pare doar, mi s-a

întâmplat totul… Mă întorceam acasă şi mă aflam pe o alee întunecoasă din imediata apropiere a blocului în care locuiesc. Atunci s-a apropiat de mine un bărbat cu faţa acoperită cu ceva ca un batic. Agita într-o mână un cuţit cu lama lungă, din acela pentru tăiat pâine, iar în cealaltă o bâtă… Auzeam vocea continuu şi îmi amintesc că prima mea reacţie la vederea celui ce mă ameninţa cu moartea a fost să râd. I-am spus «Nu prea te pricepi să faci asta, aşa-i?» Spre marea mea uimire, tipul a izbucnit în plâns şi mi-a zis că e şomer de câteva luni şi că n-are ce să le dea copilaşilor de mâncare. I-am dat toţi banii pe care îi aveam la mine, vreo două lire… Sunt sigură că numai râsul meu nebunesc m-a scăpat de la moarte; eu eram deja avertizată de vocea necunoscută, venită din neant… ”

i Una din modalităţile de manifestare ale precogniţiei este aşa-numita halucinaţie auditivă. Subiectul, în anume împrejurări, aude o voce neidentificabilă care – în unele cazuri – îl previne asupra unui eveniment nefavorabil. Evitarea accidentelor prin acest tip de precogniţie este însă rară, viitorul este de regulă imuabil. Trebuie amintit că există şi fenomenul „vocilor electromagnetice”, pe care subiectul nu le percepe ca atare, dar pe care le distinge înregistrate în mod inexplicabil pe bandă de magnetofon (în anii ’70, Telefis Eireann, televiziunea irlandeză, a prezentat două ample dezbateri pe această temă; una dintre ipoteze a fost aceea a vibraţiilor electromagnetice produse pe preconştientul sau inconştientul subiecţilor respectivi).

Un caz de halucinaţie auditivă soldat cu prevenirea unui accident a fost acela al lui Maurice Garais, din Reims (Franţa). Înaintea unui important meci de rugby, el şi-a parcat maşina cu multă greutate în apropierea stadionului. Dar în momentul când a vrut să iasă din limuzină, aude o „voce” spunându-i: „Renunţă la acest loc, du-te pe strada Sf. Valentine!” Uluit de acest avertisment, însoţit şi de o recomandare, dl Garais îl întreabă pe poliţistul din

apropiere dacă nu cumva acesta i-a vorbit. Omul în uniformă neagă. Subiectul nostru stă câteva clipe pe gânduri. Forfota din jurul arenei sportive era în creştere şi, cu toate acestea, el se decide să părăsească locul de parcare respectiv şi să staţioneze la o mare depărtare (câteva sute de metri), pe strada Sf. Valentine…

Mutare providenţială! La finele jocului, încăierarea dintre suporteri a devenit atât de înfocată şi necontrolată, încât, după răsturnarea unei maşini, s-a produs un incendiu. Mai multe persoane au fost rănite grav. Peste douăzeci şi cinci de limuzine au fost avariate. Maurice Garais a scăpat nevătămat. Când şi-a luat maşina din strada Sf. Valentine, el a constatat cu surprindere că şi alţi spectatori procedaseră la fel, luându-se după el. Ulterior, a încercat zadarnic să-l găsească pe poliţistul cu pricina, pentru a-i mulţumi. Nu-i venea să creadă că fusese un fel de înştiinţare inexplicabilă, că un înger păzitor a intervenit în destinul lui. A devenit cu timpul un pasionat cititor de literatură parapsihologică… Explicaţia acestei precogniţii poate fi următoarea: semnalul de alarmă provenit dintr-una din instanţele inconştientului a fost confundat cu o voce. În general, spun specialiştii, anumite gânduri obsesive capătă uneori concreteţea unui glas interior. Subiectul nu-şi mai poate da seama cu certitudine dacă avertismentul este exterior sau are originea în sine însuşi.

Doar dacă semnalul se repetă, această distincţie poate fi făcută, dar şi atunci semnele de întrebare rămân suficient de abundente: care este mecanismul halucinaţiei auditive?

3.11. „Voci” criminale

În urma studiilor efectuate de neurologi şi psihiatri în legătură cu aceste voci invocate de unii criminali odioşi s-a stabilit că ele sunt specifice bolnavilor psihic, respectiv schizofrenicilor. Aceştia omoară fiinţe nevinovate cu un

sadism greu de descris, „auzind” voci care îi îndeamnă să ucidă. Efectul acestor halucinaţii este la fel de grav şi la dependenţii de droguri care nu mai au nicio cale de întoarcere.

i Să urmărim în continuare cazul unui astfel de criminal pe care presa l-a denumit „Ucigaşul de vânători”.

La Coshoctan – statul Ohio (SUA) într-o friguroasă zi de noiembrie era înmormântat Jamie Paxter, un tânăr amator de vânătoare. Pastorul rostea tradiţionala interogaţie biblică: „Cain, ce-ai făcut? Nu auzi cum clocoteşte sângele fratelui tău? El cere răzbunare… Păcatul care l-a stârnit pe om contra semenilor săi nu va fi iertat până ce păcătoşii nu-şi vor cere iertare Celui de Sus şi până ce mânia Domnului nu se va potoli”. Lângă groapă, o femeie fragilă, în doliu, cu chipul schimonosit de durere abia se ţinea pe picioare. Era Jeanne Paxton, mama celui decedat.

Jamie Paxton era a cincea victimă a unui feroce criminal, în numai câteva luni. Donald Welling, un şofer ce oprise camionul lângă şosea să se odihnească, fusese ucis cu câteva gloanţe. Apoi a venit rândul lui Gary Bradley, care pescuia pe malul unui lac. Omul nu s-a mai întors acasă, cadavrul lui fiind găsit în lac, ciuruit de gloanţ. A urmat Kevin Loring, un vânător cunoscut în regiune, el primind un glonte în cap. Oamenii erau cuprinşi de groază. Se stârnise o cumplită panică atunci când a murit împuşcat în spate Claude Hawkins, care se oprise să pescuiască pe marginea unei ape, unde venea adeseori.

De aceste crime în serie a început să se ocupe FBI, convingându-se că autorul e una şi aceeaşi persoană. Iar după uciderea lui Paxton într-o pădure de la marginea oraşului Coshoctan, unde plecase la vânat, presa l-a calificat pe autorul crimelor „ucigaşul de vânători”. FBI a ajuns la concluzia că acesta masacrase vreme de trei ani şi peste o mie de vaci, cai, câini şi pisici, în care descărcase încărcătura unui pistol Mauser.

Au trecut luni de cercetări şi Jeanne Paxton, mama tânărului vânător, era chinuită de ideea de a-l descoperi pe monstru. Îi întocmise şi un portret-robot cu particularităţi fizice, dar şi psihologice izvorâte din comportament. Convinsă că asasinul se întoarce mereu la locul crimei, a început să scrie scrisori, depunându-le într-o cutie pusă pe locul unde-i fusese omorât fiul. A conceput zeci de scrisori, dar asasinul nu reacţiona în niciun fel. Atunci şi-a schimbat tactica, adresându-se ziarului local, ce i-a publicat ciudata corespondenţă cu unic sens. În scrisori, îl descrie pe fiul ei, Jamie, pasiunea lui pentru filatelie şi posterele jucătorilor de baseball, lipite pe pereţii camerei şi priceperea lui la vânătoare. La începutul fiecărei scrisori figura un anunţ invariabil: „Cineva prin împrejurimi ştie bine cui îi sunt adresate scrisorile mele”. Ea se adresa direct asasinului: „N-ai remarcat că mâinile tale s-au schimbat în ultima vreme? Priveşte-le cu atenţie: ele sunt mâinile unui ucigaş. Niciodată nu-ţi vei putea spăla sângele de pe ele! Astfel vor rămâne, pătate, până ce vei muri.”

Nu se ştie ce s-a petrecut în mintea criminalului. Se pare că s-a simţit sfidat şi provocat. Sau poate o obscură remuşcare din străfundurile conştiinţei l-a hotărât să reacţioneze. Psihologii afirmă că motivul ar fi convingerea că-şi poate continua crimele nepedepsit. Şi el a făcut primul pas greşit, ieşind din anonimatul său. A trimis ziarului local un răspuns dactilografiat semnat „ucigaşul lui Jamie Paxton”. Aici erau suficiente detalii revelatoare pentru portretul criminalului. „Paxton a fost ucis, deoarece eu sunt dominat totdeauna de dorinţa irezistibilă de a ucide. Ea încă stăpâneşte viaţa. În ziua când l-am ucis, ieşind din casă eram ferm convins că cineva va muri de mâna mea. Nu ştiam cine şi unde. Eram ca beat. O voce interioară mi-a şoptit: «trage, trage, nu te teme! Numai aşa te vei simţi bine». Maşina lui Jamie era parcată cu câţiva metri înaintea mea, iar el se uita în zare. Se ducea spre pădure la vânătoare de cerbi. Am ţintit, l-am văzut

prăbuşindu-se, l-am mai privit o clipă, apoi am urcat în maşină. Peste cinci minute îl şi uitasem. Beam bere şi mă potolisem… ”

Pentru Jeanne Paxton oribila mărturisire scrisă a criminalului a însemnat o victorie personală: stabilise legătura cu cel ce-i omorâse băiatul, îl scosese din bârlog făcându-l să-şi reamintească fapta, pe care, în sminteala lui, o alungase din memorie.

Dar pentru FBI scrisoarea a fost o pistă analizată de zeci de experţi. Ei au lucrat câteva luni trăgând o serie de concluzii: asasinul are între 30-40 ani, o inteligenţă superioară, locuieşte în zona unde s-au comis crimele, e un ins stresat, care nu se poate elibera de suferinţă decât ucigând oameni şi animale. Toate datele intrate în computer au ajutat la întocmirea unei liste de suspecţi. Prin eliminare au mai rămas 12. Iar printre ei şi Thomas Lee Dillon, inginer, căsătorit cu o infirmieră care prin specificul muncii ei nu era acasă în weekenduri. Exact atunci când erau omorâţi oamenii. Un coleg l-a descris ca pe un „om singuratic, necomunicativ, pasionat de arme, petrecându-şi sfârşitul de săptămână străbătând regiunea în lung şi-n lat”. El nu a ascuns prietenilor săi faptul că ucidea animalele care-i ieşeau în cale în timpul plimbărilor.

A fost imediat arestat, întrucât se apropia vânătoarea de cerbi şi el putea face iarăşi victime. Ulterior poliţia a descoperit un revolver Mauser îngropat în grădina lui, iar expertiza balistică a arătat că e arma cu care fuseseră ucise cele cinci victime.

i Un alt criminal căruia vocile pe care le auzea îi ordonau să ucidă a fost Herbert Mullin din Santa Cruz.

Produs al unui mediu de puternică religiozitate, dusă până la obsesie, Herb a reuşit să surprindă pe toată lumea. Fusese unul din cei mai buni la învăţătură în şcoală şi atât el, cât şi cel mai bun prieten al său, Dean Richardson, erau membri ai prestigioasei echipe de atleţi „Zeros” a şcolii.

Ceea ce pare să fi determinat degenerarea mentală a

lui Mullin a fost moartea lui Dean într-un accident de motocicletă, în iulie 1965. El a început să prezinte simptomele vizibile ale unui dezechilibru de tip schizofrenic – şi-a transformat dormitorul de acasă într-un altar pentru prietenul pierdut şi a rupt logodna cu prietena sa pentru că, spunea el, ar fi homosexual. S-a declarat un opozant conştient al înrolării iminente şi, la aniversarea a douăzeci şi unu de ani, în 1969, Herbert şi-a sărbătorit majoratul anunţându-şi familia uluită că pleacă în India să studieze religia. Şederea într-un spital de boli nervoase, la sugestia părinţilor săi, nu a reuşit să-i atenueze ciudatele fixaţii şi, către sfârşitul anului, era clar că Mullin suferea de schizofrenie paranoidă. A început să folosească substanţe halucinogene şi să audă voci în eter; este discutabilă legătura dintre aceste două activităţi, dar dependenţa sa din ce în ce mai puternică de narcotice n-avea cum să-l fi ajutat prea mult. În următorii doi ani, Herbert Mullin a fost internat şi externat din diferite instituţii, pentru ca apoi să recidiveze şi să fie internat într-o altă clinică. Una din consecinţele cele mai grave a fost că vocile pe care le auzea au început să-i ordone să ucidă.

Prima dată când Herbert a îndeplinit aceste ordine a fost pe data de 13 octombrie 1972. Se afla la volanul maşinii sale, când a trecut pe lângă un vagabond bătrân, identificat ulterior ca Lawrence White. Mullin s-a oprit, a coborât din maşină şi a ridicat capota, ca şi cum vehiculul s-ar fi stricat. Când „bătrânul White” a ajuns în dreptul lui şi, pus pe vorbă, s-a oferit să-l ajute, Mullin l-a bătut cu un baston de baseball până când l-a omorât.

Marţi, 24 octombrie, el a înjunghiat-o mortal pe Mary Guilfoyle, studentă la un colegiu din campusul universitar Santa Cruz, i-a despicat trupul şi i-a scos maţele cu mâinile goale, lăsând ca resturile să fie ciugulite de vulturi. Şi încă mai auzea vocile, acele voci care nu încetau să-i ordone.

Uneori, glasurile erau diferite – nu cele care îi

ordonau să ucidă, ci vocile oamenilor care îl implorau pe Herb să-i ucidă. Astfel că, în decembrie 1972, el a plecat şi şi-a cumpărat o armă. La sfârşitul lunii următoare a împuşcat mortal cinci persoane într-o singură zi.

Herb le-a auzit în continuare, motiv pentru care a şi declarat: „Satan intră în oameni şi îi face să acţioneze altfel decât doresc”.

Pe data de 6 februarie 1973, Mullin a împuşcat mortal şase adolescenţi care îşi ridicaseră cortul lângă Parcul Naţional Cowell, din Santa Cruz. La mai puţin de o săptămână după aceea, vocile i-au cerut să-l împuşte pe Fred Perez, pe când lucra în grădina casei sale. Ceea ce vocile nu i-au spus lui Herb a fost că o vecină se uita pe fereastră şi a anunţat poliţia.

La numai câteva minute după aceea, Mullin se afla în arest, iar apoi a recunoscut că a comis treisprezece crime.

La procesul său, care a avut loc la tribunalul districtual din Santa Cruz în iulie 1973, apărarea lui Herbert Mullin a susţinut – foarte rezonabil, am putea spune – că acuzatul nu era vinovat, din motive de iresponsabilitate; la urma urmelor, fusese diagnosticat cu schizofrenie paranoidă. În mod pervers, juraţii au decis că Mullin era, cel puţin după standarde juridice, responsabil de acţiunile sale şi, deci, apt să se prezinte în faţa tribunalului. În cele din urmă, a fost acuzat de zece cazuri de omucidere şi găsit vinovat în două crime de gradul întâi şi opt crime de gradul doi. În prezent este încarcerat la închisoarea San Quentin, cu drept de eliberare condiţionată în 2025, când va avea 78 de ani.

În multe privinţe, Herb Mullin este stereotipul ucigaşului psihopat „vizionar”. Motivaţia crimelor sale era faptul că el credea, într-adevăr, că vocile şi „mesajele telepatice” erau îndreptate spre el, ca salvator al lumii. Mullin credea că, prin uciderea unor oameni („micul dezastru”), putea preveni „marele dezastru” – un cutremur cataclismic, urmat de inundaţii uriaşe, care ar fi urmat să

distrugă California.

Trăsătura cea mai alarmantă a acestei poveşti, altfel tragice, este că Herbert Mullin prezentase simptome ale unei instabilităţi mentale serioase încă din tinereţe şi, măcar în parte, programul statului California pentru persoane cu dezechilibru mintal este responsabil pentru faptul că un om, atât de evident iresponsabil, a fost lăsat atât de mult timp fără o supraveghere de specialitate.

3.12. Halucinaţiile

În urma cazului descris se impune să ne oprim ceva mai mult asupra halucinaţiilor, în special asupra „vedeniilor". Întrebarea care se pune este dacă cei care au „vedenii" sunt bolnavi psihic sau au capacităţi extrasenzoriale? Greu de răspuns atâta vreme cât ştiinţa nu este capabilă, cu instrumentele ei specifice, să stabilească graniţa dintre geniu şi nebunie.

Unii bioenergoterapeuţi au ceea ce se numeşte clarviziune. Se folosesc de această capacitate mai ales când trebuie să pună un diagnostic medical. Pot vedea organele, sistemele şi chiar celulele aşa cum fac aparatele de radiologie sau microscoapele. „Spre deosebire de bolnavii psihic, care văd de obicei imaginile în culorile roşu, negru sau gri, noi putem vedea în toate culorile spectrului de lumină. Ne folosim şi de miros, în cazul alergiilor, ca să vedem ce le provoacă, sau de gust, pentru bolile de stomac. Investigăm cu ajutorul mentalului, dar ne folosim şi de celelalte simţuri. Imaginile pe care le vedem noi vin din afara noastră, din biocâmpurile purtătoare de informaţii ale pacienţilor, şi nu din interior, ca la oligofreni. Diagnosticele puse de noi în acest mod pot fi confirmate şi de analizele medicale obişnuite", explică Maria Kant, medic fizioterapeut şi bioenergetician.

În cazul clarviziunii, persoana este tot timpul conştientă, analizează şi înţelege imaginile. Despre

această însuşire se spune că există în fiecare dintre noi, totul este să ne antrenăm pentru a o putea folosi. Percepţia energiilor subtile este diferită, funcţie de structura, personalitatea şi gradul de evoluţie spirituală ale persoanei. Trăirile puternice, de exemplu, pot amplifica această percepţie, iar omul obişnuit se sperie de obicei când aude voci care nu aparţin nimănui, sau vede lucruri invizibile pentru ceilalţi. Antrenamentele de a vedea, auzi sau simţi ceea ce vede, aude sau simte altcineva, se pot realiza mai uşor împreună cu o persoană foarte dragă. Să nu uităm relaţia dintre mamă şi copil: mama ştie întotdeauna când copilului ei îi este bine sau când a păţit ceva.

„Ceea ce vezi şi auzi este decodificarea, prin simţurile aparţinând corpului material, a vibraţiilor pe care le percepi în plan energetic. Suntem ca nişte antene: «prindem» o vibraţie şi în creierul nostru se formează o imagine. Asta se întâmplă şi în meditaţii, modificarea stării de conştienţă determinând atragerea, prin vibraţiile noastre, a unor forme sau culori. E bine de ştiut că în perioada sărbătorilor de Crăciun şi de Paşti cerul e deschis, comunicarea cu Divinitatea e mai rapidă. Omul, datorită postului, devine mai sensibil şi îi pot apărea mai des diferite «vedenii». Totul este să încerci să înţelegi ce se întâmplă şi să apelezi, pentru lămuriri, la un medic sau bioenergoterapeut”, spune Maria Kant.

Din punct de vedere medical, a devenit astăzi limpede că Freud avea doar parţial dreptate atunci când atribuia fanteziei rolul unei modalităţi de „scăpare”, de ocolire a realităţii. Psihiatrii fac o deosebire netă între halucinaţie şi clarviziune. Pentru ei, criteriul posibilului deosebeşte fantezia de delir, iar emotivitatea deosebeşte imaginaţia de fantastic. Halucinaţia, conform definiţiei medicale internaţionale, este o percepţie falsă, senzorială, în care însă nu există obiectul perceput, un moment în care omul crede că a văzut, a auzit sau a simţit ceva pe

care noi toţi ceilalţi nu-l vedem, auzim sau simţim. „Aceşti oameni intră într-un cerc vicios al bolii, ei nu numai că nu recunosc că au o halucinaţie, dar se comportă ca şi cum iluzia ar fi reală. Ei îşi construiesc un sistem delirant, îl amplifică, trăiesc în el, ceea ce duce la pierderea contactului cu realitatea şi, deci, la psihoză. De ce însă oameni perfect normali au asemenea percepţii false şi chiar trăiesc uneori în lumea lor, ştiinţa medicală actuală nu poate spune cu precizie”, spune dr. Radu Mihăilescu, psihiatru la Spitalul „Gh. Marinescu”.

Părerea ştiinţifică este că halucinaţiile care nu sunt provocate de o cauză clară (alcool, droguri, traumatisme), sunt produse de modificări ale sistemului dopaminergic, dar aceasta nu e o certitudine. „Blocarea sau modificarea concentraţiei de dopamină (o substanţă chimică care favorizează transmiterea informaţiei şi care se află în creier şi circulă în sânge ca hormon) ar putea fi cauza unor viziuni similare, a unor trăiri paralele sau a episoadelor reale, atât de descrise în cazurile de moarte clinică sau de accidente, în urma cărora pacienţii se trezesc cu amintiri pe care nu le-au avut niciodată”, sunt de părere medicii anestezişti.

O categorie aparte sunt pseudohalucinaţiile, cele care nu se petrec în „câmpul” unuia dintre simţurile umane, ci au loc doar în creier şi nu în lumea reală, cazuri aflate la limita dintre înşelătorie şi boală. „Există, ce-i drept mult mai rar, şi cazuri în care bolnavul respectiv poate transmite halucinaţia, trăirea psihotică şi unei alte persoane, dar aceasta are întotdeauna un psihic vulnerabil, uşor de indus. Este ceea ce se numeşte nebunie în doi şi în România au existat doar vreo 4-5 cazuri într-un deceniu”, adaugă dr. Mihăilescu. Asupra posibilităţii ca trăirile halucinatorii majore să fie de natură extrasenzorială, medicina nu s-a pronunţat încă. În mod normal, percepţia cu alte simţuri nu intră în definiţia halucinaţiei, un clarvăzător ştie fără să vadă despre

existenţa unui lucru sau a unui fenomen, dar pe care noi îl vedem, îl percepem sau care poate fi verificat. Dincolo de aceasta, pentru un psihiatru, orice experienţă a unui medium de comunicare a unei alte realităţi decât cea verificabilă este indicaţia unei boli psihice. Desigur, marile mediumuri au fost şi nişte mari singuratici şi tot Freud este cel care constată la aceştia existenţa unei deviaţii schizoide, izolarea simţurilor fiind una din cauzele producerii halucinaţiilor, a delirului şi a sindromului de depersonalizare. „Medical însă o persoană care «vede» realităţi din afara spaţiului trăit, care are aşa-numita trăire dublă, dar nu recunoaşte că aceasta nu este reală, poate fi ori un şarlatan, ori un bolnav psihic. Dacă se va dovedi existenţa unei a treia posibilităţi, psihiatria va trebui rescrisă", mai spune dr. R. Mihăilescu.

Cercetările au arătat că insuficienta alimentare cu oxigen provoacă viziuni ale unei lumini strălucitoare, imagini de tuneluri şi trezirea unor amintiri adânc îngropate în memorie. La fel şi pierderea abundentă de sânge, ca în cazul unor accidente. Stimularea corticală a determinat apariţia călătoriilor în afara corpului, episoadele de vis şi experienţele mistice. Problema este complicată, iar cercetările asupra creierului uman sunt dificil de efectuat. Până când vom cunoaşte exact toate componentele şi regulile de funcţionare ale „computerului" uman, să nu ne grăbim a-i trimite pe toţi cei cu „vedenii" la spitalul de nebuni, dar nici să-i venerăm pe toţi ca pe nişte Mesia. Oricum, va fi interesant de aflat şi cum vor fi explicate experienţele, trăirile religioase ale epilepticilor, clarvăzătorilor, ca şi cele ale persoanelor care au suferit o moarte clinică.

Să urmărim în continuare câteva cazuri interesante de halucinaţii şi vise înşelătoare.

i O pătrundere într-o altă dimensiune temporală au avut-o Linda şi Eduard Marjori, din Dallas:

„Linda m-a avertizat să reduc viteza, pentru că

intrăm în ceaţă. Nu-mi dădeam seama cum de a apărut acest fenomen meteo într-o perioadă în care nici nu se punea problema de aşa ceva. Am aprins farurile de ceaţă şi am redus viteza la 25 de mile. Am rulat prin ceaţă cam o milă când, brusc, ceaţa a dispărut. Spre uluiala noastră, am constatat că greşisem drumul dar, curând, aveam să ne dăm seama că nu era aşa. Nu recunoşteam mediul ambiant. Pe acea porţiune de şosea trebuia să fie numai şes, dar eram înconjuraţi de dealuri, iar în depărtare se vedea un lanţ muntos. Totuşi, panoul de direcţionare a circulaţiei indica clar că, până la Amarillo mai sunt 124 de mile. La un moment dat, pe autostradă a trecut un autovehicul ciudat, un mijloc de locomoţie care nu semăna cu nimic cunoscut. A oprit la marginea carosabilului şi, din el a coborât un om care, totuşi, nu era om. Nu mi-am dat seama ce avea în plus sau în minus. Ni s-a adresat într-o limbă total necunoscută, limbă de originea căreia soţia mea, care este filolog, nu a putut să-şi dea o părere. Străinul, văzând că nu ne înţelegem, ne-a indicat cu mâna o direcţie şi noi am pornit într-acolo. După câteva secunde eram din nou pe autostrada cunoscută, în peisajul cunoscut.”

i Dacă fenomenul din cazul precedent a avut ca efect nedumerirea, cel pe care l-au trăit fraţii Jo, Michael şi Terez Lowelei a fost menit să le strecoare groaza în suflet. „Până la întâmplarea pe care am trăit-o, despre fenomenele de la mila 123 de pe autostrada Amarillo-Terbad am crezut şi nu prea. Dar, trăind pe viu acea groaznică întâmplare, nu numai că am ajuns a crede, dar am făcut jurământ să nu mai călcăm pe acolo. Ne-am apropiat de mila fatidică când, brusc, totul în jurul nostru s-a întunecat, iar motorul s-a oprit. Deodată, din întuneric a apărut un mic bulgăre de foc. A intrat prin parbriz şi i s-a aşezat lui Jo, care era la volan, pe umăr. Eram ca paralizaţi. Din uluire ne-a scos chiar „oaspetele”: Mergeţi înainte orice s-ar întâmpla. Să vă întoarceţi nu se poate.

Menţineţi viteza la 20 şi să nu credeţi în ceea ce o să vedeţi, altfel veţi fi pierduţi. Nu viraţi nici la stânga nici la dreapta şi nu vi se va întâmpla nimic. Călcaţi orice, dar nu deviaţi de la drum pentru că totul este miraj. Dacă ocoliţi veţi muri într-un accident. Eu am să fiu cu voi, aici, să luptăm împotriva maleficului.

Şi calvarul a început. În faţa noastră s-a deschis o poartă mare, din fier, cu un zgomot asurzitor. Era intrarea într-un cimitir. „Înainte şi nu credeţi. Este miraj”, spunea globul. Am intrat pe o alee străjuită de nişte cavouri ale căror capace s-au ridicat din ele ieşind mai mulţi zombi. Veneau înspre noi cu mersul lor înţepenit se urcau pe capotă, încercau să-şi bage mâinile descărnate prin parbriz. „Înainte şi treceţi peste tot. E miraj”, ne încuraja globul. Ne simţeam cuprinşi de groază. Dacă n-ar fi fost globul acela Divin cu noi, cred că am fi înnebunit. Terez şi-a pierdut cunoştinţa, dar globul mi-a spus să-i dau câteva palme ca să o trezesc, altfel va înnebuni sau va muri. Am făcut-o şi şi-a revenit.

Coşmarul a continuat. În faţă ne-a apărut un car mortuar condus de Moartea însăşi. Din car ieşeau membre de morţi, coborau, mergeau. Să vezi picioare deplasându-se singure, mâini târându-se, să auzi urlete şi râsete demonice fără să-ţi pierzi firea este peste poate. Dar pe noi ne susţinea globul. „Înainte, nu ocoli”. Am trecut prin carul mortuar ca printr-o iluzie. Deci, fusese un miraj. Am început să prindem curaj. Deodată, în faţă ne-a apărut alt obstacol. O groapă imensă, plină cu şerpi de foc, cu cadavre vii care se căţărau pe pereţi vrând parcă, să iasă, dar cădeau şi o luau de la capăt. La un moment dat, pe unul dintre pereţi au apărut mama şi tata fixaţi în piroane. Strigau la noi să oprim şi să-i ajutăm să scape. „E miraj. Sunteţi pe şosea. Nu e nicio groapă şi niciun părinte. Treceţi şi veţi scăpa de demoni”. Ne-am dat seama că Jo este un om tare. Şi-a continuat drumul şi, după ce am trecut peste groapă, am ieşit în lumină. În urma noastră o

altă poartă s-a închis şi noi am reapărut pe autostradă. Eram la mila 125. Globul a dispărut şi el, dar pe umărul lui Jo a rămas un mic semn de arsură.

i În 1990, în Wyson, o localitate mică din Pennsylvania, s-a întâmplat ceva uluitor. Dintr-unul dintre puţinele autobuze care opresc acolo, coboară un bărbat roşcat, mic de statură. Le spune oamenilor că nu are unde înnopta şi i s-a recomandat ferma familiei Wiston, care închiria, dacă avea bani. Străinul le-a spus că are destui şi se va duce la această fermă imediat. Aceasta a fost ultima oară când cineva l-a mai văzut, căci, după trei zile, s-a descoperit într-un râu trupul străinului cu păr roşu, ce părea că se înecase. A fost anunţat şeriful şi autopsia a relevat că fusese ucis şi aruncat apoi în râu. Bănuiala a căzut asupra familiei Wiston, dar aceştia au jurat pe Biblie că nu ajunsese la ei. Neexistând dovezi, cazul a fost închis, nerezolvat. La un an după această tragedie, familia Wiston a hotărât să se mute în Virginia şi a vândut ferma soţilor Ethel.

Dar imediat după sosire, dna Ethel s-a îmbolnăvit de nervi. I-a spus soţului că la parter ar fi descoperit cu spaimă pe acel bărbat roşcat ce se lupta cu disperare, apărându-se de loviturile de satâr ale dlui Wiston. Soţul nu a crezut-o, spunând că are o imaginaţie prea bogată. Dar a doua zi, către seară, chiar Ethel a auzit zgomote. S-a repezit jos şi a văzut pe ultimele trepte ale scării cum doi bărbaţi se luptau. Era omul cel roşcat şi dl Wiston, care îl lovea cu furie. Şi astfel a trebuit să recunoască faptul că soţia lui nu fabulase. Dar în continuare vedeau seara aceeaşi scenă ce-i speria cumplit. Au apelat la ajutorul preotului. Acolo avea loc o minune, şi cei doi să se roage pentru cel „fără odihnă”. Preotul le-a spus că „străinul” prin apariţiile lui voia să le arate locul şi cum a fost ucis.

Situaţii de acest fel sunt reale şi înspăimântătoare.

i Peter Russel rula cu camionul său pe şoseaua ce cobora Dealul Hinton, în seara zilei de 20 septembrie

1985, la orele 23,30. La aproximativ opt mile sud de Blue Bell Hill, în apropiere de localitatea Madstone, el a observat în faţa sa un automobil, şi totul părea să se desfăşoare normal până în momentul în care roţile din faţă ale camionului au trecut peste ceva despre care Peter a crezut că este trupul unei femei.

A apăsat cu putere pe frână, a oprit şi a coborât în grabă, cu inima bătându-i să sară din piept. Deja apăruseră lângă el un ofiţer de poliţie şi un alt bărbat care spunea că este medic. Acesta din urmă a declarat că nu el a omorât femeia, iar Peter şi-a închipuit că era vorba de femeia de sub roţile camionului său, dar era convins că aceasta murise înainte ca el să treacă peste ea. Nu băuse nimic şi nu s-a opus testului cu fiolă; ofiţerul de poliţie i-a spus apoi că situaţia este sub control şi i-a îngăduit lui Russel să plece acasă.

Într-un interviu acordat presei ulterior, Peter a adăugat şi alte detalii: el şi-a amintit că maşina din faţa lui a trecut mai înainte peste ceva, după care a oprit; că a văzut figura unei femei cu părul cărunt care zăcea cu faţa în jos şi care avea sânge în păr; că doctorul era prea tânăr; că poliţistul a apărut câteva minute mai târziu; şi că a ajutat la căratul cadavrului într-o pătură, pe marginea drumului.

Câteva zile mai târziu, când un prieten al lui Peter a verificat la poliţia din Madstone, s-a aflat că nu se înregistrase niciun accident rutier sau vreo victimă şi niciun medic nu raportase ceva asemănător. Peter, director la o companie de geamuri din localitatea Paddock Wood, Anglia, s-a prezentat atunci la poliţie pentru a povesti întâmplarea, mergând apoi cu poliţiştii la locul accidentului. „Am găsit urme de frână, ceea ce vine în sprijinul povestirii domnului Russel”, a declarat inspectorul de poliţie Chris King, „dar dacă a existat într-adevăr un cadavru, atunci trebuia să găsim urme de sânge pe şosea. Dacă evenimentul a avut cu adevărat loc, atunci

este evident că a fost vorba de o mare păcăleală.”

Peter Russel este şi în momentul de faţă stupefiat: „Ori a fost o înscenare pentru a opri alt camion şi nu eu eram persoana vizată, ori a fost un fel de punere în scenă, ceva ce nu a ieşit cum trebuie. Sau a fost un accident fantomă, ceva-ceva tot a fost.”

i Leny McDermot, o fată de paisprezece ani din New York, avusese conflicte puternice cu unul dintre profesorii săi, care nu îi tolera modul non-conformist de gândire şi exuberanţa ideilor privitoare la istoria SUA. La un moment dat, Leny visează că şcoala arde din temelii şi ea se află la una din ferestre, făcând semne disperate cu mâna celor de afară. Dar nimeni nu intervine şi flăcările se apropie devoratoare de ea…

Trezindu-se cutremurată după acest coşmar, fata îşi pierde din aroganţă, devine tăcută şi se izolează de anturajul clasei. Începe să nu mai aibă randamentul obişnuit şi asta pune pe gânduri atât părinţii, cât şi pe profesorul de psihologie. La insistenţele acestuia, eleva cedează şi îi mărturiseşte că vine cu frică la şcoală şi că ar vrea să se mute de acolo, însă nu suflă o vorbă despre coşmar… care revine, cu acelaşi scenariu insuportabil. Timpul trece, Leny intră în vacanţă şi abia atunci, pe când nimeni nu era în clădire, se produce un incendiu de proporţii din cauza instalaţiei electrice. În sfârşit, Leny răsuflă uşurată şi relatează mamei sale obsesia nenorocirii apărute în vis.

i Samuel Pitt, tot din New York, a plătit costisitoare consultaţii psihiatrice pentru a putea scăpa de depresiunea nervoasă provocată de următorul vis: se vedea pur şi simplu zburând cu maşina peste un râu, ocolind podul şi aterizând pe un teren mlăştinos, iar limuzina se afunda încet-încet în smârcuri, el neputând s-o părăsească. Coşmarul se repeta cam de două ori pe săptămână, fără ca să apară vreun detaliu în plus. Dl Pitt a putut identifica, cu ajutorul psihiatrului, traseul respectiv: era drumul pe care

tatăl său îl făcea zilnic, pe când familia trăia în Pennsylvania şi Samuel avea şase ani. În apropierea şoselei se afla un aeroport şi micul Sam îşi dorea ca şi maşina tatălui său să poată să-şi ia zborul... Medicul a descifrat în aceste fragmente de experienţă infantilă atât o speranţă, cât şi o spaimă. Într-adevăr, pacientul nu folosise până la vârsta de patruzeci şi doi de ani avionul! Astfel, la sfatul psihiatrului, Samuel Pitt face o primă călătorie, „de probă", cu un aparat de zbor, pe ruta New York – Baltimore. Stresul acestui voiaj a fost imens, dar la aterizare simte o uşurare binefăcătoare. Repetă experienţa de câteva ori şi curând psihiatrul îl vede eliberat de obsesia coşmarului... Iată cât de înşelătoare pot fi mesajele viselor. Decodificarea lor e deosebit de complicată. Însuşi Freud a revenit de multe ori asupra teoriilor sale publicate pentru prima oară în 1900.

î **Extazul mistic.** Studiul şamanismului, al călugărilor, yoghinilor, membrilor unor secte, a lărgit numărul celor care au sau au avut halucinaţii. În această categorie trebuie adăugaţi şi misticii. MISTICA înseamnă iluminare pe cale spirituală, noţiune mult discutată, care include: tăcerea, neconstrângerea, iubirea şi cunoaşterea vizionară. Toţi misticii iudei, creştini şi musulmani, precum şi yoghinii au relatat despre voci interioare şi fantasme; la fel, mulţi sfinţi.

Scriitori ca Gustave Meyrink, D. H. Lawrence, J. B. Beresford, Honoré de Balzac au consacrat acestei teme unele cărţi. Cunoaşterea prin experienţe mistice, extatice, a fost larg răspândită prin şamani, personaje care au existat la toate popoarele şi care erau aparent sănătoşi. Marele psiholog C. G. Jung a avut o revelaţie citind traducerea făcută de Richard Wilhelm unui text de yoga chinez de acum 2000 de ani, intitulat *Taina florii de aur,* dedicat experienţelor de extaz mistic pentru cunoaştere filozofică. Filozoful Henri Bergson, în *Les deux sources de la morale et de la religion* recunoaşte superioritatea

Orientului în cunoaşterea spirituală pe calea extazului mistic. La acestea mai pot fi adăugate *Viziunea despre lume a gânditorilor indieni* a cunoscutului medic şi filosof Albert Schweitzer şi *Experienţa conştiinţei cosmice* scrisă de Richard M. Bucke, în care sunt descrise experienţe de extaz mistic, pline de halucinaţii vizuale, voci interioare şi de senzaţia dezvăluirii unor taine profunde. Etapa finală a extazului mistic este „unio mystica", a unirii cu Divinitatea. Întoarcerea la viaţa normală îl lasă pe cel care a efectuat o „călătorie extatică" epuizat şi de multe ori fără a putea descrie viziunile avute.

Trebuie menţionat că aproape toate cărţile sacre ale religiilor lumii, cum sunt: Tao De Jing, Upanişadele, Biblia şi Coranul, cărţile sufice (arabe) şi hassidice (iudaice) abundă de extaz mistic. O renaştere hassidică a avut loc în secolul XX prin intelectuali şi artişti cum sunt: pictorul Marc Chagall, filozofii B. M. Levin, Elie Wiesel şi… musicaluri cum sunt The Fiddler on Roof şi Porgy and Bess. O religie tipic mistică este budismul, cu aproape 1 miliard de adepţi.

Ca în cazul oricărui fenomen spiritual, domeniul halucinaţiilor a avut şi… şarlatani. Se ştie că preoţii egipteni provocau apariţii şi fantasme prin combinaţii de oglinzi şi fumul unor plante. În Evul Mediu şi Renaştere, oglinzile au fost larg răspândite pentru a produce viziuni şi apariţii. O descriere ştiinţifică, bine documentată, a oglinzilor magice a fost tradusă şi în limba română: este *Oglinda* bine-cunoscutului Jurgis Baltrusaitis.

În cazul unei singure persoane, prin izolare, concentrare, meditaţie se poate ajunge la stări extatice, după un antrenament de lungă durată. Calea folosirii drogurilor halucinogene este mult mai accesibilă, veche de când lumea şi folosită de vrăjitori şi şamani sau de tinerii drogaţi din zilele noastre. Deşi metodele de producere a extazului diferă substanţial, mecanismul biochimic final este acelaşi, implicând dopamina.

Printre fenomenele halucinaţiilor mistice se numără vedeniile şi vocile divine, persoanele în cauză afirmând că s-au întâlnit cu Dumnezeu, cu Fecioara Maria ori cu alţi sfinţi, sau le-au auzit vocile, dându-le porunci divine care să fie transmise oamenilor.

În cele ce urmează ne vom ocupa de două astfel de cazuri, unul în Franţa şi altul în România, care au devenit celebre şi care au implicat autorităţile judiciare ale timpului.

î **Ioana D'Arc – un fel de pasăre Phoenix.** În mitologie, pasărea Phoenix a fost considerată, de vechii egipteni, o pasăre fabuloasă, unică pe lume care, atunci când îşi simţea sfârşitul, o dată la 500 de ani, se arunca în foc şi renăştea din propria ei cenuşă. Despre marea eroină a Franţei medievale s-au scris multe sute de cărţi. Din copilărie, Ioana a avut şi avea mereu vedenii cereşti, care o îndemnau să lupte alături de regele Franţei. A căzut prizonieră şi a fost judecată de un tribunal al Inchiziţiei, şi condamnată la moarte prin ardere pe rug. A fost arsă pe rug la 30 mai 1431. A fost beatificată în 1909 şi canonizată în 1920. În anul 1435, o femeie îmbrăcată în uniformă de soldat a apărut în localitatea Saint Privey din Lorena. Ea a susţinut că este Ioana d'Arc. A reînviat aceasta din propria ei cenuşă?

Ioana d'Arc s-a născut la 7 ianuarie 1412, în satul Domremy, din Comitatul Champagne, ţinutul Lorena. Pe tatăl ei l-a chemat Jacques şi pe mama Isabelle, poreclită Zabillet. Erau o familie de ţărani înstăriţi şi credincioşi. Ioana a avut trei fraţi mai mari şi o soră mai mică. Nu avea carte, ea însăşi declara că „nu ştiu nici A, nici B". Se ducea la biserica din satul său şi se spovedea săptămânal. De tânără, se ducea cu oile şi cu vitele la păşunat. Învăţase să toarcă şi să coasă foarte bine.

Începând cu vârsta de 13 ani, Ioana a avut vedenii cereşti, sub înfăţişarea Sf. Mihail şi a Sf. Ecaterina şi Margareta, însoţite de îngeri, vedenii care i-au apărut tot

mai des. Îi înfăţişau „o mare jale în care se găsea regatul Franţei” şi vedeniile o îndemnau să vină „în ajutorul regelui Franţei”. În conştiinţa Ioanei a apărut convingerea că ea a primit misiunea divină de izbăvire a ţării sale.

Comandantul cetăţii Vancouleurs era un căpitan. La insistenţa Ioanei, unchiul ei a condus-o pe l februarie 1429 la acest căpitan. Acesta a refuzat s-o primească. Într-o zi, Ioana l-a recunoscut pe căpitan, deşi nu-l văzuse niciodată. Vocea divină a ajutat-o pe Ioana să-l recunoască. După două refuzuri, căpitanul a primit-o. Ea l-a rugat s-o ajute să ajungă la curtea lui Carol a VII-lea (14221461), deoarece are poruncă de la Dumnezeu să-1 ajute pe rege în lupta cu englezii. Ioana i-a spus căpitanului că în popor circulă zicala că „o femeie a dat pierzării regatul şi o fecioară îl va izbăvi”. Şi tot atunci, Ioana i-a spus căpitanului: „Eu sunt aceea care voi lupta pentru reîntregirea Franţei”. Căpitanul a fost convins de tot ce a spus Ioana. Locuitorii din Vancouleurs i-au cumpărat Ioanei pantaloni de ostaş, jambiere, pinteni, un cal şi o sabie şi, însoţită de cavaleri şi ostaşi, s-a dus la curtea lui Carol al VII-lea. Căpitanul i-a raportat lui Carol că poate să o primească.

Îmbrăcată în uniformă de soldat, cu stindardul ei în mână, însoţită de cavaleri şi ostaşi, Ioana a plecat, la 12 februarie 1429 spre curtea lui Carol al VII-lea. După mai multe peripeţii cu ostaşii englezi, Ioana a ajuns la 23 februarie 1429 la castelul din Chinon, una din reşedinţele preferate ale lui Carol al VII-lea. Acolo, a fost supusă unei amănunţite anchete, menită să-l edifice pe Carol al VII-lea şi apoi s-o primească în audienţă. În 28 februarie 1429, Ioana, fără să-l fi văzut vreodată pe viitorul rege şi ajutată de vocea divină, „l-a recunoscut pe Carol al VII-lea, care se afla deghizat în uniformă de soldat” în mulţimea de pe străzile oraşului Chinon. Între timp, Ioanei (care nu intrase la viitorul rege), i s-a furat sabia cu teacă cu tot. I-a rugat pe cei ce o anchetau să-i caute sabia, sabie care, spunea Ioana, se află ascunsă sub pământ, în spatele altarului din

biserica Sainte Catherine din Fierbois. Cele spuse de Ioana s-au adeverit. După curăţarea sabiei, s-a văzut că pe ea erau gravate cinci cruci. După câteva zile de la găsirea sabiei, Carol al VII-lea a primit-o pe Ioana în audienţă şi a fost de acord cu intenţiile ei. I s-au încredinţat Ioanei forţele militare necesare campaniei de despresurare a Orleans-ului, a Parisului şi a altor mari oraşe.

În 22 martie şi 5 mai 1429, Ioana le-a adresat englezilor faimoasa scrisoare-ultimatum, prin care i-a somat: „Daţi-i Fecioarei Ioana, cea trimisă de Dumnezeu, împăratul din ceruri, cheile tuturor oraşelor paşnice pe care le-aţi cucerit şi cotropit în Franţa… Am venit aici din porunca lui Dumnezeu, împăratul din ceruri, trup din trupul lui, pentru a vă alunga din Franţa”. Călare, îmbrăcată în uniformă de soldat, în armură, încinsă cu sabia şi cu stindardul religios în mână, Ioana d’Arc simboliza lupta de eliberare a Franţei. La 8 mai 1429 a fost eliberat oraşul Orleans; la 12 iunie 1429 a fost eliberată localitatea Largeau; la 18 iunie 1429 a fost eliberată localitatea de la Patay; la 10 iulie 1429 a fost eliberată localitatea Troyes; la 17 iulie 1429, Carol al VII-lea a fost uns şi încoronat rege al Franţei, aşa cum îl asigurase Ioana. În 8 septembrie 1429 Ioana a fost rănită; s-a vindecat repede. La 23 mai 1430, în lupta de eliberare a oraşului Compiégne, Ioana a fost luată prizonieră de ostaşii francezi, care luptau împotriva lui Carol al VII-lea. La 4 noiembrie 1430, francezul Carol de Montereau, duce de Lorena, a vândut-o pe Ioana d’Arc englezilor, care o duşmăneau de moarte.

La 9 ianuarie 1431 (în 7 ianuarie Ioana împlinise 19 ani), la Rouen, în faţa unui tribunal al Inchiziţiei, avându-l ca preşedinte pe episcopul francez Pierre Cauchon (trecuse de partea englezilor), s-a deschis un proces contra Ioanei d’Arc. Aceasta a fost acuzată de superstiţii, de grave erezii, de vrăjitorie şi ca fiind o mare schismatică. Într-una din zilele procesului, Ioana le-a spus celor şapte judecători:

„Am primit într-adevăr o misiune de la Dumnezeu..."; „ştiu că regele meu va redobândi regatul Franţei"; „ştiu bine că ei (englezii – n.n.), vor fi izgoniţi din Franţa, afară de cei care vor muri aici şi că Dumnezeu va da izbândă francezilor împotriva englezilor". Procesul a durat şase luni, până la 30 mai 1431, când Ioana a fost arsă pe rug. În acest interval de şase luni, Ioana a fost chinuită, legată de picioare şi de mâini cu lanţuri groase. În lunile aprilie şi mai 1431, Ioana a refuzat să mai mănânce, deoarece, din cauza durerilor şi a chinurilor, voia să moară în temniţă. Atunci, s-a hotărât ca o femeie din afară să stea permanent cu Ioana în temniţă şi să o hrănească cu forţa. În ziua de 30 mai 1431, Ioana a aflat că va fi arsă pe rug. Şi ca lumea să n-o vadă pe Ioana plângând şi suspinând, i-a fost învelită faţa cu voaluri negre. Legată cu mâinile în faţă, a fost transportată într-o cabrioletă sub paza ostaşilor englezi călări, până în Piaţa Veche a oraşului Rouen şi urcată apoi pe un eşafod. Nimeni nu i-a putut vedea faţa şi corpul, acesta fiind învelit cu o togă neagră. Călăul a legat-o şi a aprins rugul. Ioana a strigat „Iisuse" şi a repetat strigătul de mai multe ori. Au asistat la această jalnică ceremonie peste zece mii de oameni, toţi cu lacrimi în ochi şi blestemându-i pe englezi. Călăul a spus celor de faţă că Ioana a murit de o moarte îngrozitoare.

Toţi cei răspunzători de moartea Ioanei d'Arc au sfârşit, la rândul lor, de o moarte ruşinoasă. Din numărul mare al acestora, dăm numai două exemple: maestrul Nicolas Midi, martor mincinos în procesul Ioanei, s-a îmbolnăvit în curând de lepră şi peste şase luni a murit. Episcopul Pierre Cauchon, care o anchetase de mai multe ori pe Ioana, a murit în 1442, subit, în timp ce i se rădea barba. Profeţia Ioanei d'Arc s-a înfăptuit. Englezii au fost izgoniţi din Franţa în 1453.

După patru ani de la arderea pe rug a Ioanei, o femeie de statura Ioanei, îmbrăcată în uniformă de ostaş, a sosit în localitatea Saint Privey, din ţinutul Lorenei.

Această femeie-soldat a susţinut că a evadat din fortăreaţa Beaulieu (ce aparţinea lui Jean de Luxembourg, conte de Ligby, căpitan general al Picardiniei) şi s-a angajat, pe timp de patru ani, în serviciul armatei pontificale (papă era atunci Calixt al III-lea), sub numele de Claudia, şi a susţinut tuturor că ea este Ioana d'Arc. Claudia s-a dus în satul Domremy. S-a prezentat lui Jacques şi lui Isabelle, care au recunoscut că este fata lor; fraţilor Pierre şi Jean, care au sărutat-o ca pe sora lor; toţi ai casei au mulţumit lui Dumnezeu că a făcut această minune. Pe Claudia au recunoscut-o: toţi locuitorii din Rouen, Maria de Anjou (1404-1463), soţia regelui Carol al VII-lea, Iolanda de Aragon (soacra lui Carol al VII-lea), Pierre de Cauchon (1371-1442), preşedintele plenului de judecată (care a anchetat-o de zeci de ori), căpitanul Robert Baudricourt şi alţi oameni mari, sus-puşi. În 1436 Claudia s-a căsătorit cu Robert Des Armoise, care a recunoscut-o. În 1439, Claudia şi-a făcut reintrarea în Orleans, oraşul pe care spunea ea că l-a eliberat. Toţi locuitorii Orleans-ului au fost convinşi că Ioana d'Arc a reînviat. Toţi admiratorii Claudiei au considerat-o ca renăscută din cenuşa Ioanei d'Arc. A fost o minune dumnezeiască?

Nu se ştie cât a trăit Claudia. Întâmplările finale cu Ioana d'Arc, dacă au fost, sunt ţinute în mare secret. Cred că femeia care a stat timp de două luni cu Ioana în temniţă va fi avut dublu rol. De ce lumea nu a putut să vadă faţa Ioanei înainte de a fi arsă pe rug? O fi ars pe rug femeia din temniţa Ioanei? Să fi fost un aranjament al Papei de la Roma? Să fi fost un aranjament al regelui Carol al VII-lea? Singurul care ştie ce s-a întâmplat cu Ioana este bunul Dumnezeu.

î **Minunea de la Maglavit.** Petrache Gh. I. Lupu, cunoscut sub numele de Petrache Lupu, s-a născut la 12 octombrie 1907, ora nouă, în Maglavit, plasa Calafat, jud. Dolj, fiul lui Gheorghe I. Preda Lupu şi al Floarei. Era surdomut din naştere. Nu a urmat cursurile şcolii primare,

neputând vorbi şi auzi. La 12 ani s-a făcut cioban. Stâna de oi era pe malul Dunării. La 21 martie, Petrache Lupu, luat la armată, a fost amânat cu serviciul militar din cauza unei otite supurante. La 19 martie 1930, Petrache Lupu a fost amânat a doua oară de armată, din cauză că nu putea auzi şi vorbi. La 10 martie 1931, Petrache Lupu a fost lăsat la vatră, fiind dispensat medical. Petrache Lupu a fost clasat: „Impropriu serviciului militar pentru surdomutism de provenienţă ereditară". A avut două căsătorii şi doi copii: Alexandru şi Mihai. Duminica se ducea la biserică pentru a se ruga să se facă sănătos. După ce l-a văzut pe „Moşu", Petrache Lupu a putut vorbi lumii câţiva ani la rând despre pocăinţă, pentru a i se ierta păcatele. În dimineaţa zilei de 14 decembrie 1994, la orele 7.00, Petrache Lupu a închis ochii pentru totdeauna.

În ziua de vineri 15 iunie 1935, în jurul orelor 16.00 – 17.00, Petrache Lupu (care avea 28 de ani), însoţit de cei doi ciobani ai lui, se întorceau acasă, după o zi de muncă, de la stâna de oi ce o aveau împreună. Drumul lor trecea printr-o pădure situată la doi kilometri de Maglavit. În locul numit „La Buturugi", Petrache Lupu a fost întâmpinat de un „Moş" cu figura blândă şi cu barba albă până la picioare, înconjurat de un nor alb, şi care stătea în aer, la două palme de pământ. Petrache Lupu, transfigurat, a căzut în genunchi şi l-a auzit pe „Moşu" spunându-i: „Să te duci în Maglavit şi să spui oamenilor că eu m-am arătat ţie. Iar ei să se lase de rele, de hoţii, de crime şi nelegiuiri, să nu mai lucreze în zilele de duminică şi de sărbători, să se roage în biserică, să se pocăiască; altfel mare prăpăd şi necazuri vor veni peste ei". Cei doi ciobani cu care plecase acasă, l-au văzut pe Petrache Lupu în genunchi şi vorbind cu cineva, pe care ei nu-l văzuseră. Aceşti doi ciobani au observat că lui Petrache Lupu îi revenise graiul, a auzit şi a vorbit clar pentru prima oară, dar uşor peltic. Petrache Lupu nu a dat ascultare ce-i spusese „Moşu". În următoarea vinere, în acelaşi loc „Moşu" i s-a arătat a

doua oară. Acesta l-a certat pe Petrache Lupu că nu a dus la îndeplinire ce i s-a spus data trecută şi chiar i-a vărsat găleata cu laptele muls de la oi, ce o avea în mâna stângă. Petrache Lupu i-a răspuns „Moşului” că i-a fost ruşine de oamenii din Maglavit şi că aceşti oameni tot nu l-ar fi crezut. După această discuţie, Petrache Lupu s-a dus la preotul Nicolae Bobin din Maglavit şi i-a spus ce i se întâmplase. Preotul Bobin nu l-a crezut, gândind că sunt vedenii datorate muncii, căldurii şi secetei. În zilele de 25 şi 27 iunie, ziarul *Dimineaţa* a scris despre minunea de la Maglavit. Abia atunci preotul Bobin s-a gândit că cele spuse de cioban sunt adevărate. Preotul a conchis că Petrache Lupu nu a fost ales de Dumnezeu nici ca om, nici ca cetăţean, ci ca creştin, fiind fiu al Sfintei Biserici. În urma acestui raţionament, preotul Bobin a considerat că este îndreptăţit să se ocupe de Petrache Lupu pentru a-l învăţa ce cuvinte să folosească şi cum trebuie să gesticuleze.

Câteva din ziarele vremii au relatat despre minunea de la Maglavit. Oamenii, auzind despre această minune, s-au îndreptat spre Maglavit, unii din simplă curiozitate, alţii suferind de diferite boli, crezând că acolo s-ar putea vindeca. Spre Maglavit s-au îndreptat călugări, preoţi, afacerişti de duzină, negustori ambulanţi, vânzători de apă rece, de zaharicale, de îngheţată etc. Era acolo o lume pestriţă care mişuna ca furnicile, în plină câmpie, cât cuprindeai cu ochii, o mare de capete. Toată lumea vorbea numai de minunea de la Maglavit. Parcaje uriaşe de căruţe, ca într-un cantonament militar medieval, înconjurau câmpul presărat de lume. La intrarea în Maglavit, pe marginea drumului, tot felul de tarabe apărute peste noapte, cu negustori de lumânări, tămâie, cărţi de rugăciuni şi cărţi poştale ilustrate cu chipul lui Petrache Lupu, negustori de te miri ce. Lumea considera că această minune va reduce numărul ereticilor, hoţilor, borfaşilor etc., aflând că Dumnezeu îi va pedepsi. Petrache

Lupu se urca zilnic pe un amvon de lemn şi, ca un profet, chema lumea la pocăinţă. Spunea lumii tot ce auzise de la „Moşu”. Într-un an de zile, peste un milion de oameni s-au perindat la Maglavit. Mulţi oameni au spus că această minune a fost la fel de reală ca şi vederea Fecioarei Maria de la Lourdes (Franţa). În 1936, profesorul doctor neurolog Gh. Marinescu, ce avea 73 de ani şi era membru al Academiei Române, al Academiei de Medicină din Paris şi cu multe alte titluri universitare, a scris cartea *Lourdes şi Maglavit.* La Maglavit s-au vindecat mulţi oameni bolnavi. Oamenii noştri de ştiinţă din 1935-1937 au afirmat că vindecările bolnavilor ce s-au făcut la Maglavit, s-au datorat intervenţiei unor forţe imateriale, paranormale, spirituale, supranormale, ce depăşesc legile fizice şi înţelegerea umană.

În ziua de 15 august 1936, sărbătoarea Sfintei Fecioare Maria, la ora 9.00 dimineaţa, a avut loc la Maglavit un fenomen ceresc extraordinar. Astrul zilei îşi pierduse parcă forma, devenind o armonică, pe suprafaţa lui trecând multe fulgere. Acest fenomen ceresc a durat 8-10 minute. Peste două sute de mii de oameni aflaţi în genunchi au urmărit cu înfricoşare fenomenul ceresc. Presa vremii, din Craiova, care avea reprezentanţi la Maglavit, a scris despre acest fenomen, unic în felul său şi nu a fost pus pe seama unei halucinaţii colective. Petrache Lupu a predicat lumii mesajele sale sacre până în anii 1944-1945, când noile autorităţi din ţara noastră i-au interzis să mai predice. De fapt, profeţiile lui Petrache Lupu se împliniseră. În 1940, ţara noastră a intrat în cel de-al Doilea Război Mondial şi din 1944-1989 a urmat ceea ce noi ştim cu toţii. Prin anii 1953-1954, Petrache Lupu a fost arestat şi deportat în lagărul de muncă forţată de la Canalul Dunăre – Marea Neagră. Timp de patru ani, Petrache Lupu, cu ajutorul lui Dumnezeu, a supravieţuit calvarului lagărului morţii, lagăr care a decimat toată elita intelectuală a ţării noastre, din acea vreme. După

eliberare, Petrache Lupu a continuat să vorbească oamenilor şi să le adreseze mulţumiri că nu l-au uitat. Într-una din zile, de la securitatea din Craiova, au venit acasă la Petrache Lupu doi ofiţeri care l-au dus la Craiova. Pe drum, în dreptul localităţii Podari, maşina securităţii s-a defectat; nu a putut fi reparată pe loc. Poate a fost un semn ceresc. S-a aşteptat sosirea altei maşini de la Craiova. Petrache Lupu a stat în Craiova două săptămâni. În lipsa lui Petrache Lupu, capela ridicată pe locul unde „Moşul" i s-a arătat acestuia a fost distrusă şi icoanele făcute praf. Cele câteva icoane ce au rămas nedistruse, Petrache Lupu le-a dus la el acasă, punându-le în pridvorul casei. Prin anii '60, primarul Maglavitului, preşedintele CAP-ului din Maglavit, inginerul Vasile de la acest CAP şi alţi trei complici ai primarului au jefuit mica colecţie de icoane şi tablouri din casa lui Petrache Lupu, pe care le-au distrus la o încrucişare de drumuri din centrul Maglavitului, ca să vadă toată lumea pe „mincinosul" care a spus că l-a văzut pe Dumnezeu. Peste puţini ani, toţi cei care i-au făcut rău lui Petrache Lupu au murit în împrejurări violente. Cei trei complici ai primarului au murit, unul înecat, altul trăsnit, iar al treilea de moarte violentă. Inginerul Vasile, de la CAP, care fusese capul nelegiuirii, se îndrăgostise de Maria, soţia unui cetăţean din comuna Malul Mare, jud. Dolj. Într-o zi de vară, inginerul Vasile a plecat cu Maria şi cu prietena ei Ioana, spre Craiova, folosind o maşină ARO a CAP-ului. Soţul înşelat, aflând de această escapadă, s-a urcat repede la volanul unui camion greu al CAP-ului şi, împreună cu fratele său, au pornit în urmărirea inginerului Vasile. În comuna Podari, jud. Dolj, ajungându-i din urmă, soţul înşelat a intrat cu camionul în plină viteză în maşina ARO, izbind-o din plin şi răsturnând-o. Inginerul Vasile şi concubina lui, Maria, au murit pe loc, cealaltă femeie, Ioana, având ambele picioare rupte. Primarul Maglavitului s-a îmbolnăvit grav şi apoi a murit.

Petre Lupu a fost căsătorit cu Veta Lupu, care a murit însă în 1966 şi lângă care se odihneşte şi el de 10 ani încoace. Între timp însă s-a recăsătorit, dar în afară de o căsuţă mai mică ca multe altele din sat nu a strâns nimic pe lumea asta.

Mihai (68 de ani), fiul lui Petrache Lupu, spune mai departe învăţătura fără urmă de minune primită de la tatăl său: să fii bun şi cinstit.

Despre cele întâmplate la Maglavit pe parcursul multor ani, lumea a fost şi este împărţită şi acum în două tabere: una a susţinut şi susţine că la Maglavit a avut loc un fenomen divin, o viziune reală a lui Petrache Lupu. Cealaltă tabără a susţinut şi susţine că totul la Maglavit a fost pus la cale de unele din feţele bisericeşti, de ziariştii afacerişti, de unii deputaţi şi chiar de politicieni. Doctorii de boli nervoase şi psihiatrii au fost şi sunt încă împărţiţi în două tabere: unii au susţinut că Petrache Lupu era un bolnav psihic, cu imaginaţie bolnăvicioasă, vedenia lui „Moşu" fiind o imagine a bolii lui; cealaltă parte a susţinut şi susţine că Petrache Lupu era un om sănătos, milos, iubitor de biserică şi că va trăi mulţi ani. Într-adevăr, Petrache Lupu a trăit 87 de ani. Banii care au fost adunaţi la Maglavit pentru construirea unei mănăstiri, au fost împărţiţi hoţeşte între unii şi alţii, şi astfel că nici până astăzi această mănăstire nu a putut fi realizată. Minunea de la Maglavit este şi astăzi în discuţie. A fost sau nu acolo o revelaţie divină?

Credem că răspunsul se găseşte în raportul Inspectoratului regional de Jandarmerie Craiova care, după apariţia „minunii de la Maglavit", s-a ocupat de elucidarea acestui caz la cererea Inspectoratului General al Jandarmeriei. Redăm, în continuare, acest raport cu interesantele constatări făcute şi care au fost comunicate Ministerului de Interne.

„Ciobanul Petrache Lupu, de 28 de ani, cu un fizic ce denotă o stare bolnăvicioasă, antecedente de sănătate

slabe, fost mult timp suferind în copilărie.

Aspect de cretin, intelect total redus, analfabet, se exprimă greu, având şi un gângăvit caracteristic, repetat cam după fiecare frază.

Incoerent în exprimarea ideilor, destul de animat de dorinţa de a povesti modul cum a avut vedeniile divine, poveste ce a învăţat-o perfect şi o expune la fel, cu aceleaşi amănunte, ori de câte ori vorbeşte la vreun grup de oameni, uitându-se pe un carton cu desenul semnelor ce se găsesc de altfel pe pagina a 6-a a ziarului *Oltenia Politică.*

Lipsit de temperament în expunere, repetă automat aceleaşi cuvinte devenind astfel un maniac religios.

Ca purtare cetăţenească, a fost un element ordonat şi corect în viaţa sa particulară.

Terenul înconjurător activităţii lui de cioban, complet nisipos, inundat de cantităţi mari de nisip aduse de vânturile frecvente în subterasa Dunării, plantat mai târziu, oferind un aspect mai mult sălbatic: jocuri de apă, balta, aburi ce degajă, spre seară, lumină şi nisip, mai ales în zilele de vară, contribuie şi ele la cele ce vom arăta mai departe.

Ciobanul afirmă că în ziua de 23 mai a avut prima vedenie, a doua zi, la 24 mai, a avut a doua vedenie prin care i s-a reproşat că nu a comunicat populaţiei poruncile Dumnezeieşti.

La 31 mai, tot într-o vineri, are a treia vedenie, sub forma unui bătrân îmbrăcat în alb, care s-a arătat mâhnit că poruncile divine nu sunt ascultate, ameninţându-l că va fi rău de el dacă nu ascultă, adică să povestească oamenilor.

Vedenia desigur că a fost rezultatul unui de joc de lumină, aburi impregnaţi cu nisip adus de vânturile frecvente, joc care în imaginaţia lui predispusă spre misticism a putut îmbrăca o formă, dar autosugestia l-a făcut să audă şi glasul ce i se adresa lui.

Ceva mai mult: sunt copilandri servitori ai târlei care

l-au auzit vorbind pe cioban cu cineva, dar ei nu ştiu şi nu au văzut cu cine vorbea.

Iată deci modul cum, treptat şi evolutiv, vinerea, deci în zi de post, vedeniile ce urmează consecutiv se desenează din ce în ce mai puternic, autosugestia animă în spiritul lui misticismul şi cristalizează ideea că el are misiunea apostolică de a propaga cuvintele divine.

Astfel, puternic impresionat de toate, ciobanul vine şi comunică populaţiei, preotului şi autorităţilor arătările ce avusese şi cuvintele ce auzise.

De aici încolo, ciobanul a avut puterea de a convinge pe preot şi populaţia, care începe a se sugestiona, se duc la faţa locului, se ridică troiţe şi cruci, se aprind candele, se depun icoane şi ofrande, rezultat al sugestiilor colective.

În plus, încep a circula felurite versuri interpretate, tâlcuite şi răstălmăcite, unele tendenţios, toate exagerate, purtate din om în om, mai ales de către femei, şi astfel, se duce vestea în comunele vecine, judeţe şi chiar în ţară, ba mai mult, vestea trece şi în Bulgaria, unde chiar s-a văzut, pe ţărmul vecin, lume curioasă adunată.

O serie de coincidenţe, care ar părea minuni, vindecări, survin şi încep a lua din ce în ce proporţii, fiecare crede, dar nu poate preciza că a văzut minunile de vindecări cu ochii lui.

Între altele, intervine spre întărirea credinţei oamenilor, mai ales localnici, şi faptul că un anume consătean care ar fi lucrat sărbătoarea la gater, deşi a fost făcut atent de cioban în acea zi să nu mai lucreze că e păcat, totuşi neascultarea lui i-a fost fatală, căci o ţandără de scândură ascuţită i-a sărit, nu mult după aceea, din dinţii fierăstrăului în faţă şi i-a perforat pântecele, cauzându-i moartea; înmormântarea lui, care a fost în ziua de 6 august a.c. a produs vie consternare în rândul populaţiei din Maglavit şi din jur, întărindu-le, astfel, credinţa că arătarea divină a fost în fapt, văzându-se şi

mare schimbare în rândurile credincioşilor, biserica inundată de popor, lumânări aprinse, ofrande şi acatiste etc.

Mai sunt şi alte coincidenţe care sunt tălmăcite tot spre întărirea credinţei în Dumnezeu şi, astfel, fantezia colectivă lucrează, misticismul religios, în speţă al femeilor, lucrează intens, se exagerează totul şi se creează „cazul de la Maglavit”.

În zilele de sărbătoare, cum au fost 20 şi 21 iulie, precum şi 28 iulie, populaţia vine în număr mare, cu căruţe şi autobuze, intelectualii cu autoturisme, spre a vedea pe sfântul Petrache, să depună ofrande, să audă cuvântul lui şi mulţi, chiar foarte mulţi, să-i sărute mâna.

În ziua de 6 august, deşi era Schimbarea la Faţă, am observat că nu era lume multă, ceea ce denotă că ori au început să se plictisească, ori sărbătoarea de mai sus i-a obligat să stea la bisericile lor din comunele respective, pătrunşi de credinţa celor auzite sau văzute la Maglavit.

Totuşi, ciobanul nu poate influenţa prea mult, el este astăzi însemnat din cauza misticismului ţăranului nostru şi al sugestiei colective.

Unii ascultători pretind a se vedea deasupra capului ciobanului, sau înapoia lui, un nimb, o aureolă ca acelea de la zugrăvelile sfinţilor, alţii spun că văd un nouraş alb ce ia formă divină; am avut ocazia să vorbesc chiar la Maglavit cu persoane străine de localitate şi cu bună reputaţie socială şi chiar cultură, care căutau să mă asigure că, într-adevăr, au văzut norul, raze, aureolă şi că nu sunt numai inventii, ci este un adevăr.

S-au putut vedea persoane venite din depărtări mari, Moldova, pentru a-l vedea pe Petrache Lupu.

Că sugestia în masă a fost puternică, este probă evidentă că primarul şi toată populaţia locală, aproape, afirmă acelaşi lucru.

De aici înainte începe specularea cazului în mod tendenţios-interesat din partea preoţilor: preotul Bobin, în

special, încurajează pe Petrache, nici vorbă să dezmintă ceva ba, din contră, are format dosar... toate declaraţiile celor ce au văzut sau auzit ceva ce ar putea să producă senzaţionalul divin.

Preotul organizează strângerea de fonduri sub numele că banii se depun pe numele ciobanului şi pentru Eforia Madona-Dudu.

Preotul organizează servicii divine pentru a mai sfinţi crucile aşezate pe locul sfânt (anexate), colectează ofrande etc.

Până în seara zilei de 6 august, se strânsese suma de circa 200 000 lei, pe numele ciobanului şi care se depun la CEC-ul din localitate.

În sus-zisa zi, personal am asistat şi văzut cum ciobanul scoate cheile de la chimir, descuie pe rând cele două lăzi vopsite gri şi prevăzute cu lacăte, varsă banii într-un geac (traistă) şi îi ia apoi cu el spre casă.

Populaţia a comentat prezenţa Comandantului de Legiune în ziua de 23 iulie şi credea că ciobanul va fi ridicat, mai ales că se publicase şi telegrama Episcopiei de Vâlcea, care a cerut Prefecturii să se oprească procesiunile la Maglavit şi să se trimită ciobanul la Bucureşti, pentru a fi examinat de domnul profesor doctor Paulian, asupra stării sale mintale.

Se vorbea insistent despre clădirea la Maglavit, la locul zis sfânt, a unei mănăstiri, propunerea fiind din partea mai multora, în cap cu preoţii, susţinuţi ca atare de Episcopia de Vâlcea.

Până în prezent, forurile competente bisericeşti nu au înţeles a lua altă măsură decât a ordona constituirea unui comitet de strângere a fondurilor şi ridicarea unei mănăstiri, comitet care s-a constituit în ziua de 6 august şi în care figurau câte 5 membri din fiecare grupare politică locală (ţărănişti, liberali, georgişti), apoi prefectul judeţului, avocatul Petculescu, dr. Albu, senator Toma Vălăreanu, preotul Bobin, preotul Popescu şi protopopul

Ştefan Popescu.

Autorităţile administrative, în speţă judeţene, nu au acţionat cu nimic până acum, se zice numai că prim-preotul Beloiu de la Calafat ar fi fost sancţionat pentru prea mult zel depus în răspândirea şi întărirea cazului de la Maglavit.

Episcopia se zice că ar fi oprit să mai facă slujbe, la locul zis sfânt, totuşi, în ziua de 28 iulie, 15 preoţi au făcut slujbe în biserica Maglavit, iar la locul sfânt au slujit şi sfinţit o cruce.

Din constatările făcute până acum, s-au tras următoarele concluzii:

1. Ciobanul Petre Lupu este un tip, un maniac religios, cu ereditate şi trecut morbid, sistemul nervos lesne impresionabil înspre misticul religios. Vorbeşte gângav şi aude foarte greu.

2. A avut câteva halucinaţii datorate agenţilor fizici exteriori şi temperamentului său înclinat spre misterele religioase.

3. Autosugestia s-a propagat provocând sugestionarea colectivă a populaţiei şi, în special, a femeilor.

4. Pe tema acestei sugestii, preoţii au organizat specula ca scop de a strânge fonduri băneşti, fie pentru scopuri înalte, fie personale.

5. Participarea populaţiei în număr impresionabil în fiecare duminică, între 2-5 000 de persoane, este datorată fanteziei populaţiei, tendinţei de exagerare a celor auzite, confirmării de către preoţi a minunii şi sugestiei în masă, ce se produc la vederea pretinsului sfânt, înconjurat de un mediu care se pretează la misticismul religios.

M-am ţinut şi m-am uitat toată ziua de 6 august după Petrache Lupu, şi în sat şi la târlă şi la locul sfânt, chiar când vorbea unui număr de circa 60 de oameni în două rânduri şi în două locuri, dar n-am văzut nimic deosebit, nici nor alb, nici raze, nici formă divină, absolut nimic deosebit, decât aceeaşi poveste pe care Petrache Lupu a învăţat-o pe dinafară şi o repetă ori de câte ori este rugat de poporul curios adunat, iar la încheierea povestirii termină cu recomandaţiuni de pocăiri şi întreabă lumea făcând semnul crucii: „Vă pocăiţi?", la care poporul răspunde: „Ne pocăim" şi toţi în mod automat, fără deosebire, îşi fac semnul crucii imediat ce ciobanul a început să se închine.

Mai mult, am luat cu mine în maşină pe cioban de la târlă la locul sfânt, motivându-i că are bani la el şi de la târlă şi de la locul sfânt, l-am condus până acasă, în sat, tot pentru a mă convinge şi eu de ceva supranatural, dar n-am văzut nimic şi n-am simţit nimic; la poarta locuinţei sale m-a invitat înăuntru, dar motivându-i că e târziu şi Craiova departe (75 km) l-am refuzat, promiţându-i că voi veni altă dată să-l vizitez.

6. Într-o măsură vinovate sunt autorităţile bisericeşti care, deşi nu ar putea să contrazică spusele ciobanului, căci nu acesta ar fi interesul bisericii în timpurile de faţă, totuşi se speculează materialiceşte această chestiune, întreţinând, prin repetare, în mintea lui Lupu convingerea că el a devenit un apostol sau un sfânt, care să răspândească, pentru binele omenirii, cuvântul divin şi întărind, prin confirmare competentă faţă de mulţime, ideea de adevăr şi că minunea s-a petrecut aevea.

7. Vinovată mai este şi presa, care a făcut din aceasta un caz de senzaţie şi, prin publicitatea larg acordată, l-a răspândit, punând lumea pe drumuri, indiferent de distanţe, pentru a-l vedea pe sfânt.

8. Populaţia este foarte evlavioasă, se observă aceasta prin faptul cum fiecare, descoperit şi smerit, sărută toate icoanele agăţate la târlă şi la locul sfânt, face mătănii şi sărută piatra pusă de Petrache chiar la locul unde a avut vedenii, precum şi prin aceea că sărută mâna ciobanului, iar alţii mai bătrâni şi bolnavi se roagă de el să-i tămăduiască.

Personal, am asistat, în seara de 6 august, în momentul când mă sui în maşină cu Petrache, a venit spre el un bătrân pe al cărui chip se citea mare suferinţă, era bolnav şi i-a sărutat mâna şi i s-a adresat cu cuvintele: „Domnule Petrache, sunt bătrân şi vezi-mă că sunt rău bolnav, dă-mi mijloace de vindecare”, la care ciobanul, fiind la câţiva paşi de troiţă şi locul sfânt, i-a arătat cu mâna spre butucul şi spre troiţele de lângă noi, spunându-i: „du-te şi te închină, eu nu sunt nici doctor, nici vrăjitoare”.

9. La târlă şi locul sfânt s-au ridicat, în răstimpul de la 29 iulie la 6 august, 4 fântâni cu scripete şi lanţ, confecţionate din colaci de beton, dintre care una s-a făcut de primărie pe izlazul comunal lângă târlă, una de către brigadierul Picu Dumitruş, pădurarul Aurel Voicu şi locuitorul Petre Popa la locul sfânt, iar două făcute de cioban din banii strânşi pentru ofrandă şi anume una lângă stână şi alta la locul sfânt.

La locul sfânt se găsesc: una troiţă colorată, cum se face de obicei, depusă de senatorul Toma Vălăreanu din Maglavit; o troiţă din lemn afumat din partea ziarului *Curentul* (Pamfil Şeicaru) şi o cruce mare de lemn negru din partea familiei colonel Magereanu.

Ca încheiere: Toate aceste conjuncturi au creat cazul minunilor de la Maglavit.

Cazul nu poate avea consecinţe de ordin subversiv, nu poate evolua într-o sectă religioasă nouă, nefiind vorba

despre noi dogme sau alt rit. Poate fi însă încadrat în scopul realizării de fonduri băneşti, a căror destinaţie, desigur, este de competenţa autorităţilor bisericeşti să o clarifice. De altfel, întăreşte în popor credinţa şi reînvie de la mic la mare simţul cultului de unde, odată cu credinţa în Dumnezeu, se tinde şi la împuţinarea vrăjmăşiei între oameni şi infracţiunilor în general.

Trebuie determinată o acţiune energică, în sensul că autorităţile bisericeşti să pună la punct chestiunea sau, aşa cum în cazul de la Buzău s-a procedat cu toată energia, şi aici, la Maglavit, un asemenea procedeu ar fi acum tardiv, sau să canalizeze credinţa care în popor e acum nestrămutată şi să trimită la faţa locului, sub formă de vizitatori, misionari competenţi, care să pună la punct chestiunea religioasă.

Faţă de felul cum se prezintă terenul, nisipos şi inundabil, nu cred că s-ar putea zidi o mare mănăstire, căci ar necesita cheltuieli enorme cu ridicarea terenului şi îndiguirea lui cu piatră, dar ridicarea unei capele este absolut necesară pentru liniştea sufletească a credincioşilor şi care ar servi la anume date pentru slujbă şi pelerinaj.

3.13. Premoniţiile şi halucinaţiile colective

Primul studiu detaliat al unui caz de premoniţie colectivă a fost efectuat de psihiatrul britanic, J.C. Barker, în legătură cu dezastrul de la Aberfan. La data de 21 octombrie 1966, peste această localitate din Ţara Galilor s-a prăbuşit o imensă haldă minieră, care a provocat moartea a 114 persoane, 128 fiind copii surprinşi în clădirea şcolii. După consumarea tragediei, au fost adunate numeroase relatări de la diverse persoane care considerau că avuseseră premoniţia catastrofei. Din 76 de rapoarte primite, 44 pot fi considerate credibile în urma unor verificări minuţioase. Dintre ele, 25 de cazuri (adică

circa 57%) au fost de tipul viselor premonitorii. De pildă, cu două săptămâni înainte de eveniment, o femeie a visat o şcoală în care copiii ţipau înspăimântaţi şi „o îngrozitoare substanţă neagră, lucioasă, îi acoperea". Tulburătoare este relatarea părinţilor unuia dintre copiii ucişi: acesta le spusese, în dimineaţa zilei fatidice, că în noaptea precedentă visase că „şcoala era acoperită de ceva negru". Unele dintre trăirile precognitive au îmbrăcat aspecte insolite, cum este cazul unei alte femei care primise un mesaj de la un spirit, în care era vorba de circa 100 de copii înghiţiţi de un nămol negru.

Din cele 44 de premoniţii credibile, 18 (adică 41%) s-au produs cu l-4 zile înainte de dezastru, opt cu două săptămâni înainte, iar restul, chiar mai devreme de două săptămâni. Un aspect oarecum paradoxal îl constituie faptul că procentul premoniţiilor făcute de părinţii copiilor victime este nesemnificativ.

Premoniţia colectivă explică, probabil, şi rezultatul unei analize statistice retrospective, făcută în cazul trenului nr. 15, care lega Chicago de coasta Pacificului. În ziua de 15 decembrie 1952, trenul a fost implicat într-o catastrofă feroviară, în care au pierit toţi cei 55 de pasageri. Numărul mediu de călători în intervalul de 10 zile dinaintea accidentului a fost cu peste 50% mai mare decât în ziua respectivă. Astfel, pe 10 decembrie 1952, trenul transportase 105 pasageri, iar, cu două zile înainte de accident, 85. Atât în cazul dezastrului de la Aberfan, cât şi în cel al trenului nr. 15, distribuţia temporală a premoniţiilor pare să indice că acestea erau consecinţele unui aport inconştient de informaţie, prin care se putea prevedea că urma să se întâmple ceva catastrofal. Pe măsură ce timpul trecea, această informaţie era recepţionată mai acut, mai detaliat şi producea trăiri premonitorii pentru tot mai multe persoane (în general, fără abilităţi extrasenzoriale evidente), în paralel cu faptul că evenimentul însuşi devenea tot mai probabil.

Studiul lui Barker este important şi prin faptul că a stimulat interesul pentru o considerare mai sistematică a relatărilor cu caracter precognitiv. Pentru a se înlătura obiecţiile (fireşti până la un punct) iscate de situaţiile în care rapoartele sunt culese post-factum, ca în cazul Aberfan, s-au înfiinţat centre speciale de colectare a premoniţiilor spontane cum sunt cele din Londra, New York şi Toronto. Nu ar fi lipsită de interes înfiinţarea unui astfel de centru şi în ţara noastră.

Şi la noi se cunosc trei cazuri de premoniţii colective care au devenit celebre. Astfel, e cunoscută situaţia unei familii compuse din şase persoane, domiciliind în blocul Nestor, de pe Calea Victoriei din Bucureşti, care, în seara cutremurului din 4 martie 1977, n-a dorit să se întoarcă acasă devreme, preferând să intre cu toţii la un film. S-au salvat de la moarte.

Într-un sat transilvănean, la o cumetrie, s-au servit ciuperci, dar zece persoane care, de obicei, consumau ciuperci, au refuzat mâncarea din diverse motive. Bizar este că ei şedeau la aceeaşi masă, dar ceva neprevăzut i-a salvat de la otrăvire. Atunci au murit 14 persoane, iar alte 32 au fost salvate în ultima clipă de către medici.

Concludentă mai este şi o catastrofă acvatică produsă în Bucureşti cu aproape patru decenii în urmă, când un bac supraîncărcat care făcea legătura între un ştrand de pe un lac din nordul Capitalei s-a scufundat, atunci pierzându-şi viaţa peste o sută de persoane. Un grup de zece colegi din aceeaşi clasă care, de obicei, vara frecventau acel ştrand au luat o hotărâre bizară: nu vor merge la lac, ci la ştrandul Tineretului, mai ales că acolo erau şi cursuri de înot. Decizia luată pe moment le-a salvat viaţa, mai ales că începuse o ploaie torenţială şi toată lumea s-a bulucit spre bac, care, supraîncărcat, s-a dus la fund. Se vede că, intuind un pericol, acei copii au avut reticenţe, renunţând la lacul care le-ar fi fost fatal.

Mai dificil de explicat este cazul halucinaţiilor

colective sau al emoţiilor colective. Şi mase numeroase de oameni pot avea viziuni, fie prin intermediul unor mari emoţii, fie prin consum de halucinogeni.

Larg folosită în filmele contemporane este tema viziunilor, halucinaţiilor recepţionate doar de unul sau unii subiecţi, în timp ce alte persoane prezente nu observă nimic. Dar cel mai dificil caz, care a dat de furcă poliţiştilor din toată lumea, este cel al persoanelor care au văzut (sau au fost răpiţi de) „omuleţii verzi" din OZN-uri. Este un fapt real sau o halucinaţie?

În cazul unui singur om care vede, aude sau simte „ceva", implicarea unei halucinaţii este explicaţia cea mai comodă. În cazul OZN-urilor, care au fost văzute de mai mulţi oameni prezenţi în acelaşi loc, printre ei fiind chiar oficiali (poliţişti, avocaţi sau soldaţi), existenţa unor halucinaţii colective este, adesea, invocată, deşi ştiinţific devine mai greu de explicat. Şi totuşi, halucinaţii colective au existat şi vor exista.

Un alt caz de halucinaţii colective sunt demonstraţiile fachirilor: oameni care urcă pe o frânghie atârnată de nimic sau levitaţiile. Plutirea unui om la o distanţă de 0,5-2 m înălţime a fost menţionată în toate cărţile religioase creştine. Sfântul Joseph de Copertino (1603-1663), în stare de extaz mistic, manifesta levitaţii în prezenţa călugărilor franciscani. Vestitul mediu englez, Daniel D. Home (1833-1886), făcea, deseori, levitaţie în cursul demonstraţiilor de fachirism, prestidigitaţie, spiritism şi alte forme de FPN. La fel, călugărul canonizat Padre Pio.

În numărul din 6 iunie 1936 al revistei *Illustrated London News,* au apărut fotografii înfăţişând demonstraţiile de levitaţie ale yoghinului Subbayah Pullavar în faţa a 150 de persoane, inclusiv a ziaristului P. Y. Plunkett. În zilele noastre, levitaţii în faţa unor martori au făcut Uri Geller şi americanul David Blaine, acesta din urmă efectuând o asemenea demonstraţie într-o noapte din mai, 1976, transmisă de televiziune. Şi vestitul

prestidigitator, David Copperfield, poate produce demonstraţii de levitaţie în faţa unui public.

Se pare că, în zilele noastre, levitaţia este o problemă ce ţine de domeniul prestidigitaţiei.

4. SOMNAMBULISMUL

4.1. Ipoteze de explicare a fenomenului

Deoarece, după cum am văzut în capitolul precedent, multe dintre premoniţii sunt făcute în vis, este cazul să ne oprim puţin asupra somnului.

Timp de mii de ani, somnul a fost considerat o „odihnă a creierului", o stare opusă conştienţei, stării de veghe, active. Ba chiar, la multe popoare, s-a crezut că, în timpul somnului, sufletul poate părăsi corpul. Astăzi, se ştie că somnul este determinat genetic, fiind o stare comună tuturor fiinţelor cu sânge cald. Ceea ce a intrigat însă omul încă de acum mii de ani a fost visul, o activitate asociată somnului, adesea plăcută, de multe ori terifiantă şi întotdeauna producând nedumerire legată de posibilitatea realităţii celor visate. Nici astăzi, după mii de studii efectuate în instituţii specializate, nu se poate afirma că ştim totul despre somn şi vise.

Centrul somnului pare să fie localizat în zona substanţei reticulate situate în bulbul rahidian, formaţiune arhaică, chiar la joncţiunea creierului cu şira spinării, deci controlând fluxul sangvin ce irigă creierul şi, implicit, alternanţa stare de veghe (conştienţă activă) – somn. Dacă starea de veche activă este dirijată de scoarţa cerebrală (cortex), formaţia reticulată pare să joace un rol de „dispecer" (centru de control). Cercetările efectuare în anii '90 au arătat că, în producerea somnului, în reglarea ciclului stare de veghe-somn, intervin mai multe formaţiuni situate la baza creierului, cum sunt: nucleii raphae dorsali, tuberomamilari, regiunea prooptică şi nucleii

suprachiasmatici (sediul orologiului intern). Într-adevăr, cortexul primeşte informaţii sub formă de senzaţii de la organele de simţ (auz, miros, văz), deci specifice, dar şi unele nespecifice, din întreg organismul, care ajung la cortex prin intermediul substanţei reticulate.

La acest nivel se află „dispecerul”, care permite trecerea spre cortex a mesajelor doar dacă au depăşit un anumit prag de excitaţie. Prin urmare, în permanenţă, ajung în creier mesaje senzoriale din afara şi din interiorul organismului, care sunt, însă, conştientizate de cortex numai după ce au trecut prin anumite „filtre”, cum sunt formaţia reticulată, talamusul, hipotalamusul, astfel încât conştienţa să nu fie încărcată decât cu informaţii utile supravieţuirii. Informaţiile senzoriale privind buna funcţionare a organelor vitale (plămâni, inimă, ficat etc.) sunt dirijate de sistemul nervos automat sau vegetativ, deci nu de partea conştientă, funcţională, a creierului.

Specialiştilor le-au trebuit ani de studii pentru a înţelege că fiecare individ are propriul ritm de somn. Dar cel mai şocant lucru pentru ei a fost descoperirea somnului paradoxal tip REM (rapid eye movement) de către Nathaniel Kleitman şi Azerinski de la Universitatea din Chicago, în 1952. Acest tip de somn se caracterizează prin mişcări rapide ale ochilor (bineînţeles, închişi), mici mişcări ale degetelor, ale picioarelor, feţei. Stadiul paradoxal REM apare după unul de somn profund, aşa că frecvenţa pulsului, respiraţiei, tensiunii arteriale creşte semnificativ în comparaţie cu stadiul anterior. Kleitman a observat că toţi voluntarii sănătoşi treziţi în acest stadiu REM au relatat vise foarte recente, descrise în amănunt şi oarecum organizate, structurate, spre deosebire de visele apărute în starea de somn lent, vag amintite şi neorganizate.

Chiar pentru un nespecialist, numai parcurgerea sumară a acestor cunoştinţe despre somn sugerează, evident, dificultăţile savanţilor care s-au dedicat studierii

somnului şi viselor. Păsările şi mamiferele, mai ales omul, visează, numai că durata lor variază enorm.

De aceea, în privinţa somnambulismului, explicaţiile nu sunt clare.

Somnambulismul este starea de automatism inconştient manifestat prin părăsirea aşternutului în timpul somnului şi executarea unor acte coordonate de care noctambulul nu-şi aminteşte la trezire. În timpul somnului profund, creierul emite semnale picioarelor şi, implicit, altor părţi ale trupului, comandându-i somnambulului să se dea jos din pat.

Încă de foarte mult timp a existat părerea potrivit căreia somnambulismul este provocat de luna plină, de aici şi denumirea de lunatism. Medicina contemporană nu este, însă, de acord în totalitate cu acest lucru, chiar dacă mulţi dintre lunatici îşi încep peregrinările nocturne în serile cu lună plină.

După părerea unor cercetători, rătăcirea în timpul somnului este consecinţa unei blocări incomplete a unor părţi ale scoarţei cerebrale în timpul somnului profund. Activitatea câtorva focare de excitare a scoarţei este comparată în acest caz cu perioada de trezire. Această parte a sistemului nervos central care este trează în timpul somnului îl ridică din patul cald pe cel care doarme şi îl obligă să facă anumite mişcări automate, fără participarea conştienţei.

Mişcările lunaticului sunt foarte exacte. El nu conştientizează pericolul şi nu simte teamă de înălţime. Acest lucru îi permite, fără să îşi piardă echilibrul, să se menţină, uneori, la o înălţime de la care în starea de trezie ar cădea cu siguranţă.

Lunaticul poate face mecanic acţiuni complicate sau obişnuite, dar care nu au niciun fel de necesitate (aşază noaptea masa, mută lucrurile dintr-un loc în altul). După ce se întoarce din plimbarea sa nocturnă sau după ce îşi termină activitatea inconştientă, lunaticul se întinde în pat.

Dimineaţa, nu îşi mai aminteşte ceea ce s-a petrecut cu el în timpul nopţii.

În pofida reprezentărilor care există în mediul medical, persoanele care rătăcesc în somn nu trebuie să fie neapărat suferinde din punct de vedere psihic.

Fiecare lunatic are propriul grafic de plimbări nocturne. Unul face plimbări în somn o dată pe lună, altul, mai rar, iar unui al treilea îi place să se plimbe în timpul somnului de după-amiază. În cele mai grave cazuri, plimbările în somn au loc în fiecare seară.

4.2. Cele mai ciudate cazuri de somnambulism

Multe dintre cazurile de somnambulism, adevărate ciudăţenii, îi sperie pe oamenii de rând care sesizează imediat poliţia şi care declanşează rapid o anchetă pentru a lua măsurile legale împotriva „intrusului" ce tulbură liniştea publică sau încalcă normele morale de conduită. Când lucrurile se limpezesc, uimirea poliţiştilor este la fel de mare...

i Steven Carter are prostul obicei de a umbla în somn. Din cauza acestui năravul său, a fost chiar arestat, pentru că, într-o dimineaţă, la ora trei, complet dezbrăcat, a ajuns în apartamentul unei vecine şi s-a băgat în patul acesteia. El a fost judecat pentru pătrundere prin efracţie, încălcarea proprietăţii private şi expunere indecentă. A fost, însă, achitat când s-a stabilit că suferea de somnambulism cronic şi nu ştia ce face.

i În Minneapolis, Minnesota, un somnambul a fost arestat în timp ce pescuia, gol, la patru dimineaţa, pe malul unui lac foarte frecventat.

i O văduvă de 42 de ani a fost găsită umblând în somn pe mijlocul unei autostrăzi interstatale, în apropiere de Baltimore, la ora 2.30 dimineaţa. Poliţia spune că a avut noroc că n-a fost călcată de vreo maşină.

i O femeie pasionată de grădinărit a fost găsită, la

miezul nopţii, îngrijind florile vecinului ei, într-o comunitate de pensionari din Delray Beach, Florida; de fapt, femeia acţiona în somn.

i În Lake Tahoe, Nevada, o atrăgătoare somnambulă blondă a făcut senzaţie intrând după miezul nopţii într-un cazinou, cu nimic altceva pe ea decât sutienul şi chiloţii. Chiar şi celor mai împătimiţi jucători le-a fost atrasă atenţia!

i Un tânăr de 15 ani a condus mai mulţi kilometri, în timp ce dormea buştean. Fapta sa este un caz tipic de somnambulism, care, în secolul trecut, a reprezentat subiectul de cercetare preferat al psihologilor francezi.

Tânărul, al cărui nume nu a fost dat publicităţii, s-a trezit în dimineaţa de 6 decembrie 1982, la ora 3 şi 30 de minute, stând în maşina tatălui său în mijlocul oraşului Southampton, la 43 de kilometri de casa lui din Portsmouth. Băiatul a dat imediat telefon tatălui său, explicându-i speriat că s-a trezit în maşină, îmbrăcat doar în pijama şi halat de casă. Tatăl a anunţat imediat poliţia care, ajunsă la faţa locului, l-a găsit pe băiat răvăşit şi speriat, zgribulit lângă maşină. Cel mai ciudat lucru este că băiatul nu a mai condus în viaţa lui! Dr. Jacob Empson, profesor la catedra de psihologie a facultăţii din Hull, a declarat: „Ne aflăm în faţa unui caz ieşit din comun. Nu am mai întâlnit niciun astfel de caz până acum. Somnambulii fac, de obicei, în somn lucrurile de care sunt capabili şi atunci când nu dorm.”

i Henri Rochatin dormea dus pe sfori de uscat rufele – o astfel de performanţă nu stă la îndemâna oricui. Medicii cercetează şi în prezent acest fenomen, neputându-şi explica cum de nu a căzut de acolo, după ce a adormit.

i Americanul Michael Tumer, pacientul unui spital din Los Angeles, a devenit brusc nerăbdător. El a plecat din spital în miez de noapte şi s-a îndreptat spre casă. Michael a dormit în timp ce a străbătut cei 8 km până acasă, în

pijama şi papuci. Personalul spitalului a declarat că Michael Tumer e cardiac şi şi-a deconectat singur aparatura, înainte de a pleca.

i Un american în vârstă de 37 de ani din Chicago făcea câte cinci drumuri pe noapte până la frigider şi înapoi, în timp ce dormea. La fiecare 90 de minute, se dădea jos din pat şi deschidea frigiderul. El nu-şi amintea de escapadele sale nocturne. Totuşi, o dată, s-a trezit în timp ce încerca să golească o sticlă de ulei de floarea-soarelui.

i Un preot francez cobora deseori noaptea din pat şi se aşeza la birou, ca să scrie nişte predici, pentru a doua zi. Deşi dormea, el era capabil să facă şi corecturile ortografice. Când era treaz, preotul nu mai avea acest dar.

i Un băieţel de nouă ani a „visat" că s-a urcat pe un munte pentru a lua un cuib de vultur. Când s-a trezit din somn, el a fost şocat să găsească lângă patul său un cuib de vultur. Cu toate că nu avea nicio pregătire pentru ascensiuni montane, mai mulţi martori oculari au declarat că acesta se căţăra, fără ajutorul vreunei frânghii, aidoma unui alpinist profesionist.

4.3. Ucigaşi în somn

Chiar dacă, în majoritatea cazurilor, faptele somnambulului nu prezintă niciun fel de pericol pentru sine sau pentru cei din jur, există şi situaţii în care totul se petrece în mod contrar. Acestea sunt cele mai periculoase cazuri cu care se confruntă poliţia – catastrofe sau asasinate în somn – deşi autorii lor sunt achitaţi pe motiv de iresponsabilitate.

i O franţuzoaică care suferea de lunatism, în timpul unei asemenea plimbări nocturne, a mers la bucătărie şi, în mod mecanic, a început să îndeplinească o activitate foarte obişnuită pentru perioada de trezire – a pus pe aragaz ceainicul. Totul s-a întâmplat ca de obicei: a deschis

gazul, a încercat să aprindă un chibrit şi a pus ceainicul la foc. Numai că, din păcate, chibritul nu s-a aprins. Pentru a repara greşeala, femeia ar fi trebuit să conştientizeze ceea ce s-a întâmplat, dar conştienţa ei nu a reacţionat.

i O fată din Kentucky, în vârstă de 16 ani, a visat că întreaga familie îi era ucisă de către hoţi. Dormind încă, s-a ridicat din pat, a luat două revolvere şi a tras zece focuri. Trezindu-se din coşmar, şi-a găsit mama plângând din cauza unei răni la şold – şi pe tatăl şi fratele său, în vârstă de şase ani, morţi. A fost învinovăţită de crimă de gradul I, până când juraţii au aflat că fetiţa era somnambulă. Verdictul: nevinovată.

i În Colorado, un bărbat s-a înjunghiat subit de patru ori în timp ce dormea. Soţia sa l-a găsit astfel – şi, în timp ce-şi dădea sufletul, el i-a spus că visase că un spirit rău l-a convins să se înjunghie.

i Un băieţel din Scoţia, în vârstă de 14 ani, s-a dus la culcare furios pe prietenii săi, pentru că aceştia l-au despărţit de prietena lui. La ora două din noapte, s-a sculat din pat, a luat un cuţit din bucătărie, apoi şi-a înjunghiat de cinci ori verişoara, în vârstă de cinci ani, care dormea. Fetiţa a fost salvată doar printr-o intervenţie chirurgicală. Pretinzând că era somnambul, băiatul nu şi-a recunoscut vinovăţia. Cazul său a fost închis.

i O femeie în vârstă de 32 de ani s-a trezit brusc când şi-a auzit soţul ţipând: „Uite ce-ai făcut!” Îngrozită, a văzut că îşi înjunghiase soţul de 15 ori. Femeia a fost învinovăţită de tentativă de omor, dar, după ce a convins curtea că îşi atacase soţul în somn, a fost achitată.

i Poate că cel mai ciudat caz a fost acela al unui detectiv francez, care s-a oferit să ajute poliţia locală la investigarea unui caz în care un bărbat fusese împuşcat mortal cu o noapte înainte. Crima avusese loc pe o plajă. Cu ochii săi ageri de detectiv, a observat urme de paşi la locul crimei şi, în urma unei investigări atente, şi-a dat seama că ucigaşul, care nu purtase pantofi, avea un deget

lipsă la piciorul drept. Descoperirea l-a îngrozit. Nervos, a cerut un test balistic al glonţului care 1-a omorât pe bărbat. Rezultatele au confirmat cele mai negre temeri. Imediat s-a predat autorităţilor. Detectivul, căruia îi lipsea un deget la piciorul drept, comisese crima, în timp ce dormea, cu propria sa armă! A fost achitat.

i Rosa Cuamo, o femeie simplă de 55 de ani, pornise de-a lungul străzii Arena spre parcul San Fidele, la plimbarea de seară, împreună cu căţelul ei Rigoletto. La intersecţia cu Via Largo, câinele s-a oprit lângă pomul lui preferat ca să-l stropească, iar Rosa privea maşinile care traversau strada în viteză. La un moment dat, trupul unui bărbat a plonjat în faţa unei maşini care nu a mai putut frâna la timp şi l-a lovit în plin. Mai mulţi trecători s-au repezit spre cel accidentat. Era mort. În acest moment, câinele Rigoletto a început să latre şi să se smucească din lesă spre clădirea aflată imediat lângă intersecţie. Rosa Cuamo, intrigată de comportamentul animalului, a privit instinctiv în sus, spre acoperişul casei şi a văzut, pentru câteva clipe, un bărbat în pijama, cu picioarele goale, care privea în gol, aflat într-un echilibru instabil pe muchia acoperişului. După câteva secunde, individul a dispărut în spatele coşurilor clădirii. Poliţia a sosit rapid la locul accidentului, iar Rosa a abordat un comisar căruia a început să-i povestească despre tipul de pe casă. Poliţistul a crezut că femeia este nebună, aşa că i-a mulţumit politicos şi a trimis-o la plimbare. La autopsia efectuată cadavrului s-a constatat că bărbatul mort, identificat ulterior ca fiind Vitorio Borghi, fusese strangulat şi de-abia după aceea fusese aruncat de la înălţime în faţa maşinilor…

Abia atunci, mărturia Rosei Cuamo a fost luată în serios, dar, deşi acoperişul casei suspectate a fost verificat minuţios, nu s-a găsit nicio urmă. Cazul nu putea fi rezolvat. Decedatul locuia într-o clădire din apropiere. Era un tip liniştit. Nu avea duşmani. Ultima dată ieşise din

apartament ca să repare ceva la antena TV de pe acoperiş. Acolo, se pare că se întâlnise cu ucigaşul.

0 a doua moarte violentă s-a petrecut la numai câteva săptămâni după aceea. O femeie. Carla Silva, ieşise seara să întindă rufele în balcon. Cineva a strangulat-o şi a aruncat-o în stradă. Vecinii au văzut un tip căţărându-se ca o pisică de pe burlanul de colectare a apei, spre acoperiş. De data aceasta, ziarele şi postul local de TV din Milano au dezbătut povestea cu lux de amănunte. Poliţia a cerut ajutorul unui psihiatru, Nathalie Pello Rinquet, care a presupus că ciudatul criminal este un somnambul. Indivizii atinşi de această boală au momente, în timpul somnului, când pornesc la plimbare, de preferinţă în locurile înalte. Ei umblă cu ochii deschişi, dar nu văd nimic, iar conştienţa lor este blocată. Dacă sunt treziţi brusc, au o fază de dezorientare, când devin isterici, atacă şi distrug tot ce le cade în mână. Se liniştesc brusc şi pleacă acasă, unde-şi continuă somnul. A doua zi, nu ştiu nimic despre ceea ce au făcut. Examinând fişele medicale ale locuitorilor din zonă, poliţia l-a identificat pe somnambulul criminal.

Se numeşte Sergio Bentelli şi este profesor de latină la un liceu din Milano. Un om liniştit, familist, tatăl a doi copii. Singurul lui defect era somnambulismul declanşat din copilărie, din cauza unui tată beţiv care venea noaptea, îl trezea din somn şi îl bătea fără motiv. Omul urma un tratament de ani de zile, dar, din nefericire, după o vreme, nu a mai fost eficient. Nici el, nici cei din familia lui nu ştiau ce face în timpul nopţii. Cu toate că mai mulţi psihiatri au depus mărturie că omul este nevinovat, tribunalul a decis că profesorul Bentelli este periculos, aşa că s-a decis internarea lui într-un ospiciu pentru tot restul vieţii.

1 Această întâmplare neobişnuită a avut loc în anul 1985, în Anglia. Tânărul om de afaceri, Colin Camp, a avut

un coşmar. El a visat că trece prin junglă şi este atacat pe neaşteptate de doi soldaţi japonezi, unul dintre aceştia având un cuţit în mână, celălalt, un pistol. Camp începe să fugă, ceilalţi îl urmăresc, se apropie de el, îl prind de mâini. Cel atacat înţelege că are şanse minime de salvare şi cade la pământ, trăgându-l după el pe atacatorul cu cuţit, pe care începe să-l sugrume. În acel moment, al doilea soldat trage cu pistolul, iar Camp se trezeşte tremurând, plin de transpiraţie.

N-a fost greu să creadă că totul fusese numai în vis şi, când şi-a mai revenit, a vrut să-şi trezească soţia de lângă el, pentru a-i povesti ce i se întâmplase. Din păcate, nu a mai reuşit să o trezească. A constatat cu groază că soţia nu mai respira şi că avea urme clare de degete pe gât. Murise sugrumată. În sfârşit, Camp şi-a dat seama că el însuşi o sugrumase.

Peste câteva luni, a răspuns în faţa tribunalului. El a recunoscut totul de la început, cerând, însă, să fie considerat nevinovat. A asigurat că nici măcar pentru un moment nu şi-a dat seama ce face şi că totul se petrecuse în timp ce dormea, din cauza coşmarului din vis.

Psihiatrii chemaţi pentru expertiza medicală au constatat că, într-adevăr, Camp acţionase sub influenţa groazei nocturne şi că nu era răspunzător de faptele sale. El a fost declarat nevinovat, întrucât omorul fusese comis în mod inconştient.

Deşi rare, astfel de cazuri se mai întâmplă în practica organelor de justiţie. Cunoscutul psihiatru englez, Morton Shatzman, care a participat la procesul Camp, a publicat un articol consacrat analizării acestor cazuri.

Iată câteva dintre consideraţiile acestuia: „Groaza nocturnă poartă denumirea latinească de *pavor nocturnum.* Este un sentiment puternic de frică, ce nici după trezire nu dispare imediat. Viziunea de coşmar durează de la unul la trei minute şi este însoţită de o accelerare a pulsului şi a frecventei respiraţiei, de o

transpiraţie abundentă, de mişcări violente şi, câteodată, de ţipete. După ce se trezeşte, omul nu devine imediat conştient şi poate alerga sau executa alte mişcări, inclusiv agresive. Numai după mai multe minute el se trezeşte de-a binelea şi aproape că nu-şi mai aminteşte ce s-a întâmplat.

De obicei, copii sunt cei care au astfel de viziuni. Adulţilor li se întâmplă mult mai rar. Groaza nocturnă este, deseori, asociată cu noctambulismul. Sentimentul de frică nu face parte din sfera viselor din timpul somnului. În timpul viziunilor din somn, acestea sunt însoţite de mişcările globilor oculari. Or, *pavor nocturnum* apare într-o altă fază a somnului, când globilor oculari rămân nemişcaţi. Şi, de obicei, se uită conţinutul visului. Din acest punct de vedere, Camp a fost o excepţie, în rest, trăirile sale au fost tipice, inclusiv momentul trăirii coşmarului – prima parte a nopţii. Creierul uman posedă nişte mecanisme care elimină activitatea fizică din timpul somnului. De exemplu, putem visa că alergăm, dar nu ne mişcăm picioarele. Dar, în timpul coşmarului nocturn, aceste frâne încetează să mai funcţioneze, iar omul poate păstra capacitatea de a acţiona.

Scenele de agresiune trăite în vis sunt în prezent foarte frecvente. Este interesant că visele cu agresiuni sunt comune tuturor popoarelor, chiar şi acelora în care fenomenul agresiunii nu constituie o problemă socială. Deci, visele sunt chiar mai agresive decât realitatea. Psihiatrul Morton Shatzman a cerut date statistice dintr-o bancă de informaţii şi a aflat că un caz asemănător avusese loc în Marea Britanic, în anul 1960, când un tânăr sergent de 29 de ani a fost acuzat de asasinarea unei femei care-şi petrecuse noaptea în locuinţa lui. În timpul investigaţiilor, acuzatul a declarat că s-a trezit în miezul nopţii, constatând cu groază că o sugrumă cu propriile mâini pe femeia aflată alături de el şi care nu mai dădea semne de viaţă. Tribunalul 1-a scos pe sergent de sub acuzaţie, pe baza expertizei medicale, care a dovedit

înfăptuirea inconştientă a crimei. Juriştii fac, însă, deosebire între „reflexele inconştiente” ale omului sănătos şi cele ale unui psihopat. Omul sănătos poate fi dezvinovăţit, dar cel bolnav psihic este trimis la o clinică.

Presa a acordat o mare atenţie acestui caz. Camera Lorzilor şi-a exprimat temerile că se creează, astfel, un precedent şi că, de acum înainte, orice criminal poate ucide noaptea pe cineva, după care să susţină că a avut un vis cu coşmaruri şi a acţionat inconştient. Chestiunea nu este chiar atât de simplă, întrucât tribunalul cere o expertiză medicală amănunţită, care trebuie să dovedească, pe baza unor cercetări îndelungate şi aprofundate, că acuzatul suferă realmente de *pavor nocturnum.*

4.4. Impulsurile criminale ale Lunei

În 1989 tribunalul judeţean C. îl judeca pe Iulian D., cel numit mai târziu de ziare „Ucigaşul pe lună plină” sau „nebunul de la Bălăceanca”. Acesta a comis, între anii 1978-1984, zece agresiuni nocturne, în două dintre ele ucigându-şi cu cruzime victimele. Ajunsese aproape la faima terifiantă a lui Râmaru, doar că motivaţiile atacurilor lui aveau o justificare misterioasă, frizând anormalitatea.

Iulian D. şi-a scuzat abominabilele-i fapte prin aceea că se afla „într-o stare de panică şi groază”, resimţită de fiecare dată când era lună plină. Avocaţii apărării şi-au construit argumentaţia pe influenţa malefică a lunii ce-i exacerba instinctul criminal. Dosarul a fost returnat miliţiei, iar criminaliştii, împreună cu psihiatrii, studiind agresarea persoanelor în raport cu calendarul astronomic, au ajuns la concluzia că toate cele zece acte criminale au fost săvârşite în nopţi senine cu lună plină. Inculpatul a fost ţinut sub observaţie în închisoare, constatându-se o semnificativă creştere a „hormonilor stresanţi” în perioada de lună plină. S-a emis ipoteza că asasinul face parte din

tipologia persoanelor pe care „regina nopţii” îi ţine sub puterea ei vrăjită şi le dezlănţuie, din când în când, impulsuri distrugătoare.

De altfel, lista criminalilor înnebuniţi de astrul selenar e destul de lungă. Serviciul de anchetă criminalistică a apreciat că, în nopţile cu clar de lună, criminalitatea printre lunatici este de trei ori mai mare. Atunci se succed într-un ritm infernal omoruri personale, incendii provocate nu de către piromani şi agresiuni de o rară violenţă. Iar persoanelor cu sistem nervos fragil luna plină le creează o încordare psihică incontrolabilă şi de nestăpânit.

Maeştrii barei au susţinut la proces că Selene, astrul nopţii, deşi călcat de picior omenesc şi cântat de mari artişti, ascunde o taină, legată de om şi determinându-i acestuia comportamentul. O explicaţie ştiinţifică, în bună măsură, a misterului Lunii ca „detonator” exercitat asupra comportării umane e că, în fiecare om există aşa numitele „maree biologice”, comparabile cu fluxul şi refluxul mareelor ce afectează mările şi oceanele. Violenţa în procentaj mărit la lună plină este efectul relaţiei între ritmul lunar şi starea afectiv-emoţională a omului. Corpul omenesc conţine 80 de procente de apă. Şi atunci de ce să nu ne gândim că luna influenţează apa din corp, în mod analog cu acţiunea asupra oceanului planetar? Deci, viaţa noastră e compusă din fluxuri şi refluxuri, fiind supusă forţei gravitaţionale a Lunii.

A produs senzaţie în sala de judecată pledoaria celor doi avocaţi ai acuzatului, în special când au mai adus ca argumente infailibile exemple din credinţele şi superstiţiile răspândite pe tot globul, nu numai în spaţiul mioritic.

În Islanda, se crede că femeia însărcinată care priveşte luna plină va naşte, indubitabil, o progenitură lunatică. În Brazilia, femeile se feresc să-şi expună nou-născuţii razelor lunare. De altfel, şi mitul „lupului rău”, asociat cu expresia „urlă la lună” îşi are o explicaţie: există

relaţii privilegiate ale lupilor cu luna, urletul la lună fiind, de fapt, un mod de comunicare înainte de a se aduna pentru vânarea prăzii. Şi până la superstiţia că forţele lunii fac ca oamenii să se transforme în lupi hrăpăreţi nu mai e decât un pas. De altfel, în psihiatrie, există o formă de delir denumită lukanthropie, când bolnavii mintal se cred, în nopţile cu lună plină, preschimbaţi în lupi, purtându-se ca atare, sfâşiind carne crudă şi atacând pe oricine le iese în cale. Nici că se putea o altă concretizare a dictonului latin: „homo honcini lupus”.

În dorinţa de a-şi salva clientul, avocaţii au venit şi cu alte exemple de fenomene biologice la om: femeilor cu părul roşu le creşte mai repede părul dacă e tuns în perioada cu lună plină, iar frizerii n-au ezitat să-şi prevină clientela în această privinţă. Adepţii plantelor medicinale le culeg în faza de lună plină, proprietăţile lor fiind atunci mai potenţate. Se pare că argumentul care i-a convins pe juraţi să nu-i aplice pedeapsa capitală a fost că luna plină ar fi cel mai eficace anticoncepţional, pe când, în nopţile fără lună, femeia devine extrem de fecundă. Recomandare pe care toţi cei prezenţi în sală, inclusiv completul de judecată, au reţinut-o, mulţumind în gând studioşilor şi informaţilor apărători.

4.5. Hipnoza – remediu contra somnambulismului

La un moment dat, povesteşte un medic, a venit la consultaţie tatăl unui tânăr. După spusele acestuia, el a început să observe la fiul său unele manifestări stranii: noaptea, băiatul se ridica, uneori, din pat şi începea să umble prin cameră. S-a întâmplat chiar ca fiul, pe jumătate îmbrăcat, să iasă din casă în stradă, odată, chiar a vrut să iasă în balcon, dar, din fericire, uşa de acolo era închisă bine. Tatăl cunoştea câte ceva despre manifestările lunatismului şi a presupus că fiul său suferă de această

boală.

Medicul a hotărât să încerce o terapie prin hipnoză în timpul somnului. La momentul stabilit, medicul a mers acasă la bolnav. Tânărul era cufundat într-un somn profund. Punându-şi mâinile pe capul lui, prin sugestiile corespunzătoare, medicul a transformat somnul obişnuit într-unul hipnotic. Tânărul, fără să se trezească, a început să răspundă la întrebări. Medicul i-a cerut să repete evenimentele care au avut loc în timpul ultimului acces de lunatism. În starea de somn, băiatul s-a ridicat din pat, s-a plimbat prin cameră, s-a apropiat de raftul cu cărţi, s-a ridicat pe vârfuri şi, după ce a luat una dintre ele, s-a întors în pat.

Tatăl a confirmat că această experienţă corespunde întocmai celei anterioare, accesului de somnambulism al tânărului. De această dată, însă, toate mişcările au fost făcute de băiat cu ochii închişi. Medicul a încercat să îi inducă tânărului ideea că asemenea plimbări în timpul somnului nu trebuie să se mai repete în viitor. Şi, într-adevăr, pe parcursul anilor care au urmat, accesele de lunatism nu s-au mai repetat.

4.6. Nu-l treziţi pe cel care umblă în somn!

În ultimul timp, psihologii şi psihiatrii sunt uimiţi de faptul că somnambulismul capătă un nou caracter. Astfel, o femeie din Anglia a protestat prin intentarea unui proces pentru că de la compania de telefonie i-a venit o factură uriaşă pentru convorbiri interurbane efectuate în timpul nopţii. După cercetări îndelungate, s-a stabilit că, aflându-se în stare de somnambulism, femeia îşi suna rudele, cunoscuţii care locuiau în alte oraşe şi purta cu aceştia discuţii pline de conţinut. Celor cu care vorbea nici prin cap nu le trecea că stau de vorbă cu o somnambulă. În mod natural, dimineaţa, femeia nu îşi amintea nimic despre discuţiile sale nocturne.

Nancy Harrison, din Anglia, s-a trezit într-o noapte şi a văzut că soţul său nu este lângă ea, iar fereastra dormitorului, care se găsea la etajul superior al casei, era larg deschisă. Când femeia a vrut să închidă fereastra, a văzut, deodată, jos pe iarbă, corpul soţului. Femeia speriată a coborât pe scări să vadă dacă soţul său mai respiră şi a constatat că acesta dormea profund.

Dacă persoanele apropiate dumneavoastră sunt înclinate să rătăcească în somn, nu vă stricã să ştiţi câte ceva pentru a putea să le fiţi de ajutor.

Dacă vedeţi o persoană care umblă în somn, nu vă speriaţi şi nu încercaţi să o treziţi. Pe de o parte, acest lucru nu va fi uşor din cauza profunzimii somnului, iar, pe de altă parte, nu este bine să faceţi acest lucru. Este suficient să conduceţi această persoană în dormitor şi să o ajutaţi să se întindă în pat. Dimineaţă, trebuie să îi povestiţi călătorului nocturn despre plimbarea sa, dar trebuie să faceţi acest lucru cu delicateţe, pentru că, de cele mai multe ori, lunaticii au sentimentul ruşinii în asemenea cazuri.

În toate aceste cazuri, atât cei apropiaţi lunaticului, cât şi acesta trebuie să înţeleagă că nu este vorba despre o tulburare de natură psihică şi că ajutorul venit de la ceilalţi, dar şi din interiorul său, este foarte important.

5. VAMPIRISMIJL ENERGETIC

5.1. Un fenomen straniu

Poate că pare ciudată trecerea de la somnambulism la acest fenomen denumit „vampirism energetic”. Totuşi, o conexiune există între ele şi anume acea „forţă” şi energie necunoscute din creierul uman care le dezlănţuie pe amândouă, însă în mod diferit. În primul caz, domină „forţa” somnului, de această dată a omului treaz care declanşează un alt fenomen independent de voinţa lui.

Vampirul de energie nu este personajul misterios care se hrăneşte cu sânge, ci cu energia altora. Există trei tipuri de vampiri de energie: vampir fizic, vampir intelectual şi vampir vibrant.

Potrivit cunoscutului parapsiholog polonez, Wledzimierz Sanzerewski, se pare că vampirii de energie pot fi recunoscuţi după anumite semne pe care le au în palme.

1. Vampirul fizic este puternic, ambiţios, agresiv, poate să fie sportiv, poliţist sau muncitor. Multe persoane din această categorie încalcă legile.

2. Vampirul intelectual foloseşte gândurile, ideile altora, de multe ori se rătăceşte în labirintul gândurilor, este inconsecvent, sentimentele lui sunt subordonate raţiunii.

3. Vampirul vibrant este tipul cel mai frecvent în cazul femeilor. Cel mai mare duşman al vampirului vibrant este eul, caracterul lui. De multe ori, vampirul vibrant nu ştie ce vrea, este instabil şi o pradă uşoară pentru escroci. Mulţi consumatori de droguri, alcoolicii, persoanele cu tulburări sufleteşti fac parte din această categorie.

5.2. Ucigaşul de animale

Tonny O'Rear din Hekla, Islanda, este un bărbat disperat. Are doar 35 de ani, dar viaţa lui nu mai are niciun sens. Coşmarul a început în urmă cu 10 ani. În ţinutul muntos în care se născuse, vecinii cei mai apropiaţi erau la 5, respectiv 6 km distanţă. Tonny (numele nu este cel real) făcea aceşti kilometri călare, în fiecare sâmbătă, deoarece ambele familii aveau fete de măritat, iar el socotea că-i venise şi lui timpul să-şi întemeieze o familie. Nu se hotărâse încă pe care să o aleagă. Părinţi care să-l

îndrume nu avea; muriseră amândoi într-un accident de avion. Tonny se descurcase singur, muncind de la 16 ani la mica lor fermă de animale. Într-o sâmbătă din octombrie 1985, făcea drumul obişnuit spre familia vecină. Pe la mijlocul drumului, a simţit o ameţeală şi o răceală în tot corpul. Era o zi deosebit de friguroasă, vântul bătea în rafale, aducând dinspre tărâmurile înzăpezite un aer îngheţat, dar Tonny nu-şi putea explica starea lui. A descălecat şi s-a aşezat pe un bolovan ca să-şi revină. Calul a venit lângă el, aşteptându-l răbdător.

Apoi s-a întâmplat ceea ce Tonny nu avea să uite niciodată. Calul s-a prăbuşit dintr-odată, mort, fără să existe nici o cauză. Concomitent cu moartea calului, Tonny a simţit cum îl cuprinde un val de căldură, care s-a răspândit, în câteva secunde, pe întreg organismul. Ameţeala îi trecuse. Speriat, Tonny a alergat 3 km până la vecinii săi şi i-a rugat să-l ajute. Era disperat şi incoerent. Domnul Vidjik abia a reuşit să se ţină după el până la locul unde se prăbuşise calul. Nu mai avea ce face. Calul murise, deşi nu părea să fi suferit de vreo boală. Tonny s-a întors deprimat acasă. Apoi, fenomenul se repetă, două luni mai târziu. Se îndrepta spre grajd să mulgă cele patru vaci, când simţi iar acea senzaţie de sfârşeală şi frig ce-l cuprinsese din cap până în picioare. A ajuns cu greu în grajd şi s-a aşezat, totuşi, să-şi facă treaba, pentru că nu avea niciun ajutor. Dar, când a pus mâna pe o vacă, aceasta s-a prăbuşit scuturată de un fior. Era moartă. La fel ca în cazul precedent, Tonny s-a încălzit şi şi-a revenit.

De data aceasta, Tonny a făcut legătura între stările lui şi morţile suspecte ale animalelor. A scris unui prieten din Reykjavik. Acesta i-a propus un test, asistat de specialişti. Tonny a fost de acord, internându-se la un institut de cercetări a fenomenelor biofizice. Rezultatele au fost uimitoare pentru cercetători şi dezastruoase pentru Tonny. Din motive necunoscute, Tonny îşi pierdea, la un moment dat, energia biofizică, riscând să moară. În aceste

situaţii, organismul lui absorbea energia de la tot ce era viu, pentru a-şi reveni. Dacă erau animale mici, acestea nu satisfăceau necesarul energetic al organismului uman, starea de sfârşeală menţinându-se. S-a constatat că şi plantele se uscau şi mureau în prezenţa lui Tonny, când acesta se afla în criză. Nici un simptom nu prevenea, însă, intrarea în criză şi asta îngreuna experienţa. S-a încercat suplinirea deficitului de energie al lui Tonny prin diverse aparate, dar acest tip de energie nu rămânea în organismul lui, scurgându-se în pământ. Până la urmă, Tonny a fost sfătuit să aibă mereu în preajmă câte un animal şi, evident, să se ferească de oameni. Întors la ferma lui din munţi, Tonny a decis să moară, refuzând să atingă un organism viu, animal sau vegetal. Dar n-a murit. Ultima oară când a fost în criză a zăcut întins pe pământ două zile. Un copac, iarba de pe o rază de 10 metri şi cei doi câini ai lui şi-au adus contribuţia la revitalizarea lui Tonny.

5.3. Urmaşul lui Vlad Ţepeş la Bucureşti

„Vlad Dracul este blestemat să nu-şi găsească liniştea decât atunci când urmaşii Drăculeştilor vor ajunge în posesia acestor lucruri şi le vor folosi pentru aducerea liniştii sufleteşti a prinţului Vlad zis Draculya”.

Acest blestem, scris în limba latină, pe piele de viţel, rulată, a fost găsit de Ştefan Brandes-Lăţea în zidul casei părinteşti din Sighişoara, sub o dală de piatră. Alături de enigmaticul manuscris, se aflau un medalion de aur şi o sabie semicurbă, fără gardă, cu mâner de argint aurit, incrustat.

Ştefan Brandes-Lăţea este, conform documentelor familiei, ultimul descendent al sălbaticului domnitor valah Vlad Ţepeş, pe care legendele l-au transformat în vampirul Dracula. Descoperirea celor trei obiecte în zidul Casei Vlad Dracul din Sighişoara reactualizează, aşa cum se va vedea,

mitul principelui damnat. La scurt timp după ce Ştefan Brandes-Lăţea a descifrat şi tradus manuscrisul, acesta s-a pulverizat.

Ştefan Brandes-Lăţea nu are nevoie de multă prezentare. Fost component al formaţiei Phoenix, actualmente este profesor de cascadorie şi manager al firmei „Dracula Society”. Fratele său, Nancy (Silviu) Brandes, fost organist al grupului rock „Roşu şi Negru”, este actualmente colonel în armata israeliană şi conduce big-band-ul de jazz al aviaţiei israeliene. Totodată, el patronează casa de discuri „Papa Production” şi are propriile emisiuni la televiziunea israeliană.

Cei doi se înrudesc cu Dracula pe linie maternă, fiind descendenţii direcţi ai Drăculeştilor de Sinteşti. Aceştia provin din căsătoria lui Vlad Ţepeş cu sora lui Matei Corvin. Pe linie paternă, Ştefan şi Nancy provin dintr-o veche familie de boieri olteni, Lăţea, care aveau moşii în jurul Severinului. Pe lângă numeroasele moşteniri genetice, descendenţii lui Dracula au moştenit şi un blestem, de care n-au ştiut până în 1967, când…

Totul a început când Ştefan Brandes-Lăţea, împreună cu Tomuleţiu Ovidiu (în prezent ziarist în Sibiu) şi cu alţi colegi, s-a hotărât să caute comorile lui Vlad Ţepeş, despre care mulţi auziseră că ar fi îngropate şi în casa „Vlad Dracul” din Sighişoara, care a fost proprietatea familiei Brandes-Lăţea. După ce a fost naţionalizată, casa a devenit cămin de bătrâni, iar, în prezent, este restaurant. Într-o zi, în primăvara anului 1967, grupul a intrat în camera care acum este berăria restaurantului. Căutând printre vechituri, au făcut o descoperire inedită. Ştefan îşi aminteşte: „Am observat o dală mai mare, care se mişca. Ne-am chinuit cu răngi, cuţite şi alte obiecte până am reuşit să scoatem un fragment dintr-un basorelief din piatră, de 50 x 80 cm, care ascundea o nişă de aerisire (zidurile casei au peste doi metri grosime). În interiorul nişei, am găsit o sabie pusă pe diagonală, un medalion şi

un document de piele, rulat”.

Conţinutul documentului este blestemul pe care deja l-am citat. Manuscrisul, din cauze inexplicabile, s-a distrus la scurt timp, pulverizându-se ca un scrum de ţigară. În legătură cu acest blestem, Ştefan a spus: „Am aflat că era vorba despre un blestem aruncat de un nobil din familia maghiară Kemeny, care o peţea pe verişoara lui Matei Corvin. Cum aceasta l-a preferat pe Vlad Ţepeş, ura a izbucnit prin acest blestem.”

Sabia este semicurbă şi are mâner de argint. Atât mânerul cât şi cele două canturi ale lamei sunt gravate cu diverse semne şi o scriere ciudată, care n-a fost încă descifrată.

Imediat după ce a făcut descoperirea, Ştefan a luat legătura cu profesorul Ovidiu Iliescu şi istoricul Tuşinschi de la Muzeul Sighişoara. Cei doi au descoperit pe unul din canturile sabiei cuvântul OCMAN, care au presupus că ar putea însemna OSMAN, dar restul semnelor şi scrierea nu au putut să le descifreze. Medalionul din argint aurit datează din 1546. Una din feţe are o gravură înfăţişându-l pe Iisus Hristos răstignit între cei doi tâlhari. Pe această faţă, scrie în germană: „CHRISTY CREUTZ UND BLUT IST ALLEIM GERECHT YMD GUT MD”, care se traduce astfel: „Răstignirea şi sângele lui Hristos sunt singurele adevăruri supreme”.

De când a descoperit medalionul, Ştefan a observat un lucru ciudat. De câte ori îl poartă la gât, capătă o forţă nebănuită asupra celor din jur care simt

0 ciudată sfârşeală, o stare de nelinişte transformată treptat în supunere faţă de el. Ştefan a devenit, practic, vampir energetic. Cei care au recunoscut starea de sfârşeală ce-i cuprinde în preajma lui Ştefan sunt numai nume celebre în cultura românească. Amintim doar pe Adrian Pintea, Liana Fulga, Geanina Olaru, Ileana Fortini, Cristina Ciunga, Marian Ionescu, Lavinia Duna, Adriana

Milincovici, Bogdan Ghiţulescu, Anca Vişinescu, regretatul Ioan Luchian Mihalea, Marian Iacob, Aurel Dicu şi lista ar putea continua. Ştefan este convins că, atâta timp cât poartă medalionul la gât, nimic nu i se poate întâmpla şi că o forţă necunoscută îl protejează. Nu numai medalionul are această putere, ci şi sabia.

De câte ori se află în preajma sabiei, acasă, simte că se încarcă cu energie, ca şi cum cele două obiecte ar avea rol de generator.

Totodată, în preajma lor, simte o nelinişte crescândă, în timp ce în minte

1 se înfiripă un gând care nu este al lui, acela de a găsi rămăşiţele voievodului Vlad Ţepeş. Parcă o forţă ocultă îi dictează să plece în căutarea lor. A plecat de mai multe ori, dar drumul i-a fost blocat de alte forţe, care se pare că se opun dorinţei de pace a sufletului lui Dracula. Este puterea blestemului care, acum, când Ştefan a găsit obiectele magice, simte că îşi pierde forţa şi se apropie de sfârşit. Poate este ultima bătălie între Dracula şi contele Kemeny, iar Ştefan este câmpul pe care cele două forţe se înfruntă.

Ultima oară când a plecat în Turcia, după capul lui Vlad Ţepeş, intuiţia l-a condus pe malul Mării Marmara, pe locul unde erau ucişi voievozii români. Aici a simţit cum medalionul începe să vibreze în şocuri, fără nicio cauză aparentă. Şi-a dat seama că medalionul se comportă ca un pendul radiestezic, indicându-i locul unde ar putea fi capul lui Vlad Ţepeş, trimis sultanului de boierii ce-l asasinaseră în celebri Codri ai Vlăsiei. Mai exact, pe malul bălţii care se numeşte acum Lacul Vrăjitoarelor din pădurea Boldur-Creţeasca.

La Istanbul, Ştefan Brandes s-a îndrăgostit de o frumoasă turcoaică, verişoara soţiei cunoscutului bariton, Dan Iordăchescu. Femeia, al cărei nume preferă să-l păstreze sub tăcere, era studentă la istorie şi a reuşit să-l

convingă că în altă parte se află ceea ce el caută cu asiduitate. A urmat-o, îndepărtându-se de locul indicat de vibraţiile medalionului. S-a întors acasă, cu mâinile goale şi răvăşit. Întors în ţară, a descoperit un lucru care l-a cutremurat: pe paşaport, lângă viza turcească, apăruse, conturat foarte clar, PORTRETUL LUI VLAD ŢEPEŞ. Enigmaticul mesaj al domnitorului valah îi provoacă, de atunci, lui Ştefan Brandes-Lăţea angoase şi nopţi de insomnie. Va trebui, odată şi odată, să aducă în ţară capul strămoşului său. Altfel, nici spiritul chinuit al lui Dracula, nici conştiinţa lui Ştefan Brandes nu-şi vor găsi liniştea.

6. RADIESTEZIA

6.1. Scurt istoric

Radiestezia este una dintre puţinele ramuri ale parapsihologiei care are rezultate măsurabile cu valoarea practică reală. Ea mai este cunoscută şi sub denumirile de teledetecţie şi biolocaţie.

Într-o accepţiune generală, radiestezia reprezintă capacitatea unor persoane „dotate” (termen ce apare la orice fenomen paranormal) de a detecta surse de apă subterane cu ajutorul unui pendul sau a unor dispozitive simple: cracă de lemn în formă de Y ori sârmă groasă în formă de L (se folosesc două, pentru fiecare mână). Persoana „dotată” ţine în mână „instrumentul” respectiv şi merge pe teren; deasupra unei surse de apă (uneori, obiect metalic), dispozitivul se mişcă, zvâcneşte sau cresc rotaţiile pendulului. Termenul de radiestezie a fost introdus în 1929 de abatele Bouly (l865-1958), care a şi înfiinţat prima societate de radiestezişti. Numele provine din latinescul „radius” (rază) şi din grecescul „aisthesis” (senzaţie). În limba engleză se foloseşte cuvântul „dowsing”, în germană „rutenlehre”, iar în rusă „biofiziceski efekt”. În China, de mii de ani, construirea

unei noi case este precedată de vizita unui radiestezit, care alege locul respectiv. În mormintele faraonilor s-au găsit pendule radiestezice. Fântânarii existenţi şi la noi erau radiestezişti fără diplomă.

Radiestezistul cel mai cunoscut a fost... Moise, care, după cum se spune în Biblie, în cursul lungului drum prin ţinutul pustiu din peninsula Sinai, a lovit cu toiagul lângă o stâncă, de unde a ţâşnit apa mult dorită. Radiestezia sub forma fântânarilor a existat la toate popoarele, uneori fiind una dintre „specialităţile" şamanilor.

De altfel, radiesteziştii au succes şi ca tămăduitori amatori. Într-adevăr, cărţile mai noi de radiestezie menţionează că nu are importanţă calitatea lemnului sau greutatea de la capătul pendulului. Pentru a-şi da importanţă, vechile tratate pretindeau ca baghetele să fie făcute din lemn de alun. Ulterior, s-a observat că nu are importanţă natura baghetei, greutatea pendulului poate varia între 20-50 g, iar lungimea firului între 10-20 cm. Cu ajutorul pendulei, unii radiesteziști pot găsi izvoare de apă, zăcăminte metalice, comori, cadavre, doar concentrându-se deasupra unei hărţi!

Profesorul Yves Rocard, fizician francez (1903-1992), a efectuat primele studii ştiinţifice în care a subliniat rolul esenţial al „radiestezistului dotat". El a emis, pentru prima dată, ipoteza potrivit căreia omul ar conţine în corp un minuscul depozit de magnetită, fapt deja menţionat. Biologii americani, Gould şi Kirschvnik, de la celebra Universitate Princetown, au descoperit în creierul de om, balene, delfini, porumbei şi albine, minuscule cristale de magnetită, implicate în orientare şi, desigur, supuse câmpului geomagnetic. Existenţa cristalelor de magnetită în creierul uman a fost confirmată de studiile lui Robin Baker de la Universitatea din Manchester.

După Y. Rocard, doar un om din zece mii posedă această calitate, deşi alţii afirmă că în stare latentă există la 70% dintre oameni.

Capacitatea nativă de detectare a izvoarelor a fascinat omenirea, de-a lungul secolelor. Isaac Newton s-a preocupat de această problemă şi chiar a făcut nişte experienţe în acest domeniu. Thomas Edison a atribuit electricităţii succesele radiesteziei, în timp ce, pentru Albert Einstein, explicaţia fenomenului consta, mai degrabă, în electromagnetism. Un timp, s-a crezut că radiestezia ţine de sensibilitatea faţă de anomaliile câmpului magnetic terestru, dar această ipoteză nu a fost confirmată pe de-a întregul de fapte. În acest sens, Ghislain de Marsily, specialist în hidrogeologie şi lector la Facultatea de Mine din Paris, a afirmat: „Frecarea de sol a apei subterane în mişcare generează un câmp electric. Acest fenomen este deosebit de pregnant, atunci când apa trece dintr-un strat de argilă într-un strat de nisip. Harul radiesteziştilor ar consta, deci, tocmai în detectarea acestui câmp magnetic.”

La sfârşitul secolului al XVIII-lea, radiesteziştii erau convinşi că vergeaua se mişca sub acţiunea unor forţe mecanice externe, iar specialistul joacă un rol pasiv. În secolul al XIX-lea, au apărut alte teorii despre radiestezie: electricitatea, aşa-numita „forţă odică” a baronului von Reichenbach, un chimist german, sau „magnetismul animal” al lui Mesmer. La începutul secolului al XX-lea, a fost la modă „rezonanţa”. Abatele Mesmer şi-a bazat teoriile pe presupunerea că toate corpurile, fără excepţie, emit în mod constant radiaţii. Corpul uman intră în aceste câmpuri de influenţă şi devine locul reacţiilor nervoase ale unui soi de „curent” care trece prin mâini. Dacă un pendul sau o vergea este ţinută în mână, fluxul invizibil se manifestă prin mişcările obiectului, care acţionează ca un indicator.

Ca şi în alte teorii despre radiestezie, ideea radiaţiilor este în acord cu principalele teorii ale fizicii. Un singur lucru e cert în prezent: sunt imposibil de explicat, într-un singur mod, toate aspectele legate de radiestezie.

Radiestezia se foloseşte de milenii. În lanţul Munţilor Atlas, din Africa de Nord, s-a găsit, într-o peşteră, o pictură rupestră, veche de 8000 de ani, care reprezintă un radiestezist. Fiind înconjurat de spectatori, acesta caută un izvor de apă, cu o baghetă în mână. La rândul lor, egiptenii şi chinezii se foloseau de radiestezie cu 2000 de ani î. Hr. pentru a detecta izvoare şi zăcăminte miniere.

Prima atestare documentară a unui succes în radiestezie datează din anul 1430 şi îi descrie pe minerii germani care foloseau baghete magice pentru a găsi cărbune.

Tratatul clasic asupra mineritului al lui Georg Bauer Agricola, intitulat *De re metallica,* publicat în 1556, include explicaţii detaliate asupra acestui subiect şi o xilogravură care arată diversele stadii ale căutării cărbunelui, cu ajutorul unei vergele. La jumătatea secolului următor, baroana franceză de Beausoleil a adaptat folosirea unei nuiele în formă de furcă, pentru găsirea pânzelor de apă freatică.

De-a lungul timpului, francezii au avut foarte mulţi radiestezişti buni, cum a fost Jacques Aymar (care a trăit în secolul al XVII-lea) şi Barthelemy Bleton (secolul al XVIII-lea). Ei au atras interesul academicienilor vremii, fiindcă noile ştiinţe care apăreau nu găseau nicio explicaţie satisfăcătoare pentru acest fenomen; radiestezia a fost considerată superstiţie sau chiar o formă a satanismului, în următoarele secole. Rămâne interesant de observat mulţimea de instrumente folosite de radiesteziştii de la începutul secolului al XVIII-lea: nu numai vergele în formă de furcă, ci orice alt instrument care putea avea acelaşi efect, de la foarfece sau mânere de găleţi, la două bucăţi identice de crenvurşti.

Mulţi dintre radiesteziştii din acea perioadă erau adevăraţi oameni de afaceri. Câţiva, ca John Mullins (care a trăit la sfârşitul secolului al XIX-lea), lucrau numai pe baza dictonului: „Vă găsesc apă doar dacă îmi daţi bani

pentru asta” şi au făcut afaceri profitabile. John Mullins profesa meseria de zidar, când şi-a descoperit abilitatea de radiestezist, în 1859. În 1882, el a format o companie pentru găsirea apei prin radiestezie şi, în prezent, se cunosc doar câteva eşecuri faţă de sutele de succese repurtate de Mullins şi echipa lui.

La sfârşitul secolului al XIX-lea, studenţii francezi făceau pariuri pentru găsirea monedelor de aur ascunse, iar la începutul secolului următor s-au dezvoltat şi alte aspecte ale radiesteziei, în special datorită clericilor francezi, ca abatele Mermet, şi ale grupurilor naţionale de radiestezişti. În plus, a fost introdus un nou instrument în trusa de unelte a radiestezistului: pendulul, care consta dintr-o bilă de plumb sau o piatră atârnată la capătul unei sfori. Odată cu pendulul, s-au creat o mulţime de tehnici noi şi, ceea ce era mai important, un nou mod de a privi radiestezia, ca „metodă de descoperire” cu scop general.

În urmă cu 20 ani, mai multe sate situate în apropiere de Saverne (Rinul de Jos) nu aveau apă. Prefectura ar fi vrut să le alimenteze prin filtrarea apei unui râu mic, dar primarii au protestat, întrucât operaţia nu oferea suficiente garanţii. Un radiestezist pe nume Georges Avril a detectat, cu bagheta, un izvor care, după părerea lui, furniza debitul cerut, 20 de litri pe secundă. Întrucât nu i s-a acordat încredere, el a garantat cheltuielile operaţiei. Sondajul a fost efectuat şi s-a descoperit un izvor cu debitul de 48 l/s!

Joseph Treyve, un specialist în domeniu, a reuşit să facă o descriere, din Paris, unde se afla, a biroului din New York al doctorului Alexis Carrel, laureat cu Premiul Nobel pentru medicină. După mărturia doamnei Carrel, Treyve a „ghicit” inclusiv că în acel birou exista o statuetă reprezentând o dansatoare.

Una dintre cele mai spectaculoase reuşite în domeniu i se datorează abatelui Alexis Mermet, un radiestezist celebru, mort în 1937. El este cel care a descoperit o serie

de galerii ale grotelor din Lacave, în Lot. Din Elveţia, unde se instalase, a cerut unui alt preot, stabilit în Pornic, planurile casei şi ale grădinii sale, pentru a detecta aurul, argintul şi cărbunele care puteau fi găsite acolo. După puţin timp, abatete Mermet i-a scris colegului său că se afla în posesia a 375 de franci din argint (în realitate au fost 400), că nu avea aur, cu excepţia unui ceas, ceea ce era adevărat. „Ce m-a surprins cel mai mult a fost faptul că mă anunţa că exista cărbune în partea de sud-vest a grădinii mele şi în lăstăriş. Eu uitasem că mai aveam 28-30 kg de cărbune, pe jumătate îngropaţi, sub crengi!", a afirmat preotul din Pornic.

Un alt domeniu în care radiesteziştii au acţionat a fost arheologia. Un exemplu este descoperirea unui vechi set de vestigii sub cazarma Kensington din vestul Londrei. Acestea au fost găsite accidental, în 1938, de către un radiestezist care se afla pe urmele cursului unui tunel de apă subteran, construit din cărămizi. Radiestezistul L.L. Latham a descoperit o firidă incomodă în galerie, care, aparent, înconjura ceva din material solid. Latham a cercetat această firidă şi a afirmat că este vorba despre o structură rectilinie, care se afla dedesubtul a două clădiri din secolul al XVIII-lea. La cinci metri mai jos, într-adevăr, s-a descoperit fundaţia unui fort roman.

Un alt radiestezist care s-a preocupat de arheologie a fost Guy Underwood. El a descoperit o coincidenţă curioasă: apele subterane se află, de obicei, în locuri sacre, ca biserici sau vestigii preistorice. Underwood era convins că aşezările au fost construite într-un mod specific, pentru a marca convergenţa izvoarelor naturale, cursurile drumurilor sau graniţele aşezărilor.

Radiestezistul englez Tom Lethbridge (1901-1971), a dezvoltat o metodă de radiestezie, cu ajutorul pendulului, pentru detectarea culorilor, a emoţiilor şi a vechimii unor obiecte. El a reuşit să dateze, cu precizie, vechimea unei pietre din Cornwall. Analiza ulterioară cu carbon

radioactiv a demonstrat că datarea fusese exactă. Metoda pendulului se foloseşte de foarte mult timp. Unii radiestezişti pot stabili sexul unui copil nenăscut, doar suspendând, de o sfoară, o verighetă, deasupra abdomenului viitoarei mame. Zootehniştii japonezi susţin că pot stabili, cu precizie de 99%, sexul puilor de o zi, cu ajutorul pendulului.

6.2. Radiestezia în ajutorul medicinei

Pornind de la ancestrala artă a sursierului – „fântânarul" de odinioară de pe la noi –, s-a dezvoltat o inedită metodă de diagnosticare a bolilor cu ajutorul pendulului, care se baza pe principiul conform căruia un organ sănătos şi unul bolnav produc asupra pendulului reacţii diferite.

În secolul trecut, s-a descoperit că sursierii erau capabili să distingă apa pură de apa poluată şi că ei utilizau diferite eşantioane de apă care le permiteau să cunoască reacţia la diferite impurităţi. De aici, la utilizarea instrumentelor sursierului – îndeosebi, a pendulului – pentru a stabili un diagnostic distingând părţile sănătoase de cele bolnave ale corpului, nu a fost decât un pas. Un pendul plimbat deasupra unui organ sănătos are o reacţie anume, în timp ce, deasupra unui organ bolnav, reacţia este cu totul alta; astfel devenea posibil să se stabilească însăşi sursa răului ce afecta organismul. Unii sursieri mergeau chiar mai departe şi îşi foloseau talentul pentru a indica şi leacurile aferente bolii descoperite: operatorul ţinea în mână eşantioane din diferite leacuri – în general, homeopatice – plimbând pendulul deasupra corpului bolnavului până când o anume mişcare îi arăta că descoperise remediul adecvat.

Radiestezia a primit un sprijin important prin cercetările şi experienţele eminentului neurolog american, Albert Abrams. Acesta studiase în Europa cu cei mai mari

savanţi ai epocii şi, lucru rar pentru un medic, era la curent cu cele mai recente progrese ale fizicii sfârşitului de secol XIX. Mai mult, majoritatea cercetărilor sale au avut ca scop punerea în acord a legilor fizicii cu cele ale biologiei.

La întoarcerea sa în Statele Unite, a început o strălucită carieră medicală, ce avea să-i aducă o reputaţie internaţională, marcând importante progrese în domeniul său de activitate, neurologia. Dincolo de aceasta, însă, lucrările lui au avut şi o latură care ieşea din tiparele medicinii clasice.

În 1898, Pierre şi Marie Curie descoperiseră un element radioactiv – radiumul, de care Abrams s-a interesat imediat, sperând să poată folosi radioactivitatea în îngrijirea bolnavilor. Întâmplarea i-a venit în ajutor.

Pe la începutul secolului XX, în timp ce examina un bolnav suferind de cancer la ficat, dr. Abrams a descoperit un lucru curios: o anume zonă din regiunea stomacală suna altfel decât în mod obişnuit, atunci când el lovea uşor locul cu palma. Ceea ce l-a intrigat, însă, era faptul că sunetul acela (înfundat) apărea numai atunci când bolnavul era aşezat cu faţa spre vest; în orice altă poziţie şi chiar când acesta stătea întins, sunetul era cel obişnuit. Abrams a legat ciudata manifestare de câmpul magnetic terestru şi s-a lansat într-un program de cercetări menit să rezolve acest mister biofizic. Experienţele – care au continuat până la moartea lui, în 1924 – au condus la fondarea a ceea ce la început a purtat numele ERA (Electronic Reaction of Abrams) – reacţiile electronice ale lui Abrams, devenind, ulterior, radionică.

Abrams a examinat, apoi, numeroşi bolnavi atinşi de cancer, dar şi suferinzi de alte maladii şi oameni sănătoşi, descoperirile sale conducându-l la concluzia că, atunci când un bolnav stă cu faţa spre vest, atomii ţesuturilor bolnave emit diferite feluri de radiaţii, care afectează diverse grupuri de fibre nervoase, ceea ce provoacă, apoi,

contracţii musculare ale unor părţi ale corpului, care se pot auzi ca un sunet înfundat în locul celui obişnuit. Când a descoperit că diferitele puncte sonore erau specifice, fiecare, unei anume boli, Abrams a înţeles valoarea pe care acest lucru o poate avea în diagnosticare.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. În cursul unei experienţe, el a plasat în dreptul frunţii unui bărbat tânăr şi perfect sănătos un recipient conţinând un fragment de ţesut canceros şi, în mai puţin de două secunde, sunetul emis prin lovirea abdomenului subiectului său era cel înăbuşit, de care aminteam; de îndată, însă, ce ţesutul canceros era îndepărtat, sunetul redevenea obişnuit. Era, deci evident că radiaţiile unui ţesut bolnav pot afecta reacţiile unui individ, chiar dacă ţesutul cu pricina nu-i aparţine. Mai târziu, când a început să construiască diferite mecanisme pentru a-şi uşura diagnosticarea, Abrams a descoperit că o picătură din sângele unui bolnav dă indicaţii la fel de precise ca un fragment de ţesut. De altfel, practicanţii de azi ai radionicii folosesc, pentru comoditate, picături de sânge – numite „martor”.

Treptat, Abrams şi-a formulat o teorie menită să explice uimitoarele rezultate ale experienţelor sale. El a ajuns la concluzia că emisia de radiaţii este o proprietate universală a materiei, încă dinainte ca această idee să fie general acceptată. El a mers mai departe, pretinzând că, dacă materia şi energia se confundă la nivel atomic, baza bolii este electronică şi nu celulară.

Or, dacă aşa cum apărea în urma experienţelor sale, ţesuturile sănătoase şi cele bolnave emit radiaţii diferite, atunci ar fi posibil să se construiască un aparat asemănător unui receptor radio, pentru a capta şi a analiza aceste radiaţii. Ar fi, de asemenea, posibilă construirea unui alt aparat, de acelaşi gen, pentru a îngriji şi vindeca radiaţiile anormale. Spre a distinge diversele tipuri de radiaţii emise de boli diferite, Abrams a folosit, mai întâi, o cutie de rezistenţă de tip vechi; aceasta a fost prima dintre

celebrele sale „cutii magice”.

Problematica radiaţiilor emise sau receptate de organismul uman a suscitat un deosebit interes în lumea cercetătorilor. Acest interes a fost manifestat şi în tara noastră, preocupări în vederea aplicativităţilor practice ale acestor manifestări intrând în sfera de interes a investigaţiilor unor recunoscute personalităţi ale ştiinţei româneşti interbelice. Să amintim, în acest sens, cercetările efectuate de către profesorul Voinov, care şi-a publicat comunicările în materie de radiestezie medicală în Analele Academiei Române, seria a III-a, tomul 16, din 1940. Este vorba despre utilizarea pendulului radiestezic în aplicaţii medicale legate de prescripţia medicamentelor homeopate. În esenţă, lucrarea profesorului Voinov se referă la posibilitatea determinării compatibilităţii unui remediu homeopatic cu tabloul clinic pe care îl prezintă un pacient. Menţionăm, în această ordine de idei, că doctrina homeopatică, al cărei fond este guvernat de principiul „similia similimbus curantur” (similarele se tratează cu similare), trebuie privită ca o complementaritate a medicinei clasice alopate, al cărei principiu de fond este, „contraria contraribus curentur” (contrariile se tratează cu contrarii).

Procedura utilizată de către profesorul Voinov consta în plasarea remediului homeopat în faţa mâinii întinse a pacientului. Pendulând în spaţiul dintre mână şi remediu, investigatorul îşi poate da seama dacă remediul prescris este acceptat ca fiind compatibil cu unul sau mai multe dintre simptomele prezentate de pacient, în funcţie de mişcarea oscilatorie pe care o execută pendulul. Detalii privind această tehnică sunt furnizate de autorul comunicării pe parcursul lucrării, în care se analizează toate aspectele practice implicate de această cercetare şi utilizare terapeutică pe care a făcut-o în practica medicală zilnică.

Aceste aspecte implicate de radiaţiile pe care

organismul uman le receptează şi le pune în evidenţă sub forma oscilaţiilor pendulului, radiaţii care, în opinia unor cercetători „ortodocşi”, sunt puse sub semnul întrebării ca fiind inexistente, au căpătat o nouă lumină datorită investigaţiilor comunicate de dr. Cyril Smith, de la Universitatea din Manchester – Anglia. Lucrările acestuia au fost efectuate pe persoane alergice. După cum se ştie, alergia reprezintă o tulburare clinic exprimată a unui bolnav, care este extrem de sensibil la anumite substanţe, numite alergeni. Contactul cu alergenul al unei persoane sensibile faţă de acesta este urmat de apariţia unui tablou simptomatologic care, în funcţie de gravitatea sa, poate merge de la o simplă iritare, până la declanşarea unui şoc alergic, ce poate avea urmări fatale. Bolile alergice, care fac obiectul unei discipline aparte, alergologia, sunt din ce în ce mai răspândite în special în zonele cu poluare ecologică multiplă. Nu mai puţin adevărat este că acestea pot apărea şi pe fondul unei sănătăţi aparent normale, ca o sensibilitate „naturală” faţă de unele alimente în general proteice, cum ar fi, de exemplu, căpşunile, ouăle ş.a., sau, mai des, faţă de unele medicamente, precum aspirina, penicilina ş.a. Acest lucru este consemnat pe toate fişele de indicaţii care însoţesc medicamentele, şi în care, la rubrica „contraindicaţii”, este specificată interdicţia utilizării lor de către persoane sensibile la respectivul medicament.

Partea cea mai interesantă a cercetării lui Cyril Smith este aceea că el a demonstrat faptul că alergenii pot declanşa criza alergică la persoanele sensibile, fără ca între alergen şi bolnav să existe un contact direct. După cum bine se cunoaşte, alergenii pot declanşa crizele specifice în cantităţi infinitezimale (ppm = părţi la 1 milion), dar cu respectarea condiţiei ca alergenul să fi venit în contact direct pe una din posibilele sale porţi de intrare în organism: inhalare, contactul cu pielea, injecţie, ingurgitare. Cercetătorul englez demonstrează clinic faptul

că declanşarea reacţiei alergice poate avea loc şi fără acest contact. Mai mult chiar, este foarte posibil ca această componentă a mecanismului fiziopatologic să aibă un mult mai mare rol decât s-ar fi putut bănui.

În acest scop, el introduce alergenul într-o fiolă de sticlă pe care o închide ermetic la flacără, spălând bine exteriorul acesteia pentru ca nici cea mai mică urmă posibilă a substanţei să nu fi rămas pe flacon. Punând în contact direct fiola astfel pregătită cu pielea mâinii unui pacient cunoscut ca fiind foarte sensibil la alergenul respectiv, constată că nu se produce nimic, bolnavul reacţionând faţă de acesta ca în prezenţa unui corp inert.

Acum, între fiolă şi pielea pacientului, este introdusă o plasă de sârmă de cupru cu ochiurile extrem de fine. În acest moment, fără ca alergenul să vină în contact direct cu organismul uman, se produce declanşarea accesului alergic, în acelaşi fel şi cu acelaşi tablou simptomatologic ce apare în cazul contactului direct între alergen şi organism. Or, în situaţia dată, singura explicaţie posibilă este că efectul alergizant apare ca urmare a receptării de către organismul uman a unor radiaţii specifice emise de alergenul încapsulat în fiolă. În lipsa „filtrului" datorat plasei metalice cu ochiurile extrem de fine interpuse, efectul nu se produce, ca urmare a faptului că aceste radiaţii, fiind emise într-o bandă largă de frecvenţe, interferează, bruind radiaţia incidentă cu efect patologic. Interpunând, însă, filtrul reticulat, se produce un efect de selectare a radiaţiei patologice specific alergizante, care traversează filtrul şi, venind în contact în stare „pură", adică nebruiată, declanşează accesul specific. Rolul acestei reţele filtrante este, deci, acela de a selecta radiaţia incidentă specifică, reţinând întreaga gamă a celorlalte frecvenţe parazite care estompau efectul alergizant al radiaţiei respective.

Lucrarea dr. Cyril Smith a produs o adevărată rumoare în rândul medicilor alergologi, al fiziopatologilor

şi nu numai al acestora, datorită implicaţiilor pe care ea le aduce la elucidarea mecanismului de funcţionare nu numai al alergenilor ci, prin extindere, şi în cazul altor medicamente.

Lucrările lui Smith demonstrează, în mod clar, faptul că organismul uman are capacitatea de a recepta şi a reacţiona la radiaţiile aparent imperceptibile pe care corpurile din natură le emit. Cu atât mai mult, el este sensibil şi receptează radiaţiile emise de către structurile geologice ale Terrei.

6.3. Radiestezia în ajutorul armatei

Se poate afirma că cea mai folosită tehnică parapsihologică în unele acţiuni de luptă, în condiţiile unor desfăşurări specifice, având şi statutul cu cea mai mare vechime, a fost şi rămâne radiestezia.

În această direcţie, experienţa acumulată în decursul timpului de către prospectorii de minereuri, a fost utilizată la sfârşitul Primului Război Mondial de către abatele Mermet, în Franţa. Astfel, la solicitarea Ministerului de Război, el a desfăşurat o largă campanie de descoperire a depozitelor de muniţii rămase uitate în zonele de acţiune ale diferitelor aliniamente ocupate atât de frontul francez, cât şi de cel german. Depistările pe care abatele Mermet le-a efectuat au mers de la punerea în evidenţă a marilor aglomerări de muniţie depozitată în ascunzători bine camuflate, până la localizarea unor obuze rămase neexplodate din timpul războiului.

Să menţionăm că, în schema de organizare a armatei germane, existau încadrate, încă din acea perioadă, elemente specializate având sarcina expresă a descoperirii surselor de apă în teritoriul inamic ocupat de trupele proprii în ofensivă. Radiesteziştii erau solicitaţi mai ales în zonele în care se presupunea că, în retragere, adversarul ar fi otrăvit sursele de apă. Utilitatea lor s-a dovedit mai

ales în cadrul campaniei din Africa, în cursul celui de al Doilea Război Mondial. Aceşti specialişti incluşi în cadrul Africa Korps au avut enorm de lucru în depistarea surselor de apă din perimetrul zonelor de cantonare a trupelor germane.

Într-un alt timp şi pe alte meridiane, comandamentele trupelor aliate în acţiuni de luptă au apelat de asemenea la tehnicienii şi metodele radiestezice. De data aceasta, este vorba despre corpul expediţionar american din Vietnam.

După cum se ştie, una dintre tehnicile de luptă ale gherilei vietnameze, utilizate în conflagraţia ce a răvăşit Indochina, consta în executarea unor tunele subterane, prin care luptătorii fie că se infiltrau în perimetrul bazelor americane, fie se ascundeau de soldaţii americani. Aşa cum s-a dovedit, întregul ansamblu de lucrări genistice subterane ajunsese la terminarea războiului la o lungime totală de peste 230 km de tunele subterane. Pentru depistarea menţionatelor lucrări, nicio altă soluţie nu a putut fi găsită în afara radiesteziei. În aceste condiţii, Comandamentul trupelor expediţionare americane a recurs la serviciile şi cunoştinţele unui radiestezist profesionist, americanul Louis J. Mattacia. În cadrul Centrului de antrenament de la Baza US Navy din Quantico-Virginia, Louis Mattacia a pregătit specialişti radiestezişti care au fost apoi utilizaţi în depistarea tunelelor săpate în zonele de luptă şi a câmpurilor plantate cu mine, în teritoriul de dislocare a primului şi celui de al treilea divizion de puşcaşi marini.

După toate aparenţele, cel mai larg câmp de activitate a radiesteziei s-a deschis aplicaţiilor militare ale acestei metode, în special în marină. Încă din anii celui de al Doilea Război Mondial, mai precis în 1942, la Berlin lua fiinţă sub controlul Comandamentului Marinei Militare şi Directoratul Căpitanului de Marină Hans Roeder, Institutul Pendulului al cărui scop principal era destinat activităţii de

localizare a navelor anglo-americane angajate în marea bătălie navală a Atlanticului. Aici, specialiştii germani ai „radiesteziei mentale” pendulau ziua şi noaptea hărţile marine ale întregii zone atlantice, în scopul determinării locaţiei convoaielor adversarului, cât şi al predicţionării traseelor pe care ele urmau să le parcurgă. Acelaşi gen de activitate era dedicat şi localizării submarinelor sau formaţiunilor şi unităţilor navale de luptă din diferitele perimetre ale teatrului naval.

Este interesant de remarcat că, în anul 1959, în cadrul US Navy, a avut loc un experiment de o factură similară activităţii desfăşurate în timpul războiului la Institutul Pendulului din Berlin. La începutul acelui an, Verne Cameron, un reputat profesionist american al pendulului, contactează Comandamentul Marinei Militare, susţinând că este capabil de a amplasa pe hartă, cu ajutorul pendulului, dispozitivul de luptă al submarinelor. La data de 18 martie, viceamiralul Maurice K. Curtis îi trimite lui Cameron următoarea depeşă:

„Am fost informat că dv. credeţi că dispuneţi de abilitatea de a stabili locaţia submarinelor aflate în oceanul planetar, ca şi naţionalitatea acestora, prin tehnica denumita «Map Dowsing» (dowsing pe hartă). Considerând oportună demonstrarea abilitaţii dv. privind detectarea submarinelor şi locaţia obiectivelor de interes naval mascate, vă asigur că demonstraţia va fi bine primită, urmând a se produce într-o zonă pe care o veţi alege pe Coasta de Vest.

Dacă îmi veţi comunica itinerarul pe care îl veţi parcurge în următoarele luni sau zona pe care o veţi alege pentru a vă demonstra abilitatea, voi fi bucuros să organizez un astfel de test.”

După primirea acestui mesaj, Verne Cameron s-a întâlnit cu viceamiralul Curtis în sudul Californiei, demonstrându-şi abilitatea. În câteva minute, Cameron reuşeşte să localizeze pe hartă, spre uimirea întregii

asistenţe formate din ofiţeri de Stat Major naval, singurul submarin existent în zonă la acea oră, de a cărui prezenţă, în mod cert, nu avea cum să ştie din alte surse, traseul de navigaţie al acestuia constituind un secret militar. Apoi, uluindu-şi din nou asistenţa, el înscrie pe hartă poziţiile ocupate de către submarinele ruseşti dispersate în oceanul planetar, poziţii care, desigur, au fost verificate de către Comandamentul Forţelor Navale.

Contrar uluitorului succes, Cameron nu a mai fost contactat de către US Navy sau alţi factori guvernamentali. Ceva mai târziu, însă, fiind invitat în Africa de Sud pentru o demonstraţie similară, constată cu surprindere că i s-a refuzat eliberarea paşaportului. Marina militară americană contactase CIA, al cărei reprezentant i-a explicat lui Cameron refuzul oficialităţilor de a-i permite deplasarea în Africa de Sud, prin riscurile privind securitatea sa personală.

6.4. Radiestezia în sprijinul poliţiei

Oamenii cu capacităţi radiestezice sunt şi cei care pot descoperi obiecte sau persoane dispărute cu ajutorul unui pendul sau „baghete magice” şi al unei hărţi. Nu se cunosc mecanismele acestei acţiuni, dar, în cazul unora sistemul funcţionează bine, deci poate fi utilizat. În poliţiile din întreaga lume, sunt angajate numeroase persoane care îşi valorifică capacităţile paranormale în acest domeniu pentru descoperirea vinovaţilor sau dispăruţilor. Sunt utilizaţi, de pildă, când dispare un avion, şi se încearcă să se determine locul exact al catastrofei. În general, persoanele paranormale din acest domeniu pot descoperi locul dacă catastrofa a avut loc pe uscat, deci, rămăşiţele pot fi văzute. Cu un pendul, trec deasupra hărţii regiunii unde se presupune că a dispărut avionul; imaginea acestei căutări pare fantomatică, provenită parcă din Evul Mediu, dar anumite succese înregistrate astfel fac din metodă un

lucru acceptat.

Să urmărim acum câteva astfel de cazuri, uluitoare, rezolvate de unii radiestezişti criminalişti.

i Abatele Mermet a câştigat o mare reputaţie în anii ’30, localizând cadavrele unor persoane dispărute, de la distanţă, doar prin atârnarea unui pendul sau a unui ceas de buzunar deasupra unei hărţi. Cartea scrisă de abate, *Principiile şi practica radiesteziei* (publicată în 1935), detaliază peste 20 de astfel de cazuri, incluzându-l şi pe cel al unei vaci, care murise după ce căzuse de pe o stâncă.

î Unul dintre cei mai importanţi radiestezişti criminalişti a fost Jacques Aymar, care s-a născut în 1662, în Dauphine (sudul Franţei). Devenind radiestezist, el a descoperit că talentul lui lua o direcţie neobişnuită. Într-o zi săpând într-un loc indicat de vergea, a descoperit, în loc de apă, craniul unei femei ucise. În casa femeii, vergeaua lui a reacţionat violent în prezenţa soţului văduv, care a fugit imediat. Astfel, Aymar a căpătat reputaţia de „vânător de criminali”.

În cel mai cunoscut caz al său, Aymar a fost chemat să găsească ucigaşii unui comerciant de vinuri din Lyon şi ai soţiei acestuia. Vergeaua l-a condus de-a lungul unui drum circulat. Când nuiaua se activa, Aymar devenea febril, îi creştea pulsul, se simţea slăbit şi chiar scuipa sânge. La un moment dat, el a anunţat că era vorba despre trei ucigaşi. De-a lungul drumului, el a indicat trei case în care intraseră criminalii, iar afirmaţiile lui au fost, ulterior, confirmate. Drumul l-a dus de-a lungul unui râu, către o cazarmă, dar, după cum a declarat, criminalii tocmai fugiseră. În final, Aymar a ajuns la închisoarea din oraşul Beaucaire, la 240 km sud de Lyon. Aici, vergeaua lui i-a indicat un bărbat care tocmai fusese arestat pentru furt. Negând cunoaşterea celorlalţi criminali, presupusul ucigaş a fost condus înapoi la Lyon, pe ruta pe care venise Aymar. Stupefiat de acurateţea povestirii acestuia, ucigaşul şi-a recunoscut fapta şi a fost condamnat la moarte prin

tragere pe roată. Aymar a continuat să-i caute pe ceilalţi doi criminali, dar, ajungând la graniţă, a fost nevoit să se oprească.

î Veterinarul Pascal Telier este profund convins de capacităţile ieşite din comun ale radiesteziştilor. Ca şi alte persoane, el le datorează acestora viaţa. Alpinist înfocat, Telier a suferit, la 9 noiembrie 1993, în Munţii Corsicii, un accident soldat cu traume craniene, cu fractura unui picior şi a coloanei vertebrale. A fost căutat timp de două zile, dar fără niciun rezultat. Cuprinsă de disperare, soţia lui Telier a apelat la ajutorul unui radiestezist. Numai datorită punctului de localizare indicat de acesta, Pascal a putut fi găsit şi salvat la 11 noiembrie 1993.

Când un caz de dispariţie enigmatică este dezbătut pe larg în presă, zeci de radiestezişti, mediumuri şi alte „fenomene psihice" îşi oferă serviciile familiei în suferinţă sau poliţiei. Preţurile sunt, adesea, uluitoare.

î Pat Leonard, de 60 de ani, un radiestezist din Northampton, a devenit celebru în întreaga Anglie, datorită capacităţii sale de a descoperi persoane dispărute, cu ajutorul unui pendul.

Printre clienţii lui Pat Leonard s-a numărat şi Jessica Weiller (53 ani). Aceasta i-a cerut să afle unde locuia fostul ei iubit, care o părăsise cu foarte mulţi ani în urmă, fiind nevoit să plece din ţară. De atunci, ea nu mai avusese nicio veste de la el, însă auzise că ar locui în California. „Pat a întins pe masă o hartă a lumii şi a început să plimbe pendulul deasupra ei. Acesta a început să oscileze, uneori mai repede, alteori mai lent, şi, după câteva minute, Pat mi-a spus că fostul meu iubit se află în Canada, în King Island. Am fost foarte neîncrezătoare, ştiind că el nu suportă frigul şi ar fi fost aproape imposibil să trăiască acolo, unde clima e foarte rece", şi-a amintit femeia. Cu toate acestea, mediumul a asigurat-o pe Jessica Weiller că bărbatul căutat de ea se afla în Canada. Femeia a făcut nişte investigaţii, în urma cărora a aflat că fostul ei iubit

locuia în Vancouver. A reuşit să-i afle adresa după care l-a contactat telefonic. I-a povestit acestuia cum aflase că el locuia în Canada. Bărbatul i-a spus că în perioada respectivă chiar se afla în vizită în King Island, la un partener de afaceri, deşi locuia în Vancouver de câţiva ani.

î Graham Embleton (25 ani) este un alt medium englez, care foloseşte pendulul pentru a găsi animale de casă pierdute. „Pendulul îmi poate indica dacă animalul respectiv mai este în viaţă sau dacă a murit", a afirmat el. Janet Hali (39 ani) s-a convins de puterea lui, atunci când, datorită pendulului, mediumul a reuşit să-i recupereze pisoiul pierdut cu câteva luni în urmă. „Graham mi-a spus că pendulul îi indică faptul că Harold, pisoiul meu, se afla încă în viaţă. Apoi, mi-a spus exact strada pe care era el în acel moment. Am plecat imediat într-acolo şi am bătut la fiecare uşă, întrebând de el. În cele din urmă, o tânără mi-a spus că îl găsise pe Harold şi că îl luase să-l crească. Bineînţeles că, atunci când i-am povestit prin câte trecusem de când îl pierdusem, mi l-a înapoiat. Fiindcă mi-am regăsit cel mai bun prieten, îi sunt recunoscătoare lui Graham Embleton", a încheiat Janet Hali.

i De origine din Cluj, F. G., acum în vârstă de 70 de ani, şi-a dorit toată viaţa să facă ceva neobişnuit. Şi-a descoperit şi pasiunea: cu ajutorul unei baghete magice umblă toată ziua pe lângă râuri, în dorinţa de a descoperi noi surse de apă. Din cauză că aproape niciodată nu a dat greş, în România există acum sute de fântâni care au luat naştere datorită Domniei Sale, după cum el însuşi a spus cu mândrie. În ziua de 4 iunie 1998, F.G. a plecat în zori de acasă, dornic să cerceteze lunca Someşului. „Umblam foarte concentrat; bagheta mea începuse să dea semne că mă aflam foarte aproape de o pânză freatică foarte bogată. Brusc, în loc să dau peste vreo apă subterană, am descoperit capul oribil mutilat al unei femei. Din gâtul tăiat se mai ţineu câteva şuviţe de piele… Doamne, mi-a venit să vomit! Am dat fuga la poliţie şi le-am spus toată tărăşenia,

apoi, împreună cu ei, am ajuns din nou la faţa locului. Medicul legist a stabilit că decesul se petrecuse în urmă cu trei zile, iar semnalmentele victimei – asta a fost concluzia verificărilor făcute de poliţie – erau cele ale unei femei a cărei dispariţie fusese anunţată de soţ la 2 iunie. Am plecat împreună cu ofiţerii anchetatori la casa respectivă unde erau strânşi fiii şi soţul dispărutei. Cu acceptul poliţiei, mi-am îndreptat bagheta către fiecare dintre ei, dar vârful nu s-a mişcat decât în dreptul soţului, cel care tocmai anunţase dispariţia."

Demascat, omul a început, se pare, să plângă şi a mărturisit anchetatorilor oribila sa faptă, dând toate amănuntele. Îşi ucisese soţia din gelozie.

i Devenit celebru pentru însuşirile sale paranormale şi poreclit „radarul uman", francezul Jean-Louis Crozier, acum în vârstă de 64 de ani, din regiunea Aubenas, este un adevărat magician al pendulului. Atât în Franţa cât şi în alte ţări, el a reuşit să descopere 259 de persoane dispărute, majoritatea decedate.

Neoficial, colaborase – într-un fel – cu poliţia încă de la prima sa încercare de a localiza un dispărut. Acest „har" deosebit l-a moştenit de la bunicul său, care era căutător de izvoare freatice. Bătrânul nu dădea niciodată greş. Fântânile construite în locurile indicate de el aveau întotdeauna un debit bogat. Deseori, în operaţiunile sale de prospectare, era însoţit de nepot, care-l imita pe ascuns. Aşa se face că, într-una din zile, văzându-i talentul, un radiestezist autentic i-a „măsurat" copilului capacităţile şi i-a spus că este, într-adevăr, dotat pentru descoperirea surselor de apă şi pentru vindecări prin magnetism, dar mai ales pentru căutarea şi depistarea persoanelor dispărute. Tot el i-a oferit şi primele iniţieri.

După o lună, tânărul Crozier a citit un anunţ în *Le Dauphine,* ziarul local, privind dispariţia unui copil căruia i se publica şi fotografia. A decupat-o şi a început căutările pe hartă. Vibraţiile pendulului său îl conduceau spre

Marsilia. Întâmplător avea în casă un plan al oraşului. Concentrându-se asupra imaginii copilului din fotografie, a continuat să-şi plimbe pendulul „magic” deasupra întregului labirint de străzi, localizându-l, în sfârşit, pe micul dispărut. I-a înştiinţat imediat pe părinţii acestuia, spunându-le, totuşi, timid, că el nu este decât un radiestezist amator... Puţin după aceea, fericiţi că reuşiseră să-şi recupereze odrasla rătăcită pe străzile Marsiliei, părinţii copilului l-au contactat pentru a-i mulţumi. A aflat că primul dispărut căruia îi dăduse de urmă era fiul unui jandarm! Se poate spune, aşadar, că, încă de la începutul carierei sale, Jean-Louis Crozier s-a aflat, într-un fel, sub patronajul poliţiei!

În pofida acestui succes ajuns de notorietate în întregul oraş, comisarul din Aubenas era mai mult decât sceptic în privinţa clarviziunii acestui tânăr. Un poliţist cu 20 de ani vechime nu-şi putea permite să fie nici credul, nici naiv. Şi totuşi, o altă întâmplare avea să-i schimbe total opiniile în legătură cu radiestezia. Un dezgheţ timpuriu şi brusc mărise considerabil debitul râului Ardeche. Sub privirile îngrozite ale educatoarei sale, un copil a căzut în apă şi a fost imediat luat de curent. Orice încercare de a-l salva a fost zadarnică. Nici căutările întreprinse de scafandri timp de câteva zile n-au avut succes. Au intervenit, însă, radiestezistul şi pendulul său miraculos.

Conform indicaţiilor sale, cadavrul băieţelului s-ar fi aflat la un kilometru în aval de locul unde căzuse. Din cauza vârtejurilor ce se formau în zona menţionată de Jean-Louis Crozier, scafandrii nu l-au putut descoperi. În ciuda scepticismului său, comisarul a aprobat ca locul să fie survolat de un elicopter al poliţiei. De la înălţime, corpul copilului a putut fi reperat exact în locul vizat de radiestezist. Aşa a început colaborarea sa oficială cu poliţia. Au urmat apoi sute de alte încercări – cele mai multe izbutite – de recuperare a dispăruţilor, vii sau morţi.

Singurele sale instrumente de lucru sunt pendulul, fotografia persoanei căutate şi multe hărţi la scări din ce în ce mai reduse, pentru ca localizarea să poată fi cât mai precisă. Se ştie că, uneori, punctul deasupra căruia pendulul intră în acţiune, poate reprezenta întreaga localitate! Precizia creşte cu cât harta este executată la o scară mai mică. O altă condiţie a succesului căutărilor o constituie calitatea şi vechimea fotografiei. Cu cât este mai clară şi mai recentă, cu atât şansele sunt mai mari. Iată de ce Crozier a sugerat instituţiilor de ocrotire a bătrânilor sau a minorilor să-i fotografieze periodic pe internaţii din astfel de aşezăminte, pentru ca, în cazul dispariţiei vreunuia, intervenţia radiestezistului să poată avea efectul scontat.

Deseori, în cursul încercărilor sale de a localiza un dispărut, i se întâmpla să intre în comunicare directă cu mentalul subiectului căutat. Astfel, încercând să depisteze locul unde se afla un copil fugit de acasă, Crozier a reuşit, prin mijloace telepatice, să-l determine să telefoneze părinţilor. Ceea ce puştiul a şi făcut, fără a avea curajul de a vorbi cu mama sa, care ridicase receptorul. Câteva ore mai târziu, îndreptându-se spre locul indicat de radiestezist, poliţiştii l-au descoperit pe micuţul fugar. Acesta a mărturisit că nu putea înţelege ce anume l-a îndemnat să-i telefoneze mamei. Acţionase ca în transă…

Într-o altă împrejurare, printr-un apel telefonic primit la ora unu noaptea din Toulon, radiestezistul a fost rugat să intervină grabnic pentru a stopa, prin telepatie, demersurile sinucigaşe ale unui individ. Omul dispăruse spontan din mijlocul prietenilor cu care chefuise. Nimeni nu ştia unde se afla, dar cu toţii bănuiau că-şi va lua zilele. De aceea l-au sunat pe Crozier. Concentrându-se puternic, acesta a reuşit să-l vizualizeze pur şi simplu pe sinucigaş şi să le relateze prietenilor, aflaţi la celălalt capăt al firului, fiecare mişcare a sa. Îl „vedea” îmbrăcat, înaintând încet în apele mării, deşi nu ştia să înoate. Imaginea i se părea

cumplită. Avea senzaţia că participă la o sinucidere în direct, deşi se afla la o distanţă considerabilă. Nu s-a putut abţine să nu strige: „Întoarce-te! Întoarce-te!” Vocea îi răsuna răguşit în receptor. Interlocutorii săi rămăseseră fără replică. Apoi, Crozier a continuat: „Gata, l-am oprit, se îndreaptă spre mal”. Într-adevăr, în mai puţin de jumătate de oră, cu hainele ude şi foarte bulversat, omul a revenit în mijlocul prietenilor, fără a şti că, datorită lor şi a unui radiestezist dintr-un alt oraş, renunţase la înfiorătorul gest sinucigaş… Cât despre Crozier, lui totul i s-a părut foarte firesc… După opinia sa, oricine ar putea face radiestezie, e adevărat, mai bine sau mai puţin bine. Ca şi în muzică. Nu toţi cei care cântă pot deveni mari muzicieni. Iar magnetismul există dintotdeauna, de la apariţia omului pe pământ. Magnetismul este la fel ca prietenia sau ca dragostea. Există o simbioză, un fluid care se stabileşte – sau nu – între emiţător şi receptor. De ce mama atinge duios cu mâna orice parte dureroasă din trupşorul bebeluşului său? Pentru că ar vrea să-l vindece, să-i aline suferinţa. Deseori reuşeşte. În mod inconştient, ea recurge, în felul acesta, la binefacerile magnetismului…

6.5. Radiestezia în România

Investigaţiile în direcţia cercetării fenomenologiei radiestezice s-au desfăşurat şi în ţara noastră cu rezultate remarcabile. Să menţionăm, în acest sens, obţinerea mai multor brevete de invenţie având ca obiect procedee şi metode radiestezice de investigare şi desfăşurarea unor largi prospecţiuni atât în arealul diverselor zone geografice ale ţării, cât şi pe platoul continental al Mării Negre.

Dezvoltările unor studii dedicate elucidării problematicii radiestezice, efectuate de cercetătorii C.V. Zănoagă, Cristina Păun şi Tatiana Bârleanu, pe care aceştia le-au prezentat în cadrul celui de al cincilea

Simpozion Naţional de Cercetări Psihotronice, PST'95, dovedesc rezultate deosebit de interesante în această direcţie. Astfel, cercetătorii aduc o deosebită contribuţie practică în determinarea pe calea unor reacţii chimice şi genetice a zonelor şi punctelor cu efect geopatogen.

Metoda lor se bazează pe determinarea echilibrului din sistemele redox şi a modificărilor genetice apărute în plantulele germinate într-o soluţie adecvată, plasată într-o zonă geopatogenă. Mecanismele care guvernează obţinerea unor astfel de efecte presupun existenţa unui transfer energetic între zona de efect geopatogen şi sistemul redox cercetat. După cum se ştie, un sistem redox presupune existenţa unor componenţi chimici, capabili să-şi modifice valoarea pH-ului soluţiei, atunci când aceasta este supusă unei componente reductoare (în cazul primirii de energie), sau a unei componente oxidative (în cazul cedării energiei). Valoarea pH care marchează astfel acidifierea sau alcalinizarea soluţiei respective, care se poate uşor determina cu un aparat specific, va indica existenţa sau inexistenţa unor variaţii ale potenţialelor oxido-reductoare existente în punctele în care se face determinarea. Cercetătorii au stabilit astfel că, într-un punct determinat pe cale radiestezică, ce prezintă modificări care se pot pune în evidenţă în această manieră, se produce şi o modificare a unui sistem oxido-reductor plasat într-o cuvă. Efectul biologic al unei asemenea soluţii pune în evidenţă faptul că radiaţiile de tip geopatogen acţionează şi asupra sistemelor biologice, cum ar fi, de exemplu, plantele. Mecanismul de acţiune al acestor radiaţii implică şi la nivelul celulelor vegetale modularea sistemelor oxido-reductoare ale acestora. Rezultatul imediat îl constituie apariţia unor modificări citologice ale plantulelor.

Cercetările făcute au arătat că prin această metodă poate fi revelată configuraţia spaţială a punctelor cu efect geopatogen. Astfel, determinările efectuate într-un punct

al unei reţele Hartman au arătat că aceasta măsoară 0,5 m la baza sa, pe direcţia axei N-S, şi l m pe direcţia axei E-V (reţeaua Hartman este dată de întretăierea unor axe ce înconjoară întregul glob terestru pe direcţia paralelelor şi meridianelor, aflate la distanţe ce variază după zona geografică şi care formează un caroiaj cu valori aproximative, măsurabile în metri. La punctele de întretăiere ale axelor reţelei se înregistrează valori crescute ale efectului geopatogen, ce se pot depista prin mijloace radiestezice).

Este interesant de remarcat, în acest sens, faptul că metoda descrisă mai sus poate avea o aplicativitate practică deosebită în determinarea fenomenologiei apariţiei şi producerii seismicităţii, prin determinarea modificării valorilor unui sistem plasat adecvat în zona de interes.

7. HIPNOZA

7.1. Sugestia

Înainte de a ajunge la definirea hipnozei, trebuie discutat mai întâi despre sugestie. Sugestia este un mijloc de influenţare a celor din jur prin intermediul limbajului, dar, în acelaşi timp, poate fi o idee prin care dorim să influenţăm comportamentul cuiva. Această idee poate fi negativă, nocivă sau, din contră, pozitivă, benignă, stimulantă, liniştitoare. Sugestia face parte din comportamentul nostru zilnic, deci nimic nu este, aparent, de natură paranormală. Şi totuşi, hipnoza este un caz particular al sugestiei. Tot prin sugestie, unii oameni „văd sau aud” ceva, deşi cei din jur nu reacţionează. Tot prin sugestie se pot calma dureri sau stări depresive sau chiar realiza aşa-zisele „vindecări spirituale”, cunoscute încă din negura timpurilor. Deci, sugestia poate influenţa puternic comportamentul cuiva sau chiar mobiliza grupuri de

oameni; îi poate vindeca pe cei suferinzi sau… îi poate ucide pe cei care se ştiu blestemaţi sau vrăjiţi, practică recurentă încă în Africa şi la unele populaţii izolate. Deochiul, descântecele şi blestemele comune tuturor populaţiilor primitive sau bigote pot produce boli, paralizii sau chiar decese, cu condiţia ca cel căruia îi este destinat să conştientizeze şi bineînţeles… să creadă.

În 1908, marele psiholog american, William McDougall (1871-1939), a definit sugestia ca „un proces de comunicare ce rezultă din acceptarea cu convingere a ideilor transmise, în absenţa bazei logice adecvate pentru acceptarea lor”. Aceasta pare să fie definiţia cea mai cuprinzătoare a sugestiei, indicând atât utilizarea principală, ca mijloc de comunicare, cât şi acceptarea unor idei sau comportamente aparent lipsite de logică. Prin această definiţie se mai indică lipsa unui mecanism neurofiziologic de explicare. Astfel, sugestia aparţine domeniului larg şi nedefinit al subconştientului.

Sugestia poate acţiona direct prin cuvintele cuiva de încredere sau ale unui profesionist, ori prin AUTOSUGESTIE, de fapt, mecanismul principal prin care un om îşi poate imagina ceea ce i se (îşi)… sugerează. Cu alte cuvinte, prin sugestie pot fi transmise unui om (unor grupuri) idei nelogice, iraţionale. Nu este de mirare că, pentru toate religiile, sugestia este un mecanism sau o armă de bază. Toate cărţile sacre folosesc sugestia ca principal mijloc de comunicare, iar vieţile profeţilor şi sfinţilor conţin nenumărate exemple de sugestie individuală sau de grup. Se poale afirma că fenomenul sugestiei face legătura între fenomenele naturale şi paranormale. Viaţa lui Iisus Hristos conţine multe exemple de vindecări spirituale pe calea sugestiei, în care, după săvârşirea miracolului, Hristos afirma „Credinţa ta te-a mântuit”!

„Sugestia se transformă în autosugestie numai în măsura în care cel în cauză posedă o încredere deplină în

ceva care urmează să se întâmple”. Sintagma proverbială „Credinţa poate muta munţii din loc”, chiar exagerată, sugerează forţa pe care un organism uman o poate căpăta, dar numai dacă se găseşte într-o stare specială, de extaz mistic sau într-o emoţie puternică. Numai astfel de stări pot mobiliza prin autosugestie toate resursele de apărare ale organismului (biochimice, imune, endocrine). Implicarea sugestiei în vindecările spirituale va fi prezentată în capitolul următor.

Faptul că ştiinţa nu poate explica încă în mod satisfăcător „sugestia” pare paradoxal, din moment ce această proprietate psihică intervine în orice moment în viaţa noastră: în educaţie, religie, medicină, politică, artă şi chiar în ştiinţă ca atare. Sugestia acţionează prin cuvinte, dar câte cuvinte, declaraţii, discursuri nu auzim zilnic şi nu le dăm vreo atenţie, dacă nu ne interesează? Deşi cuvintele sunt însoţite de imagini, cum este cazul reclamelor, dacă nu ne interesează, dacă n-au capacitate de convingere, aparent, le uităm. În realitate, se pare că unele imagini sau cuvinte, cărora nu le dăm atenţie, sunt, totuşi, înregistrate în memorie, căci putem recunoaşte o imagine (mai des) sau unele declaraţii, cuvinte (mai rar), dacă sunt repetate. Acesta este şi mecanismul de bază al publicităţii. Nu trebuie uitat că posedăm zece miliarde de neuroni în creier, din care, aparent, nu folosim curent nici a suta parte; după unele aprecieri, este vorba de aproximativ 5%.

Sugestia este arma de bază a credinţei, dar poate lua forme diverse: de la credinţa în Dumnezeu la… SUPERSTIŢII. Un superstiţios nu este un om liber, deoarece crede şi acţionează conform unor canoane autoimpuse, de cele mai multe ori sugerate şi superficial interpretate. S-a demonstrat că cu cât ignoranţa sau bigotismul sunt mai mari, cu atât superstiţiile pătrund mai adânc în conştiinţă. Superstiţiile posedă o mare forţă de sugestie şi autosugestie. Savanţii consideră superstiţiile

drept credinţe primitive, reminiscenţe ale magiei, vrăjilor, farmecelor, semnelor prevestitoare de ghinion. Mitologiile, folclorul tuturor popoarelor pot fi izvoare ale superstiţiilor, astfel că etnografii şi antropologii au subiecte inepuizabile de studiu. Întâlnirea cu o pisică neagră, cu un iepure sau cu o persoană având un vas gol constituie o superstiţie universală, veche de mii de ani, apărută atunci când oamenii primitivi trăiau numai din vânat. Şi dacă, totuşi, întâlnind o pisică neagră, ţi se întâmplă ceva rău? Ce probabilitate există?…

Sugestia poate căpăta atâtea aspecte, încât o explicaţie ştiinţifică generalizată este dificilă. De exemplu, dacă cineva avea un puseu alergic ori de câte ori vedea sau mirosea un trandafir, într-adevăr era alergic. Dar, în acelaşi timp, putea declanşa un puseu alergic şi la un trandafir artificial sau la un tablou cu aceste flori, care, bineînţeles, erau inodore. Deci, creierul sau partea subconştientă declanşa puseul alergic. În plus, alergia putea fi dobândită pe cale imună, dar şi prin asociere cu un eveniment tragic, emoţionant, petrecut cu mulţi ani în urmă.

În general, se admite că superstiţioşii au un grad redus de cultură, deşi unele superstiţii pot fi întâlnite şi la oameni cultivaţi. Epoca noastră, a calculatorului, nu a exclus superstiţiile. Se presupune că cineva care crede că întâlnirea cu o pisică neagră îi va aduce ghinion… se autoprogramează, se autosugestionează că sunt şanse mari să i se întâmple ceva rău… şi i se întâmplă, pentru că va lua o decizie sub impuls emoţional. Autoprogramarea, de fapt autosugestia, acţionează pe cale emotivă. Emoţiile colective au şi ele o putere extraordinară, un mecanism de bază pentru propagarea paranormalului, a credinţei, a superstiţiilor, dar şi a linşajului, pogromurilor, răscoalelor. Prin sugestie, o mulţime paşnică poate deveni o gloată setoasă de sânge şi de agresivitate. Prin sugestie şi autosugestie, un pelerinaj religios la un loc sacru poate

declanşa extaz mistic la unele persoane sau poate produce o vindecare pe cale spirituală. Aşa-zisa terapie de grup se bazează pe forţa emoţiilor colective, combinată cu sugestia.

7.2. Scurt istoric al hipnozei

Hipnoza este asociată cu o stare a conştienţei înrudită cu somnul. Deşi pacientul hipnotizat este cu ochii închişi, în realitate el se află mai aproape de starea de veghe.

Termenul derivă din cuvântul grecesc „hipos”, care înseamnă somn, însă hipnoza nu este înrudită cu somnambulismul. Dacă importanţa ştiinţifică a sugestiei a apărut de-abia în secolul al XIX-lea, hipnoza a fost cunoscută şi utilizată încă din negurile istoriei, fiind menţionată (sub diverse nume) de către preoţii tuturor cultelor, mai ales de babilonieni, egipteni şi greci. Tehnici hipnotice au fost menţionate atât în papirusul Ebers, de către Patanjali (părintele sistemului yoga, în secolul II î.e.n.), cât şi de Herodot. În pofida marilor schimbări istorice şi religioase, hipnoza a reapărut… clandestin, la alchimişti ca Paracelsus, Van Helmont, Kircher, ca o demonstraţie a „magnetismului” şi „fluidismului”, aplicându-se pe trupul pacienţilor diferiţi magneţi, dar folosind şi pasele (mişcări cu mâna de-a lungul corpului).

Prezentarea în public a hipnozei a fost realizată de-abia în secolul al XVIII-lea de către medicul Anton F. Mesmer (1734-1815), care a reuşit, în Franţa, să introducă metoda sa (cu tot felul de magneţi, hârdaie cu apă, pase cu baghete etc.), devenind un fel de vedetă, până a căzut în dizgraţie. Mesmer nu a înţeles nici esenţa hipnotismului, nici subtilităţile metodei, dar a avut curajul să arate lumii această tehnică încă neexplicată satisfăcător. Bazele tehnicii şi utilizării hipnozei au fost puse de oameni celebri, în special medici, între care chirurgul James Braid,

neurologii J.M. Charcot, S. Freud, C.G. Jung, Gh. Marinescu. Istoriceşte, marchizul de Puysegur şi abatele portughez, C. Faria, au fost primii care au înţeles că hipnoza era o metodă psihică, subliniindu-i principalele caracteristici:

— inducerea prin sugestii ferme a unei stări aparente de somn;

— posibilitatea de a dirija prin comenzi verbale comportamentul celor hipnotizaţi;

— amnezia totală a celor hipnotizaţi faţă de evenimentele petrecute în stare hipnotică;

— intrarea în hipnoză este uşurată prin fixarea cu privirea, de către pacient, a unui obiect;

— concentrarea privirii produce o oboseală a muşchilor pleoapelor urmată de intrarea în stare hipnotică;

— chiar Braid a realizat că există o enormă susceptibilitate individuală. Unii oameni pot fi hipnotizaţi în câteva minute, iar alţii deloc. Se zice că nu poţi hipnotiza un om fără voia lui; dar depinde şi de talentul hipnotizatorului. Există multe controverse privind testele de verificare a gradului de hipnotizare;

— neclar este mecanismul prin care cel hipnotizat nu mai simte durerea, făcând posibilă utilizarea hipnozei ca anestezic, chiar în operaţii de apendicită;

— ca şi în cazul tehnicilor de sugestie, şi în hipnoză esenţială este concentrarea subiectului, precedată de o relaxare. Nu poţi fi hipnotizat dacă te gândeşti la altceva sau nu te poţi concentra (fuga de idei împiedică hipnotizarea).

Partea senzaţională, „paranormală”, din hipnoză constă nu numai în producerea acesteia, dar şi în faptul că cel hipnotizat aude şi ascultă doar de cuvintele hipnotizatorului, contactul cu lumea exterioară părând a fi rupt. Cel hipnotizat are ochii închişi, dar nu doarme şi ascultă, aparent orbeşte, de hipnotizator: poate mânca

ceapă, dacă i se spune că este măr, poate merge în patru labe sau cânta „cucurigu”. Majoritatea hipnotizatorilor afirmă că nu i se pot impune subiectului hipnotizat acţiuni care contravin moralei: să aibă contacte sexuale sau să ucidă, deşi se cunosc şi astfel de cazuri, adevărat, destul de rare.

Chiar pe timpul lui Mesmer puteau avea loc hipnotizări în masă, în care toată asistenţa era hipnotizată, fiecare participant în grad diferit, unii având halucinaţii audiovizuale sau convulsii, în funcţie de intensitatea sugestiei. Mari personalităţi ale lumii medicale, cum au fost Bleuler, Wund, Vogt sau Schultz, au încercat să fie hipnotizaţi, pentru ca apoi să încerce să povestească ce au simţit. Documentarele prezentate pe canalul Discovery despre hipnoză sunt deosebit de interesante, dar nu au oferit decât ipoteze despre natura ei.

Astăzi, hipnoza îşi are locul printre cele mai importante metode terapeutice, fiind folosită în cinci tipuri mari de situaţii patologice:

— conduite ce induc o dependenţă, fie că e vorba de tabagism, alcoolism, de droguri, în general, precum şi de bulimie şi câteva forme de obezitate;

— boli psihosomatice, precum anumite forme de astm, spasmofilie, colopatii şi durerile fără origini evidente;

— un număr de probleme sexuale, precum absenţa orgasmului din cauze psihice şi tulburări legate de ejacularea precoce;

— mai multe boli dermatologice: eczeme, psoriazis, negi etc.

— boli pur psihice, precum unele depresii, diverse fobii şi anume forme de isterie.

Hipnoza poate fi folosită şi ca anestezic: calmează şi uneori vindecă durerea, dacă are o cauză psihică. Poate vindeca boli psihosomatice, unele defecte de origine psihică. Psihanaliza imaginată de S. Freud a folosit la

început hipnoza, pentru ca apoi să renunţe la ea în favoarea metodelor specifice de reîmprospătare a memoriei, pentru descoperirea unor frustrări, leziuni psihice ascunse, ca surse ale unor boli psihosomatice. Psihanaliza nu poate înlocui hipnoza în cazul inhibării unor dureri acute. În 1992, *British Medical Journal* făcea publică vindecarea prin hipnoză a unei boli congenitale extrem de dureroase: ihtioza. Datorită unui deficit congenital în structura glandelor sudoripare şi a sebumului, pielea se usucă şi crapă, producând dureri atroce. Băiatul cu ihtioza a răspuns favorabil la hipnoză şi sugestiei că are, totuşi, pielea sănătoasă. Durerile s-au atenuat şi, progresiv, boala a dispărut. Tot în 1992, doctorii P. Whorwell şi L. Houghton de la Universitatea din Manchester, au publicat în *Lancet* articole despre vindecări prin hipnoză ale perturbărilor gastrointestinale produse în urma stresului şi emoţiilor. Tot dr. Whorwell a vindecat prin hipnoză colita spastică, o boală, de asemenea, dureroasă şi refractară la medicamente. Durerea este percepută de zone specializate din creier, care cuprind talamusul şi cortexul somato-senzorial şi frontal. Hipnoza pare să blocheze transmiterea mesajului durerii dinspre talamus spre cortex.

Fascinante sunt REGRESIA HIPNOTICĂ, în care subiectul îşi aduce aminte de evenimente ce au avut loc în primii ani ai copilăriei şi HIPERMNEZIA (capacitatea de a-şi aminti fapte din trecut). În aceste domenii, au apărut cele mai fantastice şi controversate rezultate. Cele mai spectaculoase cazuri de reîncarnare au fost publicate de psihologul şi hipnoterapeutul german Thorwald Dethlefsen, în cartea sa, *Viaţă după viaţă* (1978).

Cel mai cunoscut caz este al tânărului Rudolf, de 23 ani, care, în 10 iunie 1968, este hipnotizat şi sugestionat pentru de a-şi reaminti copilăria. El ajunge să-şi amintească faptul că a trăit, în 1870, sub numele de Guy Lafarge, participând la războiul franco-german. După

şedinţa respectivă, Rudolf a avut o amnezie posthipnotică totală. În anii ’90, aceste proprietăţi au fost reconsiderate, căci s-a dovedit că adulţii, chiar dacă îşi amintesc unele fapte uitate din copilărie, se comportă ca actori care interpretează roluri de copii.

Dr. Bruce Goldberg este de părere că orice om poate călători în trecut şi în viitor prin hipnoză, dacă cel care îl hipnotizează este un expert. Interpretarea celor spuse sub hipnoză este destul de complicată. Astfel, nu toţi cei ce cred că şi-au regăsit vieţile anterioare sunt într-adevăr martori la propriile existenţe. Sub hipnoză, facultăţile paranormale se manifestă brusc şi starea emotivă atinge paroxismul. De multe ori, ceea ce văd ei poate fi un moment din existenţa unei persoane atât de apropiate de cel ce călătoreşte în trecut cu ochii minţii, încât foarte uşor trăirile intense ale persoanei observate trec asupra observatorului.

„Să ne imaginăm că ne aflăm într-un elicopter deasupra autostrăzii. Maşinile de sub elicopter reprezintă prezentul, cele din spate şi faţă – trecutul, respectiv viitorul. Le vezi, dar ce fac oamenii în interiorul lor se distinge mai greu. Aici intră în acţiune percepţia extrasenzorială. Toate informaţiile care provin astfel sunt trecute prin mintea observatorului, impregnându-se cu personalitatea acestuia. De aceea este riscant de interpretat ceea ce o persoană declară sub hipnoză”, spune dr. Bruce Goldberg.

Este adevărat că unii oameni sunt dotaţi cu facultăţi paranormale ieşite din comun care se manifestă în afara hipnozei. Dr. Goldberg a observat că, în special, pacienţii diagnosticaţi cu diferite boli psihice au aceste facultăţi mult mai accentuate. Există pacienţi care au perceput evenimente din secolul 22 până în secolul 36. Dar aceştia nu sunt mulţi. Pentru a-şi proba ipotezele, dr. Goldberg a făcut un experiment deosebit. El l-a hipnotizat pe Harry Martin, de la televiziunea WABC din New York, şi l-a trimis

mental o săptămână mai târziu, să „vadă” ştirile.

Experimentul a avut loc pe 2 februarie 1995. Iată ce ştiri erau programate pentru „Actualităţi”:

i „Un avion, numărul 406. Oficialităţi din aviaţie investighează prăbuşirea unui avion pe ruta aeriana 406.”

Pe 9 februarie, informaţia s-a confirmat: un mic avion s-a prăbuşi în Bowie, Marylans.

î „Un nume lung, ciudat, parcă rusesc… Văd literele S-T-W…K-I. E ceva în legătură cu el. Vorbeşte, gesticulează, nu înţeleg.”

Pe 9 februarie, liderul polonez, Stanislav Kania, a fost ameninţat cu concedierea, dacă nu dă dispoziţie muncitorilor să se întoarcă la lucru. Comentariul lui a fost amplu mediatizat.

i „O îmbulzeală pe autostrada 695, Baltimore, lângă ieşirea Pikesville. Un vehicul mare şi unul mic s-au ciocnit, dar nu există morţi.”

Pe 9 februarie, exact la ieşirea Pikesville un autobuz şcolar s-a ciocnit cu un automobil. N-au fost morţi.

i „E ceva cu Falwell şi un interviu apărut într-o revistă.”

Pe 4 februarie, deci foarte aproape de ziua experimentului, reverendul Jerry Falwell a intentat acţiune judecătorească împotriva unui magazin care-i denaturase interviul.

i „Un foc, o clădire mică, două fetiţe la etajul doi, un bărbat le salvează… îl cheamă Johnson.”

Câteva zile mai târziu, un băieţel, Kenneth Blanda, a fost prins într-un incendiu iar un vecin, Johnson, l-a salvat.

Cu mici inadvertenţe, a fost un real succes, cu atât mai mult cu cât Harry Martin, de 43 de ani, nu dovedise prin nimic că ar avea capacităţii premo-niţionale.

Aşadar, hipnoza este fenomenul paranormal cel mai interesant, recunoscut de toată lumea, utilizat de medici, dar neexplicat ştiinţific. Astfel se „justifică” şi diferitele definiţii date hipnozei de către unii oameni de ştiinţă:

„Energii psihofizice şi necunoscute explică faptele extraordinare care se petrec în prezenţa unui medium” – Lombroso. „Formarea unei conştiinţe secundare, luând provizoriu locul conştiinţei normale” – Janet. „Un reflex condiţionat depinzând de sugestie” – Pavlov. „Acte ale instinctului primordial, întărite prin fenomene de transmiterea gândirii” – Disertori. „O adeziune mentală bazată pe dragostea oarbă care-i uneşte pe copii de părinţi” – Ferenczi. „Un somn între starea de veghe şi somnul fiziologic, provocând o stare de sugestibilitate exagerată” – Bernheim. „O nouă dinamică a vigilenţei creierului” – Barone şi Mandorla.

7.3. Hipnoza în sprijinul poliţiei

Alături de hipnoza ca remediu medical, există şi hipnoza ca metodă criminalistică, utilizată de poliţiştii americani, în condiţii de strictă legalitate, pentru stimularea memoriei victimelor sau martorilor unor infracţiuni.

Folosirea hipnozei în anchetă ar putea fi unul dintre răspunsurile la cazurile insolubile. Multe departamente americane de poliţie au folosit hipnoza în activitatea criminalistică pentru a obţine informaţii suplimentare, cum ar fi numerele de pe plăcuţele de înmatriculare, punerea cap la cap a unor secvenţe disparate, descrieri de suspecţi sau vehicule. Majoritatea consideră că hipnoza ar trebui utilizată ca orice altă metodă aflată în arsenalul investigaţiilor – apelându-se, totuşi, la ea doar atunci când toate celelalte au fost epuizate.

Reticenţele faţă de acest procedeu rezidă în faptul că o persoană hipnotizată se află într-o predispoziţie acută pentru sugestie, dar şi pentru că, nepierzându-şi nicio clipă controlul asupra propriilor gânduri, ea ar putea la fel de bine să şi mintă sub hipnoză.

Majoritatea departamentelor americane de poliţie

folosesc metoda doar în cazul martorilor şi victimelor, şi mai rar în cel al suspecţilor. Tribunalele care permit stimularea memoriei prin hipnoză, în luarea mărturiilor, delimitează strict folosirea ei, impunând respectarea anumitor standarde.

În statul Texas, un hipnotizator criminalist trebuie să aibă calitatea de ofiţer de pace, o practică de cel puţin 50 de ore de hipnoză şi să fie atestat de o comisie de specialitate. Curtea Supremă din Dakota de Nord pretinde ca poliţia să demonstreze un scop bine determinat al anchetei pentru a încuviinţa folosirea acestei tehnici. Arizona, dimpotrivă, nu acceptă nicio mărturie luată sub hipnoză, dar poliţiştii o pot folosi pentru a descoperi noi probe la dosar.

Şedinţa propriu-zisă trebuie să se desfăşoare cu respectarea unor reguli şi trebuie înregistrată integral, audio şi video; înregistrarea trebuie să înceapă din momentul în care subiectul păşeşte în încăperea în care se va desfăşura şedinţa de hipnoză. Este important ca orice contact între subiect şi hipnotizatorul criminalist, înainte sau în timpul şedinţei, să fie înregistrat. Această practică reduce riscul ca hipnotizatorul să fie acuzat de influenţarea excesivă a subiectului.

Unele departamente de poliţie nu acceptă un specialist în hipnoză care este, în acelaşi timp, şi principalul investigator al cazului. Deoarece în compartimentele mici de poliţie acest lucru nu este posibil, înregistrarea video este, aşadar, singura care poate proba dacă în timpul şedinţei au fost sau nu formulate întrebări care să influenţeze subiectul.

Numărul persoanelor prezente în încăpere poate pune probleme legale. Practica pretinde ca doar criminalistul şi subiectul să se afle acolo. Singura excepţie o face specialistul-desenator pentru realizarea portretului-robot. Toate persoanele prezente în încăpere au obligaţia să se identifice pe bandă. Nu sunt acceptate întrebări

exacte de tipul „Avea păr castaniu?", mult mai potrivită fiind formularea „Ce culoare avea părul individului?”

Dacă în hipnoza terapeutică subiectul poate fi chestionat cu scopul de a se relaxa, cu întrebări care să-i stimuleze imagini plăcute, reflectaţi la problema legalităţii dacă veţi declara în instanţă că aţi pretins martorului să-şi „imagineze ceva”, îşi avertizează colegii John DePresca. În hipnoza criminalistică, se acceptă să i se ceară subiectului, în loc să-şi imagineze, să „vadă cu ochii minţii”.

Referitor la folosirea hipnozei criminalistice, într-un dosar criminal, personalităţile victimei şi martorilor devin detalii importante.

O persoană extravertită este un candidat bun; la fel şi una cu inteligenţă medie sau peste medie. Pe grupe de vârstă, cei între şase şi 21 de ani sunt subiecţi buni pentru hipnoză.

La polul opus se situează copiii sub cinci ani şi persoanele cu probleme mentale sau cei senili, din cauza memoriei scurte. Victimele şi martorii care suferă depresii majore sau sunt consumatori de droguri sunt subiecţi dificili. Bineînţeles, dacă o persoană refuză să se lase hipnotizată, i se respectă dorinţa. Starea emoţională a subiectului ar trebui să fie un factor decisiv în utilizarea acestei tehnici.

Victimele violurilor, ale unor violenţe psihice sau ale tâlhăriilor nu sunt dispuse să retrăiască traumele emoţionale. Un hipnotizator criminalist experimentat ar trebui să ştie cum să acţioneze încât să culeagă maximum de informaţii cu minimum de traumă.

De multe ori, când un anchetator îi solicită martorului sau victimei să reflecteze la posibilitatea de a i se pune întrebări sub hipnoză, subiectul se simte mai în largul său atunci când i se furnizează informaţii gen „Ce este hipnoza”.

Toate hipnozele se bazează pe autosugestie. Hipnotizatorul criminalist acţionează ca un ghid care-l

orientează în timpul şedinţei pe subiect, sugerându-i doar cum să facă anumite lucruri. Dacă o sugestie contravine principiilor morale ale acestuia, sugestia va fi ignorată pur şi simplu. Este imposibil să rămână pentru totdeauna blocat în transă. De vreme ce un subiect se autosugestionează, el se poate scoate singur din această stare, în orice moment. O întrebare frecventă este şi „ce se întâmplă cu mine dacă dumneavoastră muriţi de inimă în timpul şedinţei de hipnoză?" Răspunsul, de obicei, este „Cu dumneavoastră, nimic. Noi o să avem un criminalist mort". Într-o asemenea ipoteză, subiectul iese singur din transă la câteva minute după ce nu-i mai aude glasul specialistului.

Înaintea oricărei şedinţe de hipnoză, se recomandă o discuţie prealabilă, înregistrată şi ea, menită să stabilească raporturi de încredere între cei doi, care să dureze şi care să-l asigure pe subiect că nimic nu i se va întâmpla cât timp va fi în această stare de relaxare. În majoritatea cazurilor, persoanele hipnotizate au declarat că se simt ca după un somn bun.

Poliţia americană utilizează hipnoza criminalistică de mulţi ani. La sfârşitul anilor '70, Departamentul Poliţiei din Los Angeles a iniţiat Institutul Legal de Hipnoză şi a pregătit în domeniu mulţi ofiţeri de pace. Nu orice ofiţer profesionist poate practica hipnoza. Există şi opinii potrivit cărora ea ar trebui practicată doar de psihanalişti, psihiatri, psihologi şi terapeuţi dar, de-a lungul anilor, ofiţerii de pace specializaţi în hipnoza criminalistică şi-au dovedit utilitatea în anchetele criminale şi, implicit, în hotărârile tribunalelor.

În 1995, Poliţia din Glendale, statul Arizona, a instrumentat jaful unei maşini a unei bănci, în timpul căruia şoferul a fost împuşcat mortal. Tom Clayton, detectivul însărcinat cu conducerea anchetei, n-a reuşit să facă progrese prea mari. A pus sub hipnoză pe unul dintre martori, care zărise suspecţii o fracţiune de secundă. Cu

ajutorul unui artist-desenator, prezent în sală, s-a reuşit, pe baza descrierii furnizate de martor, realizarea portretului-robot al unuia dintre suspecţi. În plus, omul şi-a mai amintit o parte din numărul înscris pe plăcuţa de înmatriculare a vehiculului utilizat de către suspecţi.

Portretul-robot a fost difuzat în zona comiterii jafului şi multe persoane l-au contactat, ulterior, pe Clayton să-i confirme că-l zăriseră pe suspect acolo, în ziua respectivă. După identificarea acestuia, detectivii au fost capabili să strângă suficiente probe şi să treacă la o eventuală arestare, deşi, înainte de şedinţa de hipnoză, progresele erau zero…

În 1993, detectivii din Garland, Texas, băteau pasul pe loc într-un caz de viol şi tâlhărie, în care victima fusese înjunghiată şi abandonată în stare de inconştienţă. Ulterior, anchetatorii au contactat specialistul în hipnoză din compartimentul criminalistic, Larry Rollins, şi i-au spus că victima îşi mai amintea doar că auzise glasuri care discutau în parcarea blocului, cu puţin timp înainte de a fi atacată. Aceasta aruncase doar o privire spre zona parcării şi nu-şi amintea nimic deosebit. Sub hipnoză, a fost capabilă să-şi reamintească faptul că văzuse trei bărbaţi bând bere şi râzând. Stăteau lângă o furgonetă, în parcare. Detectivii au reinterogat persoanele care locuiau în zonă şi au descris furgoneta şi suspecţii. Au reuşit să dea de urma proprietarului vehiculului, care le-a mărturisit detectivilor şi numele celorlalţi doi care fuseseră cu el în noaptea respectivă. La recunoaşterea din grup, victima a indicat unul dintre autori. Suspectul a fost condamnat pentru formele grave ale celor două infracţiuni.

Rezolvarea cu succes a unora dintre anchetele criminale se datorează, adeseori, coroborării mai multor factori: apelul de urgenţă la „911", primul ofiţer sosit la faţa locului, anchetatorii de caz, laboratorul criminalistic şi procurorul de urmărire; toţi trebuie să funcţioneze ca o echipă.

În cazul în care un poliţist consideră că hipnoza ar putea fi utilizată în rezolvarea unui dosar criminal, el va lua legătura cu procurorul, cel care urmează să convingă judecătorul sau juraţii că, respectând prezumţia de nevinovăţie, mărturia obţinută a fost în concordanţă cu procedura penală a statului respectiv.

Multe departamente americane de poliţie antrenează cel puţin unul dintre ofiţerii lor în tehnica hipnozei criminalistice şi acceptă să ofere sprijin şi altor formaţiuni mai mici, din aceeaşi zonă, care nu dispun de un cadru pregătit.

Chiar dacă hipnoza criminalistică poate eşua în drumul spre soluţionarea cazului şi nu oferă răspunsuri la toate întrebările, după realizările obţinute până în prezent în cazurile cu autori necunoscuţi, ea poate fi inclusă printre practicile de investigaţie criminală.

Hipnoza criminalistică este practicată de toate poliţiile din statele avansate în studiul şi stăpânirea tehnicii acestui fenomen paranormal. Spre exemplu, în luna mai 1993, la Tel Aviv, un autobuz cu 36 de persoane a explodat în urma unui atentat cu bombă. Printre puţinele persoane care au scăpat cu viaţă s-a numărat şi şoferul autobuzului. Interogat doar cu metodele clasice, conducătorul auto n-a putut da nicio informaţie cât de cât interesantă pentru cercetări. Dar, sub efectul hipnozei, acesta şi-a adus aminte că a văzut urcând în autobuz un individ cu un pachet sub braţ. Mai mult, i-a descris şi trăsăturile feţei, astfel că un desenator, aflat lângă hipnotizator şi doi poliţişti, i-a desenat imediat portretul-robot. Pe baza acestui portret, diversionistul a putut fi identificat şi arestat.

În august 1994, Aurelie Olivier-Martin, o tânără de 17 ani din Nogent sur Marne, o suburbie a Parisului, a fost victima unui viol. După urcarea în ascensor, individul care se afla în spatele ei a obligat-o, sub ameninţarea cuţitului, să coboare la subsolul blocului, unde a agresat-o sexual

într-un mod bestial. Şocul suferit de tânără i-a provocat amnezia. De asemenea, ea s-a închis în sine, fără niciun interes pentru lumea înconjurătoare. Timp de aproape o lună, eforturile părinţilor şi ale poliţiei de a afla amănunte necesare pentru continuarea anchetei s-au dovedit fără rezultat. În ultimă instanţă, poliţia a apelat la serviciile Federaţiei de Hipnoză şi Autohipnoză. Stupoare! În transă, Aurelie reuşeşte să reconstituie cu lux de amănunte coşmarul pe care îl trăise. Ea nu numai că descrie agresorul, ci dă şi detalii despre locul în care se afla el, chiar în clipa aceea: „Este un bărbat brunet care îşi scoate în acest moment haina şi o pune pe spătarul scaunului”. La sugestia hipnotizatorului, Aurelie se apropie mental de actele suspectului, aflate în buzunarul interior al hainei, şi reuşeşte să descifreze numele şi adresa înscrise pe ele. Poliţia face imediat o descindere la adresa indicată, găsindu-l pe individ chiar în postura descrisă. Ancheta ulterioară a dovedit că acesta era adevăratul făptaş. Mai mult decât atât, în timpul interogatoriilor, el mărturiseşte încă şase violuri, care constituiau dosare nerezolvate în arhivele poliţiei.

7.4. Hipnoza în slujba serviciilor secrete

Încă din 1933, când profesorul rus Leonid Vasiliev îşi terminase studiile privind hipnoza indusă de la distanţă, serviciile secrete o preluaseră spre propriul beneficiu. Vasiliev demonstra prin cazuri concrete că un individ plasat într-o încăpere ecranată la radiaţiile electromagnetice poate fi lesne hipnotizat de la distanţă, prin efortul unor oameni dotaţi paranormal. Din 26 de încercări, Vasiliev reuşise în 24 de cazuri! Ulterior, cercetări ale unor servicii interesate au demonstrat că, sub hipnoza indusă de la distanţă, s-a reuşit un transfer de personalitate.

Pentru publicul larg, atât în fosta URSS, cât şi în ţări

occidentale sau SUA, se exersau subiecţi aflaţi pe o scenă, în faţa unei săli pline, care habar n-aveau să cânte la pian, dar, sub starea de hipnoză indusă din culise ori dintr-o încăpere aflată la o distanţă oarecare, atingeau clapele cu atâta măiestrie şi trăire încât acţiunea lor devenea o capodoperă de interpretare a lui Chopin, Beethoven sau Rahmaninov.

O victimă a hipnozei induse de la distanţă a fost marele jucător de şah, Victor Korcinoi, care, în 1978, era campion mondial şi ceruse azil politic în Elveţia, părăsind URSS. El trebuia să-şi ia revanşa în faţa campionului sovietic Anatoli Karpov. Întâlnirea dintre cei doi a avut loc în localitatea Baguia-Filipine, în 1981. Personajul de influenţă hipnotică făcea parte din echipa lui Karpov şi s-a aşezat pe un loc în primul rând al sălii. În mod neaşteptat, Korcinoi a pierdut în două runde diferite cu 5-6 şi 2-6. La analiza făcută împreună cu staff-ul său după fiecare rundă, Korcinoi acuza stări de pierdere a concentrării, inexplicabilă la un campion mondial, precum şi stări periodice de ameţeală, combinate cu oboseală. Medicul personal nu i-a descoperit nici o suferinţă sau boală, dar Korcinoi îi cedase titlul lui Karpov. După câţiva ani, misterul se dezlegase şi aşa aflase Korcinoi „arma” de care beneficiase Karpov la începutul carierei sale şi la care a renunţat când a devenit un mare campion.

În cadrul misiunii spaţiale americane „Apollo 14” din februarie 1971, astronautul Edgar Mitchell a efectuat peste 50 de experimente de hipnoză telepatică de la bordul navei cu subiecţi aflaţi la sol. Doar arhiva „Topsecret” a Pentagonului poate dezvălui obiectul acestor experimente. Dar hipnospionajul începea să dea roade şi în furtul unor tehnologii de vârf prin intermediul unor spioni „dedublaţi”, adică „lucraţi” de colegi de-ai lor cu capacităţi extrasenzoriale. La mijlocul anilor ’80, fusese deconspirată tânăra C.R., româncă, rezidentă în Franţa, care, „activată” de la distanţă, obţinuse şi transferase către Securitatea

română date ultrasecrete despre motorul criogenic al ultimei trepte a rachetei franceze „Ariane” care urma să fie lansată.

7.5. Cazuri terifiante dezvăluite sub hipnoză

i În 1980, psihiatrul canadian dr. Lawrence Pazder a trimis o lucrare Asociaţiei Psihiatrice în care a introdus, pentru prima dată, termenul de „abuz prin ritual satanic (ARS)". Subiectul studiului său a fost o tânără în vârstă de 27 de ani, Michelle Smith, care a venit la el să se trateze în urma unui avort. Hipnoterapia, care s-a întins de-a lungul a 200 de ore, a relevat faptul că, în copilărie, Michelle fusese folosită de către o organizaţie satanistă în cadrul unor ceremonii care aveau loc în locuinţe, instituţii şi cimitire. Ceremoniile erau frecventate de mama sa, care îşi lua şi copilul cu ea. Michelle a spus că erau prezenţi şi alţi copii la şedinţele în care erau dezmembraţi bebeluşii şi animalele. În permanenţă, Michelle a fost supusă la tot felul de traume: în faţa ei, membrele unui bebeluş au fost rupte, în orificiile corpului ei i s-au introdus diverse obiecte, a fost închisă într-un sicriu în care se afla un cadavru în putrefacţie şi într-o cuşcă cu şerpi. I se implantaseră chirurgical coarne de drac şi chiar o coadă, iar pe gât îi ieşise o erupţie stigmatică, indicând locul unde Satana încercase s-o stranguleze cu coada.

i În timpul unei intervenţii chirurgicale, pastorul Ray Shubert a avut o experienţă transcendentală. Inima lui s-a oprit pentru 12 minute, timp în care pastorul a vizitat Iadul. El a declarat: „Am fost lăsat să mă întorc pe Pământ pentru a povesti despre grozăviile văzute acolo. Iadul este foarte diferit de cum mi l-am imaginat eu. Este o nesfârşită tundră îngheţată. Damnaţii bântuie pretutindeni, hăituiţi de propriile victime care îşi răzbună chinurile suferite pe Pământ.”

O echipă de experţi a cercetat uimitoarea experienţă

a pastorului dezvăluită cu ajutorul hipnozei. Shubert a povestit cum s-a simţit, la un moment dat, desprins de propriul trup, planând deasupra mesei de operaţie şi privind la încercările febrile ale medicilor de a-l salva, după încetarea bătăilor inimii.

După câteva momente, a fost atras într-un tunel întunecat, trezindu-se, apoi, în acel loc sinistru. Primul osândit zărit acolo a fost Hitler: „Acesta era închis într-o cameră de gazare, iar nişte «cadavre vii» deschideau robinetul de gaz, puţin câte puţin, astfel încât chinul să fie nesfârşit. De asemenea, celebrul canibal, Jeffrey Dahmer, era fugărit de o gloată de înfometaţi. Mai mulţi pistolari îşi încercau măiestria pe pieptul lui Billy the Kid, chiuind la fiecare geamăt scos de acesta". Ray Shubert a întâlnit cei mai mari criminali din istorie. N-au lipsit din relatarea sa nici Stalin, nici Oswald şi nici chiar Attila Hunul, fiecare supus unui supliciu. Sentimentele care l-au încercat pe pastor sunt uşor de dedus: „Mă simţeam un biet personaj al unui film de groază". Oracolul, însă, prevedea altceva. Astfel, pastorul a declarat: „Ceva m-a făcut să-mi dau seama că nu eram destinat să rămân acolo. Misiunea mea era să mă întorc pe Pământ şi să povestesc oamenilor tot ce am văzut". Psihologii care l-au consultat pe Shubert au confirmat că pastorul a trăit, efectiv, o experienţă transcendentală. El a relatat cu lux de amănunte tot ceea ce s-a petrecut în sala de operaţie, în timp ce era nu doar inconştient, ci mort, din punct de vedere „tehnic".

i Faptul că, datorită hipnozei, au putut fi descoperite într-un dulap secret documente cu o vechime de 400 de ani nu este decât o altă dovadă a posibilităţilor de investigare oferite de paranormal. Acest caz extraordinar a fost descris de dr. Hugh Pincott, membru fondator al Asociaţiei de Studii Ştiinţifice asupra Fenomenelor Anormale.

„Sub hipnoză, o fetiţă a ajuns înapoi în timp cu circa 400 ani. A descris o casă unde, în timp, una dintre camere fusese transformată în capelă. Împreună cu un coleg de-al

meu, am reuşit să găsim casa respectivă, mult schimbată acum, în epoca modernă, undeva în Hampshire. Proprietarul ştia că, pe vremuri, casa avusese o capelă proprie, dar el folosea acum respectiva încăpere ca sală de fumat; ceea ce el, însă, nu ştia iar noi am fost în stare să i-o dovedim, era faptul că, în acea cameră, în spatele unui lambriu, se afla un dulap secret. Cu aprobarea sa, am dărâmat zidul şi am găsit respectivele documente, ascunse acolo cu 400 de ani înainte, exact aşa cum ne spusese fetiţa sub hipnoză. Desigur, ar fi o pierdere de timp să încercăm să dăm o explicaţie cât de cât logică unor asemenea fenomene", a declarat dr. Hugh Pincott, „dar există, totuşi, câteva ipoteze care trebuie luate în considerare. Dincolo de mult discutata teorie a reîncarnării, a unei vieţi anterioare, ar fi bine să ţinem cont de ceea ce numim «memoria ascunsă». Pe măsură ce înaintăm în viaţă, toate experienţele pe care le trăim sunt absorbite în subconştient. Ce auzim la radio încă din copilărie, la televizor, fragmente de conversaţii, totul, dar absolut totul, este absorbit de creier şi poate fi din nou scos la iveală prin hipnoză. Se spune chiar că aceste «depozite» de informaţii din subconştient nu sunt altceva decât variante ale personalităţii noastre. De asemenea, mai putem aminti o teorie extrem de interesantă şi anume cea a memoriei ancestrale, adică posibilitatea ca informaţia să fie transmisă din generaţie în generaţie la nivelul subconştientului, prin genele şi cromozomii sistemului reproductiv. Ar putea să fie foarte bine aşa; de vreme ce moştenim instincte, de ce să nu primim şi amintiri?"

7.6. Din curiozităţile hipnozei

i Cum puteţi hipnotiza animalele? Animalele, ca şi oamenii, pot fi hipnotizate prin diferite modalităţi. De exemplu, cocoşul rămâne nemişcat dacă în faţa ciocului

său se trage o dungă pe pământ cu cretă, după ce a fost legat de picioare. Un alt animal care poate fi adus în stare de hipnoză este porcul. Cu o pernă, se şterge nara acestuia sau îi putem ţine uşor urechea între degete. Dacă după numai o jumătate de minut se iau degetele de pe el, animalul îşi menţine această stare. Trezirea se face printr-o uşoară lovitură sau o simplă suflare asupra sa.

Putem hipnotiza şi broasca prin ţinerea ei suspendată în aer câteva minute cu degetul mare pe burtă, iar celelalte pe spate. Dacă o aşezăm cu picioarele în sus, pe o masă, şi o ţinem în această poziţie forţat, timp de câteva minute, broasca rămâne în imposibilitatea de a se mai mişca. Fenomenul se petrece indiferent cât zgomot este în jurul ei.

Animalul care poate fi hipnotizat la fel ca omul prin concentrarea privirii persoanelor care execută hipnoza asupra lui este calul. După acest procedeu, dacă folosim aceleaşi cuvinte repetate de mai multe ori cu o intonaţie atrăgătoare, reuşim să-i producem o stare monotonă la nivelul auzului. În acelaşi timp, îi facem fricţiuni încetişoare, domoale, pe bot şi gât. Iepurele, ţinut cu capul în jos câteva minute prin punerea unei oglinzi în faţă, este hipnotizat. Tot în acest fel, se pot îmblânzi animalele feroce. Şi peştii pot fi pescuiţi foarte uşor chiar cu mâna, dacă în apă se reflectă o lumină puternică.

Şopârla se aduce în starea de hipnoză prin aceeaşi metodă ca broasca. Găina ca şi cocoşul (şi toate celelalte păsări) după ce li se leagă picioarele sunt puse pe pământ şi lăsate să se zbată până în momentul în care obosesc. Cu ajutorul unei crete, se trage o linie dreaptă în faţa ciocului. Chiar dacă este dezlegată la picioare, ea rămâne imobilizată, incapabilă să se mişte. Dacă vrem ca găina să clocească ouăle într-un alt loc decât cel ales de ea, îi punem capul sub o aripă şi o legănăm până când adoarme, 1-2 minute. Apoi, o aşezăm în locul dorit.

Capacitatea uluitoare a animalelor de a se orienta în

spaţiu, de a întreprinde drumuri lungi, sau de a reveni de la mari distanţe la casa stăpânului lor – rămâne o enigmă pe care ştiinţa nu a dezlegat-o.

Există, însă, şi animale cu surprinzătoarea forţă de a induce hipnoza. Este cunoscută puterea hipnotică a şarpelui a cărui privire fixă e în stare să împietrească un şoricel. Ce bioenergie degajă asemenea ochi? Parapsihologii semnalează şi cazul unei pisicuţe hipnotizoare din New Jersey (SUA). Ea se numeşte Puffy şi a făcut senzaţie prin 1945, când au fost realizate şi fotografii. Stăpânul ei, un oarecare Arthur Newman, obişnuia să facă experimente cu persoane voluntare. Puffy era aşezată pe o comodă şi în faţa ei lua loc subiectul. Pisica îl fixa cu ochii ei verzi şi, după 20 de minute, „victima" cădea într-un somn profund.

î Vindecarea homosexualităţii. „Fiecare individ dispune de o anumită capacitate de închipuire care mijloceşte transfigurarea realităţilor, ca şi cea a aparenţelor, redimensionând o lume pe măsura necesităţilor sale subiective. Aceste manifestări joacă un rol însemnat în decursul întregii vieţi. Funcţia închipuirii are o relaţie strânsă cu întregul domeniu al sugestibilităţii". Pornind de la această premisă, dr. Spiegel Haufman consideră că una dintre cauzele principale ale homosexualităţii o constituie imaginaţia. S-a constatat că aproximativ 40% dintre băieţii care n-au avut relaţii sexuale, din diverse motive, până la vârsta de 20 de ani, fac parte din categoria homosexualilor imaginari; aceştia se închid într-un „turn" psihic, construit din idei precum „decât să mă fac de râs în faţa unei fete, mai bine lipsă"... De aici până la repulsia faţă de sexul frumos nu este decât un pas, iar din repulsie se naşte ideea concurenţei. Adică imaginarul. Mulţi îşi închipuie că sunt mai frumoşi decât fetele. Continuarea o ştie toată lumea. Metoda doctorului Spiegel constă în „implicarea conştientă a pacientului în procesul terapeutic", acţiune ce survine unor şedinţe de

hipnoză prin care se realizează o regresie în timp, regresie care vizează tocmai perioada debutului simptomului imaginar (S.I.). Ajuns în această secvenţă temporală, pacientul este supus unui „interviu”, în scopul depistării cauzelor ce au determinat S.I., după care se trece la o treaptă intermediară a tratamentului, prin tehnica sugestiilor posthipnotice. Următoarea fază constă în autorelevarea S.I. de către pacient printr-o metodă asemănătoare cu cea utilizată în psihanaliză. În ultima etapă a tratamentului, subiectul este inclus într-un grup special care are ca scop „reeducarea pacientului prin terapia cuplului etern (femeie-bărbat)". „Încetul cu încetul, îmi făuream un fel de etică şi filozofie a sexului. Pentru asta a fost necesară o permanentă bombardare a spiritului cu încărcături constând din sugestii pozitive care, cu timpul, s-au cristalizat într-o stare de normalitate”, declară Jim (ex-gay), după ce, timp de şase luni, a beneficiat de ineditul tratament.

i Sub hipnoză, poţi deveni pictor. Fizicul şi mentalul intră sub influenţa unor sugestii sau a unor diverşi stimuli (vizuali, auditivi etc.), într-o stare de profundă relaxare. Atunci e posibilă inducerea, tot de o manieră sugestivă, a unor diverse lucruri. Se pot îndrepta conduite comportamentale viciate, aşa cum a fost cazul precedent, al homosexualităţii. Dar, este, de asemenea, posibil să se „trezească” daruri neaşteptate, să se dezvolte memoria, să se acumuleze noi cunoştinţe... Un mare hipnotizator rus, dr. Raikov, a reuşit astfel să-i facă pe unii studenţi care nu ţinuseră niciodată penelul în mână să picteze tablouri de-a dreptul magnifice.

i Hipnoză prin muzică. Stanislav Gromov are reputaţia unui magician, dar aceasta nu se datorează unor abilităţi de prestidigitator, cum ar fi de crezut, ci vocii sale, foarte populară de altfel, cu o extraordinară putere de hipnoză, care i-a uimit chiar şi pe medici.

Având o înfăţişare izbitoare, înalt, cu părul lung până

la umeri, cântăreţul capătă o figură remarcabilă pe scenă. Cu un domeniu larg de interpretare, de la bluess până la jazz, el prezintă publicului inclusiv propriile sale compoziţii pe versurile lui Shakespeare, Shelley şi Davîdov. Pentru Gromov, muzica este forma esenţială de comunicare între oameni. „Când cânt, simt întotdeauna momentul în care asistenţa a obosit. Atunci mă opresc, încercând să creez o atmosferă de destindere. Apoi, sunt sigur că, după interpretarea a două cântece, voi putea să-l prezint pe cel mai important. Stabilesc foarte uşor legătura cu publicul", afirmă artistul. În timpul unuia dintre concertele sale, o tânără căzuse într-un somn profund, asemănător transei hipnotice. La trezire, fata se vindecase de un tic nervos, de care suferea de mult. Se pare că metoda lui Gromov dă rezultate, unii susţinând că vocea sa ar avea proprietăţi terapeutice. Ministerul Sănătăţii din fosta Uniune Sovietică este foarte impresionat de performanţele solistului, astfel încât l-a invitat să ţină un curs de terapie muzicală într-unul dintre centrele medicale, unde compune şi muzică pentru pacienţi.

În pofida talentului său, artistul nu-şi doreşte faima sau succesul, evită spectacolele la televiziune şi apariţiile pe scenele teatrelor, preferând radioul pentru a se adresa direct ascultătorilor. Acest fapt l-a ajutat, însă, să-şi câştige o largă audienţă. De curând, a călătorit în Franţa pentru a înregistra un com-pact-disc, plănuind şi apariţia unui disc cu melodii pop ale anilor '60 şi '70, de această dată, în Anglia.

„Prefer cântecele sentimentale, fiind înrudit spiritual cu Don Quijote în lupta sa continuă cu morile de vânt. Resping orice constrângere. Pentru mine, libertatea înseamnă libertatea sufletului, libertatea de a alege", susţine Gromov. Este un mesaj primit de compatrioţii săi la fel de repede şi cu aceeaşi bucurie ca şi muzica sa.

î Elevii dorm la ore fiindcă sunt hipnotizaţi. De ce atât de mulţi elevi *adorm în timpul cursurilor?* Nu este

vorba de lene sau plictiseală, aşa cum ar crede unii profesori mai exigenţi, ci de un motiv „scuzabil”. Cercetătorii americani susţin că starea de moleşeală a elevilor este cauzată de faptul că profesorii îi hipnotizează! Specialiştii în tehnicile hipnozei spun că acest lucru este deosebit de simplu de realizat, mai ales pentru că marea majoritate a profesorilor sunt maeştri ai monotoniei; în afară de discursurile propriu-zise, mai sunt şi alte lucruri care îi aruncă pe bieţii elevi într-o transă a plictiselii. De exemplu, zdrăngănitul cheilor în buzunare sau obiceiul majorităţii profesorilor de a se plimba încontinuu, înainte şi înapoi, în timp ce predau. Un reprezentant al Asociaţiei Profesorilor din SUA a declarat că această concluzie a cercetătorilor merită studiată mai atent, înainte de a emite un punct de vedere.

î Misterul privirilor paralizante ale „femeilor deşertului”. Literatura a adoptat, din vremuri imemoriale, un simbol universal pentru privirea expresivă şi năucitoare: chipul femeii din ţările arabe. Dincolo de frumuseţea de tip rece, clasic, dar fascinant, se află mistere care străbat timpurile.

Cercetările contemporane au căutat explicaţii pertinente pentru celebritatea privirii hipnotice a „femeii deşertului”. Acoperite, ascunse sub aripa prejudecăţii sau pierdute în vastitatea şi taina vreunui harem, femeile arabe au, fără îndoială, capacităţi oculte unice în lume.

Se spune adesea: „Ochii pătrunzători sunt cei de tip oriental”. Mulţi susţin acest lucru pentru că aşa au înţeles, conform tradiţiei. Dar, la baza acestei tradiţii stau documente foarte interesante.

Descrieri literare redactate cu caractere hieroglifice, descoperite în mormintele femeilor, în Egiptul antic (acum mai bine de 4000 de ani), atestă existenţa unor ritualuri magice care transformau femeia într-o fiinţă cu putere hipnotică. Pentru aceasta, se foloseau nişte substanţe preparate din câteva zeci de plante (care, astăzi, se pare

că nu mai cresc nicăieri!). Substanţele se picurau în ochii femeilor tinere (când împlineau 12 ani, pentru că atunci se considera că a sosit momentul maturizării) şi, sub vraja a nu mai puţin de 24 de descântece (care se pare că se practică şi azi pe teritoriul Irakului, Siriei, Egiptului, Tunisiei şi Marocului), ele deveneau „vrăjitoare”, dar în sensul pozitiv al cuvântului.

În imensitatea sa (pe cât de uniform alcătuită, pe atât de tainică), deşertul a fost un mediu optim pentru manifestarea vrăjilor legendare arabe. Oazele erau, fără îndoială, locuri ale odihnei şi belşugului, dar şi cuiburi ale unor ritualuri cu totul ieşite din comun.

Prima vrăjitoare din Orient, despre care s-a scris mult şi s-a dus vestea în toată lumea, în Antichitate, a fost Zeynab-Ahmara, care a trăit acum 4500 de ani pe teritoriul Mesopotamiei (la Babylon), în Irakul de astăzi. I se spunea „Zeiţa Roşie”, deşi beduinii considerau acest lucru o blasfemie.

Era celebră pentru că putea trata bolile cu ajutorul hipnozei. Supranumele îi provine de la pelerina roşie pe care o purta în permanenţă, deşi aceasta era o altă manifestare de-a dreptul sfidătoare pentru acea epocă.

Bineînţeles, maestre ale magiei existau, în Orient, şi acum 10.000 de ani, dar aceste figuri spirituale nu au rămas consemnate cu note prea exacte în istoria ocultismului.

Mai mult de 80% dintre femeile orientale au ochi negri. Cercetările au condus la ideea că există o legătură clară între acest aspect şi capacităţile lor deosebite.

Printr-o analiză atentă a reacţiilor de acest tip, s-a constatat că negrul irisului concentrează foarte bine undele magnetice cu efect paralizant, dar benefic.

Afirmaţia este departe de a fi tranşantă sau restrictivă, dar realitatea despre forţa neobişnuită a ochilor negri se face simţită şi astăzi.

Aceasta nu înseamnă că negrul ar fi nucleul harului

vindecării sau arma principală a vizionarilor. Dar, el reprezintă un punct pozitiv în calcularea potenţialului unui binefăcător.

i Soţi model, prin hipnoză, la treburi casnice. „Bărbaţii vor îndeplini dorinţele nevestelor fără ca acest lucru să li se ceară. Dr. Thorn a studiat mai mult de 1400 subiecţi la clinica din Tempe, Arizona, şi a descoperit şi dezvoltat o tehnică denumită „sugestii prin somn”.

„Nu ştiu de ce, dar cercetarea arată că bărbaţii sunt mult mai susceptibili acestei tehnici decât femeile”. Dr. Thorn a subliniat cele patru etape simple ale acestei metode pentru cititorii revistei *Wukly World News.*

1. Fii atentă când soţul tău doarme cel mai adânc. Pentru a găsi acest moment vezi câte ore obişnuieşte să doarmă noaptea şi calculează jumătatea acestui timp. De exemplu, în cazul unui bărbat care doarme de la ora 11 p.m. până la 7 a.m., momentul favorabil va fi la 3 a.m.

Să nu-ţi pui ceasul să sune, deoarece acesta va tulbura somnul soţului tău. Cea mai bună idee este să rămâi trează până ce vei fi pregătită să-ţi începi planul.

2. Intră cu grijă în gândurile soţului tău, adormit, şoptindu-i uşor ca un zumzet în urechea stângă, cel puţin 3 minute.

„Va trebui să-i şopteşti uşor pentru a nu-i tulbura somnul. Important este ca sunetele să pară dulci, să fie bine-venite pentru că numai aşa le va absorbi.”

3. După ce soţul tău se obişnuieşte în somn cu acest zumzet, fă-ţi sugestiile pe acelaşi ton ca şi înainte – dulce şi calm.

4. Repetă aceste etape de câteva ori, până ce vei fi sigură că sugestiile tale au fost absorbite.

În prima noapte în care vrei să încerci, ar trebui să

faci doar o singură sugestie – să fie foarte simplă şi ceva obişnuit – ca de exemplu – spălatul vaselor ori reparatul unui lucru din casă.

5. Să nu faci o sugestie generală cum ar fi: „Curăţă în urma ta”. Mai bine dă un ordin specific, cum ar fi „Repară uşa”, afirmă dr. Thorn.

„Ziua următoare vei fi aproape sigură de faptul că soţul tău va repara uşa.”

Vei fi convinsă cât de des merge această tehnică.

Dr. Thorn vă avertizează să nu fiţi dezamăgite sau descurajate dacă tehnica nu va merge de prima dată.

„Unii bărbaţi sunt mult mai doritori să primească sugestii decât alţii”, spune ea. „Am făcut experienţa pe câţiva bărbaţi încăpăţânaţi, care au avut nevoie de câteva nopţi de sugestii doar pentru a urma drumul cel mai uşor.”

Succesul se datorează, în mare măsură, subiectului, dar, insistând, sugestiile în somn vor avea efect la oricine, mai ales la bărbaţi”.

8. „DEJA VUE”

8.1. Ce este acest fenomn?

„Déjf vue” este fenomenul din sfera paranormalului cu o largă răspândire. El presupune ca o persoană să constate, la un moment dat, că un fenomen abia desfăşurat îi este foarte cunoscut, deşi l-a trăit atunci pentru prima dată.

Studiat de numeroşi oameni de ştiinţă, acest fenomen continuă să rămână o enigmă care, probabil, nu va fi dezlegată niciodată.

Fiind vechi de când lumea, vom ilustra fenomenul cu câteva exemple uimitoare, ultimele două din contemporaneitate.

8.2. Shizong, împăratul justiţiar

În unele dintre vechile scrieri chineze de pe vremea dinastiei Ming, se spune că împăratul Shizong era considerat un adevărat zeu, el ştiind dinainte ce se va întâmpla, curând sau în viitorul apropiat. Numit de cărturari „împăratul dreptăţii”, se spune despre el că a avut cel mai dezvoltat spirit justiţiar şi că în faţa lui nu puteai să ascunzi nimic. Iată ce relatează xiucai-ul (student) Wo Minghai, omul de credinţă al feţei încoronate: „Seara, m-a chemat la el Luminatul şi mi-a spus că a doua zi vor veni la judecată cumnaţii guvernatori Wong şi Thao, care revendică fiecare bogăţiile lăsate de socrul lor, Pai Meiong. «Wong va minţi, spunând că răposatul i-a lăsat lui întreaga avere şi va aduce patru martori mincinoşi. Thao îmi va prezenta înscrisuri false şi va pretinde că ele sunt testamentul răposatului prin care i se lasă lui totul. Tu, gândeşte-te ce pedeapsă să le dăm.» Am cugetat până târziu şi am găsit că ei merită o singură pedeapsă. A doua zi, cei doi au venit în sala tronului şi au plâns aşa cum a spus Luminatul. I-a ascultat în linişte, iar, când au terminat, a cerut să vorbească martorii lui Wong şi lui Thao, să prezinte testamentul. A ascultat minciunile martorilor la fel de liniştit, a studiat falsul şi i-a lăudat caligrafia, apoi a închis ochii luând legătura cu zeii. Când i-a deschis, a spus următoarele: «Eu cunosc adevărul. Judecata asta am mai trăit-o şi îi ştiu urmările. Tu, guvernatorule Wong, şi martorii tăi plătiţi, minţiţi. Iar tu, Thao, mi-ai dat un fals. Bătrânul Meiong n-a apucat să lase niciunuia dintre voi averea. Trebuia ca voi să o împărţiţi în mod egal. Dar v-aţi lăcomit. Ce pedeapsă să le dăm, Wo?» Am răspuns: «Să nu primească nimic, iar averea să fie donată universităţii.» Luminatul a conchis: «Aşa să fie». Apoi le-a spus celor doi împricinaţi că vor sfârşi rău din cauza lăcomiei. «Pe tine, Wong, te văd sfâşiat de un tigru, iar pe tine, Thao, murind tăiat de sabia tâlharilor la

Jianang. Nu va trece mult până atunci. Iar voi, martori mincinoşi, să fiţi spânzuraţi!» Aceste ultime două previziuni i-au înspăimântat pe eventualii mincinoşi şi la Curte nu s-a mai prezentat nimeni cu fapte similare. Câtă vreme a domnit Luminatul Shizong, dreptatea a fost la ea acasă.”

8.3. Atac preîntâmpinat

Coasta de Fildeş, anul de graţie 1907. Compania căpitanului Jean Lavalle executa manevre de exerciţiu într-o poiană înconjurată de pădure. Abia le dăduse o binemeritată pauză soldaţilor şi chiar el însuşi se odihnea stând, cu ochii închişi, pe iarbă, când a sărit brusc şi le-a cerut subordonaţilor săi să se retragă în partea de răsărit a pădurii, pentru că, dinspre apus, vor fi atacaţi de sălbatici, într-un număr covârşitor. Soldaţii s-au retras. Un minut mai târziu, un număr imens de băştinaşi au invadat poiana pe care au ocupat-o şi au trimis iscoade să-i caute pe francezi, însă aceştia erau departe. Iată confesiunea pe care i-a făcut-o căpitanul Lavalle sergentului Bacalay: „Mă gândeam la soţia mea cu ochii închişi când, deodată, am văzut venind dinspre Apus un număr imens de sălbatici care ne-au atacat şi ne-au ucis pe toţi. Am avut un presentiment, parcă mi-era cunoscut masacrul la care vom fi supuşi, parcă îl mai trăisem. De aceea, v-am ordonat retragerea.”

8.4. Actriţe scăpate de la viol

Actriţa americană Melanie McAllet *(Vacanţă la Miami, Atac periculos, Iubire şi ură),* era cât pe-aci să fie violată vara trecută. A fost salvată chiar de fenomenul „Déjf vue.”

„Ieşisem din restaurant la miezul nopţii împreună cu o prietenă, actriţă şi ea, şi ne hotărâsem să ne întoarcem la

hotel, pe jos. Nu era o zonă periculoasă, aşa că nu ne făceam probleme. Ne apropiasem de parcul «Flowers», când am simţit nevoia să mă opresc. M-am sprijinit de un pom şi am închis ochii; în aceeaşi clipă am avut o viziune groaznică. M-am văzut pe mine şi pe prietena mea bătute şi violate de patru bărbaţi în stare de ebrietate. Unuia dintre ei i-am reţinut trăsăturile. Era un băiat blond, la vreo 25 de ani, pe care ceilalţi îl numeau «Mad Man». Imaginea de coşmar a durat doar câteva secunde, dar am simţit totul, şi loviturile lor, şi violul, şi mirosul de alcool. Eram înspăimântată. I-am spus prietenei mele şi am renunţat să mai mergem pe jos. Am plecat cu un taxi. A doua zi, la televizor, am aflat că o prostituată de 25 de ani a fost acostată, maltratată şi violată cu bestialitate chiar în acel loc, dar o jumătate de oră mai târziu, de patru indivizi aflaţi în stare de ebrietate. Până seara, violatorii au fost prinşi. Unul dintre ei, blondul, era poreclit «Mad Man».”

8.5. Nimeni nu l-a crezut pe nebun

Horst Weiss, din München, era bolnav psihic dar, nemanifestându-se violent, familia a preferat să-l ţină acasă, nu la spital. Nu deranja pe nimeni şi, în plus, faptul că era în mijlocul familiei îi putea fi de folos în ameliorarea bolii. De la un timp, Horst a spus că el o să moară, atunci când bandiţi necunoscuţi vor intra la ei în casă cu scopul de a-i jefui. „Eu voi fi singur acasă şi nu o să pot să mă apăr. Îmi vor băga cuţitul în beregată şi aici, lângă buric”. Arăta un loc aflat la patru centimetri deasupra ombilicului. „Văd mereu crima asta şi mă doare în acele locuri unde or să mă taie!” Nu-l lua nimeni în seamă. Iată, însă, că totul s-a adeverit, în 14 septembrie 2001, când părinţii lui s-au întors, la ora 23.00, dintr-o vizită. Au găsit casa devastată, multe obiecte de preţ dispărute, iar fiul mort exact cum prezisese, cu beregata tăiată şi cu o rană de cuţit foarte adâncă la patru centimetri deasupra ombilicului.

9. DEDUBLAREA

9.1. Explicaţii asupra fenomenului

Există o serie de mărturii tulburătoare ale unor persoane care s-au „dedublat” şi care au intrat, astfel, într-un univers paralel cu cel în care noi ne ducem existenţa cotidiană.

Ideea de a trăi o viată paralelă, mult mai alertă decât banala noastră existentă cotidiană, ne poate înfierbânta imaginaţia. Până în prezent, era acreditată ipoteza potrivit căreia fenomenul respectiv putea avea loc doar în visele noastre, sau în domeniul literar, unde numeroşi autori au tratat, în lucrările lor, tema respectivă. Cel mai cunoscut dintre aceştia pare a fi Stevenson, cel care a scris povestirea *Ciudatul caz al „Dr. Jeckyll” şi „Mr. Hyde”,* al cărei personaj central este un savant ce descoperă un „medicament” care, în timpul nopţii, îl poate transforma într-o fiinţă monstruoasă, dominată de cele mai josnice instincte. În acest caz, „dedublarea” joacă un rol negativ: Hyde întruchipează latura „întunecată” a spiritului uman, pe care Jung nu ezita să o denumească „Umbră”. Dar, în afară de tratarea sa din punct de vedere al psihicului, „dedublarea” poate fi analizată şi prin prisma caracterului său ezoteric. Se pare, deci, că nu mai este vorba doar despre o simplă „proiecţie a psihicului”, ci şi despre o latură reală care poate fi definită din punct de vedere energetic. Potrivit concepţiilor medicinei tradiţionale orientale, fiinţa umană este compusă din corpul fizic, alături de o serie de alte părţi mai „subtile”, cum ar fi, de exemplu, „corpul astral”, aflat în strânsă legătură cu emotivitatea şi cel „mental”, implicat în desfăşurarea activităţii intelectuale. Aceste două componente alcătuiesc, împreună, „dublurile” care, în anumite cazuri, de excepţie, pot „evada” din corpul fizic şi trăi experienţe care se

desfăşoară într-un univers paralel. Capacitatea de a se dedubla, denumită parapsihologic „Bilocaţie” sau „OOBE” („Out of body experience”), ar fi putut fi întâlnită chiar şi în cazul unor… sfinţi. Dar, potrivit opiniei specialiştilor, astfel de experienţe pot fi trăite de noi toţi, fie în timpul somnului, fie într-o stare de „transă indusă conştient”. În timp ce dormim, psihicul nostru, sufletul sau „dublura”, poate „ieşi” din trup şi călători în spaţiu şi în timp, iar, atunci când ne trezim, orice amintire despre astfel de „voiaje” este complet „ştearsă” din memorie. Aceasta rămâne, totuşi, înregistrată în subconştientul nostru, putând fi „descoperită” numai atunci când experienţele în domeniu se intensifică şi ajung să fie percepute drept reale sau să prevestească un fenomen, care se va petrece ulterior. Astfel de „călătorii” sunt extrem de instructive, învăţându-ne cum putem recepţiona o serie de mesaje care provin din alte realităţi, paralele cu a noastră. De asemenea, suntem ajutaţi să descoperim potenţialul nelimitat al psihicului uman.

9.2. O poveste unică

În vara anului 1942, mai mulţi piloţi ai Forţelor Aeriene Regale, din Marea Britanie, extenuaţi de căldură şi dizenterie, decolau zilnic pentru a apăra Malta. La un moment dat, unul dintre ei, un tânăr ofiţer, a fost atacat de câteva avioane germane, aparatul său de zbor fiind grav avariat: „Eram sigur că voi muri – avea să povestească ulterior – şi mă resemnasem. Deodată, s-a întâmplat ceva ieşit din comun. Eram în afara avionului, privind la propriul meu trup, care încă se mai afla în avion. Eram legat de el printr-un cordon argintiu perfect vizibil. Am simţit brusc o atracţie puternică, o nevoie imperioasă să intru înapoi în trupul meu din carlingă. M-am trezit din nou în propriul corp fizic, privind speriat în jur. Inamicii dispăruseră. Am constatat că am control asupra avionului

meu, deşi era grav avariat, iar, peste câteva minute, am executat cu succes o aterizare forţată". Povestea este, fără îndoială, unică, însă mulţi alţi oameni, victime ale accidentelor rutiere şi ale altor evenimente nefericite, au trăit astfel de fenomene.

9.3. Proiecţia astrală

Mai ciudat este faptul că există cazuri documentate de persoane care-şi proiectează spiritul la multe mile depărtare, iar fenomenul este cunoscut sub denumirea de „proiecţie astrală". Să urmărim câteva astfel de cazuri:

î La începutul anului 1947, o tânără americană pe nume Patricia locuia în Germania la un prieten care făcea parte din forţele de ocupaţie. La un moment dat, plecă în Anglia s-o viziteze pe mama prietenului său, Alan. Într-o marţi după-amiază, fata se simţi brusc foarte tristă şi-i spuse gazdei sale că se temea să nu i se fi întâmplat ceva lui Alan. După două zile, primi o scrisoare de la tânăr, în care o întreba dacă ea fusese în Germania şi cu ce era îmbrăcată marţi după-amiază. Desigur, răspunsul ei negativ l-a uluit pe Alan, iar misterul întregii întâmplări rămâne de nedescifrat.

În acea marţi după-amiază, Alan şi alţi doi soldaţi trebuiau să escorteze un puşcăriaş la un centru de detenţie care se afla la 15 mile de baza lor. Cea mai mare porţiune de drum trecea printr-o zonă cu pădure când, deodată, văzură o fată ieşind dintre copaci şi făcând semn maşinii să oprească. Opriră, şi chiar în acel moment, din sens opus, apăru un automobil în mare viteză. Dacă n-ar fi oprit, ar fi avut loc o coliziune serioasă.

Fata care apăruse dintre copaci era Patricia. Alan şi prietenii lui au recunoscut-o. Au căutat-o apoi în zadar prin pădure, dar ea dispăruse. Oricum, cu ajutorul subconştientului, ea şi-a proiectat spiritul (corpul astral) la sute de mile, reuşind să apară în faţa prietenului ei,

salvându-l de la moarte.

Secole de-a rândul, misticii Orientului au practicat levitaţia, proiecţia astrală, telepatia şi au demonstrat că pot prevedea viitorul. În zilele noastre, noi, europenii, acceptăm, încet, că legile timpului şi spaţiului pot fi depăşite de anumiţi inşi, conştient sau inconştient, iar oamenii de ştiinţă din toată lumea sunt preocupaţi de rezolvarea misterului.

Deocamdată, dovezile sunt foarte puţine, dar, atunci când vor fi adunate la un loc, vor da o imagine de necontestat. Un lucru este sigur: există oameni capabili să „se despartă de corpurile lor" şi să-şi proiecteze „dublurile" după voinţa lor prin spaţiu, la multe mile distanţă. Uneori, ei au un sentiment vag că s-a întâmplat ceva ieşit din comun, ca în cazul Patriciei. În acest caz, ea a fost total incapabilă să-şi controleze proiectarea astrală.

î Un alt caz este cel al doamnei Mary Smith. Într-o seară, aceasta s-a dus la culcare mai devreme, întrucât avusese o zi grea la fermă. Adormise de două ore, când, deodată, s-a trezit tresărind. Soţul ei stătea în picioare la capătul patului, iar faţa şi îmbrăcămintea lui erau pline de sânge. L-a întrebat ce se întâmplase. El i-a răspuns că avusese un accident, dar să nu-şi facă griji. Doamna Smith a sărit atunci din pat, aprinzând lumina; năluca, însă, dispăruse. Părându-i-se că întreg episodul a fost doar un vis, se duse să stingă lumina, aruncându-şi ochii spre cadranul ceasului. Era ora 10,30 seara. La miezul nopţii, se trezi din nou. Cineva urca scările. Era soţul ei. Intră şi se aşeză în picioare la capătul patului – având faţa şi îmbrăcămintea pline de sânge. Îi spuse exact aceleaşi cuvinte pe care i le adresase în vis.

Scena era identică. Robert fusese atacat de doi fraţi de la o fermă din vecinătate, care-i purtau de multă vreme duşmănie. Atacul avusese loc exact la ora 10,30 seara.

Întâmplarea este considerată „halucinaţie". Nu există, însă, o explicaţie. A visat doamna Smith? Dacă da,

atunci cum a putut să viseze cu exactitate evenimentele viitoare? A reuşit Robert Smith ca, în timpul luptei cu atacatorii, să se proiecteze în spaţiu ca să-i apară soţiei sale?

î „Nu mai trăisem, niciodată astfel de experienţe, deci nu credeam că acestea pot exista, cu adevărat” – declara Rosala Castano, din Padova, Italia. Ea afirma că, uneori, a putut observa nişte stranii coincidenţe cărora, însă, la momentul respectiv, nu le dăduse prea mare importanţă. De exemplu, după ce visa că se găseşte la mare şi că înoată, atunci când se trezea, avea o impresie aproape „reală”, că pielea sa avea un gust sărat. Dar, Rosala credea, de fiecare dată, că era vorba doar despre autosugestie.

Ulterior, însă, după circa doi ani de zile, a fost nevoită să accepte ideea că nu erau doar simple vise. Într-una dintre nopţi, s-a putut „vedea” alergând pe cărările unei păduri, simţindu-se foarte bine şi fiind extrem de fericită. La un moment dat, însă, un incendiu a izbucnit, ca din senin, făcând-o să se teamă. În mod straniu, în dimineaţa următoare, la buletinul de ştiri TV, a fost transmis un reportaj despre un teribil incendiu care se declanşase la Malibu, în California. La început, Rosala nu a dat atenţie întâmplării respective, dar, atunci când s-a dus să strângă patul, a rămas teribil de uimită când a constatat că pe aşternut existau „urme” ale unor muşchi de copac.

De atunci, femeia a început să viseze, cu regularitate, fenomene care, ulterior, aveau să se producă şi în realitate. Iniţial, aceste experimente îi produceau o senzaţie nedefinită de teamă, dar, în cele din urmă, „înarmându-se” cu curaj, femeia şi-a asumat riscul de a le accepta. De exemplu, în timpul ediţiei din Atlanta a Jocurilor Olimpice, a visat un avion care a explodat şi s-a prăbuşit în apă. Rosala putea „vedea” întreaga tragedie, ca şi cum s-ar fi găsit la bordul avionului respectiv. Putea chiar „simţi” groaza care îi cuprinsese pe ceilalţi pasageri. Dimineaţa

următoare, a putut asculta la radio, stupefiată, o ştire, potrivit căreia, într-adevăr, un avion explodase şi se prăbuşise în ocean. Recent, femeia a visat un vapor „înţesat” de pasageri clandestini, care s-a scufundat: şi în acest caz, „confirmarea” avea să îi parvină în dimineaţa următoare.

9.4. Avocatul fantomă

Thomas Meehan avea 38 de ani şi era un avocat particular cu destul succes, fiind, în acelaşi timp, consilier Juridic la Ministerul Muncii din statul american California.

În data de l februarie 1963, după ce a acordat audienţe în probleme de serviciu, Thomas Meehan a părăsit oraşul Eureka pe la orele 14, pentru a se reîntoarce acasă, în oraşul Concorde. A plecat mai repede de la slujbă, spunând că se simte rău şi crede că a făcut gripă.

Pe autostradă, s-a oprit în Myers Flat pentru a telefona soţiei sale, spunându-i că nu se simte deloc bine. Aceasta l-a sfătuit să doarmă pe la vreun motel de pe autostradă. După acest moment filmul uluitoarelor evenimente este următorul:

Orele 16.45: Thomas Meehan a închiriat o cameră la Forty Winks Motel, situat la câţiva kilometri de Garbersville. După ce a făcut formalităţile necesare, a urcat în maşină, îndreptându-se spre spitalul din localitate pentru a fi văzut de un medic. Infirmierei care i-a făcut fişa i-a declarat: „Am impresia că pur şi simplu sunt mort!”

Orele 18.45: Înainte de a fi consultat de doctor, Meehan a dispărut fără urmă din spital.

Orele 19: Domnul şi doamna Martin, din Myers Flat, au dat o declaraţie la poliţia locală cum că tocmai au fost martorii unui accident. O maşină a părăsit în viteză carosabilul unui pod al autostrăzii 101, prăbuşindu-se în apele tumultuoase ale râului Eel. Imediat, a fost trimisă o patrulă la faţa locului.

Orele 20: Tom Meehan a reapărut la motelul din Forty Winks. El s-a adresat patronului, domnul Nunemaker, întrebându-l: „Arăt oare ca un om mort? Am impresia că am murit şi că lumea întreagă a murit o dată cu mine.”

Patronul a remarcat că pantofii lui Meehan şi manşetele pantalonilor erau pline de noroi. Apoi, avocatul s-a dus în camera pe care tocmai o închiriase, după ce a făcut o comandă telefonică pentru a vorbi cu soţia lui.

Orele 20.30: Unul dintre majordomii motelului a bătut la uşa lui Meehan pentru a-l anunţa că nu poate prinde legătura la Concorde, deoarece o furtună a distrus o linie telefonică, întrerupând, astfel, comunicarea. Majordomul a remarcat că Meehan se schimbase; purta un costum negru şi o cămaşă albă, dar avea acelaşi aer absent.

Orele 22.45: A fost descoperită maşina lui Thomas Meehan în râul Eel. Era scufundată total, dar mai erau încă aprinse luminile din spate. Pe capota maşinii s-a găsit sânge; de asemenea, o urmă sângerândă ducea de la râu până la autostradă, unde se întrerupea brusc. În maşină nu era nimeni. Poliţiştii au apreciat că automobilul se prăbuşise în apă, având o viteză destul de mare.

În acest timp, Meehan a dispărut de la motel, deşi hainele cu care venise i-au rămas acolo, însă, în mod misterios, de pe ele dispăruse orice urmă de murdărie.

Despre dispariţia avocatului nu s-a mai găsit niciun indiciu până pe data de 20 februarie 1963, când corpul lui a fost identificat, scufundat în râu, la 25 de kilometri în aval de locul unde s-a prăbuşit maşina.

Autopsia a arătat că Meehan a murit înecat. Era, într-adevăr, lovit la cap, însă rana era superficială. Concluzia a fost unanimă: Meehan nu a supravieţuit saltului cu maşina în râu decât pentru a se îneca puţin mai târziu.

Cazul este absolut uluitor: dacă avocatul a reuşit să iasă din maşină şi să ajungă la autostradă, aşa cum arăta urma descoperită, cum de a recăzut în râu pentru a se

îneca? Apoi există doi martori de toată încrederea, patronul şi majordomul, care declară că l-au văzut şi au discutat cu el după ora accidentului! Şi, în fine, cum de Meehan a venit la motel, s-a dus în cameră, s-a schimbat de haine, a dispărut, fiind găsit înecat, la mulţi kilometri depărtare de acel loc?

Niciodată poliţia nu a putut explica cum de Meehan s-a putut află în două locuri în acelaşi timp: mort, în râu, şi viu, în camera de motel. Dosarul a fost clasat fiind considerat nerezolvabil.

9.5. Bilocaţia – cauză a schizofreniei?

Recent, un grup de medici elveţieni din Geneva a evidenţiat faptul uluitor că bilocaţia spontană, neintenţionată, este un fenomen mult mai răspândit decât se credea până acum. Mai precis, ei au afirmat că ubicuitatea (bilocaţia) este cauza (mult căutată de către medicină, de zeci de ani!) schizofreniei, boală neexplicată până acum.

„La ora actuală, în lume există milioane de schizofrenici, precum şi alţi bolnavi cu afecţiuni asemănătoare”, a declarat dr. Wilhelm Bohringer. „Câţi dintre noi n-au văzut măcar o dată oameni cu privirea rătăcită, vorbind singuri şi fără sens, făcând gesturi inutile şi comportându-se complet straniu? Sau persoane care se cred altcineva (Napoleon, Iisus, sau chiar personaje necunoscute)? I-am văzut pe stradă, în filme şi, din păcate, poate chiar în familiile noastre.

Medicii îi numesc schizofrenici, iar omul de rând, pur şi simplu, nebuni.

Ei bine, aceşti oameni nu sunt nebuni. Cel puţin, nu la început. Oricât ar părea de straniu, schizofrenia reprezintă dedublări involuntare ale unor oameni care nici nu ştiu ce li se întâmplă, sau care au, undeva, poate la mii de kilometri distanţă, o copie identică.”

Studiind mai multe mii de cazuri, echipa doctorului Bohringer a descoperit că o mare parte a schizofrenicilor nu erau altceva decât copii perfecte ale unor oameni sănătoşi, aflaţi în altă parte, uneori, chiar pe alt continent! Nici copiile propriu-zise nu erau bolnave mintal la început, dar reacţiile şi gândurile lor nu cadrează cu mediul în care trăiesc: copiile văd şi simt atât ceea ce vede şi simte originalul, cât şi, amestecat, ceea ce văd şi simt corpurilor lor, copiile. Acest lucru duce, în timp, la adevărata dereglare mintală.

A existat un pacient care părea să stâlcească cuvintele, bolborosind neinteligibil, în limba sa natală, germana, şi pomenind adesea nume şi întâmplări total rupte de realitate, ba chiar susţinând că este persecutat de comunişti. În urma cercetărilor – dar şi cu puţin noroc – s-a descoperit, în mod şocant, că pacientul era dublura unui criminal bulgar, sănătos mintal, aflat într-o închisoare din Sofia. Ceea ce vorbea bulgarul în limba sa, vorbea şi „elveţianul”, la 3000 km depărtare, şi tot în bulgară. De aceea, această limbă – combinată cu pasaje de germană – părea o bolboroseală fără sens.

În acelaşi timp, gesturile deţinutului erau copiate, ca în oglindă sau ca la pantograf, de „schizofrenicul” din ţara cantoanelor.

„Oamenii nu înţeleg de ce schizofrenicii par să se poarte complet aiurea”, a mai spus dr. Bohringer. Mai rău, medicina vrea să-i însănătoşească. Or, este absurd, având în vedere că e ca şi cum ai încerca să deformezi imaginea dintr-o oglindă, pentru a nu mai corespunde modelului real. Drept dovadă, schizofrenia nu e vindecabilă! Se poate cel mult ameliora. Este şi normal, din moment ce nu asistăm, de fapt, la o boală, ci la o manifestare paranormală. Nu poţi vindeca telepatia cu sirop de tuse!

9.6. Personalităţi multiple

Există şi asemenea cazuri, deşi sunt rarisime. În cele mai multe situaţii de personalităţi multiple, caracterele paralele care apar nu sunt foarte marcate. Cel mai des, coexistă doar două personalităţi. Este vorba de sindromul Jekill-Hyde, fără, însă, ca starea alternativă să fie puternic patologică sau degradată. Doar că, în acele momente, subiectul se crede altul şi se comportă ca atare, trăind cu impresia că în el există şi un al doilea suflet, încă o persoană…

Tribunalele nu sunt obişnuite cu declaraţii potrivit cărora „inculpatul a acţionat fără ca să fie el însuşi…". Şi mai departe: că el era „locuit" de o altă personalitate, care a comis delictul ori chiar actul criminal…

S-a pus întrebarea dacă nu cumva acuzaţii şi apărătorii acestora fac apel la această metodă pentru a diminua responsabilitatea infracţiunii şi pentru a obţine, în consecinţă, un verdict mai favorabil din partea justiţiei. Unii, fără îndoială, au făcut-o! Astăzi, însă, se admite că asemenea personalităţi duble există! Vă propun să vă amintiţi de PSYCHO, celebra peliculă în care asasinul vorbea cu glasul mamei sale, pe care o „conservase", de altminteri, de o manieră care a ridicat, la vremea vizionării filmului, părul în capul spectatorilor…

Totuşi, trebuie spus că psihiatrii, în calitatea lor de experţi, dispun de modalitatea de a verifica dacă o persoană este cu adevărat bolnavă, sau se preface din interes.

În Franţa, a apărut, în urmă cu 10 ani, un volum interesant, semnat de Elisabeth Campos şi Richard D. Nolaine, şi intitulat *Ucigaşi în serie*. De la francezul Vacher şi până la Vampirul din Sacramento, trecând cu poveştile şi pe la cel din D"sseldorf, autorii alcătuiesc o frescă terifiantă a celor mai mari criminali din lumea contemporană. Ceea ce ne interesează pe noi, în cel mai mare grad, este faptul că majoritatea sunt persoane în care coabitează un om şi un monstru. Deci, pentru mulţi, şi

mai ales pentru oamenii de ştiinţă, fenomenul personalităţii duble este neîndoielnic.

Nu este, însă, obligatoriu ca oamenii care posedă acest tip de personalitate să fie criminali! Psihiatrii vorbesc lejer despre ceea ce, odinioară, era taxat exclusiv ca un caz de posesiune spirituală. Pentru că, de fapt, asta se întâmplă şi sub influenţa magiei, când un individ depersonalizat acţionează, în unele momente, în aşa fel încât singur se întreabă ce e cu el!

Cercetătorii au avansat numeroase ipoteze. Nu cumva este vorba despre un fenomen pur psihic, legat de unele stări schizoide? Este cumva cauzat de leziuni ori unele malformaţii ale creierului? Poate fi el reprodus la modul experimental?

Răspunsurile la primele două întrebări nu au fost deloc satisfăcătoare. La ultima dintre ele, însă, specialiştii în manipularea mentală au răspuns afirmativ. Atunci când se utilizează anumite tehnici de inducţie hipnotică, asociată, adesea, narcozei, se poate developa în mentalul unui individ cea de a doua personalitate a sa. Pentru asta, este necesar să existe acele predispoziţii schizoide de care vorbeam şi să se manifeste. Aproape 80 la sută dintre oameni dispun de un asemenea teren psihic…

9.7. Miss personalitate 1990

În noiembrie 1990, la Tribunalul din Oshkosh, statul Wisconsin, a avut loc unul dintre cele mai uluitoare procese de viol din ultima vreme. Victima, fostă chelneriţă, de 27 de ani, cunoscută sub numele Sarah, avea mai multe personalităţi diferite. O personalitate din ea acceptase actul sexual, în timp ce personalitatea dominantă susţinea că bărbatul a profitat de boala ei psihică.

Acuzatul, un bărbat angajat al unui magazin, de 29 de ani, căsătorit, a întâlnit-o pe victimă (care în clipa respectivă era Franny), o femeie în vârstă de 30 de ani.

Două zile mai târziu, s-au dus la restaurant, unde victima i-a „arătat” bărbatului câtva feţe ale personalităţilor sale, printre care şi pe aceea a unei femei în vârstă de 20 de ani, de moravuri îndoielnice, cu numele de Jennifer. Puţin mai târziu, Jennifer a fost de acord cu propunerea tânărului să facă dragoste în maşină, dar în timpul actului sexual, s-a transformat în Emily, o fetiţă în vârstă de şase ani; apoi, Franny a devenit din nou „dominatoare”. Aceasta din urmă, realizând cele întâmplate, s-a îngrozit şi, în momentul în care a ajuns acasă, a sunat poliţia şi a făcut plângere că a fost violată.

La audierea dinaintea procesului, a putut fi văzut ceva inedit, şi anume cum, la cererea procurorului Jospeh Paulus, femeia îşi schimba personalităţile. Judecătorul, Robert Hawley, nu şi-a putut da seama dacă informaţiile deja acumulate se transferă sau nu între personalităţi; de aceea a ţinut ca fiecare să depună jurământul. Jennifer a povestit că, după ce au făcut dragoste, acuzatul a rugat-o s-o readucă pe Franny. Procurorul Paulus a ajuns la concluzia că acuzatul era conştient de boala femeii în timpul relaţiei sexuale.

La audierea respectivă, acuzatul a pledat nevinovat pentru acuzaţia de viol cu premeditare împotriva a două persoane şi a fost eliberat pe cauţiune. În Wisconsin, există o lege care interzice actul sexual cu bolnavii psihic şi pedepseşte încălcarea acestei legi cu 10 ani de închisoare. Problema personalităţii multiple (MDP, Multiple Personality Disorder) a fost recunoscută legal numai cu câţiva ani în urmă; înainte, se considera un caz al schizofreniei, care poate lua naştere în condiţii speciale.

Cazul lui Sarah a şocat şi opinia publică, judecătorul Hawley făcând apel la cei mai cunoscuţi psihiatri din statul Wisconsin. Aceştia, după ce au supus-o pe femeie la cele mai complexe teste, au constatat cu uimire că fosta chelneriţă avea nu mai puţin de 18 personalităţi diferite. O adevărată campioană în cadrul acestui fenomen

paranormal, un caz nemaiîntâlnit până atunci în analele psihiatriei. Pentru aceasta, presa americană a denumit-o pe Sarah, cu ghilimelele de rigoare „Miss personalitate 1990".

În ceea ce-l priveşte pe bărbatul acuzat de viol, el a fost achitat, neavând cum să-şi dea seama, ca un om simplu, că partenera sa – care a acceptat raportul sexual de bună voie – era suferindă din punct de vedere psihic.

10. FOCURI Di incendii misterioase

10.1 „Focul nestăpânit”

Fenomenul „Focul nestăpânit” este unul bine-cunoscut în lumea specialiştilor, care a atras atenţia prin manifestările sale: uriaşele incendii devastatoare, de origine neexplicabilă.

Trăsăturile esenţiale ale acestor incendii sunt, după Bergier, următoarele:

1. Temperatura relativ ridicată a atmosferei, însoţită de raze ultraviolete de cel puţin 10 000-13 000 °C, temperatură ce n-a putut fi realizată până acum în laborator prin reacţii chimice.

2. Propagarea prin „curbe dinamice”, în zone neatinse de flăcări, deşi există condiţii pentru propagarea lor.

3. Periodicitatea tendinţei de a se repeta la intervale mai scurte sau mai lungi, în aceleaşi locuri.

4. Radioactivitatea crescută a solului după incendiu, în ciuda procentului de radioactivitate din rocă, mult mai scăzut decât l-ar fi presupus măsurătorile făcute.

Cel mai studiat ca proporţii – cel mai mare „foc

nestăpânit” cercetat de numeroşi istorici, fizicieni, pompieri etc. este cunoscutul incendiu care, în noaptea de 8 spre 9 octombrie 1871, a distrus oraşul Chicago.

Focul a izbucnit, după cum cred astăzi specialiştii, în grajdul doamnei O’Leary, a cărei vacă a răsturnat o lampă aprinsă.

Până la un anumit moment, focul părea un incendiu banal, aparent uşor de localizat, mai ales că nu cuprinsese decât un corp de clădiri neetajate, oarecum izolate de alte obiective. Din cauze necunoscute încă, incendiul s-a transformat într-o sălbatică şi nestăpânită ploaie de foc ce a bântuit 27 de ore.

J.W. Sheahan şi G. Upson, analizând catastrofa, scriau următoarele: „Era ceva în văzduh care întreţinea acest foc, cu totul altfel decât toate celelalte focuri cunoscute”.

Comandantul pompierilor relatează la fel de bizar: „Concomitent cu incendiul izbucnit în grajd, au luat foc şi Biserica Sf. Pavel, aflată la 3 km distanţă, precum şi alte obiective”.

Clădirile aflate la o distanţă mare de incendiu s-au aprins din interior, numărul lor ridicându-se la 17 500 de case. Trupurile a 250 de victime au fost calcinate, iar alte câteva zeci de cadavre au fost descoperite în împrejurimile oraşului, fără a prezenta, însă, urme de arsuri.

De parcă n-ar fi fost de-ajuns, în aceeaşi zi, au izbucnit incendii puternice în preeriile şi pădurile din Wiscosin, Michigan, Jowa, Indiana, Illinois şi altele, la 280 km şi 480 km de Chicago, mistuind, la fel de bizar, oraşele City of Holland şi Manistee.

Fizicianul american Owen Chamberlain, refuzând versiunea oficială a „vacii care a răsturnat lampa cu petrol”, a avansat o teorie care i-a lăsat fără glas pe mulţi: în acelaşi timp, când flăcările mistuiau cu furie oraşul, focul făcea ravagii în diverse alte regiuni din statele Michigan, Jowa, Kansas, Nebraska, Minnesota şi pe litoralul Pacificului; focul a „măturat”, pe o lungă fâşie,

aproape toata coasta vestică a continentului american.

Scotocind prin arhive, fizicianul american a descoperit multe lucruri interesante. „Focul cădea ca o ploaie” – a citit el într-un ziar al vremii. „Aveai impresia că cerul luase foc” – scria un altul. Şi încă un detaliu straniu: sute de oameni care au fugit de foc au fost găsiţi morţi în locuri unde incendiile nu i-ar fi putut atinge: pe câmpuri, aproape de drumuri, pe terenuri virane.

Ce s-a petrecut? Fizicianul american şi-a amintit de o cometă stranie, descoperită de astronomul austriac, Von Biela. După calculele sale, ea ar apărea constant pe cer, la o perioadă între şase şi nouă luni. „Ce surpriză ne va pregăti cometa în următoarea ei apariţie?” – se întrebau specialiştii, după ce, la ultima sa observare, aceasta se divizase în două, iar cele două bucăţi zburau în paralel, la o distanţă de 2,5 km. Dar ea nu a mai apărut la dată fixă. Este adevărat că, în noaptea de 26 spre 27 noiembrie 1872, când cometa trebuia să se apropie de Pământ, în diverse regiuni ale Europei, s-a declanşat brusc o ploaie de meteoriţi. La fel de adevărat este şi faptul că ploaia de meteoriţi s-a declanşat din punctul din care ar fi trebuit să-şi facă apariţia cometa. Totuşi, ploaia meteorică a căzut în noiembrie 1872, în timp ce incendiile au fost înregistrate în octombrie 1871, adică în urmă cu peste un an. Chamberlain era, însă, convins că ele aveau cauze cosmice. Şi iată confirmarea: el a găsit documentele care atestă că, divizată în două, cometa a fost semnalată aproape de Terra şi în octombrie 1871. Probabil că o bucată din ea s-a dezintegrat, provocând misterioasele incendii din Chicago şi din celelalte oraşe americane. Această ipoteză explică, în acelaşi timp, şi incendiul şi numărul mare de focare. Se explică astfel şi moartea persoanelor care încercau să se salveze din oraş.

Dar să revenim la povestea iniţială. Ce s-a întâmplat cu „Mary Celeste”? Atragem din nou atenţia asupra datei: 26-27 noiembrie 1872. În acea perioadă, după cum

precizează astronomii, cometa Biela s-a dezintegrat complet, iar ploaia meteorică s-a abătut asupra unor părţi ale planetei noastre. Este ea la originea tragediei?

… Echipajul vasului a auzit un zgomot din ce în ce mai puternic. Un corp strălucitor a brăzdat întunericul nopţii, apoi, un altul şi un altul… După aceea, ceva inimaginabil a început. „Pietre de foc” cădeau din cer şi explodau. Un fum dens şi înţepător se ridica din ape. Marinarii se sufocau. Un meteorit incandescent ar fi putut, în orice moment, să lovească nava, iar în cală se aflau butoaie cu… alcool. Magaziile vasului nu mai fuseseră aerisite şi, probabil, în ele se acumulaseră mulţi vapori de alcool. Cea mai mică scânteie ar fi putut provoca o explozie. Probabil că, în acele momente, căpitanul ar fi ordonat echipajului să lase la apă barca de salvare. El voia, se pare, să se îndepărteze de goeletă cât dura pericolul. Pentru aceasta, îi trebuia un cablu necesar remorcării bărcii de vas. Panica pusese stăpânire pe echipaj şi, în acele momente, negăsindu-se un colac de sfoară, căpitanul a ordonat să se taie bucăţi din frânghia de manevrare a velelor (aceste tăieturi au atras, mai târziu, atenţia anchetatorilor, care au analizat cauzele „accidentului”).

Şi apoi? Probabil că o pală de vânt a rupt cablul de remorcare, vâslaşii din barcă nemaiputând ajunge vasul. Sau, poate, că o „piatră cosmică” a lovit, în plin, barca de salvare. În tot cazul, goeleta şi-a pierdut echipajul şi a fost purtată de vânturi şi de valuri până a fost remorcată de corabia engleză. Este puţin probabil ca un meteorit să lovească un vapor sau o barcă – afirmă unii. Totuşi, să ne adresăm istoriei navigaţiei. Se cunoaşte bine cazul corăbiei engleze *Eclipse* care, în cursul unei nopţi, a fost lovită de un meteorit de dimensiunea unei mingi de fotbal. Incendiul care s-a declanşat cu acel prilej ar fi putut fi stins de marinari, dar, neavând cum să astupe breşa produsă, nava s-a scufundat.

Un meteorit de dimensiuni şi mai mari a lovit velierul

englez *Sagittarius,* care s-a scufundat atât de rapid, încât ocupanţii lui nu au avut timp decât să urce în bărcile de salvare. Nava olandeză *Ocean* era cât pe ce să fie lovită de un enorm meteorit, care a căzut la câţiva metri de ea. Un gaz sufocant a înconjurat nava.

Acestea sunt, deci, lucruri care se pot întâmpla. Şi am putea, desigur, să ne imaginăm ce ar simţi nişte oameni pe un mic vas în mijlocul oceanului, în momentul când asupra lor se revarsă din cer „o ploaie de foc", aşa cum se precizează în revista *Sputnik.*

În seria de incendii inexplicabile se numără şi cel care a cuprins, în iarna anului 1904, întreaga Anglie. Ziarul *Ecoul* din Liverpool, din 18 ian. 1905, scria: „Întregul Wales a intrat sub stăpânirea unor forţe supranaturale". Casele ardeau, deşi nu se făcea foc în ele; au ars şi cele bine păzite şi cele părăsite. Au urmat revolte, mişcări de protest şi exaltare religioasă. Fenomenele n-au putut fi explicate nici până astăzi.

Nu este exclus ca „focul nestăpânit" să fi contribuit la teribilele incendii care au avut loc în vara secetoasă a anului 1972, în împrejurimile Moscovei.

În acest caz, rolul principal l-a jucat, desigur, seceta şi canicula; oricum, declanşarea a fost prea rapidă şi explozivă.

Tot neelucidate sunt misterele focurilor pustiitoare, frecvente din Anzii sud-americani, sau limbile sălbatice din Tanzania.

Toate acestea ne fac să ne gândim dacă nu cumva acest „foc nestăpânit" s-ar putea adăuga numeroaselor nenorociri care ar putea afecta civilizaţia umană până la degenerarea ei progresivă.

10.2. Incendiul din „sălaşul vrăjitoarelor"

Cel mai vechi parc naţional din Statele Unite, Yellowstone, îşi risipeşte cărările printre gheizerele

munţilor, spre locurile unde ultimii indieni rebeli deschideau primele drumuri. Legendele acestui loc au început în urmă cu mai bine de o sută de ani, mai precis în 1988, când 500 000 de hectare de păduri au ars. De atunci, mulţi cercetători şi exploratori din întreaga lume încearcă să se pronunţe asupra cauzelor acestui dezastru.

Incendiul s-a declanşat în martie 1988 şi a durat peste 100 de zile, devenind coşmarul celor care trăiau în vecinătate. Cu o lună înainte de izbucnirea flăcărilor, la Centrul de Cercetări Geografice din Yellowstone s-a întocmit dosarul „Red Sky. Unknown story" (Cerul roşu. Poveste necunoscută), care cuprinde observaţii ciudate. Cerul căpătase, în întreaga regiune, o culoare roz-roşiatică, deşi, aparent, nu existau cauze pentru acest fenomen.

La acest aspect s-au adăugat declaraţiile medicilor de la clinica de psihiatrie din Carlben, Yellowstone, care susţin că, în aceeaşi perioadă spitalul a înregistrat internări ale unor persoane ce prezentau simptome bizare: pierderi inexplicabile – dar masive – de memorie, senzaţii de insecuritate şi chiar de disperare, viziuni apocaliptice. După izbucnirea incendiului, pacienţii şi-au revenit, ca prin minune, neînţelegând, în ruptul capului, cum au ajuns la spital.

OZN-ul (pentru că numai aşa ceva putea fi, conform tuturor cercetărilor) a apărut cu o zi înainte de declanşarea incendiului. Au existat peste 200 de martori ai acestei vizite stranii. Obiectul avea o formă aproape sferică şi culoarea argintie îl făcea ca, în lumina soarelui, să devină un element agresiv pentru ochi.

Dar nu numai ochii erau afectaţi. Mulţi martori susţin că OZN-ul emitea nişte „sunete", sau ceva asemănător, care îi făcea să-şi acopere, instinctiv, urechile cu palmele.

De fapt, fenomenul este cu mult mai complicat pentru că, în plan fizic tradiţional, obiectul era cu desăvârşire mut. Sunetele erau mai mult nişte unde induse

pe căi necunoscute.

„Nu auzeam cu urechile, ci cu creierul, deşi ne dureau timpanele şi simţeam nevoia să le protejăm. Închipuiţi-vă un obiect total mut care, paradoxal, te asurzeşte!” declara Stephen Conrad, de 38 de ani, martor principal.

Nava a aterizat, se pare, la un moment dat, undeva în mijlocul pădurii, scăpând, o vreme, de sub privirile încordate ale martorilor. Dar nu a zăbovit mult timp la sol. S-a ridicat din nou. Se deplasa conform unei traiectorii dezordonate. Părea că nu se izbea de restricţiile locomotorii ale inerţiei. La un moment dat, traiectoria s-a definit. Obiectul zbura în spirală, ascendent, pierzându-se treptat în înaltul cerului.

Dar, când nava a ajuns la o înălţime de aproximativ 200 m, din interiorul ei a fost lansată (după principiul aruncării bombelor) o „minge de foc” (o sferă incandescentă, cu diametrul de aproximativ 2 m).

Impactul corpului aprins cu solul a determinat un zgomot surd. Nu a avut loc o explozie. În schimb, o oră mai târziu, forestierii au constatat că se declanşase un incendiu. Avea să dureze.

Sir Martin Sorran, cercetător principal în cazul „Yellowstone”, a declarat presei că fenomenul este mai mult decât straniu: „A fost iadul pe pământ. Totul este o sfidare a fizicii tradiţionale care, între noi fie vorba, este un sistem arbitrar, aproape nul, la scară universală. Globul incandescent a fost aruncat pentru ca urmele navei să fie şterse pentru totdeauna. Sigur, metoda poate părea primitivă, dar substanţele descoperite pe locul căderii acestei «bombe» dezvăluie lucruri surprinzătoare: resturi de metale necunoscute, cenuşă a unor substanţe la fel de misterioase, roci meteoritice. Se pare că mingea de foc nu era – aşa cum ar fi mulţi tentaţi să creadă – o aglomerare de lemne şi substanţe inflamabile, ci o combinaţie cu mult mai sofisticată, ale cărei rigori depăşesc imaginaţia şi

cunoaşterea pământenilor.”

Asupra cauzelor acestui incendiu, o cumplită catastrofă ecologică, circulă şi legenda blestemelor vrăjitorilor indieni.

La bazinul Lower Geyser, situat la 2500 m altitudine, se ajunge pe serpentine, şerpuind printre cele două sute de gheizere, nenumăraţi vulcani, izvoare termale, coline de pucioasă si alte fenomene geotermice, întâlnite până spre piscul Sentinel Mountain, locul unde au sălăşluit „indienii cu nasurile perforate”.

În iunie 1877, când triburile acestor indieni şi-au părăsit pământurile ancestrale din zona Oregonului, doi tineri caută să-şi răzbune un confrate, ucis, cu câţiva ani înainte, de un grup de căutători de comori. Sângele curge şi generalul Moward este pe urmele asasinilor. „Chief Joseph” ar fi putut preda vinovaţii justiţiei albilor. El optează, însă, pentru apărarea poporului său. Începe un lung exod spre frontiera canadiană. Aproape două sute de războinici izbutesc să deruteze toate detaşamentele cavaleriei de pe urmele lor.

În luna octombrie a aceluiaşi an, în nordul Montanei, slăbiţi de hărţuielile interminabile, de primele zăpezi şi de foamete, fugarii, decimaţi deja, abdică. Suferinţele care au urmat au născut, probabil, legendele care se păstrează până astăzi.

Locul cuprins între Gallatin Range, la nord, Absaroka şi Grands Tetons, de la vest la sud, şi, din nou, Snowy Range, la nord, este cu multă grijă evitat de cei ajunşi până aici. Încă de pe vremea indienilor Shoshones, „căutători de aur blestemaţi” (conform legendelor), se povestesc lucruri tulburătoare despre fenomenele fantastice care au loc în acest „sălaş al vrăjitoarelor”: păstrăvi care sar singuri în undiţe, fântâni cu apă fierbinte cu reflexe de jad şi turcoaz, din care se desprind siluete fantomatice, lacuri fumegînde, pe malurile cărora înfloresc garoafe în ianuarie.

Iată, deci, cum o rezervaţie de mărimea Danemarcei oferă privirii imagini feerice, dar şi cutremurătoare. Oricum, Yellowstone rămâne una dintre enigmele Terrei.

10.3. Arderea selectivă

În anul 1996, mai mulţi exorcişti şi cercetători ai fenomenelor paranormale s-au deplasat în Franţa, în satul Moirans-en-Montagne, unde autorităţile locale au deschis o anchetă asupra unor incendii spontane a căror cauză a rămas neelucidată. Două persoane şi-au pierdut viaţa într-unul din cele 11 incendii izbucnite în ultimele trei luni ale anului 1995.

Potrivit dovezilor adunate, organele interne ale celor ucişi de incendiu aveau arsuri grave, în timp ce hainele le-au rămas intacte. Incendiile sunt bizare şi pornesc din senin, anchetatorii excluzând categoric iniţierea lor din motive criminale.

Savanţii au început să studieze cazul, în timp ce unii au început să se gândească la forţele răului. Focul izbucneşte pe neaşteptate, ba într-un pod, ba într-o cameră sau într-un garaj şi, după efectele produse, se pare că generează o temperatură de peste 1300 de grade Celsius.

Câteva conserve, de exemplu, un sac cu ciment, sau o băncuţă de grădină au izbucnit din senin în flăcări. Mai interesant este că, în cazul celor doi morţi, membrele şi chiar organele erau carbonizate, nu însă şi hainele de pe ei. Altă ciudăţenie constă în faptul că toate incendiile se produc la sfârşitul săptămânii şi doar după amiaza. Primele cercetări ale poliţiei au exclus ipoteza unui incendiator dement. Dar nici explicaţiile de natură tehnică nu par să fie viabile.

Se presupune că instalarea unor cabluri electrice în subteran ar fi eliberat gazul metan care se află în câteva pungi geologice răzleţe, ipoteză contrazisă de geologi.

Altă idee ar fi că vinovate sunt cablurile electrice de

înaltă tensiune, e vorba de 20 000 de volţi, care ar induce, într-un mod misterios, câmpuri electromagnetice care ar iniţia procesul de combustie. Nici această ipoteză nu se bucură de acceptare generală, mai ales că primul incendiu a avut loc înainte de instalarea cablurilor. Efectul „arderii selective” – cum a fost denumit fenomenul – seamănă mai degrabă cu ceea ce se întâmplă într-un cuptor cu microunde, dar cum se poate întâmpla aşa ceva fără un emiţător cu microunde e la fel de straniu. Temperatura la care are loc această ardere selectivă, 1300 de grade Celsius, presupune o combustie de un tip mai special, care, în mod normal, nu poate avea loc spontan în natură. Într-un cuvânt, seismologii, fizicienii, vulcanologii şi nucleariştii prezenţi la faţa locului ridică, deocamdată, din umeri la explicaţiile ştiinţifice ale bizarului fenomen.

Poliţia franceză şi-a trimis la faţa locului un specialist, Jean Mennier. Acesta face parte dintr-un serviciu de siguranţă din Franţa, fiind recunoscut ca expert în materie de fenomene paranormale. El a emis ipoteza potrivit căreia la mijloc sunt focurile telurice, acele gaze subterane care iau foc ridicându-se la suprafaţă. Şi care, aprinse în condiţii pe care ştiinţa actuală nu le poate explica încă, au condus la crearea acelor legende ale flăcărilor care, în anumite nopţi, se aprind deasupra comorilor.

În cazul nostru, ar fi vorba de pungi de hidrogen care s-ar forma în interiorul locuinţelor şi s-ar autoaprinde în contact cu anumiţi conductori electrici. Prezenţa mlaştinilor sub fundaţiile clădirilor, ca şi existenţa unor falii geologice specifice subsolului jurasic, ar servi drept catalizator.

Ipoteza poliţistului parapsiholog părea plauzibilă, însă, din păcate, investigaţiile chimiştilor n-au confirmat-o. În zonă nu există conducte petroliere sau de gaze, iar cercetările geologice nu au pus în evidenţă existenţa unor zăcăminte de hidrocarburi.

În lipsa unor explicaţii ştiinţifice, satul a devenit un loc de pelerinaj al celor care cred în fenomenele paranormale. Populaţia de 2 200 de locuitori s-a îmbogăţit cu posesorul unei pendule care ghiceşte viitorul şi cu o serie de vraci, vrăjitori şi exorcişti de diverse orientări mistice şi religioase care oferă explicaţiile ce merg de la păcatele locuitorilor şi până la sfârşitul lumii.

Explicaţia cea mai acceptată a dat-o Emile Batista, care se prezintă ca vraci. El susţine că incendiile sunt cauzate de experienţele nucleare din Atolul Mururoa, care s-ar afla exact la antipodul satului din Jura. Soluţia ar fi destul de simplă: ar fi nevoie de un exorcist specializat de la Vatican. Şi încă o bizarerie. Doamna Cordier s-a hotărât să-şi părăsească imobilul în care locuieşte de 82 de ani, pentru că i-au căzut toate ţiglele de pe acoperiş, fără să fie foc sau vânt. „La noi în sat nimic nu mai e normal”, a declarat femeia.

10.4. Duhul focului

Răzvan Albulescu este astăzi pensionar, dar timp de 29 de ani a fost unul dintre necunoscuţii care se luptă cu flăcările pentru a salva vieţi omeneşti şi bunuri materiale. Dl Albulescu a activat în mai multe localităţi, printre care Constanţa, Mangalia, Brăila, Bacău şi Bucureşti. Pensionarul a declarat că, în întreaga sa carieră, a participat la stingerea a peste trei sute de incendii devastatoare, în care au fost salvate nu mai puţin de două sute de persoane. Tot el susţine că fiecare incendiu are „o inimă” – un centru vital care, dacă este distrus, face ca puterea vâlvătăilor să scadă imediat, ele putând fi învinse cu uşurinţă. Această „inimă” este însă ceva greu de definit. Dl. Albulescu afirmă că, în fiecare incendiu există un duh răutăcios, distrugător, care este, de altfel, „inima” focului.

„Eram, cred, pe la al 10-lea sau al 11-lea incendiu la care participam. Pe atunci, să fi avut vreo 23 de ani. Ardea

o casă de ţară; proprietarii erau plecaţi, nu existau practic victime, dar bunurile materiale erau, rând pe rând, înghiţite de flăcările necruţătoare. Eram doar nişte martori neputincioşi în faţa incendiului. Apa parcă întreţea vâlvătaia în loc să o stingă. Atunci am zărit, pentru întâia dată, inima focului. Pătrunsesem cu băieţii până aproape de flăcări şi ţinteam cu furtunurile direct prin uşă. Era un fel de curaj inconştient, căci riscurile erau imense…

Totuşi, niciunul dintre cei care ne aflam în pragul casei nu am dat înapoi. Atunci, între acele vâlvătăi, am zărit o fiinţă! Un fel de creatură alcătuită din flăcări, cu un aspect cât se poate de uman, care parcă dansa în mijlocul vâlvătăii. Imediat am îndreptat într-acolo jetul de apă.

A fost un reflex, cred; bănuiam că, totuşi, cineva se aflase în casă şi acum ardea. Din acel moment, ca să stingem incendiul care ameninţa să distrugă toată locuinţa nu ne-au trebuit decât trei minute. Atunci am priceput că lovisem chiar în inima incendiului, în inima vie a acelei văpăi. Era duhul focului, iar când noi l-am învins, incendiul s-a potolit.”

Răzvan Albulescu a declarat că, de la acea întâmplare, în toate incendiile cu care Domnia Sa s-a luptat a căutat duhul focului. A încercat să vorbească şi cu colegii săi despre acest lucru, dar nimeni nu i-a dat atenţie.

„Puţinii oameni cărora le-am relatat ceea ce am zărit între flăcări m-au privit îngăduitor, aşa cum priveşti pe cineva demn de milă. Bănuiau că m-am ţăcănit. Însă eu nu m-am lăsat şi, în următoarele incendii, am urmărit inima focului care a apărut de fiecare dată, dar nimeni în afara mea nu a sesizat acest lucru. În acea vreme, ajunsesem renumit pentru faptul că lovesc cu apa chiar acolo unde era nevoie. Din acea clipă, incendiul, oricât de violent ar fi fost, putea fi învins cu uşurinţă.”

Una dintre cele mai interesante întâmplări în acest sens, relatează dl Albulescu, s-a petrecut când un bloc s-a

aprins ca o cutie de chibrituri şi, deşi toţi pompierii luptau din răsputeri cu focul, nimeni nu spera să se ajungă la un rezultat fericit. Nu rămăsese mare lucru de făcut.

„Atunci am zărit duhul focului. Dar nu unul singur! Lângă el dănţuiau alte câteva creaturi de flăcări, ca într-o horă. Nu ştiu dacă puteţi să vă daţi seama: erau câţiva oameni de foc ce se distingeau clar în vâlvătaia incendiului, îşi băteau joc pur şi simplu de ceea ce se ridicase cu trudă, de agoniseala celor ca noi. Îmi era ciudă. Imediat am îndreptat jetul într-acolo şi câţiva colegi mi-au urmat exemplul, şi – încă o dată – s-a dovedit că avusesem dreptate. Incendiul a fost stins în mai puţin de cinci minute, căci învinsesem duhul cel rău!”

Pensionarul a mai declarat că şi astăzi crede în aceea „inimă a focului” care generează şi întreţine flăcările ucigaşe, dar că nu a găsit pe nimeni care să-i poată confirma existenţa acestui duh al fiecărui incendiu.

10.5. Numărul 13 – blestem şi pentru foc!

Recent, o clădire din Amsterdam a fost demolată, deşi se afla într-un cartier select, liniştit şi de „viitor”, dacă ar fi să-l definim în termeni inginereşti. Blocurile au o rezistenţă deosebită, iar solul este foarte bun (este vorba de cartierul Bonneffer, din vestul capitalei olandeze).

Clădirea demolată avea 20 de etaje, adăpostea şase firme de asigurări şi alte opt companii. Statul a plătit despăgubiri substanţiale pentru declanşarea „exodului” către alte clădiri, dar motivul aceste intervenţii se anunţa deosebit de serios: în ultimii trei ani, etajul 13 al construcţiei a luat foc de 38 de ori.

De fiecare dată, stabilirea cauzelor incendiilor a creat probleme mari. Aparent, nimeni nu avea nicio vină. Şi totuşi, conform legilor, cineva sau ceva favoriza aceste bizare fenomene. Focul izbucnea doar noaptea, când birourile erau închise.

Poliţia, paza clădirii, detectivii, agenţii firmelor de asigurări şi angajaţii care lucrează în clădire nu pot determina originea incendiilor. Ele nu par să aibă o cauză normală.

Evident, parapsihologia a realizat conexiunea între încărcătura nefastă a numărului 13 şi etajul-victimă. Asaltat de sesizări şi memorii dramatice (s-au pierdut în aceste 38 de incendii bunuri în valoare de 800 de milioane de dolari), statul olandez a dispus demolarea clădirii şi a favorizat obţinerea unor spaţii noi pentru firmele „sinistrate”.

10.6. Focul „justiţiar”

Una dintre cele mai feroce probe în relaţia dintre prezumtiva culpabilitate şi nevinovăţie, era, începând cu secolul al VI-lea până în secolul al XIII-lea, asumarea sau aplicarea focului. Totul pare să fi început de la Sfântul Simplicius, care îndurase o acuzaţie nedreaptă şi, ca să-şi convingă acuzatorii de nevinovăţia sa, a ţinut în mâini cărbuni aprinşi. Miracolul a făcut ca el să nu se ardă – ceea ce era dovada că acuzaţiile fuseseră false! Un alt sfânt al acelor vremuri a procedat la fel. După aceste exemple, s-a trecut la practicarea procedeului în Franţa pe scară largă, folosindu-se, însă, un fier înroşit. Dacă fierul încins nu vătăma prezumtiva victimă, însemna că aceasta se putea considera fericită, deoarece scăpa de caznele ce ar fi urmat.

Tot în Franţa, se instituie proba cu apă clocotită, aceasta fiind valabilă în general în cazul hoţilor. Interesant şi iraţional, totodată, era verdictul: în cazul de nevinovăţie a cuiva, se lua în seamă exclusiv „atitudinea” focului faţă de inculpat – dacă focul nu-l ardea, nu-l mutila, juriul îl considera pe împricinat scos din cauză! În aceeaşi suită de suplicii pugnitive, apare, după 1593, proba cazanului cu apă clocotită; într-un astfel de recipient macabru,

vinovatul care-şi contesta culpa trebuia să-şi vâre braţul până la cot. Dacă nu i se întâmpla nimic grav – evident, dacă braţul nu-i fierbea în cazan, el era, de asemenea, absolvit de acuzaţie. „Jocul” cu supliciul avea în subsidiar şi un amănunt care ţine îndeobşte de gingăşie: pe fundul cazanului era azvârlit un inel de aur pe care nefericitul trebuia să-l scoată cu braţul!

O dată instaurată „proba focului”, ea nu putea rămâne fără idei noi. Astfel, prin extensie, se ajunge la o altă practică „justiţiară”, când un acuzat trebuia să meargă cu tălpile goale pe şase fiare încinse. Numărul fiarelor incandescente varia de la şase la douăsprezece, ele reprezentând gradul de vinovăţie. Pentru ca acuzatul să scape de pedeapsă, trebuia să treacă această probă râzând şi veselindu-se ca şi cum nu i se întâmpla nimic! Scriitorii vremii ne spun că prin secolele X şi XI erau ţinute în unele mănăstiri „instrumentele” probelor cu focul, pentru a fi scoase, după necesitate, aşa cum judecătorii şi avocaţii „scot” în zilele noastre legile, folosindu-se de litera lor în procese.

Proba cu focul era, fără îndoială, un soi de „ritual” magic, în care nu judecata şi logica aveau prioritate, focul devenind, în chip logic, judecătorul.

10.7. O închisoare demolată din cauza... focului ascuns!

În cazul care urmează pare să existe o răzbunare milenară a tuturor acelor nevinovaţi care au căzut pradă aberantei şi sinistrei probe a focului „justiţiar”.

La Halawa Valley, în Hawaii, există o închisoare care a devenit un simbol terifiant pentru deţinuţi şi nu numai. Aceasta nu din cauza condiţiilor aspre de detenţie, ci pe fondul unor fenomene îngrijorătoare care se petrec în acest loc.

În seara zilei de 8 iulie 1989, deţinuţii se aflau, ca de

obicei, în celulele lor, căutând să-şi ocupe gândurile cu ceva reconfortant, pentru a scăpa de angoasele prizonieratului. La ora 20.03, s-a simţit o trepidaţie stranie, ca un cutremur. Peste două minute, când trepidaţiile continuau din ce în ce mai slab, s-a auzit zgomotul unei explozii. Apoi, închisoarea a luat foc. Au murit 18 deţinuţi. Ceilalţi au reuşit cu greu să se salveze.

Poliţia şi pompierii au cercetat locul în amănunt, sperând să depisteze cauzele incendiului şi trepidaţiilor care l-au precedat. În zadar, însă. Pare incredibil, dar nu există cauze fireşti, ci unele de tip ocult.

În lunile următoare, închisoarea a fost renovată. Dar, pe parcursul acestor lucrări, clădirea a mai ars de două ori. Au urmat alte incendii şi alte trepidaţii. Dacă la primul dezastru autorităţile nu fuseseră pregătite să facă faţă situaţiei şi s-a bănuit, ulterior că, totuşi, există o cauză naturală a acestor întâmplări, la celelalte incendii s-a pus foarte serios problema că motivaţiile ţin de sfera paranormalului.

În mai puţin de trei ani, au avut loc 27 de incendii şi nenumărate „cutremure” care nu erau resimţite decât în interiorul zidurilor. Cauza trepidaţiilor nu a putut fi stabilită niciodată.

Poliţia şi-a declinat orice răspundere în acest sens, iar pompierii şi seismologii sunt obligaţi să acţioneze în vederea depistării adevărului, dar, din păcate, nu reuşesc s-o facă fără ajutorul parapsihologiei.

În 1992, după al 27-lea incendiu, închisoarea a fost demolată, în speranţa că, astfel, vor fi anulate energiile malefice care generează toată această situaţie paroxistică. Locul unde s-a aflat închisoarea din Hawaii este acum împrejmuit de cruci. De când a fost realizată această împrejmuire, locul a fost „neutralizat” şi eliberat de fenomene terifiante.

10.8. Incendiile din Săptămâna Patimilor

Începând din anul 1990, în casa familiei Stringer, din Londra, izbucnesc incendii misterioase, în fiecare săptămână dinaintea Paştelui. Anul 1994 a fost o excepţie, fiindcă Graham, Vera şi fiul lor, Steven Stringer, nu şi-au petrecut sărbătorile acasă.

Primul incendiu a izbucnit într-o seară din Săptămâna Patimilor anului 1990, imediat după ce cei trei membri ai familiei Stringer terminaseră de servit cina. Flăcările au distrus o bună parte din jucăriile pe care Graham (29 ani) şi Vera (28 ani) i le cumpăraseră lui Steven (şapte ani), cu ocazia sărbătorilor de Paşte. Din fericire, soţii Stringer au descoperit imediat incendiul care izbucnise în dormitorul copilului şi au reuşit să-l stingă.

În Vinerea Mare a anului următor, Vera Stringer s-a întors din oraş şi l-a găsit pe soţul ei încercând să stingă focul ce izbucnise, din senin, în sufragerie.

În 1992, în timp ce Vera şi Graham se aflau în dormitorul lor, un alt incendiu a distrus o cutie cu cadouri de Paşte pe care le primiseră de la mama Verei. În 1993, un nou incendiu a izbucnit, a doua zi după Paşte. Vera era în bucătărie, când, la un moment dat, a simţit miros de fum. În dormitor, arsese un corp al bibliotecii în care erau depozitate cărţi şi acte. Încercând să stingă focul, Graham a suferit arsuri de gradul l, pe braţe şi pe piept, dar flăcările au fost stinse.

În 1994, familia Stringer a fost invitată la Birmingham, pentru a petrece Paştele împreună cu nişte prieteni. Înainte de a pleca, ei au pus în funcţiune o alarmă contra incendiilor, rugându-i pe vecini ca, în caz de urgenţă, să cheme pompierii. Spre surprinderea soţilor Stringer, Paştele a trecut, dar în casa lor nu a izbucnit niciun incendiu.

În anul următor, însă, flăcările au invadat sufrageria apartamentului familiei Stringer, într-o dimineaţă din Săptămâna Patimilor. În acel an, a fost cel mai puternic

incendiu, flăcările atingând înălţimea de 1,5 m. În momentul izbucnirii focului, Vera se afla în camera respectivă, dar, spre norocul ei, pompierii alarmaţi de Graham au sosit la timp pentru a o salva.

În 1996, în după-amiaza Vinerii Mari, focul a izbucnit în dormitorul lui Steven, dar, din fericire, el nu se afla în cameră şi părinţii lui au reuşit să stingă flăcările, fără a mai apela la ajutorul pompierilor.

În prezent, familia Stringer e convinsă că aceste incendii din preajma Paştilor se vor repeta în anii următori. „Cum focul a ocolit casa noastră, doar în 1994, când am fost plecaţi, probabil că, anii viitori, ne vom petrece din nou sărbătorile de Paşte departe de Londra. Până acum, am scăpat toţi trei ca prin urechile acului! Suntem nişte oameni norocoşi!", a declarat Graham Stringer.

10.9. Spiritul focului nu se teme de pompieri

Timp de două zile, la Moscova, într-unul din apartamentele casei de la numărul 16, pe strada Studenceskaia, s-au produs nişte fenomene inexplicabile din punctul de vedere al ştiinţei moderne. Câteva aparate, cabluri electrice şi lucruri au luat foc din senin. Chiar şi după ce în imobil a fost instalat un post de pompieri, au continuat să izbucnească flăcări din diferite lucruri. Conform celor relatate de lucrătorii Direcţiei de Pază Contra Incendiilor din cadrul Ministerului de Interne, este al şaselea caz de apariţie a unor incendii din cauze inexplicabile, în apartamentele din Moscova.

La 5 minute după sosirea pompierilor în apartament, ca urmare a apelului făcut, un televizor care nu era cuplat la reţea a luat foc de la sine. Apoi perdelele şi hainele dintr-un şifonier, după care au izbucnit flăcări dintr-un prosop ud din bucătărie. Interesant e că lucrurile se petreceau sub ochii pompierilor. Ofiţerul de serviciu de la Direcţia P.C.I., sosit la faţa locului, a devenit fără să vrea

martor al acestei manifestări a unor forţe de pe altă lume: el a văzut cum se aprinde singură uşa unui dulap. A lăsat în apartament doi soldaţi şi un gradat şi a plecat. Nici nu a apucat să închidă bine uşa că, brusc, s-a aprins salteaua unui pat.

Pompierii au observat, totuşi, că focul izbucneşte numai în camerele unde intra Ilia, un băiat de 13 ani, fiul proprietarului. În momentul în care băiatul a fost scos afară din apartament, flăcările s-au domolit. Cu toate acestea, băiatul nu avea nici chibrituri, nici brichetă.

În luna aprilie, în acelaşi apartament, s-au petrecut lucruri la fel de stranii: au luat foc şi s-au deplasat singure o serie de obiecte. Apartamentul a fost stropit cu apă sfinţită, copilul a fost dus la biserică, dar niciuna dintre măsuri nu a fost de folos.

Întâmplarea a fost relatată de ziarul *Komersant,* care apare la Moscova.

10.10. Misterul Bibliilor nearse

Pe data de 29 martie 1999, Hazel (55 ani) şi Herbert Twilley (58 ani) din Water Valley, SUA, au asistat neputincioşi la un incendiu care le-a ars casa până în temelii. Singurele lucruri care au rămas neatinse de flăcări au fost două biblii. „N-am văzut aşa ceva în 23 de ani de muncă!” a declarat Danny Johnson, şeful pompierilor. „Ar fi fost normal să ardă şi bibliile!”

Incendiul a izbucnit în urma unui scurtcircuit provocat de foenul lui Hazel Twilley, uitat în priză, şi a luat amploare, când femeia lucra în grădină, iar soţul ei era plecat în oraş. „În câteva minute, toată casa era în flăcări!” a declarat Hazel. „Nici n-am putut intra! Când au venit pompierii, nu mai era nimic de făcut. Arsese tot: mobila, perdelele, covoarele, iar televizorul, video-ul şi celelalte aparate au fost topite! Printr-un miracol, au rămas neatinse cele două biblii: una pe care am primit-o de la

tatăl meu, preot, şi una pe care familia mea o avea de peste 80 de ani! Uluitor e faptul că masa pe care se aflau bibliile a fost făcută cenuşă!”

10.11. Dumnezeu salvează o biserică de la incendiu

Ankara, Turcia. O biserică de 122 de ani a fost în mod miraculos salvată de la distrugere în momentul în care, din senin, s-a iscat o puternică furtună, imediat după ce structura din lemn luase foc, iar flăcările cuprinseseră întreaga construcţie.

Martorii afirmă că, cu doar câteva minute înainte de izbucnirea incendiului, pe cer nu se afla niciun nor şi nu exista nicio speranţă ca bătrâna biserică să poată fi salvată, din pricina crizei de apă din oraş. Dacă ploaia în rafale nu s-ar fi declanşat chiar atunci, cu siguranţă că vechea structură ar fi ars până în temelii.

„Preotul şi personalul bisericii erau disperaţi pentru că nu puteau aduce apă de nicăieri”, spune Asaf Nadi, care se afla la faţa locului în momentul declanşării dezastrului. „Rezervele oraşului erau reduse aproape la zero pentru că, în ultimele trei luni, fusese o secetă cumplită.”

Credincioşilor nu le-a rămas decât să se roage la Dumnezeu să-i ajute şi se pare că rugăciunile lor nu au fost în zadar, căci ploaia s-a pornit din senin”.

Nadi susţine că furtuna a început pe neaşteptate, iar ploaia torenţială a căzut numai în acel sector în care se afla mica biserică. Focul – care cuprinsese acoperişul şi peretele din spate al bisericii – a fost împiedicat să se întindă, iar, în cele din urmă, a fost stins. Câteva secunde mai târziu, furtuna s-a potolit, lăsând totul în urmă ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

„Toată lumea crede că Dumnezeu a salvat biserica, a mai spus Nadi. De altfel, nu există nicio altă explicaţie care să ne satisfacă.”

10.12. Stafia incendiilor

Fotografia unei stafii a fost făcută de un fotograf amator, Tony O'Rahilly, la lumina puternicului incendiu care a distrus primăria din Wem, Shropshire, Anglia, în luna noiembrie a anului 1995. Ea a fost făcută din stradă, cu lentile de 200 mm, şi pare să arate o fată stând în pragul uşii de incendiu a primăriei, uşă ce dă în Noble Street. O'Rahilly a spus că nu a văzut silueta până când a developat filmul, pe 4 martie 1996. Se presupune că silueta este stafia fetei care a provocat marele incendiu din Wem care, în 1677, a distrus practic orăşelul. Tony Adams, fotoreporter la *Shropshire Star,* a examinat negativele, şi nu a găsit nicio probă de trucaj. Înainte ca filmul să fie developat, oamenii de serviciu din primărie au povestit că au văzut silueta unei stafii ieşind dintr-un nor de ceaţă. Consilierii oraşului s-au gândit să cheme la faţa locului specialiştii în fenomene paranormale.

10.13. Spiritul unui bătrân ucis incendiază o cafenea

În luna aprilie 1993, pompierii au fost alertaţi de un incendiu la Same Yet Inn, Simister Lane, Prestwich, în apropiere de Manchester, Marea Britanie. Cafeneaua, veche de aproape 268 de ani, a ars aproape în întregime, un singur perete rămânând în mod inexplicabil neatins de flăcări. Kevin şi Jacqueline Fallon, cei ce stăpânesc cafeneaua de aproape zece ani, dau acum vina pe o… „fantomă".

„Când am venit de dimineaţă am găsit dezastrul", afirmă doamna Fallon. „Încăperea părea să fi ars mocnit, însă, când am atins pereţii, am constatat că erau reci. Unul singur era total neatins. Este peretele pe care am găsit conturul unui bărbat atunci când am curăţat tapetul cel

vechi pentru a-l înlocui. Aflasem, de câtva timp, că localul era bântuit. Chiar eu am văzut fantoma o dată, la 4.30 dimineaţa. La început, am simţit o prezenţă, apoi am văzut un bărbat care avea în jur de 60 de ani, cu o barbă şi o înfăţişare robustă.

În urmă cu doi ani, o ghicitoare a intrat în cafenea. După ce a plecat, masa şi scaunul pe care a stat au ars până s-au făcut cenuşă, dar cuţitul, furculiţa şi borcanul de piper au fost neatinse. Am avut, de asemenea, clienţi care au spus că au auzit zgomote şi au văzut lucruri mişcându-se fără ca cineva să le atingă. Fantoma a devenit cunoscută în tot oraşul. Casa de bani se deschidea, uneori, fără ca cineva s-o atingă, muzica creştea în volum singură şi oamenii vedeau sticlele căzând de pe raft şi aterizând în picioare."

Legenda locală spune că fantoma ar fi James Heyward, un fermier care a fost prădat şi bătut de hoţi pe când se întorcea de la târgul de vite, în 1843. În cădere, un spin i-a străpuns gâtul; bătrânul a sângerat până a murit.

10.14. Strigătul din flăcări

Casa lui Alec Windon, din Stratworth, statul Texas, era o construcţie stranie, austeră, cenuşie, dar solidă ca o cetate antică. Era izolată de toate celelalte locuinţe. Lumea nu-l suporta pe văduvul Windon, pentru că, în urmă cu 20 de ani, se însurase cu un diavol de femeie, Angela Beatsberg, care terorizase cartierul cu crizele ei de nervi, răutăţile şi minciunile pe care le spunea tuturor. Fusese o intrigantă notorie, care făcuse mult rău. Dacă blestema Angela, răul se prindea de oameni imediat şi ghinionul îi urmărea toată viaţa. Când a murit, n-a plâns-o nimeni, în afară de Alec. Fusese prima femeie din viaţa lui şi o adorase. Ştia că are suflet rău, că e o viperă, dar nu conta nimic. Dragostea fusese oarbă. Angela îl prinsese în cursa unui mariaj rapid, folosindu-şi toate armele: trupul superb,

ochii adânci şi malefici, vocea penetrantă, joasă, languroasă.

Femeia murise cu două luni în urmă, iar Alec nu se putea dezmetici. „Măcar să fi ştiut şi eu ce boală avea!” gândea Alec, îngrijorat. Nimeni nu se pronunţase ferm asupra diagnosticului, care fusese stabilit aproape arbitrar: şoc respirator, urmat de stop cardiac. În realitate, Windon ştia că treaba fusese mult mai complicată. Angela murise nebună. Cu două săptămâni înainte de deces, se schimbase total: ochii i se înroşiseră şi i se adânciseră în orbite, vocea i se îngroşase, degetele ei deveniseră brusc osoase şi sinistre, unghiile i se încovoiaseră, slăbise, pielea i se înnegrise, dinţii i se lungiseră. Altfel spus, devenise un fel de diavol! Făcea crize oribile de nervi, urla, îşi smulgea părul, blestema şi plângea ore în şir. Pentru că psihiatrii nu puteau să se pronunţe asupra simptomelor, moartea ei a fost o eliberare pentru aceştia.

În seara în care a început oroarea, Alex era singur în toată casa. Se plimba abătut prin cele opt camere, nereuşind să-şi găsească locul. La un moment dat, a auzit un urlet lung, înspăimântător, de femeie. Nu, nu i se părea, cineva strigase, ba chiar pe undeva pe aproape. Sunetul fusese penetrant şi şocant. După câteva secunde de derută, Alex a fost zguduit din nou: urletul s-a repetat, de data aceasta mai intens, mai chinuit. Bărbatul a constatat cu groază că vocea venea dinspre sobă. „Nu pot să cred că arde cineva în soba mea!” Dar Windon n-a mai apucat să-şi ducă gândul până la capăt, pentru că al treilea urlet i-a produs o revelaţie înfiorătoare: era glasul Angelei. Angela „ardea”, era torturată, cerea ajutor, se întâmpla ceva! Înnebunit, a alergat lângă sobă, a deschis uşiţa şi a privit flăcările. De data aceasta, vocea s-a auzit clar: „Windon, scoate-mă din iad”. Bărbatul a leşinat. Simţea că va lua şi el foc…

Când s-a trezit, în jurul patului lui se văitau două mătuşi prăpăstioase. Medicul îl privea cu curiozitate. „Am.

am auzit-o pe Angela! În soba mea arde iadul! E o parte din iad în soba mea!” a murmurat el, după care a adormit. S-a făcut bine abia peste 10 zile de febră. Tocmai se simţea refăcut. Începuse să creadă că, într-adevăr, delirase. După masa de prânz, a primit un plic. Nu era semnat. Când l-a desfăcut şi a citit biletul, a încremenit. Scria clar: „Spune-i că numai Dumnezeu o poate scoate de acolo. Să nu te mai roage s-o ajuţi! Are multe păcate. Trebuie să le ispăşească.”

Windon era năucit. A arătat scrisoarea poliţiei. S-au petrecut fenomene ciudate: nu se puteau face cnpii după acel bilet. Varianta copiatorului automat era o foaie albă! Pelicula foto nu înregistra nici ea scrisul. Compoziţia cernelii nu a fost stabilită exact niciodată, era total necunoscută chimiştilor. Într-o zi, când s-a întors acasă, a simţit din nou nevoia să aprindă focul în sobă. Era frig. Din ziua aceea de groază, când auzise urletele, preferase să tremure decât să mai vadă focul arzând. Şi totuşi, acum nu mai putea răbda. Era prea răcoare. Când a deschis uşiţa a îngheţat de spaimă: în cenuşă era scheletul unei mâini. Oasele erau pe jumătate înnegrite de flăcări. Arseseră parţial. Pe unul dintre resturile de degete lucea o verighetă pe care, cu mâini tremurătoare, Alec a luat-o şi a privit-o. Pe interior era gravat: „Iubitei mele, Angela, de la Alec,

16 martie 1968".

10.15. Un ciudat caz criminalistic

Unul dintre cele mai ciudate cazuri criminalistice ale vremurilor moderne a fost judecat în decembrie 1983, în Livorno, Italia, şi, deşi nu existau decât dovezi circumstanţiale, Carole Compton, o scoţiană de 21 de ani, a fost condamnată pentru incendiere şi tentativă de crimă. Deşi a insistat tot timpul procesului (în care ea era ţinută

într-o cuşcă în sala de judecată) că nu ea era de vină pentru cele cinci incendii misterioase care izbucniseră în scurtul timp în care lucrase ca dădacă pentru două familii italiene, a fost găsită vinovată de incendiere criminală şi tentativă de incendiere. Acuzarea de tentativă de omor asupra lui Agnese, o fetiţă de trei ani de care avea grijă, a fost respinsă. Cum deja stătuse în închisoare în Italia timp de 17 luni aşteptând procesul, sentinţa de 30 de luni pe care a primit-o a fost suspendată şi ea a fost deportată.

După ce a revent în Scoţia, s-a aşezat la casa ei, s-a măritat şi a avut proprii ei copii.

După mai mulţi ani, şi-a amintit evenimentele de coşmar care au dus la numirea ei „la strega" – vrăjitoarea – şi faptul că fusese acuzată că era o piromană care deoache – într-o ţară europeană, modernă.

Superstiţie absurdă? Acest caz este cu adevărat misterios. Popularitatea de care s-a bucurat în mass-media romanul lui Stephen King, *Firestarter,* care era, pe vremea aceea, un bestseller în Italia, a atras atenţia autorităţilor, ca şi scriitorului englez, Guy Lyon Playfair, şi dr. Hans Bender de la Institutul pentru Cercetări Paranormale din Freiburg, Germania, asupra fenomenelor de poltergeist. După părerea lor, Carole era, fără îndoială, legată de acele incendii, deşi fizic nu le declanşase ea şi nici nu fusese conştientă că ar fi avut vreo legătură cu ele.

Aceasta nu este o povestire tipică de blestem. Dacă a existat vreun blestem, Carole a fost victima acestuia şi poate că sursa se află în propriile ei emoţii confuze, nefericite şi turbulente.

Deci, ce s-a întâmplat? Povestirea prezentată aici se bazează pe relatările ei, înregistrate de scriitorul Gerald Cole.

Mediul lui Carole Compton era nesigur. Născută în Ayr, în sud-vestul Scoţiei, dintr-o mamă catolică şi un tată irlandez protestant, care obişnuia să bea mult, ea a crescut în mijlocul unor nesfârşite controverse religioase. Avea

nouă ani când mama ei a divorţat şi a avut o cădere nervoasă; 11 ani, când mama ei s-a mutat la Aberdeen, agitatul oraş scoţian aflat pe coasta de nord-est. S-a pregătit să fie coafeză, dar, negăsind de lucru în Ayr, până la urmă, Carole şi-a părăsit prietenii şi familia, ducându-se după mama ei, în Aberdeen, să lucreze la „peşte” – ambalarea peştelui ud în cutii care circulau pe o bandă rulantă. Într-o zi, cureaua de transmisie s-a rupt şi ea, rănită, a ajuns la spital, fericită că nu-şi pierduse piciorul. Acest lucru a convins-o. S-a întors în Ayr, la bunica şi fratele ei mai mic, şi s-a angajat la un centru care se ocupa de oamenii în vârstă, unde aprecia atât munca, cât şi colegii. Într-o noapte, a ieşit să danseze cu prietenii şi, într-un club disco, s-a întâlnit cu un tânăr italian arătos, Marco Vitulano, chelner la faimosul Turnberry Hotel. El a invitat-o să iasă împreună; nu după mult timp, erau nedespărţiţi. Relaţia a rămas stabilă doi ani, dar, la sfârşitul lui 1981, el a fost obligat să se întoarcă în Italia să-şi facă armata. Înainte de a pleca, i-a dat un inel. S-a înţeles că acela fusese un inel de logodnă.

Marco a plecat, lunile au trecut şi, într-o dimineaţă de la începutul primăverii anului 1982, Carole a primit o scrisoare în care el îi cerea să vină în Italia să-i cunoască familia. Încântată, sperând la o viaţă fericită, în ciuda îndoielilor familiei ei şi a incapacităţii de a vorbi italiana, pe 31 mai 1982, pe când avea 20 de ani, Carole a plecat la Roma.

Aici a întâlnit familia lui Marco şi a stat acasă la ei. Iniţial, totul a mers bine. Ea a început să se îndoiască de relaţie abia la Luna Park, un bâlci, când o altă fată a venit la Marco şi i-a zâmbit. El a expediat-o, dar, temându-se, Carole a întrebat-o pe sora lui Marco, Marguerite, cine era acea fată. Marguerite i-a spus că era fosta prietenă a lui Marco, cu care toţi crezuseră că se va însura. Carole, care nu ştiuse nimic despre acestea, s-a simţit ameninţată.

Când permisia lui Marco s-a terminat, Carole a ştiut

că nu mai putea rămâne cu părinţii lui. S-a înregistrat la o agenţie de baby-sitting şi a fost, nu după mult timp, angajată să aibă grijă de un băieţel de doi ani, într-o casă aflată pe Via Margutta, într-unul dintre cele mai elegante cartiere ale Romei. Copilul, Emanuele, era fiul Emanuelei Ricci, o femeie bogată şi sofisticată, care părea generoasă şi amabilă.

A început slujba pe 14 iunie, la doar două săptămâni de la sosirea sa în Italia. Emanuela, care se părea că nu era măritată, avea mai mulţi amanţi şi ieşea mult din casă, dar lui Carole îi plăcea locul şi îl simpatiza pe Emanuele. La început, cum Marco o vizita des, toate erau în regulă. Singura parte a slujbei care nu-i plăcea era faptul că trebuia să hrănească pisicile vagabonde care se învârteau pe lângă casă; îi spusese deja lui Vitulano că nu putea suferi pisicile.

Într-o zi, trecând prin bucătărie, a auzit un zgomot puternic în spatele ei. Un tablou religios căzuse pe jos şi se spărsese. Ea s-a gândit că-l atinsese accidental, dar servitoarea siciliană, Rosa, credea altceva. A pus-o pe Carole să-şi facă cruce şi să spună o rugăciune. Lui Carole i s-a părut o aiureală, dar, ca s-o facă fericită pe Rosa, a acceptat.

Un timp nu s-a mai gândit la acel incident. Apoi, într-o noapte, a fost cuprinsă de nişte dureri cumplite. Era o criză de apendicită. Emanuela i-a plătit nota la spital. În timpul convalescenţei, Carole a continuat să aibă grijă de Emanuele. Ea şi cu Marco se plimbau cu băiatul în Grădinile Borghese, unde doamnele în vârstă le zâmbeau de parcă băiatul ar fi fost al lor. Carole se întreba cât va dura până ea şi Marco se vor căsători şi vor avea propriii lor copii. Atunci au început necazurile.

Era vară, iar cei bogaţi au părăsit oraşul, plecând în vacanţă. Într-o zi, Emanuela a spus că pleca la Paris şi că fratele ei, Enrico, îi va duce pe Carole şi pe Emanuele în Ortisei, în Alto Adige, Alpii italieni, să stea cu familia ei,

Ricci, „pentru câteva săptămâni”. Carole n-a fost prea încântată. Însemna să fie departe de Marco şi complet singură într-o casă de străini care nu ştiau englezeşte.

Din cauză că tatăl Emanuelei era bolnav, fusese angajată o soră medicală din Mauritania să aibă grijă de el. Cu părul lung până la brâu, Nicole i se părea extraordinar de fermecătoare lui Carole. Cel puţin, Nicole, care era cu zece ani mai mare ca ea, ştia englezeşte. Carole a încercat să se aranjeze împreună cu Emanuele, Nicole şi tatăl Emanuelei pe Via Meisules, numărul 10, o vilă cu patru etaje, aflată pe unul dintre dealurile situate deasupra frumosului sat Ortisei.

Nicole era o companie plăcută. Dar, după două săptămâni nu venea niciun semn al întoarcerii Emanuelei şi nimeni nu ştia când Carole şi Emanuele urmau să revină la Roma şi la Marco. În seara zilei de 11 iulie, pe când bătrânul urmărea Cupa Mondială la fotbal, un meci între Germania şi Italia, Carole a plecat la plimbare cu Nicole şi Emanuele. La întoarcere, au văzut fum ieşind de la o fereastră aflată la etajul al doilea. Dând buzna în casă, l-au găsit pe domnul Ricci cu ochii lipiţi de televizor, fără să aibă habar de fumul care umpluse scările. Când şi-a dat seama ce se întâmplă, a urcat scările, îngrijorat. Carole l-a urmat prin fum, dar, când au deschis uşa dormitorului, s-au dat repede înapoi din cauza căldurii cumplite. Ea a văzut un scaun şi un dulap în flăcări. S-a auzit o sirenă şi au apărut şi pompierii, iar bătrânul s-a lăsat, în sfârşit, convins să iasă.

N-a fost nimeni rănit, dar primul etaj al casei era distrus. Cauza focului nu se cunoştea. Pompierii bănuiau o defecţiune la instalaţia electrică: fusese de curând un accident similar la casa vecină.

Acesta a fost doar începutul.

Carole, bătrânul şi Emanuele s-au mutat într-un apartament – de fapt, o mansardă aflată deasupra magazinului din Ortisei. Luni, Enrico şi mama lui s-au

întors din Roma, supăraţi din cauza incidentului şi îngrijoraţi pentru bătrân. În dimineaţa următoare, când era încă pe jumătate adormită, Carole a auzit-o pe doamna Ricci strigând că îi miroase a ars. Dând buzna în camera în care stăteau Carole, Emanuele şi Nicole, a descoperit, într-un coş de gunoi aflat sub chiuvetă, un pachet de hârtie care fumega. Uitându-se urât la Carole, le-a acuzat că una dintre ele fuma. Carole a spus că nu fumează. (În relatarea ei, Carole uită să explice de ce nici ea, nici Nicole n-au simţit nimic, chiar dacă erau pe jumătate adormite).

În acea după-amiază, Emanuela a sunat din Paris. A răspuns doamna Ricci. Carole şi-a auzit numele pomenit de câteva ori. Apoi a fost chemată la telefon iar Emanuela i-a spus că mai rămâne la Paris până în septembrie. Încă două luni fără Marco! Doamna Ricci i-a luat telefonul, dar Carole a reuşit s-o audă pe Emanuela explicându-i că focul fusese doar o coincidenţă sau un accident nefericit.

A doua zi dimineaţă, bunicii au ieşit cu Nicole, lăsând-o pe Carole în casă împreună cu Emanuele şi Enrico. Ea spune că se juca cu băiatul când l-a auzit pe Enrico strigând: „Al fuoco! Carole! Foc! Foc!". Ieşind în fugă din cameră, l-a văzut pe Enrico dând buzna, învelit doar cu un prosop. Din camera doamnei Ricci ieşea fum. A văzut patul în flăcări. Cu Emanuele în siguranţă pe verandă, ea şi Enrico au stins focul. În urma incendiului a mai rămas o gaură înnegrită în saltea şi bucăţele umede de ziare şi reviste prin tot dormitorul.

„Non senti l'odore del fumo?" – a întrebat Enrico. – Nu simţi mirosul fumului? Carole a răspuns că nu. Apoi a simţit că toţi se purtau cu ea cu mănuşi. În acea seară, Emanuela a sunat iar şi, deşi părea prietenoasă, a sugerat să se întoarcă la Roma să stea cu părinţii lui Marco, în timp ce apartamentul era aranjat. Dându-şi seama că toţi o bănuiau că este piromană, s-a întors la Roma, supărată.

Dar, partea cea mai rea abia acum urma.

Părinţii lui Marco au reprimit-o, aparent bucuroşi. Ea

spera că-şi va recăpăta slujba la Emanuela, nu înainte de septembrie. Marco, întors într-o permisie de zece zile, a insistat ca ea să-şi găsească alt serviciu, spunându-i că nu era loc în apartamentul părinţilor lui şi că nu avea rost să aştepte până în septembrie.

Mai vrei să te însori cu mine? – l-a întrebat ea. El a ezitat, i-a spus că mai au destul timp, de ce se grăbea? Deşi îşi dorea să se întoarcă în Scoţia, Carole n-a spus nimic. A sunat-o pe Emanuela, comunicându-i că trebuie să caute ceva de lucru. Emanuela i-a urat mult noroc. Marguerite, sora lui Marco, a recomandat-o unei agenţii de guvernante. În relatarea sa, Carole nu spune dacă această agenţie aflase ce se petrecuse în Ortisei.

Nu după mult timp, o doamnă, Daniela Tonti, a contactat agenţia. Ea şi soţul ei, Luigi – al cărui nume de familie era Cecchini – aveau nevoie de o bonă pentru fetiţa lor de trei ani, Agnese, începând de la sfârşitul lui iulie. Mai puţin strălucitoare şi nu la fel de bogată ca Emanuela, Daniela, care vorbea bine englezeşte şi părea prietenoasă, i-a spus că ea şi Luigi lucrau la televiziune. După un interviu în apartamentul familiei Vitulano, Carole a primit slujba. Trebuia s-o înveţe pe Agnese englezeşte.

Daniela dorea mult s-o ducă pe Agnese la mare cât mai curând posibil. Aşa că, sâmbătă, 31 iulie, Carole a fost dusă pe insula Elba, pe coasta de nord-vest a Italiei. Aici, în populara staţiune turistică, Napoleon fusese sechestrat pe vremuri, înainte de a evada şi a lupta în ultima sa bătălie, la Waterloo, în 1815.

Carole, Agnese şi Daniela urmau să stea cu părinţii lui Luigi pe Elba, dar Luigi trebuia să se întoarcă la muncă, la Roma, la sfârşitul weekendului.

Ziua era frumoasă, cu cerul albastru şi liniştit, dar Carole era neliniştită. De ce se grăbea oare (după ultima situaţie dezastruoasă) să stea iar cu nişte străini?

Elba avea un peisaj încântător, cu pante montane verzi, abrupte, pe care se întindeau staţiunile turistice.

După ce ocolea mai multe promontorii, drumul ajungea într-o vâlcea, în care se afla un sat ale cărui case erau înşirate pe coastele scăldate în soare ale dealurilor. Casa părinţilor lui Luigi era mică, vopsită în alb şi cu obloanele verzi.

Când a fost prezentată bunicii lui Agnese, Carole a simţit o antipatie bruscă.

— De ce ai adus altă englezoaică? – a bombănit bătrânica, încruntându-se la Carole. De ce nu o italiancă? Carole ştia, deja, suficient italiană ca să înţeleagă mesajul. Bunicul Mario, însă, a ignorat-o. Carole şi-a dat seama că Daniela era stânjenită de comportarea soacrei şi s-a simţit mai singură ca niciodată.

Apoi, Carole a aflat că bunicii Cecchini aveau un dormitor, Daniela, Luigi şi Agnese stăteau în celălalt, iar ea avea un pat pliant în sufragerie. În curând, şi-a dat seama că bunica va fi o problemă. Bombănea când Carole se apropia de ea şi, dacă încerca s-o ajute pe Agnese, n-o lăsa.

Mai târziu, pe plajă, Daniela i-a spus lui Carole că bunicii nu-i plăcuse nici ultima bonă.

— Trebuie să-i dai timp, Carole – i-a spus ea. Mama lui Luigi e de modă veche. Continuând că-i explice legăturile speciale care se creează în Italia între bunici şi nepoţi, Daniela i-a spus că primul ei copil se născuse mort, când s-a auzit un ţipăt. Agnese căzuse în apă. Luigi, care era în apropiere, o scosese imediat, dar venise să întrebe supărat de ce Carole nu avea grijă de copil. Daniela, care fusese aşa de prietenoasă o clipă înainte, şi-a susţinut soţul. Carole şi-a dat seama cât de îngrijoraţi erau din cauza lui Agnese, cel de-al doilea copil al lor. Era din ce în ce mai neliniştită. De ce era acolo? Marco chiar voia să se însoare cu ea? Când îl va mai vedea?

În ziua următoare, pe 1 august, a urmat catastrofa. După prânz, Carole a dus-o pe Agnese în baie s-o spele. În timp ce o urmărea pe fetiţă, uşa băii s-a deschis brusc.

Daniela stătea în uşă, iar din spate se vedea cum din salteaua patului iese fum. Patul nu ardea, dar o parte era scorojită. Toţi ţipau, în timp ce salteaua fumegândă era aruncată afară. Ducând-o pe Agnese în bucătărie, Carole l-a văzut pe Luigi fluturând un pachet de ţigări sub nasul tatălui lui; bătrânul dădea din cap. Deşi şi-a amintit de Ortisei, Carole a crezut că Daniela şi Luigi dădeau vina pe bunici, fumători amândoi.

În ziua următoare, a aflat cât de mult se înşela.

Seara, când Carole intra împreună cu bunica Cecchini în sufragerie, o statuetă a căzut de pe o măsuţă pe podea. Bătrâna a privit-o urât, deşi niciuna dintre ele nu se aflase în apropierea măsuţei. Dimineaţă, Carole a fost trezită de un zgomot puternic. O tavă de argint căzuse de pe masă. Apoi, când îşi făcea patul, o glastră de sticlă a căzut de pe o măsuţă din spatele ei şi s-a spart; Carole a auzit-o pe bunica mormăind „strega”. Mai târziu, a intrat în dormitorul Danielei, unde dormea Agnese, ca să pună câteva lucruri într-un sertar. Daniela şi-a făcut apariţia spumegând şi i-a spus să nu mai intre niciodată în dormitor când Agnese dormea.

Carole s-a dus la toaletă, dar bătrânul era înăuntru. Aşteptând, a auzit un zgomot uşor care i s-a părut că vine fie din sufragerie, fie din dormitorul Danielei. A strigat-o pe Daniela:

— Nu vrei să vii să auzi ceva? Nu i-a răspuns nimeni. Bătrânul a privit-o îmbufnat ieşind din toaletă. Continua să audă zgomotul acela ciudat. I s-a părut că sunt nişte pisici. Întorcându-se în sufragerie, s-a dus să se uite pe geam.

— Daniela, a spus ea, cred că nişte pisici încearcă să intre în casă. Chiar atunci, Daniela şi bătrânul ajunseseră la uşa dormitorului. Bătrânul a deschis-o şi au început să se prelingă afară vălătuci de fum. Marginea patului fumega. Agnese, adormită, se afla în partea cealaltă a patului. Carole, îndreptându-se spre copil, a fost dată la o parte cam brutal de Mario. Daniela şi-a luat copilul;

bătrânul a aruncat salteaua pe geam. Ieşind în urma Danielei din dormitor, Carole a dat peste bunica Cecchini. Mânioasă, aceasta a împins-o, ţipând:

— *E tu! E tu che inizia questi fuochi! E maligna!*

Dându-şi seama că este acuzată că ar fi pornit acele focuri şi că i se spusese că e malefică, Carole a fost scuturată de bătrâna doamnă, care o numea „Strega!" (Vrăjitoare), apoi a gonit-o din casă în curte.

— *Vacca!* – a strigat bătrâna, în timp ce o încuia afară. *Parti da mia casa! Vacca!* În timp ce vecinii se adunau, întrebând ce se întâmplase, ea a încercat să se întoarcă în casă, dar a auzit că era acuzată în public că încercase să omoare copilul, stârnind un foc. S-a închis într-o magazie, dar a fost scoasă de bunic, se pare, speriat ca nu cumva să dea foc şi acolo.

Între timp, fuseseră chemaţi şi carabinierii. Acuzată inclusiv că furase ceasul bunicii, Carole a fost împinsă în baie de Daniela şi bunică şi obligată să de dezbrace. Atât ea, cât şi hainele ei au fost cercetate, dar nu s-a găsit nimic. După aceea, a fost luată de poliţie.

Chinurile ei începuseră. După ce a petrecut o noapte în închisoarea locală, a fost dusă pe continent, cu cătuşe. În Livorno, a fost, însă, în „Carcere Domenicani" (Închisoarea dominicană). A fost ţinută în acea închisoare şi într-o alta, timp de 17 luni, până ce a fost adusă în faţa unui tribunal din Livorno, acuzată de incendiere şi tentativă de crimă.

Aceste întâmplări s-au petrecut în 1982. Dar, dintr-un anumit punct de vedere Carole a fost norocoasă.

Este o ironie faptul că a fost închisă într-o veche mănăstire dominicană. Fondată în 1220 pentru a combate erezia cathară din sudul Franţei, la mănăstire a fost instalată Inchiziţia. După ce catharii au fost distruşi, dominicanii (căutând motive de a-şi asigura supravieţuirea) au lansat vânătoarea de vrăjitoare. Prin toată Europa, din secolul al XIV-lea până la sfârşitul

secolului al XVII-lea, numeroase femei au fost arse de vii, mărturiile că sunt vrăjitoare fiindu-le obţinute prin tortură. Acum, în 1982, Carole Compton s-a trezit şi ea că este acuzată că a încercat să omoare un copil prin vrăji. Cu trei secole înainte, nu ar fi putut decât să spere că va fi strangulată înainte de aprinderea rugului, însă numai dacă s-ar fi căit pentru păcatele ei, reale sau închipuite.

La început, lui Carole i s-a părut că totul este o farsă de coşmar. Sigur că Marco o va scăpa din această nebunie! Dar, când i-a dat telefon, el a anunţat-o că nu vrea să mai ştie de ea. Mutată într-o celulă împreună cu nişte drogate, i s-a spus că sentinţa pentru tentativă de crimă era de la 7 la 21 de ani de închisoare, dar, dacă afirma că este nebună, putea scăpa cu 2 ani. Un avocat italian, Sergio Minervini, cu toate că primise un telefon anonim în care i se spusese că acuzata era malefică şi că nu ar trebui să accepte cazul, a fost de acord să o reprezinte, dar toate speranţele ei s-au spulberat când consulul britanic i-a comunicat că cetăţenii englezi aflaţi în străinătate nu puteau beneficia de ajutor legal. Domnul Minervini, însă, i-a spus să nu se îngrijoreze din cauza banilor. După aceea, a întrebat-o cum explică ea declanşarea a cinci focuri în 23 de zile, prezenţa ei fiind singurul factor comun.

Nu găsea o explicaţie. El i-a mai spus că acuzarea afirma că ea fusese atât de nerăbdătoare să se întoarcă la Roma să-l vadă pe Marco, încât fusese gata să facă orice. Avocatul i-a explicat lui Carole că nu putea să-i blameze pe oameni pentru că erau suspicioşi. La urma-urmei, focurile izbucniseră.

Procesul ajunsese în atenţia mass-media. În Scoţia, se strângeau bani pentru apărarea lui Carole. Mama ei a sosit din Aberdeen s-o vadă, zborul fiindu-i plătit de o agenţie locală de turism. Un avocat scoţian, Lawrence Nisbet, s-a oferit s-o apere gratis. Publicitatea aceasta avea şi părţile ei negative. Într-o zi, domnul Minervini i-a arătat un ziar englezesc în care, alături de poza ei, apărea

titlul: FATA PE CARE EI O NUMESC VRĂJITOARE. Era intimidată de colegele de închisoare. Într-o zi, a găsit pe pat o revistă italiana cu poza ei pe copertă, peste care era scris STREGA, subliniat de câteva ori. Cum examinarea ei psihologică era programată pe 17 septembrie, presa a devenit şi mai sălbatică. Emanuela Ricci, care păruse atât de prietenoasă, afirma acum că, în timpul celui de-al treilea foc în Ortisei, coridorul fusese blocat de flăcări, Enrico fiind prins într-o parte, iar Carole, cu bagajele făcute, de cealaltă parte. Ea mai pretindea că Emanuele, de câte ori era luat în braţe de Carole, striga „Mama, arde!”

Carole a fost găsită sănătoasă şi, cu toate că a dat tot felul de teste la poligraf, magistraţii care se ocupau de cazul ei au refuzat cauţiunea. Mai era nevoie de alte mărturii legate de focurile misterioase. Lawrence Nisbet s-a retras, spunând că făcuse tot ceea ce se putea. În decembrie, Carole a fost mutată la o închisoare din Trento, lângă Bolzano. Deja ştia ceva italieneşte, dar Trento s-a dovedit a fi greu de suportat. Doar vizitele mamei ei, plătite de nişte binevoitori din Scoţia, o mai ajutau să se înveselească. Tatăl ei, deşi era bolnav de cancer, o vizita şi el.

Cazul intrase deja în atenţia parapsihologilor. Doi experţi britanici în supranatural, Guy Lyon Playfair şi dr. Hugh Pincott, s-au oferit să vină pe cheltuiala lor în Italia. Experienţele lui Carole le aminteau de cazurile de poltergeist pe care le investigaseră. Insistând că nu credea aşa ceva şi că nu avea nicio legătură cu incendiile, Carole a fost destul de supărată când domnul Minervini, care deşi era de acord că acuzaţiile de vrăjitorie erau o aiureală, a sugerat o apărare bazată pe fenomene paranormale.

— O să scap dacă admit că sunt vrăjitoare? a protestat Carole.

În Livorno, procesul ei părea la fel de îndepărtat ca şi până atunci. Abia în iulie s-a stabilit termenul – pe la

jumătatea lunii decembrie. Circul media a devenit şi mai dezlănţuit. Pe 19 octombrie, Channel 4 din Marea Britanie a făcut public cazul ca parte a unui serial numit „Viziunile secolului XX”. În program se sugera că ea ar putea să aibă nevoie de o abordare paranormală pentru apărare. Şi mai util, un expert în pirotehnică a demonstrat că ar fi trebuit să fie scăpată de sub observaţie mult mai mult timp decât fusese pentru a declanşa un incendiu la fel de puternic ca cel din patul lui Luigi Cecchini. Între timp, ziarele italiene erau pline de titluri ca „La strega” şi „Incendiaria – piromane scozzese”! *Firestarter* de Stephen King a ajuns în topul bestsellerurilor din Italia. Acest roman, despre incendii provocate prin mijloace paranormale, sugera că, la fel ca în cazul Compton, trei secole de ştiinţă şi raţiune nu au reuşit să alunge credinţele populare în supranatural.

În sala tribunalului din Livorno, Carole a fost închisă într-o cuşcă din oţel. Ziariştii au sărit în faţă. Reporterii îşi întindeau reportofoanele.

— Carole, crezi în vrăjitoare? Carole, ce ai de spus despre vrăjitorii? A fost un adevărat balamuc până ce poliţia nu a dat presa afară.

Ea a fost scoasă din cuşcă şi procesul a început. Martorii au depus mărturie. Teodoro Comploi, şeful pompierilor din Ortisei, a declarat că, în 38 de ani de muncă de pompier, „nu mai văzuse astfel de focuri” şi că „flăcările se deplasaseră în jos. Era foarte ciudat”.

Dr. Hans Bender, un cunoscut parapsiholog german, a fost şi el chemat în boxă, dar avocatul lui Carole a simţit că lucrurile mergeau bine şi că era preferabil, pe cât posibil, să se evite abordările supranaturale. Aşa că mărturia lui Bender nu a fost acceptată. Aproape toate dovezile proveneau de la familiile implicate şi păreau s-o inculpe pe Carole. Emanuela Ricci, strălucitoare ca de obicei, a făcut şi ea câteva comentarii acuzatoare; a spus că fata în casă, Rosa, i-a relatat câteva incidente bizare – boilerul scotea „sunete ciudate” şi „contorul se învârtea

aiurea” când Carole era în apropierea lor. Dar, Emanuela a adăugat:

— Rosa e siciliană şi e foarte superstiţioasă.

Şi mai rău, Nicole, servitoarea mauritană a bunicului lui Ricci, a negat că ar fi fost însoţită de Carole în plimbarea de seară prin Ortisei, pe 11 iulie, când se declanşase primul incendiu. A spus că se plimbase singură şi, la întoarcere, o găsise pe Carole stând în faţa casei incendiate împreună cu Emanuele şi strigând: „Foc! Foc!” A mai declarat că aceasta nu spusese nimănui din casă despre incendiu, nici măcar bătrânului Ricci. Carole şi-a pierdut firea.

— *Bugie, solo bugie!* a strigat ea, ridicându-se. Minciuni, sunt doar minciuni! În ziua următoare, a sosit o telegramă de la un fost angajator al lui Nicole, prin care tribunalul era anunţat că aceasta era o „mincinoasă patologică”.

Un alt expert pirotehnician, profesorul Vitolo Nicole de la Universitatea din Pisa, a declarat că studiase saltelele arse de pe paturile din Elba, inclusiv cea a lui Agnese. Nu găsise nicio urmă de substanţe suspecte, mirosuri sau catalizatori. Saltelele arseseră doar la suprafaţă, în acelaşi loc, iar în interior erau intacte.

— Ambele focuri aveau aceleaşi caracteristici – căldură mare, dar fără flăcări, a spus el. Focul se deplasase mai degrabă în jos decât în sus, ceea ce mi se pare ciudat. Urmele de arsură ar fi putut fi cauzate de un fier de călcat prea încins, dar nu de o brichetă, un chibrit sau vreun alt fel de foc deschis. Fiind de acord cu avocatul lui Carole că nimic nu o lega pe acuzată de incendii, profesorul Nicolo a mai declarat, ca şi Teodoro Comploi înaintea lui, că: „În cei 45 de ani de când fac aceste anchete, nu am mai văzut incendii de acest fel. Ele au fost declanşate de o sursă intensă de căldură, nu de o flacără. Nu pot explica ce le-a cauzat.

Bunicii Cecchini au depus şi ei mărturie, apoi

Daniela, care a spus că şi-a văzut fiica „pe jumătate învăluită în flăcări”. Întrebată dacă la momentul accidentului fetiţa avusese părul la fel de lung, ea a spus că da.

— Şi părul nu a fost atins deloc, deşi a trebuit să vă aplecaţi peste o mare de flăcări ca s-o luaţi?

Daniela a răspuns:

— Da, dar m-am mişcat foarte repede.

Ultima mărturie a fost a predecesoarei ca dădacă în familia Cecchini, o scoţiană, Teresa Hunter. Aceasta a spus că şi ea, la fel ca fata dinaintea ei, fusese muncită din greu şi tratată prost; că inventase o scuză ca să plece după 15 zile şi că nu fusese plătită. Ea bănuia că incendiile fuseseră produse de nişte scurtcircuite şi că, dacă s-ar fi produs în timp ce ea era acolo, era sigură că ar fi fost acuzată, fiind singura străină din casă.

Verdictul a dovedit, însă, că judecătorii credeau afirmaţiile familiilor Ricci şi Cecchini. Carole Compton a fost găsită vinovată la două acuzaţii de incendiere şi una de tentativă de incendiere, dar nu şi tentativă de crimă. Sentinţa de 30 de luni de închisoare a fost suspendată, având în vedere timpul pe care şi-l petrecuse deja închisă. Repatriată imediat, s-a întors în Scoţia, unde s-a măritat şi a avut familia pe care şi-o dorise atât de mult.

Dar, misterul rămăsese. Ce se întâmplase în realitate?

Cel puţin Carole Compton nu fusese arsă pe rug ca vrăjitoare, cum ar fi păţit pe vremuri. Totuşi, din punctul ei de vedere, era destul de rău că stătuse un an şi jumătate în închisoare, înainte de a fi condamnată ca incendiatoare de tribunalul italian, cu toate că nu exista nicio dovadă directă care s-o inculpe şi că experţii afirmaseră că focurile asociate cu ea erau anormale.

Oare fusese condamnată pe nedrept?

Mulţi parapsihologi, printre care şi Guy Lyndon Playfair şi dr. Hans Bender, continuau să afirme că

incendiile respective fuseseră cauzate de fenomene poltergeist.

Ce este un „poltergeist”? Cuvânt german care înseamnă „zgomotos” sau „stafie care zăngăne din lanţuri”, acesta se referă la fenomene tipice, zăngănituri, ciocănituri, mobilă care levitează, obiecte din casă care plutesc, ploi de pietricele sau apă care apare din senin… şi focuri care se aprind singure. Aceste fenomene sunt explicate, de obicei, ca manifestări ale unor perturbări mentale inconştiente, asociate adolescenţilor la pubertate. Fenomenele încetează atunci când problemele emoţionale ce le-au declanşat se rezolvă.

Hans Bender, care a întâlnit-o pe Carole şi a asistat la procesul ei, a studiat peste 60 de cazuri similare. El declară că o combustie paranormală este un simptom bine cunoscut a ceea ce parapsihologii numesc „psihokineză spontană recurentă” (PSR). El spune că victimele PSR, cum ar fi Carole, sunt complet inconştiente de rolul lor în fenomenele înspăimântătoare, care se declanşează în apropierea lor, fenomene produse de tulburări de personalitate induse de stres.

Carole Compton a avut o copilărie nefericită. Părinţii ei, care se certau mereu, au divorţat când ea avea 11 ani. A urmat un bărbat în Italia, iar acesta, până la urmă, a respins-o. A fost singură printre străini, incapabilă să le vorbească limba. Dornică de dragoste şi dorindu-şi o familie a ei, a fost angajată pentru nişte copii ai căror părinţi duceau o viaţă nu tocmai stabilă, care nu aveau încredere în străini şi, într-un caz, foarte superstiţioşi.

Carole nu a pus niciun foc, nu a dorit să facă rău, totuşi, obiectele casnice cădeau pe jos fără niciun motiv în prezenţa ei şi erupeau focuri, de obicei în paturi, adică în locul în care oamenii fac dragoste şi procreează. Nu se poate nega faptul că aceste fenomene aveau loc în jurul ei, dar ne putem îndoi că ea era agentul conştient al acestor întâmplări.

— Nu am mai văzut astfel de focuri, a declarat şeful pompierilor din Ortisei, observând că incendiile pe care le studiase ardeau în jos, nu în sus. Profesorul Nicolo din Pisa a fost de acord.

— În cei 45 de ani de experienţă în acest domeniu, nu am mai văzut astfel de focuri.

În prologul povestirii scrise de Gerald Cole, Guy Lyon Playfair sugerează că astfel de evenimente, ce îşi au obârşia într-o dezordine psihosomatică, nu sunt mai „criminale" decât molipsirea de pojar. Mai mult, după părerea lui, Carole nu ar fi putut să aprindă incendiile singură. Poate că nefericirea ei le-a declanşat, dar frica celorlalţi a contribuit şi ea la declanşarea fenomenului. Toate dovezile existente arată că PSR nu poate fi produs de un singur individ; acestea se dezvoltă numai prin interacţiune de grup, după cum se vede din alte cazuri similare pe care le prezintă Playfair.

În 1978, pompierii au fost chemaţi de şapte ori la apartamentul unui cuplu fără copii din Holloway, Londra, în care obiecte casnice, inclusiv patul, se tot aprindeau, fără nicio cauză aparentă. În plus, luminile se aprindeau şi se stingeau singure, uşile se închideau şi se deschideau, iar cărţile zburau de pe rafturi. La fel ca în cazul lui Carole, un pompier a declarat despre focuri:

— Nu am mai văzut aşa ceva, în timp ce ofiţerul local de prevenire a incendiilor a conchis că:

— Nu există niciun fel de explicaţie, nu avem niciun indiciu despre modul în care au fost declanşate.

În luna august, un an mai târziu, în satul Seron, aflat în Pirinei, în Franţa, nu mai puţin de 98 de focuri au izbucnit în faţa mai multor martori. Se pare că fiecare foc a izbucnit cu un singur punct înnegrit pe un pat sau pe o haină. Doi tineri au fost închişi, judecaţi şi condamnaţi, în ciuda lipsei dovezilor, iar, mai târziu, au fost graţiaţi şi eliberaţi.

Playfair a mai notat şi un alt caz, recent, interesant

pentru că fenomenele au fost înregistrate pe film. Mai întâi prezentat de televiziunea braziliană, filmul arată un foc care începe şi se întinde pe o saltea, fără nicio cauză aparentă. Un preot iezuit aflat în faţa camerei încearcă să explice fenomenul. Binecuvântează familia, o asigură că problema este rezolvată, apoi dispare. De îndată ce preotul pleacă, focul se aprinde iar.

Tot în Brazilia, în 1970, într-o căsuţă din Suzano, au izbucnit 16 focuri fără niciun motiv aparent. Au ars saltele, o canapea, haine şi obiecte de mobilier, inclusiv un garderob. Câteva dintre fenomenele de acest fel au fost văzute iniţial de şeful poliţiei locale şi de expertul lui legist. Poliţistul a descris cum o saltea a început să fumege chiar în faţa ochilor lui, aparent fără să ardă din interior. Expertul legist i-a povestit lui Playfair cum prin casă zburau pietre pe care nu le arunca nimeni.

Un alt caz bine-cunoscut, cercetat de Hans Bender, implica o fată din Germania, Anne-Marie Schaberl. În octombrie 1965, ea şi-a părăsit şcoala din Munchen şi a început să lucreze la biroul din Rosenheim al avocatului Sigmund Adam. Spre sfârşitul anului 1967, sistemele electrice din biroul avocatului au luat-o razna. Spoturile se defectau inexplicabil, apăreau supratensiuni bruşte, iar nota telefonică era absurd de mare. Un dispozitiv montat la telefon pentru a nota fiecare apel arăta până la şase apeluri pe minut pe robot – absolut imposibil, deoarece o înregistrare dura cam 17 secunde. Probabil că releele erau afectate, dar cum? Când a apărut un reporter să investigheze, un bec a căzut şi aproape că l-a lovit. Povestirea lui despre „stafia Rosenheim” l-a alertat pe profesorul Bender şi pe asistentul acestuia; vizitând biroul lui Adam, a văzut plafonierele stingându-se, atunci când Anne-Marie trecea pe sub ele. În curând, a fost clar: supratensiunile surveneau doar când ea era în birou. Când a fost anchetată de Bender, s-a dovedit neîncrezătoare şi agresivă. Mediul familial rural în care crescuse era dificil;

totuşi, ei îi displăcea să stea în oraş, şi, deşi logodită, era nefericită. Când a fost întrebată despre anul petrecut în ghips din cauza unui şold afectat de tuberculoză, a început să se agite. Testată pentru abilităţi paranormale, a arătat abilităţi telepatice. S-a întors la biroul lui Adam: fenomenele inexplicabile au reînceput. A fost concediată şi a primit o altă slujbă: din nou, echipamentele electrice au luat-o razna.

Între timp, logodnicul ei o părăsise. Patron al unui teren de minigolf, îl deranjase faptul că, ori de câte ori intra Anne-Marie, tabloul înregistra scoruri aiurite şi echipamentul de reglaj o lua razna. Şi-a luat o slujbă la o moară; acolo a murit un om într-un accident. Oamenii au început s-o evite. Părăsind şi acea slujbă, Anne-Marie s-a măritat, s-a mutat în afara oraşului şi a făcut trei copii. Activitatea poltergeist a încetat.

Aceste cazuri bine documentate sunt doar vârful aisbergului. Alan Gould, un istoric al cercetărilor psihice, a completat o listă de 500 de cazuri, începând din al şaselea secol d. Hr., în care apar 53 de „efecte incendiare”.

10.16. Familia incendiatoare

„Familia Reenan din golful Plettenberg, Africa de Sud, a fost nevoită să-şi schimbe pentru a doua oară domiciliul din cauza unor incidente ciudate. Conform relatărilor acestei familii, în decursul a trei luni, în jurul lor au izbucnit flăcări de aproximativ 100 de metri. Trăiau în suspans continuu, nu ştiau niciodată când ia foc un covor, o jucărie, o perdea, un scaun sau un pat. „Şi pe cele două Biblii am observat urme de foc – a explicat dna Reenan. „Urmele erau tot mai vizibile şi se extindeau continuu, iar, într-o zi, ambele cărţi au luat foc, deodată”. Aceste fenomene au convins familia că se află sub influenţa unor forţe malefice. Şi preotul metodist, Jacobus van Zyl, a ajuns la această concluzie după ce a fost martorul câtorva

incendii izbucnite în casa Reenan. Poliţia şi toate instituţiile implicate s-au convins că obiectele luau foc fără niciun motiv aparent, iar analizele şi cercetările efectuate au evidenţiat doar faptul că incendiile nu se datorează substanţelor chimice. Cauza incendiilor va rămâne o enigmă pentru totdeauna.

10.17. Aruncătorul uman de flăcări

Benedetto Supino, un băieţel de 10 ani, poate să incendieze obiecte dacă îşi concentrează privirea asupra lor. Benedetto este fiul unui tâmplar şi locuieşte nu departe de Roma, în staţiunea Fonuia. Este un copil retras, deosebit de inteligent, care se simte stânjenit datorită atenţiei care i se acordă. Incendierile neintenţionate au început în 1982, când, în sala de aşteptare de la stomatologie, revista pe care o citea a luat foc. Într-o dimineaţă, s-a trezit cu patul în flăcări; atunci a suferit mult din cauza rănilor şi arsurilor. Toate aceste întâmplări ciudate l-au speriat: „Nici măcar nu-mi trece prin cap să doresc ca un obiect sau altul să ia foc! Dar ce pot să fac?” – a întrebat băiatul.

Cana de plastic din mâna unchiului său, Erasmo, a început să ardă când Benedetto şi-a aţintit privirea asupra acesteia. Pe oriunde mergea, luau foc diferite obiecte, mai mici sau mai mari. Paginile cărţilor pe care le răsfoia luau şi ele foc. Acestui fenomen i se asocia şi o activitate electromagnetică ce caracterizează multe cazuri poltergeist. În casa lui Benedetto, toate echipamentele electronice se stricau şi rămâneau în pană de curent. Când băiatul l-a vizitat pe tatăl său la atelier, utilajele s-au oprit şi unele nici n-au mai pornit, iar întreprinderea a cheltuit mai mult de 3000 de lire sterline pentru reparaţii, până când au descoperit legătura dintre băiat şi disfuncţionalităţi. Conform unor martori, mâna băiatului transpira de fiecare dată când se întâmpla ceva ciudat.

Benedetto a fost consultat de nenumăraţi medici, iar capacităţile sale au atras atenţia unor oameni de ştiinţă. Dr. Giovanni Ballesio, decanul Facultăţii de Medicină din Roma, a spus următoarele: „Denumirea de «băiat electric» nu i se potriveşte; el nu posedă cu nimic mai multă electricitate decât orice alt om”. Unul dintre profesorii Centrului Medical Social Tiroli, Mario Scuncio, a afirmat că băiatul este perfect normal. Dr. Massinea Inardi, un cercetător renumit, a fost de părere că „băiatul este capabil să-şi exercite forţa agresivă într-un mod deosebit asupra obiectelor din jur”. Familia s-a liniştit doar când episcopul Vincenzo Fagiolo a spus că fenomenul nu este dăunător, dar a atras atenţia asupra faptului că nu e bine ca aceste capacităţi ale băiatului să fie privite ca un miracol. Protectorul lui Benedetto, parapsihologul dr. Demetrio Crace, şi-a exprimat speranţa că Benedetto îşi va utiliza energiile supranaturale în interesul vindecării şi al cercetărilor, după ce va învăţa să le ţină în frâu.

10.18. Femeia care incendiază din priviri

O clădire dintr-o localitate balneară din sudul Franţei a fost mistuită de flăcări până la temelii, caz care se întâlneşte, adeseori, şi în practica pompierilor şi în dosarele anchetatorilor. Dar, ceea ce uimeşte e faptul că pricina incendiului e de-a dreptul fenomenală. Incidentul l-a lăsat cu gura căscată până şi pe preşedintele companiei de asigurări. Cercetările au fost făcute de o comisie mixtă, din care a făcut parte şi un specialist în fenomene paranormale. Nu-i de crezut, dar incendiul s-a produs dintr-o privire urâtă. Şi a ars un cafe-bar. Anine Melle (28 ani), proprietara localului, spune că era furioasă şi, deodată, totul în jurul ei s-a aprins, începând să ardă. „Eu n-am observat, declară Anine, că în mânia mea sa încins atmosfera, în adevăratul sens al cuvântului”. Iar soţul ei, Dominique, declară că, atunci când soţia lui e furioasă, pe

el îl apucă căldurile. Până la foc, credea că e numai o impresie, acum e convins. Madam Anine recunoaşte că e foarte geloasă şi îi face „muzicuţă” mereu soţului, şi el tânăr (30 ani). În acea dimineaţă, cearta s-a declanşat de la o tipă blondă cu care el ar fi flirtat. S-au certat soţii în birou, la etajul doi, spiritele s-au încins şi… gata incendiul.

Iniţial s-a presupus că patronii au provocat focul ca să încaseze poliţa de asigurare, dar în apărarea lor s-a aflat reputaţia de oameni serioşi şi cinstiţi, şi, nu în ultimul rând, neseriozitatea justificării unui incendiu dezastruos. Cum îi puteai face să creadă pe oameni că un incendiu poate avea o explicaţie atât de fantastică?

„Ancheta a intrat într-un punct mort, împotmolindu-se, declară Jacques Berjat, specialist în fenomene paranormale. Eu şi colegii mei suntem înclinaţi să dăm crezare soţilor Melle, în timp ce poliţia şi societatea de asigurări cereau confirmarea. Iar Anine, cât nu s-a străduit biata de ea, n-a mai putut repeta isprava, să aprindă un foc din privire”. Mai târziu, funcţionarii de la asigurări au dobândit o dovadă concretă. Ei i-au anunţat pe soţii Melle, păgubaşii care-şi pierduseră averea în dezastru, că nu vor primi niciun ban, întrucât focul s-a produs din vina lor. Anine s-a înfuriat rău de tot, devenind atât de furioasă încât hârtiile aflate pe biroul societăţii de asigurări s-au aprins, transformându-se în cenuşă.

Talentele incendiare periculoase ale lui Anine au demonstrat suficient că incendiul n-a fost provocat intenţionat, nici nu s-a produs din vreo neglijenţă, ci s-a datorat „focului”… scos pe gură şi nări de stăpâna barului.

Noua poliţă de asigurare încheiată a prevăzut, însă, o nouă clauză: în caz de repetare a incendiului din aceeaşi cauză, societatea nu va mai plăti despăgubiri.

Anine a promis că-şi va reprima, pe viitor, emoţiile, iar, în cazul în care nu-şi va putea stăpâni furia, va ieşi în stradă, unde nu e risc să aprindă ceva.

Soţul însă, prevăzător, a cumpărat o duzină de

extinctoare, punând două şi în dormitor. Pentru orice eventualitate... Dacă se supără Anine, când nu e satisfăcută? Şi-şi varsă focul?...

10.19. Ergotismul – o boală bizară

Ţipete frenetice de nebunie umplu aerul. Un bărbat a sărit de la fereastra locuinţei sale, ţipând îngrozit că este un avion în flăcări. O femeie s-a aruncat de la etajul trei al spitalului în care era internată pentru a scăpa de flăcările ce o înghiţeau.

Pe măsură ce această ciudată boală se răspândea în micuţul oraş francez, Pont-St. Esprit, tot mai mulţi oameni încercau să-şi pună capăt zilelor. Unul dintre ei, de pildă, marinar pe un şlep, a început să ţipe: „Mi-a luat capul foc! Am şerpi în burtă!" Era anul 1951 – data celei mai recente izbucniri din timpurile moderne a oribilei boli numite ergotism. Victimele acestei boli suferă convulsii chinuitoare, halucinaţii, arsuri severe la stomac şi au uneori senzaţia că ard de vii. Multe persoane afectate orbesc sau înnebunesc. Mulţi chiar mor. Nu există niciun remediu al bolii.

În unele cazuri, se formează cangrene care devin atât de severe, încât braţul sau piciorul în cauză cade pur şi simplu. Boala este provocată de o ciupercă otrăvitoare numită ergot, care, în anumite condiţii, infestează culturile de grâu şi secară. Grânele transformate în făină şi apoi în pâine fac ca mii de oameni să cadă victime ale ergotismului. În Evul Mediu, au existat epidemii de ergotism, iar, în secolul al XVIII-lea, au avut loc izbucniri ale bolii în Europa. Oraşe întregi au suferit adevărate agonii.

Boala este cunoscută în special sub numele de „Focul Sfântului Anton", pentru că cei ce se roagă lui cred că aceasta este singura cale de a obţine alinarea durerilor cauzate de arsurile imaginare. În vremurile noastre,

metodele moderne de preparare a pâinii au nimicit ergotismul, scăpând lumea de una dintre cele mai periculoase boli. Şi, în ciuda faptului că, în trecut, ciuperca ergot făcea adevărate ravagii, astăzi ea şi-a găsit un loc în medicina modernă. Un derivat al acesteia, ergotamina, este folosită după naştere pentru prevenirea hemoragiilor.

Ergotamina, împreună cu un alt medicament făcut tot din aceeaşi ciupercă, methysergidul, este, de asemenea, utilizată în tratarea durerilor de cap severe.

În 1943, un om de ştiinţă a înghiţit, în mod accidental, o altă substanţă chimică provenită din ergot şi a început să aibă halucinaţii. În acest fel, a descoperit cel mai puternic drog cunoscut vreodată, cu o puternică acţiune asupra sistemului nervos: Acidul Lysergic Diethylamida, pe scurt, LSD.

10.20. Creierul care scotea fum

Rockhampton, Australia – Barney Donaldson, remarcabilul om al cărui creier fumega pur şi simplu atunci când gândea intens, a murit în mod tragic la vârsta de 42 de ani. Medicii spun că prosperul om de afaceri a suferit grave disfuncţionalităţi ale creierului, din pricina faptului că lucra până noaptea târziu în biroul său de acasă.

„Pavilioanele urechii pacientului s-au blocat şi acest lucru a condus la o acumulare de fum în interiorul craniului”, spune dr. Henry Thomas, neurolog, cel care 1-a tratat pe Donaldson. „Odată ce această presiune a fost creată, creierul domnului Donaldson a fost împins spre craniu, întrerupându-se, astfel, circulaţia sângelui şi oxigenarea.”

Barney Donaldson era unicul om din lume ce suferea de un „sindrom al creierului care arde”. Medicii s-au declarat nedumeriţi de norişorii de fum cu miros dulceag care ieşeau din urechile omului şi niciodată nu au reuşit să

dea o explicaţie plauzibilă acelui fenomen.

„Nu se întâmpla niciodată atunci când pacientul era relaxat – totul era clar legat de o activitate cerebrală intensă”, a mai spus dr. Thomas. „Vaporii păreau rezultatul unei anumite forme de combustie”. Donaldson, căruia afecţiunea sa nu-i provoca nicio durere, avusese această problemă încă din copilărie. Deşi fumul tindea să devină tot mai gros odată cu trecerea anilor; în 1992, starea de sănătate a lui Donaldson părea să fie sub control. „Trebuie să mă păzesc atunci când mă aflu în public, sau când sunt în centrul atenţiei”, spunea el unui reporter. „Trebuie să-mi păstrez mintea golită de orice, adică să nu mă gândesc la nimic serios.”

Donaldson s-a bucurat de succes în activitatea de inginer pe care a avut-o şi, ca o ironie a sorţii, această activitate a fost cauza morţii sale.

„Tata era supus unui mare stres încercând să ne vadă pe toţi cu liceul terminat. Lucra la şase proiecte odată şi asta nu era uşor pentru el”, spune fiul cel mai mare al lui Donaldson, David, în vârstă de 21 de ani.

„Când intrai în biroul lui, încăperea era plină de fum, iar el de-abia se mai vedea.”

Oamenii de ştiinţă studiază rămăşiţele pământeşti ale lui Donaldson pentru a reuşi să înţeleagă cauza acestui bizar sindrom.

10.21. Mersul pe jăratic

Acest fenomen paranormal este recunoscut şi practicat de mii de ani în diverse culturi, dar îşi păstrează o semnificaţie religioasă, probabil, de purificare. Mersul pe foc („fire walking”) este menţionat în cărţile sacre ale omenirii: în Biblie (Cartea lui Daniel), în Vedele hinduşilor, în manuscrisele rămase de la scriitorii romani, Vergiliu şi Strabon.

Diverşi călători au menţionat mersul pe jăratic în cele

mai diverse locuri din lume: Tibet, India, Singapore, America de Sud, Japonia, Noua Zeelandă, Insula Mauritius, Mongolia, Grecia şi Bulgaria.

Cel mai vechi caz de rezistenţă la ardere este cel menţionat în Biblie (Daniel, III). Trei supuşi ai lui Nabucodonosor au fost aruncaţi în mijlocul unui cuptor încins, ca pedeapsă pentru nesupunerea lor: „Şi, adunându-se satrapii, dregătorii cei mai mari, cârmuitorii şi sfetnicii regelui, au văzut că focul nu pricinuise nicio vătămare trupului acestor oameni, că nici perii capului nu se pârliseră şi că hainele lor erau neschimbate şi că nici măcar nu miroseau a foc”. Dacă ar fi fost singulară, această relatare n-ar fi fost privită decât ca una dintre miracolele biblice, însă, câteva secole mai târziu, Platon şi Vergiliu au evocat, la rândul lor, oameni ce puteau trece prin flăcări fără să se ardă.

În Evul Mediu, imunitatea la foc a început să fie privită ca un dar divin. Ceva mai târziu, s-a ajuns să se considere că, de vreme ce Judecata Domnului se face prin foc, Inchiziţia însăşi putea verifica şi despărţi ereticii de credincioşi arzându-i pe rug. Dacă erau nevinovaţi, atunci ar fi trebuit să scape nevătămaţi. În 1062, Episcopul de Florenţa era acuzat de corupţie de către Pietro Aldobrandini, considerat de foarte mulţi, la acea vreme, un adevărat sfânt. Pentru tranşarea disputei, a fost aleasă proba focului. Pe o lungime de câţiva metri, s-au aşternut pe pământ cărbuni încinşi. De-o parte şi de cealaltă a culoarului de foc s-au aprins două ruguri uriaşe. Aldobrandini a traversat culoarul şi flăcările fără ca hainele să i se aprindă; episcopul, care nu a avut curajul să se supună unei asemenea înfiorătoare experienţe, a trebuit să-şi recunoască vinovăţia. În 1215, Consiliul Ecleziastic punea capăt, cel puţin teoretic, acestei practici şi, totuşi, în 1497, reformatorul florentin, Savonarola, acuzat de erezie, a cerut să fie supus Probei Focului pentru a demonstra justeţea convingerilor sale. Inutil efort, căci

abatele a pierit mistuit de flăcări…

În secolul XVII, cronicarul englez, John Evelyn, a dedicat o amplă lucrare unui „mâncător de foc”, Richardson, pe care îl văzuse demonstrându-şi puterile prin saloanele nobilimii epocii: „Sub ochii noştri, a devorat efectiv cărbuni aprinşi, i-a mestecat şi i-a înghiţit. Eu l-am văzut înghiţind acele flăcări!”

La sfârşitul aceluiaşi secol, exploratorii ţinuturilor îndepărtate făceau alte declaraţii incredibile. La întoarcerea din Lumea Nouă, în 1637, Paul Lejune a scris un volum întreg despre aventurile sale în ţinutul indienilor Huron. „Trebuie să mă credeţi, pentru că e vorba de lucruri pe care le-am văzut cu ochii mei”, scrie exploratorul, explicând că indienii Huron vindecau bolnavii tăvălindu-i prin cărbuni încinşi şi că aceştia nu sufereau nicio arsură. Cele mai multe relatări despre imunitatea la foc provin, însă, din Asia: desculţi, yoghinii calcă pe tăciuni aprinşi fără să se ardă şi fără să simtă cea mai mică durere. În 1890, patru englezi, printre care şi un medic, dr. Hocken, încercau ei înşişi această experienţă, în Polinezia: au trecut prin foc. Spre marea lor uimire, nu au simţit atunci decât „înţepături uşoare”. Declaraţiile lor au stârnit controverse printre oamenii de ştiinţă londonezi, iar disputa s-a adâncit odată cu trecerea anilor, cei mai mulţi dintre cercetătorii cazului susţinând că trecerea celor patru prin flăcări fusese prea rapidă şi că nu existase timpul fizic necesar pentru ca trupurile lor să ia foc, sau că, în prealabil, se unseseră cu vreo substanţă necunoscută europenilor care le-a permis să nu se ardă şi să nu simtă durerea.

Mersului pe foc i s-a dat şi o denumire ştiinţifică, „pirobaţie”, fiind subiect de comunicări ştiinţifice sau filme documentare. Prestigioasa revistă americană, *National Geographie,* a dedicat acestui subiect un capitol, în 1963. Mersul pe foc pare să fie legat de simbolurile universale ale focului şi purificării, învingerii fricii, eliberării de sine,

iniţierii în tainele sfinte. Focul a exercitat totdeauna o fascinaţie.

În afara filmelor documentare, cei care doresc să asiste la o ceremonie publică de mers pe jăratic o pot face ducându-se de 21 mai, ziua Sfinţilor Constantin şi Elena în Macedonia (satul Langadhas) sau în satul Kostia din Tracia, Bulgaria. Tradiţia spune că, în 1257, biserica închinată acestor sfinţi a luat foc, iar câţiva credincioşi au trecut prin foc şi au salvat icoanele. Celor care practică pirobaţia li se spune în Balcani „anastenarizi", „cei care suspină"; într-adevăr, când merg pe jăratic, ei scot suspine adânci, probabil legate de producerea unei stări de transă autohipnotică. Pretutindeni, mersul pe jăratic este precedat de pregătiri rituale intense, necesare unei autosugestii puternice şi de lungă durată. O echipă ştiinţifică italiană a filmat atât pregătirile, cât şi spectacolul propriu-zis. Citǎm din raport: cei care merg pe jăraticul încins la 300°C sunt într-un extaz mistic, începe o muzică monotonă, însă, puternic ritmată. Creşterea ritmului coincide cu concentrarea maximă a participanţilor şi cu dansul pe jăratic executat cu un surâs extatic. ... după spectacol, niciunul dintre participanţi nu avea arsuri pe tălpile picioarelor".

La 9 septembrie 1935, Council for Psychical Investigation, sub conducerea cunoscutului investigator al fenomenelor paranormale, Harry Price, a organizat la Londra o demonstraţie în public de mers pe jăratic. Comisia de cercetare era compusă din medici, psihologi, farmacologi şi ziarişti. Indianul Kuda Bux a efectuat demonstraţia. S-a săpat un şanţ de 8 metri lungime, lat de un metru şi adânc de 30 cm, care a fost umplut cu lemne şi cărbune. Indianului i s-au spălat picioarele, iar toată demonstraţia a fost filmată şi fotografiată. Atât înainte, cât şi după demonstraţie, tălpile picioarelor acestuia aveau temperatura de 34 de grade. Cărbunii încinşi aveau la exterior 430 grade, iar în interior 1400 grade (temperatura

de topire a oţelului). După o săptămână, Kuda Bux a repetat aceeaşi demonstraţie, comisia negăsind vreo încercare de înşelăciune. Evoluţia a fost publică. Cea mai interesantă relatare despre mersul pe jăratic a fost publicată de Norma Lee Browning. Împreună cu o echipă de filmare, ziarista americană s-a deplasat în insula Beqa din arhipelagul Fiji, în nordul Australiei. Echipa americană s-a dus în satul Ndakuimbengga şi a întrebat localnicii când va fi un nou dans pe jăratic. Au aflat că localnicii, care dansează pe cărbuni aprinşi, în marea majoritate bărbaţi, păstrează un ritual vechi de sute de ani. Cu patru zile înainte de ceremonie, nu mănâncă nuci de cocos şi nu se ating de femei; soţia lor nu trebuie să fie gravidă. În 1950, unul dintre participanţi şi-a ars picioarele, deoarece nu spusese că soţia era gravidă. Focul a fost aprins la 3.30 a.m., şi, exact la 11.30 a.m., cei 6 participanţi, care stătuseră împreună într-o colibă, au ieşit afară şi s-au plimbat încet pe cărbunii încinşi. Apoi, în acelaşi ritm lent, au mers pe iarba din jur. Ei au stat efectiv pe cărbunii încinşi doar 20 de secunde, suficiente pentru ca un amator să-şi ardă tălpile. Apoi, localnicii, cu ţipete de bucurie, au aruncat în şanţul cu cărbuni carne şi diverse legume, care se acoperă cu pământ. Se dansează, iar carnea se mănâncă de-abia după patru zile de stat pe cărbuni. Echipa americană a examinat tălpile participanţilor şi nu au găsit nicio arsură sau inflamaţie.

După Norma Lee Browning, mersul pe jăratic este real şi efectuat de participanţi care nu sunt în transă hipnotică (ca în alte locuri), ci doar într-un grad înalt de autosugestie. Din cauza formei neregulate a cărbunilor, piciorul nu rămâne mult timp pe acelaşi loc, deci contactul cu suprafaţa încinsă este doar de o secundă. Fenomenul calefacţiei invocat de fizicieni nu se aplică, deoarece umezeala de pe picioare ar fi un factor agravant, permiţând tăciunilor să se lipească de talpă. Nu are loc formarea unui strat protector de vapori de apă, care ar

ajuta piciorul, cum a fost invocat tot de fizicieni.

Nu contează nici îngroşarea tălpii picioarelor şi nici greutatea corporală. Indigenii din insula Beqa execută acest dans cam de 3-5 ori în viaţă şi o fac atât pentru demonstrarea bărbăţiei, cât şi... pentru bani. Este necesară o programare prealabilă de două săptămâni. Totul este credinţa că o poţi face şi că nu îţi este frică. Americanul Tolly Burkan a învăţat tehnica şi secretele mersului pe jăratic de la fachirii indieni. El a organizat în California demonstraţii, în care (pentru o taxă adecvată), învaţă pe doritori să meargă pe tăciunii aprinşi. Nici până la ora actuală nu s-a găsit o explicaţie ştiinţifică satisfăcătoare. În orice caz, posibilitatea mersului pe jăratic cu piciorul gol este o demonstraţie reală a capacităţilor uluitoare ale credinţei şi, implicit, ale minţii omeneşti, sfidând toate legile naturale.

Capacitatea oamenilor de a merge cu piciorul gol pe cărbunii aprinşi a fost asemănată cu demonstraţii similare ale unor mediumuri (Douglas Home) sau ale unor yoghini. Participanţii la mers pe jăratic nu au o pregătire îndelungată, ci doar de câteva zile sau chiar ore. Desigur, yoghinii, după antrenamente îndelungate, pot merge oricând pe cărbuni aprinşi, pot dormi la temperaturi scăzute, pot usca cearşafuri ude cu corpul, dar pot realiza şi alte performanţe incredibile, precum modificarea tensiunii, a respiraţiei sau ritmului cardiac. Încă din timpul experienţelor celebre pe câini ale lui Pavlov, s-a observat că, uneori, câinii pot saliva de... plăcere la electroşoc. Şi la oameni, senzaţiile de durere şi plăcere nu sunt chiar diametral opuse.

Un sportiv în timpul competiţiei se poate lovi, dar nu simte durerea din cauza excitaţiei nervoase. Credincioşii fanatici aflaţi în transă se autoflagelează fără a simţi durerea. Tinerii indigeni din diverse culturi, în cursul iniţierii, sunt supuşi la torturi şi cazne, pe care le suportă în stare de transă. Sacrificiile umane practicate în

antichitate la multe popoare (nubieni, asirieni, azteci, incaşi) erau acceptate de victime probabil drogate. După cum s-a demonstrat în cazul unor yoghini, care au acceptat să fie testaţi în condiţii de laborator (francezul Ben-Ghou-Bay), în cursul transei extatice se eliberează endorfine, cu structură chimică asemănătoare morfinei, care pot da o stare de euforie, în pofida unor demonstraţii dureroase (autoflagelare, perforarea limbii). Prin urmare, în anumite condiţii de extaz, durerea poate fi însoţită de plăcere. Mersul pe jăratic este o experienţă a unor oameni normali, fără o pregătire îndelungată, ci doar subiecţi ai unei autosugestii împinse până la autohipnoză, de mobilizare a resurselor încă necunoscute ale corpului şi minţii umane.

În 2001, compania de fast food, Burger King, sucursala din Anglia, sub iniţiativa lui Robert Kallen, a lansat un mers pe jăratic demonstrativ, pentru „cimentarea prieteniei" dintre angajaţi. Fără o pregătire adecvată, cei 100 de participanţi s-au ars zdravăn şi au fost spitalizaţi. Compania a plătit spitalizarea şi a interzis repetarea acestei demonstraţii.

În luna iulie 2004, cel puţin 28 de neo-zeelandezi au ajuns la spital cu arsuri superficiale căpătate în urma unei încercări de a stabili un record mondial la mersul pe cărbuni încinşi. Ceea ce nu ştiau cei 341 de participanţi era că, pentru doborârea recordului nu conta numărul lor, ci distanţa pe care reuşeau să o parcurgă pe cărbunii încinşi, potrivit reprezentanţilor Cărţii Recordurilor.

Un fapt absolut uluitor şi care a rămas un mister este acela că, la persoanele care pot umbla pe jar, hainele lor rămân intacte în acest timp, deşi temperatura depăşeşte 400°C. La Mysore, uniformele muzicanţilor Maharajahului care, în cadrul unei ceremonii, au călcat pe jar cântând, au rămas neatinse. La fel şi hainele portocalii ale unor călugări budişti care au repetat un astfel de ritual. Este deseori citat şi cazul Sfintei Catherina din Seine care rămânea ore în şir în extaz, întinsă pe plita încinsă a

cuptorului din bucătăria ei, fără ca măcar hainele să-i ia foc.

Totuşi există un caz de ardere a încălţărilor. Aventura doctorului W. T. Brigham, de la British Museum, este şi mai stranie. Se afla pe insula vulcanică Kona într-o perioadă în care vulcanul dădea semne că va deveni activ. Vrăjitorii insulei au organizat atunci mai multe ceremonii pentru a-l „linişti". Printre acestea se afla şi ceremonia „mersului pe foc". Doctorul Brigham a participat şi el la ceremonie însă a refuzat să-şi scoată ghetele. Mare i-a fost surpriza când a constatat că încălţămintea i-a fost arsă în timp ce picioarele i-au rămas intacte!

Şi acum, să urmărim două cazuri, unul privind recordul mondial de mers pe jar, iar al doilea cu implicaţii juridice.

î După ce a exersat din practicile esoterice budiste, francezul Antoine Bagady, de 42 de ani, a stabilit recordul mondial de mers pe jar.

Antoine Bagady, un francez de 42 de ani, este biostatistician la Centrul Naţional de Cercetări Ştiinţifice şi, în acelaşi timp, sportiv cu înalte performanţe. Acest cercetător recunoscut este un fost campion de karate care, actualmente, îi antrenează pe aşii acestui sport.

Prin acţiunile sale, Antoine B. demonstrează că spiritul nostru posedă numeroase puteri ascunse.

Fiind cercetător, el s-a supus la diferite experienţe ştiinţifice în laboratoare cu tehnici sofisticate. Verdictul savanţilor este tranşant: „Antoine Bagady împinge limitele rezistenţei corpului uman dincolo de ceea ce este în mod obişnuit admis".

Dar, să vedem ce mărturiseşte Antoine B. despre secretele sale:

„Totul a început în anul 1983, în Japonia, unde am fost trimis cu echipa naţională de karate. Atunci, maestrul Inamura mi-a dezvăluit practicile budiste ale călugărilor lui «Shugendo». (n.r.: în limba română «Shugendo» se poate

traduce prin «calea puterilor miraculoase»). Adică TAKISHUGYO – purificarea sub cascadă; MISOGI – purificarea într-un bazin cu apă îngheţată; IWATARI – MATSURI – purificarea prin mers cu picioarele goale pe jar.

Fascinat de forţa mentală pe care o degajă aceşti practicanţi, am încercat să îi imit. Am început prin a practica singur mici hoinăreli pe jar, precum cele efectuate în Japonia, şi am crescut de fiecare dată durata afectată „plimbării". Aşa am reuşit, în luna iunie a anului 1989, să stabilesc recordul mondial înregistrat în *Guiness book of records* – 60 de metri de mers pe un pat de jar, la temperatura de 800°C.

În timpul acestor exerciţii, reuşesc să antrenez fenomene în care mentalul şi fizicul sunt intim legate. Astfel, reuşesc să rămân imobil două ore gol în zăpadă, în timp ce un individ «normal» surprins de o avalanşă pe munte sucombă în mai puţin de o jumătate de oră. Situaţia este şi mai dezastruoasă pentru un naufragiat într-o apă îngheţată, în general, el nu supravieţuieşte mai mult de cinci minute.

În aceste cazuri, nu este vorba doar de efectul fizic al frigului. Influenţă covârşitoare au asupra noastră stresul teribil, panica şi doar instinctul singur este cel care supravieţuieşte. Corpul naufragiatului trimite creierului o scrie de informaţii senzoriale, iar creierul le interpretează: «Voi muri!». Se vor declanşa mecanisme biochimice care conduc la o moarte rapidă. Este citat cazul unui om care, din greşeală, a fost închis într-o cameră frigorifică. A doua zi, a fost găsit mort. Dar sistemul de refrigerare nu funcţiona!

Cum am reuşit să rezist? Printr-o stare meditativă potrivită am acceptat mental situaţia. Pentru că am fost pregătit şi îndeajuns de antrenat, mi-am reglat temperatura corpului prin anumite tehnici respiratorii, în special ventrale. Prin exerciţii care mi-au canalizat

concentrarea, am ajuns să nu mă mai gândesc la nimic, nici chiar la ceea ce tocmai simt. Mentalul este cel care are influenţă asupra corpului şi cel care împiedică creierul să îşi piardă cumpătul.

Apariţia frisoanelor marchează momentul în care măsurile de apărare ale corpului încep să cedeze. Cu ajutorul tehnicilor de respirare, întârzii cât mai mult posibil apariţia frisoanelor.

Proba cascadei este, fără îndoială, cea mai teribilă. Este frig (temperatura apei nu depăşeşte 20°C), se aude un zgomot infernal, stropii îţi biciuiesc pielea. Simţi cum te invadează energia nemiloasă a elementelor naturii. Dar, în loc să se lase strivit de această energie, practicantul «Shugendo» va încerca să profite de ea. El contopeşte mental imaginea sa cu cea a elementelor naturii, printr-o serie de «kata» – posturi, mişcări sau exerciţii respiratorii cunoscute de către japonezi din cele mai vechi timpuri.

Mersul pe jar este cel mai spectaculos, dar şi cel mai uşor lucru. Destul de mulţi aşa-zişi «guru» îl folosesc pentru a-şi crea un ascendent faţă de discipolii creduli. Ca să îţi reuşească exerciţiul, trebuie să te foloseşti de o serie întreagă de trucuri legate de legile fizicii. Este adevărat că jarul atinge 800°C în profunzime dar, la suprafaţă sunt doar 50-70°C! Când mergi, momentul în care talpa atinge jarul este extrem de scurt; o jumătate de secundă. Dar, atenţie! Fără o pregătire prealabilă, să nu rişti să practici acest exerciţiu! Te poţi alege cu arsuri foarte grave, dacă nu ştii să îţi domini frica. Secretul constă în mobilizarea atenţiei în altă parte decât asupra fricii şi perceperii suferinţei. Corpul şi creierul uman, adaugă Antoine Bagady, sunt nişte uzine biochimice extraordinare, cu resurse nebănuite. Este ceea ce ştiu de milenii bătrânii maeştri orientali şi ceea ce ştiinţa modernă confirmă.

Adevăratul scop al acestor exerciţii este acela de a şti unde se poate ajunge dacă îţi câştigi stăpânirea de sine. Sau cum îţi poate fi mai bine în propria piele.”

î În fiecare an, călugărul indian Parawana Singh, de 38 de ani, distra miile de turişti din zonă, mergând pe un pat de cărbuni aprinşi, la un templu de lângă casa lui din Kanpur, India. Soţia sa, Chandra, în vârstă de 20 de ani, stătea întotdeauna lângă el pentru a-l sprijini cu zâmbetul său liniştit şi cu cuvintele sale de îmbărbătare, atunci când curajul soţului său părea să scadă.

„Ea era punctul de sprijin al lui Singh, ancora care-i ţinea sub control teama, atunci când cărbunii încinşi păreau că încep să-l înghită”, spune inspectorul Utum Kumar Gupta, de la poliţia din Kanpur. „Însă, după o vreme, femeia şi-a găsit un alt bărbat şi nu a mai fost ca înainte. Ea voia acum să scape de Singh pentru a se putea mărita cu celălalt tip. Planul său de acţiune era diabolic.”

Totul s-a sfârşit luna trecută când Singh a traversat un pat uriaş de cărbuni înroşiţi care fumegau, în faţa unui autocar plin cu turişti japonezi, care îl priveau şi făceau o mulţime de fotografii. Inspectorul Gupta spune că Singh a traversat jumătate din distanţă, apoi s-a speriat. „Credeam că este posibil ca nişte kerosen folosit la aprinderea cărbunilor să-l fi ars. Ca de obicei în astfel de situaţii, el s-a uitat la soţia sa care stătea în apropiere. Chandra i-a zâmbit, însă, de data aceasta, contrar obiceiului său de a-i spune cuvinte de îmbărbătare, i-a şoptit doar un singur cuvânt: ARZI! Singh a ţipat, apoi s-a prăbuşit pe cărbuni. A ars în câteva minute atât de tare, încât nu mai putea fi recunoscut”, declara inspectorul.

Poliţia spune că se fac demersuri pentru a o acuza pe Chandra Singh de crimă, deşi procurorul susţine că obţinerea unei condamnări va fi deosebit de dificilă. „Cum să condamni pe cineva a cărei singură armă a fost numai un cuvânt?” întreabă un avocat. Poliţia, însă, nu a răspuns în niciun fel acestei chestiuni.

10.22. Fulgerele vindecătoare

Reorientând o serie de fenomene fizice cunoscute către interpretări mai complexe, profesorul Bernard Drake, de la National Science Group (California) prezintă, într-un articol publicat de revista *Strange Magazine,* cele mai noi descoperiri pe marginea esenţei şi misterelor fulgerului.

Manifestare fizică cercetată ani la rând, acest fenomen era considerat a fi unul dintre punctele care nu mai trebuie puse în discuţie. Şi totuşi, studiile demonstrează că fulgerele au influenţe uriaşe asupra vieţii pe Terra, iar prezenţa lor este departe de a fi doar una decorativă.

Cele mai puternice trăsnete pot provoca accidente, lucru, de altfel, ştiut. Toată lumea este sfătuită ca, în timpul furtunilor, să nu stea în câmp deschis, să nu atingă (pe cât posibil) obiecte metalice, să nu stea sub stâlpii de înaltă tensiune etc.

Puţini ştiu, însă, că statisticile realizate de către parapsihologii din întreaga lume relevă un aspect cutremurător: cele mai multe şocuri temporale (regresii spontane, viziuni bruşte) sau spaţiale (dedublări – desprinderea involuntară a spiritului de trup) se produc în timpul manifestării fulgerelor.

Dedublările, în special, au devenit frecvente. A existat, firește, o aripă a psihologilor care a contestat orice conexiune dintre fulgere şi dedublări, punând totul pe seama unor „scântei patologice”.

Totuşi, mărturii uluitoare vin să sprijine ideea că, uneori, şocul unul fulger (energia stranie degajată de acel tip unic de lumină) poate arunca spiritul în cealaltă emisferă a globului, într-o fracţiune de secundă. În acest timp, trupul rămâne inert (mort din punct de vedere clinic). Spiritul revine lent, abia la sfârşitul furtunii, când tunetele şi fulgerele scad în intensitate.

Să urmărim câteva cazuri care pledează pentru interferenţa forţei fizice a fulgerului cu forţa psihică

umană, din acest impact născându-se fenomene incredibile, din fericire, unele avantajoase pentru oamenii cu anumite handicapuri:

î La spitalul „St. Andrew” din Millstone, Texas, bolnava Helena Doyle (46 de ani) era internată de 15 ani. De fapt, termenul de „bolnavă” este eufemistic. Helena era considerată „nebună periculoasă, amnezică, irecuperabilă”. Practic, era pierdută. O „moartă vie”. Dar, cum asistenţa socială este un departament foarte vehement în Statele Unite, ea locuia în clinică, pe banii statului, pe termen nelimitat.

În noaptea de 6-7 septembrie 1995, a început o furtună cumplită. Geamurile spitalului se trânteau. Câteva s-au spart. Apa şiroia pe pervazuri, infiltrându-se în saloane. Asistentele nu mai făceau faţă solicitărilor. Bolnavii erau şocaţi de intensitatea tunetelor şi fulgerelor. Dincolo de toate, strigătele isterice ale Helenei înnebuneau personalul medical.

I s-au injectat sedative. Stupoare: pentru prima dată în 15 ani, Helena nu reacţiona la tratament. Medicii erau şocaţi. După câteva ezitări, au mărit doza. Nimic. Nicio reacţie. Erau, cu toţii, speriaţi.

Directorul spitalului a crezut că pacienta intrase în ultima fază a bolii. Dar, când toată lumea aştepta ca Helena să se stingă din viaţă, aceasta şi-a revenit brusc. O însănătoşire spectaculoasă, incredibilă. În clipa în care un fulger foarte puternic a luminat cerul, Helena a ieşit din criză şi, cu palmele pe tâmple, a întrebat, pe un ton liniştit: „Unde sunt?”

Acesta a fost pragul reîntoarcerii. I s-a explicat că avusese un accident, cu 15 ani în urmă. Şi-a amintit, apoi, totul. Tot ceea ce uitase în acest răstimp. A fost solicitată să rememoreze momentul de şoc, în care şi-a revenit. De fiecare dată, ea spunea aceleaşi lucruri:

„Umblam prin tunele negre. Vedeam monştri şi cineva îmi spunea că oamenii sunt răi. Atunci, uram

oamenii şi strigam întruna. Nu ştiam dacă sunt om sau animal. Apoi, brusc, a venit o lumină. Un fulger. Mi-a purificat creierul şi mi-am adus aminte totul. Am revenit. Dumnezeu a trimis acest fulger. Era LUMINA, sursa vieţii în Univers."

Edin Robinson rămăsese orb şi parţial surd în urma unei lovituri la cap cauzată de un accident de circulaţie, în 1971. Situaţia a durat până în 1980, când bătrânul de 62 de ani a fost lovit de un fulger în curtea casei sale din Maine, Portland. Robinson a fost trântit la pământ, unde a rămas în stare de inconştienţă douăzeci de minute. Pantofii cu talpă de cauciuc i-au salvat viaţa. Însă în dimineaţa următoare, a descoperit că-i revenise vederea şi că auzea perfect fără aparatul auditiv, care fusese carbonizat de fulger.

î Un român, orb şi el, a avut parte de o soartă benefică asemănătoare.

„Mi-am pierdut vederea la 21 de ani, când am căzut de pe o scară pe care urcasem ca să fac nişte reparaţii la faţada casei. Scara s-a dezechilibrat brusc şi eu am fost aruncat la sol, unde m-am lovit cu capul de o piatră, de fapt, un bolovan în toată regula. Am leşinat pe loc, iar când m-am trezit nu mai vedeam nimic – orbisem! Medicii au spus atunci că a fost afectat nervul optic şi că nu mai au ce să-mi facă."

Declaraţia aparţine domnului Mircea Constantinescu din Turnu-Severin, care, cu 10 ani în urmă, a orbit complet. Deşi credea că toată viaţa va trăi în întuneric, iată că M.C. a fost vindecat printr-un miracol. „Ceea ce s-a petrecut cu două luni în urmă a fost o minune şi nimeni nu mă va putea convinge vreodată de contrariu. Numai Dumnezeu m-a ajutat să văd din nou lumina soarelui". Astfel, dl Constantinescu relatează că, pe la începutul lunii iunie, s-a deplasat cu maşina unui prieten – un Oltcit – spre Capitală – unde trebuia să stea trei zile. „Când am plecat de acasă, ştiu că mi s-a spus că vremea era senină şi, de

altfel, se simţea şi un început de caniculă. Pe drum, însă, am simţit că se stârneşte un vânt uşor, pentru ca apoi, brusc, să izbucnească furtuna. Cum stăteam liniştit pe bancheta din spate a autoturismului cu geamul deschis şi inhalând aerul umed de la ploaie, am simţit, deodată, o arsură atroce în creştetul capului. Aceasta a fost însoţită de o bubuitură teribilă şi o durere groaznică pe care am simţit-o în ceafă.”

Mult mai târziu, domnul Constantinescu avea să afle ce se petrecuse de fapt. Iată ce declară Radu Sfârlea, şoferul Oltcit-ului şi prietenul domnului Constantinescu: „Conduceam atent pentru că ploaia bătea tare în parbriz şi farurile erau pe faza scurtă. Am văzut în oglinda retrovizoare un fulger puternic care a luminat brusc în dreapta sensului de mers. Apoi un alt fulger – care a luminat tot orizontul – a intrat parcă pe geamul maşinii. Totul a durat – zic eu – câteva miimi de secundă. După care mi-am auzit amicul ţipând de durere”. Şoferul mărturiseşte că, de emoţie, mâinile au început să îi tremure pe volan şi habar n-are cum a reuşit să parcheze la marginea şoselei. „M-am repezit să văd ce se-ntâmplase şi l-am găsit pe Mircea zăcând fără vlagă în maşină. Smucindu-l cu putere de umeri, acesta a deschis ochii mari. Atunci s-a auzit un alt strigăt puternic: Te văd! Te văd! a ţipat M.C.”

Domnul Radu Sfârlea relatează că acel moment impresionant nu o să-l uite niciodată, bunul său prieten părând că înnebunise de atâta fericire. „Mă strângea în braţe ca un apucat şi urla ca un bezmetic. Nu-l interesa că avea o arsură destul de gravă”. Când îşi aminteşte acea clipă, M.C. îşi face cu evlavie cruce şi afirmă că fulgerul care i-a redat vederea a fost o minune divină. „Probabil, Dumnezeu s-a îndurat de suferinţa mea şi mi-a arătat că puterea Lui n-are limite! ”

î James Harris, de 61 ani, a trăit o experienţă similară în timp ce-şi făcea plimbarea de dimineaţă, în Dayton, Kentucky. A fost lovit în cap de un fulger şi aruncat cu faţa

la pământ. Când, după câteva minute, şi-a recăpătat cunoştinţa, a descoperit că micul radio pe care-l purtase sub şapcă era făcut bucăţele, la fel ca şapca. Fulgerul i-a pârlit părul şi i-a rupt maxilarul în două locuri. I-a trecut prin cap, i-a străbătut corpul şi a ieşit prin glezna piciorului stâng, unde are un semn de arsură. În ciuda chinuitoarei experienţe, Harris spune: „Vederea mea e mai bună”.

î Povestea lui Mary Clamser este şi mai interesantă. Femeia în vârstă de 42 de ani, suferind de scleroză multiplă, a putut să meargă pentru prima dată după douăzeci şi trei de ani, în 1994, când casa ei din Oklahoma City a fost lovită de fulger.

Asta s-a întâmplat în timp ce, după un duş, încerca să se aşeze în căruciorul ei de invalidă. Se ţinea de braţele de metal şi avea piciorul susţinut de tije, când a fost străbătută de fulger.

î Vasile Panait, din Râmnicu Vâlcea, este o adevărată minune a naturii. Existenţa lui nu s-a deosebit prin nimic de una absolut banală până în urmă cu câteva luni când, la vârsta de 45 de ani, a devenit cu adevărat celebru.

În acea dimineaţă, o vecină l-a visat pe Sile în flăcări şi a venit la el la poartă să-i spună „să ai grijă cum umbli şi pe unde, că te-am visat rău, maică, se făcea că mergeai pe stradă şi ai luat, deodată, foc şi urlai şi te zbăteai, da’ nimeni nu venea să te ajute…” Vasile Panait a râs de vecină şi şi-a spus în gând că „asta a înnebunit”; doar nu era să creadă în toate tâmpeniile. Ba chiar a comentat amuzat evenimentul împreună cu nevastă-sa.

Dar vecina a avut dreptate. După terminarea serviciului, Sile Panait a ieşit cu colegii „la una mică”. Nimeni nu ştie ce l-a apucat atunci când, după ce s-au golit patru sticle de rom în trei inşi, să se ridice brusc de la masă, râzând zgomotos, să iasă în plină ploaie şi să se învârtă în loc ca un titirez. Colegii de serviciu i-au zis „Intră, dracu’, înapoi în cârciumă, că, ce dracu’! doar n-ai

înnebunit...". Dar nu au apucat să termine, căci o lumină orbitoare, ivită chiar deasupra capului celui care dansa şi juca singur în ploaie, cuprins de o frenezie fără precedent, i-a făcut să amuţească.

La scurt timp, s-a auzit şi bubuitura, atât de puternică încât era cât pe ce să-i asurzească pe toţi cei prezenţi la acea oră în cârciumă. L-au văzut apoi pe Sile Panait întins la pământ; din trupul lui ieşea un fum gros. „Săriţi, bă, l-a lovit fulgeru'!" – a răcnit cineva. Cârciumarul a ieşit afară în fugă, ţinând în mână o lopată, şi a început să arunce în neştire pământ peste cel căzut. Nimeni nu credea că victima va reuşi să supravieţuiască. Dar Sile Panait a avut zile, cum se spune în popor. După circa un sfert de oră, s-a ridicat, a dat la o parte grămada de pământ care-1 acoperea şi s-a uitat în jur: „Ce vă holbaţi aşa la mine? Haideţi înapoi în cârciumă să bem, că era să mor, dracu'". Bineînţeles că a ajuns acasă pe trei cărări şi iar a avut scandal cu nevastă-sa, căreia i-a povestit ce i se întâmplase. Femeia s-a speriat atât de tare, încât a scăpat din mână fierul de călcat încins direct pe braţul drept al bărbatului. „Aoleo, te-am ars..." – a strigat ea terorizată. Dar Vasile Panait i-a mărturisit că nu simţise nimic. A fost prima oară când a putut constata că devenise imun la arsuri. Mai târziu, nevastă-sa l-a surprins de câteva ori lipindu-şi palmele şi chiar obrazul de fierul încins, fără să simtă, pare-se, absolut nimic.

„Simt aşa, ca nişte furnicături plăcute", a mărturisit, ulterior, Vasile unui medic. Toţi cei care l-au consultat s-au arătat uimiţi de faptul că, după ce scăpase ca prin minune cu viaţă atunci când fusese trăsnit, acum devenise imun la tot ce însemna foc sau sursă puternică de căldură. Ca să-şi uimească vecinii, Vasile Panait a început să facă demonstraţii în bucătărie. Aprindea cele două ochiuri ale aragazului şi-şi ţinea mâinile în flăcările albastre oricât de mult timp; pielea nici nu i se încălzea măcar, iar lui experimentul îi provoca o senzaţie agreabilă. Ca să se

amuze, a început să facă demonstraţii în curte, unde făcea un foc mare, după care lua cărbunii aprinşi în mână şi îi strângea, suflând de câteva ori spre ei. Nimeni nu poate explica ce stă la baza acestei rezistenţe uluitoare la foc.

10.23. Combustia spontană

Combustia spontană este unul dintre fenomenele cele mai ciudate existente în natură, la graniţa dintre normal şi paranormal, astfel încât enciclopediile de parapsihologie îl citează doar fragmentar. Fenomenul de combustie spontană nu este menţionat în cărţile sacre ale omenirii; primul caz consemnat în istorie este cel al contesei Cornelia Bandi, care, la 4 aprilie 1731, la vârsta de 62 de ani, se bucura de o sănătate perfectă. A doua zi după o cină cu preotul din Verona, camerista găseşte din contesă doar o parte din craniu şi ambele picioare, un lichid galben, uleios, şi câteva bucăţi de os. Covorul, cearşafurile, care erau inflamabile, nu au ars. Din lipsă de probe, autorităţile au clasat dosarul, considerat inexplicabil. Nefiind cazul unui om oarecare, presa din acel timp a dat amploare acestei ciudăţenii, astfel că scriitorul englez Charles Dickens l-a menţionat în romanul *Bleak House* (Casa umbrelor), publicat în 1853. De-a lungul timpului, autorităţile din Anglia, SUA şi Franţa au înregistrat câteva zeci de cazuri de combustie spontană care au avut loc în secolele XIX şi XX, deci în vremuri când se făceau anchete poliţieneşti, care utilizau metode ştiinţifice, cu înregistrări fotografice şi care beneficiau de investigaţii particulare, reportericeşti.

În 1930, într-o casă modestă din suburbiile Londrei, se descoperea cadavrul unei bătrâne. Ciudăţenia consta tocmai în faptul că Mary Wilkins fusese victima unui incendiu, însă, cum de-i arseseră numai picioarele, braţul drept, o parte din faţă şi părul, fără ca fotoliul în care a fost găsit cadavrul să fi luat foc, sau măcar ghemul de lână

pe care victima îl ţinuse în poală? Fusta bătrânei era parţial carbonizată, însă croşeta şi ghemul scăpaseră absolut neatinse.

Tot în Anglia, în comitatul Sussex, a fost descoperit, ceva mai târziu, cadavrul unei bătrâne a cărei moarte fusese la fel de stranie. Când luase foc, victima era întinsă pe pat, însă, dacă din ea mai rămăseseră doar oasele calcinate, cearşafurile şi perna pe care îşi sprijinise capul erau absolut intacte!

„British Medical Journal” relatează un alt caz la fel de ciudat. Alertată de vecini, poliţia a pătruns în casa unui bătrân care locuia singur. După fumul gros ce ieşea pe lângă tocurile ferestrelor, se presupunea că omului i se făcuse rău şi nu-şi dăduse seama că izbucnise incendiul. În casă, însă, poliţiştii au mai descoperit doar o grămadă piramidală de oase înnegrite de fum şi un craniu, aşezate pe podea, în imediata apropiere a unui scaun. Ţesutul moale al victimei fusese complet ars şi, totuşi o pătură de lână aflată la un metru distanţă nici măcar nu mirosea a ars, darămite să fi luat foc…

Cadavrul unui militar de carieră a fost găsit într-un depozit londonez. Omul părea să fi suferit arsuri uşoare pe suprafaţa corpului, însă, la încheieturi, unde carnea arsese aproape în întregime, ieşeau la iveală oasele calcinate. La autopsie, s-a descoperit că omul avea intestinele carbonizate. Cazul este încă o enigmă, ţinându-se cont de faptul că trupul neînsufleţit fusese găsit sprijinit comod de o grămadă de paie care nici măcar nu fuseseră acoperite de funingine.

Era seara zilei de l iulie a anului 1957. În portul St. Petersburg din Florida, unde locuia Mary Reeser, arşiţa de peste zi nu se domolise, deşi se simţea în aer apropierea furtunii. Pe la ora 9.00 seara, proprietara casei unde locuia doamna Reeser a intrat să-i ureze „noapte bună”. Şi-a găsit chiriaşa într-o rochie de casă, stând într-un fotoliu şi fumând. Avea să fie pentru ultima oară când a fost văzută

în viaţă.

A doua zi dimineaţă, pe la era 8.00, doamna Carpenter, proprietăreasa, care nu mai avusese somn încă din zori din cauza unui miros persistent de ars, a descoperit că micuţa clanţă a uşii de la camera chiriaşei sale frigea. Metalul broaştei părea să se fi topit din cauza căldurii, iar uşa se dovedea imposibil de deschis. După ce a strigat, încercând s-o facă pe Mary Reeser să se trezească, femeia a chemat doi vecini s-o ajute să spargă uşa, cu gândul că se întâmplase ceva grav. După ce au spart uşa, ochilor lor uimiţi li s-a înfăţişat o imagine de coşmar. În centrul încăperii, într-un cerc cu diametrul de 1,20 metri înnegrit de funingine, zăceau câteva arcuri din fostul fotoliu, scheletul metalic al unui lampadar, precum şi părţi din fosta locatară: „O bucăţică de pânză arsă agăţată de un fragment dintr-o coloană vertebrală, craniul, care din cauza flăcărilor şi a temperaturii se micşorase, ajungând de dimensiunile unei mingiuţe, o bucată dintr-un picior încălţat cu un papuc de satin negru şi câteva smocuri de păr carbonizat”. Niciodată combustia spontană nu a acţionat atât de total şi atât de impresionant.

Căldura nu reuşise decât să deformeze firele electrice, să modifice forma unui lighean de plastic şi să îngălbenească frunzele unei plante, fără, însă, ca flăcările să afecteze în vreun fel ghiveciul de lemn sau alte obiecte inflamabile din încăpere. Toate suprafeţele de sticlă erau acoperite de un fel de grăsime gălbuie, urât mirositoare, până la o înălţime de 1,20 metri. Dincolo de această limită, în sus, apartamentul era intact cu excepţia chiriaşei, a lampadarului şi a fotoliului pe care stătuse. De asemenea, peretele din spatele fotoliului şi un teanc de ziare aflate pe podea în imediata sa apropiere scăpaseră neatinse. Căldura ucigaşă pare-se că avusese o formă cilindrică cu diametrul bazei şi înălţimea de 1,20 metri.

Distrugerea aproape totală a trupului doamnei Reeser, faptul că obiectele din jur au scăpat în mare parte

neatinse de flăcări – toate conduc la ideea de combustie spontană. Dar chiar şi în acest caz, e cu neputinţă de găsit o explicaţie pentru neobişnuita reducere a dimensiunilor craniului victimei.

Ancheta a reunit experţi ai FBI-ului, medici, specialişti în incendii şi chiar meteorologi, însă concluziile la care s-a ajuns nu sunt nici pe departe satisfăcătoare. Ideea generală a fost că doamna Reeser adormise în fotoliu cu ţigara aprinsă în mână. De la ţigară îi luaseră foc hainele, flăcările propagându-se spre fotoliu şi lampadar. Totul este contrazis, însă, de datele concrete; astfel, pentru ca oasele să fie transformate în cenuşă, temperatura trebuie să fi ajuns la 1650 de grade Celsius, ceea ce nu s-ar fi întâmplat doar prin arderea hainelor doamnei Reeser sau a fotoliului. Pe de altă parte, un incendiu de amploare care să fi atins o asemenea temperatură ar fi determinat, fără îndoială, arderea întregii case. Nimeni nu a putut găsi vreo explicaţie, detectivul Cass Burgess, unul dintre cei ce au participat la anchetă, declarând în public: „Cazul rămâne deschis. Suntem puşi în imposibilitatea de a găsi o cauză logică a morţii doamnei Reeser.”

Se cunoaşte chiar o zi record, 7 aprilie 1958, în care s-au înregistrat trei astfel de decese în locuri despărţite de sute de kilometri. Primul a avut loc la bordul vasului *Ulrich,* care naviga de-a lungul coastelor Irlandei şi în care cârmaciul a fost găsit doar ca o cenuşă, fără să se declanşeze vreun incendiu. În aceeaşi zi, şoferul unui camion, George Tumer, este găsit sub forma unei grămezi de cenuşă în cabina maşinii răsturnate în şanţ, rezervorul fiind plin cu benzină. Al treilea caz a avut loc în localitatea Nimegue din Olanda; William TenBuick a fost găsit ars în interiorul maşinii răsturnate, care nu a luat foc, deşi rezervorul era plin cu benzină. Se menţionează cazuri şi mai ciudate, în care unii oameni au supravieţuit sau au fost martori:

— la 12 noiembrie 1974, Jack Angel, din Georgia,

SUA se trezeşte din pat cu o arsură gravă pe un braţ, deşi pijamaua şi cearşafurile erau intacte. A trebuit ca braţul să-i fie amputat.

— profesorul Kramer, de la Universitatea din Nashville, în timp ce nota datele meteorologice, a simţit o arsură la un picior din cauza unei flăcări de aproximativ 2 cm, pe care a reuşit să o stingă, rămânând, însă cu o arsură de gradul II, greu de vindecat.

În 1979 şi 1982, au fost înregistrate depoziţii ale unor martori ai combustiei spontane. Astfel, John Wright, din Londra, a observat flăcări ieşind din corpul mamei sale, Vivienne, pe care le-a stins. A doua zi, acest foc a izbucnit din nou şi fiul ei a reuşit să o scape. În ambele ocazii, bătrâna nu dădea semne de durere. În 1982, tot la Londra, Jeannie Saffin, o bolnavă mintal în vârstă de 62 ani, în timp ce stătea în bucătărie, a fost înconjurată brusc de o vâlvătaie de flăcări, fără să ţipe de durere. Soţul şi ginerele au reuşit cu greu să stingă focul care ieşea din trupul ei, fără să afecteze obiectele din jur. Ulterior, a decedat la spital. Jack Stacey, pompier englez, a fost chemat la o casă veche din care ieşea fum. Intrând într-o cameră a văzut că flăcările şi fumul ieşeau din abdomenul unui bărbat.

Într-un alt caz, în raportul poliţiei se menţionează faptul că soţii Kumpel de-abia terminaseră masa, când Connie i-a spus bărbatului său că nu se simte bine şi că „îi ardea pielea”. „Atunci, omul i-a adus o pungă cu gheaţă şi a rugat-o să se aşeze comod în fotoliu”, afirmă unul dintre investigatorii cazului. Crezând-o în siguranţă şi pe cale de a-şi reveni, George Kumpel s-a întors în bucătărie pentru a-şi lua o bere. În acel moment, a simţit miros de ars şi şi-a văzut nevasta arzând ca o torţă vie.

„N-a putut face nimic pentru a o salva. S-a întâmplat în câteva secunde, după care tot ce-a mai rămas din Connie a fost o grămăjoară de cenuşă”, declară acelaşi anchetator. Uimitor, însă, fotoliul şi punga de gheaţă au

rămas întregi, pe ele neexistând nicio urmă de arsură.

Cincinnati, Ohio – Experţii încearcă să înţeleagă ce anume a determinat combustia spontană a unui cadavru, care, ulterior, a aprins casa celui decedat, făcând-o să ardă până în temelii! Pompierii au afirmat că trupul neînsufleţit al lui Alfred Bleigurt, în vârstă de 87 de ani, a izbucnit în flăcări în timp ce familia sa aştepta salvarea. Anchetatorii nu au reuşit să explice acest ciudat fenomen, pe care l-au numit neoficial „un caz de combustie spontană”.

„A avut o moarte uşoară, în somn”, declară Edward Bleigurt (52 ani), fiul mai mic al celui decedat. „A fost bolnav şi a suferit câteva luni. Ştiam cu toţii că sfârşitul nu este departe, dar niciodată nu ne-am aşteptat la aşa ceva.

I-am lăsat trupul pe pat şi l-am acoperit. Cam la zece minute după ce am chemat doctorul, ne-am adunat în dormitor cu toţii pentru a spune o ultimă rugăciune; atunci cadavrul a explodat brusc. S-a auzit un zgomot puternic, iar el a ars pur şi simplu. Apoi, flăcările s-au întins, aprinzând păturile şi cearşafurile.”

Edward locuia în aceeaşi casă cu tatăl său, soţia, fiul şi soţia acestuia. Membrii familiei Bleigurt au încercat în zadar să potolească focul şi, în cele din urmă, s-au văzut nevoiţi să cheme pompierii. Dar, când aceştia au sosit, casa cu cele patru dormitoare se transformase deja într-un morman de cenuşă.

Pompierii au confirmat, ulterior, că în casă existaseră surse de incendiu – teancuri de ziare, cârpe uleioase, reţea electrică supraîncărcată etc. – dar nimic din toate acestea nu explică originea focului. „Cârpele uleioase şi ziarele au ajutat focul să se răspândească şi să se înteţească”, a declarat purtătorul de cuvânt al departamentului pompierilor. „Dar ce anume a provocat explozia, rămâne în continuare un mister.”

Daily Telegraph relata, de curând, cazul ciudat al unui şofer care a murit ars într-o maşină rămasă intactă; ofiţerii anchetatori şi numeroşii trecători care au asistat ca

martori la eveniment au declarat că şoferul era efectiv carbonizat, fără ca nimic din jur să fi ars. Rezervorul era plin cu benzină, portierele se deschideau şi se închideau cu uşurinţă, nimic nu părea să fi suferit vreo stricăciune, deşi, în interiorul maşinii, temperatura depăşea 1600 de grade Celsius. Procurorul însărcinat cu descoperirea cauzelor straniului incendiu, se încheia articolul din *Daily Telegraph,* afirmă că este incapabil să soluţioneze cazul.

Şi în România se pare că a existat un asemenea caz, la începutul secolului XX. Domnul Radu Dumitru Teţea este medic la una dintre marile policlinici bucureştene. El provine dintr-o familie care, de patru generaţii, şi-a pus cunoştinţele şi experienţa în slujba ştiinţei ce încearcă să aline suferinţa şi să îndepărteze bolile. Astfel, R.D.T. este nepotul unui medic strălucit care, între 1890 şi 1917, la Curtea de Argeş, a salvat nenumărate vieţi; el se află în posesia însemnărilor pe care bunicul său, Iancu Neculai Teţea, le-a făcut, legate de zeci de cazuri urmărite cu profesionalism de-a lungul a 24 de ani.

Printre ele, Radu a găsit bizara descriere a simptomelor unei bolnave cu totul şi cu totul aparte. Suferinda se numea Alexandrina Ranetti şi, după câte se poate deduce, provenea dintr-o veche familie boierească. Povestea Alexandrinei a început în vara anului 1901, când fata, în vârstă de 15 ani, a hotărât să fugă cu marea sa iubire, un tânăr ucenic în arta picturii bisericeşti. Cei ce porniseră pe urmele lor i-au ajuns tocmai la Târgovişte, iar fata a fost smulsă de lângă iubitul său. Zile în şir, Alexandrina a refuzat să iasă din camera ei şi să comunice chiar şi cu cele mai dragi rude. Lacrimile fetei nu păreau să contenească vreodată. Atunci, a fost chemat în ajutor doctorul Teţea, părinţii sperând că acesta va putea ameliora cumva starea tinerei. Cu toate eforturile medicului, Alexandrina se îneca cu fiecare zi într-o adâncă tristeţe. „Un medic de suflet, şi nu de trup, i-ar fi trebuit duducăi”, nota conştiincios bunicul lui Radu.

La sugestia acestuia, părinţii fetei au încercat să aducă în casă mai mulţi pretendenţi, pe care tânăra, însă, nici nu a dorit să-i vadă. Într-o zi, tatăl Alexandrinei s-a hotărât să pună capăt penibilei situaţii şi i-a cerut fetei să rupă toate legăturile cu trecutul, acceptând un tânăr peţitor bucureştean. Discuţia a degenerat repede, ţipetele devenind din ce în ce mai acute de ambele părţi. Iancu Neculai Teţea scrie că „era ca o avalanşă, niciunul nu putea fi oprit; din clipă în clipă, aşteptam explozia”. Explozia pe care o aştepta doctorul Teţea s-a produs, într-adevăr, însă a depăşit orice închipuire. „La început, eram sigur că mi se pare, dar fumul nu putea fi negat” – notează dr. Teţea. „Din palmele Alexandrinei ieşea pur şi simplu fum. Niciunei minţi omeneşti nu-i venea uşor să accepte acest lucru, însă camera se umplea încet de un miros înecăcios. Chiar şi tânăra îşi privea uimită mâinile. Era un coşmar! Apoi a venit lovitura de graţie: flăcări liliputane au început să joace pe trupul gingaş al tinerei Ranetti”. Sub ochii uimiţi ai părinţilor, fata a fost, în scurt timp, cuprinsă de ucigaşe limbi de foc. Medicul a fost primul care s-a dezmeticit şi a aruncat pături peste trupul care se chircea de durere. „Atunci mi-au sărit în ajutor şi stăpânii casei şi am reuşit să stingem flăcările. Cu toate că nimănui nu-i venea să creadă ceea ce se întâmplase, rănile de pe corpul tinerei erau dovezi de netăgăduit”. Iancu Neculai Teţea a îngrijit-o pe fată şi, după puţin timp, pielea şi-a regăsit elasticitatea tinereţii, şi chiar starea sufletească a tinerei s-a îmbunătăţit simţitor. „Cred că-şi găsise arma prin care putea ţine la depărtare pretenţiile familiei” – scrie, atent la deosebitul caz pe care îl trata, dr. Teţea. Se pare că, de atunci, apariţia unui pretendent era un motiv destul de prielnic pentru ca Alexandrina să ia foc.

Însemnările bunicului lui Radu D.T. mai consemnează faptul că, în 1903, după patru astfel de crize, pentru că în târg începuse să se creadă ca „fata lui Ranetti nu mai e întreagă”, familia a hotărât să plece în Italia. Dr. Teţea

scrisese pe atunci că se îndoieşte că undeva în această lume ştiinţa omenească va şti să o elibereze pe Alexandrina de chinurile unui blestem cu siguranţă demonic.

Pe lângă scriitori celebri ca Ch. Dickens, Herbert Molville sau Arthur Clarke, fenomenul combustiei spontane a făcut obiectul unei cărţi cum este *Les Feux Meurtrieres* (Focurile ucigătoare), de Jean Pierre Fabre. Într-o monografie recentă, dedicată combustiei spontane, criminologii francezi estimau că, în Franţa, se produc astfel de incidente cam o dată pe an. Prin analiza mai multor cazuri de acest fel s-au dedus câteva concluzii: cazurile sunt mai frecvente la femei decât la bărbaţi (74%); mai frecvente la persoanele în vârstă şi la cele corpolente; psihicul subiecţilor este dominat de stări depresive, viaţa lor este singuratică şi par a nu mai avea ţeluri; autocombustiile se petrece în încăperi închise, în care se află o sursă de lumină şi substanţe inflamabile; sunt mai frecvente în anotimpul rece şi îndeosebi în zonele nordice; în cele mai multe cazuri în locul corpului se găseşte un lichid (mâzgă) galben, uleios, urât mirositor; se găsesc doar picioarele sau mâini parţial arse; restul oaselor sunt calcinate, sugerând temperaturi de peste 700 grade Celsius; cea mai ciudată este lipsa de propagare a combustiei, deoarece covoarele, hainele sau mobila din cameră sunt neatinse, deşi sunt puternic inflamabile.

Încercându-se explicarea acestui fenomen, în decursul anilor s-a publicat o lungă listă de ipoteze, care încep cu focul sacru de tip Kundalilini, spirite malefice, poltergeist şi altele. S-au efectuat, de către medici englezi, experimente pe porci. După aceştia, combustia spontană este un caz particular al arderii unor corpuri într-un spaţiu închis, astfel că focul arde înăbuşit ore îndelungate, iar grăsimea devine combustibilul de bază, ca la lumânare. Se ating temperaturi de peste 700°, dar local, suficiente ca după şase ore să calcineze şi oasele.

Grăsimea umană arde la 250°C, dar o lumânare arde şi la 25°C. Temperatura locală ar permite o ardere completă, rămânând acel reziduu uleios, obţinut şi de experimentatorii menţionaţi. Criticile sunt numeroase şi se bazează pe procentul de apă de aproximativ 70% al omului, pe temperaturile din crematoriu, unde sunt necesare peste 1000° pentru calcinarea oaselor; în plus, ipoteza fitilului nu explică de unde apare scânteia, flacăra. Cum cazurile de CS sunt rarisime, se pot invoca şi unele devieri ale căilor biochimice de metabolizare. Martorii au afirmat că din corpul victimelor cu CS ieşea o flacără albastră, atribuită hidrogenului. Acest element poate proveni din disocierea apei (H2O), dar sunt necesare temperaturi foarte înalte, în schimb, tot cu o flacără albastră arde şi metanul (CH4). Rumegătoarele (oi şi vaci) produc o cantitate uriaşă de metan, rezultat din procesele de fermentare a vegetalelor în stomac. Şi omul, în mod normal, produce o cantitate foarte mică din acest gaz, eliberat în intestine.

O altă ipoteză emisă a fost cea a acumulării, în muşchii inactivi, a unor cantităţi mari de vitamina B10 (substanţă asemănătoare nitroglicerinei), dar şi ipoteze mai ciudate precum „îmbibarea" alcoolică, fulgerul globular, intervenţia OZN-urilor sau a extratereştrilor.

În pofida tuturor acestor supoziţii, combustia spontană a rămas un fenomen inexplicabil, dar extrem de spectaculos.

10.24. A dat Nero ordin să fie incendiată Roma?

În zorii zilei de 19 iulie a anului 64 d. Hr., cel mai mare oraş al lumii, Roma, a fost cuprins de flăcările unui incendiu pustiitor. Au pierit zeci de mii de oameni (bătrâni, femei şi copii, mai ales). Alte mii de sclavi trimişi sub ameninţare în flăcări, pentru a salva bunurile stăpânilor, au murit şi ei. Imaginea oraşului era atât de înfricoşătoare,

încât ea a rămas în amintirea oamenilor până în ziua de azi. Flăcările au fost stinse, în întregime, de-abia după patru zile de eforturi supraomeneşti. Nici până astăzi nu s-a lămurit originea sinistrului. S-a spus că Roma a fost incendiată din ordinul împăratului Nero, stăpânul de atunci al Imperiului Roman; ideea a prins, ba chiar a făcut o frumoasă carieră. Aşa a devenit Nero cel mai mare piroman din istorie. A fost, însă, cu adevărat aşa? Istoricii moderni s-au aplecat cu atenţie asupra „Dosarului Nero". Rezultatele au fost cu adevărat surprinzătoare, ducându-i într-o direcţie cu totul şi cu totul neaşteptată: reabilitarea lui Nero.

Alain Decaux, unul dintre renumiţii istorici francezi, a deschis o anchetă serioasă privitoare la „inculpatul" Nero. El descoperă că în ceea ce priveşte incendiul Romei din anul 64, nu există niciun fel de probe privind autorul (sau autorii). Trupele romane de poliţie, arcaşii alutieni (sau Jandarmeria Imperială) nu au reuşit, în urma cercetărilor, să stabilească în mod clar ce a stat la originea incendiului. Observaţia lor că, în oraş, casele erau în proporţie de trei pătrimi din lemn uscat, care a antrenat incendiul, este una corectă.

Pe de altă parte, Alain Decaux constată că învinuirile directe la adresa împăratului sunt extrem de puţine şi lipsite de probe. Ele aparţin numai câtorva autori ai epocii: Pliniu cel Bătrân, Suetonius şi Tacit, personalităţi ale Romei de atunci, care (culmea!) nu-i erau ostile Cezarului Nero. În schimb, istoricii ostili domniei neroniene, precum Marţial, Pausanias ori primii istorici creştini (Nero i-a prigonit pe creştini), precum Ioan Gură de Aur, Lactaniu, Tertulian şi Clement, nu îi aduc împăratului niciun fel de acuză în privinţa arderii Romei. Acest lucru nu este posibil, decât în măsura în care zvonurile, cum că împăratul a dat foc urbei, erau doar… zvonuri şi nimic mai mult.

Conform unor acuzatori antici, Nero a împiedicat stingerea incendiului şi, de pe terasa palatului său, ar fi

privit cuprins de admiraţie flăcările care năruiau cartiere întregi, spunând că în felul acesta putea relata mai realist în viitoarea sa operă, căderea şi arderea Troiei. O afirmaţie falsă, pentru că, în momentul izbucnirii incendiului, Nero se afla departe de Roma, la reşedinţa sa de vară de la Antium. Mai mult decât atât, imediat ce a fost înştiinţat, el a luat toate măsurile de stingere a focului. A alarmat Garnizoana Romei şi a dat ordin de mobilizare a legiunilor din apropierea Capitalei. A trimis imediat emisari care să-i organizeze pe locuitorii săraci ai Romei, în rândul cărora (atenţie!) împăratul era foarte popular (simpatia acestora faţă de Nero nu s-a schimbat nici după moartea lui).

Din „Dosarul Nero” nu trebuie omis un alt aspect. În sinistru, au fost transformate în ruine nu numai vechiul for roman, ci şi palatele lui Nero (chiar palatul său de reşedinţă). Oricât de excentric ar fi fost, nu era aşa de nebun încât să dea foc propriei averi imperiale.

Ce a fost, atunci, la mijloc? O calomnie? Făcută cu ce scop? Pentru a vedea acest lucru, să mai întoarcem o filă la dosar. Să vedem din alt unghi personalitatea lui Nero.

Nero a urcat pe tron la vârsta de 17 ani, ajutat fiind de mama sa, Agrippina, care l-a otrăvit pe soţul său, împăratul Claudius (numit aşa pentru că era şchiop). Consiliat îndeaproape de Seneca, Nero a refuzat titlul de „părinte al patriei”, oferit cu entuziasm de un senat servil, care nu putea găsi nicio justificare credibilă acestui demers.

La încoronare, în discursul ţinut, Nero a subliniat că vrea să impună în imperiu concordia şi bunăstarea şi se pare că vorbea sincer. Suferea atunci când i se aduceau listele cu condamnaţii la moarte, pentru a fi semnate şi exclama în asemenea momente: „O, ce bine ar fi să nu ştiu să citesc şi să scriu!”

A fost acuzat de grafomanie şi megalomanie, dar însuşi Suetonius a recunoscut, în cercuri restrânse, că Nero era un om de o rară inteligentă şi dovedea un

neobişnuit talent în versificaţie. Pe de altă parte, tânărul împărat era un admirator declarat al marilor scriitori contemporani şi clasici, cunoştea literatura elenă şi vorbea limba greacă la perfecţie, având, totodată, incontestabile priceperi în domeniul arhitecturii.

Trei principale crime i se pun în cârcă lui Nero: uciderea lui Seneca, uciderea mamei sale, Agrippina, şi uciderea propriului său frate, Britannicus. Se cere însă o reconsiderare a faptelor. Mai întâi, Seneca nu a fost ucis, ci s-a sinucis. El era filosof şi pentru el viaţa şi moartea erau faţetele aceleaşi monede. Trebuie subliniat că Seneca se implicase prea mult în politică, fiind o prezenţă permanentă în culisele acesteia (unde se trăgeau serios sforile), lucru extrem de periculos la acea vreme, într-o curte unde intriga mortală era la ordinea zilei. Sfârşitul Agrippinei, ucigaşă versată, care se dorea „omul din umbră" în politica imperială era şi el, întrucâtva, previzibil. Rămâne un mare semn de întrebare moartea lui Britannicus. Decaux este de părere că Nero ar trebui scos de sub bănuială. Niciunul dintre marii istorici ai vremii nu-l acuză de uciderea fratelui său vitreg. De-abia după 50 de ani, Suetoniu pune această moarte pe seama lui Nero. Reconstituind, însă, faptele, descoperim că Britannicus a murit imediat după participarea la un ospăţ, unde fusese invitatul personal al lui Nero. Din descrierea morţii lui rezultă că a fost otrăvit cu o substanţă deosebit de toxică, otravă care i-a curmat viaţa rapid, nu fără a-i provoca, însă, chinuri cumplite. Era atât de prost Nero ca să-şi cheme fratele la ospăţ şi să-l otrăvească aşa, aproape în public, în văzul întregii lumi? Şi de ce să folosească o otravă violentă şi cu efect aproape instantaneu, în locul uneia cu efect întârziat, care ar fi simulat o maladie naturală a celui otrăvit în aşa fel încât lumea să creadă că el murise de o boală?

Se proceda aşa în asemenea cazuri? Şi, ultima întrebare: ce motiv ar fi avut Nero să-şi ucidă fratele? Era

în culmea puterii, nu-i contesta nimeni domnia, iar Britannicus nu avea de gând să-i uzurpe tronul.

Semnalând aceste aspecte, istoricii nu pot aduce, totodată, argumente pentru scoaterea definitivă a lui Nero din cercul bănuiţilor. Etern urmărit în timp, Nero s-a aflat demult la masa zeilor şi numai lor le-a putut povesti cine a dat foc Romei şi cine l-a ucis pe Britannicus.

11. APARIUII DI DISPARIUII MISTERIOASE

11.1. Un mare iniţiat antic dispare în timpul procesului

Apolonius s-a născut în secolul I, anul 4 î.e.n., în localitatea Tyana (sau Thiana), Cappadocia şi a dovedit de mic aptitudini deosebite pentru învăţătură. Avea 16 ani când a fost admis în templul lui Esculap, care avea rangul unei facultăţi de astăzi, prin depunerea jurământului pitagoreean. În scurtă vreme, el a cucerit admiraţia profesorilor săi şi a asimilat cunoştinţele acestora, fiind nevoit să plece în Antiohia, într-un templu închinat lui Apollo, pentru a-şi continua studiile.

De la un preot bătrân, Apolonius află traseul pe care îl străbătuse Pitagora în călătoria lui către India. Urmându-i exemplul, pleacă şi el în Orient. A fost întâmpinat şi apreciat ca un mare învăţat. În fiecare localitate i se acordau onoruri deosebite şi era rugat să-şi întârzie şederea. Se spune că a fost acceptat şi în legendara Shambala. Călătoria lui a durat aproape şase ani şi, când a revenit la Roma, era cel mai preţuit dintre învăţaţi.

Renumele său a stârnit invidia tiranului Domitian, împăratul de atunci al Romei, care s-a grăbit să-l acuze de conspiraţie. Nici nu putea fi vorba de aşa ceva, dar ceea ce Apolonius făcuse într-adevăr, era foarte supărător: îl criticase vehement, în public, pe dictator, şi îi comentase

abuzurile şi crimele.

La proces, după ce acuzatorii şi-au desfăşurat atacurile calomnioase, Apolonius i s-a adresat lui Domitian direct:

„Poţi să faci ce vrei cu trupul meu, dar nu şi cu sufletul meu… Şi, dacă mă gândesc bine, nici cu trupul!” a spus el; aproape imediat a fost înconjurat de o flăcăruie albastră şi a dispărut.

Când s-a produs această „minune”, Apolonius avea 85 de ani.

El a reapărut în localitatea sa natală, Tyana, dar oficialităţile imperiale nu l-au mai deranjat niciodată.

Avea 100 de ani, în anul 96 e.n., când, în timp ce ţinea o prelegere studenţilor săi, a căzut în transă, fără niciun motiv aparent şi a prevestit, cu lux de mănunte, ca un martor ocular, scena asasinării, la Roma, a împăratului Domitian, care avea loc chiar atunci. Abia după câteva zile, curierii oficiali au adus vestea şi au confirmat clarviziunea sa.

Apolonius este cel care a îngropat, în toată Europa, vestitele talismane energetice, care aveau rolul să-i ajute pe locuitorii cetăţilor respective să înfrunte evenimentele viitoare care le erau hărăzite. Talismanele lui Apolonius sunt nişte pietre preţioase: safire, smaralde sau aquamarine, neprelucrate, pe care Apolonius le-a adus, conform legendei, din Shambala.

11.2. „Olandezul zburător” – un mister de patru secole

Legenda „Olandezului Zburător” se ţese pe la începutul secolului al XVII-lea. În 1602, o expediţie a negustorilor din Hoorn descoperă, la capătul austral al Americii, o nouă rută posibilă, prin strâmtoarea Magellan, spre mult căutatele „insule de piper şi scorţişoară”. Din acest moment, olandezii vor naviga prin unele zone din

Oceanul Indian.

În această perioadă, primele nave-fantomă sunt semnalate în apropiere de Capul Bunei Speranţe. Relatările despre apariţia acestor vase se răspândesc cu repeziciune şi instalează panica în sufletele navigatorilor.

Navigatorul Cunnar Eruikszoom relata, în 1639: „Goeleta noastră se afla ancorată de şapte zile la numai câteva mile de Cap. Şapte zile de când încetase să mai bată vântul. Pânzele zăceau moi, vlăguite, ca şi aerul din jur, care părea încremenit pentru totdeauna. Se înserase. Mă aflam la prova, privind spre uscat. Adulmecam aerul ca un ogar, sperând să simt o cât de slabă adiere. Deodată – nu-mi venea să-mi cred ochilor! – apare un bric cu toate pânzele deschise. Un bric negru, aşa mi s-a părut, negru ca smoala, înainta cu iuţeală, împins de o forţă nevăzută. Suflul Necuratului, fiindcă ce altceva ar putea fi, atâta vreme cât noi rămâneam nemişcaţi, cu velele pleoştite?”

În scurtă vreme, legenda vasului-fantomă era transmisă cu înfrigurare de către navigatorii din Atlantic şi Oceanul Indian, prin toate porturile în care se opreau.

În sec. al XVII-lea, relatările despre apariţia „Olandezului zburător” se amplifică. În jurul Capului Hoorn, o zonă cunoscută pentru cumplitele sale furtuni cauzate de vânturile antarctice intersectate cu cele din Atlantic, umbra stranie a vasului-fantomă se face remarcată. Numai în 1899, în această zonă, dispar 39 de corăbii.

Puţinii supravieţuitori povestesc tulburaţi despre o corabie cu pânze negre, care apăruse, înainte de momentul naufragiului, pentru a dispărea, apoi, la fel de repede.

În apropiere de Capul Hoorn, pe coasta de sud a Ţării de Foc, există o stâncă ascuţită care, văzută de departe, mai ales în timpul nopţii, pare o navă în agonia scufundării. Dacă mai este şi ceaţă, această iluzie se instalează şi mai repede. Nenumărate corăbii, în

încercarea de a salva presupusul vas aflat în primejdie, s-au zdrobit de această stâncă, găsindu-şi sfârşitul pe fundul oceanului. Aşa s-a scufundat un vas norvegian, *Servita,* unul olandez, *Batavia,* şi unul italian, *Corona d'Italia.*

Au trecut câteva decenii până când acest loc aducător de nenorociri a fost însemnat pe hărţile maritime, cu observaţia „stâncă cu înfăţişare înşelătoare a unei nave pe cale să se scufunde".

Potrivit unor izvoare olandeze, „Olandezul zburător" e căpitanul Barrent Fokke, un corăbier devenit celebru în sec. al XVII-lea pentru performanţa de a străbate ruta Amsterdam-Batavia (actuala Jakarta), ocolind Capul Bunei Speranţe, în numai două luni. Pentru că izbutea să facă acest lucru de două ori pe an, s-a spus despre el că încheiase un pact cu diavolul. Când, dintr-una din călătorii, Fokke nu s-a mai întors, concluzia trasă a fost că el a fost blestemat să rătăcească neîncetat pe mare.

O altă variantă a apărut în secolul al XIX-lea. Ea îl vizează pe Van Decken care, într-o călătorie pe mările Asiei Orientale, a fost cuprins, împreună cu întregul său echipaj, de o epidemie necunoscută. Ca urmare, autorităţile porturilor îi interzic lui Van Decken debarcarea, condamnându-l la a rătăci veşnic pe mări. Numele eroului rătăcitor este când Van Decken, când Van Falkenburg, când Van Steaten. Un destin implacabil îl va condamna pe erou, oricum s-ar numi, la o eternă înstrăinare…

De ce „Olandezul zburător"?

Cum s-ar fi putut numi altfel o ambarcaţiune, în condiţiile în care ea era semnalată, în acelaşi timp, în locuri diferite?

Căpitanul de cursă lungă, Owen, este martorul unui astfel de fenomen tulburător. Iată ce scrie în raportul său: „Candria, o navă cu două catarge, s-a ivit pe neaşteptate, la mai puţin de un sfert de milă de noi. Apariţia ei a stârnit o adâncă uimire, întrucât oamenii de veghe nu îi semnalaseră apropierea. Era senin. Nici urmă de ceaţă. Nu

se putea explica în niciun fel cum se apropiase vasul într-atât de noi, fără să-l fi observat cineva. Gabierul se jura pe toţi sfinţii că se ivise ca printr-o vrăjitorie, într-un loc unde până atunci nu se zbătuseră decât valurile. Corabia se apropia de noi cu toate velele înălţate. Pe puntea ei, se aflau numeroşi marinari ce-şi vedeau în tihnă de treburi; câţiva se pregăteau să lanseze o barcă la apă. M-am gândit că vor să ne facă o vizită. Eram gata să dau porunci pentru a fi primiţi cum se cuvine, când, deodată, corabia se topi parcă, în aerul limpede. Dispăru într-o clipă; ca o lumânare care se stingea în bătaia unui vânt puternic. Apariţia şi dispariţia fulgerătoare a navei necunoscute a vârât spaima în oamenii mei, care socoteau că întâlnirea cu năluca prevestea mari nenorociri. Mai mult ca sigur, spuneau ei, ne-am încrucişat drumul cu vasul piază-rea al „Olandezului zburător”.

Căpitanul Owen a încercat să-şi liniştească echipajul, spunând că el descifrase numele vasului; era vorba de fregata *Barracouta.* Dar, ceea ce avea să dea naştere la o şi mai încrâncenată panică, avea să fie faptul că, la data aceea, *Barracouta* fusese văzută în apropierea Capului Hoorn, deci, la distanţa de 550 de km!

Un fenomen asemănător s-a produs, în 1904, în timpul războiului ruso-japonez. Flota amiralului Rodjestwenski, care naviga spre mările din Extremul Orient, în timp ce se afla în largul Mării Baltice, este martora unei întâmplări deosebit de stranii.

În noapte, se profilează siluetele unor nave cu pânzele întunecate, care se apropiau în poziţie de luptă. Crezând că este vorba despre submarinele japoneze, bateriile flotei ruse dezlănţuie atacul. În primele ceasuri ale dimineţii, echipajul condus de amiralul Rodjestwenski avea să-şi dea seama că, de fapt, distruseseră modestele ambarcaţiuni ale unor pescari norvegieni. Misterul acestei grave confuzii nu s-a dezlegat nici până astăzi.

În dimineaţa lui 26 martie 1933, în largul coastelor

Terrei Nova, se lăsase o ceaţă de nepătruns. În seara aceleaşi zile, s-a dezlănţuit o furtună apocaliptică. Ca o măsură de protecţie, căpitanul cargoului *Sickby* ordonase să se lanseze, la intervale scurte, semnale sonore de alertă. În pofida acestor precauţii, *Sickby* a fost la un pas de a se ciocni de o altă navă, ivită din neguri. Cei de la comandă au avut timp să vadă numele vasului apărut din furtună. Era vorba de *Wyer Sargent,* un vapor din Liverpool care, în urma unui incendiu declanşat în sala maşinilor, fusese părăsit de echipaj, în urmă cu patru ani, adică în 1928.

După un an şi jumătate, pe când *Sickby* naviga în apropiere de golful Chesapeacke, la orizont a apărut o navă fără pavilion; era *Wyer Sargent.* La vremea aceea, se împliniseră cinci ani de când acest vas fusese părăsit de echipaj.

Ziarele vremii vorbesc despre epave flotante. Un caz interesant este relatat de echipajul vasului *Federico Catalin.* Vasul naviga în largul Atlanticului, mergând spre portul american Montevideo. Într-o noapte luminată de lună plină, în faţa navei apare un cuter cu catargele rupte şi velele sfâşiate. Căpitanul Lijak dă ordin să se coboare o şalupă cu câţiva oameni care să urce la bordul cuterului, pentru a vedea dacă mai pot salva ceva. Şalupa nu apucă să se deplaseze şi vasul misterios dispare, scufundându-se.

A doua zi dimineaţă, la mai puţin de 300 de metri, cuterul scufundat în timpul nopţii plutea paralel cu *Federico Catalin.* Căpitanul Lijak trimite, din nou, o şalupă. Când cei câţiva marinari trimişi în recunoaştere pe straniul vas ajung la bordul acestuia, constată că nu există nicio urmă de viaţă. Se poate, în sfârşit, descifra numele cuterului: *Thor.* Ulterior, s-a aflat că această ambarcaţiune eşuase cu şapte ani în urmă.

Un caz similar este semnalat în 1938, de echipajul vasului *Ursa Mare,* când este văzut apărând şi apoi dispărând bricul-fantomă *Aurora* – un vas englez dispărut,

cu întreg echipajul, din primăvara anului 1927, deci, cu 11 ani în urmă.

Iată cum o legendă străbate secolele. Cât adevăr există nu s-a putut elucida până în zilele noastre. Cum, şi astăzi, nenumărate ambarcaţiuni dispar fără nicio urmă, legenda „Olandezul zburător” continuă să existe…

11.3. Ocolul trăsurii…

În 1809, Anglia a căutat să convingă Austria să urmeze confederaţia împotriva lui Napoleon Bonaparte. Benjamin Banthurst, un diplomat genial, în vârstă de numai 25 de ani, renumit în afacerile externe, a plecat la Viena pentru a comunica Austriei intenţia englezilor de a porni un atac împotriva francezilor, care ocupaseră Spania, atac la care Austria s-a aliat cu Anglia. Pentru austrieci aceasta s-a dovedit, însă, o afacere proastă: Napoleon a fost victorios la Wagram, pe malul Dunării, iar Austria a fost forţată să cedeze din teritorii.

Banthurst a început să se îndrepte spre casă prin Germania. Pe data de 25 noiembrie, călătorind sub numele de Koch şi pozând drept un comerciant bogat, el, secretarul său şi un valet s-au oprit la un han din Perleberg. Un martor de la han a spus că părea foarte nervos. I-a cerut comandantului gărzii locale să-i asigure paza armată împotriva unor misterioşi urmăritori – probabil, agenţi ai lui Napoleon.

Seara, când trăsura se pregătea să plece, Banthurst a dat ocol cailor, în mijlocul străzii pustii… şi a dispărut! Valetul său, care era cu bagajele în spatele trăsurii, a coborât imediat şi s-a uitat pe fiecare parte a trăsurii, dar l-a văzut doar pe vizitiul care înhăma caii. Secretarul său, care stătea în uşa hanului pentru a plăti nota, nu l-a văzut întorcându-se. Soldaţii de pază, care se găseau la ambele capete ale străzii, nu văzuseră pe absolut nimeni trecând.

Autorităţile au căutat mai întâi în han şi apoi prin tot

oraşul. Ministerul Afacerilor Externe britanice a primit o negaţie de la Napoleon cum că agenţii săi ar fi fost implicaţi în această misterioasă dispariţie. Zvonurile despre Banthurst sunt multe; că ar fi fugit pe mare, că ar fi fost omorât şi jefuit etc., dar tot ceea ce se ştie precis despre el este rezumat în cuvintele lui Charles Fort, neobositul colecţionar de evenimente stranii: „Aflat sub permanentă observaţie, el a mers pe partea cealaltă a trăsurii cu cai şi a dispărut”.

11.4. Visul libertăţii

Rutina monotonă a locatarilor din închisoarea prusacă din Weichselmunde a fost, în mod surprinzător, întreruptă, în 1815. Un valet, numit Diderici, închis pentru că se substituise stăpânului său după ce acesta murise în urma unei crize de inimă, mergea târându-şi cu greutate lanţurile prin curtea închisorii, în obişnuita plimbare zilnică, în rând cu alţi prizonieri aflaţi în faţa şi în spatele său. Dintr-odată, Diderici a dispărut! Ceea ce relatează gărzile şi ceilalţi întemniţaţi este uluitor: Diderici a devenit invizibil, iar lanţurile de la mâini şi de la picioare i-au căzut. Nu s-a mai auzit niciodată nimic despre el. Această întâmplare a însemnat realizarea concretă a visului de libertate al oricărui prizonier!

11.5. Călugărul ţar?

Ţarul Alexandru I al Rusiei, în vârstă de 47 de ani, a murit pe data de 19 noiembrie 1825. Când vestea morţii sale a ajuns în capitală, o parte din trupele de la St. Petersburg s-au răzvrătit împotriva succesorului său, Nicolae. Revolta a fost repede înăbuşită, dar „decembriştii” au devenit eroii liberalilor ruşi în timpul asprei domnii a ţarului Nicolae.

Deoarece puterea lui Nicolae a fost contestată încă

de la începutul domniei sale, au început să se răspândească zvonurile cum că ţarul Alexandru nu a murit, ci a abdicat pentru a duce o viaţă de călugăr. Departe, în est, la Tomsk, a apărut un călugăr numit Fedor Kuzmici, despre care localnicii spuneau că este chiar Alexandru Romanov. Pe patul de moarte, în 1864, el a spus: „Numai Dumnezeu ştie numele meu adevărat”. În următorul an, pentru a curma zvonurile, Alexandru al II-lea, nepotul lui Alexandru I, a deschis coşciugul unchiului său, dar acesta era gol! Mormântul a mai fost deschis, în 1926, şi, de asemenea, a fost găsit gol!

11.6. Expeditorul... dispare, scrisorile rămân

Dispariţia judecătorului Curţii Supreme din New York, Joseph F. Crater, a fost foarte cunoscută la vremea respectivă, dar puţini au fost aceia care au realizat că un predecesor al său a dispărut, chiar mai misterios decât Crater, 100 de ani mai devreme.

John Lansing a luptat în Revoluţia Americană şi a servit ca legislator, maior de Albany şi Cancelar de Stat. Din 1790 până în 1801, el a fost la Curtea Supremă din New York. Timp de ani de zile, a făcut parte dintr-un grup politic format în jurul bogatei familii Clinton, dar pe care a jignit-o refuzând să devină guvernator, aşa cum i se ceruse. El a rămas cancelar până la retragerea sa, în 1815, apoi a devenit consultant la Universitatea de Stat şi consultant de afaceri al Colegiului Columbia. În această perioadă, a locuit la un hotel din New York. În seara de 12 decembrie 1829, a ieşit să pună câteva scrisori la poştă, scrisori care trebuiau să prindă vaporul de noapte de la Huston către Albany, şi, de atunci, nu a mai fost văzut niciodată.

Cercetările au fost foarte minuţioase, deoarece Lansing era una dintre cele mai cunoscute personalităţi ale vieţii publice de atunci. Bărbatul de 75 de ani a dispărut într-o noapte de iarnă atât de straniu, de parcă n-ar fi trăit

niciodată.

11.7. Oceanul răpitor

Nava germană *Hermania* a fost descoperită pe coasta engleză a Cornwall-ului, în 1849; vasul încă mai naviga, dar echipajul şi stăpânii săi dispăruseră fără să lase vreo urmă. Au fost cu toţii măturaţi peste bord de valul unei furtuni? Au abandonat vasul? Au fost… răpiţi?

11.8. Dispariţii stranii

Este, oare, posibil ca unii oameni să dispară imediat din raza vizuală, încetând să mai existe?

Orion Williamson era un fermier din apropiere de Selma, Alabama. Într-o zi de iulie, în 1854, s-a ridicat de pe scaunul din veranda casei sale şi a mers de-a lungul câmpului, pentru a-şi aduce caii de la păscut. Soţia şi copilul său îl priveau, de pe verandă, iar, în partea cealaltă a câmpului, doi vecini călăreau spre el. Înainte de a se întâlni, Williamson a dispărut.

Martorii au cutreierat şi chiar au răscolit câmpul, dar nu au găsit nicio groapă şi nicio urmă a lui Williamson. Au venit oamenii din oraş să-l caute, dar nimic. Au venit, de asemenea, ziarişti, printre ei fiind şi tânărul Ambrose Bierce, care a descris incidentul în povestirea *Dificultatea traversării câmpului.*

Pe data de 23 septembrie 1880, o dispariţie de genul celei a lui Williamson s-a repetat: David Lang, un fermier care locuia în apropiere de Gallatin, Tennessee, străbătea liniştit câmpul din faţa casei sale şi a dispărut chiar de sub privirile nedumerite şi apoi îngrozite ale soţiei sale. Dispariţia sa a fost confirmată şi de doi vizitatori care tocmai veneau la ei (judecătorul August Peck, din Gallatin şi cumnatul acestuia), care îl văzuseră pe Lang din trăsura lor. Cercetarea amănunţită a câmpului a arătat, şi de

această dată, că nu existau gropi sau subterane ascunse.

Povestea lui Lang a fost relatată de nepoata sa şi devenită celebră mulţi ani mai târziu, apărând în revista *Destin,* în 1953.

Un al treilea fermier, Isac Martin, din Salem, Virginia, traversa şi el un câmp şi a dispărut, după cum anunţa ziarul *New York Sun,* din 25 aprilie 1885. Nu se ştie dacă l-a văzut cineva dispărând.

O călătorie nocturnă după apă, pare să fie la fel de hazardată şi de riscantă ca şi traversarea câmpului, după cum am văzut în cele trei povestiri.

În noiembrie 1878, un băiat de 16 ani, Charles Ashmore, din Quincy, Illinois, a ieşit cu o căldare de apă, noaptea. Pentru că nu s-a mai întors, după câteva minute, tatăl şi sora sau au plecat să-l caute. Ei au descoperit urmele clare ale picioarelor sale, în zăpadă, conducând până la jumătatea drumului, unde se opreau brusc.

În noaptea de Crăciun, din 1909, băiatul de 11 ani Oliver Laoch, din Salt Bend, Indiana, a ieşit să ia apă, a strigat după ajutor şi a dispărut.

În noaptea de Crăciun, şi tot în 1909, un alt băiat de 11 ani, Oliver Thomas, din Rhaynder, Walles, de asemenea, a ieşit în curte pentru a lua apă şi a fost auzit ţipând îngrozit: „Ajutor! Ajutor! M-au prins!” Urmele sale se sfârşeau în apropierea fântânii.

La toate aceste stranii dispariţii, niciodată nu s-a găsit o explicaţie.

11.9. Compasul călător

Vasul *James B. Chester,* era, de asemenea, în condiţii bune de navigare, când a fost găsit în mijlocul Atlanticului, pe data de 28 februarie 1855. Compasul şi hărţile navei dispăruseră, odată cu orice urmă de viaţă.

11.10. Rosalia sau salvarea fantomelor

Pe data de 6 noiembrie 1860, la Londra, ziarul *Times* a publicat această mărturie a unui corespondent din Bahamas:

„Un vas francez mare, care naviga de la Hamburg la Havana, a fost găsit, de către una din navele de coastă, plutind în derivă, fără echipaj… Încărcătura, compusă din vinuri, fructe, mătăsuri etc., era intactă. Actele căpitanului erau în siguranţă, la locul stabilit. Singurele fiinţe vii de la bord erau nişte animale, o pisică, câteva găini şi mai mulţi canari, toate pe jumătate moarte de foame. Vasul, care trebuie să fi fost părăsit doar de câteva ore, conţinea multe pachete cu diferite bunuri pe adresa diferiţilor comercianţi din Havana. Nava era foarte mare, construită recent, în perfectă stare de funcţionare şi se numea *Rosalie.* Nu a mai fost găsit niciunul dintre membrii echipajului şi niciunul dintre pasageri."

Cercetări în analele firmei de asigurări Lloyd's din Londra au revelat fapte care păreau, la prima vedere, confuze: arhivele descriu vasul *Rosalie* care mergea de la Hamburg la Havana, străbătând canalul Bahama, pe data de 3 august. Cei de la bordul navei au fost prinşi de o furtună, iar în ziua de 17 august a aceluiaşi an (1860), vasul *Rosalie* intra în Nassau, salvat de alte vapoare.

Totuşi, pe *Rosalie,* în 6 noiembrie, animalele de la bord, chiar dacă erau foarte flămânde, încă mai trăiau! De ce căpitanul nu a luat cu el actele vaporului când a plecat? De ce vestea sosirii pasagerilor salvaţi pe data de 17 august nu a fost o veste importantă în Nassau, căci nu se mai ştia nimic? Care au fost „circumstanţele curioase" la care fac aluzie analele firmei de asigurări, când se menţionează salvarea vasului *Rosalie?*

Întrebările au rămas fără răspuns.

11.11. *Muntele* dispărut

Muntele de Fier, este numele unui vas care naviga pe râul Mississippi, având mai mult de 60 de metri lungime. El remorca barje încărcate cu bumbac şi melasă, şi plecase, în iunie 1872, din Vicksburg. Mai târziu, barjele au fost văzute cum erau duse de curent în josul fluviului; s-a constatat că funia de remorcare fusese tăiată şi nu ruptă.

Muntele de Fier nu a mai fost, însă, văzut niciodată şi, de altfel, nici vreunul dintre cei 52 de pasageri ai săi. Nicio urmă sau rămăşiţă din vapor nu a mai fost găsită după aceea.

11.12. Mary Celeste şi-a ridicat echipajul la ceruri?

Pe data de 4 decembrie 1872, brigantina *Mary Celeste* a fost descoperită pustie în estul insulelor Azore, navigând în derivă. Căpitanul Benjamin Briggs, soţia sa, Sarah, şi fiica lor în vârstă de doi ani, Sophia, împreună cu cei şapte membri ai echipajului, dispăruseră.

Vasul luase apă. Dar în zonă nu fusese niciun uragan!

De-a lungul anilor, au fost avansate multe „explicaţii veridice", mai multe persoane pretinzând că sunt supravieţuitori ai echipajului de pe *Mary Celeste.*

Cazul brigantinei *Mary Celeste* este, deja, un recunoscut mister nautic. O ultimă notă ce adânceşte enigma este scrisoarea lui Briggs către mama lui: „Vasul nostru este un frumos trimerier. Sper că vom naviga bine, dar, pentru că nu am mai fost până acum niciodată cu el, nu pot spune cum va naviga şi dacă nu vom avea surprize."

11.13. Cizmarul împiedicat

În 1873, cizmarul englez James Worson a acceptat pariul făcut cu prietenul său să fugă din oraşul lor, Leamington Spa până la Coventry, şi înapoi, o distanţă de aproximativ 25 de kilometri. El a început să alerge, iar trei

dintre prietenii lor îl urmau într-o trăsură. După ce făcuse mai mulţi kilometri, mişcându-se încă uşor, cizmarul se împiedică, apoi căzu şi… dispăru!

Cei trei bărbaţi au intrat în panică, ştiind că nu există nicio explicaţie raţională la ceea ce tocmai văzuseră. Când au renunţat să-l mai caute, s-au întors la Leamington Spa şi au declarat la poliţie ce se întâmplase.

În ciuda prelungitelor interogatorii, ei nu au putut adăuga nimic la simpla poveste, dar nici nu au putut să retracteze vreo parte din ea.

Worson era acolo, alergând la câţiva metri înaintea lor, după care, dintr-odată, a dispărut.

11.14. Poliţist complice la crimă

Sfatul părintesc „să nu accepţi niciodată dulciuri de la străini” se dovedeşte a fi încă o dată valabil. Drept mărturie stă şi senzaţionala răpire, din iulie 1874, a lui Charlie Ross, fiul de patru ani al unui bogat om de afaceri din Germantown, Pennsylvania.

Charlie şi fratele său de 6şase ani, Walter, au fost lăsaţi să se joace în apropierea drumului din faţa casei. În timpul ultimelor două săptămâni, doi străini, într-o trăsură, opreau, adesea, să vorbească cu ei şi să le ofere dulciuri.

Apoi, pe l iulie, ei s-au oferit să-i ducă pe băieţi în Philadelphia, ca să-şi cumpere artificii, pentru Ziua Independenţei. În oraş, ei l-au trimis pe Walter într-un magazin cu 25 de cenţi, o sumă foarte mare în acea perioadă, pentru un băieţel de şase ani. Când Walter a ieşit din magazin, trăsura, cei doi bărbaţi şi Charlie dispăruseră.

Două zile mai târziu, tatăl băiatului, Christian K. Ross, a primit o notă scrisă agramat şi greu lizibilă: „… să nu crezi că detectivii pot să-l ia de la noi – o să auzi de noi în câteva zile.”

Curând, răpitorii au venit şi au cerut 20 000 de

dolari, dar încercarea de a stabili o întâlnire pentru a face schimbul, a eşuat.

Poliţia din New York City a identificat scrisul de mână ca fiind al lui William Mosher, un hoţ de pe docuri, dar, înainte de a-l prinde pe Mosher şi pe complicele său, Joseph Douglas, aceştia au fost implicaţi într-o ambuscadă în Bey Ridge, New York.

Mosher a murit, Douglas a supravieţuit un interval de timp destul de lung pentru a se confesa, dar a pretins că doar Mosher ştia unde este Charlie. Micul Walter Ross i-a identificat pe cei doi bărbaţi morţi ca fiind răpitorii fratelui său; Charlie, însă, nu a mai fost găsit niciodată.

Cumnatul lui Mosher, un fost poliţist numit Westerwelt, a fost şi el condamnat pentru complicitate la această crimă. Condamnat la şapte ani de închisoare, el nu şi-a recunoscut niciodată acuzaţia, iar o dată eliberat, în 1882, a dispărut, de asemenea, fără urmă.

11.15. Iluminarea

După Crăciunul anului 1900, vaporul cu alimente, *Hesperus,* s-a apropiat de insula lui Eilean Mor de lângă coasta de vest a Scoţiei, dar, pe ţărm, nu a găsit niciun semn de viaţă. În casă nu mai era nimeni, deşi luminile erau aprinse.

Îngrijitorul casei, Joseph Moore, care locuia pe o insulă învecinată, foarte uimit, a relatat că sistemul de iluminat din casă era grav avariat de 11 zile. Pe insulă, ar fi trebuit să se găsească, la acea dată, trei bărbaţi. Nimeni nu i-a mai văzut vreodată.

Câţiva electricieni au verificat sistemul de iluminat, găsind totul în regulă. Nicio posibilă explicaţie nu a putut fi dată, decât aceea că un val gigantic a măturat locuitorii casei, în timpul unei furtuni. Oare să fi fost aceşti trei bărbaţi atât de naivi încât să se expună primejdiei de a fi luaţi de valuri?

11.16. Un drum fără întoarcere

Dorothy Arnold a plecat din casa ei din Manhattan, în dimineaţa zilei de 12 decembrie 1910, pentru a cumpăra o rochie surorii sale, care urma să meargă la o petrecere. Ea absolvise colegiul Bryan Mawr, fiind fiica unei familii de importatori bogaţi. Cei care au văzut-o mergând pe stradă către o librărie, au declarat că părea foarte îngrijorată. Dorothy Arnold nu a mai fost văzută apoi niciodată, în pofida cercetărilor deosebit de tenace întreprinse de poliţie.

La început, familia Arnold a păstrat secretă dispariţia ei, făcând cercetări printr-un serviciu de detectivi particulari. După şase săptămâni, au apelat la poliţie, iar dl Arnold i-a chemat pe reporteri la biroul său, pentru a-şi anunţa convingerea că ea fusese atacată pe drumul spre casă, iar corpul său zăcea, probabil, aruncat undeva. Acest gând cumplit era preferat de rigidul şi respectabilul domn unei alte posibilităţi – aceea că fiica sa să fi fugit cu George Griscom, cu care era prietenă, împotriva voinţei familiei. Griscom a negat, însă, orice amestec. El a returnat familiei o scrisoare, în care Dorothy se lamenta pentru că îi fusese respinsă o povestire trimisă unui ziar, concluzionând profetic: „Tot ceea ce pot vedea înainte este un drum fără întoarcere”. Să fi fost atât de deprimată, văzându-şi spulberate speranţele pentru o carieră de scriitoare, încât să-şi fi luat viaţa? Totuşi, cunoscuţii ei afirmă că era, în general, un om optimist de la care nu te puteai aştepta în niciun caz să facă un astfel de gest.

O altă sugestie a fost că ar fi alunecat şi ar fi căzut pe pavajul îngheţat iar, din cauza loviturii la cap, ar fi putut suferi de amnezie, fiind spitalizată. Dar niciun spital din oraş nu semnala pe cineva care să semene cu ea. Investigatorii nu au descoperit niciun motiv pentru a o suspecta de sinucidere sau nebunie. Ei nu au mai găsit-o

niciodată pe Dorothy Arnold.

11.17. Distracţii mexicane

„Am plecat în Mexico! Am un motiv foarte important, care în prezent nu este de neglijat!” Ambrose Bierce a scris acest scurt bilet secretarului său în

16.12.1913.

La 71 de ani, causticul şi ironicul bătrânel, care scrisese cărţile *În mijlocul vieţii* şi *Dicţionarul diavolilor,* era încă energic şi destul de curios ca să vadă rebeliunea lui Pancho Villa de la faţa locului, cunoscând, însă, riscul pe care şi-l asumase.

„Dacă vei auzi de mine că am fost pus în faţa unui zid mexican şi împuşcat, să ştii că acesta este un mod chiar foarte drăguţ de a părăsi această viaţă. La acelaşi deznodământ poţi ajunge şi din cauza bătrâneţii, a bolii sau chiar dacă aluneci pe stradă. A fi un «gringo» (alb) în Mexico – ah, aceasta este, într-adevăr, o eutanasie!”

Secretarul său şi toate cunoştinţele nu au mai auzit niciodată de Bierce, iar cazul său a devenit clasic în analele dispariţiilor misterioase.

11.18. Enigma dispariţiei batalionului Norfolk

Unul dintre cele mai misterioase cazuri de dispariţie înregistrate vreodată, poate pentru că nu este vorba de dispariţia unei singure persoane, ci de a unui întreg grup, s-a petrecut în timpul Primului Război Mondial, când un batalion din Regimentul Regal Norfolk a dispărut de pe câmpul de luptă de la Dardanele, la jumătatea lui august, 1915.

Între martie şi decembrie 1915, Anglia şi Franţa s-a străduit să capete controlul Dardanelelor, punct strategic pentru comunicările între Marea Mediterană şi porturile

ruseşti de la Marea Neagră. Numai că armatele Imperiului Otoman, sub comanda germanilor, au reuşit să împiedice eforturile occidentalilor. Pierderile au fost atât de importante (46 000 de morţi) încât Aliaţii au abandonat, în cele din urmă, lupta în 1915.

Istoria acestei dispariţii este cunoscută datorită soldaţilor Comunităţii Europene care au asistat la eveniment. La 21 august 1915, în timpul atacului asupra Insulei Gallipoli, unul dintre cele mai sângeroase episoade ale campaniei din Dardanele, 21 de soldaţi neo-zeelandezi care făceau parte dintr-o companie de genişti a celui de-al patrulea regiment Norfolk, numărând în total 267 de persoane, au pornit la atac în direcţia Suyla. În timp ce străbăteau albia unui râu secat, au fost brusc înconjuraţi de un nor ciudat. În momentul în care şi ultimul dintre cei 21 a pătruns dincolo de aburii bizari, ceaţa a început să se ridice uşor spre cer, în contra vântului, dispărând de sub ochii uimiţi ai martorilor. În mica vale nu se mai zărea nici ţipenie de soldat; atunci şi mai târziu, autorităţile turceşti au declarat că nu luaseră niciun prizonier.

Contradicţii ce fac enigma şi mai de nepătruns

Povestea se bazează pe o mărturie făcută la 50 de ani după campania din Dardanele. La o reuniune a supravieţuitorilor corpului de armată neo-zeelandez şi australian, această mărturie a fost făcută cu intenţia de a-i atrage şi pe alţi martori ai fenomenului, precum şi pe eventualii participanţi direcţi care s-ar mai fi aflat încă în viaţă. Studiul atent al documentului a scos la lumină câteva erori, care i-au pus la îndoială şi veridicitatea. Regimentul al 4-lea Norfolk nu a fost un regiment, ci un batalion care, de altfel, a luat parte efectiv la bătălia pentru Dardanele. În schimb, despre un alt batalion al aceluiaşi regiment, al 5-lea, s-a raportat că ar fi dispărut în timpul unui atac. Asta s-ar fi întâmplat nu pe 21 august, cum se menţiona în document, ci pe 12 – după arhivele militare engleze – şi la cinci kilometri distanţă de locul

indicat de neo-zeelandezi.

Totuşi, mai există un document, scris la puţină vreme după bătălie, iar în cadrul său nu există nimic care să contrazică declaraţia celor trei soldaţi, făcând-o cu atât mai credibilă.

Este vorba despre Raportul Final privind Lupta de la Dardanele, publicat în 1917. Potrivit acestei surse, „o brumă ciudată" ce reflecta razele soarelui a învăluit albia secată a râului Suyla, la 21 august, ascunzând tranşeele otomanilor, dar permiţându-le acestora să facă din Aliaţi ţinte uşoare. Însă, oricât de ciudat ar părea, un asemenea fenomen meteorologic nu le este străin localnicilor, care afirmă că se produce destul de frecvent.

Acest episod descris într-un document oficial prezintă nenumărate şi frapante asemănări cu date prezentate în mărturia tardivă a celor trei soldaţi neo-zeelandezi. În fapt, declaraţia lor pare mai degrabă un amestec al evenimentelor petrecute în 1915, evenimente prezentate distinct în Raportul Final…

Ar fi putut, oare, Raportul să influenţeze memoria celor trei? Nu se poate şti. Există cercetători care încă văd în relatarea neo-zeelandezilor descrierea unui eveniment real, justificând contradicţiile privind numărul batalionului sau data apariţiei straniului nor prin fireasca slăbire a memoriei, după 50 de ani. Şi totuşi, documentele oficiale ale vremii vorbesc de o „brumă mare", nu de un nor lung de 250 de metri care s-ar fi aşezat pe sol. Dacă, totuşi, un asemenea fenomen s-ar fi produs, e mai mult decât probabil că ar fi atras imediat atenţia conducătorilor militari, de veghe în permanenţă ca nu cumva să se producă vreun atac al duşmanului.

11.19. Oare când ai să revii?

Câteodată, când anumite persoane dispar, se spune că s-au dizolvat efectiv în aerul înconjurător.

Este, de exemplu, cazul lui David Lang şi al dispariţiei sale, survenită în timp ce traversa un câmp din Tennessee, în faţa a cinci martori.

Este bine-cunoscută povestea unui sat numit Anji-Runi, ai cărui locuitori, bărbaţi, femei şi copii au dispărut într-o singură zi, în anul 1933, lăsându-şi puştile în picioare lângă uşile caselor, caiacurile să putrezească pe plajă şi câinii să moară de foame; dispăruţi fără să lase niciun indiciu de ce şi pentru ce au plecat sau unde s-au dus.

La lunga listă a dispariţiilor misterioase adăugăm acum un caz remarcabil.

24 iulie 1938 se anunţa a fi iar o nouă zi toridă în deşertul regiunii Orientului Mijlociu, care, la acea vreme, era numit încă Mesopotamia.

O dată în plus, arabii ridicaseră armele; britanicii îi supravegheau fără încetare. În ziua aceea, locotenentul-navigator W.T. Day, şi ofiţerul-pilot, D. R. Steward s-au suit în micul avion monomotor şi au decolat pentru un zbor de recunoaştere deasupra deşertului. Timpul de zbor estimat: patru ore. Nimeni nu i-a mai văzut de atunci.

Când au găsit avionul, a doua zi, misterul a devenit şi mai profund. În rezervor era benzină şi motorul demara la un sfert de cheie. Nimic nu făcea să se creadă că avionul fusese ţinta trăgătorilor şi nu s-a găsit nici cel mai mic indiciu asupra cauzei care i-a făcut să aterizeze acolo unde au făcut-o, adică în mijlocul unei vaste întinderi de deşert neospitalier.

Echipa de salvare a făcut o altă descoperire care a adăugat alte semne de întrebare la enigma aviatorilor dispăruţi.

Aproape de avion se vede clar pe nisipul neted amprentele ghetelor lui Day şi Steward, acolo unde săriseră din avion. Urmele lor arătau că au părăsit avionul pentru a merge alături pe o distanţă de aproape 40 de

metri. Apoi, urmele dispăreau! Felul în care amprentele erau dispuse arăta că cei doi bărbaţi s-au oprit, pur şi simplu, în picioare unul lângă altul şi apoi nu mai era nicio o urmă.

Nu vom şti probabil niciodată ce s-a petrecut cu ei. Deşertul a fost scotocit de nenumărate patrule, de camioane blindate şi, în plus, survolat de avioane. Nicio urmă a aviatorilor dispăruţi n-a fost descoperită. Povestea vieţilor lor s-a terminat acolo unde se întrerupeau urmele. Şi tot aici începe un alt mister clasic al persoanelor dispărute, o ală poveste adevărată, dintre cele mai stranii din câte există.

11.20. Distrugătorul fantomă...

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, fiecare combatant a încercat din răsputeri să descopere noi arme. Numeroase experimente s-au făcut în acest scop, dar cel mai ciudat dintre toate rămâne, fără îndoială, Experimentul

Philadelphia, 1943.

Primele zvonuri despre ceea ce a însemnat cu adevărat acest experiment au început să apară în anii ’50. Marina Statelor Unite a continuat să nege totul, dar, cu toate acestea, anchetele demarate au scos la iveală faptul că ceva extrem de ciudat se produsese într-adevăr în 1943, în largul coastelor americane.

În 1955, astrofizicianul Morris K. Jessup publica un studiu asupra fenomenelor OZN (The Case for The UFO). Câteva luni mai târziu, la jumătatea lui octombrie, dr. Jessup era contactat de un oarecare Carlos Miguel Allende, al cărui nume real avea să se dovedească mai târziu a fi Carl Allen. Omul îi oferea astrofizicianului trei scrisori, redactate într-un stil cel puţin confuz şi derutant, în care pretindea că fusese martorul unui straniu experiment al Marinei SUA. Acest experiment, bazat pe

cercetările marelui savant Albert Einstein, se desfăşurase în octombrie 1943, în apele oceanului, în apropiere de Philadelphia. După părerea lui Allen, se intenţiona ca un vapor să devină invizibil şi să parcurgă aproape instantaneu distanţa de 400 de kilometri dintre Philadelphia şi baza navală Norfolk. Autorul celor trei scrisori, mărturie lega experimentul de fenomenele OZN – motiv pentru care i se şi adresase lui Jessup –, crezând că se folosise acelaşi tip de propulsie cu cel al navelor extraterestre. Mai mult, Allen dezvăluia şi alte consecinţe ale încercării făcute de Marina SUA: echipajul vasului suferise traume teribile. Mulţi muriseră, alţii îşi pierduseră minţile, câţiva dispăruseră, iar unii pieriseră în condiţii misterioase, la mult timp după experiment, din cauza unei combustii lente a organismului.

Demarând ancheta, dr. Jessup a ajuns la concluzia că, într-adevăr, în 1943, se desfăşurase un experiment militar privind testarea efectelor pe care le-ar fi avut asupra unei nave *(Eldridge)* şi a echipajului său, un câmp magnetic foarte puternic, şi că experimentul avusese loc în rada portului Philadelphia. Când se dăduse semnalul pentru declanşarea experimentului, vaporul fusese înfăşurat într-un nor de lumină verde şi apoi începuse să dispară de la nivelul liniei de plutire. Ceva mai târziu, acelaşi fenomen se repetase, în largul mării, de data aceasta complet, vasul dispărând în întregime, în câteva minute. Fusese un spectacol teribil pentru Allen, care se afla la acea vreme pe cargoul *Andrew Furuseth,* una dintre ambarcaţiunile ce escortau distrugătorul *Eldridge.* Vreme de câteva ore, nu s-a mai ştiut nimic de distrugător; avea să fie semnalat, ceva mai târziu, de personalul uluit al portului Norfolk, care nu-şi putea explica apariţia bruscă în radă a lui *Eldrige,* puternic avariat.

Între timp, conducerea Marinei SUA l-a convocat pe Jessup pentru a-i arăta un exemplar din cartea sa, care le fusese trimis de un expeditor anonim. Paginile erau

adnotate de mână, arătându-se că, ici şi colo, Jessup făcuse referiri la Experimentul Philadelphia. Scrisul era cel al lui. Allen. Detaliile subliniate de „anonim” îi interesau teribil pe cei aflaţi la cârma Marinei Americane, motiv pentru care au şi distribuit 127 de copii ale exemplarului adnotat specialiştilor din cadrul serviciilor sale de investigaţii. Nereuşindu-se să se dea de urma misteriosului Allen, Marina Americană îi propunea lui Jessup o colaborare. Astrofizicianul a declinat oferta, iar, în 1959, probabil din pricina unor probleme personale, s-a sinucis.

Ce s-a petrecut, de fapt, la Philadelphia?

După moartea lui Jessup, ancheta a luat proporţii, dar experimental nu a devenit de actualitate până la finele anilor ’70, datorită lui Charles Berlitz – autorul unui studiu despre Triunghiul Bermudelor – şi lui William L. Moore, ale cărui cercetări asupra fenomenului OZN s-au extins de-a lungul mai multor decenii. În cartea pe care au scris-o împreună, *Operaţiunea Philadelphia,* cei doi recapitulează elementele deja cunoscute, după ce îl descoperă, aproape din întâmplare, pe misteriosul Carl Allen, cel pe care Marina Americană nu îl găsise cu douăzeci de ani mai devreme. Rezultatele cercetărilor lor ar putea suna cam aşa: Allen era, într-adevăr, marinar şi se aflase îmbarcat pe vasul *Andrew Furuseth* când acesta însoţise distrugătorul *Eldridge* în largul oceanului, pentru desfăşurarea exeprimentului. În al doilea rând, chiar şi după aproape treizeci de ani, încă mai existau destule persoane – deşi şi-au păstrat anonimatul – care să declare că, în timpul războiului, lângă Philadelphia avuseseră loc experimente ciudate pentru testarea efectelor câmpului magnetic. Trei: s-a demonstrat că, într-adevăr, Albert Einstein a lucrat la câteva experimente pentru Marină, în anul 1943. Şi totuşi, ipoteza fantastică privind invizibilitatea şi deplasarea instantanee nu este singura avută în vedere de martori. Sursele citate de Berlitz şi Moore vorbesc, de asemenea, despre un sistem revoluţionar de luptă împotriva minelor

magnetice germane şi chiar de tentative de a se obţine invizibilitatea pe. radar. Şi totuşi, oricare ar fi fost scopurile efectuării sale, Experimentul Philadelphia nu s-a soldat decât cu o catastrofă umană. Singurul lucru determinat cu claritate a fost acela că un câmp magnetic puternic este dăunător sănătăţii şi echilibrului mintal. Asta ar putea explica nebunia şi chiar moartea unora dintre marinarii participanţi, ca şi refuzul Marinei Americane de a face declaraţii despre „Operaţiunea Philadelphia”. Multe zone de umbră persistă încă în această misterioasă afacere.

11.21. Trenul misterios

Trenul electric cu patru vagoane care parcurgea zilnic cele cincisprezece mile dintre gara centrală din Anvers şi cea din Bruxelles era, ca de obicei, supraaglomerat. Muncitori, funcţionari şi comercianţi se întorceau acasă de la serviciu.

Dimineaţa zilei de 3 septembrie 1950 nu părea cu nimic deosebită de celelalte dimineţi, dar călătorii care umpleau până la refuz vagoanele o vor ţine minte câte zile vor avea.

Mecanicul de locomotivă, Gaston Mejers, de 30 de ani, intră în tură la depoul din Anvers, la ora 6.30. Palid şi cu frisoane, le povesteşte colegilor că n-a închis ochii toată noaptea, că a avut temperatură mare şi dureri în tot corpul, dar, în ciuda insistenţelor familiei, a refuzat să rămână acasă şi să stea în pat.

„N-am de ce să stau în pat, aşteptând să-mi mai scadă temperatura cu o gradaţie sau două”, declară el curajos.

Şeful de tură îl sfătuieşte, totuşi, să se ducă la medicul depoului, dar Mejers dă din mână, convins că această indispoziţie temporară o să-i treacă repede.

Şi parcă a avut dreptate pentru că, după ce a băut o

ceaşcă de cafea caldă, obrajii lui şi-au recăpătat culoarea, iar trăsăturile feţei i s-au destins.

La ora 7.45, s-a urcat în cabina locomotivei şi a scos garnitura din depou, apoi a vorbit prin radio cu şeful de tren, Jacques Lindain, căruia i-a destăinuit că se simte „cam straniu”, dar, oricum, în formă pentru a-şi continua munca.

La un minut după aceea, i s-a dat cale liberă; a părăsit linia a cincea şi a traversat câteva ramificaţii importante. Şase minute mai târziu, urma să fie trasă o altă garnitură, care circula la un interval foarte scurt de timp după cea de-a treia; de aceea, la acea oră a dimineţii, era extrem de importantă respectarea cu stricteţe a mersului trenurilor.

În primul compartiment, călătorea Paul Harmel, directorul unei firme pentru importul de textile, care era cufundat în cititul unui ziar. Mai târziu, când i s-au cerut unele impresii despre această călătorie neobişnuită, şi-a amintit numai faptul că, la cinci minute de la plecare, trenul s-a oprit brusc, apoi şi-a continuat mersul cu viteza obişnuită.

La ora 8.10, garnitura traversează zona suburbană şi, conform comenzilor primite, începe să-şi reducă viteza înainte de a intra în gara Blansfleure. Ulterior, funcţionarii gării şi-au amintit de oprirea trenului conform orarului de mers şi de staţionarea lui la locul indicat; n-a fost observată, însă, faţa mecanicului care îşi aplecase, probabil, capul pentru a verifica indicaţiile aparaturii de pe tablou.

„N-am observat nimic deosebit, de aceea mi-am continuat activitatea, fără a mai acorda vreo atenţie trenului.”

După convorbirea prin radio cu Mejers, Jacques Lindain trecu la un con trol de rutină al trenului: după ieşirea din gara Blansfleure, acesta a luat viteză, a dat un semnal de avertizare, întrucât se apropia de un grup de

muncitori care făceau nişte reparaţii la şine.

Garnitura a trecut şi prin alte gări, fără să stârnească vreun semn de întrebare.

Maurice Tencre a fost primul care a observat că ceva nu este în regulă. De la pupitrul său de comandă, a dat semnalele pentru dirijarea locomotivei şi, în timp ce urmărea cum trenul îşi reducea viteza conform indicaţiilor primite, a observat brusc că, în cabina mecanicului, nu se afla nimeni.

Uluit, urmări câteva secunde scena fără a-şi putea crede ochilor; apoi, cuprins de o panică neaşteptată, puse mâna pe telefon pentru a-şi preveni colegul care răspundea de sectorul următor de drum: „Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat cu trenul de 8.10 de la Anvers, dar nu l-am putut vedea pe mecanic!”

Feroviarul hotărî să verifice personal starea de lucruri. În timp ce garnitura trecea prin faţa ochilor lui, respectând indicaţiile de mers, dispecerul fu cuprins de groază: mecanicul parcă se evaporase!

„La început, am crezut că am halucinaţii, povestea el mai târziu, apoi mi-am dat seama că trebuiau luate măsuri urgente pentru că, în caz contrar, toţi oamenii aceia nevinovaţi riscau să-şi piardă viaţa într-o tragedie îngrozitoare!”

Trenul se apropia de Vermeuilen, ultima gară înainte de Bruxelles, ca atare, trebuia să acţioneze rapid, foarte rapid …

Incredibila informaţie aruncă pur şi simplu în aer punctul de comandă. Şeful gării, Leon Vreuven, primi ordin să verifice dacă totul este în regulă. Fără să piardă timpul, acesta puse semnalul pe „stop” şi se îndreptă spre cabina mecanicului pentru că, de la locul său, nu putea vedea ce anume se întâmplase în interiorul acesteia. Deschise uşa şi-l văzu cu uimire pe Gaston Mejers prăbuşit cu faţa pe tabloul de bord: era mort!

Probabil că atacul de cord survenise cu câteva

minute înainte, presupuse şeful de gară. Corpul mecanicului fu dus într-una din încăperile gării şi consultat cu atenţie de un medic.

„Acest om este mort de circa o jumătate de oră”, declară cu siguranţă medicul.

Vreuven clătină din cap.

„Este imposibil, trenul a ajuns la Vermeuilen doar de cinci minute”, replică el sceptic.

Autopsia confirmă diagnosticul medicului: Mejers murise de infarct, la puţin timp după plecarea garniturii din Anvers!

Atunci cine a condus trenul pe traseul considerat drept cel mai aglomerat din Belgia? Mai ales că, în acele timpuri, nu existau comenzi automate şi că toate operaţiunile trebuiau efectuate de un mecanic!

În zilele următoare, experţii au verificat minuţios locomotiva şi vagoanele, dar n-au găsit absolut nimic.

„Nu există cauze tehnice care să explice întâmplarea cu trenul de 8.10; este imposibil de găsit o explicaţie raţională”, consemnară aceştia în raportul lor. Această întâmplare neobişnuită a rămas până în prezent un mister…

11.22. Cazul „Moulin – dispariţii incredibile”

Despre cazul „Moulin – dispariţii incredibile” (cum a fost numit şi înregistrat la Institutul Central de Parapsihologic din Paris) s-a vorbit mult şi s-a aflat foarte puţin. Cercetările merg foarte greu, pentru că lipsesc foarte multe elemente.

Se cunosc faptele, însă, aşa cum sunt relatate şi catalogate, ele nu conduc la concluzii satisfăcătoare. Un articol recent publicat în revista *Point de Vue* reface istoricul castelului Moulin – un loc superb, dar cu o poveste controversată – evitându-se, cu abilitate, punctele nevralgice ale cazului.

În schimb, revista *Sesame* revine asupra subiectului, accentuând tocmai fenomenele cutremurătoare care s-au petrecut la Moulin, în ultimii 50 de ani.

Castelul a fost construit în 1480, din ordinul Regelui Ludovic al XI-lea. Documentele menţionează existenţa unui blestem care a însoţit construirea acestui edificiu. Când abia se fixase temelia, o mătuşă a lui Ludovic, Agnetta de Marcheville, care fusese alungată de la curtea regală pentru că încercase să-l otrăvească pe marchizul Charles d'Anvars, vărul regelui, s-a întors şi a blestemat construcţia.

Agnetta era vrăjitoare, dar aspectul fusese camuflat cu grijă de către rege, pentru că Inchiziţia ar fi dispus spânzurarea ei, fără drept de apel. În schimb, nerecunoştinţa Agnettei a mers până acolo încât a încercat să-l omoare pe Charles, din raţiuni care n-au fost explicate nici până astăzi. Ludovic a evitat, încă o dată, să o condamne public, în schimb, a alungat-o într-o provincie vecină, privând-o de o parte din avere.

Revoltată, Agnetta şi-a continuat vrăjile, în acelaşi cadru conspirativ. Blestemul ei revărsat asupra castelului Moulin avea să facă ravagii, peste ani.

Documentele descoperite, câteva sute de ani mai târziu, vorbesc despre moartea unor curteni de la Moulin, în împrejurări ciudate. Cadavrele erau găsite în turnul estic al clădirii. Aparent, era vorba despre moarte prin asfixiere, dar, pe gâtul victimelor, nu erau niciodată semne de mâini, funie sau vreo formă de violenţă oarecare. Practic, erau „crime fără criminali".

Asemenea întâmplări s-au repetat, în medie, cam o dată la 30 de ani. Până în secolul al XIX-lea, fenomenelor li se dădeau explicaţii superficiale, bazate pe date improvizate: „A greşit şi soarta l-a pedepsit!" se spunea, de exemplu, în momentul în care era descoperit un cadavru. Dar foarte puţini se întrebau de ce şi, mai ales, cum au fost pedepsiţi cei care muriseră.

Începând cu secolul trecut, însă, semnele de întrebare s-au înmulţit, pentru că ştiinţa progresase şi falsele motive de deces fuseseră spulberate de teorii şi formule noi.

Misterul s-a amplificat enorm în secolul XX, când implicaţiile au devenit cu adevărat tragice.

Nicole de Marcheville este o urmaşă a Agnettei de Marcheville, aşa cum o atestă arhivele şi documentele de familie. Are 52 de ani şi, de 30 de ani, locuieşte în vechiul castel Moulin, care astăzi este muzeu (fosta reşedinţă de toamnă a Ludovicilor).

Nicole cunoaşte faptele petrecute de-a lungul secolelor, aşa cum ştie şi de existenţa blestemului Agnettei. Ea recunoaşte că evită turnul estic, pentru că îi produce o teamă inefabilă. Dar, ceea ce o cutremură într-adevăr este povestea dispariţiilor din ultima jumătate de secol. O parte dintre cazuri i-au fost povestite, altele îi sunt mai familiare, pentru că faptele s-au petrecut în timpul şederii ei la Moulin.

Urmaşa Agnettei a obţinut dreptul de a dormi în patul cu baldachin al regilor. I se pare un lucru formidabil şi are vise extrem de interesante. S-a creat, astfel, o punte între conştiinţa ei şi vârtejul istoriei, o legătură dominată de un aspect contradictoriu: o sperie şi o atrage, în acelaşi timp.

Unul dinspre cele mai terifiante aspecte – care ţin atât de arhitectură, cât şi de o bizară tradiţie – este faptul că scările din turn coboară până în subsol, dar acolo nu se încheie firesc, ci se răsucesc în aşa fel încât nu se termină niciodată, ci se continuă din nou, în sus, contopindu-se cu scara care urcă. Expusă verbal, această privelişte pare greu de imaginat, dar o minte complicată a secolului al XV-lea a putut zămisli o astfel de „scară care nu duce nicăieri”.

La 14 august 1946, exploratorul britanic Freddy Kalbarth, care a coborât scara din turn pentru a-i studia

structura, a dispărut şi n-a mai fost găsit niciodată! Cazul a bulversat societatea vremii, dar povestea a rămas deschisă, neputându-se înainta în niciun fel de investigaţii aprofundate.

Acesta a fost doar debutul unei serii de fenomene similare. În 1953 (la 6 iulie), a dispărut, în aceleaşi împrejurări, istoricul francez, Claude Lascard, apoi suedezii Andrej Kall şi Francis Martin (la 21 ianuarie 1972), americanul Mark Plummer (la 6 martie 1978) şi elveţianul Clement Bauer (la 9 noiembrie 1992).

Este cutremurător; aceşti oameni n-au mai fost văzuţi niciodată după ce au coborât scara din turn. Aceasta nu înseamnă că ei sunt singurii care au intrat în acea aripă a castelului. Dar fenomenele apar pe neaşteptate şi nu sunt anunţate nicicum.

Cercetătorii din Europa şi America se străduiesc, având foarte puţine elemente concrete la îndemână, să dezlege misterul, dar, din păcate, până acum nu s-a depistat niciun capăt de fir.

11.23. „Memoria” sângelui

Alonzo Reyes, din oraşul uruguayan Higueritas, a fost arestat, fiind acuzat de omor. Bănuit ca autor al asasinatului, vinovăţia lui nu a putut fi dovedită la anchetarea cazului, cu argumente palpabile, neputând fi trimis în judecată pentru crimă. Termenul se apropia rapid, când, deodată, a avut loc „lovitura de teatru”, permiţând întocmirea actului de acuzare. Pe arma crimei, un simplu cuţit, sângele victimei îl „fotografiase” pe ucigaş. Astfel, corpul delict – cuţitul – a ajuns la laboratorul de identitate judiciară din Valparaiso, în vederea găsirii unor amprente digitale imposibil de descoperit în micul orăşel, unde avusese loc crima.

Însuşi directorul laboratorului, pasionat al criminalisticii, a ţinut să efectueze expertiza. Spre marea

sa uimire, examinând minuţios lama cuţitului la un microscop electronic, în loc să descopere banalele amprente, a identificat imaginea unui chip omenesc cu trăsăturile crispate de ură, groază, oroare. O figură lombroziană a criminalului! Directorul Juan Artegas a crezut, iniţial, că e victima unei halucinaţii vizuale şi atunci şi-a pus capul sub un robinet cu apă rece spre a se dezmetici. Revenind la microscop, a dat de acelaşi chip tşte-f-tşte cu el. Spre a se convinge că n-are vedenii, şi-a chemat colaboratorii apropiaţi să corecteze imaginea care se fixase pe o pată de sânge înnegrit. Micro-fotografiile au fost mărite şi asasinul, pus în faţa „probei sângelui”, şi-a mărturisit fapta.

Intrigat de acest rezultat, Juan Artegas a început să studieze problema. Şi-a crestat o rană superficială pe braţ, ţinând lama cuţitului în lumină în faţa chipului său. Apoi a repetat experienţa, mărind microfotografiile, iar pe pata de sânge şi-a descoperit propriu-i chip. Când această metodă a devenit publică s-a găsit şi explicaţia înregistrării pe sânge ca pe un clişeu foto: sângele concentrat şi albumina, substanţe care se găsesc şi în compoziţia plăcilor fotografice.

„Memoria sângelui” există şi în riturile de sacrificiu practicate de colectivităţi primitive, care nu permit ca sângele victimei să se risipească pe sol. Bunăoară, la băştinaşii din Noua Zeelandă, în condiţii tribale, un obiect ce primeşte o picătură de sânge a unui mare şef e sacralizat.

În Evul Mediu, se credea că sângele victimei unui omor are puterea de a-l desemna pe vinovat, desigur, o credinţă medievală purtând pecetea magiei şi a superstiţiei. Dar, iată un caz concret: în 1497, ducele de Orleans a fost omorât de către ducele de Burgundia, poreclit Jean fără Frică, văr cu victima. După ce corpul mortului a fost adus la biserică, Jean a venit să-i aducă un ultim omagiu defunctului.

În momentul când înmuia o ramură de merişor în apa sfinţită pentru a stropi – după obicei – cadavrul, din mortul aflat pe catafalc, a ţâşnit un val de sânge.

Asistenţa a rămas înlemnită. Semn după credinţa vremii că victima îşi demascase ucigaşul. Dar nimeni nu i-a putut face nimic ducelui de Burgundia nici atunci, nici mai târziu, când crima a fost dovedită cu martori.

11.24. Podurile care dispar

Din categoria „evenimentelor" oculte fac parte şi dispariţiile a două poduri, la sfârşitul lunii iulie 1987, în Gwynedd, Ţara Galilor şi, altul, în Uruguay. Consiliul local din Gwynedd a dispus construirea unui pod pentru pietoni peste râul Penrhos, pentru a uşura accesul locuitorilor între localităţile Pwellhel şi Lanbedrog. Realizarea podului a costat 1200 de lire sterline, iar lucrările s-au finalizat la 11 mai. Peste doar trei săptămâni, din motive de nimeni ştiute şi nici măcar bănuite, podul s-a „pulverizat". Nu s-a putut face dovada existenţei unei mâini criminale, ori a unui act terorist premeditat. Pur şi simplu, podul a dispărut.

Oficialităţile au dispus construirea unui alt pod, care, de astă dată, a fost consolidat prin structuri metalice. La sfârşitul lunii iulie a anului viitor, şi acest pod, considerat „infailibil", a dispărut. S-au mai găsit, pe cele două maluri ale râului, doar uşoare urme de fundaţii. Incredibil a fost considerat faptul că nu s-au găsit urme consistente şi concrete, ale materialelor de mare volum şi rezistenţă din care au fost construite aceste poduri.

11.25. O dispariţie cu multe semne de întrebare

În 1989, dispărea tânăra Elisabet Brichais, în vârstă de 15 ani. S-a presupus că ar fi putut fi răpită de banda lui Dutroux, ticălosul belgian practicant de multă vreme a

pedofiliei. Copiii răpiţi erau supuşi perversiunilor sexuale şi folosiţi ca personaje în turnarea ilegală a unor pelicule pornografice. Dar ancheta n-a descoperit ca Elisabet să fi fost victima acestei bande. Cu câţiva ani în urmă, nefericita mamă a acestei fete declara unui jurnalist că nu este exclusă versiunea ca Elisabet să se găsească pe insula Majorca în captivitatea sectei „Păr blond, ochi albaştri". Şefii acestei secte organizează răpiri de fete blonde cu ochi albaştri, vrând să recreeze „rasa blonzilor" de tip arian. Dar, căutările în Spania au fost zadarnice.

Au apărut şi unele informaţii potrivit cărora fata, care devenise o adultă de 23 de ani, ar fi fost văzută în Thailanda. Dar şi această versiune a căzut. Au apărut apoi alte „urme". La domiciliul cineastului belgian, Jean Mark Wudmont, din oraşul Dion, poliţia a efectuat o percheziţie, găsind casete video cu filme porno. Cei ce se lăsaseră filmaţi erau copii minori. Însuşi Wudmont a fost anchetat în decursul câtorva luni, fiind suspect că ar fi fost amestecat în răpirile copiilor şi, în primul rând, în cazul Elisabet Brichais. Bănuiala a plecat de la faptul că, în 1989, una dintre vilele lui Wudmont se găsea în oraşul Saint Serve, nu departe de casa unde locuia Elisabet cu părinţii ei. Câteva zile după dispariţia lui Elisabet, o altă casă aparţinând cineastului Wudmont, de astă dată din oraşul Dion, a fost incendiată de necunoscuţi. La locul sinistrului au fost descoperite cărţi cu caracter pornografic. Cineastul nu era atunci în ţară, fiind plecat cu soţia în insulele Polineziei. Căuta peisaj exotic. La patru luni după incendiu, a survenit un alt fapt misterios: prietenul lui Wudmont, care locuise până la incendiu în casa cineastului, din Dion, se sinucidea.

Wudmont a sunat la telefon organele judiciare din Namur, anunţându-le că vrea să depună declaraţii importante, care, după cum gândeau anchetatorii, s-ar fi putut referi la dispariţia lui Elisabet, în 1989. Dar clientul n-a mai apucat să ajungă la Namur. Pe drum, automobilul

lui a suferit un grav accident. În plină viteză, pe o şosea alunecoasă, Wudmont a pierdut controlul volanului, a intrat într-o clădire, murind pe loc. Cercetările întreprinse de poliţie spre a stabili cauzele accidentului n-au descoperit, însă, niciun semn că şoferul ar fi încercat să frâneze. Deocamdată, nu se poate afirma dacă e vorba despre un accident sau sinucidere. Nu este însă exclusă nici suspiciunea că accidentul ar fi putut fi provocat, astfel încât Wudmont să nu mai dea declaraţiile periculoase pentru cineva. Cine este acel cineva, rămâne un mister.

Enigma dispariţiei lui Elisabet, despre care nu se ştie nimic de 16 ani, rămâne nedezlegată, fiind o verigă în lanţul unor crime monstruoase.

11.26. „Cine intră în templu se transformă în duh...”

Cine se aventurează într-o călătorie în deşertul Tunisiei, căutând latura exotică a peisajului, îşi asumă riscul unei confruntări cu forţe necunoscute, se arată într-un articol publicat în revista *Mysteres.*

Deşertul începe din apropierea oazei Tuzza, o aşezare liniştită, austeră, în care oamenii sunt foarte tăcuţi şi nu se grăbesc să te însoţească, în traversarea deşertului.

Templul Abderrazak este ultima aşezare a oazei, depărtată de celelalte construcţii. I se mai spune „Templul Misterelor”. Băştinaşii îi avertizează întotdeauna pe turişti că o „cercetare prea insistentă a templului le-ar putea provoca neplăceri”. De exemplu, să dispară pentru totdeauna...

Multă vreme, cercetătorii au considerat că era vorba despre o legendă locală; „cine intră în templu se transformă în duh, dispare etc.". De aceea, abia când americanii Harold şi Peter Berkin (fraţi gemeni, exploratori din New York) au pierit fără urmă între zidurile templului, lumea civilizată a intrat în panică şi a început să

aprofundeze studierea acestei „legende”. S-a întâmplat pe 18 august 1990. Cei doi exploratori fuseseră avertizaţi că nu se pătrunde în templu într-un grup format din mai puţin de şapte persoane. Numai în această formulă, riscurile ar fi atenuate.

Gemenii au sfidat acest sfat bizar. Ei voiau să cerceteze zona din perspectivă arheologică. Ocultismul îi incita mai puţin.

Spre seară, au trecut de poarta templului, iar arabii din Tuzza i-au aşteptat în zadar să se mai întoarcă. Autorităţile au bănuit mult timp că este vorba despre o crimă tăinuită de băştinaşi. Dar ipoteza a fost anulată, cercetările dezvăluind detalii care susţineau, în mod cert, varianta dispariţiei.

Practic, poarta templului marchează locul de trecere în alt timp.

În 1994, doi geografi spanioli au dispărut, la rândul lor, în interiorul templului. Faptul a bulversat opinia publică mondială.

Nimeni nu ştie cu exactitate cine a construit templul. De altfel, construcţia este, şi astăzi, foarte îngrijită, deşi a fost realizată cu 1000 de ani în urmă şi nu s-au făcut prea multe renovări.

Arabii intră frecvent în edificiu. Nu li se întâmplă nimic. Europenii şi americanii au aflat că ei cunosc misterele supravieţuirii în interiorul templului. Ştiu ce să facă pentru a evita o trecere spontană într-un alt timp. Din nefericire, vor să păstreze această taină. Ei nu sunt obligaţi să vorbească. Mai ales că, din perspectiva juridică, nu există dovezi că deţin cheia trecerii într-o altă lume.

11.27. Dispariţia pasagerilor din trenul expres Indianapolis-Petersville

Peter Dodford, de 47 ani, este singurul supravieţuitor dintre cei aproape trei sute de pasageri ai unui tren care

se deplasa de la Indianapolis la Petersville, localităţi situate în statul Indiana, SUA. Nimeni nu poate spune ce s-a petrecut în acea noapte, unde au dispărut pasagerii şi de ce s-a trezit singur Peter Dodford, în trenul oprit în mod inexplicabil în mijlocul unui câmp pustiu. Iată cum s-au petrecut faptele, aşa cum au fost relatate de unicul supravieţuitor:

În acea noapte, Peter Dodford – comis-voiajor la o companie producătoare de aspiratoare – s-a urcat în trenul expres care, în trei ore, trebuia să ajungă la Petersville, oraşul unde locuia. Era extrem de obosit aşa că, profitând de faptul că era singur în compartiment, a aţipit. „Îmi amintesc ca prin vis – a declarat el, ulterior, cotidianului *Indiana Times* – că, la un moment dat, cineva de pe culoar a pus o întrebare unui alt bărbat: «Ce dracu' sunt luminile alea colorate Joe, sau John», nu-mi amintesc exact. Nu ştiu ce a răspuns celălalt şi nici cât timp a trecut până am auzit – tot ca prin vis – vocea unei femei: «Ăştia-s nebuni, zboară atât de aproape de noi…»"

A mai trecut ceva timp; Peter Dodford nu poate aprecia cât, până când trenul s-a oprit cu un scrâşnet metalic. Ştie doar că a aţipit din nou, bucuros că nu mai simte legănatul vagonului. „M-am trezit apoi cu un sentiment de panică. Toate simţurile îmi erau, inexplicabil, în alertă. Nu se auzea niciun zgomot, fapt care m-a pus un pic pe gânduri". Peter Dodford a deschis atunci fereastra compartimentului şi a realizat că trenul era oprit în plin câmp şi că se făcuse noapte. A constatat cu surprindere că ceasul i se oprise şi a ieşit pe culoare, în căutarea controlorului.

Acesta nu era în cuşeta lui şi nici în vagonul alăturat. Ba, mai mult, Peter Dodford a văzut înfricoşat că toate compartimentele erau pustii…

Când a ajuns la vagonul restaurant, Peter Dodford a constatat că nici aici nu se afla nimeni. Pe majoritatea meselor erau farfurii cu mâncare şi pahare pline; în

scrumiera de pe masă chiar, două ţigări fumegânde. Nu era nimeni nici la bucătărie, nici în spatele barului. Cum uşile erau deschise, Dodford a coborât din tren, nădăjduind că va zări lumea strânsă în faţă, lângă locomotivă. Nu era nimeni acolo şi nicăieri în tren, deşi bagajele şi hainele se mai aflau în compartiment.

Cuprins de groază, bărbatul a luat-o la fugă peste câmp. A ajuns la o şosea asfaltată după trei-patru ore şi, peste circa jumătate de oră, a zărit o pereche de faruri. Şoferul camionului care a oprit a crezut că are de-a face cu un nebun. Spre dimineaţă, însă, când au ajuns în primul oraş, cei doi au auzit la buletinul de ştiri despre dispariţia misterioasă a tuturor pasagerilor din expresul Indianapolis-Petersville. Când s-a prezentat la poliţie, Peter Dodford nu a fost crezut. Doar după ce a arătat biletul de tren care confirma că fusese în trenul expres a intrat în centrul atenţiei, fiind asaltat de zeci de reporteri. În prezent, Peter Dodford se află internat într-un sanatoriu, departe de numeroşii curioşi care ar vrea să-i pună întrebări. Cercetările întreprinse până acum nu au dus la niciun rezultat, neputându-se stabili care este cauza dispariţiei pasagerilor din trenul expres Indianapolis-Petersville.

11.28. Un mister de nepătruns înconjoară o catastrofă aviatică

Un caz senzaţional a fost înregistrat nu demult în Ecuador, în localitatea Lucanes, unde s-a prăbuşit un avion de pasageri. Atunci, din cauza condiţiilor meteorologice nefavorabile, un avion al companiei EAL, având la bord aproape o sută de pasageri, s-a prăbuşit în apropierea localităţii Lucanes, o staţiune turistică. Cel puţin aceasta este varianta oficială.

Un singur aspect nu a fost clarificat de comunicatul oficial din ziua catastrofei. Imediat după accident, nu s-a

precizat nimic despre supravieţuitori. Abia după câteva zile, la insistenţa rudelor, s-a precizat că „nu există supravieţuitori”. Bineînţeles că ziariştii au aflat imediat de ce nu s-a amintit nimic despre persoanele aflate la bord. Trupele speciale care s-au deplasat la locul accidentului au constatat, cu surprindere, că avionul era aproape întreg şi că, în afara bagajelor şi hainelor pasagerilor, nu se găsea în avion niciun cadavru…

Chiar şi motivul ce provocase prăbuşirea este incert. Pe avion se putea vedea urma unei lovituri în partea laterală spate, ca şi cum ar fi zburat. în marşarier. Primii care au început să lanseze ipoteze au fost localnicii, care şi-au amintit legendele despre vulcanul Lucanes, la baza căruia căzuse avionul. Conform tradiţiei locale, în craterul vulcanului se adăpostesc sufletele morţilor care, purificaţi de focul din adâncuri, reapar pe pământ cu un alt chip.

Localnicii povestesc cum că, în unele nopţi, au loc stranii descărcări luminoase deasupra craterului ca nişte lumini ce pâlpâie intermitent.

Fenomenele luminoase nu au mai fost văzute câţiva ani, până în ziua accidentului aviatic. De atunci, spun localnicii, aproape în fiecare noapte apar luminile, se aud şi sunete stranii, care aduc cu o muzică nelumească. Câţiva temerari care au escaladat noaptea vulcanul au afirmat că au zărit umbre refugiindu-se în crater la vederea lor. În urmă cu puţin timp, un cioban a relatat că a zărit pe poteca îngustă două personaje stranii: un bărbat şi o femeie urcând panta în tăcere, îmbrăcaţi în uniforme albastre. „Aveau chipurile ţepene de parcă ar fi fost de ceară, iar mişcările parcă ar fi fost ale unor roboţi” – a declarat, ulterior, ciobanul. Atunci când cârciumarul căruia i-a povestit întâmplarea i-a arătat pe prima pagină a cotidianului *El Diario* fotografiile celor dispăruţi în catastrofa aeriană, ciobanul a sărit în sus arătând cu degetul spre două fotografii: „Ei sunt.". Era vorba despre unul din piloţi şi de o stewardesă.

În următoarele zile, mai mulţi localnici şi chiar câţiva turişti care au ajuns în zonă au declarat că au întâlnit, fie în pădurea de la baza vulcanului, fie pe potecile din preajmă, personaje care semănau leit cu dispăruţii din avionul prăbuşit. Toţi aveau aceleaşi chipuri imobile şi se mişcau ca nişte jucării mecanice. S-au emis multe ipoteze printre care şi aceea că în interiorul vulcanului ar fi o bază a extratereştrilor, iar pasagerii avionului au fost răpiţi de aceştia. Nu este decât o ipoteză între multe altele care învăluie în mister accidentul aviatic din Lucanes.

11.29. Salvare şi... groapă

Andy C. Patterson suferea de o boală incurabilă şi ideea morţii îl obseda zi şi noapte. Avea un cont rotund în bancă şi se gândea cum să-l folosească ca să sufere cât mai puţin. Locuia într-un apartament confortabil în Manhattan, împreună cu iubita sa şi nici prin cap nu-i trecea să se însoare. Era un bărbat bine, împlinise de curând 34 de ani, avea succes la femei şi simţea că viaţa îi aparţine. Până în momentul în care un diagnostic necruţător a pus capăt. Leucemie!

Şi-a „concediat” iubita, a renunţat la slujba sa de consilier în probleme de marketing al unei firme de construcţii şi a început să consume droguri. Într-o seară, după ce rătăcise prin împrejurimile cartierului, Andy se prăbuşi într-o gură de canal. O izbitură puternică, o uşoară senzaţie de durere, după care îşi pierdu cunoştinţa. Andy s-a trezit la spitalul de urgenţă din apropiere la câteva zile după incident şi, în momentul în care a deschis ochii, a fost convins că salonul în care fusese internat se afla în lumea de dincolo. Încetul cu încetul, însă, se dezmetici şi reuşi să lege o conversaţie cu una dintre asistente. Suferise câteva contuzii uşoare şi, a doua zi, a fost liber să se întoarcă acasă. Îşi citi fişa medicală şi constată cu stupoare că toate analizele îi ieşiseră perfect! Analizele sângelui, nu

semnalau nicio urmă de… leucemie. Au urmat şi alte teste ale sângelui, dar rezultatul era acelaşi. Andy C. Patterson era perfect sănătos. Era convins că locul în care se prăbuşise avea puteri miraculoase. Un miracol, ca atâtea altele pe această planetă. Andy şi-a reluat viaţa şi s-a căsătorit. N-a mărturisit nimănui despre întâmplarea care i-a schimbat cursul vieţii. Simţea că taina miracolului trebuie păstrată cu sfinţenie. Unul din prietenii săi, era, însă, grav bolnav. De ce nu l-ar ajuta? De ce nu l-ar trimite în acel loc… miraculos? Andy n-a mat stat pe gânduri. Şi-a luat prietenul şi l-a condus… la groapă. Stupoare, însă! Gura de canal nu mai exista. Pe acel loc începuseră lucrările de construcţie ale unui supermarket.

11.30. Vespasiana „mâncătoare de oameni”

Chicago, SUA. Patru cetăţeni onorabili au dispărut subit, după ce au intrat într-un WC public montat într-un parc central.

Raporturile întocmite de specialişti spun că misterioasele dispariţii ale lui Gus Korkland, Lu Ann Minthoven, Ashley Wirthon şi Justin Cortwillow au avut loc în intervalul a şase zile: 17-22 aprilie. Cu toate acestea, în acelaşi interval de timp, alte câteva sute de persoane au folosit cu succes toaleta, adică nu au dispărut misterios.

Responsabilii parcului şi anchetatorii cazului au încercat să găsească explicaţia trăsnitelor dispariţii ale celor doi bărbaţi şi celor două femei. Însă, prietenii şi rudele dispăruţilor afirmă că oficialităţile încearcă să muşamalizeze cazul. „Nu voi accepta ca acest dosar să fie clasat. Voi lupta să se afle şi să se spună adevărul despre ce s-a întâmplat. Anchetatorii ascund adevărul despre dispariţia lui Ann Lu. Ea a intrat în acea cutie metalică şi nu a mai ieşit niciodată”, declară soţul lui Ann Lu Minthoven, a doua dispărută din WC-ul buclucaş.

Soţia lui Gus Korkland, care a dispărut la două zile

după Lu Ann, spune: „Ne terminasem plimbarea prin parc, când Gus a simţit nevoia să viziteze WC-ul. Înaintea lui, un bărbat tocmai ieşea din cabină. După ce Gus a intrat am aşteptat preţ de câteva minute. Mi-am închipuit să i s-a făcut rău. Aveam senzaţia că auzisem gemete din interior, dar, după zece minute, nu se mai auzea niciun zgomot. După 15 minute, am devenit neliniştită. Am lipit urechea de perete şi am întrebat: «E totul OK?» Nu mi-a răspuns nimeni. Am încercat să deschid uşa, dar nu am reuşit. Am chemat paznicul care a forţat uşa dar nu a găsit nici urmă de Gus". Celelalte persoane care au raportat dispariţia unor cunoscuţi sau rude, din acelaşi WC, au povestit lucruri asemănătoare. De fiecare dată, responsabilii parcului au făcut procese-verbale de constatare. Nu s-a putut da nicio explicaţie.

Dispariţia celor patru a creat rumoare. Specialiştii şi poliţiştii au trebuit să ia lucrurile în serios. Misterul a persistat. În schimb, familiilor dispăruţilor li s-a pus în vedere să nu facă nici o declaraţie presei, în caz contrar urmând să suporte consecinţele legii şi să plătească despăgubiri administraţiei parcului.

Recent, toaleta „mâncătoare" de oameni a fost scoasă din parc. Soţul lui Ann Lu a declarat: „Gestul este tardiv. Cineva trebuie să-şi asume responsabilitatea celor întâmplate."

Experţii în fenomene paranormale au privit cu interes cele întâmplate în legătură cu acel WC din parc, dar nu au putut da nicio explicaţie.

12. COINCIDENTELE – UN FENOMEN PARANORMAL?

Nu există un om care, dacă rememorează atent şi corect unele amintiri, să nu recunoască existenţa, în viaţa sa, a câtorva coincidenţe majore legate de evenimente semnificative sau cu consecinţe însemnate. Desigur, astfel de coincidenţe nu sunt din cele banale, de genul „vorbeşti

de lup. şi lupul era la uşă”, în momentul în care te gândeai sau vorbeai de persoana respectivă. Cea mai cunoscută coincidenţă este legală de apariţia unui personaj îmbrăcat în negru, în ultima noapte înainte de deces, care i-a cerut lui W.A. Mozart manuscrisul ultimei compoziţii, „Requiem”. Astfel de coincidenţe pot îmbrăca forme foarte variate: vise deosebite (de coşmar), întâlniri cu persoane de mult uitate, veşti neaşteptate, accidente imprevizibile etc.

Coincidenţele, fiind atât de variate, în majoritate trec neobservate, şi, aparent, nu pot fi corelate cu unele evenimente care vor avea loc (sau s-au petrecut recent). Consecinţele sau asocierea acestora sunt strict individuale, astfel că sesizarea lor depinde enorm de receptivitatea fiecăruia.

Coincidenţele se deosebesc de premoniţii, care sunt doar gânduri sau imagini răzleţele, pe care unele persoane le au (sau pretind că le-au avut) despre evenimente care au sau vor avea loc. Coincidenţele cuprind evenimente aparent nelegate, a căror semnificaţie şi dependenţă nu pot fi sesizate decât după ce au avut loc, iar interpretarea este strict individuală. Caracterul individual şi capacitatea imaginativă, sugestivă, sunt trăsături care determină ignorarea lor de către psihologie, cu atât mai mult cu cât sugerează o predeterminare a evenimentelor din viaţa unui om… o implicare a destinului!

Şi totuşi, un psiholog de excepţie, medicul Carl Gustav Jung, a publicat, în 1958, un studiu original, care a făcut vâlvă în lumea psihanaliştilor: *Synchronicity; An Acausal Connecting Principie* (Sincronicitatea, un principiu de conectare necauzal). Concret, sincronicitatea înseamnă „o coincidenţă cu semnificaţie”, aparent nelegate (drept cauză-efect), a unor evenimente interioare sau exterioare din viaţa unui om. Printre exemplele date de Jung, observate în lunga lui experienţă profesională, sunt oprirea ceasului-pendulă din palatul Sans-Souci (Potsdam), în momentul morţii împăratului Frederic cel Mare, sau când

a cumpărat o cravată prin telefon şi i s-a adus una de culoare neagră, ca după două ore să afle de înmormântarea unei cunoştinţe. Coincidenţe semnificative între evenimente aparent nelegate cauzal, după Jung, îl însoţesc pe fiecare om, în momentele-cheie ale vieţii. De multe ori, astfel de coincidenţe apar în serie, cunoscute drept „zile norocoase" ale unor jucători sau drept un lanţ de evenimente faste sau nefaste. După Jung, coincidenţele stau la baza Astrologiei şi a tehnicilor de ghicit (divinaţie), prin asocierea mai mult sau mai puţin voită a unor caractere fizice cu evenimente posibile şi cu semnificaţie psihică.

Carl Gustav Jung (1875-1962), fost discipol al lui S. Freud, a fost unul dintre pionierii psihologiei moderne, fiind iniţiatorul conceptelor de introvertit-extrovertit şi de arhetip. Jung a fost şi un foarte bun cunoscător al doctrinelor religioase asiatice. După Jung, cele două evenimente nelegate cauzal au, totuşi, împreună, o semnificaţie psihică, sincronă, prin activarea unui arhetip simbolic, recepţionat de subconştientul fiecăruia. Aşa cum a indicat Freud, fapt confirmat şi de psihologia modernă, subconştientul „gândeşte" prin imagini simbolice în sensul viselor.

Savanţii care încearcă să explice fenomenele paranormale invocă negreşit capacitatea componentei subconştientă a gândirii (specializată în emoţii) de a fi receptivă la mesaje subliminale, deci, la informaţii ce scapă organelor de simţ, transmiţând spre conştient mesaje sub formă de vise pline de simboluri. Or, după Jung, multe simboluri care apar în vise sunt arhetipuri păstrate în memoria colectivă sub forma unor mituri, personaje legendare, animale cărora le atribuim unele trăsături psihice etc. Jung era familiarizat cu vechile concepţii filosofice şi religioase chineze. Or, în filosofia şi religiile chineze, aplicate în medicină, chiar în construcţii, se admite principiul „coincidenţelor semnificative", după

care nu cauza unor evenimente este importantă, ci „legătura care le leagă şi care are o semnificaţie”. Cu alte cuvinte, evenimentele au o determinare programată de a avea loc, conform unui destin.

Or, una dintre cărţile „sacre” ale omenirii, *I Ching,* datând de peste 3000 ani î.e.n., uneori numită şi *Cartea Schimbărilor,* conţine rădăcinile Taoismului şi Confucianismului, cele două ramuri de bază ale filozofiei chineze. Cartea *I Ching* admite că „unicitatea” omului este concordantă cu cosmosul înconjurător, dominat de echilibrul dinamic dintre forţele opuse, Yin şi Yang (bărbat-femeie). În consecinţă, prin jocul celor două forţe opuse, au loc evenimente aparent nelegate cauzal, care vor duce spre drumul predestinat al fiecăruia. Atât *I Ching,* cât şi o carte ceva mai nouă (2000 de ani), *Secretul Florii de Aur,* oferă cititorilor avizaţi posibilitatea de a ghici în viitor cu ajutorul a şase beţe, cu 64 de combinaţii posibile reprezentând variaţiile Yin şi Yang. De aici, arta divinaţiei, complicată, greu de interpretat, din care au apărut mai târziu, astrologia şi divinaţia.

Desigur, Jung nu a apărat tehnicile divinatorii, ci a căutat o explicaţie posibilă, rădăcina comună atâtor variante de ghicit şi înşelătorie, foarte răspândite în toate timpurile şi pe toate continentele. Astrologia şi ghicitul în cărţi (Tarot-ul) folosesc simboluri derivate din arhetipuri mitologice. Ghicitorii abordează doar patru domenii: sănătatea, dragostea, banii şi locul de muncă. Pe lângă unele coincidenţe (care pot apărea sau nu), în special la ghicit, intervine capacitatea ghicitorului de a „citi”, prin empatie, emoţii care pot indica problemele sau domeniile în care este interesat cel care solicită şi care crede în previziuni. Psihologul Nym J. Wei, în cartea *Les Affinites astrologiques,* arată că, prin arhetipuri, Jung înţelege unele reprezentări simbolice ale unui model de comportament sau unele imagini mitologice cu încărcare emoţională. Arhetipurile pot acţiona în subconştient sub

forma unor complexe psihice, izvorul unor conflicte interioare.

Desigur, coincidenţele există atât în istoria omenirii, cât şi în istoria ştiinţei. Se cunosc multe cazuri de descoperiri ştiinţifice aproape simultane în diferite regiuni. Activarea unui arhetip colectiv poate crea condiţii de descoperiri sau invenţii. Marile religii monoteiste ale omenirii au apărut cam în aceeaşi perioadă. Ideea evoluţionistă a naturii vieţuitoarelor a fost descoperită de Charles Darwin, dar acesta a ţinut-o pentru el mulţi ani, până când un tânăr biolog, A.R. Wallace, i-a trimis un manuscris cu aceleaşi concluzii. Se pare că aceste „coincidenţe semnificative" apar când există o necesitate vitală. Din punct de vedere biologic şi evoluţionist, indivizii dotaţi cu un simţ de previziune aveau şanse mai mari de supravieţuire. De exemplu, când există condiţii exterioare puternice (epocă glaciară, catastrofe), apare o necesitate vitală de adaptare, astfel că frecvenţa mutaţiilor creşte şi sunt favorizate schimbări structurale, morfologice, pentru supravieţuire. Un caz celebru este cartea lui Morgan Robertson, *Futility,* publicată în 1898, în care descrie cu lux de amănunte un pachebot uriaş, care, traversând Oceanul Atlantic, se va ciocni cu un aisberg imens. Toate datele se potrivesc cu tragedia care a avut loc după 14 ani, în 10 aprilie 1912, când s-a scufundat *Titanicul,* cu 3000 de pasageri la bord.

Arthur Koestler, un cunoscut scriitor (celebru pentru romanul antitotalitar *întuneric la prânz),* a publicat chiar o carte dedicată coincidenţelor: *Roots of Coincidence* (1977), (Rădăcinile coincidenţelor). După Koestler, coincidenţele reprezintă un mesaj al subconştientului, realizat prin asocierea simultană a unei stări psihice logice (vizită, veste, revedere) cu o altă stare psihică asociată emoţiilor, cum ar fi un accident, catastrofă etc., ambele stări nefiind legate logic (cauză-efect). Coincidenţele aparţin, desigur, domeniului subconştientului.

În funcţie de poziţia pe care ne situăm, sincronicitatea lui Jung poate fi confirmată prin studiile efectuate pe gemeni. Gemenii au o structură genetică aproape identică. Pe lângă asemănările fizice, gusturi şi comportament, uneori extrem de identice, destinul acestora este deosebit de interesant. Canalul Discovery a transmis, recent, cazul unor surori gemene, Barbara şi Daphne, născute în Anglia, despărţite imediat şi adoptate de familii diferite. Ele se întâlnesc după 40 de ani şi au destine asemănătoare: aceleaşi boli, în acelaşi timp; căsătorii şi copii în aceleaşi perioade, gusturi identice. Cazul gemenilor este, într-adevăr, fascinant. Profesorul Thomas Bouchard, de la catedra de Psihologie a Universităţii din Michigan, a studiat zeci de cazuri ale unor perechi de gemeni din toată lumea, observând coincidenţe ce depăşeau cu mult şansele statistice. Astfel, gemenii Jim Lewis şi Jim Springer, născuţi în Ohio şi despărţiţi, s-au întâlnit, în 1980, după 39 de ani. Amândoi se căsătoriseră de două ori cu femei cu acelaşi prenume, fiul lor mai mare se numea James şi câinele Toby, avuseseră aceleaşi boli în aceeaşi perioadă de timp. Aveau ocupaţii asemănătoare, îşi petreceau vacanţele în acelaşi loc şi fumau aceeaşi marcă de ţigări. T. Bouchard a găsit numeroase dovezi că gemenii „simt” când celălalt frate suferă sau are un accident.

Deşi conceptele sincronicităţii şi al semnificaţiei coincidenţelor au rămas o ciudăţenie pentru majoritatea savanţilor, scriitorii au fost mult mai receptivi. Ideea că indiferent ce cale ai fi ales la un moment de răscruce tot acelaşi deznodământ ar fi avut loc a fost tema multor cărţi şi filme. O realizare din acest domeniu a fost efectuată în 1994, de către psihologul american, James Redfield, prin romanul *Celestine Prophecy,* tradus şi în limba română. Cartea lui Redfield a devenit imediat un bestseller, menţinându-se în topul celor mai bune 10 cărţi, timp de trei ani. Redfield, fiind psiholog, ştia foarte bine gusturile publicului american. Cartea este scrisă în genul unui

roman de aventuri, într-o formă accesibilă şi atrăgătoare, dar prin intermediul unor revelaţii sunt menţionate „învăţături ezoterice”, iar coincidenţele sunt la loc de cinste. Atragerea eroului într-o aventură în jungla peruană pentru găsirea unui manuscris misterios, întâlnirile cu anumiţi oameni şi ei implicaţi fără voia lor, aflarea conţinutului unei revelaţii exact în momentul când este util celor încrezători, toate acestea explică succesul cărţii. Încurajat de succesul primei cărţi, Redfield şi soţia au mai publicat un „îndrumător” pentru explicarea coincidenţelor, iar, în 1998, a doua carte, *A zecea revelaţie,* o continuare a primului roman. De la Redfield citire, coincidenţele apar în momentele critice din viaţa unui om, în urma unor emoţii, tensiuni puternice, în mod inconştient. Nu este întâmplător că multe coincidenţe apar în urma unei rugăciuni intense şi repetate, în care ne punem toată speranţa.

12.1. Un garou la momentul potrivit

Într-o noapte de iunie a anului 1930, Allan Falby, căpitan în patrula de poliţie rutieră El Paso, urmărea un camion care depăşise viteza legală. Camionul a încetinit înaintea unei curbe şi Falby a intrat cu toată viteza în camion. În urma accidentului, a suferit o ruptură a arterei femurale şi, dacă Alfred Smith nu ar fi oprit să-i acorde primul ajutor, poliţistul ar fi murit.

Acesta i-a aplicat rănitului un garou pentru a-i opri hemoragia şi l-a transportat cu o ambulanţă la spital, salvându-i viaţa.

După câteva luni de îngrijiri medicale, Falby a putut să-şi reia activitatea.

Cinci ani mai târziu, agentul de circulaţie Falby era din nou de serviciu, noaptea, când a primit un mesaj prin radio să se deplaseze la locul unui accident grav petrecut pe autostrada US-80.

O maşină intrase într-un copac şi şoferul era grav

rănit. Falby a ajuns la locul accidentului înaintea ambulanţei şi i-a acordat rănitului primul ajutor. Acesta suferise o ruptură a arterei femurale şi avea o hemoragie puternică. Falby i-a aplicat un garou şi i-a oprit hemoragia. Când s-a uitat mai bine la victimă, nu i-a venit să creadă: era Alfred Smith. „Totul dovedeşte, a declarat Falby, ulterior, într-un stil tipic american, că gestul punerii unui garou la momentul potrivit merită repetat”.

12.2. Copilul zburător

Joseph Figlock se plimba pe o stradă din Detroit, în anul 1930, când un copil a căzut peste el de la o fereastră situată la unul din etajele superioare ale unei clădiri. Un an mai târziu, acelaşi copil a căzut din nou peste el de la aceeaşi fereastră. Atât Figlock, cât şi copilul au supravieţuit.

12.3. Acelaşi glonţ ucide după 20 de ani

În anul 1893, Henry Ziegland şi-a părăsit logodnica, fapt pentru care aceasta s-a sinucis. Fratele fetei, jurând să răzbune moartea surorii sale, s-a înarmat cu un pistol şi a plecat în căutarea lui Ziegland. L-a găsit în curtea casei sale din Honey Grove, Texas. După ce l-a împuşcat pe Henry Ziegland, fratele fetei s-a sinucis. Ziegland, însă, nu a fost rănit mortal; glonţul i-a atins doar capul, după care s-a înfipt într-un copac.

Douăzeci de ani mai târziu, Henry Ziegland s-a hotărât să taie copacul respectiv, fiindcă îi umbrea întreaga curte. Pentru că arborele era prea mare pentru a-l putea tăia, Ziegland s-a decis să-l arunce în aer, cu dinamită. În momentul exploziei, glonţul înfipt în copac a zburat prin aer, oprindu-se în capul lui Henry Ziegland, omorându-l pe loc. „Oare numai neşansa a făcut ca Ziegland să moară din cauza aceluiaşi glonţ de care

scăpase cu douăzeci de ani în urmă?” s-au întrebat cei care au studiat moartea lui. Se spune că nu este o simplă coincidenţă. Fenomenul este denumit „sincronism” (desfăşurarea paralelă a două sau mai multe evenimente).

12.4. Cea mai incredibilă coincidenţă a istoriei: Lincoln şi Kennedy

Cea mai interesantă dintre coincidenţe este, fără îndoială, enigma „Lincoln – Kennedy”, cei doi mari preşedinţi americani. Lincoln a fost ales, în anul 1860, iar Kennedy, în anul 1960 (exact o sută de ani mai târziu).

Amândoi au fost ucişi din spate, în prezenţa soţiilor, într-o vineri, de un glonţ tras în cap.

Succesorul lui Lincoln se numea Andrew Johnson. Era un senator democrat din Sud, născut în anul 1808. A murit la zece ani după Lincoln.

Succesorul lui Kennedy se numea Lyndon Johnson. Era un senator democrat din Sud, născut în anul 1908. A murit la zece ani după Kennedy.

Asasinul lui Lincoln, John Wilker Booth, născut în anul 1839, a murit înainte de a fi judecat. L-a ucis pe Lincoln într-un teatru şi apoi s-a refugiat într-un depozit.

Lee Harvey Oswald, asasinul lui Kennedy, născut în anul 1939, a fost şi el omorât înainte de a fi judecat. L-a ucis pe Kennedy dintr-un depozit şi apoi s-a refugiat într-un cinematograf.

Soţia lui Lincoln a pierdut un copil în timpul prezenţei ei la Casa Albă. Jackie Kennedy a pierdut şi ea un copil în timp ce se afla la Casa Albă.

Un colaborator apropiat al lui Lincoln se numea Kennedy, iar un colaborator apropiat al lui Kennedy se numea Lincoln. Numele celor doi preşedinţi conţin şapte litere, cel al succesorilor treisprezece litere, cel al asasinilor cincisprezece litere.

În ziua în care a fost asasinat, Abraham Lincoln i-a

spus uneia dintre gărzile sale: „Cred că există oameni care vor să-mi ia viaţa şi nu am absolut niciun dubiu că vor reuşi acest lucru. Dacă, într-adevăr, aşa se va întâmpla, oricum era imposibil de prevenit!” La rândul său, Kennedy i-a spus soţiei sale, în ziua de 22 noiembrie 1963, ziua asasinării sale: „Dacă cineva ar vrea să mă împuşte de la o fereastră, cu o carabină, nimeni nu l-ar putea opri! Aşa că, de ce mi-aş mai face probleme?”

Cele două asasinări relevă faptul că există o anumită legătură între coincidenţe şi premoniţie. J.B. Priestley a scris într-o carte, referitor la aceste fenomene: „Viitorul poate fi «văzut» şi, de aceea, el poate fi schimbat! Astfel, coincidenţele ar trebui să reprezinte o nouă modalitate de înţelegere a destinelor noastre!”

12.5. Asasinarea în aceeaşi zi a regelui Umberto I al Italiei şi a tizului acestuia

Asasinarea lui Umberto I al Italiei precum şi evenimentele importante din viaţa regelui au fost identice cu viaţa şi moartea patronului unui restaurant din nordul Italiei, pe nume Umberto. Ei s-au născut şi au murit în aceeaşi zi. În seara de 28 iulie 1900, regele Umberto I al Italiei lua cina, împreună cu suita sa, într-un restaurant din Monza (nordul Italiei), unde se afla pentru a participa la nişte întreceri sportive. Cu uimire, el a observat că proprietarul restaurantului semăna foarte bine cu el şi, discutând cu acesta, a descoperit că între ei mai existau şi alte similitudini. Bărbatul se numea Umberto, se născuse la Torino ca şi regele, în aceeaşi zi, se căsătorise cu o femeie pe nume Margherita, în ziua în care regele se însurase cu regina Margherita, şi îşi deschisese restaurantul în ziua în care Umberto I fusese încoronat.

Regele a fost intrigat de aceste coincidenţe bizare şi l-a invitat pe Umberto să asiste împreună cu el la întrecerile sportive de a doua zi. Ajuns la stadion, regele a

fost informat că proprietarul restaurantului tocmai murise în acea dimineaţă, fiind împuşcat din întâmplare. Tocmai când îşi exprima regretul, regele a fost împuşcat mortal de un anarhist, pe nume Bresci.

12.6. Bruce Lee şi moartea fiului său, Brandon

Multe fapte par să aibă rădăcini în trecut. În ziua de 31 martie 1993, la 28 de ani, Brandon Lee juca în filmul „The Crow". Un glonţ de calibrul 44, care trebuia să fie orb, l-a ucis. Cu 28 de ani mai devreme, tatăl său, Bruce Lee, a murit din cauza unei hemoragii cerebrale. El era pe cale să realizeze un film, „Jocul morţii", în care trebuia să fie ucis de un glonţ care era schimbat cu unul orb. Dar, să revenim la Brandon pentru a evoca o ultimă coincidenţă. Scenariul filmului „The Crow" (Corbul), prevedea ca el să fie ucis împreună cu soţia sa, cu puţin timp înainte de a se căsători. În viaţa adevărată, Brandon trebuia să se însoare cu Liza Hutton, logodnica sa, pe data de 17 aprilie 1993 – la 18 zile după moartea lui.

În acest caz, nu mai este vorba de coincidenţă, explică domnul Moisset, ci de sincronicitate – un termen pe care îl datorăm marelui psiholog, Carl Gustav Jung, unul dintre fondatorii psihanalizei.

Jung descoperise că problemele psihice ale pacienţilor şi realitatea exterioară erau, de multe ori, strâns legate. Când o pacientă îi povestea întâmplările dintr-un vis, care se petreceau într-un vechi templu din Egipt, Jung auzi un zgomot dinspre fereastră. Uitându-se mai îndeaproape, el a descoperit un scarabeu – animal considerat sacru în mitologia egipteană. Cum ajunsese acolo? Nimeni nu ştia. Contrar obiceiurilor insectelor de a căuta lumină, scarabeul încerca să intre într-un colţ mai întunecat – unde se găseau Jung şi pacienta sa.

După Moisset, coincidenţele sunt evenimente pline de sensuri pentru persoana căreia i se întâmplă.

Evenimentul exterior este legat fie de un alt eveniment care s-a întâmplat mai demult (vezi istoria cu logodnicul), fie de un lucru pe care îl simţi sau îl visezi (vezi ultimul exemplu).

„Aceste fenomene sunt mai puţin explicabile pe cale raţională, deoarece faimoasele coincidenţe nu au o legătură ca fenomenele obişnuite (cauză-efect); legătura lor constă într-o asemănare, un sens comun. Cert este faptul că ele tind să ne arate că locul micii noastre persoane în Univers nu este neglijabil şi că există o altă dimensiune în spatele vieţii noastre banale şi tipicare.”

12.7. Un ucigaş reîncarnat comite aceeaşi crimă după... 157 de ani

Două femei, ambele în vârstă de 20 de ani, cu părul blond şi ochii albaştri, au fost violate şi strangulate sub acelaşi copac.

Doi bărbaţi, amândoi cu numele de Thornton, au fost acuzaţi de crimă; ambele fapte au fost comise în 27 mai, în aceeaşi zonă, în acelaşi loc, la distanţă de 157 de ani.

Mulţi experţi din Anglia explică identicele orori printr-un singur cuvânt: reîncarnare.

„Coincidenţa în cele două cazuri este atât de fantastică, încât eu cred posibilă renaşterea criminalului”, spune detectivul superintendent, Caroll Lanahan, din poliţia din Birmingham.

Notoriul criminalist, Peter Bander, a mers chiar mai departe.

„Cred că este un caz de reîncarnare. Totul se potriveşte prea bine ca să fie altceva.”

Bizarul caz a început în timpul unei investigaţii care părea de rutină: o omucidere. În 1964, la 27 mai, corpul Barbarei Forrest (20 de ani), a fost găsit sub un stejar bătrân, la periferia oraşului Birmingham. Tânăra fusese violată şi apoi strangulată.

Cu o noapte înaintea morţii, Barbara se dusese la o prietenă, să împrumute o rochie de seară. Mai târziu, a fost la dans, după care a plecat spre locuinţa ei, fericită şi fără griji. Cercetările poliţiei au condus la arestarea lui Michael Thornton, de 38 de ani, supraveghetor la o casă de copii din localitate, care a fost acuzat de omucidere. Dar, la procesul său, judecătorul n-a avut suficiente probe evidente şi Thornton a fost eliberat.

Recent, detectivul Lanahan, căutând în arhivele poliţiei, a fost stupefiat de ce-a găsit. Fişele arătau că, în 27 mai 1807, Mary Ashford, de 20 de ani, a fost omorâtă în acelaşi loc, sub acelaşi copac. Şi ea a fost violată şi sugrumată.

La fel ca Barbara Forrest, Mary fusese, în noaptea precedentă, acasă la o prietenă pentru a împrumuta o rochie de seară. Ultima oară a fost văzută în viaţă, plecând de la dans. Anchetatorii din acele timpuri l-au găsit vinovat pe Abraham Thornton, de 25 de ani, cărămidar, şi l-au acuzat de crimă. A fost supus la două procese, dar niciodată declarat vinovat.

„Nu pot accepta atâtea similitudini în ambele cazuri, decât dacă ele au fost comise de acelaşi om”, a spus detectivul Caroll Lanahan.

12.8. Un aisberg pe cer

În iulie 1974, un impresionant bloc de gheaţă a pătruns prin acoperiş în casa familiei Melkis, din Dunstable, Bedford, Anglia. În momentul incidentului, toată familia se îngrămădise în jurul televizorului, urmărind un film despre *Titanic.*

Când gheaţa a spart acoperişul, ei tocmai aşteptau cu sufletul la gură ca vaporul să se zdrobească de aisberg.

12.9. Soarta

Un bărbat care conducea o motoretă a fost accidentat mortal de un taxi, într-o localitate din Insulele Bermude, în anul 1975, exact la un an după ce fratele său, conducând aceeaşi motoretă, fusese accidentat mortal pe aceeaşi stradă, de acelaşi şofer de taxi, care transporta acelaşi pasager.

12.10. Verişori îndepărtaţi

În anul 1984, pe 11 august, a avut loc în localitatea Tettenhall de lângă Wolverhampton, cununia lui Karen Dawn Southwick, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, în biserica St. Michael's and All Angels. Tatăl ei, Alfred G. Southwick, a condus-o la altar lângă viitorul soţ. După numai trei ore, o altă Karen Dawn Southwick, tot de douăzeci şi doi de ani, a fost condusă în aceeaşi localitate, în aceeaşi biserică, la acelaşi altar de tatăl ei, pe nume (atenţie!) Alfred G. Southwick. Cele două mirese s-au întâlnit, pentru prima dată, la părintele care urma să le oficieze căsătoria. Potrivirea totală a numelor a fost, însă, spulberată de o mică diferenţă: cel de-al doilea nume al taţilor era George şi, respectiv, Gordon. Alfred George nu se întâlnise niciodată cu Alfred Gordon, dar au ajuns la concluzia că sunt, cu siguranţă, verişori îndepărtaţi.

12.11. Cartea regăsită

Actorul britanic Anthony Hopkins a fost încântat să afle că a primit rolul principal în „Fata din Petrovka", ecranizare după romanul lui George Feifer. Chiar înainte de a semna contractul, Hopkins s-a dus la Londra, cu gândul de a cumpăra romanul, însă nu l-a găsit în nicio librărie. În timp ce aştepta metroul, actorul a găsit o carte pe o banchetă, uitată de cineva, şi a constatat cu uimire că era chiar romanul pe care îl căutase cu disperare. Doi ani mai târziu, în timp ce filma în Viena (Austria), Hopkins a

primit vizita autorului George Feifer, care i-a povestit că nu deţinea nici măcar o copie a *Fetei din Petrovka,* fiindcă romanul pe care-l avusese (şi care conţinea semnătura şi însemnările sale) fusese pierdut în Londra de un prieten căruia Feifer îi împrumutase cartea. Hopkins l-a întrebat pe autor dacă romanul pe care el îl găsise în staţia de metrou îi aparţinea, iar Feifer a constatat, stupefiat, că era cartea lui.

12.12. O crimă repetată după 20 de ani

Franklin Delano Floyd a comis două acţiuni criminale rar întâlnite în istoria poliţiei – mai întâi a răpit o fetiţă de patru ani pe care, mai târziu, a luat-o de soţie… şi apoi, după 20 de ani pe copilul acesteia.

Istoria începe în 1962, când Floyd a fost condamnat pentru agresarea unei fetiţe de patru ani. Este închis, fuge din închisoare, dar este prins când încerca să spargă o bancă, este din nou închis şi eliberat, în 1973. În 1975, îşi face apariţia cu o fetiţă de şase ani despre care afirmă că ar fi fiica lui, dar poliţia bănuieşte că Tonya a fost fetiţa unei prostituate pe care Floyd ar fi răpit-o cu doi ani în urmă. Fetiţa urmează, sub diverse nume, şcoala la Oklahoma City şi la Atlanta, apoi perechea îşi face apariţia la Phoenix – Arizona, unde Tonya este de-acum însărcinată – dar copilul s-a dovedit că nu a fost al lui Floyd.

Mai târziu, cei trei se mută la Tulsa, unde Tonya, care-şi etalează sânii, dansează într-un bar, apoi la New Orleans, unde Floyd se căsătoreşte cu fata.

Peste câteva luni, Tonya moare călcată de o maşină, iar Floyd fuge lăsând băieţelul în spital. Poliţia îl bănuieşte de asasinarea Tonyei, dar nu are dovezi suficiente. Copilul este încredinţat unei familii. Dar, în toamna lui 1994, Floyd reapare şi-l răpeşte pe băieţel de la şcoală, ameninţând directorul cu o armă şi pretinzând că ar fi tatăl. Nici până acum răpitorul şi copilul nu au fost găsiţi.

12.13. Un singur glonţ a făcut două victime, la interval de 52 de ani

Un american şi nepotul lui au fost victimele aceluiaşi glonţ, la interval de 52 de ani. Rănile celor doi au fost asemănătoare, deşi condiţiile în care s-au produs au fost diferite.

Totul a început în urmă cu 52 de ani, când Alan Merit, pe atunci în vârstă de 23 de ani, a fost rănit de un glonţ, care provenea dintr-o armă germană, în decursul celui de al Doilea Război Mondial. După ce glonţul i-a fost extras din piept, el l-a păstrat, ca pe un talisman. În primăvara anului 1996, Alan Merit a suferit un atac de cord şi s-a prăbuşit la pământ în faţa casei sale din Chicago, Illinois (SUA). Glonţul pe care-l purta atârnat de un lanţ s-a desprins şi s-a rătăcit în iarbă; n-a mai fost găsit decât într-o zi de septembrie, când nepotul lui, John (26 ani), s-a apucat să tundă gazonul. Glonţul a fost angrenat de cuţitele maşinii de tuns iarba şi, propulsat cu putere, s-a înfipt în pieptul lui John, provocându-i o rană asemănătoare celei suferite de bunicul său, în urmă cu 52 de ani. Tânărul a fost dus de urgenţă la spital, unde i s-a extras glonţul. John a refuzat să-l păstreze, astfel încât glonţul ucigaş a ajuns într-o ladă de gunoi.

12.14. Caii ucigaşi

Sue Alton lua parte la o excursie călare, în compania prietenilor ei, pe o cărare numită Pilgrim’s Way, în apropierea localităţii Darking, când calul său s-a speriat şi nu a mai putut fi controlat. Femeia a căzut cu capul înainte pe un monument de piatră, de un metru şi jumătate înălţime, şi a murit instantaneu. Monumentul a fost ridicat în anul 1873 şi indica locul în care Samuel Wilberforce, episcop de Winchester, şi-a rupt gâtul şi a murit în urma

căzăturii de pe spinarea calului său, care călcase strâmb.

12.15. Confuzie la tribunal

În tribunalul din localitatea Bulawayo, s-a judecat un caz mai deosebit. Smart Ngwenya, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani era acuzat de un furt de maşină petrecut cu câteva săptămâni înainte. Numai că, în sală, în banca acuzaţilor, a fost condus un alt Smart Ngwenya, care venise ca martor la un alt proces. Greşeala nu a fost sesizată până nu s-au citit capetele de acuzare şi omul nu a început să protesteze. Oamenii legii, buimăciţi de greşeala făcută, l-au condus afară pe bărbatul nevinovat şi au introdus în sala de judecată un alt Smart Ngwenya (ngwenya înseamnă crocodil) despre care a reieşit că nici acesta nu este inculpatul. Adevăratul hoţ a ajuns la tribunal numai după a treia tentativă.

12.16. înştiinţare cu surprize

Patricia Kern, din Colorado, a primit o înştiinţare potrivit căreia avea o datorie de 3000 de dolari pentru o manoperă care fusese făcută în statul Oregon, ea nepunând piciorul în viaţa ei în statul respectiv. În urma clarificării situaţiei, a reieşit că o altă Patricia, Dibiasi, a fost cea care a beneficiat de lucrarea respectivă şi, deci, era datoare cu suma mai sus-amintită. Ambele aveau acelaşi nume de fată şi anume Patricia Ann Campbell, ambele se născuseră la data de 13 martie 1941 şi figurau cu acelaşi număr de asigurare socială. Tatăl ambelor femei se numea Robert, ambele se căsătoriseră cu militari, la o diferenţă de numai unsprezece zile, ambele erau contabile şi aveau doi copii de aceeaşi vârstă.

12.17. Cea mai ciudată coincidenţă

Cea mai ciudată coincidenţă pe care am întâlnit-o i s-a întâmplat tânărului Roger Lausier. Când avea numai patru ani, s-a pierdut de mama lui pe plaja Salem din Massachusetts. S-a jucat în apa mică până în momentul în care un curent mai puternic l-a luat în larg. Cu siguranţă că s-ar fi înecat dacă o femeie nu l-ar fi scos din mare şi nu i-ar fi acordat primul ajutor pe plajă. Salvatoarea a refuzat orice recompensă, urându-i noroc băieţelului, după care a plecat. După nouă ani, tânărul Roger, acum un înotător desăvârşit, urmărea un banc de peşti de lângă mal, când a auzit un strigăt disperat. „Ajutor! Soţul meu se îneacă!” striga o femeie. Roger a observat că un bărbat bine făcut a căzut dintr-o barcă cu motor şi se străduieşte din răsputeri să se menţină deasupra valurilor. Băiatul a vâslit cu barca pneumatică până la locul respectiv, l-a prins pe bărbat de încheietură şi l-a menţinut la suprafaţa apei până ce o altă barcă s-a apropiat şi l-a ajutat să scoată victima din mare. La spital, femeia l-a sărutat recunoscătoare pe băiat, spunându-i: „Mă numesc Alice Blaise şi nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că mi l-ai salvat pe Bobo”. Lui Roger nici măcar nu-i trecea prin minte cine era această Alice Blaise, până în momentul în care, la o adunare a Asociaţiei pentru Prietenie din Massachusetts, a reieşit întreaga poveste. Roger a salvat viaţa soţului acelei femei care, cu nouă ani în urmă, îl salvase de la înec, pe aceeaşi plajă.

12.18. Coincidenţă de nume

În localitatea Ketley, comitatul Shropshire, Patricia Ann Tranter, de treizeci de ani, a simţit, într-o zi, că se apropie momentul în care trebuie să nască. S-a dus la spital. În patul vecin, se afla o domnişoară în vârstă de douăzeci şi patru de ani, tot cu numele de Patricia Ann Tranter, locuitoare a aceluiaşi oraş, Ketley (la o distanţă de un kilometru şi jumătate de prima Patricia). Cele două femei au născut în aceeaşi zi, s-au întâlnit şi la biserică

atunci când cei doi bebeluşi, John şi Julie, au fost botezaţi.

12.19. Dorinţa unei decedate într-un accident de circulaţie...

Cei care cunoşteau povestea tragică a familiei Petric, din Baia-Mare, ştiau că Vasile Petric îşi dorea cu insistenţă sfârşitul. Margareta Petric, soţia lui, murise pe data de 31 mai 1988, într-un groaznic accident de circulaţie. „Era o zi frumoasă, de sfârşit de mai, când Reta a plecat din Baia-Mare spre satul său natal. În maşina cu care plecase se mai aflau copiii săi – doi băieţi, în vârstă de opt şi respectiv nouă ani – şi un nepot, fiul fratelui mai mare al Retei. Cei patru au plecat liniştiţi şi veseli la drum, neştiind că acea călătorie va fi fără întoarcere. Maşina rula încet pe drum când, cu puţin înainte de ieşirea din oraş, s-a întâmplat nenorocirea.

De Dacia condusă de M.P. s-a izbit ca un bolid un autoturism cu număr străin, care a intrat cu o viteză incredibilă pe contrasens. Dacia s-a răsturnat şi a explodat, iar pasagerii au fost pur şi simplu arşi de vii. Până când au sosit pompierii, maşina se făcuse scrum…

La aflarea cumplitei veşti, soţul doamnei Petric a avut un şoc, mulţi dintre cunoscuţi crezând că, de durere, omul a înnebunit pe loc. Trei ani de zile, bărbatul a supravieţuit cu greu nenorocirii, iar pierderea familiei sale era un veritabil coşmar, ce-l chinuia fără încetare. Vecinii povesteau că, uneori, îl întâlneau noaptea pe stradă, umblând ca un bezmetic şi strigându-şi cu disperare copiii şi soţia moartă. Nimic nu părea să-i aline durerea... Omul era de nerecunoscut; ajunsese o epavă – nu putea munci, dormi sau mânca. Această situaţie a durat până în dimineaţa zilei de 31 mai 1991, când bărbatul i-a anunţat pe cunoscuţi că duhul Margaretei îi apăruse peste noapte şi-l chemase la ea. „Am venit să te iau la mine, să nu te mai văd suferind!” a povestit Vasile că i-ar fi spus Reta. Şi aşa a

fost să fie, pentru că, la data amintită şi exact la ora la care femeia îşi pierduse viaţa, V.P. a fost găsit electrocutat în garaj... „Accidentul a fost mai mult decât stupid, mai ales că Vasile era un electronist bun. ... Aşa s-a împlinit dorinţa Margaretei, care şi-a luat soţul după ea...", comentează o prietenă a familiei Petric.

12.20. Sindromul gemenilor

Foarte puţine persoane ştiu că o mare parte dintre noi suntem la origine gemeni, provenind din sarcini gemelare. Cu toate că mama naşte un singur făt, uneori, în primele luni de viaţă intrauterină, coexistă doi feţi. Acest misterios fenomen care a şocat lumea medicală este cunoscut ca „sindromul geamănului dispărut”. Din motive necunoscute, s-a observat că unul dintre gemeni dispare după primele luni de viaţă intrauterină. Acest fapt a fost constatat, practic, prin teste făcute asupra femeilor în perioada graviditǎţii. În această situaţie, medicii au emis mai multe ipoteze şi anume: fie corpul mamei, fie unul dintre gemeni, absoarbe unul dintre feţi în timpul vieţii intrauterine. Unul dintre cele mai incredibile şi dramatice exemple, care vine în sprijinul acestei ipoteze, îl constituie cazul unui american, angajat al unei staţii de benzină din Chicago. Acesta a suportat, în urmă cu câţiva ani, o intervenţie chirurgicală pe creier, în timpul căreia medicii au găsit o masă embrionară de păr, piele şi os. După toate aparenţele, individul îşi înghiţise fratele geamăn în timpul vieţii intrauterine. Cazuri similare s-au înregistrat în spitalele ieşene. Surprinzător, în timpul actului chirurgical, medicii au descoperit – în cutia craniană a unora dintre pacienţi, în locul presupuselor tumori, unghii, smocuri de păr şi bucăţi de oase. Din punct de vedere ştiinţific, acest fenomen s-ar putea explica numai prin absorbţia celulelor specializate care urmau să devină, pe parcurs, unghiile, părul şi oasele geamănului dispărut.

În sprijinul teoriei enunţate mai sus, în rândurile ce urmează, vă aducem la cunoştinţă un caz incredibil, în care unul dintre gemeni n-a reuşit să-l înghită pe celălalt, născându-se două fiinţe cu o singură inimă şi cu un singur ficat.

În anul 1983, mijloacele de informare în masă din România relatau despre un caz deosebit, cel al siamezelor de la Botoşani. La spitalul din localitate se născuseră două fetiţe care erau lipite între ele la nivelul abdomenului, având inimile în acelaşi pericard şi un ficat unic. După numai şase luni, aceste fetiţe aveau, practic, să se nască a doua oară, pentru că intervenţia chirurgicală de separare reuşise pe deplin. Autorul acestei dificile intervenţii chirurgicale a fost medicul ieşean Gabriel Ionescu (în prezent, lucrează într-o clinică celebră din Africa de Sud), operaţia de separare realizându-se, la vremea respectivă, la o clinică universitară din Lausanne-Elveţia.

Înainte de această dificilă intervenţie chirurgicală, mama fetiţelor, Elena Bouaru, a căzut pradă unui sindrom depresiv, din cauza faptului că era aproape convinsă că cele două micuţe, pe care le botezase Sia-Lina şi Meza-Gheorghina, nu vor trăi. Mai avusese, de fapt, o experienţă de acest gen, în anul 1968, când a dat naştere la încă două fetiţe. Din ce în ce mai des, avea adevărate coşmaruri, visând că Lina şi Gheorghina sunt plimbate de lanţ de un individ gras şi care se chinuia să facă avere de la cei care doreau să vadă siamezele. Când ieşea cu landoul special la plimbare, era înconjurată de o mulţime de gură-cască. Cu toţii se minunau de „arătarea” din scutece. Unii aruncau cu bani în landou, alţii mai îndrăzneţi, chiar încercau să le dezbrace pentru a le vedea mai bine, dar mai toţi râdeau cu gura până la urechi.

Intervenţia chirurgicală a fost foarte dificilă, deoarece unicul ficat a fost tăiat în două, câte o parte pentru fiecare organism, urmat de operaţia de separare. Fetiţele s-au dezvoltat normal. Totuşi, singurul lucru ieşit

din comun observat de părinţi a fost când fetiţele aveau trei ani. Cele două ghemotoace de om dormeau în acelaşi pat iar, în timpul somnului, aveau aceeaşi poziţie. Dacă una dintre ele îşi schimba poziţia, după numai zece secunde aceeaşi poziţie era luată şi de surioara ei geamănă. La fel se întâmpla şi când dormeau în camere diferite. Se întorcea prin somn Lina, în dormitor, se întorcea şi Gheorghina, în sufragerie, strângea pumnul Gheorghina, acelaşi pumn îl strângea şi Lina şi aşa mai departe. Un alt fenomen întâlnit la cele două fetiţe era posibilitatea de a-şi „citi", uneori, gândurile una alteia. De exemplu, la şcoală, cele două fetiţe au stat separat deoarece erau cam neastâmpărate. Una stătea în ultima bancă de la geam, iar cealaltă în prima bancă pe de rândul de la perete. Marea lor problemă a fost faptul că nu-i puteau convinge pe profesori că nu au copiat niciodată una de la alta, deoarece se întâmpla destul de des ca Lina şi Gheorghina să aibă lucrări de control identice. În clasa I, învăţătoarea a pus toată clasa să scrie o propoziţie. Cele două surori au scris aceeaşi propoziţie, „mâncând" aceeaşi literă: „Mama merge la piaţă". Când erau mici, dacă una îşi rupea pantalonii la joacă, trebuia să şi-i rupă şi cealaltă.

12.21. Enigma satului cu 64 de gemeni

Mister total la Pleucadeuc! Acest mic târg, ascuns în inima ţinutului Morbihan (Franţa), adăposteşte de două ori mai mulţi gemeni decât media naţională: 32 de cupluri. Nimeni nu a putut explica, până în prezent, această densitate a gemenilor pe un teritoriu restrâns. Prezenţa fenomenului se datorează solului granitic, alimentaţiei, semnelor zodiacale? Nimic nu e sigur! Geneticienii caută explicaţia. Istoria acestei aşezări insolite este relatată într-un număr recent al revistei *Le Figaro Magazine.*

La 6 decembrie 1673, preotul micii parohii din Pleucadeuc, situat la 40 km de Vannes (Franţa), se apleacă

peste doi nou-născuţi, două fetiţe. El le botează în latină, felicită părinţii în bretonă şi înregistrează naşterea în franceza epocii. Actul de naştere există şi astăzi, într-un registru al primăriei: „Marie şi Jacquette Seme, surori provenite din mariajul legitim dintre Gilles Serne şi Françoise Daner, tatăl şi mama…".

Marie şi Jacquette sunt primele dintr-o lungă serie. Pleucadeuc numără, astăzi, 32 perechi de gemeni, de la vârsta de opt, până la 80 de ani. Fenomenul se numeşte „criptofazie". Un lucru este cert: Pleucadeuc a devenit capitala gemenilor. Localnicii nu au întârziat să pună o placă, pe care scrie „Satul gemenilor", la intrarea şi ieşirea din Pleucadeuc.

La Figaro Magazine prezintă câteva dintre cuplurile de gemeni.

î Anne şi Therese, în vârstă de 72 de ani. Ele sunt inseparabile. La 13 ani, au părăsit şcoala pentru a merge să lucreze la o fermă din vecinătate şi pentru a învăţa croitoria. Tatăl acestora are, la rândul său, două surori gemene.

La vârsta de 23 de ani, Anne şi Therese s-au căsătorit cu doi veri de-ai lor; de atunci, ele locuiesc una lângă alta, se văd în fiecare zi şi sunt singurele care-şi cunosc identitatea. Nimeni altcineva nu le poate deosebi. „Părinţii noştri ne-au confundat întotdeauna, mărturiseşte Anne; ca toată lumea, de altfel".

Philippe şi Patrick, de 34 de ani, împart aceeaşi complicitate. Ei au şi câteva amintiri amuzante din adolescenţă. „Îmi amintesc de o fată care voia să iasă cu mine, povesteşte Patrick. Aveam deja o logodnică, deci acest lucru nu era posibil. În weekendul următor, Philippe a fost la întâlnire, dându-se drept eu."

î Eric şi David, 12 ani, trăiesc o complicitate extremă, manifestând o dorinţă exacerbată de a rămâne împreună tot timpul.

î Cecile şi Aurelie, de 15 ani, au inspirat tatălui lor,

Alain Launay, prima organizare a festivalului gemenilor, care are loc la Pleucadeuc în fiecare an, la 15 august.

î Cedric şi Mathieu, de doar opt luni, sunt ultimii gemeni, născuţi la Pleucadeuc, la 323 de ani după Marie şi Jacquette, asigurând continuitatea genetică.

Cum se poate explica o astfel de „proliferare" a gemenilor, într-un singur loc? Brutarul satului nu are nicio îndoială: „Din cauza solului granitic", spune el.

Părerea lui este împărtăşită de majoritatea sătenilor. Cei mai bătrâni dintre ei susţin, totuşi, o altă posibilitate: „Când există un geamăn într-o familie, vor mai urma şi alţii". O înţelepciune populară, confirmată de matematicianul american Francis Dalton, încă din 1875!

12.22. Festivalul gemenilor

În fiecare an, în oraşul Twinsburg (Ohio-SUA), are loc un Festival al Gemenilor, unde mii de perechi din întreaga lume se întâlnesc pentru a se cunoaşte şi pentru a discuta probleme specifice condiţiei lor neobişnuite. În SUA, trăiesc în prezent aproximativ 2,4 milioane de gemeni, numărul acestora crescând anual cu 33 000 de perechi. Statisticile ne relevă faptul că numărul cel mai mare de gemeni îl înregistrează negresele, la care numărul gemenilor reprezintă 1,7% din numărul total de naşteri, femeile albe născând 1%, iar cele asiatice un procent de 0,5%. De asemenea, s-a constatat că la fiecare 50 000 de naşteri, se înregistrează o pereche de siameze. Numele de „gemeni siamezi" provine de la fraţii Chang şi Eng, născuţi în 1811, în localitatea Siam-Thailanda. După ce au colindat lumea, fiind angajaţii Circului Barnum, în cele din urmă s-au stabilit în SUA, unde s-au căsătorit cu două surori, au avut împreună 22 de copii şi au murit, la o diferenţă de câteva ore, la vârsta de 62 de ani.

12.23. Recorduri în lumea gemenilor

î Pauline şi Pat Collister, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, sunt, după câte se pare, singura pereche de gemeni care provin din acelaşi ovul; s-au căsătorit cu Peter şi John, de douăzeci şi şapte de ani, născuţi tot dintr-un singur ovul. Pauline şi Pat au născut în spitalul Scarsdale, din Chesterfield – comitatul Derbyshire la data de 11 august, la aceeaşi oră.

î Gemenii supravieţuitori, cu cea mai mică greutate înregistrată la naştere, sunt Mary şi Margaret Stimson, născute în 1931, în Marea Britanie. Acestea cântăreau la naştere doar 0,450 de grame, respectiv 0,540 de grame.

î Gemenii cu cea mai mare greutate la naştere au fost fraţii Haskins, care cântăreau 6,4 kg şi respectiv 6,2 kg.

î Cel mai mare interval de timp scurs între naşterea a doi gemeni este de 37 de zile. La 23 decembrie 1987, Dany Berg, din Roma, a născut primul dintre cei doi gemeni, o fetiţă, pe care a numit-o Diana. Sora acesteia, Monica, s-a născut la 30 ianuarie 1988, prin „cezariană”.

î Gemenii cu viaţa cea mai lungă au fost Eli şi John Philips, care s-au născut în 1803 şi au murit în 1911, la vârsta de 108 ani.

î Cel mai mare număr de gemeni născuţi de către aceeaşi femeie a fost înregistrat în Rusia. În intervalul 1725-1765, soţia unui ţăran rus a născut opt perechi de gemeni (fată şi băiat). În aceeaşi perioadă, mama celor 16 gemeni a mai născut şapte seturi de cvadrupleţi.

î Doi gemeni, unul negru iar celălalt alb, au fost obiectul unui proces scandalos, fără precedent, din anul 1978. Mama, o nemţoaică, a pornit un dublu proces de paternitate, având la bază supoziţia că avusese o dublă ovulaţie, în ziua în care, cu o diferenţă de numai câteva ore, întreţinuse relaţii sexuale cu un militar german alb şi cu unul negru, american.

În 1939, în Carolina de Nord, o femeie de culoare a născut doi gemeni, o fetiţă neagră şi un băieţel alb. După

cum afirma femeia, tatăl este un negru „ca abanosul” pe nume Herbert Strong. Au sosit şi semnalări ale altor cazuri de acest gen din USA, Liverpool, Danemarca şi din Berlin.

12.24. Un fetus frate geamăn în cap...

În 1981, Kick Hill avea 25 de ani şi lucra la o staţie de benzină de lângă New York. Într-o bună zi, pe Nick a început să-l doară capul. A crezut că l-a tras un curent, că n-a dormit bine şi aştepta să-i treacă. Dar durerea de cap s-a transformat într-o migrenă, fără intermitenţe. Dureri de cap acute cărora cu greu le putea face faţă. S-a dus la doctor, care l-a consultat şi i-a prescris mai multe tablete: calmante, antinevralgice, chiar şi somnifere, însă durerea de cap nu-l lăsa. A încercat şi medicina homeopată, însă nici bioenergeticienii nu i-au putut veni de hac durerilor acute. Nici acupunctura şi alte metode orientale n-au fost de folos. Situaţia devenise disperată. O ecografie urmată de o encefalogramă au arătat că Nick Hill ar avea o tumoare. Nu se ştia dacă malignă ori benignă. Medicii au optat urgent pentru operaţie. Mare le-a fost surpriza chirurgilor când, în cutia craniană, sub meninge, au dat de un fetus. E adevărat, minuscul, dar fetus, un frate geamăn al lui Nick, care şi-a găsit spaţiul tocmai în capul lui Nick, dezvoltându-se cât a putut din lipsă de loc. Un frate geamăn pe care Nick l-a purtat în cap 25 ani şi care acum începuse să-l supere tare. „Caz” unic în istoria medicinii: un fetus în creier. Până acum, se cunoşteau oameni cu două inimi, patru rinichi şi alte organe dublate. Excluzând cele genitale. După extirpare, Nick Hill se simte bine, durerile de cap au încetat şi omul duce o viaţa normală. Întâmplarea, dacă unii n-o socotesc paranormală, intră, în mod sigur, sub incidenţa anormalului. Căci nu e dat oricui să poarte un copil mic, infim ca proporţii sub foiţele meningiene, exact un sfert de secol.

12.25. Gemeni cu existenţe absolut identice

În orăşelul englez Barnoldswich, s-au născut surorile gemene, Lizzie şi Ediphe Hopen. De mici ele s-au îmbrăcat la fel, mâncau aceleaşi lucruri, se culcau la aceeaşi oră, iar când le-a venit timpul să se mărite, s-au căsătorit în aceeaşi zi, la aceeaşi oră şi în acelaşi loc, cu doi tineri, ambii purtând numele de Tedi. Toată viaţa, până au ieşit la pensie, Lizzie şi Ediphe au lucrat în aceeaşi fabrică de încălţăminte.

Locuinţele lor erau plasate una lângă alta, iar exteriorul, dar mai ales interiorul, erau identice, ambele surori folosind acelaşi tip de mobilă, aşezate asemănător în camere.

Cele două aveau posibilitatea să-şi transmită gândurile prin telepatie, neavând nevoie să vorbească între ele. Când plecau în concediu, în localităţi diferite, nu-şi scriau, dar fiecare ştia precis, în orice moment, ce făcea cealaltă soră. Când veneau din concediu, impresiile de călătorie, lucru bizar, erau identice, fiecare făcuse acelaşi lucru.

Vizionau concomitent un film, mergeau la piaţă în acelaşi timp şi, culmea, cumpărăturile erau identice. Meniul servit zilnic soţilor era la fel, deşi cele două surori nu s-au sfătuit niciodată.

Când Lizzie cădea la pat, în aceeaşi zi se îmbolnăvea şi Ediphe. Cel mai enigmatic lucru a fost moartea lor.

Doi nepoţi care au venit în vizită la mătuşa lor, Ediphe, au observat că aceasta era moartă în faţa uşii dormitorului, cu mâinile înţepenite pe clanţă. A fost sesizată poliţia, care s-a deplasat la casa lui Lizzie. Când au intrat în casă, au găsit-o pe bătrână moartă în faţa uşii dormitorului, cu mâinile înţepenite pe clanţă. Ambele surori muriseră la aceeaşi oră, în urma unui atac de cord...

12.26. „Moartea din leagăn”

Aşa-numita moarte din leagăn face încă parte din enigmele medicinii, alimentând coşmarurile tinerilor părinţi. Singura „trăsătură pozitivă” a acestor morţi, dacă poate fi numită astfel, este aceea că, micuţii în cauză prezintă anumite simptome, de altfel foarte rare, putând fi astfel uşor observate şi vindecate. Toate acestea nu-i consolează cu nimic pe Arthur şi Linda Connolly, ale căror gemene, Samantha şi Gabrielle, s-au stins în acelaşi mod, la data de 8 octombrie 1983. Fetiţele tocmai împliniseră vârsta de patru luni şi dormeau în camere separate în pensiunea în care locuia familia, în localitatea Rhyl din nordul Ţării Galilor. Connolly a găsit-o mai întâi moartă pe Gabrielle în pătuţul ei, la parterul casei. După aceea, împreună cu soţul ei, având o presimţire, s-au îndreptat la etaj, spre camera unde dormea Samantha. „O groază de nedescris ne-a cuprins pe amândoi – povestea Connolly. Când am găsit-o pe prima fiică a noastră fără suflare, ne-am gândit imediat: Dumnezeule, nu cumva şi cealaltă… Şi ea era moartă”. Misterul este cu atât mai mare cu cât ora la care cele două gemene au decedat a fost aceeaşi. Cazul gemenelor Connolly nu este singular. Chiar în acel an (1983), puţin mai devreme, doi fraţi, în vârstă de şapte luni, şi-au pierdut viaţa în acelaşi mod, în localitatea Lancashire din comitatul Bacup.

12.27. Vocea ucigaşă a cavernelor

Fraţii gemeni, Albert şi Alex Jones, născuţi la Liverpool, semănau perfect, se îmbrăcau la fel şi aveau acelaşi comportament. Au trăit unul lângă altul sub acelaşi acoperiş până când Albert s-a însurat, iar Alex a început să se ocupe de ocultism. Deşi despărţiţi, având fiecare casa lui, de multe ori se gândeau simultan la acelaşi lucru şi se comportau identic. Într-o seară ploioasă de toamnă, Alex s-a culcat mai devreme ca de obicei. Pe la miezul nopţii, l-a

trezit din somn o voce cavernoasă care i-a cerut să se urce pe acoperişul casei. Aşa a făcut, dar, când a ajuns acolo, a alunecat şi a căzut, zdrobindu-se de caldarâmul străzii. Înainte de a muri, a scos dintr-un buzunar al hainei un omuleţ de ceară deformat asemenea corpului său după căzătură. Bolborosind ceva de neînţeles şi printr-un efort pe care nu-l mai bănuia nimeni, Alex a reuşit să scoată dintr-un alt buzunar încă o figurină asemănătoare cu prima, dar în perfectă stare. Ulterior, s-a aflat şi de moartea fratelui său geamăn, Albert. Un sfârşit extrem de ciudat. În aceeaşi noapte, soţia lui Albert a fost trezită din somn de nişte gemete. Alături de ea, soţul ei zăcea într-un lac de sânge. Dus la spital, acesta a murit, dar, înainte de a-şi da sufletul, a apucat să spună: „Ştiu, am visat şi am auzit şi eu. Alex m-a ucis pentru că aşa i-a cerut vocea cavernoasă de care nici el, nici eu nu am putut scăpa niciodată”.

Să fie adevărat? Britanicii sunt într-adevăr excentrici şi mari amatori de poveşti ciudate, dar… chiar aşa?

13. AURA

13.1. Ce este aura?

Aura, denumită de chinezi „chi” şi de indieni „prana”, reprezintă energia pe care o emite orice fiinţă. Nu-i nici truc şi nici iluzie.

Iconografia creştină ilustrează realitatea potrivit căreia cei care au capacitatea de a vedea aura sunt foarte puţini chiar la scara planetei noastre. Prezenţa evidentă a aurei în anumite circumstanţe este consemnată în mai toate civilizaţiile, iar creştinismul o atribuie semnului care denumeşte sfinţenia. În iconografia creştină întâlnim aura la îngeri, la sfinţi, dar şi la martirii Bisericii sau ai credinţei. Se pare că, în vremuri îndepărtate, vizualizarea aurei era mai accesibilă decât în lumea modernă; anumite

capacităţi s-au pierdut sau au fost estompate în secole şi milenii.

În secolul al XIX-lea, deci foarte târziu, a început observarea acestui fenomen prin mijloace mai apropiate de cercetarea ştiinţifică. Demn de citat este descoperitorul parafinei şi al creozotului, baronul Carl von Reichenbach, unul dintre chimiştii importanţi ai vremii sale, care a experimentat cu seriozitate fenomenul pe loturi de persoane înzestrate cu capacităţi paranormale. Se cunoştea atunci şi se accepta existenţa magnetismului animal (Mesmer), însă se ştiau mai puţine despre vizualizarea aurei. Baronul pomenit ajunge la concluzia că este vorba despre o inducţie electromagnetică, sau, după cum el însuşi a denumit-o, forţa odică. În cele din urmă, s-a putut trage concluzia – valabilă şi azi şi, probabil, întotdeauna – că numai persoanele cu capacităţi extrasenzoriale pot vedea aura. Aceste excepţii reduceau simţitor experimentul pentru a fi considerat drept bază ştiinţifică, de aceea, în continuare, deşi fusese testată, aura rămâne un mister al creaţiei viului. Cert este că oamenii de ştiinţă nu s-au arătat niciodată convinşi de vizualizarea acelui cerc de lumină care poate fi observat la sfinţi, dar şi la anumiţi oameni din zilele noastre. Dacă experimentele şi experienţele lui von Reichenbach pot fi considerate dovezi certe asupra existenţei aurei, dar nerecunoscute din punct de vedere ştiinţific, reţinem totuşi că cercetările ulterioare nu au putut ocoli descoperirile baronului, regăsindu-se şi azi în mai multe teorii despre acea lumină care emană din creştetul unor subiecţi umani legaţi profund de credinţă, sau la care bagajul electromagnetic este mai mare şi mai puternic.

Există şi părerea ezoterică sau mistică potrivit căreia aura însumează un tip de energie subtilă legată de dimensiunea astrală. Nu întâmplător, probabil, oamenii născuţi cu acest potenţial sau care l-au primit în timp sunt buni telepaţi şi, uneori, mediumi folosiţi prin producerea

asistată a stărilor de extaz şi transă.

Un alt experiment este aşa-numitul „Efect Kirlian”. Soţii Kirlian (care au trăit în oraşul rus Krasnodar) au demonstrat în mod incontestabil existenţa aurei nu doar la oameni, ci şi la materiile organice şi anorganice. La fiinţele vii aura este în continuă schimbare, dar aceeaşi aură poate fi evidenţiată spre exemplu la frunze, la fel ca în vârful unui deget sau în jurul creştetului. Soţii Kirlian (Semion şi Valentina) au demonstrat un fapt senzaţional, şi anume că, în cazul unei frunze din care s-a rupt o bucată, aura apare urmând desenul valid şi integru al frunzei (fără să ţină seama de mutilare). Acelaşi experiment rămâne valabil în cazul unor oameni mutilaţi (ologi, fără un braţ), la care conturul energetic urmează desenul fizionomic fără să ţină seama de membrul lipsă din trup. Această realitate ascunsă, sau această forţă odică reprezintă un mare mister al creaţiei viului. Indiferent ce nume ne însuşim referitor la aură, avem toate motivele să presupunem că tocmai conturul electromagnetic evidenţiat este acela care după moartea corpului fizic, material, supravieţuieşte în eternitate, aparţinând spaţiului şi energiilor cosmice, fiind, probabil, dependent de acestea. Evident, aici trebuie să vedem şi o taină divină.

Este dovedit de către specialişti faptul că niciun ochi fizic nu poate vedea sentimente şi idei, ceea ce nu înseamnă că ele nu sunt reale.

Doar oameni dotaţi cu anumite capacităţi extrasenzoriale pot vizualiza fenomene legate de trăiri din lumea sufletească şi mai ales din domeniul spiritual. În toate cazurile, ştiinţa spirituală nu are de-a face cu impresii „halucinatorii”.

Aura perceptibilă „ochiului spiritual” radiază permanent în jurul corpului fizic, de-a lungul întregii sale vieţi, învăluindu-l într-un nor de formă relativ ovoidală. Mărimea aurei variază de la individ la individ, fiind, în general, de două ori mai înaltă şi de patru ori mai lată

decât corpul fizic. Aura fluctuează în variate nuanţe de culoare, fluctuaţia aceasta reflectând cu maximă fidelitate viaţa interioară a omului. Culoarea aurei diferă în funcţie de temperament, de predispoziţii sufleteşti şi, în egală măsură, de gradul de dezvoltare spirituală.

Este dovedit faptul că un om stăpânit de porniri instinctuale, animalice are o aură total diferită de cea a individului care trăieşte stăpânit (condus) de preocupări spirituale. De altfel, nu mai este o noutate pentru cunoscător că aura unui spirit religios este mult deosebită de cea a unui individ stăpânit de trăiri triviale. Aura este influenţată de ansamblul trăirilor psihice (bucurii, dureri etc.), fiecare dintre aceste trăiri găsindu-şi un echivalent de culoare în aura individuală.

Pentru decodare este necesară compararea diferitelor aure create de modificările bio-psihice ale omului. Stările sufleteşti străbătute de emoţii puternice pot fi clasate în două mari categorii: una tributară instinctelor animalice şi cealaltă, dominată de trăiri rafinate, predominant influenţată de gândire.

În prima grupă, aura va fi străbătută în anumite zone de curenţi de culoare brună şi galben-roşcat, în mai toate nuanţele.

Aura subiectului din a doua grupă va avea zone cu nuanţe predominant roşu, galben-deschis şi verde. Cu cât gradul de dezvoltare intelectuală este mai mare, nuanţele de verde sunt tot mai multe ca număr şi ca intensitate cromatică. Indivizii foarte inteligenţi, dar subjugaţi de satisfacerea instinctelor primare, au foarte mult verde în aura lor, care este, însă, nuanţată cu brun sau brun-roşcat. Cei cu inteligenţa mediocră vor avea aura dominată de culoarea roşu-închis cu benzi de culoare brun-roşcată.

Efortul intelectual determină apariţia culorii verde-deschis în aură, caracteristică indivizilor adaptabili. Aura străbătută de zone albastre este vizibilă la persoane care îşi pun sinele în slujba unei cauze. Cei socotiţi în general

„oameni buni”, dar neimplicaţi în acţiuni cu caracter social-umanitar, vor avea aura dominată de culoarea albastru cu nuanţă foarte plăcută. Aceeaşi gamă de albastru va avea şi aura firilor mistice. Subiecţii activi vor avea aura străbătută de curenţi verzi alternând cu albastru sau albastru intercalat cu diverse nuanţe pastelate.

Un individ inventiv dar tributar pasiunilor senzuale are în aură nuanţe de un albastru – roşu-închis, în schimb, cel care îşi foloseşte gândurile în mod conştient dezinteresat şi în scopuri umanitare va avea în aura lui culoarea roşie – albastru-deschis.

Oamenii dedicaţi unui scop nobil, cu mare putere de sacrificiu, au în aura lor curenţi de culoare violet-deschis şi nuanţe roz-roşietice.

O emoţie trecătoare se va manifesta prin variaţii de culoare; astfel, o supărare bruscă provoacă fluctuaţii de culoare roşie.

Sentimentul de onoare rănită va declanşa apariţia în aura subiectului a unor norişori de culoare verde-închis. Toate aceste manifestări de culoare în aura omului pot avea forme regulate, bine conturate, dar şi forme neregulate de aglomerări ceţoase, aproximativ ca nişte nori.

Un acces de frică va modifica aura de sus până jos, determinând apariţia unor dungi ondulate de culoare albastră cu luciu albastru-roşcat. În aura unui subiect care aşteaptă îndârjit derularea unui anumit eveniment este vizibilă culoarea roşu-albastru, sub formă de dungi care radiază din interiorul corpului spre exterior. Orice senzaţie declanşează în om modificări perceptibile în aură sub forma unor pâlpâiri continue şi punctişoare sau mici pete albastru-roşcate. La subiecţii mai puţin impresionabili, aceste pete mici au nuanţa galben-portocaliu. De reţinut că în comparaţie cu culorile percepute de ochiul fizic, culorile prezente în aură vor apărea vaporoase şi transparente. În aura omului sunt prezente şi alte categorii de fenomene

cromatice ce au un caracter mai degrabă de iradiere, având rolul de a umple spaţiul dintre culori cu o strălucire mai mult sau mai puţin intensă. Aceste fenomene sunt dinamice aidoma unor fluide şi îmbracă spectrul culorilor prezente în aură, care sunt statice. Aura întreită poate fi vizualizată doar de oameni cu percepţii extrasenzoriale de excepţie, aceştia fiind situaţi pe o treaptă mai înaltă a cunoaşterii şi având „darul vederii” dat de forţe spirituale superioare.

Aura întreită este materializarea subtilă a suprasensibilului – vizibil al fiinţei noastre, ea exprimând fără echivoc trinitatea trup-suflet-spirit.

Studierea aurei permite cunoaşterea subtilă a formei vieţii sufleteşti şi spirituale dincolo de lumea sensibilă şi nu o interpretare empirică a sufletului uman, cum, probabil, ar fi tentaţi să creadă necunoscătorii.

În ce măsură toate acestea vor ajunge în viitor să fie clarificate şi stăpânite şi prin mijloace pragmatice, este greu de spus. Să convenim că, după mii de ani de cunoaştere, în om şi în lumea viului în general, mai stăruie încă un mare imperiu de mistere.

13.2. Efectul Kirlian

A fost descoperit accidental de soţii Kirlian şi este, poate, cel mai tipic exemplu al dificultăţilor cercetării ştiinţifice în domeniul fenomenelor paranormale. Cum este posibil ca un fenomen neexplicabil să rămână încă o curiozitate, într-o epocă supratehnicizată şi avidă de descoperiri răsunătoare? Dar. să dăm curs povestirii, descoperirii, interpretării şi utilizării acestui straniu, neînţeles fenomen.

În 1939, Semion D. Kirlian era cel mai priceput tehnician electronist din Krasnodar, provincia Kuban din sudul URSS, în apropierea Mării Negre. Kirlian lucra ca electrician la spitalul din Krasnodar, iar soţia sa, Valentina,

era ziaristă la un ziar local. Kirlian, demontând un aparat de înaltă frecvenţă destinat electroterapiei, a văzut o strălucire luminoasă între un electrod al aparatului şi pielea unui pacient. A vrut să fotografieze fenomenul, folosind chiar mâna sa. Şi-a dat seama că dacă îşi fixează electrozii direct pe mână, peste placa fotografică, obţine o imagine ciudată a mâinii sale (un contur); fără a mai folosi un aparat fotografic, în jurul conturului mâinii sale erau o multitudine de puncte luminoase, strălucitoare şi colorate.

Kirlian şi soţia au început să lucreze intens la această descoperire, perfecţionând continuu aparatura, brevetând, în cursul vieţii, peste 40 de patente. Nici acum nu există o aparatură standard, comercializată, ci doar improvizaţii. Aparatura necesară studiului efectului Kirlian se compune, în principiu, dintr-un generator de unde electromagnetice „de înaltă frecvenţă", între 75 000-200 000 oscilaţii pe secundă (75-200 KHz), electrozi, plăci (filme) fotografice, amplificatoare cuplate la diverse dispozitive: microscop, osciloscop etc.

Partea senzaţională intervine... istoric. Timp de 15 ani, soţii Kirlian nu au făcut publică descoperirea lor de teama terorii staliniste. Apoi au informat treptat cercurile ştiinţifice, care au fost receptive, variat, de la entuziasm la indiferenţă. Soţii Kirlian au înregistrat mii de imagini; de la monede, chei metalice, la frunze, plante şi mâini. Cele mai interesante au fost imaginile obţinute de la frunze, diferite în funcţie de specie şi modificate dacă proveneau de la plante bolnave. După culegere, frunzele îşi păstrau luminozitatea maximum o zi. Într-o zi, Kirlian şi-a autodiagnosticat un atac ischemic miocardic. De altfel, ambii soţi Kirlian au murit prematur de leucemie! (Efectele câmpului de înaltă frecvenţă de lungă durată.) Povestea efectului Kirlian continuă.

Cercurile oficiale ştiinţifice sovietice nu au ştiut ce utilizare să dea fenomenului Kirlian. Abia în 1960, Kirlian primeşte o mică subvenţie pentru continuarea cercetărilor

şi, în 1962, se înfiinţează o unitate de cercetare specializată. Povestiri detaliate despre experimentele soţilor Kirlian pot fi găsite în multe cărţi, inclusiv în limba română. Cercetările sovietice asupra efectului Kirlian au rămas secrete până în 1968, când, brusc, autorităţile permit ziaristelor americane, S. Ostrander şi L. Schroeder, să viziteze anumite institute specializate în studiul fenomenelor paranormale, printre care şi cel destinat efectului Kirlian.

Aşa a ajuns (în 1970) la cunoştinţa Occidentului descoperirea soţilor Kirlian. Reacţia a fost entuziastă, dar au existat şi contestaţii vehemente. Cei mai entuziaşti au fost profesorul italian Armando O. Gross şi cercetătoarea Thelma Moss de la Institutul de Neuropsihiatrie al Universităţii California. T. Moss a efectuat fotografii de tip Kirlian la 40 de cupluri, constatând că simpatia şi antipatia spontană sunt în concordanţă cu forma şi culoarea imaginii. Emoţiile subiecţilor modifică forma şi culorile imaginii, fapt confirmat de lucrările independente ale profesorului Gross, cât şi ale altora: J. Hulbacher, R. Miller, R. Wagner, M. Gaikin etc. Începând cu anii ’80, mai mulţi cercetători români, lucrând independent şi cu instalaţii improvizate, au efectuat studii asupra efectului Kirlian. Menţionăm nume cunoscute: Cornelia Guja (Centrul de Antropologie), Eugen Celan, Florin Dumitrescu, D. Constantin, M. Godeanu etc., şi unele publicaţii.

Thelma Moss a format o echipă de entuziaşti compusă dintr-un fost om de afaceri, Kendall Johnson, şi psihiatrul Mantague Ullman, care au constatat că aurele mâinilor celor care practică tratamente prin bioenergie (magnetism personal) scad ca intensitate, crescând cele din jurul capului pacienţilor, ca şi cum ar avea loc un schimb de energie (efect „healer”, vindecător). Un schimb energetic ar avea loc şi între doi îndrăgostiţi, care se sărută cu „foc”. După o şedinţă de „magnetizare”, aura pacienţilor se modifică atât ca formă, cât şi coloristic. Ruşii

au fotografiat chiar aura unui picior… amputat!

Şi totuşi, criticile vehemente continuă din partea oficială a ştiinţei. După unii cercetători americani, efectul Kirlian nu este decât o sumă de descărcări de gaze (efect corona). Prin utilizarea radiaţiilor de înaltă frecvenţă (ale căror efecte asupra organismului sunt doar parţial cunoscute) se produc descărcări electrice ce implică stratul de ioni şi molecule care înconjoară orice obiect sau fiinţă. La marginile obiectelor sau mâinilor fotografiate apar centri mai luminoşi numiţi strimeri care se formează ca rezultat al unor descărcări în avalanşă iniţiate de electronii smulşi prin câmpul de înaltă tensiune, care acţionează asupra stratului exterior. Energia angrenată în formarea strimerilor depinde de multiple interacţiuni între ionii exteriori obiectului, câmpul de înaltă tensiune şi alţi factori externi şi interni (legaţi de obiectul expus). Radiaţiile electromagnetice de înaltă frecvenţă conţin o cantitate mare de energie, capabilă să producă descărcări electrice în partea vizibilă a spectrului. Prin impact, chiar de scurtă durată (secunde), se transmite subiectului o cantitate mare de energie.

Cu toate încercările ştiinţei de a explica efectul Kirlian, ea a rămas neputincioasă, singura definire credibilă fiind a spiritualiştilor care au crezut dintotdeauna că fiecare fiinţă are o aşa-zisă „dublură astrală” a formei sale terestre. Astăzi există tot mai mulţi oameni care afirmă că tehnica de fotografie Kirlian este o dovadă suficientă pentru a demonstra existenţa corpului astral, oferind şi o explicaţie pentru senzaţiile de mâncărime, de răceală sau de căldură prezente în cazul unui membru amputat, deci, inexistent. De asemenea, schimbările culorii sau formei aurei arată problemele de sănătate ale subiectului cu mult înainte de a se putea stabili un diagnostic prin mijloace convenţionale.

13.3. Efectul Kirlian în slujba serviciilor secrete

Consecinţele efectului Kirlian sunt neaşteptate. Aşa cum am amintit, savanţii ruşi nu au ştiut ce explicaţie şi utilitate poate fi atribuită acestui efect. Aşa se explică de ce ziaristelor americane Ostrander şi Schroeder li s-a dat voie în 1968 să viziteze câteva instituţii sovietice specializate în studiul fenomenelor paranormale, inclusiv efectul Kirlian. În schimb, KGB şi savanţii sovietici afiliaţi au realizat consecinţele impactului radiaţiilor de frecvenţă înaltă (mai târziu şi de foarte joasă frecvenţă) asupra organismelor, mai ales asupra celui uman.

Doctorul Viktor Iniuşin a realizat că, prin efectul Kirlian, se pot diagnostica oamenii „dotaţi psihic”, emotivii, la care stratul exterior de ioni este mai mare. Efectele uneori nocive ale expunerii la câmpuri electromagnetice de înaltă frecvenţă au fost luate în serios, în schimb, occidentalii nu le-au admis mult timp. Într-adevăr, tehnicienii care lucrează cu instalaţii radar au dureri de cap, halucinaţii şi… cancer. Radiaţiile radar au o lungime de undă mică (1-12 cm), dar cu frecvenţe mari, variabile între 300-3 000 MHz. Inginerul ceh Robert Pavlita, a creat un generator de unde psihotronice, de fapt, de radiaţii electromagnetice de înaltă frecvenţă, „botezat”, însă, generator de energie bioplasmatică. Ziaristele americane mai sus citate au putut vedea cum generatorul lui Pavlita poate muta de la distanţă o cutie de chibrituri sau să ucidă nişte muşte.

Americanii au fost uimiţi de progresele sovietice în domeniul paranormalului şi al manipulării psihice a oamenilor. CIA a declanşat programul MKULTRA, de manipulare psihică a oamenilor prin folosirea halucinogenelor de tip LSD. În schimb, KGB-ul a preluat din efectul Kirlian doar acţiunea câmpului de frecvenţe extreme (înalte şi foarte joase), cât şi generatoarele de tip Pavlita. Sub conducerea generalului Oleg Kalughin, s-a studiat efectul radiaţiilor electromagnetice cu frecvenţe

sub 1 000 MHz, care pătrund până la organele interne şi afectează mai ales funcţionalitatea creierului.

Arsenalul sovietic de manipulare psihică prin radiaţii cu frecvenţe variabile a fost experimentat timp de doi ani (1975-1976) asupra ambasadei SUA din Moscova. Doi ambasadori şi alţi funcţionari s-au îmbolnăvit de cancer. Ambasadorul SUA, Walter Stoessel, şi doctorul Robert Becker şi-au dat seama de această acţiune, determinând construirea unei noi clădiri pentru ambasadă. Sovieticii au experimentat efectul radiaţiilor cu frecvenţă foarte joasă sau foarte înaltă pe sute de oameni. Americanii s-au lămurit, destul de târziu, datorită informaţiilor date de profesorul N. Khoklov, care a lucrat la acest program şi a fugit în SUA.

13.4. In anumite condiţii, aura oricărui om poate fi văzută cu ochiul liber

Până acum câtva timp, aura nu putea fi vizualizată decât prin metoda Kirlian. Prin această metodă, aura era fotografiată cu ajutorul unui film aşezat pe un suport metalic conectat la curent electric. În prezent, există o altă metodă prin care aura poate fi văzută cu ochiul liber.

Vizualizarea aurei oferă indicaţii foarte preţioase referitoare la starea de spirit şi la sănătatea persoanei respective. În general, aura de culoare deschisă, strălucitoare, indică un om blând, sincer, optimist şi sănătos, pe când cea închisă la culoare indică exact contrariul. Dacă o persoană este bolnavă, în dreptul organului afectat aura este întreruptă sau este mult mai mică, deoarece organul respectiv nu mai emană energie suficientă.

În volumul *Aura – vizualizare în numai 60 de secunde,* Mark Smith, specialist în domeniul parapsihologiei, explică modul în care aura poate fi văzută cu ochiul liber. Aşezaţi persoana a cărei aură doriţi să o

vizualizaţi în faţa unui perete alb, la o distanţă de cca. 50 cm de acesta. Sfătuiţi-o să se relaxeze şi să respire adânc. Pentru a avea o imagine cât mai bună, aşezaţi-vă la o distanţă de 3 metri de persoana respectivă; încăperea trebuie să nu fie luminată foarte puternic, iar lumina trebuie să nu cadă direct pe persoana a cărei aură doriţi să o vizualizaţi. Cea mai indicată în acest sens este lumina naturală. Concentraţi-vă privirea asupra zidului din spatele persoanei respective, la înălţimea umerilor şi a capului său. În scurt timp, veţi observa o lumină difuză, care o înconjoară; în funcţie de starea dumneavoastră psihică şi de luminozitatea din încăpere, puteţi vizualiza aura în culoarea ei reală sau numai într-o nuanţă, mai închisă sau mai deschisă, de gri sau de argintiu. Pentru a putea vedea forma şi culoarea aurei din jurul întregului corp, după ce aţi vizualizat-o în dreptul capului, concentraţi-vă privirea, timp de 10 secunde, în ochii persoanei respective. Treptat, extindeţi-vă privirea asupra întregului său corp. Veţi putea observa, astfel, forma exactă a aurei, precum şi eventualele ei întreruperi.

14. ÎNGERII PUZITORI

14.1. Fiecare om are un înger păzitor

Se ştie că îngerii au menirea certă de a proteja fiinţa care le-a fost desemnată. Acţiunea lor este mult uşurată de credinţa celor daţi în grijă şi mult îngreunată de necredinţa lor. Numai omul singur îşi poate spiritualiza fiinţa, aceasta fiind în acord cu legea universală a liberului-arbitru. Îngerii se manifestă în diverse moduri, în funcţie de puterea pe care le-o dă însăşi puritatea omului avut în grijă. Astfel, uneori, ei avertizează printr-un glas interior, o voce clară venită parcă din neştiut, printr-un om necunoscut, un străin care apare brusc în calea noastră când ne e mai greu, ne sfătuieşte ce să facem şi dispare.

Unii oameni îşi percep propriii îngeri, chiar îi văd în anumite situaţii. Dar, foarte rare sunt acţiunile îngerilor cu înfăţişarea lor divină, cu aripi cu tot. Totuşi, ele există.

De la anticii egipteni şi până în zilele noastre, toate popoarele lumii au crezut în fiinţe angelice. „Ei nu au un trup fizic", remarcă reverendul Billy Graham, singurul preot care a ascultat confesiunile a zece preşedinţi americani. „Totuşi, îngerii pot căpăta o astfel de înfăţişare, atunci când Domnul le încredinţează anumite misiuni speciale. De cele mai multe ori, ei sunt invizibili pentru a nu-i deruta pe oameni care ar putea să-i confunde cu însuşi Dumnezeu cel Atotputernic."

Cu toate acestea, au existat numeroase cazuri în care îngerii apar ca pete de lumină şi energie sau ca paznici şi soldaţi puternici.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în timp ce Flota Aeriană Britanică încerca să împiedice invadarea Angliei de către nazişti, Lordul Mareşal Hugh Dowding a condus o mică escadrilă de piloţi temerari. Aceştia au zburat aproape continuu, dormind extrem de rar şi nemâncând mai nimic, pe toată durata Bătăliei pentru Anglia. Care era secretul lor? Aveau nişte îngeri drept copiloţi. „Dowding a spus chiar că unii dintre oamenii lui au fost răniţi grav şi chiar au murit; cu toate acestea, aparatele lor au continuat să zboare şi să lupte", scrie reverendul Graham. „Şi aceasta cu atât mai mult cu cât chiar unii dintre combatanţi au declarat că au văzut anumite chipuri în cabina pilotului, deşi acesta era decedat în realitate." „Cum se explică toate acestea? Mareşalul a crezut cu convingere că avioanele au fost conduse de îngeri care au luat locul piloţilor morţi."

Îngerii păzitori ne însoţesc tot timpul, de la naştere până la moarte, şi sunt nerăbdători să intre în legătură cu noi. Potrivit unui studiu efectuat de medicul olandez M.C. Moolenburgh, de-a lungul timpului, peste trei milioane de europeni au fost vizitaţi de îngeri.

Tradiţia iudeo-creştină recunoaşte îngerii ca fiind mesageri ai lui Dumnezeu şi executori ai voinţei acestuia. După moarte, oamenii trec printr-o fază de tranziţie, pentru ca apoi să fie grupaţi în funcţie de înţelepciunea şi posibilitatea lor de a oferi dragoste şi înţelegere. Aceşti oameni convertiţi în îngeri se ocupă de diverse munci, printre care cea mai importantă este aceea de a proteja diverse fiinţe umane: fie copii şi adolescenţi, fie intelectuali sau oameni simpli.

Unul dintre cele mai faimoase cazuri este cel al suedezului Emanuel Swedenborg (1688-1772), care a exercitat o mare influenţă asupra gândirii din epoca sa. El a studiat ştiinţele exacte cu Isaac Newton şi a fost inventatorul macaralei şi al cuptorului pentru turnătorie. După ce a împlinit 56 de ani, a început să aibă viziuni. Potrivit propriilor lui mărturisiri, îngerii care îl vizitau erau fiinţe umane, singura deosebire faţă de oamenii obişnuiţi fiind aceea că vestimentaţia lor era foarte strălucitoare, de un alb opac. Deşi la început descrierile viziunilor sale păreau puţin credibile, este de remarcat faptul că manuscrisele sale referitoare la aceste întâmplări au avut o mare influenţă asupra unor personalităţi precum Kant, Goethe, Levater şi Carl Gustav Jung.

Mai recent, la începutul secolului nostru, filosoful şi fondatorul antro-pozofiei, Rudolf Steiner, a elaborat o teorie conform căreia aceste entităţi spirituale se împart în două categorii: unele se ocupă de fiinţele umane, iar altele supraveghează creşterea plantelor şi animalelor.

În pofida numeroaselor cercetări efectuate de specialişti, nu s-a putut proba veridicitatea teoriei lui Rudolf Steiner, însă ceea ce se cunoaşte cu certitudine este faptul că, atât în Biblie, cât şi în miturile greceşti, îngerii sunt consideraţi fiinţe superioare care ajută oamenii să urmeze calea dreaptă.

Dacă traversaţi o perioadă grea la un moment dat, dacă necazurile se ţin scai de dumneavoastră, nu disperaţi,

deoarece îngerii păzitori abia aşteaptă să fie chemaţi în ajutor! Dacă veţi învăţa cum să comunicaţi cu ei, veţi avea cei mai devotaţi prieteni alături de dumneavoastră pentru tot restul vieţii. „Fiecare dintre noi avem un înger păzitor pe care îl putem chema în ajutor”, susţine William Burt, autorul cărţii *Îmbrăţişat de îngeri.* „Dumnezeu le-a spus să intervină atunci când un om se află în primejdie. De atunci, ei sunt alături de noi, mai ales când viaţa noastră se află în pericol”, subliniază William Burt. El consideră că este păcat că oamenii nu mai sunt deschişi vizavi de ideea existenţei îngerilor păzitori, care reprezintă un imens potenţial de sprijin pentru oamenii care sunt conştienţi de puterile lor.

Unii experţi în problematica îngerilor cred că fiecare om are un singur înger păzitor care veghează asupra sa pe parcursul întregii sale vieţi. Alţi experţi sunt convinşi, însă, că fiecare dintre noi avem cel puţin doi îngeri în cazul în care traversăm o criză deosebită.

14.2. „întâlniri cu trimişii divini”

Câţiva îngeri au înconjurat o casă pentru a apăra o mamă înspăimântată şi pe copilaşii săi… „Miracole ca acestea se întâmplă cu adevărat”, afirmă Joan Wester Anderson, autoarea volumului *Întâlniri cu trimişii divini.* „Am investigat cu foarte multă atenţie fiecare relatare despre întâlnirile dintre oameni şi făpturi cereşti, iar dintre cele care m-au convins cu adevărat, două sunt neasemuite”, adaugă scriitoarea în prefaţa volumului susmenţionat.

„Un înger m-a apărat pe mine şi copilaşii mei”

Viola şi A.J. Rockets se străduiau din greu să-şi crească micii copilaşi într-un colţ uitat al statului american Mississippi. „De multe ori, aproape că nici apă nu aveam să bem”, pentru că fântâna din curte seca mai tot timpul, iar banii nu ne ajungeau să ne facem provizii. De aceea,

soţul meu pleca mai tot timpul să-şi caute de lucru la oraş, în pustietatea în care locuim nefiind nimeni care să angajeze zilieri”, povesteşte Viola.

Într-o asemenea noapte, când A. J. plecase de acasă, Viola a auzit zgomote ciudate afară. Cineva încerca uşa de la intrare, grohăind ca un animal. Speriată, femeia îşi trezise copilaşii şi, implorându-i din ochi să nu scoată niciun sunet, se refugiase cu ei în braţe în podul casei unde căzuse în genunchi rugându-se fierbinte. „Am spus «Doamne, nu ne lăsa! Ajută-ne», şi am ridicat ochii spre luminator, de parcă aş fi vrut să străpung cu privirea bolta înstelată, să văd dacă Dumnezeu mă aude”, spune femeia. De îndată, a văzut cum pânzele întunericului se destramă şi din ele se arată un înger. „Era foarte înalt şi strălucitor, nu avea faţă, dar aripile mari şi imaculate n-am să i le uit. Cred că am rămas cu ochii la el preţ de câteva secunde, apoi cerul s-a întunecat din nou. Am înţeles că nu eram singură, că Domnul trimisese un înger să ne apere, iar de atunci nu mi-a mai fost niciodată frică noaptea.”

Trimişii cereşti ne-au făcut să redevenim credincioşi

Dr. Ralph Harlow, absolvent al celebrului colegiu Harvard, se plimba împreună cu soţia sa, Marion, prin pădurea Ballardvale când, deodată, a auzit un foşnet ca de mătase, foarte puternic, ca un vâjâit prin aer, venind de undeva din spatele lor. Atunci au fost martorii unui miracol: „Cam la 10 metri deasupra noastră am văzut un grup de fiinţe zburătoare. Străluceau ca însăşi lumina şi îmi dădeau o senzaţie extraordinară de linişte, de calm şi de înălţare spirituală. Am fost convins că sunt îngeri şi mi-am dat seama că Dumnezeu ne dăduse un semn al existenţei sale. Ceva mai înainte tocmai discutasem cu Marion despre asta şi îi spusesem că nu cred o iotă din basmele astea cu religia, că tot ceea ce ne înconjoară e rezultatul dezvoltării naturale. Iată, însă, că din cer mi s-a dat semnul, iar de atunci nu mai există zi în care să nu mă rog la Dumnezeu să nu fiu lăsat să păcătuiesc din nou”.

Samuel Parker a fost scos din fântână de un înger

Samuel Parker, de 10 ani, se juca nesupravegheat pe lângă o fântână părăsită. La un moment dat, a fost atras de zidurile fântânii, pe care le-a escaladat curios. Deşi avea sentimentul acut că nu e bine ce face, tentaţia a fost mai puternică. Cum era de aşteptat, băiatul s-a dezechilibrat şi a căzut în fântână. Zgâriat, sângerând, Samuel a început să ţipe după ajutor, dar nu era nimeni în jur. A început să se roage cu ardoare. După un moment, deasupra lui s-a materializat un înger, o femeie blondă, cu faţa radiind de bunătate, cu o rochie lungă, albă şi cu doua aripi albe. Îngerul a întins mâinile spre el, Samuel a fost ridicat în braţe, apoi, zburând lin, îngerul l-a scos din fântână şi l-a depus pe pământ. Apoi a dispărut.

Câteva minute mai târziu, a sosit şi mama lui Samuel, care avusese o presimţire neagră în legătură cu fiul său şi-şi lăsase treburile, îndreptându-se direct spre locul unde se afla fântâna, deşi copilul nu se prea juca acolo.

Ann Shield a fost salvată dintr-o furtună de doi îngeri

Ann Shield conducea pe un drum muntos din vestul Pennsylvaniei, când a fost cuprinsă, brusc, de o furtună de zăpadă deosebit de violentă. În scurt timp, nu s-a mai văzut nimic în jur, zăpada troienindu-se pe maşină într-un ritm îngrijorător. Panicată că avea să sfârşească îngheţată, nefiind în stare să mai conducă, Ann şi-a încredinţat sufletul lui Dumnezeu. Când a deschis ochii, după rugăciunea fierbinte, a zărit în stânga şi în dreapta bordului maşinii două siluete mari, puternice, albe. La început, Ann s-a speriat, neştiind ce erau acele făpturi, dar a simţit imediat că ele veniseră să o ajute. A pornit maşina calmă şi plină de o fericire absolută, care, era sigură, radia de la acele făpturi. Timp de patru ore şi jumătate, siluetele au orientat-o prin furtuna care se intensificase. Imediat ce drumul s-a limpezit, lăsând în urmă viscolul, făpturile acelea au dispărut dintr-odată. Ann nu a avut nici o îndoială că au fost îngeri trimişi în ajutorul ei.

Jennifer McDonald a fost scoasă dintr-un incendiu de o siluetă în alb

Când Jennifer McDonald a căzut la pat bolnavă, ştia că nu se putea baza pe nimeni, fiind o femeie singură. Avea febră mare şi abia reuşea să se dea jos din pat şi să-şi facă un ibric de ceai. Mai mult dormita, slăbită de febră.

La un moment dat, s-a trezit brusc. Apartamentul ei micuţ era în flăcări. S-a dat jos din pat cu greu, încercând să iasă, dar fumul gros a înăbuşit-o. În acel moment, a avut sentimentul morţii iminente şi s-a rugat cu ultimele puteri conştiente. Simţea cum pierde contactul cu realitatea. Când era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, s-a simţit apucată de braţe puternice. Din cauza fumului gros, nu putea vedea figura salvatorului ei, dar a fost cuprinsă de o pace divină.

A fost depusă în holul blocului, departe de incendiu. Vrând să mulţumească pompierului necunoscut, a observat cu stupoare că era o siluetă albă, înveşmântată într-o rochie albă, care tocmai dispărea, parcă evaporându-se în aer. Apoi a auzit sirena pompierilor. Nu mai avea nevoie de nicio certitudine că a fost salvată de un înger.

Emma Heathcote-James se ocupă de mulţi ani cu studierea mărturiilor celor care sunt convinşi că au văzut îngeri, sau o altă fiinţă supranaturală. Psihologul britanic a publicat, recent, o carte cu câteva dintre cele mai convingătoare mărturii ale unor persoane care, nu numai că au fost ajutate de îngeri păzitori, dar i-au şi văzut.

i Caroline Plant, o englezoaică în vârstă de 57 de ani, este convinsă că în momentul în care a cerut sprijinul divinităţii, a fost ajutată să depăşească o situaţie dificilă. „Într-o seară din toamna anului 1992, m-am rătăcit într-un cartier rău famat din Londra. În jurul meu roiau cerşetorii şi cei fără adăpost. Privirea acestora devenea tot mai ameninţătoare. Brusc, deasupra mea am observat o femeie îmbrăcată complet în alb şi a cărei faţă părea de porţelan. Mi-a făcut semn să o urmez şi a început să plutească la trei

metri deasupra solului. Câteva străzi mai încolo, mi-am dat seama unde mă aflu şi am vrut să-i mulţumesc celei care mi-a salvat, probabil, viaţa. Până să fac acest lucru, făptura misterioasă s-a volatilizat. Sunt convinsă că a fost un înger care mi-a fost trimis să mă ajute în acea situaţie dificilă în care mă aflam."

î David Barber, un doctor în vârstă de 58 de ani, susţine că bunica lui, moartă în urmă cu 40 de ani, i-a apărut în chip de înger în momentul în care a fost cât pe ce să se înece într-o piscină. „În vara anului 1981, am mers cu familia la ştrandul din localitate. În timp ce băiatul nostru făcea baie, m-am hotărât să intru şi eu în apă, cu toate că nu ştiam să înot. Bazinul nu era decât cu o jumătate de metru mai adânc decât înălţimea mea şi m-am gândit că nu risc nimic. Ajuns în apă, mi-am dat seama că nu este deloc uşor să mă menţin la suprafaţă. Am început să dau disperat din mâini şi din picioare, dar, de frică, nu puteam striga după ajutor. Am început să înghit apă şi m-am dus la fund. În acel moment, am observat o lumină albă şi opacă, asemănătoare unui fum. Am observat foarte clar chipul bunicii mele, care-mi spunea să fiu liniştit pentru că totul se va termina cu bine. Mai ştiu că am fost cuprins de o stare foarte plăcută, după care m-am trezit pe marginea bazinului. De atunci, merg în fiecare săptămână la mormântul bunicii şi, de fiecare dată, am tot timpul impresia că ea veghează ca totul să fie bine."

i Samantha Peyton, de 28 de ani, a fost ajutată de mai multe ori de îngerul ei păzitor. „Prima dată s-a întâmplat când aveam şapte ani. Mă aflam cu părinţii în concediu în Scoţia şi mă jucam în apropierea unui lac. La un moment dat, am intrat într-o zonă nisipoasă de la marginea apei şi am simţit că picioarele încep să mi se afunde în solul moale. Cu cât mă zbăteam mai mult să scap, cu atât intram mai adânc în nisip. Brusc, am văzut o lumină puternică în faţa mea şi am auzit o voce care-mi spunea că totul va fi în regulă. Apoi am simţit cum o forţă

puternică mă trage din nisip. Din acea zi, am fost vizitată de mai multe ori de un înger, în momentele de stres.”

14.3. Ingeri fotografiaţi

WASHINGTON – Pilotul şi întregul echipaj al unui avion de pasageri au reuşit să fotografieze, la peste 10 000 de metri altitudine, îngeri „care pluteau în nori ca nişte imense păsări colibri”. În raportul înaintat Administraţiei Aviaţiei Federale de către echipajul aeronavei, acest lucru a fost numit „o trezire spirituală diferită de tot ce a exprimat omenirea vreodată”.

Departe de a fi doar nişte simple halucinaţii sau rodul unei imaginaţii bogate, prezenţa îngerilor este dovedită, în mod clar, de fotografia alb-negru făcută de copilot.

Doctorul în teologie şi, totodată, specialist în studiul Bibliei, Mark Janette, consideră fenomenul ca pe o nouă dovadă de netăgăduit a faptului că sfârşitul lumii este aproape. „Acesta este un uluitor exemplu că divinitatea acţionează în lumea în care trăim”, a afirmat expertul, care a inclus fotografia şi relatarea echipajului avionului în cartea sa, *Păşind cu Dumnezeu.*

„Semnalările apariţiilor de îngeri sunt din ce în ce mai numeroase, ele acoperind întreg cuprinsul lumii, mii de oameni simpli raportând zilnic astfel de întâlniri. Dar, acest caz deosebit reprezintă un fenomen singular din mai multe motive. În primul rând, avem o fotografie care a fost analizată în amănunt de către specialişti, care au concluzionat, fără nicio ezitare, că este autentică. În al doilea rând, martorii sunt nişte profesionişti ai aerului care – graţie experienţei de zbor – s-au obişnuit să recunoască formaţiunile de nori ce, după cum bine ştim, pot semăna cu orice, funcţie de cel care le priveşte. Realitatea este că echipajul avionului a văzut, în mod clar, că sunt îngeri şi nu nori înşelători, îngeri care erau tot atât de reali ca şi mine. Ei au crezut în ceea ce au văzut, investigatorii federali

cred şi ei. Şi o cred şi eu. Este limpede că e un semn divin şi cred că, de fapt, este o avertizare din partea lui Dumnezeu. E o dovadă clară că sfârşitul lumii este aproape!”

Dr. Janette a refuzat să dezvăluie numele membrilor echipajului avionului, ca urmare a unei înţelegeri stabilite cu linia aeriană pentru care aceştia lucrează. Compania a cerut să rămână şi ea anonimă.

Specialistul a precizat, însă, că la bordul avionului care zbura de la New York la Denver se aflau 175 pasageri când îngerii au apărut din nori.

„Am intervievat şi câţiva dintre pasageri şi, trebuie să recunosc, ei erau tot atât de impresionaţi cum a fost şi echipajul avionului, a declarat dr. Janette. Cu toţii descriu în acelaşi mod grupul de îngeri. În primul rând, cu toţii descriu îngerii ca având o înălţime de 1,20-1,50 m. Aveau forme atât de bărbaţi cât şi de femei. De asemenea, ei spun că îngerii erau tot atât de albi şi strălucitori ca şi norii luminaţi de soare.”

Apariţia a durat aproape şapte minute înainte ca avionul să se îndepărteze, pierzând-o, astfel, din raza vizuală.

„Echipajul a raportat că, la început, a fost emoţionat, apoi înfricoşat, pentru ca, în final, să se liniştească, atunci când şi-a dat seama că entităţile nu reprezentau o ameninţare, ci erau un semn divin”, declară dr. Janette.

Nici data când a avut loc zborul nu a fost dezvăluită, dar anumite surse afirmă că este foarte probabil să fi fost 19 sau 20 decembrie. Dr. Janette a continuat să stea de vorbă cu membrii echipajului şi cu pasagerii, pentru a-şi finaliza cartea. „Pe măsură ce ne apropiem de anul 2000, mă aştept să aibă loc tot mai multe astfel de semnalări. Este evident că Dumnezeu are un plan clar pentru omenire.”

Un tânăr a reuşit să-şi fotografieze îngerul păzitor!

Corespondent al unei publicaţii germane pentru

războiul din Bosnia, Kurt Voegel este autorul miraculoasei fotografii; el afirmă că totul s-a petrecut după ce apărătorul său ceresc l-a salvat de la moarte.

Tânărul tocmai fotografia câteva femei care încercau să scape, împreună cu copiii lor dintr-o şcoală bombardată din Bosnia, când s-a trezit pur şi simplu în aer şi apoi aruncat într-o groapă lăsată de un obuz. „S-a întâmplat atât de rapid că n-am reuşit să-mi iau degetul de pe declanşator, iar aparatul a continuat să fotografieze”, afirmă acum Voegel, de 31 de ani.

În vreme ce o forţă divină îl purta prin aer, Voegel afirmă că a auzit gloanţele şuierându-i pe lângă urechi. „Într-o fracţiune de secundă, am ştiut că sârbii declanşaseră focul şi că unul dintre ei încerca să mă ucidă”, a declarat fotograful. Mult mai târziu, după ce a developat filmul, Voegel a descoperit, spre marea sa uimire, ceva ce aducea cu o coloană luminoasă pe cinci dintre negative. „Primul meu gând a fost că, rămânând pe automat, aparatul avusese o defecţiune la blitz. Nici acum n-aş putea să-mi explic de ce, în loc să arunc acele cadre, am folosit o combinaţie de raze ultraviolete şi infraroşii pentru a le trece pe hârtie.”

Rezultatele au fost atât de uluitoare încât, iniţial, bărbatul a crezut că e vorba de o festă pe care i-o joacă propriii săi ochi. „Filtrele păreau să fi «periat» strălucirea, astfel încât puteam distinge contururile şi trăsăturile unei feţe, o siluetă şi ceva ce aducea cu o pereche de aripi uriaşe”, afirmă Voegel. La întoarcerea sa la Berlin, împreună cu un prieten, fotograful a încercat să mărească contrastul ciudatelor cadre, transformându-le în impulsuri digitale cu ajutorul unui computer. „Imaginile arătau clar cum un înger, un spirit, mă ridica şi mă arunca într-o groapă ca să mă ferească de gloanţe”, a mai declarat tânărul care, cu ajutorul aceluiaşi prieten, a continuat să studieze fotografiile.

Uimitor, pe aceleaşi cadre au ieşit la iveală două pete

luminoase, extrem de ciudate.

„«Petele de lumină» erau gloanţe, acelea pe care eu le-am auzit şuierându-mi la urechi, tocmai atunci când îngerul m-a împins. E clar că, dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, cele două gloanţe m-ar fi nimerit în plin, în frunte şi în obrazul drept”, a mai declarat Voegel, care a prezentat fotografiile şi clişeul şi altor experţi. „Nu vreau să susţin cu tot dinadinsul că e un înger, dar pur şi simplu nu există altă explicaţie”, a declarat Gerhardt Reich, şeful Laboratoarelor Minick, una dintre cele mai mari companii fotografice din lume, despre instantaneele luate de Kurt Voegel.

14.4. „Salvatorul invizibil” din Africa de Sud

Tewksbury este un târguşor situat la 50 de kilometri vest de Durban, în Africa de Sud. Un oraş liniştit, ca atâtea altele în regiunea unde, la începutul anilor ’50, negri şi albi coabitau în pace, fără să se frecventeze prea mult. Aici locuia şi Calvin Basehart, un băiat de 14 ani, care mergea zilnic la ciclism.

În acea zi de mai, el pedala pe bicicletă, ţinând ghidonul cu o singură mână. Dar, deodată, roţile s-au oprit şi el a căzut într-o parte, neînţelegând ce s-a întâmplat. Calvin s-a uitat în jur, încercând să descopere ce anume i-a oprit bicicleta. Nevăzând nimic, şi-a continuat drumul. De data aceasta, ţinea ghidonul cu ambele mâini. Din nou, ambele roţi s-au blocat în acelaşi timp, însă băiatul n-a mai căzut. Avea impresia că cineva s-a aşezat în faţa lui şi-l împiedică să înainteze. Trecătorii care asistau la această scenă l-au văzut pe băiat cum încearcă fără succes să pedaleze pe o bicicletă ţintuită la pământ! Plin de sudoare, Calvin „a simţit”, la un moment dat, că acum putea să plece, că nimic nu-l va mai împiedica. A pedalat cu putere, aşa cum nu mai făcuse până atunci, şi a bătut recordul de viteză!

Calvin le-a povestit colegilor săi, dar aceştia au râs de el. De atunci, băiatul n-a mai îndrăznit să spună nimic nimănui, nici chiar părinţilor. Nu va mai vorbi despre această întâmplare decât trei săptămâni mai târziu, la 10 iunie, când, în oraşul său, au avut loc evenimente similare. În sinea lui, Calvin este convins că a lovit o fiinţă invizibilă, care a evitat accidentul blocându-i bicicleta.

La 9 iunie, un negru repara acoperişul casei sale, într-un alt cartier din Tewksbury. Obişnuit cu această muncă, el lucra complet deconectat, stând de vorbă cu un vecin. Deodată, omul alunecă, simţindu-se tras spre pământ. Se prinse cu mâinile de olane, dar acestea nefiind încă fixate i-au alunecat din mână. Într-o ultimă încercare disperată, degetele sale s-au crispat pe streaşină, care nu era nici ea fixată. Cu toate acestea, ea rămase prinsă de marginea acoperişului. Negrul a reuşit în cele din urmă să se reechilibreze, în timp ce vecinul său se urca pe scară pentru a-i veni în ajutor. Amândoi au constatat, un minut mai târziu, că a fost o adevărată minune că streaşina a ţinut, salvând viaţa negrului. De altfel, ea a căzut îndată ce negrul şi-a desprins mâinile şi era în afară de orice pericol. Ambii prieteni au avut sentimentul că cineva nevăzut a ţinut streaşina, salvând viaţa celui care o repara. Cum au rezistat olanele şi streaşina fără să le ţină cineva? Este un adevărat mister pe care nimeni nu-l poate dezlega.

Un alt miracol. Un copil a fost salvat în timp ce trecea pe un pod suspendat. Băiatul se afla la mijlocul podului, când legăturile sale au cedat. O mână invizibilă a ţinut frânghiile, timp de 30 de secunde, până a trecut copilul, şi, îndată ce acesta a pus piciorul pe pământ, frânghiile au căzut şi podul s-a prăbuşit.

La 29 iunie, o tânără femeie a fost împinsă şi trântită la pământ de o mână invizibilă, în timp ce era să fie izbită de un camion care venea cu mare viteză.

Despre astfel de evenimente vorbesc (sau inventează) toţi locuitorii din Tewksbury. În curând nu va mai fi nimeni

în acest oraş care să nu afirme că a fost apărat de cel căruia îi spun Salvatorul. Tewksbury este un oraş-minune, un loc ales de o fiinţă superioară? Dacă nu este vorba de un înger păzitor…

Episcopul din Johannesburg va veni la Tewksbury, la sfârşitul lunii august, ca reprezentant al Romei şi al Papei. Primise instrucţiuni din partea Vaticanului să nu vorbească despre miracole. Analizând aceste cazuri, s-a ajuns la concluzia că este vorba despre un om invizibil care le vine în ajutor. Nu este vorba despre o intervenţie miraculoasă, ci despre o intervenţie invizibilă.

În septembrie, o doamnă în vârstă care s-a urcat într-un pom fructifer a alunecat cu scara, însă scara n-a căzut, ci a revenit în poziţia iniţială. Patru persoane au fost martore la această scenă. Mai mulţi martori au existat şi în cazul fetiţei care a alunecat de pe cal rămânând prinsă cu un singur picior, reuşind, însă, să-şi revină şi să se aşeze din nou în şa ca şi cum ar fi fost ajutată de nişte braţe salvatoare.

Dar, un om invizibil nu există! Oamenii de ştiinţă serioşi, în prezenţa atâtor mărturii din Tewksbury, consideră că este posibilă o metamorfoză fizică, astfel încât un corp ar putea să devină invizibil pentru cei din jur. Nimic, nici cel mai mic indiciu, nu justifică o astfel de posibilitate. Şi, dacă într-adevăr ar exista un om invizibil, de ce nu le vorbeşte celor pe care-i salvează?

La sfârşitul anului 1954, Papa Pius al XII-lea, care a refuzat mereu să se intereseze de ceea ce se întâmpla la Tewksbury, în ziua morţii sale, fiind înconjurat de câţiva credincioşi, a avut puterea să rostească aceste cuvinte: „L-am văzut pe Salvatorul nostru! Este invizibil, dar l-am văzut!” Apoi, a închis ochii şi a murit. De atunci, nicio persoană n-a mai fost salvată de acea fiinţă misterioasă. În sat au început să aibă loc multe accidente şi nimeni n-a mai vorbit despre omul invizibil.

În legătură cu acest caz i s-a cerut părerea şi

celebrului magician Dessuart:

— Se poate considera că Tewksbury a trăit, timp de câteva luni, sub protecţia unui înger păzitor, aşa cum cred mulţi, sau credeţi că a fost vorba într-adevăr de un om invizibil?

Magicianul Dessuart: Este o problemă dificilă, căci cele două posibilităţi pe care le evocaţi se pot confunda. Un înger păzitor, cel puţin în sensul în care este folosit acest cuvânt astăzi, a protejat Tewksbury, înmulţind acţiunile de salvare a persoanelor aflate în pericol. De aceea, el n-a încercat să se materializeze şi, deci, poate fi considerat un „om invizibil”.

— Vreţi să spuneţi că nu este vorba despre un om invizibil, ci despre o reîncarnare?

Magicianul Dessuart: O reîncarnare cu bune intenţii. Cu toate că eu cred în existenţa celeilalte lumi şi în puterea forţelor Binelui şi Răului, ca şi oamenii de ştiinţă, nu cred, totuşi, că o fiinţă umană poate să devină invizibilă pentru ceilalţi.

— Atunci de ce aceşti îngeri păzitori nu-şi manifestă prezenţa mai des şi mai ales de ce locuitorii din Tewksbury au fost singurii care au beneficiat de protecţia acestei fiinţe căreia i s-a spus Salvatorul?

Magicianul Dessuart: La Tewksbury, evenimentele definite drept miracole s-au produs într-un interval scurt: luna mai şi sfârşitul anului 1954. Aceasta explică faptul că ele au fost remarcate de populaţie. Dar şi alte persoane în întreaga lume sunt salvate zilnic în mod inexplicabil şi găsesc o mână întinsă în drumul lor, invizibilă sau nu. Este mâna îngerului lor păzitor…

14.5. Salvaţi de la moarte de îngerii lor păzitori

i Un soldat american a povestit că a fost luat de urechi şi mutat alături de o pereche de mâini invizibile, ceea ce i-a permis să evite, în ultimul moment, un glonţ

rătăcit, care a trecut după o fracţiune de secundă prin locul în care înainte se afla capul său, când era de gardă la o fabrică de armament.

i O tânără mamă din oraşul american Concord a auzit o voce stranie care i-a spus pe un ton imperativ să tragă căruciorul înapoi pe trotuar, ceea ce a şi făcut, scăpându-şi bebeluşul de la o moarte groaznică, întrucât, numai după câteva secunde, a apărut un camion care a trecut pe acolo în mare viteză.

i O soră medicală din San Antonio (Texas) se află încă în viaţă datorită unui înger păzitor prezent sub forma unui câine uriaş, care i-a tăiat calea şi a împiedicat-o să traverseze, ceea ce a scăpat-o de un impact fatal cu un autoturism asupra căruia şoferul pierduse deja controlul.

i Linda Christian (71 ani), fosta soţie a celebrului actor Tyron Power, susţine că îngerii păzitori au salvat viaţa soţului său, aflat în pericol în timpul unor filmări.

„Într-o zi, când stăteam acasă şi îl aşteptam pe Tyron să se întoarcă de la filmări, am auzit nişte voci implorându-mă: «Cheamă-l pe Tyron! Cheamă-l pe Tyron!»", a declarat Linda într-un interviu. „Vocile erau clare şi distincte şi eram îngrozită pentru că eram singură şi nu-mi prea venea să cred. Aşa că am telefonat şi am vorbit cu Tyron. Câteva secunde mai târziu, am auzit un bubuit puternic la capătul celălalt al firului, iar el a ţipat: «O, Dumnezeule!»" „Un reflector uriaş căzuse din plafon şi explodase exact în locul în care stătuse actorul înainte să fie chemat la telefon. Proiectorul i-ar fi putut zdrobi capul lui Tyron", a spus Linda unui reporter de la revista italiană *Cente.* Viaţa actorului a fost cruţată în acea zi, însă, în 1958, când avea numai 44 de ani, el a murit din cauza unui atac de cord.

i Ciudata întâmplare a fost relatată de cercetătorul Arvin S. Gibson, din Manchester, Anglia: „Katarina era o femeie obeză care s-a îmbolnăvit de nervi după ce soţul ei a părăsit-o. Nu a trecut mult şi s-a «sinucis», înghiţind conţinutul unui întreg tub de tranchilizante. Mi-a povestit

apoi, când s-a întors la viaţă, că după «moarte» se trezise într-o grădină de o frumuseţe incredibilă, cu plante tropicale înflorite şi vegetaţie luxuriantă. Stătea acolo şi nu ştia ce trebuie să facă, când a văzut că se apropie de ea un bărbat extraordinar de frumos, îmbrăcat într-o mantie albă ca laptele. Instinctiv, a ştiut că era îngerul ei păzitor. El i-a spus Katarinei că o să fie trimisă înapoi pe Pământ şi că acolo va trebui să slăbească, astfel încât să poată atrage alţi oameni în jurul ei. Următorul lucru de care Katarina a fost din nou conştientă este acela că se afla în rezerva de la spital. Din acea zi, a trăit viaţa din plin, a ajuns la o greutate normală şi a renunţat la toate obiceiurile care o izolaseră de lume."

i În ziua de 11 septembrie 1992, avea loc, pe Huntington Beach, California, concursul anual de surfing. Pentru Richard Shirer aceasta era o zi cu totul specială. Richard, căruia prietenii îi spuneau Opie, a fost însoţit de mama sa, Carla. Experienţa prin care aceasta avea să treacă s-a dovedit a fi inedită.

După ce şi-a ocupat locul pe plajă, Carla şi-a aşezat cu grijă lângă ea binoclul, programul concursului, sticla cu răcoritoare şi alte câteva obiecte de strictă necesitate. Richard a anunţat-o că, până la intrarea sa în concurs, mai era o oră, timp suficient pentru a intra în apă şi a-şi face încălzirea.

„Tot timpul fusesem cu ochii pe Richard", povesteşte Carla, „dar, când mai erau 15 minute până să intre seria sa, l-am pierdut pur şi simplu. Am alergat la cortul juriului, dar nu era acolo. Pe toţi cei pe care îi întrebam spuneau că nu l-au văzut. Eram disperată pentru că presimţeam că s-a întâmplat ceva rău. Am alergat la maşină, dar, când mi-am dus mâna la buzunar, am constatat că nu mai aveam cheile. Probabil le pierdusem pe plajă în timp ce-mi căutam băiatul. Nu mai ştiam ce să fac, aşa că m-am aşezat pe nisip şi am început să plâng, implorându-l pe Dumnezeu să mă ajute."

În clipa următoare, Carla a putut observa o umbră apropiindu-se iar, când şi-a ridicat privirea, în faţa sa se afla un concurent japonez. Era înalt, iar părul negru îi ajungea la umeri. Purta un slip de culoare neagră, cu dungi albe. Soarele care îi bătea din spate crea în jurul său un halou incandescent. A întins mâna şi cu o voce caldă şi senină a spus: „Poftim cheile”. Carla i-a mulţumit şi s-a întors pentru a scoate din poşetă ceva bani pentru a-l recompensa pe tânărul sportiv, dar, între timp, acesta dispăruse.

„L-am căutat apoi peste tot, fără nici un rezultat”, spune Carla. „Mi-am adus aminte apoi de Opie. M-am dus la maşină şi l-am găsit stând pe trotuar, plângând de durere. Călcase pe un calcan în apă şi fusese înţepat în talpă. În următoarele două ore, m-am ocupat de piciorul lui, folosindu-mă de trusa de prim ajutor pe care o aveam în maşină, iar, când s-a simţit mai bine, mi-a spus că vrea să mai prindă câteva valuri înainte de apusul soarelui, dacă tot a pierdut concursul.

Am mers pe plajă şi am constatat că valurile erau minunate pentru surfing. Un grup de delfini se apropiau de noi, în căutare de hrană. Când Opie s-a aruncat pe un val, am observat că un delfin îl urmărea. Era mai închis la culoare faţă de ceilalţi, iar pântecul era negru cu dungi albe. Mi-am adus imediat aminte de surferul japonez al cărui costum de baie semăna atât de bine cu pântecul acelui delfin care făcea acum salturi în jurul fiului meu. L-am putut observa chiar de câteva ori cum întoarce capul în direcţia mea, ca şi când ar fi ştiut că îl privesc. În acea clipă, am realizat că, de fapt, nu eram singuri; tot timpul fusesem vegheaţi de o forţă superioară.”

i Nici acum, după o săptămână de la experienţa de groază pe care a trăit-o pe propria sa piele, doamnei Dorina Pop, din Bucureşti, nu-i vine să creadă că încă se află în viaţă. „De când s-a petrecut incidentul, în fiecare noapte mă scol scăldată în sudoare. Apoi îmi aduc aminte

că trăiesc, bunul Dumnezeu a avut milă de mine şi m-a lăsat în viaţă”, spune, cu ochii în lacrimi, doamna D.P. Deşi cazul bucureştencei – care a trecut, efectiv, pe lângă moarte – este de-a dreptul incredibil, ţinem să adăugăm că astfel de situaţii, e drept, extrem de rare, au mai fost menţionate de-a lungul vremii. „Tocmai îmi făcusem piaţa la Domenii (Piaţa 7 Noiembrie – n.a.) – eu stau în zona l Mai – şi mă pregăteam să traversez strada pentru a-mi lua pâine proaspătă de la cuptorul turcesc de vizavi. Aveam o grămadă de plase şi plăsuţe şi tot încercam să-mi pregătesc separat banii de pâine ca să nu pierd multă vreme la coadă”. Fiind preocupată să se scotocească prin buzunare după bani, doamna D.P. n-a observat că se îndrepta vertiginos spre mijlocul străzii şi, dinspre Griviţa, venea în mare viteză un autobuz. „Mi-am dat seama că maşina înainta ca un bolid abia cu câteva secunde înainte de a mă fi lovit. Era foarte aproape şi, deşi şoferul pusese frână, nu cred că ar fi oprit în timp util”, a relatat femeia, încă marcată de amintirea întâmplării. „Atunci s-a petrecut un fapt uluitor: m-am trezit că simt pe umăr o mână puternică, care mă apăsa extrem de tare. În locul acela aveam o senzaţie stranie de rece, ca şi cum porţiunea respectivă mi-ar fi îngheţat. Mâna m-a tras repede, cu forţă, înapoi cu vreo 6 paşi, adică exact cât trebuia ca să mă urc pe refugiul de tramvai”. Trei dintre persoanele care se aflau atunci în staţie au rămas efectiv cu gura căscată. „În primul moment, n-am înţeles de ce erau aşa de miraţi, pentru că eu credeam că vreun binevoitor şi-a făcut pomană şi m-a salvat de la un accident fatal. Când m-am uitat, însă, în urmă, în spatele meu nu se zărea nimic…” D.P. spune că, dacă n-ar fi văzut stupoarea din ochii celor care remarcaseră scena, ar fi crezut că poate a avut halucinaţii şi că ceea ce a crezut că i s-a întâmplat a fost, de fapt, o simplă părere. Vociferările şoferului înspăimântat, care frânase din goană câţiva metri mai încolo, au convins-o însă pe femeie că ceea ce se petrecuse

era cât se poate de real. „Ce-ai, cucoană, striga cel de la volanul autobuzului. Vrei să te sinucizi? Stai acasă şi nu mai umbla de nebună pe străzi, că îmbolnăveşti oamenii de inimă… ”

D.P. şi-a adunat cu grijă ce mai rămăsese din bagaje şi s-a întors epuizată acasă, unde a zăcut fără vlagă toată ziua. Incidentul se petrecuse în plină zi, la ora 14.00, şi la el asistaseră şapte persoane. „Poate aş fi crezut că am luat-o razna, că fabulez de spaimă. A doua zi, însă, când m-am sculat din pat, umărul mă durea îngrozitor şi parcă înţepenise. Când m-am uitat cu atenţie, am observat, în locul unde simţisem mâna aceea puternică şi rece, o vânătaie de toată frumuseţea. De fapt, uitaţi-vă şi dumneavoastră, să nu spuneţi că vă mint… ” Şi, într-adevăr, pe umărul femeii se puteau observa clar urmele vinete a cinci degete imense…

i O ieşeancă în vârstă de 51 de ani a scăpat cu viaţă, într-o duminică seară, după ce a căzut într-o fântână adâncă de 15 metri, femeia alegându-se cu o fractură dublă deschisă la piciorul drept şi doar câteva zgârieturi.

Elena Tudose, din localitatea ieşeană Dumeşti, s-a dus să scoată apă de la fântâna din faţa casei. Afară ploua şi era întuneric, iar femeia a alunecat, probabil, pe pietrele de lângă puţ şi a căzut în fântână, din fericire, în picioare. Norocul ei a fost că era cineva afară şi a auzit-o strigând după ajutor.

„Eram afară şi am auzit strigând «Ajutor! Ajutor! Scoateţi-mă de aici!». Când am venit, era o fată şi a spus că mama ei e în fântână. Am căutat o lumină să văd cum era căzută şi am văzut că, într-adevăr, era în picioare”, afirmă un vecin, Puiu Gheorghe.

O altă vecină spune că femeia căzută în fântână a cerut să fie scoasă cât mai repede, pentru că apa era rece şi abia se mai putea ţine pe picioare. „Am zis: «Ai răbdare, să vină pompierii, că noi nu putem să facem nimic»", a adăugat ea.

Maiorul Vasile Murariu, comandantul Detaşamentului de Pompieri 1 Iaşi, afirmă că pompierii au reuşit salvarea femeii căzute în fântână. „Este un caz fericit pentru că, la o adâncime destul de mare a puţului, persoana trăia şi s-a ales doar cu fracturi la picioare”, a adăugat ofiţerul.

Femeia a fost operată timp de aproape cinci ore de ortopezii de la Spitalul de Urgenţă din Iaşi, care i-au pus la loc oasele fracturate.

î „Te rog, Doamne, nu mă lăsa să mor!” Aceasta era rugăciunea disperată a lui Danny Eden, şoptită în timp ce se rostogolea de la înspăimântătoarea înălţime de 20 m a cascadei spre bolovanii colţuroşi de dedesubt.

Danny Eden, analist-programator de computere, în vârstă de 30 de ani, era într-o excursie cu un grup de enoriaşi, în Tallulah George State Park, din nord-estul statului Georgia, când a văzut moartea cu ochii.

„Exploram cascada Hurricane”, povesteşte Danny. „Ironia sorţii este că, la vremea respectivă, călăuzeam alţi şapte oameni – chiar îi atenţionam că stâncile sunt umede şi alunecoase şi puteau să cadă”.

Pe neaşteptate, lui Danny i-a alunecat piciorul. A căzut un metru şi jumătate şi a aterizat pe un prag, însă, asta nu l-a oprit să o ia la vale cu o viteză ameţitoare.

„M-am uitat în jos şi n-am văzut decât stânci. Am ştiut că aveam să mor”. Când Danny a ajuns jos, s-a izbit cu capul de o stâncă şi s-a rostogolit în apa lacului.

„Lacul este numit Scăldătoarea Dracului. Numele acesta spune tot”, comentează directorul rezervaţiei, Bill Taner.

Din fericire, doi dintre tovarăşii lui Danny, amândoi militari instruiţi în operaţiuni de salvare, erau la picioarele cascadei atunci când el s-a prăbuşit.

„Prin mila Domnului, erau acolo şi au ştiut cum să mă scoată, cu grijă din lac”, spune Danny.

Între timp, cei care se aflau la nivelul superior al cascadei au alergat la administraţia rezervaţiei pentru a

alerta o echipă de salvare.

Danny a fost dus de urgenţă la spital, unde a fost tratat.

În prezent, el s-a întors acasă, pe deplin vindecat. „Sunt absolut convins că a fost un caz de intervenţie divină”, spune Danny. „Dintr-un anumit motiv, Dumnezeu a hotărât că trebuie să mai trăiesc.”

i O paraşutistă din Africa de Sud se poate considera o persoană foarte norocoasă. Femeia s-a ales doar cu o fractură de bazin, după ce a sărit de la o înălţime de 3 400 de metri cu paraşuta stricată. În timpul saltului, atât paraşuta principală, cât şi cea de rezervă, s-au defectat şi nu au mai putut fi deschise.

Christine McKenzie a supravieţuit datorită faptului că a picat pe firele telefonice, care i-au amortizat căderea. „Dacă nu aş fi picat pe acele cabluri, probabil aş fi murit”, a declarat tânăra, după ce a ieşit din spital.

Cu toate că mulţi oameni ar renunţa la acest hobby după un asemenea accident, Christine a spus că nu se gândeşte să renunţe la paraşutism. „Nimic nu se compară cu senzaţia pe care o ai atunci când pluteşti. Când sunt în aer, simt că trăiesc cu adevărat”, a punctat Christine.

i Marion McAdam-Beal se afla în drum spre casă, când maşina sa s-a lovit de un tren… de două ori. Iată ce s-a întâmplat, după cum povesteşte Marion: „Trecerea peste calea ferată nu era semnalizată, era întuneric complet, când am văzut trenul drept în faţa mea. Nu am putut să-l evit. După impact, cred că am leşinat. De atunci, nu mai ştiu nimic.”

Iată reconstituirea accidentului, făcută de poliţie. După primul impact, maşina a fost târâtă în lungul căii ferate, mai mult de 7 mile, apoi s-a desprins de tren. Acesta s-a dus la un depou din apropiere, apoi s-a întors pe acelaşi drum, lovind maşina din nou, în plin. De astă dată, însă, mecanicul a sesizat impactul, a oprit şi a anunţat poliţia. Când ajutoarele au sosit şi au văzut caroseria

diformă, n-au crezut să mai aleagă ceva din amestecul acela de fiare. Au rămas perplecşi când au reuşit s-o scoată de acolo pe Marion, în stare de inconştienţă. Iar când, la spital, au constatat că are doar un braţ şi un picior fracturate, s-au crucit cu toţii! „E inexplicabil! au spus uimiţi. Femeia asta are noroc cu carul. Să supravieţuieşti la două ciocniri cu un tren e un miracol.”

În schimb, Marion nu pare mirată. „Am ştiut întotdeauna că, mai presus de orice, este o forţă divină care veghează asupra mea. Nu putea să mi se întâmple ceva rău, nu-i aşa?” îşi exprimă ea credinţa de neclintit.

i Lyon, Franţa – Cei însărcinaţi cu anchetarea unui accident au fost de-a dreptul şocaţi când au aflat că autobuzul implicat a dispărut complet cu câteva secunde înainte ca un tren ce se apropia în cea mai mare viteză să-l lovească. Martorii afirmă că autobuzul, care s-a împotmolit pe şina de cale ferată când trenul de navetişti se afla la câţiva zeci de metri de el, a dispărut pur şi simplu timp de 30 de secunde. A reapărut apoi, la câteva secunde după ce a trecut ultimul vagon. Şoferul şi copiii, de vârste între opt şi 16 ani, le-au spus poliţiştilor că au fost „într-un loc foarte luminos” în timpul straniului moment de absenţă.

i Ştia că singura speranţă pentru fetiţa ei era operaţia. „Chiar dacă ultimul lucru pe care l-am dorit a fost să se opereze, totuşi, era cel mai bine pentru ea”, povesteşte mama ei, Tina, 24 de ani. Fetiţa de trei ani, Kira, se născuse cu un semn mare pe faţă şi avea nişte pete similare pe suprafaţa creierului. Starea sa, cunoscută sub numele „sindromul Sturge-Weber”, îi cauza sute de crize epileptice şi tremurături ale capului.

„Kira era aşa de bolnavă, încât niciun medicament nu-şi făcea efectul. Avusese foarte multe crize: partea dreaptă a timpanului ei era paralizată, nu putea vorbi şi nici nu se dezvolta normal. Slăbise, iar medicamentele o făcuseră somnoroasă, obosită şi tot timpul cu senzaţie de greaţă. În ultimul timp, îi mergea din ce în ce mai rău.

Avusese peste 20 de crize spasmodice, în ciuda faptului că lua mai multe medicamente ca un adult. Operaţia era singura soluţie pe care o mai aveam pentru ca fetiţa să ducă o viaţă cât de cât normală."

Astfel, Kira a fost operată la Mandsley Hospital din Londra, deşi medicii nu îi garantaseră reuşita intervenţiei. Trebuia îndepărtată partea bolnavă a creierului. Exista riscul, totuşi, ca fetiţa să paralizeze, să devină amnezică sau chiar să-şi piardă viaţa. Era posibil să nu mai poată merge niciodată sau să orbească.

„După operaţie, am aşteptat să se trezească. În timp ce asistenta o striga pe nume, Kira a deschis ochii, spunând: «Taci, nu mai ţipa!» Nu ne-am putut abţine şi am izbucnit în hohote de plâns, dar şi de bucurie. Refacerea Kirei a fost rapidă, fapt care i-a consternat pe medici. Apoi, într-o noapte, când Paul, soţul meu, o ţinea în braţe, fetiţa s-a trezit, a coborât din pat şi a început să meargă. Astfel, a avut loc miracolul. După trei săptămâni, Kira a început şcoala. Şi-a revenit în totalitate, vorbea, mergea şi gândea normal. Nu am crezut niciodată că va mai trăi o viaţă normală. Este un miracol", spune mama Kirei, fericită.

i „Este un adevărat miracol că bebeluşul a supravieţuit", spune Earl Lowery, ajutorul de şerif din Prairie County, Arkansas, de fapt, prima persoană care a ajuns la locul din câmp unde a fost găsit Joshua. „Am fost martor la multe distrugeri provocate de furtuni şi tornade, dar niciodată nu am văzut ceva asemănător cu ceea ce s-a întâmplat casei lui Keith şi Donna", a mai spus el. „Era o casă solid construită, iar din ceea ce a rămas din ea nu se mai poate face nici măcar un coteţ. Nu am găsit încă nici obiectele importante din casă, adică frigiderul, chiuvetele sau căzile de baie. Tot ce am găsit a fost un pulover de-al lui Keith şi acesta la 30 de kilometri depărtare de casă!".

Furtuna s-a dezlănţuit pe 11 noiembrie 1995, în afara localităţii Des Arc, statul Arkansas, cu puţin înainte de miezul nopţii. Vântul puternic însoţit de ploaie a dat

naştere unui ciclon teribil. Lowery, împreună cu un alt ofiţer de poliţie, s-au grăbit spre locul în care s-a produs dezastrul. „Când ne-am îndreptat lanternele spre casa lor, am fost pur şi simplu şocaţi. Aceasta dispăruse cu totul! Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă rog lui Dumnezeu ca Donna şi Keith să nu fi fost acasă.”

Lowery a rămas împietrit în ploaie, lăsându-se biciuit de forţa vântului. „Apoi unul dintre salvatori a venit la mine şi mi-a spus: «Keith şi Donna erau acasă în seara asta. Şi bănuiesc că ştii că aveau şi un bebeluş». În clipa aceea, am simţit că mi se opreşte inima.”

Aproape ţinuţi pe loc de vântul ce bătea cu o viteză de peste 100 de kilometri pe oră şi luptându-se să vadă, în ciuda întunericului şi a ploii, salvatorii au început să cerceteze împrejurimile. La aproape o jumătate de kilometru distanţă au auzit un zgomot slab. „Am spus: «Toată lumea să se oprească! Opriţi-vă!», după care ne-am concentrat toată atenţia asupra zgomotului”, îşi aminteşte Lowery.

„Vântul bătea cu putere dinspre nord, iar noi nu ne puteam da seama de direcţia din care se auzea acel zgomot. Totuşi, copilul trebuie să-şi fi schimbat poziţia capului, căci am putut distinge mai bine sunetele pe care le auzeam. Cu toţii ne-am dat seama că era micuţul Joshua şi am alergat în acea direcţie.

Micuţul era cu faţa în jos. Numai partea inferioară a corpului se afla în apă. Dacă ar fi fost invers, cu siguranţă s-ar fi înecat.

Era îmbrăcat cu o cămăşuţă de noapte şi un pampers. Din cauza frigului, se făcuse albastru. I-am pipăit braţele şi picioruşele şi, spre uimirea noastră, nimic nu era rupt. Avea doar o zgârietură pe obraz şi o vânătaie mică pe picior.

Fără nicio îndoială, acesta este un copil-miracol şi, spunând asta, mă gândesc la faptul că în primul rând a fost purtat de vânt, la o distanţă de 500 de metri, de un vânt

care, practic, a sfâşiat totul în bucăţi în calea sa, iar, în al doilea rând, a aterizat într-un loc unde s-ar fi putut îneca. E ca şi când cineva anume l-a dus pe copil acolo şi l-a lăsat jos – şi poate că acest cineva a fost chiar Dumnezeu. Fără nicio îndoială, aşa s-au petrecut lucrurile."

Salvatorii şi-au continuat căutările, iar următoarea descoperire a fost, din păcate, tragică, ea constând în trupurile neînsufleţite ale părinţilor lui Joshua, care, în final, au fost predate bunicilor.

„Keith şi Donna l-au iubit pe Joshua şi ştiu că ei sunt fericiţi că bebeluşul lor a supravieţuit", spune Meredith Calhoun, cumnata Donnei. „Şi mai ştiu că întotdeauna, ei vor veghea asupra lui, de acolo de unde se află."

i Când avea crize de cefalee, inginerul englez Robin Hanshaw (52 de ani), din Stock Poges, avea obiceiul să spună: „Parcă simt un cui în cap". Fără să ştie, el exprima un… adevăr! Când, în urma durerilor pe care le acuza de foarte mult timp, a fost supus unei radiografii, s-a descoperit o bucată de metal lungă de doi centimetri şi jumătate într-o zonă a capului. Pe baza explicaţiilor furnizate de Hanshaw, s-a stabilit că, în anul 1977, în timp ce lucra în grădina sa, a suferit un accident în urma căruia o aşchie metalică l-a lovit în tâmplă şi s-a înfipt fără ca el să ştie. Ulterior, durerile au fost puse pe seama unor crize de cefalee, dar adevărul a fost identificat abia după 20 de ani…

i Teribilul scenariu a cărei eroină a fost o tânără de 17 ani, Kathleen Davies, avea să îngrozească întreaga echipă de exploratori de la „British Schools Exploring Society", din Anglia. Echipa se afla în expediţie pe Svalbard Island, aproape de Cercul Arctic. Totul s-a derulat fără probleme timp de câteva zile, când, într-o dimineaţă, un ţipăt de groază îi va amuţi pe exploratori. Tânăra Kathleen, alunecând, a căzut într-o prăpastie. O ceaţă densă i-a tulburat imediat privirea, vârful ascuţit al unui sloi de gheaţă străpungându-i mijlocul frunţii. Ceilalţi

tineri s-au apropiat de locul de unde venise ţipătul, privind îngroziţi şuvoiul de sânge ce înroşea zăpada.

„Am încercat să nu fac nicio mişcare – îşi aminteşte Kathleen – deşi durerea era sfâşietoare. Auzeam vocea colegilor, dar nu vedeam decât nişte umbre mişcându-se alarmate în jurul meu. Am simţit apoi o mână puternică smulgându-mi sloiul de gheaţă. Mi-am pierdut echilibrul şi n-am mai auzit decât vocea unui coleg care striga îngrozit că mi-a văzut creierul".

„M-a şocat imaginea tinerei, afirma profesorul Gwyneth Johnes, conducătorul expediţiei. I-am înfăşurat capul cu un bandaj. Era tot ce puteam face".

Din momentul prăbuşirii şi până când, transportată cu un elicopter, avea să ajungă în blocul operator al unei clinici de urgenţă, tânăra Davies s-a zbătut între viaţă şi moarte, timp de nouă ore. Chirurgilor le-au trebuit cinci ore pentru a-i curăţa creierul de rămăşiţele sloiului de gheaţă şi pentru a-i închide despicătura din mijlocul frunţii. Printr-un miracol, creierul tinerei a scăpat nevătămat.

„Acum mi-am revenit complet, declară Kathleen. Doar o mică cicatrice îmi mai aminteşte de acea expediţie. Însă, durerea sfâşietoare care-mi străbătea capul mă va ţine totdeauna departe de munte şi de gheţari."

i Freddy Bolle (22 ani), un soldat norvegian din trupele de menţinere a păcii în Liban, a fost rănit de un harpon, care i s-a înfipt în faţă, oprindu-se la o distanţă mai mică de un centimetru de ochiul drept.

„Am auzit un trosnet şi am simţit că ceva mi s-a înfipt în faţă. La început, n-am simţit nicio durere, apoi am leşinat. A fost o experienţă groaznică, pentru că, la scurt timp, am simţit o durere înfiorătoare!", a povestit Freddy Bolle. „Un coleg de-al meu îşi pregătea harponul, pentru a pleca la pescuit şi, din neatenţie, a apăsat pe trăgaci şi m-a nimerit pe mine. Ar fi fost îngrozitor să mor din cauza unui accident stupid, când am scăpat de atâtea gloanţe!" Cum

spitalul de campanie nu avea echipamentul necesar, Freddy a fost dus la Nagora, unde, în urma unei intervenţii chirurgicale de o oră, harponul i-a fost scos. „Un vârf al harponului mi s-a înfipt în buza superioară, cel de-al doilea în nas, iar cel de-al treilea s-a oprit la mai puţin de un centimetru de ochi! Pot spune că, totuşi, am avut noroc!", a încheiat Bolle.

i Daniel Fontaine (21 de ani), un ospătar din oraşul belgian Liege, a fost străpuns de un drug ascuţit, din oţel, care i-a pătruns prin piept şi i-a ieşit prin spate. El lucrase până noaptea târziu şi s-a izbit cu maşina de un gard metalic. În cădere, stâlpul de susţinere al porţii, confecţionat din oţel, având diametrul de 4 cm, a pătruns prin parbriz în trupul tânărului. Pentru ca el să fie scos din maşină a trebuit să fie tăiată caroseria. Timp de aproape două luni, Daniel s-a zbătut între viaţă şi moarte, iar medicii erau convinşi că acesta nu va scăpa. Dar, încetul cu încetul, organele afectate au început să se regenereze şi să-şi reia funcţiile, astfel încât Daniel şi-a revenit şi a putut să părăsească spitalul.

i Ram Singh, considerat un adevărat zeu de către compatrioţii lui columbieni, a reuşit să scape cu viaţă, cu toate că şi-a înfipt în cap o sabie cu lama lungă de 90 cm. „De şapte ani, m-am chinuit să ajung la această performanţă", a declarat Ram Singh. „Dacă am reuşit s-o fac, asta se întâmplă doar pentru că sunt un zeu şi pentru că am o capacitate de concentrare ce depăşeşte orice limită cunoscută de om!" Anterior, Ram Singh avusese şi alte performanţe, el reuşind să-şi înfigă sabia în alte părţi ale trupului, însă niciuna dintre realizările lui nu a fost atât de spectaculoasă ca cea actuală.

14.6. Supravieţuiri miraculoase în urma unor acte criminale

i Un caz ieşit din comun s-a petrecut, în seara zilei de

8 noiembrie 1993, în satul Corn de Sus, comuna Tătărăşti, judeţul Bacău.

Alarmaţi de strigătele ce veneau din gospodăria lui Alexandru Crimu, de 74 de ani, vecinii s-au repezit să vadă despre ce este vorba. L-au zărit pe Ionel Crimu, de 34 de ani, cu capul şi faţa pline de sânge, făcând eforturi pentru a-şi menţine echilibrul. Rănitul a fost transportat de urgenţă la Spitalul Judeţean Bacău unde medicii şi asistenţii au rămas uimiţi că victima se mai afla în viaţă, după felul în care arăta. Ionel Crimu avea capul despicat în şase locuri de o lamă îngustă şi ascuţită, după toate probabilităţile, lama unui topor… Dar, iată cum s-au petrecut faptele:

În acea seară, Ionel Crimu rămăsese fără ţigări. Ezita să-i ceară câteva împrumut tatălui său, căci erau certaţi „la cuţite” de aproape douăzeci de ani. Atunci, în urma unui acces de mânie, Alexandru Crimu încercase să-i taie fiului său braţul cu securea. Ionel Crimu părăsise imediat casa părintească şi se dusese să muncească la Bucureşti. Venea din când în când acasă, mai ales în concedii. Acum, concediul i se terminase, dar refuzase să se întoarcă la locul de muncă, aranjând să-şi ia în continuare concediu fără plată. Faptul îl nemulţumise profund pe bătrân, care nu ştia cum să procedeze pentru a scăpa mai repede de fiul său.

Însă, prilejul aşteptat sosise. Văzând că fiul încearcă să intre în casă, bătrânul a stins toate luminile, a luat o secure şi s-a ascuns după uşă. Când tânărul a intrat, Alexandru Crimu i-a aplicat cu sete o lovitură de secure în cap, doborându-l la pământ. Apoi, cu o precizie matematică, bătrânul i-a aplicat încă cinci lovituri, tot în cap. „Deşi eram plin de sânge şi ameţit, am reuşit să-i iau cu greu securea şi să-l dobor la pământ. Am vrut să dau şi eu, dar am renunţat. Era, totuşi, tatăl meu” – a relatat, ulterior, victima.

Criminalul a fost arestat şi condamnat la 14 ani de

închisoare pentru tentativă de omor.

i Fermierul George Raush, din Africa de Sud, are, de opt ani, un topor înfipt în ţeastă. La cei 37 de ani ai săi, incredibil, nu?, omul trăieşte „liniştit” cu obiectul care pare să-i „ţâşnească” din cap. Fiindu-i teribil de frică de medici, fermierul a acceptat definitiv „mariajul” cu toporul său.

„Am încercat să-l conving să vină să-l operez, să-i scot mizeria aceea din ţeastă – spune dr. Marsh – dar n-am reuşit să-l conving. Mi-a spus că-i este frică de moarte de operaţie. M-a lăsat doar să-i examinez rana căpătată în urma unei altercaţii cu un vecin. Vecinul, înfierbântat, a recurs ca ultim argument la topor. L-a lovit pe Raush în «moalele capului». Toporul n-a apucat să străbată întregul strat osos al craniului şi a rămas înfipt în ţeasta care, presupun că în acel loc, are o grosime de trei-patru centimetri. Este incredibil, acum, după opt ani de la incident, ţesutul osos a «acceptat» toporul şi a crescut pe lângă el. Peste puţin timp, nu cred că va mai avea vreun efect orice intervenţie chirurgicală.”

Lăsându-i pe medici să se zbată pentru a rezolva „misterul” său, George Raush îşi trăieşte viaţa „liniştit”. Singurul său necaz este că nu a găsit încă pe cineva cu care să împartă, vorba aceea, toporul, pardon, viaţa… Credem că va rămâne holtei.

i Când ai zile, supravieţuieşti oricum! Chiar şi cu un cuţit înfipt în cap… Deşi şi-a pierdut un ochi, un tânăr sud-african de la periferia oraşului portuar Capetown a avut şansa ca lama cuţitului primit într-un schimb de „amabilităţi” cu o bandă de gangsteri, să-i treacă razant pe lângă creier, fără să-l afecteze în niciun fel. Operaţia de extragere, extrem de delicată, a decurs cu succes – o nouă performanţă adăugată la şirul celor 400 de răni de arme albe şi 100 de gloanţe pe care le rezolvă anual chirurgii de la spitalul „Groote Schuur” din oraş.

i Luni, 29.11.1993, s-a externat, din Spitalul Judeţean

Brăila, Nicu Anghelache, 28 ani, din Brăila, str. Doctor Petru Groza nr. 142, acesta suportând o operaţie chirurgicală mai puţin obişnuită. Din rinichiul drept i-a fost extrasă, pe data de 19 noiembrie 1993, în jurul orei 10,00, o lamă de cuţit cu dimensiunile de 8^1 cm, având muchie pe o parte. Lama era înfiptă în rinichi şi vârful se afla între vasele renale şi ureter, fiind sprijinit de vena cavă inferioară. În urmă cu cinci ani, în 1988, Nicu Anghelache făcea armata la Nehoiu, judeţul Buzău, şi, încăierându-se cu un camarad, acesta din urmă a scos briceagul, înfigându-i-l la baza gâtului. În momentul impactului, lama s-a rupt şi a intrat în torace.

Nicu Anghelache a fost spitalizat la Nehoiu şi rana i-a fost cusută, toţi doctorii crezând că lama a căzut pe undeva în momentul încăierării. Timp de mai bine de cinci ani, însă, aceasta s-a plimbat nestingherită prin organismul lui Nicu Anghelache fără ca el să acuze măcar o împunsătură. Apoi, N.A. a început să aibă o durere în spate, similară discopatiei, fapt care l-a îndreptat către secţia medicală din Spitalul Judeţean Brăila. I s-a făcut o radiografie şi lama i-a fost reperată în abdomen. Dragoş Voicu, medicul care l-a operat, a declarat: „Aşa ceva se întâmplă o dată la 25 de ani”. Prin felul cum era poziţionată lama, numai o tuse sau un strănut îl puteau omorî pe acest tânăr. Operaţia a durat 40 de minute şi a fost încununată de succes. Mă bucur pentru el că a scăpat cu viaţă”. La ieşirea din spital, Nicu Anghelache a declarat: „Nu credeam să mai scap când am văzut radiografia. Am rămas înmărmurit când am aflat că cinci ani am putut trăi cu lama în mine. Doctorii îşi făceau cruce, zicând că aşa ceva nu au mai văzut. Acum mă simt excelent şi cred sunt un om teribil de norocos.”

i Văzând că se simte foarte rău, deşi a fost tratat la spitalul din Sulina, judeţul Tulcea, Sergiu Curbanschi a decis să vină la Galaţi pentru analize. El spune că lama de cuţit i-a rămas în abdomen în urma unei altercaţii avute cu

un consătean. Sergiu Curbanschi, un pescar în vârstă de 39 de ani, din localitatea Sulina, judeţul Tulcea, a avut un conflict cu un consătean, în urmă cu aproape două luni. Într-o criză de furie, rivalul i-a înfipt lui Sergiu cuţitul în burtă, lama rămânând în abdomen. Pescarul nu a avut habar de acest lucru, punând durerile pe seama rănii provocate de cuţit. Văzând că starea sănătăţii sale se înrăutăţeşte, Sergiu Curbanschi a mers la spitalul din Sulina. După cinci zile, pacientul a fost externat. Durerile nu au contenit însă, aşa că pescarul s-a hotărât să vină la Galaţi pentru analize amănunţite. În urma unei ecografii efectuate la Spitalul „Sf. Apostol Andrei", medicii i-au spus că în burtă se vede un corp străin, mai exact lama cuţitului pe care o purta de aproape două luni. Sergiu Curbanschi, internat la Secţia Chirurgie, a fost operat cu succes.

i Un paznic de vânătoare din judeţul Mureş a scăpat cu viaţă, după ce, în noaptea de 24/25 august 2004, un braconier surprins de acesta a tras în direcţia sa, glonţul a intrat prin maşină şi i-a ricoşat în cap. Procurorul criminalist Dan Oltean a declarat că paznicul de vânătoare era la pândă pe dealul de la ieşirea din comuna Ghindari, după ce observase mişcări suspecte în zonă. La un moment dat, el a surprins trei bărbaţi care vânau, iar, în momentul în care i-a somat, unul dintre ei a tras în direcţia lui. Glonţul a intrat prin plafonul maşinii în care se afla paznicul, după care a ricoşat în capul acestuia. Bărbatul de 30 de ani a fost internat la spital, iar poliţiştii au început să îi caute pe braconieri şi resturile din cartuşul tras. Sorin Sabău, medic primar la Clinica ORL din Târgu Mureş, a declarat că paznicul de vânătoare are plăgi superficiale cauzate de fragmente de proiectile.

i 24 iulie 2004. O adolescentă afgană în vârstă de 13 ani trăieşte de opt ani cu un glonţ în cap, proiectilul urmând a-i fi extras din corp, printr-o intervenţie chirurgicală la care va fi supusă în Japonia. Fatema Safar a fost rănită în timpul unei confruntări la Kabul, înregistrată

atunci când talibanii au preluat controlul asupra oraşului. Medicii susţin că un glonţ de trei centimetri se află în capul fetei, în zona nasului. Acesta ar putea-o ucide dacă nu este extras, a informat o organizaţie umanitară cu baza la Tokyo. Adolescenta suferă de migrene cronice, de când a fost rănită şi nu mai vede cu ochiul stâng, a spus un purtător de cuvânt al organizaţiei umanitare Aid for War Orphans din Asia. Glonţul a fost descoperit abia când Fatema a fost supusă unei examinări cu raze X. Este puţin probabil ca tânăra să-şi recapete vederea, după ce proiectilul îi va fi extras din corp. „Sunt foarte recunoscătoare poporului japonez pentru că am fost adusă aici", a spus Fatema. Aid for Orphans din Asia a colectat opt milioane de yeni (73 000 de dolari), necesari pentru plata operaţiei care va fi efectuată în Japonia pentru că în Afganistan nu există neurochirurgi.

i În iunie 1953, când s-a trezit pe patul unui spital militar, infanteristul american Donald Morehouse a aflat de la chirurgi că un glonţ i-a trecut de puţin pe lângă inimă. Veteranul, în vârstă de 70 de ani, a fost anunţat de medici că glonţul i-a străbătut inima dinspre stânga spre dreapta, iar rana s-a refăcut în mod miraculos.

i Andrew Palce (27ani), din New South Wales (Australia), a scăpat cu viaţă, deşi fusese împuşcat în cap cu un glonţ de calibrul 303. Un prieten îşi curăţa puşca de vânătoare, iar aceasta, din greşeală, s-a descărcat. Glonţul i-a pătruns prin obrazul stâng şi a ieşit prin cel drept. Deşi medicii nu i-au dat şanse de supravieţuire, în urma unei migăloase intervenţii chirurgicale, Andrew a scăpat.

„În momentul împuşcăturii, nici nu am simţit durerea, pentru că şocul şi zgomotul au fost foarte puternice. Mi-am pierdut cunoştinţa abia când m-am uitat în oglindă! Eram atât de desfigurat, încât nici nu mi-am dat seama pe unde a intrat şi pe unde a ieşit glonţul!" a declarat Andrew.

Medicii de la spitalul din New South Wales au afirmat

că şansele de supravieţuire sunt aproape nule. El a fost trimis la Clinica de Microchirurgie Facială din Sydney. Operaţia a durat 13 ore, dar Andrew a scăpat cu viaţă. „Acum mai am mici probleme cu fosele nazale, iar obrajii mă dor dacă-i ating, dar, se pare că ce-a fost greu a trecut!” a declarat Andrew.

i Laura Christ (43 ani) a fost împuşcată în inimă, de un hoţ care a atacat-o, când ieşea dintr-un magazin din New York. Ca prin minune, ea a scăpat cu viaţă, după ce glonţul i-a rupt două coaste, i-a secţionat o arteră, a trecut prin plămânul drept şi i-a atins inima.

Pe 6 iulie 1996, Laura Christ tocmai părăsea magazinul din care îşi făcuse cumpărăturile, când un bărbat înarmat i-a cerut banii şi toate bijuteriile pe care le avea asupra ei, ameninţând-o cu moartea. „Era foarte agitat şi m-am speriat! Am scos toţi banii din portofel, 500 de dolari. I-am dat. După ce i-am înmânat şi ceasul de aur de la mână, am auzit împuşcătura şi am simţit o arsură. M-am prăbuşit, apoi mi-am revenit la spital, când am văzut medicii roind în jurul meu!” a declarat Laura Christ. „Eram convinşi că o vom pierde. Nu ne dădeam seama de unde curgea atâta sânge! E uimitor câte efecte a avut un singur glonţ! E un miracol că a rămas în viaţă, după ce glonţul i-a atins atâtea organe şi, în special, inima!” a declarat dr. Joseph McGinn, de la spitalul de urgenţă din New York. Atacatorul, Bjorn Gunn (27 ani), un individ dependent de droguri, a fost prins după numai două ore. El le-a spus poliţiştilor care l-au arestat că avea nevoie de bani pentru droguri.

i Carol Wasserman (25 ani) din Wisconsin (SUA) a scăpat cu viaţă, deşi a fost împuşcată în cap cu patru gloanţe. Fiind transportată la spital, femeia a fost imediat operată; medicii consideră că supravieţuirea ei este absolut miraculoasă şi că şansa de a scăpa cu viaţă după un asemenea eveniment era de una la 10 milioane.

„În dimineaţa de 19 iunie 1998, tocmai voiam să

intru în propria mea cofetărie”, a declarat Carol Wasserman. „În momentul în care mă pregăteam să trec pragul, am auzit o detunătură puternică şi, concomitent, am simţit o durere cumplită în ceafă. Imediat după aceea, persoana care se afla în spatele meu m-a împuşcat din nou, tot în cap. Am căzut în genunchi, simţind cum sângele îmi şiroia pe faţă şi pe gât. Am încercat să ţip, însă am auzit încă două detunături. Bineînţeles, am leşinat. Agresorul a reuşit să fugă, înainte ca soţul meu să apuce să-mi sară în ajutor. Niciodată n-am aflat ce voia de la mine individul acela pentru că, fiind dimineaţă, nu făcusem încasări şi nu avea ce să fure, decât prăjituri şi bomboane!”

Carol Wasserman a fost transportată la Spitalul St. Thomas, unde şase medici s-au străduit să-i extragă gloanţele, în cursul unei operaţii care a durat mai mult de 12 ore. „Carol este, fără îndoială, o femeie foarte norocoasă! Cu toate că toţi eram foarte experimentaţi, nu speram că o vom mai putea salva. La un moment dat, inima a încetat să-i mai bată. Am reuşit s-o reanimăm dar, după două ore, am fost din nou pe punctul de a o pierde. Din fericire, inima ei a rezistat şi de data aceasta. La capătul operaţiei extrem de lungi şi dificile, ne-am îmbrăţişat, foarte mândri de reuşita noastră!” au declarat medicii care au operat-o pe Carol. În ceea ce o priveşte pe Carol, ea a mărturisit, ulterior: „Desigur, sunt fericită că am scăpat cu viaţă, dar mă deranjează faptul că voi fi nevoită să port perucă, până când părul meu va fi la fel de lung şi de frumos, ca înainte de operaţie!”

i Maria Sombras din Managua a avut ghinionul să se afle în mijlocul tirului dintre o bandă de tâlhari şi poliţie. Înfierbântate de confruntare, ambele părţi au slobozit lungi rafale de arme automate, optsprezece gloanţe lovind nevinovata femeie. Deşi a fost transportată cu întârziere la spital, majoritatea organelor fiind atinse, ea a supravieţuit în mod miraculos. La trei săptămâni de la eveniment, când starea sănătăţii i se stabilizase, un accident banal avea să-i

aducă moartea care o ocolise până atunci. Maria Sombras a strănutat, fapt care i-a provocat o hemoragie internă pe care doctorii nu au putut-o stopa în timp util.

i Cu toate că a reuşit să-şi ascundă foarte bine sarcina, Pasca R., din comuna Odaia, judeţul Teleorman, a dat naştere unui băieţel perfect sănătos. De ciudă că tatăl copilului nu a vrut să o ia de nevastă, ba, mai mult decât atât, nici măcar nu a catadicsit să vină să-l vadă, la numai trei zile după naşterea copilului, tânăra de 18 ani şi-a luat pruncul şi l-a aruncat în WC-ul din curtea casei. Ţipetele copilaşului au răzbătut, însă, până la urechile vecinilor. De teamă că îi vor descoperi secretul, Pasca a luat o cărămidă şi a aruncat-o peste copil. Era prea târziu: câţiva vecini se adunaseră deja curioşi la poarta sa.

Cărămida ucigaşă avea să nimerească, din fericire, lângă copilul care se încăpăţâna să trăiască. Atunci mamei criminale i-a venit ideea „salvatoare”: să scoată copilul şi să-l îngroape, undeva departe de casă. Cu ajutorul unei frânghii căreia i-a făcut un laţ la un capăt, Pasca şi-a scos copilul din WC, l-a înfăşurat în ziare şi a fugit pe poarta din spate a curţii la via pe care o aveau nu departe, spre ieşirea din sat. Cu propriile mâini, tânăra a făcut o groapă în pământul afânat şi a băgat copilul în ea. După ce l-a acoperit, a plecat acasă liniştită. Pe drum, însă, avea să-i iasă în cale un grup de vecini care bănuiseră unde se dusese, în frunte cu şeful de post. Luată la întrebări, Pasca a fost nevoită să-şi mărturisească crima şi să-l conducă pe poliţist la locul faptei.

După ce a fost dezgropat, copilaşul a fost dus imediat la dispensarul din comună, unde s-a constatat că nu murise. „A fost un adevărat miracol că acest copil nu a murit”, spune Ana T., asistentă medicală. „Aruncat în WC, el a rămas la suprafaţă şi a continuat să respire, însă, după ce a fost îngropat, acest lucru nu ar mai fi fost posibil. Faptul că a rezistat se datorează mamei, care l-a înfăşurat în ziare. După ce a fost acoperit cu pământul afânat, hârtia

de ziar s-a comportat ca o pungă, asigurându-i micuţului o infimă cantitate de aer, suficientă până la descoperirea lui. Când a fost adus la noi, era vânăt şi nu mai respira, însă am reuşit să-l readucem la viaţă. Eu zic că Dumnezeu nu a vrut ca acest copil să moară."

i Când poliţiştii din Wellington, Noua Zeelandă, l-au văzut pe Doug Stone năvălind în biroul lor, cu ochii în lacrimi, au crezut că acesta este beat, sau că a suferit o mare tragedie. Când au auzit primele lui cuvinte, au început să râdă, ajungând la concluzia că individul din faţa lor e complet nebun. „Tocmai am spart o bancă şi am furat o maşină. Am venit să mă predau, pentru că aşa mi-au dictat îngerii, ale căror voci m-au însoţit în permanenţă, după comiterea jafului!" a declarat Stone, întinzându-şi mâinile, pentru a i se pune cătuşele.

În acea seară, de 24 octombrie 1995, Doug Stone, aflat într-o mare criză de bani, se hotărâse să jefuiască un magazin. A aşteptat plecarea vânzătorilor şi a intrat înăuntru, forţând uşa depozitului. În cele din urmă, el a reuşit să sustragă suma de 104 000 de dolari. „Nu mi-am permis niciodată să-mi cumpăr o maşină. De aceea, trebuia să fac rost de una, fiindcă nu mă puteam plimba aşa, pe străzi, cu sacul de bani în spinare. Am ieşit la marginea drumului şi am făcut semn unei maşini să oprească. Şoferul a crezut că sunt vreun pasager de ocazie. I-am tras un pumn în faţă şi, după ce a leşinat, m-am suit la volan şi am demarat. Deodată am auzit nişte voci de îngeri şi am îngheţat, pur şi simplu, crezând că visez! Dar glasul lor se auzea în continuare şi atunci am realizat că ceea ce auzeam e chiar cântecul bisericesc pe care bunicul meu, care era preot, mi-l cânta când eram copil. Nu sunt un tip religios, dar nu puteam ignora vocile îngerilor!"

Doug Stone a fost arestat imediat, cu toate că poliţiştii au fost de părere că mai întâi ar trebui să se supună unor expertize psihiatrice. În urma cercetărilor, s-a dovedit că ceea ce auzise spărgătorul nu erau voci

îngereşti, ci un cântec bisericesc înregistrat pe o casetă, pe care şoferul agresat îl asculta, în momentul în care a fost oprit de Stone. Deşi a fost condamnat la cinci ani de închisoare, Stone a declarat că e fericit că are timp să se reculeagă şi să se pregătească, în puşcărie, pentru a deveni preot.

14.7. Un şef de post salvează de la moarte

un nou-născut, îngropat de viu de mama sa

Mă numesc Grigore Duţulescu şi sunt pensionar M.I. Am lucrat în poliţie 35 de ani, ultima parte a carierei mele ca şef de post. În activitatea mea, m-am confruntat cu sute de cazuri şi situaţii delicate, însă unul singur nu-mi dă „pace" nici acum, la bătrâneţe. Cazul poate să pară incredibil, dar totul este adevărat, crud, la vremea respectivă primind pe adresa postului de miliţie Priseaca, judeţul Olt, unde lucram, sute de scrisori din toată ţara de la oameni cu suflet, impresionaţi de ştirea apărută în ziarul *Scânteia,* la rubrica „Faptul divers", semnată de reputatul jurnalist, Petre Popa. Dar, ceea ce am trăit eu a fost, desigur, mai mult decât un fapt divers…

O vizita în taină

Era în ziua de 2 august 1978, pe la prânz, când, la geamul postului de miliţie, am auzit câteva bătăi firave. Am ieşit. O femeie de încredere mi-a făcut semn s-o urmez în spatele postului, pentru a nu fi văzută de cineva. Tot pe acolo venise, prin grădini. M-am conformat, şi, nefiind văzuţi de nimeni, femeia mi s-a confesat:

— E un bai mare, domnule plutonier, care mă intrigă ca om, a spus ea.

— Despre ce-i vorba? am întrebat-o.

— O ştiţi pe Ioana Chiţu, din satul Buiceşti?

— Da, e casnică, are doi copii, iar bărbatul ei lucrează la schela Boldeşti, îi cam trage cu băutura…

— Da, aşa este, dar ea e o criminală! Am tăcut. A fost gravidă şi şi-a ascuns sarcina până să nască. În ultimele trei luni, n-a mai ieşit din bătătură, ca să nu i se vadă burta, să nu fie descoperită…

— Deci, doctoriţa Pintilie, de la dispensarul medical, nu ştie nimic?

— Nu, căci altfel ar fi luat-o în evidenţă şi ar fi urmărit evoluţia sarcinii, cum ar fi fost normal.

— Mai departe.

— Cred că, în cursul nopţii, Ioana a născut, iar copilul l-a omorât…

— Nu se poate, am zis eu involuntar.

— Ba se poate şi vă rog să fiţi sigur de tot ceea ce vă spun. Mă cunoaşteţi…

— Te cunosc foarte bine şi am foarte mare încredere în tine, am asigurat-o eu.

— Dimineaţă, când am văzut-o, a reluat interlocutoarea, burta îi scăzuse şi era foarte bucuroasă. Aseară, nu se întâmplase însă acest lucru.

— Ce să-i fi făcut copilului? am zis îngrijorat.

— L-a îngropat, nu există alt răspuns. L-a îngropat în beci sau în grădină, căci nu a părăsit bătătura. Oricum, acest copil nu şi l-a dorit şi şi-a ascuns sarcina tocmai cu intenţia de a-l ucide…

— E groaznic, am conchis. Mergi pe unde ai venit şi lasă mai departe totul în seama mea.

— Dar, ştiţi…

— În privinţa asta, nu comentăm. Nimeni nu va şti niciodată de unde am aflat.

În continuare, m-am deplasat de urgenţă la locuinţa Ioanei Chiţu. Femeia s-a arătat vădit stânjenită de prezenţa mea.

— Măi, Ioană, tu ai născut, am luat-o direct. Unde-i copilul?

— Eu? Vai de mine! De unde aţi mai scornit-o şi p-asta? a rânjit ea. Eu n-am mai rămas însărcinată de trei

ani…

— Atunci, să mergem la dispensar! i-am spus.

De voie, de nevoie, Ioana s-a îmbrăcat şi am mers la dispensar. Aici, am rugat-o pe doctoriţa Olimpia Pintilie, şefa dispensarului comunal, să o consulte pe însoţitoarea mea şi să se pronunţe dacă prezintă urmele unei sarcini recente. Dar, surpriză! În urma consultului, doctoriţa s-a pronunţat că Ioana Chiţu este însărcinată în luna a patra sau a cincea. Într-o cameră, singur cu doctoriţa, i-am explicat bănuiala mea.

— Fugiţi de aici, dom' şef, a râs doctoriţa. Sunteţi bărbat şi nu vă pricepeţi la lucruri delicate ca acestea. Iar ceea ce flecăreşte lumea, lăsaţi-o mai domol… Ioana este însărcinată şi, după cum am stat de vorbă cu ea, n-a ştiut.

Şi acum îmi aduc aminte perfect, cu ochii minţii, de situaţia foarte delicată în care mă aflam. Pe cine să ascult? Pe un medic, cadru calificat în materie, sau pe un om de încredere? Am dat din nou ascultare celui din urmă şi, cu riscul de a părea incult şi încăpăţânat, am urcat-o pe Ioana într-o maşină şi m-am dus cu ea la Spitalul din Slatina, pentru a fi consultată de un specialist. Medicul ginecolog Sever Bratu mi-a comunicat că este însărcinată în luna a treia sau a patra şi că sarcina evoluează normal.

Poate nu vă vine să credeţi, dar am refuzat şi de această dată să cred aşa ceva. Eu eram absolut convins de ceea ce îmi relatase persoana mea de încredere, pentru că toate cazurile pe care ea mi le sesizase până atunci se confirmaseră pe deplin. Astfel, neluând în calcul deciziile medicilor, m-am înapoiat în satul Buiceşti, la locuinţa Ioanei Chiţu. Acasă nu era nimeni. Soţul era la serviciu (venea acasă săptămânal), iar copiii se aflau la părinţii acestuia. Am căutat mai întâi urmele naşterii, dar n-am găsit absolut nimic. Apoi am început să cercetez pardoseala. Din nou, nimic. M-am mutat în beci: la fel. Mai rămânea curtea. Nu era o curte chiar aşa de mare încât să nu poată fi cercetată amănunţit, în sensul de a depista

vreun loc unde pământul trebuia să fie reavăn, ţinând cont că înhumarea copilului (dacă ea avusese loc) se produsese în timpul nopţii sau spre dimineaţă, deci cu 10-12 ore în urmă.

Cercetând fiecare palmă de pământ din curte, am ajuns în faţa a două clăi de fân şi de coceni. „Nu cumva aici?” mi-am zis într-o ultimă speranţă. Şi am început cu gluga de coceni. După ce i-am dat la o parte, inima a început să-mi tresară. În locul rămas gol, pământul era reavăn. Am luat o lopată şi am început să sap încet, cu foarte multă grijă. La 50 centimetri sub pământ, în faţa ochilor mi-a apărut conturul unui obiect. Cu migală de arheolog, am înlăturat pământul cu mâinile, descoperind o ladă de fructe, cu capacul în cuie. „Doamne, ce-o fi?..."; m-au trecut sudorile. Am desfăcut capacul lăzii cu un cleşte, înlăturând mai multe cuie şi, în interiorul ei, am dat peste un pachet din material textil. Înlăturând materialul, am crezut că leşin. Dar nu am leşinat, ci am rămas stupefiat: era un nou-născut, o fetiţă care – Doamne, Dumnezeule! – încă mai respira. Erau poate ultimele sale clipe de viaţă…

Lăcrimând pentru o clipă, am luat copilul în braţe şi, cu o maşină, l-am dus direct la maternitatea Spitalului Judeţean Slatina, unde mama criminală încă se mai afla, aşteptând la tratament. Apoi, ea urma să plece acasă…

A ajuns în arestul miliţiei judeţene, iar de aici la tribunal, fiind condamnată la 4 ani de închisoare pentru tentativă de omor!

În urma tratamentului recuperator efectuat de medici, după o perioadă de stat în „incubator”, fetiţa a fost salvată şi trăieşte şi astăzi…

În ceea ce-i priveşte pe cei doi medici care au stabilit „graviditatea” asasinei, ei s-au umplut de ruşine când am apărut cu nou-născutul îngropat de viu, iar, puţin mai târziu, în urma aluziilor făcute (de colegi şi de cetăţeni) cu privire la capacitatea lor profesională, s-au mutat în alte unităţi medicale unde nu-i cunoştea nimeni. Nu ştiu, însă,

dacă nici acum nu au remuşcări în legătură cu ceea ce s-a întâmplat atunci…

Aşa cum am spus la începutul povestirii, în urma apariţiei unor rânduri despre acest caz la rubrica „Faptul divers” din ziarul *Scânteia,* am primit sute de scrisori de felicitare de la oameni din toată ţara. A fost ceva sublim care s-ar părea să mă mulţumească toată viaţa… Nu a fost chiar aşa pentru că meritul nu era numai al meu, ci împărţit pe jumătate cu acea femeie (anonimă), persoană de încredere, care a sesizat că „ucigaşa” născuse şi, probabil, îşi omorâse copilul. De fapt, dacă stăm să ne gândim bine, cam tot meritul este al ei, mulţumindu-se doar cu faptul de a-i citi în taină scrisorile pe care le primisem…

Încă ceva. Eu nu aveam copii şi am botezat-o pe fetiţa pe care am salvat-o de la moarte cu numele meu: Grigoriţa! Grigoriţa mea!… Acum, când sunt bătrân şi singur, pentru că soţia a răposat, tare aş mai dori, Doamne, s-o strâng (ca atunci) pe Grigoriţa la pieptul meu, chiar dacă are 25 de ani…

14.8. Cum putem şti dacă îngerul păzitor este aproape

Cei familiarizaţi cu domeniul fenomenelor paranormale ştiu că fiecare om se află sub protecţia unui înger păzitor, a unui ghid spiritual care veghează în permanenţă asupra sa. Din păcate, majoritatea experţilor parapsihologi sunt de părere că foarte mulţi oameni nu reuşesc să conştientizeze influenţa benefică a îngerilor. După cum se arată şi în revista *Sun,* există multe posibilităţi pentru a intra în legătură cu propriul ghid spiritual, evitând, astfel, multe dintre evenimentele nefericite care se pot abate asupra noastră.

Aşadar, cum putem şti dacă îngerul păzitor este aproape? Căile sunt la îndemâna noastră, este de părere

John Ronner, autorul unei cărţi intitulate *Know your Angels.* Iată care sunt acestea, în viziunea lui Ronner:

— Aţi simţit, vreodată, un impuls interior, care v-a avertizat asupra unei anumite acţiuni? Dacă da, înseamnă că îngerul dvs. păzitor a fost aproape. Nu este vorba de instinct, ci de o anumită voce „secretă" care vă îndrumă să faceţi

0 alegere, chiar împotriva logicii obişnuite.

— Aţi simţit, vreodată, o atingere uşoară – ca o mângâiere – atunci când nu era nimeni prin preajmă? Mai mult ca sigur, răspunsul este afirmativ. În momentul în care sunteţi pe cale să faceţi o greşeală, îngerul păzitor vă atrage atenţia, chiar printr-o atingere aproape fizică. E drept că trebuie să aveţi încredere în simţurile dvs. şi să nu vă îndoiţi, nicio clipă, că ceea ce simţiţi este o realitate.

— Aţi avut senzaţia că sunteţi urmărit? Nu vorbim aici de maniile periculoase, de oameni care sunt obsedaţi de ideea că-i urmăreşte cineva. Fiecăruia dintre noi

1 s-a întâmplat, poate, să simtă o privire în ceafă, fără ca nimeni să fie în urmă. „Chiar dacă prezenţa îngerului nu este necesară în acel moment, el putea fi acolo, doar pentru a ne ţine companie", spune Ronner, în cartea sa.

— Dacă aţi văzut vreodată o prezenţă luminoasă, o „apariţie de lumini", ar putea fi vorba de îngerul dvs. păzitor.

Ronner mai precizează că există, totuşi, mulţi oameni care nu au trăit toate experienţele descrise anterior. Pentru aceştia – şi, de altfel, pentru toată lumea – el afirmă, cu riscul de a se repeta, că îngerii păzitori există şi că niciun om nu este singur, din acest punct de vedere. Dacă până acum nu aţi avut ocazia să vă convingeţi, încercaţi să urmaţi sfaturile oferite de autorul american, pentru a intra în contact cu îngerul dvs. păzitor:

— Retrageţi-vă, pentru o vreme, în singurătate. Solitudinea vă poate ajuta să „recepţionaţi” mai bine vocea îngerului păzitor.

— Rugaţi-vă în fiecare zi, comunicaţi-i dorinţele dvs. Chemaţi-l atunci când vă este greu.

— Când aveţi de luat o decizie şi sunteţi nehotărât, cereţi-i sfatul. Într-un fel sau altul, el vă va ajuta să luaţi decizia potrivită.

— Mai presus de orice, aveţi încredere. Nu vă îndoiţi niciodată de faptul că el există şi că este acolo pentru a vă proteja.

Sunt şi unele persoane care, pentru a-şi cunoaşte îngerul păzitor, frecventează chiar un curs. Două zile de meditaţie intensă, concentrare şi relaxare în timpul cărora se poate realiza mult doritul contract: îngerul poate să apară în toată splendoarea lui. Rezultatele sunt surprinzătoare. Toţi cei care au urmat aceste cursuri „celeste” jură că şi-au văzut îngerul sau că i-au simţit cel puţin prezenta. Toate acestea se petrec în „Casa îngerului”, o asociaţie culturală condusă de Flora Bemporad care organizează, la Roma, cursuri spirituale. Însăşi directoarea are ceva angelic în înfăţişare: păr blond şi cârlionţat, o privire blândă, liniştitoare şi un calm serafic atunci când vorbeşte. „Îngerii sunt energie uşoară şi, pentru a ne sincroniza, trebuie să ne ridicăm conştiinţa. Cum? Cu exerciţii de concentrare care să ne elibereze de blocajele energetice şi negativitate, restituindu-ne armonia şi energia pozitivă. Eu organizez cursuri în timpul weekendurilor. Între orele 9 şi 18, timp de două zile, consecutiv, îi iniţiez pe participanţi în arta comunicării cu îngerii. Nu este necesar să fii creştin pentru a-i vedea. Îngerul este o forţă universală, prezentă în orice religie. Toţi pot comunica cu el şi primi sfaturi pozitive.”

Flora Bemporad, născută la Buenos Aires din părinţi italieni, vorbeşte despre aceste lucruri cu o oarecare jenă. „Am o pregătire ştiinţifică – spune ea –, am studiat

biologia; sunt şi fotograf. După ani de cercetări spirituale, cineva în America Latină m-a învăţat exerciţiile «angelice», dar, abia în Italia, pământul natal al părinţilor mei, l-am văzut pentru prima oară pe îngerul meu păzitor. Mi-a apărut în mărime naturală, părea un ţăran. Era extrem de luminos şi protector. De atunci, mi-a fost mereu alături şi m-a ajutat. Sunt mulţi cei care l-au cunoscut pe îngerul lor păzitor în timpul cursurilor sau după acestea. Mirella Forni, o pensionară de 60 de ani, îl întâlneşte mereu. «Chiar şi acum stă lângă mine şi mă priveşte. Mă priveşte cu un aer mulţumit că vorbesc despre el. Cum este? Blond, cu părut creţ, cu chipul luminos şi are aripi, îmi dă multă energie, şi un sentiment de linişte, de pace». Giovannei Cenci, de 45 de ani, de profesie funcţionară la primărie, îngerul i-a apărut în timp ce lucra. «Terminasem cursul şi nu văzusem încă nimic. L-am văzut după vreo două săptămâni, în timp ce eram la birou. Părea un adolescent de vreo 15 ani, dar nu pot să spun dacă era fată sau băiat. Avea părul foarte cârlionţat şi trupul foarte luminos. N-am nici un dublu, era îngerul meu păzitor».

Sunt şi unele persoane care vorbesc cu îngerul lor, fără să fi urmat aceste cursuri. Este cazul lui Pietre Asquini, de 64 de ani, paznic la Castel Sant'Angel (nu se putea un loc mai bun pentru o comunicare «celestă»). «În fiecare seară mă urc în vârful cetăţii şi vorbesc cu statuia arhanghelului Mihai cel puţin o jumătate de oră. Îi cer să mă ajute. Şi, într-adevăr, el îmi apără familia. Iar eu îl apăr pe el de vandali.»" 15. ASTROLOGIA – ARTA DE A CITI ÎN STELE

15.1. Părintele astrologiei: Claudiu Ptolemeu

„În fiecare an, întregul zodiac avansează cu un semn: rezultă că din doisprezece în doisprezece ani, se regăseşte în situaţia avută în clipa naşterii sale". Această adnotare aparţine lui Claudiu Ptolemeu, întemeietorul astrologiei,

cel ce a pus bazele unui sistem valabil şi astăzi.

Între lucrările sale, cea mai relevantă este *Tetrabiblos.*

În opul amintit, Ptolemeu arată celor interesaţi modalitatea de întocmire a unui horoscop. Mai mult decât atât, el face şi observaţii care ţin de domeniul astrofizicii. Spun asta, deoarece autorul vorbeşte despre mişcarea astrelor, ceea ce astăzi am numi, de exemplu, mişcare de revoluţie siderală.

Fireşte, tot Ptolemeu a fost cel care a pus în raport, pentru prima oară, astrele cu destinul uman.

De fapt, spune şi Andre Nataf în paragraful pe care i-l dedică acestui mare maestru, tehnica astrologică rezidă, pe înţelesul tuturor, în calcularea aspectelor planetare (relaţiile, raporturile dintre astre, deci unghiurile pe care le fac acestea între ele), eventual şi, în primul rând, pentru o temă de nativitate. Este vorba despre „fotografia" constelaţiilor (în raport cu Pământul), în momentul venirii pe lume a unui individ.

Sigur că aceasta nu este singura modalitate de a raporta destinul unui individ la mersul aştrilor. Mai poate fi întocmită, de pildă, şi o „temă de revoluţie", adică acel horoscop numit *progresat,* care oferă relaţii pe un termen scurt. De exemplu, poţi întocmi un horoscop pentru anul 2010. Adevărul este că astrograma momentului naşterii şi astrograma pe un anume an funcţionează ca nişte fotografii suprapuse, deci astrologul îşi culege informaţii, dacă este o persoană foarte avizată şi metodică, prin comparaţie, din ambele teme.

Andre Nataf se referă şi la validitatea calculelor pe care le întocmea Ptolemeu şi cei care i-au preluat învăţătura. Prin urmare, atunci, în perioada de început a astrologiei, cercetătorii acestui domeniu lucrau cu doar 22 de stele fixe (a căror înaintare este extrem de lentă) şi cu 7 planete. Sigur că de atunci încoace au fost descoperite numeroase alte stele fixe, iar planetele cu care se lucrează

astăzi sunt în număr de 10, fără să mai vorbim prea mult, de pildă, despre cele 9 planete transplutoniene, a căror existenţă a fost confirmată de dr. Titus Vinereanu! Aşa stând lucrurile, ar putea părea că horoscoapele întocmite pe vremea lui Ptolemeu erau absolut arbitrare şi asta cu atât mai mult cu cât concepţia geocentrică era, în acel timp, în floare. Se considera, aşadar, că Soarele se roteşte în jurul Pământului!

Cel care a făcut o oarecare lumină în această controversă a fost dr. Papus (Gerard Encausse), cercetătorul care a sugerat că, de vreme ce avem de-a face cu un sistem simbolic, prezicerile nu se abăteau prea mult de la realitate. Ştiinţa lui Ptolemeu era imensă, iar aprecierile sale nu erau lipsite de exactitate. Adevărul este că, la aşa un cumul de factori ce concurează la întocmirea unui horoscop, funcţionează, în cele din urmă, o grilă care scoate la iveală adevărul, deci raportul, foarte aproape de realitate, dintre destinul uman şi influenţa astrelor, înţelegând aici planete, comete, stele fixe, puncte imaginare.

După cum am spus, acest tip de divinaţie, deşi este mult mai apropiată de ştiinţa propriu-zisă, cel puţin în aparenţă, decât multe alte arte divinatorii, cunoaşte numeroase modalităţi. De pildă, aceea care se face, apreciind efectul tranzitelor, este una foarte frecventă. De fapt, pe fotografia cerului natal (momentul naşterii) se aplică poziţia planetelor din momentul efectuării consultării şi se apreciază efectul unghiurilor dintre planete. Sigur că explicaţia mea este foarte simplistă, dar, mai întâi, trebuie să-i familiarizam pe cititori cu această modalitate de apreciere a destinului uman.

Nu este în intenţia mea de a deschide nici măcar un scurt curs de astrologie şi mă voi rezuma la atât! Asta deoarece avem de-a face cu o ştiinţă de o vastitate incalculabilă, o ştiinţă susţinută şi de intuiţie, un domeniu în care cu cât afli mai multe, cu atât ţi se pare că ştii tot

mai puţin! Claudiu Ptolemeu rămâne însă pentru întreaga umanitate un mare maestru. El este şi astrologul care a pus, în Antichitate, toate ţările sub semne, în sensul că a sectorizat globul terestru în cele douăsprezece zodii.

15.2. Când prezicerile prind viaţă

Încă din Antichitate, astrologii personali din Orient şi Europa au făcut horoscoape, nu doar pentru ei înşişi, ci şi pentru triburi, popoare, formaţiuni politice, iar, în zilele noastre, se practică moda horoscopului pentru firme, trusturi, oraşe şi chiar state. Inclusiv pentru nave. Astrologia s-a născut la asiro-chaldeeni, pătrunzând apoi la egipteni, greci şi romani. Unii presupun că descoperitorul ei ar fi Ham, fiul lui Noe, personaj biblic, dar ipoteza nu e confirmată cu argumente.

Anticii au stabilit relaţia dintre un zeu, o anumită lună şi zi, zodia sub care s-a născut omul, putându-i, astfel, prevedea destinul. Prinţul babilonian Belus le spunea copiilor săi: „Am citit în registrele din cer tot ceea ce vi se va întâmpla vouă şi fiilor voştri”. Toţi regii de pe glob şi-au făcut horoscopul, iar, în Franţa, bunăoară, eminenţele cenuşii, Mazarin şi Richelieu, consultau astrologii curţii. Iată ce spune părintele clasicismului, Boileau: „Un autor temerar nu ajunge în Parnas, dacă steaua sa, atunci când l-a născut, nu l-a şi format poetic”.

Iată câteva predicţii celebre intrate în literatura de specialitate şi mai puţin cunoscute unui public neavizat.

Scriitorul german Schiller n-a fost străin de astrologie, ceea ce l-a obligat ca, în drama sa, *Moartea lui Wallenstein,* să introducă horoscopul acestuia. Wallenstein, comandant suprem al armatei în *Războiul de 30 de ani* (16181648), a sperat să obţină coroana Boemiei, prin tratative secrete cu duşmanul austriac. Wallenstein a creat pe speze proprii o armată de mercenari, pusă în slujba împăratului prusac Ferdinand II, pe care apoi l-a trădat.

Împăratul l-a asasinat printr-un trimis fatal, care a transpus, de fapt, în realitate prezicerile horoscopului, pe care însă împăratul n-avea de unde să le cunoască. Dar horoscopul fusese executat de un astrolog al curţii boemiene, unde dorea să ajungă pe tron Wallenstein. Schiller a preluat horoscopul în dramă, întărind ideea de predestinare.

În Statele Unite, astrologii au prevăzut două crize economice: 1907 şi 1933, ultima zguduind din temelii societatea americană. În timpul războiului ruso-japonez din 1905, astrologii Mikadoului – împăratul nipon – au anunţat zilele când flota japoneză nu trebuia să se apropie de marina rusă, precum şi data când se impunea să declanşeze ofensiva. Erau, deci, zile nefaste şi zile faste. Luptele s-au desfăşurat conform prevederii horoscopului, soldându-se cu catastrofala înfrângere a ruşilor.

De menţionat este şi faptul că atentatul de la Dallas, în care preşedintele J. F. Kennedy şi-a pierdut viaţa, i-a fost prezis tânărului preşedinte american tot de un horoscop.

Eliane Soleil a fost singurul astrolog care a anunţat, în direct, la televiziune, tulburările din 1989. Ea a surprins mii de telespectatori cu previziunile sale, comunicate pe Canalul 5 al televiziunii franceze, la sfârşitului anului 1988. Eliane Soleil anunţa, atunci, importante evenimente pentru sfârşitul anului 1989, în ţările din estul Europei. Ea a vorbit despre o conjuncţie Saturn – Neptun, identică celei din 1917, care a provocat revoluţia rusă, şi celei din 1953, care a anunţat moartea lui Stalin. În direct, la televiziune, Eliane Soleil nu s-a temut că se va înşela.

Eliane are, în prezent, 38 de ani. Părinţii săi sunt de origine gitană. În familia ei, darul previziunii există şi este transmis din urmă cu mai multe generaţii. Datorită secretelor pe care le deţine şi a exactităţii previziunilor sale, Eliane a fost supranumită, de presa franceză, „Starul astrologiei”. Ea a dezvăluit unui număr impresionant de solicitanţi date despre viitorul acestora, vorbindu-le despre

sentimente, şanse şi neşanse, despre bani şi profesie. În plus, Eliane le explică celor care intră în contact cu ea modul în care vor putea combate mai bine greutăţile cu care urmează să se confrunte. Stabilindu-le numărul de destin, legat de data naşterii, clarvăzătoarea îi învaţă să-l folosească în toate circumstanţele vieţii.

Referindu-se la începutul veacului XXI, Eliane Soleil a făcut previziunea despre descoperirea unei plante miraculoase, singura care va vindeca marele flagel – SIDA.

Clarvăzătoarea susţine că, în anul 2007, omenirea va avea primul contact de amploare cu extratereştrii, în urma căruia viaţa pe această planetă se va schimba radical: va funcţiona un sistem de imunizare în faţa bolilor, oamenii vor începe să-şi folosească forţa gândului şi va fi posibil accesul la o lume paralelă.

Pentru anul 2030, Eliane Soleil anunţă o puternică încleştare între forţele binelui şi ale răului, şi numai încrederea în divinitate va decide soarta planetei.

15.3. Nostradamus – cel mai faimos profet al tuturor timpurilor

Exactitatea celor prezise de Michel de Nostradamus i-a pus, de-a lungul timpului, pe gânduri pe cei mai mari oameni politici ai lumii. „Au apărut astăzi fel de fel de mediumi, prezicători, ghicitori ai norocului, dar nu există decât un singur Nostradamus”, spune Vincent Barker, un istoric de pe Coasta de Vest a Americii.

„El oferă o analiză a timpului, este de părere Harold White-Kelly, expert britanic în Nostradamus. Documentele privitoare la ultimii 500 de ani sunt aproape incredibile.”

Nostradamus, despre care mulţi afirmă că a fost atins de Dumnezeu, s-a născut în 1509, într-o familie modestă din sudul Franţei. De mic, avea o inteligenţă sclipitoare, citind şi scriind în greacă şi latină de la cinci ani şi luându-şi diploma în medicină înainte de a împlini 20 de ani.

Priceperea sa în medicină o depăşea cu mult pe cea a doctorilor europeni din secolul XVI. Remediile pe care le născocea se dovedeau atât de eficiente, încât ceilalţi medici îl acuzau de vrăjitorie. Tratamentul pe care el l-a inventat împotriva ciumei care s-a abătut la un moment dat asupra Europei a salvat mii de vieţi omeneşti şi este folosit inclusiv astăzi.

„Unii afirmă că Nostradamus putea vindeca doar prin atingerea pacientului", spune teologul german Leo Gunther. „Probabil că majoritatea remediilor sale proveneau de la arabi care, în secolul XVI erau cu mult înaintea europenilor. Iar Nostradamus nu numai că îi admira pe arabi, dar el citea şi vorbea în limba lor."

În afară de miraculoasele sale remedii medicale, interesul pentru astrologie al lui Nostradamus a stârnit furia Bisericii Catolice şi a regelui Franţei. Deranjat de ceea ce el numea „minţi mărunte şi ignorante", Nostradamus s-a retras din lumea medicinii şi s-a concentrat asupra scrisului.

Subiectele sale includeau astrologia şi misticismul. Când avea 40 de ani, Nostradamus a făcut celebrele sale profeţii, cunoscute acum în toată lumea. În 1559, a avut cu adevărat necazuri când a prezis moartea regelui Franţei. La un an după această predicţie, regele a murit, iar Nostradamus a fost bănuit de uciderea sa prin magie neagră. A fost, însă, eliberat de regină care avea pentru el o simpatie specială.

Nostradamus a murit în 1566, lăsând în urmă scrieri şi profeţii care rămân neelucidate de experţi. Reputaţia sa de mare profet a început odată cu moartea regelui Franţei şi a continuat cu sporirea puterii englezilor, în special pe apă.

Nostradamus a devenit o personalitate internaţională după 150 de ani de la moartea sa, când Napoleon a venit la putere. El prezisese că Napoleon va cuceri aproape întreaga Europă, va invada Rusia şi îşi va găsi sfârşitul în

mâinile britanicilor, la Waterloo.

Printre predicţiile cele mai uimitoare ale lui Nostradamus – cele legate de cel de-al Doilea Război Mondial – au fost crearea lagărelor de concentrare, ascensiunea şi căderea lui Adolf Hitler.

Jean Paul Bertrand, istoric principal francez, spune: „Cine nu îl ia pe Nostradamus în serios, este un zevzec”.

Bertrand scoate în evidenţă uimitoarea siguranţă a medicului şi astrologului francez care a prezis ascensiunea şi decăderea lui Napoleon, a lui Hitler şi a comunismului în lume, începutul şi sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, ororile bombei nucleare, aterizarea omului pe Lună, explozia navei Challenger şi a altor sute de evenimente care includ şi o serie de dezastre naturale.

Erupţia unui vulcan uriaş în Parcul Naţional Yellowstone se afla în capul listei cu dezastrele naturale care afectează America şi lumea, înainte de anul 2000. Munţi de rocă şi praf vor fi aruncaţi în atmosferă, acoperind Soarele şi aducând 10 ani de iarnă polară în care temperaturile nu vor depăşi 70 de grade la Ecuator şi 50 de grade pe întreaga suprafaţă a Americii.

Prezicerea lui Nostradamus referitoare la separarea catolicilor americani de cei europeni – cu un Papă la New York şi un altul la Roma – se va înfăptui înainte de 1998 iar asta nu îi va surprinde nici măcar pe politicienii religioşi.

„Cel care stăpâneşte în Roma trebuie acum să-şi împartă puterea cu un parvenit de dincolo de mare”, scria Nostradamus, în 1536.

„O separare majoră între catolicii americani şi cei europeni este o posibilitate foarte reală”, explică anumite surse de la Vatican.

Nostradamus, care şi-a scris predicţiile în sute de catrene (strofe alcătuite din patru versuri), a prezentat un scenariu înspăimântător al primei întâlniri a omului cu extratereştrii.

„Războinici puternici s-au născut din insecte umile

Umplând văzduhul de deasupra planetei, a treia după Soare. Ţinta lor este cămin pentru fraţii ce înconjoară o stea muritoare."

Astronomul şi biologul Max Kragan spune: „Această predicţie se referă clar la extratereştrii care încearcă să cucerească Pământul pentru a făuri un nou cămin pentru poporul lor. Aceasta n-ar trebui să ne surprindă astăzi pe noi, dar ideea de extratereştri şi atacuri ale extratereştrilor nu putea fi imaginată cu uşurinţă de oamenii de pe vremea lui Nostradamus."

Majoritatea catrenelor lui Nostradamus sunt greu de interpretat, iar cel în care este prezisă Cea de-a Doua Venire a lui Hristos, de asemenea, nu face excepţie, după cum afirmă Leo Gunther.

„Cei trei fraţi au murit Şi diavolul stăpâneşte totul, Apoi este un semn, porumbelul din mijlocul stelelor din cer, Şi vremea Fiului este noaptea."

Adevărata problemă, după cum spune Gunther, constă în identificarea celor trei fraţi.

Dezbinarea Uniunii Sovietice a fost singura profeţie pe care Nostradamus a făcut-o despre comunism.

Un catren sugerează faptul că Statele Unite ale Americii şi Rusia se vor uni pentru a înfrânge China. Un altul prezice crearea Israelului şi eventuala victorie a Israelului asupra arabilor.

„O nouă autoritate va ocupa Un nou pământ în jurul Siriei, Iudeei şi Palestinei, Marele imperiu barbar se va prăbuşi înainte ca secolul Soarelui să se sfârşească."

Nostradamus a scris mult despre Anticrist şi despre sfârşitul lumii. El a prezis ridicarea a trei „fraţi" diabolici care l-au precedat pe Anticrist. Majoritatea experţilor sunt de părere că primii doi dintre aceşti „fraţi" au fost Napoleon şi Hitler şi cred că al treilea trebuie să apară.

Unii fac, însă, speculaţii asupra existenţei celui de-al treilea „frate", care ar fi Saddam Hussein.

„Bestia din Babilon va apărea în Sud.

Inima sa de diavol picură ură,
Pentru fiii lui Abraham
Şi pentru legiuitorii acestei naţiunii puternice
În spatele apusului de soare,
Mulţi vor pieri înainte să moară."

Dacă Hussein este al treilea frate, moartea sa va semnala venirea Anticristului:

„Când al treilea frate moare,
Anticristul îşi începe domnia,
Un timp teribil pentru omenire, dar scurt,
Apoi apare Mielul înaintea legiunilor de îngeri."

Un război sângeros va urma venirii Anticristului şi milioane de oameni vor muri din cauza radioactivităţii şi gazelor otrăvitoare, înainte de reîntoarcerea glorioasă a lui Iisus Hristos.

15.4. Misteriosul număr 13 în lumina astrelor

Bine-cunoscutul astrolog Florian Onitza, în cartea sa, *Astre şi Dezastre,* dezvăluie adevărata origine a cifrei 13, cu semnificaţiile sale faste sau nefaste. Superstiţia legată de cifra 13 este frecvent întâlnită (în SUA, de exemplu, cifra 13 lipseşte de pe tăbliţa ascensoarelor din zgârie-nori, etajele fiind numerotate direct cu cifra 14).

Pentru unii, 13 este o cifră norocoasă, dar, pentru marea majoritate, este ghinionistă. Studiind relaţia acestei cifre cu planetele, Florian Onitza descoperă că 13 nu corespunde periodicităţii niciunei planete (de ex.: Soarele străbate zodiile într-un an, Jupiter în 12 ani, Uranus în 84 ani, Saturn în 29 ani, Neptun în 165 de ani). În schimb, studiind mişcarea planetei Neptun, care străbate zodiacul în 165 ani, Florian Onitza descoperă că aceasta este ajunsă din urmă de Jupiter, o dată la 13 ani.

Deci, la fiecare 13 ani, între Neptun şi Jupiter se repetă pe cer acelaşi unghi de X grade, o dată într-un semn (zodie) pozitiv, o dată într-un semn negativ. Astfel,

ceea ce configuraţia Neptun-Jupiter creează la un moment dat, după 13 ani, poate distruge sau, dimpotrivă, consolida.

Interesant de menţionat este că cel mai mare poet român, Mihai Eminescu, a murit când Neptun de pe cer se găsea în cruce (90°) cu Neptun de la naştere, iar Jupiter se găsea pentru a treia oară în unghi malefic faţă de Neptun – adică de 3 ori câte 13, ceea ce este egal cu 39 de ani, vârsta la care a murit poetul.

Tot la 3 cicluri de 13, adică la vârsta de 39 de ani, Al. I. Cuza a fost ales Domn al Principatelor Unite.

Regele Ferdinand a murit la 13 ani de la urcarea sa pe tron.

Regele Carol al II-lea a abdicat la 13 ani de la moartea tatălui său şi a murit la 13 ani de la abdicarea sa.

Între prima şi a doua urcare pe tron a Regelui Mihai sunt 13 ani. El a abdicat la vârsta de 26 de ani, adică la 2 cicluri de 13 ani.

Doctor Petru Groza a murit după 13 ani de la numirea sa ca preşedinte al guvernului revoluţionar.

Gheorghe Gheorghiu-Dej moare la 13 ani de la alegerea sa ca prim-ministru.

Cifra 13 are implicaţii extrem de interesante în desfăşurarea evenimentelor din Europa, după Primul Război Mondial. Dacă la anul 1918, când s-a terminat războiul, adunăm 13 ani, se obţine anul 1931, an când criza economică atinge apogeul şi după care încep înarmările.

Pregătirile de război şi al Doilea Război Mondial au durat 13 ani. Armistiţiul, după al doilea război, s-a încheiat în 1944, la 2 cicluri de 13 ani, adică la exact 26 de ani de la terminarea Primului Război Mondial, în 1918.

Uimitor este faptul cum destinele lui Hitler şi Napoleon sunt asemănătoare şi amândouă legate de aceeaşi cifră, 13. Între acţiunile lui Hitler şi ale lui Napoleon sunt 129 ani, adică 10 cicluri de câte 13 ani,

astfel:

— 1804 – Napoleon este proclamat împărat al francezilor;

— 1804 + 129 = 1933 – an în care Hitler preia puterea;

— 1812 – Napoleon, luptând împotriva ruşilor, se îndreaptă spre Moscova;

— 1812 + 129 = 1941 – Hitler începe războiul împotriva ruşilor şi se îndreaptă şi el spre Moscova;

— 1815 – Napoleon suferă înfrângerea de la Waterloo;

— 1815 + 129 = 1944 – Hitler suferă înfrângerea în Rusia.

Hitler moare după 13 ani de la preluarea puterii.

Misteriosul 13 îl răpune pe Mussolini după 2 cicluri de 13 ani de la organizarea partidului fascist.

În România, mişcarea legionară a fost distrusă la 13 ani de la înfiinţare. Conducătorul ei, Corneliu Zelea Codreanu, a murit la 3 cicluri de 13 ani, adică la vârsta de 39 ani.

Liga Naţiunilor a fost distrusă de misteriosul 13, la 13 ani de la înfiinţare. Creată în 1920, după Primul Război Mondial, având aceiaşi rol ca şi Organizaţia Naţiunilor Unite de astăzi, se desfiinţează, în 1933. După alţi 13 ani, exact în aceeaşi zi şi aceeaşi lună, ONU îşi ţine prima şedinţă, la 10 ianuarie 1946.

După două cicluri de 13 ani de la înfiinţarea ONU, este primită în această organizaţie şi China.

Până şi zborurile spaţiale sunt urmărite de acest agent misterios al destinului. După cum se ştie, primul satelit artificial al Pământului a fost lansat de (fosta)

URSS, în anul 1957.

După 13 ani de la această lansare, americanii au trimis primii oameni pe Lună.

Houston, 13 aprilie 1970. O explozie cauzată de un fascicul laser straniu care a lovit rezervoarele de oxigen

pune în dificultate nava spaţială americană, Apollo 13. Din start, n-are rost să mai amintim despre cât de superstiţioşi sunt majoritatea piloţilor americani. Greu găseşti avioane care să aibă sau măcar să includă în numărul seriei cifra 13. În schimb, ajungi uşor la concluzia că, în orice altă misiune, – spaţială sau nu – niciodată nu a existat un al treisprezecelea zbor. Cum vine asta: să zbori într-o vineri, ziua 13? În cazul lui Apollo 13, însă, pare-se că NASA a fost de altă părere. Agenţia Naţională Spaţială Americană nu putea crede în altceva decât în ştiinţă şi numai în ştiinţă.

Alt fapt, mai mult decât curios: momentul lansării lui Apollo 13, dictat de poziţia Lunii în spaţiu, nu lăsa altă variantă decât ora 13:13 – ora din Houston.

Lansarea în spaţiu s-a făcut pe 11 aprilie 1970. Când s-a produs faimoasa explozie, Apollo 13 se afla la 328 000 de km de Pământ (cifră care, incredibil, însumează tot 13!). Era în 13 aprilie ora 22:08. Cinci minute mai târziu, la ora 22:13, NASA anula posibilitatea de coborâre. La 13 minute după explozie, unul dintre cosmonauţi, Jim Lavell, a privit una din ferestre şi a observat un nor gros de oxigen care se extindea spre hăul cosmic…

Iată şi câteva date culese de Gaston Derys asupra coincidenţei cifrei 13 în viaţa câtorva scriitori.

i Henri Beraud a fost premiat, pe 13 noiembrie 1992, de fraţii Goncourt. El scrisese 13 lucrări până la această dată. Locuia pe strada Rochechouart nr. 67 (6 + 7 = 13).

i La moartea lui Oscar Wilde, 13 persoane s-au descoperit într-un dormitor de periferie, în faţa unui sicriu cu nr. 13.

i Într-o vineri, 13, 1907, d’Annunzio a fost victima unui accident, în urma căruia şi-a pierdut un ochi. Taxiul cu care mergea purta nr. 13. Şoferul i-a cerut ca plată 13 lire. Seara, la masă, au fost 13 persoane. În august 1912, poetul a avut un mare eşec. Se înţelege de ce, pe una din cărţi, d’Annunzio a datat dedicaţia: „Arcachon, 2 ianuarie,

1912 + 1", iar, în manuscris, pagina 13 este notată cu pagina 12 bis.

i Alfred de Musset, care se temea şi de ziua de vineri şi de cifra 13, s-a îngrijorat când a văzut că voiajul lui împreună cu Georges Sand începe pe data de 13. Şi, într-adevăr, această călătorie a marcat începutul unei rupturi în relaţia celor doi.

i Richard Wagner, ale cărui nume şi prenume au împreună 13 litere, născut în 1813, mort pe 13 februarie 1883, a pus în scenă „Tannhauser", la Paris, pe data de 13 februarie 1861, operă care a fost reluată pe data de 13 mai 1895.

i Paul Deschanel, născut pe 13, s-a însurat, într-o vineri 13, şi, pe data de 13, a fost desemnat candidat la preşedinţia Republicii Franceze. Numele şi prenumele lui totalizează 13 litere.

i Edmond Rostand – 13 litere – era al 13-lea titular al fotoliului cu numărul 13 de la Academie.

Din aceste câteva exemple – vizând fiecare ţară şi continent în parte, o concluzie sigură este aceea că misteriosul 13 nu are nicio preferinţă, manifestându-se indiferent de personalităţi sau sistem politic. El apare ca o expresie a unei legi naturale, necunoscută sau prea puţin cunoscută, care se impune la fel ca legea gravitaţiei sau a dilatării corpului.

15.5. Există o astrologie judiciară?

Dacă unele persoane dotate cu capacităţi telepatice, radiestezice, hipnotice sau clarviziune au ajutat poliţia în rezolvarea unor cazuri judiciare şi, în special, în găsirea unor persoane dispărute, ca vechi comisar de poliţie judiciară şi documentarist în domeniul fenomenelor paranormale nu am auzit de niciun caz de acest gen rezolvat de cititorii în astre. Imaginaţi-vă ce rol ar mai avea poliţia judiciară dacă criminalii sau răufăcătorii de tot

felul ar putea fi identificaţi şi dovediţi de puzderia de „cititori în lună şi în stele” care există acum? Din contră, poliţiei îi revine sarcina de a-i demasca pe impostorii şi şarlatanii care şi-au făcut vad în acest domeniu.

Totuşi, după cum veţi constata din cazul care urmează şi care poartă titlul „Moartea în sacii de dormit”, poliţia îi este recunoscătoare oricărui astrolog care îi întinde o mână de ajutor.

1969. Curtea unei cazărmi din Hamburg are un aer de război. Primul din cei patru ostaşi a primit un glonţ în spate. Este întins cu faţa la pământ; casca sa de oţel, având cureluşa desfăcută, s-a rostogolit pe ciment, nu departe de el. Soldatul nu este mort, dar nici nu se află în cea mai fericită situaţie. N-a împlinit nici măcar douăzeci de ani. Ceilalţi trei au fost omorâţi în sacii lor de dormit, nemaiavând timpul necesar să iasă afară. Doi sunt asasinaţi în somn cu câte un glonţ în tâmplă. Al treilea a încercat să iasă, dar a fost oprit de un glonţ care i-a pătruns pe sub ochi. Din depozitul de arme şi muniţii pe care-l păzeau a fost furată o armă. Doar una singură, împreună cu o ladă de cartuşe. Este o puşcă de asalt a Bundeswehr-ului, ultimul model, prevăzută cu vizor de infraroşii. Asasinul sau asasinii, fiindcă aproape sigur fusese un comando, au avut însă bizareria de a lua şi registrul de intrări-ieşiri al depozitului de muniţii. Ciudăţnia acestei acţiuni duce imediat cu gândul la o afacere de terorism politic, iar zgomotul ei se revarsă în toată presa germană. Cei patru tineri soldaţi nu împliniseră douăzeci de ani. Ei au fost executaţi într-o asemenea manieră încât este absolut evidentă acţiunea unui comando. Aceasta face ca Ministerul de Justiţie al Republicii Federale să numească o comisie de anchetă. Nimănui nu i-a venit ideea să încredinţeze o afacere de acest gen unei simple brigăzi criminale. Este ceea ce judecătorul de instrucţie însărcinat cu afacerea încearcă

să-i explice comisarului Hartman de la brigada criminală din Hamburg.

— În primul rând, victimele sunt soldaţi. Apoi, gândeşte-te, a fost furată o armă de asalt! Cu un vizor cu infraroşii!

Comisarul Hartman îl cunoaşte pe judecător de foarte multă vreme. De aceea, îşi permite o glumă puţin deplasată:

— Deci, din cauza vizorului cu infraroşii vedeţi un grup, de stânga, nu-i aşa?

— Nu glumi cu lucrurile astea, Hartman! Şi, mai ales, nu te amesteca! Această afacere ne depăşeşte pe amândoi. La Bonn, ideea este deja formată: nu e o treabă pentru poliţia locală.

Comisarul Hartman nu spuse nimic, ceea ce nu înseamnă că nu socotea nefiresc pentru un comando să pedepsească în asemenea mod patru soldaţi pentru a lua doar o singură armă. Fiindcă, iată ce „bogăţii” se găseau în acel depozit, prin care grupele de ostaşi se transformau în unităţi de asalt: bazookas, grenade, arme automate, mitraliere, revolvere. Parcă pentru a întări şi mai mult mica idee a comisarului, se dovedi foarte repede că cei patru soldaţi au fost omorâţi cu aceeaşi armă: un pistolet sau o carabină cu bătaie lungă, de douăzeci şi două de focuri, prevăzută probabil cu amortizor. Toate acestea îl determinau pe comisarul Hartman să-şi spună că omul care a comis masacrul era un fel de comando prin el însuşi. Dar aceasta nu era treaba lui. Considerându-l incompetent în această afacere, cei competenţi se vor descurca, desigur, fără ajutorul lui. Chiar în acea seară, îi mărturisi soţiei:

— Mă fac să râd cu comisia lor de anchetă! Îţi dai seama, o sută şaizeci de persoane… suferă cu toţii de fobia terorismului. Dar, eu îţi spun că un singur om este acela care i-a omorât pe cei patru soldaţi şi care mâine va trimite precis o scrisoare presei. Cred în vechea mea

experienţă: asasinii care scriu ziarelor nu sunt niciodată şefii unor mari organizaţii. Sunt doar simpli pungaşi de ocazie, găinari, care vor să se vorbească despre ei. Înţelegi ceea ce-ţi spun? Cel care a dat lovitura a făcut, sigur, serviciul militar la cazarmă şi aceasta nu cu mult timp în urmă. Bănuiesc faptul prin modul cum a surprins soldaţii, ştia perfect unde erau santinelele şi unde dormeau ceilalţi… Dar, lasă-i să se descurce. Doar sunt destul de numeroşi. auzi, o sută şaizeci!

Doamna Hartman este casnică, la fel ca multe alte soţii de poliţişti. Ea îl ascultă pe soţul ei de fiecare dată când intră-n casă. Dar, de obicei, nu aude decât prima frază, după care-l întrerupe cu tărie, dându-şi avizul asupra celor spuse, înainte ca e1 să termine. Lucru care-l scoate din sărite pe comisarul Hartman şi nu de o zi, două, ci de ani de zile.

La fel, în această seară, doamna Hartman îl întrerupe pentru a-i spune:

— Mănâncă-ţi tu cârnăciorii încet şi cu atenţie şi nu te mai îngrijora atâta. Afacerile politice nu sunt pentru tine!

Iată însă că, a doua zi, asasinul celor patru soldaţi se manifestă. El scrie săptămânalului *Das Bild* o scrisoare redactată astfel:

„Sunt cel care am organizat executarea celor patru soldaţi din cazarmă. Aceasta pentru a vă dovedi că organizaţia mea nu glumeşte. Un anumit număr de bancheri germani vor primi somaţii să plătească sume importante. Nu este vorba despre o afacere politică. Vrem, pur şi simplu, bani. Organizaţia pe care o reprezint este branşa europeană a Mafiei americane, cu sediul la Paris. Noi am decis să amendăm bancherii Pieţei Comune. Primul plătitor va fi Helmut Broeger, bancher din München. Cerem un milion de mărci. În caz de refuz, el, soţia şi copiii vor fi executaţi ca şi soldaţii din cazarmă. Ulterior, va primi instrucţiunile noastre. Apoi, vor urma alţii. Alăturăm o

pagină din registrul de intrări-ieşiri al depozitului de muniţii, ca titlu de probă". Semnătura: „Executorul din a opta casă".

Strategia comisiei de anchetă formată la Bonn este imediat schimbată. Ancheta nu mai este dirijată spre cercurile extremiste interne, ci spre cele ale gangsterismului internaţional. Interpolul cercetează arhivele sale, iar fişele germane pentru delictele de drept comun sunt puse sub supraveghere la Paris şi în alte părţi.

În zilele următoare, alte scrisori anonime parvin ziarelor germane. Acestea neliniştesc opinia publică, fiindcă ele ameninţă bancheri cunoscuţi care, dacă nu vor achita sume uriaşe, vor fi executaţi asemenea celor patru soldaţi. Apoi, bancherii primesc ei înşişi scrisori. Ele vorbesc despre o ramură a Mafiei pentru Europa, şi cer sume fabuloase: un milion de mărci numai pentru Helmut Broeger, bancherul din München. Toate aceste scrisori sunt însoţite de o pagină smulsă din registrul de intrări-ieşiri ale depozitului de muniţii, pentru a proba că autorul este asasinul celor patru soldaţi, hoţul armei cu infraroşii, şi că el nu se joacă. De fiecare dată, însă, îşi semnează la fel de bizar scrisorile: „Executorul din a opta casă".

Chiar deposedat de acest caz în profitul unei comisii de anchetă la nivel naţional, comisarul Hartman vorbeşte seara cu soţia sa, cerându-i părerea. Iată, însă, ce-i spune aceasta:

— Promite-mi că nu te vei enerva dacă-ţi voi vorbi de astrologie. Comisarul Hartman o întrerupse:

— O, nu! Doar nu vrei să începi iar cu asta!

Între noi fie zis, doamna Hartman îl înţepa des cu acest subiect; un dialog vechi, întrerupt mereu de comisar. Vexată de refuzul lui, ea îi spune:

— Bine, bine... Nu mai zic nimic... pentru că pe tine nu te interesează. Comisarul suspină:

— Ţi-am spus de mii de ori să nu te mai îmbufnezi pentru atâta lucru. Hai, destăinuieşte-te, fiindcă nu se ştie

niciodată…

Afectată, doamna Hartman zise:

— Ei bine, iată! A opta casă – eu o consider ca fiind un termen de astrologie judiciară.

— Ce? Comisarul Hartman se întinsese cât era de lung spre soţie. Ce poate să mai fie şi asta – astrologie judiciară?

Doamna Hartman luă o figură înţepată.

— Ştiam eu! Îţi pare, probabil, stupid ca soţia unui inspector de la brigada criminală să facă astrologie judiciară. Dar, dacă tu n-ai fi refuzat întotdeauna să te interesezi de aceste lucruri, ai fi ştiut să distingi cele două astrologii. E vorba în primul rând de astrologia naturală, care vine de la chaldeeni, trecând pe la greci şi arabi. Este arta de a citi în stele. De fapt, aceasta-i foarte aproximativă, deşi subiectul are un oarecare suport.

Comisarul Hartman zâmbi ironic.

— Deci, vezi! Tu însăţi recunoşti…

— Da, dar eu practic astrologia judiciară. Hai, nu te mai chinui să mă priveşti aşa. Caută mai bine în enciclopedie şi o să te lămureşti. Există o ştiinţă a horoscopiei… dar nu aceasta-i totul. Este o ştiinţă exactă… nu, nu mă întrerupe – ceea ce vreau, de fapt, să-ţi spun e că termenul „casă” este un termen folosit în horoscopie. Zodiacul este un cerc divizat în douăsprezece sectoare egale, simbolizate prin semne. În ceea ce priveşte „casa”, iată…

— Iată, ce?

Comisarul Hartman este obişnuit cu cicălelile soţiei. El ştie că va urma o interminabilă tiradă pe care nu o va asculta decât cu o ureche. Cu toate acestea, pentru prima dată după atâţia ani, el o privi cu atenţie.

— Ei bine, se pot spune două lucruri: unul, că asasinul tău este din casa Scorpionului. S-ar părea că nu e întreg la minte, dar ceea ce ştim despre el este că e pasionat de astrologie. Or, cine decât nebunii, consultă

foarte des astrologii? Dar nu cumva să crezi că şi astrologii ar fi nebuni, nu… Putem chiar spune că el şi-a stabilit tema sa astrală. Fiindcă, aşa cum gândeşti şi tu, este vorba despre un băiat care şi-a făcut serviciul militar la depozitul de muniţii, şi asta destul de recent. Deci să spunem că are mai puţin de 25 de ani. În acest caz, tu vei căuta un băiat născut între 21 octombrie şi 22 noiembrie, între anii 1944 şi 1949. În plus, el este clientul unui astrolog judiciar, care practică horoscopul. În Hamburg, eu cunosc şaptesprezece astrologi serioşi. N-ai decât să-i consulţi pe fiecare. Bineînţeles că n-o să le ceri să-ţi spună viitorul, ci îi vei întreba doar dacă au stabilit recent tema astrală a unui tânăr din a opta casă. Pentru că, trebuie să ştii, aceşti oameni au arhive foarte precise. Chiar mai bune decât ale poliţiei. Unii au chiar calculatoare. Dacă este cazul, îţi vor da nu numai data naşterii omului tău, dar şi ora locală a naşterii sale, precum şi longitudinea şi latitudinea oraşului unde este născut. Iar, dacă e un adevărat profesionist, o să-ţi ofere precis gradele, minutele şi secundele; îţi va da chiar cartierul. Vei avea, deci, o dată şi un loc de naştere. Cu toate că nu-i vei şti numele, tu poţi să-l compari cu livretele militare ale soldaţilor care au servit în cazarmă în ultimii cinci ani. Şi astfel, vei avea criminalul. Între paranteze fie spus, nu m-ar mira să fie un Scorpion. Iată! Ţi-am spus tot. Mai vrei să mănânci câţiva cârnăciori?

Copleşit de acest interminabil discurs cu trimiteri la un singur tratat, comisarul Hartman se mulţumi pe moment să-şi mişte capul şi să răspundă:

— Da, mai vreau încă unul.

În ziua următoare, un glonţ din arma de asalt furată este tras asupra maşinii bancherului Helmut Broeger. Fără a-l atinge. În aceeaşi seară, el primeşte prin poştă o scrisoare redactată astfel: „Ultimul avertisment. Depune un milion de mărci cash la km 92, pe drumul naţional spre Hanovra, în spatele bornei. Dacă vei face ca poliţia să cerceteze zona, copiii şi soţia ta nu vor mai fi niciodată în

siguranţă”. Semnat: „Executorul din a opta casă”.

Atunci, în timp ce comisia de anchetă îşi reunea statul său major pentru a decide măsurile ce trebuie luate, comisarul Hartman îşi întrebă soţia:

— Nu pot spune că aş crede cu adevărat în şmecheria ta. Dar, în sfârşit: nu vrei să telefonezi tu făcătorilor de horoscoape? Eu nu pot: ştii bine că judecătorul m-a scos din afacere. Şi-apoi, tu cunoşti tabieturile lor. Pe mine mă enervează.

Două zile mai târziu, doamna Hartman dă raportul la masa de seară. Iată-l:

— Un tânăr născut în a opta casă a zodiacului, la 18 noiembrie 1947, la cincizeci şi trei de grade, douăzeci şi unu de minute şi opt secunde latitudine nord, şi zece grade, unsprezece minute, cincizeci şi trei de secunde longitudine est, fiind, cum s-ar zice, din periferia sud-est a Hamburgului, a venit să consulte un astrolog judiciar, cu trei zile înainte de atentat. Eu ţi-am precizat gradele şi minutele, dar tu îţi dai seama că, dacă astrologul le-a determinat, este datorită faptului că clientul i-a dat adresa locului său de naştere: este indispensabilă pentru o temă astrală. Câteodată, clienţilor li se cere chiar şi etajul. Din cauza influenţelor telurice; fără datele precise, se pot falsifica toate calculele. Astrologul n-a vrut să-mi comunice adresa, dar dacă-l vei întreba tu, ţi-o va spune. În fine, toate astea nu valorează nimic, decât dacă omul respectiv şi-a făcut serviciul la cazarmă. Şi, dacă într-adevăr el este cel căutat, poate îi vei mulţumi şi tu bucătăresei tale pentru osteneala care şi-a dat-o.

Bineînţeles că fără să creadă nimic şi fără a spune un cuvânt nimănui, mai ales judecătorului de instrucţie, comisarul Hartman merge a doua zi la astrologul în cauză.

— Se pare că sunteţi astrolog judiciar? Aşa se numeşte, dacă nu mă înşel, meseria dumneavoastră?

Chiar în acea zi, la masa de seară, comisarul Hartman îi făcu mutre soţiei:

— A intrat la apă şmecheria ta! Să-ţi spun! Tânărul în chestiune este grefierul tribunalului criminal. Deci, am descoperit, datorită ţie, că grefierul tribunalului criminal este interesat în ale astrologiei; şi-a făcut tema sa astrală şi este născut în a opta casă a zodiacului. Mă vezi spunând asta judecătorului? Eu voi fi cel închis într-o casă…

Doamna Hartman nu se emoţionă şi întrebă:

— Spune-mi, ai verificat dacă şi-a făcut serviciul militar la depozitul de muniţii?

— Las-o baltă, Greta! Doar ţi-am zis. E grefierul tribunalului criminal.

— Da, te-am înţeles foarte bine. Grefierul tribunalului criminal, întocmai. Acest gen de oameni ascultă multe istorii cu asasini de-a lungul zilei. Ei notează, de fapt, toate detaliile. Deci, e uşor pentru ei să fure modul de acţiune. De altfel, între noi fie zis, eu aşa văd treaba: dacă acest grefier era înainte foarte puţin sonat, atunci când a descoperit că ştiinţa horoscopului se numeşte astrologie judiciară, s-a sonat complet. De aceea, el a făcut totul ca-n filme: de aici şi semnătura pe scrisorile anonime „Executorul din a opta casă”. Este stilul clar al unui refulat. Chiar tu ai spus asta la început. Deci, te întreb: un grefier n-ar putea fi un refulat? Fiindcă nimeni, şi implicit nici ei, nu sunt la adăpost de asemenea metehne. Verifică, aşadar, dacă individul şi-a făcut sau nu serviciul militar acolo unde au fost asasinaţi cei patru soldaţi. Ce te costă? Până atunci, mănâncă-ţi cârnaţii! Şi, de altfel, dacă vrei să ştii părerea mea, mănânci prea mulţi cârnaţi…

Ce afla patruzeci şi opt de ore mai târziu, comisarul Hartman? Tânărul grefier al tribunalului criminal din oraş, Herberl Brauer, născut la 18 noiembrie 1947, în „a opta casă a zodiacului”, îşi făcuse serviciul militar la depozitul de muniţii. Sub patul său s-au descoperit puşca de asalt, lada cu muniţii, pistolul cu amortizor de zgomot, cel care-i servise la omorârea nevinovaţilor soldaţi, precum şi registrul de intrări-ieşiri cu paginile rupte. Pretinsa Mafie

pentru Europa, asasinul celor patru ostaşi... „Executorul din a opta casă”, era el.

Comisia de anchetă a fost, evident, dizolvată, iar comisarul Hartman a trebuit să explice, deşi nu era însărcinat cu această afacere, cum a rezolvat-o: ascultându-şi soţia în timp ce ea-i servea cina. Dar, comisarul a avut grijă să precizeze: „Aceasta nu dovedeşte nimic în ceea ce priveşte astrologia. Iar despre cea judiciară nici atât! Aceasta dovedeşte, pur şi simplu, că stând acasă, în cursul zilei, femeile au timp să se gândească la ce vrei şi la ce nu vrei. Comisiile de anchetă n-au, însă, acest timp.”

16. moartea cunicd – viaDD dlpD moarte

16.1. Cercetări ştiinţifice irelevante

Frica de moarte este principalul izvor al paranormalului, afectând, în egală măsură, atât conştientul, dar mai ales subconştientul. Încă din negurile istoriei, moartea celor din jur a afectat omenirea, generând mituri, legende, religii şi vrăjitorie. Prin vise, extazul unor persoane „dotate”, sau impostori, care aveau dialoguri cu cei dispăruţi, povestind ce au văzut într-o „călătorie” iniţiatică, s-au păstrat mărturiile unor persoane declarate decedate, care şi-au revenit după o anumită perioadă de timp, relatând impresiile avute. Astfel de relatări au impresionat nu numai pe subiecţii respectivi, dar şi pe auditori. Astfel, aceste povestiri au fost menţionate în toate cărţile sacre ale omenirii, inclusiv în Biblie. Mai mult, în diferite perioade ale istoriei, s-a menţionat o teamă a multora (de obicei, a conducătorilor) să nu fie înhumaţi încă în viaţă, inventându-se instalaţii de aerisire sau tehnici de resuscitare. Morţi aparente, clinice din diverse cauze au existat întotdeauna, dar, nefiind dese, au lăsat o impresie puternică asupra celor din jur. Deşi

fenomenul este natural, fiind provocat de diverse cauze, în general de o suprasolicitare a organismului în cursul unei boli sau unui accident grav, respectivul om poate fi declarat decedat chiar de către medici la un examen sumar fără vreun aparat; într-adevăr, în cazul unei narcoze adânci, pulsul şi respiraţia pot fi doar imperceptibile, paloarea nu este evidentă la cei cu pielea colorată; muşchii irisului se mai contractă după un deces real, iar scăderea temperaturii nu este un indiciu; mulţi oameni au fost resuscitaţi din apă rece sau dintr-o avalanşă de zăpadă. În 1890, în Franţa, unui oarecare dr. Maze i s-a acordat un premiu important de 25 000 franci pentru că a demonstrat că singurul indiciu al unui deces este… putrefacţia; astfel, în 1900, în Anglia, s-a publicat Legea înmormântării (Burial Act), stabilind perioada dintre deces şi înmormântare la trei zile. În plus, yoghinii pot să-şi inducă o stare de transă, în care pot fi declaraţi morţi. În acest sens, în 1880, un colonel Townsend, care efectuase un stagiu în India, a făcut o demonstraţie în faţa unui juriu de medici englezi. El şi-a redus bătăile inimii şi respiraţia aproape total; şi-a redus temperatura corpului, intrând într-o stare comatoasă. După treizeci de minute, când medicii se pregăteau să plece, colonelul şi-a revenit treptat. Cazul a făcut atâta vâlvă, încât este citat în manualele de medicină.

Stările dintre viaţă şi moarte au fost neclar delimitate. Astfel, CATA-LEPSIA caracterizează un corp rămas într-o anumită poziţie, în care a fost plasat. TRANSA este o stare asemănătoare hibernării, în care pacientul evidenţiază o inerţie metabolică şi mentală. CATAPLEXIA este starea cea mai ciudată, în care pacientul cade într-un colaps, cu ochii închişi, imobil, incapabil să facă un gest sau să vorbească, dar… conştient, în stare să-şi dea seama ce se petrece în jur doar prin auz. O emoţie puternică poate fi, adesea, asociată. EXTAZUL este o altă stare, în care un individ se află sub impulsul unei emoţii

concentrate pe adoraţie, pe un subiect, care îl detaşează de lumea din jur sau de senzaţiile recepţionate. În cărţile medicale moderne, catalepsia este menţionată ca o schizofrenie catatonică, transa a fost mutată vag în domeniul neclar al hipnozei, iar ultimele două stări sunt ignorate, catalogate ca subiective. Fenomenul zombi arată că otrăvurile pot induce morţi aparente, chiar constatate, în spitale moderne, pacientul fiind într-o stare cataplexică. Şi mai ciudat, aşa cum menţionează Wade Davis, medicii antropologi recunosc existenţa unei „morţi sociale" sau „voodoo death" existente în Australia, Africa, Asia şi cândva şi în Europa. Un individ care a călcat o lege sacră a tribului, un tabu, este izolat, de fapt, blestemat. În momentul când vrăjitorul îi arată sau îi trimite un anumit obiect, gen totem, individul respectiv cade într-o stare cataplexică sau moare, ca secerat.

Paradoxal, ştiinţa a evitat studiul acestor stări existente, din motive uşor de înţeles. Cum se poate explica că, de-abia în 1969, psihiatra americană, Elisabeth Kubler Ross publica volumul *Ultimele clipe ale vieţii,* în care analiza psihologic stările celor muribunzi. Vălul a fost dat la o parte abia în 1975, când doctorul Raymond Moody a scos pe piaţă cartea care l-a făcut celebru *Life after Death,* tradusă şi în limba română cu titlul *Viaţa după moarte,* în care a relatat impresiile celor care şi-au revenit după o moarte aparentă, clinică (peste 150 de cazuri). Impresiile acestora coincid în mare măsură, atât între ei, cât şi cu cele menţionate în cărţile sacre ale omenirii, mai ales cele tibetane, egiptene, dar şi cu Biblia.

În perioada imediată înaintea morţii, cel în cauză (desigur, nu în decese bruşte, violente) trece prin anumite etape neobligatorii pentru toţi: în primul rând, un presentiment, alarmare puternică sau o premoniţie că acel eveniment, despre care nimeni nu vrea să audă, va avea loc. Deci, o stare psihică aparte, cu un caracter emotiv foarte puternic. Cărţile tibetane ale morţilor, scrise acum

două mii de ani, le menţionează ca Bardo-uri, iar ştiinţific au fost semnalate de psihiatra E.K. Ross. Aceste etape variază mult de la om la om şi cuprind senzaţia de moarte iminentă, frica de acest eveniment, furia că nu poate scăpa, deznădejde amestecată cu speranţă şi, în final, acceptarea sau resemnarea. Toate aceste etape formează o stare psihică, puternic afectivă, care poate grăbi sfârşitul, sau, din contră, permite continuarea luptei pentru supravieţuire; unii beneficiază chiar de o revenire la viaţa normală, atât de puternic se poate mobiliza organismul. Această mobilizare include toate resursele biochimice (energetice), hormonale şi imunitare. Deci, mulţi indivizi ajung în agonie, în această stare psihică de alarmare emotivă şi metabolică. Or, în astfel de stări psihice, toate zonele creierului sunt activate, fiind explicabilă rememorarea unor evenimente din viaţă, aparent uitate, în câteva zeci de secunde. Toţi care au supravieţuit menţionează desfăşurarea acestui film al vieţii, explicabil prin activarea puternică a creierului.

În continuare, doctorul R. Moody descrie impresiile celor care şi-au revenit din moartea clinică: în primul rând, toţi au descris o senzaţie de întuneric (erau cu ochii închişi) ca şi cum ar fi într-un tunel, la capătul căruia se zăreşte o lumină. În cursul parcurgerii drumului până spre acea lumină, mulţi au senzaţia că s-au desprins de corp, ba chiar pot să-şi vadă propriul trup, pot auzi discuţiile din sala respectivă. Această senzaţie trebuie să fie extraordinară, puternic încărcată emotiv: pacienţii pot descrie, ulterior, transportul corpului spre morga spitalului, ascultarea a tot felul de discuţii între personalul spitalului. În primele momente, ei par să se simtă înconjuraţi de întuneric, ca într-un tunel prin care merg ajungând la capăt, unde îi întâmpină o lumină orbitoare, însoţită de calm. Dar, aici intervine un fel de barieră de netrecut, care îi împinge înapoi spre, viaţă şi… recăpătarea cunoştinţei. Desigur acest tablou variază

enorm de la om la om în detalii, dar are în comun aceleaşi etape distincte. Durata unei morţi clinice nu poate varia mult, dar, cu tehnologia modernă, se menţin în viaţă indivizi aflaţi în comă şi ani întregi.

Publicarea cărţii doctorului Moody a declanşat (cu ajutorul mass-mediei americane) un val de publicaţii, atât din partea ocultiştilor, spiritiştilor şi misticilor (care şi-au văzut credinţele verificate), cât şi din partea medicilor şi oamenilor de ştiinţă. Într-adevăr, impactul acestor relatări impresiona puternic atât pe supravieţuitori, cât şi pe rude, prieteni sau personalul medical prezent. S-au efectuat zeci de studii ştiinţifice cu supravieţuitori, cum au fost cele din jurul anilor ’80, ale doctorilor americani Kenneth Ring, Michael B. Sabon din Florida, care au efectuat şi o analiză statistică a cazurilor semnalate. După ei, aproximativ 40% dintre pacienţii care au supravieţuit unei morţi clinice au avut astfel de experienţe şi senzaţii.

Şi mai ciudate sunt mărturiile unor persoane aflate sub hipnoză, care au relatat trăirile şi decesele pe care le-au avut în vieţi anterioare, dar menţionând aceleaşi senzaţii ca şi cei aflaţi în moarte clinică. Acestea au fost descrise de medicul psihiatru Brian L. Weiss, în cartea devenită bestseller, *O mărturie a reîncarnării.* Acest subiect a fost şi rămâne de mare actualitate, de care mass-media profită la maximum. Mai mult, au apărut în toate gările cărţi, articole şi chiar reclamele unor persoane „dotate” care pot conversa cu cei dispăruţi, aparate care redau vocile celor decedaţi şi impresii despre lumea de dincolo, cu sfaturi pentru cei de pe pământ.

În toate cărţile despre viziunile produse în cursul morţii clinice, sunt citate exemple ale relatării unor persoane care au supravieţuit. În acest sens, redăm cazul Mariei, multcitat în cărţile care cred în existenţa reală a acestor viziuni. Cazul este mai deosebit deoarece a avut loc într-un centru medical. În aprilie 1977, o emigrantă din Mexic, Maria, şi-a vizitat rudele din Seattle, unde a suferit

un infarct de miocard. A fost dusă, noaptea, la Harborview Medical Center, unde a fost dată în îngrijirea asistentei Kimberley Clark. La trei zile după internare, Maria face un blocaj cardiac şi intră în moarte clinică. K. Clark o supune resuscitării cardiace adecvate şi pacienta îşi revine. Încă din ziua respectivă, Maria devenise agitată, povestind tuturor ceea ce văzuse în perioada în care era în moarte clinică, inclusiv detalii din camera de monitorizare, înregistrarea electrocardiogramei, comentariile doctorilor, poziţia uşilor prin care a fost transportată şi, cel mai frapant amănunt… poziţia unui pantof de tenis aflat pe pervazul exterior al ferestrei dintr-un salon vecin. Pantoful nu putea fi văzut decât din afara clădirii. Concluziile Mariei şi, ulterior, ale asistentei Clark erau evidente: Maria, în timpul morţii clinice, avusese o experienţă „out-of-body”: o desprindere a spiritului de corp, memorând multe detalii verificabile. Chiar şi existenţa pantofului la locul respectiv era reală. Cazul a fost mediatizat şi adoptat ca probă evidentă a separării spiritului de corp.

Transferarea viziunilor din clipa morţii aparente, pe seama unor modificări la nivel cerebral şi chimic s-a dovedit, în cele din urmă, irelevantă. Experimentul lui Moody a rămas valabil şi el constituie în continuare obiect de investigaţie în psihologie, psihiatrie, psihanaliză, dar şi în mistică şi ştiinţele spirituale.

După experienţe efectuate mai bine de un deceniu, s-a putut întocmi un repertoriu de manifestări considerate specifice în momentul morţii clinice. Le voi enumera în ordinea comunicată de către un celebru institut de sondaje din Statele Unite: 1. Decorporalizarea sau ieşirea din corp, când „mortul” îşi vede corpul material de la o oarecare distanţă, înstrăinându-se de efecte, de spaimă, privindu-se cu seninătate şi cu interes; 2. Acuitatea vizuală se amplifică devenind, din obscur-amnezică, foarte clară, ca şi cum, în clipa morţii clinice, vederea s-ar ameliora, sporindu-i-se capacitatea de observaţie; 3. Apariţia unor

voci şi a unor sunete, fapt ce pare un transfer, prin moarte, în alt spaţiu şi altă lume; 4. Odată cu dispariţia totală a durerilor, muribundul capătă un sentiment de linişte şi pace, pe care subiecţii nu-l pot denumi exact pentru că nu seamănă cu nimic din ceea ce au trăit în viaţă; 5. Lumina care apare este descrisă, de asemenea, ca ceva necunoscut din viaţă; 6. Apariţia sintezei vieţii şi a existenţei, fiind vorba, de fapt, de un film al întregii vieţi până în clipa morţii clinice; acest fenomen este descris, uneori, cu lux de amănunte, din „scenariul reconstituit" cu mare repeziciune nelipsind nimic; 7. Sentimentul foarte viu că muribundul a ajuns în altă lume, nefamiliară lui, dar reală, „concretă"; 8 După imaginea altei lumi, apare momentul şocant şi fundamental, când subiectul începe să întâlnească fiinţe cunoscute, dar moarte de mult; le recunoaşte, „ele" îl recunosc, se realizează un gen de impact în dimensiunea altei lumi; 9. Apare tunelul la început întunecos, în care muribundul percepe viteza, apoi, punctul de lumină din ce în ce mai intens…

Procentul cel mai mare în sondaj l-au obţinut două fenomene: trecerea în revistă a vieţii şi ajungerea într-o lume, la care se adaugă, la fel de important, sentimentul de pace, bucurie şi linişte şi dispariţia totală a durerilor, a suferinţei trăite anterior de corpul material.

Aceste experienţe ridică numeroase semne de întrebare. Primele ar fi legate de responsabilităţile vieţii în corpul material; altele se referă la faptul că viaţa este continuată în univers şi că nu există propriu-zis moarte, ci o plasare a sufletului în altă dimensiune. În fine, sau în primul rând, se naşte, în alţi termeni şi sub semnul unor mari rigori, problema credinţei. Experienţele vor continua. Un răspuns va trebui dat şi celor care nu trăiesc fenomenele descrise mai sus, în cazul morţii aparente. De ce? Probabil, vom afla într-un viitor nu prea îndepărtat…

16.2. O descoperire şocantă

Un experiment de ultimă oră, realizat la „International Mind” – un institut de parapsihologie din Washington – evidenţiază un fapt şocant: aproape de fiecare dată când doarme, omul trece, timp de 10 până la 15 secunde, prin starea de moarte clinică. Funcţiile organismului încetează total, omul nu mai respiră şi cade într-o „transă astrală marcată de o dedublare”, cum o numesc specialiştii.

O analiză foarte atentă a somnului unui individ – s-a luat în consideraţie numai somnul de cel puţin şase ore, adică durata standard a necesităţii trupului şi psihicului – a evidenţiat prezenţa acestei stări, ca o sincopă profundă. În acele momente, organismul se relaxează complet şi absoarbe, la nivel celular, un gen aparte de energie, denumită „energie magică şi de protecţie”.

Există nopţi când nu intervine această stare. A doua zi, însă, omul este angoasat, sceptic, lipsit de vlagă şi „nu ştie de ce”.

S-au înregistrat, de-a lungul timpului, zeci de mii de fenomene stranii în ceea ce priveşte „somnul normal”. De exemplu, foarte multe persoane povestesc, uneori, că, deşi „dorm foarte uşor”, n-au auzit telefonul care suna chiar pe noptiera de lângă pat, sau ceasul deşteptător, deşi acesta face o gălăgie infernală. Se punea, evident, întrebarea practică: ceasul şi telefonul s-au stricat? Sau cu persoana se întâmplă ceva în acele momente?

În acele 10-15 secunde de moarte clinică, spiritul părăseşte trupul şi îl veghează de undeva de sus. Astfel, corpul devine inert şi nu reacţionează la niciun fel de impulsuri, cu atât mai puţin la cele sonore. Aşa se explică faptul că individul nu a auzit ceasul sau telefonul; sunetul lor a intervenit exact în momentele de moarte clinică.

De asemenea, remarcăm, uneori că, zgâlţâind un om şi încercând să-l trezim, acesta nu reacţionează în niciun fel, este inert şi palid. Apoi, brusc, îşi revine şi se trezeşte

speriat, întrebând, în cele mai multe cazuri: „Unde sunt?” sau simplu: „Ce e?". Este momentul în care sufletul revine în corp, atras de fluxul energetic transmis de cel care încearcă să-l trezească pe omul adormit.

La copii (mai ales la nou-născuţi), aceste mici perioade de moarte clinică durează mai mult (până la 25-30 secunde). De aceea, de multe ori, privindu-i, mamele au impresia că bebeluşii nu mai respiră, la un moment dat.

16.3. îngropaţi de vii

Până când nu s-a putut stabili exact funcţionarea organelor vitale, instalarea morţii nu a putut fi precizată cu exactitate. Timp de mai multe secole, teama de a îngropa pe cineva care încă nu a murit a îmbrăcat, deseori, forma isteriei în masă.

Multe întâmplări înfiorătoare au demonstrat că această teamă nu era nemotivată. Un exemplu este împăratul bizantin Zene (474-491). Când i-a fost redeschis mormântul s-a constatat că unul dintre braţele împăratului era sfârtecat: e posibil ca, după înmormântare, capul încoronat să-şi fi revenit şi, în groaznica-i luptă împotriva morţii, să-şi fi cauzat respectivele răni. Lumea îndoliată, prezentă la înmormântarea marelui poet arab Hamadani (968-1007), a auzit strigăte venind dinspre mormânt, fapt pentru care a fost imediat dezgropat. Spre groaza celor prezenţi, s-a constatat că nefericitul poet încă trăia, dar acest lucru n-a durat prea multă vreme, pentru că, se pare, acesta a murit, ulterior, din cauza spaimei trase.

Filozoful scoţian Duns Scotus (1286-1308), se pare că şi-a recăpătat cunoştinţa după ce a fost înmormântat pentru că, atunci când, dintr-un motiv oarecare, a fost exhumat, l-au găsit culcat pe burtă în sicriu. De aceea, pe placa funerară s-a gravat: „Aici odihneşte cel care a fost îngropat o dată şi a murit de două ori”.

Nobilul normand François Civille a avut parte de o

întâmplare şi mai curioasă. În 1562, trupele franceze au asediat Rouen-ul, aflat în mâna protestanţilor. A fost rănit, apoi a fost lovit de un glonţ şi s-a prăbuşit între şanţurile de apărare. Corpul, vizibil fără viaţă, a fost îngropat superficial din cauza numărului foarte mare de morţi. În ziua următoare, servitorul lui credincios l-a dezgropat, recunoscându-şi stăpânul după inelul cu diamant pe care-l avea în deget. A curăţat mortul de pământ, apoi, disperat, l-a îmbrăţişat şi a început să plângă. Atunci a simţit că Civille mai este cald. L-a dus la un sălaş, apoi l-a scăldat cu apă caldă. Timp de încă trei zile, rănitul nici nu s-a clintit dar se vedea că e afectat de febră. În sfârşit, a apărut şi medicul binevoitor: a descleştat gura mortului, i-a turnat pe gât supă caldă de carne şi i-a curăţat rănile. Bolnavul nu şi-a revenit, în continuare era chinuit de febră, dar a reuşit să scoată câteva cuvinte. Între timp, trupele regale au ocupat oraşul, iar sălaşul lui Civille a fost ocupat de un ofiţer de gardă, care l-a luat pe rănit şi l-a aruncat prin fereastră, direct în stradă. Civille a avut iarăşi noroc: a căzut într-o movilă de bălegar, care era sub geam. A zăcut acolo timp de trei zile, nemâncat, nebăut, doar într-o cămaşă, expus nopţilor reci de octombrie. Putea să moară, dar acest lucru nu s-a mai întâmplat. O rudă aflată în tabăra regală l-a căutat şi a descoperit că acesta încă trăia, neafectat nici de frig, foame ori sete; mai mult, nu avea nici febră. Ruda l-a dus în castelul lui, loc unde căpitanul a supravieţuit tămăduirilor empirice (rănile erau pansate cu miez de pâine amestecat cu albuş de ou). S-a vindecat şi a trăit 74 ani, când a murit din cauza unei congestii pulmonare pe care se pare că a contactat-o sub ferestrele unei doamne. Este o poveste niţel anecdotică, dar unele aspecte sunt credibile.

Din Evul Mediu au rămas numeroase astfel de cazuri. Unul povesteşte că, în secolul XVI, în urma unei lupte soldate cu foarte mulţi morţi, un ofiţer elveţian a fost anunţat că mai mulţi morţi, dintre cei răniţi şi îngropaţi,

sunt încă vii şi cer apă. Lucru la care pedantul ofiţer elveţian a răspuns: „Cum să nu, toţi ar vrea să bea! Dacă i-am asculta, n-ar mai fi niciun mort printre ei!”

Nenumărate sunt şi cazurile în care medicii autopsişti ori studenţii anatomişti au readus la viaţă „cadavrele”. Pentru că rapoartele au fost întocmite, în general, de oameni de specialitate, cazurile sunt, în mare parte, credibile.

Abatele Prevost d’Exiles, care a scris *Manon Lescaut* (1697-1763), prezintă un caz interesant. Scriitorul tocmai se plimba prin pădurea Chantilly, când a suferit o hemoragie cerebrală. L-au găsit zăcând fără viaţă sub un pom şi s-a crezut că a fost victima unui atac mişelesc. Când medicul autopsier a practicat incizia la cap, Prevost a scos un strigăt de durere şi a murit definitiv: l-a ucis autopsia.

Amarul oamenilor oropsiţi a putut crea povestea morţii lui Haynau. Conform poveştii, „Haynau a murit brusc, la 14 martie 1853 şi s-a pus problema autopsiei, pentru a se putea stabili cauza morţii. Când a fost îndepărtată calota cranianã, medicii au constatat cu groază că, de fapt, creierul pulsează, altfel spus, Haynau încă trăia!”

Se ştie că mulţi oameni celebri se temeau să nu fie îngropaţi de vii. Cel mai cunoscut exemplu este cel al marelui scriitor Nikolai Vasilievici Gogol, autorul romanului *Suflete moarte.* În timpul vieţii, el a suferit de crize de letargie care, uneori, cu greu pot fi deosebite de starea de moarte. Membrele se răcesc, pielea îşi schimbă culoarea, pulsul, respiraţia şi bătăile inimii practic lipsesc. Din această cauză, letargia poate fi uşor confundată cu moartea. Crizele pot dura câteva ore, câteva zile şi, în unele cazuri, chiar câţiva ani. Ţinând seama de toate acestea, Gogol le-a cerut cunoscuţilor să-l îngroape numai atunci când vor apărea semnele clare de descompunere a cadavrului.

În mai 1931, pe baza planului de reconstrucţie a Moscovei (în temeiul căruia a fost aruncată în aer biserica cu hramul lui Hristos Mântuitorul) bolşevicii au hotărât să desfiinţeze cimitirul Mănăstirii Danilov, unde era înmormântat şi Gogol. În timpul exhumării, s-a constatat că craniul marelui scriitor era răsucit într-o parte. În aceeaşi zi, vestea a căpătat amănunte stranii, iar prin Moscova a început să circule zvonul cum că Gogol s-ar fi răsucit în sicriu.

În ciuda acestui fapt, se consideră puţin probabil că ceva asemănător s-ar fi putut întâmpla în realitate. Împotriva acestui lucru vorbesc mai multe circumstanţe; în primul rând, mărturia sculptorului Ramazanov, care a luat masca mortuară a scriitorului. După spusele sculptorului, Gogol prezenta semne clare de descompunere. Iar luarea măştii de la un om viu este practic imposibilă pentru că acest proces presupune întreruperea pentru mult timp a alimentaţiei cu oxigen (este adevărat că somnul letargic este însoţit de reducerea puternică a frecvenţei respiraţiei). Mai mult decât atât, s-a făcut presupunerea că rămăşiţele scriitorului s-ar fi putut răsuci ca urmare a presiunii pământului asupra scândurilor putrezite ale sicriului.

Gogol nu este singurul mare scriitor care vorbea deschis despre frica de a nu nimeri de viu în sicriu, ca urmare a unei crize de letargie. În povestirea *Îngropat de viu,* (aparţinând penei scriitorului Edgar Allan Poe), descrierea este zguduitoare prin forţa şi spiritul convingător: chinurile unui om care a nimerit în cutia întunecată de lemn, acoperită de câteva tone de pământ. Eroul suferă de crize de catalepsie cum le numeşte Poe. Frica de a fi îngropat de viu devine atât de insuportabilă, încât acesta născoceşte un mecanism incredibil de revenire în lumea celor vii, după expedierea sa, din greşeală, în lumea celor morţi:

„Le-am smuls jurămintele cele mai sfinte că sub

niciun cuvânt nu mă vor îngropa înainte ca descompunerea să fi progresat atât de mult, încât păstrarea în casă să nu mai fie cu putinţă. Şi, cu toate acestea, spaima mea ucigătoare nu voia să ţină seama de nimic, nu voia să primească nicio alinare. Am început să iau un şir întreg de măsuri de prevedere complicate. Între altele, am refăcut cavoul nostru de familie în aşa chip încât să poată fi deschis cu uşurinţă pe dinăuntru. Cea mai slabă apăsare asupra unei pârghii alungite până departe sub boltă făcea ca porţile de fier să sară în lături. Mai erau şi alte rânduieli ca să lase slobodă trecerea aerului şi luminii, vase potrivite pentru merinde şi apă, în nemijlocită apropiere a sicriului pregătit să mă primească. Sicriul acesta era căptuşit cu ceva moale şi călduros şi prevăzut cu un capac construit după acelaşi principiu ca uşa cavoului, înzestrat cu arcuri în aşa fel alcătuite, încât ar fi fost de ajuns cea mai mică mişcare a trupului ca să-i redea libertatea. Pe lângă toate acestea, de tavanul cavoului atârna un clopot mare, a cărui funie trebuia să treacă printr-o gaură a sicriului şi să fie legată de o mână a cadavrului (meu)… ”

Cazurile în care oamenii sunt consideraţi în mod greşit morţi nu se limitează doar la câteva exemple din viaţa unor celebrităţi. Pe la mijlocul lui octombrie 2000, s-a răspândit ştirea că o englezoaică a fost găsită de rude zăcând inertă cu faţa în jos în dormitorul său. Doctoriţa care a venit la chemarea rudelor a „constatat” că pacienta era moartă; a spus acest lucru rudelor şi a plecat, dar nu înainte de a-i chema pe cei care trebuiau să ridice „cadavrul”.

După aducerea catafalcului, unul dintre poliţiştii invitaţi pentru îndeplinirea formalităţilor a observat că un picior al „cadavrului” s-a mişcat pe neaşteptate. Imediat, a început să maseze inima femeii şi a dispus transportarea ei la spital, unde aceasta şi-a revenit definitiv. S-a constatat că femeia se aflase în comă diabetică. Victima, Maureen Jones, de 65 de ani, a dat-o pe doctoriţă în judecată şi a

obţinut daune morale în valoare de 40 de mii de lire sterline. Iată cum pot câştiga unii bani frumoşi chiar din propria moarte.

Istoria cunoaşte, însă, numeroase alte exemple. Unele dintre acestea au fost descrise în amintita povestire a lui Edgar Allan Poe, dar există şi altele, susţinute de dovezi destul de concludente. În afară de acestea un interes deosebit prezintă cazurile de somn letargic îndelungat, când viaţa „vegetală” a omului durează zeci de ani.

Unul dintre cele mai fantastice cazuri de somn letargic a fost consemnat la Nadejda Lebedina, din oraşul Moghiliov, regiunea Dnepropetrovsk, din Ucraina. O femeie a adormit, în 1954, după o ceartă cu soţul şi s-a trezit abia peste 20 de ani. De remarcat că medicii nu i-au depistat nicio boală. Pentru norvegianca Augustina Leggard, „startul” letargiei a fost dat la naştere. Curând după aducerea pe lume a unui copil, ea a adormit şi s-a trezit după 22 de ani.

Cunoscutul fiziolog rus Ivan Pavlov îl descrie pe unul dintre pacienţii săi care a dormit 20 de ani, din 1898 până în 1918. Inima acestuia bătea doar de două-trei ori pe minut, iar cutia toracică i se ridica uşor de 1-2 ori pe minut. Este interesant că, în timpul somnului, aceşti pacienţi îmbătrânesc foarte încet, în schimb, când se trezesc, ajung rapid să arate vârsta pe care o au, transformându-se, în doi-trei ani, în moşnegi.

Desigur, în aceste cazuri somnul letargic nu este atât de profund şi cu greu poate fi confundat cu moartea. De fapt, pacienţii se pot hrăni fără să se trezească; mai mult, îşi menţin o oarecare receptare a realităţii înconjurătoare. Aşa că oamenii care îşi cunosc boala îşi previn rudele şi cunoscuţii că pot fi înmormântaţi numai după ce s-au încredinţat de faptul morţii.

16.4. Faraonii erau îngropaţi de vii

Potrivit rezultatelor unor recente studii efectuate la piramida Sekhemjet (Egipt), profesorul în egiptologie Zakaria Goneim din Winnipeg (Canada) a descoperit faptul că, înainte de a muri, faraonii erau îngropaţi de vii crezând că, în acest fel, li se va prelungi viaţa. Acest ritual, numit Heb-Sed, datează din anul 2600 î. Hr.

„Deşi poate părea ciudat, inscripţiile în piatră descoperite în interiorul acestei piramide atestă faptul că mai mulţi faraoni aparţinând Dinastiei a II-a au recurs la astfel de ceremonialuri, atunci când simţeau că li se apropie sfârşitul. Dintre aceştia, cel mai cunoscut a fost faraonul Sekhemjet", a declarat Zakaria Goneim.

Faraonul accepta să fie hipnotizat şi i se inducea sugestia că va rezista în interiorul sarcofagului timp de 2-3 zile. Apoi, era introdus în sarcofagul aflat într-un loc central al piramidei şi era îngropat de viu. Timp de două zile, participanţii la funeralii se rugau zeului Min, considerat zeul tinereţii veşnice şi al virilităţii.

După 2-3 zile, sarcofagul în care se afla faraonul era desfăcut, iar acesta era uns cu un amestec de plante şi substanţe chimice.

Înainte ca faraonul să fie trezit din starea de hipnoză, avea loc o ceremonie, în cadrul căreia participanţii alergau în jurul sarcofagului până când faraonul îşi revenea. Uneori, în urma acestor ritualuri, faraonul îşi regăsea vigoarea fizică şi mai trăia mult timp.

16.5. Un om moare şi învie la ora promisă

Despre teoria şi practica yoghismului s-a scris destul de mult, în publicaţii de toate felurile, care apar pe toate meridianele globului.

În secolul al VI-lea î.e.n., sistemul yoga cumulase deja un imens bagaj de cunoştinţe şi observaţii asupra naturii corpului omenesc. În beneficiul sănătăţii fizice şi

psihice a condiţiei umane, ştiinţa dă girul biomecanicii yoghismului care se bazează pe doi factori:

— asana (poziţia fizică) şi

— pranayama (controlul asupra respiraţiei).

Fiind transmise numai pe calea iniţierilor, practicile yoga au fost, de-a lungul veacurilor, un mister. Şcoala yoga seamănă cu o mănăstire. Durata studiului şi rămânerii sunt nelimitate. Unii yoghini rămân în aceste şcoli chiar toată viaţa. Exerciţiile fizice şi dieta severă fac ca trupul yoghinului să fie slab, vânos, fără muşchi reliefaţi, în schimb, puternic şi mlădios. El îşi urmăreşte oră de oră starea corpului şi a spiritului. Practicile seculare îi oferă soluţii în fiecare caz concret, în eventualitatea bolilor.

Prin exerciţiile lor de antrenare a voinţei şi puterii de concentrare, care nu au nimic anormal în ele, yoghinii au ajuns la anumite performanţe, care invită ştiinţa fiziologică la revizuirea principiilor.

Iată ce povesteşte în cartea sa, *India,* Ion Dumitru Snagov, în legătură cu o îngropare experimentală a unui yoghin:

Tânărul performer se află în Sidhasana (adică într-o poziţie considerată desăvârşită pentru a deveni un yoghin perfect), concentrat interior. Pregătirea sa a presupus o dietă vegetariană severă, băi de soare în imersie de lumină, relaxări şi meditaţie. (Fiecare yoghin vrea să ajungă la depăşirea stării de conştiinţă şi predarea controlului funcţiilor vitale în sistemul neurovegetativ).

A urmat fixarea mentală pe un punct determinat, ce putea fi o idee sau un punct material, după care, timp de 15 minute, yoghinul a fost lăsat să facă enigmatica pregătire. În jur, medici, fiziologi şi aparatura stabilită. Pe un monitor putea fi văzută „foaia de observaţie”, cu rezultatele analizelor efectuate: arteriograma, ECG, pneumograma, EEG. Ceva mai târziu, acelaşi monitor prezenta datele complet modificate, o respiraţie superficială, o EEG ce indica maxima concentrare.

Sosise momentul să fie înfăşat şi îngropat. Înregistrările pe scintilatoare şi spectrografe continuau. Inima vibra abia perceptibil. Viteza de circulaţie a aerului în trahee era redusă la zero. A stat acolo sub pământ, timp de două ore!

A urmat dezgroparea, succedată de o inspiraţie diafragmatică profundă, o pauză, un puls puternic de 125. Apoi, o expiraţie adâncă, prelungită. A fost readus în laborator, culcat în postura de repaus prin relaxare totală. Apoi, revenirea la starea obişnuită şi consemnarea… succesului.

Un yoghin ne dă explicaţia vieţii printr-o circulaţie a suflurilor. Mişcările respiratorii ar urma tipul embrionar şi s-ar produce o circulaţie interioară a principiilor vitale.

Se crede că ar fi vorba despre un complex electrofiziologic, după care ştiinţa aleargă pentru a-i deconspira secretele. Iată o altă treaptă, un alt experiment, cu un spor de încărcătură miraculoasă, despre care a menţionat revista medicală, *American Heart Journal.*

Un yoghin indian, Satyamurti, în vârstă de 60 de ani, a fost îngropat „de viu” într-o groapă adâncă de un metru şi jumătate, după ce se realizaseră desigur înregistrările şi conexiunile la aparatele cerute de rigorile experimentului ştiinţific. Pentru a elimina orice speculaţie, după ce a fost acoperit cu pământ, s-a aşezat la suprafaţă un strat de cărămizi consolidat cu mortar. Bătrânul yoghin a stat în groapă, nici mai mult nici mai puţin, decât. opt zile! Ce s-a întâmplat în acest timp?

Bătăile inimii au crescut în prima zi de la îngropare până la incredibila cifră de 240 pe minut (de la 70 normal). A urmat scăderea progresivă a ritmului dirijat voluntar de Satyamurti, pentru a se adapta la lipsa acută de oxigen. În scurgerea a 29 de ore de la îngropare, a apărut traseul electrocardiografic zero, echivalent cu starea de moarte clinică.

După şase zile de întrerupere totală a activităţii inimii, yoghinul şi-a respectat promisiunea: când mai era o jumătate de oră din ultima zi de experienţă, a trimis ca solie primele vibraţii!

Începând cu momentul dezgropării, inima lui Satyamurti a reintrat progresiv în parametrii funcţionali normali. Corpul său „uitase", la adâncimea de 1,5 m, nu mai puţin de 4,5 kg din greutate. A fost, probabil, preţul cu care se smulgea ştiinţei recunoaşterea unui abuz: negarea posibilităţii supravieţuirii organismului în condiţiile lipsei de oxigen.

16.6. Extraordinare relatări

privind viaţa după moarte

i Trei zile la morgă. Doctorul George Rodonaia a fost considerat mort şi a zăcut trei zile într-o morgă din Rusia, după ce a fost lovit de o maşină. El a revenit la viaţă chiar după ce un medic legist a început să-i facă autopsia. Potrivit cercetătorului american, George Rodonaia este unul dintre oamenii care, şi înainte de cumplitul accident, era preocupat de existenţa vieţii după moarte şi a făcut experienţe în domeniu. Iată relatarea celui care a fost la graniţa cu lumea de dincolo: „La început, îmi amintesc că m-am descoperit într-o mare de întuneric. Eram singurul obiect luminos, într-un întuneric îngrozitor. Era ca şi cum asupra mea se năpustise lumina unui fulger", povesteşte dr. Rodonaia, care era un ateu convins până la acest accident. „Primul lucru pe care mi-l amintesc este că am simţit o căldură copleşitoare, urmată de o stare de confort şi totul mi se părea minunat. Totul, înţelegând că aveam senzaţia că am doar un somn liniştitor, o stare minunată, care nu semăna deloc cu ceea ce credeam eu despre moarte. Tot ce pot să spun este că, de atunci, am început să cred în Dumnezeu. Şi oricine are o astfel de experienţă

aflată la limita existenţei poate realiza că singurul adevăr important pe lume este viaţa.”

După accidentul său, petrecut în 1976, dr. Rodonaia a ajuns ministru. Astăzi, el este pastor asociat la „First United Methodist Church” în Newland, Texas.

i Andy Peters a fost la un pas de a se îneca în lacul Michigan, atunci când a avut experienţa trecerii pe lângă moarte. „A fost ceva terifiant. Tot ce aveam în minte era că nu trebuie să rămân acolo. Vedeam un tunel întunecat şi parcă mă vedeam undeva pe fundul lacului, simţeam că alunec, ca pe un tobogan, şi că nu am cum să mă opun. De fapt, nici nu am încercat… simţeam doar că tunelul se îngustează şi că voi ajunge, totuşi la lumină”. Din fericire, Andy a fost salvat şi adus la viaţă de către prieteni. „De atunci, nu-mi mai este teamă de nimic. M-am întors la viaţă cu o imensă dragoste pentru mine, pentru ceea ce reprezint eu şi toate îmi merg din plin.”

i Un caz celebru: Arthur Rubinstein. Într-un interviu acordat unui post de televiziune din Franţa, marele pianist Arthur Rubinstein a fost întrebat cărui fapt i se datorează extraordinara sa putere de supravieţuire, de a învinge toate necazurile inerente unei vieţi, care nu se anunţa deloc fericită. Marele pianist a povestit atunci o întâmplare petrecută când avea douăzeci de ani. El a relatat că, aflându-se la capătul puterilor financiare şi psihice, a încercat să se spânzure în mansarda în care locuia. „Minunea s-a petrecut şi, tocmai atunci când eram sigur că am trecut pe celălalt tărâm, s-a rupt funia cu care încercam să-mi pun capăt zilelor. După ce m-am prăbuşit pe podea şi am zăcut câteva ceasuri până să mă găsească vecinii, am încercat să-mi amintesc cele întâmplate. Nu-mi aminteam decât multă, multă lumină şi foarte multe lacrimi care parcă mă năpădiseră. Şi mai ales că, dincolo, mă încercau foarte multe regrete pentru ceea ce aş fi putut fi aici. De atunci, am realizat că singurul lucru important pe lume este viaţa. Restul este nimic. Cred că există viaţă

după moarte, dar o experienţă de felul acesta te dărâmă sau te salvează.”

Cert este că marele pianist a avut o carieră de excepţie, a rezistat, ulterior, tuturor încercărilor dure ale vieţii şi a trăit 97 de ani.

i Nicio teamă. Yvonne Kosson, asistent la Universitatea din Toronto, s-a aflat într-un avion care s-a prăbuşit în apele îngheţate ale lacului Ontario, din Canada. „Am încercat să înot spre ţărm sau poate doar am visat asta. Mă simţeam înconjurată de lumină, pace şi un soi ciudat de dragoste şi linişte. Am simţit prezenţa lui Dumnezeu. Ştiam că mor şi nu mă temeam deloc de asta”. Yvonne a fost salvată şi readusă la viaţă într-un spital. „Când am revenit cu adevărat la viaţă, am avut o senzaţie ciudată, că sunt un fluid turnat într-o sticlă.”

Ea simte că această experienţă ieşită din comun o va marca toată viaţa şi că întâlnirea cu moartea a fost o cumpănă care a făcut-o să înţeleagă mai bine ceea ce reprezintă cu adevărat spiritul. „Acum ascult astfel de relatări despre ceea ce este viaţa sufletească. N-am fost înfricoşată, dar, de atunci, am devenit un om pentru care sufletul are o altă dimensiune. M-am convins că există viaţă şi după moarte şi mă simt mult mai liniştită acum.”

i Şi-a retrăit viaţa văzând-o în ecranul televizorului. Un caz mai deosebit este cel al lui Raoul Zavedo, arheolog din localitatea peruană Cuzco: având ciroză într-un stadiu avansat, fusese internat în spitalul din localitate, pentru a-şi trăi acolo ultimele zile, aşa cum stabilise împreună cu personalul medical. Obişnuia să se joace cu telecomanda televizorului din salonul ce-i fusese rezervat, trecând de pe un canal pe altul, ca şi cum ar fi vrut să vadă toată lumea înainte de a o părăsi.

La un moment dat, însă, „Imaginea din televizor părea că se bruiază – îşi aminteşte Raoul – şi, după un timp, pe ecran a apărut un copil pe care l-am recunoscut imediat: eram eu, aşa cum apăream prin albumele de

fotografii ale familiei. Mai departe, totul s-a desfăşurat cu o repeziciune de nedescris: copilul a început să crească şi viaţa lui trecea zi cu zi, au urmat apoi anii de şcoală, facultatea, platformele de la Machu-Pichu… Am cunoscut-o, astfel, şi pe mama mea, care murise când eu aveam patru ani, am cunoscut şi ceea ce simte un copil de acea vârstă la moartea unuia dintre părinţi… Ceea ce mi-e cel mai greu să înţeleg este faptul că eu trăiam, simţeam tot ce văd pe ecran. Poate că pare nostim, dar altcumva nu pot să mă exprim: mi-am văzut şi mi-am (re)trăit viaţa, privind-o la televizor! Ca şi cum un operator TV m-ar fi urmărit în fiecare zi, pas cu pas, de la naştere şi până în acea zi, pe patul de spital… În fine, când imaginea a ajuns în acel moment, am mai apucat să urmăresc doar cum apar doi medici în salon şi cum unul dintre ei îmi ia pulsul (zero), după care am fost acoperit peste cap cu un cearşaf. Abia în acel moment am realizat grozăvia situaţiei: eram considerat mort, cu toate că – ştiam bine – nu murisem. Într-adevăr, aveam ciroză, dar (încă) nu murisem! M-a cuprins o groază de nedescris când am «văzut», de la o oarecare distanţă, cum trupul meu este aşezat pe o targă cu rotile cu care urma să fie transportat către morgă! Din cauza acelei spaime imense sau, poate, datorită unei voinţe extraordinare, am reuşit să mă întorc în trupul meu – dacă pot spune aşa – şi, cu ultimele sforţări, să-mi concentrez toate puterile în mâna stângă, care a răspuns imediat: palma desfăcută s-a închis într-un pumn în care a prins un colţ al cearşafului. Era cu puţin înainte de a fi introdus într-unul dintre macabrele sertare frigorifice…".

Raoul Zavedo este unul dintre miile de cazuri de moarte clinică în care subiectul îşi retrăieşte viata (într-o formă sau alta), preţ de câteva minute. Doctorul P. Manthado, care l-a îngrijit pe Raoul în acea perioadă, e preocupat şi el de astfel de fenomene – susţine că „nu este atât de spectaculos faptul în sine al morţii clinice, cât este metabolismul deosebit de intens prin care organismul

uman reuşeşte să scape, în aceste clipe, de boli cărora medicina n-a ajuns să le găsească antidotul”.

Aşteptăm cu nerăbdare cazul în care un bolnav de SIDA va scăpa de acest sindrom, trecând prin „furcile caudine” ale morţii clinice.

i Un mister pentru ştiinţă. Doctorul Michael Saborn, care este cardiolog, a scris, de curând, o carte despre o femeie, pe nume Pam Reynolds, care a fost în moarte clinică şi a trăit o experienţă de neuitat. Pam avea un cheag uriaş pe creier care îi ameninţa viaţa şi a trebuit să treacă printr-o intervenţie chirurgicală rară. Pentru ca operaţia să fie un succes, Pam a fost omorâtă, atâta timp cât era necesar pentru scoaterea cheagului. Astfel, temperatura corpului ei fost adusă aproximativ la 30°C, inima şi respiraţia s-au oprit şi tot creierul său a fost golit de sânge. Teoretic, dar şi practic, ea a fost moartă. După ce cheagul a fost înlăturat, Pam a fost readusă la viaţă.

Când toate semnele vitale ale lui Pam s-au oprit, chirurgul a luat un instrument chirurgical asemănător unui fierăstrău pentru a-i tăia craniul. Din acel moment, Pam a spus că a simţit ca şi cum ar fi fost împinsă afară din corp şi cum plutea deasupra mesei de operaţie. Din această poziţie, ea a văzut cum chirurgul a început să-i cureţe creierul cu ceea ce semăna cu o periuţă de dinţi electrică. Pam a povestit după operaţie, în detaliu, tot ceea ce se întâmplase în timp ce toate aparatele la care ea era conectată spuneau că era, de fapt, moartă. În momentul în care a fost readusă la viaţă, Pam a reintrat în corpul său. Ea a descris acea senzaţie ca şi intrarea într-o piscină de gheaţă.

Primul lucru pe care mi-l amintesc era sunetul: auzeam un D. Pe măsură ce ascultam acest sunet, parcă ceva mă scotea din corpul meu, începând cu capul. Pe măsură ce îmi părăseam corpul, tonul devenea mai clar. Îmi amintesc că am văzut câteva lucruri în sala de operaţie, în timp ce mă uitam în jos. Nu era ca o vedere

obişnuită. Erau atâtea lucruri în sala de operaţie pe care nu le recunoşteam şi atâţia oameni.

Pam a descris în detaliu modul în care arăta acel fierăstrău, sunetul pe care îl scotea şi modul în care au tuns-o.

Cineva a spus ceva de genul că venele şi arterele mele sunt prea înguste, era o voce de femeie, cred că era cardiologa, doctoriţa Murray. Mi-amintesc că mă gândeam că ar fi trebuit să îi fi spus lucrul acesta, îmi amintesc multe instrumente pe care nu le-am recunoscut. Era o senzaţie ca şi cum cineva mă trăgea afară din corp, dar nu împotriva voinţei mele, mă duceam de una singură. Ca să mă exprim mai metaforic, era ca Vrăjitorul din Oz – parcă eram într-o tornadă, numai că nu se învârtea nimic. Eşti foarte concentrat şi ştii exact unde te duci. Era ca atunci când urci cu un lift foarte repede.

Nu voiam să mă mai întorc în corpul meu. Arăta groaznic, ca o epavă. Arăta ca şi cum eram moartă. Nici nu voiam să mă uit la el. Mi s-a spus că ar fi ca saltul într-o piscină. Nicio problemă, doar sari în piscină. Nu voiam să sar, dar parcă ceva m-a împins şi parcă trupul mă atrăgea. A fost ca saltul într-o piscină cu gheaţă. A durut!

Pentru a declara o persoană în moarte clinică, sunt efectuate trei teste: în primul rând, o electrocardiogramă care măsoară activitatea undelor creierului, un test care să vadă dacă creierul răspunde la stimuli şi, al treilea, care determină dacă sângele circulă prin creier. Din punctul de vedere al tuturor acestor teste, Pam era moartă. Totuşi ea îşi aminteşte în detaliu tot ceea ce s-a întâmplat.

Doctorul Peter Fenwick descrie ceea ce se întâmplă cu creierul, când persoana respectivă este în moarte clinică: creierul nu funcţionează. Nu este acolo. Este distrus. Este anormal. Dar, totuşi, el poate produce aceste experienţe foarte clare… Starea de inconştienţă apare atunci când creierul nu mai funcţionează. De exemplu, când leşinăm, cădem pe podea, nu ştim ce se întâmplă,

creierul nu funcţionează. Sistemul memoriei este în special foarte sensibil la aceste stări de inconştienţă. Nu o să îţi aminteşti nimic. Şi totuşi, după una din aceste experienţe, oamenii au o memorie perfectă a lucrurilor care s-au întâmplat. Acesta este adevăratul mister pentru ştiinţă. Nu am văzut până acum nicio explicaţie ştiinţifică bună, care să ne lumineze în această privinţă. Tradiţia modernă potrivit căreia după moarte nu este nimic poate fi abandonată.

Pentru ca o teorie să fie declarată validă, nu este nevoie numai de dovezi puternice care să o susţină, ci şi ca ea să poată fi reprodusă. Dovezi există pentru aceste experienţe care se apropie de moartea permanentă. De unde ar putea şti acele persoane toate acele detalii? Aceste experienţe pot fi reproduse. S-a făcut acest lucru în timpul studiilor în care erau implicaţi piloţii de luptă. Ei erau expuşi la forţe gravitaţionale extrem de puternice. Întrebările care se ridică acum sunt dacă aceste experienţe au loc fără ca persoana respectivă să fie afară din corpul ei. Dacă da, următoarea întrebare este dacă conştiinţa umană poate supravieţui morţii corpului.

Cercetătorii studiază un anumit aspect al tuturor acestor experienţe: dacă mintea poate funcţiona fără corp. Acesta ar fi un prim pas în descoperirea faptului că conştiinţa noastră poate supravieţui sau nu morţii. Acest lucru poate fi dovedit numai prin studierea acelor experienţe veridice. Cine poate spune dacă o relatare este adevărată sau nu? Detaliile sunt esenţa, ca întotdeauna. Dacă ele pot fi verificate şi confirmate, atunci avem de-a face cu o experienţă veridică.

Doctorul Raymond Moody a scris numeroase cărţi despre moartea clinică, cărţi în care există multe mărturii şi astfel de experienţe adevărate. Ele nu pot constitui o dovadă ştiinţifică. Pe de altă parte, va reuşi ştiinţa să ofere vreodată dovezi palpabile care să susţină sau să contrazică faptul că conştiinţa noastră supravieţuieşte corpului şi

după moarte?

O femeie în vârstă nu putea vedea încă din copilărie; în timpul morţii clinice, când era pe masa de operaţie, ea a putut vedea totul: cine a intrat, cine a ieşit şi ceea ce s-a întâmplat. După ce a revenit la viaţă, a povestit cu lux de amănunte totul doctorului ei, care l-a contactat pe Moody, care făcea cercetări pentru cărţile sale.

O femeie cu o boală de inimă era pe moarte în timp ce sora sa se afla în comă diabetică, într-o altă parte a spitalului. Ea a afirmat că a vorbit cu sora ei în timp ce amândouă priveau de lângă tavan ceea ce se întâmplă la operaţia ei. Când femeia s-a trezit, i-a spus doctorului că sora sa a murit în timp ce pe ea o resuscitau. Doctorul a negat, dar, la insistenţele ei, a trimis o asistentă să verifice. Într-adevăr, sora ei murise în timp ce doctorii o salvau pe ea.

Moartea şi viaţa sunt parte din noi, aşa cum nu am putea trăi fără miracole pentru că ele sunt cele care ne fac să mergem mai departe în momentele grele. Ce este după moarte, nu se ştie cu siguranţă. Poate că ştiinţa va putea aduce, într-o zi, dovezile palpabile de care au aşa mare nevoie unii dintre noi. Până atunci, experienţele celor care au fost în moarte clinică rămân mărturii de valoare. Un miracol nu încalcă legile fizice, ci reprezintă, mai degrabă, legi pe care noi nu le înţelegem.

i Un poliţist american povesteşte ce a văzut în Rai. Un poliţist din New York City a murit după ce a fost împuşcat în cap.

Înainte ca un medic să-l readucă la viaţă, poliţistul afirmă că incredibila sa călătorie nu a durat mai mult de câteva minute, dar imaginile spectaculoase l-au extaziat, făcându-l să trăiască „sentimentul copleşitor” că era binevenit în acel loc, sentiment care l-a marcat profund. „Am simţit o fericire greu de imaginat”, spune omul legii.

Călătoria făcută de acest individ în ceea ce el afirmă că ar fi Raiul a început în ziua în care a fost împuşcat, când

încerca să salveze un ostatic dintr-o încăierare dintre un proprietar şi chiriaşul său. De Gaetano a fost declarat mort de două ori în ora ce a urmat împuşcării sale. Personalul paramedical şi un chirurg al poliţiei s-au zbătut şi au reuşit să-l readucă la viaţă de două ori, dar nu înainte ca bravul poliţist să fi avut norocul să zărească câteva dintre minunile Raiului. „M-am simţit întâmpinat cu bucurie de călăuze care mă îndrumau spre o lume de pace infinită. Nu schimbam niciun cuvânt. Se părea că eram în stare să ne citim gândurile reciproc", îşi aminteşte el. „Trei siluete se aflau de fiecare parte în vreme ce pluteam în poziţie orizontală, trecând printr-un fel de tunel de culoare verde-închis. Când am ajuns la capătul tunelului, am simţit suflul acelei păci, am avut un sentiment incredibil de fericire şi am fost copleşit de ospitalitatea ce mi se arăta".

Pentru el, revenirea a însemnat că a fost smuls din starea aceasta de seninătate şi uluire şi aruncat înapoi, într-o viaţă plină de suferinţă şi incertitudine.

Accidentul l-a marcat pe viaţă. Un glonţ a rămas înfipt în ceafa lui De Gaetano şi medicii susţin că nu poate fi extras. Poliţistul şi-a pierdut total vederea unuia dintre ochi şi parţial pe a celuilalt. Peste câţiva ani, va începe să sufere de migrene serioase şi dureri de ceafă şi spate.

În ciuda suferinţei de aici, De Gaetano mărturiseşte că nu este dornic să se întoarcă în Rai. „Cred că m-am născut a doua oară, cu un anume scop", mărturiseşte el. „Trăiesc un sentiment de frustrare, amintindu-mi fericirea nemărginită pe care am trăit-o în Rai şi pe care apoi am pierdut-o. Dar, acum mă aflu aici. Am cunoscut gustul morţii şi pot spune că nu a fost amar. Nu a fost absolut deloc amar."

16.7. Peter Brauks, o adevărată baterie umană

În ultimele decenii, s-a afirmat cu siguranţă că fulgerele sunt unele dintre cele mai puternice surse de

energie. Evaluarea efectivă a cantităţii energetice conţinute într-un fulger nu este clară, deoarece unii cercetători afirmă că intensitatea acesteia variază de la sute de mii, până la milioane de volţi.

Unul dintre cele mai bizare cazuri de revenire, după ce un om a fost fulgerat, este cel al californianului Peter Branks care, în anul 1926, a reuşit să sidereze lumea întreagă şi să fie publicat, timp de mai multe luni, pe primele pagini ale ziarelor americane. Nici acum nu se poate explica ciudatul fenomen de revenire şi întinerire a subiectului, caz rămas, deocamdată, unic în istoria fenomenelor paranormale.

În anul 1926, Peter Branks era ceea ce s-ar putea numi un proaspăt pensionar. La acea dată, abia împlinise vârsta de 64 de ani. Putea, în sfârşit, să se bucure în tihnă, împreună cu familia sa, de liniştea căminului. Viaţa sa zilnică devenise, oarecum, puţin monotonă, deoarece, încă de tânăr, era obişnuit să muncească foarte mult. În consecinţă, deşi aşteptase cu mare bucurie momentul pensionării, la doar câteva luni, Branks s-a hotărât să-şi deschidă un mic atelier de reparat maşini.

Întâmplarea care l-a făcut vestit a avut loc în luna august a anului 1926. Atelierul şi casa acestuia erau situate în Santa Barbara. Într-o zi, mai precis pe 16 august, din senin s-a pornit o furtună care ameninţa să nu se mai sfârşească. Valuri de apă „se vărsau din cer, ca şi cum potopul ar fi revenit pe pământ, iar fulgere imense brăzdau cerul”. Indispus din cauza acestei puternice furtuni, la ora 16, Peter Branks s-a hotărât să închidă atelierul şi a pornit-o, pe jos, spre casă. Drumul era destul de scurt şi, dintr-un motiv pe care nu şi l-a putut explica nici el, ulterior, a ales să meargă pe jos şi să nu folosească maşina. Rafalele de ploaie şi vântul îl împingeau ca pe o frunză. Se mişca foarte greu, iar drumul spre casă i se părea foarte lung. La un moment dat, s-a gândit să intre într-un local pentru a se adăposti de ploaie, urmând să aştepte acolo încetarea

furtunii.

La primul colţ, a intrat într-un mic local, al cărui patron era un foarte bun prieten. Ca de obicei, şi-a luat două sticle de bere şi un hamburger, sperând că în timpul scurs până la consumarea acestora, furtuna se va mai linişti. Deja trecuseră două ore şi vijelia nu dădea semne să se potolească. Deşi îi dăduse telefon soţiei sale pentru a o anunţa că mai întârzie şi aceasta îl rugase să nu plece, deocamdată, de la barul respectiv, Peter Branks a hotărât că aşteptase destul de multă vreme şi voia să plece. Patronul barului, prietenul său, a încercat să-l reţină pentru a nu ieşi din nou în potopul de afară, dar nu a avut niciun succes.

Când mai avea foarte puţin de mers până acasă, la o intersecţie, Peter Branks a fost lovit de un fulger foarte puternic. Lumina iscată în momentul în care fulgerul l-a atins a uluit toată lumea din casele dimprejur. Peste aproximativ 20 de minute, furtuna a încetat ca prin farmec. Imediat, la faţa locului au venit o salvare şi o maşină a poliţiei. În apropierea corpului lui Peter Branks, pe care toţi îl credeau mort, se afla un stâlp de metal, pe care fulgerul îl topise. Din această cauză, atât poliţiştii cât şi cei din echipa medicală erau siguri că Branks era mort şi „ars ca o chiftea uitată pe foc”.

Mirarea lor a fost imensă, când primul medic care l-a atins pe Branks şi-a dat seama că acesta încă trăieşte, deşi corpul lui părea în întregime calcinat. Observând că Peter Branks trăieşte, trupul său a fost ridicat cu mare grijă şi transportat de urgenţă la cea mai apropiată clinică. Medicii de acolo nu şi-au asumat răspunderea menţinerii lui în viaţă şi au încercat să ia legătura cu o clinică de specialitate din Los Angeles. În următoarea oră, cu ajutorul unui avion, Peter Branks a fost dus de urgenţă la spitalul din Los Angeles. Nici medicii de aici nu-i dădeau prea multe speranţe de viaţă, dar priveau cazul ca pe un experiment, deoarece nimeni nu înţelegea cum Peter

Branks mai era în viaţă. Erau şi ei curioşi să vadă cât de mult îl mai pot ţine în această stare, pe care nu puteau să o amelioreze.

Raportul medical întocmit în aceeaşi zi de doctorul Phillip Timott spunea foarte clar că aproape 90% din suprafaţa corpului era arsă. „Pielea pacientului Peter Branks, de 64 de ani, din Santa Barbara, este în întregime arsă, iar semnele de viaţă sunt minimale. Presupunem că şi ochii îi sunt arşi. După felul în care arată, este foarte greu de spus câte ore va mai trăi. Menţionez că pe întreaga suprafaţă a corpului nu mai există nici un fir de păr."

Deoarece constituia o curiozitate, Peter Branks a fost tratat cu deosebită grijă. El a fost dus într-o rezervă specială, unde trebuia să fie urmărit, în permanenţă, de medicul de gardă. Până a doua zi, nu s-a produs nicio schimbare majoră, pacientul părând într-o stare de comă profundă. Soţia, care venise să vadă ce a mai rămas din soţul ei, observând corpul acestuia, nu l-a recunoscut. Medicii nu i-au dat acesteia nicio speranţă, dar i-au promis s-o ţină la curent cu orice schimbare intervenită.

După aproape o săptămână de la internare, timp în care starea pacientului nu se schimbase, Peter Branks a început, brusc, să dea semne de viaţă. Prima dată, acesta a scos nişte sunete care au alertat întreg spitalul. Medicii au încercat să facă un nou consult, dar, şi de această dată, au constatat că starea lui internă nu părea să fi suferit mari modificări; inima bătea foarte slab, iar pulsul era cel al unui om aflat în comă. Cazul părea ireal, deoarece nimeni dintre cei prezenţi nu putea pricepe cum un om, acoperit în întregime de arsuri, putea supravieţui atâta timp. Totul a luat o altă întorsătură din a 17-a zi de internare, când o asistentă a observat că „arsurile se decojeau ca o banană". Cu timpul, medicii au putut vedea un fapt aproape incredibil: în locul în care arsura se cojea, pielea începea să se regenereze. Acest lucru era un caz unic în istoria medicinii.

Începând din acea zi, miracolul se dezlănţuise. Zilnic, o nouă parte a pielii arse cădea şi îi lua locul una nouă roz, ca de bebeluş. Timp de aproape o lună, procesul a continuat, fără a putea fi explicat însă, şi, astfel, Peter Branks a căpătat o piele nouă. Cu toate acestea, starea internă a pacientului nu se modifica, el aflându-se în stare de comă. În ziua de 15 octombrie, pacientul a deschis pentru prima dată ochii.

Începând cu data de 15 octombrie 1926, Peter Branks a ieşit din starea de comă în care se aflase timp de aproape 2 luni. Medicii nu mai ştiau ce să spună, deoarece, clinic, ar fi trebuit să fie mort. Pe data de 16 octombrie, soţia sa a fost chemată, dar Branks n-a dat niciun semn că ar recunoaşte-o, atunci când femeia a venit lângă patul său. Concluzia medicilor a fost foarte clară. Puternicul fulger îi afectase creierul; în cel mai fericit caz, acesta ar fi avut doar o amnezie, dar ei credeau că se află într-un stadiu de „legumă”. Timp de mai bine de o lună, Peter Branks şi-a revenit, încetul cu încetul, la viaţă. Dar, cea mai mare surpriză încă nu apăruse.

După câteva zile de la ieşirea din comă, medicii au observat că, pe corpul lui Branks, apar primele fire de păr. Peste câteva zile, au observat că dinţii, pe care şi-i pierduse în întregime atunci când fusese fulgerat, începuseră să-i crească din nou, exact ca unui copil, dar mult mai rapid. Procesul de refacere părea extrem de alert, iar cauzele lui nu puteau fi explicate. Peste două săptămâni, atunci când Branks a început să articuleze primele cuvinte, şi-au dat seama că suferise o totală pierdere a memoriei. Primele lui cuvinte au fost „Unde dracu’ mă aflu?", iar, când medicii i-au explicat ce este cu el, a bufnit în râs şi a spus că ar avea chef să joace o partidă de golf.

Cel mai ciudat lucru este că, după creşterea părului şi revenirea completă, Peter Branks arăta ca un om de aproximativ 25-30 de ani, care nu avea nicio legătură, ca

aspect, cu imaginea lui Peter Branks de la aceeaşi vârstă. Cu timpul, medicii, ajutaţi de psihologi şi psihiatri, au reuşit să-i explice lui Branks ce i se întâmplase şi să-l facă pe acesta să-şi recapete, cât de cât, memoria. Pe data de 7 noiembrie 1926, Peter Branks părăsea spitalul Los Angeles, condus de soţia lui. Oricine i-ar fi văzut atunci, şi nu le-ar fi cunoscut povestea, ar fi crezut că bătrâna îşi conducea fiul spre casă.

Deşi după această întâmplare Peter Branks a fost subiectul multor anchete şi analize medicale, nu s-au putut elucida, nici până astăzi, cauza şi mai ales efectul acestei inexplicabile întâmplări. Noul său corp era foarte sănătos, dar Peter Branks s-a stins din viaţă la doar patru ani după moartea soţiei sale, în anul 1940, atunci când el ar fi trebuit să aibă 78 de ani. Odată cu moartea lui, s-a mai încheiat un capitol rămas neelucidat al fenomenelor paranormale.

16.8. Efectele morţii aparente asupra vieţii

Este interesant felul în care s-au schimbat vieţile celor care au suferit de moarte aparentă sau, altfel spus, de moarte clinică. Este drept că pentru motive temeinice care, de fapt, reflectă răutatea societăţii, nimeni nu s-a apucat să predice despre existenţa de zi cu zi şi felul cum ea trebuie schimbată pentru a dobândi absolutul.

Efectele pe care experienţele acestora le-au avut asupra vieţii lor par să fi luat forme mai subtile, mai tăcute. Mulţi au declarat că simţiseră că viaţa lor s-a conturat şi s-a adâncit prin experienţa avută şi că, datorită acesteia, au devenit mai gânditori şi mai interesaţi de probleme filosofice esenţiale, devenind mult mai toleranţi faţă de semenii lor, ba chiar încercând să-i ajute pe aceştia, îndrumându-i către fapte mai bune, plăcute lui Dumnezeu.

i „După ce mi s-a întâmplat... voiam să ştiu mai multe”. Franck Lucki – 29 de ani, din California, SUA – a

avut experienţa unei morţi clinice anul trecut, în luna martie; în urma acesteia, deşi era matematician, s-a schimbat total, găsind vocaţie pentru teologie.

„În acest timp – înainte de experienţă – am crescut şi m-am format într-un oraş mic, cu oameni foarte limitaţi intelectual, oameni cu care oricum eram asociat. Nu erai nimic dacă nu aparţineai acestei fraternităţi. Am crezut că ştiu totul, când am devenit matematician, eram mândria comunităţii. Credeam că nu mai am nevoie de nimic, eram prea plin de mine.

Dar, după ce mi s-a întâmplat aceasta, voiam să ştiu mai mult. În acel timp, totuşi, nu vedeam că ar fi existat vreo persoană care ar fi ştiut ceva despre acest fel de experienţă, pentru că nu ieşisem niciodată din mica lume în care eram. Tot ce ştiam era faptul că mă simţeam ca şi cum aş fi devenit matur peste noapte, după întâmplare, că mi se deschisese o lume nouă, despre care nu ştiam că ar fi putut exista.

Apoi, m-am gândit că „sunt atâtea lucruri pe care trebuie să le aflu şi să le spun şi altora”, astfel încât mi-am dat seama că doream să studiez teologia. Începând să frecventez cursurile Facultăţii de Teologie, pe care, de altfel, le-am şi terminat, toate într-un an, mi-am dat seama care ar fi problema pe care ar trebui să şi-o pună fiecare om. «Care este limita umanului şi a minţii? De ce ne naştem?» Vă spun eu – «ca să-l căutam pe Dumnezeu şi să ajungem la El»".

i „Poţi simţi nevoile din viaţa altor indivizi”. Un alt exemplu în acest sens este cazul Carolinei Le Bon, o femeie de 40 de ani din Quebec, a cărei meserie a fost, până la întâmplarea care i-a schimbat viaţa, gardiană la o închisoare de femei din Canada.

„Până să am ciudata experienţă a morţii aparente, eram un om foarte dur. Din cauza meseriei, devenisem ca o fiară, nu înţelegeam drama nimănui, îi consideram pe toţi cei care comiteau infracţiuni nişte criminali care aveau o

soartă prea dulce.

Un lucru cred că l-am obţinut datorită experienţei mele cu moartea: acela că pot simţi nevoile din viaţa altor indivizi. După această schimbare, a trebuit să-mi schimb meseria, pentru că începusem să-i înţeleg pe toţi, iar dramele lor mă făceau mai bună, mai blândă, deci nu puteam fi un bun gardian, nu mai eram o femeie dură. Acum lucrez la o societate de binefacere. Adesea, de pildă, când am fost cu oameni în liftul din clădirea unde mi-e biroul, mi se părea că puteam să le citesc pe faţă şi că puteam spune dacă au nevoie de ajutor, inclusiv de ce fel de ajutor aveau nevoie.

De multe ori, am vorbit cu astfel de oameni şi apoi i-am condus în biroul meu, spre a-i sfătui. Îmi place să ajut lumea."

i Un fost violator ajută acum femei agresate sexual. Poate cel mai interesant caz de schimbare a personalităţii individului şi, în acelaşi timp, o dovadă vie a faptului că niciodată nu este prea târziu pentru un om care vrea să se schimbe, este cazul lui Tony Lee Jordan, un fost violator recidivist, care, în urma unei revelaţii avute în stadiul de moarte aparentă, şi-a schimbat viaţa cu 180 de grade.

„Tocmai ispăşeam o pedeapsă de câţiva ani, într-o închisoare din statul New York, pentru viol. Nu era prima dată, eram recidivist. Într-o zi, am avut fericirea să mă întâlnesc cu fenomenul morţii aparente, care mi-a schimbat total viaţa şi modul de a gândi.

Atunci mi-am dat seama ce gunoi uman fusesem şi că singura soluţie pentru un om este să fie bun şi să-i ajute pe alţii. După revelaţia avută atunci, aş putea spune că m-am născut din nou. Am devenit cu totul o altă fiinţă. După ce am ieşit din puşcărie cu nişte referinţe excelente, de care s-au mirat până şi cei ce le-au scris, m-am hotărât să studiez psihologia pentru a ajuta fiinţele cărora le făcusem rău – femeile. După ce am absolvit facultatea cu rezultate

mai mult decât satisfăcătoare, mi-am deschis un cabinet şi am devenit psihoterapeut.

La început, nu prea aveam clientelă, deoarece lumea îmi spune «psihologul violator». Cu timpul, însă, pentru că devenisem om în adevăratul sens al cuvântului, am devenit vestit, iar astăzi îi mulţumesc lui Dumnezeu că m-a schimbat în aşa fel, încât fac mult bine în jurul meu."

16.9. învieri la spital

i În orăşelul Port Elizabeth din Africa de Sud, cadrele medicale de la spitalul local au tras o spaimă îngrozitoare atunci când o bătrânică, declarată moartă de câteva ore şi dusă la morga de la subsol, s-a ridicat în capul oaselor, cerând ajutor.

Din nefericire pentru femeie, Maria Botca, după ce timp de nouă ore s-a luptat cu moartea, organismul ei a cedat, ea murind cu adevărat de data aceasta.

„Se pare că era într-o comă foarte profundă, deşi părea moartă", declară unul dintre medicii spitalului. Inima femeii se oprise din activitate de trei ore, iar pentru cei doi brancardieri din subsol, aflaţi lângă moartă, a fost îngrozitor să o vadă ridicându-se în capul oaselor şi cerând ajutor.

Bătrânica a apucat să mai vorbească rudelor sale, chemate imediat la spital de către personalul sanitar, moment în care ea şi-a semnat şi testamentul în favoarea unicului fiu.

i Un tânăr american, în vârstă de 21 de ani, a renăscut, la Washington, după zece zile de comă profundă. El a scăpat cu viaţă, după ce medicii, care nu mai sperau într-un miracol, au deconectat aparatele de asistenţă medicală. John Martin a intrat în comă, după ce a suferit un grav accident de circulaţie, creierul lui fiind supus la două intervenţii chirurgicale, a doua zi după catastrofă. Considerând că tânărul nu mai are nicio şansă de a

supravieţui, doctorii spitalului din Greenbrae, California, au anunţat-o pe mama lui că nu mai este nimic de făcut. La câteva ore după deconectarea aparatelor de asistenţă care-l mai ţineau în viaţă, John Martin a strâns mâna mamei sale, care se afla la căpătâiul lui, şi i-a spus „Te iubesc!”

i Ofiţerul de poliţie Don Mauldin se afla în salonul de terapie intensivă, când medicii au constatat că niciun aparat conectat nu-l mai putea menţine în viaţă. Trupul ciuruit de gloanţe a fost deconctat de la instalaţia de ventilare pulmonară, monitorizarea agoniei sale luând sfârşit la ora 22.00, oră precizată în protocolul medical. În consecinţă, a fost declarat „decedat”.

Aflată într-o altă zonă a oraşului (Pureche-Atlanta, SUA), Maggie, soţia acestuia, a avut o presimţire… „Am avut un şoc aproape fizic… L-am văzut pe Don prăbuşindu-se într-o prăpastie, al dracului de adâncă, iar el, în cădere, zâmbea, lepădându-se de toate acele fire care-l ţinuseră în viaţă… După o cădere de câteva secunde, Don a rămas suspendat în aer, uitându-se, parcă cu reproş, la mine… Încerca să-mi spună ceva… N-am mai aşteptat să descifrez mesajul. M-am aruncat în maşină şi m-am îndreptat cu toată viteza spre spital. Aici mi s-a spus că a fost deconectat, înregistrându-se decesul. Am cerut, disperată, să fie reconectat la automatele acelea, pentru a i se conserva funcţiile vitale. Incredibil, după mai puţin de cinci minute, Don şi-a revenit din agonie… Au urmat alte 10 zile de comă profundă, crize din care ieşea sau intra cu o frecvenţă regulată; în cea de-a 11-a zi, Don şi-a revenit complet… ”

i La începutul anului 1995, Mariana Neamţu, 27 ani, din Baia Mare, a trăit o întâmplare care o va marca tot restul vieţii. Fiind în vizită la rudele ei din Satu Mare, i s-a făcut rău şi a fost transportată la spital, în stare critică. Aici, cadrele medicale au informat rudele că tânăra decedase şi că nu mai era nimic de făcut. Ulterior, moarta

a înviat…

Totul a început atunci când rudele au sesizat absenţa Marianei Neamţu. Dispăruse cu aproape o jumătate de oră înainte, motivând că nu se simte prea bine. A fost găsită în baie. Era întinsă pe jos, iar pe chip avea o paloare cadaverică. Pulsul abia i se simţea. A fost urcată într-o maşină şi transportată de urgenţă la Spitalul Judeţean Satu Mare, secţia urgenţă. Medicul de gardă i-a efectuat tinerei un prim control de specialitate la secţiile Chirurgie şi Interne. Aici, Mariana Neamţu a fost consultată superficial de asistenta de serviciu. După câteva ezitări, aceasta s-a încordat brusc şi a declarat cu glas răspicat: „Îmi pare rău, dar tânăra pe care aţi adus-o în stare critică a decedat… ” Rudele şi tatăl Marianei Neamţu au crezut că nu aud bine. Asistenta a confirmat diagnosticul. De acum înainte era doar treaba brancardierilor care urmau s-o transporte la morga spitalului.

Cu puţin timp înainte de sosirea acestora, s-a petrecut un fapt miraculos. „Moarta” a început să dea semne de viaţă… Rudele Marianei Neamţu şi-au revenit din consternarea în care căzuseră şi au început să alerge după ajutor. Datorită intervenţiei medicului de gardă, tânăra şi-a revenit şi, peste câteva ore, arăta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

În urma sesizărilor rudelor „pacientei”, asistenta care-i pusese Marianei Neamţu diagnosticul „decedat” a fost suspendată din funcţie. După spaima cumplită de atunci, cei din familia Neamţu se întreabă şi acum ce s-ar fi întâmplat dacă tânăra nu şi-ar fi revenit decât la morgă?!

i În oraşul Gura Humorului, în cartierul Voroneţ, nu departe de celebra mănăstire cu acelaşi nume, locuieşte Catia Lăcrămioara Oniceag, o femeie care, la doar 35 de ani, a trăit, deja, o viaţă desprinsă parcă din filmele SF. Secvenţe care scot în evidenţă puterea de luptă a unui om care, în doar doi ani, a văzut cum greutatea corpului i se dublează, fără să poată face nimic. O soluţie extremă şi

foarte riscantă a readus-o pe Catia în rândul lumii. Nu înainte însă de a trece, pentru puţin timp, şi pe tărâmurile veşnice, în urma unei morţi clinice.

Viaţa liniştită a Catiei Oniceag s-a învolburat în 1990, an în care a început să se îngraşe văzând cu ochii. De la mai puţin de 60 kg ajunsese, în 1992, la 132 kg. Asta deşi avea o înălţime de 1,60 metri. „Ţineam regim; erau zile în care nu mâncam nimic şi tot mă îngrăşam. Într-o singură lună, m-am îngrăşat 28 de kilograme”, ne-a povestit Catia Oniceag. Dimensiunile la care ajunsese erau impresionante şi îi creau greutăţi. Catia îşi aduce aminte: „Pe uşi mai mici ca lăţime nu puteam intra, iar pe celelalte intram aşa, într-o parte. O dată, am fost la medicul stomatolog şi nu m-am mai putut ridica de pe scaun. Aveam probleme mari, dar soţul m-a susţinut foarte mult. Niciodată nu-mi spunea că-s grasă. Eu îi spuneam că nu mănânc pentru că sunt grasă, dar el îmi spunea să mănânc, ca să nu mă îmbolnăvesc”. Bineînţeles că dimensiunile la care ajunsese o făceau pe Catia să nu aibă curajul să iasă din casă. A încercat tot felul de regimuri de slăbire, dar fără niciun efect. S-a internat chiar în spital. „Am stat internată 13 zile şi nu am mâncat nimic. M-au hrănit doar cu ceai neîndulcit. În 13 zile, am slăbit doar 200 de grame”, îşi aminteşte Catia. Situaţia devenea disperată. La începutul anului 1992, s-a deplasat la Spitalul de Urgenţă din Bucureşti: „Când m-am dus la profesorul Şuteu, Dumnezeu să-l ierte, căci între timp a murit, mi-a spus că am obezitate morbidă.

Mi-a mai dat trei luni de viaţă. Singura salvare era o operaţie extrem de dificilă. Profesorul, care avea 84 de ani, nu a vrut, iniţial, să mă opereze. Am insistat pentru că ştiam că, în caz contrar, nu mai aveam prea mult de trăit. În cele din urmă, profesorul a acceptat. Am semnat că îmi asum toată răspunderea pentru operaţie.”

Operaţia a constat în tăierea a 25 cm din colon şi a durat circa şapte ore. „După operaţie, am intrat în moarte clinică. Îi vedeam pe toţi, îi auzeam, dar nu puteam vorbi,

nu puteam să mă mişc sau să fac vreun semn. Îi auzeam pe medici cum vorbeau. Unii spuneau să mă ducă la morgă pentru că aveam unghiile vinete, alţii spuneau să mai încerce cu cortizon; îi vedeam pe toţi; o vedeam şi pe sora mea, care era lângă mine, dar nu puteam să le spun că trăiesc. Ţin minte că, la un moment dat, a venit anestezistul, Gabi parcă îl chema, care a spus că mai este o singură soluţie. Nu mai ştiu ce a zis şi ce a făcut dar, după puţin timp, mi-am revenit. Toate acestea sunt trecute în fişa de la Spitalul de Urgenţă", îşi aminteşte Catia. În urma operaţiei, ea a slăbit două kilograme, de la 132 la 130 kg. A urmat apoi un an de regim extrem de strict. Fără mâncare prăjită, fără sare, fără carne de porc, doar cu o felie de pâine prăjită pe zi. Şi, obligatoriu, şapte litri de ceai. Orice abatere de la acest regim ar fi putut readuce boala care, de această dată, ar fi fost fatală. „Am slăbit cam 2-3 kg pe săptămână, dar nu mi s-a încreţit pielea, nu au rămas semne de acest gen". Încet, încet, Catia a început să „piardă" kilogramele. La sfârşitul perioadei de regim, ajunsese la greutatea sa iniţială: 60 de kg. După cei trei ani de chin, nici următoarea perioadă nu a fost prea uşoară. Dar, din fericire, din cu totul alte motive: „După ce mi-am revenit şi am slăbit, mă întâlneam cu oameni prin oraş, care îmi spuneau că mă cunosc de undeva, dar nu-şi aduc aminte de unde. La început, stăteam şi le povesteam, câte o jumătate de oră, le spuneam cine sunt şi cum de sunt aşa de slabă. Apoi, îmi era greu să mai povestesc fiecăruia, să stau să explic câte o jumătate de oră. Şi atunci, când mă mai întâlneam cu cineva care zicea că mă cunoaşte de undeva, îi spuneam că se înşală. Mă săturasem să tot povestesc."

Catia Oniceag duce acum o viaţă perfect normală. Nu mai ţine regim, nu are interdicţii la mâncare şi munceşte, de dimineaţa până seara, la afacerea pe care a demarat-o împreună cu soţul ei. La trei ani după operaţie, aşa cum i-a recomandat şi doctorul, a născut un copil, o fetiţă,

Alexandra, care-i luminează viaţa. De anii 1990-1993 Catia nu vrea să-şi mai amintească: „Nu prea am făcut fotografii în acea vreme, iar puţinele poze pe care le-am făcut le-am rupt sau le-am aruncat”. A rămas doar povestea unei lupte pentru supravieţuire.

16.10. învieri la înmormântare

i Întâmplarea petrecută în localitatea Guastallia, în provincia Reggio Emilia – Italia, seamănă perfect cu o secvenţă dintr-un film de groază.

Carlo Rubens, un bătrân în vârstă de 78 de ani, a fost externat din spitalul din oraş, întrucât medicii au opinat că nu mai are mult de trăit şi este cazul să fie trimis acasă.

După câteva zile, Rubens, în opinia celor din casă, decedase (nu mai dădea niciun semn de viaţă, era rigid). Rudele şi prietenii au luat măsurile cuvenite pentru înmormântare: l-au plâns, au aprins lumânări, au îmbrăcat haine de doliu. Spre seară, a urmat o scenă, pe care cei prezenţi nu o vor uita niciodată: giulgiul care acoperea „cadavrul” lui Rubens a început să se mişte şi, spre surprinderea tuturor, el dat semne de viaţă.

Transportat la spital, medicii au susţinut că nu este vorba de niciun miracol, ci, pur şi simplu, de un… echivoc.

Când a fost externat, Rubens se afla într-o stare gravă, încât era (după părerea lor) o chestiune de câteva ore până la deces. Cei de acasă au fost convinşi că li se comunicase că a decedat şi au acţionat în acest spirit. De aici şi confuzia iscată.

i Pregătirile pentru înmormântarea unei bătrâne de 85 de ani din Cipru au fost date peste cap tocmai de „moartă”. Evdokia Petrou fusese declarată moartă într-un cămin de bătrâni din Nicosia. Înainte de a fi depusă într-un sicriu, unul dintre participanţii la funeralii a observat că bătrâna dă semne de viaţă. Aceasta a fost dusă de urgenţă la spital, unde şi-a revenit.

i Michel Delephine, din localitatea Dour, Belgia, fusese declarat mort de patru medici diferiţi în decursul unei singure zile; niciunul dintre aceştia nu putuse constata la el cea mai mică manifestare de viaţă. Ceea ce nu l-a împiedicat pe bărbat să revină în lumea celor vii după... 29 de ore de la ieşirea dintr-o stare de comă, vecină cu moartea clinică.

Azi, Michel este însurat, lucrează şi se bucură de fiecare nouă zi. Îşi aminteşte de „moartea" şi de învierea lui, spunând tuturor că revenirea la viaţă nu o datorează medicilor, ci unui antreprenor de pompe funebre. Acesta din urmă, fiind solicitat de soţii Delephine în vederea înhumării fiului lor, a constatat că exista o foarte slabă manifestare de viaţă în trupul celui „decedat". El a insistat în faţa părinţilor lui Delephine, spunându-le: „L-am simţit respirând. Foarte slab, e drept, dar vă garantez că fiul dumneavoastră n-a murit!" În consecinţă, deşi medicii semnaseră deja actele de deces, antreprenorul s-a încăpăţânat în faţa acestora şi n-a vrut să transporte „cadavrul".

Într-o după-amiază, Michel Delephine s-a întors de la atelierul său de coafură, situat în centrul oraşului. Cum a trecut pragul casei, a început să se simtă rău, apoi a leşinat, căzând pe podea. A fost descoperit abia peste câteva ore, aparent lipsit de viaţă, de părinţii săi, Andres şi Camile Delephine. Chemat de urgenţă, medicul familiei a încercat în zadar să-l reanimeze. Camile Delephine îşi aminteşte cu emoţie de momentele teribile prin care a trecut întreaga familie: „Când dr. Preslin ne-a spus: «Regret, nu mai este nimic de făcut. Fiul dumneavoastră a murit!», am crezut că leşin. După constatarea făcută de medicul familiei, l-am chemat pe Burbien ca să se ocupe de înmormântare. Acesta a ridicat trupul, dar s-a oprit deodată, spunând: «Oameni buni, jur că am simţit o bătaie a inimii în pieptul fiului dumneavoastră! Am impresia că respiră...»". Nevenindu-le să-şi creadă urechilor, familia a

chemat un alt medic, care n-a făcut altceva decât să constate, pentru a doua oară, decesul lui Michel. Au trecut câteva clipe de la plecarea doctorului şi pieptul bărbatului s-a mişcat din nou, potrivit părerii antreprenorului de pompe funebre. Medicul a revenit în casa familiei Delephine, dar concluzia sa a fost aceeaşi: bărbatul era mort. Burbien, încăpăţânat din cale-afară, o ţinea morţiş: „Michel respiră, iar eu, cu meseria mea, ştiu mai bine ca oricine să deosebesc un om viu de unul mort!" Familia a făcut apel la un medic de la spitalul de urgenţă. Şi acesta i-a făcut masaj cardiac celui rămas înţepenit, încercând totul pentru a-l reanima, însă, din păcate, fără nicio urmare! În consecinţă, „mortul viu" a fost expediat la spital, unde urmau să fie efectuate examene speciale. Acolo, întreg personalul a ajuns la concluzia clară că Michel Delephine era, într-adevăr, mort. Cu toate acestea, a fost ţinut sub observaţie un anumit timp, fiind controlat cu o aparatură specială. Pe la ora 22.30, un medic a venit să vadă care era situaţia. Nu mai exista nici urmă de îndoială, în opinia sa – Michel murise.

Minunea a avut loc a doua zi de dimineaţă, când a fost detectată o uşoară bătaie a inimii în trupul pacientului. Tatăl lui Michel sosi la spital în jurul orei 9, dorind să-şi vadă fiul pentru ultima oară. Când acesta din urmă deschise ochii, ambii părinţi se aflau la căpătâiul lui. Dând uşor din cap, Michel le dădu să înţeleagă că auzea ceea ce se discuta, însă nu putea vorbi. Peste alte 48 de ore, „mortul" se ţinea pe picioare; mergea încet şi începuse să vorbească, şoptind că îi era foame. După trei săptămâni de testări complete, Delephine se întorcea acasă.

Dr. Jacques Pirlet, primul medic care-l examinase la clinică, susţine următoarele: „Prăbuşindu-se, leşinat pe dalele reci de marmură, lui Michel i-a scăzut temperatura. De fapt, prezenta toate simptomele unei crize grave de hipotermie, urmată de o stare de comă, în care toate

funcţiile vitale ale organismului încetează. Acestea şi-au reluat activitatea, în chip miraculos, când temperatura corpului a revenit la normal. Un alt miracol: Michel n-a suferit nici cea mai mică lezare a creierului”. După ce s-a înzdrăvenit, pacientul a relatat următoarele: „Am fost aproape mort, dar, din fericire, am avut şi un «bilet de întoarcere». M-am născut din nou. Dumnezeu mi-a dăruit a doua şansă şi am intenţia să-mi trăiesc viaţa din plin!”

Nu trecu prea mult timp de la această teribilă întâmplare, şi iată că Michel Delephine se însura cu iubita lui, Danielle, invitat de onoare la nuntă fiind nimeni altul decât Lorel Burbien, omul care, deşi nu era medic, îl salvase de la moarte pe fericitul mire. Iată ce a declarat şi mai fericitul socru mare: „În loc de înmormântare, am avut parte de cea mai mare bucurie a vieţii mele: să asist la nunta fiului meu cu Danielle. Nici măcar medicii nu pot explica acel miracol. Oricum, pe mine mă interesează doar faptul că fiul meu a revenit din morţi… ” i Un bărbat declarat mort şi-a surprins rudele şi pe medicii din Lucknow, recăpătându-şi cunoştinţa cu puţină vreme înainte de incinerarea sa. Sukhlal Gautam, în vârstă de 55 de ani, spitalizat pentru tuberculoză în ajunul Anului Nou, a fost declarat decedat 14 zile mai târziu şi dus la morgă, unde a petrecut în total opt ore, înainte de a-şi recăpăta cunoştinţa. În acel moment, erau gata toate pregătirile pentru ceremonia de incinerare.

i În localitatea Vestem, din judeţul Sibiu, sătenii se pregăteau să-l conducă pe ultimul drum pe Ion Lupu, de 55 de ani. Murise în urmă cu vreo cinci zile, iar, pe la ora 16.00, urma să fie dus la groapă. Era lume multă, cu ochii cerniţi de durere. Popa venise să facă slujbă când unul dintre participanţii la ceremonial, care tocmai îşi lua adio de la ruda sa, atingându-i mâna, a constatat că defunctul are puls. Lumea s-a fâstâcit şi a sărit ca arsă. Medicii Salvării sosiţi în mare viteză au constatat că Ion Lupu trecuse cu adevărat în lumea celor vii.

i Cu câteva decenii în urmă, în oraşul patriarhal Mihăşi de Tg. Mureş, făcea furori, adică se fandosea de adulată ce era, Ilonka Iacob, româncă neaoşă. Frumoasa a frânt inima multor flăcăi, până când s-a hotărât să se mărite. Dar, după primii doi copii, Ilonka a început să pună grăsime pe ea. Gena era de vină; şi mă-sa şi bună-sa atinseseră suta de kilograme. Ea s-a stabilit la 130 de kilograme, o greutate bună de *Cartea Recordurilor*.

Odată cu scurgerea vremii şi înaintarea în vârstă, au început necazurile cu sănătatea. Astăzi, la 83 de ani, este un recordman în felul său. Dacă despre pisici se spune că ar avea nouă vieţi, Ilonka are, de bună seamă, 99 de vieţi. În palmaresul său figurează 18 infarcte, două comoţii cerebrale, urmate de tot atâtea paralizii parţiale. De două ori a fost declarată moartă cu acte în regulă. O performanţă greu de atins, chiar pe plan mondial.

În ultimii douăzeci de ani, bătrâna Ilonka a avut aproape în fiecare an câte un atac de cord. După prima criză cardiacă, medicii i-au întocmit certificat de deces. Ea a hotărât să-şi râdă de cei care i-au constatat moartea şi să trăiască mai departe. „M-au declarat moartă, a relatat octogenara, şi când au adus coşciugul să mă bage în el, o rudă apropiată a strigat cu jale mare: «I-au adus copârşeul». Spre marea surprindere a celor prezenţi, am sărit la timp afară din sicriu. Nu le venea să creadă ochilor. Am încins o petrecere pe cinste cu sarmalele şi friptura pregătite pentru parastasul meu. Cei de la Sfatul Popular au anulat certificatul de deces. Au venit toţi funcţionarii să vadă minunea. În ziua aia, au avut închis pentru «deratizare». Au povestit un an despre cadavrul-viu al coanei Ilonka”. În ’89, după un alt infarct, nedând niciun semn de viaţa, deşi de data asta fusese cercetată cu toată atenţia şi cu exigenţă sporită, ştiindu-se cât de şugubeaţă este bătrâna, Ilonka a fost din nou declarată moartă. Din nou au făcut pregătirile de înmormântare: coşciug, slujbă, lumânări, s-au citit stâlpii, praznicul pentru parastas. Şi

iarăşi s-a întocmit certificat de deces. Dar, s-a comis o a doua mare gafă, pentru că imprevizibila Ilonka nu era încă pregătită să moară, aşa cum credeau rudele, oficialităţile şi vecinii ei. S-a trezit după o zi şi jumătate. A urmat scandalul de rigoare, pentru că prea se repeta o greşeală grosolană, după care Ilonka a chefuit din nou cu rudele şi vecinii.

„Dacă era să mă iau după doctori şi medicina lor, puteam să fiu îngropată de vie. Dar nu mă grăbesc, pentru că nu cred în reîncarnare şi nu mă interesează ce se petrece în viaţa de apoi. Sunt dispusă să mai aştept câţiva ani, câţi o vrea Domnul. Urâta cu coasa poate, din partea mea, să bată alte meleaguri, nu doresc să-i văd faţa hidoasă". Unul dintre doctorii care au tratat-o pe Ilonka a declarat că „este un miracol ceea ce s-a întâmplat cu bătrâna; să fie moartă clinic de două ori, nu avea puls, bătăile inimi încetaseră, era rece şi înţepenită". Numai că Ilonka Iacob, frumoasa de acum 60 de ani, este o bătrână ţeapănă şi încăpăţânată. După spusele doctorilor, nimeni nu supravieţuieşte mai mult de trei-patru infarcte. Ilonka a avut crizele una după alta, dar le-a lichidat pe toate. Oricine în locul său ar fi murit cu mulţi ani în urmă. Cazul său este extraordinar. Mai ales că după atâtea accidente, Ilonka, deşi nu mai cântăreşte decât 85 de kilograme, continuă să mănânce slana cea de toate zilele şi să bea câte un păhărel de palincă, binecuvântată de Dumnezeu. Un adevărat fenomen al naturii, Ilonka Iacob din Mihăşi de Tg. Mureş.

i Cele petrecute cu Ilie Dobre, din Filiaşi, judeţul Dolj, şi cu familia lui, în urmă cu 11 ani, depăşeşte orice altă experienţă cunoscută de moarte clinică. Tocmai de aceea, întâmplarea a fost catalogată ca fiind o „minune dumnezeiască", mai ales că ea a fost însoţită de viziuni şi revelaţii extraordinare pentru Ilie Dobre şi pentru cei care l-au ascultat povestind.

Ilie Dobre a murit de ciroză hepatică în data de 20

ianuarie 1992. L-au plâns copiii şi rudele. L-au plâns vecinii. Apartamentul lor de două camere devenise neîncăpător. Toţi au trecut, pe rând, pe la căpătâiul mortului, cu flori şi lumânări, pentru a-i aduce ultimul omagiu. Ilie era îmbrăcat în costumul lui nou, de moarte. L-a tămâiat popa şi toţi se pregăteau să plece spre cimitir, unde Ilie trebuia să-şi găsească odihna veşnică. Era în data de 27 ianuarie; trecuseră şapte zile de când murise, dar Ilie nu fusese îngropat încă, nevasta fiind cea care a insistat să mai aştepte cu îngropăciunea pentru că, spune ea, „mai simţea, încă, un licăr de viaţă în el…" Şi, dintr-odată, mortul s-a ridicat din coşciug şi a tras aer în piept. Ce panică şi ce accidente s-au produs atunci, aflăm din relatările ulterioare.

Când murise, Ilie avea 39 de ani. Ştia că are ciroză hepatică. Îi spuseseră medicii că nu mai are mult de trăit şi-l trimiseseră acasă să-şi pregătească cele necesare pentru înmormântare. Pe 20 ianuarie, a pus mâinile pe piept şi dus a fost! Ilie era ţeapăn şi cuminte, ca un mort cumsecade. Nu l-au întors din drum nici ţipetele soţiei, copiilor, prietenilor. Soţia lui îşi aminteşte: „A stat mort o săptămână. Îl primenisem, îl îmbrăcasem cu hainele de moarte, de la costum până la şosete. Aveam totul pregătit pentru înmormântare şi batistele, şi prosoapele, şi cele trebuincioase pentru pomana de după. Dar de îngropat nu l-am îngropat. Parcă nu mă înduram şi parcă mai simţeam, încă, un licăr de viaţă în el. Fie că mi s-a părut că îi aud inima bătând, fie că doar mi-am dorit să o aud… De aceea, am tot amânat momentul în care trebuia să-l cobor în groapă pe Ilie. Rudele sunt cele care m-au convins, în cele din urmă, să-l îngrop, pentru că nu se cade să-i chinuiesc sufletul, şi lui, şi copiilor, care-l jeleau de o săptămână. Mai ales că Marius, băiatul cel mare, care avea, pe atunci, numai nouă ani, nu se dezlipise de la căpătâiul tatălui lui. Celălalt fiu, Ionuţ, avea şapte ani, iar fetiţa, Iuliana, avea numai cinci ani".

Marius povesteşte: „Am fost să-l văd după ce murise. Îmi fusese prieten bun. Am văzut cu ochii mei că era mort de-a binelea! În ziua când trebuia să fie îngropat, am fost plecat, n-am ajuns la ei, dar despre ce s-a întâmplat mi-au povestit alţii, care au fost acolo. A fost ca în filmele de groază!... Erau amândouă camerele ticsite de lume. Veniseră rudele de la ţară, prietenii, vecinii din bloc... Şi, dintr-odată, mortul s-a ridicat! A tras aer în piept, şuierând, şi a rămas aşa, în fund, uitându-se prin cameră, de jur împrejur, cu ochii căscaţi... Credeţi că a mai stat cineva să se uite la el?!... Fugea lumea pe scări în jos de ziceai că e cutremur!... Se împingeau unii pe alţii, copiii ţipau, popa şi-a pierdut patrafirul... ”

Isteria generală a durat câteva minute. O întâmplare tragică, însă, i-a pus capăt. Marius, fiul de nouă ani al lui Ilie Dobre, aflat la capul tatălui atunci când acesta s-a ridicat, a fost atât de şocat încât a sărit de la etajul l. A supravieţuit, dar, în urma căzăturii, piciorul i s-a dislocat din şold, rămânând cu handicap pentru tot restul vieţii. Şi asta nu e tot. Unul dintre martorii la „învierea” lui Ilie Dobre s-a grăbit să-i dea vestea tatălui acestuia. Inima bătrânului nu a rezistat unei asemenea emoţii şi a cedat, acesta murind pe loc şi devenind, astfel, „beneficiarul” locului de veci şi al pregătirilor care se făcuseră pentru fiul său.

„Eram lângă tata, pe pat, când s-a întâmplat. Aveam nouă ani, dar îmi amintesc foarte bine totul. Plângeam, ştiam că era mort, aşa îmi zisese toată lumea. Şi, deodată, s-a ridicat... Încet, până a ajuns în capul oaselor. Am crezut că mor!... Am luat-o la fugă, îngrozit. Nici nu ştiam pe unde merg. Toată lumea parcă înnebunise şi alerga pe scări. N-aveam loc să trec şi, pentru că îmi era o frică grozavă, am sărit, printre scări, un etaj... Am căzut pe casa scării, pe ciment, şi mi s-a dislocat piciorul din şold... După aceea, deşi mă gândeam că trebuia să fiu fericit că tata n-a murit, îmi era frică. Nu puteam să stau lângă el. Ştiu că m-

a lăsat mama, după câteva zile de la înviere, acasă, cu fraţii mei, şi cu tata. Îmi era o frică de moarte, ştiindu-i în cealaltă cameră!... Şi acum, câteodată, mă înspăimântă. Nu ştiu de ce. Poate că, pentru el, s-a produs o minune de la Dumnezeu... Nu e nimeni vinovat pentru că m-am speriat aşa de tare şi că am sărit de la etaj. Pe cine să condamn? M-am ales cu handicapul de acum, pe care-l voi purta toată viaţa. Poate doar pe mine mă pot condamna pentru accident. Acum, dacă ar fi să mai trec prin aşa ceva, aş fugi mai încet pe scări... " – spune Marius Dobre, zâmbind.

Acum, Ilie Dobre este mai viu ca oricând. Este plin de viaţă şi putere de nici n-ai zice că, în urmă cu unsprezece ani, a fost mort timp de o săptămână. Şi-a reluat activităţile şi obiceiurile pe care le avusese înainte de „moarte!": şi-a reluat traseul între Filiaşi şi casa părintească din comuna Fratoştiţa, săptămânal. Preocupările lui permanente sunt grădina şi câmpul, plus ograda cu păsări. Deşi nu poate oferi, încă, familiei, un sprijin material substanţial, se mulţumeşte să creadă că Dumnezeu, care i s-a arătat pe lumea cealaltă, va rămâne cu ei şi îi va ocroti. Ce a păţit în urmă cu unsprezece ani nu se poate uita şi, mai ales, viziunile pe care le-a avut în starea de moarte clinică în care s-a aflat timp de şapte zile. Viziunile sale, tălmăcite apoi de preoţi, de medici, îi dau acum speranţa că este nemuritor, că omul nu moare niciodată, ci se duce într-o lume mai bună, unde stă împreună cu Dumnezeu: „A fost o minune dumnezeiască ceea ce s-a petrecut cu mine! Eu am murit atunci. Am fost pe lumea cealaltă. Se făcea – nu voi uita niciodată – că am intrat într-un tunel, într-o negureaţă. Şi mergeam, mergeam... Când s-a terminat tunelul, am ajuns într-o câmpie cu verdeaţă, cu iarbă frumoasă şi flori. Şi nu mai aveam 39 de ani. Eram copil, de vreo nouă-zece ani. Acolo, în câmpie, mai erau mulţi oameni, numai bărbaţi, îmbrăcaţi în alb, aveau capetele goale şi ţineau în mână

câte o traistă şi un ciomag. Şi căni albe, de marmură, cu buline roşii sau albastre. Mai încolo, era Iisus, l-am recunoscut imediat, am «ştiut» că e El.

Stătea în picioare, cu o carte mare, cu coperţi negre şi o cruce aurie, în mâini. L-am văzut cum a pus semn cu degetul la carte şi le-a poruncit celorlalţi să se adune în jurul meu şi să se uite la mine. Apoi s-au aşezat toţi în cerc, pe câte un ştergar alb şi au început să mănânce şi să bea. Am vrut să iau şi eu, dar îmi dădeau peste mână şi-mi ziceau că nu mi-am dat de pomană, aşa că nu am voie să mănânc… Apoi au plecat toţi aceşti bărbaţi şi au trecut o punte. M-am luat după ei dar, când să trec puntea, cineva m-a prins de umăr. Era Iisus. Mi-a zis că nu sunt eu cel care trebuie şi că mi-a dat un dar, despre care trebuie să spun tuturor… Apoi am auzit cum mă tot striga cineva. Curând, mi-am dat seama că era nevastă-mea. Şi m-am trezit… ”

Mai surprins decât toţi cei care au intrat în panică la învierea lui a fost chiar el, Ilie, pentru că nu înţelegea nimic din ce se întâmplă: „Auzeam în jurul meu bocete, strigăte, plânsete. Nu vedeam nimic, pentru că lumina din câmpie fusese atât de mare şi de puternică, încât m-a orbit, pentru o vreme. Până la urmă m-am dumirit că jelania, bocetele erau pentru mine, care murisem, iar strigătele de groază de după înviere erau cauzate de spaima celor care au fost de faţă. Apoi, încet-încet, m-am acomodat cu situaţia. Am povestit în stânga şi în dreapta experienţa mea şi, mai ales, ce-am văzut pe Lumea Cealaltă”. Am devenit eroul ziarelor şi posturilor de televiziune pentru mai mult timp. Acum, viaţa mea a reintrat pe un făgaş normal, dar povestesc, în continuare, celor care vor să asculte, despre învierea mea din morţi, după şapte zile. Chiar le arăt pantofii, costumul de înmormântare, toate cele în care trebuia să fiu primenit pentru eternitate. Sunt tot ale mele, dar cred că vremea când va trebui să le îmbrac din nou, definitiv, nu este prea

aproape. Doctorii mi-au spus acum că mai am de trăit destul, iar, înainte de moarte, mă trimiseseră acasă, că nu mai am nicio speranţă… Cică aş putea fi nemuritor! – au zis unii… Oricum, după toate probabilităţile, prind suta. Şi insist chiar să ating 109, ca să fie cifră rotundă… ” – spune „mortul-viu” Ilie Dobre, din Filiaşi, ajuns la vârsta de 48 de ani.

Dintre celebrităţile care l-au avut invitat în emisiuni de televiziune şi care şi-au dat cu părerea despre învierea sa din morţi, poetul Adrian Păunescu şi actriţa Stela Popescu au fost de acord că Ilie Dobre a trăit o experienţă paranormală, o minune dumnezeiască, de care puţini muritori au parte.

16.11. învieri la morgă

i Un norvegian declarat mort în urma unui atac de cord şi-a revenit în morga spitalului din Stavanger, unde fusese depus corpul său. Victimă a unui stop cardiac, omul (vârsta şi numele nu au fost date publicităţii) a fost transportat de o ambulanţă la spitalul din Stavanger, unde un medic l-a declarat mort. Abia la morgă s-a văzut că acesta şi-a venit în fire.

i O femeie în vârstă de 39 de ani, din Massachusetts, declarată decedată de către medicii de la Salvare, s-a trezit în timp ce era transportată la morgă şi era gata să moară cu adevărat, sufocată, pentru că fusese închisă într-un sac mortuar de plastic. Directorul de la Pompe Funebre recunoaşte că a auzit „un zgomot ciudat” venind din sac. „Zgomotul mi-a băgat frica în oase. Femeia trăia încă”. El a deschis repede sacul, pentru a o lăsa pe presupusa decedată să respire, după care a transportat-o imediat la spital. Femeia a supravieţuit aventurii macabre, iar Ministerul Sănătăţii Publice Americane a decis deschiderea unei anchete pentru a determina vinovăţia medicilor, care ar putea fi acuzaţi de incompetenţă.

i Sally Conclyn l-a readus la viaţă pe prietenul ei mort, sărutându-l în semn de adio, când se afla la morgă. Medicii nu sunt în stare să dea o explicaţie logică învierii lui Michael Dupont, în vârstă de 22 de ani, şi, după toate probabilităţile, nu vor putea niciodată să descifreze această taină a naturii. El a murit în timpul unei operaţii la rinichi. Corpul lui Dupont se afla la morga spitalului când prietena sa a pătruns acolo, pentru a-şi lua adio, cam la 25 de minute după ce murise clinic. Dupont era bolnav de rinichi de la vârsta de 14 ani şi tot timpul s-a aflat sub observaţia medicilor. Când a apărut donatorul, Dupont a fost internat în spital. Nimic nu prevestea că organismul său nu va rezista operaţiei. Sally povesteşte: „Nu era nimeni la morgă. Eu m-am apropiat de Michael, care era mort, şi l-am sărutat. I-am cuprins umerii şi am început să plâng. Am auzit un geamăt uşor. Apoi, am văzut cum deschide încet ochii". Transplantul de rinichi a constituit o reuşită deplină, bolnavul se simte bine şi nimeni n-ar putea să creadă că, timp de 20 de minute, Dupont a fost mort.

i Şoferul William Smity şi-a pierdut aparent viaţa într-un accident rutier şi a fost transportat la morga spitalului din Johannesburg (Africa de Sud). El şi-a revenit din comă după trei zile, chiar în momentul în care medicul legist a început să-i deschidă abdomenul cu bisturiul.

Şocul accidentului şi pierderea masivă de sânge îl făcuseră pe William Smity să-şi piardă cunoştinţa. Pulsul şi respiraţia lui erau insesizabile, aşa că medicii l-au declarat mort şi au dispus transportarea sa la morga spitalului, unde a stat într-un sertar frigorific timp de trei zile.

În ziua de 18 februarie 1995, aşa-zisul cadavru a fost pus pe o masă din ciment, iar medicul legist şi-a pregătit bisturiul şi a început să-i cresteze abdomenul. În momentul acela, „mortul" a scos un răcnet cumplit, făcându-l pe doctor şi pe asistentul lui s-o ia la sănătoasa, înnebuniţi de frică.

„A fost un caz de moarte clinică. Dintr-o eroare

regretabilă, era cât pe ce să comitem o crimă, ciopârţind un om viu!” a declarat, ulterior, medicul legist Nathan Willborough.

„Când m-am trezit, în jurul meu era întuneric şi foarte frig”, a povestit William Smity. Nu-mi puteam aminti nimic şi nu înţelegeam unde mă aflu. Simţeam o durere cruntă în tot trupul şi nu puteam face nicio mişcare. Frigul mă paraliza! Deodată, am auzit un huruit şi s-a făcut lumină. Auzeam voci care spuneau cum mă vor tăia! Atunci am înţeles unde mă aflam, dar nu puteam schiţa niciun gest! Când doctorul a început să mă taie, o durere ascuţită s-a adăugat la celelalte. Mi-am adunat toate forţele şi am răcnit cu o voce care mi s-a părut că nu era a mea, ci a unui animal în agonie!”

William Smity a stat internat timp de 13 luni şi a fost supus la nouă intervenţii chirurgicale. În prezent, el şi-a reluat activitatea profesională.

i „Am trăit o experienţă incredibilă pe care nu voi obosi niciodată să o povestesc, chiar de-ar fi să trăiesc o sută de ani. Mai întâi am murit, în urma unei comoţii cerebrale, apoi, cinci ore mai târziu, în timp ce soţia, fiicele mele şi părinţii îmi organizau funeraliile, am înviat. Da, da, m-am întors din nou la viaţă pentru că, de fapt, nu murisem. Fusesem în comă. Când am deschis ochii, nu ştiam unde mă aflu şi ce se întâmplase. Ai mei, când au văzut că mă ridic din sicriu, au leşinat de frică. Iar cine n-a leşinat, a luat-o la fugă. «Întoarceţi-vă», am început eu să strig, «nu mă lăsaţi singur acum când am nevoie de voi, am înviat, nu vedeţi?» Dar, mai rău am făcut, căci ei credeau că sunt o stafie. Sigur că nu se întâmplă prea des să vezi un mort ridicându-se din coşciug. Deci, după câteva secunde, timp în care nici eu nu ştiam ce să fac, am coborât singur din sicriu, m-am aşezat liniştit pe un scăunel şi am aşteptat să se întoarcă ai mei. Asta s-a întâmplat după zece minute, dar nu erau singuri.

Aduseseră cu ei un medic şi un preot. «Nu sunt

mort», le-am strigat, «sunt viu şi mă simt foarte bine. N-au vrut să mă primească în Rai pentru că am prea multe păcate şi m-au trimis înapoi. Nu sunteţi mulţumiţi?» În cele din urmă, m-au îmbrăţişat cu toţii."

Protagonistul acestei tulburătoare întâmplări este un vânzător ambulant de 47 de ani, Cataldo Butera, din San Cataldo, un orăşel sicilian din Italia. După ce fusese lovit de un „ictus" cerebral şi după ce medicii spitalului la care fusese transportat au declarat oficial decesul, bărbatul a fost depus la morgă şi aşezat în sicriu în vederea funeraliilor. După cinci ore, însă, „mortul" a înviat, ridicându-se din sicriu.

„Cataldo Butera, după ce a căzut într-o comă profundă din cauza unui ictus cerebral, şi-a revenit din starea de inconştienţă, graţie robusteţii corpului său. Pentru noi, când 1-am văzut ultima oară, Cataldo Butera era mort din punct de vedere clinic. Nu mai dădea nici un semn de viaţă, iar inima încetase să îi mai bată. Deci, nu mai exista nicio dificultate în declararea decesului şi în aprobarea înmormântării. Dar, în unele cazuri, rare de altfel, există «un fir subţire de viaţă», imperceptibil pentru medici şi pentru instrumentele lor. Acest «fir» este capabil să readucă la viaţă un individ.

Iată, deci, că atunci când se întâmplă un asemenea eveniment, excepţional de altfel, adică atunci când bolnavul revine la viaţă, noi îl numim MIRACOL. De fapt, noi, medicii, nu puteam să ştim, să presupunem sau să deducem că domnul Cataldo era încă viu, atâta timp cât electroencefalograma şi electrocardiograma erau, pur şi simplu, două linii continue. Însă această întâmplare pe care aş numi-o mai degrabă un miracol şi la care tocmai am asistat, nu poate decât să ne facă pe toţi fericiţi că domnul Butera s-a întors la viaţă. El spune că a văzut Raiul şi e posibil să fie aşa, nimeni nu-l poate contrazice, nici măcar ştiinţa medicală. În aceste cazuri nu contează decât credinţa pe care fiecare o poartă în inimă, iar domnul

Butera, dacă a murit o dată, va trăi de-acum o sută de ani, iar noi, medicii, îl felicităm şi i-o dorim din toată inima”, au declarat medicii care l-au avut în grijă pe Cataldo.

Cataldo Butera este renumit în localitatea în care locuieşte şi al cărei nume îl poartă, ca vânzător ambulant de fistic, alune şi fructe uscate. Are patru fiice şi o soţie tânără. Apartamentul lor nu are mai mult de câţiva metri pătraţi, iar motivul pentru care a fost aşezat în coşciug încă de la morgă a fost faptul că sicriul nu ar fi intrat pe uşa casei.

„În ziua aceea de 13 august, ceva nu mergea. Mă durea capul şi mâna stângă. Încercam să mă încurajez singur, mai ales că eu nu fusesem bolnav niciodată. Apoi, deodată, am simţit o împunsătură puternică în cap şi mi-am pierdut cunoştinţa. Am auzit voci care cereau ajutor, am auzit sirena ambulanţei care m-a dus la spital. Doctorii se agitau în jurul meu şi, la un moment dat, au zis că trebuie să cheme familia pentru că am murit. Eu vedeam totul de undeva de sus, din cer, iar în jurul meu erau mii de luminiţe colorate. Erau îngerii din Rai. Apoi am văzut-o pe soţia mea şi pe fete cum mă îmbrăcau frumos, cu toate noi, costum şi pantofi, ca la o nuntă. Părinţii mei plângeau în hohote. Mai ştiu că după cinci ore am deschis ochii şi mi s-a făcut frică atunci când m-am văzut în coşciug. Când m-am ridicat şi am întrebat ce se întâmplă şi cine a murit, soţia mea a leşinat deasupra mea. La fel şi părinţii mei. Fetele au luat-o la fugă. Chiar eu i-am tras soţiei mele câteva palme pentru a-şi reveni. A fost amuzant că eu eram acela care trebuia să-i ajut pe ei să-şi vină în fire, şi nu invers. Când şi-au dat seama că nu murisem, m-au îmbrăţişat şi au început să râdă fericiţi”, povesteşte Cataldo, la puţin timp după strania întâmplare.

i Anghel Gheorghe din Tulcea era şofer profesionist de peste 30 de ani la o întreprindere de construcţii-montaj cu sediul chiar pe malul Dunării. La un moment dat, căzând victimă unei tâlhării şi înjunghiat de atacatori,

bărbatul s-a trezit aruncat printre cadavre la morga spitalului. A doua zi de dimineaţă, profitând de faptul că cineva deschisese uşa care întâmplător dădea direct în sala de aşteptare, gol puşcă, plin de sânge din cap până în picioare şi îngrozit de ceea ce i se întâmplase, Anghel pătrunsese ca o furtună printre pacienţii înlemniţi de spaimă.

„Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată în spitalul nostru”, spune A.S., asistentă medicală la Spitalul Judeţean Tulcea. „Mi-aduc aminte că a fost un scandal aşa de mare atunci, încât credeam că autorităţile or să ne desfiinţeze cu totul. Dar, în final, nici doctorul care constatase decesul nu a păţit nimic. Singurul care a avut de suferit a fost cetăţeanul acela, săracul, care s-a ales cu spaima şi cu o degerătură zdravănă, care o să-l afecteze toată viaţa, câte zile o mai avea de trăit”. Dar, cum se întâmplase?

Pentru a-şi mai rotunji veniturile, Anghel G. obişnuia să facă din când în când pe taximetristul. Într-una din seri, trei indivizi l-au solicitat pentru a-i transporta într-o comună din apropierea oraşului. Deşi figurile lor nu prea prezentau încredere, nevoia de bani l-a determinat pe Anghel să accepte cursa.

Pe drum, la insistenţele unuia dintre ei, şoferul a trebuit să se abată din drum, ducându-i într-un cartier periferic de unde urmau să mai ia o persoană. Ajunşi la adresa indicată, cei trei indivizi au anulat cursa şi, prefăcându-se că vrea să plătească, unul dintre ei i-a aplicat şoferului o lovitură puternică în cap. Năucit de intensitatea şocului, Anghel nu a mai simţit şi cele trei lovituri de cuţit cu care borfaşii şi-au „garnisit” treaba.

Indivizii au trecut apoi la scotocirea maşinii şi a buzunarelor victimei, în speranţa unei prăzi mai consistente. Nemulţumiţi, însă, de cele câteva sute de lei găsite asupra şoferului, i-au mai aplicat câteva lovituri, după care au părăsit în grabă locul.

Descoperit câteva ore mai târziu, inconştient şi

îngheţat bocnă, Anghel G. a fost transportat la spital de un cetăţean milos. Din grabă şi din neatenţie, după ce i-a aruncat o privire, medicul de gardă l-a declarat mort. Bietul şofer s-a trezit a doua zi aruncat pe cimentul rece al morgii spitalului, printre cadavre şi scursori scârboase. „Eu zic că, dacă a doua zi nu deschidea cineva uşa, aş fi murit acolo îngheţat şi nimeni n-ar fi ştiut ce mi s-a întâmplat de fapt”, spune Anghel.

i Mai departe, cadrele medicale au anunţat familia, care a început pregătirile de înmormântare. Totodată, a fost înştiinţată şi poliţia, deoarece era vorba de o moarte suspectă. Şi a fost, într-adevăr, ceva suspect în toată afacerea.

Miercuri, în timp ce familia sa făcea ultimele pregătiri pentru Revelion, tânărul Iani Leon (25 de ani) din Tg. Frumos, str. Râpei nr. 7, şi-a găsit o ocupaţie mult mai plăcută, în ton cu „dinamita din sânge”. A pornit să colinde crâşmele şi prietenii cu pivniţe pline. Seara, când a ajuns acasă, era flenduri. Nu se putea ţine pe picioare, dar mai era în stare să ducă paharul la gură. A continuat să bea vârtos, din poziţia „şezut”. Până pe la ora 4.00 dimineaţa. Ai lui se duseseră de mult la culcare, însă au fost treziţi de spasmele ce-l cuprinseseră subit pe beţivan. Sub privirile stupefiate ale celor din casă, Iani a început să tremure din toate încheieturile, să se contorsioneze haotic şi să facă spume la gură. Nu mai era loc de întors. Au chemat salvarea, Iani a fost urcat pe targă şi dus la spitalul din localitate. Acolo, după un scurt consult, medicul de gardă a pus diagnosticul: „Criză de agitaţie psihomotorie, pe fond de etilism acut” şi a decis trimiterea suferindului la Spitalul „Socola” din Iaşi, unde există o clinică specializată în dezalcoolizare. Zis şi făcut; Iani a fost urcat în ambulanţa condusă de şoferul Paul Harabagiu şi pus sub observaţia asistentei Victoria Pipirigeanu.

Pe drum, spasmele lui Iani au continuat, până la intrarea în Iaşi. Aici, tânărul a făcut un nou şoc, după care

a înţepenit. Nu mai dădea nici un semn de viaţă. Nici respiraţie, nici puls, nimic. Asistenta l-a examinat cu atenţie, a constatat decesul şi a decis întoarcerea la Tg. Frumos. S-a oprit la spitalul din localitate, a chemat medicul de gardă şi acesta a constatat, la rândul lui, că este vorba de un deces. Ca atare, s-au întocmit formele pentru depunerea cadavrului în morga spitalului. Iani a fost introdus în camera frigorifică, după care a fost anunţată familia. Aceasta, resemnată, a renunţat la ultimele pregătiri de Revelion, apucându-se de cele necesare înmormântării lui Iani. Iniţiativa avea să se dovedească absolut gratuită.

Fiind vorba de o moarte suspectă, cei de la spital au anunţat poliţia. La ora 8.00, un echipaj s-a prezentat la spital, pentru a demara cercetările. Normal, trebuia, mai întâi, studiat cadavrul. Medicul de gardă şi poliţiştii au intrat în încăperea morgii, unde, spre totala lor uluire, cadavrul lui Iani lipsea de la inventar. L-au căutat peste tot, fără niciun rezultat. Parcă se volatilizase. Nicio urmă, niciun indiciu. Ancheta se împotmolise încă înainte de a începe, dacă se poate spune aşa.

Puşi în faţa unei situaţii atât de stranii, poliţiştii n-au avut altceva de făcut decât să meargă la imobilul din str. Râpei nr.7, la mort acasă. Primele cuvinte pe care le-au adresat oamenii legii familiei îndoliate au fost: „V-a dispărut mortul!". Şoc total pe capul gazdelor, care n-au mai putut îngăima decât ceva neinteligibil.

În lipsa altui fir, anchetatorii s-au apucat de cotrobăit prin casă. Se făcuse amiază şi nu apăruse nimic nou în peisaj. Tocmai se pregăteau să plece, când în prag a apărut însuşi mortul. Acesta, cu zâmbetul pe buze şi cu o ţigară în colţul gurii, le-a dat bineţe, apoi i-a întrebat, candid, ce caută, în prag de Revelion, la el în casă. Poliţiştii s-au abţinut cu mare greutate să nu-l mai omoare o dată. I-au spus să ia loc şi să povestească tot ce-şi aminteşte din ultimele 24 de ore ale biografiei sale. Iani s-a conformat

fără mofturi şi a relatat cu lux de amănunte despre beţia din ajun, despre faptul că i s-a rupt filmul şi s-a trezit la morgă, în frigider. Că era prea frig acolo şi nu putea dormi, astfel încât a fost silit să spargă geamul şi să fugă de-acolo. În fine, tot de la el, poliţiştii au aflat că împricinatul s-a întors acasă şi s-a culcat fără a se mai vedea cu vreunul dintre ai lui.

Oamenii legii au răsuflat uşuraţi, au scris în grabă procesul-verbal, apoi au plecat la casele lor, ca să petreacă şi ei un Revelion cât de cât tihnit.

Cât despre familia Leon, după un asemenea preambul, se poate spune că Revelionul le-a adus cea mai mare bucurie: „învierea" dragului lor Iani.

16.12. Recorduri în moartea clinică

i Mary Padilla a stat în comă profundă un an şi jumătate şi toţi medicii credeau că nu va supravieţui. Într-o zi, însă, miracol! Femeia şi-a revenit brusc, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat!

„Toate visele mele s-au împlinit", spune acum Mary, care, la scurt timp după ce şi-a revenit la viaţă, s-a căsătorit cu Jesse Subia. Toţi cei prezenţi la ceremonia religioasă s-au simţit profund emoţionaţi, ştiind că fuseseră martorii unui adevărat miracol.

Mary, care acum are 35 de ani, este din Fresno, California, şi susţine că însănătoşirea sa se datorează numai familiei, care a susţinut-o şi a sperat tot timpul în săvârşirea unei minuni.

Doctorii îi sfătuiseră pe câţiva dintre membrii familiei să o deconecteze pe Mary de la acea maşinărie care o mai ţinea în viaţă, dar aceştia refuzaseră. „Nu puteam să fac asta", spune John Raiff, tatăl lui Mary. „Fiica mea trăia şi acolo unde există viaţă, există şi speranţă."

Mary suferise un accident de motocicletă, iar soţul său, Henry, murise pe loc. De atunci, trăia prin intermediul

aparatelor medicale.

„Vorbeam cu ea ca şi când ne putea auzi”, spune Gretchen, sora lui Mary. „Cântam şi îi puneam muzică, îi citeam şi îi arătam pozele din Biblie. Apoi ne rugam”. O altă soră, Betty, îi repeta continuu: „Mary, tu eşti «Frumoasa adormită» pentru noi şi, într-o zi, te vei trezi”. Asta s-a întâmplat după 18 luni, de ziua mamei sale. Membrii familiei erau adunaţi în jurul ei, ca de obicei, şi îi spuneau că este ziua mamei. Mary zăcea ca şi până atunci, cu ochii aţintiţi spre tavan. Mama sa, pe care o cheamă tot Betty, s-a apropiat de pat şi a privit-o cu dragoste. „Deodată, Mary a şoptit: «La mulţi ani, mamă!»", îşi aminteşte Gretchen. „Nu ne venea să credem. Ne-am întors cu toţii şi ne-am uitat unii la alţii, uimiţi. Apoi am început să plângem şi să strigăm: «Mary a vorbit! Mary a vorbit!» Asta este un adevărat miracol!” Peck Lau, doctorul care a avut-o sub observaţie pe Mary Padilla, a mărturisit el însuşi: „Este o minune! Cum altfel vă puteţi explica asta? Aproape întregul ei creier era atrofiat şi nici nu mai funcţiona. De aceea, am spus familiei că şansele de supravieţuire sunt nule. Dar, ei nici nu voiau să audă. Le-am spus chiar că o pot deconecta pe Mary de la acea maşinărie care o mai ţinea în viaţă, însă dragostea şi speranţele lor au dus la înfăptuirea miracolului la care am asistat şi eu.”

„La început, nu puteam să fac nici cele mai simple lucruri. Nu puteam să mănânc singură şi să mă spăl pe dinţi”, spune Mary. „Acum, însă, mi-am recăpătat toate puterile, cu o singură excepţie: va trebui să folosesc în continuare scaunul cu rotile.”

După o perioadă de doliu pentru soţul său, Henry, pe care Mary l-a iubit foarte mult, „Frumoasa adormită” l-a cunoscut pe Jesse Subia. Şi cum se pare că a fost vorba de dragoste la prima vedere de ambele părţi, cei doi s-au căsătorit la Calvary Worship Center, din Fresno. Soţul său suferă de aceeaşi paralizie a picioarelor ca şi ea, însă Mary

speră în continuare într-un nou miracol. „Doctorii spun că fizic nu este posibil”, povesteşte Mary. „Dar, într-o zi, când Dumnezeu va dori, voi putea merge din nou. Ştiu asta sigur!”

i Clujeanul Vicenţiu Ştefan începe, în ’97, să se plângă de dureri stomacale. După o criză cu spasme, e internat la o clinică de chirurgie din Cluj, cu diagnosticul de hemoragie gastrică. La tomograf i se descoperă o hemoragie masivă sub meninge.

Nu se mai poate ridica din pat şi nu mai urinează normal. Din cauza unei fiole infectate folosite la drenaj, face septicemie. Şase săptămâni se zbate între viaţă şi moarte. Soţia lui, Elena, apelează la medicul specialist Sorin Vidican care îl transferă la Neurochirurgie. La radiografia vaselor de sânge ale creierului e depistat un anevrism, o dilatare a pereţilor unui vas de sânge, ceea ce duce la subţierea şi ruperea acestuia. Doctorul Vidican îi face trimitere la Spitalul de Urgenţă din Bucureşti.

La prima operaţie, în decembrie ’97, chirurgii bucureşteni găsesc o boală secundară foarte gravă: hidrocefalie internă, adică acumulare excesivă de lichid cefalorahidian sub meninge. Mai mult decât atât, creierul lui Vicenţiu se stafideşte, deoarece nu mai este irigat cu sânge. La a doua operaţie, chirurgii îi montează un tub de plastic, care merge de la creier până la vezica urinară, cu o valvă care se deschide şi eliberează surplusul de lichid cefalorahidian. La cea de-a treia operaţie, anevrismul este înlăturat. Vicenţiu e externat, la sfârşitul lui ’97, fiind declarat „vindecat chirurgical”. Întors la Cluj, bărbatul a reintrat în comă. În pofida tuturor intervenţiilor, nu mai există nicio şansă. Pe 26 februarie 1998, Vicenţiu Ştefănuţ e trimis acasă.

De atunci, timp de doi ani, soţia l-a îngrijit cu devotament. „Nu mai mişca decât mâna dreaptă din cot, dar nu intenţionat. Nu avea scaun decât provocat şi erau zile întregi când nu urina. Nu recunoştea pe nimeni. Doar

pe mine”, îşi aminteşte femeia. După o vreme, de caz au aflat doi tineri, care s-au oferit să facă gratuit tratamente naturiste pentru a-l vindeca pe Vicenţiu. La început, Elena a fost reticentă. În cele din urmă, a hotărât să accepte. Au început la l martie 2000, cu diverse ceaiuri. Pe 13 martie, lui Vicenţiu i se reglase defecaţia. Pasul următor a fost folosirea căştilor de lut. Bolnavul stă câte trei ore cu o cască de lut pe cap. Pentru ca tratamentul cu lut să aibă efect, trebuie completat cu un regim alimentar strict. „Acum mă întreabă ce îi dau să mănânce; într-o zi, şi-a ridicat mâna şi m-a ţinut de gât. Conştientizează multe lucruri. Creierul parcă a prins viaţă, deja e altfel. Poţi să vorbeşti cu el. Nu mai e legumă”, spune Elena.

i Ami a împlinit, în anul 1995, în vară, trei ani. O mutriţă dulce, deşi deloc poznaşă, ba chiar tristă, cu ochişorii ca două mărgele mici, negre, un năsuc minuscul, cârn şi colţurile gurii imperceptibil lăsate. În orăşelul în care trăieşte, mai toţi o cunosc drept „o fiinţă ciudată, cu puteri miraculoase, incredibile…” Puţini sunt, însă, cei care ştiu cu adevărat ce se ascunde în spatele acestor „minuni”, dincolo de acest comportament aberant. O boală, pe cât de rară, pe atât de cumplită.

Gillingham este un mic orăşel situat în nordul comitatului Kent. Oameni obişnuiţi, ducând o viaţă tihnită, monotonă, stătută, fără scandaluri, omoruri, violuri sau alte nebunii. Din când în când, câte o mică escrocherie sau vreun furtişag mai animă spiritele casnice, flegmatice, tipic englezeşti. Şi totuşi, în această atmosferă cu adevărat patriarhală, trăieşte o fetiţă pe nume Ami Greenstead, o puştoaică ce până la trei ani şi jumătate cât are în prezent a reuşit, prin ceea ce i se întâmplă, să devină celebră nu numai în Gillingham şi în regatul britanic, ci chiar şi în întreaga lume. Cum? S-o ascultăm mai bine pe mama sa, Miriam, în vârstă de 34 de ani, profesoară la şcoala generală din localitate: „Prima oară când s-a întâmplat minunea, ţin minte că era chiar în seara de Crăciun. Ami

avea pe atunci doi ani şi jumătate.

Afară se întunecase, toată după-amiaza împodobisem împreună bradul şi acum aşteptam să vină Moşul şi să ne aducă darurile. Bărbatu-meu era şi el acasă, vorbise deja cu un vecin care să vină la noi deghizat în Moş Crăciun. Când a intrat Thomas (vecinul – n. red.) pe uşă, atât eu, cât şi bărbatu-meu am început să strigăm, să chiuim şi să ne bucurăm. Eu o ţineam strâns pe Ami de mână, când, brusc, am simţit cum îmi alunecă printre degete şi se prăvăleşte greoi la podea, precum un sac de cartofi. În primul moment, ne-am gândit că, de frică sau de emoţie, pur şi simplu, mititica leşinase. Ne-am grăbit s-o ridicăm şi s-o întindem pe canapea. Ami era inertă, mi s-a părut că nici nu mai răsufla. Prima noastră reacţie – atât a mea cât şi a lui Peter, bărbatu-meu – vă recunosc că fost aceea de a face respiraţie gură la gură. Bine, acum ştim că aşa ceva ar ucide-o… ” (…)

„Atunci, îmi amintesc că, pur şi simplu, înnebunisem de groază. Nu mai respira, iar când Peter, după ce i-a ascultat inima, s-a întors către mine şi mi-a spus că încetase să mai bată, în prima secundă, mi-a venit să turbez. Sufletul meu, singurul meu copil. Doamne, m-am rugat, nu mă lăsa! O ţineam în braţe, o zgâlţâiam şi-i vorbeam întruna.

— Doamne, nu se poate, te rog, nu-mi face una ca asta. Te implor! E lumina ochilor mei, viaţa mea, te rog din suflet, nu mă pedepsi în asemenea fel, las-o să trăiască şi-ţi voi fi recunoscătoare până la sfârşitul vieţii, te implor!

Nu mai ţin minte ce altceva am mai bălmăjit printre lacrimi amare şi sughiţuri de plâns. Peter se învârtea şi el bezmetic, năuc, pe lângă mine, muşcându-şi pumnii cu ochii-n tavan. Între timp, Thomas, vecinul nostru, dăduse fuga după un doctor. La un moment dat, ca prin minune, miracolul s-a produs. Ami şi-a revenit, încet-încet, la viaţă. A început să respire, inima a pornit din nou să-i bată, a deschis larg ochişorii înspre noi, privindu-ne mirată. Parcă

te întreba: «Ce s-a întâmplat?»

Când au apărut în goană doctorii, Ami era deja pe picioare. Până aici, hai să zicem, nimic extraordinar – un leşin, o lipotimie, ceva trecător… În momentul în care, însă, micuţa a început să le povestească tuturor cu lux de amănunte ce se petrecuse în cameră în timp ce ea fusese «moartă», atunci, cu toţi am rămas cu gura căscată. Prin ceea ce spunea, Ami dovedea că, în tot acel răstimp, ea fusese pe deplin conştientă de ceea ce se petrecuse în jurul său."

„Nu e nici o minciună, totul este absolut adevărat, cu martori, afirmă Miriam", după care continuă: „Ne-a spus tuturor că ea se afla sus, lângă tavan şi vedea totul în cameră, inclusiv pe ea, moartă, prăbuşită pe canapea. Privea de acolo de sus şi vedea tot ceea ce i se face, cum am încercat s-o readucem la viaţă, cum îi dădeam palme, cum o luam în braţe şi-o zgâlţâiam. În momentul în care a mai început să şi repete cuvânt cu cuvânt – gândiţi-vă, totuşi, era doar un copil de nici trei anişori – tot ce spusesem eu în acel răstimp, atunci m-au lăsat genunchii… " (…)

Inspectorul de poliţie Peter Greenstead, 48 ani, tatăl lui Ami, declară: „Imediat după toate acestea, medicii au concluzionat, fără drept de apel, că fata mea trecuse printr-o moarte clinică. Doamne, cât ne-am putut bucura după aceea că, deşi incredibil, totuşi, ea îşi revenise. Era din nou vie, drăgălaşă şi scumpă aşa cum o ştiam dintotdeauna. Dar, vai, nici nu bănuiam că, la mai puţin de o lună după această «întâmplare», fetiţa mea va face o nouă criză. O nouă moarte clinică. Apoi, după alte trei săptămâni, încă una, şi încă una, şi-ncă una, în total DOUĂSPREZECE, până acum!

Ce-i foarte ciudat este că, de fiecare dată, totul se derulează după acelaşi scenariu. Cel mai uşor şoc, cea mai mică durere – chiar ţin minte că o dată a murit doar fiindcă-i pusesem o jucărie pe cap. Toate acestea fac ca

inima să i se oprească în loc, să nu mai respire, iar pielea să i se răcească treptat. De obicei după 2-3 minute, îşi revine la viaţă şi atunci POVESTEŞTE CU LUX

DE AMĂNUNTE TOT CEEA CE S-A PETRECUT ÎN CAMERĂ, ÎN TIMP CE EA ERA MOARTĂ!!”

După cum afirmă doctorul Colin Ferry, neurolog la London’s Guys Hospital, micuţa Ami Greenstead suferă de o boală extrem de rară numită: „Reflex Anoxic Seizures” (în traducere liberă, aceasta ar însemna: atacuri reflexe de apoplexie prin lipsă de oxigen – n. red.). Această boală este responsabilă de multiplele ei morţi clinice, în cadrul cărora a avut numeroase experienţe extracorporale.

Maladia de care suferă se pare că este cauzată de o hipersensibilitate exagerată, astfel încât cel mai neînsemnat şoc, respectiv cea mai mică durere, îi pot provoca colapsul sau moartea clinică.

Până acum, toate crizele fetiţei au durat maximum 2-3 minute. Grav ar fi să dureze peste 4. În acest caz, ea s-ar alege cu o vătămare a creierului pentru totdeauna.

Totuşi, conchide doctorul Ferry, foarte puţini copii mor din pricina acestei boli, iar atacurile respective încetează să se mai producă după împlinirea vârstei de cinci ani.

Numai că Miriam nu este deloc liniştită. Ca orice mamă, ea tremură la gândul că, la un moment dat, s-ar putea întâmpla ceva rău cu fetiţa ei. A slăbit mult, este palidă, încercănată şi parcă şi umerii obrajilor i s-au uscat. Încearcă să zâmbească în faţa aparatelor de filmat, însă, nu poate.

Nu spune decât atât: „Mi-e groaznic de frică şi trăiesc de pe-o zi pe alta cu spaima în suflet, ca nu cumva, într-o bună zi, Ami să nu se mai întoarcă. Şi, de fiecare dată, îmi vine să mor şi numai la gândul acesta… ”

i Horst Braun (69 ani), directorul unei companii de computere din München (Germania), a suferit de moarte clinică de 47 de ori, în ultimii 30 de ani. Medicii cred că

supravieţuirea lui este un miracol, dar că Braun ar mai putea trăi încă mulţi ani.

Prima oară când Horst Braun a fost declarat mort clinic, a fost în anul 1965, când bărbatul a făcut un infarct, în timp ce dormea. Fiind transportat imediat la spital, Braun a scăpat cu viaţă. „De atunci, pentru mine a devenit un prost obicei să sufăr de moarte clinică!", a declarat omul de afaceri german. „La un moment dat, medicii chiar se plictisiseră să mă tot readucă la viaţă! De aceea, am cheltuit 600 000 de dolari pentru a-mi cumpăra aparatură de reanimare, în caz de infarct, datorită căreia nevastă-mea m-a mai salvat şi ea, de vreo 10 ori! Doctorii mi-au spus că voi trăi mult şi bine, căci Dumnezeu mi-a dat 100 de vieţi, dar sper că asta nu înseamnă că voi mai suferi o moarte clinică, de peste 50 de ori!” a declarat Braun.

i Un caz mai puţin obişnuit se petrece într-o familie de lângă Târgu Mureş: de patru generaţii, femeile – la naştere – sunt diagnosticate de medici ca suferind de moarte clinică. Conform declaraţiilor lor, ceea ce le-a readus la viaţă a fost gândul la copilul pe care tocmai îl născuseră. Spre deosebire de cazurile „clasice”, la capătul tunelului nu se afla o lumină puternică, ci imaginea copilului pe care de fapt nici nu apucaseră să-l vadă înainte de a cădea într-o comă profundă. În toate cele patru cazuri, femeile au auzit vocea mamei lor care spunea: „Nu veni încă la mine. Te aşteaptă copilul tău pe care nu trebuie să-l laşi singur”. Trebuie făcută precizarea că cele patru femei au fost copii unici, iar ele, la rândul lor, au adus pe lume un singur copil, urmarea morţii clinice fiind interdicţia de a mai rămâne însărcinate.

Poate şi de aceea legătura dintre mame şi fiice a fost extrem de puternică. Anul acesta, i s-a pus capăt acestei neobişnuite moşteniri genetice pe linie maternă a doamnei D. G. (în vârstă de 26 de ani), care a dat naştere unui băiat. Pentru că şi ea, la naştere, a trecut prin experienţa morţii aparente, medicii i-au interzis să mai facă alţi copii. Iată ce

ne declară ea, referitor la experienţa prin care a trecut: „Am avut o naştere foarte grea. Copilul era foarte mare (4 600 kg), iar eu, după două zile de chinuri, eram foarte slăbită. În clipa în care s-a născut, mi-am pierdut cunoştinţa. După o vreme, am început să aud ce se vorbea în jurul meu. Spre marea mea surprindere, vedeam, de undeva de sus, tot ce se întâmplă cu corpul meu. Vedeam medicii disperaţi că nu aveau sânge pentru perfuzie şi profesorul care spunea: «Dacă nu vine sângele în 10 minute, fata asta moare şi-i păcat de ea». La capătul acelor 10 minute, s-a întunecat totul şi am început să alunec printr-un fel de tunel. La capătul lui, eram convinsă că mă aşteaptă mama mea, care murise cu doi ani înainte. Am iubit-o foarte mult. Pe măsură ce înaintam, auzeam, într-adevăr, vocea ei care-mi spunea: „Nu veni încă la mine, ai un băieţel pe care nu trebuie să-l laşi singur”. Aşa am aflat că născusem un băiat, şi, imediat, am început să-l văd pe el, la capătul tunelului, spunându-mi: «Mamă, întoarce-te înapoi». Imediat, am avut o senzaţie de durere foarte puternică şi m-am trezit din starea de inconştienţă. De-abia din acel moment am început să simt durere şi toate acele pentru transfuzie care îmi perforau pielea.”

Se pare că, în această stranie familie, micuţul Mihai este cel care a pus capăt acestei serii de experienţe ciudate.

16.13. Moartea clinică cu implicaţii judiciare

i Coşmarul victimei unui accident rutier. Un ţăran călcat de o maşină în Iran a trăit o noapte de coşmar: el a fost dus la cimitir de şoferul vehiculului, care l-a crezut mort. Colac peste pupăză, victima inocentă a fost luată drept un… cadavru viu de către paznicul cimitirului, căruia îi solicitase sprijinul. Said, un bărbat de 40 de ani, fusese grav accidentat de un automobil pe una din străzile oraşului Arak, aflat la sud-vest faţă de Teheran (capitala

Iranului), relevă cotidianul *Kayhan.* Şoferul a pus imediat victima pe bancheta din spatele vehiculului său pentru a o transporta la spital, dar, pe drum, şi-a dat seama că Said, rău lovit la cap, nu mai mişcă deloc. Crezându-l mort, l-a abandonat la cimitirul „eroilor" din localitate. Dar, Said, care era numai leşinat, şi-a revenit rapid, la auzul lătrăturilor amenințătoare ale maidanezilor din cimitir. Ridicându-se de jos cu mare greutate, Said s-a întâlnit cu paznicul cimitirului, căruia i-a cerut ajutor. Crezând că are de-a face cu o persoană venită de pe cealaltă lume, paznicul a luat-o imediat la sănătoasa, cu o expresie de groază întipărită pe figură…

i Tratat mai rău decât un lepros. Jacques Dumas, un şofer de taxi haitian, în vârstă de 43 de ani, a petrecut două nopţi îngrozitoare într-o cutie metalică, la morgă, până când lucrătorii, şocaţi, i-au auzit strigătele de ajutor şi l-au eliberat. Dar coşmarul abia începea pentru Jacques. De când i s-a dat drumul din spital, este evitat de aproape toată lumea din Port-au-Prince, Haiti, pentru că toţi îl credeau decedat. Or, un mort umblând printre ei nu poate fi decât un zombi.

„Nevasta mea este atât de sigură că sunt un zombi, încât i-a mutat pe cei trei copii ai noştri la mama ei, mărturiseşte tristul supravieţuitor al unei violente lovituri la cap. Chiar şi familia mea e înfricoşată de mine. Mama nici nu m-a primit în casă. Stătea în uşă ţinând un crucifix în mâini şi strigând la mine că fiul ei a murit şi să las trupul lui în pace. Plângeam de fiecare dată când mă gândeam la asta. Situaţia îmi scăpase de sub control. Şeful meu nu m-a primit la muncă pentru că şi el credea ca sunt un zombi. Când m-a văzut, o vecină a leşinat."

Majoritatea haitienilor sunt adepţii Santeriei, religia care include sacrificii de animale şi care susţine că există vrăji pentru a învia morţii. Această credinţă sălbatică l-a exclus pe Jacques din societate. Acum, el chiar îşi doreşte să fi murit în accident.

„Ar trebui să mă bucur că mai sunt în viaţă, dar toată lumea mă tratează de parcă aş fi un diavol, mărturiseşte el, oftând. Nu mai am soţie sau familie, nu mai am slujbă, nu mai am bani, dar am o grămadă de datorii la spital. Dacă asta e viaţa, atunci prefer moartea. Ceea ce m-a supărat cel mai tare e că soţia mea nu mi-a dat nicio şansă să demonstrez că sunt în viaţă. Mi-e atât de dor de ea şi de copii."

Clarissa Dumas spune că Jacques e un demon venit din iad, iar ea nu se lasă prostită de vorbele lui dulci. În vârstă de 38 de ani, credincioasă până la fanatism, ei îi este teamă că bărbatul său zombi vrea să fure sufletele celor trei copii.

„Soţul meu a murit într-un accident de maşină; i-am văzut trupul întins pe masă, declară ea. Cineva trebuie să-l fi vrăjit. Era un om atât de bun şi de drag încât nu-mi pot imagina pe cineva să-i ia locul. Mă rog în flecare zi pentru sufletul lui. Nu contează că mă imploră, nu-l mai pot primi în casa noastră. Nimeni nu se poate întoarce din morţi, fără să fie transformat în zombi."

La spitalul de urgenţă, doctorul Guy Le Blanc l-a declarat mort. Când corpul lovit a fost adus la el după accident dr. Le Blanc a semnat certificatul de deces şi a ordonat ca trupul să fie transportat la morga spitalului. „Foarte rar se întâmplă ca cineva să poată supravieţui unui asemenea accident", spune doctorul. Bine că n-am ordonat să se facă autopsia. O pot asigura pe doamna Dumas că soţul ei este în viaţă, nu este un zombi, ci un om foarte norocos. A fost o moarte aparentă, un caz destul de banal; atât şi nimic mai mult."

i O răzbunare dreaptă, care a uimit lumea. În oraşul Katowice, din Polonia, familia Polorsky ducea o viaţă de lux. Doamna se gândea numai la distracţii, afişându-şi trupul mai mult dezgolit şi îşi înşela soţul, ori de câte ori avea ocazia. El era un prosper om de afaceri, cu conturi bunicele în băncile elveţiene. Într-o seară, când dl Polorsky

a venit acasă obosit, soţia lui l-a otrăvit, dându-i un pahar cu vin, în care pusese o substanţă toxică. Poliţia a stabilit că era vorba de o sinucidere şi, a doua zi, a fost dus la morgă. Femeia a aranjat să nu i se facă autopsie şi l-a înmormântat după datinile creştineşti.

După două zile în care a stat zidit în cavou, lui Polorsky i-au revenit funcţiile vitale. Trezindu-se la viaţă, fără a se pierde cu firea şi cu eforturi supraomeneşti, a reuşit să spargă peretele proaspăt zidit şi să iasă afară, unde l-a întâlnit pe câinele său Dubi, care stătea de veghe la mormânt. Ajuns acasă la miezul nopţii, prin ploaie, zăreşte pe geam cum soţia lui făcea amor cu fratele său, care era medic ginecolog. După câteva momente de ezitare, a vrut să-i împuşte cu arma de vânătoare, dar a ajuns la concluzia că este prea uşor pentru ei, preferând să îi chinuie din umbră.

Dna Polorsky tocmai vânduse casa, cu gând să plece din Katowice. Dar, medicul, fratele „mortului”, urmărea, la rândul lui, să o ucidă şi să pună el mâna pe avere. Ieşind din casă, a dat ochii cu „mortul” şi, de spaimă, s-a prăvălit pe scări, fracturându-şi baza craniului şi murind în câteva secunde. Polorsky, „mortul”, s-a arătat şi soţiei sale, care a leşinat. El a înghesuit-o în coşciug lângă fratele său, a bătut capacul în cuie şi, a doua zi, i-a îngropat pe amândoi. Nimeni n-a ştiut că în coşciug era şi dna Polorsky. După ce faptele au fost consumate, Polorsky şi-a luat câinele credincios şi a plecat în lume. La o zi după înmormântare, o îngrijitoare din cimitir a auzit gemete în cavoul familiei Polorsky. Aşa a fost găsită criminala, dar nu mai era în toate minţile. Polorsky n-a fost descoperit de poliţie, iar draga lui soţie s-a sinucis până la urmă.

i Moarta este adusă la viaţă de un necrofil. În Washington, s-a petrecut un caz ieşit din comun. Patricia Miller, 42 ani, moartă în condiţii misterioase, a fost adusă la viaţă de un periculos necrofil şi profanator de morminte, căutat de poliţie de aproape un an.

Totul a început într-o vineri după-amiază, când Patricia Miller a ajuns acasă extrem de epuizată, după o săptămână de lucru neobişnuit de încărcată.

S-a întins în pat şi „a adormit aproape instantaneu”, aşa cum a relatat revistei *Parapsychological Magazine* Michael Miller, soţul său. „Patricia nu s-a trezit nici a doua zi şi nici în a treia”. Ba, mai mult, în a patra zi, Michael a fost nevoit să cheme medicii, deoarece i se părea că nevastă-sa intrase în comă.

Patricia Miller a fost transportată la cel mai apropiat spital, cu o ambulanţă. În ciuda eforturilor depuse, femeia nu a mai putut fi salvată, decedând în a cincea zi, după toate probabilităţile, în urma unei comoţii cerebrale. Michael Miller nu a acceptat ca soţiei sale să i se facă autopsia, având parcă „o presimţire că nu murise”. Stătuse alături de moartă o zi şi o noapte şi tot nădăjduia că se va întâmpla un miracol şi că soţia sa va reîncepe să respire.

A fost greu de convins să accepte evidenţa, iar de pregătirile pentru înmormântare s-au ocupat părinţii şi fratele decedatei. Patricia Miller a fost înmormântată în cimitirul catolic Reînvierea, în cavoul familiei. După ce cripta a fost zidită, soţul, Michael, nu s-a mai putut stăpâni şi a încercat să-şi „elibereze” soţia moartă. A fost, însă, imobilizat la timp şi urcat într-o maşină care l-a transportat la o clinică de psihiatrie.

Trei zile mai târziu, imediat după lăsarea serii, paznicul cimitirului a auzit ţipetele unui bărbat. În dreptul unui cavou a zărit o umbră, apoi, un individ a trecut în fugă pe lângă el şi s-a pierdut pe aleile cimitirului. Paznicul a constatat că unul dintre cavouri fusese din nou spart, lucru destul de frecvent în ultimele luni. Luminând interiorul cu o lanternă, paznicul a constatat că, în interior, se afla, totuşi, cineva: o femeie înveşmântată în negru…

Un echipaj de poliţie sosit rapid la faţa locului a constatat că femeia nu era alta decât Patricia Miller, înmormântată cu trei zile în urmă! „Moarta” a declarat

atunci că îşi revenise dintr-un somn foarte lung, datorită unei dureri insuportabile în regiunea vaginului. Deschizând ochii, îşi dăduse seama că era posedată, la lumina lanternei, de un bărbat slab şi înalt şi că se afla întinsă într-un sicriu. „Am ţipat după ajutor, iar violatorul a strigat, la rândul lui, după ajutor şi a luat-o la fugă” – a declarat Patricia Miller.

Din nefericire, femeia, care suferise – conform declaraţiei medicilor – „un fenomen de moarte aparentă”, nu a mai putut lua legătura cu soţul ei. Michael Miller se sinucisese cu o zi în urmă, tăindu-şi venele în urma unui acces de depresie profundă.

După ce a fost prins de poliţie, Alfred Willis (35 ani) – necrofilul salvator – a fost amendat doar pentru „tulburarea liniştii publice”. Pentru că a „salvat-o” de la moarte pe Patricia Miller, lui Willis i s-au trecut cu vederea profanarea şi „necinstirea” altor aproape douăzeci de cadavre, din mai multe cimitire ale oraşului, în decurs de aproape un an.

i Autopsierul violator. La începutul anului 1992, presa din România publica o ştire de senzaţie: într-un oraş din nordul ţării, o fată de optsprezece ani, declarată de către medici moartă, este depusă la morga spitalului. Evident goală, aşa cum se procedează la respectivele instituţii, ea atrage sexual pe autopsierul de serviciu, Dan M., care, în urma unor păhărele de tărie, se apucă de treabă. În timpul violului, femeia – declarată clinic moartă – revine la viaţă. Tânărul violator leşină, văzând-o pe Zamfira X sculându-se mirată de pe patul de piatră, şi de sub el. Aşa este găsit de personalul spitalului. Este arestat, dar părinţii fetei susţin să fie pus în libertate, pentru că, fără gestul lui nesăbuit şi barbar, fata lor ar fi fost pierdută pentru totdeauna.

i O egipteancă a înviat pentru... a se mărita. O ţărancă de 19 ani din satul egiptean Fayoum, situat la 100 km de Cairo, a avut nefericirea să fie violată de un consătean, chiar în casa părintească. Necazul a fost şi mai

mare când fraţii fetei – al cărei nume nu a fost dezvăluit – au constatat că ea rămăsese însărcinată.

Potrivit ziarului *Al-Ahram al-Massai,* fraţii ofensaţi au ajuns la ciudata concluzie că, pentru a salva onoarea familială, singura cale este ca „vinovata” fără vină să dispară cu totul. Luându-şi în ajutor câţiva verişori, ei au silit-o pe tânără să-i însoţească la cimitirul Abu Gandir, unde unul dintre ei, pesemne cel mai viteaz, a strangulat-o, în vreme ce ceilalţi căutau un cavou mai liber. Poate că sentimentele frăţeşti au acţionat cumva în subconştient sau poate din alte motive; cert este că tânărul n-a reuşit să-şi gâtuie sora chiar de tot, astfel că ea era doar leşinată când a fost coborâtă în mormânt.

„Când m-am trezit, era întuneric beznă şi mi-am dat seama că m-au aruncat într-un mormânt când am atins nişte oseminte umane”, povestea fata mai târziu. Din fericire, cavoul nu era din piatră, ci doar din pământ, şi, după destule eforturi, tânăra „înviată” a reuşit să iasă la suprafaţă. Între timp, se făcuse ziuă şi o femeie aflată prin cimitir a ajutat-o să meargă la poliţie, unde, de fapt, s-ar fi cuvenit să înceapă întreaga poveste.

Ce-i drept, finalul a fost unul fericit: poliţiştii i-au înhăţat pe fraţii şi pe verişorii victimei, dar şi pe violator, care, când a aflat cele întâmplate, i-a cerut pe loc mâna şi a fost acceptat. Căsătoria a avut loc imediat, chiar în localul secţiei de poliţie, de unde – precizează ziarul citat – fericita pereche a ieşit ţinându-se de mână. Soarta celorlalţi membri ai familiei nu a fost precizată.

i Un mort alerga în pielea goală pe stradă... Un caz cu adevărat ieşit din comun a fost înregistrat în oraşul australian Melbourne, în urmă cu câteva luni. Un echipaj format din doi poliţişti a observat un individ care alerga în mijlocul zilei, gol puşcă, pe una din străzile principale ale oraşului. Cu promptitudinea care-i caracterizează pe oamenii legii (din Australia), cei doi membri ai echipajului s-au lansat într-o urmărire ca în filme. Individul care

alerga în pielea goală a fost prins, în cele din urmă, apoi imobilizat cu ajutorul mai multor cetăţeni. La secţia de poliţie, bărbatul a spus că se numeşte Peter Archer, are 47 de ani şi e de profesie agent imobiliar. Când ofiţerul de serviciu a verificat datele de identitate în calculatorul central de la Evidenţa Populaţiei, a avut un şoc. Deşi Peter Archer era – oficial – mort de două zile, fotografia apărută pe ecranul monitorului îl înfăţişa – fără niciun dubiu – pe individul care tocmai fusese adus la secţia de poliţie, gol puşcă…

Crezând că este vorba de o farsă, poliţiştii l-au supus pe arestat unui interogatoriu foarte dur. Acesta a dat detalii personale amănunţite despre adresa, locul de muncă, studiile pe care le avea, date despre familia sa, toate corespunzând întocmai cu fişa înregistrată în calculator. Peste o jumătate de oră, oamenii legii au luat legătura cu Linda Archer, 43 ani, soţia celui decedat. Femeia, printre suspine, a confirmat faptul că soţul ei murise din cauza unui stop cardiac, cu două zile în urmă. Corpul neînsufleţit zăcea la morga unui spital de la marginea oraşului şi urma să fie ridicat pentru înhumare în cursul acelei după-amiezi. Linda a fost invitată la secţia de poliţie pentru o eventuală recunoaştere.

Când Linda Archer l-a văzut pe bărbatul din arest, care-şi ascundea goliciunea cu un prosop, a apucat să spună doar: „Doamne, Peter…", după care a leşinat. Când şi-a revenit, femeia a recunoscut că bărbatul acela „este leit Peter, soţul meu, de care m-am despărţit pentru totdeauna în urmă cu două zile…" La rândul lui, bărbatul a recunoscut că cea care leşinase era Linda, soţia lui, şi a povestit că, în urmă cu circa o oră, se trezise într-un fel de frigider imens, întins pe un grătar extrem de incomod. Era întuneric în jur şi foarte frig, aşa că a început să bată cu picioarele în ceea ce părea a fi un perete metalic. A zărit, într-un târziu, o geană de lumină, apoi lumina puternică aproape că l-a orbit. S-a ridicat în capul oaselor, moment în

care a auzit strigătul de groază al unei femei. După ce a dat la o parte folia de plastic care îl acoperea, a ieşit şi a zărit-o, căzută în nesimţire, pe femeia în halat alb care deschisese uşa „frigiderului". „Îmi era atât de frig şi eram atât de speriat încât am luat-o la fugă, fără să mă uit în altă parte decât în faţă… " – şi-a încheiat relatarea Peter Archer.

Verificările întreprinse la morga spitalului unde fusese depus Peter Archer au dus la concluzia că trupul neînsufleţit al acestuia dispăruse fără urmă. Infirmiera care eliberase „cadavrul" suferise un atac cerebral în urma sperieturii şi se zbătea – în stare de comă – între viaţă şi moarte. Peter Archer, declarat mort în urmă cu două zile, a fost eliberat din arestul poliţiei, dar a primit, totuşi, o amendă pentru „atentat la bunele moravuri", deoarece alergase în pielea goală pe stradă… Poliţiştii refuză să creadă în varianta „revenirii la viaţă" a lui Peter Archer, aşa că îl supraveghează discret, de la distanţă, şi aşteaptă ca infirmiera să-şi revină pentru a putea da o declaraţie. Informaţii de ultimă oră arată, însă, că infirmiera şi-a revenit din starea de comă, dar va rămâne paralizată pentru tot restul vieţii, aflându-se în imposibilitatea de a mai vorbi sau de a mai scrie vreodată…

i întors din moarte, un student ajută poliţia să elucideze violul cu decesul unei fetiţe de cinci ani. În anul 1992, Adrian Firu era student în ultimul an la Facultatea de Medicină. După cum a avut amabilitatea să ne spună, „cunoscând omul până în cele mai intime fibre ale trupului şi creierului său, n-a crezut niciodată în existenţa sufletului sau a «capacităţilor misterioase»". Cu toate acestea, el însuşi a avut prilejul să se convingă de realitatea „lumilor paralele", mai ales datorită faptului că a jucat un rol important în elucidarea unui mister.

„Pe 25 martie 1992, am avut experienţa morţii", îşi începe relatarea dl. Firu. „Mă întorceam de la o petrecere pe care o dăduse una dintre colegele mele de grupă şi

eram, de ce să n-o recunosc, puţin cam ameţit de băutură. Am zis să mai tai drumul şi m-am avântat pe o străduţă pustie şi întunecoasă din cartierul Rahova. Ca din senin, dintr-un gang, au apărut trei indivizi care s-au repezit asupra mea. Am încercat să mă apăr cât am putut, dar ei au scos cuţitele şi, în scurt timp, m-am prăbuşit la pământ, plin de sânge şi fără cunoştinţă. Dimineaţa, am fost găsit între nişte lăzi de gunoi; agresorii mei mă târâseră, probabil, până acolo. Am fost dus la spital, teoretic în comă; am aflat, apoi, şi că, după cum mi s-a spus, «murisem pe drum»".

„…Bineînţeles că, în loc să ajung la reanimare sau în vreun salon, am fost dus la morgă. Acolo mi-am revenit, vă daţi seama, ai mei, care veniseră să ia acasă «trupul neînsufleţit al fiului lor», au rămas muţi de uimire. Mi se întocmise chiar şi certificatul de deces.” (…)

„Nu am vrut să spun multă vreme ce mi se întâmplase de fapt. Eu trăisem o experienţă cel puţin ciudată, pe care nu ştiam cum s-o înţeleg… Stăteam zile întregi închis în casă, refuzând să vorbesc, doar duminica mai ieşeam, dar asta doar ca să mă duc la biserică, eu care nu fusesem niciodată un credincios. Disperaţi, ai mei au reuşit în cele din urmă să mă convingă să merg la un medic psihiatru, domnul doctor Radu F. Pe atunci, nu ştiam că şi dânsul era interesat în parapsihologie… Încet-încet, m-a făcut să-i povestesc totul, tot ce se întâmplase în acea zi de 25 martie. Căzusem pe asfalt, iar tipii ăia tăbărâseră pe mine… Apoi, în mintea mea s-a făcut întuneric, dar eu nu am încetat nicio clipă să simt. Era ca un fel de autoapărare, leşinasem ca să mă apăr de durere. Încă din copilărie, am fost întotdeauna conştient de ce se întâmpla în jurul meu, asta chiar şi atunci când dormeam. La 10 ani, când am fost operat de apendicită, deşi eram sub anestezie totală, puteam să reproduc cu exactitate tot ce se făcea şi se spunea în sala de operaţie… ”

„Am stat aşa, acolo, pe asfalt, mult timp… Era ca şi

cum leşinul meu ţinea numai de fiziologie, nu-l puteam controla, chiar dacă mintea mi-era perfect trează. Am ştiut când m-au urcat în Salvare şi asta nu pentru că mi-o spuneau simţurile. Pur şi simplu ştiam; îi vedeam pe medici cum se străduiesc să facă ceva ca să mă trezească din leşin, şi cum se agitau văzând că sunt din ce în ce mai aproape de moarte. La un moment dat, nu am mai rezistat, o voinţă parcă mai presus de mine îmi luase posibilitatea să mai hotărăsc. La început, am intrat în panică, nu ştiam ce mă aştepta. Apoi, mi-a trecut prin minte un gând pe care nu-l crezusem niciodată până atunci. Gândul că există un «după». Într-o singură clipă, mi-am retrăit întreaga viaţă, dar… invers! Nimic nu se pierduse, de la cele mai puţin importante întâmplări, până la mirosuri, gusturi, senzaţii… Eram în aer, pluteam, iar în faţa mea se deschidea o gaură neagră în care trebuia să intru. Nu eram singur, în dreapta mea era o fetiţă de vreo cinci anişori, o fetiţă cuminte, dulce foc, îi simţeam şi ei gândurile. Am aflat (de parcă eu trăisem în locul ei) că se născuse într-o casă mare, cu flori multe la ferestre. Că mama ei avea ochii mari şi calzi, şi o aluniţă pe obrazul stâng şi că-i spunea puştoaicei o mulţime de poveşti. Pe tatăl ei nu-l cunoscuse niciodată… Apoi, s-a întâmplat ceva ciudat; un bărbat se apropia de fetiţa care se juca în faţa casei, îi dădea o ciocolată şi o lua cu el… Era un individ solid, mustăcios, brunet, cu o privire cruntă, rea… O lua cu el şi o ducea pe un maidan, unde începea s-o bată, fetiţa plângea, apoi monstrul o culca la pământ şi îşi descheia pantalonii cu mişcări repezi, apoi o viola… Copila plângea, lacrimile i se scurgeau pe obrăjorii învineţiţi de lovituri… În cele din urmă, bestia o strângea de gât… Am remarcat atunci că îi lipseau două degete de la mâna stângă… ” (…) „Eram conştient că eu sunt Adrian, dar ceea ce i se întâmpla fetiţei parcă mi se întâmpla şi mie… Pur şi simplu, vedeam prin ochii ei… Apoi, ca trasă de un vârtej, micuţa s-a scufundat în gaura aceea neagră. În momentul

acela, eu am simţit că mă doare capul, că sunt înfăşurat tot în bandaje şi că cineva mă strigă pe nume. Era ca şi cum trupul meu mă chema înapoi. Atunci… am înviat!”

Dl Radu F., medicul al cărui pacient a fost Adrian Firu, relatează: „La început, băiatul a fost timid, parcă nici el nu credea ce spune. Era, însă, ceva cu el care mă făcea să cred că nu sunt fabulaţii. Mi-a povestit cu exactitate tot ceea ce i se întâmplase în Salvare, iar medicul de gardă mi-a spus, când l-am întrebat, că era inconştient, în mod normal nu avea de unde să ştie ce i se întâmpla… Cu toate acestea, nu l-am crezut. Mai era doar un singur lucru verificabil: fetiţa. O ipoteză hazardată la prima vedere, dar… Am căutat ziarele din 26 şi 27 martie 1992, şi nu mică mi-a fost mirarea când am dat peste relatarea violului bestial căruia îi căzuse victimă micuţa Simona G., în vârstă de cinci ani. Una din pozele ce însoţeau articolul o înfăţişa pe mama copilului îngenuncheată lângă trupul neînsufleţit… Avea nişte ochi mari şi calzi şi o aluniţă pe obrazul stâng… Atunci l-am convins pe Adrian să dea o declaraţie la poliţie, spunând tot ceea ce văzuse în stare de comă, căci mârşavul făptuitor al violului nu fusese încă depistat. Pe baza datelor din acea declaraţie – brunet, cu mustaţă şi două degete lipsă la mâna stângă – s-a reuşit identificarea asasinului violator. Un recidivist care a fost rapid arestat. Vă daţi seama, dacă bestia nu ar fi mărturisit din prima clipă, ar fi fost, totuşi, destul de greu să i se demonstreze cu probe vinovăţia, căci cele «văzute» de un tânăr care a trecut prin moarte clinică nu rezistă în faţa instanţei… ”

i Un mafiot care a „călătorit” în iad îşi sfătuieşte confraţii. Fostul mafiot Gino Albocci, a trăit o experienţă pe care nu o va uita niciodată. A ajuns în iad, dar a revenit pe pământ şi acum încearcă să-i convingă pe colegii lui din Mafie să revină pe calea cea bună. Dar, ce l-a făcut pe fostul mafiot să se pocăiască? A fost împuşcat la periferia oraşului Palermo şi transportat de urgenţă la spital.

Chirurgul care l-a operat a spus că nu poate să-şi explice cum de acesta mai este în viaţă. Asta pentru că, la un moment dat, el a fost mort din punct de vedere clinic, aproape două minute. În acest scurt timp, când respiraţia şi bătăile inimii au încetat, Albocci povesteşte cum a coborât în iad. Parcă a căzut într-un tunel, unde se făcea din ce în ce mai întuneric. Când s-a oprit, a văzut o scenă de neimaginat. Bărbaţi şi femei dezbrăcaţi stăteau înghesuiţi unul lângă altul, iar pe la picioarele lor mişunau şobolani, viermi şi gândaci. Unora le ieşeau viermii din ochi, urechi, nas şi gură. Alţii mergeau pe un drum pe care se aflau creaturi jumătate om, jumătate şarpe, care aveau bice în mâini şi îi loveau pe cei ce treceau prin dreptul lor.

În acest timp, doctorii au reuşit să-i repună inima în funcţiune. Deodată, a simţit cum a fost smuls şi a reintrat în propriul lui corp. Când s-a trezit, se afla în camera de spital. După această experienţă, el îşi petrece mai tot timpul încercând să-i îndepărteze pe tineri de droguri şi crimă. El le spune tuturor: „Alegeţi-l pe Dumnezeu, nu pe Naşul Mafiei”.

16.14. După ce a suferit o moarte clinică, a ajuns o pictoriţă celebră

Durdana Khan (31 ani), din Bombay (India), a ajuns celebră, începând să picteze de la vârsta de doi ani şi jumătate, după ce a suferit o moarte clinică. Tatăl ei, A.G. Khan, un doctor vestit în Bombay, a constatat decesul fetiţei, precum şi revenirea acesteia la viaţă, după 10 minute.

Întâmplarea a avut loc în toamna anului 1968. Durdana suferea de o boală căreia tatăl ei nu îi găsea remediu. Era aproape paralizată şi avea stări febrile acute. Ceilalţi medici care au examinat-o, au tras concluzia că suferă de encefalită.

Într-o zi, aflându-se în camera părinţilor ei, Durdana

a început să dea semne de înrăutăţire a stării. Mama sa şi-a chemat imediat soţul. La câteva minute de la sosirea lui acasă, fetiţa a decedat. „Semnele vitale erau inexistente. În cele 15 minute care au urmat, am constatat decesul, dar şi revenirea ei la viaţă! De când am ajuns la capul fetiţei mele, repetam continuu: «Întoarce-te la noi, fetiţa mea!» Soţia mea apucase să toarne în gura Durdanei câteva picături de nichetamină, un stimulent pentru respiraţie, dar nu avusese niciun efect. La 10 minute după ce şi-a dat sfârşitul, Durdana a revenit la viaţă. Pieptul ei a început să tresalte, apoi i s-a auzit clar respiraţia şi a deschis ochii. Am examinat-o repede. Semnele clinice vitale erau prezente. La o zi după moartea clinică, Durdana a început să povestească ce visase. Aşa cum putea povesti un copil de doi ani şi jumătate. Am rămas uimit, atât eu, cât şi soţia mea, deoarece fetiţa noastră spunea lucruri extraordinare. Ne-a povestit despre un tunel luminos, despre întâlnirea cu bunica ei, care murise înainte ca ea să se nască. A spus că a adus-o la noi doar cuvintele mele: «Întoarce-te înapoi, fetiţa mea!» Dar, eu le rosteam când ea era moartă. Misterul va rămâne nedezlegat pentru mine. Începând de atunci, Durdana a început să schiţeze diverse peisaje. Cu timpul, observându-i talentul, i-am cumpărat cele necesare şi a început să picteze. Nimeni nu a învăţat-o ceva; singură a pictat din minte peisajele pe care spune că le-a văzut în moartea clinică!", a declarat tatăl Durdanei.

La vârsta de şapte ani, Durdana a plecat împreună cu părinţii ei la Karachi, o localitate din India, unde a suferit o intervenţie chirurgicală. Aflată în convalescenţă, a plecat cu tatăl ei să-l viziteze pe unul dintre unchii care locuia în Karachi şi în a cărui casă Durdana nu fusese niciodată. Reacţia fetei la vederea fotografiei bunicii ei (mama tatălui şi a unchiului său) a fost neaşteptată. Deşi nu mai văzuse vreodată vreo poză de-a bunicii, ea a recunoscut-o imediat.

În 1980, părinţii fetei s-au stabilit în Londra (Anglia). Postul de televiziune BBC a invitat-o într-una din

emisiunile despre oameni care s-au întors din moarte. Realizatoarea emisiunii a ajutat-o să organizeze o expoziţie cu picturile personale, pe care a şi filmat-o. A doua zi, tatăl Durdanei a primit un telefon de la Mary Goldsmith, o femeie care avusese o experienţă identică cu cea a Durdanei, şi a recunoscut locul în care fusese, privind la televizor o pictură de-a ei. „Dna Goldsmith şi fiica mea au discutat mult timp. Studiind picturile fetei mele, dna Goldsmith a completat unele detalii, de care Durdana nu-şi amintea. Apoi, impresiile trăite de ea în moartea clinică erau similare: o stare de linişte, de libertate, foarte multă lumină, iar materia dispăruse. Nici ea, nici Durdana nu-şi mai simţeau trupul, parcă erau fără corp, libere şi uşoare; în plus, exista o stare de atotcunoaştere. Experienţa fetei mele a făcut ca ea să devină celebră. A avut numeroase expoziţii şi este pasionată de ceea ce face, pentru că, astfel, îşi regăseşte starea de linişte şi pace trăită în moarte!” a încheiat A.G. Khan.

17. BLESTEMUL

17.1. Ce este un blestem?

Provenit din anglo-saxonul *cursien* care înseamnă „a invoca răul asupra”, un blestem este o conjurare scrisă sau orală care urmăreşte să aducă asupra duşmanului suferinţă şi moarte, să pedepsească nerespectarea unui tabu, sau pentru a-l distruge pe cel care face rău ori pe rudele sale. Ultimul tip, de obicei aruncat de cel sărac asupra celui puternic şi, adesea, ultimul refugiu al celor maltrataţi, presupune existenţa unei morale universale sau a unei balanţe karmice. Crima va fi pedepsită, poate, după mai multe generaţii. De aici, au apărut cazuri ca blestemul familiei Seaforth, în Scoţia, şi blestemul Cowdray, în Anglia.

Blestemul preventiv urmăreşte să prevină anumite

acţiuni prin frica de consecinţe. Jefuieşte mormântul unui faraon şi vei fi lovit. Atinge capul regelui şi vei muri. Ignoră o bulă papală şi vei fi anatemizat. Mănâncă porc şi vei fi blestemat. Culcă-te cu cine nu trebuie şi vei merge în iad (pe vremuri) sau vei lua SIDA (modern)!

Acest tip de blestem sau tabu este un act mai mult social decât magic, deşi pot fi invocate puteri supranaturale pentru a-i spori puterea, în credinţa că efectele unei legi divine vor săvârşi dreptatea profeţită.

Blestemele pot fi aruncate în secret: cu o privire rea sau prin arătare cu degetul; prin cuvântul spus sau scris – anatemă; prin trimiterea unui obiect care poartă blestemul; sau printr-un ritual magic, cum ar fi arderea sau înjunghierea unei imagini a victimei. De obicei, aceste imagini sunt păpuşi din ceară sau lemn în care se află bucăţi de unghii ale victimei, păr sau salivă. Astăzi, s-ar putea să fie suficient să se aşeze şapte lumânări negre pe o fotografie a victimei, care să ardă şapte minute sau şapte zile la rând – o tehnică încă populară în New Orleans.

Este vorba aici de principiul magiei simpatetice: „ce se aseamănă se adună”. Pentru că, tipic, blestemul este un act magic (Aleister Crowley a definit magia ca: „ştiinţa şi arta de a cauza schimbări produse în conformitate cu Voinţa”). Esenţa sa rezidă în proiectarea imaginară a relei-voinţe. Parte însemnată a arsenalului psihic al preotului sau magicianului, unii susţin că blestemul este eficient doar dacă victima ştie sau crede în el. Tot aşa cum un om suferind de cancer care se aşteptă să moară va muri mai curând decât unul care se luptă cu boala, tot aşa se spune că o persoană blestemată moare doar pentru că a pierdut orice speranţă. Inconştientul înspăimântat distruge conştientul, mai ales dacă este vorba şi de o conştiinţă vinovată.

Un blestem poate acţiona, însă, chiar atunci când victima nu ştie, ori nu crede în blesteme, ca în cazul invocării morţii kahuna sau, similar, în Hawaii.

Totuşi, preoţii kahuna susţin că, dacă nu există niciun sentiment de vinovăţie, inconştientul va respinge atacul.

În alte cazuri, blestemul pare nespecific vreunui individ anume şi loveşte pe oricine intră în contact cu obiectul sau locul supus unor farmece, sau care este născut într-o familie blestemată. Există şi multe istorisiri despre maşini cu ghinion şi nave care aduc ghinion sau dezastre celor care au legătură cu ele.

Aceste întâmplări nu pot fi trecute cu vederea – doar dacă, bineînţeles, nu preferi, pur şi simplu, să le negi pentru că nu vrei să înfrunţi o realitate neplăcută. Şi acesta este tot un blestem.

Pentru cei care nu cred – majoritatea în aproape fiecare societate cunoscută în istorie – există multe metode tradiţionale de apărare împotriva blestemelor şi deochiului. Acestea pot fi amulete, vrăji, farmece şi puterea de a întoarce blestemul împotriva celui care a blestemat.

Să fie toate acestea doar un hocus-pocus?

Mulţi cred, de multă vreme, că Mintea controlează Materia şi că există legi ascunse prin care se poate manifesta acest control, în scopuri bune sau rele. Din timpuri imemoriale, oamenii au trăit într-un univers magic. Doar târziu, acest lucru a fost negat de raţionalismul ştiinţific, care accepta doar cauze şi efecte materiale observate pentru a defini ceea ce este „real”.

Procesul este o parte a celui mai puternic blestem occidental. Numit păcatul originar sau căderea, acesta se află chiar la baza psihologiei iudeo-creştine. În conformitate cu această puternică teologie, noi toţi am fost blestemaţi de când Yahveh i-a aruncat pe Adam şi pe Eva din Rai pentru că au mâncat fructul Copacului Cunoaşterii Binelui şi Răului. Au fost blestemaţi să devină conştienţi. Aşa cum afirma Sf. Pavel, suntem blestemaţi doar pentru că existăm, pentru că gândim, din cauză că în noi se războiesc Raţiunea, Instinctele şi Emoţia, şi, mai ales,

pentru că suntem fiinţe sexuate.

Acest blestem, afirmă Biserica, care încă din cele mai vechi timpuri nu s-a opus să arunce Mânia Domnului asupra celor care i se opun, nu putea fi înlăturat decât prin sacrificiul lui Hristos.

Aşa a apărut tiparul mental care a dus la triumful patriarhatului şi la vânătoarea de vrăjitoare în mijlocul revoluţiei ştiinţifice, şi, astăzi, la proliferarea imperialismului cheeseburger.

Pentru că blestemele nu sunt doar nenorociri personale, individuale, ci stări de paranoia şi teamă îndurate în colectiv timp de mai multe secole. Isteria vrăjitoarelor, care a cuprins Europa în secolele al XVI-a şi al XVII-lea, a fost exact un astfel de blestem de care abia am scăpat; dacă am scăpat. Secolul al XX-lea a fost, la urma urmei, secolul pogromurilor şi persecuţiilor „par excellence”, un secol al genocidului şi al bombei atomice, al unei activităţi blestemate pe o scară neatinsă nici de Genghis Han sau de Inchiziţie.

Întrucât suntem locaşul blestemului propriei noastre naturi contradictorii, la mijloc între înger şi bestie, nu e de mirare că nu ne place să vorbim despre blesteme.

În Orient, oamenii vorbesc nu atât despre blesteme, cât despre karma, care înseamnă că, orice ai face sau chiar ai gândi, are un efect pozitiv sau negativ şi că nu poţi scăpa nicicum de consecinţele acţiunilor tale – mai ales atunci când nici nu-ţi dai seama de ele.

Lipsa conştiinţei de sine este un blestem.

Chiar dacă nu poţi sau nu vrei să crezi aceste povestiri despre blesteme şi farmece, ele lămuresc, totuşi, într-un fel natura umană şi credinţele oamenilor, înainte de a deveni prea stânjeniţi să admită că mai cred în ceva.

17.2. Blestemul faraonului Tutankamon

În 1922, arheologul englez Howard Carter făcea o

descoperire senzaţională: mormântul intact al faraonului Tutankamon; localnicii angajaţi la săpături îl preveniseră, însă, că piramida este protejată de un blestem din vechime, care face ca toţi cei ce intră să moară în chinuri groaznice. La câtăva vreme după aceea, ziarele vremii anunţau că membrii expediţiei Carter erau grav bolnavi…

Desenator şi pictor de acuarele, englezul Howard Carter avea 27 de ani când a fost angajat de British Museum. Singura sa sarcină era copierea vechilor papirusuri, dar tânărul s-a îndrăgostit efectiv de misterele Egiptului antic. Un an mai târziu, îşi vedea visul cu ochii: debarca la Cairo pentru a lucra ca asistent al celebrului egiptolog Flinders Petrie, de la care a învăţat şi să interpreteze hieroglifele. A trebuit să mai treacă nouă ani de şedere în Egipt până la întâlnirea sa cu Gaston Maspero, custode de muzeu şi omul care i-a schimbat viaţa. Rămas fără slujbă, desenatorul a revenit în Anglia, unde Maspero l-a prezentat lordului Carnarvon, un bogătaş la fel de pasionat ca şi el de egiptologie. Nobilul cumpărase teren pe malul Nilului şi avea nevoie de oameni cu experienţă care să-l ajute la săpături. Chiar în prima lună de la începerea lucrărilor, membrii expediţiei Carter – Carnarvon făceau şi prima descoperire: mormântul aproape distrus al unui prinţ din a XVII-a dinastie egipteană, dar în care se mai păstrau numeroase obiecte de mare valoare arheologică. Firește, interesul bogătaşului a sporit enorm, Carnarvon fiind dispus să cheltuie oricât pentru ca Howard Carter să-şi demonstreze teoria potrivit căreia toţi faraonii din cea de-a XVII-a dinastie fuseseră înmormântaţi în Valea Regilor. Până în acel moment, se descoperiseră deja mai multe piramide în care fuseseră îngropaţi faraonii, mai puţin mormântul tânărului Tutankamon, succesorul – pentru o perioadă foarte scurtă – celebrului Akhenaton (Amenophis al IV-lea). Majoritatea arheologilor susţineau, de altfel, că, datorită micii importanţe a lui Tutankamon în istorie şi scurtei sale

domnii, mormântul său s-ar fi aflat în cu totul altă parte. Carter era singurul convins de contrariu, aşa că, de îndată ce un alt celebru arheolog, americanul Davis, şi-a încheiat săpăturile în Valea Regilor, englezul i-a cerut bogatului său protector să obţină concesionarea explorărilor în zonă. Studiile sale şi calculele efectuate îl făcuseră să ajungă la ideea că exista un anumit perimetru unde trebuia căutat mormântul lui Tutankamon; însă, când, în sfârşit, Carter şi Carnarvon erau gata să pornească în expediţie, lumea a fost prinsă în vâltoarea Primului Război Mondial. Cei doi au trebuit să aştepte anul 1918 pentru a-şi începe lucrul.

Mii de metri cubi de pământ au fost răscoliţi cu atenţie: locul ales de Carter pentru săpături era tocmai cel pe care alţi arheologi îşi făcuseră tabere de-a lungul timpului şi unde abandonaseră diverse obiecte arheologice fără importanţă. Anotimpurile treceau, iar membrii expediţiei se alegeau numai cu descoperiri de mică valoare, nu cu atingerea ţelului suprem – găsirea mormântului lui Tutankamon. În sfârşit, în 1922, lucrătorii au descoperit un şir de trepte coborând mult sub nivelul solului. La capătul lor, era intrarea mult visată…

De ceva vreme, Carter avea un canar care îi era tare drag. Îl considera, într-un fel, ca un talisman aducător de noroc şi nu se despărţea de el aproape niciodată. Dar, cu câteva zile înaintea intrării în mormântul faraonului, o cobră a pătruns în colivia canarului şi l-a mâncat. Cobra era considerată şarpele faraonilor, simbolul suprem al regalităţii, motiv pentru care localnicii angajaţi de arheologi i-au avertizat pe Carter şi Carnarvon: dacă-i tulbură odihna lui Tutankamon, vor sfârşi precum canarul. Desigur, cei doi nu au ţinut seama de sfat. Împreună cu Evelyn, fiica lordului, şi cu egiptologul Callender, au intrat în mormânt. În prima încăpere, o comoară inestimabilă s-a dezvăluit privirilor lor: un tron, statui, piese de mobilier, scaune, arme, toate din aur masiv incrustat cu pietre preţioase. Într-o altă cameră, cu pereţii acoperiţi în

întregime în aur şi faianţă bleu, se aflau cele trei sarcofage ale lui Tutankamon, alături de alte cutii pline de bijuterii. Carter şi Carnarvon făceau, astfel, cea mai senzaţională descoperire arheologică a tuturor timpurilor: mormântul intact al unui faraon.

În anii care au urmat, lordul Carnarvon s-a îmbolnăvit de friguri galbene şi a murit în foarte scurt timp. Trupul său a fost adus la Cairo; lordul murise în ziua de 5 aprilie 1923, la ora 2.00 dimineaţa. Exact în acelaşi moment, toate luminile din oraş se stinseseră brusc, urmare a unei defecţiuni electrice ce s-a remediat de la sine. Presa vremii, care scrisese, de altfel, pe larg despre „avertismentul dat de Tutankamon celor ce-i tulburau liniştea", a văzut în moartea lui Carnarvon primul efect al blestemului. Oare nu fusese el cel care iniţiase expediţia? Evenimentele care au urmat i-au bulversat pe ziariştii mereu în goană după senzaţional. George Benedite, un egiptolog angajat la muzeul Luvru, moare imediat după ce vizitează mormântul. Americanul Arthur Mace are aceeaşi soartă, apoi, vine rândul fratelui, al infirmierei lordului Carnarvon şi al secretarului lui Carter... Curând, s-a ajuns la nu mai puţin de 27 de asemenea decese subite, învăluite în mister. Ziarele au făcut chiar şi speculaţii, punând totul pe seama unui virus ucigaş care ar fi rămas captiv în mormântul lui Tutankamon vreme de 3 000 de ani, până la descoperire. Totuşi, analizele efectuate de biologi şi microbiologi nu au descoperit aşa ceva. Ziariştii nu s-au oprit, însă, şi au inventat chiar o inscripţie care – afirmau ei – se afla chiar la intrarea camerei unde fuseseră găsite sarcofagele: „Cei care intră în acest loc sfânt vor fi atinşi de aripile morţii", inscripţie ce, în fapt, nu a existat niciodată.

Cele 27 de morţi ciudate nu sunt, însă, o probă indubitabilă a veridicităţii ideii – foarte atractivă, de altfel – că Tutankamon se răzbună pentru că i-a fost tulburat somnul de veci. Climatul egiptean nu este foarte sănătos şi

trebuie să recunoaştem că, dintre cei care au intrat primii în mormântul faraonului, doar lordul Carnarvon a murit la vârsta de 57 de ani, având o sănătate şubredă de mai multă vreme. Howard Carter, Evelyn Carnarvon şi arheologul Callender, care l-au însoţit atunci, au trăit până la adânci bătrâneţe, moartea lor survenind din cauze naturale.

17.3. Blestemul Sfinxului a durat 4500 de ani

Conform declaraţiei egiptologului britanic Bernard Brinks (62 ani), blestemul Sfinxului din Gizeh (Egipt) a durat 4500 de ani, începând de la data terminării construcţiei monumentului (anul 2504 î. Hr.) şi până la sfârşitul lui 1996.

În anul 2519 î. Hr., faraonul Khefren a poruncit să se construiască un Sfinx, înalt de 20 m şi lung de 72 m, în faţa piramidei tatălui său, Kheops. În acest scop, el a mobilizat 100 000 de sclavi, cărora le-a promis că îi va răsplăti cu generozitate, după finalizarea construcţiei.

Ridicarea monumentului a durat 15 ani, timp în care sclavii primeau zilnic, drept hrană, doar câte un castron cu orez şi o cană cu apă. Bolile, extenuarea şi comportamentul inuman al paznicilor au dus la moartea masivă a sclavilor. În 2504, când construcţia a fost gata, rămăseseră în viaţă doar 7000 dintre ei. Dar, în locul recompensei promise, Khefren i-a întemniţat, apoi i-a ucis. Un singur sclav a reuşit să fugă în munţi, unde a făcut cunoscută sângeroasa poveste a Sfinxului, scriind-o, prin cioplire, pe tăbliţe din piatră. El l-a blestemat pe Khefren, împreună cu monumentul imaginat de el, pentru care şi-au pierdut viaţa atâţia oameni. „Fie ca toţi cei ce se vor atinge de Sfinx să sfârşească tragic, la fel ca toţi cei care l-au construit, de acum, până în 4500 de ani!”

Ulterior, efectele blestemului au fost cumplite. Mulţi arheologi şi turişti şi-au pierdut viaţa în împrejurimile

monumentului. În anul 1996, în decurs de numai două luni, opt turişti au murit striviţi de blocuri de piatră, care păreau căzute din cer. Ultima victimă a fost englezul Frank Wilde (26 ani), din Oxford, care a încercat să disloce o bucăţică de calcar de la baza monumentului, pentru a o lua ca amintire. De îndată ce lama cuţitului său a atins roca, s-a auzit un vâjâit cumplit. Privind în direcţia zgomotului, turiştii au văzut un bloc de piatră căzând cu viteză. Stânca, ce cântărea mai bine de o tonă, s-a prăbuşit peste Wilde, zdrobindu-l. Cercetările ulterioare întreprinse de poliţie n-au putut stabili locul din care s-a desprins blocul de piatră. „La fel ca şi în celelalte şapte cazuri, victima s-a apropiat prea mult de Sfinx. Blocul de piatră l-a strivit pe imprudent, dar nimeni nu ştie de unde s-a desprins. E ca şi cum ar fi venit din cer!", a declarat şeful poliţiei din Luxor.

„Să sperăm că blestemul Sfinxului şi-a pierdut puterea şi că Frank Wilde a fost, într-adevăr, ultima sa victimă!" a declarat prof. Brinks, cel care a descoperit, de curând, inscripţiile referitoare la istoria monumentului.

17.4. Blestemul mumiilor incaşe

Urmând un blestem, mumiile din Santa Cruz îi ucid pe cei care le deranjează. Prima victimă le-a căzut Victor Perez, un lucrător de 23 de ani, vânjos şi puternic, de la ferma Santa Cruz a lui Amalio Torralba, din regiunea Santa Catalina De Cuenca. El primise ordin să mărească gura unei grote aflată undeva în perimetrul moşiei stăpânului său. A săpat mult şi greu. La un moment dat, însă, a dat peste ceva ce părea de nepătruns. Se întreba dacă nu cumva dincolo este vreo comoară. Acest gând l-a ambiţionat şi mai mult, aşa că nu s-a lăsat până nu a trecut pragul unei hrube. Ce a văzut acolo l-a înspăimântat. A aruncat scula din mână şi a fugit, anunţându-l pe Torralba de descoperirea sa: cinci mumii. Dar nu dintre cele înfăşurate şi îmbălsămate, aşa cum ne închipuim mulţi

dintre noi, ci rămăşiţele pământeşti a cinci oameni cu feţele schimonosite de durere, ceea ce dovedeşte că, înainte de a muri, au fost supuse unor chinuri groaznice. „Descoperirea” lui Victor Perez a avut loc într-o zi din vara anului 1930. Alarmată, garda civilă, a trimis câţiva jandarmi la grota cu mumii. Aceştia au întocmit un raport pe care l-au trimis la Madrid. Autorităţile de acolo au găsit de cuviinţă să trimită la vila Santa Cruz un arheolog, pe profesorul Jaime Calandula, de la Universitate. Acesta, vrând să stea de vorbă cu Victor Perez, află cu surprindere că tânărul puternic şi vânjos murise, între timp, de gripă. Înainte de a deceda, căzuse într-un delir, ţipând şi încercând să spună că cele cinci fantome se apropie de el cu intenţia de a-l înjunghia. Toţi localnicii au rămas convinşi că Victor a pierit de o boală sau de un blestem venit din partea mumiilor. Convingerea lor era întărită şi de faptul că, la numai câteva zile de la înmormântarea lui, a decedat şi Amalio Torralba, şoptind, până în ultima clipă, soţiei sale: „Mumiile! Ele mă omoară!”

Vorbele, venite din partea sătenilor, nu l-au speriat pe profesorul Calandula. El a studiat cu atenţie mumiile, constatând că au fost trei bărbaţi şi două femei. Una dintre ele ţinea într-o mână un prunc, iar într-alta un pergament care, de fapt, era o bulă papală semnată de Innocenţiu al XX-lea, în 1694, prin care acorda iertarea păcatelor unei oarecare Dona Quiteria Lopez de Ayala. Pe baza datelor obţinute, profesorul a enunţat ipoteza că cei găsiţi morţi au fost daţi pe mâna Inchiziţiei, ca eretici, care i-a judecat şi torturat. Profesorul ar fi vrut să-şi verifice cât mai mult ipoteza enunţată, dar n-a putut s-o facă, deoarece s-a îmbolnăvit subit. Medicii nu au fost în măsură să-i stabilească un diagnostic exact, aşa că, pe 2 august 1931, a decedat. Atunci se împlinea un an de la descoperirea mumiilor de la Santa Cruz. Înspăimântată de câte s-au întâmplat, soţia lui Torralba, doamna Luiza, a hotărât scoaterea mumiilor şi închiderea lor în nişte lăzi. De ce şi

pentru ce? Nimeni nu poate răspunde la aceste întrebări, pentru că doamna Luiza a murit şi ea la câteva zile după împachetarea mumiilor.

… Timpul a trecut, lăzile cu mumiile ciudate şi aducătoare de moarte zăcând una peste alta într-o magazie de la ferma Santa Cruz. După 33 de ani, în 1964, Antonia Sonia Pareja, o vecină a familiei Torralba, s-a gândit să facă mumiilor o îngropăciune creştinească. A fost ajutată în această treabă de Carlos, nepotul său. Se pare că mumiile s-au supărat iar, lovind mortal cu blestemul lor: Antonia a decedat după trei zile de la înmormântare, iar Carlos, după trei luni, a fost asasinat cu lovituri de cuţit de un autor rămas necunoscut. Bizar este faptul că şi preotul care a oficiat slujba de îngropăciune a decedat, la şase săptămâni de la eveniment, deşi abia împlinise 40 de ani şi era perfect sănătos.

Lanţul deceselor provocate de blestemul mumiilor din Santa Cruz s-a sfârşit, deocamdată. Poate şi pentru faptul că Universitatea din Madrid a hotărât să închidă dosarul acestui caz atât de bizar.

Într-un alt caz, mii de săteni din sudul statului Peru sunt terorizaţi de ceea ce experţii numesc „blestemul mumiilor incaşe”. Au fost descoperite deja cadavrele a cel puţin 14 fermieri. Ei au fost ucişi în paturile lor, în mod brutal, brusc şi misterios, în timp ce mai mult de 23 de sate au fost devastate de creaturi care semănau cu nişte fantome. Ele au fost zărite la lumina lunii, deasupra dealurilor şi câmpiilor din sudul Limei.

Oficial, Guvernul a aruncat responsabilitatea acestui carnagiu asupra „bandiţilor”, dar sătenii, sprijiniţi de experţi în domeniul paranormalului, susţin că incidentul a fost provocat de trei mumii incaşe, datând de 500 de ani, care au fost dezgropate de arheologi, recent, la poalele muntelui Ampato, un vulcan aflat în partea estică a Anzilor. „Cele trei mumii vor să se răzbune pe orice formă de viaţă”, a declarat părintele Jose Cruz, ai cărui strămoşi au

locuit, acum câteva sute de ani, în zona câmpiilor din vestul vulcanului. „Sunt extrem de ostile, fiindcă liniştea le-a fost tulburată. Nu se vor calma, până când nu se vor întoarce în locul unde se odihneau”, a explicat preotul.

Mumiile a două tinere şi a unui bărbat au fost găsite pe pârtiile îngheţate ale muntelui Ampato, la altitudinea de 533 m. Cei care le-au descoperit sunt membrii unei echipe mixte, peruani şi americani, iar evenimentul a avut loc la începutul lunii octombrie. Arheologii cred că cele trei persoane au fost sacrificate pentru zeii muntelui, acesta fiind un ritual incaş practicat înainte de sosirea în zonă a albilor. De obicei, victimele erau „voluntari” sau tineri sacrificaţi de părinţii lor fanatici. În timp ce părinţii erau acoperiţi cu onoruri, tinerii sacrificaţi erau binecuvântaţi, drept recompensă, cu viaţa veşnică. Ampato era unul dintre munţii sacri, căruia i se aduceau multe sacrificii. Cercetătorul american Reginald Forrest a studiat ritualurile religioase ale incaşilor. Pe vremuri, ei au fost promotorii unei civilizaţii înfloritoare, în ceea ce era cunoscut drept „Imperiul Soarelui”, care a existat între anii 1300 şi 1532. Imperiul se întindea pe o suprafaţă de 2000 de mile, din Ecuador până în nordul statelor Chile şi Argentina. Aceasta se întâmpla înainte ca 80% dintre locuitorii lui să cadă prizonieri în mâinile spaniolilor, care veniseră aici să caute aur şi alte bogăţii.

Forrest crede că spiritele celor trei incaşi s-au simţit cumva violate, atunci când trupurile lor au fost înghesuite într-un congelator al universităţii, pentru a fi studiate ulterior. „În momentul în care au mutat mumiile din locul unde au murit, oamenii de ştiinţă au procedat de parcă le-ar fi luat sufletele din paradis. Cred că blestemul lor nu va lua sfârşit până când trupurile nu vor fi duse înapoi, în munţi”, a încheiat Forrest.

17.5. Jefuitorii comorii incaşilor au fost striviţi de un copac, într-o zonă lipsită de vegetaţie

La sfârşitul anului 1781, patru aventurieri americani au fost găsiţi striviţi de trunchiul unui copac uriaş, într-o câmpie aridă, lipsită complet de vegetaţie, din partea vestică a pampasului peruvian. În tolbele lor, s-au găsit monede, vase şi bijuterii din aur, datând din perioada precolumbiană. Printre acestea se afla şi o mască din aur masiv a ultimului rege incaş, Atahualupa. Nu există nicio explicaţie raţională a prezenţei copacului în acea zonă aridă.

Profitând de haosul care domnea în Peru, imediat după înăbuşirea răscoalei antispaniole conduse de Tupac-Amaru, numeroşi aventurieri veneau să cerceteze ruinele templelor incaşe, în căutarea fabuloaselor comori pe care aceştia le ascunseseră odată cu sosirea conchistadorilor. Mulţi dintre ei au pierit sub avalanşe de pietre sau atraşi în diverse capcane iscusit meşteşugite de supuşii lui Atahualupa. Cazul care a făcut, însă, cea mai mare vâlvă, descurajându-i pe căutătorii de comori, a fost cel al aventurierilor americani ajunşi de blestemul lui Atahualupa, la o distanţă de circa 1000 km de locul jafului.

După cum s-a stabilit ulterior, tezaurul fusese descoperit într-o grotă acoperită cu vegetaţie din jungla care înconjura ruinele cetăţii Machu-Pichu, aflată la cca 300 km de Lima. Cei patru jefuitori încărcaseră pe caii lor cât putuseră, apoi camuflaseră cu grijă restul comorii, având de gând să se întoarcă. Caravana s-a pus în mişcare, îndreptându-se către nord, a traversat Rio Ucayali şi s-a afundat în deşertul de la poalele Anzilor Cordilieri. Aici, în apropierea versantului estic al masivului Coropuna, cei patru au fost surprinşi de trunchiul uriaş al unui arbore de sequoia, care i-a strivit sub greutatea lui. Ca prin minune, caii au scăpat neatinşi, fiind, astfel, găsiţi cu desagii plini cu aur, atârnând pe şei. Probabilitatea ca arborele să fi căzut de pe munte a fost exclusă, dat fiind că, în acea porţiune, versantul abrupt nu era acoperit de vegetaţie. Şi

apoi, arborii de sequoia nu creşteau decât în junglă, la o distanţă de cel puţin 200 km de locul accidentului.

Grupul de soldaţi spanioli care i-au descoperit pe cei patru aventurieri au povestit că se înţeleseseră să împartă comoara între ei dar, în momentul în care au pornit către nord, s-a iscat, din senin, o furtună cumplită, care s-a oprit la fel de brusc, atunci când ei şi-au schimbat drumul către sud. Temându-se că vor fi şi ei ajunşi de blestemul lui Atahualupa, ostaşii au predat tezaurul autorităţilor de la Lima. Cercetările ulterioare au demonstrat că cei patru jefuitori erau de origine irlandeză, aşa cum arătau actele găsite asupra lor şi, după toate probabilităţile, veneau din America de Nord, atraşi de zvonurile care circulau pe seama fabuloaselor comori incaşe.

Masca lui Atahualupa, confecţionată din aur masiv, având o greutate de aproape 3 kg şi veche de 400 de ani, se află şi astăzi expusă la Muzeul de istorie precolumbiană din Lima.

17.6. Vechi blesteme indiene

îi decimează pe americani

Americanul Jimmy Lee Hinton are pentru ce să fie neliniştit! Nu demult, el a aflat că suferă de un cancer al ficatului, precum şi de alte neajunsuri ale sănătăţii sale, care, deşi minore comparativ cu maladia menţionată, se pare că-i vor „asigura” un important bagaj de neplăceri în viitorul imediat.

Nici prietenului său, Randall Morris, nu-i este mai bine. Un grav accident de circulaţie l-a ţintuit pe acesta într-un cărucior de invalid. Amândoi erau, însă, asociaţi într-o afacere agricolă care mergea bine. Banca le-a anunţat brusc falimentul, iar un incendiu le-a distrus depozitele. Uite-aşa, deodată! Şi n-a fost suficient: contabilul lor a şters-o cu toţi banii din casă!

Pentru ca lucrurile să fie… rotunde, soţia lui Randall şi cu cei doi copii au pierit unul după altul într-un şir de accidente. Soţia lui Hinton, pe de altă parte, a căzut într-o depresie puternică. Apoi, a cerut divorţul.

Cum este oare posibil ca atâta lipsă de noroc să se acumuleze într-o singură direcţie? Doar Hinton şi Morris erau persoane harnice, curajoase, serioase, cinstite, erau, de asemenea, soţi oneşti. Parcă nu ar fi meritat ceea ce li s-a întâmplat!

„Nu mai ştim ce să facem. Randall şi cu mine am intrat în grota aceea din deşertul Arizona, explica, contrariat, Jimmy Lee Hinton. Era, de fapt, un cimitir al indienilor Hopi. Credeam că este părăsit. Deci, atunci când am dat peste oseminte, peste amulete şi statuete, peste obiecte de cult, nici că ne-am gândit la ceva rău. Acum, înţelegem că, de fapt, noi am violat aceste străvechi oseminte. Şi-apoi, am luat cu noi obiectele găsite şi-am făcut din ele bibelouri. Nu ne-am gândit, repet, că este ceva grav, că facem ceva nepermis. Asta poate pentru că Hopii au plecat din deşert de multă vreme… Mormintele aveau mai mult de o sută de ani!”

„Mai târziu, am dus tot ce luasem de-acolo unui vrăjitor Hopi din New Mexico. El ne-a spus că deja era tardiv: blestemele acţionau asupra noastră!”

„Este ca şi cum ai citi un roman de aventuri, arăta Lynn Andrews, un «remake» californian despre blestemele faraonilor, revăzut şi corijat conform realităţii nord-americane!” Însă Jimmy Lee Hinton şi Randall Morris nu sunt singurii care se află într-o asemenea situaţie. Numeroase alte persoane care au violat morminte indiene şi au sustras obiecte rituale, deturnându-le de la utilizarea lor iniţială, au devenit victimele unei neşanse mortale. Douăzeci de persoane se află, astfel, astăzi în California ţintuite pe patul spitalelor, ruinate, ori în pragul nebuniei… Altele au pierit deja, pradă unor suferinţe greu de imaginat. Dar, şi în alte state din Vestul american aceste

cazuri se înmulţesc…

„Este cât se poate de neliniştitor, declara Sydney Lwellyn, medic la Universitatea Publică din Arizona. Numărul celor în discuţie se măreşte pe zi ce trece. Şi, în niciun caz, nu putem vorbi despre o psihoză! Avem de-a face cu oameni echilibraţi, cărora li se întâmplă cele mai dramatice, cele mai rele lucruri. Este o realitate dureroasă! Când mă gândesc că pe teritoriul american există mii de persoane care deţin obiecte rituale indiene, mă apucă disperarea… Datoria noastră este să le avertizăm. Deci, este cazul ca aceste persoane să se debaraseze cât mai repede de respectivele relicve!”

Despre ce fel de obiecte rituale ar fi vorba? În ultimii douăzeci de ani, întreaga Americă a cumpărat păpuşi, aşa-zise purtătoare de noroc, coliere, miniaturi, statuete, o întreagă gamă de bibelouri care au o legătură precisă cu vechea religie indiană şi cu vrăjitoria. Folclorul şi superstiţia ar putea depăşi cu mult ceea ce se crede în mod obişnuit. Au fost devastate morminte, locuri de cult, pentru a fi decorate saloane şi vitrine.

Şi iată că, de câteva luni, se vorbeşte tot mai presant de marea întoarcere a indienilor! Publicaţiile populiste se reped la speculaţii asupra blestemelor indiene. Medici, sociologi, psihologi specializaţi îşi tot pun întrebări. Să fie coincidenţe? Întâmplări? Imposibil! Sunt prea multe cazurile. Totul este mult prea conturat, mult prea clar…

„Acesta nu-i decât începutul, declara vrăjitorul seminol Neblett Sylne, unui important ziar. Acestea nu sunt decât semnele preliminarii sfârşitului feţelor palide. Albii nu ne-au respectat pământurile, natura, tot ce a fost şi a rămas al nostru. Ei nu ne-au respectat nici aerul. Şi, mai cu seamă, ei nu ne-au respectat strămoşii. Acum, ei vor muri unul după altul. Nu li se întâmplă decât ceea ce merită!”

Întrebat de reporterul aceleiaşi publicaţii, Scott Momaday, scriitor şi universitar originar din Kiowa (Sudul

Californiei şi Noul Mexic), a răspuns în alţi termeni, dar vorbele sale conţin acelaşi adevăr. Şi el este asimilat mişcării care se afirmă tot mai puternic în America, aceea care prevesteşte şi militează pentru alungarea albilor şi pentru revenirea indienilor. El ţine conferinţe, acordă interviuri, scrie cărţi care, de altminteri, îi aduc şi foarte mulţi bani.

„Există o veche profeţie Kiowa care spune că sfârşitul albilor va începe atunci când morţii noştri vor porni să se răzbune pentru toate afronturile comise de invadatori…” susţine acesta.

17.7. Blestemul templierilor

În 1119, cavalerii Hugues de Pavens şi Geoffroy de Saint-Omer au fondat ordinul Sărmanilor Cavaleri ai lui Hristos, care a luat apoi denumirea de Ordinul Templului. Misiunea lor era de a ajuta şi ocroti pe pelerinii care mergeau la Ierusalim. În 1139, o bulă a Papei Inocenţiu al II-lea a favorizat dezvoltarea Ordinului, care s-a extins în toată Europa de vest şi în Palestina. Cavalerii Templieri, având ca semn distinctiv mantia albă cu cruce roşie, au fost prezenţi în toate bătăliile purtate împotriva necredincioşilor. Migrarea masivă a musulmanilor pe pământul sfânt la sfârşitul secolului al XIII-lea după descompunerea Imperiului Bizantin, i-a pus pe templieri în situaţia de a se vedea învinşi şi de a se întoarce în Europa.

Ordinul Templului era condus de un Mare Maestru care, la luarea unei decizii importante, trebuia să aibă acordul majorităţii membrilor Consiliului Marilor Comandori. Deviza după care se orientau era: „Individul nu poate poseda, ci numai Ordinul”. Templierii îşi puneau averile la dispoziţia Ordinului, care se îmbogăţea, în timp ce aceştia rămâneau săraci. În anul 1270, Ordinul deţinea peste 1000 de domenii, această cifră dublându-se, în 1307.

Cavalerii templieri au fost primii bancheri din lume,

înfiinţând primele scrisori de schimb şi prima reţea de sucursale bancare. Cei bogaţi le încredinţau averile spre păstrare. Exemplul lor a fost urmat de însuşi Regele Franţei, în numele căruia încasau impozitele. Dobânzile bancare le-au permis templierilor să aibă o avere fabuloasă. În afară de trezoreriile ticsite cu aur, ei deţineau peste două milioane de hectare cultivate, precum şi jumătăţi din imobilele din Paris, pentru care percepeau chirii. Ordinul Templului devenise mai bogat decât însuşi regatul. Averea templierilor nu provenea, însă, numai din activităţile cunoscute. Indicii scrise, păstrate peste veacuri, atestă că aceştia se ocupau cu alchimia. De asemenea, flota lor navală din portul La Rochelle ducea o activitate înconjurată de mister. S-a avansat ipoteza că templierii au ajuns în America înaintea lui Columb şi că exploatau, aici, mine de argint. În sprijinul acestei ipoteze, vin două argumente: pe de o parte, se ştie că, înainte de a pleca în expediţie, Cristofor Columb a studiat hărţi păstrate de succesorii templierilor din Spania; pe de altă parte, în Evul Mediu, argintul era un metal extrem de rar în Europa. Brusc, surse literare şi artistice de la începutul secolului al XIV-lea au evocat apariţia monedelor din argint.

La data de 13 octombrie 1307, regele Philippe cel Frumos a ordonat arestarea tuturor templierilor din regat. Singura lor vină era aceea de a-i fi împrumutat regelui o mare sumă de bani. Cu complicitatea Papei Clement al V-lea, el i-a exterminat pe templieri, pentru a nu-şi rambursa datoriile. Prin bulă papală, bunurile lor au fost unificate cu cele ale Cavalerilor Ioaniţi, în 1312. Dar, în afara imobilelor şi pământurilor, nu s-a putut găsi nimic. Fabuloasa avere a Ordinului Templului dispăruse ca prin farmec! În decursul timpului, au fost descoperite două trezorerii, în galeriile săpate sub mănăstirile Saunieres şi Rennes-le-Château, dar valoarea lor era infimă, în comparaţie cu cifrele care reieşeau din registrele de cont.

După şapte ani de torturi inimaginabile, la 13 martie 1314, templierii au fost condamnaţi la moarte, prin ardere pe rug. Ei au dus în mormânt taina comorii care le aparţinuse. Înainte de a-şi da obştescul sfârşit, Jacques de Molay, Marele Maestru al Ordinului, a proferat un blestem care a adus nenorocirea asupra membrilor tribunalului, care i-a condamnat pe templieri şi asupra urmaşilor acestora, vreme de aproape un secol.

La 42 de zile după arderea pe rug a lui Jacques de Molay, Papa Clement al V-lea, în vârstă de 54 de ani, a decedat, răpus de febră. I-a urmat consilierul regelui, Guillaume de Nogaret, care a fost otrăvit. La începutul lui noiembrie, Philippe cel Frumos a fost rănit mortal, într-un accident straniu, în timp ce vâna, singur, în pădurea Fontainebleau.

I-a urmat la tron Ludovic al X-lea, a cărui soţie, Margareta de Burgundia, a fost dovedită adulterină şi întemniţată. Pentru a putea avea un moştenitor, Ludovic al X-lea a ordonat asasinarea acesteia, apoi, s-a căsătorit cu Clemence de Ungaria. Dar, un an mai târziu, pe când regina era însărcinată în luna a treia, Ludovic a murit, extenuat de un exerciţiu sportiv. Copilul care s-a născut, numit Ioan I, a fost supranumit „regele care a domnit cinci zile”. El a fost asasinat de contesa Mahaut d’Artois, soacra lui Philippe pe Poitiers, care îşi propulsa, astfel, ginerele spre tron. Acesta a domnit cinci ani, sub titulatura de Philippe al V-lea cel Lung şi a murit fără să lase urmaşi. I-a urmat la tron fratele lui, Carol al IV-lea, care a decedat, la rândul său, tot după cinci ani de domnie, şi tot fără urmaşi. Toţi cei trei fii ai lui Philippe cel Frumos au murit precoce şi astfel, descendenţii direcţi ai Capeţienilor au dispărut.

În 1354, Giannino Miri, fiul unui italian din Sienna, pretinzând că este adevăratul rege Ioan I, substituit de doi baroni francezi cu copilul unei servitoare, pentru a-l salva din ghearele contesei d’Artois, a venit cu o armată finanţată de neguţătorii veneţieni, pentru a se instala pe

tronul Franţei. Regele Ioan al II-lea, aflat la putere, a ordonat capturarea lui. Pretinsul Ioan I a murit în 1363, în închisoarea din Napoli.

Blestemul templierilor nu s-a abătut numai asupra capetelor încoronate, ci şi asupra poporului francez, decimat de foamete, de ciuma neagră şi de cea bubonică, apoi, de Războiul de 100 de ani.

17.8. Blestemul condamnaţilor nevinovaţi

Un alt fel de blestem este legat de fantomele celor care, suferind o moarte violentă sau nedreaptă, nu se pot odihni în pace. Britania, un tărâm bântuit ca oricare altul, abundă în poveşti despre spectre blestemate, printre ele numărându-se şi trei dintre nenorocoasele soţii ale regelui Henric al VIII-lea, al doilea monarh al unei dinastii lovite de mai multe blesteme.

Într-o noapte din 1864, generalul-maior J.D. Dundas, din Regimentul 66 Puşcaşi, fiind de gardă în Turnul Londrei, unde atâtea victime ale mâniei regale şi-au petrecut ultimele ore, se uita, pe o fereastră. În faţă, sub fereastra camerei în care regina Anne Boleyn îşi aşteptase execuţia, în 19 iunie 1536, a văzut santinela. Brusc, din ceaţă s-a materializat o apariţie învăluită în alb, care s-a îndreptat spre santinelă. Santinela a dat un avertisment, după care, fiind ignorat de apariţie, a atacat cu baioneta. Aceasta a împuns doar aerul, şi omul, speriat, a leşinat. A fost descoperit, aparent dormind, în post. La procesul care a urmat, declaraţia lui ar fi părut ridicolă, dacă Dundas n-ar fi coroborat fiecare detaliu, iar un alt ofiţer, mareşalul lord Grenfell, a spus că şi el văzuse apariţia de mai multe ori. Santinela a fost achitată.

În *Misterele Turnului,* generalul-maior George Younghusband, păstrător al bijuteriilor coroanei, ne povesteşte cum stătea într-o cameră, aflată deasupra Traitor’s Gate, prin care atât Anne Boleyn, cât şi Catherine

Howard se îndreptaseră spre execuţie. De trei ori în primele două săptămâni ale lungii sale şederi în Turn, spune el, uşa lui bine închisă fusese deschisă, apoi închisă de nişte mâini invizibile. Alţii au povestit cum, în anumite nopţi, capela Turnului este luminată de o licărire fantomatică, în care se vede un şir de doamne şi domni luxos îmbrăcaţi, din perioada Tudor, şi în fruntea lor se află o tânără cu o rochie de brocart şi cu bijuterii în părul ei lung şi castaniu. O santinelă care a văzut procesiunea a declarat că femeia seamănă cu cea din portretele lui Anne Boleyn, pe care le văzuse în Turn.

Anne Boleyn a fost pe nedrept executată de Henric, acuzată de adulter şi înaltă trădare, deşi adevărata ei crimă fusese eşecul de a-i oferi regelui fiul pe care şi-l dorea cu disperare. În fiecare an, la comemorarea morţii ei, stafia lui Anne vizitează Bickley Hall, în Norfolk, loc în care îşi petrecuse multe zile fericite în copilărie. Trăsura ei spectrală, condusă de patru călăreţi fără cap şi un vizitiu tot fără cap, înaintează încet pe alee şi dispare când ajunge la uşa din faţă.

După Anne Boleyn a urmat Jane Seymour, fiica unui mic nobil din Wiltshire. Ea a murit în 1537, în Hampton Court Palace, după ce a fost gravidă cu singurul fiu al lui Henric, Eduard al VI-lea, cel care a trăit foarte puţin. Ulterior, fantoma ei a produs atâtea tulburări încât scara ce ducea spre camera ei a fost zidită.

În Hampton Court mai bântuie şi spectrul Catherinei Howard, cea de-a cincea soţie a lui Henric. Acuzată că s-ar fi distrat cu amantul ei, Thomas Culpepper, în timp ce lady Rochford stătea de pază în faţa camerei, ea a fost executată pe 13 februarie 1542. Aflând că moartea era iminentă, ea a fugit din camera bine păzită în care era ţinută şi s-a năpustit, ţipând pe galerie, spre o uşă în spatele căreia Henric participa la mesă. El nu şi-a întrerupt rugăciunile, în timp ce ea, ţipând amarnic, era târâtă de acolo.

În nopţile furtunoase, fantoma ei era văzută alunecând de-a lungul galeriei bântuite din Hampton Court. Când ajungea la uşa camerei regale, se întorcea, cu hainele fluturând, cu figura lipsită de speranţă şi, ţipând, dispărea printr-o uşă de la capătul îndepărtat al galeriei. În a sa *Istorie a Palatului Hampton Court,* Ernest Law ne povesteşte cum, stând într-o cameră de lângă galeria bântuită, doamna Cavendish Boyle a fost trezită de nişte ţipete îngrozitoare. Mai târziu, prietena ei, lady Eastlake, a spus că şi ea a auzit ţipete în timpul unei alte vizite la Hampton Court, dar n-a spus nimănui, temându-se de ridicol.

Marţi, 18 noiembrie 1952, în turnul ceasului din palat, a izbucnit un incendiu inexplicabil. Mai multe apartamente din timpul dinastiei Tudor au ars, iar zona distrusă a inclus şi galeria bântuită; 40 de ani mai târziu, palatul a fost afectat de un incendiu şi mai cumplit.

Nu doar nevestele sterile ale lui Henric, ci întreaga dinastie Tudor pare să fi fost blestemată. Galezul Henric al VII-lea, care ajunsese la putere prin mijloace dubioase în 1485, a avut doi fii. Cel mai mare, Arthur, a murit tânăr; cel mai mic a devenit Henric al VIII-lea, care s-a însurat cu văduva fratelui său, Catherine de Aragon. În 1516, aceasta a născut o fiică, Mary. Şi asta a fost tot. Când Roma nu i-a permis să divorţeze de ea, Henric a împins Anglia în tabăra protestanţilor şi a deposedat mănăstirile de bunuri, ceea ce a dus la proferarea unor blesteme ecleziastice asupra noilor proprietari păgâni.

Apoi a venit Anne Boleyn, care a născut-o pe Elisabeta şi care a fost decapitată pentru că nu a fost în stare să nască un fiu. Jane Seymour a murit născând un fiu, bolnăviciosul Eduard, care a murit în 1553. Niciuna dintre ultimele trei neveste ale lui Henric, inclusiv Catherine Howard, n-a avut niciun copil. Oricum, pe atunci, Henric, sifilitic, gras şi plin de viermi, era impotent. Şi, după ce-a murit în agonie în 1547, niciunul dintre cei

trei copii ai săi – Eduard, Mary şi Elisabeta – nu avea niciun copil. Eduard, care nu a fost sănătos nicio zi din scurta lui viaţă, a murit la 16 ani. Sterila Mary, încoronată în 1553, era pe jumătate nebună de supărare că niciun bărbat nu o dorea, mai ales soţul ei, regele Filip al Spaniei, care dorea să aibă Anglia, nu pe ea. În timpul celor cinci ani ai domniei ei, mai mult de 300 de protestanţi, clerici şi mireni, au murit pe rug: de aici i se trage şi numele Mary cea Sângeroasă. A pierdut şi zona Calais, care a fost luată de francezi. Urmaşa ei, Elisabeta, norocoasă că mai era încă în viaţă, nu s-a căsătorit niciodată în cei 45 de ani ai domniei ei, deşi se zvonea că din aventura ei cu contele de Leicester ar fi rezultat un fiu, Francis Bacon, ulterior, lord-cancelar al Angliei. Alţii spun că ar fi fost exclus, ea având un sex atât de ambiguu, încât i-ar fi fost imposibil să nască. Şi ea a fost cam tot timpul bolnavă şi, asemenea tatălui ei, a murit în agonie. Linia Tudor s-a stins după doar 118 ani.

Ca şi dinastia Kennedy din zilele noastre, familia Tudor nu fusese blestemată de un vrăjitor răuvoitor, ci chiar de ambiţia ei.

Unul dintre blestemele ecleziastice datează de la sfârşitul secolului al XI-lea, de la Osmund, un cavaler normand din suita lui Wilhelm Cuceritorul. Răsplătit pentru participarea sa la invazia din 1066 cu un castel şi cu baronia de Sherborne, spre sfârşitul vieţii, Osmund s-a călugărit pentru a-şi salva sufletul. După ce a primit episcopia din Salisbury, el a cedat toate domeniile, inclusiv Castelul Sherborne, însă „oricine va fi luând aceste pământuri de la episcopie sau le va diminua în vreun fel, va fi blestemat, nu doar în lumea aceasta, ci şi în cea care va să vină, doar dacă nu le restituie chiar, în timpul vieţii”.

Blestemul a fost, probabil, proferat în latină. Nimeni nu ar fi vorbit o astfel de engleză în acele secole.

Urmaşul său a pierdut pământurile, care i-au fost luate de regele Stephan, unul dintre cei mai nenorocoşi regi ai Angliei. Noii proprietari, familia Montacute, s-au

stins repede, după care noul Episcop de Salisbury l-a provocat pe Contele de Salisbury la o bătălie prin care urma să se decidă al cui este titlul. Însă, ulterior, a fost găsită o soluţie mai paşnică, episcopul plătindu-i contelui două mii cinci sute de mărci pentru Castelul Sherborne.

După mai multe secole, în timpul domniei lui Eduard al VI-lea (15471553), episcopul de atunci a dat domeniul Ducelui de Somerset, care, condamnat pentru înaltă trădare, şi-a pierdut capul în Turn. Regina Elisabeta a dat domeniul lui Sir Walter Raleigh, care, în timpul domniei lui Iacob I, a stat mai mulţi ani în Turn, iar în 1616 a fost şi el decapitat. El a lăsat domeniul moştenire fiului lui, dar, din cauza unei greşeli din testament, Robert Carr, favorit al regelui Iacob I, care era homosexual, a emis pretenţii la domeniu. „Eu trebuie să am pământul”, i-a spus Iacob lui Lady Raleigh, „îmi trebuie pentru Carr”. A plătit lui Lady Raleigh şi fiului ei 8 000 de lire şi o anuitate de 400 de lire pentru domeniu, dar ea i-a blestemat, şi pe el, şi pe Carr. După aceea, Iacob a dorit domeniul pentru fiul său, Henry, şi Carr i l-a vândut pentru 20 000 de lire, dar Henry a murit. Carr a cumpărat iar domeniul pentru 25 000 de lire, îmbogăţindu-l, astfel, pe Iacob cu 5.000 de lire. Nu după mult timp, Carr, implicat în scandalul asasinatului din Overbury, a retrocedat domeniul Sherborne coroanei. Iacob a mai câştigat 10 000 de lire vânzând domeniul conţilor de Bristol, care s-au comportat atât de bine, încât Iacob, „cel mai inteligent nebun al creştinătăţii”, n-a găsit nicio scuză ca să-l ia înapoi.

Iacob a reuşit să scape de blestem, dar poate doar pentru că, el însuşi crezând în puterile vrăjitoriei şi blestemelor, n-a trecut prin castel. Sau a transmis blestemul fiului său, Carol I, a cărui înfrângere în războiul civil l-a dus la eşafod, în 30 ianuarie 1649?

În timpul războiului, lordul Bristol, fiind un monarhist zelos, Sherborne a fost asediat de două ori, apoi cucerit şi confiscat; dar, după reinstaurarea monarhiei, în 1660,

Bristol şi-a recăpătat domeniul. După aceea, blestemul nu s-a mai manifestat, iar proprietarii următori n-au mai făcut vizite pe eşafod.

Într-o altă povestire ciudată din zona Pacificului este vorba despre Barney Duffy, un puşcăriaş irlandez trimis cu aproape un secol în urmă de către britanici în Norfolk Island. Aflată cam la 900 km nord-vest de North Cape din Noua Zeelandă, această insulă, deşi una dintre cele mai frumoase din lume, are un trecut foarte zbuciumat. Urmaşii revoltaţilor de pe *Bounty* s-au mutat aici, plecând din Pitcairn; mai târziu, britanicii au adus din Botany Bay puşcăriaşii irlandezi. Mulţi dintre locuitorii insulei afirmă că au văzut fantome, atât ale rebelilor, cât şi ale irlandezilor spânzuraţi de britanici.

Barney Duffy era, se pare, un om uriaş. Nu se ştie ce crimă comisese, dar suferea împreună cu ceilalţi condamnaţi. Cântatul sau posesia tutunului aduceau biciuirea, toţi mâncau cu mâinile, apa se bea direct din butoi. Singura cale de salvare era moartea.

Duffy a reuşit să scape din închisoare, dar nu a reuşit să fugă de pe insulă şi un timp, s-a ascuns într-un pin găunos; noaptea ieşea ca să fure mâncare din grădinile de zarzavat. A supravieţuit cu greu, în zdrenţe, bărbos, cu părul lung şi încâlcit, până ce, într-o zi, doi tineri soldaţi englezi plecaţi la pescuit l-au descoperit lângă pin. I-a ameninţat, dar ei aveau puşti şi el şi-a dat seama că nu mai are nicio scăpare. Înainte de a-l duce la spânzurătoare, i-a blestemat pe amândoi, prezicând că vor suferi o moarte violentă nu mult după ce cadavrul său va atârna spânzurat în King’s Town.

Neţinând seama de ameninţare, aceştia l-au arestat şi, ulterior, el a fost spânzurat. Două zile mai târziu, cei doi au plecat să pescuiască în acelaşi loc, lângă pinul scorburos. Nu s-au mai întors. O echipă le-a găsit trupurile sfâşiate plutind în golf. Nu s-a ştiut niciodată cine sau ce îi ucisese, dar chiar şi astăzi, pe hărţile insulei, apare

Canalul lui Barney Duffy.

Orologiul clădirii unui tribunal a început s-o ia razna de când a fost blestemat de un deţinut, acum mai bine de 80 de ani, pentru a-şi dovedi, astfel, nevinovăţia.

Blestemul nu i-a salvat viaţa lui Albert Howard, însă succesul blestemului său asupra ceasului clădirii Tribunalului Districtului Gonzales din Texas pare să confirme pretenţia sa că justiţia a spânzurat un om nevinovat.

Problemele lui Albert au început în octombrie 1920, când acesta a plecat la Gonzales pentru a lua parte la un carnaval. El a dat de necaz după ce a fost arestat pentru furt, împreună cu încă un negru, pe numele său Joe Nations. Cei doi au evadat şi au intrat la o fermă din apropiere, unde au găsit o bătrână albă, au jefuit-o şi au fugit, lăsând-o legată şi cu un căluş în gură. Cei doi evadaţi au fost în cele din urmă prinşi; femeia l-a acuzat pe Albert că a violat-o, iar Nations a confirmat şi el acest lucru. El a fost condamnat la 99 de ani de detenţie, iar Albert a fost trimis la moarte prin spânzurare. Timp de opt săptămâni chinuitoare, Albert a stat într-o celulă din închisoarea aflată peste drum de tribunal. De acolo, el a observat ceasul din turnul Palatului de Justiţie, care-i număra ultimele ore ale vieţii. În timpul acestor două luni, deţinutul a protestat energic împotriva deciziei judecătorilor, afirmând insistent că Nations era cel care violase bătrâna. Nu l-a crezut nimeni. Când, pe 18 martie 1921, la ora 3.20 p.m., a sosit clipa execuţiei, el a blestemat ceasul. Călăul a oprit ceasul vieţii lui Albert, iar condamnatul a făcut ca ceasul tribunalului să nu mai funcţioneze corect de atunci înainte. Leon Netardus, expert în istoria districtului Gonzales, susţine că Albert Howard a afirmat că ceasul putea fi un instrument foarte bun pentru a dovedi nevinovăţia sa. „El a spus că ceasul nu va mai indica niciodată ora exactă după moartea sa şi a avut dreptate”, spune Netardus. În pofida reparaţiilor

capitale la care a fost supus ceasul, printre care se numără şi înlocuirea în întregime a mecanismului orologiului, el nu a mai indicat niciodată ora exactă.

17.9. Blestem în favoarea săracilor

Bine cunoscut din cauza publicităţii legate de un proces faimos din 1869, blestemul lui Tichborne din Hampshire datează din timpul domniei lui Henric al II-lea, în secolul al XII-lea.

Lady Mabell of Tichborne era o doamnă renumită prin generozitatea sa. Simţind apropierea morţii, după ce zăcuse la pat ani de zile, ea l-a implorat pe soţul ei, Sir Roger, să-i ofere posibilitatea de a lăsa moştenire o rentă din care să se asigure anual pâinea săracilor. Dar, Sir Roger, care era, probabil, enervat de ani de zile de obiceiul ei de a oferi bani tuturor, nu i-a permis să facă aceasta, aşa că i-a impus nişte condiţii ce păreau imposibile. După una dintre variante, el i-ar fi promis produsul fâşiei de teren pe care ea ar fi fost în stare s-o străbată; după altă variantă, el ar fi luat un fier din cămin şi i-ar fi spus că putea lua din pământuri acea parte pe care ar fi putut s-o încercuiască cu fierul cât timp acesta era încă încins. Oricum, toţi au fost uimiţi s-o vadă cum îşi adună puterile şi se târăşte zece hectare, parte cunoscută şi acum sub numele de „Târâtoarea”. Mâniată de zgârcenia soţului ei, ea s-a întors în pat, şi-a chemat familia şi le-a vorbit tuturor despre blestemul care îi va lovi, când şi dacă testamentul ei va fi suspendat. Acest lucru a profeţit ea, „se va întâmpla în mod sigur, dar numai după ce un Tichborne va avea şapte fii; iar fiul cel mare, şapte fiice. După această faptă, familia se va stinge”, iar domeniile nu vor trece mai departe pe linie bărbătească.

Timp de şase secole, familia a respectat cererea doamnei Mabell, respectiv ca în fiecare an pe 25 martie, la aniversarea doamnei, să dea o mie nouă sute de pâinici

celor săraci. Bucăţile de pâine fiind considerate de superstiţioşi un leac pentru toate bolile, cu timpul, faima testamentului a făcut ca, în zilele de dinainte de 25 martie, împrejurimile să fie pline de vagabonzi care se îndreptau spre Tichborne. Vecinii lui Sir Tichborne au început să le ceară magistraţilor să facă ceva. Sir Henry, care avea şapte fii, decis să anuleze testamentul, deşi i-a păstrat ideea, înmânând suma echivalentă de bani celor săraci. Totuşi, când succesorul lui, cel de-al optulea baronet a avut şapte fiice şi niciun fiu, s-a gândit că blestemul e gata să lovească.

Aşa s-a şi întâmplat, dar nu imediat, nici măcar în conformitate cu prezicerea. Tichborne a trecut de la cel de-al optulea baronet la fratele său, Sir Edward Doughty, care-şi datora numele unei proprietăţi aflate altundeva.

Ce s-a întâmplat a fost mai extraordinar decât cele prezise de blestem. În 1865, Lady Tichborne, care locuia la Paris, a primit o scrisoare din Australia. S-a dovedit a fi de la fiul ei, Sir Roger, al optulea baronet. Acesta dispăruse pe mare în 1854, pe traseul Rio de Janeiro – Kingston, Jamaica. Refuzând să-şi piardă speranţa, ea dăduse anunţuri în toate ziarele din America de Sud şi Australia. Unul a fost citit de Arthur Orton, un vagabond care provenea din East End-ul londonez. Deşi abia ştia să scrie, i-a trimis lui Lady Tichborne o scrisoare din Wagga Wagga, Australia, unde muncea la un abator. Răspunsul ei a fost amabil, aşa că, în 1866, după ce câştigase cam 20 000 de lire sterline, a plecat împreună cu soţia şi fetiţa lui în Anglia, ajungând, în cele din urmă, în Hampshire.

Nu l-a crezut nimeni!

— Dacă tu eşti Sir Roger, te-ai făcut, din cal de curse, mârţoagă! a rânjit fierarul satului, explicând că Sir Roger cântărea mai puţin de 90 de kilograme, avea o faţă lungă şi părul negru, drept şi un tatuaj pe braţul drept. Orton cântărea mai mult de 100 de kilograme, avea faţa rotundă şi nu avea niciun tatuaj.

Totuşi, în ianuarie 1867, Orton s-a întâlnit cu Lady Tichborne, la Paris, în camera lui de la hotel, unde era cam întuneric, pentru că, spunea el, nu se simţea bine. Minciunile lui erau evidente, însă, amărâta bătrână – pe atunci muriseră şi soţul ei, cele două fete şi celălalt fiu – l-a acceptat ca fiind fiul ei şi i-a dat o alocaţie de 1 000 de lire pe an. Încurajat, Orton a deschis o acţiune legală pentru domeniul Tichborne. Cauza lui fiind afectată de moartea subită a doamnei Tichborne, a adus peste o sută de oameni care au depus mărturie în favoarea lui împotriva celor 17 membri ai familiei şi prieteni care-l numeau impostor.

Procesul a durat 102 zile şi a costat familia Tichborne 90 000 de lire. Condamnat chiar de felul în care vorbea („Aş fi câştigat dacă aş fi tăcut”, a spus el) şi condamnat pentru sperjur, Orton a primit 14 ani de închisoare. A fost eliberat, după 10 ani, când a apărut la un teatru şi şi-a vândut „memoriile”, revistei *The People* pentru 3 000 de lire, dar a murit foarte sărac.

Între timp, familia Tichborne a hotărât să scape de fantoma lui Lady Mabell, reluând donarea de pâine tradiţională, obicei care a continuat şi în secolul al XX-lea.

17.10. Nave blestemate

Majoritatea marinarilor cred în existenţa unor nave blestemate care sunt urmărite de ghinion chiar înainte de lansarea la apă. Un caz tipic este cel al vasului britanic *Hinemoa,* construit în 1850, a cărui „viaţă”, deşi scurtă, este încărcată de întâmplări tragice. În cursul primului său voiaj pe mare, pe vas izbucneşte o epidemie de febră tifoidă, în urma căreia patru marinari îşi pierd viaţa. După acest prim incident, blestemul îşi restrânge sfera de activitate, mulţumindu-se să lovească doar în căpitanii vasului. Primul dintre ei îşi pierde minţile, cel de-al doilea comite o crimă şi sfârşeşte în puşcărie, iar al treilea cade în patima băuturii şi este demis. Al patrulea căpitan de pe

Hinemoa este găsit mort în cabină, iar al cincilea se sinucide. Cel de-al şaselea reuşeşte să evite blestemul, în schimb, doi dintre marinarii săi mor înecaţi, ei căzând peste bord în momentul când, fără a fi furtună, vasul se înclină puternic pe o parte. „Cariera" vasului se încheie în 1890, când *Hinemoa* se scufundă în largul coastelor Scoţiei. La vremea respectivă, acest lung şir de nenorociri a fost pus pe seama faptului că, la primul voiaj, pe navă s-a încărcat pământ provenind dintr-un cimitir. Marinarii erau convinşi că în pământ se găseau şi oseminte, astfel că morţii s-au hotărât să se răzbune pe cei care le-au tulburat odihna veşnică.

Seria ghinioanelor care au punctat existenţa pachebotului *Great Eastern* ar fi putut constitui, cu mare succes, subiectul unei comedii dacă, din când în când, blestemul n-ar fi făcut şi victime omeneşti. Pachebotul, a cărui construcţie a început în 1854, ar fi trebuit să fie o minune a epocii sale, fiind cel mai mare şi cel mai luxos vas de pasageri existent. Lucrurile au mers rău de la bun început, căci suma cheltuită pentru construcţie a depăşit cu mult bugetul prevăzut, astfel că proprietarii au dat faliment. Inginerul care a proiectat vasul a făcut apoplexie în ziua lansării navei la apă şi a murit o săptămână mai târziu, moment în care, pe *Great Eastern,* aflat în prima sa cursă, se producea un teribil accident, soldat cu moartea a şase marinari. În plus, salonul principal, care avea pereţii acoperiţi cu oglinzi şi era încărcat cu mobile scumpe, a fost distrus în întregime. După reparaţii costisitoare, vasul este prins într-o furtună şi minunatul salon este din nou distrus. Ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, căpitanul şi alte două persoane aflate la bord se îneacă în timp ce se duceau spre ţărm într-o barcă. La auzul acestei veşti, întreg consiliul de administraţie îşi dă demisia pentru a scăpa de coşmarul *Great Eastem.*

Cu chiu, cu vai, vasul pleacă în 1860, în prima sa cursă peste Atlantic. Deşi avea 4000 de locuri, compania

nu găseşte decât 35 de pasageri, în timp ce echipajul era alcătuit din peste 400 de oameni. Primit la New York cu mare entuziasm, cel mai mare pachebot din lume este deschis pentru vizitatori, care au grijă să se despăgubească pentru banii daţi pe bilet, furând tot ce le cade în mână. Apoi, proprietarii vasului organizează o croazieră de două zile care atrage peste 2000 de americani. Călătoria se va dovedi, însă, un dezastru, căci o conductă de apă se sparge şi inundă magazia de alimente şi o parte din cabine. Majoritatea călătorilor sunt nevoiţi să-şi petreacă noaptea pe punte, mâncând carne sărată şi biscuiţi tari ca piatra. În zori, oamenii constată că nu au nici apă cu ce să se spele, dar se consolează cu ideea că, în câteva ore, vor fi acasă. Speranţe deşarte, căci, din cauza unei erori de navigaţie, *Great Eastern* se găsea la peste 100 de mile de ţărm, astfel că bieţii pasageri şi-au petrecut întreaga zi pe vas, flămânzi, morţi de sete şi murdari. Această întâmplare a rămas de pomină, astfel că pachebotul nu a reuşit niciodată să adune prea mulţi pasageri, drept pentru care a fost vândut la licitaţie. Noii proprietari au reuşit să scoată ceva bani de pe urma sa, închiriindu-l pentru operaţiuni de montare a unor cabluri telegrafice submarine. *Great Eastern* îşi pierde pâinea în 1874, când apar nave special construite pentru această operaţiune. O vreme, vasul este pictat cu reclame şi trimis să facă publicitate prin porturi, reuşind, în cursul scurtelor sale călătorii, să mai lovească ici-colo câte o altă navă. Sătui să plătească pagubele, proprietarii vând frumosul pachebot ca fier vechi.

O posibilă explicaţie a tuturor nenorocirilor ce au lovit vasul s-a găsit în timp ce *Great Eastern* era demontat. Astfel, în pereţii calei s-au descoperit scheletele a doi bărbaţi şi s-a stabilit că ele aparţineau unor muncitori dispăruţi misterios în timpul lucrărilor de construcţie. După toate probabilităţile, cei doi au fost închişi din greşeală între pereţi şi nimeni nu a auzit strigătele lor din

cauza zgomotului de pe şantier.

17.11. Blestemul călugărilor din insula Lacroma

Acest episod face parte dintr-un număr însemnat de blesteme rămase celebre în istorie, enumerând doar câteva: blestemul faraonului Tutankamon, blestemul lui Caius Iulius Cezar, blestemele diamantelor Hope şi Floarea de lotus, blestemele tezaurelor de la Pietroasa şi Hinova, ambele din ţara noastră, blestemul Amazoanelor, blestemul lui Cezar Borgia etc., precum şi o serie de multe alte blesteme scrise în Biblie.

După cum se ştie, încă din secolul al XIII-lea, habsburgii ocupau în Europa o poziţie foarte importantă. Timp de 700 de ani, au dominat, s-au războit, au făcut politică, diplomaţie, au exercitat presiuni de tot felul, iar, prin căsătoriile lor bine chibzuite, şi-au extins treptat influenţele şi asupra teritoriilor acaparate. Nimeni nu le putea face concurenţă. Dar, cum roata istoriei se învârteşte mereu, Imperiul Habsburgic s-a năruit până la urmă.

Insula Lacroma, de circa 200 de hectare, este situată în Marea Adriatică, în dreptul portului Dubrovnik de pe coasta dalmată a Iugoslaviei. Pe această frumoasă insulă, a fost construită, în a doua jumătate a secolului al XVI-lea, cu ajutorul papalităţii, o mănăstire care putea adăposti 80-90 de călugări. Timp de aproape două secole, călugării de aici au dus o viaţă liniştită, necunoscând jaful războaielor. După acest timp, călugării au fost vizitaţi, pe neaşteptate, de regele Ludovic I al Bavariei (descendent al dinastiei habsburgice), care, după câteva zile de şedere, a dat ordin armatei ce-l însoţea, să-i alunge pe călugării de pe insulă şi să le dărâme imediat mănăstirea, pentru a construi în locul ei castele pentru odihnă şi distracţie, pentru toţi cei care descind din neamul habsburgic. După alungare, călugării rămaşi pe drumuri s-au adunat la Dubrovnik şi, la

marginea pădurii din apropiere, au oficiat, sub cerul liber, o slujbă religioasă ecumenică. După ce s-au rugat bunului Dumnezeu ca să-i ajute să treacă prin viaţă fără mari suferinţe, călugării, în disperarea lor, l-au implorat pe Dumnezeu ca să-l pedepsească aspru pe cel ce i-a gonit de pe insula lor şi pe toţi aceia care vor avea sub stăpânire insula Lacroma.

Timp de mai mult de o jumătate de secol, această insulă a fost proprietatea mai multor capete încoronate sau în curs de încoronare, care au folosit-o după pofta inimii lor. Dar, toate aceste capete încoronate au sfârşit prin moarte violentă. Astfel, regele Ludovic I de Bavaria, după patru ani de la alungarea călugărilor de pe insula Lacroma, a murit într-un tragic accident. Împăratul Maximilian a murit, în 1867, în faţa plutonului de execuţie de la Queretaro din Mexic.

Împărăteasa Elisabeta a Austriei şi regină a Ungariei (soţia împăratului Franz Joseph) a fost ucisă, la 9 septembrie 1898, în faţa hotelului „Beau Rivage” din Geneva, de către italianul Luigi Luccheni. Fiul împărătesei Elisabeta, Prinţul moştnitor Rudolf, s-a sinucis, în noaptea de 30/31 ianuarie 1889, în castelul de vânătoare de la Mayerling, după ce, înainte, a omorât-o pe tânăra artistă, baroneasa Vecsera, aleasa inimii lui, deoarece nu obţinuse de la tatăl său, împăratul Franz Joseph, aprobarea de a se căsători cu ea.

După această crimă, în locul castelului de vânătoare, s-a ridicat o mănăstire. Regele Ludovic al II-lea al Bavariei, cuprins de una dintre crizele sale obişnuite de demenţă, s-a sinucis în 1886, aruncându-se de la etajul castelului aflat pe malul lacului Stemberg. În sfârşit, ultimul aristocrat austriac al dinastiei habsburgice, căruia îi revenise insula Lacroma ca un soi de feudă, a fost Arhiducele Franz-Ferdinand von Habsburg. Acesta devenise moştenitor al tronului imperiului Austro-Ungar, ca urmare a sinuciderii lui Rudolf şi a morţii misterioase a Arhiducelui Victor Karl

Ludwig, fratele Împăratului Franz Joseph.

Franz-Ferdinand a căzut victimă atentatului de la Sarajevo din 28 iunie 1914, atentat executat de sârbul Gavrilo Princip.

Atentatul de la Sarajevo se numără printre cele mai importante săvârşite în era noastră, care au urmărit să schimbe faţa lumii. Majoritatea autorilor care s-au ocupat de acest atentat (se spune că, până în prezent, ar fi apărut vreo trei mii de materiale), nu au luat în considerare că nu atentatul în sine a netezit calea declarării Primului Război Mondial, ci intervenţia Forţei Divine care i-a pedepsit pe Habsburgi pentru nedreptăţile făcute pe parcursul celor 700 de ani, precum şi ca urmare a blestemului călugărilor din insula Lacroma, blestem căruia Dumnezeu i-a dat curs. Acest Prim Război Mondial a destrămat Imperiul Austro-Ungar. Autoturismul roşu în care se afla Arhiducele Franz-Ferdinand şi soţia sa, Sofia (în timp ce vizitau unele obiective din Sarajevo) a greşit străzile acestuia şi s-a oprit pentru a întoarce. Şoferul ceh, Sojka Leopold, a executat foarte greu şi cu întârziere manevra de întoarcere (mâna lui Dumnezeu!). Oprirea autoturismului roşu s-a făcut tocmai acolo unde se afla atentatorul Princip. Acesta a scos repede pistolul şi a omorât cuplul imperial. Era ora 11.30. Atentatorul nu a mai avut timp să scoată fiola cu cianură de potasiu pentru a o sparge în gură, deoarece a fost imobilizat de oamenii de lângă el şi de poliţişti şi a fost dus la închisoare. Acolo a murit, după şapte ore de la atentat (ora 18 şi 30 de minute). Când împăratul Franz Joseph a fost informat de cele întâmplate la Sarajevo, a spus: „Providenţa s-a îngrijit să facă ordinea pe care n-am reuşit s-o fac eu”. Prin această expresie, împăratul a făcut aluzie la căsătoria nepotului său, Franz-Ferdinand, cu Sofia (contesa de Chotko), căsătorie cu care împăratul nu a fost de acord, opunându-se 18 ani la rând. La 28 iulie 1914, Austro-Ungaria a declarat război Serbiei; la 1 august 1914, Germania a declarat război Rusiei; la 4 august 1914,

Anglia a declarat război Germaniei; la 3 august 1914, Germania a declarat război Franţei. Apoi declaraţiile s-au înmulţit. Se declanşase pedeapsa lui Dumnezeu Tatăl…

17.12. Avionul blestemat

Un caz aparte este cel al avionului american Lockheed Constellation AHEM-4, care era urmărit de blestemul zilei de 9 iulie. Totul a început în 1945, când un mecanic este sfârtecat de elicea avionului. Un an mai târziu, tot la 9 iulie, comandantul de bord, Lewis, moare în timpul unei curse transatlantice. Peste încă un an, în ziua fatidică, un motor ia foc, la puţin timp după decolare, comenzile se blochează şi avionul e la un pas de a se prăbuşi. La 9 iulie 1948, avionul este ţinut la sol şi nimeni nu se apropie de el, de teama blestemului. Crezând că şirul ghinioanelor a fost întrerupt, la 9 iulie 1949, compania decide ca avionul să plece în cursă conform programului. Aceasta va fi ultima cursă a avionului AHEM-4, căci se prăbuşeşte în apropiere de Chicago şi toţi cei aflaţi la bord îşi pierd viaţa.

17.13. Blestemul „frăţiei preoţilor”

Acesta este titlul unui amplu articol apărut în cotidianul *Ziarul,* pe 2-3 august 2004, semnat de jurnalista Adina Mutăr şi din care am preluat cele ce urmează:

Jafuri de valori inestimabile, căutători de aur şi pietre preţioase, vânători de comori. O adevărată goană după tezaurele dacilor, presărată adesea cu morţi misterioase.

Pe Internet, se organizează, pentru 3600 de dolari, expediţii arheologice de două săptămâni, în munţii cei plini de aur ai Daciei, în căutarea tezaurelor ascunse. Un koson dacic poate ajunge pe piaţa neagră până la 10 000 de dolari.

De ce este astfel estimat un koson? Pentru

comparaţie, o monedă de aur bătută în perioada romană este evaluată până în 2500 de dolari. Kosonii sunt monede concave, bătute în secolele dinaintea erei noastre, pe care sunt imprimate toate simbolurile sacre ale civilizaţiei primordiale – a hiperboreilor şi arimilor (care mai erau numiţi şi rumuni, cu mult înainte ca Dacia să fie cucerită de romani) –, ai cărei urmaşi erau dacii şi geţii. Pe kosoni se găsesc zeii străvechi şi templele lor, cele presupuse a fi pline de comori încă nedescoperite, căci niciodată statul român nu a fost cu adevărat interesat să-şi descopere valorile antice. După aceşti kosoni, ce ar putea să conducă la adevăratele tezaure, căutate încă din epoca romană, s-a pornit o adevărată vânătoare internaţională. Numai în timpurile prezente, Poliţia română, din cadrul Crimei Organizate şi a Departamentului Patrimoniu, a estimat că peste 4000 de vânători de comori, înarmaţi cu zeci de detectoare de metale, bântuie prin Munţii Orăştiei după comorile mitologice.

Abia în august 2002, Guvernul a anunţat elaborarea unei legi a monumentelor, dar, până atunci, prădătorii au făcut pagube inestimabile. În ciuda faptului că, în ultimul timp, patrule înarmate bântuie prin Munţii Orăştiei, căutătorii de comori îşi continuă vânătoarea disperată după adevăratele tezaure. Acestea sunt descrise în miturile despre zeii primordiali, care povestesc despre Gebeleizis şi Zamolki (Zamolxis, în pronunţie grecizată) zeii-moşi (ancestrali) care au învăţat oamenii tainele metalurgiei. Domeniul lui Zamolki se întindea în partea estică a României de astăzi, de la Porţile de Fier, până în munţii şi văile pline de aur, argint şi pietre preţioase ale Munţilor Metaliferi. Este posibil ca sanctuarul-atelier al acestui zeu să fi fost zona Vulcanului, grecii numindu-l Vulcan pe acest faur al zeilor. Miturile românilor spun că el a făurit din aur obiecte sacre de cult, cum ar fi: un plug, un car tras de doi tauri, în mărime naturală, un jug, o secure cu două tăişuri, struguri şi mere, un fluier, o pasăre

Phoenix, jeţuri în mărime naturală pentru cei 12 zei ai primei generaţii. Se spune, însă, că nu a făcut decât patru tronuri de aur, pe care a gravat istoria lor, restul turnându-le în aramă. Iar pe părinţii săi, Terra Mater şi Iov, i-a făcut din aur masiv, în mărime naturală, şezând la o masă domnească, tot din aur.

Dacii au păstrat cu sfinţenie obiectele sacre ale zeilor. Multă vreme, ţara stăpânită de triburile geto-dace a fost invidiată şi râvnită pentru bogăţia metalelor sale preţioase, pentru turmele de vite şi oi, hergheliile de cai şi grânele zeieşti, grâul şi orzul. Când romanii au pornit să cucerească acest pământ, Decebal a hotărât ca tezaurele sacre să fie îngropate şi le-a legat cu blestem ca Zamolki să-i pedepsească pe profanatori şi pe cei care vor dezvălui celor de „sânge străin" ascunzătorile, „să nu se bucure de viaţă şi bogăţie". Se pare că acest blestem „funcţionează", însă, comorile sacre n-au rămas îngropate de atunci. Plugul de aur, cu care se spune că Iov(an) a tras o brazdă uriaşă de la apus spre răsărit, ale cărei urme se văd şi astăzi, a fost sub ocrotirea unui principe transilvănean medieval, care l-a ascuns înainte de o expediţie armată în care şi-a pierdut viaţa.

Miturile comorilor dacice sunt fascinante. Au fost oameni care au găsit întâmplător comori, adesea sub formă de monede, găsite cu miile în timpul unor săpături domestice. Cei care au vrut să le valorifice, ori au înnebunit auzind cum îi strigau ielele în toiul nopţii, ori au murit subit. Scăpau doar cei care ascundeau iarăşi urcioarele cu monede şi nu încercau să se îmbogăţească.

Legat de „blestemul lui Decebal", paranormalul are o dimensiune palpabilă în aceste cazuri. Primul element care ieşea din sfera ocultă era faptul că blestemul nu funcţiona atâta timp cât nu se ştia că cineva a descoperit ceva. Cum „transpira" această informaţie, cum se trezea şi spiritul lui Zamolki.

Să ne oprim puţin asupra tezaurului de la Pietroasa.

Doi ţărani, Stan Avram şi Ion Lemnariu, căutau pietre pentru temelia unui pod, pe coastele Muntelui Istriţa, unde se găseau din belşug.

Ridicând un bolovan, ei au găsit ceea ce, ulterior, s-a numit „Cloşca cu puii de aur”. În realitate, este vorba despre unul dintre tezaurele sacre, conţinând obiecte ale cultului Terrei Mater sau Gea, care includea şi Phoenixul de aur. S-ar fi cuvenit ca spiritul lui Zamolki să intre în acţiune. Tezaurul conţinea 22 de piese de cult hiperboreic şi a fost descoperit în 1837. Cei doi ţărani au apelat la un speculant albanez să le valorifice comoara, piesele fiind tăiate şi împărţite. Dar, vestea „transpiră”, ţăranii sunt arestaţi şi începe un proces lung, care se va termina abia în 1842. Stan şi Ion n-au mai apucat sfârşitul procesului, murind în închisoare în condiţii suspecte. Ei au fost supuşi unui interogatoriu sever pentru a spune cu exactitate locul unde au găsit comoara, dar au murit înainte de a dezvălui locaţia.

Prinţul Ghica a depus la Muzeul Naţional din Bucureşti doar 12 piese ciuntite, dintre care doar Phoenixul era întreg. În 1875, un anume Pantazescu a reuşit să fure tezaurul din muzeu, dar a fost prins şi condamnat la şase ani de închisoare. În cazul său, autorităţile au bănuit că nu furase piesele în scop personal, ci a fost angajat de cineva. Tocmai când interogatoriul se axase pe această direcţie, Pantazescu a fost ucis de o santinelă de la închisoarea Cozia, care a declarat că acesta încercase să fugă. De ce ar fi încercat să evadeze? Pedeapsa nu era grea, ba chiar ar fi ieşit mai devreme, dacă ar fi spus cine îl angajase.

Un anume David Albu a murit, în condiţii suspecte, în anul 1785, în timpul răscoalei iobagilor din Marele Principat habsburgic.

Acesta avusese o viziune stranie. Un patriarh înalt, îmbrăcat în strai alb, lung, i-a apărut în vis, în timp ce se afla la coasă pe Grădiştea, şi i-a spus unde se află o

comoară, din care i-a dat voie să ia cât îi trebuie, fără să dezvăluie cuiva locul. Albu s-a urcat pe culmea Cheia, de unde a zărit o stâncă învăluită în lumină. Toate poveştile despre comori spun că focuri misterioase le apără de profanatori, dar, de data asta, ţăranul a povestit că „stânca parcă fusese acoperită de paie cărora li s-a dat foc”. De altfel, el chiar a fost nevoit să „cureţe” locul, găsind urme de zidărie. Era o cavitate naturală, a cărei intrare fusese acoperită cu un zid de cărămizi şi tencuită în aşa fel încât, din afară, părea tot perete de stâncă. Ţăranul a văzut o masă mare la care stăteau un rege, cu coatele sprijinite de masă, şi o regină. „Toate din aur. În spatele muierii era o grămadă mare de galbeni, iar, după ea, o grămadă mai mare de bani de argint. Fiecare ban de argint era cât palma.”

Aşa i-a spus el popii Cerbiceanu din Chitrid.

De ce nu a urmat sfatul „spiritului” şi a dezvăluit popii visul său! Voia ca satele Chitrid, Ocolişul Mic şi Boşorod să iasă din statutul de iobăgie. În schimb, el ceda comoara vistieriei de la Viena. Popa Cerbiceanu trebuia să facă propunerea autorităţilor şi apoi să-l ajute să scoată comoara. Popa i-a propus să amâne, până după sărbătoarea de Sântă-Mărie, răgaz în care David Albu a murit subit. Popa Cerbiceanu a căutat comoara abia după doi ani, dar n-a găsit decât câteva monede dacice de aur. Pe marginea acestui dosar, apar alte informaţii. În 1802, Arimis Popa, un iobag din Ocolişul Mic, a găsit 450 de monede cu efigia regelui dac Koson. Împreună cu un preot din alt sat, el a mai găsit şi alte monede. Atunci s-a pornit urgia.

Autorităţile habsburgice au aflat despre norocul iobagilor lui Horea, Cloşca şi Crişan, a căror răscoală o „terminaseră”, în 1785. A fost trimisă din nou armata; sute de ţărani au fost anchetaţi, printre care şi popa Cerbiceanu. Satele au fost iarăşi trecute prin „hurcă şi dârg”, expresie ce a rămas de la instrumentele de bază ale

căutătorilor de aur din apele Arieşului. Ţăranii au fost bătuţi, schingiuiţi… şi cu banii luaţi. După îndelungi scotociri, în care autorităţile au găsit bucata de vas pe care scria „per Scorilo” şi vreo 3000 de kosoni pe la iobagi, Camera Aulică de la Viena renunţa, în 1805, la „fabulaţiile sătenilor”.

Deci, adevăratele tezaure dacice n-au fost găsite niciodată de habsburgi şi toţi care ne-au invadat ţara, pentru că ele au fost păzite de o organizaţie ocultă, o frăţie a preoţilor lui Zamolki („Zamolki Fraters”), care dăinuise de

2000 de ani.

Scopul acestor tezaure sacre nu este să rămână veşnic îngropate. Ele aparţin poporului român, pe care trebuie să-l protejeze. Trebuie decise doar momentele în care vor ieşi la iveală.

17.14. Blestemul familiei Kennedy

Pe 22 noiembrie 1963, preşedintele John F. Kennedy a fost asasinat, la Dallas, Texas. N-a murit doar cel mai important american al epocii, ci şi un vis împărtăşit de milioane de oameni. Acel tânăr preşedinte charismatic şi colorata lui familie păreau atât de regali, încât Casa Albă începuse să fie numită Camelot, de parcă el ar fi fost Regele Arthur, iar soţia lui, Jackie, Guinevere. Când fratele lui Jack, Bobby, a fost numit Procuror General, familia Kennedy, un clan irlandez din Boston, era în culmea puterii.

Dar în tărâmurile pustii din afara Camelotului, pândeau duşmanii; în acea zi de noiembrie, unul sau mai mulţi l-au împuşcat pe preşedinte. După cinci ani, Bobby a fost şi el asasinat.

Nu se ştie cine şi de ce l-a omorât pe JFK. Versiunea oficială a Comisiei Warren aminteşte de un singur asasin,

Lee Harvey Oswald. Însă mărturiile a mai mult de 50 de martori – dintre care mulţi au decedat repede – contrazic varianta oficială. Deci, cine l-a omorât? Au fost implicate agenţii guvernamentale de tipul CIA? Erau implicaţi cubanezii, J. Edgar Hoover, de la FBI, sau Mafia? Toţi aveau motive.

Moartea lui JFK este doar vârful aisbergului – acesta nu a fost nici primul, nici ultimul Kennedy, care a murit de moarte violentă.

Acest clan ambiţios a avut un ghinion atât de persistent de când a ajuns la putere, încât a încălcat orice legi probabilistice. Trei fraţi au fost asasinaţi, o soră s-a născut retardată, o altă soră, cumnaţi şi prieteni au murit în trei accidente aviatice; un al patrulea frate, rănit grav într-un al patrulea accident, a condus o maşină în stare de ebrietate, căzând de pe un pod… În ceea ce priveşte copiii… amputări, arestări, boli, morţi din supradoze de droguri, publicitate negativă. O generaţie pierdută, blestemată ca personajele dintr-o tragedie greacă. Dar, care era blestemul?

Cu un secol în urmă, cei din familia Kennedy erau barmani în Boston. Ambiţia tatălui lui JFK, Joe Kennedy, i-a făcut bogaţi, puternici şi celebri. Dacă există un blestem, acesta se află în dorinţa de a dobândi puterea, în presiunea brutală pe care a exercitat-o Joe Kennedy asupra fiilor lui pentru a reuşi.

Răzbunare karmică? Răsplată justă pentru o mândrie lipsită de scrupule? Aceasta ar fi doar jumătate din poveste.

„Blestemul” familiei Kennedy mai cuprinde şi o serie de evenimente stranii, premoniţii şi aparente coincidenţe, survenite cu un secol înainte de moartea lui JFK; o serie de evenimente care, se pare, îşi au originea chiar în biroul preşedinţiei SUA.

Între 1840 şi 1960, fiecare preşedinte al SUA ales într-un an a cărui ultimă cifră era zero, fie a murit în Biroul

Oval, fie a fost asasinat. Această secvenţă bizară este numită „Ciclul prezidenţial al morţii”.

Primul care a murit a fost William Henry Harrison, decedat în 1841, după ce fusese preşedinte timp de doar o lună. Abraham Lincoln, ales prima oară în 1860, a fost asasinat în biroul său, în 1865. Garfield, ales în 1880, a fost împuşcat în 1880, în birou, la fel ca McKinley, reales în 1900. Harding, ales în 1920, a murit în birou în 1923, iar Franklin D. Roosevelt, ales pentru a treia oară în 1940, a murit în 1945, tot în biroul său.

John F. Kennedy, ales în 1960, a fost, astfel, al şaptelea preşedinte care a murit în acest ciclu ciudat; şi Ronald Reagan, ales în 1980, era cât pe ce să fie al optulea, fiind împuşcat de John Hinekley.

Nu este clar dacă faptul că Reagan a supravieţuit înseamnă sfârşitul ciclului. Vom afla mai multe, după ce vom şti soarta preşedintelui ales în anul 2000.

Dintre ceilalţi 29 de preşedinţi care nu au fost aleşi în acest ciclu de 20 de ani, doar unul a murit în birou; niciunul nu a fost asasinat.

Cei aleşi în 1800 şi 1820 au supravieţuit amândoi mandatului. Ciclul a început în 1840. Dar, de ce? Ce anume l-a declanşat?

Astrologii subliniază coincidenţa ciclului cu conjuncţia Jupiter-Saturn, care survine la fiecare 19,85 ani, întotdeauna într-un an electoral al unui început de decadă. Mai mult, din 1840, conjuncţia a avut loc sub un semn de pământ: Taur, Fecioară sau Capricorn; şi tot aşa se va întâmpla până în 2080. A existat o singură excepţie: în 1980, Jupiter şi Saturn s-au întâlnit sub un semn al aerului: Balanţa.

Deci, înaintea alegerilor din 1980, astrologii au afirmat că noul preşedinte nu numai că va supravieţui mandatului, dar va fi şi unul dintre cei mai populari preşedinţi americani.

Ambele predicţii s-au dovedit corecte. A fost Reagan

„norocos”? În 1988, când el şi soţia sa, Nancy, care se consulta cu astrologii la Casa Albă, s-au retras la Hollywood, pe Saint Cloud Avenue, numărul 666, ei au schimbat numărul casei în 667, 666 fiind considerat numărul Fiarei în Apocalipsă.

Doar nu se poate spune că JFK, la fel ca cei trei preşedinţi asasinaţi anterior, nu a fost omorât de oameni, ci de o conjuncţie recurentă a planetelor? Poate că nu. Dar mai există şi alte aspecte ale morţii sale, inclusiv similitudinile dintre moartea lui şi cea a lui Abraham Lincoln, petrecută cu aproape un secol înainte.

Preşedintele Abraham Lincoln a fost împuşcat mortal de John Wilkes Booth (nume de 15 litere, născut în 1839) într-o zi de vineri, 14 aprilie 1865, în Ford’s Theater, Washington, D.C. John F. Kennedy a murit, tot într-o vineri, ucis de Lee Harvey Oswald (15 litere în nume, născut în 1939). Booth l-a împuşcat pe Lincoln în teatru şi s-a refugiat într-un depozit; se spune că Oswald l-a împuşcat pe Kennedy dintr-un depozit, după care a fugit într-un teatru. Ambii asasini erau sudişti; ambii au fost omorâţi înainte de a fi aduşi la proces.

Atât în 1860, cât şi în 1960, SUA era divizată din motive de război şi drepturi civile. Revoltele din 1860 seamănă cu Mişcarea de Rezistenţă din 1960. În fiecare decadă au fost trei preşedinţi; în fiecare, primul dintre aceştia a fost asasinat. Lincoln, ales în 1860, avea un secretar numit Kennedy; Kennedy, ales în 1960, avea un secretar numit Lincoln. Kennedy a fost asasinat într-o limuzină Lincoln; Lincoln a murit în teatrul Ford. Ambii erau înalţi, unul dintre copii murise sugar; soţiile celor doi au fost de faţă la asasinarea lor; numele lor de familie are şapte litere. Ambii au avut vicepreşedinţi sudişti numiţi Johnson. Andrew Johnson s-a născut în 1808, Lyndon Johnson, în 1908; prenumele şi numele de familie au acelaşi număr de litere. La fel, numele celui de-al treilea preşedinte din fiecare decadă (Ulysses Simpson Grant;

Richard Milhous Nixon) are acelaşi număr de litere.

Toate sunt, desigur, simple coincidenţe.

Alte paralele între cele două asasinate includ premoniţii ale morţii pe care le-au avut amândoi.

Puţin înainte de a muri, Lincoln, care-i povestise unui prieten că visele lui i-au prevestit întotdeauna că se va ridica foarte sus, apoi va cădea brusc, a visat că era în Casa Albă şi se uita la un grup care jelea lângă un catafalc. „Cine a murit?" – a întrebat pe unul dintre soldaţi. „Preşedintele – i-a răspuns acesta – a fost asasinat". Apoi, s-a trezit.

În ultima dimineaţă a vieţii sale, prezida o întrunire a cabinetului.

— Am visat acelaşi lucru de trei ori – a spus el. Sunt pe un râu mare, învolburat, într-o barcă… şi alunec… şi alunec…

În acea după-amiază, i-a spus bodyguard-ului său, William Crook:

— Cred că există oameni care vor să mă omoare. Şi a adăugat: Nu mă îndoiesc că o vor face. Continuând să meargă, a spus, mai mult pentru el însuşi: Ar fi imposibil să prevenim acest lucru. După câteva ore, era mort.

Pe 22 noiembrie 1963, Kennedy a declarat:

— Dacă cineva ar dori cu adevărat să-l împuşte pe preşedintele Statelor Unite… tot ce ar avea de făcut ar fi să intre într-o clădire înaltă cu o puşcă cu lunetă şi nimeni nu ar avea cum să prevină un astfel de atentat… Kennedy ştia de ciclul morţilor; una dintre poeziile lui preferate era „Am o întâlnire cu moartea".

Odată, mergând în maşină cu dr. Janet Travell, medicul lui personal, a depăşit un băieţel care a îndreptat o cameră de luat vederi spre el. Tresărind nervos, Kennedy a răsuflat adânc şi a spus:

— Nu am de gând să trăiesc îngrozit. Ce o fi, o fi. Epitaf potrivit pentru tot clanul Kennedy? Încă de când au părăsit Irlanda şi au reuşit să devină puternici, se pare că

stelele nu i-au favorizat.

În 1845, distrugerea recoltelor de cartofi (din cauza unei ciuperci aduse din America) a strâns un milion de irlandezi în Lumea Nouă. În urmă au lăsat un alt milion care, din cauză că grânarele englezeşti erau încuiate şi păzite, mureau de foame.

Mulţi nu au supravieţuit călătoriei, îmbarcaţi pe „navele-sicriu”; mii dintre ei au murit. În 1847, s-a estimat că au pierit 40 000, 20% din cei care plecaseră. 250 000 s-au stabilit în Boston, în Paddyville şi Mick Alley, unde au murit mulţi. Prin 1850, „irlandezii flămânzi”, acum o treime din populaţia Bostonului, munceau ca docheri şi hamali, porecliţi „bălăciţi” şi „picioare negre”. Peste tot au apărut semne cu NAI (Nu Angajăm Irlandezi). Tensiunea în oraş a crescut.

Patrick Kennedy, al treilea fiu al unui fermier bogat din Wexford, a sosit în SUA, în 1849. În vârstă de 26 de ani, el nu a emigrat din cauza foametei, ci ca să-şi caute norocul. În timpul călătoriei, a întâlnit-o pe Bridget Murphy, tot din Wexford, şi s-a însurat cu ea. A lucrat ca dogar, iar Bridget i-a născut patru copii. Ultimul, născut în 1858, chiar înainte ca Patrick să moară de holeră, a fost primul lor fiu, Patrick Joseph, foarte răsfăţat de Bridget. La vârsta de 22 de ani, acest tânăr foarte încrezător în el însuşi a cumpărat un bar şi a intrat în afaceri. Frumos şi ambiţios, s-a alăturat unui club democrat şi a început o afacere de import de lichior. În 1886, a intrat în Senatul SUA şi, în 1887, s-a însurat cu Mary Augusta Hickey, fiica unui om de afaceri de succes. La începutul anului 1900, era unul dintre cei patru membri ai Comitetului Strategic, centrul de putere al oraşului Boston.

Tot din comitet mai făcea parte şi John F. Fitzgerald, un afemeiat rapace, care, în 1905, a devenit primul primar din Boston ai cărui părinţi proveneau din Irlanda.

Fiul lui Patrick Joseph (P. J.), Joe (născut în 1888), a fost educat să devină politician. La Harvard a aflat că

irlandezii şi evreii erau la fel de dispreţuiţi. Toată viaţa a fost condus de spaima de a nu fi sărac; refuza să fie un irlandez sărac. În 1912 s-a implicat în activitatea bancară şi, după un an, era cel mai tânăr preşedinte de bancă din ţară, afirmând: „Vreau să ajung milionar până la 35 de ani”. În 1914 s-a însurat cu Rose, fiica cea mai mare a lui Fitzgerald. În iulie 1915, primul lor fiu a fost botezat Joseph Patrick Kennedy Jr.

John Fitzgerald Kennedy, viitorul preşedinte, s-a născut doi ani mai târziu. Joe era de acum directorul general al şantierelor navale „Bethlehem”; au urmat trei fiice: Rosemary, Kathleen şi Eunice. Rosemary era retardată; Joe şi Rose au dus-o să fie lobotomizată, după care au trimis-o la mănăstire. Până în 1924, hotărât să câştige cu orice preţ, s-a amestecat în afaceri dubioase. Joe ajunsese milionar.

— Ce urmăreşti, de fapt, l-a întrebat un prieten, în 1926, când Joe şi-a mutat familia în New York.

— Totul, a răspuns Joseph Kennedy.

Ajuns magnat în industria cinematografică, el se plimba între New York şi Hollywood, pe când Rose, în ciuda unor nesfârşite jigniri, se lupta să fie acceptată în societate. Familia Kennedy era, la urma-urmei, din Irlanda. Însă, ea a perseverat, făcându-se că nu ştie nimic când Joe îi făcea curte actriţei Gloria Swanson. Rose a născut un al treilea fiu, Robert, apoi, pe cel de-al patrulea, Edward, şi încă două fete.

Bolnav de ulcer, nemilos, totuşi fermecător, Joe a ţinut familia unită, cu toate absenţele şi infidelităţile sale. Pentru a-şi ţine neastâmpăraţii copii la respect, era suficient să le arunce faimoasa sa privire îngheţată. Copiii au crescut luptându-se pentru a-i câştiga dragostea, devenind, astfel, la fel de lipsiţi de principii, aroganţi şi nemiloşi ca el. Li se cerea să fie curajoşi şi îndrăzneţi. Cel mai mare, Joe, şi-a rupt des oasele, luptându-se să apere numele tatălui său. Îndrăzneţ şi violent, nu avea alt

concurent decât pe Jack, cel de-al doilea fiu. Mai mic şi mai slab, Jack era, întotdeauna, bătut în luptele cu ceilalţi copii. Suferind de boli misterioase, Jack a fost singurul care s-a apucat de învăţat şi a reuşit să capete simţul ironiei. Dar competiţia cu fratele său mai mare s-a înăsprit. Luptându-se nu numai pentru dragostea, ci şi pentru respectul tatălui lor, crescând, cei doi au devenit la fel de afemeiaţi ca şi el. Ei vedeau femeile şi lumea ca pe ceva ce trebuia cucerit.

„Am întâlnit o figurantă în Hollywood, extrem de atrăgătoare", scria tânărul Jack unui prieten din Los Angeles, adăugând: „Figuranta încântătoare, sau cum m-a prins în gheare Hollywood-ul".

După 20 de ani, în timp ce împărţea o amantă cu şeful Mafiei din Chicago, Sam Giancana, el se lupta şi cu Bobby pentru atenţia actriţei Marilyn Monroe, a cărei misterioasă moarte, în 1962, este o parte a acestei istorisiri.

Joe Kennedy şi-a învăţat fiii că bogăţia, femeile şi puterea politică, oricum ar fi dobândite, erau ale lor de drept. Un blestem?

Joe a intrat în politică în 1930 şi a ajutat la strângerea de fonduri pentru prima campanie prezidenţială a lui Roosevelt. Când Roosevelt a refuzat să-l numească Secretar al Trezoreriei, a ameninţat că o să-i solicite restituirea împrumuturilor. Profitând de încetarea prohibiţiei, a devenit preşedintele Comisiei de Securitate şi Schimb. Acum, era o „figură" în Washington. De două ori a apărut pe coperta revistei *Time.* Roosevelt a vizitat familia Kennedy; familia Kennedy a fost în vizită la Casa Albă. Între timp, în Germania, Hitler era în plină ascensiune.

Într-o noapte, Joe i-a spus fiului preşedintelui, Jimmy Roosevelt:

— Mi-ar plăcea să fiu ambasador în Anglia.

Frank Delano Roosevelt aproape a căzut din fotoliu de râs când a auzit această declaraţie, dar ulterior a mai

reflectat asupra ei. Poate că un irlandez catolic îngâmfat era exact ceea ce trebuia pentru a se ocupa de ameninţarea nazistă, fără să cadă pradă anglofiliei. Şi aşa, în 1938, Joe a devenit ambasadorul SUA la Curtea de la St. James. Presa engleză era fascinată de acest irlandez american bogat, care o numea pe regină „drăguţo”. În glumă, Joe a afirmat că era şi politician, nu doar diplomat. Opunându-se războiului, considerat deja în Statele Unite ca viitorul candidat democrat la preşedinţie, Joe i-a îndemnat şi pe Joe Jr., şi pe Jack, care veniseră la Londra, să lupte pentru putere. Jack ştia că Joe ar fi pariat pe Joe Jr., însă Jack era cel care avea mintea cea mai independentă şi mai originală.

Cu Joe Jr. la Madrid, în timpul războiului civil, şi restul familiei în vizită la Papa de la Roma, Joe senior a descoperit că poziţia lui împotriva războiului nu era deloc pe placul lui Roosevelt. Pe 1 septembrie 1939, sunându-l pe Roosevelt ca să-l anunţe că Anglia era pe punctul de a declara război Germaniei, el a prezis întoarcerea întunericului, cu vocea tremurând:

— Este sfârşitul lumii, repeta el. Sfârşitul tuturor lucrurilor. Dispreţuit de Churchill, ignorat de Roosevelt, pretinzând că Anglia va fi

„distrusă” de nazişti, Joe a devenit un paria, cunoscut în timpul războiului ca „Joe piftie” şi „Iepuraşul cel fricos”. Întors în SUA în octombrie 1940 pentru alegeri şi pretinzând că „democraţia este sfârşită în Anglia”, s-a dus la Hollywood pentru a le cere vedetelor să nu mai folosească „bani evreieşti” ca să facă filme împotriva lui Hitler.

— Nu vreau să-l mai văd pe puiul acesta de lele, a ţipat Roosevelt furios, după o întâlnire cu el. Scoate-ţi-l de aici.

Tânărul Joe a intrat în dezbaterile publice, susţinând poziţia tatălui său. Totuşi, când Roosevelt a declarat stare de urgenţă naţională, tânărul Joe s-a înrolat în Marină.

Calamitatea de care se temea Joe senior era pe punctul de a avea loc. Când, în decembrie 1941, atacul japonez de la Pearl Harbor a atras SUA în război, în sinea sa, Joe s-a gândit că Roosevelt aranjase atacul. Dându-şi seama că propria lui carieră politică era terminată, a început să aranjeze carierele fiilor săi. Dar, mai întâi, trebuia să supravieţuiască războiului. Tânărul Joe nu a reuşit. Jack era pe punctul să piară şi el.

În 1943, Jack, acum în Marină, a preluat comanda unui torpilor, PT109, lângă Guadalcanal. Pe 1 august, japonezii au distrus Amigari, au remorcat PT-ul şi l-au tăiat în jumătate. Jack şi ceilalţi supravieţuitori au înotat trei mile până la o mică insulă, Jack trăgând un rănit cu o sfoară prinsă în dinţi. Mai târziu, a înotat mai departe, în Blackett Strait, căutând ajutoare. N-ar fi trebuit de la început să lase ca PT-ul să fie remorcat, dar curajul său l-a adus pe coperta *New York Times.* Familia jubila, dar tânărul Joe, lăsat în umbră, a fost auzit strigând într-o noapte:

— Pe Dumnezeul meu, o să le arăt eu lor.

Nu după mult timp, a apărut şi ocazia. Alăturându-se unui escadron de recunoaştere în Cornwall, Anglia, în timpul unei excursii la Londra s-a întâlnit şi s-a îndrăgostit de Pat Wilson, o australiană măritată, al cărei soţ era în străinătate. A fost prima aventură serioasă a lui Joe. Poate că din această cauză, în ciuda multor răniţi şi morţi din escadronul său, s-a oferit voluntar pentru încă o lună de serviciu militar. Conducând un avion în timpul Zilei Z, începutul debarcării în Franţa în iunie 1944, părea nebun, înspăimântându-şi echipajul cu riscurile pe care şi le asuma. Pe punctul de a se întoarce acasă, a auzit de ceea ce părea a fi o misiune sinucigaşă: conducerea unui bombardier încărcat cu zece tone de TNT spre un buncăr nazist, din care echipajul se retrăsese în ultimul moment. Oferindu-se voluntar, el a declarat vesel unui prieten că şansele lui de supravieţuire nu erau mai mari de 50%.

— Îmi voi juca rolul, a spus el lui Lorelle Hearst, soţia unui magnat al presei, chiar înainte de a decola. Dacă nu mă voi întoarce, spune-i tatălui meu că, în ciuda certurilor noastre, îl iubesc foarte mult.

După 28 de minute de zbor, TNT-ul a explodat şi bombardierul s-a transformat într-o minge de flăcări. Tânărul Joe nu va mai fi niciodată preşedinte. El fusese prima victimă a ambiţiei tatălui lui.

Următorul la rând, Jack, s-a urcat şi el pe stâlpul alunecos. După 16 ani, Joe senior şi-a văzut visul cu ochii…

Postul de preşedinte pentru familia Kennedy a fost cumpărat nu numai în ultimele zile ale alegerilor din 1960, în lupta împotriva lui Nixon, ci cu 15 ani înainte.

De îndată ce războiul s-a terminat, Joe senior a început să dea declaraţii în mass-media, creând o platformă pe care Jack s-o poată folosi. Candidând pentru Congres ca erou al PT109, Jack a câştigat cu greu, în 1946. Îmbrăcat prost şi de obicei bolnav, îşi prezenta vederile proprii, dar era susţinut de banii tatălui său. Apetitul lui sexual era de nestăpânit, ducându-l de la o damă de companie la alta. Totuşi, în 1952, când şi-a făcut apariţia la balul de investire al lui Eisenhower, a apărut alături de Jacqueline Bouvier – o debutantă distantă, cu ochi sălbatici. El fusese atras de simţul ei ironic şi, deşi îşi dăduse seama că ea avea „o atracţie paternală”, i-a propus, nu după mult timp, printr-o telegramă, să se însoare cu el. Ea credea că ştie cu cine va avea de-a face, tânărul senator – funcţie ocupată atunci – fiind un afemeiat notoriu, dar a fost luată prin surprindere, trezindu-se că, la petreceri, el dispărea cu orice femeie care-l atrăgea. N-a avut ce face. Era, la urma-urmei, o soţie din clanul Kennedy, iar Jack avansa rapid.

Tot aşa era şi fratele lui Jack, Bobby, care, în 1955, lucra pentru Comisia McCarthy, investigând, pentru început, o presupusă infiltrare a homosexualilor în Departamentul de Stat. Bobby, însurat şi, în curând, şeful

celei mai mari familii Kennedy, era cel mai puţin afemeiat dintre ei şi, probabil, cel mai idealist, care şi-a întâlnit soarta în 1968, făcând ca blestemul să fie cu atât mai dureros.

Până în 1954, problemele la coloană ale lui Jack erau atât de grave, încât abia mai mergea fără cârje. Era pe punctul de a muri, când a suferit o operaţie. După mai multe astfel de operaţii, a început, totuşi, să-şi revină şi a scris o carte în care-i lăuda pe senatorii care luaseră atitudine în problemele controversate. Publicată în 1955, cartea l-a făcut celebru, dar nu a reuşit să fie nominalizat ca vicepreşedinte la Convenţia Democrată din 1956. Când a fost întrebat de ce dorea să fie preşedinte, el a spus:

— Cred că este singurul lucru pe care-l pot face. Joe senior avusese grijă de acest lucru.

În 1957, cartea lui a câştigat Premiul Pulitzer. Între timp, Joe senior dispărea de pe scena publică.

— Nu vreau ca ei să-mi moştenească inamicii – a spus el despre fiii lui, în timp ce încă lucra pentru ei din umbră. Este destul de greu că-mi moştenesc prietenii.

Nu toţi urmaşii săi susţineau cauza Kennedy. Cel mai tânăr, Teddy, expulzat de la Harvard pentru că trimisese un prieten să dea examenul de limbă spaniolă în locul lui, s-a înrolat în armată pe o durată de patru ani. Supărat, tatăl său a tras nişte sfori, reducând perioada la jumătate. Când a revenit la Harvard, apoi la Şcoala de Drept, Teddy a început să bea zdravăn şi să conducă atât de imprudent, încât a fost poreclit „Cadillac Eddie”. Când s-a însurat, în 1958, părea pe punctul de a se linişti. Nu după mult timp, tatăl lui a avut grijă să ajungă senator.

Campania din 1960 a fost ora lui Jack Kennedy. De acum, el şi Jackie erau eroi naţionali, simboluri ale cultului mass-media. Scriitorul Norman Mailer a prezentat, ulterior, fenomenul ca „Superman venind la supermarket”. Jucându-şi rolul ca un adevărat actor, JFK şi-a dobândit renumele de persoană frumoasă, charismatică,

strălucitoare: speranţa viitorului.

— O să-l vindem ca pâinea caldă, a spus tatăl lui. Pe 2 ianuarie 1960, Jack a declarat că va candida la nominalizarea prezidenţială în cadrul Partidului Democrat. Familia s-a mobilizat. Joe senior a cheltuit o adevărată comoară în campanie. Concurentul lui Jack, Hubert Humphrey, a început să se simtă, după cum spunea, ca un negustor independent în luptă cu un lanţ de magazine. Jack a fost nominalizat; avea doar 43 de ani. Alegându-l pe Lyndon Johnson ca vicepreşedinte, el le-a declarat celor care-l urau pe senatorul din Texas:

— N-am de gând să mor în birou. Aşa că funcţia de vicepreşedinte nu înseamnă nimic.

Campania prezidenţială a lui Kennedy a fost câştigată la dezbaterile televizate împotriva adversarului său, Richard Nixon. Arătos, calm şi sigur pe el, era perfect pentru noua eră a televiziunii; Nixon părea stângaci. Ajuns star, a fost întâmpinat de mulţimi uriaşe la fiecare oprire din cadrul campaniei. Totuşi, voturile au fost foarte strânse. JFK a câştigat doar cu câteva sute de mii de voturi diferenţă. Au apărut zvonuri despre falsificarea voturilor din Chicago. Se spunea că legăturile lui Joe senior cu Mafia înclinaseră de fapt balanţa în favoarea lui Jack. Cei care se îndoiau de el au fost şi mai nemulţumiţi, atunci când el l-a ales pe Bobby în funcţia de Procuror General. Mirosea, după cum ştia şi Bobby, a nepotism.

Preşedinţia lui Kennedy nu a început bine. Nu a fost ajutat deloc de dezastruoasa campanie din Cuba din aprilie 1961, finanţată de CIA, pe care el o aprobase cam neîncrezător, mai ales că la orizont apăruse şi criza din Vietnam. Concentrarea de forţe americane în sud-estul Asiei a continuat, în timp ce în august, Germania de Est a început construirea Zidului Berlinului, JFK reuşea să-şi creeze singur probleme; întruna erau strecurate femei în Casa

Albă.

— Poftim, poate ştii ai cui sunt, a spus Jackie, dispreţuitor, într-o zi, dându-i nişte chiloţi pe care-i găsise sub pernă. Nu sunt măsura mea.

Mai periculoase erau legăturile lui sentimentale cu Mary Meyer, care-l învăţase să prizeze marijuana (mult înainte ca Bill Clinton să fie obligat să nege că ar fi folosit vreodată!) şi glumea cu el în dormitorul din Casa Albă că va trebui să se drogheze în ziua în care va apăsa pe butonul nuclear; şi, mai rău, cu Judith Campbell, care devenise amanta lui, în 1960. Din nefericire, ea era şi amanta şefului Mafiei din Chicago, Sam Giancana. Acesta era un dezastru politic, nu doar moral. Îi oferea lui J. Edgar Hoover, bătrânul şef al FBI-lui, şi mai multă putere să şantajeze Casa Albă şi ameninţa să dezvăluie public complotul CIA de asasinare a dictatorului cubanez, Fidel Castro.

Dar ameninţarea triunghiului Giancana-Campbell-Kennedy a pălit în faţa crizei rachetelor din Cuba, din octombrie 1962, la 11 luni după ce Joe senior suferise un atac, în urma căruia nu mai putea nici să vorbească, nici să se mişte. Toţi cei din familia Kennedy s-au simţit, brusc, vulnerabili. Creatorul destinului lor public nu-i mai putea ajuta.

Însă, când ruşii, îngrijoraţi de complotul de eliminare a lui Castro, au început să trimită trupe, tancuri, artilerie şi avioane în Cuba, Kennedy s-a dovedit capabil să se descurce singur. Ultimatumul adresat de el lui Hruşciov, de a se retrage sau de a arunca lumea în război, i-a făcut pe ruşi să se retragă.

Şi aşa, ora de glorie a preşedinţiei Kennedy a precedat asasinarea lui, la Dallas, cu doar un an.

Presimţirile lui fuseseră adevărate.

După aceea, Joe senior „a cam cedat”. Un prieten a afirmat că toţi membrii familiei semănau cu supravieţuitorii unui naufragiu. Nu cred că s-ar fi descurcat fără Bobby. Totuşi, deşi şi-a îndemnat familia să-

şi revină, Bobby nu s-a refăcut niciodată după moartea lui Jack.

Şapte luni mai târziu, pe 19 iunie 1964, Teddy Kennedy era să moară într-un accident aviatic, lângă Springfield, Massachusetts. Pilotul şi prietenul lui, Ed Moss, au murit. Teddy a rămas cu un plămân găurit şi mai multe vertebre distruse.

— Cineva de sus nu ne iubeşte, a spus Bobby, după ce l-a vizitat la spital. Bobby a rezistat, deşi printre cei de dreapta circula un pamflet intitulat

„Strania moarte a lui Marilyn Monroe", în care se afirma că avusese o legătură cu vedeta, şi când aceasta îl amenințase că va divulga complotul împotriva lui Castro, a ucis-o ca să-i închidă gura. Moartea ei, pe 5 august 1962, aparent în urma unei supradoze de drog, a rămas un mister; încurcată atât cu JFK, cât şi cu Bobby, se pare că ambii fraţi o respinseseră. Probabil că adevărul nu va fi cunoscut niciodată. Soarta ei rămâne legată de mistică şi de blestemul familiei Kennedy.

La fel ca Joe junior şi Jack înaintea lui, şi Bobby a devenit obsedat de moarte. „Mai devreme sau mai târziu", a mormăit el când, aflându-se în maşină, din spate s-a auzit un zgomot ca de puşcă, dar care erau, de fapt, doar rateurile unui motor. Şi, de parcă presimţirile nu erau de ajuns, căuta intenţionat pericolul: urcându-se pe Mount Kennedy (4500 m) din Alaska, într-o canoe în apele infestate de piranha din America Latină, faţă în faţă cu un rinocer în Kenya, coborând cascada Salmon River într-un caiac, singur, deşi nu mai fusese niciodată într-un caiac. Provoca moartea. Ceea ce s-a şi întâmplat.

În 1968, s-a lăsat convins să candideze pentru nominalizarea la preşedinţie din partea Partidului Democrat, iar, pe 5 iunie, se afla în Los Angeles, când a aflat că reuşise să câştige alegerile preliminare în California. A dat o declaraţie în camera de hotel, apoi a luat-o prin bucătăria hotelului spre o conferinţă de presă.

Un bărbat numit Sirhan Sirhan a apărut în faţa lui cu un pistol şi a tras. Bobby Kennedy a murit în sala de operaţii de la „Good Samaritean Hospital” din Los Angeles. „Asasinul singuratic” lovise iar. Nici acum, misterul nu a fost rezolvat: cine-l angajase pe ucigaş? De fapt, nu prea contează, deşi Bobby, prietenul public al minorităţilor şi al celor săraci, îşi făcuse mulţi duşmani.

Zguduită de această nouă tragedie, familia nu şi-a mai revenit.

După moartea lui Bobby, tatăl lui a încetat să mai mănânce şi s-a stins, în noiembrie 1969. Familia simţea că este blestemată.

— Mă tot întreb ce făcuse oare bunicul meu pentru ca Dumnezeu să-l pedepsească aşa, a spus Chris Lawford, unul dintre numeroşii nepoţi (Bobby avusese numai el zece copii), care a crescut în umbra acestor evenimente.

Iar Teddy, unicul supravieţuitor dintre cei patru fraţi, a încercat, dar nu a reuşit, să accepte responsabilitatea moştenirii familiei. Neras, bând peste măsură în timp ce se muta dintr-un loc în altul, el le amintea oamenilor de bătrânul marinar care încerca să fugă de un blestem.

— Or să mă împuşte ca pe Bobby, le-a spus el oamenilor după patru ani, când aceştia încercau să-l convingă să accepte nominalizarea din partea Partidului Democrat. De aceea, poate inconştient, a căutat accidentul care i-a distrus cariera politică, făcând imposibilă alegerea sa. Pe 18 iulie 1972, îşi conducea Oldsmobile-ul pe Dike Bridge spre Chappaquiddick, când a derapat, cauzând moartea prin înec a pasagerei sale, Mary Jo Kopechne. După aceea, comportarea lui a fost bizară; în loc să anunţe poliţia, s-a întors la petrecerea de la care plecase şi l-a convins pe vărul lui să-l însoţească la locul accidentului. S-au scufundat până la maşină, dar fără niciun rezultat. Teddy nu dorea încă să anunţe poliţia. S-a dus în Edgartown, s-a schimbat şi, la 2:30, a apărut în holul motelului de parcă dorea să-şi facă un alibi, apoi, a dat din

cameră 17 telefoane, niciunul, însă, la poliţie. În dimineaţa următoare, s-a întors cu feribotul la Chappaquiddick, unde, aflând că trupul nu fusese încă găsit, a anunţat, în cele din urmă, autorităţile. Timp de o săptămână, nu a dat nicio explicaţie publică. A fost un moment crucial în saga familiei Kennedy. S-au relansat în forţă toate vechile suspiciuni legate de lipsa de milă şi imprudenţele clanului; în cele din urmă, Teddy a ţinut un discurs televizat, care nu a fost primit prea bine. Mai târziu, s-a întrebat în faţa publicului dacă „nu cumva atârnă un blestem asupra clanului Kennedy”.

Posibil, însă, văduva lui JFK scăpase deja, recăsătorindu-se cu magnatul grec, Aristotel Onassis.

— Urăsc ţara aceasta – s-a răstit Jackie la o prietenă care încerca s-o convingă să se răzgândească. Dispreţuiesc America şi nu vreau să mai stau aici. Dacă-i omoară pe cei din familia Kennedy, copiii mei sunt în capul listei. Deşi criticată în presă, deja nu-i mai păsa. Pe 10 octombrie 1968, la câteva luni după asasinarea lui Bobby, ea s-a măritat cu Onassis.

Mai rămâneau copiii – cea de-a treia generaţie. Timp de mulţi ani, nimic nu le-a mers bine. Fiica lui JFK, Caroline, a fost prinsă cultivând marijuana. Edward, cel mai mare fiu al lui Teddy, s-a îmbolnăvit de cancer şi a pierdut un picior, în 1973. Christofer Kennedy Lawford era dependent de heroină, la fel ca Robert, cel de-al doilea fiu al lui Bobby, şi David, cel de-al treilea fiu, care a fost găsit mort într-o cameră dintr-un hotel din Palm Beach, pe 25 aprilie 1984. Joseph, cel mai mare fiu al lui Bobby, a fost judecat în urma unui accident de maşină, din cauza căruia prietena lui rămăsese paralizată. Sora lui, Courtney, s-a măritat mai târziu cu Paul Hill, unul dintre „Cei patru Guildford” care au stat 15 ani într-o închisoare englezească, pentru un atentat al IRA de care nu erau vinovaţi. Excesele şi accidentele celor din a treia generaţie au continuat să umple ştirile. Chris Lawford a spus, în

1983, când Bobby Jr. a fost arestat pentru consum de heroină: „Dacă vă gândiţi la tot ce s-a întâmplat în această familie din vremea bunicului până la ce păţeşte Bobby acum, vă veţi da seama că istoria familiei Kennedy este despre karma, despre oameni care schimbă regulile şi sunt, în cele din urmă, schimbaţi de ele”.

Oare doctrina karmei – şi anume că orice cauză (acţiune, faptă, cuvânt sau chiar gând) are, în mod inevitabil, un efect – legitimează ideea unui blestem? Poate doar într-un sens mai larg, şi anume că urmaşii lui Joe Kennedy au plătit un preţ teribil pentru ambiţia lui. Bătrânul i-a mânat din spate pe Joe Jr., Jack, Bobby şi Teddy atât de tare, încât – după ce Joe Jr. a murit – au fost obligaţi să candideze la preşedinţie, fiind, astfel, expuşi pericolelor apărute în urma opoziţiei întâmpinate din partea nemiloaselor grupuri de forţe, într-o ţară condusă de bani şi arme.

Ambiţia nestăvilită a bătrânului Joe senior provenea din originea lui irlandeză şi din refuzul său de a fi la fel de sărac ca strămoşii lui. Dar şi mulţi alţi emigranţi irlandezi au prosperat în SUA, fără să se simtă obligaţi să candideze la preşedinţie. Ambiţia lui era de tipul celei numite hybris în tragedia greacă: provocarea zeilor duce, de obicei, la o cădere spectaculoasă. Baza averii lui, făcute pe vremea tatălui său, Patrick Joseph, provenea din vânzarea de alcool, activităţi ilicite de vânzare a voturilor şi contrabandă – chiar tipul de activitate care a dus la Prohibiţie. Când Prohibiţia a luat sfârşit, a ştiut să profite şi de acest lucru. Avea o flotilă de nave încărcate cu whisky gata să plece de îndată ce orchestra cânta „Happy Days are Here Again”. Antisemit convins, care, ca ambasador al Statelor Unite în Marea Britanie, a încercat să ţină SUA în afara războiului, a reuşit să se dea după cum bătea vântul, încurajându-şi, în acelaşi timp, fiii să creadă că au dreptul să înşface orice doreau bani, femei, putere. Lipsit de credinţă şi tiranic, a insuflat fiilor săi o obsesie de care nu

s-au mai putut dezbăra şi a trăit suficient de mult ca să vadă morţile violente ale celor trei fii în care-şi pusese speranţa. Pentru al patrulea, Teddy, a fost nevoie de moartea unei inocente, ca să-l înlăture complet de pe scena politică.

Totuşi, pe la începutul anilor ’90, au apărut semne că tinerii familiei Kennedy începuseră să lase trecutul în urmă, trecând de la scandaluri la acţiuni caritabile. În 1993, fiul lui JFK, „John-John”, un avocat care încerca să-şi imite tatăl curtând blondele de la Hollywood, se gândea la o carieră în politică. Sora lui, Caroline, tot avocat, scrisese o carte despre *Declaraţia drepturilor omului.* Fiul mai mare al lui Bobby, Joseph, era un membru bine văzut al Congresului; sora lui, Kerry, avocat pentru drepturile omului, se măritase cu Andrew Cuomo, fiul guvernatorului statului New York, Mario Cuomo, şi lucra în administraţia Clinton; fratele lor, Michael, tot avocat, lucra pentru o organizaţie care-i ajuta pe săraci să-şi plătească facturile de căldură; şi Robert Jr., care se vindecase de dependenţa de heroină, lupta pentru protejarea mediului, fiind şi profesor de legislaţie ecologistă la un colegiu din New York. Fiul lui Teddy, Edward Jr., care-şi pierduse un picior când era mic, lucra la o organizaţie non-profit pe care o fondase pentru ajutorul handicapaţilor.

Oare ce se întâmplase cu aroganţa lipsită de milă? Este tentant să credem că bătrânul se răsuceşte în mormânt, în ceea ce priveşte blestemul, dacă a existat, se pare că s-ar fi oprit în cele din urmă – însă, doar timpul ne va spune dacă aşa este.

17.15. „Automobile blestemate”

Nimeni nu a reuşit să dezlege până acum enigma unor lucruri care par să poarte în ele un blestem, ce se răsfrânge implacabil asupra oamenilor care intră în contact cu acestea. În schimb, s-ar putea scrie cărţi întregi

despre acţiunea lor devastatoare, despre lungul şir de vieţi distruse. Vă prezentăm în continuare o selecţie a unora dintre cele mai tulburătoare cazuri de lucruri purtătoare ale unor blesteme. Începem cu automobilele…

În fiecare an, mii de oameni mor sau sunt grav răniţi în accidente rutiere. Carnajul este atât de mare, încât, se pare că, în ciuda încercărilor de a-l diminua printr-o legislaţie împotriva conducerii în stare de ebrietate, prin obligativitatea purtării centurilor de siguranţă ş.a., acceptăm inconştient măcelul, ca un sacrificiu necesar adus Zeului Confortului şi Vitezei, la fel de însetat de sânge ca Moloch sau aztecul Huitzilopochtli.

De obicei, când survine un accident din cauza vitezei prea mari, vehiculele implicate sunt zdrobite, dar, uneori, vehiculele asociate cu accidente violente sau fatale rămân funcţionale, deşi, aparent, au absorbit o forţă neidentificată, care cauzează rănirea sau moartea oricui le foloseşte pe ele sau părţi ale lor.

Blestemul Habsburgilor, multă vreme prima familie imperială a Europei, s-a sfârşit, se pare, când, pe 28 iunie 1914, Arhiducele austriac Franz-Ferdinand şi soţia lui, Sophie, şi-au riscat vieţile, apărând în oraşul bosniac Sarajevo, aflat în plină revoltă împotriva Austriei. Ei şi-au continuat turneul, în pofida apariţiei unor Turnfalken, corbii care prevesteau dezastrul pentru familia Habsburg. Când limuzina lor roşie se apropia de coltul străzii Rudolph, Gavrilo Princip, un student anarhist, i-a împuşcat. Franz Ferdinand şi Sophie au fost omorâţi, dar maşina n-a păţit nimic.

Acest autoturism este, de fapt, o trăsură automobilă (Doppel-Phaeton) marca Graf und Stift, model 1910, acţionat de un motor cu ardere în patru timpi. Drept plafon rabatabil, are o capotă dublă din piele de viţel.

A fost construită la comandă într-un atelier condus de fraţii Graf, în colaborare cu mecanicul auto Stift. Are trei uşi, două la spate şi a treia în faţă, pe partea stângă.

Dispune de şase locuri, din care două în faţă, două la mijloc pe o strapontină rabatabilă şi două la spate. Motorul are patru cilindri în linie, alezaj x cursă 115 x 140 mm, cilindreea totală de 5812 cmc şi 32 CP (DIN). Realiza o viteză medie de 40 km/oră şi una maximă de 55 km/oră. Cutia de viteze are patru trepte pentru mersul înainte şi una pentru mersul înapoi. Are 4,80 m lungime, 1,65 m lăţime şi 1,95 m înălţime atunci când capota este ridicată. Frâna de picior este asigurată prin sabot de lemn, pe roţile din faţă. La vremea aceea, era un autoturism luxos şi rezistent ca pentru Contele Harrach, locotenent-colonel la corpul militar mecanizat (primul proprietar). La prima vedere, pare de necrezut faptul că acest autoturism de culoare roşie, care până în ziua atentatului de la Sarajevo a „ascultat” docil de comenzile celui de la volan, a devenit, peste noapte, o maşină plină de capricii şi mistere, „răzbunându-se” atât pe cel de la volan, cât şi pe proprietarul ei.

Acest autoturism a avut, între anii 1914-1927, 11 proprietari, a făcut 11 accidente, 21 de morţi şi 7 persoane grav rănite. Ziariştii acelor vremuri l-au „botezat” automobilul diavolului şi au susţinut că blestemul călugărilor din insula Lacroma s-a extins şi asupra maşinii roşii. Ziaristul Emmerich Dorii, fost corespondent în Primul Război Mondial, a relatat că, de câte ori se urca în autoturismul roşu pentru a se deplasa pe front în interes de serviciu, tot de atâtea ori avea ghinioane în timpul transportului. După atentat, autoturismul a fost dăruit de proprietarul Harrach generalului Potiorek (al 2-lea proprietar). Acesta l-a folosit numai câteva săptămâni, deoarece, în bătălia de la Valievo, armata austriacă a fost învinsă de cea sârbă. Drept pedeapsă, lui Potiorek i se ia comanda, iar autoturismul roşu trece, împreună cu şoferul în serviciul unui general din Marele Stat Major al Armatei (al 3-lea proprietar). Mâhnit în urma acestei întâmplări nefericite, Potiorek a înnebunit şi imediat a murit. În locul

lui Potiorek este numit un nou guvernator militar, generalul Sarkotitsch. Şi acesta recurge la serviciile autoturismului roşu, dar de fiecare dată are neplăceri. Sub cel de al 3-lea proprietar, autoturismul roşu calcă doi ţărani din împrejurimile oraşului Sarajevo şi, într-o altă călătorie, şoferul a fost catapultat în afară, murind pe loc. La începutul lunii mai 1916, acest autoturism s-a ciocnit cu un car cu boi, omorându-i pe cei doi ţărani din car, iar noul şofer a fost grav rănit, rămânând infirm. După ce armata sârbă a eliberat provincia Bosnia, autoturismul roşu devenise trofeu de război şi a fost repartizat noului guvernator sârb al acestei provincii (al 4-lea proprietar). Acesta s-a folosit de el timp de numai două luni, făcând, în acest răstimp, patru accidente. În ultimul accident, guvernatorul a fost grav rănit la braţul drept, care i-a fost amputat. După acest accident, automobilul roşu a fost vândut doctorului sârb, Srskish (al 5-lea proprietar), care ar fi spus: „Îl cumpăr deoarece eu nu cred nici în blesteme şi nici în destin”. Fiind cunoscut ca aducător de rele, niciun şofer nu a vrut să se angajeze la acest doctor. Acesta a fost nevoit să înveţe de unul singur conducerea autoturismului roşu. După şase luni de la cumpărarea lui, doctorul a fost invitat într-o duminică, la ţară, la o petrecere dată de bunii lui prieteni, pentru serviciile făcute acestora. Doctorul anunţase că va veni cu autoturismul roşu, spre a-i spulbera faima proastă de aducător de rele. Când s-a apropiat timpul mesei, se mai aştepta sosirea doctorului. Văzându-se că acesta nu vine, cineva a plecat călare în întâmpinarea lui. Acest călăreţ a găsit autoturismul roşu răsturnat cu roţile în sus, într-o stradă singuratică, şi, sub el, cadavrul doctorului. Autoturismul groazei a fost vândut de soţia doctorului unui moşier din Bosnia (al 6-lea proprietar). Nici acesta nu l-a folosit mult timp, căci, după un an, a dat faliment, s-a îmbolnăvit de nervi şi s-a sinucis. Familia moşierului vinde autoturismul diavolului unui mare industriaş, pe nume Peter Svestik (al

7-lea proprietar). Acesta era un om cultivat, fără prejudecăţi şi râdea de sfaturile prietenilor săi privind răutatea acestui autoturism blestemat. S-a bucurat, desigur, că reuşise să cumpere o asemenea maşină cu mult sub valoarea ei. Dar, după mai mult de o săptămână, industriaşul, traversând o intersecţie, a pierdut controlul volanului şi s-a ciocnit cu o altă maşină în care se aflau şase persoane. Una dintre acestea a fost ucisă şi patru grav rănite. Şi tot aşa, blestemul a continuat în mod tragic pâna la al 11-lea proprietar care, în urma accidentului suferit cu acest automobil (ce a rămas intact), a rămas într-un scaun cu rotile până la apusul vieţii. După accident, pentru a curma blestemul „autoturismului diavolului”, omul l-a donat statului, maşina aflându-se acum într-un muzeu din Viena.

Celebrul actor american James Dean a murit, în anul 1955, în urma unui teribil accident rutier: automobilul (marca Porsche), pe care-l conducea cu mare viteză, s-a ciocnit frontal de un alt vehicul care rula din sens contrar. Maşina avariată a fost achiziţionată de un proprietar de garaje, pe nume George Barris; acesta intenţiona să o repare în vederea vânzării ulterioare. Curând, s-a dovedit că automobilul cu pricina devenise o adevărată „piază-rea”.

„Seria neagră” a început în atelierul de reparaţii auto, când maşina a alunecat de pe rampă şi a rupt piciorul unui mecanic. După nefericitul incident, Barris a continuat refacerea vehiculului; el a înlocuit unele piese, folosind originalele pentru repararea altor maşini. Readus în stare de funcţionare, Porsche-ul a fost vândut unui medic, ce avea obiceiul să participe la curse automobilistice pentru amatori. Într-una din curse, medicul a pierdut controlul maşinii (chiar respectivul Porsche) şi a decedat în accidentul produs. Mai mult, în aceeaşi cursă, un alt şofer a pierdut şi el controlul maşinii proprii, fiind rănit destul de grav. Arborele de direcţie al automobilului

său fusese înlocuit cu altul, mai precis, cu cel ce aparţinuse din fabricaţie maşinii lui Dean.

Reparaţia a devenit inutilă, iar carcasa deformată a Porsche-ului a fost folosită într-o campanie privind siguranţa rutieră: ea era plasată, succesiv, în diferite puncte critice de pe unele şosele americane, în scopul atenţionării conducătorilor auto asupra a ceea ce li se poate întâmpla dacă nu şofează cu prudenţă. Aşezată în marginea unui drum de munte din zona Sacramento, la un moment dat, carcasa a luat-o la vale şi a zdrobit, în căderea ei, şodul unui adolescent.

Mai târziu, în drum spre alt loc de amplasare, camionul care transporta carcasa a fost implicat într-un accident. Şoferul camionului a fost azvârlit prin şoc în afara cabinei şi a decedat pe loc, din cauza izbirii de carcasă. Altădată, pe o autostradă din statul Oregon, vehiculului care ducea carcasa buclucaşă i s-a desprins braţul de tractare, a deviat de pe şosea şi a intrat din plin în clădirea singurului magazin aflat pe marginea autostrăzii.

Ajunsă în New Orleans, carcasa Porsche-ului s-a spart, din senin, în 11 bucăţi, în timp ce se afla aşezată pe nişte suporţi.

Şirului de întâmplări nenorocite i se adaugă şi cea păţită de un profesionist al curselor automobilistice; respectivul şofer cumpărase două dintre cauciucurile maşinii în care murise Dean şi le montase la propria-i maşină. La prima cursă cu noile cauciucuri, acestea au explodat simultan (fapt extrem de rar), şoferul abia scăpând cu viaţă.

Strania „carieră” a maşinii a luat sfârşit atunci când, în mod misterios, rămăşiţele ei au dispărut din trenul care le transporta spre Los Angeles.

În anul 1955, în timpul Campionatului Mondial de raliuri de formula unu (CMFI) de 24 de ore, pe circuitul automobilistic de la Le Mans, pilotul auto Hawthorn, care

conducea o maşină de formula F1 marca Jaguar, a încercat să-şi depăşească un compatriot, pe Macklin, pentru a ieşi din fluxul cursei şi a se retrage la standul de alimentare. Macklin, surprins de această depăşire, a frânat sec şi a aşezat maşina de F1, un Austin-Healey, de-a curmezişul pistei de alergare. Levegh, un concurent care venea din spate, n-a mai avut timp să evite coliziunea şi maşina sa, un superb Mercedes de F1, a percutat automobilul lui Macklin, apoi s-a lovit de zidul de protecţie şi a zburat ca un bolid spre spectatori, omorând 81 de persoane şi rănind grav alte 122. Conducătorul maşinii a murit în urma ciocnirii cu zidul de protecţie.

La începutul verii anului 1976, în oraşul brazilian Sao Bento, un automobil a derapat pe un tronson de drum umed, a „ras" o trecere de pietoni, omorând patru persoane care se aflau pe aceasta, s-a urcat pe trotuar, unde a omorât alţi trei pietoni, s-a rostogolit peste plaja unui ştrand, omorând încă şase persoane, pentru ca apoi, din mişcare, să cadă în bazinul ştrandului plin cu oameni, unde a mai omorât încă patru. Conducătorul automobilului a murit înecat în apa bazinului ştrandului. În total, 18 morţi, din cauza unei derapări şi a unei viteze excesive. Fiecare cu soarta lui.

De remarcat că fenomene asemănătoare cu „automobilele blestemate" au avut în centru şi alte mijloace de transport, cum ar fi nave şi aeronave.

Interesant de observat este şi faptul că, în multe situaţii, obiectele „blestemate" au fost iniţial asociate cu întâmplări tragice sau accidente violente. Această constatare pare a veni în sprijinul ipotezei privind impregnarea paranormală a obiectelor (în cazul de faţă: automobile, nave, avioane) de către „câmpul PSI" al persoanelor participante direct la incidentul primar. Altfel spus, ar putea fi vorba despre inducerea psihokinetică – în condiţii de criză – a unor proprietăţi exotice obiectelor respective, proprietăţi care se manifestă ulterior

momentului impregnării, ca şi cum ar fi fost stocate într-un fel de memorie subtilă. Pe această linie de raţionament, se pot face conexiuni cu alte manifestări parapsihologice, cum ar fi psihometria şi evenimentele de tip Poltergeist.

O altă ipoteză face apel la conceptul de „sincronicitate”, introdus de C.G. Jung şi W. Pauli: serii de evenimente asemănătoare (sau chiar identice) care se produc fără ca între ele să existe relaţii de tip cauzal.

În stadiul actual al cercetării paranormalului, ambele ipoteze trebuie luate în considerare, căci, la o judecată obiectivă, nu este aprioric exclus ca, în unele cazuri concrete, să funcţioneze una dintre explicaţii, iar, în alte cazuri, cealaltă teorie. Fenomene (inclusiv paranormale) care au aceeaşi morfologie aparentă pot avea determinări diferite şi, prin urmare, explicaţii deosebite.

17.16. Diamantul Hope şi victimele sale

După cum se ştie, dintre multitudinea de pietre naturale preţioase cristaline, transparente şi divers colorate (rubinul, safirul, smaraldul, topazul etc.), cea mai scumpă şi mai apreciată este diamantul.

Hope a fost numele unui mulatru american, care s-a specializat în tăierea şi şlefuirea pietrelor preţioase pe cale artizanală. S-a căsătorit în anul 1911 şi a avut patru copii (trei fete şi un băiat). Ducea o viaţă modestă, deoarece sănătatea nu-i permitea să efectueze munci grele, pentru a câştiga mai mulţi bani. Din când în când, oamenii din împrejurimi îi aduceau acasă diferite pietre preţioase brute, pentru a fi prelucrate după dorinţa fiecăruia. Într-una din zilele de vară, Hope s-a dus la un târg din oraşul cel mai apropiat de comuna lui, să vadă ce mai este nou pe acolo. În acest târg a avut ocazia să cumpere ieftin, de la un negru, o piatră rotundă, pe care negrul a spus că a găsit-o în albia unui pârâiaş de munte. Negrul a afirmat că această piatră ar fi un cuarţ hialdin, oarecum transparent

şi că are o oarecare valoare. Întors acasă, Hope a curăţat piatra de aluviuni şi de alte straturi oxidate şi a rămas uimit când a văzut că această piatră nu era un cuarţ, ci un diamant brut, transparent. După opt luni de muncă migăloasă, Hope a obţinut un frumos diamant incolor, cu 76 feţe şi cu splendide reflexe albăstrui. Mulţi specialişti care au văzut atunci acest diamant, l-au denumit „diamantul cu reflexe uşor albăstrui”, unic la acea vreme. Hope s-a dus cu acest diamant la o bancă pentru a-i stabili numărul de carate şi calitate. Banca a stabilit că diamantul avea 44 1/2 carate şi i-a eliberat lui Hope cuvenitul certificat de calitate. Întors acasă, Hope a încastrat diamantul într-un inel masiv de aur curat (24 de carate), inel în greutate de 20 grame. Pe interior Hope şi-a gravat numele şi cele 44 1/2 carate. Pe lista diamantelor celebre ale lumii din anul 1935, diamantul lui Hope era trecut pe locul 14. Cap de listă era diamantul Cullinan I, cu 516 1/2 carate, diamantul Steaua Sudului era pe locul 9, cu 125 1/2 carate, diamantul Koh-I-Noor era pe locul 11, cu 103 1/4 carate etc.

Fericirea lui Hope nu a durat mult timp, deoarece a fost „încolţit” de sărăcie. Aceasta l-a obligat să vândă faimosul inel cu diamant. Într-un bâlci din oraşul apropiat de comuna lui, Hope a pus pe o farfurioară de porţelan alb inelul cu diamant, oferindu-1 spre vânzare. După ce toţi oamenii din târg văzuseră minunea de inel ce strălucea, un călăreţ, care probabil auzise şi el de acest inel, a oprit calul lângă Hope şi i-a cerut acestuia să vadă şi el inelul cu diamant. „Câţi dolari ceri, domnule, pe acest inel cu diamant?” l-a întrebat călăreţul. „Patru mii de dolari, domnule, fiindcă şi cele 20 grame de aur pur ale inelului sunt foarte scumpe”, a răspuns Hope. Călăreţul a băgat inelul în buzunar şi i-a pus lui Hope în palmă un sul de monede de hârtie şi a dat pinteni calului, dispărând în mulţime.

Hope a desfăcut sulul de hârtii şi a găsit că erau

numai 50 de dolari. I-a venit rău, s-a lăsat, apoi, încet în genunchi şi după câteva secunde, s-a întors cu faţa spre răsărit, şi-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune şi a zis: „Te rog, Doamne Dumnezeul meu, ajută-ne să supravieţuim şi pedepseşte-l pe călăreţul care mi-a furat inelul cu diamant şi pe toţi aceia care îl vor avea în stăpânire”. S-a aplecat de trei ori la pământ, sărutându-l, după care s-a ridicat cu greu în picioare, ochii fiindu-i plini de lacrimi.

După 14 luni de la această întâmplare, s-a aflat că acel călăreţ care a furat diamantul lui Hope a căzut de pe cal în cap şi, după două zile, a murit. Soţia călăreţului a vândut inelul cu diamant unui negustor. Acesta s-a lăudat la toată lumea că a cumpărat vestitul inel cu diamantul lui Hope şi că este fericit că are în casă o astfel de bijuterie scumpă şi frumoasă. După opt luni, negustorul a fost ucis chiar în casa lui, de doi tâlhari, care au luat inelul cu diamant. Hoţii au vândut acest inel unui bancher. După 16 luni, bancherul a murit de o boală misterioasă la vremea aceea (probabil de cancer – n.n.). Soţia bancherului a vândut respectivul inel cu diamant unui avocat cu renume. Dar şi acesta a murit după 15 luni, tot de o boală misterioasă. Medicii de renume din acea vreme nu au putut stabili cauza morţii. În ziare au apărut titluri ca: „A patra victimă a diamantului lui Hope…". „A şasea victimă a diamantului lui Hope…". „Diamantul Hope a făcut şi a şaptea victimă…". Toată lumea s-a întrebat atunci care să fi fost cauza morţii celor care au avut în stăpânire inelul cu diamantul lui Hope. Nimeni nu a putut da un răspuns plauzibil, în afară de preotul catolic din comuna unde locuia Hope. Într-una dintre predicile pe care preotul le ţinea duminica în biserică, acesta i-a informat pe credincioşi, spunându-le următoarele: „Cu nouă ani în urmă, un călăreţ i-a furat lui Hope inelul cu diamantul vestit, inel care trebuia să-l salveze de la sărăcie şi foamete. Blestemul pe care l-a făcut Hope şi pe care mi l-a spus cu ocazia spovedirii şi împărtăşirii lui, a fost ascultat

de bunul Dumnezeu, care a făcut dreptate”, a încheiat preotul. După cea de-a şaptea victimă, inelul cu diamantul lui Hope a dispărut în condiţii misterioase şi nici până astăzi nu s-a mai aflat nimic despre acest diamant.

Multe dintre pietrele preţioase celebre îşi au istoria lor, presărată adesea cu victime omeneşti. Considerăm că este oportun ca cititorii noştri să afle, pe scurt, câteva dintre aceste întâmplări.

1. Rubinul „Coasta Angliei” (206 carate), moştenit de regele Francisc I, a ajuns, după un timp, în posesia lui Ludovic al XV-lea. După patru ani, acest rubin a fost furat, în 1792, de un anume Guillet. Acesta l-a vândut destul de bine lui Ludovic al XVI-lea. După trei ani, rubinul a fost furat de trei hoţi, doi dintre ei fiind omorâţi pe loc de garda regală.

2. Diamantul „Sancy” (54 carte) a ajuns când în posesia reginei Angliei, când în posesia Cardinalului Mazarin, când în posesia regelui Ludovic al XV-lea. A fost furat, apoi găsit, iar furat şi iar găsit. A făcut trei victime în rândul oamenilor de pază ai regelui.

3. Diamantul „Florentinul” (89 carate) l-a purtat Ducele Burgundiei, Carol Temerarul. În bătălia de la Nancy, un soldat dezertor s-a furişat, l-a împuşcat pe Duce şi a luat diamantul. Nici până acum nu se ştie unde a ajuns acest diamant. 4. Diamantul „Floarea de lotus” (68 carate, 74 feţe) a fost primit de către căpitanul român de marină, Alexandru Pangrati, de la o prinţesă neagră, singura care cunoştea taina blestemului acestui diamant. Pangrati nu a respectat rugămintea prinţesei negre şi, cu timpul, acest diamant a făcut cinci victime omeneşti.

17.17. Blestemul preotesei lui Amon-Ra

Prin 1880, trăia, la Londra, celebrul clarvăzător Cheiro, pseudonim sub care îşi ascundea identitatea Contele Louis Hamon.

Acest clarvăzător a primit, într-o zi, vizita unui londonez onorabil binecunoscut: Douglas Murray.

Imediat după ce a luat mâna clientului său, Cheiro s-a cutremurat, copleşit de o imagine fulgerătoare, care i-a arătat această mână ciopârţită de o explozie. A urmat un alt clişeu iar mediumul, neliniştit, a declarat:

— După o loterie, veţi câştiga un obiect pentru care veţi avea aversiune şi refuz. Eu văd: un sarcofag egiptean, magnific sculptat. Pentru numele lui Dumnezeu, nu atingeţi acest obiect malefic! Aceasta va aduce nenorocire.

Deşi impresionat de aceste cuvinte, Douglas Murray a încercat să se liniştească şi s-a străduit să uite aceste vorbe de rău augur şi funestele preziceri. A mai trecut câtva timp şi Murray, invitat de către amicii săi, pleacă într-o călătorie turistică în Egipt. Parcurgând cu prietenii străzile din Cairo, în căutarea unor obiecte rare, el a zărit un magazin de antichităţi. Dintre toate obiectele expuse, unul singur a reţinut cu adevărat atenţia amicilor lui Murray: capacul unui sarcofag pe care era pictată masca preotesei lui Amon-Ra. Din primul moment, Murray a suferit un şoc: vederea acestei măşti îi provoca o indispoziţie, rezultată din dezgust şi teamă. În schimb, tovarăşii săi au fost fascinaţi de această minune contemporană faraonilor, pe care şi-au disputat-o cu plăcere. Cum niciun acord nu s-a putut stabili între ei, au decis să se tragă la sorţi. S-a înscris numele fiecăruia pe o bucată de hârtie (inclusiv cel al lui Douglas Murray) şi tragerea a avut loc.

Fericitul câştigător al acestei loterii improvizate a fost. Douglas Murray. Acesta a refuzat clar şi micul grup, uimit, a amestecat din nou biletele pentru o nouă tragere. numele lui Murray a ieşit pentru a doua oară. Un nou refuz din ce în ce mai neliniştit din partea câştigătorului, care,

totuşi, nu îndrăznea să devină ridicol în faţa prietenilor săi, destăinuindu-le adevăratul motiv al refuzului său.

Printre râsete, s-a tras pentru a treia oară la sorţi. şi, încă o dată, câştigătorul a fost Murray, care este felicitat: de trei ori soarta l-a desemnat, asta însemnând că lui îi revine onoarea de a face achiziţia acestei remarcabile piese.

„Fericitul” câştigător, puţin doritor să se încurce cu acest loz, l-a expediat fără întârziere la reşedinţa sa din Londra şi s-a străduit să nu se mai gândească pentru a-şi putea savura vacanţa.

Trei zile mai târziu, a plecat la vânătoare cu prietenii săi; chiuloasa puştii sale a explodat, ciopârţindu-i mâna dreaptă, cea pe care clarvăzătorul Cheiro o ţinuse în mâna sa, neliniştindu-se. Lui Murray a trebuit să i se amputeze braţul.

În călătoria de întoarcere, toţi tovarăşii săi au murit, loviţi de o pneumonie virulentă.

Reîntors la Londra, tulburat de această succesiune de nenorociri, Douglas Murray a aflat cu consternare că, în timpul absenţei sale, afacerile îi fuseseră periclitate, ceea ce îi cauza serioase dificultăţi financiare. Acum, privea cu gânduri sumbre la capacul sarcofagului, ajuns între timp acasă, convins că acesta era cauza acestor dezastre succesive.

Una dintre prietenele sale, o literată, luând peste picior această credinţă superstiţioasă şi punând totul în seama unor coincidenţe nefericite, îi propune lui Murray să transporte la ea acasă obiectul, de unde proprietarul l-ar fi putut lua oricând dorea.

Această tânără femeie din înalta societate londoneză a plasat obiectul la vedere, în salon, dar, chiar în aceeaşi zi, mama sa cade şi-şi rupe femurul. În zilele care au urmat, logodnicul acestei tinere îşi anulează promisiunea şi dispare, iar cei trei câini de rasă ai acestei doamne au devenit subit nebuni, drept pentru care au fost ucişi.

Aflând despre aceste catastrofe, Douglas a refuzat clar să reintre în posesia maleficului sarcofag.

Obiectul a fost vândut unui domn care a fost foarte bucuros de această achiziţie la un preţ atât de bun. Dar, nenorocire, în ziua următoare, inexplicabil, toate bibelourile sale, scrumierele, vasele de cristal şi porţelan, statuetele aflate în camera cu capacul sarcofagului au fost făcute ţăndări. Năucit, proprietarul s-a grăbit să transporte obiectul blestemat într-o cameră de la primul etaj, unde, două zile mai târziu, s-au produs fenomene stranii: ciocănituri care se auzeau în ziduri, fulgere luminoase, urme de lumină apăreau ici-acolo, în timp ce tablourile de preţ, agăţate de pereţi erau misterios sfâşiate.

Au fost depuse plângeri contra „vandalilor” iar un anchetator a venit să fotografieze locul, inclusiv acest capac. Când clişeul a fost developat, fotograful a rămas încremenit de teroare în faţa unei imagini halucinante, diabolice, apărute în locul sarcofagului. Nu se ştie ce reprezenta acea imagine, căci, din nefericire, fotograful a distrus imediat clişeul şi negativul.

Câteva zile mai târziu, Douglas Murray şi-a dat sufletul, lovit de o moarte subită.

Capacul sarcofagului a fost din nou vândut unei doamne, care avea deja o sănătate precară, iar maladia de care suferea s-a amplificat după această achiziţie. Cunoscând sinistra reputaţie a acestei piese arheologice, doamna a revândut-o în grabă unui egiptolog, A. F. Wheeler, care a făcut-o cadou la British Museum.

În niciun caz blestemul n-a fost înlăturat!

În timpul transportului său, capacul a scăpat din mâinile unui angajat al muzeului şi i-a rupt piciorul.

Din 1880 până în 1912, numeroase alte nenorociri, din greşeală sau din raţiune, au fost atribuite preotesei Amon-Ra.

Într-o zi, un jurnalist pe nume W. T. Stead s-a oferit să

organizeze o şedinţă de exorcism la muzeu, dar autorizaţia i-a fost refuzată.

În 14 aprilie 1912, W. T. Stead a pierit în naufragiul navei *Titanic.*

De atunci, capacul „mumiei fatale” este expus într-o vitrină din British Museum şi inventariată sub denumirea „Articolul 22542".

Nenumăraţi vizitatori vin să-l admire, adesea cu oarecare cutremurare, din cauza tristei sale reputaţii. Uneori, însă, anumiţi vizitatori afişează un scepticism, cum a fost acela al lui Lady Harlech, mama unui ministru englez, care nu a ezitat să facă o grimasă şi să scoată limba la preoteasa lui Amon-Ra. Satisfăcută de gluma şi de „curajul” său, Lady Harlech a părăsit muzeul… a căzut pe sacră, luxându-şi glezna.

Altă dată, doi tineri logodiţi s-au îndoit de această ridicolă superstiţie, sfidând preoteasa. Iar seara, întorcându-se cu maşina acasă, cei doi au fost victimele unui teribil accident, în cursul căruia amândoi au fost grav răniţi.

Oare această serie lungă de nenorociri şi dezastre să fie numai o pură întâmplare, o cascadă de coincidenţe nefericite? Mai rezonabil ar fi să admitem că anumite obiecte poartă în ele o energie, o încărcătură malefică ce nu trebuie „trezită” deloc! Mai ales dacă semnele şi indiciile preocupante, de intrare în joc, s-au mai manifestat, constituind, prin urmare, o înlănţuire fatală ca aceasta: clarvăzătorul prin care a început totul se numea Cheiro, care este echivalent fonetic cu Cairo, altfel zis, oraşul Cairo. Cheiro l-a pus în gardă pe Douglas Murray asupra caracterului malefic al unui sarcofag egiptean, pe care el nu trebuia să-l atingă; în caz contrar, această relicvă ar fi devenit chiar sursa nenorocirii sale (ceea ce s-a şi întâmplat!). În fine, veritabilul patronim de Cheiro, celebrul ocultist şi chiromant englez, era Louis Hamon; Contele Louis Hamon. şi se observă similitudinea fonetică

cu Amon, unul dintre cei mai mari zei ai Egiptului Antic. O adevărată „cabală” fonetică!

17.18. Blestemul statuetei furate

Legenda spune că statuetele chinezeşti şi cele indiene au viaţă proprie. Ele pot face bine sau rău, în funcţie de energiile (benefice sau malefice) ale celui care le deţine. Dar, în orice legendă există un sâmbure de adevăr.

Roy Schneider trăia într-un cartier mărginaş din oraşul Denver. Avea o slujbă care-i aducea un venit mediu şi o viaţă plictisitoare. Mereu şi-a dorit să aibă bani, să aibă putere, să fie cunoscut şi să trăiască bine. Dar.

În fiecare dimineaţă, citea ziarul bându-şi cafeaua la patiseria din colţ. Până într-o zi, când, pe una din paginile ziarului lui preferat, a văzut un anunţ: licitaţie pentru câteva statuete chinezeşti datând din epoca Ming. În minte i-a încolţit o idee diabolică. Dacă ar putea pune mâna pe o astfel de statuetă, ar fi bogat. Dar, cum să furi un asemenea obiect de artă, când este atât de bine păzit? Nu avea cum. Trebuia să meargă la sursă, în China.

Roy a împrumutat bani de la toţi prietenii pe care-i avea şi a plecat în excursie în îndepărtata ţară, sursa viitoarei lui bogăţii, dar şi a viitoarelor necazuri.

Să ajungă în China, a fost uşor. După câteva zile de acomodare cu noile minunăţii ale ţării, Roy a hotărât să viziteze o biserică. Acolo, oamenii sunt credincioşi şi sunt prinşi în meditaţie, deci nu va fi greu să ascunzi în haină un mic Buddha din bronz.

Zis şi făcut; o clipă de neatenţie din partea credincioşilor i-a adus lui Roy o statuetă în valoare de un milion de dolari. Cu obiectul călătoriei în mână, el s-a gândit să-şi scurteze excursia şi să se întoarcă acasă.

Numai că, la întoarcere, Roy află că tatăl lui a fost grav accidentat şi este în spital. Un accident se poate

întâmpla oricând şi oricui, iar Roy nu-şi iubea tatăl grozav. De aceea, nici n-a prea plâns când doctorii l-au anunţat că au făcut tot ceea ce le-a stat în putere ca să-l salveze. Roy a rămas fără tată, dar nu a făcut legătura cu statueta furată.

A vinde o asemenea capodoperă nu era uşor. Cu toate că era furată, potenţiali cumpărători existau. Totuşi, Roy trebuia să aştepte oferta care-l putea scăpa de sărăcie.

Mama lui Roy nu mai era tânără, prin urmare, dacă începuse să se simtă rău, era normal. Moartea soţului, greutăţile pe care nu mai avea cu cine să le împartă, cei doi copii mai mici care, zilnic, voiau câte ceva, toate au contribuit la înrăutăţirea sănătăţii mamei lui Roy. Iar, într-o bună zi, un infarct i-a fost fatal. Mama lui Roy a murit la trei luni de la accidentul tatălui lui.

Roy n-a lăsat tragedia să-i umbrească visul, mai ales că un bogătaş italian era gata să-i umple buzunarele de bani şi viaţa de fericire. Tranzacţia a avut loc, iar Roy începea să-şi vadă visul cu ochii. Era alt om, se schimbase. Elegant şi bogat, Roy a părăsit oraşul pentru a nu da de gândit vecinilor. S-a stabilit la New York şi avea propria lui afacere.

Graţie simţului dezvoltat al afacerii, Roy şi-a investit cu grijă banii, reuşind, în mai puţin de doi ani, să facă o avere considerabilă. Şi-a ajutat şi fraţii mai mici cu bani, dar altruismul lui s-a limitat doar la atât.

Era un om ocupat. Afacerile îi acaparau aproape tot timpul şi se simţea obosit. Credea că totul se datorează stresului, dar a consultat un medic. Într-adevăr, era puţin bolnav. Avea nevoie de un tratament şi de odihnă, dar Roy a amânat. Avea probleme mult mai importante, care nu puteau să aştepte.

Câteva luni mai târziu, Roy a suferit un atac de cord şi a fost internat. Cât a stat în spital, a avut ocazia să se împrietenească cu un bărbat, căruia i s-a destăinuit. I-a povestit cum a devenit bogat şi cum părinţii lui muriseră.

Bătrânelul i-a spus despre blestemele pe care le poartă unele statui chinezeşti, iar lui Roy a început să-i fie teamă.

După ce a ieşit din spital, Roy s-a gândit mult la faptul că toate aveau o legătură.

Trebuia să facă ceva. A plecat în Italia. L-a căutat pe cel căruia i-a vândut statueta şi, deşi n-a fost uşor, l-a găsit. Dar, nu pe el în persoană, ci pe soţia acestuia.

Bogătaşul italian, cumpărătorul statuetei, murise. Soţia acestuia i-a povestit lui Roy toate necazurile pe care le-a avut de când soţul a adus statueta. Roy a rugat-o să i-o dea înapoi, pe bani.

Din Italia, Roy a plecat direct în China, în locul unde ştia că este biserica de unde a furat statueta. A lăsat-o în biserică, cerându-şi în mod mecanic, iertare, şi s-a întors acasă, fiind conştient că numai credinţa va putea să şteargă blestemul statuetei.

Roy s-a convertit la budism, iar acum are o afacere prosperă şi o sănătate bună.

17.19. Blestemul călugărului Ho-tei

Călătorind în jurul lumii, în anul 1928, Charles şi Mary Lambert au fost impresionaţi de o figurină văzută în vitrina unui anticariat din Japonia şi s-au hotărât s-o cumpere. Statueta era confecţionată din fildeş, iar preţul ei li s-a părut a fi foarte mic. Figurina îl reprezenta pe Ho-tei, un călugăr budist din secolul al VI-lea. Fericiţi că au reuşit să intre în posesia acestei statuete, soţii Lambert s-au reîmbarcat pe vapor, pentru a-şi continua călătoria. La puţin timp după aceea, pe Mary Lambert au început s-o chinuie durerile de dinţi. Niciun medicament nu i-a putut calma durerea. Când vaporul a oprit în primul port, Manila (Filipine), femeia s-a dus la un stomatolog. Acestea, însă, nu i-a fost de niciun ajutor ba, mai rău, durerile s-au înteţit. Când au făcut următoarea escală, în Australia, la Sydney, Charles Lambert a început să se plângă şi el de

dureri de dinţi insuportabile. Când au ajuns la Auckland, în Noua Zeelandă, soţii Lambert au fost nevoiţi să schimbe vaporul, aşa încât au părăsit vasul, lăsând bagajele în seama personalului care urma să le mute pe celălalt vapor. În momentul în care s-au despărţit de bagaje, durerile de dinţi au dispărut, în mod inexplicabil. Dar, când s-au reîmbarcat, acestea au apărut, ca din senin. Pe parcursul călătoriei, într-una din zile, familia Lambert a împrumutat statueta achiziţionată în Japonia unei pasagere care a fost deosebit de interesată de figurină şi voia s-o studieze în amănunt. Astfel, ea a păstrat statueta o noapte întreagă. Dimineaţa, când le-a înapoiat-o, s-a plâns că petrecuse o noapte de chin, ea neputând închide ochii din cauza unei groaznice dureri de măsele. Ajunşi în Statele Unite, Charles şi Mary Lambert au vrut să-i dăruiască statueta mamei lui Charles. Studiind-o îndelung, femeia a constatat că la baza figurinei se afla un mic orificiu astupat cu un dop, din fildeş. Considerând că acest orificiu nu era întâmplător şi că avea legătură cu magia neagră, mama lui Charles Lambert a refuzat să primească darul. Deşi nu erau superstiţioşi, soţii Lambert şi-au dat seama că, de când intraseră în posesia figurinei, totul le mersese pe dos, creându-le şi o senzaţie de disconfort fizic. Înfricoşaţi, ei au decis să vândă statueta care îl reprezenta pe călugărul Ho-tei. Un anticar din Londra le-a spus că statueta fusese furată, cu mai mult timp în urmă, dintr-un templu budist şi că, probabil, ghinionul era cauzat de blestemul călugărului Ho-tei.

17.20. Sfeşnicul malefic

Această întâmplare s-a petrecut într-un sătuc din centrul Franţei, în 1925. Era primăvară când François de la Taille s-a hotărât să caute în podul casei diferite obiecte pe care ar fi putut să le vândă vecinilor sau unor turişti. Aşa descoperi într-un vechi geamantan un sfeşnic mare de

care nu-şi amintea să-l fi văzut până atunci. Arama din care era făcut se înnegrise, însă, obiectul era în stare destul de bună pentru ca Francois să poată cere pe el un preţ mare. Când se pregătea să închidă geamantanul, privirea îi căzu pe bucata veche de hârtie, pe jumătate deteriorată. Francois de la Taille citi mai întâi data – 1532 – şi apoi textul scris în franceza veche. Începu să zâmbească citind acele cuvinte stranii aproape şterse. „Îţi va fi tare bine când se va reîntoarce dragostea, dar păstrarea ei înseamnă un pact încheiat cu Satana!”

François fu convins că acest text avea o legătură directă cu sfeşnicul, un avertisment dat posesorului său. Omul nu credea, însă, în acest gen de mesaje, nici în preziceri malefice. După ce-l curăţă cu mare grijă, îl aşeză pe marmura căminului care trona în mijlocul încăperii. Doamna de la Taille, descoperind abia atunci sfeşnicul, îl găsi atât de frumos încât îi spuse soţului ei să nu-l vândă. Din acel moment ea fu cea care avu grijă de acest obiect. Câteva zile mai târziu, un anticar văzu obiectul şi îi stabili o mare valoare. De la Taille nu era miliardar şi acest cunoscător nu înţelegea cum de se găsea în casa lui această piesă unicat. Zvonul se răspândi foarte repede în întreaga zonă şi tot satul află de existenţa piesei. Doi anticari au străbătut peste 150 de km pentru a vedea sfeşnicul pe care voiau să-l cumpere. Dar Hortense, soţia lui Francois, îl implora să nu-l vândă. Pe măsură ce trecea timpul, ea se ataşa tot mai mult de sfeşnic, vorbea despre el cu prietenele sale, îl mângâia ore în şir. Într-o seară, François o surprinse frecându-şi trupul de acest obiect ca şi cum ar fi fost un amant.

Situaţia financiară a soţilor de la Taille începu să se îmbunătăţească în mod considerabil în 1926. Era, oare, „acel bine simţit la reîntoarcerea dragostei”? Nici Hortense şi nici soţul ei nu-şi puneau întrebări de acest fel. În 1929, un adevărat noroc căzu asupra familiei. Hortense rămase însărcinată. Născu, la începutul lui 1930, o fetiţă

foarte frumoasă căreia i-au spus Jeanne.

În 1937, fetiţa avea şapte ani şi, de atunci, începu lanţul de nenorociri... În primăvara acelui an, cel mai bun prieten al lui muri într-un accident de vânătoare. O lună mai târziu, Hortense se răni la cot. Plaga i se infectă şi trebui să-i taie braţul stâng. La sfârşitul lui iulie, micuţa Jeanne căzu de pe cal şi intră într-o comă profundă timp de cinci zile şi rămase handicapată. Într-o seară, François reciti textul găsit în pod, repetă cu voce tare acea frază ciudată, puse mâna pe sfeşnic şi-l trânti cu putere pe podea. Trei zile mai târziu, Hortense muri. La rândul său, François se îmbolnăvi şi el. În martie 1938, locuia împreuna cu fetiţa sa asupra căreia trebuia să vegheze mereu. Era complet ruinat şi fusese părăsit de toţi. Cu toate acestea nu reuşise să se debaraseze de acel sfeşnic blestemat care-i adusese atâtea nenorociri. S-a gândit să-l pună la loc în geamantanul în care-l găsise cu mult timp în urmă, aşteptând să-l vândă unuia dintre anticarii din Clermont-Ferrand, dacă aceştia mai voiau să-l cumpere. Dar, când cobora din pod, căzu pe scară şi-şi rupse un picior. Vecinii săi l-au dus la spital şi au luat-o pe Jeanne la ei, având grijă de ea până la reîntoarcerea tatălui. Vecinii se numeau Boisvin. A doua zi, când Francois şi-a revenit, Jerome Boisvin îi explică faptul că soţia lui se îngrijeşte de fetiţă atât timp cât va fi necesar. De la Taille era bărbos, cu ochii roşii din cauza durerii, dar mai ales a neliniştii. Privindu-l, Boisvin avu impresia că-l avea în faţă pe diavol.

În semn de recunoştinţă, François îi oferi acel sfeşnic, recomandându-i să aibă grijă de el. După trei luni, Fraçois se însănătoşi complet şi se întoarse acasă. Se bucură când află că vecinul său, Jerome Boisvin, s-a îmbogăţit. Ducându-se să-şi ia fiica acasă, văzu sfeşnicul pe care i-l dăruise tronând în mijlocul mesei din salon.

În următorii doi ani, François îşi reveni de pe urma dramelor pe care le trăise. Într-o seară, află de moartea lui Boisvin în incendiul provocat de soţia lui după o dispută

aprigă.

Cât priveşte sfeşnicul, nimeni nu l-a mai văzut niciodată, nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el.

Fără îndoială, cineva l-a recuperat din cenuşă. Spre nenorocirea lui!

17.21. O pălărie blestemată

ucide americanii pe capete

O pălărie sombrero şi-a câştigat faima de a fi unul dintre „cele mai blestemate obiecte din lume”. Un american a cumpărat-o cu zeci de ani în urmă din Acapulco, fără să ştie că va aduce atâta nenorocire. Până s-a ajuns la concluzia că ar putea fi sursa nenorocirilor, a făcut numeroase victime.

Când unchiul lui Jerry Houtenberg a cumpărat o pălărie sombrero, în 1966, din Acapulco, s-a bucurat imens de haiosul suvenir. Din nefericire, superba pălărie mexicană avea să devină unul dintre cele mai „faimoase” obiecte blestemate, acuzată că ar fi la originea a nu mai puţin de… 18 decese. Oricine a purtat aşa-numita pălărie, supranumită „Sombrero-ul condamnării la moarte”, şi-a pierdut viaţa în scurtă vreme, de obicei, din cauze neobişnuite şi în condiţii tragice, au dezvăluit mai mulţi investigatori experţi în paranormal.

Lungul şi tragicul şir al coincidenţelor fatale a început la scurt timp după ce unchiul lui Jerry, Raymond Houtenberg, şi soţia lui s-au întors dintr-o superbă vacanţă la Acapulco cu mai multe suveniruri, printre care s-a numărat şi această pălărie sombrero uriaşă, cu decoraţii vesele. „Avem fotografii cu unchiul Ray cu această pălărie blestemată pe cap, râzând fericit”, a mărturisit Jerry, un vânzător american din Edison (New Jersey). Însă, după ce s-a pozat cu ea, nu a mai avut parte de zâmbete multă vreme. A contactat o boală misterioasă de stomac care l-a

secerat. Patru ani mai târziu, când văduva sa a organizat o petrecere de Anul Nou, câţiva invitaţi nebunatici au încercat-o cu rezultate fatale. Toţi cei care şi-au pus acest nenorocit de sombrero pe cap – nu mai puţin de 14 persoane, inclusiv mătuşa sa – au murit înainte de a se împlini o lună. Doi dintre ei nici măcar nu au ajuns acasă după petrecere, pierind într-un accident rutier pe drum. Un verişor din armată s-a întors în Vietnam şi a fost ucis în război.

Un alt oaspete a murit atins de o săgeată provenită, din greşeală, de la un grup de copii care exersau trageri cu arcul. Unul dintre musafirii care au probat pălăria a murit în somn! Medicii nu au putut să găsească nicio explicaţie privitoare la decesul său. Mătuşa lui Jerry s-a electrocutat în mod stupid, în timp ce manipula propriul prăjitor de pâine. Tatăl lui Jerry a moştenit „sombrero-ul blestemat”. Fără să ştie sau să se gândească că ar fi o sursă de „forţe malefice”, şi-a pus-o amuzat pe cap, ca şi fratele lui Jerry, încântat de o pălărie aşa de mare! În ziua următoare, tatăl său a fost călcat de maşină, iar fratele lui a murit două săptămâni mai târziu, într-un accident de canoe. Abia atunci, eu şi mama ne-am gândit, pentru prima oară, că era ceva ciudat cu acest sombrero şi l-am ascuns într-o cutie.

În 1992, după ce Jerry s-a însurat, prima lui soţie a găsit pălăria fatală. Fără să aibă habar de istoria sa, şi-a pus-o pe cap. A doua zi a fost muşcată de o veveriţă. Rana s-a infectat şi, în scurtă vreme, femeia a murit. Jerry s-a căsătorit a doua oară în anul 1996, iar cea de-a doua soţie, Carla, a luat legenda în serios. Nimeni nu are voie să atingă sombrero-ul de tristă faimă, în mod special cei doi copii ai familiei Houtenberg, care şi-au implorat în mai multe rânduri părinţii să se joace „de-a bandiţii” cu această pălărie. Un expert în ocultism i-a sfătuit pe proprietari să nu ardă şi să nu distrugă „sombrero-ul blestemat”, deoarece ar putea scoate „forţa diabolică”

înmagazinată în ea.

17.22. Talismanul ucigaş

O banală labă de iepure îi pune în încurcătură pe oamenii de ştiinţă, care încearcă să dezlege misterul morţii a 18 persoane care au ţinut în mână acest „talisman al răului”. Absolut toţi s-au prăpădit la câteva zile după ce au intrat în posesia sa. Decesele au survenit într-un interval de doi ani şi între ele nu există altă legătură în afara acestui talisman. Dom Caluccio, detectiv particular, afirmă că morţile au survenit din cauze şi în moduri foarte diferite. De exemplu, o femeie a avut o moarte foarte violentă, fiind sfâşiată de o haită de câini. O alta a murit în somn, senin şi fără dureri. Detectivul Caluccio a fost angajat de părinţii unui tânăr de 22 de ani care a murit din cauza unui atac de cord, la două zile după ce a primit talismanul. Familia speră că ancheta lui Caluccio să-i ajute să înţeleagă moartea prematură a fiului lor. Detectivul a reuşit să afle istoria acestei labe de iepure din momentul în care a fost adusă în America, în 1994, de către emigrantul chinez Ling Hop Chan. La două zile după ce acesta a ajuns în Statele Unite a murit otrăvit într-un restaurant chinezesc, iar lucrurile sale au intrat în proprietatea primăriei oraşului. Mai târziu, talismanul a fost câştigat la o licitaţie de o gospodină care a murit la scurt timp.

Detectivul Caluccio, în vârstă de 38 de ani, este de părere că ironia tuturor acestor morţi este aceea că toate victimele au trăit cu impresia că deţin ceva care îi protejează de nenorociri. Iată doar câteva dintre misterioasele tragedii legate de acest „talisman al răului”, cum îl numeşte Caluccio: un fotbalist de 19 ani s-a sinucis după ce a jucat cel mai bun meci al său. Avea asupra sa talismanul. Un poliţist de la circulaţie, care achiziţionase de curând laba de iepure, a murit după ce l-a lovit o maşină, în timp ce se apleca să ridice de pe trecerea de

pietoni păpuşa unei fetiţe. Un bărbat de 48 de ani a murit de oreion, la o zi după ce a cumpărat laba de iepure. Proprietarul unor câini a fost atacat şi omorât de trei dintre dragii săi dulăi. Talismanul i-a fost găsit în buzunar.

17.23. Ucisă de propria perucă

Un blestem făcut pe patul de moarte s-a împlinit când şuviţele de păr ale unei peruci s-au înfăşurat strâns în jurul gâtului persoanei care o purta, ucigând-o lent.

Femeia nu luase în serios blestemul. Victimă a unui cancer mistuitor, Leona Brook fusese obligată să vadă cum soţul fără inimă îşi făcea de cap chiar sub ochii ei cu noua lui amantă, Emily Alberton.

Leona a jurat în faţa menajerei că, dacă Nigel va îndrăzni să se însoare cu acea femeie uşuratică, ea va avea grijă ca amanta să moară după trei luni de la căsătorie. „Era de-a dreptul dezgustător să-i vezi pe Nigel şi pe Emily râzând şi jucându-se prin casă ca nişte copii”, spune menajera June Witte care, în ultimele zile ale victimei, devenise prietena şi confidenta ei. „Biata Leona se topea, era cu fiecare zi mai aproape de moarte, şi totuşi, Emily nu se străduia să-şi ascundă intenţiile. Ba chiar a avut tupeul să se mute într-un dormitor alăturat. O îngrijeam pe doamna Brook şi puteam auzi chicotelile venind de dincolo de peretele dormitorului. Într-o noapte, când Leona avea nişte dureri insuportabile, m-a strâns de mână şi mi-a jurat că se va întoarce şi se va răzbuna, dacă Nigel şi Emily se vor căsători”. Nu mult după ce a proferat acest blestem, Leona a murit. Cei doi, lipsiţi de inimă, n-au aşteptat mai mult de şase zile şi s-au căsătorit rapid. Când June l-a avertizat pe Nigel asupra blestemului făcut de Leona pe patul morţii, Emily s-a amuzat copios. Noua doamnă Brook şi-a râs de blestem şi a început să poarte rochiile şi perucile decedatei. Din cauza chimioterapiei, Leonei îi căzuse părul şi perucile ei, parcă naturale, fuseseră

singura consolare pe care o avusese în ultimele zile de viaţă. Nigel a considerat blestemul ca fiind delirul unui muribund. Nici nu s-a mai gândit la el până într-o zi, când afacerile l-au obligat să plece din Adelaide, Australia, pentru câteva săptămâni.

„Acest lucru i-a permis Leonei să se răzbune”, spune fosta menajeră. La numai 67 de zile de la căsătoria lui Nigel cu Emily, moartea a bătut din nou la uşa familiei Brook. Emily a fost găsită strangulată cu una dintre perucile preferate ale Leonei. Părul era atât de strâns în jurul gâtului, încât poliţia a trebuit să folosească foarfecele pentru a putea scoate peruca. Încă se mai fac cercetări, dar ucigaşul nu va fi găsit decât dacă poliţia va căuta în mormântul Leonei”.

17.24. „Scaunul morţii”

Yorkshire, Anglia. Cumplitul „scaun al morţii” şi-a cerut a 64-a victimă: o americancă s-a prăbuşit cu ascensorul, la o jumătate de oră după ce a stat pe scaunul blestemat.

Proprietarul acestui sinistru scaun de stejar a fost ucigaşul englez Tom Busby. Chiar înainte de a fi spânzurat, în 1702, Busby a spus: „Oricine se va aşeza pe scaunul meu după moartea mea va muri în scurt timp”. Şi în ziua de azi, scaunul ucigaş se află în vechea casă a lui Busby, hanul „Busby Stoop”.

Din nefericire, spusele înfiorătoare ale ucigaşului s-au dovedit a fi adevărate. De la spânzurarea sa, acum 303 de ani, blestemul lui Busby a omorât, pare-se, 64 de oameni.

„Toate aceste decese au fost catalogate drept accidente”, declară Nigel Staull, un faimos istoric englez, care a studiat acest scaun. „Dar, cu siguranţă, nu este o coincidenţă că toţi cei care au stat pe el au pierit în împrejurări misterioase”.

Ultima victimă, Ann Conelatter, 37 de ani, originară din Trenton, New Jersey, se afla în vacanţă în Yorkshire. Înainte de excursie, domnişoara Conelatter s-a lăudat prietenilor săi că „se va aşeza pe faimosul scaun al morţii şi că va trăi să le spună şi lor despre el”.

Din păcate, înainte ca personalul de la han să o poată opri, femeia s-a aşezat pe scaun, pecetluindu-şi soarta. 26 de minute mai târziu, cablul liftului în care se afla americanca s-a rupt. A căzut şase etaje.

Domnişoara Conelatter este a doua persoană care a murit în ultimii trei ani ca urmare a cumplitului blestem. Ceva mai înainte, în iunie, mecanicul Carlo Pagnani şi-a găsit moartea tot din cauza acelui scaun, iar cazul său a fost amplu dezbătut în ziarele de mare tiraj din Anglia şi Statele Unite.

La acea vreme, hangiul Tony Earnshow a fost întrebat de ce nu a distrus scaunul, însă omul a replicat: „Face parte dintr-o întâmplare adevărată şi nu pot să renunţ la el. Pe de altă parte, eu nu oblig pe nimeni să se aşeze pe el. Îi avertizez asupra riscului şi, dacă ei vor să încerce, e decizia lor!.”

17.25. Talismanul cu noroc

Există superstiţia că anumite obiecte poartă noroc sau le aduc ghinion persoanelor care intră în contact cu ele. Deşi acest fapt nu poate fi explicat, de-a lungul timpului, oamenii au ajuns la concluzia că există un sâmbure de adevăr în aceste superstiţii. Joan Murray şi-a pus întrebarea dacă talismanul dăruit de bunica ei i-a purtat noroc fiindcă a supravieţuit unor catastrofe maritime sau dacă i-a purtat ghinion, făcând ca ea să fie implicată în aceste accidente navale.

În anul 1915, Joan Murray se afla la bordul navei *Lusitania,* vas care a fost distrus de germani, lângă coasta Irlandei. Atunci, şi-au pierdut viaţa sute de oameni, dar

Joan a supravieţuit. Din acest motiv, ea s-a considerat o persoană norocoasă, la fel cum a făcut şi trei ani mai târziu, când a scăpat cu viaţă din cel mai mare naufragiu din istoria omenirii, cel al vasului *Titanic.* În anul 1927, şansa a fost din nou de partea lui Joane, care a supravieţuit accidentului maritim în care au fost implicate vasele *Celtic,* cu care călătorea, şi *Anaconda.* „Nu ştiu dacă talismanul mi-a purtat noroc sau ghinion; în orice caz, de acum încolo, îl voi purta cu mine în permanenţă!” a afirmat femeia, după ultimul naufragiu.

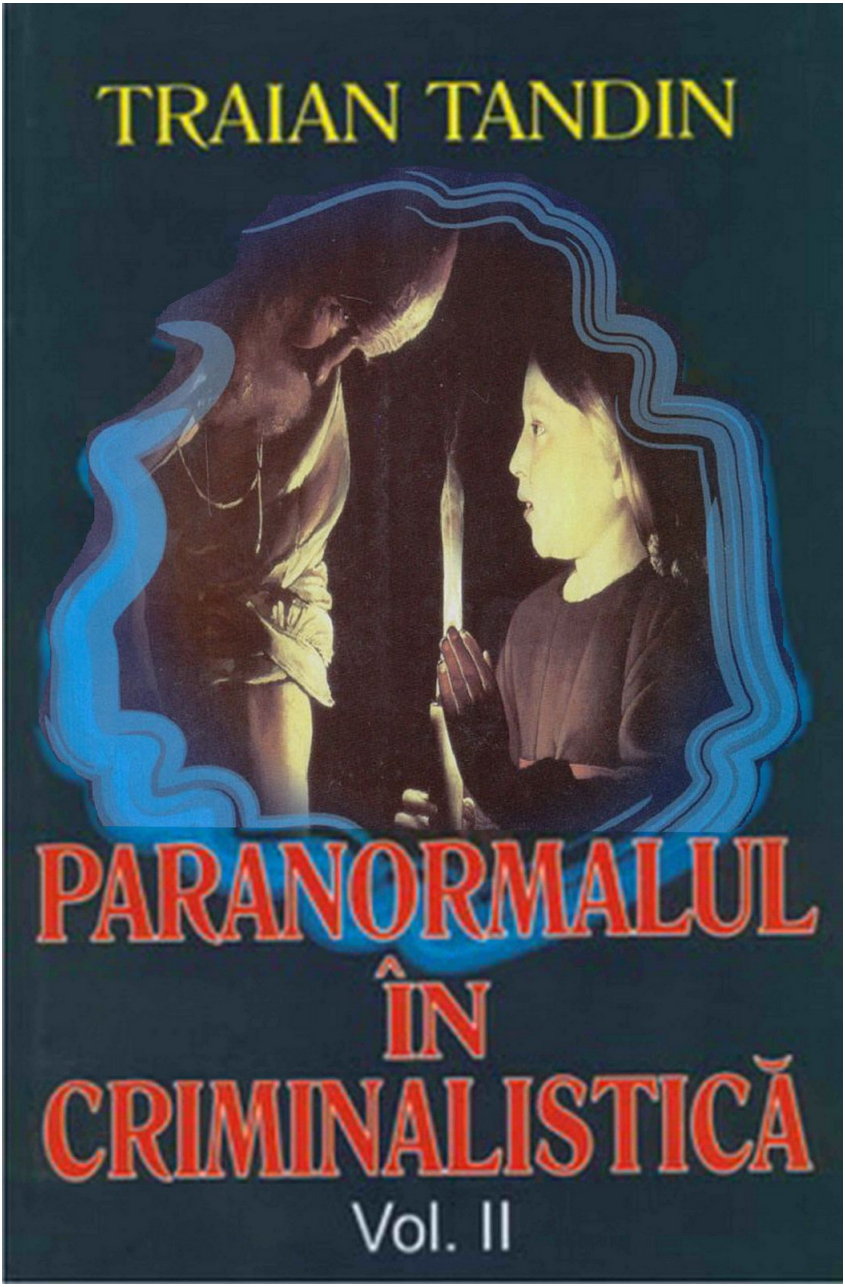

Volumul II

18. Sindromul de posesiune

18.1. Posedarea demonică – o boală psihică?

Astăzi este acceptată ideea că parapsihologia face parte dintre ştiinţele de vârf. Integrarea domeniului s-a petrecut de puţină vreme şi a fost sugerată de numeroşi oameni de ştiinţă. În primă instanţă, ar fi vorba de observarea, experimentarea şi confirmarea misterelor vieţii. Există fenomene care se manifestă în planul fizic, dar nu pot fi explicate prin mijloacele de care dispune cunoaşterea actuală.

Fenomene de genul clarviziunii, dedublării, mediumnităţii, vederii secunde, decorpolarizării şi multe altele, nu au putut fi incluse până acum într-un „registru încheiat”, deşi există o adevărată enciclopedie cazuistică dedicată paranormalului din apropierea noastră. Dar, unul dintre cele mai incitante, mai contestate şi mai tulburătoare fenomene asociate disciplinelor parapsihologice este, fără îndoială, fenomenul posedării, altfel spus, demonizarea!

Analizând mai multe cazuri de posedare, o clipă eşti tentat să le atribui psihiatriei, cu precădere acelei „ramuri” din psihiatrie care citează, în termenii ştiinţei, schizofrenia şi manifestările ei aberante. Dar, la o privire mai atentă, trebuie să recunoşti că nici psihiatria nu lămureşte integral misterul posedării.

O fetiţă de 13 ani cunoaşte din senin o stare cataleptică; după 5 ani îşi revine, dar are transe periodice, în cursul cărora spune că este posedată de două spirite, de două personalităţi străine şi chinuitoare: spiritul unei bătrâne decedate şi spiritul unui tânăr sinucigaş. Sub hipnoză, fetei i se revelă soluţia: va alunga spiritele rele din ea, dacă, în locul lor, va admite să fie luată în posesiune de un înger care vrea să-i vină în ajutor! Ea

primeşte îngerul şi, după ce face sindromul de posedare prin înger, trei luni, revine la personalitatea normală, neştiind nimic de cele trei personalităţi alternante prin care a trecut.

Alteori, soluţia eliberării se arată în vis. Împărăteasa Zoe (Bizanţ, secolul X) era chinuită de „duhul cel necurat”. Preoţii s-au rugat, au făcut slujbe, dar n-au putut s-o dezlege de duhul rău. Soluţia exorcizării i s-a arătat împărătesei în vis: se va vindeca, dacă va pune pe dânsa Brâul Maicii Domnului. Acesta se afla la Constantinopole, într-o raclă de aur. Au scos brâul şi, când patriarhul l-a întins deasupra posedatei, „îndată a scăpat de chinuirea diavolească şi a căpătat cu desăvârşire tămăduirea” (Proloagele).

Psihologii au observat „originea autosugestivă a sindromului de posesiune”. Când „legarea ocultă” s-a produs prin vrăjitor, este vorba de o sugestie traumatizantă („trauma de posesiune”). Când „legarea este generată de un conflict psihic al victimei, e vorba de autolegare, autosugestie. Ea survine mai ales când victima are o vinovăţie inconştientă şi inventează un agent pedepsitor supranatural: „duhul rău”. Subconştientul construieşte acest „agent malefic” preluând informaţii terifiante din lecturi morbide, din filme de groază, din cărţi despre vrăjitorie, sau din credinţa tradiţională în demoni şi-n spirite. Treptat, autosugestia se cuibăreşte, puterea subconştientului erupe, trupul se simte „invadat”…

Sindromul de posedare rezultă din scindarea minţii. În timpul acceselor de posedare, conştientul dispare şi, ca urmare, personalitatea normală dispare, ea fiind înlocuită cu o altă personalitate, trezită prin inconştient.

„Fenomenul scindării minţii (conştient şi inconştient) este comun tuturor!” spune Watson, pornind de la studiile lui Freud, Laing şi Gooch. Dar la cei normali, acest fapt (amestecul inconştientului în viaţa conştientă) este restrâns şi controlabil. Cei care se identifică exclusiv cu

partea lor „fără trup” sunt consideraţi „posedaţi”.

Practicile retardate, superstiţioase sau folclorice, cum sunt invocarea diavolului sau chemarea spiritelor din magie, ar putea fi – zice Watson – doar tehnici de implicare a inconştientului în stări de conştienţă. „Când îţi pierzi controlul asupra acestui musafir nepoftit din străfundurile minţii, asta se numeşte posesiune.”

Cum se poate obţine stăpânirea scindării? Prin asceză. Numai prin asceză (sistematică, ritmică, îndelungată) inconştientul se adaugă la conştient treptat, armonic, fără conflicte. Se adaugă cu o putere mult sporită, paranormală (energetism crescut, hiperstezie, precogniţie, telepatie, criptomnezie).

Prin sugestie, sau prin „traumă”, supraputerea îţi înlocuieşte personalitatea (cu o personalitate alternantă). Prin asceză, supraputerea se adaugă, treptat, personalităţii normale.

Iată de ce în practicile meditative se recomandă să nu te laşi captat de transă, să nu te laşi captat de efectele paranormale care apar frecvent, căci se poate produce alunecarea spre „scindare”. Alungarea oricărei puteri paranormale survenită în meditaţie înseamnă de fapt controlul, autocontrolul. Poţi controla numai alungând. Cine nu înţelege acest paradox, să nu se apuce de practici meditative.

Terapia de alungare a programului malefic va consta într-o sugestie pozitivă dar puternică, şocantă, trecând porţile rinencefalului, lucrând cu arhetipuri şi coduri autoritare, sacre.

În cartea lui Blatty, se apreciază că ritualul exorcizării este tocmai sugestia pozitivă care contracarează tulburarea.

Atingerea moaştelor sfinte, atingerea Brâului Maicii Domnului sunt apreciate tot ca şocări pozitive care restabilesc personalitatea normală.

Aceste operaţii sacre antrenează şi un element

spiritual exterior omului? Antrenează ele o „inteligenţă” exterioară? Iarăşi va trebui să nuanţăm răspunsul şi să lăsăm tainei ce este al tainei… Contactul nostru cu lumea nevăzută încă mai are şi un factor misterios. Ştim doar atât: gândirea pozitivă şi respectul sacralităţii asigură un contact corect cu lumea nevăzută. Un contact aducător de viaţă şi păstrător de viaţă.

18.2. „Satana există!” – avertizează Vaticanul

După ce l-a absolvit pe Galileo Galilei de „vina” de a fi crezut că Soarele se află în centrul sistemului nostru solar – mai bine mai târziu decât niciodată –, rigida Biserică Catolică a dat recent publicităţii un comunicat prin care anunţă nevoia unei alte înţelegeri a lui Satan. Potrivit Sfântului Scaun, este imperios necesară, mai ales în aceste vremuri de „decadenţă generalizată”, conştientizarea unei alte viziuni privind natura răului, „mai subtilă şi mai sofisticată”. Răul ar fi gândit, în aceste condiţii, drept o forţă înspăimântătoare, care stă cuibărită în sufletul fiecărui om, în stare latentă, pentru a se releva sub adevăratul chip, atunci când găseşte condiţii prielnice. Această imagine contravine flagrant celei încetăţenite de sute de ani în conştiinţa creştinilor şi care afirma că răul este o forţă malefică venită din exterior, îndemnându-i pe oameni la păcat.

Noua abordare a problemei completează însă şi reevaluarea pe care Biserica Catolică a făcut-o ritualului de exorcizare, pentru prima dată modificat după instituirea sa oficială în 1614, de către Papa Paul al V-lea. Mai mult decât atât, Vaticanul a recunoscut pentru prima dată că multe dintre presupusele „posedări” – odinioară condamnate fără ezitare de către înalţii inchizitori – sunt, de fapt, simple „dezordini mentale”, maladii de ordin psihic care pot fi uşor confundate cu acţiuni ale Satanei.

După ce însuşi Papa Ioan Paul al II-lea a săvârşit o

exorcizare în 1982, atunci când o femeie posedată i s-a aruncat la picioare, cerând să fie absolvită de chinuri, monseniorul Corrado Balducci, exorcistul „oficial” de la Vatican, a admis că „trebuie să fim foarte atenţi în a distinge posesiunea de către spirite malefice, de maladiile psihice”. Schizofrenia şi epilepsia se numără printre condiţiile psihologice şi neurologice ale căror simptome au fost deseori în trecut interpretate ca dovezi certe ale posesiunii demonice. Din propria experienţă în exorcizări, de altfel, deosebit de bogată, monseniorul Balducci a estimat că, din circa o mie de presupuse „posedări”, numai 30 pot fi interpretate ca fiind „infestare demonică”, dintre care doar cinci întrunesc condiţiile unei veritabile stăpâniri de către spirite demonice. Omul Bisericii susţine că restul „nu au nevoie de exorcizare, ci de ajutorul medicilor psihiatri”. Cu toate acestea, el a ţinut să sublinieze, într-o cuvântare ţinută la Vatican, că „Satan e încă Satan, nimeni altul decât un înger căzut, o entitate spirituală cu o uriaşă putere şi inteligenţă. Lumea întreagă se învârte astăzi în jurul lui”. Deşi reacţiile oficiale la aceste schimbări de atitudine, care în urmă cu secole le-ar fi asigurat chiar înalţilor prelaţi din Cetatea Sfântă un loc pe rug, au întârziat să apară, noua concepţie a Bisericii Catolice a fost lăudată de numeroşi oameni de ştiinţă şi de cultură din întreaga lume. „Prin acest curent de opinie, Biserica s-a exorcizat ea însăşi de tarele ce o chinuiau de veacuri!", a spus unul dintre savanţii chestionaţi de postul de televiziune Rai Due, rezumând, cum nu se poate mai bine, fondul problemei…

18.3. Frica de iad ar putea duce la dezvoltarea economiei

Pentru ca un stat să fie cât de cât dezvoltat din punct de vedere economic, iar populaţia lui să trăiască cât de cât bine, e necesar ca oamenii să creadă în existenţa iadului şi

a raiului. Ideea a fost lansată de un grup de analişti economici americani de la Federal Reserve Bank din St. Louis, care au realizat un studiu ingenios, publicat în vara anului 2004, ce demonstrează strânsa legătură între religie şi economie.

Experţii Kevin Kliesen şi Frank Schmid şi-au intitulat studiul „Teama de iad ar putea duce la explozia economiei". A fost analizată legătura între starea economică din 35 de ţări şi credinţele religioase ale acestor popoare. „Când un procent mare de oameni din aceeaşi ţară cred în Iad, veniturile populaţiei respective tind să fie ridicate. Când există teama unei pedepse divine, în ţara respectivă se înregistrează o diminuare vizibilă a corupţiei, ceea ce duce, inevitabil, la o creştere economică şi la apariţia unui standard de viaţă mai ridicat". Cam la aceste concluzii au ajuns Kliesen şi Schmid.

În ceea ce priveşte România, ţară cu tradiţii creştine puternice, cei doi analişti americani o situează pe locul al cincilea al corupţiei la nivel mondial, după Nigeria, Argentina, Rusia şi India. Noi stăm prost şi la capitolul Produsul Intern Brut per capital, ocupând antepenultimul loc (33, înainte de India şi Nigeria) dintre cele 35. În 2001, câştigurile anuale ale contribuabililor nici măcar nu ajungeau la 6000 de dolari. România este o excepţie, susţin cei doi autori, pentru că, deşi 43% din populaţie crede în existenţa Iadului, economia tinde să rămână la acelaşi stadiu inferior faţă de alte ţări vecine sau/şi europene.

Nu la fel stau lucrurile în Bulgaria, unde doar o persoană din zece susţine că dracii şi Scaraoţchi sunt reali. Cu toate acestea, bulgarii câştigă mult mai puţini bani decât ruşii, dar stau mai bine decât românii, care cred, într-un procent destul de ridicat, în iad. În Rusia, de exemplu, 16% din populaţie are convingerea că iadul nu este decât o invenţie a omului. Pentru că procentul este relativ mic, veniturile anuale ale ruşilor, de circa 7100 de

dolari, sunt relativ scăzute. Nu la fel se întâmplă însă în America, unde 71% din populaţie crede în iad, ceea ce determină venituri anuale de 34320 de dolari.

Există însă şi excepţii. În Turcia se află o mare majoritate a oamenilor care au convingerea că există iad. În ciuda acestui fapt, turcii au venituri anuale mai mici decât cele ale ruşilor. În unele ţări europene dezvoltate, ca Germania sau Olanda, puţini sunt cei care se tem de iad sau cred în existenţa vreunui Scaraoţchi.

Polonia, ţara în care trăiesc cei mai credincioşi europeni, se poate lăuda şi cu cele mai mari venituri anuale pe care le câştigă populaţia, comparativ cu naţiile ex-comuniste. Faptul că 54% dintre polonezii catolici cred în iad clasează această ţară pe locul trei în lume după Statele Unite în ceea ce priveşte credinţele religioase.

Locuitorii fostelor republici sovietice Belarus şi Letonia sunt, în mare parte, mai pragmatici decât vecinii lor. Doar zece la sută din populaţiile acestor ţări au impresia că iadul există cu adevărat.

Cei mai creduli oameni se află în Nigeria, în Africa. Peste 51% dintre nigerieni sunt convinşi că după moarte sufletul lor ajunge în iad. Dar în ciuda credinţelor populare, această ţară nu este nici dezvoltată, nici bogată, căci aici se câştigă anual, în medie, 850 de dolari pe cap de locuitor.

18.4. Diavolul l-a vrut ţar pe Ivan cel Groaznic

Poporul l-a considerat ca o încarnare a Satanei. Se ştie că tatăl lui, care-şi închisese soţia la o mănăstire, a vrut să se recăsătorească. A cerut sfatul a trei clarvăzători de la Mănăstirea Sf. Treime, care i-au dat verdictul: copilul ce urma să se nască va îngrozi lumea prin cruzimea sa. Profeţia s-a adeverit. Când s-a instaurat Ivan ţar, Dumnezeu a dat semn: clopotul de la biserica unde s-a încoronat a căzut, zdrobindu-se. Iar după încoronare,

biserica a luat foc. Pe vremea aceea trăia preotul Sfânt Silvestru, care a avertizat oamenii că Ivan a făcut pact cu diavolul, care-i va da puteri mari.

Diavolul l-a ajutat în luptele cu tătarii şi extinderea regatului său spre est. Părintele Silvestru şi toţi călugării au fost arşi de vii. După anul 1560 Ivan l-a renegat definitiv pe Dumnezeu, servitorii palatului auzeau în unele nopţi, îngroziţi, cum îl chema pe diavol, sfătuindu-se cu el. După ce şi-a vândut sufletul Satanei, a început să aibă vedenii înfricoşătoare cu chipul Maicii Domnului plângând, care i-a şi spus: „Pocăieşte-te!". Singur a recunoscut că numai de Sfânta Fecioară îi era teamă. De aceea l-a luat ca sfetnic pe un astrolog olandez, Bonei, ce practica necromanţia; dar vedeniile cu cei ucişi de el reveneau nopţi la rând, căci una dintre distracţiile sale preferate era spânzurarea de picioare sau de testicule a celor care refuzau să-l hulească pe Dumnezeu. (Acest gen de tortură a fost folosit şi de Stalin şi Beria, mari admiratori ai ţarului Ivan.)

Simţindu-şi sfârşitul, Ivan a cerut să fie adus la Biserica Sf. Vasile cel Mare, pentru că un semn i-a arătat că mai are de trăit doar trei zile.

Dar atracţia lui malefică i-a făcut pe toţi preoţii din biserică să fugă în pădure. El tot spera că diavolul se va răzgândi şi-l va mai păsui o vreme. De aceea l-a chemat pe Boris Godunov la el să joace şah. Mai târziu, chiar Boris Godunov povestea îngrozit că Ivan, în timp ce juca şah cu el, îi spunea că diavolul era la uşă, aşteptându-l, rânjind. De frică, s-a prăbuşit în braţele lui şi a murit.

18.5. Hitler era posedat de diavol

Peter Gumpel, în vârstă de 79 de ani, este cel mai cunoscut biograf al Papei Pius al XII-lea. Ani la rândul el a fost şeful Congregaţiei Sfinţilor, un organism care se ocupă cu alcătuirea şi examinarea dosarelor tuturor celor care au

fost propuşi pentru a intra în rândul sfinţilor din calendar. „Am găsit dovezi clare, în arhiva Vaticanului, care conţin părerea Papei Pius despre Hitler. Prima menţiune despre legătura dintre dictatorul german şi diavol a fost făcută cu câţiva ani înainte de izbucnirea războiului. În acea vreme, viitorul Papă era ambasadorul Vaticanului la München. Într-o scrisoare, Pius menţiona: «Hitler este posedat. Tot ce nu-i este de folos distruge. Calcă pe cadavre şi nimiceşte tot ce-i stă în cale.» Acesta a fost primul semnal de alarmă tras de viitorul Papă", a declarat Peter Gumpel cotidianului german *Bild,* după lansarea unei cărţi de memorii.

Fostul oficial de la Vatican a declarat că ritualurile au avut loc în 1939, 1940 şi 1942. „Papa Pius al XII-lea, împreună cu alţi doi înalţi prelaţi, se închidea într-o cameră întunecată a Palatului Apostolic, aprindea lumânări albe şi aşeza în faţa lui fotografia dictatorului nazist. Ei foloseau o practică de exorcizare menţionată pentru prima dată în anul 1614. Timp de 15 minute, cei trei oameni ai Bisericii repetau încontinuu o anumită formulă. Din păcate, ritualul lor nu a dat roade, iar Hitler şi-a continuat distrugerile în Europa", spune Gumpel.

Germanul susţine că, într-o discuţie pe care a avut-o cu Papa Pius, acesta i-a spus că este convins că dictatorul nazist nu e responsabil pentru faptele sale şi că se află sub controlul diavolului, fiind o simplă unealtă. „Papa avea convingerea că, dacă ar fi reuşit scoaterea Satanei din corpul lui Hitler, viitorul ar fi fost cu totul altul. Chiar dacă războiul începuse, acesta s-ar fi încheiat mult mai repede, în momentul în care Hitler, vindecat, şi-ar fi dat seama ce făcuse", mai spune Gumpel.

Hitler nu numai că era posedat, dar era şi protejat de diavol, dovadă fiind scăparea sa din multe atentate.

Ultimul supravieţuitor din grupul celor opt persoane care au încercat să-l asasineze pe dictatorul german Adolf Hitler – baronul Philipp von Boeselager – a făcut dezvăluiri

despre atentatele împotriva Führerului, eşuate.

Într-un interviu acordat săptămânalului elveţian *Sountagszeitung,* baronul Philipp von Boeselager (85 de ani) a scos la iveală faptul că iniţial Hitler trebuia să fie omorât împreună cu şeful SS, Heinrich Himmler. „Plănuisem să-i omorâm împreună, de teamă că Himmler ar fi putut porni ulterior un adevărat război civil între SS şi Armată. SS şi al Treilea Reich erau mult mai puternice decât Armata", şi-a amintit Von Boeselager.

Baronul a povestit şi despre planul de asasinat din 13 martie 1943 din oraşul rus Smolensk. Atunci, Von Boeselager era locotenent şi avea 25 de ani.

„Eram opt persoane în baracă şi îl aşteptam pe Hitler, care a venit cu avionul. Toţi eram înarmaţi. Planul era să ne ridicăm toţi în acelaşi timp, să-l înconjurăm şi să-l împuşcăm în inimă. L-am avut la un metru distanţă de noi. Mă întreb şi acum de ce nu l-am omorât. Din păcate, ne-am gândit că aveau să mai fie astfel de oportunităţi", a povestit von Boeselager.

„Hitler a plecat în aceeaşi zi, şi liderul grupului nostru – Henning Von Tresckov – i-a pus explozibil în avion, în sticle de coniac. Din păcate, avionul nefiind încălzit, detonatoarele explozibilului au îngheţat", a spus Von Boeselager, care a vorbit şi despre cea mai cunoscută încercare de asasinare a lui Hitler, din 20 iulie 1944, organizată de contele de Stauffenberg la Cartierul General al Führerului.

„Toată lumea ştia că Stauffenberg nu era omul potrivit să-l împuşte pe Hitler. În Africa, îşi pierduse un ochi, mâna dreaptă şi două degete de la mâna stângă. Nici măcar nu putea să scoată pistolul. Însă era singurul îndeajuns de nebun încât să aibă curajul să-l lichideze pe Hitler la Cartierul General. S-a folosit explozibil, pus într-o geantă sub masa Führerului. Împrejurările au făcut ca, din cele două bombe, să explodeze doar una, şi Hitler să scape, salvat de masa pe care se aflau hărţile. Celelalte

patru persoane care se aflau cu el au murit, el nu. A scăpat din atâtea atentate… Cred că Hitler a fost protejat de diavol.”

18.6. Oraşul cu dracul în nămol

La vest de Birmingham, acolo unde începi să vezi fustiţele ecosez ale maeştrilor cimpoieri din Scoţia, există un orăşel intrat acum câţiva ani în letopiseţul paranormalului britanic. Se numeşte Dayter, şi are aproape 5000 de locuitori. Până să se declanşeze isteria diavolească de care vă vom spune aici, oraşul era celebru pentru nămolul său terapeutic. Acum a rămas faimos pentru altceva…

Primul semn de ciudăţenie a fost dat în luna iunie 199l, atunci când se descoperiseră noi zăcăminte de nămol. Mai întunecate şi mai urât mirositoare, nămolurile au atras de trei ori mai mulţi bolnavi de gută şi reumatism. Medicii ajunseseră la concluzia că sunt teribil de eficiente prin concentraţia mare de sulf. La o săptămână de la avântul primului bolnav în nămol, a apărut groaza: toţi cei care făcuseră băi în materia neagră au avut crize de nebunie, bale la gură, anunţând cu grai nepământesc sfârşitul lumii şi înregimentarea în escadroanele diavolului.

Prima oară s-a crezut că totul nu-i decât o pală a istericalelor date de ceţurile munţilor Grampiani. Mai apoi s-a concluzionat că cei 14 decedaţi în condiţii groaznice sufereau de aceeaşi boală misterioasă. Evenimentele ce au urmat au şters totul şi au pus lumea în gardă: diavolul exista…

Alţi patru oameni s-au tratat cu nămolul cel mult prea negru şi au murit cu acelaşi anunţ pe buze: „lumea va pieri în flăcări de smoală şi voi vă veţi trage de partea lui Belzebut, că nu veţi mai avea scăpare”. Era clar că un rol important îl juca nămolul. Sub ochii medicilor şi ai

psihologilor, un voluntar s-a cufundat în nămol şi s-a lăsat pus sub observaţie. Femeia, pentru că de o femeie a fost vorba, se numea Elise Hutt, 28 de ani, şi era manechin la o casă de modă din Edinburgh. A crezut că totul nu va face decât să îi sporească faima. Era gata să semneze un contract cu o revistă sexy, prin care se obliga să pozeze acoperită doar de „noroiul diavolesc”. Prima poză a făcut-o pentru un ziar local, după care a venit sfârşitul: cu aceleaşi „acorduri” finale ca şi predecesorii ei întru nămol, Elise a dat ortul popii.

Lumea era convinsă că dracul pornise să cucerească lumea prin noroi. Nici chip de om n-a mai rămas în orăşel. Doar concluzia unui grup de cercetători a căzut, implacabilă, peste 10 zile: „un soi de substanţe malefice ţin omogen un nămol acid şi negru. Ceva forfotitor, urât mirositor şi alunecos intră prin piele şi aduce moartea atacând sistemul periferic şi cel nervos. Nu e un microb sau un virus. Să se pronunţe exorciştii şi Biserica”.

18.7. Torturată şi omorâtă sub pretextul că este posedată de diavol

Fără a fi impresionaţi de groaza şi gemetele victimei lor, schimbându-se rând pe rând, acuzaţii au aplicat victimei, timp de o oră, puternice lovituri cu un baston, cu o ţeavă de material plastic şi cu o cravaşă. Nefericita a primit aproximativ o sută de lovituri, fără a se putea apăra şi fără a fi în stare să strige după ajutor…

Aşa suna actul de acuzare, pronunţat la 4 februarie 1969 prin care inculpaţii Magdalena Kohler şi Joseph Stocker erau condamnaţi la 10 ani închisoare, Emil Bettia la 4 ani, iar fraţii Barmettler la 3, respectiv 6 ani închisoare. Victima, Bernadette Hasler, de numai 17 ani, a fost silită să-şi înghită excrementele şi să se târască în starea în care se afla (după ce a fost bătută), pentru a-şi spăla hainele în râul ce trecea prin faţa vilei. Acolo a fost

găsită a doua zi dimineaţa.

Autopsia a arătat că loviturile i-au provocat puternice hemoragii interne, ruperea ţesuturilor endodermei şi, drept urmare, o embolie mortală. Cine erau monştrii care au aplicat tinerei copile loviturile inumane şi de ce au făcut-o?

Este vorba de Magdalena Kohler şi de ghidul său spiritual, „părintele” Joseph Stocker. În primăvara anului 1954, în urma unei vizite făcute superioarei generale a ordinului de călugăriţe baromeene, M.K. se hotărăşte să viziteze mănăstirile din Orient ale acestui ordin. Cu acest prilej, ea şi-a putut satisface marea pasiune de a sonda conştiinţa oamenilor, pentru ca apoi, silindu-i să-şi dezvăluie păcatele, să-i poată teroriza, ameninţându-i cu cele mai groaznice pedepse ale justiţiei divine. Călugăriţele din mănăstirile vizitate erau obligate să facă mărturisiri scrise, aşa cum va cere mai târziu şi lui Bernadette.

Cu timpul, Magdalena Kohler s-a autoproclamat singura creatură umană asupra căreia s-a coborât harul divin şi căreia Dumnezeu i-a încredinţat o mare misiune. Aceea de a pune bazele „Sfintei Familii”, care va fi condusă de Magdalena Kohler, căci numai aceasta era dăruită cu o „perspicacitate unică”, pentru a sonda sufletele şi a pătrunde în tainele oamenilor, dezvăluindu-le păcatele şi gândurile cele mai ascunse.

În 1956, cei doi s-au întors la Singen, unde s-au instalat în casa părintească a Magdalenei Kohler. S-a comunicat în localitate că nu vor fi salvaţi decât cei ce se vor consacra total „Sfintei Familii”. Printre cei care s-au grăbit să-şi asigure „salvarea” au fost şi membrii familiei Hasler.

Adepţii acestei secte împărţeau mesaje care descriau cu lux de amănunte calamităţile care se vor abate asupra omenirii: flăcările vor cuprinde fiecare păcătos, epidemiile nu vor mai putea fi lecuite, copiii vor fi sugrumaţi de puteri

magice, oamenii vor fi supuşi la torturi şi „Opera Sfintei Familii” va fi o a doua Arcă a lui Noe.

Asemenea mesaje erau urmate de indicarea măsurilor de prudenţă pe care trebuia să le ia „Sfânta Familie” pentru a scăpa de dezastru. Erau precizate cantitatea şi chiar marca conservelor ce trebuiau achiziţionate şi care trebuiau depozitate în… casa Magdalenei Kohler.

În 1957, Magdalena Kohler a vrut să dea o extensie Operei sale, creând o asociaţie intitulată „Comunitatea familială internaţională pentru promovarea păcii”. Această iniţiativă s-a încheiat cu urmărirea pentru escrocherie a lui Stocker, Hasler şi a M. Kohler şi cu arestarea lor pentru puţin timp.

După eliberare, M. Kohler şi J. Stocker au locuit la familia Hasler, ai cărei membri dădeau tot ce aveau „Sfintei Familii”, neîndrăznind să dispună singuri nici de cea mai mică sumă a câştigului muncii lor.

După puţin timp, cei doi s-au mutat într-o vilă cumpărată de Emil Bettia – membru al familiei Hasler –, special pentru „Sfânta Familie”. Cum avea însă nevoie de o slujnică, M. Kohler a ordonat să-i fie trimisă Bernadette Hasler, fiica soţilor Hasler. Din acea zi, părinţii n-au mai avut voie să-şi vadă fiica. În scurt timp, Bernadette, care era o fată sănătoasă şi veselă, a devenit de nerecunoscut. M.K. a declarat-o posedată de diavol şi a supus-o la cele mai inimaginabile torturi „pentru a-şi spăla păcatele”. A obligat-o la confesiuni scrise, interminabile, în care fata declara că este fiinţa cea mai coruptă de pe faţa pământului, că n-a dorit totdeauna decât răul, că urăşte pe Dumnezeu şi că doreşte moartea „sfinţilor părinţi” pentru a putea conduce apoi, împreună cu Satan, „Sfânta Familie”.

La 15 mai 1966, soţii Hasler sunt chemaţi de urgenţă la Ringwill şi li se anunţă moartea lui Bernadette. „Am smuls-o pe Bernadette Infernului, le-a spus M.K., dar ea

trebuie să rămână în purgatoriu, până-n ziua Judecăţii de Apoi. Totul depinde de felul în care vă veţi comporta. Sacrificiul care trebuia săvârşit cere acest lucru. Dacă nu, Bernadette va merge în iad şi voi împreună cu ea”.

Ceea ce le cerea, era să ia cadavrul fetei acasă şi să declare la poliţie că ei au bătut-o. O găsiseră pe Bernadette întinsă în pat, cu ochii şi gura întredeschise, zăcând aşa cum a declarat Hasler la proces, ca un câine. Faţa îi era sfâşiată de lovituri de cravaşă, mâinile şi picioarele îi erau vinete şi umflate. Era un spectacol de o cruzime înfiorătoare, încât a trezit în părinţii fetei prima împotrivire la ordinul primit.

În faţa juraţilor, inculpaţii au declarat că loviturile sălbatice care au provocat moartea fetei fuseseră aplicate nu victimei, ci „diavolului” ce pusese stăpânire pe ea.

„Nu această creatură a păcatului, a declarat Magdalena Kohler, a plâns şi a ţipat sub loviturile date, pentru că nu ea era lovită, ci Satan, care era în ea”. Magdalena Kohler şi Joseph Stocker au încercat să obţină de la experţi declararea lor ca nebuni, dar nu au reuşit.

18.8. Lupta cu Satana

Protagoniştii acestei singulare întâmplări sunt Domenico Miele (51 ani) şi fiica sa, Filomena (27 ani). Două persoane cunoscute în micul oraş balnear Gaeta (Italia) datorită statutului social şi nivelului ridicat de cultură. Filomena, absolventă a unei facultăţi de filozofie, este profesoară de liceu.

„Conflictul” era mai vechi, dar el a răbufnit din „convingerea” fiicei că mama ei ar fi posedată de diavol. Fiica s-a repezit asupra mamei sale cu un cuţit, cu intenţia vădită de a o înjunghia. Tentativa a eşuat, deoarece mama a reuşit să se apere de lovituri. În timpul luptei, cele două femei au ajuns lângă o fereastră, unde, cu un efort disperat, fiica şi-a împins mama în gol. Printr-un adevărat

miracol, mama nu a murit, ci numai s-a accidentat grav. Victima a fost imediat internată în spital de către vecinii alertaţi în urma căzăturii.

În timp ce mama primea îngrijiri medicale, Filomena, care era condusă la postul de poliţie, declara că a încercat să-şi înjunghie mama, dar nu a reuşit, întrucât Satana i-a creat o platoşă impenetrabilă (?!). Primii martori audiaţi au susţinut că atât mama, cât şi fiica erau persoane credincioase, fiind prezente regulat la biserică. Însă vecinii au confirmat că între mamă şi fiică aveau loc nenumărate certuri. Filomena a fost acuzată de încercare de omucidere, urmând să fie examinată de un psihiatru care se va pronunţa în privinţa stării sale de sănătate mintală.

18.9. Şi-a măcelărit familia în numele diavolului

Aparent un om perfect, japonezul Kyoshi Ogamy, din Wazari, lângă Nagoya, a ajuns asemeni „băiatului cel rău” din filmele de groază.

Primele semne ale devierii psihice au apărut pe la începutul lunii martie 1997, când şi-a anunţat mama, tatăl şi sora că un oarecare Yamaru Obu l-a ajutat să descopere adevărata credinţă: satanismul. „Mi-a spus că, dacă am să cred sincer în diavol, voi putea să mă însor cu ce fată vreau, pentru că el mă va ajuta”. Cum a reacţionat familia şi ce a făcut până în 26 iulie nu are importanţă. Însă în ziua mai sus-amintită…

Kyoshi s-a întors acasă cu un „soshaky”, un fel de sabie scurtă specifică sectelor sataniste. O ţinea ostentativ, la vedere. Familia era la masă. S-a aşezat pe locul lui, cu sabia alături. „Azi mi s-a arătat diavolul în persoană şi mi-a spus că până nu-i dăruiesc trei suflete nu am să mă pot însura cu Myoko, fiica patronului meu!” Până să se dumirească cei de faţă, Kyoshi a scos soshaky-ul din teacă şi, cu câteva mişcări fulgerătoare, ca samuraii de odinioară, şi-a decapitat sora, lui taică-său i-a secţionat

gâtul pe jumătate, iar mamei, prin partea stângă a toracelui, i-a străpuns inima. După comiterea celor trei omoruri, Kyoshi a cărat cadavrele la closet. A scos podeaua acestuia şi le-a aruncat acolo.

Pe 29 iulie s-a dus la serviciu, la firma „Ukarada & Co” şi s-a prezentat la patron, Sanshiro Kazawa, să-i ceară fiica de soţie: „Kazawasan, am îndeplinit dorinţa diavolului de a-mi ucide familia, deci vă rog să-mi daţi pe fiica dumneavoastră, Myoko, de soţie!” Evident, a fost refuzat. Acum, Kyoshi Ogamy se află sub strictă supraveghere medicală într-un spital de boli psihice din Nagoya. Este considerat un nebun periculos, fără discernământ. Când şi când, colegii îl aud cum parlamentează cu diavolul, certându-l că nu l-a ajutat să se însoare.

18.10. „Diavolul mă obligă la crime!”

„Eram preot la o mică parohie din Cremona şi în acea noapte fatală pentru viaţa mea, dormeam liniştit în patul meu. Când, cineva a început să mă zgâlţâie puternic, poruncindu-mi să mă trezesc. «Scoală-te odată, stăpânul meu trebuie să vorbească cu tine. Tu eşti alesul lui.» Sora mea murise în urmă cu 4 ani şi de atunci trăiam singur. Aveam nişte senzaţii stranii şi trupul îmi era plin de furnicături, căci simţeam că ceva nu era în regulă. Cine putea să mă deranjeze în propria casă, încuiată şi pustie la acea oră târzie? Când am deschis ochii, pur şi simplu am încremenit. Deasupra mea, plutea un abur care întruchipa o fiinţă contorsionată, fără trup. Am crezut că visez, dar imediat, de parcă mi-ar fi citit gândurile, m-a luat de mână, obligându-mă să mă dau jos din pat. «Vei merge cu mine, nu te împotrivi», mi-a spus acel înspăimântător vizitator nocturn, conducându-mă. Am trecut prin ziduri, mergând fără să ating pământul şi, înspăimântat mi-am dat seama că ne îndreptam spre cimitirul unde avuseseră loc atâtea accidente şi morţi suspecte. Deşi eram un bărbat în toată

firea, eram îngrozit de tot ce mi se întâmpla şi «locul bântuit», cum îi spuneam acelui cimitir, îmi dădea un tremur nervos, pe care nu mi-l puteam stăpâni. Cred că am intrat într-un cavou şi pământul ne-a înghiţit. După câteva secunde, mă aflam într-o grotă, luminată de câteva făclii. Pe pereţi erau bărbaţi şi femei răstigniţi, unii dintre ei arşi sau rămaşi schelete, iar pe jos era plin de cadavre umane, aflate în diferite stări de putrefacţie. Scârbit şi speriat de moarte, am început să vărs. Era prea mult pentru mine acel spectacol grotesc ce mi se înfăţişa în faţa ochilor, iar mirosul infect devenea de nesuportat. Mă aflam în iad cu adevărat şi mă simţeam sfârşit. Cel care mă condusese se evaporase, lăsându-mă să iau contact cu mediul. Ştiam că Dumnezeu veghea neîncetat asupra mea şi nu-mi doream decât să plec din acel loc de coşmar. Atunci, un glas puternic mi-a poruncit să mă lepăd de Mântuitor şi să-i aduc jertfe omeneşti cât mai multe. În schimb, urma să primesc viaţă veşnică. Am început să mă rog fierbinte, implorându-l pe Dumnezeu să mă salveze. Dar crucile apărute brusc în jurul meu au început să ardă şi ultimele vorbe s-au pierdut: «vreau sânge şi foc mult…». Am leşinat şi nu mai ştiu ce s-a întâmplat. Atunci când m-am trezit, puteam să jur că n-a fost decât un vis urât, inspirat din filmele de groază, însă, cu stupoare, am observat că mâna stângă îmi era complet arsă până la os. Era răzbunarea şi pedeapsa lui Satan pentru necredinţa mea în el.”

Aceasta este incredibila mărturie a lui Sergio Viaggi, din Cremona, Italia, în vârstă de 37 ani, care se află acum într-un sanatoriu de boli mintale. În urma acelei nopţi, preotul a devenit ucigaş. Deşi credinţa lui în Dumnezeu este tot mai puternică, diavolul „profită” de el şi în multe „crize” a omorât oameni nevinovaţi prin ardere, în amintirea celor întâmplate. Focul pus de el a dus la adevărate incendii cu urmări catastrofale, deoarece numărul de vieţi omeneşti „sacrificate” era mare. „Diavolul mă obligă la crime, nu mă mai pot opri, Doamne iartă-mă,

că nu-i vina mea”. Adevăr, nebunie sau delir?

18.11. „Diavolul sălăşluieşte în noi!”

Unul dintre cei mai cunoscuţi asasini americani, David Bercowitz, supranumit „fiul lui Sam”, devine predicator la televiziune. El „susţinea că execută ordinele diavolului care-i apărea sub formă de câine”. Postul de televiziune din New Jersey, TKR, a anunţat că va transmite în a doua jumătate a lunii iulie două intervenţii ale lui Bercowitz.

Înregistrările au fost făcute în penitenciarul în care „fiul lui Sam” îşi ispăşeşte pedeapsa.

„Oaspeţii noştri – explică Roxanne Tauriello, conducătoarea programului de televiziune – sunt persoane care şi-au regăsit credinţa după experienţe teribile: asasini, hoţi, toxicomani, dar şi staruri de pe Brodway.”

Bercowitz, care este de origine ebraică, se consideră „evreu creştin”. Predica lui conţine, după opinia doamnei Tauriello, avertismente preţioase adresate tinerilor: să nu bea, să nu fumeze, pentru că berea şi drogurile pot fi primii paşi spre infern.

Neo-predicatorul ştie acest lucru din propria-i experienţă. Timp de 12 luni, înainte de a fi prins, în 1977, a fost teroarea statului New York. Ataca perechile de îndrăgostiţi din automobilele parcate pe aleile parcurilor. A ucis şase persoane şi a rănit alte şapte.

18.12. Asasini dominaţi de spiritul demonic

Nu s-a putut dovedi până acum influenţa incontestabilă a unei forţe nepământene în treburile omeneşti. Cu toate acestea, există situaţii inexplicabile în care răul apare în toată oroarea sa, încât existenţa diavolilor pare singura ipoteză plauzibilă.

Unii specialişti în domeniul demonologiei afirmă că

până şi feliile de pâine care cad pe covor de preferinţă cu partea unsă în jos, sau ceasurile care merg bine cu anii şi se defectează brusc în ziua când o întâlnire importantă nu trebuie scăpată, sunt tot mici opere ale dracilor. La fel şi motoarele care se blochează şi refuză să pornească, pentru a merge apoi perfect după ce ora limită la care trebuia să aibă loc plecarea a trecut.

Indiferent de aceste necazuri, în fapt, mărunte, diavolii, dacă există, au pe conştiinţă lucruri cu mult mai grave. O categorie aparte o constituie crimele în serie ale unor oameni până atunci normali.

Un caz de om normal devenit criminal odios este cel al lui Danny Valentine din Norfolk. Funcţionar ireproşabil la o agenţie imobiliară, el nu a beneficiat de pregătire militară de niciun fel, se pare chiar că nu a ţinut niciodată în mână o armă de foc.

În 1993, Danny a cunoscut-o pe Sheila Lee-Hough, manechin, şi relaţia lor părea normală. Deodată, după câteva luni de fericire, el a început să facă nişte crize violente de gelozie.

Îi repeta iubitei lui „Un spiriduş mi-a spus că te culci cu alţii” sau „Ştiu că faci dragoste cu toţi!". „De unde ştii?” „Mi-a spus o păsărică!”

În faţa geloziei lui demente, Sheila a început să-l evite, ceea ce a accentuat obsesia lui Danny. El a făcut rost, nu se ştie cum, de un pistol şi chiar i l-a arătat femeii spunând că în ziua în care va avea dovezi se va sinucide cu acea armă.

Din nefericire, Sheila nu a anunţat nici poliţia, nici vreo instituţie medicală. S-a izolat doar. La capătul unei săptămâni în care n-a putut s-o vadă, în ziua unei prezentări de modă, Danny a pătruns în cabinele sălii unde avea loc manifestarea.

În vestiar, Sheila şi colegele ei se pregăteau de parada modei ce urma. Danny a intrat şi a tras cele şapte gloanţe, foarte calm şi precis. Şase manechine au fost

ucise, numai Sheila scăpând cu o rană în braţ.

Experţii în arme de foc n-au putut explica cum de a fost posibil ca un neiniţiat să ochească atât de bine. Medicii care l-au consultat pe Danny l-au găsit echilibrat, lucid, inteligent. El a declarat „Mă simţeam teleghidat! Ştiu doar că nu aveam un plan precis, nu făceam decât să execut comenzi care veneau spre mine de undeva”.

El a fost condamnat la închisoare pe viaţă.

Aceeaşi sentinţă s-a dat în cazul Ernei Schwartz din Frankfurt, în vârstă de 17 ani. Ea a observat că un poliţist îşi ţine arma în mod neglijent.

Nimic din antecedentele ei nu poate furniza o explicaţie plauzibilă pentru ceea ce a urmat. Erna a smuls arma şi s-a repezit în cafeneaua de alături, plină ochi. Cu toate că nu ştia să manevreze arma, a reuşit să tragă la grămadă toate gloanţele, omorând doi oameni şi rănind alţi patru.

Criminala a explicat totul printr-o „ieşire din timp”. Ea a susţinut că nu-şi aminteşte nimic.

S-a aflat pe stradă, a intervenit un „gol” şi apoi s-a trezit în cafenea, cu pistolul fumegând în mână. Deşi minoră, a luat pedeapsa maximă.

Revistele de psihologie şi parapsihologie care s-au ocupat de ea au lansat ipoteza unei „substituiri”. Anume, în cele nici trei minute cât a durat tragedia, sufletul Ernei a fost „răpit” din trup şi înlocuit cu un spirit demonic. Desigur, justiţia nu a putut fi convinsă de veridicitatea acestei teorii, care e doar o ipoteză fără acoperire în fapte. Pentru justiţia umană, Satana e prea puternic!

18.13. Satana îi cerea jertfe

Lumea este şi a fost întotdeauna îngrozită de felul în care diavolul îndeamnă la crime inexplicabile altfel decât prin influenţa sa odioasă. De multe ori serial-killers sunt înlocuiţi de violatori în serie, care, la fel ca şi primii, par să

fie mânaţi în faptele lor abominabile de duhul Satanei.

Agresiunea sexuală asupra unei femei sau asupra unui copil s-a dovedit una dintre infracţiunile cel mai greu osândite de justiţia din toate timpurile. Întreţinerea forţată de raporturi sexuale nu provoacă adesea plăcerea agresorului, ci doar îl face să trăiască un extaz sadic de altă sorginte decât cea erotică.

Este cazul dramatic al unui preot dominican din Senegal, Jallo Nbe Amadou. Dotat cu o statură şi o forţă care-l făceau apt mai degrabă pentru o carieră de boxer profesionist decât pentru cea monahală, el a violat fără milă nu mai puţin de 38 de copii între 9 şi 14 ani, băieţi şi fete, fără deosebire.

Cunoscut şi stimat de comunitatea în care predica, în mijlocul căreia trecea drept un om virtuos, fără pată, aproape un sfânt, Jallo Nbe comitea duminică de duminică violuri în serie însoţite de perversiuni de neimaginat şi de nereprodus în cuvinte de către oricine vrea să se ţină departe de consecinţele unor acuzaţii de pornografie.

El atrăgea copiii la cursuri duminicale de religie şi îi oprea pe rând pentru „explicaţii” suplimentare. Ajutat de statura şi forţa lui, Jallo îşi siluia victima cumpărându-i apoi tăcerea cu bani buni (comunitatea era săracă, dar generoasă cu „sfântul”) sau obţinând discreţia acesteia prin ameninţări.

Niciunul dintre copii nu a spus nimic părinţilor sau vreunui prieten vreme de aproape doi ani în care unii dintre ei fuseseră supuşi la perversiuni chinuitoare şi de câte şase-şapte ori.

Abia după mult timp, anul trecut, a fost dat în vileag ca violator înrăit şi ca… vampir.

Diavolul care-l poseda pe odiosul criminal nu s-a mai mulţumit cu simpla deflorare a fetiţelor şi sodomizarea repetată a băieţilor, ci a cerut sânge! Într-o duminică, Jallo l-a reţinut după orele de instruire pe micul Saak Baly, victimă inocentă care mai suportase fărădelegile uriaşului.

Nu s-a mulţumit să practice cu el cele mai ruşinoase contacte anale şi orale. Cu un ac, i-a înţepat bietului negrişor venele, lingându-i sângele cu voluptate. Apoi i-a dat bani, ca de obicei, însoţindu-i cu grave ameninţări în caz că va spune ceva.

Şi bietul copil, de numai 10 ani, a tăcut. Ceea ce l-a pierdut pe dezgustătorul vampir a fost faptul că, repetându-şi obiceiul inspirat de tenebre, s-a apucat pe deasupra să predice în duminicile următoare interpretări echivoce ale Scripturii, insistând asupra sângelui, a plăcerii de a gusta din sângele divin etc.

Părinţii copilului încercat au făcut astfel legătura între înţepăturile de pe braţele fiului lor, predici şi prelungitele ore de „meditaţie”. Nu le-a fost uşor să convingă alţi enoriaşi de adevărul pe care-l bănuiau, prestigiul lui Jallo fiind imens. Cu toate acestea, într-o zi, împreună cu alţi oameni mai suspicioşi, au izbutit să-l surprindă în flagrant delict pe sadic, în timp ce încerca să obţină puţin sânge împungând sânii abia formaţi ai unei fetiţe de numai 13 ani.

În faţa dovezii indiscutabile, ei n-au putut face însă nimic, forţa ieşită din comun a violatorului putând să le zădărnicească acţiunea. A fost nevoie să mai aştepte o săptămână, să se unească în secret cu alte familii din sat şi, surprinzându-l din nou asupra faptului, să-l captureze.

Împotriva aşteptărilor, uriaşul preot (despre care s-a aflat ulterior că era doar un impostor, neavând nimic comun cu Biserica şi care se instituise predicator şi cleric cu de la sine putere, mizând pe naivitatea şi analfabetismul oamenilor) nu a opus rezistenţă.

El şi-a mărturisit impostura şi crimele spunând că a executat ordinele Satanei, care-i cerea zilnic să îi aducă jertfe. A recunoscut, de asemenea, că urma, în faza următoare, să-şi ucidă victimele, sacrificându-le Diavolului, dar a pretins că prin aceasta făcea un bine celor în cauză, care ar fi devenit „copiii lui Azazel” şi s-ar fi bucurat de

onoruri în infern.

Îngroziţi de cele auzite, sătenii au trecut de la veneraţia pe care i-o purtau, la ură, şi au vrut să-l decapiteze imediat cu o sabie, după obiceiul locului. Cu mare greutate, reprezentanţii autorităţilor civile l-au scăpat de la decapitare şi l-au predat spre a fi judecat după legile în vigoare. Cu toate acestea însă, Jallo Nbe Amadou a murit peste câteva zile în închisoare, otrăvit. Este prea posibil ca foştii săi enoriaşi, cu complicitatea unui gardian mituit, să-i fi strecurat în mâncare o doză mortală de otravă obţinută după metodele tradiţionale.

Un sfârşit prea blând pentru acest sinistru vampir, care ar avea, la Judecata de Apoi, doar scuza ca, realmente, să fi fost manipulat, în toate acţiunile lui, de forţele iadului celui mai întunecat.

18.14. O bestie posedată de un demon medieval

Dennis Rabbitt a agresat sexual 13 femei din Statele Unite şi s-a făcut vinovat de pătrundere prin efracţie şi de zeci de tentative de viol. Poliţia l-a arestat după mai bine de 20 de ani de cercetări. Condamnat la închisoare pe viaţă, Rabbitt şi-a relatat povestea unui reporter de la un cotidian american.

Acum în vârstă de 47 de ani, Dennis Rabbitt spune că în copilărie, pe la 12 sau 13 ani, a visat că o femeie a sărit pe el şi că a făcut sex cu el în timp ce dormea.

„Visul acesta mi-a schimbat cursul vieţii. Există o credinţă populară, care datează din timpurile medievale, conform căreia un demon se transformă în femeie şi încearcă să ia minţile bărbaţilor făcând sex cu ei când aceştia dorm. Aşa mi s-a întâmplat şi mie. Din copilărie, sunt posedat de acest demon care şi-a făcut simţită prezenţa din când în când, în ultimii 20 de ani. Simţeam adesea dorinţa de a viola femei, indiferent de vârstă sau de înfăţişarea lor şi nu mă puteam stăpâni. Acest lucru mi se

întâmpla mai ales după ce beam un pahar în plus sau pierdeam la jocurile de noroc”, povesteşte Dennis Rabbitt.

Americanul îşi alegea victimele la întâmplare şi nu le viola decât în casa acestora. Niciodată nu a agresat femeile pe stradă sau în parcuri, „întotdeauna găseam câte o uşă uitată descuiată sau o fereastră deschisă larg, noaptea”, spune Rabbitt.

Prima tentativă de viol a avut loc la începutul anilor ’70, la scurt timp, povesteşte Rabbitt, după ce a avut visul în care era stăpânit de demon.

„M-am dezbrăcat complet şi am intrat gol-puşcă în casa unei vecine. Ea a început însă să ţipe şi a trebuit să o iau la goană ca să nu fiu prins. Mai târziu însă, mi-am perfecţionat tehnica şi s-a întâmplat mai rar să-mi scape victima”. Violatorul în serie a reuşit să le scape poliţiştilor printre degete timp de 20 de ani. Condamnat la închisoare pe viaţă, el va putea fi eliberat condiţionat peste cel puţin 76 de ani.

18.15. Femei demonizate

Nu e un secret pentru nimeni că dracul are o înclinaţie specială pentru sexul frumos. Probabil prin contrast. Cazurile de femei posedate de diavol sunt infinit mai dese decât cele ale bărbaţilor demonizaţi.

Se zice că „femeia e ochiul diavolului” şi, din antichitate până la cazurile de exorcism, prezentate pe larg şi în presa noastră, femeile au „strălucit” prin cruzimea şi aberanţa faptelor.

Iată numai câteva întâmplări în care, cu excepţia implicării unui factor suprauman demonic, nu se pot aduce niciun fel de argumente pentru comportarea protagonistelor.

În 1993, în sudul statului Minas Gerais (Brazilia), o femeie de numai 22 de ani a ucis, în câteva minute, 11 bărbaţi. Numita Carla Francisca Grano Strellas a fost luată

de prietenul ei la un joc de cărţi în casa unei cunoştinţe comune. Acolo, în timpul partidei, Carla, şi o altă femeie care venise cu soţul ei, s-au dus să pregătească o cafea.

Cantitatea necesară fiind mare, ele au pus apa la fiert în două vase, fără a folosi filtrul, neîncăpător. Atunci, Carla a observat în bucătăria gazdei o otravă puternică, probabil ceea ce noi numim „Verde de Paris”.

Mărturiile ulterioare nu au putut clarifica impulsul criminal care a declanşat tragedia.

Iniţial, ea a răspuns, perplexă, că nu-şi dă seama ce anume a împins-o la crimă. Simţea doar că a venit „scadenţa” pentru cei de-acolo.

Ulterior, în cursul anchetei, a mai spus că a vrut să facă o glumă, să dea în jucători o diaree care să-i mai mişte de pe scaunele lor pe care cam înţepeniseră.

În fapt, nu se ştie ce a condus la dezastru. Cert este că, fără a fi observată de cealaltă femeie, a răsturnat aproape tot lichidul ucigaş în apa pentru cafea.

Apoi, a preparat cu sânge rece cafeaua şi, cu ajutorul prietenei, a pus-o în ceşti.

Urmarea este lesne de ghicit. Spre nenorocirea lor, 11 dintre cei 12 jucători au băut pe loc, simultan, cafeaua. Numai unul a întârziat câteva clipe şi i-a şi văzut pe ceilalţi căzând seceraţi şi intrând aproape imediat în comă. Peste puţin timp, totul se sfârşise. Odată cu salvarea a venit şi poliţia, iar ucigaşa a fost arestată şi a mărturisit pe loc. Controlul psihiatric a demonstrat că tânăra asasină era perfect normală. A fost condamnată pe viaţă. Ipoteza că Francisca a fost posedată de diavol a fost avansată după sentinţă de preotul închisorii. Acesta a încercat să provoace o şedinţă de exorcism în puşcărie, dar autorităţile au refuzat sub motiv că, exorcizat sau nu, diavolul Franciscăi Carla va sta cu ea în puşcărie pe veci. Se pare că brazilienii n-au văzut „Tăcerea mieilor”.

Anna Harrietovna Clurina, o ţărancă dintr-un sat pierdut în fundul Siberiei, a ajuns celebră la începutul

anului 1992 prin viziunile ei mistice. În mod ciudat, ea n-o vedea pe Fecioara Maria sau pe vreun înger, ci avea, repetat, dialoguri cu un bărbat înalt, îmbrăcat într-o mantie roşie care-i dădea diferite sfaturi. Cum oamenii sunt mai dispuşi să aştepte mântuire decât necazuri, vecinii, cunoscuţii, apoi tot satul, au fost tentaţi să creadă că Anna discută cu un arhanghel. Ei o vizitau des şi venerau nişte bucăţi de lemn cioplit pe care, zicea Anna, personajul le lăsa la căpătâiul ei după fiecare conversaţie.

Într-o zi, Anna a dat de veste că în seara respectivă arhanghelul se va arăta tuturor. Mulţi săteni s-au strâns în curtea Annei aşteptând miracolul.

Se apropia miezul nopţii. Tânăra se ruga în casă, iar curtea era plină. Deodată, Anna a apărut în pridvor. Tremura oribil şi părea că ar avea o criză de epilepsie. Fără să se înţeleagă bine ce vrea, a înhăţat o drujbă, a pornit-o şi, urlând înspăimântător, s-a repezit în mijlocul celor adunaţi, lovind în stânga şi-n dreapta. Prima încercare de a o imobiliza a eşuat jalnic. Anna, care nici în mod normal nu era o fecioară fragilă, părea acum animată de o forţă extraordinară. În numai câteva minute au fost hăcuite şase femei şi trei bărbaţi. Ceilalţi au fost răniţi sau au scăpat cu fuga.

Anna a fugit după ei pe uliţă, până când o altă femeie, mai curajoasă, a lovit-o în cap cu o lopată. Coada ei s-a rupt însă, într-o secundă, dar asasina s-a oprit din măcel şi i-a dat timp unei alte sătence s-o lovească în piept cu o furcă.

Atunci a căzut, azvârlind drujba. Ajunsă la pământ, Anna s-a „dezamorsat” şi forţa care-o poseda a cedat. Ea a rămas culcată în mijlocul uliţei, fără să mai mişte.

Din nenorocire, bestialitatea celorlalţi, nu se ştie dacă diabolică sau înnăscută, a izbucnit. Văzând-o căzută şi dezarmată, cei care fugeau de ea până atunci au revenit şi au călcat-o în picioare. Nefericita demonizată a fost linşată în numai un minut, plătind cu viaţa agresiunea ei,

care nu poate fi pusă decât pe seama unei apariţii diabolice.

Cazul a fost anchetat. N-au ajuns, desigur, la nicio concluzie, au „uitat” să întrebe cine a omorât-o pe posedată. A fost îngropată în pădure, nu în cimitir.

Peste numai un an, în satul vecin, o altă femeie, de această dată o bătrână de 76 de ani, şi-a ars cu aparatul de sudură, noaptea, bărbatul, fiul, nora şi cei doi nepoţi. Nu a putut da nicio explicaţie coerentă, lucru care a fost pus pe seama beţiei. După arestare, s-a spânzurat la sediul local al miliţiei.

18.16. Copiii diavolului

Vârsta copilăriei este asociată de obicei cu inocenţa, candoarea, drăgălăşenia. Nu de puţine ori însă, diavolul îşi alege ca înveliş trupul unui copil care, de sub aparenţa de nevinovăţie, poate acţiona mai liber şi mai dezastruos pentru ceilalţi.

Literatura prezintă asemenea cazuri, aparent explicabile doar prin prezenţa „copitei despicate”. Să ne amintim celebra nuvelă *Domnişoara Cristina* a lui Eliade şi copiii demonici din unele proze ale lui Caragiale.

Cu câtva timp în urmă, în Anglia, doi minori (12 şi 10 ani) au fost condamnaţi pentru uciderea bestială a unui copil de 3 ani! Ce duh al întunericului îi stăpânea?!

Cazurile de asasini copii, de asasini minori, care ucid tot copii, sunt dintre cele mai cutremurătoare şi, în acelaşi timp, dintre cele mai capabile să dovedească amestecul dracului în treburile noastre.

Nu demult, într-o ţară vecină, o comunitate paşnică a fost zguduită de o crimă cu atât mai oribilă cu cât asasinul, de vârstă şcolară, şi-a ucis fratele.

Adolescentul Stanco Czernov a avut un comportament normal în copilărie deşi, fiind „greu de cap”, a avut mereu probleme şcolare. Fratele său mai mic,

de numai şapte ani, Ianco, părea şi el afectat de un uşor handicap mintal. Învăţa greu, uita repede şi era atras de jocuri absurde şi zgomotoase.

Părinţii au declarat ulterior că fratele mai mare îl brusca deseori pe cel mic, a cărui gălăgie o considera vinovată de eşecurile lui la şcoală.

Într-o zi, când părinţii lipseau, iar Stanco învăţa pentru o corigenţă la fizică, micul Ianco s-a apucat, se pare, să-i bată pe cei doi câini flămânzi care asigurau paza gospodăriei şi care făceau un zgomot infernal, bine cunoscut şi detestat de vecini.

Roşu de furie pe motiv că larma canină îl stânjeneşte în pregătire, Stanco nu s-a limitat la ameninţări verbale. Cu un briceag de ascuţit creioane, a retezat beregata micuţului, i-a scos apoi măruntaiele şi le-a aruncat la câinii care îşi continuau vacarmul. A spus ulterior că, înnebunit de urletele dulăilor, a vrut să-i liniştească şi nu avea nimic altceva de mâncare prin casă.

Fiarele maidaneze au devorat imediat organele interne ale micuţului, dar nu au încetat să urle. Atunci, asasinul a târât corpul eviscerat al fratelui său, abandonându-l celor doi câini pentru a-l termina. Nicio remuşcare din partea criminalului, care s-a întors la principiile mecanicii abdicând de la cele ale umanităţii.

Când nefericita mamă s-a întors acasă, l-a găsit pe fiul cel mic ajuns în stadiul de schelet. Câinii degeneraţi se luptau să sfărâme oasele ca să sugă şi măduva. Iar pe fiul cel mare l-a găsit tocind mai liniştit ca oricând. A mai avut totuşi puterea să anunţe poliţia.

În mod surprinzător, toată energia diabolică a lui Stanco s-a epuizat după abominabila sa faptă. El a devenit un inculpat model, apoi un deţinut ireproşabil al şcolii de reeducare. După lege, poate fi eliberat cel mai devreme peste cinci ani. Va fi el „cuminte” sau demonii îl vor împinge la o nouă crimă?

Cazul care urmează s-a petrecut chiar la noi, în 1993.

Noi ne vom mulţumi să spunem că, într-un mare oraş, în familia unui militar de carieră, s-a născut o fetiţă care, la data comiterii celor ce vom arăta, împlinise 10 ani.

Ca toţi copiii care, prin faptele lor, par să fie mânaţi de forţe ale iadului, mica Rodina era o fire ciudată. Nu foarte inteligentă (spuneau profesorii), dar precoce, mai ales în manifestări pentru care aceştia au pedepsit-o de câteva ori. De pildă, se suia pe băncile şcolii şi-şi ridica provocator sarafanul.

Se pare că suferea de un complex de inferioritate, căci nu era deloc frumoasă. Şi aceasta o va fi împins până acolo unde a ajuns în iunie-august ’93?

Cert este că, jucându-se cu o vecină, au intrat în bucătăria acesteia punând apă la fiert şi mimând prepararea supei pentru păpuşile lor. Deodată, Rodina a vărsat peste Iulica vasul cu apă, provocându-i arsuri grave. Mama acesteia a venit imediat. Totul s-a terminat cu bine, părând a fi un simplu accident.

După un timp, tot în cursul unei partide de joacă, acum la ea acasă, Rodina a pus în priză fierul de călcat şi, în timp ce călca rochia păpuşii, l-a aplicat pe spatele prietenei sale Luminiţa, o copilă blondă şi cam prostuţă. Ea a început să urle şi părinţii Rodinei au dus-o în grabă la spitalul din apropiere. Mica bestie a pretins că a avut loc un nou accident.

Cele două întâmplări nu au atras atenţia decât după ceea ce a reprezentat deznodământul fatal al „carierei” de posedată a ticăloasei creaturi.

La aniversarea ei, au fost invitaţi mai mulţi colegi. După obicei, spun copiii, Rodina s-a apucat să „cocheteze” în felul ei infantil, ridicându-şi fustiţa. Atunci, unul dintre băieţi, Marius D. a făcut o observaţie la fel de precoce: „Mare scofală! se pare că ar fi zis el. Felicia e mai mişto şi are şi fundul mai mare! ”

Se pare că observaţia a lovit-o pe fetiţa criminală. La „v-aţi ascunselea”, ea a atras pe „criticul ei” într-o

magazie, unde se păstrau ziare vechi, hârtii, mobile uzate etc. şi i-a zis:

— Vrei să te-nvăţ să fumezi? Băiatul a răspuns că el ştie deja.

Atunci, Rodina a scos o brichetă, pe care o subtilizase cine ştie de când şi a dat foc unui ziar, de la care s-au aprins apoi celelalte. Când Marian s-a speriat şi a încercat să le stingă, fata l-a lovit, cu o forţă inexplicabilă, făcându-l să cadă, apoi a ieşit repede, lăsându-l pradă flăcărilor.

Intervenţia adulţilor a fost promptă dar, deşi ei au împiedicat întinderea incendiului, victima, Marian, a decedat prin asfixiere.

De data aceasta, părinţii victimei nu au lăsat lucrurile aşa. Mica asasină a fost luată din scurt şi, cu un cinism fără egal, a povestit totul foarte amănunţit, inclusiv faptele sale anterioare.

Nefiind la vârsta răspunderii penale, Rodina a fost internată într-o secţie de psihiatrie infantilă, părinţii ei, în special tatăl, nemaivrând să ştie de ea. Rămâne întrebarea: Este Rodina o dementă sau o fiinţă hiperlucidă, sub influenţe diabolice din adâncurile cele mai negre ale iadului?

18.17. Dublu asasin posedat de „diavolul alb”

13 septembrie 1989, Austin, Texas (SUA). Dimineaţa, foarte devreme, un ţipăt de femeie sparge liniştea cartierului. Este recepţionat cu indiferenţă. Dar, după 10 minute, începe să latre un câine, iar un glas bărbătesc începe să strige după ajutor. Strigătul descreşte, ca şi când cel care cere ajutor şi-ar pierde puterile. Omul trezit din somn se uită pe fereastră. Vede o siluetă umană, căzută în uşa casei vecine. Acum, s-a trezit complet. Alertează poliţia.

În mai puţin de un minut, maşina cu sirenă intră pe

aleea Raza Soarelui şi descoperă un bărbat complet dezbrăcat, căzut la pământ. Nenorocitul care zăcea acoperit de sânge era victima unui atac cu arme albe fiind rănit grav la piept.

Rănitul a bâlbâit ceva despre faptul că a vrut să-şi salveze prietena şi a arătat cu mâna către casă. Poliţistul a chemat ambulanţa şi a cerut întăriri. După trei minute, medicul ambulanţei abia mai sesiza pulsul rănitului. Bărbatul, care sângera îngrozitor, era muribund. L-au dus la spital. Între timp au sosit întăririle şi, cu revolverele în mâini, au pătruns în locuinţă. Mobila şi pereţii erau stropite de sânge. Poliţişti au fost întâmpinaţi de doi câini furioşi. Animalele au fost cele care i-au condus în dormitor. Aici, i-a întâmpinat un tablou de infern. Pe pat zăcea o tânără dezbrăcată, plină de înţepături profunde. Avea numeroase urme de înjunghiere pe piept, spate şi gât. Mai exact, avea gâtul tăiat! Întreg dormitorul mustea de sânge. Câinii, care urlau şi scânceau neliniştiţi, aproape că i-au împins pe poliţişti în camera alăturată. În garderoba de lângă pat zăcea o altă tânără. Avea plăgi înţepate pe umărul drept, pe braţ, încheietură şi antebraţ şi pe picioare. Avea rochia strânsă la piept, ca şi când ar fi fost martora oculară a măcelului petrecut în dormitorul însângerat. Urmele indicau faptul că lupta a început în dormitor, apoi a continuat pe scări, în sufragerie, până la uşa de la intrare. „Opera” nu-i putea aparţine decât unui psihopat…

Investigatorii de la Austin, împreună cu echipa de tehnicieni, şi-au început activitatea. Una din ieşiri ducea spre gardul vilei, de unde începea o parcare. Părea posibil ca agresorul să fi fugit pe acolo. Între timp, bărbatul transportat la spital a fost supus unei intervenţii chirurgicale care a durat circa cinci ore. Cu toate că încă nu putea vorbi, poliţiştii i-au aflat numele: Jesse Larkin. Mai târziu, a reuşit să spună că pe prietena lui o chema Kelly Joan Farquhar, iar pe prietena acesteia, Mitzi Johnson

Nalley. Anchetatorii au descoperit că în seara crimei, Mitzi aniversa împlinirea a 21 ani, iar Kelly avea 24 ani. Larkin era supravegheat în permanenţă. Singurele date despre agresiune, comunicate de Larkin, era că agresorul a fost un tip masiv, necunoscut, alb. Pornind de la ideea că şi agresorul ar putea fi rănit, criminaliştii au verificat toate centrele medicale. Nu se putea găsi, în ciuda căutărilor îndârjite ale poliţiei, nici motivul brutalei crime duble. Autopsia medico-legală a arătat că cele două tinere n-au fost agresate sexual. Anchetatorii erau de părere că agresorul era un sadic şi că uciderea celor două fete i-a adus multă satisfacţie. Mai mult, nu a avut timp pentru viol, pentru că mai erau de faţă Larkin şi cei doi câini destul de fioroşi. Din casă nu a dispărut nimic. Deci, nu era o acţiune întreprinsă în scop de jaf. De asemenea, victimele nu erau narcomane şi nu aveau legături cu acest flagel. Ambele proveneau din familii respectabile şi aveau trecutul „curat”.

Kelly Farquhar era chelneriţă într-un bar, agreată de cei cu care venea în contact. Îi plăcea mult să danseze. Şi în seara de dinaintea crimei, fusese la discotecă, împreună cu un prieten. Şi viaţa tinerei Mitzi Nalley era la fel de simplă. Şi ea era chelneriţă şi făcea economii. Divorţase nu demult şi voia să-şi refacă viaţa. Între timp, a cunoscut un tânăr. Îşi aduna bani, ca să-şi schimbe maşina.

Luni, poliţiştii au putut vorbi cu Larkin, noul prieten al lui Mitzi. Acesta a relatat că au petrecut seara de vineri împreună, la aniversarea lui Mitzi, iar sâmbătă dimineaţa i-a trezit ţipătul lui Kelly. Mitzi a sărit din pat şi s-a pomenit faţă în faţă cu ucigaşul, care a atacat-o. Larkin a aprins lumina, apoi a fost şi el atacat. Criminalul era un bărbat alb în vârstă de cca 30 ani, înalt de 1,80 m, solid, cu păr negru, tuns scurt. Iată ce a declarat Larkin: „Când am aprins veioza, am văzut spatele unui bărbat care lovea cu un cuţit în Mitzi. La sclipirea becului, s-a întors şi i-am văzut faţa. L-aş putea recunoaşte oricând. M-am repezit la

el. Ştiam că e inevitabil. Ori el, ori eu. Ne-am bătut. M-a înjunghiat în spate şi gât. Am căzut în genunchi, m-am agăţat de el, în timp ce el continua să lovească cu cuţitul. Am încercat să-l dezarmez. Atunci, mi l-a înfipt în ochi. Am ajuns până la uşa de la intrare, unde am căzut amândoi. Am reuşit să-l îmbrâncesc şi să ies, dar i-am luat şi cuţitul. Mi-a cerut să i-l înapoiez, dar brusc, mi-am dat seama că dispăruse”… În timpul luptei, care a durat 4 minute, Larkin a fost rănit de 12 ori. Autopsia fetelor a relevat faptul că ucigaşul era un tip deosebit de crud. Kelly Farquhar avea o duzină de plăgi înţepate, iar şase dintre acestea erau mortale. Patru, direct în inimă, iar două îi penetraseră gâtul. Mitzi Nalley avea 28 de răni. Niciuna dintre ele nu-i lăsase posibilitatea să supravieţuiască.

Poliţia a anchetat 50 de bănuiţi. Printre ei, un bărbat care a amintit că în dimineaţa zilei de sâmbătă a fost vizitat de un anume Jonathan Wayne Nobles. Acesta avea o rană pe braţul stâng, învelită cu un prosop şi l-a vizitat ca să-i radă barba lungă pe care o purtase până atunci. Nobles stătea la distanţă de două blocuri de locuinţa victimelor! Investigatorii au găsit-o pe prietena lui, care-1 adusese la amintita cunoştinţă cu maşina. Fata a ajutat poliţia. A relatat că a trăit două luni cu Nobles, până la începutul lui septembrie. Dar susţinea că Jonathan Nobles nu poate fi cunoscut cu adevărat. La un moment dat se poartă minunat, pentru ca în clipa următoare să devină îngrozitor.

Întotdeauna se considera singurul care are dreptate, iar dacă cineva îl contrazicea, devenea furibund. Fata îl considera un fel de dr. Jekyl şi mr. Hyde. Ea a povestit că în dimineaţa crimei, Jonathan a sunat-o ca să-l ducă la prietenul lui. Acolo, şi-a pansat rana de la braţ şi s-a ras. Acasă, s-a schimbat şi a ascuns toate hainele însângerate într-un sac, destinat reziduurilor menajere. Anchetatorii au descoperit că Nobles se ascundea în partea de sud a Austin-ului. Poliţiştii, având asupra lor mandat de arestare,

s-au dus la adresa indicată. În seara de 19 septembrie, au înconjurat casa. Brusc, un bărbat a ieşit pe uşă şi a încercat să fugă. A fost prins. Era Jonathan Nobles, neînarmat. I-au citit drepturile şi a fost dus la secţie. Audierea a fost făcută în prezenţa procurorului local. Când a fost pus în faţa dovezilor, a recunoscut că le-a ucis pe cele două tinere şi că a avut o tentativă de crimă împotriva lui Larkin.

A relatat că în dimineaţa crimei, i s-a făcut rău din cauza cantităţii mari de cocaină pe care o luase. Dimineaţa, pe la 3, îl durea atât de tare pieptul, încât a ieşit să ia o gură de aer proaspăt. Şi-a luat cu el cuţitul de vânătoare, pentru că se mai ciocnise cu diferiţi comercianţi de droguri. A declarat că şi în momentul incidentelor era drogat şi că de circa doi ani devenise dependent de cocaină. După aceea, i-a condus pe investigatori la locul unde a ascuns hainele mânjite de sânge. A fost percheziţionată şi locuinţa. În baie au fost găsite urme de sânge. Amprentele lui Nobles corespundeau cu cele din casa victimelor. În trecutul lui Nobles figura faptul că era liber de numai câteva luni, anterior fiind condamnat la 3 ani pentru furtul unei sume de 750 dolari. Dar aceasta nu era totul. La 6 septembrie fusese jefuită locuinţa unei femei din zonă. Amprentele coincideau cu ale lui Nobles, iar în acest caz, victima fusese violată cu sălbăticie. În 1984, acesta mai fusese arestat pentru activitate perversă, în scop voyeurist, în California. Toate acestea au indicat faptul că Nobles a pătruns în locuinţa fetelor, ca urmare a unei porniri de natură sexuală.

La 6 octombrie, a început procesul, cu Larkin pe rol de martor principal al acuzării. Larkin s-a însănătoşit, dar şi-a pierdut un ochi. Nobles a recunoscut tot. După o deliberare de 2 ore juraţii l-au declarat vinovat şi a fost condamnat la moarte prin injectare de otravă.

18.18. „îngerul morţii”

Nădrag, o localitate pierdută în Munţii Poiana Ruscă, aşezare în care toţi oamenii se cunoşteau între ei şi unde starea infracţională era practic la cota 0, a fost zguduită, în anii ’60, de trei orori. Două crime şi o tentativă de crimă. Doi bărbaţi morţi şi unul scăpat ca prin minune cu viaţă, dar paralizat, fără puterea de a mai mişca, vorbi sau auzi – o legumă. Imediat după săvârşirea primei crime la Nădrag, Bucureştiul a trimis una dintre cele mai grele piese pe care le-a avut Poliţia Română vreodată, generalul de brigadă Dumitru Ceacanica, pe atunci tânăr ofiţer, dar având deja la activ câteva „tunuri”. Ancheta a durat mai bine de un an, la sfârşitul căruia Dumitru Ceacanica a reuşit să identifice şi să aresteze criminalul. Dificultatea acestui caz a constat în faptul că asasinatele erau, ca să spunem aşa, atipice. Deci investigarea lor prin metode clasice nu ducea la niciun rezultat. Până să se ajungă la concluzia că agresorul era un bolnav psihic, a cărui motivaţie pentru a ucide era una demonică, a trebuit să se formuleze zeci de ipoteze, să fie interogate zeci de persoane pentru a fi scoase de pe lista suspecţilor, să se facă sute de verificări. La vremea respectivă, despre acest caz nu s-a scris nimic. Doar zvonurile răspândite de-a lungul munţilor au făcut cunoscut oamenilor că la Nădrag bântuia un spirit rău, care ucidea. Cine era însă acest spirit rău? Cine era cel care a intrat apoi în istoria criminalisticii sub numele de „îngerul morţii”?

Este 26 aprilie 1961. Dimineaţa devreme, în apa râului Padeş, care străbate comuna, aproape de malul drept este descoperit cadavrul unui bărbat. Zăcea cu faţa în jos. Fusese lovit de mai multe ori cu cuţitul. Este anunţată Miliţia. În comună soseşte o numeroasă echipă de anchetatori. La faţa locului este adunat aproape întreg satul. O astfel de grozăvie, nici bătrânii nu-şi mai aminteau să se fi petrecut pe aici. Cel omorât este identificat rapid: Dumitru Sârbu, muncitor la mica turnătorie din localitate,

căreia localnicii îi spuneau „uzină”. Pe mal se văd clar urmele unei lupte, apoi de târâre până în apă. Sunt fotografiate în detaliu. Cadavrul este ridicat din apă şi transportat la morga din Timişoara, unde i se face autopsia. După-amiază, echipei deja sosită la faţa locului i se alătură şi Dumitru Ceacanica. Pornesc investigaţiile.

Primul pas făcut de Dumitru Ceacanica pe drumul către autorul omorului a fost strângerea a cât mai multe şi mai exacte date despre victimă. Plecând de la ele, se puteau trage o serie întreagă de concluzii. Dumitru Sârbu era vestit în localitate. Fusese un fel de taur comunal. Până să se căsătorească, în urmă cu doi ani, trăise cu cinci femei deodată. După căsătorie abandonase trei dintre ele, dar continuase să întreţină raporturi sexuale cu celelalte două, ambele măritate. Era foarte posibil deci ca mobilul crimei să fi fost răzbunarea, iar autorul unul dintre cei doi soţi înşelaţi. Din cercetarea la faţa locului, anchetatorul stabilise deja că era vorba despre un singur autor. Totul părea destul de simplu la prima vedere. Examenul medico-legal a adus şi el elemente noi. Victima a fost lovită de 32 de ori cu două corpuri contondente, probabil cuţite – unul cu lama mai mică, tip briceag, altul cu lama lungă, ca o baionetă. Cu cel mic fusese lovit în regiunea gâtului, cu cel de-al doilea, în piept şi spate. În stomacul lui Sârbu se descoperiseră urme de salată sau spanac, nedigerate încă. Deci, victima mâncase cu puţin timp înainte de a fi omorâtă. Unde?

Al doilea pas a fost stabilirea activităţii şi a traseului victimei în ziua critică, de 25 aprilie 1961. Toată dimineaţa, Dumitru Sârbu stătuse acasă cu soţia. Muncise câte ceva prin gospodărie. Mersese după-amiază la uzină, la schimbul II. Plecase de aici în jurul orelor 22.00, către casă. Pe drumul de întoarcere fusese atacat pe malul apei şi omorât. Trebuia lămurit unde mâncase victima spanac sau salată. Soţia lui Sârbu declară că de acasă acesta plecase la el numai cu slănină şi pâine pentru masă. Nici

nu gătise în ziua de 25 aprilie spanac. Cercetările se extind şi la uzină. Colegii de serviciu ai lui Sârbu declară că l-au văzut pe acesta mâncând numai slănina şi pâinea cu care venise de acasă. Nu gustase de la nimeni nici salată, nici spanac. Concluzia era că victima s-a oprit într-un loc unde a mâncat verdeaţa, după ce a plecat de la uzină. Unde?

Plecându-se de la faptul că Dumitru Sârbu avea două amante, pe lista de suspecţi au fost incluşi soţii acestora. Unul dintre ei se putea răzbuna. Pe listă nu a fost inclusă soţia victimei, care şi ea se putea răzbuna din gelozie. Loviturile de cuţit erau date de o mână puternică, de bărbat. În plus, soţia victimei fusese văzută tot timpul de vecini că nu părăsise, în ziua critică, gospodăria. Una dintre amantele lui Sârbu lucra la centrul de pâine din comună. Vizitele acestuia la magazin, dar şi la femeie acasă erau de notorietate. Niciunul dintre ei nu se ostenea să ascundă legătura lor. Bărbatul vânzătoarei se întorsese de puţin timp din armată. Era foarte posibil ca auzind de relaţia amoroasă dintre soţia lui şi Sârbu, să-l fi asasinat pe acesta din urmă. În scurt timp însă lista a fost abandonată. Fostul militar în termen justifică pe minute felul în care îşi petrecuse timpul în noaptea critică. Se aflase departe de locul faptei. Martorii confirmau acest lucru. Al doilea suspect, I.M., locuia la nici 60 de metri de locul unde se petrecuse crima. A fost stabilit, în urma declaraţiei paznicului de la magazinul sătesc, aflat pe strada unde se comisese omorul, că I.M. a trecut pe drum spre casă la scurt timp în urma victimei. Era împreună cu soţia, soţie care era cea de-a doua amantă a lui Sârbu. Şi această legătură amoroasă era de notorietate în Nădrag. Era foarte posibil ca I.M. să-l fi ajuns din urmă pe Sârbu, între femeie şi victimă să fi avut loc un dialog care să-l fi enervat pe soţ. Se porneşte pe această a doua pistă.

Cercetările în jurul familiei M. aduc elemente noi. Femeia îi fusese amantă lui Sârbu şi înainte să se căsătorească cu I.M. Continuase legătura cu el şi după

nuntă. Soţul ştia şi el de amorul dintre cei doi. Se împăcase cu gândul. Cât de tare se împăcase rămânea de văzut. Şi un element deosebit de important. În ziua de 25 aprilie, în casa lui I.M. se gătise mâncare de spanac. Vecinii o văzuseră pe soţia acestuia cu sacoşa încărcată de verdeaţă. Ce căutase noaptea I.M. pe stradă împreună cu soţia? Declara că fuseseră la film, de unde se întorseseră împreună în jurul orei 22.30. Nu minţea. Putea fi alcătuit un film al crimei. I.M. iese cu soţia de la film şi se îndreaptă către casă. Îl ajung din urmă pe Sârbu. I.M. îl pofteşte în casă. Mănâncă împreună mâncare de spanac. Iese apoi să îl conducă. Nu se opreşte la poartă, ci merg împreună pe drum circa 60 de metri. I.M. îl atacă pe Sârbu prin surprindere şi îl omoară. Apoi se întoarce acasă. Era o variantă.

Cercetările stabilesc şi faptul că victima Dumitru Sârbu avea doi duşmani de moarte. În casa în care locuia victima mai stăteau doi chiriaşi. N.M. şi S.M. Cu puţin timp înainte de comiterea omorului, Sârbu obţinuse prin hotărâre judecătorească evacuarea celor doi chiriaşi. Urmaseră nişte scandaluri de pomină. S.M. îl ameninţase cu moartea pe Sârbu. Se ţinuse de cuvânt în noaptea de 25 spre 26 aprilie? Un element important venea să îl acuze. A doua zi după comiterea crimei, suspectul N.M. apăruse în comună zgâriat rău pe faţă. Urmele de pe malul apei arătau clar că între victimă şi agresor avusese loc o luptă. Era posibil ca S.M. să fi fost rănit de Sârbu, atunci când îl atacase pentru a-l ucide. Pista a fost abandonată repede. S.M. fusese rănit la faţă într-o altă împrejurare. Şi el era departe de locul faptei când se petrecuse omorul.

Noul suspect a fost stabilit tot în urma unei declaraţii. O femeie din comună reclamase la Miliţie că, cu câteva ore înainte de comiterea asasinatului fusese acostată şi ameninţată cu moartea de către P.I. Era beat mort şi avea asupra lui un cuţit. Striga în gura mare că îi va omorî pe toţi de pe strada Padeşului (strada unde se

comisese omorul) dacă nu-i dau banii pentru ţuica pe care le-o vânduse pe datorie. Femeia mai reţinuse că lui P.I. i se promiseseră nu numai bani, ci şi făină în locul ţuicii. Încep să se facă legăturile. Pe strada Padeşului, singurul loc unde exista făină, era centrul de pâine unde lucra soţia lui I.M., amanta lui Sârbu. I.M. luase, într-adevăr ţuică pe datorie de la P.I. şi-i promisese în schimb făină. Este posibil ca P.I. să fi vrut să-1 omoare pe I.M. (reamintim, unul dintre suspecţii principali) pentru că nu-i dăduse făina, venise până în apropierea locuinţei acestuia, dar beat şi în întuneric îl atacase pe Sârbu care aducea la înfăţişare cu I.M. În favoarea acestei teorii pleda şi faptul că pe pantalonii cu care fusese îmbrăcat P.I. în ziua crimei au fost descoperite pete de sânge. Laboratorul criminalistic raporta fără echivoc că urmele erau de sânge uman. Nu se putuse însă stabili grupa sanguină. Întrebat despre pete, P.I. dăduse o explicaţie mincinoasă. Susţinea că tăiase cu câteva zile în urmă un porc. Nu tăiase nimic în ultimele zile. Iar petele, erau clar de sânge uman. Dumitru Ceacanica nu s-a grăbit însă să-l reţină pe P.I. Se încurca mereu în resturile de spanac găsite nedigerate în stomacul victimei a căror provenienţă nu şi le putea explica încă. În scurt timp s-a dovedit că nu a greşit atunci când nu s-a grăbit cu arestarea. Petele de pe pantalonii suspectului P.I. proveneau chiar de la el. Se rănise la mână în urmă cu două zile, când încercase să repare lanţul bicicletei. Dar şi atunci era beat şi nu-şi mai amintea de acest incident. Cercetările intraseră în impas. Au urmat din nou verificări şi reverificări.

Trecuse o lună de la primul asasinat. Este seara de 22 mai 1962. Dumitru Ceacanica stă întins pe pat, în camera care-i fusese amenajată ca locuinţă. Reevaluează datele.

Cineva bate la uşă. Se ridică şi deschide. Este un miliţian. Abia îşi trage sufletul. Se vede că este agitat. Dumitru Ceacanica rămâne descumpănit de vestea care îi

este adusă: o nouă crimă. Ofiţerul se îmbracă rapid şi iese împreună cu miliţianul. Crima se petrecuse în satul Fârdea, aflat la câţiva kilometri de Nădrag. Victima se numeşte Porfir Peiconescu. Era muncitor tot la uzina din Nădrag, unde lucrase şi prima victimă, Dumitru Sârbu. La faţa locului venise deja echipa de cercetare.

Porfir Peiconescu a fost atacat în locuinţa sa, situată pe strada Izvorului. De fapt nu el era proprietarul casei. Locuia aici cu chirie. Cadavrul zace pe pat, cu faţa în sus. Lângă pat se află un lighean din tablă, plin cu vomă. Urme de vomă sunt şi pe cearşaf, în partea dinspre lighean. Casa este compusă din două camere. Patul cu cadavrul era în a doua. În prima cameră sunt pe jos urme de sânge. Picături de sânge sunt şi pe preşurile adunate, ca după o târâre, pe distanţa dintre cele două camere. În broasca uşii, cheile atârnă pe dinăuntru. Nici uşa, nici tocul nu prezintă urme de forţare. Criminaliştii ridică urme papilare. Cele ale victimei sunt excluse. De pe geamul dulapului, sunt prelevate amprente care nu aparţin lui Porfir Peiconescu. Anchetatorii nu pot fi însă siguri că ele aparţin asasinului. Înaintea victimei, în casă locuise o bătrână care murise la începutul lunii mai. Amprentele puteau fi ale ei. Examinarea cadavrului a dus la concluzia că Porfir Peiconescu fusese lovit de mai multe ori în cap cu un corp contondent. Judecând după forma rănilor, cel mai posibil acest corp era un ciocan. Pe baza acestor date, s-au tras primele concluzii.

Agresorul era cunoscut de victimă. Nu pătrunsese în locuinţă prin efracţie sau forţând uşa, ci fusese primit în casă de bunăvoie de Peiconescu. Cheile din broască şi lipsa urmelor de forţare pe uşă sau toc dovedeau acest lucru. Îl atacase pe acesta prin surprindere. Peiconescu era un bărbat tânăr, în putere, capabil să reacţioneze, să se apere de o agresiune. Nu reacţionase. Capul îi era zdrobit. Despre victimă nu s-au putut strânge date esenţiale care să indice un eventual suspect, cum a fost în primul caz.

Peiconescu era un om liniştit. Nu avea duşmani, nu era căsătorit. După ce îşi termina treaba la uzină venea direct acasă. Nu avea obiceiul să se oprească pe la cârciumă, iar când o făcea, arareori, îşi bea ţuica liniştit şi pleca fără să se certe cu nimeni. Dumitru Ceacanica şi echipa pe care o conducea se aflau în faţa unui caz deosebit. Un atac din senin asupra unei victime fără o motivaţie anume. Dar şi aceste concluzii erau preţioase.

Pe baza datelor culese de la faţa locului şi cele rezultate în urma examenului medico-legal, s-a alcătuit un posibil film al crimei, film care, aşa cum vom vedea mai târziu, era foarte aproape de realitate. Victima se afla, în seara de 22 mai, în curte sau în casă. Vine la el un cunoscut. Discută puţin în prima cameră. Este lovit pe neaşteptate în cap cu un ciocan. Ridică mâinile să se apere. Loviturile curg. Peiconescu se prăbuşeşte. Agresorul continuă să lovească.

Victima, abia mai suflă. Asasinul iese din casă. Peiconescu încă nu a murit. Se târăşte până în camera alăturată, lăsând dâre de sânge şi trăgând scoarţele de pe jos după el. Mai are puterea să urce în pat. Se întoarce pe partea dreaptă şi vomită în ligheanul de alături. Apoi se întinde cu faţa în sus şi moare. În această poziţie este descoperit de către un vecin care venise pe la el cu o treabă oarecare.

Dumitru Ceacanica trebuia, pentru a putea continua cercetările pe drumul cel bun, să răspundă la o întrebare extrem de importantă: se putea face o legătură între cele două crime? Erau ele săvârşite de acelaşi autor sau nu? Judecând după modul de operare, între cele două fapte nu existau legături.

Dumitru Sârbu fusese omorât cu cuţitul. Pe cadavrul lui Peiconescu nu existau urme de lovituri sau înţepături de cuţit. Sârbu fusese atacat în stradă, pe malul râului Padeş. Peiconescu în casă. În cazul lui Sârbu exista şi o motivaţie care indica un suspect, pe I.M. În cel de-al doilea

nu exista niciun motiv, sau cel puţin el nu fusese descoperit deocamdată. Putea fi I.M. autorul şi acestui al doilea asasinat? Categoric nu. În seara critică se aflase la distanţă mare de casa lui Peiconescu. Existau totuşi şi câteva elemente comune. Ambele victime lucrau la uzină. Fuseseră atacate seara şi luate prin surprindere. Mai exista un element de care trebuia să se ţină seama. Comuna Nădrag era, aşa cum am mai spus, o aşezare liniştită, în care oamenii se cunoşteau între ei, iar rata criminalităţii era practic 0. Era deci foarte greu de presupus că la un interval de timp relativ mic, doi oameni din comună îşi abandonaseră traiul liniştit de zi cu zi şi se apucaseră să ucidă.

Să revenim la casa lui Peiconescu. Cercetarea la faţa locului se apropie de sfârşit. De la Lugoj este adus un câine de urmărire. Animalul ia urma şi se îndreaptă către uzină. Echipa de investigatori îl însoţeşte. Intră în curtea uzinei. Trece pe lângă prima clădire şi se îndreaptă către atelierul de tâmplărie. În mod normal, uşa acestuia trebuia să fie încuiată la acea oră. Este dată de perete. Câinele intră. Oamenii după el. Rămân stupefiaţi. Lângă un banc de lucru se află prăbuşit trupul unui bărbat. Încă mai respiră. Se dă alarma. Prin telefon este anunţat Aviasanul de la Timişoara. În mai puţin de jumătate de oră aterizează un avion, pe un loc plat din apropierea Nădragului. Medicul legist acordase deja primul ajutor victimei. Bărbatul este urcat în avion şi transportat de urgenţă la Timişoara. Echipa de anchetatori se întoarce la faţa locului.

Deja, în ciuda orei înaintate (se apropia de miezul nopţii), în curtea uzinei se adunaseră mai mulţi curioşi. Cu ajutorul lor, victima fusese deja identificată de cei care rămăseseră de pază: Petre Lupulescu, tâmplar la uzină. Fusese lovit în cap cu o toporişcă. Obiectul se afla pe jos, lângă bancul din lemn de unde fusese ridicată victima. Era plin de sânge. Nu s-au mai putut ridica niciun fel de alte

urme. Câinele s-a arătat şi el neputincios. Nu a mai putut lua urma agresorului.

Un lucru era clar acum. Cele două agresiuni din seara de 22 mai fuseseră făcute de aceeaşi persoană. Urma luată de câine, de la locuinţa lui Peiconescu până la atelierul de tâmplărie dovedea acest lucru. Victimele fuseseră atacate din senin, fără să aibă posibilitatea să se apere. Nici în cazul lui Peiconescu, nici în cel al lui Lupulescu, nu exista un mobil evident. O declaraţie importantă vine să mai aducă un pic de lumină. Un muncitor de la uzină declara că, în urmă cu o lună, în ziua când fusese omorât Dumitru Sârbu, îl servise pe acesta cu spanac din pachetul lui. Cum se explică că nu fusese văzut de ceilalţi lucrători? Martorul nu mâncase în pauza de masă prevăzută de programul de lucru, ci mult mai târziu. Sârbu luase masa împreună cu alţi muncitori. Îşi mâncase slănina şi pâinea pe care le avea de acasă. Mai târziu, cu puţin înainte de a pleca acasă îl văzuse pe martor mâncând din borcanul cu spanac, i se făcuse poftă şi îl rugase să-i dea şi lui. Luase câteva înghiţituri. Dilema lui Dumitru Ceacanica în legătură cu spanacul nedigerat era rezolvată. Nu mai era decât un pas până la o concluzie foarte importantă. Suspectul I.M. ieşea din cercul de suspecţi. Toate cele trei victime fuseseră atacate de una şi aceeaşi persoană.

Înarmat cu această concluzie deosebit de importantă, Dumitru Ceacanica porneşte efectiv pe urmele făptaşului. Toate cele trei victime fuseseră atacate prin surprindere, seara, ceea ce denota premeditarea. Nu exista niciun fel de mobil obişnuit. Motivarea celor două crime şi a tentativei trebuia să fie alta. Dumitru Ceacanica este acum convins. Cele trei agresiuni au fost săvârşite de un bolnav psihic. Autorul nu trebuia căutat prea departe. Victimele îl cunoşteau. Fusese primit în casă de Peiconescu şi în atelier de Lupulescu. Cunoştea şi comuna, pentru că pe Sârbu îl pândise într-un loc întunecos, puţin circulat.

Portretul moral al asasinului fusese făcut. Mai trebuia să i se stabilească identitatea.

S-a trecut la verificarea bolnavilor psihic. Operaţiune complicată şi, mai ales, cu mari posibilităţi de eroare. Era foarte posibil ca autorul să aibă manifestări de bolnav numai în anumite împrejurări, în rest să fie un om cu un comportament obişnuit.

Printre cei care au intrat în atenţia anchetatorilor a fost şi Dumitru Matei Marinescu. Lucra ca muncitor necalificat la uzină şi cunoştea toate cele trei victime. Manifestările lui nu erau de bolnav psihic propriu-zis. Ceea ce l-a adus în cercul de suspecţi a fost faptul că făcea parte dintr-o sectă religioasă violentă şi se manifesta nefiresc atunci când cineva „hulea pe Domnul”. Din cercetările efectuate discret în legătură cu Matei Marinescu, a rezultat că imediat după comiterea primului omor, acesta a început să se ducă tot mai des la biserică şi să aprindă foarte multe lumânări. Era un prim semn de întrebare. Ce-l determinase pe Marinescu să-şi schimbe comportamentul, imediat după ce fusese comisă prima crimă? Era o simplă coincidenţă, sau cele două fapte aveau legătură. Încă o informaţie preţioasă le-a atras atenţia anchetatorilor asupra lui Marinescu. În urmă cu zece ani, acesta declarase de faţă cu mai mulţi martori că dacă ar surprinde pe cineva intrând la el în curte, l-ar lovi în cap. În cap, pentru că acolo considera el că este un punct vital. Deci, Marinescu avea intenţia să ucidă. Mai mult, ultimele două victime fuseseră lovite în zona occipitală.

Dumitru Ceacanica hotărăşte să stea de vorbă cu Matei Marinescu. Nu l-a luat direct, pentru că încă nu era convins că el este autorul. A început prin a-i spune o poveste bună de pus la gazeta de perete.

Despre comuna lor paşnică, tulburată de nemernicul de asasin, despre datoria cetăţenească a fiecărui locuitor de a sprijini organele de anchetă pentru prinderea odiosului şi alte asemenea. Nicio clipă nu i-a dat de înţeles

că ar fi bănuit. Dimpotrivă, Marinescu a plecat în urma discuţiei cu convingerea că anchetatorii vor să-l ia de partea lor. Trebuia să profite de situaţie. Ajuns acasă, a pus la punct un plan de abatere a cercetărilor pe piste false.

În realitate, Dumitru Ceacanica îi întinsese lui Marinescu o capcană atunci când îl lăsase să înţeleagă că îl face colaborator la prinderea asasinului. Matei Marinescu a căzut în plasă. Aproape în fiecare zi se prezenta în camera anchetatorului şi indica tot felul de persoane ca fiind autoarele crimelor. Verificarea spuselor lui Marinescu a dovedit că acesta încerca să abată ancheta pe piste false. Planul lui Ceacanica dăduse rezultate. Marinescu era autorul. Dar, numai convingerea celebrului poliţist nu era suficientă în faţa instanţei. Trebuiau adunate probe.

Pentru a i se putea studia comportamentul, Marinescu a fost lăsat în libertate, dar supravegheat atent şi cu maximă discreţie. În urma cercetărilor au fost identificaţi mai mulţi martori care l-au văzut pe Matei Marinescu împreună cu victimele, cu puţin înainte ca acestea să fie atacate. Un anume Lăzărescu, muncitor şi el la uzină susţinea chiar că, în ziua când s-au produs cele două atacuri, primul asupra lui Peiconescu, al doilea asupra lui Lupulescu, Matei Marinescu venise la el la dormitor. Stătuseră puţin de vorbă. După câteva minute, apăruse şi Petre Lupulescu, care a plecat împreună cu Marinescu către atelierul de tâmplărie. Păreau înţeleşi să se întâlnească. După aproximativ zece minute l-a văzut pe Marinescu singur întorcându-se de la atelier şi mergând în jos, pe stradă, fără nimic în mână. Nu a dat importanţă acestui fapt la vremea respectivă. A crezut că Marinescu i-a comandat o lucrare lui Lupulescu şi acesta rămăsese la atelier să o execute, deşi era zi de sărbătoare. În jurul orei 23, câinele de serviciu adus la casa în care a fost descoperit cadavrul lui Porfir Peiconescu avea să-i conducă

pe anchetatori la atelierul de tâmplărie unde a fost găsit în comă Lupulescu. Nimeni nu mai trecuse spre atelier în acest interval de timp.

Iniţiativa de a-l lăsa în libertate pe Marinescu s-a dovedit şi ea fructuoasă. Acesta se arăta deosebit de interesat de starea sănătăţii victimei Petre Lupulescu, cel găsit în comă în atelier şi transportat de urgenţă, cu avionul, la spital la Timişoara. Anchetatorii au profitat şi au răspândit prin comună zvonul că Lupulescu a fost salvat, că în foarte scurt timp îşi va reveni şi-l va indica pe cel care l-a atacat. Familiei victimei i s-a atras atenţia să nu vorbească cu nimeni despre adevărata stare de sănătate a lui Lupulescu. La aflarea acestui zvon, Marinescu a intrat în panică. A început să împrăştie prin sat zvonul că Lupulescu încercase, cu un an în urmă să-l omoare, că miliţia va afla de aceasta şi-l va forţa să declare că l-a atacat la atelier, dar că el este nevinovat. Dumitru Ceacanica s-a hotărât să-i întindă a doua capcană. L-a invitat la sediul postului de miliţie. De astă dată i-a spus direct lui Marinescu că este şi el bănuit, pentru că mai mulţi martori au afirmat că l-au văzut în preajma victimelor cu puţin timp înainte ca acestea să fie atacate. Ceacanica i-a dat şi două nume de martori. Matei Marinescu a căzut şi în această a doua capcană, întinsă abil de anchetator. De la postul de miliţie, a plecat glonţ acasă la unul dintre martorii indicaţi de Ceacanica şi a încercat să-l mituiască cu o sumă de bani pentru a-şi schimba declaraţia. A doua zi s-a dus la cel de-al doilea martor indicat şi a încercat acelaşi lucru. Cu o a treia martoră, S.D., neindicată de anchetator, dar despre care aflase din sat că depusese mărturie despre el a încercat să ia legătura prin fratele său. Din cercetări a mai reieşit şi faptul că în ultimii ani, în comună avuseseră loc 10 agresiuni asupra persoanelor, care se soldaseră cu vătămări corporale. Victimele, după ce îşi reveniseră, renunţaseră să mai depună plângeri. Cinci dintre cele zece

agresiuni fuseseră săvârşite de Marinescu. Acum lucrurile erau clare. Dumitru Matei Marinescu, 33 de ani, necăsătorit, absolvent a patru clase primare, muncitor necalificat la uzina din comună, condamnat anterior pentru un furt din avutul obştesc, era autorul celor două asasinate şi al tentativei de omor.

Dumitru Ceacanica consideră că are suficiente probe pentru a-l aresta pe asasin. Adus la postul de miliţie, acesta îşi recunoaşte faptele încă de la primele întrebări care îi sunt puse. Se trece la reconstituire. În timpul acesteia, Dumitru Matei Marinescu a furnizat amănunte pe care numai anchetatorii le cunoşteau, ceea ce a întărit convingerea că el este autorul. Tot acum, la reconstituire, asasinul a indicat şi locurile unde a ascuns armele folosite la comiterea crimelor. Din spatele casei sale, din pădurea de pe deal au fost recuperate o baionetă cu lama lungă şi un briceag cu mâner din lemn, arme albe folosite la atacarea şi uciderea lui Dumitru Sârbu. Pe ele nu mai existau urme de sânge pentru că Marinescu le spălase bine în râu după ce comisese fapta.

Mai trebuia stabilit mobilul crimelor. Declaraţiile lui Marinescu îi lasă cu gura căscată pe anchetatori. I-a atacat pe cei trei bărbaţi, pentru că erau… atei şi „luau în derâdere numele Domnului”. De fiecare dată înainte de a porni la acţiunea ucigaşă, asasinul citea câteva pagini dintr-o carte cu „zodii”, cum îi spunea el, o carte de propagandă religioasă specifică sectei din care făcea parte, pentru a se îmbărbăta. A declarat că misiunea lui pe pământ este aceea de a-i extermina pe cei care huleau pe Dumnezeu. Nu-i părea rău de cele ce făcuse. Regreta însă că nu-şi putuse duce „misiunea divină” până la capăt. În mintea lui bolnavă, era convins că trebuie să omoare 30 de necredincioşi, îşi şi alcătuise o listă cu cei care urmau să fie asasinaţi. Printre ei se afla şi preotul din comună. Acesta montase în biserică două candelabre care aveau ca ornamente nişte capete de leu.

Marinescu le-a considerat ca fiind idoli şi în repetate rânduri îi spusese preotului să le scoată de acolo. Acesta nu îl ascultase şi „îngerul morţii” îl trecuse şi pe el pe lista neagră. Nu-l omorâse pentru că în cartea „cu zodii” pe care o citea scria: „Poţi înlătura un preot numai dacă eşti în stare să-l înlocuieşti”, iar asasinul nu se simţea încă pregătit să ţină predici.

A ucide din poruncă divină este tot mâna diavolului, pentru că Dumnezeu nu îndeamnă niciodată pe nimeni la asemenea fapte.

18.19. Forţată de diavol să-şi ucidă rivala

În noaptea Sfântului Ioan Botezătorul din anul 1995 (6-7 ianuarie), imediat după ora 12.00, un renumit vizionar şi medium din România a avut o terifiantă revelaţie: Roxana Călin, autoarea îngrozitoarei crime de la Ploieşti (femeia care a ucis-o şi a tăiat-o în bucăţi pe Iuliana, soţia amantului său, arhitectul Bogdan Ţinteanu) este stăpânită de diavol! Nu este o figură de stil. Se pare că, într-adevăr, o entitate malefică a acţionat asupra psihicului şi trupului Roxanei.

„Spiritele care îmi călăuzesc gândul prin univers m-au luminat în această noapte a Sfântului Ioan Botezătorul, căruia, după câte se ştie, i s-a tăiat capul… Nu întâmplător adevărul despre Roxana Călin, cea care i-a tăiat capul şi trupul Iulianei mi-a fost adus din neant tocmai în această noapte, a spus vizionarul. Roxana este victima răzbunării diavolului!”

Mediumul a înţeles acest lucru comunicând, după o dedublare în astral, cu o inefabilă forţă cosmică.

Privind-o pe Roxana Călin, descoperi că Dumnezeu a creat-o după modelul unui înger. Ochii senini, de un albastru cald, te ademenesc în moleşeala euforică a nevinovăţiei întruchipate. Până în iunie 1994, această fată a cunoscut credinţa, mila şi înţelepciunea vieţii de zi cu zi.

A înţeles, a iubit şi a plâns. Lacrima patimii ei a atras răul. Doctoriţa Roxana Călin îl iubea cu păcat pe Bogdan Ţinteanu. Relaţia lor l-a mâniat pe Dumnezeu şi l-a stârnit pe diavol.

Ceea ce s-a întâmplat la 6 iunie 1994 n-a ştiut nimeni, niciodată, până în noaptea Sfântului Ioan Botezătorul, când mediumul a fost informat de forţele cosmice benefice. Nici măcar Roxana n-a ştiut, până acum, ce i s-a întâmplat la 6 iunie, cu exact zece zile înaintea oribilei crime.

Femeia locuia, printr-o şocantă predestinare, la Ploieşti, în raza de influenţă a unuia din centrele energetice ale planetei, Vârful Omu (din masivul Bucegi). Chipul ei angelic era complementar curentului benefic din acest centru energetic. Acesta a stârnit mânia şi apetitul diavolului. În general, este cunoscut faptul că Fiara, Răul Universal, îşi concentrează forţa malefică în preajma focarelor de energie ale pământului (cum este Vârful Omu). În dimineaţa zilei de 6 iunie 1994, Roxana Călin s-a trezit agitată, stare pe care nu şi-a mai amintit-o ulterior. În acest timp, diavolul îi hărţuia subconştientul, propunându-i să-i vândă lui sufletul. În planul lucid al psihicului ei, femeia nu ştia ce se petrece în adâncurile fiinţei sale. Acolo se ducea o luptă cumplită, între îngeri şi diavoli. Printr-un sistem cu totul special de comunicare – plasat în subconştient – diavolul a vrut să cumpere un suflet pur. În cele din urmă, în acea zi cu încărcătură malefică, îngerul păzitor al Roxanei a învins, pentru moment. Din nenorocire, a fost o victorie iluzorie. Peste 10 zile, exact la aceeaşi oră, îngerul o părăsea, alungat de demenţa răzbunătoare a Necuratului. Pe locul gol de pe umărul femeii, diavolul şi-a întins aripile, acoperind cu o umbră deasă raţiunea, mila, puterea de înţelegere. În acea zi (de 16 iunie) Roxana Călin a ucis, cu mâna stăpânită de rău, cu sângele rece al omului sufocat de entităţi nefaste. Îngerul păzitor fusese răpus de viclenia Îngerului Negru,

care îl pândise de pe celălalt umăr. În trupul acestei femei, binele pierduse lupta. Dezastrul care a urmat l-a hrănit pe diavol din plin. Câştiga energia de care avea nevoie pentru a distruge binele din oameni.

Informaţiile astrale includ un adevăr sinistru: răul domină în continuare conştiinţa Roxanei. Bântuie prin adâncul sufletului, răscolindu-i cu brutalitate gândurile şi faptele.

Această femeie nu mai e stăpână pe fiinţa ei, este o sclavă căreia i s-a poruncit să ucidă şi n-a putut să se opună. Cum a fost posibil? De ce a închis Dumnezeu ochii şi a lăsat-o să-şi piardă conştiinţa şi simţurile? De ce a părăsit-o îngerul păzitor? Ce păcate îngrozitoare a săvârşit în alte vieţi de a devenit arma diavolului? De ce păcatul iubirii interzise a cântărit atât de greu în lupta dintre înger şi diavol? Şi de ce a fost sacrificată Iuliana, soţia supusă a lui Bogdan Ţinteanu? Dumnezeu a chemat-o la ceruri?…

Victoria celui rău a fost cu atât mai înfiorătoare cu cât a aşezat arma şi gândul crimei în mâinile unei fiinţe care jurase să salveze copiii de boală (Roxana Călin este medic pediatru). Printr-o dureroasă ironie a sorţii, mâna căreia îi dăruise harul vindecării s-a ridicat împotriva vieţii.

Valul Adevărului Divin a luminat mintea mediumului care a expus, înfiorat, revelaţiile sale: „Roxana Călin trebuie supusă unei complicate slujbe de exorcizare. Diavolul trebuie îndepărtat cu orice preţ!” spune el.

Numai aşa va reveni îngerul păzitor al Roxanei. Măcar pentru a-i da femeii puterea să-şi plângă păcatul, dacă n-a reuşit să o oprească. Forţele malefice au tendinţa să invadeze zonele centrilor energetici ai pământului. Oamenii nu se pot apăra de diavol decât dacă se întorc la credinţă şi la bunătate. Roxana Călin este unul dintre cele mai amare exemple de înfrângeri suferite în lupta cu Răul din Univers. O victimă care a creat, la rândul ei, o altă victimă. Aşa a fost să fie: Tragedia acestei femei născută

de Dumnezeu şi nenorocită de diavol, îi va readuce pe românii pe calea credinţei divine.

18.20. O crimă dictată de diavol

La acea vreme – 21 ianuarie 1997 –, omorul din satul Constantin Brâncoveanu din judeţul Călăraşi a fost comentat şi ultra comentat. Mulţi ar spune, probabil, că acest caz este deja „fumat” şi că s-a clasat demult. Iată însă că după nicio lună de zile, ceea ce a părut a fi o simplă crimă s-a dovedit a fi, de fapt, o întâmplare cumplită, cu rădăcini destul de stranii.

„Înainte de a-mi arunca fetiţa în sobă am văzut în mintea mea un câine mare şi negru care mi-a poruncit să-mi omor copilul. Întâi am ezitat, dar câinele cel imens mi-a spus să nu îndrăznesc cumva să nu ţin cont de dorinţa lui, pentru că fetei mele îi este scris să moară!”

Aşa a spus, după înfăptuirea îngrozitoarei crime, tânăra mamă, care n-a ezitat niciun moment să-şi „prăjească” odrasla.

Marinela-Ionela, micuţa victimă, a fost aruncată cu bestialitate în soba ce duduia, cu tot cu biberonul din care tocmai îşi lua ultima masă. Vecinii îşi amintesc şi acum oribila scenă, cutremurându-se îngroziţi. Când tatăl copilului a venit acasă, a rămas înmărmurit de durere; parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor că trupuşorul ars de pe podea era tot ce mai rămăsese din fetiţa lui. Gheorghiţă – aşa-l chema pe amantul criminalei – n-a mai avut cuvinte să-şi exprime suferinţa; a căzut brusc în genunchi şi a rămas mut, cu ochii pironiţi în gol. „Am crezut că şocul fusese mult prea mare şi omul o luase razna”, povesteşte un vecin apropiat, încă marcat de tragedie.

Oamenii cred că acel câine mare şi negru care şi-a cerut tributul omenesc ar fi fost chiar diavolul, care a poruncit celui mai slab suflet din sat să-i facă pe plac.

De asemenea, sătenii mai povestesc că, până la

crunta sa faptă, tânăra Mihaela era o femeie normală, fără ieşiri violente şi, mai ales, fără schimbări bruşte de atitudine. Crima care a zguduit mica comunitate a rămas şi acum un mare semn de întrebare, neştiindu-se de fapt dacă femeia a fost sau nu în toate minţile.

După ce şi-a ucis cu bestialitate copila, Mihaela a fost, după cum afirmă martorii, topită de durere; sunt zvonuri că, de două ori, a încercat chiar să se sinucidă. „Viaţa nu mai are rost pentru mine după ce am făcut… ce am făcut. Noapte de noapte îmi visez fetiţa că mă cheamă la ea şi-mi spune că m-a iertat. Numai Diavolul este vinovat de nebunia mea de-o clipă!”

Satana a pedepsit-o pentru păcatele sale anterioare şi a făcut în aşa fel încât să nu poată uita nicio clipă de coşmarul în care trăieşte – sunt de părere credincioşii din localitate, care, de altfel, nu-i găsesc femeii ucigaşe niciun fel de scuză pentru cumplita crimă comisă.

18.21. Cine ucide? Omul sau Necuratul?

O realitate postrevoluţionară la noi a devenit dezvăluirea unor dezertări urmate de crime, asasinii fiind militari fugiţi cu armamentul lor. Fie plecând anume pentru a ucide, fie pentru alte motive dar, mai târziu, în scop de jaf sau de acoperire a faptelor, devenind ucigaşi, aceşti oameni periculoşi apar periodic.

Existau şi „înainte”, dar nu erau „mediatizaţi” ca după ’90. Chiar dacă unii dintre dezertorii-criminali aveau antecedente psihiatrice sau infracţionale (dar mulţi nu aveau!), se pare că abominabilele lor fapte au fost favorizate sau chiar „comandate” de diavol!

Iată ce ne-a declarat în exclusivitate, cu referire la asemenea întâmplări, cuviosul călugăr Inochentie de la schitul Albiţa, cunoscut pentru cercetările Sfinţiei Sale în domeniul influenţei nefaste a Răului în tulburarea lucrărilor Domnului pe această lume:

„Puterea Răului în lume şi viclenia lui nu pot sta în cumpănă cu puterea şi dreptatea Domnului. Cu toate acestea, el poate ispiti făpturile Domnului ca să săvârşească răul. Îndeosebi pot să cadă în păcat cei care au în apropiere alte ispite, cum ar fi apropierea armelor sau alte lucruri făcătoare de rău. Este scris «să nu ucizi». De aceea cel Viclean poate îndemna omul la călcarea acestei porunci. Anume mai ales pe cei care au prilejul s-o facă. Se ştie din Sfânta Scriptură că Saul, urmărit de filisteni, a cerut slujitorului său să-l ucidă cu sabia şi, când acesta a şovăit, s-a aruncat el însuşi în sabie, iar, apoi, slujitorul, văzându-l mort, s-a sinucis, iar filistenii au batjocorit trupul lui Saul. Şi spune Scriptura (Cronici 10.13) că Saul a murit pentru că nu a urmat cuvântul lui Dumnezeu.

Or, dacă nu ar fi fost acele împrejurări de luptă, nici Saul n-ar fi păcătuit. De aceea se poate spune că nu armele ucid, nici oamenii, ci duhul rău. Dar mai ales în astfel de împrejurări în care ispita de a face răul poate fi aproape, omul trebuie să fie foarte stăruitor în rugăciune. Mă tem că oamenii de care vorbim, sub arme mai ales, nu s-au rugat fierbinte sau nu s-au rugat, poate, deloc.

Este scris în Ecleziast (9.17) că înţelepciunea e mai de preţ ca sculele de război, iar un singur păcătos nimiceşte mult bine.

Trebuie să luăm aminte că singura parafrază împotriva ispitei răului este cuvântul lui Dumnezeu care-l înfrânge pe diavol. Altfel nu e mântuire şi se petrec asemenea lucruri îngrozitoare de care vorbim.”

18.22. Exorcismul

Există la creştini o concepţie tradiţională conform căreia Satana şi grupul lui de demoni umblă prin lume încercând să abată oamenii de la calea cea dreaptă. Mulţi teologi cred că această credinţă îşi are originea în religia

din Persia şi că ea ar fi apărut cu mult timp înaintea captivităţii babiloniene. Şi în zilele noastre există un număr considerabil de persoane care cred că o persoană poate fi posedată de un spirit malefic, dar care poate fi totuşi eliberată cu ajutorul exorcismului. A crede sau nu că un om poate fi posedat este o chestiune de opinie şi credinţă. Dar ce se poate spune despre exorcism?

În urma unui sondaj efectuat în America, aproximativ 54 la sută din populaţia acestei ţări crede că o persoană poate fi sub controlul sau influenţa unor forţe spirituale ca demonii. O persoană despre care se spune că este posedată este cuprinsă de o entitate demonică cu un caracter total diferit. Biserica Catolică defineşte posedarea demonică ca fiind caracterizată de trei semne: o forţă extraordinară, manifestată prin convulsii, schimbări de personalitate, cunoaşterea unor secrete sau a viitorului şi capacitatea de a înţelege şi de a vorbi limbi pe care persoana respectivă nu le cunoştea înainte.

Alte semne mai sunt considerate şi obscenităţile sexuale, mirosurile îngrozitoare ale corpului care amintesc de iad, scăderea rapidă în greutate, schimbarea vocii într-un glas gros, ameninţător. Câteodată pot apărea şi levitaţia şi scrierea automată.

Pentru multe din aceste semne, ştiinţa are explicaţii logice. Astfel, convulsiile sunt semne ale epilepsiei, schimbările de personalitate pot indica isteria sau schizofrenia. Perversităţile sexuale pot fi semne ale unor tulburări mentale. Mulţi oameni consideră că o persoană care cunoaşte anumite secrete sau ştie ce se va întâmpla în viitor este un clarvăzător, nu o persoană posedată. În lumina acestor explicaţii logice, Biserica Catolică i-a îndemnat pe preoţii să îi studieze şi trecutul persoanei respective, inclusiv afecţiunile medicale şi antecedentele de boli mentale. În zilele noastre se crede, în general, că o persoană posedată este cea care are o puternică reacţie negativă faţă de lucrurile sfinte şi Biblie.

În Evul Mediu, teologia creştină considera conceptul de posedare demonică drept un act de erezie. Oricine avea un comportament mai neobişnuit sau mai ciudat era automat suspectat de a fi posedat. Diavolul sau demonii săi erau numiţi energumenus, iar cei posedaţi energumen. În acea perioadă oamenii erau mai apropiaţi de Dumnezeu şi le era foarte frică de Satana.

Se credea că existau două moduri de a deveni o persoană posedată: ori demonul trecea direct în persoana respectivă, ori o altă persoană – o vrăjitoare sau un vrăjitor – îl chema prin farmece ca să intre în persoana respectivă. Multe persoane s-au găsit astfel condamnate pentru că erau sărace, urâte sau bătrâne. Cei care aveau diformităţi erau consideraţi a fi marcaţi de diavol. De asemenea, s-a profitat de această credinţă pentru ca, de exemplu, văduvele să fie declarate vrăjitoare şi să le fie luate casele şi averile.

Există foarte puţine referiri la subiecte ca exorcismul sau posedarea demonică. Singurele referiri la spirite malefice care cuprind oamenii sunt în Judecătorii 9, l Regii 22 şi Saul (l Samuel 16, 18 şi 19). În toate aceste cazuri, Dumnezeu a fost cel care a trimis un astfel de spirit ca să agite vieţile oamenilor. Au existat destule speculaţii în privinţa faptului că Vechiul Testament conţinea descrieri ale interacţiunilor dintre oameni şi demoni, dar că ele au fost scoase. Un exemplu ar fi scena din Geneză 32, în care Iacob se luptă cu un atacator necunoscut pe marginea râului şi care ar fi putut fi, de fapt, un demon al apei respective.

De asemenea, descrierea ungerii ramei uşii cu sânge de miel din Exod 12 îşi poate avea originea într-un ritual antic conform căruia un astfel de lucru proteja casa împotriva demonilor. Toate aceste sugestii rămân ceea ce sunt: sugestii. În niciun caz ele nu fac referiri la posedarea demonică sau exorcism.

Spre deosebire de Vechiul Testament, Noul

Testament oferă numeroase cazuri de posedare, dar şi de exorcism, efectuat de Iisus şi apostolii săi. Din aceste cazuri putem extrage câteva concluzii referitoare la exorcism.

În Biblie, victimele nu sunt considerate vinovate de situaţia în care se află, nu se face referire la niciun păcat din trecut care să fi atras după sine acest lucru. Şi animalele pot fi posedate, un exemplu constituindu-l Matei 8:30 şi alte pasaje în care apar porci posedaţi. Posesia multiplă poate apărea, de asemenea, şi ea. Astfel, o singură persoană poate fi posedată de mai mulţi demoni. Luca 8:30 descrie un bărbat care era posedat de mai mulţi diavoli. Apare aici termenul de legiune, care însemna 6000 de soldaţi.

Câteodată demonii ofereau puteri deosebite oamenilor, de exemplu aceea de a prezice viitorul, care apare doar într-o singură parte a Bibliei. În toate celelalte cazuri demonii aduc mult rău oamenilor pe care îi posedă, aducând cu ei multe boli şi afecţiuni. Astfel, în Evanghelia lui Luca apare un caz de epilepsie, o persoană care nu putea să vorbească din cauza demonului care o poseda şi o femeie care nu a putut să stea cu spatele drept aproximativ 20 de ani.

Numeroase pasaje din Biblie amintesc de faptul că demonul preia controlul asupra corzilor vocale ale persoanei posedate pentru a vorbi cu exorcistul. Marcu descrie cum persoana posedată era aşa de puternică încât nici lanţurile nu o puteau ţine legată. Şiretenia demonilor variază. Astfel o persoană posedată a fost eliberată de demonul său care s-a întors însă cu alţi şapte, care erau şi mai puternici ca el.

Iisus sau unul din apostolii Săi, pur şi simplu cereau demonului să părăsească persoana respectivă. Dar lucrurile nu erau aşa de simple întotdeauna. În cazul unui copil posedat, care era şi epileptic şi mut, niciunul din apostolii lui Iisus nu a putut să îl elibereze. Iisus a fost cel

care bineînţeles că a reuşit şi care ulterior a explicat că un astfel de demon nu putea fi constrâns să plece decât prin rugăciuni lungi şi post. Faptele Apostolilor descriu cum haine care fuseseră folosite de Pavel aveau puteri speciale, ele putând vindeca oamenii sau elibera de demoni.

Tot Faptele Apostolilor descriu cum şapte noncreştini au încercat să elibereze o persoană posedată în numele lui Iisus şi al lui Pavel. Ei nu au reuşit, ci chiar au fost luaţi la bătaie de persoana posedată, care le-a smuls hainele. Numai creştinii pot scoate demonii din cei posedaţi.

După răstignirea lui Iisus toate exorcizările erau făcute în numele Lui. Astfel, Pavel a scos un demon dintr-o fetiţă sclavă, ordonându-i acestuia să plece în numele lui Iisus. Exorcismul depinde de gradul de credinţă al persoanei posedate. În Marcu 9:18 Iisus i-a explicat unui bărbat că toate lucrurile sunt posibile, inclusiv eliberarea fiului său din braţele diavolului, atâta timp cât există credinţă.

În trecut, se credea, din cauza concepţiilor despre femei şi sexualitate, că fiecare nou-născut era posedat datorită contactului cu canalul de naştere al mamei sale. Preoţii exorcizau toţi copiii în momentul botezului cu următorul ritual: Te exorcizez pe tine spirit necurat, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Ieşi din acest trup şi părăseşte acest slujitor al Domnului – şi aici era rostit numele copilului. Spirit blestemat, ascultă comanda lui Dumnezeu însuşi, El cel care a mers pe apă şi I-a întins mâna lui Petru, recunoaşte-ţi condamnarea şi pleacă din acest slujitor al Domnului – iar se rostea numele copilului. Niciodată să nu îndrăzneşti, diavol blestemat, să încalci semnul crucii pe care îl punem pe fruntea lui/ei. Prin Iisus, Domnul nostru. Exorcizări mai mici se fac şi azi la botezuri, la sfinţirea apei, a unei case sau a unei alte locaţii.

În zilele noastre, practicarea exorcismului este puternic controlată. Astfel, ea trebuie efectuată numai la

ordinul episcopului în urma unor investigaţii amănunţite bazate pe dovezi puternice, că persoana respectivă este într-adevăr posedată.

Se crede că demonii pot intra în viaţa unei persoane în două feluri. În primul rând prin obsesie, umplându-i mintea persoanei respective cu gânduri rele. În al doilea caz, are loc şi posedarea fizică, când demonul preia controlul şi asupra trupului victimei. Numeroase semne ale posedării sunt decepţiile, minciunile, credinţa greşită, confuzia, folosirea unor cuvinte din limbi necunoscute sau înţelegerea acestora, ascunderea lucrurilor, o putere fizică deosebită şi o aversiune puternică faţă de Dumnezeu, Fecioara Maria, cruce şi icoane.

Pe 26 ianuarie 1999, cardinalul Jorge Arturo Modina a introdus o versiune îmbunătăţită pentru ritualul de exorcizare al Bisericii. Ultima schimbare majoră adusă acestui ritual fusese făcută în timpul lui Papa Paul al V-lea în 1614. Noul ritual este cuprins într-o carte roşie de piele, de 84 de pagini, şi este disponibil numai în latină. El include rugăciuni, sfinţirea apei şi stropirea persoanei posedate cu ea, aşezarea mâinilor pe victimă şi gestul Crucii. După aceea urmează formula de strigare: Dumnezeu este rugat să elibereze victima de posedare. Preotul îi cere demonului să părăsească persoana respectivă. Totul se termină cu fraza: Astfel, du-te înapoi Satană.

Vaticanul subliniază că, de fapt, majoritatea comportamentelor, care par a fi semne ale posedării, sunt cauzate de boli mentale. Monseniorul Corrado Palduci, exorcistul de la Vatican, a afirmat că numai cinci sau şase cazuri din o mie de persoane care caută ajutor la un exorcist sunt cu adevărat posedate. Oficialii de la Vatican spun că prin noile ritualuri preoţii nu vor mai fi încurajaţi să nu mai facă referinţă la Prinţul întunericului, Puterea Satanică etc. Formulele fac referinţă într-un mod mai vag la cauza răului. De asemenea, pentru prima oară se

apelează şi la Fecioara Maria să ajute preotul să elibereze persoana respectivă de diavol.

Purtătorul de cuvânt al Vaticanului, cardinalul Jorge Medina Estevez, a afirmat că: „Existenţa răului nu este o părere, ceva la care poţi renunţa când vrei. Oricine spune că nu există Rău nu are în totalitate credinţa Catolică”. El spune, de asemenea, că prezenţa Răului este evidenţiată prin acceptarea amăgirii oamenilor, a minciunii, a idolatrizării banilor, a sexului… Prezenţa Răului explică condiţia dramatică a lumii, care este sub puterea celui Rău.

Cu siguranţă, exorcismul este încă înconjurat de mister. Pentru mulţi ar părea ciudat de ce în zilele noastre această practică mai există şi este recunoscută oficial de biserică. Şi feţele preoţeşti recunosc că o persoană poate fi posedată de diavol. Sunt mai mulţi factori pe care trebuie să îi luăm în considerare, bineînţeles dat fiind faptul că acum ştim multe lucruri, avem la îndemână o ştiinţă şi tehnologii foarte dezvoltate şi nu putem acuza fără nicio dovadă pe oricine.

Potrivit autobiografiei cardinalului Jacques Martin, fostul prefect al palatului papal, Papa Ioan Paul al II-lea a exorcizat cu succes în anul 1982 o femeie care îi fusese adusă şi care se zvârcolea pe podea. Părintele Gabriele Amorth a declarat ziarului italian *La Stampa* că Papa a efectuat trei exorcizări în timpul celor 23 de ani de când a fost numit în această funcţie. Amorth a spus: „A făcut aceste exorcizări pentru că a vrut să dea un exemplu puternic. A vrut să transmită mesajul că trebuie să începem să reluăm exorcizările celor posedaţi de diavol. Am văzut multe lucruri ciudate în timpul acestor ritualuri, obiecte precum cuie, ce ieşeau de la locul lor. Diavolul i-a spus odată unei femei că o va face să scuipe tranzistori de radio şi în următoarea secundă ea a început să scuipe bucăţi şi piese de tranzistor. Am văzut levitaţii şi forţa unor şase sau opt oameni care era necesară pentru a ţine

persoana respectivă. Astfel de lucruri sunt rare, dar se întâmplă.”

Fundamentaliştii şi credincioşii evanghelişti au o gamă largă de concepţii în ceea ce priveşte exorcizarea şi persoanele posedate. Totuşi, există un set de idei comune care apar la toate categoriile.

La fel ca şi romano-catolicii, majoritatea lor cred că pasajele din Noul Testament sunt descrieri veridice ale activităţii spiritelor demonice. Ei cred că Satana şi diavolii săi umblă prin lume căutând oameni a căror viaţă să o strice. Mulţi cred că forţele satanice joacă un rol important în vieţile oamenilor din zilele noastre. Cărţile religioase şi programele religioase de la televizor şi radio îi avertizează pe creştini în legătură cu aceste entităţi satanice.

Spiritiştii, mediumii, mai ales cei care lucrează cu poliţia, afirmă că, în cazul în care un individ îşi deschide mintea către puteri care este clar că nu sunt sfinte, atunci mintea sa poate fi cuprinsă de un demon.

Evangheliile arată că pe vremea lui Iisus se spunea că demonii posedă oameni şi astfel dau naştere la boli fizice şi mentale. Dar după răstignirea lui Iisus, Pavel scrie că activitatea lor s-a lărgit, în 2 Corinteni 11:13-15, el avertizează că servitorii Satanei vor pretinde că sunt apostoli ai lui Hristos. Pentru că unii din aceştia sunt apostoli mincinoşi, lucrători vicleni, care iau chipul de apostoli ai lui Hristos. Nu este de mirare, deoarece însuşi Satana se preface în înger al luminii.

Rex W. Rosenberg, un psiholog specializat în tulburările de personalităţi multiple, este, de asemenea, un creştin conservator. El afirmă că psihologii găsesc la pacienţii lor atât personalităţi alternative, cât şi demoni. De asemenea, el crede că se poate face mult rău pacientului dacă nu se ştie clar cu ce fel de entitate se are de-a face şi ce fel de tratament să se folosească.

Deşi numărul specialiştilor care au diagnosticat pacienţi cu personalitate multiplă este foarte mare, puţini

cred că această afecţiune există cu adevărat şi mai puţini cred că ar avea ceva de-a face cu posedarea demonică.

Scepticii şi cei care nu şi-au găsit încă religia – renunţând demult la credinţa în Satana, demonii săi, posedarea demonică ca o cauză a bolilor mentale şi fizice – nu cred în nevoia de exorcizări. Puţini din cei care se încadrează în astfel de categorii mai acordă cât de puţină atenţie acestor subiecte. Mulţi dintre ei cred că posedarea demonică îşi are rădăcinile în afecţiuni ale creierului, ca epilepsia sau sindromul Tourette, boli mentale, ca schizofrenia, sau consideră că există oameni ale căror creiere sunt mai mult sau mai puţin sănătoase dar care, din nefericire, sunt atraşi de jucarea unui rol social cu consecinţe foarte nefaste.

Dacă o persoană crede că este posedată de Satana, atunci orice exorcizare îl va scăpa de această credinţă. Totul, în concepţia lor, funcţionează pe bază de autosugestie. La fel se întâmplă atunci când o persoană crede că are ghinion sau este blestemată şi se va duce la un specialist care o poate elibera de blestem.

Mai sunt aceste două concepte valabile în societatea noastră modernă? Oare nu aparţin ele unui trecut mai depărtat al omenirii? Poate că da, poate că nu, poate chiar faptul că Papa a efectuat trei exorcizări ne spune ceva. Astăzi, Satana şi exorcismul sunt subiecte foarte căutate pentru mai marii filmelor de la Hollywood. Cine nu îşi aminteşte de filme care ne-au dat fiori ca Poltergeist, Carrie sau Exorcistul? Copiii încă se uită la ele fascinaţi, la fel şi unii dintre noi.

Mulţi dintre noi poate se încadrează în categoria celor sceptici, pentru care viaţa nu are legătură cu Satana şi mai ales cu exorcizările. Creştinii liberi şi scepticii consideră că demonii, care controlează fizic şi mintal, nu există. De asemenea, ei cred că exorcismul şi mărturiile din Biblie nu au nicio legătură cu realitatea, întrucât sunt nefondate şi nu au fost aduse dovezi care să le susţină.

Creştinii conservatori sunt cei care cred că Biblia este infailibilă, cred că posedarea demonică şi exorcismul sunt lucruri care apar extrem de rar în zilele noastre şi care au fost mai mult caracteristice perioadei în care a trăit Iisus şi celei de după răstignirea sa. Astăzi, nu se mai pune problema posedării demonice, pentru că, poate odată cu prima venire a lui Iisus pe pământ, puterea diavolului a scăzut.

Exorcismul şi exorciştii sunt consideraţi periculoşi de către creştinii conservatori pentru că ei cred, în majoritatea cazurilor aceasta este şi realitatea, şi că acele cazuri care par a fi posedare demonică sunt, de fapt, boli mentale.

Până la urmă, aşa cum se întâmplă cu orice temă care ridică întrebări, totul rămâne doar o chestiune de opinie. Fiecare are dreptul la o părere. Putem alege dacă să ne informăm sau să ne formăm părerea pe baza afirmaţiilor altora sau pur şi simplu să nu ne intereseze. Într-un final, trăim într-o societate liberă, unde exorcismul încă există pentru că, cine ştie, diavolul mai poate încă poseda oamenii.

18.23. Un „erou al purificării”

În San Francisco (Statele Unite), există un „erou al purificării”, cum îl numesc enoriaşii pe reverendul Cecil Williams, de la Catedrala „Glide Memorial”. În ultimii 10 ani, a ţinut aproximativ 200 de slujbe de exorcizare, salvând sufletele oamenilor de asuprirea forţelor malefice.

Cecil Williams s-a născut la 4 august 1934, în Minnesota. Mama lui a murit la naştere, iar tatăl s-a sinucis a doua zi. A fost crescut de o mătuşă, care l-a abandonat pe când el avea numai 5 ani. A mai vieţuit doi ani într-un orfelinat, după care a fost luat sub protecţia unei mănăstiri din statul Nevada.

Cecil a fost un copil interiorizat. A început să

vorbească abia când a împlinit 6 ani. Până atunci, lumea îl crezuse mut. Se închidea adesea în camera lui – una din încăperile mănăstirii – unde era auzit „certându-se” cu entităţi necunoscute. Când era somat de către stareţ să-şi explice aceste stranii monologuri, tăcea şi, după un timp, începea să plângă.

În ziua în care a împlinit 20 de ani, a mărturisit călugărilor că este capabil să îndepărteze diavolii care pun stăpânire pe sufletele oamenilor. N-a fost crezut, dar peste câteva luni, Cecil reuşeşte prima şedinţă de exorcizare şi îi convinge pe toţi că are o forţă deosebită. Era pe vremea aceea student la teologie, în New York.

După absolvire, se întoarce în Minnesota, unde primeşte o parohie. Acolo, practică din nou exorcismul şi devine, în scurt timp, celebru. În 1981, se mută în San Francisco, la Catedrala „Glide Memorial”, unde poate fi găsit şi astăzi.

Despre interesantele sale experienţe, Cecil Williams povesteşte: „Am avut ocazia, de-a lungul acestei vieţi, să văd oameni zvârcolindu-se şi delirând, pradă energiei malefice, negative. Ştiam că îi pot salva, prin slujbele pe care le fac, dar eram curios, în acelaşi timp – iertată să-mi fie această indiscreţie – ce simţeau şi ce vizualizau ei în acele momente de criză. Ei bine, cercetându-i pe fiecare în parte şi chestionându-i, după ce îşi reveneau, am ajuns la concluzia că diavolul se ascunde numai în oamenii cărora le este frică de viaţă. Pentru că, să ne înţelegem, păcatul este tot un fel de a nu avea curaj să înfrunţi greutăţile: furi pentru că ţi-e frică să nu flămânzeşti, bei pentru că ţi-e teamă că vei cădea în depresii psihice, omori pentru că ţi-e teamă să nu fii înfrânt. Un om vulnerabil şi plin de astfel de temeri şi slăbiciuni va fi ţinta celui rău. Din nenorocire, forţa malefică există. Numai Dumnezeu şi oamenii înşişi se pot elibera de acest blestem, care îi atinge pe unii dintre semenii noştri. În ceea ce mă priveşte, cât am să mai trăiesc, am să continui să fac exorcizări, rugându-mă şi

alungând răul şi ispita din jurul oamenilor”.

18.24. Diavolii şi Satana au o reţea complexă de comunicare

Preotul cu puteri miraculoase Daniel Horga a vindecat oameni demonizaţi, epileptici, şchiopi, canceroşi. El e într-o luptă permanentă cu diavolul şi susţine că: „Dracii au o reţea complexă prin care comunică. Ei sunt fie angajaţi, fie vagabonzi. Cele mai rele sunt diavoliţele. Ele nasc şi se înmulţesc în om.”

Daniel Horga a constatat că are harul vindecării încă de la vârsta de patru ani. Socotea că i s-a dat din naştere şi de mic a vindecat o mătuşă. Aceasta era o femeie neserioasă şi păcătoasă. Azi îţi dădea o cană cu lapte de pomană şi mâine ţi-o lua înapoi. Avea păcate grele. Tot corpul îi ardea, precum o sobă. Pe patul ei vedea demonii şi iadul, fiind chinuită cu furcile. A vindecat-o prin rugăciuni. A vindecat prin exorcism şi alte cazuri grave. O fată, Mirela, avea şase diavoli, care au chinuit-o patru luni. O purtau cu satelitul deasupra întregului glob pământesc. În timpul războiului din Golf, Mirela a văzut armata americană în deşert. Era vorba de o dedublare. Fata se afla în transă la preotul Daniel Horga şi-i povestea tot ce vedea din satelit. Dracii au purtat-o şi prin toate capitalele lumii. Vorbea atunci toate limbile şi exorcistul o întreba „Unde eşti?", „La Roma” răspundea ea în italiană. În acele momente, Mirela avea şi darul profeţiei. Ea a prezis cu exactitate când va lua sfârşit războiul din Golf, de asemeni a avut şi premoniţia căderii lui Gorbaciov. Această informaţie i-a dat-o ultimul diavol care a ieşit din ea, în Vinerea Mare. Mirela, care e din Dorohoi, a mai făcut şi alte preziceri, unele s-au împlinit fiind previzibile, altele nu.

Daniel Horga declară că diavolii au reţele nevăzute, legate între ele în întreaga lume, diavolii neavând hotare.

Există mai multe tipuri de diavoli. Sunt diavoli angajaţi şi diavoli vagabonzi. Şi explică ce înseamnă diavolii angajaţi: „Bunăoară vrăjitoarele îi cumpără, îi folosesc pentru interese materiale, pentru succes în viaţă, pentru frumuseţe, pentru a atrage bărbaţii. Aceştia le văd şi freamătă de dorinţa de a le poseda. Şi ele îl au pe diavolul. Aceştia sunt diavolii curviei. Există şi diavoli hoţi, fumători, beţivi, cartofori, în prezent sunt rari oamenii în care să nu sălăşluiască diavolii. Sunt diavoli interiori ca şi diavoli exteriori.”

18.25. Foc diavolesc

O casă liniştită, într-un colţişor din nordul Franţei, în care o familie compusă din soţ, soţie şi fiică îşi ducea viaţa, încercând să uite tragedia care, în decurs de doi ani, o făcuse să piardă doi fii, ucişi la scurt interval unul de altul la mai puţin de doi kilometri de casă. Cifra doi părea să capete pentru familie, prin repetare, un caracter magic. Timpul lucra încet, vindecând rănile când, într-o zi, în care capul familiei lipsise circa un sfert de oră din casă, la întoarcere a găsit un dezastru: casa îi luase foc, fără o cauză aparentă. Cu greu, vecinii i-au salvat soţia din incendiul propagat cu repeziciune. Pompierii, jandarmii şi, ulterior, agenţii de la societatea de asigurări sosiţi la faţa locului, au fost puşi în faţa unei adevărate enigme: casa mistuită de foc, din interior, părea calcinată şi nu arsă, ca de o căldură imensă în absenţa oricărei flăcări. Totul era topit, geamurile scurse ca şi tencuiala, cărămizile vitrificate, mobila carbonizată. Concluziile expertizei au fost clare: degajare intensă de călduri, fără cauză aparentă. Cazul prezentat este unul misterios, ce pare a friza vrăjitoria şi intervenţia diavolului. Fapt ce face ca în Franţa, ţara enciclopediştilor şi a iluminismului să renască în plin secol XX, practica exorcismului. Şi nu numai în ţara lui Voltaire, Diderot şi Rousseau. Alungarea diavolului e la

ordinea zilei.

Şi totuşi, preotul Bernard Lambey, exorcist oficial al diocezei Autum, preşedinte al Asociaţiei preoţilor exorcişti din Franţa, ştie că multe dintre persoanele „posedate de diavol" care i se prezintă au mai degrabă nevoie de un psihiatru, decât de un preot.

18.26. Exorciştii francezi sunt copleşiţi de numărul posedaţilor de diavol

Numărul posedaţilor de diavol din Franţa a crescut atât de mult în ultimii ani, încât Biserica a fost nevoită să mărească efectivul preoţilor exorcişti de la 80, la 130. Ei sunt consultaţi, anual, de 25000 de persoane, dintre care, cel puţin 2000 imploră pentru o şedinţă de exorcism.

„Candidaţii la exorcism, fie că sunt bărbaţi sau femei, provin, de regulă, din păturile de jos ale societăţii. Cel mai adesea, ei sunt fie adolescenţi, fie trecuţi de vârsta de 40 de ani. Ei afirmă că au suferit de curând un eşec sentimental sau profesional. Persoanele care întrunesc caracteristicile descrise mai sus au un psihic labil, iar diavolului îi este uşor să pătrundă în trupul lor.

Pastorul exorcist Pacifique Schneider, din Strassbourg, afirmă că trebuie făcută diferenţierea între obsedaţi şi posedaţi. „Un posedat nu va face niciodată apel la un exorcist. Simpla vedere a unei biserici sau a unui preot îi provoacă stări de nebunie, convulsii sau chiar pierderea cunoştinţei. Ei sunt aduşi de rude sau de prieteni, cu forţa. De obicei, faptele la care sunt împinşi de forţa răului care sălăşluieşte în ei îi aruncă după gratii. În schimb, obsedaţi care pretind că sunt posedaţi de diavol, vin de bunăvoie la biserică, iar acesta e un semn sigur că obsesia lor e neîntemeiată.

Pastorul Schneider a relatat că, în timpul unei şedinţe de exorcism, femeia în cauză a început să grohăie ca un porc. Abatele Laurent, un alt exorcist care era de

faţă, a intervenit pentru a o calma. Atunci, din trupul femeii s-a auzit o voce masculină: „Tu nu te amesteca! Eşti deja al meu! Uiţi că după-amiază ai o întâlnire amoroasă?” Văzându-se demascat, abatele Laurent a recunoscut că învinuirea era reală şi a început să se izbească cu capul de dalele din piatră ale pardoselii bisericii.

În ultimii 3 ani, pe teritoriul Franţei s-au semnalat 9 cazuri în care posedaţii de diavol au fost împinşi la crimă. Toţi autorii crimelor au fost copii şi adolescenţi cu vârsta cuprinsă între 9 şi 18 ani. Ei au refuzat cu vehemenţă să fie exorcizaţi şi au sfârşit prin a fi condamnaţi la detenţie în penitenciare pentru minori sau în închisori.

În SUA, unde abundă sectele satanice, au fost create brigăzi de poliţişti specializaţi în studierea fenomenului demonic şi în combaterea criminalităţii care are ca punct de plecare ritualul satanic.

„Comunismul, care nega existenţa divină, a favorizat extinderea puterii diavolului. Astfel se explică multiplicarea persoanelor posedate, din ultimele două decenii! ", a afirmat pastorul Pacifique Schneider.

18.27. Exorcizare fatală

Mohamed Al Jahed este un medic egiptean din Cairo, specializat în ocultism. Una dintre practicele sale este alungarea *djinnilor,* adică a spiritelor malefice din trupul femeii.

Într-o zi, la cabinetul său cochet din centrul capitalei Egiptului, a venit o tânără de 29 de ani, epileptică, însoţită de tatăl şi mama sa, pentru a fi vindecată. Faima lui Mohamed îi convinsese să recurgă şi la acest din urmă argument, poate el va reuşi. Doctorul a părut s-o consulte intens, îndelung, apoi a început să poarte o discuţie foarte insistentă cu părinţii pacientei, pentru a-i determina să-şi dea acordul asupra a ceea ce va urma.

În viziunea lui, singurul remediu de a o salva pe

tânără era… suferinţa. El susţinea că spiritele rele ocupau sistemul nervos al victimei şi doar bătaia le putea distruge. În consecinţă, medicul a început să-i administreze pacientei sale lovituri sistematice cu bastonul. În ciuda înverşunării cu care se năpustise peste corpul bietei fete, spiritele djinni au refuzat cu încăpăţânare să părăsească corpul pe care îl populau. Islamul susţine existenţa djinnilor.

În urma acestei violenţe, fata a decedat. Legistul a devenit suspicios descoperind o puzderie de vânătăi pe corpul fetei, în special pe spatele şi pe tălpile ei. Până la urmă, medicul a fost descoperit ca fiind criminalul şi arestat. Din nefericire, fata nu era singurul caz de acest fel. Printre victimele lui Mohamed se numără şi numeroase personalităţi egiptene care au suportat cu stoicism acţiunile nebuneşti ale presupusului vindecător djinni, care s-a dovedit un mare impostor.

18.28. Omorâtă de un exorcist

„Estul e Est şi Vestul e Vest. Cele două civilizaţii n-ar fi trebuit să se întâlnească vreodată”, scria Rudyard Kipling. Dar ele s-au întâlnit în oraşul Oldham, din nordul Angliei.

Kousar Bashir, o fată de 21 de ani, de origine asiatică, trăia împreună cu părinţii ei într-o casă modestă de pe strada Sf. Thomas din Coppice, unul din cartierele oraşului Oldham.

Tânăra suferea de tulburări ale memoriei, care s-au agravat când nu a luat testul pentru conducere auto. A căzut într-o depresie, ameninţându-şi părinţii că se va arunca pe fereastră. Aceştia, care nu vorbeau decât punjabi, au căutat să-şi ajute fiica şi, în aprilie 1990, au internat-o în Royal Oldham Hospital, unde a urmat un tratament psihiatric.

În timpul şedinţelor, Kousar i-a spus unuia dintre

medici despre viziunile pe care le avea, tot mai des: un bărbat cu barbă, îmbrăcat în robă portocalie, care apărea de nicăieri, amenințând-o c-o va ucide. Nici un medicament n-a izbutit să o vindece de aceste halucinații și, când familia ei a luat-o din spital, starea fetei se îmbunătățise prea puțin.

Disperați, părinții au apelat atunci la niște metode de tratament „tradiționale”. S-au dus la imamii comunității musulmane, care s-au rugat pentru fiica lor, dar tot fără rezultat.

Familia Bashir provenea dintr-o zonă a Indiei unde cazurile de „posesiune” sunt destul de răspândite, iar remediul unul singur: chemarea unui „om sfânt” care, în schimbul unei sume de bani, alungă „spiritul rău” din trupul bolnavului.

În țările lumii asiatice aceste practici sunt foarte răspândite, căci credința în djinni și alte personaje ale mitologiei islamice este adânc înrădăcinată în spiritualitatea locuitorilor.

Aici apare diferența de opinii dintre Est și Vest. În timp ce asiaticii cred că un anumit pacient este „posedat” de rău, medicii occidentali consideră că este vorba de o boală mintală.

Ca s-o vindece, doctorii englezi prescriu medicamente și tranchilizante. Vindecătorii asiatici apelează la… exorcism.

Familia lui Kousar a chemat în ajutor un „om sfânt”, care pretindea că dusese la bun sfârșit peste 200 de exorcizări.

Mohammed Nourani (63 de ani), cunoscut și sub numele de Nourani Sayeed, era foarte respectat în comunitate. El a sosit împreună cu Mohammed Bashir (55 de ani), care locuia pe strada McLeod din orașul Nelson, Lancashire. Acesta nu era rudă cu familia Bashir, numele fiind doar o coincidență. Și Bashir era o figură proeminentă a comunității musulmane din Anglia, dar îi

lipseau „puterile speciale” ale lui Nourani.

Ce s-a întâmplat cu Kousar Bashir? Pentru a socate din ea un djinni rău, fata a fost torturată şi bătută timp de opt zile şi nopţi, fiind practic omorâtă încetul cu încetul sub ochii părinţilor ei.

În dimineaţa zilei de marţi, 8 iunie 1991, poliţia a sosit la casa familiei Bashir din Oldham, chemată de vecinii alarmaţi. Înăuntru, cei doi ofiţeri au găsit trupul neînsufleţit al fetei. Doctorul legist chemat să examineze cadavrul a descoperit o mulţime de vânătăi, arsuri şi tăieturi; de asemenea, oase rupte în regiunea pieptului şi a gâtului.

Detectivul Bill Kerr, însărcinat cu conducerea investigaţiilor, i-a arestat şi interogat pe toţi cei prezenţi la exorcism. Printre cei ce asistaseră la uciderea rituală se numărau şi lideri religioşi mahomedani. Preoţii fuseseră invitaţi de familia fetei pentru a o ajuta să scape de depresie, însă „ajutorul” a mers mai departe decât era permis de legile britanice şi chiar de cele mahomedane.

Mohammed Bashir, bărbatul cu barbă şi robă portocalie, a apărut în faţa instanţei din Oldham, fiind acuzat de crimă – şi mulţi şi-au amintit de viziunea fetei, care-şi descrisese ucigaşul fără să-l fi văzut vreodată.

În acelaşi timp, liderul comunităţii asiatice, Choudhary Nadir Hussain, i-a condamnat public pe cei care invită aşa-numiţii „oameni sfinţi” ca să „vindece” bolile prin alungarea „spiritelor rele”.

„Este vorba de practici periculoase, care fac mai mult rău decât bine”, declara domnul Hussain, într-un interviu dat ziarului *Manchester Evening News.* „Aceşti «oameni sfinţi», cum se numesc singuri, cer 25 de lire pentru o consultaţie şi adesea petrec mai multe zile în casa pacientului, făcând ca nota de plată să se ridice în consecinţă.”

„Cum se poate întâmpla aşa ceva în plin secol XX?", a fost întrebarea firească a reporterului.

„Majoritatea asiaticilor mahomedani din Anglia provin din comunităţi rurale din India şi Pakistan. Sunt oameni simpli, care au o încredere oarbă în mijloacele tradiţionale de vindecare. Preoţii, pe de altă parte, se pricep să se facă temuţi şi respectaţi. Ei se folosesc de incantaţii, de droguri şi transe ca să-i terorizeze pe cei care asistă la ritualurile de exorcism."

„Oamenii sfinţi" s-au declarat nevinovaţi la Tribunalul din Manchester, la 9 martie 1992, ziua judecării procesului. Pe banca acuzaţilor: Bashir (pentru omucidere) şi Nourani Sayeed (pentru complicitate la crimă).

Potrivit reconstituirilor făcute la proces, după cinci zile de „tratament" aplicat victimei, Nourani îi spusese lui Bashir să continue exorcismul, dar fără s-o mai bată.

Cu toate astea, Bashir a continuat s-o izbească pe Kousar în gât, în coaste, braţe şi umeri. Fata nu mâncase nimic de opt zile şi nu dormise de patru nopţi. Duminică după-amiază şi seara, Bashir a lovit-o continuu cu pumnii în stomac, apoi a sărit cu amândouă picioarele pe pieptul ei.

Bătaia ultimă şi cea mai cumplită a primit-o Kousar marţi, la 1.30 noaptea, când Bashir a izbit-o în stomac cu toate puterile, după care i-a strivit practic coastele cu lovituri date timp de 30 de minute. După asta, Kousar a mai respirat de trei ori – nişte răsuflări adânci, ca nişte gemete. Apoi, s-a lăsat tăcerea.

Bashir a spus familiei: „Demonul a ieşit din trup, dar a ucis fata". Le-a mai spus că, dacă cineva întreabă ce s-a întâmplat, să declare că demonul a împins-o pe Kousar pe scări, iar căderea a ucis-o.

La autopsie s-a constatat că fata murise după ce suferise 16 fracturi de coaste şi o fractură a osului pieptului.

Martorii la ritualul torturii au povestit cum Nourani o pusese pe victimă să inhaleze aburul ridicat deasupra unei pale cu ulei de muştar clocotit, apoi o silise să înghită

pulbere fierbinte de ardei iute. Mama fetei plângea la proces în timp ce relata cum Bashir lovea încheieturile şi gleznele fiicei ei cu o scrumieră grea de sticlă, cum i-a crestat pântecele cu cuţitul şi a ars-o cu ceară şi ulei fierbinte. În timpul acesta, în camera plină de fum, Nourani monodia versete din Coran pentru alungarea spiritului rău. Ceea ce era de remarcat, Kousar a fost dezbrăcată la piele la fiecare şedinţă, iar Bashir a insistat adesea să îi bage mâna în sex, ca să „caute unde se ascundea Djinnul".

„Djinnul a spus că va pleca şi nu va mai veni înapoi. Era vocea lui Kousar, dar felul de a vorbi al unui bărbat", îşi amintea mama victimei.

Citat ca martor la proces, unchiul lui Kousar a descris ultimele clipe ale nepoatei sale:

„Bashir a poruncit să fie aşezată pe podea. A sărit cu amândoi genunchii pe pieptul ei şi a început să-i apese pieptul cu pumnii, apoi s-o lovească. Repede, cu toată puterea, îi izbea coastele şi în timpul ăsta zicea: «Vrei să pleci sau nu?» i-o spunea lui Kousar, dar de fapt se adresa demonului. Fata a răsuflat de trei ori, adânc, şi Bashir mi-a cerut să văd dacă mai are puls. Inima încetase să-i mai bată. Bashir a zis: «Djinnul a plecat, dar a ucis fata»."

Pe 18 martie, Bashir a mărturisit juriului că a lovit-o pe Kousar pentru a alunga din ea spiritul rău, însă a pretins că cei din familia victimei au luat şi ei parte la exorcism, bătând-o pe fată. Bashir a mai declarat că nu fusese niciodată la şcoală şi nu ştia să scrie sau să citească. Atunci când l-a întâlnit pe Nourani a rămas foarte impresionat de personalitatea acestuia, mai ales că erau amândoi adepţii aceluiaşi lider religios indian. Bashir, care este căsătorit şi are opt copii, a mai spus că Nourani are reputaţia unui „om foarte bun" şi că l-a ajutat în mai multe exorcisme şi în tratarea unor bolnavi – „unii dintre ei posedaţi de spiritele rele".

Nourani, la rândul său, a declarat juriului că era

capabil să alunge spiritele rele din oamenii posedaţi, folosind puteri date lui de strămoşi. Dar a adăugat că forţa sau violenţa nu s-au numărat vreodată printre mijloacele de tratament folosite – legea islamică o interzice. Nourani a pretins că nu i-a cerut niciodată lui Bashir s-o bată pe fată şi că nu a ştiut ce i se face. Dacă ar fi aflat la timp, l-ar fi oprit pe asistentul său.

Avocatul care l-a apărat pe Bashir avea însă o altă versiune a faptelor. Clientul său nu făcuse decât să urmeze indicaţiile unui om sfânt, pe care îl idolatriza, şi crezuse cu sinceritate că slujeşte binelui. În plus, Nourani fusese de faţă la primele şedinţe de tratament. După cum le spusese Bashir poliţiştilor care îl duceau în maşină, după arestare: „Iată, faci o faptă bună şi eşti răsplătit cu necazuri” (în pauzele în care se odihnea după ploaia de lovituri, Bashir îi asigura pe părinţii victimei că aceasta nu simte nicio durere – djinnul era cel care suferea).

După cea de-a noua zi a procesului, juriul a dat verdictul: Nourani şi Bashir erau amândoi vinovaţi.

Nourani a fost condamnat la cinci ani, iar Bashir la închisoare pe viaţă. Judecătorul s-a adresat apoi celor doi acuzaţi:

„Ai torturat-o şi ai ucis-o pe Kousar în prezenţa familiei ei. Pedeapsa e dreaptă şi meritată”, i-a spus lui Bashir.

„Ai binecuvântat cârja în care te sprijini şi i-ai dat-o asistentului tău, în scopul evident de a se folosi de ea în ritualul vindecării. Familia fetei a avut încredere în tine, te-a chemat s-o ajuţi, în loc de asta, tu ai fost complice la omorârea ei în chinuri cumplite”, i-a spus lui Nourani, adăugând că, în cazul lui, sentinţa ar fi trebuit să fie, poate, mai severă.

Verdictul, care a apărut a doua zi în pagina întâi a ziarelor din Londra, a reprezentat o adevărată catastrofă pentru miile de asiatici din Anglia, ce îl considerau pe Nourani ca om sfânt. Condamnarea lui a avut un efect

psihologic devastator asupra întregii comunităţi, zguduind credinţa în djinni şi în străvechiul ritual al exorcismului. Dar nimeni nu a pomenit nimic despre membrii familiei fetei, care au asistat pasivi la uciderea lui Kousar… pentru binele ei.

18.29. Justiţia americană angajează exorcişti!

„Am ucis pentru că eram posedat de diavol”. Şi atunci statul, în loc să-l ţină la răcoare, angajează un exorcist care să-l „elibereze”. Nu-i aşa că Alphonso Pecou, 43 de ani, n-are de ce să se plângă?

În 1982 el a fost găsit vinovat pentru uciderea soţiei sale, cu violente lovituri de cuţit. Apoi, i-a ars cadavrul sub ochii înfricoşaţi ai celor patru copii ai lor. Tribunalul, recunoscându-i lipsa de discernământ, a hotărât să-l expedieze la Centrul psihiatric din Kingsboro, în Brooklyn. Aici, după 10 ani de tentative eşuate de vindecare, medicii au decis să exploreze o cale niciodată încercată până atunci.

„Credeam că Pecou ar avea nevoie de un anume tip de susţinere spirituală”, a explicat Robert Spoor, purtătorul de cuvânt al Oficiului pentru Medicină Mentală al statului New York. Şi atunci, ce poate fi mai bun decât un exorcist pentru a elibera un killer de rău?

Astfel, Alphonso însoţit de un funcţionar al Centrului psihiatric a ajuns în apartamentul lui Alpha O. Bundu, un personaj care se defineşte drept „primat şi pastor al Bisericii Unite a Salvării”.

Cotidianul *Washington Post* din care am preluat informaţia ne relatează şi care a fost rezultatul… tratamentului!

18.30. Armata a chemat „alungătorii de diavoli”

În cursul lunii iulie 2004, într-o unitate militară

israeliană de tehnologie şi logistică, s-au petrecut într-un timp relativ scurt o serie de nenorociri. Patru din cei 250 de specialişti şi tehnicieni, care se ocupă, în cadrul acestei unităţi speciale, de modernizarea tancurilor, au murit în condiţii suspecte. Atunci au existat zvonuri că asupra unităţii s-a abătut un blestem şi că „spiritele rele” umblă prin baza militară. S-a apelat la rabini, care au făcut ceremonii de alungare a spiritelor rele şi a blestemului. Ei au umblat printre tancuri şi au spus cuvinte magice şi rugăciuni.

19. Spiritismul

19.1. Supravieţuirea spiritului, o credinţă străveche

Credinţa în supravieţuirea spiritului uman se trage din cele mai vechi timpuri. Absolut toate culturile de pe toate continentele îşi au propriile mituri privitoare la lumea de dincolo. Negarea supravieţuirii şi concepţia materialistă asupra vieţii sunt expresia vieţii noastre contemporane, numărând doar câteva secole de existenţă. Conceptul de eternitate lipseşte adesea, însă, din credinţele primitive, şi pare să-şi fi făcut apariţia abia odată cu marile religii monoteiste. Relaţia cu cei dispăruţi a rămas, de-a lungul secolelor, o chestiune afectivă, legată de viaţa de zi cu zi.

Cronicarul latin Procopius relatează o legendă ciudată. În antichitate, locuitorii din Galia îşi închipuiau că Anglia este regatul morţilor. Ţăranii din mai multe sate erau scutiţi de impozite, în schimbul prestării unui serviciu care consta, nici mai mult, nici mai puţin, în transportarea sufletelor morţilor! Legenda spune că o putere supranaturală îi făcea să se ducă pe ţărm, unde se aflau ancorate nişte corăbii misterioase, încărcate cu umbrele răposaţilor. Ieşeau cu corăbiile în larg şi traversau Canalul

Mânecii, cu o viteză incredibilă. Sosiţi pe malul britanic, cei nevăzuţi părăseau vasul la chemarea unei voci spectrale…

În Alaska, la tlingiţi, când o femeie îşi visează o rudă moartă, înseamnă că defunctul se va reîncarna în nou-născutul care, în consecinţă, trebuie să-i poarte numele.

În nordul Nigerului, animiştii îşi reprezintă sufletele morţilor rătăcind printre ramurile copacilor din apropierea căminului lor, aşteptând să se poată reîncarna într-un nou-născut.

În Melanezia, locuitorii din Ambrym, cioplesc în lemn chipul strămoşilor lor. Pentru a stabili comunicarea cu aceştia, fluieră în apropierea sculpturii şi aşteaptă un semn care să le dea de înţeles că au fost auziţi.

Indigenii din insulele Mortlak intră în legătură cu răposaţii prin intermediul vrăjitorilor. Ca şi în cazul mediumului modem, vocea lor se modifică sub efectul unei transe profunde, până la a imita perfect vocea persoanei dispărute.

Noua viaţă a dezîntrupaţilor este descrisă adesea ca fiind plăcută, reprezentând, în general, o prelungire a existenţei duse pe pământ. Uneori, chiar este mai bogată. „Terenurile de vânătoare” ale indienilor din America sunt un exemplu semnificativ. Câmpiile Elizee descrise de Homer în *Odiseea* sunt un alt exemplu: acolo, zăpada şi iarna sunt fără importanţă. Viaţa se scurge în mod plăcut, aerul este împrospătat de brizele trimise dinspre apus de fluviul Okean, ca să-i răcorească pe cei sosiţi de pe Pământ. În *Eneida,* Vergiliu descrie regatul morţilor ca fiind un loc cu aer curat, foarte luminos, de-a pururi înverzit şi în care te mişti uşor, fără nicio suferinţă.

Iată că problema locului se pune şi în cazul noii vieţi a dezîncarnatului. Evident, este necesară multă imaginaţie pentru a concepe moartea într-un regat oarecare, situat adesea sub pământ, în insule îndepărtate şi, mai de curând, în ceruri, în Soare, în stele sau chiar pe alte

planete, şi mult mai multă fantezie pentru a pune în scenă spectacolul unei vieţi într-un plan paralel cu cel al vieţii noastre.

Triburile din Africa nu par, însă, să fi stabilit un loc celest pentru spiritele lor. În Oceania, această concepţie nu este prea răspândită. Indigenii din Insulele Marchize şi triburile maori cred că anumite categorii de suflete se aşază în ceruri. Eschimoşii din Strâmtoarea Behring cred că în cer există o ţară unde găsesc din abundenţă băutură, hrană şi lumină. Ei cred că aurora boreală este dansul fantomatic al morţilor care-i întâmpină pe noii veniţi.

Este relevant faptul că acest străvechi fond mistic, purtând totuşi amprenta unui spirit net superstiţios, s-a păstrat în subconştientul colectiv, în pofida recuzărilor dogmatismului religios şi a negărilor ştiinţei materialiste.

Este de remarcat faptul că, mai ales în perioadele celei mai accentuate dezvoltări tehnice, şi parcă exact ca o reacţie la acestea, spiritele inventive au dat dovadă de imaginaţie şi au scos la iveală metode de contact din ce în ce mai originale.

Astfel, mişcarea spirituală s-a născut la mijlocul secolului XIX, în plin avânt industrial.

Aventura spirituală a debutat în iarna lui 1847. În această perioadă, John D. Fox, soţia lui şi două fiice ale lor, Margaret şi Kate, în vârstă de 14 şi, respectiv, 12 ani, s-au instalat la Hydesville, în statul New York. Casa lor avea reputaţia de a fi bântuită de stafii. Foarte credincios, Fox nu s-a lăsat impresionat de zvonuri. Dar, abia instalaţi în noua locuinţă, au început să audă zgomote ciudate: trosnituri ale mobilelor, scârţâituri de balamale, lovituri în pereţi, paşi nevăzuţi dar apăsaţi făceau să scârţâie duşumelele. După un an de trai în această atmosferă, fetele, care se obişnuiseră cu aceste manifestări, s-au distrat să imite, pocnind din degete, zgomotele din locuinţă, iar casa a început să le răspundă. Astfel, Margaret a pocnit din degete de 4 ori, iar zgomotele casei

s-au produs tot de 4 ori la rând.

Aflând că fetele comunicau cu un spirit misterios, locuitorii din Hydesville au dat fuga să constate fenomenul la faţa locului. Unii i-au pus spiritului întrebări, al căror răspuns îl cunoşteau doar ei, stabilind un cod în care o lovitură însemna „da”, iar două, „nu”. Unul dintre cei interesaţi, Isaac Post, a imaginat chiar un alfabet în care unei litere îi corespundea un număr precis de bătăi, o perfecţionare care a făcut ca dialogul să se îmbogăţească. Un spirit contactat şi-a făcut cunoscută identitatea şi şi-a povestit viaţa. El susţinea că se numeşte Charles Rosma şi că fusese vânzător ambulant. În 1832, când avea 31 de ani, fusese jefuit şi ucis de locatarul casei, John Bell. În noiembrie 1904, după prăbuşirea unui zid al casei, au fost descoperite, în pivniţa casei, oseminte omeneşti. Mai înainte, însă, de această descoperire, la un moment dat, populaţia din Hydesville, apreciind ca fiind manifestări ale diavolului tot ceea ce se petrecea în acea casă, a ameninţat cu incendierea locuinţei lui Fox. Familia s-a refugiat la fiica cea mare, Lea. Împreună cu surorile ei, Lea a înfiinţat o şcoală, demonstrând public straniile lor facultăţi, iar la reuniunile lor se adunau sute de persoane. Astfel, în noiembrie 1849, se năştea oficial mişcarea spiritistă la Corinthinian Hall din Manchester. La mijlocul secolului XIX, New Yorkul număra până la 10000 de practicanţi ai spiritismului.

Spiritismul a fost însă aprofundat în Franţa, datorită lui Allan Kardec, autor citat şi astăzi. Pe numele său adevărat, Hippolyte Leon Rivail, el s-a născut la Lyon, în 1804. Şi-a luat un doctorat în medicină şi a început prin a preda fizica şi chimia la un liceu. Din 1854, a început să se intereseze de supravieţuirea de după moarte şi, prin intermediul mai multor mediumuri, a aflat că în cursul unei vieţi anterioare fusese un druid, pe nume Allan Kardec şi că, în această viaţă, avea misiunea de a răspândi doctrina spiritistă. Munca sa a fost să coordoneze informaţiile date

celor vii şi transmise prin intermediul mediumurilor, iar sub numele de Allan Kardec, a publicat o lucrare de sinteză care l-a făcut celebru: *Cartea spiritelor*.

În 1889, Congresul spiritist internaţional de la Paris a stabilit Carta spiritismului. De la acest congres s-au desprins două şcoli: reîncarnaţioniştii (tendinţa Kardec, cei mai numeroşi) şi non-reîncarnaţioniştii (tendinţa anglo-saxonă).

În general, doctrina spiritistă afirmă că omul este alcătuit din trei principii: corpul material, perispiritul (care leagă sufletul de corp) şi spiritul nemuritor (izvorul conştiinţei, inteligenţei şi voinţei).

În clipa morţii, perispiritul părăseşte corpul împreună cu spiritul, căruia îi serveşte drept înveliş. În concepţia lui Kardec, spiritul uman tinde spre perfecţionarea absolută. Reîncarnarea oferă posibilitatea acestei desăvârşiri. Între două încarnări, spiritul, liber de materie, poate să comunice cu cei vii, dacă aceştia o doresc. În concepţia anglo-saxonă, spiritele, după ce au rătăcit în lumea de dincolo, mor prin dezagregare sau (după ce se eliberează de perispirit) trec spre un nivel superior de evoluţie.

La sfârşitul secolului al XIX-lea, era la modă ocultismul. În ceea ce priveşte studiul supravieţuirii, ocultiştii se deosebeau de spiritişti. Ei le reproşau spiritiştilor atitudinea pasivă, faptul că se supun entităţii care se exprimă prin intermediul lor. În aceste condiţii, nu aveai cum să afli dacă ai de-a face cu un spirit superior sau cu un spirit farsor (adică o entitate în involuţie), dacă singurul mijloc de contact era mişcarea unei mese sau a unei planşete. În cele din urmă, ocultiştii au pus la punct o metodă experimentală mult mai elaborată decât cea a spiritiştilor.

După părerea lor, un medium intră în transă ca efect al unei intense magnetizări produse de o entitate din lumea de dincolo, ceea ce îl pune într-o poziţie de totală

supunere faţă de entităţi cu totul necunoscute. Trebuie precizat că termenul „magnetism”, folosit frecvent în limbajul ocultist, se referă la energia vitală, agent misterios a cărui existenţă este presupusă, fără ca până acum să-i fie demonstrată realitatea şi în mod „oficial”. Ocultiştii au propus să procedeze ei înşişi la magnetizarea subiectului medium, astfel încât să poată conduce experienţele după un protocol precis. Rezultatele pe care le-au obţinut depăşesc orice imaginaţie.

Magnetizarea intensivă a unui subiect are ca efect plasarea acestuia într-o stare vecină cu hipnoza, stare numită „somn magnetic”. Această stare modificată a conştiinţei şi a funcţionării fiziologice este atât de apropiată de hipnoză, încât prezintă aceleaşi faze: letargie, catalepsie etc., dar care se dovedeşte mai puţin brutală, mai blândă şi propice manifestării facultăţilor paranormale latente ale subiectului. Dacă magnetizarea se exercită timp îndelungat, se ajunge la separarea corpului fizic de dublul său, care se mai numeşte şi „fantoma celor vii”. Odată reuşită experienţa, atunci când „dublul” a fost separat de corpul fizic, există posibilitatea de a acţiona asupra „fantomei”, determinând-o, de exemplu, să deplaseze obiecte, să se mişte prin spaţiu, pentru ca apoi să descrie locuri îndepărtate.

19.2. Daniel Dunglass Home – cel mai mare medium al tuturor timpurilor

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, fenomenele spirituale au pus în evidenţă puterea mentală a unor oameni. Tocmai de aceea parapsihologia s-a constituit într-o adevărată ştiinţă dornică să găsească explicaţia acestor misterioase capacităţi. Unul dintre subiecţii cei mai frecvent investigaţi a fost şi englezul Daniel Dunglass Home.

Născut în 1833 la Currie, o localitate situată în

apropiere de Edinburgh, Home este considerat astăzi cel mai mare medium al tuturor timpurilor, pornindu-se mai ales de la demonstraţia pe care acesta a făcut-o în 1868 în faţa unei asistenţe numeroase. A fost momentul în care Home a arătat, fără drept de apel, faptul că puterile paranormale ale unor oameni există şi sunt incontestabile. În acea zi de 16 decembrie, mediumul se afla în compania mai multor persoane, printre care lordul Adare, lordul Lindsay, căpitanul Wayne şi un oarecare Smith Barry când, în transă, a început să se ridice în aer. Plutind, a ieşit printr-o fereastră, aflată la o distanţă de 20 de metri deasupra solului, şi a reintrat în casă prin fereastra încăperii vecine. După cum mărturisea ulterior, lordului Adare nu i-a venit să creadă că a fost posibil ca Home să iasă pe o fereastră semideschisă, aşa că a cerut repetarea demonstraţiei. Mediumul s-a ridicat din nou de la sol şi a ieşit pe fereastră, întâi capul, apoi trupul aşezat aproape la orizontală şi aparent rigid. Nu a fost nici prima, nici ultima oară când Home a făcut o asemenea demonstraţie în faţa celor neîncrezători. În 1866 el se ridicase deja în faţa martorilor până la tavanul unei încăperi unde trasase cu creionul o cruce pentru a dovedi celor prezenţi că nu fuseseră victimele unei iluzii optice.

Încă de la vârsta de 4 ani, viitorul medium i-a uimit pe cei din jur cu capacităţile sale senzitive deosebite, considerate la acea vreme ca o moştenire a „darului” mamei sale, renumită pentru viziunile pe care le avea. Rămas orfan la 9 ani, Home şi-a părăsit orăşelul natal şi a plecat în Statele Unite împreună cu mătuşa sa, doamna Cook, care-l înfiase. La treizeci de ani, Home îi uluia pe toţi prezicând moartea unui coleg de-al său, Edwin, tragedie ce se împlinea trei zile mai târziu. Câteva luni mai târziu, în casa lor au început să se întâmple lucruri bizare, dar numai atunci când tînărul era de faţă. Pereţii răsunau de lovituri, mesele scârţâiau şi se ridicau în aer fără ca cineva să le fi atins, obiectele dispăreau de la locul lor pentru a fi

regăsite în cu totul altă parte. Pe măsură ce asemenea incidente s-au înmulţit, mediumul a fost nevoit să-şi părăsească mătuşa. Femeia, foarte superstiţioasă, îl credea posedat de diavol…

La foarte puţină vreme după ce a plecat din casa mătuşii, în 1851, foarte multă lume era deja cuprinsă de „febra spiritismului". De-abia atunci capacităţile deosebite ale tânărului Home au început să atragă atenţia cu adevărat. A fost începutul unei cariere internaţionale în decursul căreia a uimit întreaga Europă. Home era un om liniştit, amabil, căruia îi plăcea să trăiască într-un oarecare lux, deşi întotdeauna a refuzat să primească bani pentru demonstraţiile sale. Printre marii săi admiratori s-au numărat împăratul Napoleon al III-lea, Ţarul Rusiei şi regele Bavariei.

Caracterul excepţional al cazului Home constă în numărul demonstraţiilor susţinute de probe (există sute de mărturii în acest sens) în privinţa puterilor sale. În vreme ce se afla în transă, Home producea fenomene dintre cele mai diverse fără a le putea da vreo explicaţie. Levitaţie, clarviziune, materializări de obiecte şi de ectoplasmă, elongaţii, telekinezie sau deplasarea unor obiecte aflate la depărtare fără a le atinge, producerea de fenomene luminoase şi auditive, posibilitatea de a vorbi cu vocile spiritelor – acestea erau numai câteva dintre „posibilităţile" lui D.D. Home. De asemenea, putea să-şi treacă mâinile prin foc fără a se arde câtuşi de puţin. Renumitul chimist Sir William Crookes, descoperitorul thalium-ului (1861), l-a cunoscut pe Home şi, vreme de câţiva ani buni, i-a testat capacităţile. Într-o lucrare publicată în 1871, în *Quarterly Journal of Science,* savantul prezenta în detaliu experienţele la care îl supusese pe faimosul medium, declarând că Home fusese într-adevăr capabil să pună în mişcare clapele unui acordeon aflat la distanţă doar prin puterea minţii, fără a-l atinge. Acelaşi om de ştiinţă menţionează că dacă rezultatele testelor la

care fusese supus Home la St. Petersburg ceva mai înainte nu fuseseră edificatoare, acest fapt nu înseamnă că mediumul nu dispune de uimitoare puteri paranormale. Crookes însuşi făcuse cu el unele şedinţe în care nu se ajunsese la niciun rezultat, concluzia fiind una singură: puterile deosebite ale lui Home nu se manifestau permanent la cerere. Ca supremă dovadă a uluitoarelor calităţi ale lui Daniel Dunglass Home este considerat însă faptul că până la moartea sa, în 1886, din pricina unei tuberculoze de care suferea încă din copilărie, nu a fost acuzat de niciun fel de fraudă, escrocherie sau şarlatanie…

19.3. Dickens şi Mozart au scris opere dictate de spirite

Există mediumuri care pot lua un creion, îşi relaxează trupul şi mintea, până când „ceva” îi face să scrie automat, ca şi cum un spirit ar prelua controlul creionului şi ar scrie, nu omul aflat în transă.

Un medium brazilian a reprodus 70 de cărţi, din 70 de autori diferiţi, toţi trecuţi în nefiinţă. Se spune despre cei mai experimentaţi mediumuri că pot purta conversaţii interminabile, în timp ce mâna lor este cuprinsă de febra scrisului. Bineînţeles, ceea ce ei aştern pe hârtie nu are nicio legătură cu conversaţia respectivă. Val Hingston, un bine-cunoscut medium din Brisbane, susţine că are câteva spirite prietene care-i dictează la ureche poezii şi eseuri. Spune că se aşază în faţa computerului şi le cere ajutorul, iar în momentele imediat următoare degetele ei zboară peste tastatură, scriind pagini după pagini, într-un ritm infernal.

Această „inspiraţie” divină se pare că nu afectează în mod negativ persoanele care iau contact cu ea. Nici adevăraţii scriitori nu se feresc să o folosească.

Se spune că şi Charles Dickens şi fiica sa, Enid Blyton, au profitat din plin de această „dictare” din alte

sfere. Amândoi susţineau că nu inventează poveşti, ci că personajele veneau la ei şi le spuneau cum să le descrie şi cum să se poarte în respectiva poveste. Se pare că Enid Blyton a scris sute de cărţi în acest fel şi nu s-a ferit s-o declare, chiar dacă de cele mai multe ori era considerată ciudată.

Inspiraţia venită pe calea mediumului poate produce nu numai romane, ci şi incredibile desene în cerneală sau picturi. Nici muzicienii nu au ocolit această cale misterioasă, de inspiraţie din partea spiritelor. Chiar şi celebrul Mozart a recunoscut că a primit din eter o întreagă simfonie, doar într-o clipă de revelaţie, dar i-au trebuit câteva zile s-o scrie. Un alt medium britanic, Rosemary Brown, susţine că vin la ea spiritele unor compozitori celebri morţi, şi-i dictează noi bucăţi muzicale. Criticii muzicali nu-şi pot exprima uimirea, dar sunt nevoiţi să recunoască faptul că noile compoziţii sunt foarte bune şi chiar se înscriu în modalitatea de lucru a respectivilor compozitori de pe vremea când trăiau.

19.4. Unul dintre cei mai bogaţi oameni din istoria Americii şi-a obţinut averea cu ajutorul spiritismului

Cornelius Vanderbilt, unul dintre cei mai renumiţi magnaţi din America, credea în stafii, ghicitori şi ocultism – şi şi-a datorat averea sfaturilor spiritelor.

Chiar când îmbătrânise, prin 1860 şi 1870, tot mai consulta spiritele când voia să încheie vreo afacere – şi abia după aceea cumpăra sau vindea ceea ce-i indicau spiritele.

Odată, când o femeie a apelat la el ca s-o îndrume în nişte probleme financiare, i-a spus: „Fă ceea ce fac şi eu, consultă spiritele!”

„Comodore” Vanderbilt, cum îi plăcea să i se spună, cerea sfaturi de la mama lui, moartă demult. La sugestia

acesteia, şi-a tratat durerile nevralgice cu cataplasme cu muştar.

La 21 august 1869, în vârstă de 75 de ani, Vanderbilt – care era pe atunci cel mai bogat om din America – s-a căsătorit cu domnişoara Frank A. Crawford, o femeie foarte credincioasă, care a încercat, în zadar, să-l sustragă pe soţul ei din „ghearele ocultismului”.

Chiar în ziua în care Vanderbilt murea, pe 5 ianuarie 1877 (în vârstă de 82 de ani), *New York Tribune* relata că „tânăra soţie n-a reuşit niciodată să-şi sustragă soţul de sub influenţa mediumurilor; el cunoştea lucruri pe care nu le înţelegea nimeni şi comunica adesea cu lumi misterioase”.

19.5. Bogdan Petriceicu Hasdeu – un nume celebru în spiritismul din România

Bogdan Petriceicu Hasdeu (1838-1907) a fost una dintre cele mai proeminente personalităţi culturale ale României din secolul al XIX-lea, un om de ştiinţă de formaţie enciclopedică. A desfăşurat o activitate susţinută, prin publicaţii, ca jurnalist, lingvist, filolog, economist, jurist şi istoric, fiind membru a opt Academii şi Societăţi internaţionale. Această activitate culturală şi ştiinţifică avea să ia o turnură absolut deosebită. În 1893 are loc o tragedie, fiica lui, Iulia Hasdeu, a murit la vârsta de 19 ani.

Iulia Hasdeu a fost un copil supradotat: ştia să citească la doi ani, iar la opt ani vorbea fluent în franceză, engleză şi germană, terminând cursul primar. La 17 ani intră ca studentă la celebra Sorbonne din Paris, dar se îmbolnăveşte de tuberculoză. Toate tratamentele de vârf, din acea vreme, inclusiv deplasările în Elveţia şi Italia au fost zadarnice. Decesul fiicei sale îi provoacă lui B.P. Hasdeu o prăbuşire psihică, un şoc emoţional. Construieşte un cavou pentru Iulia la cimitirul Bellu şi un castel la Câmpina, unde se retrage, izolându-se de lumea

exterioară. Partea senzaţională de-abia acum începe. La şase luni de la moartea Iuliei, B.P. Hasdeu începe o corespondenţă spiritistă cu ea, în scris, în limba franceză, limbă în care cei doi, profund ataşaţi, vorbeau cu mult înainte.

Mai mult, B.P. Hasdeu, care nu se ocupase de noua invenţie, fotografia, începe acum să o practice la castelul din Câmpina; cercetările în domeniul spiritismului le publică într-o carte devenită celebră, *Sic Cogito,* din care au apărut şase ediţii. La Academia Română se păstrează 68 de fotografii efectuate de B.P. Hasdeu în perioada 1893-1896 în timpul şedinţelor de spiritism. La executarea şi prelucrarea fotografiilor, Hasdeu a fost ajutat de dr. chimist Istrati. Pe dosul fotografiilor sunt menţionate cu rigurozitate data, cei prezenţi, condiţiile expunerii. Unele fotografii prezentau peisaje vagi, câteva siluete. Cât timp a trăit Hasdeu, populaţia din Câmpina ocolea castelul, despre care se spunea că este vrăjit, că se aude muzică interpretată la pian. Chiar şi pictorul N. Grigorescu participa la unele şedinţe.

Şi astăzi, când castelul din Câmpina este muzeu, lăsat în paragină, vizitarea acestuia te marchează psihic. Fotografiile efectuate cu ajutorul spiritelor au şocat publicul de pretutindeni.

19.6. In 1936, la Câmpina, un tânăr a murit pentru că a sfidat Divinitatea

Se spune că fantoma Iuliei Hasdeu bântuie, încă, ciudatul castel de la Câmpina. Foarte mulţi din cei care au vizitat castelul, sau dintre cei care au lucrat acolo, au spus că uneori simt o „prezenţă”.

O legendă a locului spune că asupra castelului bântuie un blestem groaznic. Astfel, oricine ia în derâdere locul, sau orice lucru aflat în castel, va avea o moarte groaznică. Lista unor asemenea morţi suspecte este destul

de mare, dar pentru exemplificare, vă vom prezenta un caz, ieşit din comun, întâmplat în vara anului 1936, povestit de un prieten foarte bun al subiectului principal al acestei tragice întâmplări.

Cazul este relatat de singurul cunoscător al tristului eveniment din mai 1936, inginerul Nicolae Goţia, cel mai bun prieten al celui care a murit atunci în chinuri groaznice.

„Era cu câteva zile înainte de Sf. Constantin şi Elena, când urma să plec la Câmpina la prietenul meu Mircea Rothlander. Într-o dimineaţă, am primit o telegramă, de la Câmpina, de la familia Rothlander: «Dragă Niki. Mircea mort. Accident. Familia».”

Iniţial, am crezut că este vorba de o glumă, chiar i-am spus mamei mele că prietenii mei nu mai ştiu ce să născocească ca să se amuze, ori ca eu să plec mai repede la Câmpina. Apoi, gândindu-mă mai bine, am plecat totuşi. Mă aşteptam ca ei să stea ascunşi în gara din Câmpina şi, în momentul când eu voi coborî din tren cu o coroană de flori şi lumânări, aşa cum mergi la un mort, să râdă de mine. Din acest motiv nu am luat nici flori, nici lumânări.

Am coborât din tren, ultimul, cu mare precauţie, să-i văd dacă nu apar.

După ce am coborât, am văzut că nu mă aşteaptă nimeni. Am luat, deci, o birjă. L-am întrebat pe birjar dacă nu ştie ceva în legătură cu moartea lui Mircea Rothlander, dar acesta nu ştia nimic. Când am ajuns cu trăsura în capul străzii, am văzut la poarta casei atârnat doliul. Mi-am dat seama că acea veste tristă era adevărată. Am întors birja să mă duc să iau flori şi lumânări şi apoi m-am întors.

În casă, Mircea era într-un coşciug, pus pe un catafalc. Părinţii lui şedeau pe două fotolii şi erau distruşi. Între ei, stătea un medic care încerca să-i liniştească, făcându-le, când unuia când celuilalt, injecţii calmante”.

Familia Rothlander avea patru copii, trei băieţi şi o fată. El, Mircea, era cel mai volubil, cel mai haios. Era un

om de o veselie debordantă, toţi îl iubeau şi-l simpatizau. Era sufletul petrecerilor, cânta foarte bine la pian. Cunoscuţii îl porecliseră «Doctorul», pentru că purta ochelari şi avea o faţă serioasă, de intelectual.

Tatăl lui, domnul Rothlander, era director la o mare întreprindere petrolieră, «Astra-Română» sau «Româno-Amercianâ!», nu mai ţin minte exact, şi era un tip extrem de serios. Înainte de accident, Mircea pleca împreună cu nişte prieteni, într-o excursie. Înainte de a ieşi din Câmpina, au avut ideea să se abată pe la castelul lui Hasdeu, pentru a face nişte poze. Acolo, Mircea, cum era el glumeţ, a forţat puţin nota, fără să-şi dea seama, şi s-a fotografiat în holul castelului luând de gât statuia lui Hristos, ba chiar punându-i acesteia un basc pe cap. Cam asta a fost tot ce s-a întâmplat la castel, după care au plecat mai departe.

După 2-3 zile, vizitând halele întreprinderii, unde tatăl său era director, s-a apucat să tragă de drukerul unei uşi ce dădea spre un bazin cu apă clocotită şi sodă caustică, unde se degresau piesele. Drukerul respectiv a ieşit din uşi şi el a căzut în bazin, rămânându-i neatinse doar mâna dreaptă şi faţa. Cei care erau cu el l-au scos repede şi l-au dus la spital. Acolo, au încercat să-i dea jos hainele, dar nu se putea, acestea ieşeau cu bucăţi de carne, care se desprindeau din corpul lui. A murit în chinuri groaznice în jurul orei 16.00. Păcat, avea doar 19 ani.”

Întâmplarea s-a confirmat apoi, după foarte mulţi ani, fără ca subiecţii ei să dorească acest lucru într-un fel anume. Într-adevăr, după mulţi ani a venit adeverirea că moartea tânărului Rothlander s-a produs în urma unei glume copilăreşti şi în acelaşi timp prosteşti. „După mulţi ani, cam 10-15, sora mea, care era într-un cerc de doamne ce făceau spiritism, m-a luat cu ea la o şedinţă.

Mediumul era o persoană deosebită. Se numea Jeni Dumitriu, avea atunci cam 50-60 de ani. Era o persoană

foarte serioasă, vestită pentru puterea sa de medium. Îşi începea şedinţele de spiritism cu o rugăciune foarte puternică, după care cădea în transă. Era foarte credincioasă şi fiică de preot.

La şedinţele la care eu am asistat, sora mea l-a chemat întâi pe tatăl nostru. În momentul când spiritul acestuia a pătruns în corpul mediumului, doamna Dumitriu a început să repete întruna gestul tatălui meu de a-şi mângâia mustaţa. Atunci mi-am dat seama de puterea ei. A fost apoi rândul meu. Eu l-am chemat pe Mircea. La un moment dat, mediumul se freca pe mâini şi pe picioare, pe întreg corpul, ca şi cum ar fi avut dureri foarte mari, şi a spus: «Niki, dă-mi te rog şi mie o lumină. Rogu-te, dă-mi o lumină, că mari greşeli am făcut!», după care a dispărut.

Imediat am înţeles că el făcuse o greşeală enormă atunci la Câmpina, când a făcut pozele. Cum este posibil să-l iei pe Christ de gât şi să-i pui bascul pe cap, în zeflemea?

În prima duminică m-am dus la mănăstirea Bucur, din Bucureşti, unde atunci erau călugări, şi i-au făcut un parastas în toată regula. Am dat de pomană şi multe lumânări aprinse. De atunci, permanent, Mircea este pomenit când aprind candela şi când mă duc la biserică. Probabil de atunci şi-a găsit pacea, s-a liniştit. Îmi pare rău de tinereţea lui frântă atât de repede şi de gluma prostească ce l-a costat viaţa.”

19.7. Duel pe viaţă şi pe moarte

Nu şedinţele de spiritism cu mese rotunde mişcătoare şi clienţi înlănţuiţi în obscuritate, nu materii albe plutind prin odaia cotropită de sufletele decedaţilor au făcut-o celebră. D-ra Piper s-a specializat, încă din copilărie, în dialogul solitar cu fotografiile defuncţilor, de la care obţinea, incredibil, informaţii despre viaţa lor terestră. Cu ajutorul dezinteresat al psihologului american

William James, ea s-a pus în slujba multor detectivi şi a reuşit să elucideze misterele unor crime ce depăşeau posibilităţile anchetatorilor. Cu toate acestea, d-ra Piper a avut de-a lungul vieţii un adversar redutabil în persoana lui Richard Hodgson, secretarul Societăţii Americane de Cercetări Psihologice. Scepticismul obsedant al acestuia a condus la dezlănţuirea unui aprins duel psihologic.

Cele mai severe teste la care profesorul american a supus-o pe d-ra Piper au fost cele referitoare la propriile lui rude decedate. În acest mod, el era convins că nu intervine nicio scurgere de informaţii. Dar faimosul medium, pe baza unor scrisori şi a unor fotografii sau desene, reuşea de fiecare dată să descopere detalii ale vieţii persoanelor trecute în neant. Inexplicabilul sistem de comunicare se desfăşura după un ritual foarte rar întâlnit în parapsihologie: după ce studia elementul ce aparţinuse defuncţilor, d-ra Piper cădea în transă. Apoi, într-o stare de semiconştienţă, ea nota informaţiile primite de la spirite în modul numit automatism, un fel de scriere după dictare, după o „voce" pe care o auzea numai mediumul… Şi tot ce afla conform acestui sistem era veridic, exactitatea fiind de-a dreptul uluitoare.

Însă dramatismul acestui duel Piper – Hodgson a căpătat forme pe care fără ezitare le-aş numi unice în lumea spiritiştilor. Scepticul american a devenit după moarte spiritul însoţitor al acestui medium de excepţie. Din nefiinţă, Hodgson îi comunica date despre viaţa lui, pe care prietenii le verificau şi le confirmau! Cea mai palpabilă dovadă, în adevăratul sens al cuvântului, a constituit-o un set de scrisori pe care, în tinereţe, le trimisese prietenului său, William James. D-ra Piper a reconstituit, frază cu frază, epistolele respective. Apoi, cu originalul în faţă, a verificat cele scrise. Precizia ei a înmărmurit asistenţa…

Incredibilul, dar autenticul acestui caz, aparţine capitolului parapsihologic numit „Medium mental" şi el

confirmă faptul că se poate comunica între universurile paralele sau dincolo de graniţa spaţiu-timp.

19.8. O crimă face dintr-o stradă coşmarul tuturor bărbaţilor

Vinovaţi sau nevinovaţi, deseori se întâmplă ca unii oameni să plătească pentru ceea ce au făcut alţii şi asta pentru că de multe ori suntem asimilaţi grupului din care facem parte. Cu sau fără voia noastră.

Întâmplarea care urmează însă pare incredibilă. Pe o stradă din Foggia (Italia) mai mulţi bărbaţi au fost ucişi fără a se putea stabili nici felul în care a procedat criminalul şi nici identitatea acestuia. Pe aceeaşi stradă, cu mai puţin de o lună în urmă, o femeie a fost violată şi ucisă cu bestialitate. Făptuitorii au fost prinşi chiar a doua zi, şi după câteva zile au fost găsiţi morţi în celulele lor. Cauza decesului se pare că a fost un stop cardiac. Nimeni nu s-a obosit să ducă cercetările mai departe pentru că, oricum, dacă ar fi apucat să fie judecaţi ar fi fost condamnaţi la foarte mulţi ani de închisoare. Dar misterul nu s-a oprit aici. După nicio lună de zile moartea a lovit din nou oraşul. Aceeaşi stradă. Victima era un bărbat care se întorcea de la lucru dimineaţa, înainte de răsăritul soarelui. Cel care a descoperit cadavrul declara că acesta era întins pe jos, cu ochii deschişi şi cu un fir de sânge care-i curgea din gură. Autopsia a stabilit că fusese vorba de o comoţie cerebrală. Aceeaşi descriere şi acelaşi diagnostic a fost stabilit şi în cazul următoarelor două victime, tată şi fiu, care au trecut, spre ghinionul lor pe acea stradă, la miezul nopţii.

Fără îndoială, toate aceste decese nu au putut decât să agite spiritele şi să dea naştere la multe explicaţii paranormale şi superstiţii. Logodnicele îşi sfătuiau iubiţii să nu treacă pe acolo, la fel şi soţiile dădeau de grijă bărbaţilor să evite respectiva stradă. Băieţii nu trec nici ziua pe acolo, decât cu mamele lor. Poliţia a luat măsuri

speciale în zonă. Şi, totuşi, un curajos, care a sfidat orice fel de prudenţă, a sfârşit şi el ca şi ceilalţi de până atunci, fără ca poliţia să poată face ceva. Luciano Belgoti, ofiţer de carabinieri declară: „A trecut pe lângă noi, ne-a salutat, şi a râs atunci când i-am spus să evite zona respectivă. A pornit-o în jos pe stradă şi când a ajuns pe la jumătate l-am văzut cum se prăbuşeşte. Am alergat până acolo să vedem ce s-a întâmplat şi l-am găsit mort. Totul s-a petrecut în câteva secunde ca şi cum ar fi fost trăsnit. Era un om tânăr. E greu de imaginat cum a putut să moară atât de fulgerător.”

De-acum legenda este deja conturată. Femeia ucisă s-a întors pentru a se răzbuna pe toţii bărbaţii, vinovaţi sau nu, pentru ceea ce i s-a întâmplat într-o noapte pe acea stradă. Şi chiar dacă mulţi dintre cei care ştiu despre aceste întâmplări clatină neîncrezători din cap, niciun bărbat nu mai are curajul să mai treacă pe acolo. Doar poliţiştii mai patrulează. Lor însă nu li se întâmplă nimic. Poate pentru că au încercat s-o salveze pe acea femeie, însă prea târziu…

19.9. Asasina venea de pe lumea cealaltă

Poliţia nu a reuşit să rezolve unul dintre cazurile cele mai groteşti de crimă: cea comisă de o moartă. Crima datează din jurul anului 1870, când domnişoara Ada Danforth şi însoţitoarea sa, Fanchon Moncare, făceau naveta cu regularitate între Franţa şi New York. Miss Danforth era obişnuită să spună că Fanchon, rămasă orfană după ce părinţii ei pieriseră într-un incendiu, ar fi moştenit, la vârsta de 18 ani, o avere al cărei tutore legal era ea. Fanchon era adorabilă cu păpuşa sa de porţelan pe care o ţinea totdeauna în braţe când se aflau pe vapor. Dar, odată reîntoarse în cabina de lux, pitica Fanchon îşi dădea jos masca infantilă şi chipul ei angelic se schimonosea din cauza răutăţii. Cuvintele pline de dispreţ erau adresate

„tutorelui” său, Ada, şi le învăţase în cei 43 de ani de viaţă, începând din primele zile pe care şi le petrecuse într-un circ – fiind atracţia acestuia – şi până la actuala carieră de hoaţă şi contrabandistă. În pofida certurilor frecvente dintre cele două femei, colaborarea lor era avantajoasă, în timp ce Ada se ocupa de bagaje, mica Fanchon – pe numele ei adevărat Estelle Ridley, trecea vama cu păpuşa ei preferată şi nimănui nu-i trecea prin minte să o controleze. Ajunse la New York, cele două femei se urcau într-un taxi şi mergeau la Chinatown, unde le aştepta un prieten vechi, Wing To. Acolo, scoteau capul păpuşii şi ieşeau la iveală o grămadă de bijuterii, rodul multor luni de furturi comise pe continentul european. Afacerile ar fi putut continua la nesfârşit dacă nu s-ar fi întâmplat ceva neaşteptat. Fanchon a intrat în conflict pe viaţă şi pe moarte cu o rivală nurlie, Magda Hamilton. Motivul conflictului era Dartney Crawley, un abil jucător la ruletă. Magda a încălcat regulile lumii interlope şi a devenit informatoarea poliţiei, denunţându-şi asociatele. Astfel, Ada şi pitica Fanchon au fost arestate de îndată ce au sosit la New York. Fireşte după ce, pentru prima dată, a fost controlată păpuşa piticei. Ada a fost condamnată la 20 de ani de închisoare, iar Fanchon la închisoare pe viaţă. Dar momentul cel mai dramatic al procesului a fost cel în care Fanchon s-a ridicat brusc şi a jurat că o va ucide pe trădătoare. Magda şi-a văzut visul împlinit, căsătorindu-se cu Dartney Crawley, dar, după şase luni, fu părăsită de soţul său, plecat să facă avere la minele din California. Procesul de divorţ s-a terminat în favoarea Magdei, care a rămas cu suficientă avere pentru a intra în înalta societate din New York.

Fanchon a fost uitată de toţi… cu excepţia Magdei Hamilton. Într-o dimineaţă, ea a dat buzna în biroul poliţiştilor acuzându-i că nu au avertizat-o în legătură cu evadarea lui Fanchon. Le-a povestit că s-a trezit brusc din somn şi a văzut-o pe pitică lângă patul ei. Era îmbrăcată cu

hainele sale de copil şi ţinea în mână păpuşa de porţelan. Avea însă chipul schimonosit de ură. Magda, îngrozită, s-a refugiat în baie, rămânând acolo toată noaptea. Pradă unei crize de isterie, femeia cerea acum protecţia poliţiei până la capturarea monstrului. Unul dintre poliţişti îi arătă un exemplar din *New York Times,* apărut cu o săptămână în urmă, în care, pe ultima pagină, era publicată ştirea despre sinuciderea lui Fanchon, care se spânzurase în propria sa celulă. Chiar în acea zi, Magda şi-a cumpărat un bilet de vapor ca să plece în Europa. Seara s-a dus în vizită la o prietenă şi apoi acasă. A doua zi, servitorii au găsit bagajele pregătite, însă Magda nu a mai plecat în călătorie. Femeia zăcea în patul ei, pe jumătate goală, cu ochii ieşiţi din orbite, având urme de sânge închegat la colţurile gurii. Potrivit certificatului de deces, ea murise înecată în propriul său sânge. Membrana gâtului fusese ruptă cu brutalitate ca şi cum i s-ar fi introdus în gură, în mod sălbatic şi forţat, un obiect voluminos. Arma crimei nu a fost găsită, însă un indiciu exista: în gura însângerată a femeii s-au găsit fire de păr identice cu cele ale păpuşii de porţelan.

19.10. Ucigaşi denunţaţi de spirite

În Leopoldstadt, un cartier comercial al Vienei, Alberto Lordi, un băcan italian, în vârstă de 50 de ani, a fost găsit mort în prăvălia lui. Josef Hiller, inspectorul de poliţie care a preluat cazul, în timpul liber făcea spiritism, împreună cu alţi trei prieteni; ei foloseau o instalaţie alcătuită din două magnetofoane mari, cuplate între ele şi prevăzute cu două microfoane. Denumită psihofon, instalaţia îi ajuta pe cei patru spiritişti să „capteze” voci de pe lumea cealaltă. Inspectorul Hiller s-a gândit să recurgă şi la ajutorul psihofonului pentru a-l găsi pe ucigaşul lui Lordi. „Vrem să ştim cine l-a omorât pe Alberto Lordi” a rostit Josef Hiller într-unul din microfoane. După un timp,

s-a auzit o voce care se tânguia şi părea că vine de foarte departe, dintr-o altă lume. Din conversaţia cu această voce, înregistrată pe bandă magnetică, a reieşit că ea aparţinea chiar spiritului celui omorât. Pe scurt, victima şi-a denunţat ucigaşul: era chiar soţia băcanului. A doua zi, în cursul interogatoriului femeia a făcut mărturisiri complete. Folosind acelaşi procedeu, cei patru membri ai „Clubului de voci înregistrate" au mai descoperit încă doi criminali.

19.11. „Spiritul surorii mele m-a ajutat să-l găsesc pe ucigaşul ei"

Spiritul revoltat al unei femei asasinate a ajutat-o pe sora sa geamănă să-l aducă pe ucigaş în faţa justiţiei!

„După ce am văzut sângele proaspăt al Lisei pe patul de-abia făcut, am simţit imediat că spiritul ei este cu mine", spune Teresa Seabolt, de 39 de ani, mamă a doi copii. „Am ştiut că ea a murit şi că eu trebuia să o răzbun."

Iată ce povesteşte Rick, fratele celor două gemene: „Teresa se simţea ca şi cum spiritul Lisei ar fi fost în ea şi i-ar fi spus ce trebuia să facă. Legătura dintre ele a ajutat la găsirea criminalului."

Când Teresa s-a dus acasă la Lisa, în Bakersfield, California, aceasta din urmă dispăruse de mai bine de 10 zile. Însă Teresa, care ştia că Lisa era probabil moartă, l-a bănuit de crimă pe soţul surorii ei, Leonard Bryce Thomas, de 37 de ani. Cu toate acestea, poliţiştii se confruntau cu două probleme, în primul rând, trupul Lisei nu fusese găsit şi, în al doilea rând, nu exista nici arma crimei şi nici vreun martor.

Mai mult, ei i-au spus Teresei: „Nimeni nu a fost vreodată găsit vinovat în Kern Country, într-un caz în care nu s-a găsit cadavrul".

Aceasta se întâmpla în urmă cu doi ani. Între timp, cu ajutorul spiritului victimei, Teresa a reuşit să scoată la lumină adevărul. „Thomas era muncitor pe un câmp

petrolier. Dispunea de mii de locuri unde ar fi putut ascunde cadavrul”. Teresa a apărut la emisiuni de televiziune, a consultat zeci de detectivi şi a vizitat nenumăraţi posibili martori. Toţi se săturaseră de ea… În cele din urmă, Thomas a ajuns în spatele gratiilor. Şi chiar şi aşa criminalul nu terminase încă cu surorile Seabolt. În timp ce aştepta o nouă înfăţişare la tribunal, acesta a pus la punct un plan diabolic pentru a o ucide şi pe Teresa. Din fericire planul a fost descoperit, iar el a fost condamnat la încă 12 ani închisoare, pe lângă pedeapsa principală de 15 ani pentru uciderea Lisei.

19.12. Drama de pe Lacul îndrăgostiţilor

În 1968, după îndelungi certuri familiale, tinerii Rose şi Donovan dispar de acasă. Părea să fie o situaţie tipică a revoltei împotriva intransigenţei părinţilor, o dispariţie în lumea largă a neînţeleşilor. Celor doi nu li s-a mai dat niciodată de urmă, iar resemnarea pusese stăpânire pe cei rămaşi fără odrasle. Dar iată că, în timpul unei banale partide de pescuit, Norman Seymour îi spune tatălui său (cu care se afla în barcă) să ocolească o anumită zonă a lacului – care pe atunci se numea Moonlight. Băiatul e transfigurat, are palpitaţii şi este în pragul leşinului. Impresionat, tatăl îi respectă rugămintea. Câteva zile Norman a zăcut la pat, cu febră puternică. După ce şi-a revenit, a destăinuit mamei sale că auzise şi văzuse spiritele a două persoane în acea parte a luciului apei şi că tânguirile lor îl speriaseră. El nu cunoştea nimic despre dispariţia consumată în urmă cu două decenii. Şi cum aceste halucinaţii auditive şi vizuale s-au mai repetat, doamna Seymour nu mai apelează la medic, ci la şerif. În cele din urmă, acesta se lasă convins de mama îngrijorată şi, în august 1988, dispune cercetarea zonei respective.

Rezultatul a fost stupefiant. Chiar după primele scufundări, scafandrii au adus la lumină rămăşiţele

pământeşti ale unui bărbat şi ale unei femei. Numai că surpriza avea să fie dublată de faptul că în craniul lor se observau cu uşurinţă orificiile făcute de gloanţe! Autorităţile credeau că sarcina lui Norman se încheiase odată cu această descoperire, însă băiatul de paisprezece ani le spune cu dezinvoltură că nu are rost nicio anchetă judiciară, întrucât cei doi s-au sinucis… Această revelaţie nu i-a impresionat pe poliţişti, care au început procedura de rutină. Abia când mama lui Donovan a dezvăluit că fiul ei i-a lăsat un mesaj de adio – în care nu crezuse la vremea respectivă – spusele lui Norman au fost luate în seamă, dar certitudini nu există nici astăzi.

Profesorul H.H. Douglas a explicat „comunicarea" cu spiritele din Lacul îndrăgostiţilor (cum s-a numit de atunci) cu ajutorul a două elemente: sensibilitatea aparte a băiatului şi, atenţie!, filmul văzut la televizor în acea perioadă, în care s-a petrecut o dramă asemănătoare. Norman a recunoscut că fusese obsedat de veridicitatea acelui scenariu – şi el însuşi scrisese câteva variante… Cert este doar faptul că Norman Seymour nu este un impostor.

19.13. Cel mai temut procuror din SUA descoperă ucigaşii comunicând cu victimele prin spiritism

Se numeşte Nancy Grace şi este procurorul cel mai de temut de pe întreg continentul nord-american. Criminalul care intră pe mâinile ei îşi poate lua adio, fie de la libertate, fie de la viaţă. Poate din acest motiv ea a şi fost supranumită „Amazing Grace" (Uluitoarea Grace).

Cazul Patriciei Carr a făcut vâlvă nu demult în SUA. Femeia a fost ucisă cu sânge rece de propriul soţ, John Carr. Bărbatul a incendiat casa în care locuiau împreună, apoi a declarat autorităţilor că făcuse tot posibilul pentru a-şi salva soţia din flăcări. Cazul, iniţial clasat din lipsă de

probe, a ajuns totuşi pe mâna procurorului districtual. Nancy Grace avea să dea lovitura de teatru. În urma unei ultime investigaţii, s-a dovedit că victima fusese lovită în cap cu un obiect tare şi că moartea survenise ca urmare a acelei lovituri, deci înaintea incendierii casei. John Carr a fost condamnat la închisoare pe viaţă pentru crimă.

În afara meseriei de procuror, Nancy Grace practică spiritismul, fiind un medium foarte dotat. Cel mai interesant este faptul că ea reuşeşte să intre în legătură cu spiritele victimelor din cazurile de omor pe care le anchetează, reuşind astfel, incredibil, să afle de la ele adevărul în legătură cu cele petrecute. În acest fel a dovedit zeci de ucigaşi care ar fi putut scăpa de pedeapsă, fie că ei erau absolut necunoscuţi şi nu intraseră în calculele anchetatorilor, fie că nu existau indicii sau probe împotriva lor pentru a fi aduşi pe banca acuzării.

În cazul omorului asupra Patriciei Carr – o crimă foarte bine regizată în incendiu – spiritul decedatei i-a dezvăluit procurorului că fusese lovită în cap cu o vază (înainte de incendierea casei) de către soţul său care avea o amantă mult mai tânără. Victima a mai indicat şi locul din grădină (un foaier) unde ţinea ascunsă o casetă în care înregistrase o convorbire telefonică între soţul ei şi amantă. Din discuţii rezulta intenţia lui John Carr de a o ucide pe Patricia. Găsindu-se caseta în respectivul loc, asasinul a fost „dezarmat” fiind nevoit să-şi recunoască monstruoasa crimă.

Toate crimele rezolvate de procurorul Nancy Grace cu ajutorul puterii sale magice de a comunica cu victimele prin spiritism au făcut mare vâlvă în SUA, femeia devenind cel mai temut magistrat.

19.14. Prin spiritism, la poliţie

Un grup de americani, amatori de şedinţe de spiritism, au invocat într-o după-amiază spiritul unei

cunoştinţe comune, decedate în urmă cu câteva luni. Nu doar că Edith Newmayer – o eminentă ingineră chimistă, moartă la numai 34 de ani – le-a răspuns (prin folosirea paharului învârtit pe masa de lemn), dar ea le-a făcut o destăinuire terifiantă: „Preveniţi poliţia. N-am murit de moarte naturală. Am fost asasinată”. În urma cercetărilor solicitate de prieteni, s-a dovedit că spiritul defunctei spusese adevărul: Edith fusese otrăvită de sora ei vitregă, dornică să devină unica moştenitoare a averii părinţilor, proprietari ai unei fabrici de ţesături.

19.15. Un spirit a salvat o tânără de la moarte

„Tocmai obţinusem slujba pe care mi-o doream”, povesteşte Sue Groves (25 ani), „aceea de specialist în calitatea apelor, în Cortez, Colorado. Zona în care mă aflam arăta exact ca un peisaj din filmele western, cu canioane, cactuşi şi tot tacâmul.”

În ziua când s-a petrecut totul, fata se urcase în maşină şi mersese până la râul Mancos din Rezervaţia Ute Indian. Punând doar echipamentul de protecţie, a început să străbată vadul.

„Parcursesem cam o treime din drum”, îşi aminteşte ea, „când am văzut pe malul celălalt o siluetă monstruoasă. Aproape că am leşinat: era un individ oribil, mătăhălos şi urât, care-mi rânjea ameninţător. Mi-am dat seama că nu am nicio şansă să ajung dincolo şi m-am întors încet. Individul a sărit însă în apă şi a pornit-o în viteză spre mine.”

Sue a continuat fuga sa disperată spre mal simţind că dacă se opreşte necunoscutul o va ataca, numai că la un moment dat s-a împiedicat de pietrele de pe fundul râului şi s-a prăbuşit. Bărbatul s-a năpustit asupra ei. Disperată, fata îşi aminteşte că în acel moment a mai apucat să vadă sclipirea argintie a lamei unui cuţit.

„Mă va ucide aici, în apa asta, mi-am spus atunci cu

groază”, avea să povestească ulterior Sue. „Scene din viaţă au început să mi se deruleze în minte precum un film. Mi-am văzut părinţii din Michigan, apoi pe fratele meu mai mare care se juca cu mine. Dar imaginea cea mai clară a fost cea a bunicii mele moarte în urmă cu mulţi ani, pe care o imploram mintal să mă ajute. I-am auzit apoi vocea spunând: «Nu trebuie să mori acum – ridică-te şi luptă-te cu el! Vei reuşi!»”

Dintr-odată, Sue a simţit că-i străbate trupul o putere uriaşă. L-a împins pe individ care s-a dezechilibrat, apoi a încercat să fugă. Furios, omul a apucat-o de braţ şi a început s-o tragă spre el, cu acelaşi rânjet pe figură. „În disperare am început să caut o armă, ceva cu care să mă apăr pentru a-mi salva viaţa aşa cum îmi spusese bunica. Agăţat de unul din buzunarele echipamentului meu de pescuit, am dat peste un forceps pe care îl foloseam la extragerea cârligelor din gura peştilor. I l-am înfipt individului în umăr cu toată puterea. Nu mai ştiu de câte ori am lovit, cert este că în final fiara mi-a eliberat braţul, iar eu am reuşit să fug. Când am ajuns la maşină am aruncat o privire înapoi şi l-am văzut pe ticălos clătinându-se şi urlând de durere”, a mai povestit Sue.

Fata a reuşit să se salveze, şi asta numai datorită bunicii sale care i-a apărut atât de clar în imagine şi a sfătuit-o să lupte. „A fost un adevărat miracol şi acum îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru fiecare clipă de viaţă pe care mi-o dăruieşte!", spune Sue Groves.

19.16. Un spirit apără de hoţi o casă din Timişoara

O familie din Timişoara este convinsă că un spirit le-a alungat trei hoţi din casă în ultimele şase luni, materializându-şi chipul pe pereţii unei camere.

Doi dintre hoţi au fost atât de îngroziţi încât s-au predat poliţiei, iar al treilea a leşinat în sufrageria familiei,

unde a fost găsit de către poliţişti în stare de inconştienţă. Ofiţerul de poliţie care i-a anchetat spune că toţi cei trei hoţi bâiguiau ceva despre o fantomă care stătea pe perete.

„Este îngerul nostru păzitor”, ne-a declarat doamna Pop. „Stă în familia noastră de mai bine de 20 de ani”. Domnul Pop spune că îngerul păzitor i-a mai salvat de asemenea soţia dintr-un accident auto, a speriat un tâlhar care încercase să-l jefuiască şi i-a scăpat fiica, Iuliana, în vârstă de 10 ani, de doi huligani. „Are un ciudat simţ al umorului”, spune dl Pop. „Pocnitul prin pereţi este specialitatea sa.”

Unul dintre hoţi se pregătea să iasă din casa familiei Pop cu un calculator, o combină muzicală şi câteva bijuterii, când peretele din sufragerie a început parcă să se topească şi din el a apărut un chip fantomatic. „Am ţipat”, recunoaşte hoţul. „Am ţipat cât m-au ţinut plămânii, apoi m-am oprit drept în braţele unui poliţist.”

19.17. Un spirit malefic ucide mediumul care-l invocase

În timpul unei şedinţe de spiritism, celebrul medium Lila Jankowicz a invocat spiritul unui ucigaş de tristă celebritate în Statele Unite, Willis Debbs.

În faţa participanţilor îngroziţi însă, mediumul s-a prăbuşit la pământ, fără suflare. Medicii au pus ciudatul deces pe seama unui atac de cord, provocat probabil de groază, însă martorii au declarat că văzuseră cu ochii lor un „demon venit din iad care a omorât-o”.

„A fost cel mai oribil lucru pe care şi l-ar putea imagina cineva vreodată; simţeam prezenţa Satanei în cameră”, a declarat nepotul celui invocat, Garret Rap. „Fraţii şi surorile mele şi, desigur, eu, în total 6 persoane, stăteam în jurul mesei din salonul doamnei Jankowicz şi o ascultam cum îl ruga pe spiritul bunicului meu să-şi facă apariţia. Chestia asta ţinea de vreo oră şi îmi imaginam că

totul nu e decât o înşelătorie ordinară când, deodată, brusc, l-am văzut... În cameră s-a făcut frig şi am ştiut de îndată din fotografiile pe care ni le arătase bunica cine era acea creatură cu ochii ca doi tăciuni aprinşi şi cu gheare lungi – chiar bunicul meu, Debbs. Avea o voce cumplită, ca un scrâşnet de fiare, care îmi dădea fiori", a declarat Garret Rap.

Supărat că i se tulburase liniştea, spiritul celui spânzurat în 1937 sub învinuirea că ucisese o familie în scop de jaf a urlat: „Cei care tulbură pacea celor morţi trebuie să moară", apoi şi-a îndreptat ghearele către medium. „Atunci doamna Jankowicz a ţipat, a dus mâna la inimă şi într-o secundă s-a prăbuşit la podea, moartă.", îşi aminteşte Rap, continuând relatarea prin descrierea groaznicei sperieturi ce i-a făcut atunci pe toţi participanţii să iasă în grabă din încăpere.

20. Magia

20.1. Scurt istoric

Magia a fost prima îndeletnicire „intelectuală" a omului, când a încercat să rezolve unele probleme practice (boală, şoc, rănire, indigestie) folosind plante, produse animaliere sau capacitatea de empatie şi sugestie ce duce la rugăciune. Aşa cum afirmau Malinowski şi Eliade, primii magicieni au fost inteligenţi şi după cum au observat antropologii, în toate societăţile sălbatice, magia şi personalitatea merg strâns împreună. Magia coincide cu succesul personal, îndemânarea, curajul şi capacitatea de empatie. Orice magician tinde să-şi formeze o glorie, un renume, prin succesele, victoriile sale, relatate prin povestiri, dintre care unele au devenit mituri. Miturile sunt rezultatul credinţei omeneşti într-o putere spirituală, care acţionează dacă ştii să o chemi şi dacă crezi în virtuţile acesteia. Deci este vorba despre puterea sugestiei. Fiecare

credinţă are mitologiile proprii, căci nu există credinţă fără miracole sau minuni. De aici şi înrudirea magiei cu religia. Atât magia, cât şi religia au căpătat şi un aspect social, mult mai puternic în cazul celei de a doua.

Riturile, ceremoniile triburilor primitive sunt axate pe poveşti mitologice, cu încărcare emoţională. Multe s-au păstrat până în zilele noastre, evoluate, aranjate, cum sunt carnavaluri, dansuri, procesiuni etc.

Mulţi savanţi de diferite specialităţi, cum au fost James Frazer, Mircea Eliade, Carl G. Jung, M. Mercer etc. au fost fascinaţi de existenţa magiei la toate popoarele, cu mult înaintea apariţiei Religiei. Ei au admis că în timpurile imemoriale, de la începutul istoriei, odată ce câteva familii s-au unit în grupuri sau triburi, a avut loc o diferenţiere printre membri. Căpetenia, conducătorul, ca cel mai viteaz şi mai inteligent, s-a înconjurat inevitabil de credincioşi… iar la celălalt capăt, mai izolat, era un vrăjitor (putea fi şi femeie), un cunoscător al plantelor şi al proprietăţilor lor terapeutice. Ulterior s-au adăugat şi efectele psihice: stăpânirea duhurilor şi superstiţiilor. Orice vrăjitor sau şaman trebuie să fie şi un bun psiholog, în special în interpretarea emoţiilor (să fie capabil de empatie). Izolarea se impunea prin necesitatea iniţierii (învăţării).

Este imposibil ca în activitatea unui om să nu apară momente de deznădejde, de frică, de înţelegere a limitelor capacităţii sale. Dorinţele, temerile, speranţa, anxietatea, activează psihicul uman, indiferent dacă este vorba de un om primitiv sau civilizat, de ieri sau de astăzi. Omul aflat într-o furie neputincioasă îşi încleştează pumnul şi dă lovituri imaginare, scoţând vorbe de ură. Îndrăgostitul respins, suferă real, dar şi imaginar; vânătorul sau pescarul fără o pradă devine trist şi frustrat; cel rătăcit noaptea în pădure sau singur pe drum, este cuprins de frică etc. În astfel de împrejurări, omul se simte în pericol, înconjurat de… necunoscut şi apar… emoţii. Emoţiile sunt reacţii naturale ale organismului animal şi uman în faţa

unui pericol real sau imaginar. Emoţiile sunt însoţite de manifestări, expresii mai mult sau mai puţin specifice, fiecare individ reacţionând caracteristic, iar expresia emoţiilor este recunoscută de cei din jur prin empatie.

Emoţiile sunt caracterizate prin mecanisme biochimice, nervoase şi hormonale în scopul obţinerii rapide a energiei necesare evitării pericolului: fugă sau luptă. Cu cât emoţia este mai mare, cu atât imaginile din psihic, dirijate de subconştient spre conştient devin mai puternice, mobilizând organismul. Emoţiile cresc tensiunea nervoasă într-un viitor îndepărtat. Astfel, magia s-a distanţat, a trecut pe scheme şi, pentru a-şi păstra secretele puterii, s-a înconjurat de mister, transmiţând cele ştiute doar unui urmaş ales cu grijă. Magia, manifestată sub variate forme (descântec, vrajă, blestem), are un conţinut mitic, adunături de superstiţii, observaţii imature efectuate însă după un anumit ceremonial. Metodele folosite sunt destul de asemănătoare în diferite societăţi primitive de pe diverse continente, în primul rând, vrăjitorul sau şamanul povesteşte un mit legat de obiectul ceremonialului (rit), care se rosteşte monoton, dar păstrând un anumit ritm, fapt de asemenea important. Incantaţiile vracilor sunt voit lungi şi monotone, pregătind asistenţa (dar şi pe executant) pentru o autohipnoză (autosugestie).

Şamanul execută un dans, de asemenea monoton, iar la fel face (dar neobligatoriu) şi asistenţa. Ceremonialul cuprinde o infinitate de variante, dar se menţin caracterul monoton al povestirii, dansul şi fumul unor plante. Un alt element nelipsit sunt bătăile ritmice de tobă cu rol de amplificare a dansului. Acest ansamblu constituie un cadru favorabil experienţelor extatice, halucinante. Esenţială este însă manifestarea emoţională, producătoare de energie. Şamanul indică cu o săgeată duşmanul imaginar şi rosteşte cuvinte pline de ură şi furie. Săgeata este „trimisă” spre duşman, îl străpunge, iar el răsuceşte

săgeata şi apoi o scoate triumfător. Asemănător, un blestem se execută cu o imagine din ceară sau argilă (şuviţă de păr sau bucată de material dintr-o haină a victimei) spre care sunt rostite cuvinte pline de ură, conturând imagini a ceea ce i se va întâmpla subiectului. În magia neagră, şamanul răneşte, chinuie şi omoară victima de-a lungul unui ceremonial în care el intră în transă extatică ajutat de fumul plantelor şi de dansul monoton, dar ritmat. Triburile primitive porneau la luptă sub îndrumarea unui vrăjitor, care îi punea pe războinici să danseze, monoton, dar un timp mai îndelungat, scoţând strigăte pline de ură, dispreţ şi furie la adresa duşmanului.

Scriitorul Aldous Huxley a fost fascinat de multiplele aspecte ale magiei. În urma unei colaborări cu universităţile din California, unde a experimentat şi substanţe halucinogene, a descris unele observaţii deosebit de interesante, publicate în *The Doors of Perception* (Uşile percepţiei). Huxley a observat ştiinţific ceremoniile şamanilor mexicani. Dansurile monotone, de lungă durată, efectuate într-o atmosferă plină de fum, produc în final o intoxicaţie temporară cu dioxid de carbon, rezultat prin ritmul respirator sacadat şi apnee ritmată, care au drept consecinţă excitarea centrului respirator din creier. Această intoxicaţie benignă, temporară, ajutată de fumul plantelor arse, determină atât creşterea emoţiei la paroxism, dar şi apariţia unor stări speciale, halucinaţii, extaz, catalepsie, crize epileptice etc., care au fost interpretate drept comunicare cu spiritele. Ca şi Freud, Huxley a testat pe sine efectele unor halucinogene.

În magia terifiantă, în exorcismul direcţionat contra unei puteri malefice, şamanul execută povestiri şi dans, în care el însuşi se simte ameninţat, se luptă cu duhurile respective, tremură de frică. Evident, şamanul sau vrăjitorul trebuie să fie un bun actor, un fin psiholog, cunoscător al puterii plantelor şi insectelor. În arsenalul şamanului, trebuie să se găsească o mare varietate de

obiecte, extrase din plante, fierturi din produse animaliere, substanţe mirositoare. După cum sublinia James Fraser: „Elementul dominant stârneşte emoţii celui ce execută actul şi prezice rezultatul, ritul îşi imită scopul”. Vrăjitorul, deşi menţine unele scheme magice, le adaptează pentru diferite ocazii. Esenţială în succesul practicilor magice este credinţa celor din jur. La toate popoarele la care s-a practicat magia, cel care este desemnat pentru un blestem se simte în primejdie, ştie că se va îmbolnăvi sau că va muri, la fel comportându-se şi cei din jur. Soluţia: să găsească un vrăjitor mai puternic sau să se supună sugestiei, conform obiceiurilor locale.

Câte ceva din tehnicile şamanilor s-a păstrat până astăzi, mult modificat ca aspect. În primul rând vrăjitorii şi mai târziu preoţii, au găsit metode de tămăduire prin plante sau prin confesiuni. Odată cu instalarea civilizaţiei, din ce în ce mai puţini oameni se pretează la o iniţiere complicată, iar calitatea vrăjitorilor a scăzut prin obţinerea unor succese pe calea sugestiei, a extractelor din plante şi insecte, mult mai accesibile.

20.2. Vrăjitoria în slujba lui Satan

Termenul de vrăjitor a apărut prima dată în istorie în anul 589 confundându-se deseori cu magul sau magicianul, neştiindu-se că între acestea existau deosebiri substanţiale. Bunăoară, magicianul comanda forţelor răului porunci de supunere. Magul, un om iniţiat în tainele cerului şi pământului, acţiona şi el tot în acest fel, cu deosebirea că el cunoştea esenţa spirituală a omenirii. El nu aplica o formă de magie neagră, pe când vrăjitorul era convins numai de puterea satanei, fără a cunoaşte alte mistere ale existenţei noastre.

Primii care au distins magii de vrăjitori au fost evreii, grecii, romanii şi germanii. La început, cei care foloseau practici bizare, necunoscute, erau consideraţi criminali şi

eretici, condamnaţi inutil, sau pe bună dreptate, la arderea pe rug. Porunca Vechiului Testament „să nu laşi un vrăjitor în viaţă” exprima o atitudine care fusese consfinţită de lege până în sec. al XVIII-lea, uneori chiar mai recent. Cu toate acestea, în Franţa, sub Carol al IX-lea, se numărau mai mult de 30000 de vrăjitori. De fapt, în istoria vrăjitoriei nu este citat niciun vrăjitor anume, ci numai vrăjitoare pentru că ele sunt mai sensibile şi mult mai receptive la diversele influenţe nefaste. Ar fi un motiv. Un al doilea motiv ar fi că femeia este infinit mai nefericită decât bărbatul, cauză din care se va dărui mult mai uşor diavolului. Probabil le vom putea cunoaşte cu uşurinţă după ochii roşii şi umezi şi după privirea tulbure, cauzată de intrarea în transă sau delir, căci pentru a intra în legătură cu spiritul diavolesc, ele folosesc deseori plante halucinogene precum opiumul, stramoniul, beladona, laurul, haşişul etc.

În magia neagră, activităţile vrăjitoarelor se adresează unui Satan al sexualităţii, întrebuinţând pentru aceasta sângele menstrual, sângele porumbelului, prepeliţei, vrabiei, nevăstuicii. Slujba diabolică celebrată de vrăjitor se numeşte Sabat.

În trecut, Marele Sabat îi aduna trimestrial pe toţi vrăjitorii sau vrăjitoarele dintr-un stat. Micul Sabat îi aduna trimestrial pe toţi iniţiaţii unui oraş sau ai unei regiuni mai mici. El se desfăşura, de regulă, în singurătate: pădure, ruine, pe malul unui eleşteu, la o răscruce, la picioarele unei spânzurători şi începea spre miezul nopţii.

Iniţiaţii soseau călare pe mături şi îl aşezau imediat pe tron pe diavolul în persoană (escrocherie sau halucinaţie). Un neofit care se prosternează îi abjură pe Dumnezeu, Fecioara Maria, Credinţa Catolică şi se dăruieşte trup şi suflet lui Lucifer prestându-i jurământ de fidelitate. Îi sărută mâna dreaptă, inima şi sexul, după care Stăpânul Negru îl marchează cu „stigma diaboli” pe umărul stâng. După aceea asistenţii îl dezbracă şi îl ung cu

o unsoare cu miros respingător. Se aduc omagii lui Lucifer, îmbrăţişându-i cauza. Se pregătesc prafuri, băuturi, unguente magice, folosind plante ca iedera, cucuta, valeriana, crinul de pădure sau obiecte ca: dinţi de reptilă, piei de broască râioasă, măruntaie de executaţi, creiere de nou-născuţi, fiere de ţap, pe scurt, tot ceea ce poate fi mai respingător şi mai oribil. Se pronunţă descântece, se vrăjeşte, se blesteamă. Apoi încep zbânţuielile: se derulează scene de un erotism exacerbat, se dansează dezmăţat în furia unei exaltări care culminează cu un fel de epilepsie generală şi cu împreunări monstruoase. Se potolesc numai la auzul unei muzici infernale, când începe faimoasa horă a Sabatului, care la cântatul cocoşilor se termină printr-o fugă nebună.

În Sicilia, poporul crede că posedaţii au darul limbajelor, că vrăjitorii se metamorfozează în pisici şi lilieci, că vrăjesc şi că există doamne ale nopţii bune sau rele, un fel de iele.

În Benevento, 1% din populaţie este isterică, epileptică şi vorbeşte în jargon special. Niciodată nu s-a putut dezlega această enigmă, dar se pare că Satana este cel care incită la rău, blasfemiază şi ridiculizează cu gura lumii, cu ajutorul vrăjitoarelor.

La ora actuală vrăjitoarele se îmbogăţesc cu preziceri şi filtre. Ele au un cartier special în Lisabona numit Maureria şi poliţia încearcă în zadar să acţioneze cu asprime împotriva lor. Nu se ştie dacă aceste vrăjitoare practică magie albă sau neagră, prin invocarea spiritului satanic. În cartea sa asupra vrăjitoriei, Florian Parmantier încearcă să spună lucruri foarte juste legate de aceste fenomene: „Originea părţii demonice a vrăjitoriei vine chiar din dogma catolică referitoare la existenţa diavolului. Vrăjitoria a pus stăpânire pe această idee pentru a o face realitate, care, deformată la rândul ei de imaginaţia populară, a devenit o altă dogmă-credinţă într-un diavol care are o formă şi atribute bine determinate (coarne,

copite despicate, coadă) putând apărea sau dispărea, plin de o putere răufăcătoare şi care nu doreşte decât să facă rău. Cine îl ajută să facă rău? Vrăjitoarele". Explicaţia lui se apropie oarecum de realitate. Dar adevărul este acesta: diavolul este una dintre primele creaţii ale lui Dumnezeu şi dintre cele mai alese. El este destul de perfect, destul de inteligent şi puternic, îl cunoaşte pe Dumnezeu, dar nu i se supune, el este liber de Dumnezeu, iar libertatea demonică nu se manifestă decât prin negaţie, ură şi revoltă. Oamenii nu sunt nişte instrumente puse în slujba lui, dar dacă nu sunt, încearcă să-i supună. Toată acţiunea lui are la bază puterea gândului rău care ne comandă să săvârşim răul. Această comandă apelează la subconştientul nostru, adică la locul unde acţionează spiritul. Dacă un spirit diavolesc ne transmite un gând rău, subconştientul îl recepţionează şi, neavând discernământ, trimite comenzi de execuţie, fără a putea fi oprite. Gândul rău trimis de entităţi satanice îl determină pe om să se gândească la rău şi prin aceasta, prin rezonanţă, atrage şi alte gânduri rele, amplificându-i acţiunea. În cazul magiei negre puterea gândului rău indus de spiritele rele produce rău altei persoane. Tot de magia neagră ţine şi practica legatului eghileţilor de care Diavolul se foloseşte pentru a împiedica actul sexual sau săvârşirea unei căsătorii. Se spune atunci că bărbatul este legat. Ştim foarte bine că şi astăzi femeile noastre dornice de măritiş recurg la farmece. Ce dacă nu le dau nicio atenţie? Ele doresc ceva serios, poate o căsătorie sau măcar un concubinaj… De aceea apelează la o vrăjitoare, dorind cu orice preţ să fie stăpână pe sufletul altuia, folosind mijloace şi practici oculte: de la apa sfinţită din care se prepară o cafea până la ceapa zdrobită în canatul uşii şi descântată apoi cu vorbele de rigoare.

Aşadar, principiul care stă la baza magiei negre s-a schimbat foarte puţin în ultimii 1000 de ani. Aceasta este pur şi simplu arta de a canaliza puterile ascunse ale minţii umane în scopuri malefice. Vrăjitorul negru, satanistul,

este un adorator înnăscut al răului şi nimic nu îl va opri de la realizarea scopului său. În fiecare satanist există puţin din psihologia caracteristică unui criminal.

Există multe cercuri de practicanţi ai magiei negre în Europa Occidentală. Metodele prin care o persoană poate deveni vrăjitor negru variază de la cerc la cerc; contactul iniţial nu este dificil. Odată ce contactul a fost stabilit, partea interesată va fi chestionată de unul sau doi membri ai grupării, pentru a se vedea dacă interesul solicitantului este autentic. Dacă este aşa, el va trebui să absolve o perioadă de probă de 13 luni, în timpul căreia va fi instruit cu regulile de bază ale cultului. De asemenea, i se va cere să se supună unei serii de teste. Acestea sunt variate în funcţie de cultul căruia aparţine candidatul şi de obicei în ele sunt incluse pângărirea bisericilor şi a curţilor bisericilor şi chiar şi jefuirea de morminte.

După perioada de probă, candidatul este admis ca novice. Urmează gradul de Zelator, iar studentul are perspectiva, după mulţi ani de studiu, de a obţine gradul de Mag. Cel mai înalt grad este Ipsissimus. Numai un Ipsissimus poate celebra o Slujbă Neagră.

Ritualul în sine al unei Slujbe Negre s-a schimbat foarte puţin de-a lungul secolelor, cu excepţia canibalismului care în zilele noastre este practicat rareori. Motivul este acela că o fiinţă umană destinată sacrificării este greu de obţinut, iar atunci când se constată dispariţia unui copil se iscă o adevărată vânătoare de oameni. De aceea, sataniştii fac în aşa fel încât activităţile lor să fie total ferite de interferenţele cu poliţia. Ei preferă să sacrifice câini, pisici sau cocoşi negri. Există multe dovezi în sprijinul celor spuse mai sus. De pildă, în urmă cu câţiva ani, a fost furat un potir dintr-o biserică din Dorset. Câteva zile mai târziu, acesta a reapărut în altar, vopsit cu sângele ce s-a presupus a fi al unui cocoş negru găsit cu gâtul tăiat în curtea bisericii. Altădată, un cap de porc a fost găsit între trei cruci din lemn, în Tooting Bec Common, Londra.

De multe ori au fost găsite la uşile bisericilor fetişuri din inimi de oaie în care se înfipseseră 13 spini.

Să fie vorba doar de simple superstiţii? Cu numai câţiva ani în urmă, acesta ar fi fost un verdict dat de majoritatea oamenilor – astăzi însă nu mai este aşa. Cu toate că studiul parapsihologiei este destul de avansat, se crede că undele gândului pot fi concentrate şi direcţionate astfel încât forţa lor neîngrădită să poată aduce schimbări structurale în multe probleme. Slujba Neagră este esenţială în întărirea forţei mentale a celor care o celebrează, emoţiile lor generând o mare cantitate de energie.

De fapt, Slujba Neagră este cel mai puternic generator de energie în vrăjitorie. Forţei mentale i se cere să stârnească răul.

20.3. Dictatorii şi magia

Istoricii şi psihologii americani sunt de părere că dictatorii, în marea lor majoritate, precum şi marii şefi de state, unii lideri de partid şi câteva dintre cele mai mari vedete rock au apelat la ajutorul magiei, pentru a se impune în faţa auditoriului lor. „Indiferent de faptul că aceştia se folosesc de ritualuri magice în mod voit, după asimilarea secretelor ceremonialelor, sau recurg la unele practici care conţin elemente ale magiei după ce au probat eficacitatea lor, rezultatele sunt pe măsura aşteptărilor: ei exercită un adevărat magnetism asupra tuturor celor care îi ascultă”, a afirmat psihologul Richard King de la Universitatea din Minneapolis (Minnesota, SUA).

Unul dintre cele mai elocvente cazuri în care magia a avut un rol hotărâtor a fost cel al dictatorului Adolf Hitler. El a făcut o pasiune pentru Wagner în 1912 şi în mod particular pentru Parsival, care exalta ordinul teutonilor şi ridica în slăvi rasa ariană. În curând, Hitler a descoperit sursa de inspiraţie a lui Wagner: poezia medievală a lui

Wolfram von Eschenbach. El şi-a cumpărat o copie a poemului *Parsival* pe care i-a arătat-o lui Stein, atunci când s-au întâlnit. Dr. Walter Stein a fost impresionat de adnotările meticuloase făcute de Hitler pe marginea volumului, adnotări pline de ură rasială patologică. Printre acestea, apar numeroase referiri la personajul Klingsor, pe care Hitler

I- a identificat, se pare, cu vestitul tiran din secolul al IX-lea, Landulph al

II- lea de Capua. Setea de putere a lui Landulph l-a determinat să studieze magia neagră şi acest lucru i-a adus excomunicarea, în anul 875. Dar, se pare că alt fapt l-a determinat pe Hitler să se identifice cu Führerul secolului al IX-lea. Landulph fusese castrat de unul sau ambele testicule, iar Eschenbach îl descria ca „omul care a fost netezit între picioare”.

Se ştie că Hitler era foarte influenţabil în tinereţe, absorbind ideile altora, ca Wagner sau Nietzsche, care îl impresionaseră. Pofta de putere a lui Landulph şi asemănarea anatomică dintre ei l-au influenţat pe tânărul Adolf. Şi este foarte probabil că şi practicarea magiei negre. Există evidenţe că Hitler a fost interesat de simbolismul magic încă de la începutul carierei lui politice.

Au existat numeroase dezbateri despre implicarea lui Hitler în astrologie şi predicţie în general. S-a spus că el avea puteri precognitive care i-au permis să anticipeze că nu va exista opoziţie faţă de ideea lui de a invada Austria şi Cehoslovacia. Dar, talentul real al lui Hitler a fost acela de a judeca situaţia politică europeană, el înregistrând iniţial mari succese politico-militare. Intuiţia l-a înşelat, însă, atunci când, în septembrie 1939, s-a hotărât să invadeze Polonia.

Josef Goebbels, ministru cu propaganda, a folosit astrologia cu inteligenţă dar şi cu cinism, citându-l pe Nostradamus, spre exemplu, pentru a susţine invazia nazistă. Hitler, şi în special şeful SS, Himmler, au luat

astrologia în serios.

Având în vedere această preocupare ocultă, mulţi au sugerat că Hitler şi Himmler erau în adevăratul sens al cuvântului mari maeştri ai magiei negre. „Ca un şaman, Hitler avea ochi de foc şi proprietatea de a invoca spiritele din abisul sufletului său”, a remarcat Christopher Nugent în cartea sa *Măştile lui Satan.*

„Documentele istorice demonstrează, fără nicio umbră de îndoială, că Hitler şi colaboratorii lui apropiaţi au studiat tehnica ceremonialelor oculte şi au aplicat-o în mod deliberat, pentru a-şi atinge scopurile politice. Mitingurile naziştilor erau adevărate puneri în scenă minuţios pregătite, astfel încât fiecare detaliu să influenţeze sentimentele şi acţiunile, atât ale participanţilor direcţi la aceste întruniri, cât şi ale spectatorilor care, ulterior, urmăreau filmele manifestărilor politice. Speculând din plin ideea de patriotism, toate elementele care alcătuiau spectacolul manifestărilor naziste aveau menirea de a evoca tradiţia germană şi gloria militară. Astfel, printre cele mai elocvente exemple se numără faptul că fiecare marş al naziştilor era precedat de pasaje din muzica lui Wagner, care duceau la asociaţii mentale cu ideea de putere şi de dominaţie. Chiar şi culorile uniformelor şi steagurilor aveau profunde influenţe psihologice: atât culorile negru şi gri ale uniformelor SS, cât şi cele negru, alb şi roşu, care alcătuiau zvastica nazistă, erau asociate de masele participante la mitinguri cu războiul, teroarea şi moartea. Aceste tehnici exercitau asupra oamenilor, fără ca aceştia să conştientizeze acest lucru, o putere ocultă, care, de cele mai multe ori, le direcţiona acţiunile spre un comportament violent. Dar elementul care avea cel mai mare ecou în minţile naziştilor era imaginea trupelor de militari mărşăluind la unison, ca şi cum ar fi fost comandaţi de o singură minte şi părând că ritmul pasului de defilare ar fi fost de natură sacră. Aspectul magic şi

aproape religios al tuturor manifestărilor naziste era accentuat de faptul că întunericul juca un rol extrem de important în desfăşurarea evenimentelor. Spiritele tuturor erau încinse şi sentimentele oamenilor se manifestau cu cea mai mare putere numai după căderea nopţii, când luminile erau îndreptate spre anumite direcţii, pentru a obţine adevărate efecte teatrale. Artizanii din umbră ai acestor spectacole dirijate de Hitler în persoană reuşeau întotdeauna să-şi atingă scopurile, căci întreaga masă de oameni acţiona atunci ca o singură făptură supusă unei singure minţi diabolice – a încheiat psihologul american.

20.4. Demonul „Barbă Albastră" – cel mai sinistru client al magiei negre

Istoria vrăjitoriei nu cunoaşte un caz mai feroce al practicanţilor magiei negre, decât cel al lui Gilles de Rais, poreclit „Barbă Albastră" (1404-1440).

Baronul şi mareşalul Gilles de Rais provenea dintr-o veche familie nobiliară. Orfan de tată de la 9 ani şi apoi abandonat de mamă, Gilles a fost crescut de un bunic temperamental şi educat de preoţi. A devenit un tânăr intelectual de rasă (vorbea fluent latina şi era expert în muzica liturgică), care-şi îmbogăţea cele cinci castele moştenite cu vaste biblioteci cuprinzând pe cei mai faimoşi filozofi religioşi şi laici ai Antichităţii şi Evului Mediu. Dar încă din adolescenţă era atras de „zonele interzise" ale cunoaşterii şi ale practicilor obscure. Dându-şi seama că este homosexual, adora scrierile lui Suetonius despre orgiile sexuale ale împăraţilor romani.

În pofida acestui psihic care deja putea anunţa un comportament social aparte –, el se căsătoreşte, la numai 16 ani, cu o fată foarte bogată, devenind nobilul cel mai bogat al întregii Europe. La 25 de ani, o întâlneşte pe ţărăncuţa de 17 ani, Ioana d'Arc, vajnică luptătoare împotriva englezilor ocupanţi. Alături de ea a eliberat

oraşele Orleans şi Patay, devenind erou naţional şi preferat al regelui. Sub conducerea sa, oştile franceze au mai eliberat şi alte zone, neafectat de faptul că fecioara-eroină din Domremy fusese arsă pe rug. Încheierea ostilităţilor şi retragerea gloriosului mareşal la principala sa reşedinţă (castelul Machecoul) deschide epoca magiei negre a lui Gilles de Rais.

Pe fondul unui dezechilibru psihic profund – analizat de mari psihiatri şi scriitori ai lumii, printre care şi Thomas Mann – eroul putred de bogat nu-şi găseşte „liniştea sexuală" – după cum avea să declare la proces. Neputând avea relaţii normale cu femei, Gilles caută soluţii în magia neagră şi în alchimie, „ştiinţe" în mare vogă în acea perioadă a Evului Mediu târziu. Lecturile îl duc pe bărbatul extrem de frumos şi de bine educat spre relaţii de sadism inimaginabile, cu copii răpiţi de pe domeniul său (şi nu numai) de către principalii săi acoliţi.

La începutul perioadei de aproximativ patru ani de „activitate în slujba diavolului", Gilles a fost propriul său magician, cu intenţia ambiguă de a se vindeca singur de pornirile ucigaşe sau de a-şi satisface dorinţa patologică de a se „întâlni" cu anticristul, pentru a-l tămădui. Primul băiat răpit a fost supus unor perversiuni sexuale şi apoi spânzurat în timpul unui „ritual negru", dar în ultima clipă a fost salvat şi victima, pe nume Poitou, a devenit agentul care îi procura copii. Căci falsa alchimie şi incantaţiile morbide promovate de Gilles de Rais impuneau sânge de minori şi chiar măruntaiele acestora…

Propriile sale tentative magice de a-şi satisface abominabilele dorinţe eşuează şi atunci bogatul baron cumpără serviciile unui vrăjitor francez, Fontanelle. Acestuia îi pretinde să îl ajute să facă un adevărat pact cu diavolul, căci considera că numai aşa se poate linişti. Însă Fontanelle aude zvonurile despre cadavre de copii sfârtecate, ascunse în subsolurile a două dintre castelele „patronului" şi înţelege că Gilles îl are deja pe diavolul în

el. Tulburat peste măsură, magicianul îl părăseşte.

Cu un sac de bani, baronul vrăjitor cumpără al doilea magician, tocmai din Italia. În cinstea acestuia, un anume Prelati, organizează la castelele sale orgii sexual-criminale inspirate din viaţa lui Caligula. Însă Gilles, un „romantic al ocultismului” (cum se eticheta) merge mult mai departe: cine şi-ar putea imagina autosatisfacţia sexuală în faţa unui cadavru de copil spintecat…

Cu toate că aceste oribile „şedinţe de magie” încep să devină cunoscute nu numai în rândul populaţiei simple, ci şi în rândul unor clerici, autorităţile parcă nu îndrăznesc să se implice în anchetarea fostului mare erou militar. Căci, pentru lumea exterioară, baronul şi mareşalul Gilles de Rais trece încă drept un bun catolic. Dar trebuia să se ivească o greşeală care să-l demaşte şi să genereze acuzaţii juridice mai presus de orice dubii.

Eroarea s-a născut din faptul că, nesatisfăcut nici de prestaţiile celui de-al doilea vrăjitor angajat, Gilles se decide că „trebuie să converseze singur cu diavolul”, căruia să-i vândă definitiv sufletul, pentru a se linişti. Abominabilul criminal, primul mare psihopat al mileniului II, încalcă legea vânzând un castel (fapt interzis de rege) şi aduce ofense grave unui preot. Debutează, în 1439, urmărirea acestui nobil. Punctul culminant al anchetei secrete l-a constituit noaptea în care, la un han, a sechestrat un băiat, l-a sodomizat şi apoi l-a tranşat, pentru a-l arunca mai uşor la latrină…

A fost nevoie de mai multe categorii de tribunale reunite, pentru a-l condamna pe magicianul negru zis Barbă Albastră: cel episcopal, cel inchiziţional, cel ducal şi cel civil. Au fost găsite rămăşiţele a peste 40 de copii – probele ritualurilor demonice – şi în total au fost 47 de capete de acuzare privind asocierea cu diavolul, perversiuni sexuale contra minorilor, grave ofense contra Bisericii etc. Pentru a fi siguri că îl găsesc vinovat, toţi acoliţii săi (peste 110 persoane) au fost torturaţi până au

depus mărturie. Gilles a cerut iertare rudelor victimelor, invocând credinţa acestora. În timp ce era spânzurat, psihopatul intona psalmi. Cadavrul a fost parţial ars şi, culmea, resturile i-au fost îngropate lângă o mănăstire carmelită (ordin al maicilor romano-catolice).

Marea ipocrizie a unui astfel de personaj – parcă ireal, dar teribil de autentic – a constat în faptul că nu a dorit niciun moment să se supună exorcizării.

Acest monstruos ucigaş este creditat cu peste 410 crime.

20.5. Uciderea unui comisar de poliţie

Vestita vrăjitoare Beatrice Bourdoine, din Paris, a fost învinuită de un comisar de poliţie că, practicând magia neagră, a provocat moartea a patru bărbaţi şi a unei femei, martorii acuzări susţinând rechizitoriul cu propriile mărturii. Însă instanţa, din lipsă de probe, a eliberat-o. După şase zile a arestat-o din nou, de această dată pentru uciderea comisarului care o acuzase de omor. Beatrice Bourdoine a fost condamnată pe viaţă, mărturiile a două vrăjitoare şi o păpuşă din ceară asemănătoare cu mumia vestitului faraon Ramses al II-lea, plus o demonstraţie „pe viu” determinând instanţa să pronunţe acea sentinţă. Relevantă a fost demonstraţia făcută de una dintre martore, F.K.T., practicantă şi ea a magiei negre de tip egiptean.

„În acest tip de magie noi ne bazăm pe acţiunile malefice ale lui Isis şi Lilith. Vă pot demonstra chiar acum efectele pe care le are această magie, pe care noi, cele mai multe, nu o practicăm, fiind foarte periculoasă.”

A scos dintr-o cutie de carton un pui de găină de o zi şi l-a aşezat pe masa din faţa ei. A rostit un descântec în limba veche egipteană, în timpul căreia i-a invocat pe Isis şi pe Lilith, apoi a scos din geantă un fel de mumie în miniatură în care a înfipt o pană de găină. Spre stupefacţia

generală, după nici două minute puiul a căzut ca secerat şi a murit.

„Omul este atins după trei zile, pentru că este mai puternic şi are raţiune. Cu astfel de farmece se pot face multe, dar nimic folositor. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu mai sunt mulţi cei care cunosc aceste taine.”

20.6. Vrăjitoarea lucra cu Satana de 25 de ani

„Bătrâna stătea aplecată lângă gardul cimitirului şi bolborosea ceva ciocănind două oase. Nu am văzut ce fel de oase erau pentru că era întuneric. La un moment dat, de ea s-a apropiat o pisică neagră, sau de culoare închisă, şi i s-a urcat pe umeri. După câteva secunde, animalul a dispărut şi bătrâna a plecat pronunţând numele Amaliei Dungo, cea mai frumoasă fată de pe strada noastră.

A doua zi am auzit că Amalia a fost cuprinsă de un acces de nebunie şi a alergat-o pe maică-sa cu cuţitul prin casă. Chiar a şi tăiat-o la mână, dar n-a apucat să o omoare pentru că au intervenit doi vecini şi au imobilizat-o.” (Johnie Lubov – Santa Ana – Texas).

„Era trecut de ora 12 noaptea. Mă întorceam cu prietena mea de la bar. La un moment dat, ea mi-a făcut semn să tac şi m-a pus să mă uit spre casa lui Down. M-am uitat şi am văzut o babă care mânjea cu ceva negru gardul lui Bobby. Ne-am apropiat şi am auzit-o zicând nişte vorbe pe care nu le-am înţeles. Deodată, a sărit gardul o pisică neagră. Baba şi pisica au plecat. Ne-am dus şi noi acolo unde fusese baba şi am scobit pământul. Am dat peste nişte oase mici, ca de şobolan, de un ghemotoc de păr şi nişte capete de lumânări. Le-am luat şi le-am aruncat departe de oraş. A doua zi am aflat că Ariel Down, nevasta lui Bobby, se îmbolnăvise şi intrase în spital. (David O’Hara – Santa Ana – Texas)

Cele două relatări fac parte din dosarul întocmit de Poliţia din Santa Ana (Texas – SUA), lui Kelly Woardis, în

vârstă de 67 de ani, acuzată de magie neagră. Respectivul dosar a fost întocmit datorită presiunii exercitate asupra poliţiei de către cetăţeni, urmând ca procesul să intre pe rol, cu acuzata în stare de libertate. Până la pronunţare, nu erau motive legale de reţinere.

La o săptămână după ce a fost întocmit dosarul, David O'Hara şi-a amintit şi de oasele găsite lângă gard. I-a spus preotului şi au mers împreună la locul unde le aruncase. Am găsit numai o parte dintre ele. În timp ce se întorceau spre oraş, preotul i-a spus lui O'Hara că bătrâna Kelly lucra cu Satana de mai bine de 25 de ani şi că ea făcea rău oricui voia. Dar, din punct de vedere legal, n-a putut fi reţinută. La 29 august 1993, în timp ce Kelly Woardis se îndrepta spre tribunal, un necunoscut a tras asupra ei două focuri, folosind o armă cu lunetă, apoi asasinul a dispărut într-o direcţie necunoscută.

20.7. Uciderea unor practicanţi ai magiei negre

Trei bărbaţi acuzaţi de practicarea magiei negre au fost omorâţi în bătaie de locuitorii unui sat indian din statul Pradesh. Bărbaţii au fost legaţi de stâlpi, lângă sediul primăriei, şi au fost bătuţi cu nuiele şi cuţite. De asemenea, ei au fost arşi cu acid. Poliţia afirmă că atacul a fost provocat de suspiciunile unui sătean că vrăjitorii au proferat un blestem asupra casei acestuia, care a cauzat moartea soţiei şi a celor trei bivoli ai săi. Sătenii au ţinut un consiliu înainte de uciderea vrăjitorilor. Poliţia a arestat 13 persoane şi se află în căutarea altora care au fugit din sat.

20.8. Crime în serie, prin magie neagră, în Brazilia

Un mecanic de biciclete a fost acuzat de Poliţia braziliană, după ce a mărturisit că a comis o serie de crime

folosind „magia neagră”, de-a lungul a aproape 20 de ani, relatează cotidianul *The Scotsman,* în ediţia online din 16 iulie 2004. Francisco das Chagas Rodrigues de Brito (39 de ani) a recunoscut că a ucis şi mutilat sexual cel puţin 38 de băieţi, în anii ’80-’90. „Inculpatul ne-a indicat 14 locaţii în care ar fi aruncat corpurile, iar în două dintre acestea am descoperit câteva rămăşiţe umane”, a declarat procurorul Neyvaldo Silva. El a precizat că medicii legişti examinează oasele descoperite, pentru a găsi conexiuni cu victimele dispărute în acea perioadă. Chagas a fost arestat în statul Maranhao, în luna martie şi acuzat de uciderea a doi băieţi.

20.9. Scotland Yard-ul are o subdiviziune de combatere a magiei negre

Cu câţiva ani în urmă, tânăra Kitty Frezer a făcut la una din secţiile poliţiei londoneze următoarea declaraţie: „Poate n-o să mă credeţi, dar vă asigur că ceea ce o să vă spun este adevărul gol-goluţ. Alaltăieri seară, am intrat într-un bar, eram singură, şi mă plictiseam. De aceea când un bărbat s-a apropiat de mine şi mi-a propus să iau parte la o serată, am acceptat cu plăcere. Bărbatul care s-a recomandat drept Marc Crowly m-a dus într-un apartament, unde se mai aflau şi alţi oameni. Mi s-a dat de băut şi după aceea am căzut într-o stare de inconştienţă. Îmi amintesc foarte vag ce s-a întâmplat în continuare. Mi se pare că am fost dusă într-o clădire, denumită templu. Înăuntru se afla un altar pe care am fost întinsă, încăperea era luminată de nişte lumânări negre de ceară. La încheierea miraculoasei ceremonii am fost violată de mai multe ori. Mă simţeam total lipsită de voinţă şi speram că era vorba de un vis urât. Dar a doua zi dimineaţă m-am trezit pe una din străzile Londrei. Amintirea celor întâmplate semăna cu realitatea.”

În Marea Britanie, asemenea episoade se întâlnesc

destul de des. De aceea, Scotland Yard a fost nevoit chiar să-şi înfiinţeze o subdiviziune de combatere a magiei negre. La câteva zile de la declaraţia tinerei, poliţia a fost înştiinţată despre o descoperire incredibilă la Cloffel, o mică localitate aflată la 150 km de Londra. Acolo se află ruinele unei biserici din secolul al XII-lea. Un vizitator a descoperit în faţa altarului principal un craniu înfipt într-o coadă de lopată. În jurul craniului erau aşezate simetric oasele unui schelet, iar pe pereţii bisericii erau desenate însemne misterioase (cruci răsturnate şi altele). Poliţiştii au aflat că oasele fuseseră luate dintr-un cimitir apropiat şi aparţineau unei oarecare Jenny Hamberstone, decedată în 1770.

Kitty Frezer a fost adusă la această biserică. Tânăra a recunoscut-o imediat. Acolo fusese victima unei ceremonii diavoleşti. Din păcate, poliţia n-a putut afla absolut nimic. Numele de familie Crowly este foarte răspândit printre adepţii magiei negre din Anglia. Alistar Crowly care a murit la Londra în 1947, a fost mag, şi s-a bucurat de multă popularitate. El a întemeiat secta ocultă „Zorile de aur”, primind din partea adepţilor numele de „Fiara 666". Evident, răpitorul lui Kitty era un adept al magului. În cele din urmă, misteriosul caz a nimerit la arhivă, adăugându-se la marea grămadă de dosare cu crime nedescoperite şi săvârşite prin magie.

Cazul întâmplat în localitatea Lover Quinton produce o impresie zguduitoare prin cruzimea sa. Charles Walton, de 54 de ani, trăia izolat, petrecându-şi zilele citind cărţi de magie neagră. Într-o zi a fost găsit mort la poalele muntelui „Culmea lunii” din Stratford-pe-Evon. Circumstanţele crimei te cutremurau. Victimei îi fuseseră scoase cu minuţiozitate toate organele interne, iar pe piept îi era desenată cu sânge o cruce. Corpul era ţintuit de pământ cu ajutorul unor furci. La câţiva paşi de cadavru, atârna spânzurat de o creangă un câine negru. Abia după patru ani, şeful anchetei, Allen Spowner, frunzărind o carte

veche despre folclorul local, a descoperit un detaliu interesant: în 1875, Anne Terner a fost ucisă cu furcile la Lover Quinton deoarece era „vrăjitoare”. În carte se mai spunea că în 1866, în acelaşi loc, tot cu furcile, fusese ucis un alt om. Victimele, ca şi Charles Walton, fuseseră ucise pe 14 februarie. Poliţistul a aflat că în acea zi preoţii celţi obişnuiau să marcheze sărbătoarea fertilităţii, aducând ca jertfă vieţile unor oameni. Ritualul avea loc chiar pe „Colina lunii”. În cartea *Obiceiuri şi prejudecăţi în patria lui Shakespeare,* Harvey Bloom scria: „În Lover Quinton, un tânăr cu numele de Charles Walton afirmă că întâlneşte adesea un câine negru care prin prezenţa sa îi prevesteşte evenimente triste. După cea de a opta întâlnire cu câinele fermecat, Charles le-a povestit prietenilor săi despre păţaniile sale, dar aceştia l-au luat în derâdere. După a noua întâlnire cu câinele, în drum spre casă, Charles s-a întâlnit cu o femeie fără cap, care l-a atins uşor şi a fugit. Ajungând acasă, şi-a găsit sora moartă”. Ancheta a stabilit că „tânărul Walton era chiar Charles Walton ucis după 25 de ani în circumstanţe enigmatice” …

20.10. Un magician a devenit profesor la Scotland Yard

Presa britanică a anunţat recent un fapt inedit: poliţiştii londonezi vor fi învăţaţi de un magician cum să se descurce mai bine şi cum să fie mai dezinvolţi în relaţiile interumane cu cetăţenii în serviciul cărora se află. Astfel, Scotland Yardul l-a angajat pe iluzionistul Michael Vincent (o vedetă a micului ecran britanic) pentru a ţine poliţiştilor un „curs de comunicare” de zece ore, ce va fi plătit cu aproximativ 5000 de dolari. Acest curs se va desfăşura la începutul lunii mai, în două reprize a câte cinci ore la sediul Camerei de Comerţ din Londra, iar la el vor participa 20 de „chief superintendent”, echivalentul britanic al „comisarului”. Printre altele, programul

cursului prevede mai multe trucuri clasice cu cărţile de joc sau cu sfoara tăiată şi apoi „lipită”, urmate de povestiri de-ale lui Michael Vincent despre experienţa sa de scenă dar, mai ales, despre depăşirea tracului şi a dificultăţii de a te adresa „în direct” publicului. Un purtător de cuvânt al Scotland Yard a precizat că este vorba de un experiment pentru a-i încuraja pe poliţişti să-şi dezvolte propriile capacităţi de comunicare.

Iniţiativa insolită a fost primită însă destul de rece de către reprezentanţii sindicatului poliţiştilor londonezi: „Ne place magia, dar n-o să ne-apucăm acum să scoatem iepuri din caschete”, a declarat Dave Rodgers, vicepreşedintele Metropolitan Police Federation.

Mai mult, un poliţist londonez a spus că singura magie de care au ei nevoie este apariţia pe străzile Londrei a mai multor forţe de ordine înarmate, pentru a combate mai bine criminalitatea. Michael Vincent nu a fost însă deloc tulburat de aceste comentarii sceptice.

20.11. Puterea magiei voodoo

Voodoo. Chiar rostirea cuvântului invocă imagini vii despre ritualuri secrete desfăşurate la miezul nopţii în văi ascunse din Haiti; fanatici posedaţi de spirite dansând în bubuitul necontenit al tobelor; victime nefericite blestemate şi ucise prin vrăjitorie, apoi aduse înapoi din mormânt ca „zombi” lipsiţi de suflet şi puşi să muncească pentru cei care erau responsabili de soarta lor înfricoşătoare.

Realitatea este, totodată, mai mult sau mai puţin fantastică. Voodoo nu este un cult izolat, ci un sistem de credinţă care cuprinde legăturile dintre natură, oameni şi forţele nevăzute care ordonează cosmosul. Credincioşii se rugau pentru satisfacerea nevoilor lor de zi cu zi, leacuri pentru boli şi speranţa în supravieţuire. Şi este nu doar o religie populară a ţărănimii din Haiti, ci şi a populaţiei

urbane de orice nivel. Fostul dictator haitian, François Duvalier („Papa Doc”), a scris un studiu serios despre voodoo şi se zvoneşte că el ar fi folosit magia neagră împotriva duşmanilor. Cu siguranţă a fost folosită împotriva lui, pentru că scheletul tatălui său a fost odată furat din mormânt.

Dar în prezent, practicile voodoo nu există doar în Haiti. Fie că se numeşte voodoo sau juju (sau cum spune Isaiah Oke: „Religia despre care se crede că oferă putere prin sânge”), elementele ei întunecate par să se răspândească şi în SUA, unde au fost aduse iniţial de refugiaţii haitieni strânşi în Brooklyn şi Miami, preluate apoi de alte grupuri ca magie neagră sau satanism.

Pe 1 septembrie 1988, Cable News Network a făcut un reportaj despre descoperirea rămăşiţelor a 16 animale, aruncate, într-o pungă de plastic, într-un parc din Newark, New Jersey. Au fost găsite rămăşiţe de pui, câini şi o capră căreia îi lipsea capul. Câteva zile mai înainte, postul de televiziune WGN din Chicago anunţase că un apartament din oraş fusese folosit ca depozit pentru animale de sacrificiu. Zeci de animale, porci, capre, câini şi găini, erau ţinute acolo, în murdăria lor, până ce erau vândute vracilor juju sau houngan-ilor (preoţi) voodoo pentru sacrificare.

Şi mai oribil însă, pe 11 aprilie 1989, în Matamoros, Mexic, autorităţile mexicane şi americane au găsit 13 cadavre de oameni zăcând în nişte morminte improvizate, într-un ranch de lângă graniţa cu SUA. Printre acestea se afla şi cadavrul mutilat al lui Mark Kilroy, un student în vârstă de 21 de ani de la University of Texas, care dispăruse cu o lună înainte din Matamoros. Şi celelalte cadavre erau mutilate. Lipseau degete, membre şi organe genitale. Feţele fuseseră desfigurate, iar creierele scoase din cranii. Toţi fuseseră ucişi de o bandă care se ocupa cu traficul de droguri şi era condusă de Adolfo de Jesus Constanzo, în vârstă de 26 de ani, cunoscut sub numele de „El Padrino”, Naşul.

Constanzo se născuse în Miami, într-o familie de refugiaţi cubanezi, familia lui destrămându-se la puţin timp după naşterea sa. Mama lui, Delia, era fiica unei preotese cubaneze aparţinând cultului Palo Mayombe, partea întunecată a religiei sclavilor cubanezi, Santeria. În 1983, Delia plecase împreună cu fiul ei în Mexico City. Tânărul, lucrând ca fotomodel, studiase atunci cu un santero puternic despre ritualurile sacrificiilor umane. Intrând în traficul de droguri şi câştigând şefia bandei, Constanzo a considerat că un astfel de sacrificiu era un „scut magic" care ar fi putut să-l apere de poliţie. Extinzându-şi afacerile în SUA, el comandase răpirea şi uciderea unui „anglo", vărsarea sângelui unui alb oferindu-i o protecţie mai bună împotriva „poliţiei albilor".

Şi aşa, Mark Kilroy a fost răpit şi ucis conform ritualului. După descoperirea cadavrelor, Constanzo a fugit împreună cu „marea preoteasă", Sara Maria Aldrete, şi cu alţi supuşi. Încolţit după trei săptămâni de poliţie într-un apartament din Mexico City, Constanzo a strigat:

— Să murim toţi! pe când ardea grămezi de bani în sobiţa de gaz, apoi l-a convins pe locotenentul lui, Leon Valdez, să-l împuşte şi pe el şi pe amantul lui, Martin Quintana.

— Cred că erau posedaţi de diavol – a spus mama lui Kilroy, Helen, o irlandeză catolică. Este singura explicaţie pentru ce au făcut. Mă rog pentru ei toţi.

Această istorie frizând nebunia face oare ca povestirea lui Isaiah Oke despre înfricoşătoarele ritualuri iko-awo ale doctorului Drago să fie mai uşor de înţeles?

Pe 29 ianuarie 1978, în Youngstown, Ohio, Alice Hicks, despre care vecinii spuneau că ar fi fost „vrăjitoare", a murit în circumstanţe inexplicabile. Detectivul Mike Gilboy a scos din casa ei o păpuşă de 50 cm învelită în panglici. Capul păpuşii era întors, un spin îi era înfipt în spate şi prin piept era trecut un ac. Foarte repede, au început să apară accidente.

În ziua în care detectivul Tony Cafaro a pus o hârtie în sertarul în care Gilboy ţinea păpuşa, a alunecat pe nişte trepte îngheţate şi şi-a vătămat şira spinării. Detectivul Joseph Fajack, partenerul lui Gilboy, s-a îmbolnăvit pentru prima oară în 12 ani. Detectivul Clarence Greene s-a îmbolnăvit de pneumonie. Locotenentul Don Malleske a făcut gripă pentru prima oară în 20 de ani. Şi ofiţerul de patrulă Sam DuBose, care luase acasă câteva cărţi de voodoo ale doamnei Hicks, a făcut o infecţie dentară puternică, din cauza căreia şi-a pierdut toţi dinţii de sus.

În ceea ce-l priveşte pe Gilboy, la o săptămână după ce a luat păpuşa, era să moară înecat cu un bob de piper. În ziua următoare a făcut o întindere musculară la umăr; după o lună a suferit o hernie dublă, în martie s-a îmbolnăvit de gripă rusească. Până la urmă a fost împins într-o piscină şi şi-a rupt gâtul şi spinarea.

Pe 10 iunie, detectivul Steve Krispli a mutat păpuşa din sertarul lui Gilboy într-un dulap cu probe. Patru zile mai târziu s-a internat din cauza unor dureri puternice în piept. În cele din urmă, locotenentul Sabatino a ars păpuşa pe 16

iunie 1979.

— Aveam impresia că durase prea mult, a spus el.

Aceste evenimente nu s-au petrecut nici în Africa, nici în Haiti, ci în inima vestului; n-au fost afectaţi „primitivi superstiţioşi”, ci poliţişti americani.

Se pare că această formă letală de voodoo s-a dezvoltat nu doar în oraşele mari, ci în tot sudul SUA. Primul raport despre cercetările întreprinse asupra morţilor cauzate de voodoo, conduse de profesorul Kenneth M. Golden din Little Rock, Arkansas, a apărut în *The American Journal of Psychiatry,* în 1977. Până în 1982, profesorul strânsese mai mult de o duzină de cazuri de blesteme voodoo, majoritatea fatale.

Unul dintre ele se referea la un bărbat de 33 de ani, prins într-un triunghi amoros. „La spital era confuz, agitat

şi aproape delira, – a scris Golden – fiind necesară ţinerea în cămaşă de forţă şi administrarea de doze mari de clorpromazină. Toate analizele neurologice, inclusiv o tomografie cerebrală, au fost normale. Pacientul a murit după două săptămâni, de infarct. La autopsie nu s-a evidenţiat nicio cauză patologică a infarctului". Soţia lui a spus că „cealaltă femeie", despre care se ştia că se ocupa de vrăji, l-a blestemat.

Un alt bărbat, de 36 de ani, a cărui soţie „a aruncat un blestem împotriva lui" când a părăsit-o pentru o altă femeie, a ajuns „emaciat, deshidratat, aprehensiv şi neîngrijit, cu părul lung şi încâlcit". Pe acesta, Golden a reuşit să-l vindece însă, dându-i un placebo şi spunându-i că va avea efect. De fapt, Golden a folosit magia albă împotriva magiei negre.

Astfel de cazuri par să dovedească faptul că „totul este în minte" – ceea ce arată cât de stranie, vulnerabilă, imaginativă şi puternică este această invizibilă entitate, a cărei existenţă behavioriştii o neagă.

Un caz petrecut în America de Nord se referă la o femeie de culoare, în vârstă de 22 de ani, care a născut o fetiţă, în august 1966, la City Hospital din Baltimore, apoi starea ei s-a înrăutăţit inexplicabil. Doctorii de la Universitatea John Hopkins nu înţelegeau nimic. Femeia era supraponderală, dar, în rest, era sănătoasă. Apoi, cu trei zile înainte de a împlini 23 de ani, femeia i-a spus doctorului povestea naşterii ei, într-o zonă izolată din Okefenokee Swamp, în Georgia. În ziua în care se născuse – 13 februarie –, moaşa locală asistase la naşterea a trei fetiţe, după care le anunţase pe mame că toate trei fetele erau blestemate.

Prima urma să moară înainte de a împlini 16 ani, cea de-a doua înainte de 21 şi cea de-a treia înainte de 23 de ani. Precum fusese prezis, prima a murit cu o zi înainte de a împlini 16 ani, într-un accident. Cea de-a doua, fericită că împlinise 21 de ani fără ca profeţia să se adeverească,

s-a dus la o cârciumă ca să sărbătorească evenimentul… dar, cum a intrat pe uşă, a fost ucisă de un glonţ rătăcit.

După ce a povestit acestea doctorului Gottlieb Friesinger şi colegilor acestuia, cea de-a treia fată a început să sufere de palpitaţii şi tahicardie. Doctorii n-au avut ce să-i facă. Cu o zi înainte de a împlini 23 de ani, convinsă că era condamnată, a început să transpire abundent. Până la căderea nopţii, a murit.

Există multe dovezi, dacă mai era cumva nevoie de ele, că ritualurile sângeroase nu sunt chiar aşa de neobişnuite în Occidentul „civilizat” cum s-ar putea crede şi că în majoritatea cazurilor de blestemare, chiar frica de blestem este suficientă ca să ucidă.

Dar, uneori, este mai mult de atât. În continuarea acestui capitol, vom urmări straniile aventuri şi remarcabilele descoperiri pe care le-a făcut în Haiti, în 1982, un tânăr etnobotanist american, Wade Davis.

Înaintea poveştii lui însă este necesară explicarea ambientului…

Voodoo este asociată cu transele induse prin dansuri şi cântece, însoţite de stări extatice şi posedări de către Ioa (zeităţi voodoo), fiind în mod notoriu legată de folosirea vrăjilor pentru blestemarea şi uciderea duşmanilor şi mai ales cu macabra înviere a zombilor (morţii care umblă), al căror sinistru stăpân este Ghede (sau „Baron Samedi”), zeul cimitirelor şi al magiei negre. Îmbrăcat cu un frac negru, purtând un cilindru negru şi ochelari negri, acesta aşteaptă la intersecţii să conducă sufletele în tărâmul morţilor. Principala ceremonie la care este invocat, „All Souls’s Day”, oferă protecţie împotriva unor creaturi cum ar fi loup-garou (o femelă vampir cu părul roşu care face incizii între degetele victimelor) şi baka – vrăjitorii care cutreieră noaptea sub formă de animale, căutând victime pe care să le devoreze.

Ghede mai este şi Zeul Dragostei, fiind astfel partenerul lui Erzulie, Zeiţa Dragostei. Pudrată,

parfumată, fabulos de bogată şi generoasă, ea deplânge durata scurtă a vieţii şi a iubirii.

În 1947, producătoarea de film Maya Deren, care lucra pentru revista *Life,* a participat la un dans voodoo şi a fost posedată de Erzulie. A simţit cum o cuprinde un fel de amorţeală pe care a numit-o „o lumină întunecată – lumina ei fiind o minune şi întunecimea, teroare". Umplându-i trupul, senzaţia ameninţa să-i explodeze în cap. Implorând în tăcere mila, a auzit un cor ascuţit strigând „Erzulie" în mintea ei, pe când leşina. Mai târziu, houngan-ul i-a spus că fusese „călărită de Erzulie". Deren a ajuns să considere voodoo o religie autentică, dotată cu propriile sale valori etice. În Călăreţii divini: Zeii cei vii din Haiti (1953), ea a afirmat că voodoo diferă de celelalte religii prin aceea că, în transă, credinciosul voodoo devine zeu sau zeiţă. Orice credincios care are contact direct cu spiritele le primeşte chiar cu adevărat în trupul său. Aşa cum subliniază Wade Davis, „voodoo, este, în esenţă, o religie democratică".

Biserica catolică n-a reuşit să-i convingă pe voodooişti că voodoo şi catolicismul nu sunt complementare. „Lucrurile Bisericii sunt întotdeauna lucruri ale magiei", i-a declarat un credincios unui antropolog. Totuşi, există cel puţin un aspect al practicii voodoo care a stârnit atât oroarea, cât şi neîncrederea creştinilor, siguri de înalta moralitate a credinţei lor. Nu contează că toţi creştinii cred în reînviere sau că odată Biserica a ars mii de femei pe rug, credinţa că vrăjitorii voodoo îi pot reanima pe cei decedaţi recent, transformându-i în sclavi lipsiţi de suflet, numiţi zombi, încă mai şochează puternic.

Termenul „zombi" provine din africanul zumbi, care în Congo înseamnă „fetiş", sau „spirit înrobit". Se referă la indivizii care, deşi din punct de vedere fizic sunt în viaţă, şi-au pierdut sufletele, sau le-au fost „răpite" de un magician, şi nu mai pot distinge între bine şi rău. O astfel de situaţie este, de obicei, atribuită vrăjitoriei. Zuluşii din

Natal au legenda a doi fraţi, Sipo şi Vamba. Vamba s-a îmbolnăvit şi a îmbătrânit prematur, după care a murit. Sipo l-a înmormântat, deşi nu se instalase încă rigiditatea cadaverică; ceea ce însemna pentru ei, vrăjitorie. În dimineaţa următoare, mormântul era deschis şi trupul dispăruse. Sipo a luat urma vrăjitorului şi a ajuns la o fermă unde oamenii munceau fără să cânte. Printre ei se afla şi Vamba, cenuşiu la faţă şi mut, cu limba despicată. Sipo l-a adus acasă, dar a murit repede şi de data aceasta s-a instalat rigor mortis.

Pentru populaţia foni din Dahomey, zombi mai înseamnă şi zeul-piton, Da. În vrăjile voodoo moderne, Ioa Damballah este chemat să anime trupul. Pentru a preveni aşa ceva şi din cauza străvechii groaze de a fi îngropaţi de vii, rudele unei persoane răposate recent trebuie să „ucidă" cadavrul a doua oară, înjunghiindu-l în inimă sau tăindu-i capul.

Dar cum să te asiguri că un om este mort sau nu? În urmă cu două mii de ani, Senatul roman a interzis înmormântarea înainte de a opta zi de la moarte. În secolul al XIX-lea, contele rus Karnice-Karnicki era la o înmormântare, când, din sicriu s-au auzit ţipete atunci când prima lopată de pământ a atins capacul acestuia. Speriat să nu i se întâmple şi lui acelaşi lucru, a inventat un dispozitiv special. Era un glob mare de cristal care se punea pe pieptul persoanei „decedate". Dacă globul se mişca din cauza respiraţiei „cadavrului", se declanşa un arc care deschidea capacul sicriului. În cazul în care sicriul era deja sub pământ, deasupra lui se ridica un steag, un clopot începea să bată, se aprindea o lampă şi în sicriu intra oxigen printr-un tub special. Aparatul a fost considerat o culme a tehnologiei.

Frica victoriană de înmormântări premature era intensă şi se datora nu numai dificultăţii de a diagnostica moartea, ci şi descoperirii că unele droguri sau tehnici puteau să inducă o stare de „animaţie suspendată" ce nu

se putea deosebi de moarte.

Wade Davis a plecat în Haiti în căutarea unor astfel de droguri şi tehnici, însă a găsit ceva mult mai ambiguu şi mult mai ciudat decât se aştepta.

În „Şarpele şi curcubeul” (1985), Davis ne spune cum a ajuns în 1972 la Harvard ca să studieze antropologia. În 1974, plictisit de studiile academice, s-a decis să caute plante pe Amazon şi a cerut ajutorul profesorului Richard Evans Schultes, un etnobotanist care-şi petrecuse 13 ani în Amazonia, studiind plantele medicinale folosite de indieni. Schultes l-a sfătuit să întreprindă o expediţie similară şi, înainte de plecarea lui, i-a sugerat să încerce un experiment cu ayahuasca, o plantă halucinogenă. Ajuns în Columbia, Davis s-a alăturat unei expediţii care traversa zona Darian – 500 de kilometri de pădure tropicală ce separă Columbia de Panama. Condusă de aristocratul britanic Sebastian Snow, această expediţie era să se termine tragic. Ghizii kuna s-au rătăcit, Snow şi-a răsucit o gleznă, au rămas fără mâncare şi erau epuizaţi. Într-o dimineaţă, Davis, care delira, a zărit un leopard ieşind din junglă. Urmând direcţia în care dispăruse leopardul, oamenii au găsit repede o potecă, ajungând la Pan-American Highway şi în siguranţă. Pentru Davis, această întâlnire cu leopardul părea să confirme bunăvoinţa naturii.

După alte călătorii în America de Sud şi în nordul Canadei, Davis a absolvit antropologia, iar în 1977 a revenit la Harvard ca să lucreze cu Schultes.

La începutul anului 1982, Schultes l-a întrebat pe Davis dacă putea să plece două săptămâni în Haiti şi l-a trimis să discute cu profesorul dr. Nathan S. Kline, un pionier al psihofarmacologiei (studiul efectelor drogurilor asupra minţii). Cercetările lui Kline au dus la descoperirea reserpinei, un tranchilizant derivat din rădăcina-şarpelui, o plantă folosită de mii de ani în medicina vedică.

În apartamentul lui din Manhattan, Kline i-a povestit

lui Davis despre cazuri din Haiti ale unor oameni care, deşi aveau certificate de deces, erau încă în viaţă. Unul dintre ei se numea Clairvius Narcisse, care decedase oficial în 1962, dar care stătea acum împreună cu familia lui în Artibonite Valley, în centrul statului Haiti. Narcisse şi familia lui, a explicat Kline, pretindeau că el era victima unei vrăji voodoo şi că, imediat după ce fusese îngropat, fusese scos din mormânt în chip de zombi.

În primăvara anului 1962 fusese internat de urgenţă în spitalul Albert Schweitzer din Deschapelles, în Artibonite Valley. Avea febră mare şi scuipa sânge. Pe 2 mai a fost declarat decedat de doi doctori, dintre care unul american. Sora lui, Angelina, i-a anunţat familia; o altă soră, Marie Claire, a venit să asiste la înmormântare. Clairvius a fost înmormântat a doua zi într-un cimitir de lângă satul lui, L'Estere. După zece zile, familia a ridicat un monument din beton deasupra criptei.

După 18 ani, un bărbat a intrat în piaţa din L'Estere şi s-a apropiat de Angelina, prezentându-se cu o poreclă cunoscută doar de familia lui Narcisse. Pretinzând că este Clairvius, el a susţinut că fusese transformat în zombi de către fratele lui, din cauza unei dispute legate de pământ. Înviat din mormânt, fusese bătut şi legat, apoi condus în nord de mai mulţi bărbaţi. Timp de doi ani a lucrat cu alţi zombi, dar, stăpânul lor fiind omorât, sclavii s-au împrăştiat. Rătăcise de colo-colo 16 ani, până ce, aflând că fratele lui murise, se decisese să se întoarcă acasă.

Davis a aflat că acest caz devenise celebru prin intermediul unui documentar al BBC-ului, bazat pe povestea lui Clairvius. Davis era sceptic. Kline a sugerat că, probabil, un drog îi cauzase lui Narcisse o moarte aparentă şi îi redusese funcţiile metabolice, astfel încât, odată îngropat, reuşise să supravieţuiască fără oxigen până ce fusese dezgropat şi înrobit, deşi, evident, până atunci funcţiile superioare ale creierului, care controlează caracterul şi voinţa, fuseseră în mare parte distruse. Kline

a mai spus că el nu a reuşit să obţină un astfel de drog, dar un corespondent de la BBC îi dăduse o pudră maronie de compoziţie neidentificată care ducea la încetinirea metabolismului la maimuţele rhesus.

Davis şi-a dat seama, în cele din urmă, ce i se cerea: să descopere formula otrăvii care creează zombi. Dar ceea ce a găsit, de fapt, nu a fost nici aşa de simplu, nici prea ştiinţific…

Oare ce otravă era, s-a întrebat el, şi cum era aplicată? BBC-ul sugerase un praf împrăştiat pe pragul uşilor, absorbit prin picioare. Orice ar fi fost, trebuia să fie incredibil de puternic, prima doză fiind capabilă să producă starea de catalepsie. Sursa drogului trebuia să fie o plantă sau un animal din Haiti. Singura plantă la care s-ar fi putut gândi era una pe care nici el, nici doctorul Schultes nu avuseseră curajul s-o încerce – Datura, „sfânta floare a Stelei Nordului”.

El ştia că vrăjitorii Yaqui din nord-vestul Mexicului, în deşertul Sonora, îşi ungeau uneori mâinile, picioarele şi organele genitale cu un amestec de frunze de datură strivite, obţinând astfel senzaţia de zbor.

Şi mai demult, în Peru, urmărise un curandero, un vindecător, bând un decoct de cimora („copacul vulturului rău”, o plantă asemănătoare daturei). Văzuse cum omul începuse să facă spume la gură, intrase în convulsii şi ţipase de durere, după care se prăbuşise. Davis nu voia să încerce şi el aşa ceva.

Înainte de a pleca în Haiti, aflase de existenţa a trei feluri de datură care creşteau acolo. Una dintre ele, Datura stramonium, este numită de haitieni „castravetele zombilor”. Mai auzise şi că femeile din vestul Africii creşteau cărăbuşi pe care-i hrăneau cu Datura stramonium, apoi foloseau fecalele acestora pentru a ucide bărbaţii necredincioşi; de asemenea, aflase că antidotul daturei, physostigmina, se obţine din „fasolea de Calabar”, o viţă de vie care creşte chiar în zonele mlăştinoase, din

care strămoşii haitienilor au fost vânduţi în secolul al XVIII-lea negustorilor europeni de sclavi de către brutalul trib Efik.

Tribul Efik fusese condus de Societatea leopardului, care judeca criminalii, obligându-i să bea o poţiune făcută din opt feluri de fasole Calabar, măcinate în apă. Acest decoct provoacă moartea prin paralizarea nervilor din coloana vertebrală, ducând la asfixiere. Când acuzaţii începeau să simtă efectele băuturii, li se cerea să meargă cam 20 de metri în linie dreaptă. Dacă vomitau înainte de a-i termina, erau inocenţi. Dacă parcurgeau toată distanţa, erau consideraţi, de asemenea, nevinovaţi şi li se dădea antidotul. Dar, de obicei, acuzaţii intrau în convulsii imediat şi mureau în chinuri. Mulţi sclavi care au ajuns ulterior în Haiti fuseseră luaţi prizonieri de tribul Efik şi cunoşteau tortura.

Toate păreau să se lege. În aprilie 1982, Davis a plecat în capitala statului Haiti, Port-au-Prince, înarmat cu o scrisoare de recomandare de la Kline pentru Lamarque Douyon, psihiatrul care se ocupase de fostul zombi Clairvius Narcisse, şi cu numele celor două contacte aflate de la BBC: Max Beauvoir, un intelectual haitian, autoritate în voodoo, şi Marcel Pierre, houngan-ul voodoo de la care BBC-ul obţinuse presupusa otravă zombi şi pe care unul dintre corespondenţii lor îl numise „încarnarea răului”.

Înalt, vesel, poliglot, Max Beauvoir s-a întâlnit cu Davis pe aeroportul din Port-au-Prince, o lăbărţare sărăcăcioasă, semitropicală.

După ce l-a întrebat pe Davis despre lucrările lui anterioare, Beauvoir i-a explicat că puterea care-i face pe zombi nu se află în otravă, ci în bokor, adică în vrăjitor.

— Acesta este un tărâm în care lucrurile nu sunt ce par a fi, i-a spus el, misterios.

În prima lui noapte petrecută în Haiti, Davis a asistat la o ceremonie voodoo pentru turişti în hounfourul (templul) lui Beauvoir. Pentru o taxă de 10 dolari, oricine

putea participa la ceremonie. Tobele au început să bată; hounsisii (iniţiaţii) au răspuns, contorsionându-şi trupurile şi balansându-se. După un timp, toba cea mare, mama, a rupt ritmul, trecând la jazz. În mijlocul cacofoniei sonore, Davis a observat o femeie micuţă, una dintre hounsis, luptându-se disperată să ţină ritmul. A văzut-o privind cerul; cu ochii lui a văzut-o alergând prin templu şi dărâmând bărbaţi solizi de parcă aceştia n-ar fi cântărit nimic. A văzut-o înghiţind sticlă şi rupând o porumbiţă vie în bucăţi cu dinţii. A mai văzut şi alţi hounsis posedaţi în acelaşi fel.

Nu mai participase niciodată la o ceremonie aşa de brutală şi puternică. Timp de o jumătate de oră a fost un adevărat iad, până ce Ioa au plecat şi hounsisii s-au prăbuşit.

Acesta, i-a spus Beauvoir, a fost ritualul Rada; zeii prietenoşi ai căminului, vechii zei ai Africii. Dar acum veneau Petro, un tip nou de zei, care reflectau toată furia şi violenţa prin care haitienii se eliberaseră din sclavie şi-şi smulseseră independenţa de la europeni. În timpul dansului, una dintre hounsis a fugit, în flăcări, la baza poteau-mitan-ului, stâlpul central al templului. Pentru un timp ce a părut nesfârşit, fata a rămas acolo, arzând, după care a fugit, ţipând ca un corb. A început să lingă lasciv o surcea fumegândă, apoi a luat în dinţi un cărbune înroşit în foc şi s-a învârtit în jurul poteau-mitan-ului de trei ori înainte de a se prăbuşi, având încă în gură cărbunele aprins.

După terminarea ceremoniei, Rachel, fiica în vârstă de 16 ani a lui Beauvoir, una dintre hounsis, cu rochia albă udă de transpiraţie, s-a apropiat de Davis. Într-o engleză perfectă i-a spus:

— Loa sunt puternici. Focul nu le poate face rău.

În ziua următoare David s-a dus în nord, în oraşul Saint Marc. Aici s-a întâlnit cu houngan-ul Marcel Pierre, un preot voodoo înalt şi impunător, care-şi construise

hounfourul în spatele barului al cărui proprietar era. Davis a fost dus în bagi (sanctuarul interior), unde i s-a arătat o mostră din faimoasa otravă zombi, o pudră maro deschis, aspră. Davis s-a tocmit pentru a obţine un eşantion din produs, cu condiţia să asiste la prepararea lui şi să poată lua mostre brute din fiecare ingredient. L-a urmărit pe Marcel amestecând ingredientele, printre care se afla şi o ţeastă de om. Davis a plătit suma cerută şi a căpătat un praf despre care era sigur că este inutil. Dar era, totodată, convins că Marcel Pierre ştia să facă şi otrava adevărată.

Inutilitatea prafului a fost confirmată în acea noapte de Max Beauvoir şi alţi patru houngani în Port-au-Prince.

După ce a descoperit un soi de datură plantat în chip de arbust ornamental pe dealurile de lângă Port-au Prince, Davis l-a vizitat pe Lamarque Douyon, psihiatrul care publicase cazul lui Clairvius Narcisse. Douyon, care absolvise McGill University din Canada în 1950, credea că datura este baza otrăvii, aplicată în chip de praf pe pragul uşii, de unde era absorbită de picioarele victimei. Davis se întreba cum se asigura bokorul că doar victima propusă va avea de suferit. De asemenea, deşi accepta definiţia lui Douyon pentru zombi, ca fiind persoane otrăvite, înmormântate de vii, resuscitate, incoerente şi cataleptice, se întreba, totuşi, de ce deveneau acestea în primul rând victime. Definiţia psihiatrică nu explica fundalul social care conducea la apariţia zombilor. Douyon dădea vina pe activitatea criminală întâmplătoare, dar Davis se îndoia de acest lucru, mai ales după ce a auzit de Francina Illeus, cu care s-a şi întâlnit, o femeie zombificată cunoscută drept „Ti Femme”.

Declarată moartă în 1976, după o boală scurtă, a fost descoperită în 1979 într-o piaţă din Ennery de către un misionar baptist, Jay Aushermann, care a trimis-o la Douyon. Deşi malnutrită şi mută, şi-a revenit parţial, dar familia ei nu a primit-o când Douyon a încercat s-o aducă în satul ei natal. Douyon a explicat că n-au primit-o pentru

că nu-şi permiteau să hrănească o persoană inutilă, însă Davis ştia că haitienii îi îngrijeau bine pe bătrâni şi bolnavi. Francina însemna altceva pentru familia ei, nu doar o gură în plus.

De ce fuseseră ea şi Clairvius transformaţi în zombi? Davis se lămurise deja că în societatea voodoo nu există accidente. Bokorii şi hounganii îşi exercitau puterea, dar nu erau iresponsabili. Ca lideri morali şi religioşi care garantau şi reglau ordinea socială, aceştia nu-şi permiteau să fie capricioşi sau imorali. Nimeni n-ar fi acceptat aşa ceva.

Davis a discutat cu Clairvius Narcisse, care părea vioi şi în formă. Narcisse, acum în vârstă şi cu părul alb, i-a explicat cum s-a certat în 1962 cu unul dintre fraţii lui, un bokor care râvnea la pământul lui. A spus că fratele lui a aruncat magia asupra sa într-o duminică şi că până miercuri era pe moarte. Negând folosirea otrăvii, a insistat asupra faptului că bokorul trimisese după sufletul lui. Conştient tot timpul, şi-a amintit-o şi pe sora lui plângând în timp ce doctorul îl declara mort. În timpul şi după înmormântare, i se părea că pluteşte deasupra mormântului. Deshumat, bătut, legat şi cu un căluş în gură, a fost trimis în nord, la o plantaţie de trestie de zahăr. Aici, împreună cu alţi zombi, lucrase în fiecare zi de la răsăritul până la apusul soarelui, făcând pauză o singură dată, pentru masă. Sarea era interzisă. Conştient de starea lui şi fiindu-i dor de familie, trăise ca în vis, lipsit de voinţă sau de un scop anume. Într-o zi însă, un alt zombi, mânios că fusese bătut, şi-a omorât stăpânul cu o lopată. Eliberat, Narcisse a rămas în nord. Scrisorile către familie nu primeau răspuns şi abia după ce a aflat de moartea fratelui lui s-a întors în satul natal, L'Estere. Acolo a fost ameninţat şi hărţuit. După ce a fost trimis la închisoare pentru a fi protejat, l-a văzut pe dr. Douyon, iar acum mergea acasă foarte rar. I-a arătat lui Davis mormântul lui în cimitirul din Benetier. Pe mormânt se afla epitaful: „Ici repose Clairvius

Narcisse”.

Davis s-a întrebat cum era posibil, când starea de zombi induce o totală lipsă de scopuri conştiente, ca un zombi să fie neascultător, ba chiar şi mai mult, să se mânie când este bătut. Oare Clairvius îi spusese întregul adevăr? Sora lui Narcisse, Angelina, i-a povestit lui Davis cum Clairvius, deşi era un om avut, a refuzat să-l împrumute pe fratele lui şi nu-şi asuma nicio responsabilitate pentru copiii pe care-i avea de la diferite femei. A sugerat chiar că o amantă mânioasă îl vânduse unui bokor care trimisese un coup l’aire (blestem), dar a negat folosirea unei otrăvi. Din ce în ce mai nelămurit, Davis a aflat că, după „moartea” lui Narcisse, familia îi luase tot pământul.

Angelina şi o altă soră încă îl mai lucrau. Considerându-l un om mort care ar trebui să rămână mort, refuzaseră să-i restituie pământul.

O altă rudă, un văr, a declarat că nu fusese folosit un coup l’aire, ci un coup poudre (pudră magică). Întrebat ce conţinea aceasta, bărbatul i-a spus că din câte ştia el, pudra era făcută dintr-o şopârlă, numită agamont (agamă) şi două broaşte râioase, crapaud bouga şi crapaud de mer. Când Davis l-a întrebat cum se aplică otrava, omul a ripostat spunând că nu era vorba de nicio otravă – dacă s-ar fi folosit otravă, Clairvius n-ar fi putut fi resuscitat niciodată.

Încercând să înţeleagă ceva, Davis şi-a dat seama deodată că, pentru haitieni, un zombi nu era făcut cu un drog, ci printr-un act magic. Şi mai mult, nici Clairvius, nici Ti Femme nu fuseseră făcuţi zombi din întâmplare. Urâţi de cei din jurul lor, amândoi fuseseră judecaţi şi condamnaţi de sfaturile organizaţiei secrete voodoo, adevăraţii stăpânitori în Haiti.

Când o otravă nu este otravă? – s-a întrebat Davis. Deja era complet năucit. Oare viziunea lui occidentală era greşită? Era sigur că exista o otravă zombi şi că Marcel Pierre ştia s-o facă. Dar era ceva mai mult decât o otravă.

Mai erau implicaţi şi alţi factori, factorii „magici”.

Davis a trebuit să se întoarcă la Marcel Pierre, deşi, între timp aflase cum în anii ’60 acest bokor, simpatizant al lui François Duvalier, fusese membru al Ton Ton Macoute, o miliţie rurală cu ajutorul căreia Duvalier instaurase un regim de teroare. După ce aflase multe secrete de la hounganii tradiţionalişti, Marcel fusese şi el otrăvit, dar reuşise să scape cu viaţă. Acum, deşi unii susţineau că este un houngan adevărat, alţii susţineau că este un şarlatan, un răufăcător, însă Davis ştia că trebuie să-i câştige încrederea.

Întorcându-se la el împreună cu Max Beauvoir, Davis i-a spus direct că otrava pe care i-o dăduse era inutilă. Supărat, Marcel i-a arătat o sticlă albă. Davis a înhăţat-o. Prefăcându-se că toarnă praful maroniu din aceasta pe mână, Davis şi-a şters mâna pe pantalon.

— Rumeguş, a spus el, dispreţuitor.

Amuţit pe moment, Marcel s-a dat înapoi, apoi i-a spus calm lui Max Beauvoir:

— Eşti un om mort.

— Spune-mi atunci – a zis Davis – când voi muri?

— O zi, o săptămână, o lună, un an – a adăugat Marcel. Vei muri pentru că ai umblat cu praful acela.

Aceasta era, după cum a aflat Davis mai târziu, otrava adevărată. Pentru a-l împăca şi a-l atrage pe houngan, a spus că ştie că Marcel poate să facă otrava adevărată, dar, dacă se va întoarce la New York cu un fals, Marcel va pierde ocazia de a se îmbogăţi. Dovedindu-şi curajul, Davis a reuşit să câştige respectul lui Marcel.

Într-o noapte, Marcel şi asistenţii lui l-au dus pe Davis la un mormânt pe un deal mic. Din mormânt au scos trupul unei fetiţe. Acesta, a spus Marcel, este ingredientul vital al otrăvii. După trei nopţi, după ce unsese pielea celor de faţă cu o emulsie uleioasă, a pus rămăşiţele zdrobite ale craniului într-un borcan. Apoi a scos din sacul său două şopârle proaspăt ucise şi o broască, de asemenea proaspăt

ucisă. Davis şi-a dat seama că aceasta era bufo marinus, ale cărei glande secretă o otravă halucinogenă puternică.

Marcel a pus apoi într-un mojar diverse fructe toxice, iar la urmă a scos din sac doi peşti – unul dintre ei fiind foarte otrăvitorul peşte-balon, din care se obţine tetradotoxina, deşi abia mai târziu a aflat Davis despre tetradotoxină şi istoria acesteia.

În cele din urmă, Marcel a pus în mojar şi oasele copilului, arse aproape complet.

Davis a bănuit că prezenţa lui Marcel era o asigurare pentru cei de faţă. El nu-i proteja atât de pericolul fizic al toxinelor, cât mai ales de riscul spiritual creat de participarea la o acţiune de magie neagră. El era atât vrăjitorul malefic, cât şi vindecătorul benefic; el slujea şi întunericul, şi lumina şi nu exista de fapt nicio deosebire între cele două.

Întrebat de antidotul pentru otravă, Marcel a spus că doar bokorul putea să învie zombi, strigând numele victimei deasupra mormântului. Da, a acceptat el, există un antidot care, preparat şi utilizat corespunzător, putea contracara otrava, dar chimicalele erau doar o parte a procesului magic. Ele nu puteau acţiona în afara contextului lor social.

Davis a obţinut şi antidotul. Analizele chimice ulterioare însă nu au făcut decât să adâncească misterul. Antidotul era format în cea mai mare parte din ingrediente inerte chimic. De asemenea, trebuia administrat după un orar foarte precis. Dacă victima era conştientă după numai câteva zile că fusese otrăvită, antidotul trebuia doar uns pe piele. Dacă atacul survenise însă cu mai mult de două săptămâni înainte, antidotul trebuia completat cu un ceremonial complicat, în care victima era în mod simbolic îngropată de vie.

Davis, etnobotanistul, avea multă treabă. Întors la Harvard cu specimenele şi ingredientele, trebuia acum să-şi dea seama în ce fel se combinau, care erau cele mai

active, şi dacă trebuiau ingerate sau aplicate extern. Destul de repede a renunţat atât la datură, cât şi la fasolea de Calabar, însă toxinele din bufo marinus şi din peştele-balon erau esenţiale.

Glandele de pe spatele broaştelor râioase erau de mult folosite ca rezervoare de compuşi toxici care puteau să vindece sau să omoare. Matroanele romane foloseau veninul broaştelor ca să-şi otrăvească soţii. Indienii Choco din Columbia extrăgeau veninul broaştelor şi înmuiau în el vârful săgeţilor, iar otrava era atât de puternică, încât jaguarii rezistau doar zece minute după ce erau loviţi. De secole, doctorii chinezi făceau din acest venin discuri închise la culoare numite ch'an su, „venin de broască". Folosit la vindecarea mai multor boli, ch'an su a fost analizat la începutul secolului al XX-lea şi s-a descoperit că în el se află două stimulente cardiace, bufogeninul şi bufotoxina, ambele de 50 de ori mai puternice decât digitalina, care este extrasă din Digitalis purpurea, folosită drept cardiotonic în Europa încă din secolul al X-lea. Chiar jumătate de gram de bufotoxină aplicată intravenos produce rapid, chiar şi unui adult, un masiv şi fatal infarct miocardic.

Altă toxină obţinută din bufo marinus, bufoteninul, a fost mult folosită ca halucinogen în America. Aceasta produce spasme musculare convulsive şi delir, împiedicând circulaţia oxigenului în sânge. Sălbaticii războinici din vechile legende ale vikingilor ajungeau la starea de nebunie furioasă – amoc – probabil prin ingerarea de bufotenin.

Simptomele lui Clairvius Narcisse în momentul aşa-zisei sale morţi, a observat Davis, includeau atât cianozarea (albăstrirea feţei din cauza lipsei oxigenului), cât şi parestezia (furnicături). Toxina obţinută din bufo marinus era, desigur, o parte a otrăvii zombi. Dar mai era necesar un compus care să scadă metabolismul, astfel încât victima să pară moartă – şi să rămână ca atare – până

ce era exhumată şi resuscitată.

Aceasta s-a dovedit a fi o neurotoxină, tetradotoxina, extrasă din ficatul unei crapaud de mer, sau broasca de mare, adică peştele-balon. De cinci sute de ori mai puternică decât cianura, această otravă era cunoscută de egipteni şi de chinezi de aproape 5000 de ani. Otrava e concentrată în ficatul peştelui, potenţa ei variază sezonier şi nimic nu-i poate salva pe cei care consumă ficatul sau icrele, dar, din 1596, sofisticaţii chinezi mâncau acest peşte ca o delicatesă, în ciuda riscului de paralizie şi moarte rapidă.

Chiar şi astăzi, japonezii consideră consumul a ceea ce ei numesc fugu o ultimă experienţă estetică. Sarcina unui bucătar de fugu este să reducă la maximum concentraţia de otravă fugu, păstrând însă efectul euforic, ilariant. Dar câteodată, ca la orice alt drog periculos, lucrurile merg prost. Riscul este o parte a atracţiei.

Tetradotoxina – cu care este otrăvit şi James Bond, agentul secret 007, la sfârşitul filmului „Din Rusia, cu dragoste” – este baza otrăvii zombi. De obicei, victimele rămân complet conştiente până aproape de moartea lor aparentă. Părând moarte, pot să stea îngropate până la 72 de ore şi îşi revin foarte bine dacă sunt resuscitate.

Cele care îşi revin, cum a fost Clairvius, sau unii consumatori de fugu din Japonia, îşi amintesc tot ce s-a întâmplat după instalarea paraliziei. Simţurile nu sunt afectate, deşi viata pare să fi părăsit trupul. Într-o astfel de stare, poţi să fii îngropat de viu şi să supravieţuieşti un timp. Într-o astfel de stare poţi să fii chiar resuscitat ca zombi.

Marcel i-a spus lui Davis că otrava nu se punea niciodată în mâncarea victimei, în acest fel ucidea rapid. Dar, dacă era aplicată pe piele sau pe o rană deschisă sau dacă era inhalată, producea o catalepsie ce nu putea fi deosebită de moarte. Cei blestemaţi şi alungaţi din societatea haitiană pentru crimele lor rămâneau

funcţionali după resuscitare, dar ca sclavi zombi.

Este oare ciudat să spui că soluţia voodoo pentru crime se potriveşte societăţii în care există zombi? Dacă Davis are dreptate, zombi sunt cei care au ofensat societatea şi au fost alungaţi în închisoarea supremă, moartea în viaţă. Apoi sunt „înviaţi" ca să muncească pentru alţi oameni.

Este oare justă indignarea noastră „civilizată"? Multe regimuri de închisoare din Occident (şi din alte părţi) sunt la fel de aspre. De multe ori, puşcăriaşii, atât în SUA, cât şi în alte ţări, sunt folosiţi în chip de cobai pentru testarea medicamentelor noi. LSD-25 era necunoscut în SUA înainte de a fi testat de medicii din închisori în anii '60. Este o ironie faptul că aceste experienţe au avut un efect neplăcut. LSD-ul a devenit un drog „de mare risc", care acum se poate procura de oriunde, deşi este ilegal.

Bokorii voodoo, ca Marcel Pierre, cel puţin cunosc puterea forţelor cu care lucrează şi activează într-o societate care recunoaşte aceste puteri.

Dacă există un mister legat de voodoo, acesta nu se află în practicile voodoo, ci în refuzul occidentalilor de a recunoaşte că tradiţii vechi de mii de ani pot şi susţin o înţelepciune practică, ce se referă nu doar la viaţă şi moarte, ci şi la natura voinţei umane şi a imaginaţiei.

20.12. Moartea la comandă

De-abia după 1990, publicul din ţara noastră a devenit familiar cu yoga şi tehnicile asociate, desigur cu excepţia unei infime minorităţi, care deja avusese acces la acest domeniu. Cu toate acestea, Mircea Eliade, prin publicarea în 1936 la Paris a cărţii *Yoga, Essai sur les origines de la Mystique Indienne,* a devenit o autoritate în acest domeniu. De altfel, M. Eliade a mai publicat între 1948-1962 încă trei cărţi şi nenumărate articole despre yoga. După 1990, publicul din ţara noastră a fost invadat

de diferite culte şi secte, după cum se poate observa prin afişele lipite pe toate gardurile din Bucureşti. Prin nenumăratele cărţi şi articole publicate de-a valma în ultimii 15 ani, au reieşit diverse aspecte ale doctrinei Yoga, axate mai ales pe tehnicile de respiraţie şi poziţiile (posturi) specifice. De altfel, aceasta este situaţia şi în Occident, unde publicul larg a auzit doar de aspectele asemănătoare fachirismului şi de tehnicile de relaxare. Dacă mai menţionăm sutele de şcoli, centre de meditaţie şi de relaxare, de psihoterapeuţi, falşi guru, secte şi culte, care au preluat câte ceva din tehnicile de respiraţie şi poziţiile de concentrare, devine evident că există o imagine deformată despre yoga. Se şi spune că, în SUA şi Europa sunt mai mulţi yoghini decât în India, ţara de origine.

Am menţionat autoritatea recunoscută a lui Mircea Eliade pentru a sublinia că, deşi a practicat câte ceva din tehnicile specifice yoga, ilustrul nostru compatriot a fost atras de partea mistică, religioasă a acestei doctrine. Yoga este un cuvânt din limba sanscrită, care înseamnă unire. Sensul primar al yoga este starea de unire dintre fiinţa umană şi Cosmos sau Dumnezeu. Trebuie amintit că termenul de religie provine din cuvântul latin, *religere,* care înseamnă a lega, a uni. În acest sens, yoga poate fi asemănată cu o religie, deoarece se urmăreşte o purificare şi o transformare a fiinţei noastre interioare. Doctrina Yoga este greu de definit, pentru că este în acelaşi timp o religie şi o filozofie bazată pe o cunoaştere extraordinară a proprietăţilor corpului uman, a naturii, la care se adaugă un amestec de medicină, practici de întreţinere a sănătăţii şi vindecare a bolilor cu magie şi fachirism. În consecinţă, din acest conţinut bogat, nu este de mirare că fiecare acceptă ceea ce înţelege sau ceea ce îi convine.

Nu este de mirare că tehnicile respiratorii au fost mai uşor accesibile înţelegerii pentru europeni. Nu putem vorbi însă de o asimilare completă, fapt irealizabil. Se pare că Doctrina Yoga a fost concepută în India acum 3000 de

ani. La Mohenjaro, în valea Indusului, s-au găsit sigilii şi mici statuete vechi de 3000 de ani, cu yoghini în poziţii specifice. Tehnicile yoga sunt menţionate în cărţile sacre hinduse, *Upanişade* sau poemul epic *Ramayana,* de asemenea vechi de mii de ani. Desigur, având o asemenea vechime, textele de bază au suferit multe schimbări. Patanjali, un mare yoghin din secolul al treilea î. Hr. a compus *Yoga Sutras,* cartea de bază, ce a străbătut vremurile până în zilele noastre, dar de atâta timp, evident, au apărut modificări şi „dizidenţi" care au format noi şcoli: Rajah, Hatha, Sahaja etc.

Orice dubiu despre adevărata Doctrină Yoga dispare prin enumerarea disciplinelor pe care orice aspirant yoga (sadhaka) trebuie să le parcurgă în cursul vieţii până la etapa finală, starea de Nirvana (beatitudine).

Ştiinţa modernă caută de multă vreme o cale de a controla organismul omenesc, de a încetini sau chiar de a suspenda temporar funcţiile fiziologice, realizare ce ar fi extrem de utilă în domeniul călătoriilor spaţiale. Cercetătorii îşi pun cele mai mari speranţe în criogenizare sau în descoperirea unor mecanisme genetice care să permită reglarea funcţiilor vitale, însă unii sunt de părere că răspunsul este mult mai simplu şi ar trebui căutat în creierul omenesc, soluţia fiind controlul minţii asupra trupului.

Istoria şi tratatele medicale consemnează cazuri stranii ale unor oameni care, aparent, erau în stare să-şi controleze trupul până la limite extreme, cum ar fi încetinirea sau oprirea ritmului cardiac şi a respiraţiei – un fel de moarte temporară din care puteau reveni fără niciun fel de probleme. Unele dintre acestea au legătură cu yoga sau alte tehnici orientale, dar nu toate, după cum demonstrează cazul colonelului englez Townshend, un om care putea muri şi învia după bunul plac. Dacă este să dăm crezare relatărilor privind misterioasele capacităţi ale colonelului, el putea să comande inimii să se oprească, nu

mai respira, iar trupul său devenea la fel de rigid ca al unui mort. Figura sa pierdea orice urmă de expresie, iar ochii săi rămâneau încremeniţi cu o privire sticloasă. Townshend putea rămâne în această stare ore în şir, după care revenea la viaţă rapid şi fără ajutor. Potrivit medicului său, un anume doctor Cheyne, militarul de carieră era convins că poate muri oricând are chef, fără a explica însă cum reuşeşte acest lucru. Pentru a spulbera îndoielile în ceea ce priveşte adevărul spuselor sale, Townshend şi-a supus trupul unei călătorii forţate spre lumea cealaltă în prezenţa a trei medici, într-un experiment desfăşurat la locuinţa sa din oraşul Bath. Unul îi urmărea bătăile inimii, celălalt monitoriza pulsul la încheietura mâinii, în timp ce al treilea ţinea o oglindă în dreptul gurii sale pentru a vedea dacă mai respiră. În scurt timp, toate funcţiile vitale au încetat, cel puţin aparent, fapt ce i-a lăsat pe medici muţi de uimire. După câtăva vreme, ei au ajuns la concluzia că Townshend trebuie să fi murit de-a binelea şi au dat să părăsească încăperea. Doar în ultima clipă ei au observat că mortul dă semne că e pe cale să învie.

Un caz şi mai uimitor şi bine documentat este cel al unui yoghin indian, care, în 1838, s-a lăsat îngropat de viu, petrecând şase săptămâni sub pământ înainte de a fi exhumat şi readus în simţiri. Bărbatul, pe nume Haridas, era un supus al maharajahului Runjeet Sing, iar experimentul a fost urmărit de mai mulţi străini, printre care consulul britanic la Lahore (astăzi în Pakistan), comandantul regimentului britanic din oraş şi un medic european.

Spre deosebire de colonelul Townshend, yoghinul avea de îndeplinit un ritual întreg înainte de a purcede la aşa o experienţă. În zilele dinaintea „înhumării” el nu s-a hrănit decât cu lapte, în ziua cu pricina nu a mâncat nimic, dar s-a supus unui ritual de purificare (dhauti) ce consta din înghiţirea unei lungi bucăţi de stofă, ce avea rolul de a absorbi toate secreţiile din stomac înainte de a fi trasă

afară. Odată îndeplinit ritualul, s-a stins din viaţă, creierul oprind funcţionarea inimii şi plămânilor. Toate orificiile corpului au fost sigilate cu ceară, în afară de gură; tractul respirator a fost blocat prin împingerea limbii pe gât. Corpul său gol a fost înfăşurat într-o pânză, pe care maharajul şi-a pus sigiliul, şi apoi zăvorât într-un cufăr. Cutia de lemn a fost îngropată în pământul dintr-un pavilion, de asemenea ferecat cu lacăte şi păzit zi şi noapte de soldaţii stăpânului locurilor. Ca măsură de precauţie, maharajahul a decis să verifice inopinat starea lui Haridas, poruncind să fie dezgropat în două rânduri. În ambele daţi, yoghinul a fost găsit întocmai cum fusese îngropat.

La capătul celor 40 de zile, Haridas a fost scos din mormânt. Medicul a constatat că nu se simte nici urmă de puls, iar corpul era rece, cu excepţia creştetului, unde se simţea o anumită căldură, scria în memoriile sale Claude Wade, reprezentantul britanic la curtea maharajahului. Trupul a fost spălat cu apă caldă, ceara îndepărtată, iar fruntea unsă cu un unguent încălzit. Cel mai greu a fost să i se aducă limba la poziţia normală, aceasta fiind foarte rigidă. Toată această procedură a durat circa două ore, la capătul cărora Haridas a început să-i recunoască pe cei din jur şi să converseze cu ei, cu o voce slabă, ca a unui bolnav. „Acum mă crezi?", a întrebat el dând cu ochii de Runjeet Sing. Spre marea mirare a oficialităţilor prezente, omul nu era deloc bucuros că a fost readus la viaţă. Dimpotrivă, el le-a spus că se simţea foarte bine în transă, mintea sa fiind bântuită de vise extraordinar de frumoase. Senzaţionala performanţă a yoghinului din Lahore a fost relatată pe larg de ziarele coloniştilor britanici din India, care au publicat şi mărturiile oficialilor europeni. Declaraţiile acestora din urmă aveau rolul de a da credibilitate poveştii în rândurile britanicilor, însă pentru Haridas ceea ce conta mai mult era părerea maharajahului, care nu ar fi ezitat nicio clipă să-i curme de-adevăratelea viaţa în caz că ajungea să suspecteze că

supusul său a îndrăznit să-i joace o farsă.

Practica îngropatului de viu era în secolele trecute destul de răspândită printre oamenii sfinţi indieni, însă în ultimele decenii autorităţile au pornit o campanie de interzicere a acestor experienţe, motivul fiind numărul mare de decese cauzate de lipsa de pregătire adecvată a celor care încearcă să-şi dovedească puterile în acest mod. Astăzi, astfel de tentative se mai produc doar sporadic, însă perioada petrecută sub pământ e scurtă, de ordinul zilelor, iar cel care se îngroapă are totuşi la dispoziţie o cale de aerisire pentru a nu se sufoca.

20.13. Magia albă

Unul din principiile de bază în apărarea împotriva energiilor malefice este acela de a-ţi forma propria concepţie împotriva acestor energii şi de a nu crede că ai căzut pradă lor.

Trebuie permanent să îndepărtezi însăşi forma gândului că nu eşti şi nici nu poţi fi influenţat de aceste energii negative. Niciodată nu trebuie să te gândeşti sau să te aştepţi că vei fi atacat.

1. Alungaţi din subconştientul dumneavoastră forma gândului, că aţi putea fi influenţat de farmece, vrăji, deochiuri. Fiecare individ în parte are de la natură o forţă puternică de apărare împotriva influenţelor negative. Nu vibraţi cu unda „inamicului”, punând în concordanţă cu el sistemul electronic al organismului, biocâmpul sau subconştientul dumneavoastră.

2. În comunicare, în dialog cu diferite persoane, căutaţi să nu vă enervaţi, deoarece fiecare gest sau vorbă pe fond de iritare poate duce la deformarea câmpului energetic, devenind propice atacurilor adversarilor.

În aceste momente practicanţii de magie neagră,

vrăjitorii, îşi vor plasa informaţia negativă în câmpul dumneavoastră energetic sub diferite forme: blesteme, diferite mantre negative, deochiuri etc. Ca urmare a acestor acţiuni se produce acea reacţie de vibraţie a câmpului energetic prin care se străpunge acest câmp cu consecinţe nefaste pentru sănătatea dumneavoastră.

3. Ca să neutralizăm aceste acţiuni trebuie să avem în arsenalul nostru de apărare acea putere de voinţă de a ne abţine de la enervări şi iritări, incluzând în acest sistem de apărare creierul cu forma ghidului-bun. Ca bază în autoapărare este atitudinea noastră faţă de răufăcătorii pe care îi ştim că ne atacă – vrăjitorul, magul negru – şi pe care va trebui să-i tratăm ca pe nişte animale domestice, precum nişte căţei blajini şi buni, nu ca pe nişte animale de pradă. Ei vor simţi imediat atitudinea dumneavoastră, şi anume că nu sunteţi jertfa lor, ci mai degrabă stăpân pe situaţie, ceea ce-i va face să renunţe la intenţiile lor rele şi până la urmă să vă lase în pace.

4. Nu căutaţi să intraţi în contact cu ei şi nu discutaţi cu răufăcătorii dumneavoastră.

Vrăjitorii care practică magia albă sunt apreciaţi pentru că, prin practicile lor, apără persoanele împotriva energiilor malefice şi aplică regula conform căreia magia nu trebuie folosită niciodată pentru a face rău cuiva.

O vrăjitoare a înviat un mort! Los Angeles. O echipă de doctori a asistat la readucerea la viaţă a unui mort, prin simpla atingere a Anjelicăi, femeia cunoscută sub numele de Vrăjitoarea cea Bună.

În ziua miracolului, Anjelica îşi vizita pacienţii dintr-un salon rezervat bolnavilor de cancer dintr-un spital californian. Se afla la căpătâiul unui copil de 5 ani, bolnav de leucemie. La etajul superior, într-o sală de reanimare, Thomas Jilthrop, în vârstă de 67 de ani, bolnav de inimă, a încetat din viaţă în ciuda eforturilor echipei de doctori. Din

fericire, cineva şi-a amintit că Anjelica era acolo şi a coborât s-o întrebe dacă vrea să-i ajute. Însă când a fost anunţată, inima lui Jilthrop era deja oprită de 23 de minute. Ea a mărturisit că nu mai readusese la viaţă niciun mort până atunci, dar a alergat fuga la căpătâiul mortului, luând câteva plante medicinale şi câteva cristale. Anjelica a spus că doar Dumnezeu îi poate vindeca pe bolnavi şi-i poate reînvia pe morţi. Însă când i s-a adus la cunoştinţă că omul murise, a auzit o voce interioară strigându-i: „Ridică-te şi te du la el”. Nu ştie cum a fost posibil aşa ceva. Ştie doar că Dumnezeu a lucrat prin mâinile ei.

Când a ajuns la Jilthrop, acesta era acoperit cu un cearşaf alb, iar doctorii erau pe punctul de a pleca. Unul dintre ei a spus că domnul Jilthrop nu avusese nicio şansă de a supravieţui şi că atunci când femeia i-a atins faţa, camera a fost invadată brusc de o lumină puternică. Brusc, trupul lui Jilthrop a fost cuprins de convulsii şi ochii i s-au deschis. Unul dintre doctori a declarat că nu fusese niciodată credincios, dar că ceea ce s-a întâmplat acolo pune sub semnul întrebării tot ce a învăţat în Facultatea de medicină şi că i-a schimbat viaţa.

Doctorii afirmă că deşi Jilthrop se află încă sub supraveghere medicală, funcţiile sale vitale sunt din nou active şi se aşteaptă ca pacientul să se însănătoşească pe deplin. Domnul Jilthrop a declarat că nu ştie cum s-a întâmplat totul şi că tot ce-şi aduce aminte este că a trecut printr-un tunel lung, îndreptându-se spre o lumină puternică. Pe la mijlocul tunelului a auzit o voce ce i-a spus să se întoarcă. Când s-a trezit şi a simţit pe faţă gingaşele mâini ale femeii, a crezut că Domnul i-a trimis un înger. El a mai spus că-i datorează viaţa lui Dumnezeu şi Anjelicăi.

20.14. Cum vă puteţi apăra de hoţi şi de criminali folosind magia

Un grup de locuitori din oraşul New Orleans, sătui de

rata crescândă a criminalităţii, luptă împotriva acesteia cu ajutorul vrăjitoriei, iar rezultatele sunt surprinzătoare:

„Nu mai puteam suporta situaţia”, a recunoscut Shane Norris, patroana unui magazin din cartierul cel mai select din Bywater. „Traficul de droguri se desfăşura peste tot, chiar şi pe treptele magazinului nostru, iar noaptea era şi mai rău.”

După ce magazinul a fost jefuit, iar Sallie Ann, asociata lui Shane, a fost atacată, cele două femei, ambele practicante ale vrăjitoriei, s-au decis să-şi adune vecinii pentru un ritual de invocare a unui voodoo pentru a le ajuta să-i alunge pe hoţi şi pe vânzătorii de droguri.

Căpitanul Lonnie Smith de la poliţia din New Orleans, fost martor la acest ritual, a fost foarte impresionat. „Părea că s-a întâmplat ceva. Este clar”, a spus el „şi de vreme ce obţinem rezultate pozitive sunt de acord cu ritualul”. Shane a adăugat: „Rata criminalităţii a scăzut de la 70 de tâlhării pe lună la doar şase. Înainte de a face acest ritual puteai cumpăra droguri de la şapte case de pe strada mea. Acum se pare că mai există doar una.”

Când s-au decis să apeleze la vrăjitorie pentru a lupta contra delincvenţei, Shane Norris şi Sallie Ann au cerut ajutorul lui Ogoun La Flambeau, zeul voodoo al războiului, focului şi metalului. „Aproape 100 de oameni s-au strâns în faţa magazinului nostru la lăsarea întunericului şi am făcut cu toţii o procesiune până la prima intersecţie”, a spus Shane. „Am construit un altar în mijlocul străzii, folosind drept bază a acestuia un capac de gură de canal. Ceremonia a început pe fundalul sunetului tobelor şi al luminii torţelor. Am luat un cuţit şi am mers cu spatele, în cerc, în sens orar, făcând cu el semnul crucii, pentru a alunga orice intenţie rea sau vibraţie negativă. Apoi am mers în genunchi către altar şi am adus ofranda mea. I-am oferit lui Ogoun La Flambeau ţigări de foi, rom şi gloanţe. În sunetul tobelor, cei care doreau să danseze în cadrul ritualului s-au întors în cerc. În timpul ceremoniei, doi

vânzători de droguri au încercat să facă pe nebunii şi să ne ia câteva tobe, dar nu au fost lăsaţi. Apoi, crezând că ne iau peste picior au aruncat nişte bani pe altar. Credeau că-i vor lua înapoi la sfârşitul ceremonialului, însă noi i-am ars, iar asta i-a dat gata. I-am lovit într-un punct nevralgic. I-am lăsat complet fără replică şi au plecat". Locuitorii din zonă afirmă că zeul voodoo a făcut minuni: „Infracţionalitatea s-a diminuat foarte mult", a spus cu uimire Robyn Halvorsen. „A fost ceva uluitor."

Shane afirmă că toţi infractorii se tem de vrăjitorie şi că magia este un mijloc de a-i cuminţi. „I-am învins cu propria lor frică", a mai declarat ea. „În noaptea în care făceam ritualul, un poliţist mi-a spus: «Nu se tem de poliţie, ci de vrăji»."

21. Vrüjitoria

21.1. Naşterea vrăjitoriei şi sărăcia

Aşa cum apreciază teoreticianul francez Jean Palou, în lucrarea sa intitulată *„Vrăjitoria",* aceasta a fost una din plăgile secolelor trecute. Originile sale se pierd în negura timpului. Tripla Bombo, evocată de vrăjitorul din Tesalia, se va alătura zânelor adorate de neliniştitele ţărănci ale Marelui Secol. În lumea occidentală, vrăjitoria este o implorare constantă adresată reminiscenţelor zeilor păgânismului. În acelaşi timp, ea este şi o contestare consecventă a religiilor dominante: catolicismul sau religia reformată. Ea se manifestă încă şi în zilele noastre, la primitivi, în mod deschis sau clandestin faţă de religiile exportate de Occident. Dar ea este mai mult decât atât. Şi aici dorim să susţinem, prin mai multe exemple, o teză care, după cunoştinţa noastră, n-a mai fost niciodată formulată. Vrăjitoria este o fiică a sărăciei. Ea este speranţa revoluţionarilor. Este fructul revoltei blestemat de Biserică şi de către autoritatea civilă. Întotdeauna

vrăjitoria izbucneşte în ţări zguduite de războaie civile sau externe, de catastrofe naturale, unde temerile seculare, izvorâte din vechile epoci, renasc din propria cenuşă. Reflex al moravurilor, vrăjitoria este aspectul cel mai accentuat al temerilor şi duşmăniilor. Omul tremurând în faţa forţelor naturii încearcă să le domine şi să şi le aservească. El imploră răul. La nevoie, el îl va sluji, preocupat de propriul viitor, prin ură sau… dragoste. Astfel ia naştere complexul vrăjitorului. Câtă iluzie sau cât vis intră în acest fenomen? Este foarte dificil de a face o atare analiză. Ce numitor comun poate să existe între frusta vrăjitoare a spaţiilor rurale medievale şi puternicul senior Gilles de Rais în afară de invidie, teamă şi plăcere stârnită de rău? Dar între ţărăncile suedeze sau germane ale secolului al XVII-lea, încercate de maladii şi războaie, şi vrăjitoarele din Afacerea otrăvirilor, jertfite cu folos dorinţelor nepotolite ale mai-marilor de la curtea lui Ludovic al XIV-lea?

Încă o dată, diferenţa este una socială. Vrăjitoria, prin ea însăşi şi prin efectele sale, nu este decât un aspect al crizelor sociale. Dincolo de aceasta, ea nu ar putea fi considerată decât un fenomen ridicol, bun cel mult să servească drept pretext literar sau artistic. Dar realitatea vrăjitoriei se afirmă, de o manieră înspăimântătoare, în pedepsirea vrăjitorilor. Rugurile arzând au acoperit Europa, iar arhivele abundă în proceduri juridice. Lumea judiciară – ecleziastică sau laică – a acreditat şi dezvoltat vrăjitoria. Dacă aceasta din urmă n-ar fi existat, oamenii, prin temerile şi cruzimile lor originare, ar fi inventat-o. În faţa iluziilor, ei nu au ştiut – fiind prea puţin preocupaţi de reforme sociale – decât să tortureze. În faţa duşmăniilor acumulate împotriva lor, nu au ştiut să răspundă decât cu moartea, şi nu cu mila conştientă de profunzimea maladiei. Istoricul care se cufundă în acest noian de acte judiciare nu poate decât, în mod retrospectiv, să se cutremure.

Retrospectiv este mult spus. Oare temerile

contemporane vor lua o altă formă de persecuţie? Nu vor genera, oare, actualele crize sociale noi iluzii creatoare de duşmănii şi de suplicii? Se va produce o metamorfoză a Diavolului şi a noilor ruguri?

Vrăjitoria nu este decât un cuvânt în gura oamenilor, cuvânt pe care îl asociem cu inamicul spiritual, sau inamicul, pur şi simplu.

Vrăjitorii sau vrăjitoarele nu sunt decât victimele desemnate de adversitatea socială.

Raţiune, unde este victoria ta în această lume a fricii şi a duşmăniei în care Lumina apare doar sub formă de sclipiri în Noapte?

Trebuie făcută distincţia între noţiunile de magie şi vrăjitorie. Magia este arta de a comanda forţelor Răului. Vrăjitoria este acea artă care încearcă să comande acestor forţe. Magicianul este un iniţiat în marile mistere; vrăjitorul nu cunoaşte decât micile mistere. Magicianul este un maestru; vrăjitorul este un ucenic care dezlănţuie adesea – după cum se ştie – forţe pe care nu le cunoaşte decât în parte şi pe care nu le mai poate apoi stăpâni. La unii vrăjitori există o cunoaştere reală a formulelor, la alţii se întâlnesc doar vulgarizări ale acestora. Mai mult, începând cu Evul Mediu, magicianul devine un citadin, în vreme ce vrăjitorul este un personaj rural. Magicianul este adesea dublat de adeptul unei noi erezii. Vrăjitorul, prin practicile sale, perpetuează tradiţia religiilor antice dispărute: cultele druidice sau păgâne. Într-un fel, magicianul este un om de ştiinţă. Vrăjitorul este un „înapoiat” social. Magicianul nu riscă, în ochii credincioşilor, decât sufletul său, căci este protejat al mai-marilor, la curtea cărora locuieşte şi care îl consultă. Vrăjitorul îşi riscă sufletul şi viaţa, căci nu este decât un ţăran asupra căruia se vor răsfrânge duşmăniile şi geloziile fraţilor de sărăcie. În secolul al XVII-lea, în Normandia, ţăranii vor face o interesantă distincţie între „Marele” şi „Micul Vrăjitor”, primul termen desemnându-l pe

magician, al doilea pe ciobanul războinic şi vrăjitor. Este evident că, în cadrul acestei mentalităţi ţărăneşti, termenul de „magician” n-a fost nicicând folosit în sensul lui deplin.

Textele antice vorbesc mai ales de magicieni. Or, ele nu citează decât fapte şi gesturi ale oamenilor de la oraşe. În 589 apărea pentru prima dată termenul de „vrăjitor” şi se referea la spaţiul rural. Se pare că vrăjitoria a avut două origini: una este transmiterea tradiţiilor orale ale vechilor religii antice care se repliază în faţa propagării creştinismului ce nu le-a putut niciodată face să dispară. Astfel, în afara religiei dominante care se oficia în plină zi, se menţine, de-a lungul epocilor, un cult nocturn al divinităţilor înfrânte. Era aici o revoltă religioasă.

Din nenumăratele aspecte ale vrăjitoriei din Evul Mediu până la finele secolului al XVII-lea se relevă o constantă. Ori de câte ori într-o ţară intervin probleme sociale şi economice, apar „epidemii” de vrăjitorie. Represiunea care urmează este atroce, agravând sărăcia din jur. În acest sens, am putea cita sute de exemple care evidenţiază corelaţia între evenimentele politice (războaie civile sau invazii străine) sau cele economice (ciumă, epidemii, foamete etc.) şi fenomenele vrăjitoriei. Se pare că Michelet este singurul care avea să intuiască aceasta în ciudata sa lucrare *La Sorcière,* dar nu a dezvoltat ideea, epoca sa interesându-se prea puţin de istoria economică şi socială. În Evul Mediu, Misterioasa Cruciadă a Păstorilor este în egală măsură un amestec de jacquerie şi de vrăjitorie care conduce din centrul Franţei spre Bourges mii de copii şi tineri. Împreună cu revoltaţii vor muri trei vrăjitori din Berry. Ciuma neagră din 1348 aduce după sine un val de vrăjitorie în Provence, în mod particular în Queyras, unde Sabatul este celebrat în stepa înaltă din Pra-Patris. Satul Arvieux câştigă o asemenea reputaţie în materie de vrăjitorie încât se împarte în două clanuri (încă existente): cel al Renumelui şi cel al Frumoasei, acesta din

urmă fiind cel al vrăjitorilor. De remarcat că toate vrăjitoarele din Queyras poartă prenumele de Marguerite. În Flandra, în veacul al XV-lea, răscoala valdezilor înfloreşte într-o epocă de incertitudini politice, provocând sute de victime – prostituate, negustori, menestreli, bărbaţi şi femei de condiţie umilă sau medie. Maestrul Jehan de Taincture din Tournai nu se înşeală deloc; el asimilează vrăjitorii şi vrăjitoarele cu rebelii sociali, în marea sa predică din 1460. La Arras, persecuţia a fost oprită din ordinul ducelui de Burgundia, Filip cel Bun, preocupat să salveze interesele economice ale regiunii (nimeni nu mai îndrăznea să împrumute bani unor persoane care de la o zi la alta puteau fi aruncate în închisoare şi arse pe rug, activitatea de credit fiind în pericol). Urmăririle au fost contracarate mai ales atunci când au fost puse sub acuzare persoane importante sau de rang înalt, nobili, magistraţi municipali şi chiar un mare neguţător de lemn, pe care şi procesele-verbale îl numeau „mâncător de săraci”.

Războaiele religioase fac din secolul al XVI-lea o teribilă epocă a proceselor în toată Europa, mai ales în Germania şi Franţa. Lorena este în mod deosebit afectată, din 1580 până în 1633, această ultimă dată corespunzând începutului Războiului de 30 de Ani şi invaziei franceze în ducatul Lorena. În Normandia, Jacqueria din 1639, zisă şi a celor Desculţi, datorită poreclei conducătorului ei, Jean Desculţul, este însoţită de un val de urmăriri pentru vrăjitorii, îndreptate îndeosebi împotriva păstorilor, personaje itinerante prin meseria lor şi, deci, purtătoare de mesaje, de zvonuri, de idei subversive de revoltă socială (Tribunalul din Londinicres). Erau cei care au fost numiţi „micii vrăjitori” (acest termen este deja folosit în erezia valdeză din Arras), deoarece nu aveau decât mici Sabaturi unde Diavolul nu era prezent. Revolta din Boulonnais (1661), condusă de aşa-numitul Lustucru (iscată datorită unei epidemii, ea a inspirat, de altfel, un cunoscut cântec

popular pentru copii, imagine a foamei), va avea curioase repercusiuni, în Cotentin (procesul din Meautis, 1661-1672), unde unii acuzaţi au numit adunările nocturne cu pseudonimul Lustucru, numele faimosului şef al săracilor revoltaţi. În 1628, ţinutul Comte este străbătut fără încetare de războinici brutali şi jefuitori, foametea domneşte aici, iar ţăranii, victime ale înfometării, vagabondează în bande din sat în sat. Procesele dintre 1628-1630 vor reprima un val de vrăjitorie. De asemenea, pe proprietatea abaţială Luxeuil, dezvoltarea vrăjitoriei corespunde, ca în secolul al XVI-lea, victoriei politice a seniorilor-abaţi asupra burghezilor şi agravării aservirii iobagilor „deosebit de riguroasă: cea mai dură pe care o cunoaştem din toate regiunile din est”. Incidentul din ţinutul Labourd, în regiunea bască (1609), vine după războaiele religioase şi după calamităţile naturale care au distrus livezile de meri din zonă. Merele vor juca de altfel aici un anumit rol. Judecătorii au condamnat la moarte aproape cinci sute de persoane. Se pare că persecuţia a fost oprită în momentul arestării preoţilor bănuiţi de a fi vrăjitori, episcopul intervenind cu destulă tărie.

Cazul cel mai curios este, fără îndoială, cel al Suediei. Nu a avut loc decât un singur proces de vrăjitorie aici, cel din 1670, în Dalecarlia, ţinut împădurit, cu drumuri puţine unde se pierdeau adesea copiii. Către această dată, aservirea – puţin răspândită – tinde să se extindă. O grindină violentă distruge recoltele în acelaşi timp în care maladiile infantile bântuie regiunea. Vrăjitorii sunt făcuţi responsabili şi, în timpul Sabatului despre care ei povestesc, se petrece un fapt unic în analele vrăjitoriei, reflectare evidentă a atmosferei de boală: Diavolului bolnav i se pun ventuze. Optzeci şi cinci de femei şi copii din Dalecarlia vor fi arşi pe rug.

În Rusia, procesele de vrăjitorie nu apar în număr mare decât la finele secolului al XVI-lea, după ucazul din 21 noiembrie 1597 care acordă proprietarilor de terenuri

drepturi abuzive asupra ţăranilor (ţăranul este liber în Rusia medievală).

Lista exemplelor ar putea continua. Astfel, se poate cita grindina din 1644 din Burgundia, de care vrăjitorii au fost făcuţi răspunzători, fiind masacraţi de către mulţime. Sau se poate aminti de Gantiere, femeia arsă pe rug la Paris, în 1582, pentru că obţinuse de la demon sumele pentru împovărătoarele sale impozite. Sărăcia se înrudeşte cu vrăjitoria, adică determină apelul la diavol, deoarece Dumnezeu nu mai răspunde creaturilor sale îngrijorate. Crize sociale colective sau simple angoase personale sunt conţinute de pasajul următor: „cutare vrăjitoare tocmai şi-a pierdut turmele sau grânele, o alta este ruinată din pricina războaielor sau se află la mare ananghie… moartea unui soţ… traiul scump… sau pur şi simplu tristeţea… ” Femeia sau bărbatul caută o consolare, aceea pe care nu o mai găsesc în Biserică. Se adresează celui pe care vrăjitoarele germane îl numesc „Proscrisul”, sau, şi mai sugestiv, „Marele Iobag Revoltat”. „A trage dracul de coadă” este o veche expresie populară, folosită deja în veacul al XIV-lea.

Ne rămâne să schiţăm un scurt studiu despre Sabat ca imagine socială a uneia sau a mai multor epoci, căci vrăjitorii interogaţi dau declaraţii diferite în funcţie de regiune sau perioadă, subliniind caracterul evolutiv al vieţii sociale transpus în mod demonic. Când slujitorii diavolului se aşază în jurul Maestrului lor, acesta din urmă le atribuie locuri speciale. În Evul Mediu, Diavolul nu face nicio distincţie între nobili şi săteni. Dimpotrivă, începând cu secolul al XVI-lea el va opera o diferenţă clară între diversele categorii sociale, fără îndoială datorită faptului că începe să se afirme conceptul de clasă socială. Cel puţin aceasta ne-o spun în declaraţiile lor de la proces cei de condiţie umilă – care sunt de altfel, din această cauză, foarte amărâţi. Dacă în secolul al XIV-lea Diavolul, ca un adevărat senior feudal, primeşte de la vrăjitori zeciuiala

din recoltă, începând cu secolul al XVI-lea el este mai sensibil la darurile în bani decât la cele în natură, ca urmare a realităţilor sociale care marcau vizibil creşterea puterii banului. De altminteri, în aceeaşi epocă se afirmă simţul juridic: vrăjitorii ţin registre ale adunărilor sabatice (cel puţin aşa pretind), iar Diavolul are bancherii săi. Diavolul impune vasalilor săi, în mod egal, dreptul la corvoadă. Copiii-vrăjitori „duc la păscut" broaşte râioase pe pământurile nedesţelenite pe care se ţin adunările diavoleşti. Suzeran, diavolul atinge vrăjitoarele cu mâna sa, şi astfel vasalii îi aduc omagiul feudal. Sau vrăjitorul îi dă Diavolului o bucată din trupul său (carne, unghii, păr), ceea ce echivala cu transferul de proprietate seniorială practicat în vremea respectivă. În procesele din Labourd, unele dintre femei pretind că se plimbă la Sabat cu o broască râioasă pe pumnul strâns, corespondentul vânătorii senioriale cu şoimi pe care sătenii o urmăreau de la distanţă, adesea peste câmpurile lor semănate.

Spre finele secolului al XVI-lea, când societatea devine mai rafinată, se vine la Sabat, mascat, cel puţin în cazul doamnelor nobile. Acest detaliu a dat denumirea unui loc tradiţional al Sabatului: Strada Măştilor (Guillestre, Alpii Superiori), iar Molicre numeşte o fetiţă: „Mica mască", adică „mica vrăjitoare". În ceea ce priveşte prostituarea unei vrăjitoare cu Diavolul, oare nu trebuie văzut aici un omagiu de un tip foarte special adus seniorului feudal, simultan cu eliberarea prin onirism a senzualităţii refulate a femeii? Dar vrăjitorii şi vrăjitoarele se complac în societatea lor deja constituită (sfârşitul secolului al XVI-lea şi secolul al XVII-lea) să creeze legături juridice cu Diavolul în persoană. Acesta din urmă cere soţiilor sale o fidelitate absolută, iar adulterul este sever pedepsit la Sabat tocmai de către cel care, pe pământ, îl încurajează atât de mult la alţii. Este expresia normală a mentalităţii religioase şi sociale a vrăjitoarei.

Ce se mănâncă la Sabat? Potrivit depoziţiilor

acuzaţilor, felurile de mâncare variază. Sunt delicioase sau dezgustătoare, dar toate fără sare, datorită puterii de exorcizare a acestui condiment. Totuşi, ereticii valdezi, ca şi vrăjitoarele flamande din veacul al XVII-lea ne spun că în postul Paştelui se mănâncă „heringi măcinaţi”. O cugetare curioasă: Diavolul impune fidelilor săi postul stabilit de Biserica Catolică. Simpla observare a săracilor acuzaţi, obsedaţi de foame, conduce la ideea că ei transpun, astfel, poftele gastronomice din timpul sărăcăciosului post cotidian. Şi, cea mai grozavă mărturisire, în naivitatea sa, este cea a unei vrăjitoare flamande din secolul al XVII-lea căreia i se cerea numele Diavolului care o ispitise şi care răspunde: „Faceţi ce vreţi”. Frumoasă deviză, ca aceea a abaţiei Theleme, preluată de ispititor, frumos simbol de eliberare care, în acele timpuri vechi, nu putea fi decât cu siguranţă diabolică.

Vrăjitoria şi teribila sa represiune dispar în Europa, şi mai ales în Franţa, spre începutul veacului al XVIII-lea. Nu mai există atunci mari perioade de foamete. Sabaturile pe care le vedem în gravurile din secolul al XVIII-lea nu sunt decât foarte ridicole. Este o parodie de menuete în care se amestecă scene cu oameni în convulsii asemănătoare cu cea din cimitirul Saint-Medard. Ţăranii din veacul al XVIII-lea au preocupări mult mai realiste decât strămoşii lor. Ei caută posesia pământului şi nu vreo vagă promisiune diabolică. Seniorul este deseori la Versailles, departe de ei. Nu-i mai este adus omagiu, şi nici Diavolului, gogoriţa lui. Noile idei filozofice îşi croiesc drumul lor, care nu mai duce în ţelina de desfăşurare a Sabatului, ci în adunările tribunalelor din 1789. Curăţirea rituală nu va mai servi drept scenariu diavolesc, ci va presupune purificarea întregii societăţi. Vrăjitoria se stinge în Franţa când apare speranţa în zile mai bune. Ea se va dezvolta în Rusia, în secolul al XIX-lea, când situaţia socială se înrăutăţeşte. Va dispărea în America de Nord când pionierii din Noua Anglie ingrată se vor îndrepta spre

bogatele ţinuturi din vest. Ea încetează peste tot să mai fie un cult pentru că puterea clerului se estompează. Dispare în timp ce se sting şi persecuţiile împotriva ei, într-o epocă pacificată în care oamenii trăiesc mai bine…

21.2. Erezia şi vrăjitoria

Vom începe cu mişcarea valdeză. Întemeietorul mişcării valdeze a fost un negustor din Lyon, Pietro Valdo (Valdes), care între 1173 şi 1175, după ce şi-a vândut bunurile în beneficiul săracilor, s-a dedicat unei vieţi de sărăcie şi predici, folosind o limbă pe înţelesul mulţimii. Probabil că una din condamnările Conciliului de la Verona, din 1184, în care se acuză un grup de laici pentru că şi-au asumat autoritatea predicilor, se referă la el şi la discipolii săi. Valdezii sunt declaraţi eretici şi ei se adună în mici comunităţi, adeseori fiind obligaţi să trăiască în clandestinitate; cei care rămân pe teritoriul italian se refugiază în văile munţilor. Cazul lui Pietro Valdo se înscrie în mod clar, pentru ecleziaşti şi inchizitori, printre cele de erezie. Peste această primă şi imediată definiţie se mai suprapune ceva: valdezii sunt acuzaţi nu doar că şi-au renegat credinţa, ci că au încheiat un pact cu diavolul, în scopul de a submina însăşi tradiţia creştină: ei îşi reneagă credinţa pentru a îmbrăţişa o altă religie, cea a diavolului, cu toate consecinţele sale.

Rămâne celebru în Franţa, printre altele, cazul din Arras, care se prelungeşte de-a lungul întregului secol al XV-lea:

„Cronicarii povestesc despre crimele de care au fost acuzaţi şi pe care le-au mărturisit sub tortură «valdezii» din Arras, o adevărată sectă în slujba diavolului. Înainte de a se duce la Sabat îşi dădeau pe trup cu o unsoare specială, folosind o vergea pe care şi-o aşezau apoi între picioare. În felul acesta erau în stare să zboare, parcurgând lungi distanţe cu mare repeziciune. Sabatul

avea loc în mijlocul unei păduri, la câţiva kilometri de Arras: acolo îi aştepta un diavol mare cât toate zilele, care se putea transforma în ţap, în câine, în maimuţă sau în om. Petrecerea se prelungea cu un banchet şi se termina într-o orgie. În timpul Sabatului, vrăjitorii renegau (aceasta e partea care se referă propriu-zis la erezie) religia creştină, trebuiau să îi hulească pe Dumnezeu, Sfânta Treime şi pe Sfânta Fecioară, să calce în picioare crucifixul şi să-l scuipe. Ceremonia se sfârşea cu o liturghie neagră pe parcursul căreia Împărtăşania era aruncată broaştelor, ce urmau să fie arse pentru a fi folosite la prepararea unor prafuri dăunătoare."

Acuzaţia de stabilire a unui pact antiecleziastic cu diavolul însuşi nu ar fi fost de ajuns pentru a se incrimina vrăjitoria; dar, aşa cum reiese din acest text, ulterior este introdus un alt element: „sabatul". Alianţa cu diavolul capătă o formă precisă şi anume cultul vrăjitoarelor. Pentru prima oară se pune în mod clar un semn de egalitate între eretici şi vrăjitoare.

S-ar putea pune întrebarea ce avantaj prezenta echivalarea acestor două categorii. Răspunsul e simplu: ereticul ataca, prin alegerile sale, esenţa însăşi a credinţei şi a Bisericii; vrăjitoarea sau vrăjitorul atenta în special la societatea civilă, la persoane. Primii păcătuiau împotriva credinţei; ceilalţi împotriva omului şi a civilizaţiei. Dacă s-ar fi putut afirma că şi unii şi ceilalţi formau în realitate o entitate unică, ar fi însemnat că Biserica şi puterea politică aveau un duşman comun, ce trebuia urmărit cu forţe unite pentru a fi distrus în totalitate. Dacă ereticul şi vrăjitoarea erau una şi aceeaşi figură, persoană, entitate, papa şi împăratul aveau un adversar comun.

Ceea ce s-a întâmplat la Arras este unul din primele exemple pentru ce se va petrece mai peste tot în Europa (şi am văzut deja exemplul spaniol): vânarea omului rămas fără nicio scăpare; Biserica atacă pe de o parte, puterea civilă o sprijină împotriva unui duşman tot mai vizibil;

orice om poate fi acuzat de crime, pe care niciun autor de literatură a groazei nu şi le-ar fi putut imagina, pentru a fi apoi obligat să le recunoască sub tortură.

Dar în acest caz, în afara puterii ecleziastice şi a celei civile, mai era o a treia, care putea fi pusă în mişcare, dacă vrăjitoarea era tot una cu ereticul, şi anume poporul. Predicile eretice şi cultivarea superstiţiilor tindeau să facă prozeliţi în special în rândul populaţiei rurale, mai apropiate de ciclurile naturii şi mai îndepărtată (adeseori, foarte îndepărtată) de structurile puterii. În cazul ereziei valdeze şi în multe altele asemănătoare, acuzaţia de vrăjitorie era astfel formulată încât îi prezenta pe eretici drept indivizi periculoşi pentru populaţia de la ţară: dacă ereticul îl adoră pe Satana şi se pretează la ritualuri magice împotriva omului, a câmpurilor, a animalelor, nu e greu să-i faci pe oameni să se ridice împotriva lui.

Un mecanism asemănător a fost cel care trebuia să lovească în evrei, acuzaţi la rândul lor de ritualuri orgiastice, canibalism şi crime împotriva copiilor. Nu întâmplător termenul de „sabat” este interpretat ca originar din ebraică unde desemna numele zilei de repaus, „shabbat” (sâmbătă).

Dacă episodul valdez urmărea un plan precis, menit să persecute cu mai multă eficacitate şi într-un nou mod erezia, el era şi consecinţa unui proces îndelungat, desfăşurat pe parcursul a două secole: data de rău augur este 1224, când Biserica se hotărăşte ca delictele de erezie să fie transferate către puterea temporală, iar ereticul să fie astfel considerat făptaşul unei crime de lezmajestate şi condamnat, în consecinţă, la moarte. Ceea ce urmează confirmă această schimbare de poziţie şi duce la consecinţe din cele mai grave: între 1227 şi 1235 se pun bazele tribunalului Inchiziţiei, de anchetare a corupţiei eretice („Inquisitio haereticae pravitatis”). Prin bula Ad extirpanda din 1235, Inocenţiu al IV-lea iniţiază persecuţia sistematică. Succesorul său, Alexandru al IV-lea, îi

condamnă în 1258 în mod expres pe cei ce practică magia. Ioan al XXII-lea în 1320 îi autorizează pe inchizitorii din Toulouse să intervină împotriva celor ce fac vrăji. Asemenea luări de poziţie se înmulţesc în anii ce urmează: în 1320 inchizitorul credinţei Bernardo Gui descrie în *Practica inquisitionis haereticae pravitatis* felul în care trebuie să fie interogaţi invocatorii demonilor şi subliniază că practicile vrăjitoreşti profanatoare şi idolatre sunt comparabile cu erezia: Grigore al IX-lea (1374) ordonă să fie luate măsuri împotriva celor ce îl venerează pe Satana; după doi ani, un alt inchizitor, Nicolas Eymerich, îi numeşte eretici pe toţi cei care au legături cu diavolul şi prin acesta capătă cunoştinţe de magie; erezie înseamnă participarea la Sabat şi folosirea copiilor pentru cultul idolatric; printre intervenţiile „laice", neobişnuită este cea a Facultăţii de teologie din Paris, în 1398, care distinge, făcându-le o descriere, magia naturală de cea eretică.

0 idee despre acest ritm tot mai crescut ni-l oferă statisticile: între 1320 şi 1420 se publică 13 tratate despre vrăjitorie; în următorii cincizeci de ani numărul lor se dublează. Ceea ce se schimbă şi va duce la nefericita perioadă a adevăratei „vânători" este această neîntreruptă, deşi uşoară, alunecare de la problematica vrăjitoriei în sine spre cea a vrăjitoriei eretice.

Ne găsim în faţa unei lumi „fabricate", perfect logice şi închise în ea însăşi, care va conduce la cele mai sângeroase şi inutile persecuţii din istoria creştinismului: lumea magiei (albă şi/sau neagră) se transformă în lumea magiei eretice.

În continuare să facem efortul de a merge pe urmele istoriei, evidenţiind datele şi perioadele sale, adică vremurile în care s-au produs aceste coşmaruri:

1 **1409:** Papa Alexandru al V-lea condamnă într-o bulă înfiinţarea de către creştini şi evrei a sectelor şi a

ritualurilor ce contravin religiei creştine, prin practicarea ghicitului, a descântecelor şi a superstiţiilor; bula e trimisă franciscanului Ponce Fougeron, care primeşte, după o lună, o sumă de bani pentru desfăşurarea activităţii inchizitoriale.

l **1436:** Claude Tholosan, judecător din Dauphine (apar judecătorii seculari ca autori de teorii în sfera teologiei nemaifiind vorba acum de o problemă teologică, ci de una învecinată cu ştiinţele juridice) afirmă că păcatele magicienilor şi ale vrăjitoarelor sunt prea grave pentru a avea dreptul la indulgenţa Bisericii; ei trebuie condamnaţi şi în special suspectaţi când îndeplinesc acte în aparenţă nevinovate, precum strângerea de plante pe timpul sărbătorii Sfântului Anton.

l 1437: Giovanni Nider în lucrarea sa *Fornicarius* formulează cele mai grave acuzaţii de vinovăţie la adresa femeii-vrăjitoare: o creatură slabă şi lesne de înşelat, pradă a diavolului dintru începuturi; pe aceeaşi poziţie se situează, afişând o atitudine misogină, printre alţii, Prieras *(Summa Summarum)* şi Bernardo Rategno da Como (De Strigis, 1510); ideea că femeia este o creatură „răufăcătoare" străbate secolele: e de ajuns să ne gândim la definiţia „medicală" a diferenţei, existente în perioada prenatală între băiat şi fată, pe care Laurent Joubert o va da în 1578: „...sămânţa în sine nu contează... ea poate degenera adeseori în parte feminină, din cauza mediului rece şi umed... ca şi prin prezenţa excesivă a sângelui menstrual, crud şi indigest".

l 1451: Nicolae al V-lea îndeamnă stăruitor pe inchizitori să-i pedepsească pe ghicitori, chiar dacă nu există bănuiala de erezie (înseamnă că inchizitorul poate pedepsi superstiţia!).

l 1458: Nicolas Jacquier, teolog dominican: vrăjitoarele alcătuiesc o sectă care dintotdeauna s-a străduit să distrugă Biserica (e uşor de văzut legăturile ce se presupun a fi între valdezi, evrei şi vrăjitoare).

l 1475: Sixt al IV-lea stabileşte o echivalenţă totală între erezie şi vrăjitorie: „… vor trebui să acţioneze pentru ca erezia şi secta vrăjitorilor… să fie distruse şi anihilate”.

l 1483: Jean Vineti, teolog şi inchizitor, afirmă că trebuie să se facă diferenţa între vrăjitoarele de odinioară şi cele care se află acum în jurul nostru: acestea din urmă sunt mai crude decât animalele sălbatice şi nu acţionează singure, ci fac parte dintr-o sectă de adoratori ai diavolului.

În următorul an, după cum văzut, este dată bula *Summis desiderantes affectibus,* prin care inchizitorii sunt îndemnaţi să devină stăpâni pe situaţie:

„.în numele autorităţii noastre apostolice, dorim să fie înlăturat orice obstacol de natură să împiedice activitatea inchizitorială… Îndemnaţi la aceasta de grija pentru credinţă, hotărâm ca… inchizitorilor să le fie permis să-şi îndeplinească funcţia şi să procedeze, în deplină libertate, la pedepsirea, încarcerarea şi corijarea acelor persoane pentru excesele şi crimele sus-amintite…

Le acordăm de asemeni inchizitorilor dreptul de a predica Cuvântul Domnului în toate bisericile parohiale şi ori de câte ori vor dori…

Ordonăm episcopului din Strassbourg… să protejeze şi să susţină acţiunea inchizitorilor, reprimând pe toţi cei care vor căuta să le dăuneze, să-i împiedice, să-i contrazică şi să se răscoale… chiar prin înăsprirea sentinţelor… cu ajutorul braţului secular.”

Din acest moment *Ciocanele* devin opere hotărâtoare; în afară de cea a lui Sprenger şi Kraemer, vom găsi lucrările lui Nicolas Remy, Johann Wier, Girolamo Menghi, Martin del Rio şi în special cea a lui Francesco Maria Guazzo, cu al său *Compendium Maleficarum* din 1608.

Nu lipsesc desigur opere situate pe o poziţie opusă, precum cea a lui Ulrich Müller (1489) care inaugurează un nou mod de a interpreta fenomenul: vrăjitoarele sunt femei

sărace care trăiesc din plin o iluzie demonică şi mai puţin o realitate satanică şi eretică. Dar, pentru moment, vocea sa rămâne izolată. Pentru a regăsi o poziţie similară va trebui să aşteptăm anul 1544, când Andrea Alciato va susţine inutilitatea unei persecuţii juridice împotriva unor femei care în realitate sunt victime ale iluziilor.

Pe linia tradiţională, care începe să se afirme, mai găsim în 1490 lucrarea lui Pierre Mamoris *Flagellum maleficarum,* în care el vorbeşte despre sabat ca o derivaţie a shabbatului ebraic; în 1523 Bartolomeo Spina face o legătură între prezenţa la sabat şi culturile păgâne ale zeiţei Diana: înainte de el, spre jumătatea secolului al XV-lea, ideea amintită de noi, potrivit căreia practica vrăjitoriei şi-ar putea avea originile în venerarea figurilor de bacanale (Bachus, Diana şi chiar Herodiada), fusese afirmată de Alfonso Tostato; iar Bernardo Ratego mersese mai departe, având certitudinea că a descoperit marele complot urzit de „secta" vrăjitoarelor în numele Dianei; în 1559 sunt publicate cele şase volume semnate de Martin del Rio, o adevărată culme a manualelor pentru înţelegerea tuturor caracteristicilor vânătoarei de vrăjitoare, cu titlul *Disquisitiones magicae;* în 1563 Johann Wier susţine ideea că în cazul presupuselor vrăjitoare e mai necesară intervenţia medicului înainte de cea a preotului; dar părerea sa nu a fost bine primită pe atunci (de comparat, ulterior, cu poziţia lui Bodin).

După cum am arătat, la mijloc nu este doar Biserica: în 1570 o ordonanţă a regelui Ţărilor de Jos defineşte vrăjitoria drept o crimă penală, indicând modalităţile de reprimare a ei.

Jean Bodin, magistrat şi umanist francez, publică în 1580 lucrarea *Démonomanie des sorciers,* răspunzând şi opunându-se tezelor lui Wier, de o cruzime înfricoşătoare faţă de vrăjitoare. Bodin va fi suspectat la rândul său de erezie. În 1602 Henry Boguet, magistrat inchizitor în Elveţia (celebru la vremea sa pentru a fi propus

condamnarea la moarte şi a copiilor bănuiţi de vrăjitorie) afirmă în *Discours exécrable des sorciers:* „Vreau să fie limpede că sunt duşmanul neîmpăcat al magicienilor şi al vrăjitoarelor, şi că nu îi voi cruţa vreodată, având în vedere ticăloşiile înfăptuite şi numărul lor ce devine tot mai mare”.

Până şi filosoful Tommaso Campanella, apreciatul autor al *Cetăţii soarelui,* afirmă că:

„Femeiuştile, care se hrănesc cu mâncare spurcată, sau concep sânge menstrual ori excremente în uterul invadat de emanaţii, se perturbează şi sunt gata să-l primească pe diavol”.

O mărturie contrară, tulburătoare în mod special, fiindcă e făcută de un confesor care a cunoscut sufletul vrăjitoarelor şi al ereticilor întâlniţi la ţară, datează din 1631. Friedrich Spee afirmă:

„…mărturisesc plin de ruşine că, mai cu seamă în Germania, printre catolici şi în popor persistă superstiţii greu de crezut… care… sunt puse pe seama sărmanelor femei de pretutindeni…".

Acum tabloul este complet: cartea de la care am pornit, *Ciocanul,* devine piatra de boltă, pe care se sprijină intrarea într-o lume construită conform unei precise idei de persecuţie. Teoria este pusă la punct şi rămâne de văzut ce se întâmplă în realitate, în toţi acei ani (am spune, în acele veacuri) în care ciuma eretică se învecinează atât de strâns cu secta vrăjitorească, încât devine unul şi acelaşi lucru.

21.3. Un masacru care durează de trei veacuri

Parcursul teoretic alcătuit din documente, predici şi publicaţii, care ne-a însoţit până acum, urmează să fie transpus în istoria concretă a oamenilor. Din oraşele franceze, împodobite cu superbe catedrale; până în zonele rurale germane, înspre dealurile şi munţii italieni şi

elveţieni, spre câmpiile dezolante ale Pirineilor spanioli şi până în şesurile noilor colonii americane, între sfârşitul secolului al XIV-lea şi cel al secolului al XVI-lea, avem de străbătut o orbită în care nenorocirea, sărăcia şi ororile se înmulţesc, într-un ritm demn de o tragedie greacă. Încă se mai discută şi azi în legătură cu numărul bărbaţilor şi al femeilor (în special), sacrificaţi în numele luptei împotriva vrăjitoriei eretice. Din documentele proceselor ce ni s-au păstrat, s-ar părea că numărul victimelor, pe care îl putem lua în considerare ar fi fost aproximativ de 70 000 de persoane. Cei mai puţin optimişti susţin că rugurile au atins cifra de 300000. Pentru a înţelege îndârjirea inchizitorilor e necesar să examinăm câteva evenimente mai îndeaproape.

Milano, 1384 – Două femei, Sibilla şi Pierina, mărturisesc că ar fi participat la un joc lugubru: jocul Dianei (sau al Herodiadei), condus de o anume Madonna Oriente, care destăinuia tainele viitorului femeilor aflate acolo. În prezenţa acelei Oriente nu era voie să se rostească numele lui Dumnezeu. Oriente le mai învăţa cum să tămăduiască bolile, să găsească lucrurile furate şi să dezlege descântecele. Cele două femei sunt condamnate la moarte în 1390.

Paris, 1390 – Cazul prostituatei Macete e mai complicat şi ne introduce într-o lume a sărăciei fizice şi morale sfâşietoare. Macete, tânjind de dorul iubitului ei care, în loc să o ia în căsătorie aşa cum îi promisese, o părăsise pentru a fugi în Spania, ajutat de o altă femeie de proastă condiţie, încearcă să-l întoarcă prin vrăji. Ea a învăţat pe de rost începutul Evangheliei lui Ioan şi cu această formulă spusă cu voce tare reuşeşte să se pună în legătură cu un diavol, numit Haussibut. Iubitul e obligat să se întoarcă la ea, împotriva voinţei lui, însă refuză să se însoare. Plină de tristeţe, Macete reia vraja cu mai multă putere, folosind ceara şi smoala, din care face o pastă cu care îl unge între umeri pe iubit, timp de trei nopţi,

invocându-l pe Satana. Bărbatul cedează până la urmă şi o ia în căsătorie, fără să o iubească însă. Urmează ani plini de greutăţi. El se poartă urât, o bate. Macete nu ştie ce să facă şi se adresează din nou diavolului său: ceara şi smoala sunt iarăşi amestecate, pentru a modela o figură de copil pe care ea o pune să plutească pe paie într-o oală cu apă clocotită. Macete este în continuare bătută şi maltratată. Disperată, se duce pe câmp, caută broaşte râioase pe care le înţeapă cu ace, masacrându-le pe toate. Bărbatul o chinuie în continuare, până când o surprinde asupra faptului, o denunţă Inchiziţiei. Dovada vinovăţiei sale este o broască moartă.

Sion, 1420 – Unui grup sectar i se arată diavolul sub înfăţişarea de urs sau de berbec; adepţii sectei măcelăresc bărbaţi, copii şi animale. După cercetări se descoperă că din grup fac parte 700 de oameni. O sută dintre ei sunt arşi de vii după ce mărturisesc totul sub tortură.

Rouen, 1430 – Pe 18 martie este condamnată la moarte Ioana d'Arc. Acuzaţia este în acelaşi timp de vrăjitorie şi de erezie. Intenţia procesului este în mod evident politic.

Atras, 1459 – Robinet de Vaulx, pustnic, este judecat pentru delictul de vrăjitorie. Înainte de a muri o denunţă pe prostituata Demiselle şi pe pictorul Jean Lavite – din nou două persoane „marginale". Anchetaţi şi torturaţi, cei doi sunt arşi pe rug în 1460. Au mărturisit la rândul lor şi au denunţat alţi complici: lanţul inchizitorial îşi poate continua acţiunea de purificare.

Fie, 1506 – O femeie, Anna Jobstin, mărturiseşte sub tortură că este vinovată de aducerea grindinii care a distrus câmpurile vecinilor. Mintea ei o ia razna: se acuză de toate dezastrele care loviseră în ultima vreme întregul Tirol.

Mirandola, 1522-1523 – „Procesul de la Mirandola" rămâne una dintre cele mai crude şi solemne „vânători de vrăjitoare", şi îi poate fi atribuită teribila denumire de

„pogromul de la Mirandola”; participă la el însuşi prinţul di Carpi, Gian Francesco Pico. Violenţa cu care acuzaţii sunt trataţi şi bătuţi îi face pe martorii din mulţime să exclame: „Nu e drept ca aceşti oameni să fie ucişi cu atâta cruzime”.

Zürich, 1546 – Dovezi procesuale confirmă cazul Agathei Stuodlerin, fiica unui preot, devenită prostituată. Ea şi-ar fi vândut sufletul diavolului, dedându-se la o serie de fărădelegi pline de cruzime: uciderea unor bărbaţi prin otrăvire; inducerea impotenţei la alţii, cărora le-ar fi cerut bani în schimbul redării virilităţii. Un brutar şi soţia sa, atinşi de impotenţă şi frigiditate, o denunţă şi asistă la tortură. Nemaisuportând răutatea zbirilor, Agatha se aruncă pe geam, rupându-şi un picior. Judecătorii devin şi mai bănuitori: voia să se omoare (crimă împotriva credinţei) sau să fugă zburând? Torturile se înteţesc. Agatha mărturiseşte până la urmă, cerând să-i fie acordată favoarea de a nu fi arsă. Curtea se consultă şi hotărăşte să-i accepte cererea, având în vedere că se convertise în mod evident. Va fi înecată la 27 februarie.

Derneburg (Rheinstein), 1555 – Din nou este vorba despre două femei: Groebesche şi Gisserlsche mărturisesc că au întreţinut raporturi sexuale cu diavolul: Groebesche spune că aceste practici au durat mai bine de unsprezece ani. Legătura cu diavolul este prin urmare extrem de puternică: atunci când este condusă la rug, satana însuşi îşi face apariţia în faţa mulţimii adunate sub eşafod şi le răpeşte în zbor pe amândouă condamnatele; acţiunea se petrece în ziua de 1 octombrie.

Două zile mai târziu, Gisserlsche apare în casa soţului ei, care moare pe loc de frică; episodul este relatat de un vecin, care afirmă că ar fi văzut-o dansând în jurul mortului, învăluită într-un nor de foc.

La 12 octombrie este arestat soţul lui Groebesche, acuzat că s-ar fi împerecheat cu sora soţiei.

Ancheta inchizitorială continuă, şi o a treia femeie, numită Serchkschen, e arestată pe ziua de 14 a aceleiaşi

luni, fiind acuzată că a provocat paralizia vecinilor după ce a îngropat broaşte râioase la intrarea locuinţei acestora. Fără a mai primi niciun ajutor din partea diavolului, după câteva zile este arsă pe rug.

Paris, 1565-1640 – Pe o perioadă de şaptezeci şi cinci de ani sunt trimişi în judecată 1119 oameni; numărul lor demonstrează că inchizitorii lucrau cu multă asiduitate. O sută dintre aceste persoane sunt condamnate la moarte. Faţă de alte cazuri, avem de a face aici cu bărbaţi şi femei dintr-o categorie socială decentă, acuzaţi de practicarea magiei.

Lucerna, 1517 – O moaşă mărturiseşte că a ucis mai mulţi copii nou-născuţi, străpungându-i cu un ac lung. Cum condamnarea la rug întârzia, în speranţa de a scoate şi alte mărturisiri de la ea, temnicerii au surpriza de a nu o mai găsi în celulă, în locul ei se află doar pielea, umflată ca un buboi. În popor se spune că diavolul a jupuit-o de piele şi a luat-o cu sine.

Genf, 1571 – O cumplită masacrare a femeilor: în decursul lunii mai sunt arse de vii douăzeci şi una de femei.

Zürich, 1571 – Unei femei care trăieşte în mare mizerie, Verena Keretzin, lipsită până şi de haine şi mâncare, i se prezintă un cavaler care se laudă că este unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni de pe pământ. Femeia îi ascultă înspăimântată propunerea: dacă te vei uni trupeşte cu mine, te voi copleşi cu bunuri, vei fi puternică şi onorată. Mintea femeii e confuză, nu ştie ce să răspundă, deşi în sinea sa e ispitită să-i primească propunerea. Bărbatul nu mai aşteaptă răspunsul ei şi încheie pactul muşcând-o de braţ, apoi se împerechează cu ea. Din acel moment, Verena simte că nu se mai teme de nimic; o putere nouă îi străbate fiinţa. Înarmată cu un băţ începe să rătăcească pe câmpii, lovind vacile şi porcii până îi ucide; provoacă boli oamenilor care în trecut nu au vrut să o ajute, sau să-i dea de pomană; aduce grindina

distrugând recoltele întregii regiuni. Până la urmă e prinsă. Pe 10 septembrie este arsă pe rug.

Lorena, 1576-1606 – Judecătorul, Nicolas Remy se laudă că a trimis la rug, în acest interval de timp, între două şi trei mii de vrăjitoare.

Bordeaux, 1577 – Într-un raport asupra desfăşurării procedurilor juridice, inchizitorul Pierre de l'Ancre relatează că la Curtea regală din Bordeaux au fost trimise la moarte patru sute de vrăjitoare.

Val Mesolcina, 1593 – Nici preoţii cei mai cunoscuţi nu se sustrag ritualului de condamnare a vrăjitoarelor. Cardinalul Carlo Borromeo ia parte la „vânătoare", favorizând condamnarea „cu capul în jos" a mai multor femei; mărturia celor prezenţi se referă la faptul că ele au murit probabil împăcate, deoarece au fost auzite invocând, în mijlocul flăcărilor, „numele prea sfânt".

Pistoia, 1593 – Câteva prostituate, printre care Fiore di Francesco da Crispoli, scapă de rug luând calea exilului.

Bazuel (Cambresis), 1599-1627 – O văduvă în vârstă, Reine Percheval, sfârşeşte pe rug după ce mărturiseşte cum a folosit practicile vrăjitoreşti pentru a provoca moartea unei nepoţele, cum a abătut o boală grea asupra unei persoane de vază, cum a schilodit viţeii la naştere. Înainte de a ajunge pe rug se repetă un ritual nefericit: Reine se răzbună pe acuzatoarele ei, denunţându-le ca fiind complice la propriile crime. Una dintre acestea, Aldegonde de Rue, o va urma în moartea violentă, după un proces ce a durat doi ani şi care s-a încheiat prin găsirea unor puncte insensibile la durere pe corpul ei, mărturie a legăturilor cu diavolul. Alte trei femei vor avea acelaşi sfârşit.

Jura, 1600 – Rolanda di Vernois şi Claudia îi mărturisesc judecătorului, Henri Boguet, că au adus grindina prin amestecul urinei proprii cu rămurele verzi. Diavolul le apără pe rug, aducând o ploaie în averse, care

stinge mereu flăcările. Până la urmă ritualul are loc pe 7 septembrie.

Aix-en-Provence, 1609 – De data aceasta avem de a face cu o călugăriţă: după exorcizare, fiind în mod evident posedată de diavol, femeia îl acuză pe Gaufridy, preotul Marsiliei, că i-ar fi făcut farmece. Preotul, supus torturii, rezistă timp de doi ani, mai înainte de a mărturisi practicile sabatice şi violenţa sexuală exercitată asupra maicii. Moare pe rug la 30 aprilie 1611.

Zagarramudi (Ţările Basce), 1614 – După interogarea timp de patru ani a unui grup de 300 de persoane, 12 femei sunt acuzate de vrăjitorie. Şapte dintre ele sunt condamnate la rug; celorlalte cinci, moarte în timpul procesului, le sunt arse imaginile.

Paderborn, 1631 – Lisa Tutke, arestată ca vrăjitoare, mărturiseşte sub tortură că tatăl său (ucis la rândul său din cauza violenţelor exercitate de către judecători, într-un proces precedent) a învăţat-o să facă farmece încă de mică, încredinţând-o unui bărbat care a abuzat sexual de ea: acel bărbat putea fi diavolul, lucru dovedit prin senzaţia de îngheţ şi nu de căldură pe care Lisa a avut-o în timpul raportului. Lisa a mai denunţat alte şase persoane.

Oppenau, 1631-1632 – Un proces record: 18% din populaţie este trimisă pe rug.

Palermo, 1640 – Este condamnată de către Sfântul Oficiu, Caterina Buni „care ieşea afară noaptea împreună cu femeile şi promitea să mai aducă şi pe alţii cu ea, punându-le să călărească pe câte un castrat, aşa cum făcea şi ea”.

Auch, 1644 – Regine, o femeie din popor, este prinsă şi aruncată în fluviul Gers cu o piatră atârnată de gât. De data aceasta cei care o execută, fără a face proces, sunt nişte soldaţi, după ce o acuză de practici vrăjitoreşti, la instigarea unor persoane din oraş.

Montheliard, 1646 – Treizeci şi doi de martori

acuză o văduvă, Adrienne d'Heur, că a omorât un copil, oferindu-i pâine; a orbit un bărbat, o femeie, şi doi copii; a secat laptele unei vaci; a provocat moartea unui cal; a încercat să răpească un copil; i-a ameninţat pe mulţi alţii; s-a furişat noaptea în case, fără a avea nevoie să deschidă uşile; s-a transformat în pisică, pentru a irita pisica casei. Asemeni lui Percheval, este înţepată pe tot corpul: acul pătrunde între omoplaţi şi rămâne acolo, timp de un sfert de oră, fără a-i produce dureri sau pierderi de sânge. Adrienne neagă toate acuzaţiile şi este atârnată de frânghie. Atunci mărturiseşte: sabat, împerecheri cu diavolul, vrăji, preschimbări. Este arsă pe rug la l septembrie.

Juergensburg, 1692 – Un bărbat de optzeci de ani, Thiess, mărturiseşte că este un vârcolac, dar din cei benefici, care îi urmăreşte şi se luptă cu diavolii şi vrăjitoarele. Judecătorii îl condamnă la zece lovituri de bici.

Vrăjitoarele din Salem (Noua Anglie). În 1620, pe arida coastă de est a Americii de Nord, o corabie, *Mayflower,* aducea la ţărm oameni îmbrăcaţi în negru. În acest tărâm nou, bătut de vânturi şi acoperit de păduri înfricoşătoare, ei mergeau cu pistolul într-o mână şi cu Biblia în cealaltă. Erau puritanii din Anglia alungaţi de Iacob I Stuart şi expulzaţi şi din Provinciile Unite, deja semicarteziene, unde voiseră să întemeieze un regat al lui Dumnezeu după sufletul lor, adică fără veselie şi fără iubire. Din scrierile lui Calvin, pe care ei îl citeau şi-l reciteau, ce reţineau oare aceşti pionieri în credinţa lor neliniştită şi dezolantă? „Diavolul va stăpâni lumea, până la detronarea lui de către Hristos, oamenii răi sunt copiii Satanei, degeneraţi ai imaginii lui", sau încă, în cartea lor, Biblia: „Tu nu vei permite unui vrăjitor să trăiască" „(Exodul, 22-18). Ei au defrişat un teren pietros, şi pădurile dese şi întunecate împrejmuiau îndeaproape ogorul lor însămânţat cu trudă. Lecturile lor sacre erau

pline de teama de Dumnezeu şi de blestemele asupra răului. Lângă ei se întindea ţinutul stufos de arbori, iar vechiul proverb al acestor pionieri este elocvent pentru starea lor de spirit: „Unde începe pădurea, începe indianul. Unde începe indianul, începe inamicul”. Pădurea, străbătută de indigeni, era pentru ei Regatul Diavolului. Cu toate acestea, îşi luau ca doici sau servitoare în casă femei indiene, pe care, prin predicile lor, încercau să le smulgă de sub influenţa Demonului. Preocupaţi de propria mântuire, interziceau băuturile tari şi jocurile de noroc; iar ispitele simţurilor erau pentru ei abominabile. Aceşti oameni aspri şi puri au născut copii care vor creşte în veşmintele lor negre, şubrezindu-se din cauza constrângerilor trupeşti impuse lor de legea dură a puritanilor, dar cu trupurile mai robuste, totuşi, decât ale părinţilor lor, căci se născuseră în mijlocul naturii suverane, şi nu crescuseră pe străzile cenuşii şi murdare din Londra sau Haga. De aici s-a tras tot răul. Procesele din Salem sunt imaginea atroce a obsesiilor exportate din Lumea Veche şi care pătau noul pământ american. În plus, evoluţia socială se accelerase. La începutul ocupaţiei engleze din Noua Anglie, după cum remarcă în mod corect M. Soulie, exista un „sistem social… asemănător cu idealul comunist. Păşunile şi preriile erau folosite în comun, fiecare colonist avea un acru de pământ a cărui producţie îi aparţinea, dar pe care n-o putea vinde”. Apoi, teocraţia ierarhizează societatea şi egalitatea iniţială va dispărea aducând, o dată cu aplicarea legilor puritane intolerante, gelozie şi ură. Ansamblul acestor factori a provocat execuţia a patru presupuse vrăjitoare în 1645. În 1688, în urma unei discuţii frivole, o spălătoreasă, numită Glower, o insultă pe una dintre clientele sale, pe care o chema Goodwin. Unul dintre copiii acesteia din urmă, care asistase la scena foarte violentă, este cuprins de convulsii. Glower, acuzată imediat de vrăjitorie, este arestată (ea era irlandeză şi catolică, ceea ce contravenea religiei

protestante, dominante aici). Nefericita este aşadar executată. În 1692, acasă la pastorul din Salem, Samuel Parris, zece fete intră în convulsii şi se dedau la acte fără noimă, aparent obscene. Doica indiană a uneia dintre fete, fiica pastorului Parris, propune un remediu magic care este acceptat de comun acord. După aceea, Elizabeth Parris va acuza indianca de vrăjitorie, însă nenorocita arestată se pocăieşte cu multă inteligenţă şi scapă de rug. După acest început, „fetele din Salem" îşi vor îndrepta acuzaţiile de vrăjitorie împotriva a numeroase persoane. Acestor fete, probabil impubere, li s-a alăturat o isterică bogată, Arme Putman. Peste 200 de persoane au fost arestate sub acuzaţia de vrăjitorie. Noutatea vrăjitoriei din Salem constă în faptul că denunţătoarele văd apărând noaptea spectrele celor pe care îi denunţă şi care le obligă „să-şi scrie numele pe o carte a Satanei". Există aici prefigurarea a ceea ce se va petrece tot pe pământ american, în 1847, în familia Fox.

La Salem, vrăjitoria se confundă cu cazurile de posedare pseudodemonică. Douăzeci şi nouă de persoane au fost spânzurate. În luna aprilie a anului 1694 erau închişi în jur de 150 de prizonieri, dar guvernatorul Philipps îi eliberează. Astfel se încheie incidentul de la Salem. O manifestare diavolească fără consecinţe judiciare – aşadar fără să fie gravă – are loc tot în Noua Anglie, la Boston, în 1694. Aceasta a fost ultima. Într-adevăr, secolul al XVII-lea se încheia şi înaintarea canadienilor francezi dincolo de Munţii Alegani va stârni neliniştea coloniştilor englezi din America de Nord. Din lupta împotriva francezilor se vor naşte independenţa şi Uniunea americană. Vrăjitorii puteau dormi liniştiţi, nu mai erau condamnaţi decât trapeurii francezi şi soldaţii regelui Ludovic al XV-lea.

Afacerea otrăvirilor. Aproape neelucidat, acesta a fost unul dintre incidentele cele mai imprevizibile din vremea lui Ludovic al XIV-lea şi reprezintă un fel de

compendiu al tuturor practicilor de vrăjitorie şi magie folosite în epocă. Marii seniori se regăseau alături de burghezi, scriitori, oameni de calitate şi persoane de condiţie joasă. „Rugăciuni, slujbe făcute timp de nouă zile, liturghii, lumânări, broaşte râioase, vipere, degete de spânzuraţi, ierburi otrăvitoare, arsenic, mână de om tras pe roată, sticlă în care se reflectau chipurile dorite, pietre filozofale, mercur, grăsime de spânzurat, sânge menstrual, urină de femeie, pantofi, batiste, mănuşi, flori, cămăşi sau potire otrăvite, cârtiţe sau porumbei arşi, lumânări albe sau negre, obiecte sfinţite, ostie sfinţită, untdelemn sfinţit, implorări stăruitoare în limbaj ciudat, figuri de ceară botezate sau nu, consultarea spiritelor, evocarea diavolilor, cadavre de copii născuţi morţi, ucigaşi de copii vii, oase de mort, pacte cu diavolul, horoscoape, toate ingredientele, toate practicile vechii vrăjitorii se găseau de-a valma în acest sinistru incident al otrăvirilor…” Aspectul criminal al acestei poveşti nu este nicidecum relevant pentru subiectul nostru, şi trebuie să extragem din ea doar ceea ce priveşte vrăjitoria. Este de la sine înţeles că se va avea în vedere contextul social.

Începând cu 1661, Ludovic al XIV-lea diminuează puterea marilor seniori. Deşi se vor distra cu siguranţă la curtea regală, nu este mai puţin adevărat că aceşti mari nobili îşi pierd libertatea, legaţi cu lanţurile de aur ale subsidiilor regale de tronul suveranului. Ei vor frământa în gând speranţele de revoltă şi de independenţă zdrobită; în minţile lor, dorinţele erotice se unesc cu ambiţiile refulate. Biserica nu le oferă, prin predicile oratorilor ei, decât soluţia unei vieţi supuse şi calme în faţa tronului şi a altarului: „Regatul meu nu este din această lume”. Vrăjitorii le vor propune realizarea tuturor dorinţelor lor, mai precis vrăji mortale îndreptate chiar împotriva persoanei regelui. Deşi libertinii îşi afişau – nu atât de mult ca în perioada precedentă – ideile ateiste, se prea poate ca libertinajul lor să fi îmbrăcat, adesea, forma unei blasfemii

şi prin aceasta devenea o afirmare a acelui Dumnezeu pe care îl combăteau. Aceşti curioşi libertini vor alcătui clientela vrăjitorilor. Pe de altă parte, Franţa iese ruinată din Frondă. Bossuet predică un Post al Paştelui întemeiat pe sărăcie. Revolte agrare au loc aproape pretutindeni. Războaiele, prin taxa de trecere a trupelor, fac ca fiscalitatea să fie şi mai apăsătoare.

Sabatul, ca şi odinioară, îi va consola pe săraci. În aceste vremuri tulburi vrăjitoarea îmbracă cele mai diverse forme. Ea este cea care face farmece şi în acelaşi timp este proxenetă, criminală şi provocatoare de avorturi. Ea urcă în grad. Venită din provincie la Paris, ajunge sfătuitoarea marilor doamne şi a gentilomilor. Ea îl înlocuieşte la curte pe magicianul de odinioară care se dedică din ce în ce mai mult cercetării speculative. Apar figuri monstruoase, mai cu seamă preoţi blestemaţi, căci Biserica este ea însăşi în criză. Vrăjitor era considerat capucinul Gerard, cel care prepara atât de bine otrăvuri la Saint-Germain-en-Laye. Vrăjitori erau şi abaţii Olivier, Catton, Dulaurens, Rebours, Toumet, Lepreux, ca şi călugărul Gabriel. Abatele Lemaignan, vrăjitor şi el, sacrifică Diavolului copii. Vrăjitori sunt subdiaconul Sebaud, care celebrează liturghia neagră pe trupul gol al amantei sale, şi, mai cu seamă, teribilul abate Guibourg, „saşiu şi bătrân”, sufletul blestemat al întregii afaceri. Tot vrăjitor este şi şmecherul păstor normand Lesage. Înfiorătoare vrăjitoare, rapace, prefăcută, solemnă în vorbele sale, suspicioasă în uneltirile ei, prudentă în vrăjile contra regelui, abilă în relaţiile cu cei mari, salvatoare pentru cei mărunţi, întotdeauna înconjurată de preoţi discreţi şi satanici, este doamna Voisin, regina vrăjitoarelor.

La Paris, o femeie practica ghicitul
Şi-n orice împrejurare consultată era;
Se pierdea vreo podoabă, se dobândea vreun amant,
Pentru gustul soţiei un soţ prea mult trăia,

Neplăcută-i o mamă, sau geloasă soţia,
Grabnic la astă ghicitoare se alerga
Pentru răspunsul pe care fiecare-l dorea.

(La Fontaine, *Prezicătoarele, Cartea a VlI-a,* fabula a XV-a)

Şi Molière se face interpretul acestei puteri a vrăjitoarelor şi a descântecelor din vremea lui Ludovic al XIV-lea:

„A transforma totul în aur, a provoca vieţuirea veşnică, a tămădui prin cuvinte, a se face iubit de oricine se doreşte, a şti toate secretele viitorului, a face să coboare din cer fericirea ca fulgerele pe metale, a ordona demonilor, a construi armate invizibile şi soldaţi invulnerabili, fără îndoială toate acestea sunt minunate”.

(Amanţii Magnifici, act III, sc. 1,1672)

Toţi se duc „la vrăjitoare pe înserat sau în zori de zi; săracii pe jos, doamnele conduse în trăsuri sau purtate în lectică, lăsând la distanţă vehiculele şi pe purtătorii lor, cu chipul ascuns de o mască sau învăluit în păr. Uşa se deschidea discret la un semnal cunoscut, şi după un timp de aşteptare vizitatoarea se afla în faţa ghicitoarei. Se derula apoi o scenă unică, în care una dintre actriţe era deseori moartă de frică, în vreme ce cealaltă, obişnuită cu monotonia confidenţelor şi a plângerilor, îşi păstra sângele rece. Aproape totdeauna nou-venita se grăbea să-şi spună durerile şi speranţele; dar dacă avea reţineri, pretinsa vrăjitoare ghicea cu uşurinţă ce suferinţe o tulburau pe clienta sa, şi că voia să se plângă de un soţ brutal şi gelos sau de un amant infidel. Dacă un soţ bădăran făcea nefericită o creatură inocentă, ea trebuia să-şi reîntoarcă faţa la Dumnezeu, să facă o slujbă timp de nouă zile Sfântului Anton din Padova sau Sfântului Gervais, pentru ca soţul să devină mai tandru, să-şi stânjenească mai puţin soţia şi să-i lase acesteia mai mulţi bani. Prezicătoarea nu cerea salariu; din ceea ce i se dădea, o parte era destinată bunelor femei însărcinate să rostească rugăciuni timp de

nouă zile, alta revenea săracilor ale căror binecuvântări contribuiau la reuşita proiectelor binefăcătoarei lor. Soţul nu-şi îmbunătăţea comportamentul, şi femeia revenea pentru a-şi exprima noi doleanţe. Vrăjitoarea deplângea necazul clientei sale şi studia îndelung şi cu atenţie liniile care se formau în palma acesteia. După o meditaţie profundă, ea îndemna la răbdare, căci vedea semne sigure ale ameliorării comportamentului soţului acuzat sau chiar semnele unei văduvii în viitorul apropiat. Dumnezeu va schimba această inimă împietrită sau o va chema la El. Trebuia să continue să se roage, şi să facă încă o slujbă de nouă zile la Montmartre, în onoarea Sfântului Denis, care îi apără de rele pe soţi. Trebuia mai cu seamă să atingă relicvele unui sfânt cu cămăşile soţului. De această dată vrăjitoarea stabilea ca recompensă a eforturilor sale o sumă fixată în funcţie de averea clientei, şi deseori o punea să semneze un bilet. Toate aceste fandoseli erau făcute pentru femeile timide; femeilor hotărâte li se cerea cămaşa soţului, fără vorbă, promiţându-li-se moartea lui. Presărată cu arsenic, această cămaşă era înapoiată… dacă soţul robust rezista la acest prim tratament, o nouă slujbă de nouă zile, însoţită de o a doua cămaşă, provoca, de obicei, moartea.

Un alt mijloc consta în a da clientei apă, în aparenţă inofensivă, limpede şi fără miasme, pentru a o pune în mâncare, în ceaiuri sau în apa de îmbăiat. Era o soluţie arsenicală dozată în aşa fel încât să aducă pe nesimţite moartea, într-o perioadă mai scurtă sau mai lungă, în funcţie de averea celei care-i plătea pe otrăvitori… Dacă femeia era prea săracă, o soluţie de apă tare, luată de la primul spiţer venit, omora prompt victima. De asemenea, se foloseau seminţe brune sau cenuşii, conţinând arsenic, care acţionau fără să lase urme vizibile.

Vrăjitoria se amesteca şi cu impietatea, cu sacrilegiul: „Dacă trebuia să inspire dragostea, un preot, îmbrăcat în haine sacerdotale, recita rugăminţi stăruitoare

făcând energic semnul crucii pe prafurile pregătite după reţetă; acestea se aruncau apoi pe hainele persoanei care trebuia sedusă. Dacă vraja nu reuşea, preotul sfinţea praful pe altar, lângă potir, în timpul slujbei; se scria pe ostie numele celor doi amanţi şi uneori şi cel al persoanelor de care voiau să se descotorosească; preotul sfinţea pâinea în biserică, printr-o slujbă şi o transforma apoi într-o pulbere care trebuia amestecată cu alimentele consumate de persoanele pe care trebuia să le atingă vraja. Dacă toate acestea nu-i înduplecau pe infideli sau nu le alungau indiferenţa, îndrăgostitele înnebunite, familiarizate cu răul prin primele acţiuni, nu ezitau să îndure şi o ultimă încercare spre a-şi asigura pentru totdeauna sprijinul demonului. Vrăjitoarea şi tânăra femeie se închideau cu un preot, la miezul nopţii, fie într-un castel la ţară, fie la Paris, în camera solitară a unei case dosnice, uneori chiar într-un cavou sau într-o magherniţă bântuită de păsările de noapte, pentru a săvârşi o oribilă ceremonie. Preotul punea o piatră de altar pe o masă înconjurată de lumânări negre; nefericita păcălită se întindea pe ea complet dezbrăcată; alături de ea se aflau cartea de rugăciuni şi celelalte instrumente de cult. Potirul era pus pe abdomenul ei şi preotul celebra liturghia, îmbrăcat în veşmintele sale bisericeşti; uneori el ţinea slujba invers, adică începând cu Evanghelia după Ioan; vrăjitoarea participa şi ea şi dădea răspunsurile. Preotul sfinţea pâinea şi vinul cu rugăciuni fierbinţi şi cuvinte în care religia şi slujba erau în mod grosolan batjocorite. Un sărut obscen îl înlocuia pe cel pe care preotul îl dădea mesei sfântului sacrificiu; uneori victima era nevoită să suporte ardoarea josnică a preotului; în fine, pentru ultima scenă, victima era pusă să se împărtăşească în faţa lor în cea mai respingătoare modalitate pe care dezmăţul şi imbecilitatea umană a inventat-o vreodată.”

Ceea ce a impresionat mulţimea a fost imaginea diabolică a marchizei de Montespan care se ducea la

sinistrele întâlniri ale lui Guibourg şi servea goală drept altar la slujba demonică. Un istoric a încercat recent să o reabiliteze, absolvind-o de această acuzaţie. Nu se poate spune că a şi reuşit. Tribunalul Inchiziţiei (1679) avea să cunoască un mare număr de procese de vrăjitorie, dar nu se poate afirma că aceste condamnări, cu excepţia celei pentru infama doamnă Voisin, au fost cu totul justificate. Ceea ce ne interesează mai cu seamă este proliferarea vrăjitoriei într-un timp şi în locuri – curtea regelui şi oraşul – unde se pare că trebuiau să domnească ordinea, armonia, Raţiunea. Ce ne interesează, în egală măsură, este impactul pe care l-a avut procesul otrăvirilor asupra conştiinţei lui Ludovic al XIV-lea. Regele s-a văzut înconjurat de vrăjitori şi criminali clienţi ai acestora, inclusiv favorita sa. Se pare că de aceea atitudinea lui Ludovic s-a modificat. Cine ştie? Aberaţiile vrăjitoriei au îndepărtat-o de la Curte, fără îndoială, pe frumoasa doamnă de Montespan, dar au deschis calea către patul regal a severei Maintenon.

Scandalul a fost atât de mare încât Ludovic al XIV-lea a dat în 1682 o ordonanţă privitoare la vrăji şi la… otrăviri:

„…Să se aducă la cunoştinţă ce facem etc. Toate persoanele care se implică în vrăjitorie, zicându-şi vrăjitori sau vrăjitoare, vor părăsi neîntârziat regatul după publicarea prezentei declaraţii, sub pedeapsa corporală.

Interzicem toate practicile superstiţioase, prin fapte, prin scris sau prin cuvânt, fie abuzând de termenii Sfintei Scripturi, sau de rugăciunile Bisericii, fie spunând sau făcând lucruri care nu au nicio legătură cu cauzele naturale; dorim ca cei despre care se va afla că sunt cunoscători ai acestora împreună cu cei care le vor pune în aplicare şi cei care vor beneficia de acestea pentru vreun scop, oricare ar fi el, să fie pedepsiţi exemplar şi după exigenţele cazului.

Dacă pe viitor vor exista persoane atât de rău intenţionate încât să alăture şi să îmbine cu superstiţia,

necredinţa şi sacrilegiul, pretextând acţiuni de pretinsă magie, sau altele asemănătoare, dorim ca cele care se vor lăsa convinse să fie pedepsite cu moartea.

La fel să fie pedepsiţi şi cei care se vor lăsa convinşi să se folosească de veninuri şi otrăvuri, fie că au provocat sau nu moartea, ca şi cei care vor accepta să fabrice şi să distribuie otravă pentru otrăviri… Sunt interzise de asemenea oricăror alte persoane, în afara doctorilor şi spiţerilor, folosirea vreunui animal veninos ca şerpi, broaşte râioase, vipere sau altele asemănătoare lor, sub pretext că le folosesc ca medicamente, sau că fac experimente, şi sub orice alt pretext, oricare ar fi el, dacă nu au aprobare expresă, formulată în scris.”

Astfel, pedeapsa era aplicată doar magicienilor şi vrăjitorilor nelegiuiţi sau profanatori. Totuşi, această ordonanţă nu a oprit imediat condamnările la moarte ale vrăjitorilor. Dar ea le-a restrâns, cel puţin.

Din următoarea scrisoare, referitoare la un incident de vrăjitorie care, în secolul al XVI-lea sau chiar la începutul celui de-al XVII-lea, ar fi dus la proces şi moartea vinovaţilor, se va vedea că tonul judecătorilor s-a schimbat mult. „Dl d’Argenson (locotenent de poliţie) către Pontchartrain (ministru) – 16 octombrie 1701. Mi-au căzut în mână două sau trei femei ciudate, care au avut nebunia de a se vinde Diavolului pentru bani; dar Diavolul nu vrea câtuşi de puţin. Una dintre aceste femei se numeşte Berthemet d’Estrade şi este măritată; cealaltă este văduva lui Fenouillet şi nu are copii. Prima doreşte să fie bogată, iar nebunia ei cea mai mare este de a se face iubită de Dl Berthemet, raportor la Curtea de Casaţie. A doua se simte în culmea fericirii când intentează procese şi le câştigă. Bănuiesc că ele îl cunosc pe preotul din Saint-Cosme (un vrăjitor), dar nu pot dovedi. Oricum, după ce au dobândit o oarecare ştiinţă diabolică, ele au persecutat un biet dascăl de şcoală, pe nume Protain, pe care l-au făcut să se creadă vrăjitor. Bazându-se pe asta, el le-a redactat înţelegerile pe

care îmi iau libertatea de a vi le trimite. Una este scrisă pe un pergament nefolosit şi semnată de Berthemet. Cealaltă nu este decât o hârtie, şi este pentru văduva Fenouillet care a iscălit-o. Adaug aici copia unui contract oarecare, pe care mi l-a transcris Protain, dascăl de şcoală, ca să dovedesc că înţelegerea doamnei Fenouillet este scrisă tot de mâna lui. Mi se pare că asemenea ciudăţenii nu merită să fie cercetate mai mult; şi atitudinea cea mai convenabilă pe care am putea-o lua este de a-l trimite pe Protain la spital pentru cinci sau şase luni, şi la fel pe văduva Fenouillet până la noi ordine. V-aş propune acelaşi lucru şi pentru duduia Berthemet de d'Estrade, dacă n-ar avea copii şi un soţ dintr-o familie cinstită, care trăieşte bine cu ea şi care n-ar trebui să afle de rătăcirile soţiei sale. Nu o să uit să-i spun acestei nebune că regele este informat şi că Maiestatea Sa a binevoit să-i ofere graţierea, din consideraţie pentru soţul ei, asupra căruia pedeapsa pe care ea a meritat-o s-ar răsfrânge în mod inevitabil". Suntem în 1701; Regele Soare va mai domni încă 14 ani. Trecuseră doar 67 de ani de când Urbain Grandier fusese ars pe rug pentru înţelegere şi tranzacţii cu demonii. Vremurile s-au schimbat, ca şi stilul judecătorului şi modul său de gândire. Începe să se manifeste deja ironia sceptică proprie veacului al XVIII-lea. Este nevoie ca spiritele libere să pornească războiul împotriva absurdităţilor vrăjitoriei. Într-adevăr, numeroase autorităţi se vor implica în aceasta.

Vrăjitoarele zboară spre Sabat. Vampire, răufăcătoare, strigoaice, magiciene, seducătoare, vrăjitoare, zâne rele, harpii, prostituate, diavoliţe, invocatoare ale demonului, preotese ale satanei idolatre.

Sunt numite în fel şi chip; titulatura numeroasă cuprinde ambele sfere vizate: cea a superstiţiei şi cea a fărădelegii împotriva credinţei, trecând cu mare uşurinţă dintr-una într-alta şi lăsându-l perplex pe cel care se aventurează în încrengătura stufoasă a mărturiilor şi a întâmplărilor.

Pe de altă parte această confluenţă a apelor a fost posibilă graţie credinţei sigure că vrăjitoarele există; ceea ce a determinat Inchiziţia (dar mai înaintea ei pe oamenii politici şi conducătorii religioşi) să intervină pentru o „convertire” a fost conştiinţa necesităţii demascării lor şi luarea unor măsuri de apărare.

Dacă am putea să-i întrebăm pe cei care au trăit în perioada dintre secolul al XIV-lea şi sfârşitul secolului al XVII-lea, ei ar răspunde fără ezitare: desigur, vrăjitoarele există, ele trăiesc printre noi. Răspunsul afirmativ ar veni din partea tuturor claselor sociale şi a categoriilor de persoane, de la cei mai umili oameni, la intelectuali şi teologi; de la săraci până la bogaţi şi nobili. Vrăjitoarele există şi înfăptuiesc tot felul de lucruri atât de cumplite încât simpla pronunţare a unora dintre faptele lor poate aduce nenorocirea, dacă nu eşti protejat cum trebuie. Puterea lor e mare; secta lor e numeroasă; înfăţişarea lor e înşelătoare.

Ele pot zbura; se deplasează şi îi poartă şi pe alţii cât ai clipi din ochi, în timpul somnului sau chiar când sunt treze, în locuri foarte îndepărtate; unele au darul de a se transforma în animale, de exemplu în pisici şi îţi intră în felul ăsta în casă, îşi aranjează un loc unde să stea, gata de a se preschimba în alte forme oribile şi să pună stăpânire pe casele în care au fost primite, sau se azvârle peste leagănele în care dorm copiii ţăranilor până îi sufocă, îi răpesc sau îi orbesc; dar preschimbarea cea mai înspăimântătoare e cea în vârcolaci, care se învârtesc înfometaţi în căutarea prăzii; ele cunosc de asemenea o vrajă care le permite să prepare filtre de dragoste şi filtre de moarte sau de boală; rotesc un deget în interiorul unei căni cu apă şi provoacă furtună sau scutură grindină din cer, aduc vânt şi fulgere. Au într-adevăr o anumită putere asupra elementelor din natură; îşi nimicesc duşmanii de la distanţă, cu ajutorul unor simulacre ale persoanei urâte, în care introduc corpuri metalice ce sunt în stare să-i

provoace dureri sau chiar moartea nenorocitului; adeseori însă nici nu au nevoie de asemenea instrumente: e de „ajuns” o privire care se încrucişează cu cea a adversarului şi acesta cade în stăpânirea sa; de asemeni pot să le facă sterile pe animale, pe femei să nu mai rămână însărcinate, iar pe bărbaţi impotenţi; apa din fântâni poate deveni otrăvitoare, din cauza unei pulberi din oase de om sfărâmate; ele sunt adeseori cauza epidemiilor de ciumă, pe care o transmit cu ajutorul unor unsori întinse pe ziduri şi pe clanţele uşilor; îi înfurie pe cai când sunt călăriţi; se deplasează dintr-un loc într-altul cu trupul sau doar cu imaginea; când sunt interogate, tăcerea lor nu poate fi învinsă; dacă sunt acuzate, cei care le acuză amuţesc; prinse, provoacă tremurul mâinilor şi palpitaţii celor care le târăsc, încât aceştia fug ca nişte copii înspăimântaţi; şi încă ceva: ele pot vedea lucruri absente ca şi când s-ar afla acolo; se joacă cu inimile bărbaţilor, împingându-i spre amoruri nefericite şi duşmănii nebuneşti. Cam atât despre puterile lor.

Lucrul cel mai periculos este firea sângeroasă pe care o au, de parcă ar ascunde invidia atavică faţă de cei slabi şi nevinovaţi: ele sunt în stare de sacrificii umane; îşi aleg victimele în special dintre copii, al căror sânge îl varsă pentru a se hrăni în timpul banchetelor, unde petrecerea şi ororile se împletesc în mod înfiorător; încleştează uterele mamelor, împiedicând feţii să iasă la lumină, duşmana lor, în timp ce pe propriii copii îi hărăzesc diavolului.

Inchizitorul foloseşte doar cuvinte de groază pentru a se referi la ele: blasfemătoare, asasine, sperjure, incestuoase.

„Se ocupă de sufocarea copiilor noaptea – afirmă Juan de Pedraza, într-un text din 1568, relatat aici într-o vulgarizare publicată la Veneţia în 1584 – după ce diavolul îi adânceşte în somn pe părinţi: nu pentru a le suge sângele, ci pentru a-i face pe plac satanei, care obişnuieşte

să îi răsplătească pe cei care omoară cât mai mulţi copii cu favoruri şi onoruri la sărbătorile lor, oferindu-le cele mai bune locuri. Dar în casa în care există o cruce, un crucifix sau o imagine a Maicii Domnului nu puteau să facă rău şi nici copiilor pe care mama i-a închinat înainte de a adormi. Unii cred că pot intra în case în timp ce uşile şi ferestrele sunt închise şi e o greşeală diabolică să-ţi oferi harurile corpului duşmanului. Adevărul e că pentru a intra, diavolul le deschide încetişor, apoi se întoarce şi le închide când ele ies. Şi e potrivnic religiei să crezi că pot schimba înfăţişarea lăsată de la Dumnezeu, transformându-se în cazmale, în mături sau în pisici... Dar demonul înşală în aşa fel imaginaţia, încât ele par a avea o altă înfăţişare."

Dincolo de felul în care lucrurile se pot întâmpla, rămâne sigur adevărul condiţiei lor de slujnice ale satanei şi drept urmare de eretice de cea mai rea speţă. Unii dintre cei care le-au întâlnit sau le-au observat obiceiurile afirmă că ele se întâlnesc săptămânal pentru a celebra „esbat" şi de patru ori pe an pentru „sabat". Datele sunt: 3 februarie, 11 iulie, ajunul zilei de l august şi l septembrie.

La aceste reuniuni, fiind invitate personal de stăpânul lor diavolul, vrăjitoarele se duc pe jos, dacă locul este prin apropiere, sau în zbor, dacă e mai îndepărtat. Zboară agăţate pe spatele cocoşilor sau al caprelor, dar de obicei pe furci, beţe sau mături. Pentru a putea zbura se dau mai întâi cu o unsoare care produce un fel de catatonie aparentă (la persoana care le vede pe vrăjitoare îndeplinind această operaţie), dar în realitate o proiectează într-o dimensiune a invizibilului unde domină diavolul însuşi. Giovan Battista Della Porta, în lucrarea sa despre magie, publicată în 1558, afirmă că a cunoscut o bătrână care s-a oferit de la sine să-i arate ce anume se întâmplă în asemenea cazuri:

„...după ce s-a dezbrăcat s-a frecat cu putere pe tot corpul cu o unsoare, în timp ce o priveam pe după o uşă întredeschisă şi s-a adâncit, din cauza acţiunii elementelor

soporifice, într-o stare de somn profund. Noi am intrat atunci, dar ea ne-a luat la rost, pronunţând cuvinte urâte. Apoi şi-a pierdut cu totul simţurile. Am ieşit din nou. Când efectul unsorii şi-a pierdut din putere, s-a trezit şi a început să delireze spunând că a traversat, peste mări şi munţi, răspunzându-mi prin minciuni la o întrebare de-a mea."

Uneori nu este uns corpul, ci însuşi mijlocul de transport. Vrăjitoarea ajunge deci la locul sabatului, a cărui descriere o putem găsi fie în mărturiile depuse la proces, fie în textele teologilor vremii şi în documentele pontificale, precum bula Vox in Rama a papei Grigore al IX-lea (13 iunie 1233); detalii ciudate apar şi în operele de pictură şi gravuri, precum cea a lui Hans Baldung, creată în 1514:

„…vrăjitoarele prepară unsoarea, sau grăsimea vrăjitoarelor, printre altele din sânge de pupăză şi liliac, din răzătură de pe clopote şi funingine. O vrăjitoare amestecă ingredientele într-un ceaun care clocoteşte deasupra unui foc de verbină, în timp ce altele călăresc deja printre nori, îndreptându-se spre reuniune călare pe un furcoi sau pe un ţap. Atunci când întind pe furcoi unsoarea gata preparată, pronunţă o rugăciune oribilă! O altă vrăjitoare ridică spre cer un cazan plin cu oase, în timp ce alta înşiră rugăciuni pe un rozariu unde în chip de grăunţe se află clopoţei, două zaruri şi craniul minuscul al unui avorton. În sfârşit se duc la sabat unde magicieni şi vrăjitoare se întrec alcătuind – după spusele lui Boguet – combinaţiile cele mai monstruoase. Fiul nu o iartă pe mamă, fratele pe soră, sau tatăl pe fiică. …Vă puteţi imagina cum se dedau la toate celelalte desfrânări posibile".

Dar sabatul nu înseamnă doar desfăşurarea unei orgii sexuale: el are un parcurs şi o finalitate clară: este locul unde devine posibilă întâlnirea dintre om şi diavol pentru revigorarea forţelor slăbite; are loc noaptea,

undeva unde nimeni nu ar veni cu alte scopuri. Întuneric, izolare, desigur în mijlocul pădurii; focul aprins de participanţi luminează scena; cine ar nimeri aici din întâmplare nu ar şti cui să se închine.

„Rătăcind pe timpul nopţii într-un loc singuratic, o groază neştiută pune stăpânire pe simţurile mele; văd, sau mi se pare că văd mii de obiecte uimitoare în sclipirile unei lumini tenebroase. Aici este sabatul."

Astfel descrie un „cronicar" anonim din secolul al XVII-lea sosirea sa neaşteptată în locul unde se desfăşura acel cult macabru. Cult macabru, e bine spus: sabatul este într-adevăr un fel de ritual religios inversat, o caricatură a slujbei religioase, cu câteva elemente schimbate: anafura, de exemplu, este o felie de sfeclă. Toate acestea impresionează imaginarul clerului din acel timp:

„… se aşază pentru a putea petrece şi când se ridică, spre sfârşit, iată că apare o pisică neagră, mare cam cât un câine de talie mijlocie; ea merge de-a îndăratelea, cu coada ridicată. Noul adept, mereu primul, o sărută în spate, apoi urmează conducătorul şi toţi ceilalţi pe rând, doar dacă au meritat. Celor care nu sunt consideraţi demni de această onoare, maestrul de ceremonii le urează să aibă parte de pace. Revenind la locul lor rămân tăcuţi, câtva timp, întorşi în continuare spre pisică. Apoi maestrul spune: «Iartă-ne!» şi tot aşa repetă următorul, iar al treilea adaugă: «Stăpâne, ştim!»; un al patrulea conchide: «Trebuie să ascultăm»… Când primesc de fiecare dată la Paşti trupul Domnului din mâinile preotului, îl ţin în gură apoi îl aruncă, la gunoi, pentru a-l jigni pe Mântuitor."

Adevăratul protagonist al sabatului (această adunare care ia tot mai mult aspectul unei lupte religioase: Dumnezeu şi răul întruchipat de figura Satanei), stăpânul şi domnul, este diavolul, care:

„… conduce adunarea şi stă pe tron, sub înfăţişarea înspăimântătoare de ţap sau de câine. Pentru a-i aduce omagiu, cei prezenţi se apropie de el în diferite feluri: sau

în genunchi, ca pentru a-l implora; fie cu umerii căzuţi; fie cu capul dat pe spate şi picioarele ridicate astfel încât bărbia să fie îndreptată spre cer. I se oferă lumânări negre ca smoala sau buricuri de copii; în semn de respect îi sărută anusul… La acele reuniuni nocturne se adună mulţimi de persoane de ambele sexe, dar femeile sunt cu mult mai numeroase decât bărbaţii…; dansurile consistă din rotiri spre stânga..; fiecare banchet e binecuvântat de diavol prin cuvinte blasfematorii, iar Belzebut este considerat drept creatorul, cel care acordă şi păstrează toate lucrurile. Cu aceeaşi formulă se aduc mulţumiri la sfârşitul mesei. La încheierea banchetului fiecare diavol o ia de mână pe adepta pe care o are în grijă… îşi întorc pe rând spatele şi ţinându-se de mâini alcătuiesc un cerc, scutură ca nebunii din cap şi dansează ţinând în mână lumânările folosite mai înainte pentru adorarea demonului. În onoarea acestuia răsună cântece obscene, ritmate de tobe şi cimpoaie… în timp ce se împerechează în plină orgie.”

Participantele la acest ritual teribil sunt mai întotdeauna femei, deşi uneori au loc şi întâlniri cu bărbaţi (chiar cu preoţi şi călugări excomunicaţi!): pentru a fi admişi, ei sunt mai întâi iniţiaţi, ca în orice altă confraternitate. Ciocanul vrăjitoarelor explică cu limpezime cum puteai fi introdus în lumea vampirilor: diavolul în persoană îşi alege victimele şi după ce le promite că vor deţine putere în lumea pământească, le invită să-şi depună jurământul de supunere „public sau privat”; cel public are loc bineînţeles în timpul unei ceremonii de sabat, iar cel privat poate fi depus în orice moment în care femeia se află în faţa satanei. Jurământul are ca punct de plecare o renegare a credinţei şi a ascultării creştine (este exact invers decât în declararea credinţei catolice); cu mâna ridicată în faţa sa nefericita jură că va rămâne devotată şi îşi încredinţează sufletul şi corpul ca zălog pentru veşnicie diavolului, angajându-se că

va fi o cinste pentru ea să aducă noului stăpân un număr cât mai mare de adepţi.

Nu trebuie omis amănuntul denumirilor ulterioare ale sabatului, numit de unii şi sinagogă (diavolul se învecinează îndeaproape şi în mod frapant cu religia ebraică) şi „butoiaş", cum apare în predica plină de vervă a lui Bernar-dino da Siena:

„Se numesc adepţii butoiaşului. Acest nume se dă deoarece ei prind câte un copil în timpul anului şi îl azvârle din mână în mână până când acesta moare. După ce moare, ei îl transformă în pulbere şi pun pulberea într-un butoiaş şi dau de băut la toată lumea din el; şi procedează astfel deoarece susţin că nu pot arăta niciun lucru din cele făcute de ei. Avem în ordinul nostru un frate, care a fost de-al lor, şi mi-a spus toate astea."

Tehnica proceselor de vrăjitorie. La finele Evului Mediu, urmăririle îndreptate asupra vrăjitorilor ies de sub jurisdicţia preoţilor pentru a trece în mâna puterii laice. Totuşi, justiţia clericală are încă, în numeroase ocazii, posibilitatea să cunoască unele cazuri de vrăjitorie. Cu toate acestea, ea este, în ceea ce priveşte arestarea, dependentă de Procurorul regal.

La început, există informaţia care vizează fie un fapt calificat drept vrăjitorie şi care atrage după sine o anchetă colectivă, fie o persoană desemnată nominal. Martorii sunt chemaţi în faţa judecătorului; adesea un avertisment este citit în cadrul predicii, îndemnând credincioşii să mărturisească ceea ce ştiu despre fenomenul de vrăjitorie, sub ameninţarea cu pedepse ecleziastice dacă se arată reticenţi în mărturiile lor sau dacă tăinuiesc cunoaşterea faptelor reproşate vrăjitorilor. Astfel, se constituie, din aproape în aproape, informaţia primară care conţine dovezile şi începuturile de probe. Acestea din urmă nu sunt uneori decât indicii sau semidovezi, dar ele pot duce la arestare. Tortura va completa acuzarea. Vrăjitor este cel care tremură sau roşeşte în faţa judecătorului. Vrăjitor

este cel care locuieşte într-un sat rău-famat (de pildă pe Loira Inferioară, Arthon-en-Retz încă este numit „ţinutul vrăjitorilor”, iar odinioară furnizase un important contingent de victime rugurilor din Nantes). Vrăjitor este cel în familia căruia există decese misterioase. Blasfematorul şi vagabondul sunt de asemenea vrăjitori, ca şi săracul nomad sau ciobanul solitar. Vrăjitori sunt cei care hoinăresc în amurg în preajma cimitirelor sau care nu strigă de durere sub tortură. Cu toate acestea, judecătorii tremură în faţa celor acuzaţi de vrăjitorie. Ce să faci în faţa slujitorilor diavolului? Judecătorii sunt, însă de acord că „vrăjitorii nu pot face rău persoanelor oficiale şi miniştrilor Justiţiei, oricât de răi ar fi”. Aceasta o afirmă marele judecător din Saint-Claude, Henri Boguet. Opinia acestui specialist experimentat este liniştitoare. Pentru toţi cei care se ocupă de ancheta vrăjitorilor. Se poate, de acum înainte, acţiona în deplină siguranţă. Dar trebuie totuşi, pe cât posibil, îndepărtat acuzatul de persoana unui magistrat. Trebuie împiedicat, de asemenea, să atingă pământul (mitul lui Anteu revine în gândirea judecătorului, hrănit spiritual de Antichitate), şi trebuie să fie plasat într-un fel de cuşcă suspendată: pe un par purtat de doi funcţionari de justiţie. Astfel, păgânismul vrăjitorului, adept al tradiţiilor celtice, şi cultura clasică a judecătorului se unesc într-o dublă superstiţie păgână. Vrăjitorul, a cărui casă a fost răscolită pentru a se descoperi ingredientele specifice vrăjilor, este apoi interogat. El jură să spună adevărul. Dacă depoziţia sa se va dovedi ulterior falsă, ea se va întoarce fatalmente contra lui. Vrăjitorul este prin definiţie blestemat, de aceea judecătorul nu trebuie să-şi ia nicio precauţie pentru a-i smulge mărturisirile. Nu numai că tortura este riguroasă, dar judecătorul, după propria conştiinţă, poate chiar să-l înşele şi să-l mintă pe acuzat. „Ei (judecătorii) ştiu să susţină un fals pentru a dovedi adevărul… cazuistica vremii o arată – condamnând fără rezerve minciuna, ştiu să ia în calcul posibilitatea de a

înşela pe altul: era suficient pentru asta, gândeau ei, să menţină un limbaj care, în accepţiunea sa formală, era adevărat, dar, formulat cu o asemenea ambiguitate încât interlocutorul înţelegea contrariul; este ceea ce moraliştii catolici numesc şi astăzi restricţie mintală. Un reputat demonolog, Părintele Del Rio, iezuit convins din secolul al XVII-lea şi discipol al lui Maldonat, considera ca legal din partea judecătorilor recursul la un astfel de artificiu pentru a smulge mărturisirile celor bănuiţi de vrăjitorie. În Alsacia, funcţionarii din justiţie îi amăgeau, cu ajutorul cuvintelor cu sens dublu, pe pretinşii vrăjitori cu speranţa eliberării din închisoare şi credeau că-şi liniştesc conştiinţa recurgând la această ipocrizie.

Interogatoriul vrăjitorului dura foarte mult timp. „Aproape (că) se poate spune că nu se termina decât atunci când magistratul se plictisea”. În acelaşi timp, se căuta pe corpul vrăjitorului faimosul semn insensibil pe care diavolul, la Sabat, îl face prietenilor săi, vrăjitori şi vrăjitoare. Chirurgii, cu meticulozitate, vârau ace lungi în corpul dezbrăcat, căutând o bătătură, orice excrescenţă, un loc cicatrizat sau prea ars; excesul de durere anestezia suferinţa, anulând de multe ori sensibilitatea. Semnul diavolesc era în sfârşit găsit. Câteodată, ca la Strassbourg sau Bamberg, se recurgea la un alt tip de dovadă. Pretinsul vrăjitor era aruncat în apă. Vinovatul plutea, inocentul se scufunda direct. După interogatoriu, acuzatul era condus în închisoare, unde spionii obţineau ceea ce nici judecătorul, nici durerea nu putuseră obţine. „Interogatoriul fiind încheiat, judecătorul îi comunica rezultatul Procurorului Regal, sau nobililor în cazul justiţiei senioriale. Atunci avea loc stabilirea procesului, care era caracterizat, în funcţie de gravitatea sa, ca proces ordinar sau extraordinar. Procesul ordinar rămânea un simplu proces civil, şi se încheia doar cu privarea de drepturi sau cu penalităţi pecuniare. Cel extraordinar ducea la pedepse mari şi infamante, la condamnarea la

moarte…” Dacă procesul continua, martorii şi acuzatul erau puşi faţă în faţă şi se întocmea procesul-verbal de confruntare. După raportul unui judecător, acuzatul apărea în faţa Curţii, care fie îl condamna imediat, fie îl supunea anchetei, în cazul lipsei de dovezi suficiente împotriva sa. Tortura, diferită în funcţie de cei care prezidau, era aplicată fără menajamente, dar totdeauna mult după ce acuzatul mânca, „pentru ca vrăjitorul să nu vomite”. Se întocmea un proces-verbal: „(Pretinsa vrăjitoare) este întinsă, pe scară… este arsă cu pucioasă sub bărbie, la subţioară, la degetele de la picioare… ea nu a spus decât aceste cuvinte: «O, tu, fiu al lui David, ai milă de mine!». S-a liniştit un timp şi, oricine o striga, ea nu răspundea, cu chipul încă plin de culoare, deşi fără nicio lacrimă, dar broboane de sudoare îi cad de pe frunte… este stropită şi frecată cu pucioasă aprinsă. la toate întrebările ea răspunde că nu a făcut nimic, nimic, şi că toţi sunt doar nişte «ticăloşi»…". (Interogatoriul Annei Eva, Leipzig, începutul secolului al XVII-lea).

Am putea cita mii de texte de acest gen în toată Europa, pe tot parcursul secolului al XVII-lea, toate foarte simple, în imensa şi precisa lor oroare sobră. Câteodată Curtea îşi rezerva dreptul de a pronunţa sentinţa ceva mai târziu. Era etapa unei mai ample informări, în timpul căreia acuzatul, aflat în închisoare, rămânea la dispoziţia justiţiei, adică foarte mulţi ani. Adeseori murea în temniţă.

Pedeapsa cu moartea era prin ardere. Contrar a ceea ce se crede în mod obişnuit, nu corpuri vii erau arse pe rug, ci trupuri asfixiate deja de fum şi cuprinse de flăcările din spatele rugului. Condamnatul „nu se suia pe grămada de lemne, el intra în ea, şi doar capul şi partea superioară a trupului rămâneau afară. El era ars în rug şi nu deasupra lui. În consecinţă, spectatorii nu vedeau nimic sau mai nimic… Ioana d’Arc trebuie să fi pierit astfel. Şi ea a fost acoperită pe de-a-ntregul de lemnele de pe rug. Nenumăratele gravuri în care o vedem pe eroină în

mijlocul flăcărilor… stând în picioare pe o imensă grămadă de trunchiuri de copaci nu oferă deci o imagine veridică”. Pentru reducerea supliciului, condamnatul era uneori strangulat în momentul în care era legat la stâlpul de execuţie. În Flandra, în veacul al XVI-lea, şi la fel în cantonul Zürich, uneori se legau una sau mai multe vrăjitoare de o scară şi apoi totul, când încă mai erau în viaţă, se arunca în flăcări. Condamnatului i se refuza şi maslul. „Este în afară de orice îndoială că el trebuie refuzat oricărui vrăjitor” (H. Boguet). Corpul mort era ars şi cenuşa răspândită în vânt. Bunurile condamnatului erau sechestrate de justiţie şi rămâneau în mâinile judecătorilor. Timp de trei secole condamnările au fost nenumărate. Cum acuzaţii erau deseori de condiţie umilă, bunurile confiscate erau modeste. Chiar şi aceasta explică ceea ce se petrecea…

21.4. Vrăjitoria în lumea modernă

Lumea modernă este, mai mult ca oricând, măcinată de crize. Sunt şi crize economice, şi crize sociale, dar cea mai gravă este o criză de identitate, cu care se confruntă omenirea la început de mileniu. După ce am depăşit cu bine anul 2000, pe care numeroşi profeţi de ocazie îl considerau ca fiind cel al Apocalipsei, al sfârşitului lumii, ne-am trezit că trebuie să continuăm. Ce ne aşteaptă, aşadar?

Incertitudinile predomină. Unii spun că sfârşitul va veni curând, pentru că tendinţa autodestructivă a oamenilor nu mai poate fi înfrânată. Alţii cred, dimpotrivă, că lumea va merge mai departe, cu bune şi cu rele, ca şi până acum, dar nu pot intui direcţia în care se va îndrepta. În aceste condiţii, nu este de mirare faptul că vrăjitoria este din ce în ce mai prezentă în viaţa omenirii. Tot mai mulţi oameni, descurajaţi de spulberarea visurilor pe care şi le-au făcut, îşi caută refugiul în ocultism, redescoperind

vechi ritualuri şi cutume care sfidează percepţia ştiinţifică asupra vieţii. Sunt oameni care doresc să afle, dinainte, ce le rezervă viitorul. Alţii, aflaţi în momente de cumpănă, puşi în faţa unor alegeri care le pot hotărî destinul, doresc să primească sfaturi. O altă categorie este cea a oamenilor copleşiţi de necazuri sau de boli, care şi-au pierdut speranţa că mai pot reveni la o viaţă normală. Toţi aceştia se adresează unor vrăjitoare, ghicitoare sau prezicătoare, considerând că acest demers reprezintă ultima lor şansă.

Paranormalul pentru care vrăjitoria este adevăratul „fier de lance”, a revenit în forţă în secolul al XIX-lea (spiritism, astrologie, misticism), pentru ca în secolul XX să ia amploare sub o mulţime de forme, iar vrăjitoria a devenit o meserie rentabilă. Nu numai vrăjitorii o duc bine, dar şi scriitorii şi artiştii; filmele despre vrăjitorie se vând foarte bine, indiferent dacă sunt reale, horror sau comedie (de genul, „Ce vrăji a mai făcut nevasta mea Samantha”).

Cărţile cu şi despre vrăjitorie conţin o mare varietate de aspecte, care determină caracterul misterios şi atracţia pe care o exercită asupra unei părţi apreciabile din public. Între timp, vrăjitorii moderni s-au organizat şi beneficiază de cuceririle tehnologiei moderne; au chiar calculatoare. În zilele noastre, vrăjitorii au întâlniri… de lucru, ba chiar congrese internaţionale.

Din panoplia vrăjitorilor nu lipsesc talismanele şi amuletele, obiecte diverse, cu funcţie simbolică, de protecţie contra spiritelor rele. Aceste talismane erau purtate din Antichitate şi se vindeau la preţuri fabuloase. Dar astăzi? În ţările occidentale există prăvălii specializate sau circulă cataloage, care îţi vin la domiciliu, frumos ilustrate şi prin care poţi cumpăra orice obiect vrăjitoresc, care apoi prin comandă se trimite acasă discret. Nu neglijaţi comenzile pe Internet. Iată titlul câtorva talismane şi al altor obiecte vrăjitoreşti de vânzare pe Internet sau prin catalog (francez):

l Fiolă cu apă blestemată; picuraţi pe un duşman,

acesta va fi nimicit. Preţ 50 F. Sugerăm utilizarea produsului românesc, apa vie şi apa moartă în acest scop: cine ştie! **l** O bucată de pergament cu o rugăciune tipărită; prin copiere se automagnetizează. Preţ aproximativ, 60 F. Autenticitate garantată! **l** Aparat scânteietor pentru magnetizarea portofelelor. Pus în portofel, va atrage banii (altora) şi va îndepărta hoţii (sau îi va atrage). Preţ: 300 F. **l** În fine, arsenalul vrăjitorului nu poate fi complet fără „trusa completă de vrăjit", în care se găsesc figurine de ceară (care pot fi modelate după figura clientului) şi nelipsitele ace magice. Acestea sunt o armă veche de mii de ani. Faci o figurină din ceară, îţi închipui că este duşmanul, rosteşti fraze magice şi îţi imaginezi că va muri prin rana corespunzătoare celei produse prin împungerea figurinei. Preţ 900 F. (Se poate folosi şi în disputele politice.) **l** Bagheta magică, de asemenea nelipsită oricărui vrăjitor. Ca să aibă putere trebuie vrăjită printr-un procedeu secret. Se execută numai la comandă. Preţ negociabil. **l** Se mai găsesc de vânzare amulete purtătoare de noroc, măşti şi costume, aparate de testat fluide umane, creme de uns pentru diverse scopuri. Şedinţele sau consultaţiile la o vrăjitoare costă între 300-5000 F. Desigur, cele mai solicitate sunt prezicătoarele sau ghicitoarele. Ţigăncile noastre ghicitoare cer un preţ derizoriu faţă de adevărata industrie a ghicitului şi profeţiei din Occident, unde există şi spaţii publicitare la TV. Preţuri similare se practică şi în SUA.

Credeţi că sunteţi vrăjit, deocheat? Jean Luc Caradeau vă testează. Testul era cunoscut din epoca sumeriană (3000 î. Hr.). Candidatul îşi înmoaie degetul arătător în ulei (bineînţeles nu oricare) şi lasă să curgă trei picături într-un pahar cu apă sfinţită. Dacă numai o picătură de ulei se amestecă cu apa, nu este prea grav. Dacă toate trei picăturile se amestecă cu apa… este jale! În cazul în care „candidatul" are imaginaţie, poate observa că picăturile plutesc ca imaginea unui organ: acolo este

hiba! Pe piaţă (inclusiv cea românească) se găsesc tot felul de aparate pentru testatul capacităţii psi (dotare paranormală).

La Paris şi Londra, în fiecare an are loc o importantă întâlnire a vrăjitorilor pentru schimb de experienţă. Tehnica avansată a fost adoptată şi de vrăjitori, astfel că pe biroul unui vraci modern prezenţa unui calculator modern… dă încredere! În toate oraşele mari din Occident există întâlniri rituale ale unei grupări sau cult vrăjitoresc, în care participanţii vin îmbrăcaţi ceremonial în sala unui mare hotel, închiriată în acest scop.

Dar în România? Folclorul nostru bogat conţine multe descântece, blesteme, dar, după cum a afirmat Mircea Eliade în cartea *De la Zamolxis la Genghis Han* vrăjitoria nu a fost foarte dezvoltată la români, iar babele, care descântau, moşeau folosind doar mătrăguna, ca plantă de vrajă. Se pare că în Maramureş mătrăguna era utilizată în scop afrodisiac. Nici acum, vrăjitoria, la noi, nu a atins culmile din Occident. Iată un anunţ dintr-o revistă recentă: „Doriţi să ştiţi ce bucurii şi ce necazuri sunt scrise în existenţa voastră? Apelaţi la Brăţara, vrăjitoarea şi clarvăzătoarea care nu a cunoscut eşecuri cu harul şi arta ei magică. Este preţuită şi peste hotare, ca o superdotată, care vă poate da toate informaţiile despre viaţă, destin, boli, succese şi insuccese, şanse de viitor.”

Culmea, în aprilie 2002, ziarele aduc la cunoştinţă că pilotul de Formula numărul 1 al lumii, Michael Schumacher, poartă în permanenţă o brăţară magică din oţel cu cataramă de aur, fabricată special de românul Albanu, stabilit în Monte Carlo. Cunoscuta revistă-magazin german *Bild* a făcut această descoperire.

După cum am relatat în cuprinsul acestui capitol, oraşul Salem din Massachusetts, SUA, are o faimă tristă, căci, în februarie 1692, 24 de femei au fost torturate şi arse pe rug. Erau nevinovate, deoarece, după 300 de ani, s-a demonstrat că boala care ar fi fost provocată de

vrăjitoare… era de fapt o intoxicaţie în masă cu pâine din secară contaminată cu ergot. Procesul a lăsat o pată pe istoria acestui oraş. Ca răzbunare, Salemul, rebotezat Danvers… s-a dedicat vrăjitoriei. Oraşul este plin de muzee, prăvălii cu articole pentru vrăjitorie; se ţin, periodic, festivaluri, conferinţe, iar de Haloween are loc un mare bal al vrăjitoarelor. Multe culte vrăjitoreşti din SUA îşi dau aici întâlnire. În 1992 s-au împlinit 300 de ani de la celebrul şi înfiorătorul proces de la Salem. Cu acest prilej au venit sute de vrăjitoare din SUA şi Europa. Dar în mijlocul ceremoniei au apărut 200 de adepţi ai sectei „Nebunii lui Dumnezeu”, care au atacat vrăjitoarele. Poliţia a intervenit în favoarea acestora din urmă. Victimele din 1692 au fost răzbunate. În timp ce o şedinţă de o oră la psihanalist costă 100-150 USD, o consultaţie la vrăjitoare este mult mai ieftină şi… mai atrăgătoare. În SUA există aproximativ 200000 de vrăjitoare, care practică magia albă şi neagră. Clientela americană este apreciată la circa 10 milioane. Aţi văzut filmul „Vrăjitoarele din Eastwich”?

După doctorul Gerard Tixier, psihiatru şi psihanalist, vrăjitoria şi-a câştigat un loc confortabil în lumea contemporană. Oamenii de astăzi sunt stresaţi, se simt ameninţaţi şi manipulaţi. Deşi se trăieşte bine, problemele competitive, psihice abundă. Doctorii prescriu medicamente, psihologii te ascultă şi te învaţă cum să lupţi, cum să te implici făcând un efort de voinţă, dar vrăjitorul ştie să te asculte, să-ţi dea încredere. Or oamenii cu dezechilibre afective, crize de personalitate, apelează la vrăjitori sau mai rău, la diverse culte obscure, unde se practică terapia în grup, clar în scopul aservirii, dominării şi preluării averii de către organizaţie. În ciuda educaţiei, care domină gândirea noastră conştientă, subconştientul îşi aminteşte de vechile practici magice prin arhetipurile existente, dorinţele şi superstiţiile adânc înrădăcinate. Toate învăţămintele magice au la bază principiul

similitudinii (lucrurile care par asemănătoare, au aceleaşi proprietăţi) şi cel al personificării (în orice lucru există şi un element spiritual), ce acţionează pe tăcute prin intermediul psihicului subliminal. Arhetipurile, simbolurile cu componentă magică acţionează fără să ne dăm seama, influenţând gândirea conştientă şi comportamentul. De multe ori oameni educaţi şi cultivaţi „pleacă urechea", ascultă şi acţionează sub influenţa psihicului subliminal în mod iraţional. Acesta este mecanismul prin care vrăjitorii şi sectele acţionează pentru atragerea clientelei, la care se adaugă, bineînţeles, sugestia.

Richard Gardner, în cartea *Evolution through the Tarot* (1978), a descris acest mecanism de sugestie exercitat de către vrăjitori şi alţii ca ei, prin acţiunea asupra psihicului subliminal al viitorului client. Vrăjitorul sau un sectant caută să cunoască ceva despre viitoarea victimă (gusturi, dorinţe, nemulţumiri), după care atât prin cuvinte încurajatoare, promiţătoare, dar şi telepatic, i se sugerează ajutor, speranţă. Importantă este trezirea unei stări afective, emoţii, care inhibă gândirea logică, raţională. După Rodney-Dougal (89), principiul de bază al magiei negre este şi va fi întotdeauna utilizarea forţei psihice în scopul de a câştiga în mod fraudulos ceva la care nu ai dreptul, de a domina şi profita de alţii, naivi. Cu timpul, cei care practică magia neagră, care au succese, pot să devină megalomani şi să facă rău oricui le stă în cale. În final, este vorba de aceleaşi interese ancestrale: bani şi putere.

Cea mai bună ilustrare a interesului crescând pentru vrăjitorie în lumea contemporană a constituit-o filmul american „Blair Witch Project", produs de doi tineri, Myrick şi Sanchez, în 1997. Filmările au costat 35 000 USD (în mod curent un film realizat la Hollywood costă zeci de milioane), au durat opt zile şi au adus producătorilor numai într-un an un profit de 137 milioane USD. Aşa ceva nu s-a mai văzut în toată istoria filmului

american. Culmea, piaţa era saturată;, Proiectul Blair Witch” era al 873-lea film horror despre tineri care se duc într-o pădure din distracţie şi se întorc pe o scândură; al 4 982-lea film în care tineri dispar într-o anumită ordine şi al zeci-de-miilea în care oamenii înfricoşaţi intră într-o stare de stupiditate ce-i înnebuneşte. Filmul „Blair Witch” nu respectă niciunul dintre canoanele Hollywoodului; nu apar monştri, nu apar stafii, nici urmă de sex, nicio muzică. Atunci ce se petrece în acest film, care în România nu a avut succes, dar în SUA a produs frenezie şi cozi de sute de metri? Mai mult, cei care au văzut filmul mai veneau nu ca să-l mai vadă o dată, ci ca să aibă grijă de prieteni sau rudele care îl vizionau pentru prima dată. Vânzările de floricele, o tradiţie în cinematografele americane, nu au mai avut succes; toată lumea tremura. Lumea în sală tremura, se ţipa şi unii vomitau de frică.

Acţiunea filmului, care durează 81 de minute, are loc într-o pădure de lângă Burkittsville, o aşezare de 200 de locuitori la 120 km nord de Washington. Localitatea s-a numit acum 300 de ani Blair şi exista o legendă potrivit căreia în pădurea respectivă era o vrăjitoare care aduna copii şi îi omora, în faţa prietenilor. Filmul descrie aventura a trei studenţi care vin în pădure să facă un documentar. Se rătăcesc, înnoptează într-un cort improvizat şi… aud zgomote, văd mişcări suspecte. Găsesc casa vrăjitoarei şi… totul devine frică pură, fără să apară vreun spirit. Totul este anticipaţie şi frică, o emoţie mult mai puternică decât şocul. A fost doar un caz izolat? Producătorii au cumpărat cu 15 000 USD un site pe Internet, vizitabil cu taxă:www.blairwitch.com, care le-a adus un profit, în şase luni, de 181 milioane USD. Vrăjitoria (ca şi paranormalul) întotdeauna s-a vândut bine! Numai în Franţa, în 1993, erau cunoscuţi peste 40 000 de vrăjitori (bioenergeticieni, magnetizatori, tămăduitori etc.) cu o cifră de afaceri de peste 25 miliarde franci. Vrăjitorii nu au nevoie de diplome sau de studii

superioare, dar cei mai exigenţi pot face oricând rost de un astfel de act de la o universitate particulară, specifică, din SUA, Anglia, Franţa.

21.5. Chiromanţia în slujba Poliţiei

După Revoluţia din decembrie 1989, fiind primul redactor-şef al noii publicaţii care lua fiinţă *Poliţia Română,* am avut ocazia să-l cunosc pe eminentul profesor universitar doctor Dan Smântânescu, nimeni altul decât secretarul particular al marelui nostru savant Nicolae Iorga. Domnia Sa a devenit un colaborator permanent al acestei reviste, printre materialele publicate numărându-se şi cel cu titlul de mai sus pe care îl redăm în continuare.

„Nicio mână[1] din miliardele de mâini ale oamenilor nu este identică alteia. De ce această diferenţiere? Oare aceasta nu este un semn peremptoriu că divinitatea a imprimat destinul fiecărui muritor sub formă de semne, trăsături în propriile lor palme?

Chiromanţia vine să elucideze această problemă.

După veacuri de cercetări şi confruntări cu realitatea, fenomenele, modurile de trăire ale oamenilor, s-a desluşit revelaţia destinului uman de către lucizi şi meticuloşi cercetători care, se pare, posedau şi un al şaselea simţ: al divinaţiei.

Chiromanţia nu este, deci, o cabală, o ficţiune demoniacă sau o înşelătorie a unor mistificatori, ci e rezultatul unor experienţe ştiinţifice, analizate critic şi fixate ca adevăruri numai după confruntări cu rezultate strict verificate pe viu, în laboratoare medico-legale, instituţii multiple, închisori, lupanare etc.

S-au verificat, în decursul veacurilor, palme ale diferitelor personalităţi: gânditori, oameni politici, mari economişti, artişti plastici, scriitori, muzicieni, ingineri, inovatori, mistici, contemplativi, erotici, criminali etc. şi s-

1 Se are în vedere palma (n. red.).

a ajuns la concluzia că anumite linii ale palmelor acestora indică trăsături similare, relevând aceleaşi înclinaţii.

De asemenea, în plan malefic, înclinaţiile spre violenţă, mari pasiuni erotice sau materialiste, crime, sinucideri, sunt indicate cu precizie în palmele acestora.

Un sever control empiric a dus la concluzii ferme, îngăduindu-se identificarea tipurilor care prezintă aceleaşi înclinaţii temperamentale la posesorii unor linii similare.

Iată de ce chiromanţia nu este o ghicire săvârşită de persoane empiric intuitive (ţigănci mistificatoare, escroci, palavragii, profitori de buna-credinţă a oamenilor), ci este rezultatul unor îndelungate studii analitice şi comparative, însoţite de o temeinică aprofundare a psihologiei, a categoriilor temperamentale umane.

Se cere chiromantului nu numai o profundă cultură, ci şi o onestitate perfectă deoarece chemarea sa este de a se pronunţa asupra unor adevăruri care influenţează profund subiectivismul fiecărui om.

Chiromanţia este, aşadar, nu numai o revelare a trăsăturilor temperamentale cu care se naşte fiecare individ, a caracterului pe care este sortit a şi-l însuşi odată cu lupta pentru viaţă; nu-i o premoniţie a predispoziţiilor întâmplătoare sau fatale, ci constituie o justă dezvăluire a întregului complex de fenomene psihice, fizice, intelectuale care sunt fixate în destinul fiecăruia, sau apar şi dispar în funcţie de conjunctură şi de educaţie.

Aceasta pentru că, din etapă în etapă, sub influenţa comanditată de circumstanţe, sau sub autoritatea autoeducaţiei, liniile palmei se modifică apărând trăsături noi, sau dispărând altele.

Datorită acestei funcţionalităţi ciudate, este bine ca oricare om de cultură – şi în special părinţii – să cunoască chiromanţia pentru a călăuzi drumul în viaţă al copiilor lor, citindu-le în palme predispoziţiile native, îndrumându-le calea spre acele profesiuni către care natura i-a dăruit cu anumite aptitudini sau vocaţii (medic, inginer, artist,

literat, tehnician, economist, ofiţer, navigator etc.).

Nu mai puţin, semnele malefice, desemnând înclinaţii către acte violente, crime, perversităţi, hoţii, minciuni, pot fi frânate sau chiar remediate prin prevenirea şi infiltrarea în conştiinţa acestor subiecţi a unor atitudini pozitive, morale.

Aceasta pentru că fiecare om posedă un anumit tip de mână: subţire, groasă, tare, moale, lungă, scurtă, molatică, fermă.

De asemenea, degetele diferă ca lungime, grosime, unghii etc.

Poţi cunoaşte caracterul omului de la prima întâlnire cu el. Modul cum îţi întinde mâna are o semnificaţie, iar contactul tactil cu fiecare epidermă înlesneşte cunoaşterea structurii sale psiho-fizice.

Vom şti să ne ferim de acei violenţi care dintr-o simplă convorbire contradictorie degenerează în bătaie sau chiar crimă.

Îmi amintesc cum odată, fiind student şi călătorind cu trenul spre Constanţa, pe culoar, la fereastra deschisă (era foarte cald), a făcut popas un individ care, autoritar, mi-a impus spontan, pe un ton ireverenţios, să-i las lui spaţiul de la fereastră spre a se răcori.

Întâi am vrut să mă împotrivesc, dar aruncându-mi privirea asupra mâinilor sale am constatat că avea indiciul criminalului. Îndată am părăsit fereastra, dar în locul meu a venit altă persoană cu care, presupusul criminal, a început o dispută violentă ce s-a soldat cu o bătaie zdravănă, şi rănirea gravă a noului venit.

Deci, cunoaşterea chiromanţiei m-a salvat!

În funcţie de formatul degetelor, mâinile sunt de patru tipuri diferenţiate prin formele lor:

1. cu degete ascuţite;

2. cu degete pătrate;

3. cu degete spatulate;

4. cu degete conice.

Fiecare om posedă una dintre aceste forme ale degetelor, dar ceea ce-l diferenţiază este poziţia, lungimea, scurtimea şi dimensiunile fiecărei falange.

Fiecare dintre cele cinci degete corespunde în palmă cu cei cinci aşa-zişi «munţi».

De pildă:

DEGETUL CEL MARE se află la rădăcina palmei şi corespunde muntelui Venus.

Acest deget are trei falange:

Prima falangă, cea cu unghia, dacă e foarte lungă înseamnă o puternică voinţă, autoritate impunătoare, spirit de iniţiativă.

Dacă degetul este ascuţit: înclinare spre virtuţi, arte, elocinţă.

Dacă falanga e lungă şi rotundă ca o bilă, indică temperamentul extrem de violent, mergând până la crimă.

Dacă această falangă e scurtă şi, totuşi, rotundă, iar a doua falangă mai lungă, atunci violenţa este frânată de raţiune şi deci domolită.

Observând acest tip e bine să evităm contacte sau discuţii contradictorii cu asemenea persoane irascibile, spontan periculoase.

A treia falangă a degetului cel mare, dacă se sprijină la rădăcina palmei pe proeminenţa evidentă a muntelui Venus, indică înclinaţii sentimentale puternice şi o senzualitate crescândă în măsura muntelui Venus din rădăcina podului palmei.

A doua falangă, indicând raţiunea, echilibrează acţiunile individuale spre a se evita violenţele sau actele prea voluntare.

Deci, degetul cel mare are şi el trei falange reprezentând: voinţa, raţiunea, pasiunea.

Dacă prima falangă este mai lungă, atunci subiectul este voluntar, autoritar, uşor irascibil, dominator în opinii şi în acţiuni.

Dacă falanga este şi ascuţită, omul îşi manifestă voinţa spre creaţii de artă, iar el însuşi simte o înclinaţie spre o viaţă uşoară, plăcută, independentă.

Dacă prima falangă e mai lungă şi în formă de bilă, indică omul de care trebuie să ne ferim, căci poate deveni spontan ucigaş.

Ca atare, criminalii, borfaşii, scandalagiii, beţivii pot fi uşor reperaţi după această caracteristică.

Degetul cel mare dacă e întors mereu spre podul palmei arată spirit de economie, egoism, zgârcenie, dorinţa de acaparare de lucruri materiale. Dacă, din contră, este întors spre exterior, indică generozitate, risipă, dăruire de sine.

La cei cu degetele ascuţite, un rol important îl joacă nodurile.

La cele trei falange ale degetelor semnificative sunt numai cele două falange despărţite prin noduri mai mult sau mai puţin aparente.

Primul nod este implântat în palmă şi indică înclinaţia spre materialism, spre speculaţii practice. Al doilea nod, al gândirii, al filozofiei indică persoane înclinate spre speculaţiile filozofice, analize, cercetări, metode.

Înclinaţia spre idealism o indică nodul falangei a treia de lângă unghie.

Prezenţa nodurilor la mâinile ascuţite e de mare importanţă, deoarece atenuează unele defecte, determinând persoana să cumpănească situaţiile, să reacţioneze înainte de a lua vreo iniţiativă necontrolată.

Mâna cu cele două noduri menţionate indică persoana cu caracter raţional, ponderat, echilibrată, ordonată în manifestări. Orice act săvârşit este temeinic premeditat.

În schimb, acele degete fără urme de noduri indică persoana care acţionează conform impulsurilor neraţionale, lăsându-se ghidată de instincte.

Oamenii cu degetele ascuţite sunt extrem de impresionabili, înclinaţi spre acţiuni spontane insuficient analizate.

Îi stăpâneşte mai mult fantezia decât simţul practic, morala. Amplifică realităţile printr-o spontană şi bogată imaginaţie, motiv pentru care ciocnirea cu duritatea vieţii le creează dezamăgiri. Au vădite înclinaţii către creaţii artistice, pictură, muzică, dar mai ales folosesc bogata lor imaginaţie în scrieri literare, discuţii nerealiste, fantezii pasionante. Instabilitate în idei. Trec subit de la o imagine la alta cu uşurinţă şi fără convingere.

Dacă apar noduri pe asemenea degete, atunci aceste înclinaţii se atenuează prin cenzura raţiunii.

Femeile care au asemenea degete lungi şi ascuţite, complet netede, roz-albe, nu reprezintă un partener echilibrat în căsătorie. Au aptitudini frivole, impulsuri de cochetărie şi senzualitate, sunt egoiste, iraţionale, acţionează instinctiv-spontan.

Aparent, prin gesturi şi cuvinte sunt cuceritoare, dar toate sunt superficiale, lipsite de constanţă.

E tipul femeii nefaste în căsătorie, cheltuitoare, gata oricând să cadă sub sfera de influenţă a altuia. Ingrată, cade pradă visurilor ei fanteziste. În schimb, devin mari artiste fiindcă posedă graţia înnăscută şi simţul frumosului, chiar dacă sunt urâte.

Se zice, aparent, că este o mână aristocratică. Frumuseţea ei, astfel o arată, însă în realitate e mâna cea mai amăgitoare. Ea devine o amantă cuceritoare, dar ca soţie e incapabilă să răspundă unor exigenţe etice. Avidă de lux, instabilă, salonardă. Dacă, însă, anumite linii ale palmei corectează aceste înclinări instinctuale, atunci se atenuează, prin temperare şi raţiune, voinţă şi educaţie, aceste înclinaţii native.

Un mijloc clar pe care îl indică ştiinţa chiromantică este acela de a sugera unei asemenea femei să se asocieze cu un bărbat cu degetele pătrate sau conice, nicidecum spatulate.

Oameni care nu au mâinile ascuţite ci pătrate: pozitivi.

Oameni cu mâinile ascuţite: visători, artişti, poeţi, intuitivi.

Există mâini ale căror degete nu sunt uniforme. Se poate ca unul să fie pătrat, altul ascuţit etc. În acest caz experienţa, intuiţia şi raportul cu ansamblul liniilor palmei, precum şi semnificaţia munţilor determină o lucidă pronunţare chiromantică.

Cititorul trebuie să studieze cu atenţie ansamblul liniilor palmei deoarece este ştiut că liniile se modifica odată cu vârsta, în raport cu diferite situaţii şi cu fenomenele ce survin.

De aceea se recomandă ca mâinile să fie cercetate din timp în timp, observându-se modificările ce s-au produs. Împrejurările nebănuite (războaie, transformări sociale, tulburări afective, educaţia, voinţa de a se călăuzi spre comandamente etice), toate acestea determină apariţia unor linii noi care neutralizează efectele native malefice.

Iată de ce chiromanţia e o ştiinţă exemplară, utilă întru cunoaşterea de sine, precum şi a oamenilor cu care intri în contact şi ca atare, solicită un studiu permanent şi o pătrundere intuitivă a tipului uman.

O citire în palmă presupune o prealabilă observare a ansamblului ei, o mare concentrare a atenţiei. Pronunţarea nu trebuie făcută decât după o atentă analiză comparativă a degetelor, munţilor, liniilor palmei, culorii, stelelor, crucilor etc.

Mâna conică are ceva din mâna ascuţită şi din mâna pătrată. De aceea apar însuşiri care se conjugă sau se exclud.

E o mână mică ale cărei degete au o formă de con trunchiat, apropiindu-se de pătrat. Lasă ochiului impresia de degete ascuţite, de aceea e necesară ascuţirea spiritului de observaţie pentru a o identifica. Degetele nu sunt însă ascuţite.

Mâna conică indică fiinţe care gândesc, se agită aidoma celor cu mâini pătrate, dar cu mai puţină ordine, cu mai puţină perseverenţă.

Omul posedă mai toate însuşirile mâinii pătrate, nu însă şi defectele acestea.

E o mână conciliantă, binevoitoare, iubitoare, de adevăr, lipsită de încăpăţânare.

Dacă degetul cel mare e lung, indică o fiinţă superioară. Oamenii sunt veseli, iubitori, miloşi, spirituali în convorbiri. Parcă nu îmbătrânesc niciodată, îşi păstrează intact farmecul.

Semnele lor caracteristice sunt: nevoia de a întreţine armonia. Cultura îi aşază pe trepte superioare, datorită viei lor inteligenţe. Iubesc armonia şi confortul.

Femeile sunt excelente gospodine.

Deci, degetele conice indică:

1. Independenţă spirituală;

2. Frumuseţe sufletească;

3. Înţelegere, mărinimie;

4. Numeroase aptitudini pozitive;

5. Ordine în idei, lucruri.

Ar părea neverosimilă ideea analizelor moderne de parapsihologie făcute unei chiromante (ghicitoare în palmă). Numai că Institutul de cercetări în psihiatrie din Austin (Texas) a făcut cunoscut publicului un raport despre studiile efectuate asupra a trei femei recrutate iniţial din

această branşă, toate de origine mexicană.

Totul a început la mijlocul anului 1998, când una dintre aceste ghicitoare, numită Alaja, a relatat îngrozită că intuise că un client va deveni în scurtă vreme asasin. Alaja n-avusese curaj să-i spună în faţă ce «văzuse» în linia destinului, dar se confesase unor prietene de breaslă. În decembrie 1998, fapta prevăzută s-a confirmat, iar ghicitoarea s-a dus la poliţie… Ulterior, timp de aproape doi ani, Alaja şi alte două chiromante s-au lăsat analizate de psihiatri şi parapsihologi, în eventualitatea că ar putea fi de folos în scopuri criminalistice. Iar rezultatul a fost mai mult decât stupefiant.

La unul dintre cele mai semnificative teste, subiecţilor li s-a prezentat o uriaşă colecţie de amprente, din arhivele poliţiei texane. De fapt, erau amestecate aleatoriu urme digitale de la peste o sută de ucigaşi şi oameni nevinovaţi (probe-martor). Cel mai mare procent de „ghicire în buricul degetelor” (cum spun chiromantele) l-a avut această uluitoare Alaja: peste 73 la sută din estimările ei au fost exacte, ea indicând amprentele de făptaşi doar după o concentrare minimă de 30-50 de secunde, sau maximă de 2-4 minute. Un procent care se ridică peste probabilitatea statistică l-a obţinut şi în ceea ce priveşte analiza ridurilor de pe frunte (metoposcopie în limbajul ştiinţelor oculte). Din 236 de fotografii de ucigaşi şi inocenţi, Alaja i-a identificat cu o precizie de 65-72 la sută pe vinovaţi.

De fapt, din declaraţiile acestei ghicitoare de excepţie reiese că, instinctiv, fără nicio lectură de specialitate, posedă cunoştinţe redutabile despre ceea ce specialiştii numesc fiziognomie. Ea reuşeşte să confirme ceea ce însuşi Aristotel susţinea în secolul IV î. Hr., şi anume „teoria pasiunii întipărite pe chip” şi „teoria analogiei dintre figura umană şi cea a unor animale”. Alaja combină miraculos desenul amprentelor cu cel al frunţii, şi geometria feţei cu ceea ce-i inspiră privirea unui om.

Tehnicile biometrice constituie suportul tehnic al sistemelor moderne de protecţie, inclusiv a sectoarelor speciale, cum sunt arsenalele nuclear-militare. În SUA, accesul la acestea este păzit de imaginea anatomică a vascularizării sangvine a fundului de ochi.

Confruntaţi cu creşterea sustragerilor din bănci a biletelor de valoare, bancherii s-au văzut obligaţi să apeleze şi ei la acest gen de tehnici, în scopul identificării adevăraţilor posesori de conturi. Specialiştii britanici sunt cei care au propus şi (re)introdus în domeniu clasica amprentă palmară, plusul de modernitate în chiromanţie fiind adus de brevetarea sistemului de citire electronică. Noul sistem s-a dovedit a fi nu numai sigur, ci şi operativ, eliberarea valorilor făcându-se la automat.

Dermatologii germani pot spune care persoane sunt predispuse la anumite boli, citindu-le amprentele. Aceste predicţii medicale nu se bazează pe misticism, ci pe echipamente speciale. Computerele analizează complicatul tipar de linii curbe şi spiralate al amprentelor.

«Noua tehnologie a revoluţionat dermatologia, prin studierea amprentelor mâinilor şi ale tălpilor. Ştim că persoanele care suferă de leucemie, sindromul Down şi alte boli, au anumite trăsături dermatologice comune. De exemplu, mulţi părinţi care au copii cu sindromul Down, prezintă anumite caracteristici specifice ale amprentelor palmare. În urma unui studiu efectuat la Institutul de dermatologie din Hamburg (Germania), aceste trăsături distincte au fost găsite la 30% dintre părinţii sub 35 de ani, care au copii cu sindromul Down», a declarat dr. Ralph Garruto. «Mesajul este foarte simplu. Dacă o femeie de 30 de ani are aceste trăsături caracteristice, şansele sunt de 1:5 ca ea să dea naştere unui copil cu sindromul Down. La rândul lui, colegul meu, dr. Marwin Schuster, a studiat o dereglare a intestinelor (pseudo-obstrucţie cronică intestinală) şi a descoperit un indiciu comun în amprenta degetelor a 54% dintre cei bolnavi. În viitor, dermatologii

vor reuşi să prezică şi alte boli, ca Alzheimer sau cancer.»”

21.6. Cu ajutorul chiromanţiei, oricine poate şti dacă posedă capacităţi paranormale

Priveşte-ţi mâna stângă şi concentrează-te asupra liniei solare sau a vieţii. Este vorba de linia curbă care separă degetul mare de celelalte. În general, se examinează pentru a se stabili longevitatea: dacă e lungă şi înconjoară degetul, indică o viaţă lungă. Din ea pleacă întotdeauna o linie curbată, numită linie neptuniană sau hepatică. Priviţi-o cu atenţie: dacă nu este pronunţată înseamnă că aveţi o sănătate satisfăcătoare. Dacă tinde spre orizontală, aveţi parte de o viaţă dificilă, dar dacă e aproape verticală, chiar dacă nu e foarte lungă, indică succes, echilibru şi simţ practic.

Interesante sunt persoanele la care linia neptuniană ajunge până aproape de degetul mic, după ce a traversat linia marţiană şi pe cea mercuniană, cunoscute mai curând sub numele de linia inimii şi a capului.

Aceste linii, atunci când există, ascund multe secrete. Sunt liniile misticilor, senzitivilor, mediilor. Cine are o astfel de linie lungă este mereu în căutarea insolitului, a ceea ce nu se vede, dar se ştie că există. Aceste persoane „trăiesc o viaţă în viaţă”, după cum spunea chiromantul francez Evans. Trăiesc, aşadar, într-o dimensiune diferită de a oamenilor obişnuiţi, deşi, aparent, duc o existenţă normală. De aceea, întâmpină dificultăţi şi au angoase.

Trebuie precizat faptul că majoritatea persoanelor dotate cu capacităţi paranormale nu sunt conştiente de acest lucru, ci au uneori vagi senzaţii. Deseori spun că se simt „ciudat”, fiindcă simt unele „prezenţe” alături de ei. Dar nu ştiu să explice aceste senzaţii, fiindcă mediul în care trăiesc nu le ajută să înţeleagă ce li se întâmplă.

În afară de semnele chiromantice, există şi alte caracteristici care atestă capacităţile paranormale. În

general, este vorba de comportamentul lor; de exemplu, dorinţa sau mai bine spus nevoia de a rămâne deseori singuri, departe de zgomotele civilizaţiei. Simt această nevoie fiindcă spiritul lor îi avertizează că trebuie să intre în contact cu o altă dimensiune. Astfel de persoane se simt în largul lor în special în întuneric şi, bineînţeles, în linişte.

Dar mai este un lucru care îi deosebeşte de oamenii normali: acestora nu le este frică de moarte. O acceptă cu seninătate, aşa cum se poate accepta plecarea unei persoane dragi într-o lungă călătorie, fiind convinşi de faptul că, mai devreme sau mai târziu, vor reveni.

Întrebarea este, câte dintre persoanele care sunt dotate cu capacităţi paranormale pot, la un moment dat, să devină mediumuri? Studiile de specialitate au ajuns la concluzia că doar 1 la 10 000 pot face acest lucru.

În final, se poate spune că, deşi mulţi sunt dotaţi cu capacităţi paranormale, doar o mică parte dintre ei îşi dau seama de acest lucru din cauza ritmului frenetic al vieţii.

21.7. Descifrarea chipului ucigaşului într-o şedinţă de ghicit

Într-o lume în care necunoscutul şi misterul ocupă un loc aparte, ghicitul în viitor sau în destin capătă valenţe de vrăjitorie trezind interesul oamenilor de pretutindeni. Se ştie însă că nu oricine deţine puterea de a descifra taine ascunse. O excepţie o constituie interlocutorul nostru care face parte dintre cei dotaţi cu harul previziunilor exacte.

Marian Dârţă pare un om obişnuit şi chiar Domnia-Sa afirmă adeseori că nu-i place să facă un caz din calităţile sale de ghicitor. Marian Dârţă s-a născut în Bucureşti, iar talentul său excepţional de a ghici în cărţi, cafea, tarot sau ceai şi l-a descoperit încă din copilărie. De profesie stilist – chiar cu rezultate remarcabile în acest domeniu – are deja un palmares impresionant în materie de divinaţie, el fiind cel care a prezis multor vedete şi chiar unor oameni

politici influenţi, evenimente care s-au petrecut întocmai. Deşi este extrem de solicitat ca ghicitor şi chiar are o clientelă printre VIP-urile româneşti, stilistul cu har nu practică această artă decât la cererea anumitor persoane. În plus, dacă îi sunt solicitate serviciile, bucureşteanul nu ezită să anunţe din vreme diferite evenimente ale vieţii politice şi sociale româneşti sau internaţionale.

Dacă ar exista – prin absurd – un detector al capacităţilor paranormale cu care sunt înzestrate anumite persoane şi la acest aparat ar fi testat bucureşteanul Marian Dârţă, cu siguranţă rezultatele ar fi uluitoare, pentru că Domnia Sa este unul dintre cei dotaţi cu un deosebit har al predicţiei (conform statisticilor deţinute de noi, prezicerile sale se împlinesc în proporţie de 85%). Domnul Dârţă şi-a descoperit uimitorul talent încă din copilărie, când, dintr-o joacă inocentă, a descifrat în zaţul unei cafele anumite semne pe care le-a interpretat fără greş. „Mulţi au spus atunci, ne-a declarat celebrul ghicitor bucureştean, că ceea ce am văzut în zaţul înnegrit, au fost invenţiile unei minţi de 13 ani. Evenimentele ulterioare au dovedit însă că citisem cu uimitoare precizie viitorul unei persoane apropiate… ”

Despre modul în care descifrează semnele şi mesajele inaccesibile unora dintre noi, Marian Dârţă vorbeşte pe înţelesul tuturor. „Divinaţia – sub orice formă ar fi ea – a venit pentru mine de la sine şi târziu am înţeles că am un har aparte în acest sens. Desigur, îmi lipsea un anume cod care putea să-mi divulge taine ascunse, dar am aflat foarte repede că acest cod se află înscris în sinea mea şi că pot cu uşurinţă să dezleg taine din viitor şi trecut. În arta ghicitului există însă o regulă pe care eu am încălcat-o o dată în viaţă, şi atunci s-a întâmplat o adevărată tragedie în familie”. Celebrul Marian Dârţă susţine că minciuna nu este admisă în şedinţele de ghicit (în cărţi, ceai, tarot, cafea etc.) şi că dacă nu spui ceea ce vezi, te supui unei pedepse iminente.

Astfel, în urmă cu câţiva ani buni, ghicitorul în cauză a fost plecat în vizită la nişte rude apropiate unde, după o şedinţă de ghicit, a ascuns acestora o mare parte din ceea ce i se descifrase foarte clar. Ghicitorul cu puteri excepţionale îşi aminteşte cu precizie că a plecat spre Sineşti, localitate din judeţul Giurgiu, într-o seară frumoasă de mai. „Aveam inima grea şi nu mă bucuram deloc de călătoria pe care mă pregăteam s-o fac. Cineva din familie murise în urmă cu doar două zile, iar eu fusesem chemat de urgenţă la înmormântare”. La priveghi s-a strâns – aşa cum este obiceiul – lume multă. Într-una din acele nopţi de veghe, doi dintre verii săi, Costel şi Adriana Militaru, fraţi gemeni, i-au cerut ghicitorului să le dezvăluie viitorul.

În popor există o veche zicală: „La priveghi ghicitul aduce nenorocire!". În acea seară însă nimeni nu s-a gândit să ţină cont de superstiţii…

„Când am văzut în zaţ ceea ce urma să se întâmple, am blestemat clipa în care mi-am nesocotit convingerile, îşi aminteşte cu voce tremurândă Marian Dârţă. Potrivit viziunii, în curtea gospodăriei unde mă aflam, se adunaseră foarte mulţi oameni însoţiţi de muzicanţi. Părea un fel de nuntă şi chiar am descifrat în urmele de zaţ chipul unui tânăr îmbrăcat în ginere. Am recunoscut pe loc figura vărului meu, cel căruia tocmai îi ghiceam. În spatele lui Costel Militaru, ruda mea apropiată, se zărea încă o siluetă de bărbat cu obrazul brăzdat de o cicatrice lungă şi cu o privire ucigaşă. Parcă din cana pe care o ţineam în mâna stângă iradia un mesaj de moarte, de tristeţe.”

Ghicitorul a ştiut clar că în familie se va petrece o mare tragedie, dar pentru prima oară în îndelungata sa experienţă şi-a încălcat principiile şi n-a dezvăluit adevărul. A ascuns de toţi ceilalţi faptul că tânărul său văr de doar 17 ani avea să fie omorât în scurt timp cu cruzime…

Tragedia a survenit în seara zilei de 6 iunie 1998,

chiar în faţa casei unde, cu câteva săptămâni în urmă, avusese loc şedinţa de ghicit. Pe strada Gării, în faţa domiciliului familiei Militaru, s-a produs o altercaţie în care au fost implicaţi mai mulţi indivizi. Auzind zgomot, Costel a ieşit la poartă să vadă despre ce este vorba, iar acela a fost ceasul rău al sorţii sale. „La un moment dat, un bărbat necunoscut l-a atacat pe vărul meu, povesteşte domnul Dârţă, şi în câteva secunde, cu o mişcare fulgerătoare, Vasile avea gâtul tăiat cu un banal ciob de sticlă… ”

La nici 18 ani împliniţi, Costel Militaru s-a stins din viaţă într-un accident stupid, iar părinţii nu şi-au mai revenit niciodată din şocul acelei tragedii. Ionela, sora geamănă a victimei, ne-a relatat că pe chipul criminalului a observat o cicatrice lungă…

Costel a fost înmormântat în cimitirul din localitate. El a fost condus pe ultimul său drum într-un elegant costum de ginere, în acordurile muzicii. „Abia atunci mi-am dat seama că trebuia să fi spus adevărul. Adică, tocmai acel eveniment trist pe care-l văzusem atât de clar cu ochii minţii în zaţul unei cafele cu ghinion”, a mai adăugat bucureşteanul.

Deci, domnul Dârţă a reuşit să desluşească într-o şedinţă de ghicit chipul ucigaşului. Asemănarea izbitoare a fost autentificată şi prin fotografia pe care Poliţia a pus-o în circulaţie pentru identificarea asasinului. Cicatricea de care vorbise ghicitorul cu câteva săptămâni înainte, se găsea la locul indicat: adică, aproape de tâmpla stângă a ucigaşului. Ghicitorul bucureştean a mai declarat ulterior Poliţiei cu care a colaborat îndeaproape, că acel criminal va fi prins cu ajutorul unei femei, lucru care s-a adeverit. Criminalul a fost identificat ca fiind Florin Popescu, de 22 de ani, născut în aceeaşi localitate cu victima…

21.8. Femeia care rezolvă furturile „citind” într-un ciubăr

Undeva, într-un sat situat la poalele Munţilor Bârgăului, s-a păstrat un obicei străvechi: descoperirea răufăcătorilor cu ajutorul unui ciubăr. Localnicii spun că aşa se procedează încă de pe vremea dacilor, dar data exactă a naşterii tradiţiei are mai puţină importanţă. Esenţial este faptul că, până acum, această metodă n-a dat greş niciodată. Chiar şi poliţiştii bistriţeni apelează la ritualul ciubărului când nu reuşesc să descâlcească iţele vreunui caz. Iar bătrâna Maria nu i-a refuzat niciodată şi nici nu le-a înşelat aşteptările.

Maria Corciu este cunoscută în toate localităţile din zonă. Deşi are 80 de ani, ea nu ezită să străbată pe jos drumul dintre sate, pentru că în ciubăr nu se poate citi decât în locul în care a fost comisă fapta. Cei din zona Pasului Tihuţa o cheamă când au vreo problemă. Ajunsă acolo, ea cere mai întâi aprobarea preotului din sat, chiar dacă acum, când a devenit cunoscută, asta e doar o simplă formalitate. Toţi ştiu că ea încearcă să ajute oamenii. Şi mai ştiu că Maria „citeşte” în ciubăr cu sufletul curat. Înainte ca preotul să înceapă liturghia de duminică, bătrâna împrumută de la el ciubărul în care se prepară agheasmă, pristolul de acoperământ de pe Masa Sfântului Altar, o icoană a Maicii Domnului şi lumânări. La acestea se adaugă verigheta preotului, fără de care ciubărul ar rămâne „mut”. Apoi, Maria pleacă la râu, însoţită de şapte fecioare, mai bine zis şapte fetiţe, toate provenind din familii cu frica lui Dumnezeu şi fiind, la rândul lor, evlavioase. Cea mai mare dintre ele este în clasa a patra.

Pe drum, Maria şi ajutoarele ei se roagă încontinuu. De la ieşirea din casa păgubaşului până în clipa în care fecioarele zăresc chipul sau maşina hoţului, ele nu vorbesc cu nimeni. Când ajung la apă, bătrâna se aşază în genunchi şi îşi continuă rugăciunile. Cele şapte fete se duc la râu, înarmate cu câte o cană. Ele îşi umplu vasele în sensul curgerii apei, apoi le răstoarnă în ciubăr. Repetă

acest gest de şapte ori. Bătrâna Maria ridică vasul pentru agheasmă şi se îndreaptă spre casa celui păgubit. Acolo, într-o încăpere din care nu s-a furat nimic, dar în care geamurile, oglinzile şi televizorul sunt acoperite, ea aşază ciubărul pe covor, cu mare grijă. În tăcere, fetele îngenunchează în jurul vasului. Maria le acoperă cu pristolul de pe Masa Sfântului Altar, peste care a pus toate păturile şi cuverturile din casă. Când se aud pentru prima dată clopotele bisericii, fetiţele încep să vorbească toate odată: „Se luminează, iese luna. Vine o maşină în care sunt patru bărbaţi şi o femeie. Opresc în faţa casei, îşi acoperă faţa cu nişte ciorapi şi intră pe geam”. Profesorul Adrian Năuc, cel pentru care ciubărul Mariei Corciu reprezenta ultima speranţă de a descoperi cine i-a furat din casa tatălui său obiecte de patrimoniu a căror valoare depăşea, în urmă cu zece ani, un milion de dolari, povesteşte: „A fost incredibil. Fetiţele au descris în amănunt fiecare obiect furat şi locul exact de unde a fost luat, deşi ele nu mai intraseră până atunci în casa noastră”. Poliţia cercetase cazul fără să-l rezolve. Maria a reuşit. „Atunci, fetiţele au descris un bărbat care semăna leit cu fotograful muzeului. El dăduse lovitura. Se ştia că vrea să plece în Canada şi s-a dat imediat ordin să i se ridice paşaportul. Dar el a plecat”, mai spune profesorul. Printre obiectele furate se afla şi un timbru „Cap de bour”. Una dintre copile, Lenuţa, l-a descris exact. „Brusc, fundul ciubărului s-a luminat ca ecranul unui televizor. Apoi a răsărit luna şi au apărut alte imagini. Cel mai mult m-a impresionat timbrul, nu mai văzusem în viaţa mea aşa ceva.”

Cazul profesorului clujean nu este izolat. Maria Corciu a reuşit să dezlege firele încâlcite ale multor furturi de maşini, dispariţii, tâlhării şi ale altor infracţiuni. Până şi poliţiştii bistriţeni apelează la ea. Iar Maria, la cei 80 de ani ai săi, ajută pe toată lumea. Este bătrână şi ar vrea, înainte ca Dumnezeu să o cheme la El, să-şi înveţe nepoata cum să ducă mai departe străvechiul obicei. Are o singură

reţinere: ar însemna să o condamne la singurătate. Soarta face însă ca şi ea, şi celelalte femei care au păstrat obiceiul de a ghici în ciubăr să fie văduve. Ele ştiu că, dacă s-ar recăsători, ar rămâne din nou fără soţ. Acesta este destinul lor. Este preţul pe care trebuie să îl plătească.

22. ViaUa dupU moarte

22.1. învăţăm să murim

Supravieţuim morţii? Omenirea şi-a pus mereu această întrebare, dar a răspuns la ea în mod diferit, în funcţie de secol şi de tipul civilizaţiei. Mai subzistă o parte din eul nostru, după ce corpul a încetat să mai existe? Sau spiritual nu este decât o funcţie a creierului care îşi încetează activitatea în acelaşi timp cu organele? Aceste întrebări, cu toate implicaţiile pe care le comportă răspunsurile lor se regăsesc dintotdeauna în rădăcinile filozofiei şi ale credinţelor religioase. Astăzi, problema vieţii de după moarte poate fi, în sfârşit, abordată. Astfel, în lumina ultimelor cercetări, teama de moarte, instalată în Evul Mediu şi comună în special popoarelor de cultură occidentală, nu mai este justificată.

Oamenii de ştiinţă şi cercetătorii din diferite domenii au abordat, abia în urmă cu 15 ani, în Occident, această problemă, dintr-o perspectivă cu totul nouă. Au fost observate mii de persoane, de toate vârstele aflate în pragul morţii, în timp ce alţi cercetători au încercat să înţeleagă ce se întâmplă în acest moment, retrăind o moarte artificială, într-o stare modificată de conştiinţă. Ar putea fi moartea doar o trecere, o nouă stare de conştiinţă pentru fiinţa desprinsă de învelişul ei material?

Ce este viaţa? Ce este moartea? De ce mor copiii mici? Câtă vreme nu suntem conştienţi de modul în care are loc această tranziţie, este dificil să-i ajuţi pe cei care vor trece de cealaltă parte.

În Antichitate, în vechile tradiţii, la populaţiile primitive, indivizii erau mult mai familiarizaţi decât noi cu conceptul de moarte. Viaţa de după moarte făcea parte din credinţele lor, sub forme diferite, însă, în cadrul civilizaţiei modeme, acest concept a căzut, treptat, în uitare. Dar toţi suntem născuţi dintr-o sursă finală, pe care unii o numesc Dumnezeu, alţii Creator, Energie Primordială sau Marele Arhitect, iar faptul că avem o frântură din această sursă în noi, ne conferă nemurirea virtuală. În acelaşi spirit, filozofia Zen spune: „Decât să trăieşti cei o sută de ani ai vieţii unui om care nu are percepţia stării în care moartea nu există, mai bine trăieşti viaţa scurtă, de o singură zi, a celui care o cunoaşte”.

Religia tibetană se bazează, în mare parte, pe ideea de reîncarnare şi priveşte moartea ca pe o etapă esenţială a evoluţiei. Astfel, când ciclul de vieţi pe pământ s-a încheiat, iar perioada de manifestare a sufletului s-a terminat, acesta se retrage din universul fizic, ca să-şi concentreze energia asupra altor planuri, mai subtile, ale realităţii. Fiinţa umană nu poate să progreseze cu adevărat spre o înţelegere deplină a legii ciclului de morţi şi de renaşteri, decât dacă renunţă la viziunile restrânse şi limitate ale dimensiunii materialiste. A muri înseamnă a renaşte şi a transforma, înseamnă a muri în fiecare moment. Fiinţa omenească este o construcţie alcătuită din patru elemente muritoare, deci iluzorii: corpul fizic, dens; corpul eteric; corpul astral sau emoţional, vehiculul dorinţelor; corpul mental, obiectiv (numit şi mentalul inferior în alte tradiţii orientale). Ansamblul acestor corpuri este vitalizat de „prana” care provine din „l’akasha”, planurile eterice cosmice. Încarnarea principiului eului în interiorul fiinţei îi conferă statutul de om.

Moartea nu este un eveniment limitat la un moment dat, ci un proces care se prelungeşte, uneori, multă vreme. Unele semne anunţă apropierea morţii, corespunzând

eliberării elementelor constitutive ale corpului. În general, semnele următoare anunţă apropierea morţii: omul îşi simte greutatea corpului mai mult decât de obicei. Buzele şi gura i se usucă. Căldurile vitale îi părăsesc corpul şi spiritul se înnegurează până la pierderea conştienţei. Atunci, forţele vieţii se estompează şi spiritul pătrunde într-o lumină albă, asemănătoare cu zorii unei zile.

Această lumină albă devine roşiatică, asemănătoare cu cerul răsăritului de soare. Întunericul învăluie atunci spiritul care îşi pierde conştiinţa. Este momentul în care respiraţia exterioară se opreşte, dar suflul interior încă nu s-a întrerupt. Când spiritul celui decedat iese din acest leşin, vede lumina strălucind ca transparenţa unui cer luminos. Dacă recunoaşte această lumină fundamentală, atunci moartea este eliberată. Dar, dacă nu o recunoaşte, rămâne într-o stare intermediară. Din acest motiv, tibetanii evită plânsetele şi lamentările în camera celui decedat, căci greutatea acestei vibraţii de tristeţe şi de ataşament ar putea să reţină fiinţa care încearcă să părăsească pământul. Potrivit tradiţiilor orientale nu trebuie să plângi un mort, căci vibraţiile durerii sufleteşti l-ar ataşa prea mult de pământ. În schimb, puterea rugăciunii şi a concentrării îl poate ajuta să treacă spre alte planuri.

Se pare că atlanţii au cunoscut moartea conştientă. Astfel, o femeie care a regresat într-o viaţă trăită în Atlantida a spus, în timp ce-şi retrăia clipa morţii: „Mi-am terminat ciclul, trebuie să mă întorc de unde vin, în adevărata mea locuinţă”. S-a revăzut, atunci, îmbrăcată într-o rochie albă şi mergând spre o plajă frumoasă. Apoi, sufletul ei a plecat încetişor, a părăsit învelişul material şi a urcat, trecând în alt plan de existenţă.

Mai târziu, celţii au cunoscut şi ei moartea conştientă, dar mai ales preoţii lor, druizii. Dacă erau atinşi de vreo maladie, îşi găseau capacitatea de a-şi părăsi definitiv corpul fizic. Catarii aveau acces la ceea ce numeau ritul morţii conştiente, ritul consolării, la care

adepţii aveau acces numai pe patul de moarte. Catarismul a fost religia catharsis-ului, a purificării. Membrii acestei mişcări mistice se recrutau dintre cei care primiseră Duhul Sfânt şi care se considera că duc o viaţă pură şi fără păcat. Catarii vehiculau doctrina renaşterii. Considerau corpul lor ca o construcţie a răului şi că pământul, lumea reală, se află de partea cealaltă. De aceea, mergeau spre rug cântând. Codul catar cuprindea renunţarea la proprietate, vegetarianism, castitate şi adevăr. Se poate astfel observa o paralelă cu Zen, care afirmă că orice cuvânt este deja o minciună. Catarii aveau un respect profund pentru tot ce era însufleţit.

l Regresiile în Egiptul antic sunt extrem de bogate în relatări despre moarte. Civilizaţia egipteană avea un cult al morţii foarte perfecţionat, care confirmă cu o precizie uimitoare relatările unor regresii. Egiptenii considerau moartea ca o etapă iniţiatică, iar Egiptul antic a cunoscut rituri iniţiatice ale morţii în cursul excepţionalei sale civilizaţii. Locurile sacre ale iniţierii erau: Abidos, oraş sfânt, Busiris, leagănul lui Osiris, şi Camac, unde se practica cultul lui Osiris. Abidos adăpostea una dintre cele mai vechi necropole ale istoriei. Acolo, din 3200 î. Hr., s-au odihnit cadavrele primilor faraoni. Începând din al doilea mileniu înainte de Hristos, Abidos a devenit deţinătorul capului lui Osiris, care îi duce pe oameni la nemurire. De aceea, toţi egiptenii doreau să moară la Abidos, lângă zeu, să se odihnească în pacea radiată de Mormântul Sfânt, iar repetarea miracolului învierii era dorinţa formulată de un întreg popor, secol de secol.

Din ce în ce mai numeroşi sunt cei care cred că fiecare corp fizic este doar o „casă” care primeşte un „musafir”. În momentul morţii ne eliberăm, pentru a deveni liberi. Cel care încearcă să elucideze misterul vieţii de după moarte îşi axează cercetările pe trei direcţii principale: cercetarea cazurilor de moarte clinică, trăirea morţii într-una dintre vieţile anterioare şi trăirea unei

morţi fictive, în prezent, într-o stare modificată de conştiinţă.

Toate datele care se referă la etapele trecerii în cealaltă parte, fie că provin din mărturiile persoanelor care au trăit o experienţă de moarte clinică, fie din relatările făcute în cursul regresiilor în trecut, sau din perceptele marilor tradiţii, se aseamănă în mod ciudat. Aceste etape sunt descrise de Raymond Moody în cartea sa, *Viaţa după viaţă,* astfel: imposibilitatea de comunicare; auzirea „verdictului"; senzaţii puternice de calm şi pace sufletească; auzirea unor sunete celeste; trecerea printr-un tunel întunecos; proiectarea extracorporală; întâlnirea cu nişte fiinţe dezîntrupate, apoi cu o fiinţă de lumină; bilanţul vieţii; sosirea la frontieră, apoi întoarcerea.

Unele tradiţii orientale explică procesul dezîntrupării ca fiind o activitate dublă, legată în mod esenţial de corpul eteric. Sufletul pronunţă cuvântul de retragere şi ansamblul substanţei eterice, în care se află organismul fizic, se retrage din învelişul fără viaţă şi se adună în zona corpului eteric, care îl înconjoară pe cel fizic. Apoi, conştiinţa sufletului începe să urce prin planurile de conştiinţă, din cel eteric spre planul astral, apoi spre cel cauzal.

În cursul fazelor prin care trece muribundul, modificările conştiinţei sunt frecvente. Informaţiile culese la căpătâiul muribunzilor sugerează faptul că aceste stări modificate de conştiinţă capătă forme cunoscute uneori sub numele de „experienţe mistice", „transcendente" sau „cosmice", chiar „religioase".

Afirmarea unei realităţi spirituale după moarte este străină culturii occidentale, cel puţin de la revoluţia industrială. O astfel de afirmare valorifică experienţa subiectivă internă. De aceea, a fost defavorizată de o cultură care pune în valoare manipularea lumii exterioare, controlul naturii şi admiraţia faţă de ştiinţă. O experienţă care sfidează observaţia directă provoacă îndoieli, pentru

că verificarea nu este posibilă.

Cert este că prin ruperea automată a învelişului corporal şi a tuturor piedicilor conştiinţei superficiale, moartea ne oferă în mod vizibil o ocazie excepţională de a ne elibera de dominaţia instinctelor noastre obscure şi ne permite să zărim lumina eliberatoare, măcar o clipă. Iar învăţând să murim, poate că nu facem altceva decât să ne pregătim să trăim…

22.2. O femeie se întoarce din Rai cu o mână plină de aur

Dovezile privind existenţa vieţii de după moartea trupească sunt copleşitoare, iar numărul lor sporeşte pe măsura trecerii timpului. Iată numai câteva dintre cele mai uluitoare cazuri şi relatări de acest gen tratate pe larg în presa din lumea întreagă.

„Eu am văzut cu ochii mei şi tot nu-mi vine să cred", afirmă medicul chirurg Thomas McIntyre din Howick, Noua Zeelandă, şeful secţiei de chirurgie de la spitalul St. Paul unde doamna Kelly a încetat din viaţă – temporar, e adevărat. „Inima ei nu a mai bătut vreme de 25 de minute, şi toate semnele vitale dispăruseră. Nu aveam nicio îndoială că pacienta noastră murise", povesteşte dr. McIntyre. „Am încercat să o reanimăm, dar zadarnic. Tocmai când ne hotărâserăm să renunţăm, brusc, femeia a deschis ochii şi a început să spună cu un ton clar că tocmai fusese în rai şi şi-a susţinut afirmaţia arătându-ne aurul pe care-l ţinea într-o mână."

Doamna Kelly îşi aminteşte şi astăzi neobişnuita experienţă: „În timpul operaţiei am ieşit din trupul meu şi am început să merg printr-un tunel lung. Când am văzut la celălalt capăt o lumină albă, foarte frumoasă, mi-am dat seama că o să ajung în rai", mai afirmă femeia, adăugând că acolo s-a întâlnit şi a stat de vorbă cu un bărbat care ar putea fi Mântuitorul însuşi. Acel bărbat a luat un pumn de

aur de pe jos şi i-a spus să-l ducă pe Pământ ca dovadă că raiul există. Uimit, dr. McIntyre afirmă că nu are încotro şi că trebuie s-o creadă pe pacienta sa întoarsă din moarte: „Eram într-o încăpere sterilizată, o sală de operaţii şi doamna Kelly nu ar fi avut de unde să ia acel aur decât din rai”.

În prezent, aurul cu pricina este încă supus la diferite teste de expertul în metale preţioase Donald McVey, care afirmă că este cel mai pur aur pe care l-a analizat în cei 31 de ani de carieră.

22.3. Stenograma de dincolo de mormânt

Povestea care urmează este una dintre probele cele mai cunoscute ale supravieţuirii sufletului după moarte.

Este vorba de un copil de patru ani şi de mesajul de necrezut pe care l-a scris. Acest caz a fost verificat cu grijă şi autentificat de către dr. Rhine, doctor în parapsihologie la Universitatea din Duke (SUA).

O tânără mamă a rămas văduvă pe neaşteptate, cu un hotel de administrat şi singurul susţinător al fiului ei de 4 ani. Copilul îşi petrecea mai tot timpul în holul hotelului: într-o seară, cam după două săptămâni de la moartea prematură a tatălui său, mama a observat că fiul ei mâzgălea pe un blocnotes. După ce a umplut trei pagini cu mâzgălituri, băieţelul le-a pus în faţa mamei sale.

A doua zi dimineaţa, unul dintre recepţioneri a atras atenţia mamei asupra aspectului neobişnuit al desenelor copilului. Recepţionerul a afirmat că liniile semănau cu o stenogramă. Ea a arătat deci foile de hârtie stenografei hotelului care le-a confirmat că aceasta semăna efectiv cu o stenogramă, dar că era vorba de o metodă considerată depăşită.

Stenografa a reuşit totuşi să transcrie caracterele: pe măsură ce descifra cuvintele, frântură cu frântură, ea şi-a dat seama că acestea alcătuiau un mesaj inteligibil. Ele

începeau cu un cuvânt drăguţ pe care tatăl copilului îl folosea întotdeauna când se adresa soţiei sale. Mesajul releva apoi că unele hârtii importante, printre care poliţele de asigurare, se găseau într-o casă de bani la o bancă newyorkeză.

Cu emoţie femeia a verificat informaţia despre care nu ştia nimic. S-a dovedit exactă. Hârtiile erau depozitate acolo într-un seif secret şi descoperirea lor a marcat sfârşitul dificultăţilor financiare cu care se confruntase văduva după moartea soţului.

Dar elementul cel mai uluitor al acestei ciudate poveşti este faptul că tatăl exersase meseria de stenodactilograf ca un hobby şi că folosea forma veche de alphabet steno, chiar cea în care copilul scrisese mesajul.

Cum la 4 ani copilul nu ştia nici măcar să scrie, existenţa acestui mesaj dovedeşte continuitatea conştiinţei după moarte a tatălui decedat şi, mai mult decât atât, grija lui pentru familia de care se despărţise prematur.

22.4. Generalul de Gaulle salvat de fiica sa moartă

Noiembrie 1970 – noiembrie 1995. S-au scurs deja 25 de ani de când generalul de Gaulle a trecut în nefiinţă. Tocmai acum fiul său, amiralul Phillippe de Gaulle, a dezvăluit presei un secret extraordinar. Sora sa mai mică, Anne, moartă în 1948 la vârsta de 20 ani, suferind de un grav handicap fizic şi mintal, l-a protejat pe tatăl său din lumea de dincolo. Incredibil, veţi spune! Generalul de Gaulle era însă ferm convins de acest lucru! El a afirmat că datorită ei a scăpat de gloanţele celor ce doreau să-l ucidă. Şi nu erau puţini la număr! Mai ales după ce a decis recunoaşterea independenţei Algeriei.

Fondatorul celei de-a cincea Republici Franceze a scăpat cu bine, după spusele fiului său, datorită lui Anne de Gaulle. Este vorba despre atentatul de la Petit-Clamart

din 12 august 1962: „La Petit-Clamart, unul dintre gloanţele care au atins maşina în care se aflau tatăl şi mama mea s-a oprit chiar în rezemătoarea pe care se odihnea ceafa tatălui meu. Glonţul a fost oprit de un mic portret al surorii mele Anne, pe care mama nu uita niciodată să-l poarte cu sine.”

Din acel moment generalul De Gaulle a fost conştient că Anne veghea, de acolo, de sus, asupra vieţii sale.

Întrebarea pe care o ridică dezvăluirile lui Phillippe de Gaulle este, fără îndoială: „Comunica De Gaulle cu fiica sa în lumea de dincolo?” Ceea ce se ştie este însă că De Gaulle afirma că nu-i este frică de moarte, şi asta datorită lui Anne.

22.5. Protestul de dincolo de moarte

A trecut deja un secol de când un tânăr muncitor englez, pe nume John Davies, a fost condamnat la spânzurătoare de către un tribunal galez, pentru că ar fi atacat şi prădat doi călători, pe drumul din apropiere de Montgomery.

Davies a protestat tot timpul, susţinând că, dimpotrivă, cei doi au încercat să-i fure banii, apoi l-au dus în oraş acuzându-l de furt. Pentru că ei erau doi, mărturia lor a influenţat decizia tribunalului, chiar dacă cei doi nu se bucurau de bună reputaţie în ţinut.

Urcând pe eşafod, Davies a mai protestat pentru ultima oară, de data aceasta într-o manieră originală, spunând: „Sunt nevinovat şi mor rugându-mă la Dumnezeu să-mi probeze într-un fel nevinovăţia, şi de aceea, pe mormântul meu nu va creşte niciodată iarbă!".

Călăul a acţionat prompt, curmând fraza tânărului englez. Acesta a fost îngropat în micuţul cimitir din Montgomery. Foarte curând s-a remarcat că mormântul său se deosebea de celelalte, căci, într-adevăr nu era acoperit de vegetaţie.

Mormântul lui John Davies nu era decât un patrulater gol. Bineînţeles că vestea s-a răspândit în ţinut şi în scurt timp la mormântul lui a început un adevărat pelerinaj. Agasată, municipalitatea a acoperit mormântul cu gazon. În scurt timp acesta s-a îngălbenit şi s-a uscat. S-a adus pământ îngrăşat, din grădinile oamenilor, pe care s-a semănat din nou gazon. În zadar! Pământul devenea sterp. Nici cea mai mică buruiană nu creştea pe el.

Către sfârşitul secolului trecut, la mai bine de treizeci de ani de la moartea lui Davies, pentru a se permite lărgirea unui drum şi construirea altuia, tot cimitirul a fost mutat şi refăcut. Mai mult decât atât, pentru a se egaliza nivelul, a fost adus pământ nou într-un strat de 60 de centimetri. Aleile au fost din nou trasate şi, graţie îngrijitorilor cimitirului care au semănat iarbă, în câteva săptămâni, întreaga zona a fost acoperită de un gazon verde şi frumos. Cu o singură excepţie! Mormântul lui John Davies a rămas în continuare un dreptunghi de pământ negru pe care nu creştea nimic.

22.6. „Mamă, îmi lipseşte capul!”

Gainesville, Florida – Patricia Cadena a suferit cumplit când fiica ei a fost ucisă – apoi a aflat că medicul legist a sustras în secret capul tinerei! Patologul, fără ştirea sau consimţământul doamnei Cadena, a detaşat capul Ritei Melton şi i l-a dat unui antropolog pentru studii ştiinţifice. Restul corpului a fost incinerat, iar doamna Cadena a primit doar cenuşa. Iubitoarea mamă şi-a dat seama că Ritei îi lipseşte capul – graţie unui şocant mesaj de dincolo de mormânt! „Aveam o senzaţie ciudată, 24 de ore pe zi”, povesteşte văduva, de 62 de ani. „Simţeam cum Rita îmi spune mereu că îi lipseşte capul.”

Tragedia a început în august 1988, când trupul dezbrăcat al Ritei de 32 de ani, care dispăruse de câteva zile, a fost găsit pe marginea drumului. Cadavrul a fost dus

pentru autopsie la dr. Williams Hamilton, medic legist în Gainesville, care a stabilit că tânăra fusese strangulată. Doamna Cadena, disperată, a spus că nu doreşte să vadă rămăşiţele fetei sale decât după incinerare. După înmormântare a simţit că ceva nu este în regulă şi că Rita încerca să comunice cu ea. „Chiar am avut de câteva ori un coşmar îngrozitor, în care găseam capul Ritei într-o geantă cu fermoar, în dulapul laboratorului”, spune doamna Cadena, mamă a încă trei fete. Disperată, femeia a întrebat procurorul care s-a ocupat de caz ce s-a întâmplat cu capul fiicei sale. „La început au crezut că sunt nebună.”

În aprilie 1990, după doi ani de pisălogeală, procurorul a acceptat în sfârşit să facă nişte investigaţii – şi a localizat imediat craniul! „Se află la subsolul Muzeului de Istorie Naturală al Universităţii din Florida”, spune şocată mama. Au fost necesare luni de zile până când doamnei Cadena i s-a permis să viziteze subsolul, care aparţine doctorului William Maples, profesor de antropologie.

„Din podea până în tavan erau stive de cranii umane. Dr. Maples a dat jos unul dintre ele”. Doamna Cadena, fost tehnician dentar, a recunoscut imediat craniul fiicei sale, după lucrările dentare. „Nu am niciun dubiu că aparţine Ritei. Dr. Maples era mândru de felul cum folosea craniile, pentru a perfecţiona tehnicile de identificare”, explică femeia.

Uimitor, dar la trei ani după decesul fetei, autorităţile tot nu erau de acord să returneze craniul. Doamna Cadena s-a confruntat cu un nou coşmar. „Am crezut că moartea Ritei a fost cel mai îngrozitor lucru ce mi s-a putut întâmpla. Acum îmi dau seama că batjocorirea unei fiinţe umane poate merge mult mai departe”, spune ea. Legistul Hamilton afirmă însă că studierea organelor unor victime poate contribui la progresul ştiinţific şi că a reţinut capul şi ca o dovadă într-un posibil proces pentru crimă. Ucigaşul Ritei nu a fost găsit niciodată. În replică, doamna

Cadena l-a dat pe Hamilton în judecată şi i-a cerut despăgubiri de trei milioane de dolari, anul trecut, însă, conform legilor din Florida, legiştii pot face ce vor cu părţi din trupurile victimelor, fără a se consulta cu aparţinătorii. Văduva Cadena se luptă acum pentru a schimba această legislaţie barbară. „Vreau să-mi spun povestea şi în faţa celor care fac astfel de legi, pentru ca ce am trăit eu să nu mai fie posibil”, declară ea.

22.7. După 600 de ani de la moartea sa, un medic a depus mărturie în faţa tribunalului

De curând, în Arizona a avut loc un proces mai puţin obişnuit, în care judecătorul Michael Flournay i-a permis unui doctor să depună mărturie în faţa tribunalului, deşi omul era mort de 600 de ani!

Dr. Pahlvon Duran, martorul citat, a vorbit prin intermediul unui medium. „Este pentru prima dată în istoria Statelor Unite când un spirit a «depus mărturie»!” – a afirmat Bill Norman, purtătorul de cuvânt al Curţii Supreme de Justiţie din Arizona.

Citarea recentă a martorului-fantomă s-a datorat faptului că Biserica Eternei Conştiinţe a intentat proces de calomnie unei familii locale. Membrii bisericii au incriminat cuplul respectiv pentru că au răspândit zvonuri prin care îi acuzau că l-ar adora pe diavol. Pentru a dovedi falsitatea acestor acuzaţii, avocatul grupului religios, Steve Rensch, i-a cerut judecătorului să asculte mărturia doctorului Duran – un medic englez din secolul al XIV-lea! Membrii Bisericii amintite îl consideră pe acesta purtătorul lor de cuvânt.

În mod incredibil, judecătorul a fost de acord cu această cerere!

După ce au fost stinse luminile şi storurile au fost trase în sala plină până la refuz, Trina Kamp, mediumul, a depus jurământul. Membrii Bisericii menţionate au cântat

o melodie specială, un soi de imn, pentru a ajuta mediumul să se relaxeze şi să intre în transă. Apoi Trina Kamp a închis ochii. Deodată, a început să vorbească cu vocea dr. Duran.

„Era în mod cert vocea unui bărbat, cu un puternic accent britanic”, a declarat judecătorul Flournay.

Avocatul Rensch precizează: „După ce dr. Duran a depus la rândul său jurământul, a vorbit timp de 30 de minute. A spus că se afla acolo pentru a rezolva conflictul. Apoi a adăugat că s-a mers destul de departe şi că era timpul ca această dispută să ia sfârşit. Dr. Duran s-a adresat judecătorului, spunându-i acestuia: «Vă mulţumesc că aţi îngăduit audierea mea. Ştiu că e pentru prima dată când se întâmplă aşa ceva.» Judecătorul i-a răspuns, calm: «Ei bine, am impresia că n-o să fie şi ultima!»”

Conformându-se sugestiilor doctorului Duran, oficialii Bisericii Eternei Conştiinţe au renunţat la plângere.

„Unii dintre colegii mei au glumit pe seama acestui caz, însă niciunul nu a considerat că decizia mea de a-l audia pe dr. Duran ar fi fost greşită, a conchis judecătorul Flournay. Oricum, cine poate spune cu certitudine dacă omul e real sau nu?”

22.8. Când morţii poruncesc celor vii

Claraudiţia este fenomenul conform căruia o persoană poate auzi sunete direct în urechea internă, fără ca altcineva, aflat în preajmă, să audă ceva. De cele mai multe ori, claraudientul ascunde acest fenomen, întrucât riscă să fie considerat „nesănătos”, cu toate că în faţa propriei conştiinţe n-ar minţi.

Şi totuşi…

Pe autostrada dintre Austin şi San Antonio (Texas), Derril Mitsun rulează la volanul maşinii sale, aşa cum face în fiecare dimineaţă. Navetist convins, Derril nu-şi permite să cumpere an de an o maşină nouă, ci apelează şi la cele

de mâna a doua. Acum o săptămână şi-a luat o limuzină veche de patru ani. Vânzătorul din Austin i-a precizat că proprietarul murise la volanul ei, după ce făcuse criză de diabet. Ei şi, a răspuns Derril.

Ora şase seara îl prinde pe drumul de întoarcere. Radioul aruncă în eter ştirile, iar el are gândurile aiurea. Ce program să-şi facă în continuare? Deodată, o voce baritonală şi dominatoare îi ordonă: „La Austin te aşteaptă avocatul Spencer. Ajută-mă!" Derril tresare atât de puternic, încât maşina îi scapă de sub control. Opreşte. Închide radioul şi aşteaptă. Îşi ţine respiraţia. Mesajul a fost extrem de clar şi răspicat. Abia peste câteva minute reia călătoria. Transpiră abundent şi stă cu urechile ciulite. La intrarea în Austin, fenomenul se repetă. Aceeaşi voce, aceleaşi cuvinte… Întâmplarea s-a repetat aidoma şi a doua zi. Numai când se afla în maşină. Ce să fie asta? Nu recunoştea de fel glasul acela „ascuns".

Seara următoare îl prinde răsfoind febril cartea de telefon. Găseşte câteva zeci de „Spencer". Cu tenacitate, îi abordează pe rând. Al nouălea „Spencer" pare să fie avocatul în cauză. Se întâlnesc în aceeaşi seară şi Derril află stupefiat povestea fostului proprietar al maşinii cumpărate de el. După autopsie mai persistau dubii asupra declanşării crizei de diabet. Existau indicii, discutabile, că Fred Holbert, decedatul, ar fi consumat – cu sau fără voie – substanţe care i-ar fi agravat boala. Se bănuia că fratele lui Holbert, care a beneficiat de toată averea acestuia, n-ar fi străin de acea moarte subită. Şi, din fericire pentru Derril, avocatul Spencer îl crede şi cere procurorului districtual redeschiderea anchetei. Se obţin date noi. Cei doi fraţi se întâlniseră în preziua fatidică şi se certaseră. Holbert fusese ameninţat cu moartea. În aceste condiţii, se cere redeschiderea dosarului. După mai multe interogatorii, fratele ucigaş îşi recunoaşte fapta.

„Spiritele celor morţi prin violenţă nu părăsesc Pământul până nu află exact ce s-a întâmplat cu ei", spune

o veche tradiţie ocultă. Oare spiritul lui Fred Holbert a sălăşluit în acea maşină şi s-a adresat noului proprietar? Nu încercaţi să daţi un răspuns ferm, nu veţi reuşi.

22.9. O moartă a indicat fiicei sale cine a ucis-o

Moartea unei femei în urmă cu un an a creat mari probleme poliţiei şi criminaliştilor ieşeni, care au fost nevoiţi să redeschidă un dosar pe care era scris „A.N.” (autor necunoscut). Evenimente neobişnuite au condus la iniţierea de noi investigaţii şi în cele din urmă autorul unei crime odioase a fost descoperit. Şi poate că acest lucru nu ar fi fost posibil dacă o femeie nu ar fi avut clarviziuni care s-au dovedit a fi adevărate.

O instanţă ieşeană l-a condamnat recent pe Ioan Moisă, în vârstă de 47 de ani, din Miroslava, judeţul Iaşi, la 20 de ani de închisoare. El a fost găsit vinovat de uciderea propriei sale mame, care a murit în spital după ce a fost lovită cu pumnii şi cu picioarele. Maria Moisă, în vârstă de 80 de ani, a murit în chinuri groaznice, după câteva zile în spital, şi a dus în mormânt secretul morţii sale. Crima a fost însă descoperită după ce rudele bătrânei au solicitat deshumarea cadavrului, după şase săptămâni de la înmormântare. Anchetatorii au descoperit că agresiunea care a condus la decesul femeii a fost comisă chiar de fiul acesteia, pe fondul consumului excesiv de alcool, victima fiind cunoscută deja medicilor de la Spitalul de Urgenţă din Iaşi. Ea era frecvent internată, în urma bătăilor administrate de fiul său. După ce şi-a bătut mama la 19 aprilie 2001, Ioan a plecat la cârciumă şi a declarat poliţiei că femeia a fost atacată de hoţi în grajdul animalelor. Sora sa, Viorica Cornilă, a solicitat deshumarea şi reluarea cercetărilor deoarece criminalul nu a contribuit cu nimic la îngropăciunea mamei, o înjura chiar şi pe „lumea cealaltă” şi nu a fost nici măcar la înmormântare. „Ceva îmi spunea că mama a fost ucisă de Ioan. Noaptea nu puteam dormi şi

de multe ori o auzeam pe mama spunându-mi la ureche: «El este, răzbună-mă pentru că nu am linişte în mormânt». Eu nu cred în duhuri sau stafii şi la început am refuzat să-i dau crezare. Pentru că Maria a fost înmormântată fără a i se mai efectua necropsia, am cerut dezgroparea cadavrului. Totul s-a adeverit", a spus femeia. Tot în acest dosar a mai fost cercetată, şi ulterior scoasă de sub urmărirea penală, asistenta medicală Floarea Pal, căreia i s-a adus acuzaţia de fals intelectual, deoarece ar fi eliberat certificatul de deces fără a examina cadavrul.

22.10. Test – Ce înseamnă pentru dumneavoastră viaţa de apoi?

Naştere, boli, accidente sau căsătorii vin să comemoreze, fără ştirea celor interesaţi, evenimente importante care au loc cu mai multe generaţii înainte. Cât de mult credem în viaţa de apoi. Câtă influenţă au avut vieţile şi morţile celor dragi sau mai puţin iubiţi nouă asupra noastră, puteţi afla numai răspunzând cu DA sau NU întrebărilor testului alăturat:

1. Sunteţi o persoană credincioasă?

2. Aţi avut vreodată vise premonitorii?

3. Sunteţi o persoană superstiţioasă?

4. Vă place să povestiţi prietenilor ceea ce visaţi?

5. V-aţi reprezentat vreodată în vis, prin două obiecte, cuplul format de părinţii dumneavoastră (de exemplu un arc şi o săgeată, o ceaşcă şi o farfurioară etc.)?

6. Aveţi talismane?

7. Obişnuiţi să mergeţi des la cimitir?

8. Credeţi că aţi trăit şi alte vieţi?

9. Credeţi că veţi reveni, după moarte, în viaţa celor care v-au afectat de-a lungul vieţii pământene?

10. Credeţi că străbunii vă influenţează viaţa de dincolo? Cotarea şi interpretarea rezultatelor:

Pentru fiecare răspuns DA primiţi un punct, iar pentru răspunsurile NU primiţi zero puncte. Faceţi totalul.

Dacă aţi obţinut între 1 şi 3 puncte: sunteţi o persoană care nu crede în nimic. Ori dvs., ori Toma Necredinciosul, nicio diferenţă. Credeţi că totul vă aparţine şi totul depinde de dvs. De cele mai multe ori exageraţi.

Între 4 şi 6 puncte: Credeţi în Dumnezeu, în religie, în Biserică şi faceţi tot ceea ce vă stă în putinţă să-i convingeţi şi pe ceilalţi de justeţea părerilor dvs.

Peste 6 puncte: Sunteţi o persoană absolut convinsă că a trăit şi alte vieţi, credeţi în viaţa de apoi şi în semnele venite de dincolo. După dvs. visele, superstiţiile, chiar şi dorinţele, vă sunt transmise de cei din lumea de apoi şi sunteţi ferm convinsă că şi dvs. veţi face acelaşi lucru. Aveţi credinţa că trăim în lumi paralele – viii şi morţii – şi cred că asta spune tot despre dvs.

22.11. Cadavre care nu putrezesc

l Cercetătorii chinezi se confruntă cu un mister greu de dezlegat: corpul unei bătrâne care a decedat cu trei ani în urmă este încă intact. Cazul este aparent inexplicabil, pentru că a fost exclusă posibilitatea unei eventuale îmbălsămări a femeii, care zace în patul său din casa situată în satul Xiangne, din provincia Henei, la sud de Beijing, fără nicio urmă evidentă de descompunere.

Era în ziua de 6 noiembrie 1992 când Zhou Feng-Chen, o budistă fervent de 88 de ani, le-a spus celor din familia ei: „Trebuie să mă purific, pentru că nu vreau să putrezesc în mormânt după ce voi muri”; şi a început să înghită doze mari de laxative. După câteva zile, la ora 10,45, în data de 24 noiembrie, nepoţii au auzit-o rostind următoarele cuvinte:

„Voi uimi întreaga lume”. Nimeni n-a dat atenţie cuvintelor sale şi după câteva ore a murit senină, după ce şi-a scos tubul de oxigen care o ajuta să respire şi nu înainte de a-şi avertiza familia: „Voi dormi şi nu voi mai avea nevoie de oxigen multă vreme”. De atunci au trecut peste trei ani şi acea zonă a Chinei, unde se află satul în care a trăit bătrâna, a cunoscut trei veri foarte calde şi umede, dar corpul lui Zhou continuă să fie intact sub cearşaf.

Desigur se pune întrebarea: de ce femeia n-a fost îngropată? Rudele şi cunoscuţii au spus că fenomenul care, în pofida multor aspecte macabre, îi interesează pe mulţi cercetători, ar fi început să se manifeste imediat după deces. Spre deosebire de corpurile unor călugări budişti care, în China, sunt tratate cu carbon şi antracit, înainte de a fi îngropate, pentru a le conserva, cel al femeii din Xiangne n-a suferit niciun fel de tratament. În pat din 1992, n-a emis niciun miros, chipul său are o expresie senină şi nu sunt semne de „rigor mortis”. Nu sunt vizibile nici urme de mumificare naturală.

Fiul lui Zhou, Ylang Xiuhua, a refuzat s-o înmormânteze pe mama sa, fiind convins că aceasta nu era moartă, ci se afla într-o stare de comă profundă, inexplicabilă încă. „La 24 de ore după decesul mamei mele temperatura corpului era neschimbată. După câteva zile, membrele ei erau moi, iar muşchii îşi păstraseră elasticitatea. Se putea percepe totul la pipăit, prezenţa sângelui în venele mâinii sau la tâmple. Părea că doarme”, conchide fiul celei decedate.

Până acum numai profesorul Magnus Hjielm de la Departamentul de chimie patologică al Universităţii din Hong Kong s-a deplasat la faţa locului. Dar şi-a anunţat sosirea şi o echipă de la Universitatea Rutledge din California. „Sunt într-adevăr uimit – a declarat profesorul Hjielm. Există multe cazuri de mumificare în lume, însă aceasta s-a obţinut prin tratamente complexe, ca, de exemplu, mumificarea lui Lenin. Cazul de faţă este într-adevăr fără precedent. În condiţiile de temperatură şi umiditate din zonă, un corp s-ar fi descompus mult mai rapid sub acţiunea bacteriilor.”

l Micuţa Amanda Raleigh Frantzhill a murit de pneumonie în urmă cu 56 de ani, dar, în mod miraculos, arată şi în ziua de azi ca şi cum ar dormi liniştită în pătuţul ei de copil. Părinţii nu au putut s-o îngroape şi ea ocupă în continuare camera în care şedea în urmă cu jumătate de secol, în casa părintească.

„A fost singurul nostru copil şi nu ne-am despărţit de ea”, spune Lucy, acum în vârstă de 74 de ani, mângâind cu duioşie trupul copilului. „Ralph a vrut să ţinem copilul cu noi şi uite că am reuşit. Nu am petrecut nicio singură zi fără Amanda”.

Cei doi bătrâni locuiesc la o fermă de lângă Kingman, Arizona, în aceeaşi casă în care stăteau şi în 1937, când s-a născut Amanda. Copilul fusese sănătos până când a contractat gripă care s-a transformat în pneumonie şi a murit la vârsta de 3 luni.

„Am încercat, timp de 4 ani, să avem un copil, şi după ce s-a născut ea, doctorul mi-a spus că nu voi mai putea niciodată să mai fac încă unul. Am crezut că-mi pierd minţile”, îşi aminteşte Lucy.

Familia Frantzhill nu s-a îndurat să-şi înmormânteze copilul. De aceea, au îmbrăcat-o pe Amanda în hainele ei cele mai bune şi au pus-o pe un postament în camera de oaspeţi. După o săptămână, Ralph a observat că trupul copilului nu prezenta nicio urmă de descompunere, în

schimb se uscase puţin în atmosfera fierbinte din Arizona.

„M-am întrebat de ce oare nu am putea să o ţinem cu noi şi să o păstrăm aşa, cum se usucă şopârlele la soare”, povesteşte Ralph, acum în vârstă de 75 de ani. „Am început să o scot la soare câte puţin, în fiecare zi, păzind-o de insecte şi tamponând-o cu uleiuri şi dezinfectante”. Incredibil, dar eforturile lui Ralph au dat rezultate. Mai mult de jumătate de secol, trupul micuţei Amanda s-a păstrat atât de bine, încât pare că încă mai trăieşte.

Corpul copilului este rigid, dar ochii privesc în continuare de parcă ar fi vii, pielea are un aspect perfect normal, iar membrele stau într-o poziţie naturală.

Părinţii şterg în fiecare zi praful care se aşază pe trupul Amandei, iar o dată sau de două ori pe an îl spală cu apă şi săpun fin. Îi schimbă hainele din când în când şi îi perie părul în fiecare dimineaţă.

„Câţiva dintre cei care au văzut-o pe Amanda s-au supărat, chiar, pe noi”, spune Lucy. „Dar, cei mai mulţi dintre prietenii noştri ne-au înţeles şi ne aprobă. Am cerut prin testament ca, după înmormântarea noastră, Amanda să fie îngropată împreună cu noi. Până atunci, fiecare zi pe care o mai avem de trăit o vom petrece lângă ea.”

l Laramie, Wyoming – Stupefiaţi, experţii încearcă să înţeleagă cum s-a putut păstra proaspăt ca o floare, cadavrul unei femei moartă acum 82 de ani!

În 1914, Ashley Wistull, care avea 24 de ani şi era îndrăgostită fără speranţă, s-a sinucis trăgându-şi un glonţ în inimă, în casa părinţilor săi. Moartea ei a pus familia într-o mare încurcătură. Îngrijorat din cauza scandalului care urma, tatăl i-a luat revolverul din mână şi a baricadat încăperea. Cadavrul a zăcut acolo timp de 82 de ani, până în 30 iulie 1996. Corpul nu a fost îmbălsămat în niciun fel, însă, culmea, nu prezintă semne de descompunere.

„Nu există explicaţii pentru aşa ceva”, spune biochimistul Frank Sombreta, specializat în evoluţia celulelor umane. „Rigor mortis – contracţia musculară – se

instalează în mod normal între 10 minute şi două ore de la deces. Numai 24 de ore mai târziu, acizii şi bacteriile încep să transforme totul într-o magmă. Cu această femeie însă, totul a decurs altfel. Pielea ei este călduţă şi nu şi-a pierdut culoarea şi are un ten de bebeluş", explică dr. Sombreta.

Roger Wistull, stră-strănepotul femeii moarte, este cel care, în fine, a raportat decesul. A simţit că istoria întunecată a familiei trebuie dezvăluită. „Mătuşa Ashley a fost părăsită de logodnic pentru altă femeie", spune Wistull, de 25 de ani. „În acele vremuri, o logodnă ruptă ducea la un scandal de proporţii. Ea a ales cea mai simplă cale. Tatăl ei însă, nu s-a putut împăca cu o asemenea ruşine. O sinucidere însemna un dezastru social pentru familie. Aşa că a decis să baricadeze încăperea şi să o lase pe Ashley acolo. Au spus tuturor că fata a plecat din oraş. Trei generaţii au continuat să locuiască în casă şi să păstreze secretul. Eu însă nu m-am simţit liniştit până nu am ştiut că mătuşa are, în sfârşit, un mormânt adevărat", spune Roger.

Cadavrul lui Ashley este studiat de cinci profesori universitari, care încearcă să dezlege misterul. Un raport complet despre acest caz neobişnuit va apărea până la sfârşitul anului în *American Scientific Journal.*

l Peşterile şi grotele din judeţul Buzău în care s-au adăpostit călugării şi sihaştrii dornici să se îndepărteze de cele lumeşti au devenit demult punct de atracţie turistică. Recent, doi tineri pasionaţi de arheologie au făcut o descoperire uluitoare la poalele Munţilor Penteleu. În urma inundaţiilor din primăvara acestui an, în apropierea localităţii Mişchiţa s-a produs o alunecare de teren. Spre surprinderea localnicilor, surpătura a scos la iveală un perete de stâncă în care, la o înălţime de peste 15 metri, se pot observa găuri circulare cu diametrul variind între 1,5 şi 3 metri.

Întâmplarea a făcut ca doi bucureşteni să se afle în

zonă pentru a-şi petrece sfârşitul de săptămână la iarbă verde. Ajutaţi de localnici, care le-au pus la dispoziţie scări şi frânghii rezistente, Marius Constantin şi Lucian Zărnescu au început explorarea celor cinci găuri circulare săpate în stâncă.

În fiecare dintre ele, pe pereţii laterali, se vedeau inscripţii în alfabetul chirilic şi, desenat în nenumărate feluri, semnul Sfintei Cruci. Tavanul era înnegrit de fumul unor opaiţe şi lumânări, după toate probabilităţile.

Într-una din grote au descoperit o lespede cu o inscripţie chirilică şi datele 1840-1910. După ce tinerii, ajutaţi de 4-5 săteni, au dat la o parte piatra grea, în peşteră s-a lăsat o tăcere nefirească. Într-o groapă de nici un metru, săpată în stâncă, se afla întins trupul unui bărbat cu barba şi pletele albe, îmbrăcat într-o sutană neagră. Ţinea mâinile pe piept şi, între degete, se putea distinge o cruce de lemn, înnegrită de vreme. Deşi mort de 85 de ani – cum arăta inscripţia –, cadavrul se conservase perfect, ca şi cum ar fi fost vorba de cineva decedat în urmă cu trei-patru zile.

Mirosul neplăcut, de cadavru în descompunere, nu s-a simţit decât a treia zi, spre seară, şi tot atunci, o femeie care venise în fiecare zi să se închine în faţa „minunii Dumnezeieşti” a remarcat că mortul începe să-şi schimbe culoarea, devenind din ce în ce mai cenuşiu. Preotul din Mişchiţa a fost cel care a propus ca mortul să fie coborât înapoi în criptă, şi i-a făcut şi o slujbă de pomenire.

Marius C. şi Valentin Z. ne-au declarat că, acum doi-trei ani, au aflat o legendă despre Miron, un haiduc care s-a călugărit, dar a continuat să facă mult bine celor sărmani. Era gata să fie prins de poteră când s-a stârnit o furtună cumplită „de s-au prăbuşit munţii şi copacii de i-o înghiţit pe toţi”. De atunci nu s-a mai ştiut nimic de călugărul-haiduc Miron…

l Lumea tăcută a crucilor şi a mormintelor, rareori iese din monotonia cotidiană a cortegiilor funerare, a

lacrimilor şi a bârfelor spuse pe şoptite despre viaţa celui îngropat. Iată însă că în dimineaţa zilei de joi, 18 mai 1995, cei aflaţi în cimitirul Eternitatea din Iaşi au fost şocaţi de cele văzute: cadavrul deshumat al Elenei Cerkez, soţia vestitului general Michail Christodol Cerkez, arăta ca în ziua înmormântării, în urmă cu 90 de ani. Întâmplarea a produs nelinişte până la Secretariatul Mitropoliei ieşene.

În ziua de 5 octombrie 1905, cotidianul *Evenimentul* din Iaşi publica următoarea ştire: Din Viena ne vine trista veste despre moartea doamnei Elena general M. Christodol Cerkez care a încetat din viaţă, după o scurtă suferinţă, duminică, 2 octombrie. Corpul regretatei defuncte va fi adus în localitate, iar înmormântarea va avea loc vineri, 7 octombrie, la orele 3 p.m., la cimitirul Eternitatea.

La 61 de ani, departe de ţară, îşi dăduse ultima suflare cea care fusese soţia generalului Michail Christodol Cerkez, căruia la 28 noiembrie 1877, Osman Paşa i s-a predat prizonier.

În cel mai mare cimitir al Iaşului, Eternitatea, cripta familiei Cerkez este situată în parcela 3, rândul 4, locul 1-3, lângă biserica Sfântul Gheorghe. Dacă nu eşti atent, ori dacă nu-ţi arată cineva, treci cu nepăsare pe lângă acest loc împrejmuit cu lanţuri groase, prinse de piloni de piatră, unde sub un bloc de marmură cenuşie, odihnesc 6 membri ai aceleiaşi familii. Cel dintâi înmormântat este însuşi generalul Cerkez, mort la 12 iulie 1885, în vârstă de 46 de ani, după o boală de nervi care l-a chinuit timp de trei ani. Au urmat apoi Elena, soţia sa, copiii Nicolae, în 1940, Adela, în 1960, precum şi doi nepoţi, Mihai, în 1976, şi Niculina în 1995, de a cărei înmormântare se leagă şi întâmplarea care a produs uimire în dulcele târg al Iaşilor. Această nepoată, pe nume Fratosticeanu Niculina, născută Cerkez, a locuit în Bucureşti pe strada Prof. Ioan Ursu, nr. 31, şi a cerut cu limbă de moarte să fie îngropată în cavoul familiei la Iaşi. Drept pentru care rudele au transportat

corpul defunctei şi, pentru a-i face loc, au cerut deshumarea bunicii sale.

În dimineaţa zilei de joi, 18 mai 1995, la ora 10.00, preotul Gheorghe Parfenie, administratorul cimitirului, Marian Spiridon şi doi gropari au desfăcut lacătul trapei de acces în cavou, au pătruns înăuntru şi au scos din sertar sicriul din aramă argintată cu pereţi dubli. Deoarece nu aveau cheia de la încuietoarea sicriului, i-au forţat capacul. În acel moment toţi au înlemnit. La lumina lumânărilor, o femeie îmbrăcată în haine de epocă din mătase şi cu un ilic de catifea, cu faţa şi mâinile albe, cu ochii întredeschişi, părea că doarme fără nicio grijă. Părintele Parfenie a fost cât pe ce să leşine, ne-au declarat martori oculari. În scurt timp vestea s-a răspândit în cimitir, zeci de oameni veniţi la alte înmormântări uitând de morţii lor şi înghesuindu-se să vadă şi ei minunea. Ca prin farmec a apărut şi o echipă a TVR Iaşi, încercând să surprindă pe peliculă momentele, dar printr-o intervenţie hotărâtă, Marian Spiridon, administratorul cimitirului, le-a interzis accesul în cavou. Părintele Parfenie, după ce şi-a recăpătat graiul, a anunţat de urgenţă Secretariatul Mitropoliei ieşene, rudele deshumatei, apoi a ţinut o slujbă de dezlegare. După câteva ore, în contact cu aerul, cadavrul a intrat într-un proces rapid de descompunere. Osemintele au fost strânse într-un sac de pânză şi băgate într-o nişă a cavoului.

Potrivit tradiţiei populare, persoanele care nu se descompun după ce sunt îngropate au murit cu păcate grele pe conştiinţă ori, dimpotrivă, au dus o viaţă de sfânt. Din punct de vedere ştiinţific, explicaţia ar fi că îmbălsămarea cadavrului a fost foarte bine făcută, iar sicriul închis ermetic nu a permis intrarea aerului care contribuie la descompunere. Din cele declarate de Marian Spiridon, se pare că rudele familiei intenţionează să-l deshumeze şi pe generalul Cerkez.

Rumoarea stârnită de acest caz a provocat aduceri

aminte inspirate de două cazuri, a două persoane care au avut vieţi complet diferite: al Sfântului Ioan Iacob de la Neamţ şi al Mariei Catargiu Obrenovici, amanta domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

Conform celor scrise în Patericul României, Ioan Iacob de la Neamţ a trăit ultimii opt ani în peştera Sf. Ana, murind la 47 de ani. La data de 8 august 1980, când a fost deshumat, trupul său era intact. A fost preamărit ca sfânt, iar moaştele au fost mutate la Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul. Zilnic, mii de pelerini vin şi se închină la sfântul Ioan Iacob de la Neamţ.

În cel de al doilea caz, Maria Catargiu Obrenovici era o femeie extrem de frumoasă, drept pentru care nu este de mirare că Alexandru Ioan Cuza a picat în plasa farmecelor ei. Din legătura lor au rezultat doi copii. Maria l-a urmat pe domnitor şi în exil, până în 1873 la Heidelberg, unde Cuza şi-a dat sufletul. Spre sfârşitul secolului al XIX-lea, simţind că i se apropie sfârşitul, Maria Catargiu Obrenovici a comandat de la Viena un sicriu de cristal, în care a fost înmormântată. După 25 de ani, la deshumare, s-a constatat că trupul îi era intact. În presa din vremea respectivă se spune că zilnic sute de ieşeni veneau la cimitir ca s-o privească prin sicriul de cristal. Circula zvonul că datorită faptului că a fost o femeie foarte frumoasă, lui Dumnezeu i-a fost milă s-o lase pradă viermilor. Vorba aceea: „Ce-i frumos şi lui Dumnezeu îi place”. Iată însă că într-una din zile, sicriul a fost scăpat pe pietrele unei alei şi s-a făcut ţăndări; în câteva clipe cadavrul femeii a devenit pământiu. Atunci a apărut zvonul că Dumnezeu a pedepsit-o deoarece a rămas la fel de mândră şi după moarte.

Explicaţiile populare ori ştiinţifice date unor astfel de fenomene sunt controversate. Cert este că ele, chiar dacă sunt rare, provoacă pentru moment neliniştea celor care sunt martori amintindu-le că undeva, acolo sus, există un Dumnezeu.

1 Când cadavrele conservate, dezgropate dintr-un cimitir columbian au fost expuse publicului, reporterii din întreaga lume care au avut curiozitatea să meargă acolo, au descoperit că acest muzeu al mumiilor i-a scandalizat pe unii localnici, care ar fi preferat mai degrabă să fie făcuţi bucăţi după moarte, decât să-şi petreacă viaţa de apoi într-o vitrină, sub ochii curioşilor.

San Bernardo este un orăşel agricol cu 12 000 de locuitori, situat la poalele Anzilor, la 64 km sud-vest de capitala Columbiei, Bogota. Eduardo Cifuentes a început să lucreze ca gropar în urmă cu 17 ani. El a fost primul care a observat că morţii din acel oraş contrazic procesul natural de descompunere. „Cimitirul era plin de cadavre", a spus el. „Nu-mi plăcea să calc pe ele, pentru că aveau înfăţişare umană, ca a noastră, aşa că am început să le aşez într-o ordine." (Obiceiul era ca rămăşiţele morţilor să fie scoase după cinci ani de la înmormântare şi transferate în urne mai mici.)

Unele dintre cadavrele mumificate sunt găzduite într-o criptă subterană în cimitirul din localitate. În faţa unui şir de cripte semănând cu nişte cutii albe se află o trapă metalică, o uşă care dă într-o încăpere umedă, de dimensiuni reduse. De-a lungul pereţilor, o mulţime de cadavre sunt aranjate în poziţie verticală, în picioare. Mirosul de carne putrezită este puternic, iar într-un colţ sunt stivuiţi saci cu oase. Altă duzină de mumii conservate mai bine a fost mutată în 1994 într-un muzeu nou sau „panteon" din spatele cimitirului, taxa de intrare percepută fiind de 500 pesos (aproximativ 2 lei). Aici sunt expuse pe lespezi de beton, sub sticlă. La intrare, un bărbat într-un costum pământiu întâmpină vizitatorii. De sub crucea mare de lemn ce-i atârnă la gât se vede nodul impecabil al cravatei.

Trei copilaşi zac îngrămădiţi laolaltă, unul dintre ei mai purtând încă haine şi pantofiori albi, iar în creştetul capului ca de păpuşă, are o gaură mare. Unii morţi arată

calmi şi împăcaţi, în timp ce chipurile altora sunt deformate de grimasa durerii din momentul final. Timpul a dat hainelor şi pielii mumiilor o culoare pământie. Câteva stafii complet goale expun privirii nişte organe genitale mărite, uscate, de dimensiuni neobişnuite. O mână bine păstrată, autoritară, zace pe capul unei mumii.

Aranjamentul are ca scop siguranţa susţinerii mâinii, după atrofierea braţului. Cel mai bine conservat cadavru stă în picioare, îmbrăcat elegant în sacou, pantaloni şi cu cravată; doar faţa de-o paloare ciudată şi ochii adânciţi în orbite reprezintă un indiciu că el nu mai e printre noi.

Oamenii de ştiinţă au examinat mumiile, dar nu sunt în măsură să explice absenţa fenomenului de descompunere. Oamenii de prin partea locului spun că singurul loc din America Latină în care se mai întâlneşte procesul de mumificare naturală este Guanaiuato, un oraş din centrul Mexicului. Locuitorii de acolo consideră că gazele subterane şi condiţiile solului constituie secretul. Totuşi, în San Bernardo, morţii sunt înmormântaţi în cripte deasupra pământului şi nu vin în contact cu acesta. Localnicii oferă o întreagă gamă de explicaţii pentru starea de conservare a cadavrelor: puritatea apei; faptul că cimitirul atrage radiaţia solară; lipsa substanţelor chimice din hrană; sau faptul că oamenii din acel loc mănâncă foarte mult guatila şi baiu. Guatila este un fruct cu coaja tare, de un verde-închis, şi cam de mărimea unei portocale, având pe suprafaţa lui ţepi mici. Se foloseşte pe scară largă în prepararea supelor şi a altor feluri de mâncare, după ce în prealabil se cojeşte şi se fierbe. Baiu arată ca o uriaşă păstaie verde de fasole. Boabele purpurii extrase din ea sunt folosite la gătit sau se macină, făina fiind utilizată la prăjituri. Ceapa din San Bernardo rămâne proaspătă mai mult timp decât cea din alte regiuni.

Un om în vârstă, care nu vrea cu niciun chip să devină mumie, a spus că el nu mănâncă niciodată legume, aşa că se poate descompune după moarte, cum e şi de

dorit.

Claudia Garcia, o locuitoare din San Bernardo, a declarat: „Unii oameni spun că n-au de gând să ajungă de râsul cârdurilor de copii care se amuză pe seama rudelor lor moarte. Dacă ei văd că, atunci când e dezgropat, cadavrul e în stare mumificată, cer să fie ciopârţit cu o secure sau un topor şi apoi ars. Uneori urmăresc cu atenţie operaţiunea pentru a fi siguri că trupul a fost tăiat cum trebuie.

22.12. Călătorii din trecut

Mary Roff s-a născut în Districtul Warren, Indiana, pe 8 octombrie 1846. Pe când avea 13 ani, familia fetei s-a mutat în Watseka, la aproximativ 60 de kilometri de Chicago, Illinois. În acea perioadă, starea de sănătate a fetiţei era destul de proastă, ea fiind slăbită de crize de epilepsie, de care suferea cam de două ori pe zi. În primăvara anului 1865, încercând să se elibereze de depresia cauzată de sănătatea sa precară, Mary a încercat să se sinucidă tăindu-şi venele. Părinţii ei au găsit-o inconştientă din cauza pierderii masive de sânge şi au chemat doctorul.

Când Mary şi-a revenit în cele din urmă, a devenit atât de violentă încât a fost nevoie de cinci adulţi în putere pentru a o imobiliza la pat. Fata a delirat timp de cinci zile, după care a devenit brusc calmă şi a dormit timp de 15 ore încontinuu. Când s-a trezit, a descoperit că avea ochii bandajaţi pentru a fi protejată împotriva rănilor pe care şi le-ar fi putut face în mod inconştient, dar în loc să le îndepărteze, ea a descoperit că vede cu ele la fel de bine ca şi când nu ar fi existat acolo. Prieteni de familie, printre care A.J. Smith, editor la *Danville Times,* şi reverendul J.H. Rhea, au fost martorii acestei capacităţi deosebite a fetiţei care, foarte bine legată la ochi, a putut citi o scrisoare sigilată aflată în buzunarul editorului şi a aranjat corect un

morman de litere vechi pe care nu le putea vedea. A.J. Smith, uimit de ceea ce a văzut, a scris un lung şi detaliat articol în ziarul său.

Treptat însă, starea de sănătate a lui Mary a început să se deterioreze şi în scurtă vreme doctorii i-au sfătuit pe părinţii săi s-o interneze într-un institut de boli mintale. Aceştia au refuzat sugestia şi s-au decis să aibă singuri grijă de fiica lor, luând-o cu ei într-o vizită pe care au făcut-o unor prieteni din Peoria, Illinois, cu ocazia sărbătorii de 4 iulie. În timp ce se afla acolo, Mary s-a plâns de o teribilă durere de cap şi a urcat în camera ei, unde, după câteva minute, părinţii au descoperit-o în stare de inconştienţă, zăcând într-o baltă de sânge. Au dus-o de urgenţă la spital, unde a murit în după-amiaza zilei de 5 iulie.

În ziua morţii lui Mary Roff, Lurancy Vennum era un bebeluş de 15 luni care locuia cu părinţii săi într-o fermă din Iowa. În 1871, familia ei s-a mutat la o altă fermă situată la 7 kilometri distanţă spre sud de Watseka. Asta se întâmpla la 6 ani după moartea lui Mary Roff, aşa că este de-a dreptul imposibil ca Lurancy să o fi văzut vreodată pe Mary.

Lurancy era o fetiţă sănătoasă, perfect normală, în vârstă de 13 ani, când pe 5 iulie 1877 familia lui Mary Roff a comemorat 12 ani de la moartea acesteia. În dimineaţa următoare, Lurancy le-a spus părinţilor săi: „În noaptea trecută au fost oameni la mine în cameră care tot strigau Rancy! Rancy! şi le-am putut simţi respiraţia deasupra feţei mele”. La o săptămână după acest incident, Lurancy o ajuta pe mama sa să coasă o gaură în covorul din bucătărie, când deodată, s-a ridicat în picioare, strigând: „Mamă, mi-e rău, mă simt chiar ciudat!", iar câteva secunde mai târziu a devenit rigidă şi a căzut într-o stare de totală inconştienţă timp de cinci ore. Astfel de evenimente au început să se întâmple în fiecare zi, de obicei fetiţa devenind rigidă şi inconştientă cu o respiraţie abia detectabilă, şi temperatura corpului scăzută mult sub

nivelul normalului. Ea acuza dureri severe de abdomen şi murmura ceva despre viziuni ciudate în care apăreau de obicei îngeri. Crizele durau uneori până la 8 ore, timp în care Lurancy vorbea pe diverse tonalităţi vocale, deşi atunci când îşi revenea nu-şi amintea absolut nimic despre momentele de inconştienţă.

Doctorii au concluzionat că este vorba despre o boală mintală şi că nu o pot ajuta cu nimic, recomandând familiei fetei s-o interneze în Azilul de Boli mintale din Peoria. În acest timp, Mişcarea Spiritualistă se afla la apogeu şi vestea despre ciudăţeniile fetei a atras mulţi curioşi. Domnul şi doamna Asa B. Roff, părinţii lui Mary Roff şi adepţi ai acestei mişcări, au auzit despre acest caz şi şi-au adus aminte de problemele asemănătoare cu care se confruntase şi fiica lor. Ei au vizitat familia Vennum şi i-au convins să accepte ca doctorul E. Winchester Stevens din Janesville, Wisconsin, adept al spiritualismului, să vină să studieze acest caz.

Doctorul Stevens a vizitat casa familiei Vennum şi a găsit-o pe Lurancy stând ghemuită într-un scaun, cu coatele pe genunchi, cu mâinile sub obraji şi cu privirea în gol. O perioadă de timp toată lumea a păstrat tăcerea, întreruptă doar de doctorul care a încercat să-şi mute scaunul mai aproape de fată. În acel moment, Lurancy l-a avertizat sălbatic să nu se apropie de ea, refuzând să fie atinsă şi numindu-şi tatăl Bătrânul Dick cel Negru şi mama Bunicuţa.

În timpul acestor transe, Lurancy părea să fie stăpânită de o serie de entităţi neplăcute, printre care o bătrână furioasă numită Katrina Hogan şi un tânăr, pe numele lui Willie Canning. După o conversaţie de neînţeles ea a avut un alt moment de cădere, pe care doctorul Stevens l-a depăşit prin hipnoză. Apoi s-a calmat şi le-a spus celor din jur că a fost dominată de spirite necurate. Când Stevens a rugat-o să încerce să se controleze, ea a menţionat numele câtorva persoane decedate, spunând că

mai este cineva care încearcă să vină, numele ei fiind Mary Roff. Tatăl lui Mary se afla în încăpere şi i-a permis acesteia să apară, ceea ce se pare că a şi făcut, uimind întreaga adunare cu detaliile pe care le-a povestit despre casa familiei Roff.

În februarie 1878, controlul asupra lui Lurancy a început să devină vizibil. Departe de a fi încăpăţânată şi agresivă, fata a devenit calmă, pasivă şi politicoasă, nerecunoscându-şi propria familie şi cerând mereu să fie dusă acasă. Auzind despre extraordinara schimbare a fetei, doamna Roff şi fiica ei, Minerva Alter, sora lui Mary, i-au făcut o vizită. Fata se afla la fereastră în momentul sosirii celor două femei, iar când le-a văzut a exclamat: Iată, vin mama şi sora mea Nervie! – cel din urmă fiind numele cu care Mary îşi striga sora pe vremea când erau două copile. Ea le-a îmbrăţişat cu mare căldură pe cele două femei, după acest incident declarând că-i e dor de casă şi rugându-şi părinţii s-o ducă acasă la familia Roff.

Sperând că o astfel de schimbare ar putea-o ajuta pe fiica lor să-şi revină, familia Vennum a acceptat ca Lurancy să fie dusă acolo. Întrebată fiind cât timp va sta în casa familiei Roff, Lurancy le-a răspuns că îngerii îi vor permite să locuiască acolo până în luna mai. Deşi nu mai fusese niciodată în acel loc, părea să ştie absolut totul despre el, vorbind aproape zilnic de incidente petrecute în viaţa lui Mary Roff, recunoscând membrii familiei şi prietenii şi amintindu-şi de întâmplări pe care doar cei foarte apropiaţi le cunoşteau.

Vreme de 15 săptămâni Lurancy Vennum a trăit ca Mary Roff înconjurată de familia şi prietenii săi, şi tot ceea ce a făcut în acest timp i-a convins pe oameni că ea era adevărata Mary Roff, pe care nu o cunoscuse niciodată. Familia Roff a testat-o pe fată în diverse moduri, arătându-i rochia preferată a lui Mary, pe care Lurancy a recunoscut-o imediat sau punând-o să povestească diverse întâmplări care avuseseră loc în familie cu mult înainte ca Lurancy să

se fi născut, chiar.

Însă şederea în noua sa familie a fost benefică atât pentru sănătatea corporală a fetei, care continua să se îmbunătăţească, cât şi pentru starea ei mintală, deşi în continuare nu-şi recunoştea nici prietenii şi nici adevărata ei familie. Când domnul şi doamna Vennum şi-au vizitat copila, aceasta i-a tratat ca pe nişte străini, dar cu timpul a învăţat să-i iubească ca pe nişte prieteni apropiaţi.

Din când în când, Mary se ridica la ceruri, lăsând în urmă corpul aproape neînsufleţit în stare de transă, iar după opt sau nouă săptămâni, personalitatea lui Lurancy a început să-şi facă simţită prezenţa ocazional.

Doctorul Stevens o întreba adesea pe Mary despre viaţa ei de dinainte şi, odată, aceasta i-a povestit cum şi-a tăiat mâna, întrebându-l dacă i-a văzut cicatricea. Primind un răspuns negativ din partea doctorului, ea a început să-şi ridice mâneca rochiei pentru a-i arăta, moment în care s-a oprit, ca şi când şi-ar fi dat brusc seama de ceva, şi i-a spus: „Oh, nu acesta e braţul, acela e în pământ”, apoi a descris cu lux de amănunte locul unde era îngropat, cum a asistat la înmormântare şi persoanele care s-au aflat atunci, acolo. Întrebată unde se afla Lurancy, Mary le-a răspuns că fata era dusă departe, pentru a fi tratată, şi se va întoarce în momentul în care va fi total vindecată, atât fizic, cât şi psihic. Când Lurancy va fi gata să se întoarcă, Mary va trebui să plece.

Pe 7 mai 1878, Mary le-a spus celor din familia Roff că, în curând, va sosi momentul să plece, deoarece Lurancy Vennum se simţea mult mai bine şi se va întoarce. Apoi, pe 21 mai, după 14 săptămâni, împlinindu-se astfel profeţia pe care a făcut-o Mary prima dată când a preluat controlul, şi-a luat rămas-bun cu lacrimi în ochi de la toţi cei prezenţi şi a plecat.

Lurancy s-a întors definitiv şi a rugat-o pe doamna Roff s-o ducă acasă. Ajunsă acolo, şi-a întâmpinat părinţii şi fraţii cu îmbrăţişări şi lacrimi de fericire, părând extrem

de încântată că se află din nou în mediul ei obişnuit. Ea le-a spus alor ei că ultimele 14 săptămâni îi par a fi un vis îndepărtat.

Întorcându-se în casa părintească Lurancy a devenit, după spusele mamei sale, perfect naturală şi complet sănătoasă... mai inteligentă, mai muncitoare, mai feminină şi mai politicoasă ca niciodată.

Părinţii fetei au pus această schimbare pe seama influenţei benefice a doctorului Stevens şi a familiei Roff, crezând că fără intervenţia acestora fata lor ar fi fost de mult moartă sau internată într-un spital de nebuni.

În iulie 1878, doctorul Stevens a declarat-o pe Lurancy complet vindecată din toate punctele de vedere. El a primit de la ea o scrisoare în care îi mulţumea cu căldură pentru toată atenţia şi sprijinul acordat, scrisoare care nu semăna în niciun fel cu celelalte scrise de fată pe vremea când era Mary Roff.

Lurancy a continuat să trăiască alături de părinţii săi până în 1882, când s-a măritat cu George Binning, un fermier din New York, cu care s-a mutat în Kansas, şi a devenit mama a 11 copii. În 1940, Lurancy trăia încă în California, o femeie de 78 de ani care prefera să nu vorbească despre acele 14 săptămâni din 1870, când a sfidat tot ceea ce înseamnă noţiunea de ştiinţă.

Despre acest caz s-au scris nenumărate articole şi cărţi de specialitate la momentul respectiv, multe teorii încercând să aducă răspunsuri logice, de ordin ştiinţific, acestor întâmplări. Însă existenţa atâtor martori care confirmă realitatea evenimentelor nu ne duce cu gândul decât la un singur răspuns: controlul a fost exercitat de spiritul care pretindea să se fi reîntors pe pământ, având de-a face în cazul lui Lurancy Vennum poate cu cel mai clar caz de posesie. Acesta să fie oare adevărul? Iată o întrebare la care nu vom putea răspunde prea curând.

l Prezentăm în continuare cel mai misterios dintre cazurile de care s-a ocupat poliţia din New York.

Într-o seară de iunie a anului 1950, un om îmbrăcat bizar a fost văzut pe Times Square, în New York. În acea perioadă, căpitanul Hubert V. Rihn avea sarcina de a face cercetări asupra persoanelor dispărute. Acel om, în vârstă de aproximativ 30 de ani, a fost zărit în mijlocul unei mulţimi care ieşea de la un spectacol de teatru, în jurul orei 23,15.

Necunoscutul purta veşminte demodate: un joben, o jachetă cu un rând de nasturi, pantaloni mulaţi, cu carouri albe şi negre, pantofi încheiaţi cu catarame. Nimeni nu putea să spună cum ajunsese acest om în stradă. Martorii au declarat că 1-au văzut stând nemişcat în mijlocul intersecţiei, „privind cu un aer înspăimântat luminile din jur, ca şi cum le-ar fi văzut atunci pentru prima oară."

La un moment dat, în sfârşit, s-a deplasat încercând să traverseze. Un agent de poliţie, postat la colţul străzii, l-a zărit, dar înainte de a putea să-l ajungă din urmă, omul s-a îndreptat spre mijlocul străzii, fără să-i pese de automobile. Un taxi l-a lovit în plin şi, până să sosească ambulanţa, el deja murise… A fost transportat în cele din urmă la morgă, unde toate obiectele găsite asupra lui au fost meticulos examinate.

Avea printre altele:

— o monedă veche de bronz, din secolul trecut;

— o notă de la un grajd din Lexington Avenue, în care se specifica „Pentru hrana şi adăpostirea unui cal şi gararea unei trăsuri: trei dolari";

— 70 de dolari în bancnote vechi;

— câteva cărţi de vizită pe numele Rudolf Fentz, domiciliat în Fifth Avenue;

— o scrisoare având un timbru poştal din iunie 1876.

Nu se observa pe niciunul dintre aceste obiecte trecerea timpului. Primele cercetări au evidenţiat faptului că adresa din Fifth Avenue a presupusului Rudolf Fentz corespundea unui magazin al cărui proprietar a declarat că nu cunoaşte istoricul clădirii. Nimeni nu auzise să se

vorbească despre Rudolf Fentz, al cărui nume nu figura în niciun anuar telefonic. Controlul realizat asupra amprentelor sale digitale în cataloagele de la New York şi Washington nu a dat niciun rezultat.

Căpitanul Rihn a continuat cercetările şi insistenţa lui avea să fie recompensată căci va găsi într-un anuar telefonic din 1939 un Rudolf Fentz jr. precum şi adresa acestuia.

Ducându-se acolo a aflat că în 1939 Fentz avea 60 de ani şi că lucra la o bancă din apropiere. În 1940, el a obţinut pensionarea şi s-a mutat. De la bancă i s-a spus că Fentz a murit cinci ani mai târziu, în 1945, dar că văduva sa mai trăia încă în Florida.

Aceasta a răspuns scrisorii trimise de căpitanul Rihn, scriindu-i că tatăl soţului său dispăruse misterios în vara anului 1876.

Doamnei Fentz nu-i plăcea ca soţul să fumeze în casă şi de aceea el avea obiceiul de a face seara o plimbare pentru a putea fuma o ţigară înainte de culcare. Dar, într-o seară, el pur şi simplu nu s-a mai întors. Familia sa a făcut cercetări amănunţite şi costisitoare care s-au soldat însă cu un eşec: niciun semn de la cel dispărut.

Căpitanul Rihn a descoperit mai târziu o listă cu persoanele dispărute în 1876. Numele lui Rudolf Fentz figura acolo. În momentul dispariţiei, acesta avea 29 de ani. Vârsta şi descrierea hainelor pe care le purta corespund exact cu cele ale victimei din Times Square!

O posibilă explicaţie o constituie fenomenul de transfer instantaneu în timp sau călătorie în timp. Printr-un remarcabil concurs de împrejurări, un om a putut, fără ajutorul ştiinţei sau al unei iniţieri, să treacă peste un „prag interzis” pătrunzând într-o falie a continuumului spaţiu-timp, la care se considera că au acces numai autorii de romane ştiinţifico-fantastice, pentru a se regăsi, într-o secundă, 74 de ani mai târziu.

l Dar fără îndoială că unul dintre cele mai ciudate

cazuri a fost cel al lui Ansei Bourne. Acesta, dulgher şi predicator în Rhode Island, SUA, şi-a părăsit casa pe data de 17 ianuarie 1887, după ce a retras din bancă 551 dolari. El plecase să-şi viziteze un nepot din Providence pentru a discuta despre cumpărarea unui teren de fermă, dar la întoarcere a dispărut. În dimineaţa zilei de 14 martie, Bourne s-a trezit brusc într-un pat din camera din spate a unei mici patiserii-cofetării din Norristown, Pennsylvania, fără să ştie cum, sau de ce ajunsese acolo. El a descoperit că în oraş era cunoscut sub numele de Albert John Brown, care închiriase magazinul la începutul lui februarie, dovedindu-se priceput în afaceri şi mergând duminica la Biserica metodistă locală. Bourne nu-şi mai amintea nimic din momentul în care părăsise casa nepotului său, aflată la 370 km depărtare de Norristown, şi nu putea spune cum de ajunsese comerciant, domeniu în care nu avea nici cele mai vagi cunoştinţe. Trei ani mai târziu, hipnotizat de profesorul William James de la Harvard, a descris călătoria care a început pe 17 ianuarie în Pennsylvania şi aranjarea magazinului. În această stare el era destul de confuz în ceea ce priveşte viaţa sa înainte de acea dată şi ştia foarte puţin din cele petrecute după 13 martie. Profesorul a decis că Bourne şi Brown erau două persoane distincte, fiecare cu personalitatea, gesturile, comportamentul şi scrisul propriu. După tratamentul hipnotic, personalitatea lui Brown a dispărut definitiv. Dar de ce şi cum a apărut dintr-odată în viaţa altui om, nu s-a putut explica niciodată.

l O mulţime de cazuri stranii, neelucidate încă, figurează în dosarele unor poliţii occidentale. Ele au fost clasate în timp, deci închise, din cauza imposibilităţii celor ce le anchetau de a accepta realităţile petrecute.

Un astfel de caz este şi cel petrecut în luna februarie a anului 1963, când autorităţile din California s-au confruntat cu una dintre cele mai stranii enigme poliţiste. Era în prima zi a lunii, în jurul orei două, după prânz, când Thomas Meehan, un procuror de 39 de ani, a plecat din

oraşul Eureka, îndreptându-se cu maşina sa spre casă – în orăşelul Concord, la o distanţă de 200 km.

La câtva timp după plecare, simţindu-se rău, acesta i-a telefonat soţiei pentru a o anunţa că este nevoit să-şi întrerupă drumul. În jurul orei cinci, după prânz, Thomas Meehan s-a cazat la motelul Forty Winks, din localitatea Redway. La ora 18, Meehan, care continuă să se simtă rău, este trimis de personalul motelului la spitalul Southern Humboldt Comunity din Gorderville. În timp ce i se făcea internarea, adică la ora 18.45, Meehan i-a spus sorei care-i întocmea fişa, că se simte „ca şi cum ar fi mort”. Şi mai ciudat este că mai înainte ca doctorul de gardă să-l consulte, pacientul Meehan a dispărut brusc. La ora 19.00, o patrulă a poliţiei din localitate este anunţată de nişte trecători că pe autostrada 101 au observat luminile de poziţie ale unui automobil care căzuse în râul Eel. În jurul orei 20.00, proprietarul motelului Forty Winks afirmă că ar fi avut o scurtă conversaţie cu Thomas Meehan în timpul căreia acesta l-ar fi întrebat la un moment dat: „Arăt cumva de parcă aş fi mort? Mă simt ca şi cum aş fi murit şi întreaga lume ar fi murit cu mine”. De remarcat că în timpul discuţiei, pantofii şi manşetele lui Meehan erau ude şi pline de nămol. După discuţia cu patronul motelului, în jurul orei 21.00, Meehan s-a retras în camera sa. La ora 21.30, un angajat al motelului s-a dus în camera lui Thomas Meehan ca să-l anunţe că legătura telefonică pe care o solicitase mai devreme, pentru a vorbi cu soţia sa, nu poate fi realizată din cauza unei furtuni care deteriorase reţelele telefonice.

La intrarea acestuia în cameră, Meehan era îmbrăcat într-un costum negru nou şi o cămaşă albă strălucitoare. La ora 22.45, patrula de poliţie anunţată, descoperea în apele râului Eel maşina lui Meehan. Luminile de poziţie din spatele maşinii continuau să ardă la acea oră. Întreprinzând o cercetare la faţa locului, poliţiştii au observat dârele lungi lăsate de roţi, ca şi cum, înainte de a

plonja cu vehiculul în apă, şoferul ar fi încercat cu disperare să frâneze; geamul de la uşa dreaptă era deschis, iar picăturile de sânge şi urmele de paşi marcau bancul de mâl în care era înfiptă maşina, pe o lungime de aproximativ nouă metri, pentru ca apoi să dispară subit.

Corpul lui Meehan a fost descoperit pe data de 20 februarie, a aceluiaşi an, la o distanţă de 16 mile mai sus de locul unde fusese găsit automobilul. Autopsia efectuată a stabilit că victima suferise o uşoară lovitură la cap, dar murise mai târziu înecată. Ciudat este faptul că momentul căderii maşinii coincidea cu cel al dispariţiei lui Meehan de la spital. Anchetatorii au fost nevoiţi să elimine posibilitatea unui „complot" al personalului motelului care, teoretic, l-ar fi putut suprima pe Meehan, făcând apoi declaraţii false, pentru a induce în eroare poliţia. În pofida acestor lacune, situaţia rămâne încă un paradox, deoarece tuturor investigatorilor le-a fost imposibil să explice în ce fel Thomas Meehan, care era teoretic mort, nu numai că se afla la motel, dar, mai mult, se şi întreţinuse în discuţii lungi cu cei de acolo…

l În vara anului 1980, Ekstrom Hanse, un tânăr de 23 de ani, student la Universitatea din Stockholm, s-a confruntat cu o întâmplare ciudată care i-a marcat viaţa.

Într-o seară, în jurul orei 19.00, Ekstrom tocmai se despărţise de un grup de colegi de facultate şi se îndrepta spre o cafenea unde obişnuia să şi mănânce seara. Ca de obicei, în cafenea era puţină lume. Atenţia i-a fost atrasă de o tânără superbă care stătea singură la masă şi pe care o vedea pentru prima dată. Frumuseţea deosebită a fetei şi felul retras, purtarea speriată, l-au făcut să se aşeze la masa ei. S-au împrietenit repede; băiatul i-a oferit ceva de mâncare şi a invitat-o cu el la discotecă.

Timp de mai multe ore, cei doi au dansat şi s-au simţit de parcă se cunoşteau de-o viaţă. Plecând de la discotecă, ei au trecut pe la locuinţa tânărului, unde Ekstrom şi Berta au făcut dragoste până după miezul

nopţii. Conducând-o spre casă, fetei i s-a făcut poftă de o cafea, pe care Ekstrom i-a oferit-o de la primul automat ieşit în cale. Pe drumul spre casa fetei s-a întâmplat un mic accident, care urma să devină un lucru important peste puţin timp. Berta s-a împiedicat şi a vărsat, peste fusta mini pe care o purta, cafeaua, astfel că în partea stângă avea o pată mare. După ce s-au oprit în faţa casei indicate de fată, cei doi s-au despărţit, Ekstrom promiţând să revină în ziua următoare.

Îndeplinindu-şi promisiunea din seara trecută, Ekstrom s-a prezentat la locuinţa respectivă cu un buchet de flori. Bătrâna doamnă care stătea acolo i-a explicat că în casă nu locuieşte nicio fată, iar tânăra de care întreba el, şi anume Berta, era moartă de şase ani şi fusese nepoata ei. Speriată de insistenţele tânărului, şi de felul în care acesta se purta, bătrâna a anunţat poliţia. La sosirea poliţiei, tânărul a povestit din nou cele petrecute cu o seară înainte, menţionând felul în care arăta fata şi îmbrăcămintea pe care o purta, precum şi incidentul cu cafeaua. Descrierea făcută de Ekstrom corespundea, după zisele bătrânei, exact cu înfăţişarea nepoatei sale, iar îmbrăcămintea era cea cu care fusese înmormântată.

Impresionaţi de purtarea tânărului, care părea că-şi pierduse minţile, poliţiştii au obţinut acordul bătrânei pentru a cere exhumarea Bertei. La exhumare au participat poliţişti, un medic legist, bunica şi iubitul Bertei. După deschiderea coşciugului, care era în perfectă stare, toţi cei prezenţi au rămas împietriţi. Berta se afla înăuntru, ca şi cum ar fi dormit, iar pe partea stângă a minijupei cu care era îmbrăcată, se putea vedea o pată mare de cafea.

Percepţia extrasenzorială se manifestă, în cazul unor supersenzitivi autentici, printr-un miraculos transfer de memorie de la o persoană la alta, fie şi prin intermediul unei simple fotografii.

În martie-mai 1988, cele mai importante ziare ale statului Oregon au publicat fotografia unui bărbat dispărut

de la domiciliul său şi despre care nimeni nu putea da lămuriri. Niciun cadavru n-a putut fi identificat cu Samuel Rives – omul în cauză. Fiul său, Limb, care-i cunoştea mania pescuitului, îl considera mort prin înecare. În tot acest timp, Melvin Roundbell, un american de 64 de ani din Wilmont (Oregon, SUA), medita ore în şir privind fotografia lui Rives şi se minuna cât de mult seamănă cu acesta. La un moment dat, după o revelaţie pe care nu şi-o poate explica nici acum, Melvin începe să noteze „ca după dictare” elemente biografice ale dispărutului, umplând în chip uimitor pagini întregi de caiet. Treptat, s-a produs un transfer de personalitate pe care psihanaliza îl numeşte substituire prin ataşament. Practic, în preconştientul lui Melvin prinsese contur ideea că Samuel Rives nu trebuie să moară şi asta se poate realiza luându-i locul!

Zis şi făcut. La aproape patru luni de la dispariţie, Melvin părăseşte oraşul său natal, Salt Lake City şi se „prezintă” la domiciliul lui Samuel – cunoscut din ziare. Este primit cu entuziasm de vecini şi prieteni, dar, spre stupefacţia lor, „noul Samuel” nu ştie ce s-a întâmplat cu el în perioada absenţei. Arată îmbătrânit (fiind mai în vârstă decât „originalul” cu opt ani), însă acest lucru e explicabil. Luat la întrebări de autorităţi – pentru refacerea actelor de identitate pierdute şi reintrarea în drepturile financiare –, falsul Samuel se comportă admirabil, trece toate testele. Culmea! Fiul său, venit în recunoaştere, plânge pe umărul impostorului, numindu-l „bietul meu tată!” Amintirile copilăriei, farmecul soţiei defuncte, detalii ale vieţii aparent nesemnificative. toate sunt bine cunoscute de Melvin Roundbell! El însuşi se miră, în sinea sa, cât de spontan răspunde la întrebările de verificare mai mult sau mai puţin discretă. Şi aşa intră în toate drepturile lui Samuel, iar viaţa sa începe să decurgă normal. Altfel spus, cu o expresie deja prăfuită, sufletul lui Samuel trăia în corpul lui Melvin.

Dar, la finele anului 1997, după aproape nouă ani de

impostură fără nici cele mai mici remuşcări, Melvin suferă un atac de cord şi este internat de urgenţă. La căpătâiul tatălui vine fiul său şi, în acele împrejurări dramatice, el constată că părintele nu mai are o cicatrice pe coapsa stângă – urmare a unei răni de pe vremea când muncea ca bucătar! Mai mult, după ce-şi revine din starea de inconştienţă, Melvin uită biografia lui Samuel Rives, nu-şi mai recunoaşte vecinii şi amicii! Cortina fusese ridicată! În câteva zile, revenind la propria personalitate, Melvin Roundbell mărturiseşte adevărul. Este arestat şi interogat îndelung, fiind bănuit că l-a ucis pe autenticul Samuel. Psihiatrii îşi dau seama că este nevinovat şi că substituirea s-a făcut atât de bine numai datorită capacităţilor extrasenzoriale ale subiectului. Între Melvin şi Samuel, cel din fotografie, se născuse un sentiment de afectivitate absurd, specific unei anumite forme de schizofrenie, în urma căruia moartea sau dispariţia celui drag nu era suportabilă. Acesta a fost şi argumentul ştiinţific pe baza căruia Melvin Roundbell a fost achitat de tribunal.

23. Reîncarnarea

23.1. De ce cred oamenii în reîncarnare

Memoria trecutului se bazează pe senzaţia de déjà-vu, această impresie fugitivă de a fi trăit în altă parte alte existenţe, amintirea trecutului mocnind în străfundurile noastre. Este sentimentul avut în faţa unui loc cu totul necunoscut, de a-l fi vizitat, deja, într-o altă viaţă, sau în faţa unei persoane la fel de necunoscute – impresia unei recunoaşteri imediate şi sigure, ca şi cum ar fi fost ţesute nişte legături într-o viaţă anterioară. Să fim, oare, doar simpla reapariţie a unei lungi serii de predecesori care au fost noi înşine, dar în corpuri şi existenţe diferite?

Şcoli şi grupări cu veleităţi terapeutice vin să propună „lecturi ale vieţilor trecute”, pentru a regăsi într-o

viaţă anterioară, dincolo de copilărie sau de viaţa prenatală, originea traumelor fizice sau psihice actuale. Altfel spus, pentru a vindeca sechelele vieţii prezente. Pentru unii psihologi, acest efect eliberator ar consta, în acelaşi timp, în a pune pe seama proiecţiei într-o viaţă anterioară dificultăţile şi temerile cu care subiectul se confruntă în existenţa curentă. Ele îi vor permite să-şi exprime drama. Deoarece efectele vindecării se manifestă într-o manieră verificabilă, ipoteza reîncarnării poate fi luată în considerare.

Copilăria pare a fi vârsta ideală pentru manifestarea trecutului îngropat, chiar înainte ca lumea reflecţiei pur raţionale să sufoce aceste amintiri „instinctive”. Copiii încep să cânte la pian melodii pe care se pare că nu le-au învăţat niciodată sau vorbesc limbi străine mediului lor. Ei par să beneficieze de un asemenea potenţial epistemic şi aptitudinal, încât există tendinţa de a-l atribui unei vieţi anterioare.

Mulţi oameni au sentimentul că doar ipoteza reîncarnării poate explica nedreptele inegalităţi ale existenţei. Astfel, această credinţă traduce nevoia presantă a unei recompense după viaţă, a unei justiţii posterioare care să compenseze aceste inegalităţi. Câtă nedreptate să-i vezi pe unii mereu bogaţi şi sănătoşi, în vreme ce alţii sunt întotdeauna bolnavi şi săraci! Or, hinduismul şi budismul oferă o explicaţie care pare convingătoare. Ne reîncarnăm în funcţie de existenţele noastre anterioare. Pentru o conduită bună în această viaţă primim o renaştere bună. În mod analog, o purtare rea atrage după sine o reîncarnare jalnică, la baza ierarhiei. Iar ciclul renaşterilor nu va înceta decât atunci când acest lanţ al cauzelor şi efectelor va fi întrerupt. Ordinea divină s-ar restabili, astfel, rapid, căci cel care torturează ar şti că va fi torturat la rândul său într-o altă viaţă, dacă nu chiar în cea prezentă, printr-o justă răsturnare a situaţiilor. Cel care fură, care face abuz de bogăţiile sale, ar şti că va ajunge în mizerie „pentru a-şi

plăti datoria până la ultimul bănuţ”. Aceasta ar fi Legea Dreptăţii, exprimată de cei vechi prin dictonul „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte”. Adică, dacă îi scoţi un ochi fratelui tău, şi ţie îţi va fi scos unul, în virtutea legii ricoşeului. Iar Iisus nu a spus şi el, adaugă unii: „Cu măsura cu care măsori, cu aceea ţi se va măsura?”

Cei debusolaţi de inegalităţile acestei vieţi pot înţelege, astfel, în mod clar, că „vor culege ceea ce au semănat”. Soarta mea actuală nu este rodul unei conjuncturi întâmplătoare aflate sub semnul neşansei, ci al gradului de purificare şi realizare a „omului interior” din mine.

Unii oameni consideră că nu se poate miza totul în privinţa eternităţii pe o singură existenţă. Trebuie să ni se ofere o nouă şansă. Iar dacă am învăţa legea reîncarnării, inimile şi mentalităţile s-ar schimba. Toţi ar înţelege că în fiecare reîncarnare îşi pregătesc viaţa viitoare. Că pământul este un loc al trudei şi al autodepăşirii pentru accederea în sferele superioare şi divine. Că am fost lăsaţi aici pentru a ne dezvolta propriile posibilităţi. Iar dacă ele nu sunt materializate în această viaţă, vor fi în viaţa următoare. Atingerea perfecţiunii într-o singură viaţă pare evident un pariu imposibil pentru cei mai mulţi. Dar, de la o viaţă la alta, omul poate să evolueze şi să progreseze, să cadă şi să se ridice, să-şi recunoască greşelile şi să tragă învăţăminte din eşecurile sale. Aşa ar fi Legile eterne. Aceste perspective aparţin mai ales Occidentului, unde reîncarnarea este considerată, cel mai adesea, o ocazie de purificare şi perfecţionare într-o nouă existenţă.

În aceeaşi perspectivă occidentală, în credinţa în reîncarnare se întrevede antidotul sigur al oricărui rasism. Dacă într-o viaţă anterioară am fost galben sau negru, dacă într-o viaţă viitoare aş putea fi evreu sau arab, cum să nu-i respect pe toţi oamenii, oricine ar fi ei?

Unii consideră că reîncarnarea este şi o modalitate de a ne regăsi rădăcinile. Prin reîncarnare, eu, ca individ,

devin conştient că fac parte din Cosmos. Mă descopăr ca un simplu element, o verigă în lanţul Vieţii, animată de o energie cosmică, Energia divină, care curge prin venele noastre ca prin orice altă vietate. Să fie reîncarnarea refuzul vieţii personale, al diferenţei, al temporalităţii, al alterităţii, în favoarea „sentimentului oceanic", atât de îndrăgit de Romain Rolland? Să fie aceasta „predarea" în mâinile Destinului cosmic? În orice caz, reîncarnarea se traduce printr-un respect faţă de mediu, în toate formele sale, care se alătură inspiraţiei ecologice.

Credinţa în reîncarnare generează, de asemenea, experienţa umană universală a repetiţiei actelor, de-a lungul zilei în gesturile cotidiene şi de-a lungul vieţii în succesiunea vârstelor, şi, în sfârşit, în înlănţuirea renaşterilor de la o existenţă la alta, toate constituind firul conducător al unui destin.

Perspectiva morţii pune în fiecare clipă sub semnul întrebării voinţa noastră de a trăi. Cum ar putea fi exorcizată? Unii refuză cu tărie să şi-o imagineze: este de negândit, afirmă ei, pentru că viaţa şi moartea sunt evenimente doar pentru ceilalţi, nu şi pentru mine. Cum să gândeşti evenimente pentru care există un „după", dar nu şi un „înainte?" Sau pentru care există „înainte", fără un „după" cu adevărat evident?

Religiile iau moartea în considerare şi oferă răspunsuri; avem astfel religii ale înţelepciunii, ca budismul, sau ale mântuirii, precum creştinismul. Dar dintre atitudinile liniştitoare pe care le propun, perspectiva reîncarnării apare astăzi în ochii multora ca fiind una dintre cele mai bine adaptate. Ea ar permite abordarea cu mai mult calm a gândului traumatizant al caracterului ineluctabil al morţii, din moment ce aceasta nu reprezintă decât o trecere într-o nouă existenţă, pe acelaşi pământ.

Nu este oare moartea şi prilej de a ne îndeplini toate visurile de iubire universală? „Trăiesc cu speranţa că voi

putea îmbrăţişa frăţeşte întreaga omenire, dacă nu în această viaţă, cel puţin într-o alta", spunea Gandhi.

Această credinţă ar atenua, totodată, durerea separării de o fiinţă dragă. Poate ne vom regăsi în alte existenţe? Poate că deja avem posibilitatea să intrăm în comunicare în acest interval de timp, când sufletele rătăcitoare aşteaptă să se reîncarneze. Nu există destule mărturii contemporane în relatările acelora care au fost în comă pasageră şi au revenit din călătoria către porţile morţii?

Poate că tocmai caracterului său liniştitor în această privinţă trebuie să-i atribuim răspândirea acestei credinţe în Occident, în zilele noastre. Cam 22% dintre francezi, 23% dintre americani, 23,9% dintre canadieni îi sunt adepţi. Iar dacă la aceştia îi adăugăm şi pe credincioşii care practică religiile orientale, jumătate dintre cei care cred într-o viaţă după moarte aderă la reîncarnare.

Credinţa comună în reîncarnare acoperă, de fapt, concepţii foarte diferite. În realitate, există diverse modele ale reîncarnării, ca tipuri teoretice ideale, marcate de un ansamblu comun de trăsături distinctive. Modelele budist, hinduist şi cele eline se fundamentează pe scheme filozofice. Cele occidentale, introduse la finele secolului trecut de către Societatea Teozofică şi cercurile spiritiste şi ocultiste în care se regăsesc reflecţii ale Orientului şi Occidentului, fac mai degrabă apel la dovezile oferite de experienţă.

Din acest ansamblu compozit rezultă, totuşi, un model comun. Ideea centrală este că, după moartea elementului fizic al omului, a componentei sale materiale, elementul spiritual continuă să existe şi se contopeşte cu un alt corp fizic. Potrivit diferitelor şcoli, distanţa dintre reîncarnări este estimată de la câteva săptămâni până la mii de ani. Ciclul poate cuprinde câteva sau chiar mii de reîncarnări.

Aflat sub legea cauzalităţii, acest cerc va fi complet

doar atunci când procesul de eliberare va fi deplin. Iar calitatea reîncarnării noastre de astăzi depinde direct de valoarea morală a existenţelor noastre anterioare. Această lege – karma – îl transformă pe om în artizanul propriei mântuiri, el păstrându-şi o oarecare identitate spirituală, variabilă în funcţie de viziune, de la o existenţă la alta.

În perspectivă occidentală, renaşterea este adesea trăită ca o şansă. În concepţie orientală, este vorba, înainte de toate, de o povară de care omul trebuie să se elibereze cât mai repede posibil.

23.2. Reîncarnarea în vizorul psihiatrilor

Reîncarnarea a fost tratată pe larg de J.W. von Goethe (1749-1832), cel mai mare poet german, de scriitorii ruşi, cum a fost Lev Tolstoi (1828-1910) şi alţi scriitori şi artişti. Din moment ce Biserica creştină nu recunoaşte deschis reîncarnarea, nici savanţii nu i-au dat atenţie. Şi totuşi, începând cu anii ’70, profesorul Jan Stevenson, psihiatru la Universitatea Virginia, SUA, a început să cerceteze relatări despre reîncarnare la copii. Stevenson a iniţiat studiul în alt scop, cel al elucidării simpatiilor, antipatiilor, fobiilor pe care mulţi copii le au spontan în relaţie cu ceva sau cineva. Studiind sute de copii, Stevenson şi-a dat seama că aceştia menţionau de multe ori persoane sau evenimente pe care în mod normal nu puteau să le cunoască.

Prima carte scrisă de Stevenson, *Douăzeci de cazuri sugerând reîncarnarea* a apărut în 1985, fiind rapid epuizată. În anii ’90, Stevenson ajunsese la 2500 cazuri. Cele mai multe dintre acestea au fost identificate în Asia, în special în India, Sri Lanka şi Thailanda, ţări în care atât hinduismul, cât şi budismul dau o mare importanţă metempsihozei şi reîncarnării. Relativ frecvente cazuri au fost semnalate în Africa de Vest şi printre triburile indigene din America de Nord.

După al Doilea Război Mondial şi dramele asociate,

în ciuda progreselor ştiinţei şi tehnologiei, povestirile despre reîncarnare au luat o mare amploare. Amintim în acest sens cărţi apărute în Occident (unde reîncarnarea nu este acceptată): Joel Whitton şi Joe Fisher, *Viaţa între vieţi;* Christopher M. Bache *Cartea renaşterii perpetue* (ambele cărţi tratează exemple de bărbaţi şi femei irezistibil legaţi şi care caută să se întâlnească în alte vieţi); Patrick Druot (1987) *Nous sommes immortels;* Jenny Cockell (1995) *Yesterday's Children.* În această din urmă carte, autoarea, măritată şi cu doi copii, verifică în 1989 convingerea pe care o avea că fusese într-o viaţă anterioară Marry Sutton, ce murise dintr-o septicemie lăsând orfani opt copii. Prin detaliile relatate, reuşeşte să convingă şi familia contemporană, cât şi foştii copii, de veridicitatea afirmaţiilor sale. În aceste cărţi, factorul comun este şocul emoţional legat de un sfârşit brusc, violent, la tinereţe, lăsând în urmă fie o dorinţă (ambiţie) neîmplinită, fie restul familiei într-o situaţie dramatică.

Stevenson a fost intrigat de copiii mici (2-3 ani) care aveau fobie spontană faţă de apă. Când au început să vorbească fluent, au povestit că au fost înecaţi. De asemenea, unii copii aveau din naştere nişte semne pe piele, zone lipsite de pigmentaţie. Aproximativ o treime dintre aceştia relatau accidente pe care le avuseseră cândva; iar 20% au fost identificate din dosarele medicale corespunzând altor persoane. După Stevenson, copiii între 2 şi 4 ani, când încep să se exprime corect, pot să aibă astfel de amintiri, care apoi dispar spre vârsta de 6-7 ani. Cea mai mare parte a acestor relatări insolite provine din regiuni unde credinţa în reîncarnare este larg acceptată. Astfel de cazuri apar în zone apropiate de locul decesului, mai ales dacă respectivele persoane au avut o moarte violentă, când erau tinere. După 30 de ani de cercetări în acest domeniu, profesorul Stevenson şi-a câştigat o notorietate, iar metoda de investigaţie este ireproşabilă. De îndată ce se află de un astfel de caz, Stevenson este

anunţat şi vine în locul respectiv (indiferent de ţară), împreună cu o echipă, care chestionează părinţii copilului, rude, vecini, cercetează înregistrări medicale etc.

De câte ori nu ne-am întrebat: „Eu cunosc poiana aceasta, am mai văzut pădurea aceasta, cândva am colindat meleagurile acestea?"... Mulţi dintre noi au visat că au trăit cândva într-o altă epocă, sub o altă înfăţişare. Există persoane (inteligente, cultivate) care continuă să creadă că au trăit într-un alt secol, într-o altă ţară, sub înfăţişarea unui monah, pelerin sau chiar a unei regine... Nick (27 ani) manifesta încă din copilărie teama iraţională de a nu fi sugrumat. Încă de la 5 ani, Nick purta permanent un fular protector în jurul gâtului. Iar simpla vedere a lamei unui cuţit sau briceag îi provoca o spaimă neobişnuită, însoţită de broboane reci de sudoare. Nick a consultat câteva vrăjitoare şi mai mulţi psihiatri. A fost „descântat", i s-au dezlegat „vrăjile" la miez de noapte, a fost hipnotizat... În sfârşit, un psihiatru celebru i-a propus să-i aplice tehnica „regresiei" în propriul subconştient. După ce a fost adormit, Nick a asistat la un scenariu mai ceva ca în „Dosarele X": un bărbat tânăr, care îi semăna perfect, îmbrăcat în veşmintele unui nobil din secolul al XVIII-lea, aştepta nervos într-o închisoare. Câţiva soldaţi l-au înşfăcat şi l-au târât într-o piaţă publică, unde urma să fie ghilotinat. În momentul în care lama ghilotinei i-a căzut cu putere pe gât, Nick a ţipat şi s-a trezit brusc din vis... Picături mari de sudoare îi curgeau pe faţă... Din acel moment, brusc, fobia i-a dispărut...

Tehnica „regresiei" este un amestec de yoga şi psihanaliză. Un savant indian – Sri Swami Prajnanpad – este autorul acestei tehnici terapeutice, descoperită în anii '60. De la discipolii săi, tehnica regresiei a fost preluată şi de occidentali. În felul acesta, învăţatul indian a descoperit o tehnică ce permite sondarea profundă a subconştientului şi rememorarea amintirilor ce datează dintr-o viaţă anterioară.

În acest moment, la Paris, clientela saloanelor în care se practică cu succes tehnica „regresiei” este formată din persoane cu înclinaţii spre budism sau hinduism. Tot la Paris, a apărut în 1987 o carte extrem de interesantă *Suntem nemuritori,* scrisă de Patrick Druot. Cartea s-a vândut în sute de mii de exemplare. Patrick Druot are deja 500 de studenţi şi o clientelă formată din oameni bogaţi care şi-au manifestat dorinţa să-şi reviziteze vieţile anterioare, în clinica maestrului.

În prezent, în Franţa, există sute şi mii de astrologi, prezicători, vindecători, hipnotizatori şi magnetizatori. Mulţi dintre aceştia practică „regresia temporară” în scop terapeutic. Care este rezultatul?

Mulţi afirmă că se simt foarte bine după aceste şedinţe. Alţii declară că se simt spălaţi de... păcate şi de rele.

Miss Marjorie Montgommery directoarea „Asociaţiei terapeuţilor vieţii anterioare” (din SUA) a declarat publicaţiei *L'Express* că „regresia este un tratament simplu şi rapid, aplicat chiar şi în cazul tulburărilor psihice”.

Am păşit în mileniul III şi peste 40% dintre americani afirmă că reîncarnarea există şi că acceptă metoda „regresiei” în tratamentul fobiilor şi psihozelor.

George Gallup, directorul „Centrului de studiere a religiilor” din Princetown a declarat că „americanii sunt credincioşi, dar nu sunt profunzi. Mulţi dintre ei nu cunosc preceptele religiei la care sunt convertiţi şi sunt tentaţi de alte rituri. De aici provine atracţia pentru budism, hinduism, shintoism etc.".

În psihiatria americană, numele profesorului dr. Brian L. Wiess este binecunoscut şi apreciat, acesta fiind în prezent preşedintele Departamentului de psihiatrie de la Centrul „Muntele Sinai” din Miami Beach, din Florida, specialist în studierea şi tratarea stărilor anxioase şi depresive, precum şi în cunoaşterea biochimiei creierului. A scris sute de lucrări în domeniu, precum şi unele volume

de informare a marelui public, despre hipnoterapie ca metodă de tratare a acestor stări şi posibilitate de investigare a reîncarnării. Cu seriozitatea caracteristică omului de ştiinţă, el descrie într-una din aceste cărţi o fantastică incursiune în spaţiu – un fel de tunel al timpului – pe care a făcut-o cu o pacientă a sa, aflată în stare de hipnoză.

„Totul s-a datorat – povesteşte el – ineficienţei terapiei clasice pe care am aplicat-o, cu tranchilizante şi alte produse cu efect antidepresiv, unei paciente pe nume Catherine – o laborantă a unui cunoscut spital din New York, suferind de o puternică anxietate, coşmaruri de frică de moarte, al căror fond l-am căutat prin developarea inversă a existenţei ei, ajungând până în copilărie". De fapt, de aici au început trăirile anterioare ale pacientei hipnotizate de către specialistul american. Bunăoară, la vârsta de cinci ani, aflată pe o trambulină la un bazin de înot, Catherine a fost împinsă în apă şi s-ar fi înecat dacă cineva nu i-ar fi întins o mână ca s-o salveze. Aflată în transă, ea a retrăit acele momente de groază, încetininduşi respiraţia şi numai comenzile calme şi dirijate ale medicului hipnotizator au salvat-o de această dată. „Hipnoza este un instrument excelent", relatează medicul american în lucrarea sus-menţionată, „pentru a-i ajuta pe pacienţi să-şi amintească evenimentele petrecute de mult şi uitate. Nu ascunde niciun mister în ea. Nu este decât o stare de relaxare, făcând memoria mai ascuţită. Hipnotizasem deja sute de pacienţi şi descoperisem că metoda este eficientă în reducerea anxietăţii, eliminarea fobiilor, modificarea deprinderilor urâte, precum şi în readucerea în memorie a materialului reprimat. În multe cazuri am reuşit cu succes să readuc pacienţii până la vârstele mici ale copilăriei, să le depistez traumele de mult uitate şi care le afectau acum viaţa, şi să-i vindec! Eram convins că hipnoza o să o ajute şi pe Catherine". Şi, din aproape în aproape, evenimentul surpriză s-a produs când

pacienta, în stare de hipnoză, ordonându-i-se să retrăiască evenimentele dinainte de copilărie, a spus: „Văd trepte albe ce duc spre o clădire mare, albă, cu coloane deschise în faţă. Nu are nicio intrare. Eu port o rochie lungă… un fel de sac făcut dintr-un material aspru… Părul îmi este lung şi blond… Mă numesc Aronda… am 18 ani… Văd o piaţă mare în faţa clădirii… Voi purtaţi coşuri pe umeri… Noi locuim în vale. Nu există pic de apă… Anul 1863 înainte de Hristos… Pământul este sterp… fierbinte şi nisipos… E foarte cald…” Uluit de aceste constatări, prof. dr. Brian L. Wiess a continuat timp de doi ani seria şedinţelor sale cu Catherine, aflând de la aceasta că se află în anul 1473, în Ţările de Jos, este băiat, se numeşte Johan şi trăieşte într-un port. Din dorinţa de a-i localiza cât mai bine trauma psihică, specialistul american a încercat s-o întrebe pe pacientă despre perioada micii copilării, ba chiar a naşterii sale… Catherine se vedea într-o epocă mai îndepărtată, stând tolănită pe piei de animale când, deodată, oameni înarmaţi, cu arcuri, suliţe şi lănci îi atacă, pe ea şi pe cei din cortul în care se află. Ea ţipă, se agită, hipnotizatorul încearcă s-o calmeze… apoi cineva se repede să-i taie capul şi totul dispare în întuneric… Catherine se vede plutind pe o apă cu corpul rigid, şocată şi confuză. Apoi se simte atrasă într-un spaţiu îngust şi cald… Este pe punctul de a se naşte… Cineva o ţine în braţe… Se trezeşte la ordin şi este din nou pacienta din zilele noastre. Altădată, către finele unei şedinţe, Catherine a început să relateze detalii din Virginia anului 1888, când, aflându-se într-o fermă cu sclavi negri, ea era stăpâna domeniului… Conform afirmaţiilor prof. dr. Brian L. Weiss, după ce a încercat tratamentul clasic medicamentos pe pacienta sa, a trecut la hipnoterapie, reuşind să o vindece şi reintrând fără să-şi dea seama într-o lume dispărută şi totuşi mobilă, prin mişcările de personaje pe arena câmpului imaginativ al pacientei, cu trăiri şi retrăiri în diferite perioade istorice. Când s-au verificat toate aceste date – înregistrate pe

magnetofon – în biblioteca municipală, ele s-au dovedit veridice sub aspectul detaliilor istorice şi corectitudinii geografice.

Totuşi, aceste reîncarnări de-a lungul timpului, cu schimbări de personalitate, nu şi-au găsit încă o explicaţie ştiinţifică plauzibilă, după cum recunoaşte autorul acestor experimente, un reputat om de ştiinţă. El concluzionează: „În prezent există mult prea multe lucruri referitoare la mintea umană şi reîncarnare, care depăşesc puterea noastră de înţelegere, dar pe care avem obligaţia ştiinţifică de a le descifra cât mai corect. Şi vom reuşi!”

23.3. Copiii şi reîncarnarea

Potrivit lui J. Chiappalone, autorul cărţii *Drumul către Realitate,* peste 60% din populaţia planetei crede în reîncarnare. El susţine că, din punct de vedere logic, atunci când privim existenţa noastră, ţinând seama de aspectul metafizic şi de cel filozofic, teoria unei singure vieţi pare lipsită de sens. Nu există nicio metodă pentru a dovedi experimental reîncarnarea. „Probele” adunate până acum provin din declaraţiile unor persoane ce pretind a-şi aminti foarte clar oameni, locuri şi fapte din ceea ce ei cred că ar putea fi vieţile lor anterioare. Scepticii susţin că „amintirile” nu ar fi nimic altceva decât „roadele imaginaţiei”, combinate cu o gândire pozitivă.

Mult mai greu de combătut par a fi, însă, descrierile făcute de copiii mici, care, fără a şti să citească sau chiar să vorbească foarte bine, pot descrie amănunţit „amintiri” din vieţile lor anterioare. Deseori, ei relatează amănunte pe care nu le-ar putea învăţa până la vârsta respectivă. Doctorul Jan Stevenson, unul dintre cei mai cunoscuţi cercetători în domeniul vieţilor anterioare ale copiilor, a studiat, timp de peste 40 de ani, mai mult de 2600 de cazuri, culegând dovezi incontestabile în sprijinul acestei teorii.

În paginile unei lucrări recente, pe marginea studiului lui Stevenson, intitulată *Suflete bătrâne – dovezi incontestabile de la copiii care îşi amintesc vieţile anterioare,* autorul Thomad Shoder afirmă că „anumiţi copii rostesc numele unor oraşe, rude, ocupaţii sau legături care, în sute de cazuri din întreaga lume, s-au dovedit unice pentru un individ decedat, deseori, aparent necunoscut membrilor actuali ai familiei acestuia.

Dacă persoanele despre care îşi amintesc copiii au existat în realitate, amintirile micuţilor pot fi verificate, iar identitatea acestora poate fi confirmată sau infirmată de martori.

1 Carol Bowman a fost inspirat în cartea sa *Vieţile anterioare ale copiilor* de amintirile copiilor săi. El a apelat la ajutorul unui psihiatru pentru a afla de ce băiatul său, Chase, în vârstă de numai 5 ani, se speria de unele zgomote puternice. Copilul a început să relateze evenimente care nu se putuseră petrece în viaţa sa, până atunci. Supus unui tratament sub hipnoză, micuţul descria ceea ce vedea: „Sunt în spatele unei stânci. Port cu mine o puşcă cu ţeava lungă, cu un fel de sabie la capătul ei. Hainele mele sunt murdare şi rupte, am cizme maronii, o centură. Mă aflu în spatele stâncii, mă aşez în genunchi şi încep să trag în duşman. Suntem la ieşirea dintr-o vale. Nu vreau să privesc, dar trebuie să o fac când trag cu arma. Sunt înconjurat de fum şi flăcări, şi aud multe zgomote puternice: ţipete, urlete, bubuituri. Nu ştiu sigur în cine trag. Sunt speriat. Trag în tot ce mişcă. Cu toate că nu îmi doresc câtuşi de puţin să fiu acolo şi să împuşc alţi oameni.”

1 Carol Bowman descrie şi povestea unei fetiţe, Elspeth, care înainte de a împlini 2 ani, şi-a adus aminte brusc că a fost… călugăriţă. „Mă duc să-mi iau împărtăşania”, a spus ea într-o zi, în timp ce mama sa îi

făcea baie.

Fetiţa a continuat: „Acum nu sunt Elspeth. Sunt Rose şi voi deveni Sora Teresa Gregory”. Ea putea descrie amănunţit şi unele îndatoriri pe care la avea la mănăstire: mulgerea vacilor, prepararea brânzei sau rostirea rugăciunilor. Copilul putea relata chiar şi amănunte legate de propria sa moarte.

1 Bowman prezintă în cartea sa cazul unui alt băieţel, în vârstă de 5 ani, Tommy Hibbert, care putea să-şi coasă singur nasturii la pantaloni. Mama sa îşi amintea cum Tommy a luat ac şi aţă şi a început să-şi coasă un nasture la pantaloni.

Femeii nu îi venea să-şi creadă ochilor. Ea nu îl învăţase pe copil să coasă, iar micuţul nu o văzuse niciodată cosând. Întrebându-l unde a învăţat să coasă nasturi, Tommy a răspuns: „Pe nava mea obişnuiam deseori să cos”.

Uimită, femeia l-a întrebat dacă fusese marinar, iar copilul a răspuns afirmativ, şi i-a descris amănunţit toate dotările navei sale. Când a crescut, Tommy s-a înrolat în Marină.

1 Joey, un alt băieţel în vârstă de numai 5 ani, i-a împărtăşit mamei sale un „secret”: faptul că, pe vremuri, el fusese marele rege Hitop.

Potrivit spuselor sale, regele era foarte puternic, iar „originea regală” îi fusese dezvăluită în timpul unui vis. Micuţului îi apăreau chiar şi literele ce alcătuiau numele fostului rege: HITOP. Din relatările mamei sale reiese că băieţelul nu învăţase la grădiniţă despre regi şi regine din vechime. Pe de altă parte, micuţul nu a urmărit la televizor niciun film sau emisiune pe marginea acestui subiect, şi nici nu a citit vreo carte referitoare la aceasta.

1 Un băieţel îşi aminteşte că era un mecanic în vârstă

de 25 de ani când şi-a găsit moartea, fiind călcat de o maşină care a depăşit viteza regulamentară, pe un drum de pe malul mării. El citează cu exactitate numele şoferului, locul unde s-a petrecut accidentul, numele surorilor, părinţilor şi verilor decedatului.

1 O fetiţă îşi aminteşte că era o adolescentă, numită Sheila, când a fost ucisă în timp ce traversa drumul. Ea dă numele oraşului în care a trăit şi a părinţilor şi odraslelor acestora. Când familia Sheilei a auzit poveştile fetiţei, a vizitat-o. Martorii oculari declară că fetiţa şi-a recunoscut imediat rudele rostindu-le numele şi spunând care erau legăturile ei de rudenie cu ele.

1 Încă de când a învăţat să vorbească, un băieţel din Virginia, numit Joseph, i se adresa mamei sale spunându-i pe nume şi, în schimb, îi spunea bunicii sale „mama”. Când a crescut mai mare, copilul a început să-şi amintească amănunte necunoscute din viaţa unchiului său David, care murise cu 20 de ani înainte de a se naşte Joseph, într-un accident, şi despre care nu se prea vorbea în casă, din cauza durerii ce o producea amintirea lui, membrilor familiei.

1 Unul dintre cazurile de presupusă reîncarnare s-a dovedit atât de remarcabil, încât a atras atenţia lumii întregi. Titus Ingh, un băieţel în vârstă de 5 ani, le-a povestit părinţilor săi că într-o viaţă anterioară se numea Surish Vama şi îşi amintea că fusese împuşcat. Amintirile puternice ale băiatului au determinat declanşarea unei investigaţii pentru găsirea unor dovezi în sprijinul afirmaţiilor băiatului. Astfel, s-a descoperit că în ziua naşterii lui Titus, un jaf armat avusese urmări tragice, la numai câţiva kilometri de locul unde se născuse copilul. Un hoţ deschisese focul într-un depozit, împuşcând un muncitor, pe nume Surish Vama. Dar ceea ce deosebeşte

acest caz de altele, este faptul că spusele băieţelului sunt susţinute şi de dovezi fizice. El are două semne din naştere, unul în frunte şi altul la ceafă. Compararea fişei de autopsie a victimei cu semnele lui Titus Ingh a arătat că acestea se găsesc exact în locurile de intrare şi ieşire a glonţului care l-a ucis pe Surish Vama.

1 Micuţa Meenu, de trei ani, în 1982 a început să povestească, cu detalii, despre viaţa ei anterioară. Meenu relata că în ziua de 30 noiembrie, în urmă cu şapte ani… se căsătorise sub numele de Sudha, în vârstă de 22 ani; soţul ei era medic şi se numea V. K. Saxena. După ce aceasta naşte o fetiţă, medicul îşi găseşte o amantă şi amândoi o ucid pe Sudha la 5 octombrie 1978. Corpul a fost pus într-o ladă, pe care au urcat-o într-un tren, dar când au vrut să o arunce într-un fluviu, lada a căzut pe pod, deschizându-se. Ulterior, medicul a fost condamnat la închisoare pe viaţă. India este o ţară unde reîncarnarea este credinţa tuturor. Vestea relatărilor micuţei Meenu s-a răspândit, astfel că tatăl lui Sudha a venit, iar fetiţa l-a recunoscut. Meenu a fost dusă în oraşul iniţial, unde a găsit fără probleme strada şi casa în care se născuse Sudha, a identificat rudele respective, cât şi locul unde fusese aruncată lada pe pod.

1 Doamna Ana-Maria M., violonistă la Filarmonica din Milano, 41 de ani, este născută într-o comună de lângă Buzău şi s-a stabilit în urmă cu 22 de ani în Italia. Este căsătorită cu un italian şi au doi copii. În vara anului 1995 i s-a propus o şedinţă de hipnoză, rezultatul umplând coloanele mai multor ziare italiene vreme de câteva săptămâni.

„Şi eu mă gândisem de multe ori până acum la marele meu noroc în viaţă”, mărturiseşte Ana-Maria M. într-una din aceste gazete, „poate de aceea am devenit şi aşa de credincioasă. Mă întrebam – şi vă garantez că nu de

puţine ori – cum de s-a putut ca o fată născută din părinţi ţărani români semianalfabeţi să ajungă unde am ajuns eu. Păi, gândiţi-vă şi dumneavoastră: tatăl meu are cinci clase, mama doar patru, amândoi nu ştiau şi nu ştiu altceva decât să lucreze pământul. Cred că vă daţi seama ce educaţie am putut primi în copilărie. Taică-meu nu conştientizează nici acum «marele meu miracol».”

„N-aveam decât 6 ani când le-am cerut pentru prima dată părinţilor mei o vioară”, îşi aminteşte Ana-Maria. „Ei s-au uitat lung la mine, de parcă nu eram sănătoasă la cap, după care taică-meu mi-a zis «Auzi, da’ ce vrei tu să faci cu ea?», la care eu i-am răspuns: cum ce să fac, să cânt, vreau să cânt la ea, ce altceva poţi face, Doamne iartă-mă, cu o vioară? Ştiu că m-am rugat de ei luni în şir până când, la un moment dat, sătul de-atâtea lacrimi şi rugăminţi, tatăl meu s-a înduplecat. Acum îmi dau seama că în toată perioada aceea avea şi el dreptate. Ce naiba să fac eu, la 6 ani, cu o vioară, că de cântat nu mă învăţase nimeni să cânt şi, oricum, n-avea cine să mă înveţe acolo în sat. Cu toate astea, aşa cum v-am spus, până la urmă s-a îndurat de mine şi mi-a cumpărat-o. Într-o zi, după ce-a terminat de vândut roşiile în piaţă la Buzău, mi-a luat-o. O mai ţin minte şi acum, era una mică, din astea pentru copii. Seara, m-a chemat la el şi mi-a pus-o în braţe: «Na, ţine-o, că vioară îţi trebuia ţie! Hai, acuma cântă-mi ceva să-mi arăţi că n-am prăpădit banii degeaba!...» La nicio săptămână după aceasta am început să cânt. Atât părinţii cât şi rudele se minunau. Ştiam mai toate cântecele populare de la radio şi ajunsesem să cânt odată cu orchestra în timp ce ascultam la aparat... ”

Când a împlinit 7 ani, sfătuiţi şi de rude şi de vecinii din sat, părinţii au dat-o pe Ana-Maria la Şcoala de Muzică din Buzău. Aici, cu talentul ei ieşit din comun, i-a uimit pe absolut toţi profesorii care i-au predat de-a lungul anilor.

La 19 ani, prin fosta „ARIA”, a obţinut un contract pentru doi ani în Italia, la Filarmonica din Milano. La

expirarea perioadei, contractul i-a fost prelungit. Ştiind ce se întâmplă cu muzica în România acelor ani, la un moment dat Ana-Maria s-a hotărât să ceară azil politic şi să rămână definitiv în Italia. S-a căsătorit cu un italian şi au făcut, la scurt timp unul după celălalt, doi copilaşi superbi. Din păcate, cei din anturajul tinerei uitaseră, sau nici nu ştiuseră vreodată cum îşi începuse Ana-Maria cariera artistică. Să începi, din senin, să cânţi la vioară fără să te fi învăţat nimeni!…

Totul până într-o seară când, în cadrul unei petreceri, mai în glumă mai în serios, soţul ei a adus vorba despre „miracolul Ana-Maria". Printre invitaţi se afla atunci şi doctorul Claudio Moni, un cunoscut specialist psihiatru şi psihanalist italian. Acesta s-a arătat foarte interesat de caz. Au urmat lungi interviuri în cadrul cărora Ana-Maria şi-a povestit de-a fir-a-păr întreaga viaţă, insistând mai ales pe începuturile ei într-ale muzicii. După două luni, doctorul Moni avea de ce să fie mulţumit. Încă un caz adăugat la sutele, poate chiar miile sale de mărturii privind reîncarnarea. Căci psihiatrul lucra de ani de zile la o teorie proprie privind acest fenomen miraculos, îmbrăţişat de unii şi atât de contestat de alţii.

Visul doctorului Moni era acela de a dovedi că reîncarnarea există şi că poate fi explicată şi probată. El pornea de la următoarea ipoteză: „marile talente care se manifestă de la vârste fragede, aşa-numiţii «copii precoce», sunt o dovadă a gradelor la care s-a ajuns în alte existenţe. Este imposibil ca un copil de 3-4-5 ani care cântă, pictează genial, sau rezolvă ecuaţii matematice supercomplicate să moştenească aceste calităţi de la părinţi. Unde mai pui că, de cele mai multe ori, părinţii nu sunt nici pe departe ceea ce numim genii; mai mult, în 90% din cazuri, ei nu sunt nici măcar intelectuali. Şi atunci, de unde aceste acumulări fantastice la vârste la care alţi copii încă mai fac pe ei? Singurul răspuns plauzibil este că aceste calităţi, aceste aptitudini aceste

talente se moştenesc numai dintr-o viaţă anterioară.

Cum putea altfel Mozart să compună o simfonie la numai 5 ani, când încă nu studiase armonia? Sau Resin să dea concerte la 4 ani, iar Mayerbeer la 6?…" (Fragment din interviul acordat de dr. Claudio Moni săptămânalului *La Gazetta).*

Doctorul Claudio Moni a dovedit temeinicia acestor afirmaţii şi ipoteze recurgând la exemplul româncii noastre, Ana-Maria M. Într-o bună zi, i-a propus acesteia o şedinţă de hipnoză care, minune!, avea să fie uluitoare…

„Într-o viaţă anterioară, Ana-Maria cântase la orga bisericii din Dijon, fiind toată viaţa apreciată pentru talentul ei. Nu fusese măritată şi nu avusese copii. Întreaga existenţă nu şi-o dedicase decât muzicii. Ana-Maria descria perfect biserica la care cântase, casa în care trăise în Dijon şi cunoştea şi numele pe care-l purtase în cealaltă viaţă – Corinne, Corinne Druon. Murise la 76 de ani de cancer la ficat şi fusese înmormântată în cimitirul din Dijon de pe lângă biserica pe care-o slujise. Toţi cei care o cunoscuseră îi păstraseră după moarte o frumoasă amintire şi o vie recunoştinţă pentru caracterul ei curat, simplu." (Fragment din interviul acordat de dr. Claudio Moni săptămânalului *La Gazetta).*

După ce a comunicat rezultatele obţinute prin hipnoză asupra Anei-Maria, în momentul în care a adus mărturia ei ca sprijin al teoriei sale privind reîncarnarea, doctorul Moni a fost considerat, de către o mare parte a publicului, un şarlatan.

Pentru a-i demonta afirmaţiile, scepticii au cerut atunci insistent numele cimitirului şi locul unde era îngropată acea Corinne Druon pentru a verifica.

„…La faţa locului exista o cruce mică de marmură cenuşie, dărăpănată, îngropată pe jumătate în pământ de-atâtea ploi, invadată de buruieni, pe care mai stătea scris cu litere groase, săpate în piatră: CORINNE DRUON, iar dedesubt – anii între care trăise… Toţi au rămas cu gurile

căscate, mai-mai să leşine de emoţie. De-abia atunci i-am convins: «un copil talentat, superdotat de mic, este dovada de netăgăduit a reîncarnării».” (Fragment din interviul acordat de dr. Claudio Moni săptămânalului *La Gazetta).*

23.4. Nu suportă bărbaţii fiindcă a fost violată acum 170 de ani

„M-am căsătorit cu Adriana din dragoste şi toţi mă invidiau pentru felul în care mă înţelegeam cu tânăra mea soţie. Totul era perfect sau aproape perfect, pentru că un singur nor ne umbrea fericirea: timpul trecea şi noi nu reuşeam să avem copii. Cunoscuţii bănuiau că nu dorim să avem un moştenitor. După un timp, au început bârfele: «Probabil că tânăra doamnă se menajează şi nu vrea să-şi strice silueta, cu o sarcină», apoi, fără să ne întrebe nimic, au tras concluzia că soţia mea este sterilă.

Din păcate, adevărul, pe care eu şi nevasta mea îl ştiam, era cu totul şi cu totul altul: ea refuza să facem amor, din cauza unei repulsii pe care nu ne-o puteam explica. Mă iubea, de asta eram convins, şi dorea din tot sufletul să devină mamă, deci nu asta era problema. Dar în momentul în care mă apropiam de ea, mă respingea, deşi numai Dumnezeu ştie cu câtă grijă şi tandreţe o făceam.

Am fost la o mulţime de specialişti care, după controale minuţioase, ridicau din umeri, incapabili să dea un răspuns. Era evident că motivele unui astfel de comportament nu puteau depinde de o formă conştientă a refuzului şi nu puteau fi explicate de medicină sau psihologie. Până la urmă, ne-am adresat eminentului profesor în parapsihologie Tulio Tarantini. În cabinetul lui din Milano, acesta a supus-o pe Adriana unei şedinţe, cercetându-i trecutul nu numai până în copilărie, ci mult mai înainte, în timpul în care încă nu exista corpul ei fizic.

Astfel, am aflat că soţia mea, într-o viaţă anterioară, prin 1820, locuise în Vestul Sălbatic. Atunci a fost violată

de un indian, iar în momentul în care acesta a atins plăcerea supremă, a strangulat-o.

După ce a fost trezită din starea de hipnoză, profesorul ne-a spus că, pentru a linişti partea necunoscută a personalităţii Adrianei, ea va trebui supusă unei terapii adecvate, care necesită timp, răbdare şi speranţă. Amândoi am fost de acord şi, în ziua următoare, a început tratamentul.

În prima şedinţă de terapie, profesorul Tarantini a pus-o să povestească din nou crâncena ei amintire din viaţa anterioară. Ea a repetat întocmai, ca şi cu o zi înainte. Avea 23 de ani şi era singură acasă cu cei doi copii. Soţul ei plecase pentru câteva zile să ajute un fermier vecin să transporte o cireadă de vite la Charleston. Ţinând în fiecare mână câte o găleată cu apă, tânăra femeie s-a dus în grajd, să adape vitele. Din cauza cailor care tropăiau şi a vântului care şuiera, nu a auzit când a intrat cineva în grajd şi când s-a apropiat de ea. I-a acoperit gura şi a întors-o cu faţa. Atunci, ea a văzut că este un indian aproape complet vopsit în culorile războiului. Deşi era conştientă că nu are cum să scape de el, a încercat să-l lovească într-un loc sensibil, aşa cum o învăţase soţul ei. Dar indianul i-a prins piciorul şi i l-a tras în sus, iar ea s-a prăbuşit. Bărbatul i-a ridicat fusta şi a violat-o cu bestialitate. Urla de durere, ceea ce l-a înfuriat pe indian care, în momentul în care a atins plăcerea maximă, i-a cuprins gâtul cu mâinile şi a strangulat-o.

Într-o primă etapă hipnotizatorul a încercat să-i sugereze subconştientului soţiei mele faptul că indianul n-a sugrumat-o, ci că după consumarea violului, a plecat, aşa cum venise. După câteva şedinţe de terapie sub hipnoză, nevasta mea a povestit întâmplarea aşa cum i-a spus el. În faza următoare, fapta indianului a fost răzbunată: el a revenit, surprinzând-o tot în grajd, dar ea avea la îndemână o puşcă, cu care l-a ucis. Din comportarea ulterioară a nevestei mele am înţeles că nu era încă

vindecată de obsesia ei. În ultima etapă, cea mai grea, dar decisivă, profesorul trebuia s-o convingă de faptul că violul nu a avut loc. «Calul tău pe care l-ai primit la nuntă are piciorul rupt!». «Da, are piciorul rupt.» «Deşi ţi-e greu, trebuie să recunoşti că nu se mai poate vindeca.» «Nu se mai poate vindeca», răspundea ea, ca un ecou. «Iei puşca din casă şi te duci în grajd să-l împuşti», a spus profesorul. «Mă duc în grajd cu puşca.» «Ocheşti capul calului.» «Am ridicat puşca în dreptul capului.» «Un indian a intrat în grajd.» Multe zile, în acest moment nevasta mea începea să ţipe, să plângă şi să se zbată. Hipnotizatorul o liniştea şi o trezea din această stare. După trei săptămâni, când i-a atras atenţia că indianul, vopsit în culorile războiului a intrat în grajd, ea a acceptat cu calm ideea. «Îndrepţi arma către el.» «L-am ochit», a spus ea, docilă. «Acum, ucide-l!».

Soţia mea s-a zguduit, ca şi cum ar fi fost sub efectul reculului. Apoi a răsuflat adânc. Hipnotizatorul a întors către mine o privire triumfătoare, spunând: «Am reuşit să ucidem indianul, înainte de a apuca să-i facă vreun rău. Asta a fost tot.»

Şi într-adevăr, asta a fost tot. Nevasta mea a început să mă iubească şi cu trupul, nu numai cu sufletul. Fericirea noastră este perfectă: avem doi gemeni în vârstă de un an şi jumătate, iar peste patru luni voi fi din nou tată!” **23.5. Reîncarnarea unui ucigaş american**

„Când l-am văzut cum se înnegreşte la faţă, începând să tremure, m-am speriat îngrozitor şi n-am ştiut ce anume trebuie să fac – a relatat ulterior Maxim Gheorghe, colegul celui care fusese la un pas de moarte. Incidentul s-a petrecut pe când lucram la instalarea unei reţele de înaltă tensiune pe una din străduţele lăturalnice ale Craiovei”. Omul povesteşte că victima – pe nume Andrei Ioan – a căzut de la înălţimea de trei metri şi că, imediat după impactul cu solul, a început să se zvârcolească îngrozitor.

„Se făcuse ca un arc, iar ochii îi ieşiseră efectiv din orbite. Nu scotea niciun sunet, dar puteam auzi cum dinţii îi clănţăneau în gură. Apoi a rămas înţepenit într-o poziţie chircită, ca şi cum s-ar fi apărat de o durere de nesuportat.”

A.I., în vârstă de 29 de ani, se curentase din cauza unui fir prost izolat. El a zăcut nemişcat timp de vreo 15 minute – după cum a apreciat înspăimântat colegul său –, vreme în care M. Gh. nu a îndrăznit să se depărteze de locul accidentului. „Credeam că murise; eram aşa de speriat că habar n-aveam ce ar trebui să fac. Stăteam ca tâmpitul, uitându-mă fix la corpul tânărului ghinionist. Tocmai când mă hotărâsem că este momentul să chem ajutoare, colegul meu a deschis ochii, iar privirea lui m-a îngheţat: în ea se zărea teama unui om încolţit”. Când a reuşit să stea în picioare, A.I. a început să vorbească repede, ca şi cum i-ar fi fost frică de ceea ce avea să mărturisească. „Cu o voce stranie, Andrei mi-a relatat că, în timp ce se zvârcolea în chinuri, s-a văzut, în frânturi de imagine, în trupul unei alte persoane, care se afla într-o celulă foarte mică.”

„Cred că era vorba de o închisoare. În jurul meu am auzit voci care îmi spuneau, într-o limbă necunoscută, deşi eu puteam înţelege, că sunt condamnat la moarte prin electrocutare pentru uciderea lui Andrew Thomas. «Francis Willie, de 18 ani, din oraşul St. Martinville, eşti condamnat la moarte pentru uciderea vânzătorului Thomas!», a spus o voce necunoscută”, relata A.I. Ceea ce a urmat a fost mai presus de înţelegerea sa. Apoi i-a povestit lui M. Gh. că, la început, a simţit o furnicătură, apoi creierul i-a luat pur şi simplu foc şi nu mai putea să respire. O durere insuportabilă a început să-i chinuie tot trupul, iar degetele sale încercau cu disperare să se apuce de ceva… „Probabil delirează”, şi-a spus colegul său, gândind că trebuie să-l ducă degrabă la medic.

Parcă în transă, tânărul A.I. a mărturisit însă

convingerea că secvenţa care tocmai i se arătase ca printr-o minune face parte din viaţa sa anterioară.

„Cred că sunt reîncarnarea condamnatului la moarte şi, într-un fel, mă consider norocos să ştiu că am sărit «un prag de existenţă…».”

Într-adevăr, Francis Willie, un ucigaş american de numai 18 ani, a fost electrocutat în data de 8 mai 1900.

23.6. Inger sau demon

Lui Harry Spielman nu-i plăceau seratele mondene. În înalta societate din Saint-Louis, Missouri, pe care el o frecventa din motive profesionale, asemenea serate erau frecvente şi de aceea Harry a trebuit să se resemneze, aşa cum a făcut şi în acea zi din primăvara anului l936.

La scurt timp după sosirea lui în clădirea din centrul oraşului, i-a fost prezentată Rebecca Hartford, o tânără de 20 de ani, sosită de curând în acest oraş. Chiar din prima clipă, Harry s-o îndrăgostit de ea nebuneşte. Frumoasa fată blondă, cu ochi albaştri şi cu o voce catifelată l-a fermecat. Simţea că ea este femeia vieţii lui. De atunci, s-au întâlnit seară de seară, se plimbau, mergeau la teatru, la cocteilurile unde el era invitat. Tânăra fată era atât de frumoasă încât atrăgea privirile tuturor şi el era mândru că îi aparţinea doar lui. Seara când o conducea spre casă, Rebecca îi spunea să se despartă pe aleea care se întindea de-a lungul parcului. Acolo o săruta la despărţire şi tot acolo, la începutul verii, a cerut-o de soţie. Ea a fost de acord şi au început să-şi facă planurile de căsătorie. Dar de ce, oare, refuza să-l prezinte părinţilor ei? De fiecare dată când el îşi exprima dorinţa de a-i cunoaşte familia, ea schimba vorba. A trecut şi vara. Logodna lor se prelungea la infinit, enervându-l îngrozitor pe Harry, cu atât mai mult cu cât fata refuza să aibă relaţii sexuale cu el înainte de căsătorie.

În sfârşit, la începutul lunii decembrie, Rebecca l-a

anunţat fericită că va deveni doamna Spielman în ziua de 15 decembrie. Au început pregătirile pentru nuntă: au făcut invitaţiile, au rezervat sala pentru petrecere, dar în ziua de 10 decembrie, cu cinci zile înainte de data fixată pentru cununie, Rebecca a dispărut fără urmă!

Harry a crezut că-nnebuneşte. Nu înţelegea ce s-a putut întâmpla eu ea. N-avea cum s-o caute pentru că nu i-a ştiut niciodată domiciliul exact. Zile întregi a rătăcit pe aleea parcului unde se despărţeau în fiecare seară, sperând că o va reîntâlni, însă totul era în zadar. Nimeni nu o cunoştea, nimeni n-o văzuse, nici chiar prietenii comuni.

În primăvara lui 1937, „îngerul" lui încă nu apăruse. Începuse să se întrebe dacă frumoasa blondă existase în realitate sau n-a fost decât un vis, o apariţie? Lunile treceau unele după altele, dar Rebecca era de negăsit. În toamna aceluiaşi an, Harry a cunoscut-o pe Jennifer, nepoata directorului societăţii unde lucra. De teamă să nu rămână celibatar şi sperând că o va uita pe Rebecca, s-a decis extrem de repede să-i ceară mâna lui Jennifer, care i-o şi acordă. Dar din acel moment pentru el a început infernul. Telefonul îl trezea din somn în toiul nopţii. Primea tot felul de scrisori în care i se dădeau întâlniri la care nu apărea nimeni. Jennifer a fost sunată la telefon de o necunoscută care i-a dat o serie de detalii referitoare la logodnicul ei. Amândoi erau atât de hărţuiţi încât în cele din urmă au hotărât să rupă logodna. Rămas singur, Harry era din ce în ce mai convins că la originea acestor persecuţii se afla Rebecca. A doua zi s-a dus la poliţie ca să depună plângere împotriva ei. Chiar în aceeaşi seară, la două ore după ce a ieşit de la comisariat, în faţa uşii sale stătea Rebecca. Furios, era gata s-o insulte şi chiar s-o agreseze, însă ea era atât de frumoasă, atât de gingaşă, exact ca atunci când o ţinea în braţe şi o săruta, cu câteva luni în urmă. Ea a respins orice acuzaţie şi a explicat dispariţia din ajunul nunţii într-un mod plauzibil: a spus că

a fost răpită de unchiul şi tutorele ei care nu era de acord ca ea să se căsătorească. Acum s-a întors pentru că unchiul ei murise, şi deci este liberă.

După câteva întâlniri, Harry şi Rebecca şi-au regăsit pasiunea care-i cuprinsese pe amândoi cu un an în urmă. Spielman a uitat toate necazurile şi s-a hotărât să se căsătorească cât mai repede. Rebecca a acceptat cu entuziasm propunerea lui. Pentru ea a cheltuit tot ce avea: a achiziţionat un apartament, i-a cumpărat îmbrăcăminte, rochie de mireasă. A invitat la nuntă oamenii din înalta societate, deşi era conştient că lunile următoare vor fi foarte grele pentru el pentru că nu mai avea niciun ban. Dar cu opt zile înainte de nuntă, Rebecca a dispărut pentru a doua oară. Fata asta este nebună – se întreba Harry – sau este urmărită de indivizi necunoscuţi, de oameni de care se teme? Harry a anunţat din nou poliţia, care de data aceasta a deschis o anchetă ce s-a terminat foarte simplu: Rebecca Hartford nu există! Totuşi, Harry avea fotografii cu ea pe care le-a arătat tuturor, însă nimeni n-a putut s-o identifice.

„Sunt gata să fac orice ca s-o găsesc”, striga el cuprins de disperare. Nu se mai rădea, nu mai mergea la serviciu… începuse chiar să bea.

Într-o noapte a fost trezit din somn de sunetul telefonului, exact ca în perioada în care fusese logodit cu Jennifer. A ridicat receptorul şi la celălalt capăt al firului o voce tandră l-a întrebat ca şi cum ar fi auzit declaraţia pe care o făcuse cu voce tare. „Eşti gata să faci orice? Chiar să şi mori?”

Harry i-a răspuns cu hotărâre: „Da, chiar să şi mor!” Imediat a sunat la poliţie rugându-i să încerce s-o găsească pe cea care-l sunase. Un inspector i-a promis că va veni chiar a doua zi pentru a-i pune telefonul sub urmărire, în aşteptarea unui nou apel. A doua zi dimineaţa, când inspectorul a venit acasă la Harry Spielman, l-a găsit mort în patul său.

Iată şi câteva explicaţii ale unui specialist în fenomene paranormale.

Povestea lui Harry este stranie, iar poliţia a decis că moartea sa survenise din cauze naturale. Nici crimă, nici sinucidere.

Rebecca este, după toate canoanele, o reîncarnare, un suflet care avea de reglat nişte conturi cu Harry din altă viaţă şi, pentru a-şi afla liniştea dincolo, ea a trebuit să-l vâneze. Nu vom cunoaşte, din păcate, motivul. Ea l-a şicanat până l-a adus în punctul în care el a acceptat moartea. Este fără îndoială vorba de o crimă, însă despre una specială, insidioasă. Rebecca a pregătit o moarte subtilă, a ţesut o atmosferă seducătoare pentru a-şi atinge scopul. Când Harry a declarat că este gata să moară pentru ea, el s-a condamnat singur. Într-un fel, a semnat un pact cu ceva sau cineva de dincolo…

23.7. Pedepsit pentru o crimă înfăptuită într-o altă viaţă

La începutul anilor ’50, un oarecare Juan Piscarro (care într-o viaţă anterioară s-a numit Milo Beyto), în timpul unui jaf armat a ucis două persoane, soţ şi soţie, apoi a murit şi el în închisoare. Iar peste patru ani, în 1965, se năştea reîncarnarea lui – Milo Beyto. Şi acum Milo, tatăl a trei copii, trebuie să plătească pentru păcatele unui om pe care nici măcar nu l-a văzut.

„Odată, povesteşte Milo, am acceptat să particip la o şedinţă de hipnoză regresivă, condusă de o cunoştinţă de-a mea. În timpul hipnozei m-am trezit că am luat chipul lui Piscarro şi mi-am adus aminte de multe fărădelegi făptuite în viaţa-i criminală. Vina mea nu o constituie crimele, ci prostia, căci eu, pur şi simplu, m-am apucat şi am povestit tot ce-am văzut în hipnoză, cunoştinţelor mele. Viaţa anterioară îi tulbură pe mulţi şi eu m-am gândit că şi ceilalţi oameni cărora le istoriseam întâmplările celeilalte

vieţi vor fi interesaţi să-mi cunoască experienţa trăită într-o altă existenţă, cu atât mai mult cu cât ea a fost înfiorătoare şi s-a sfârşit atât de tragic.”

Şi pe mulţi i-a interesat povestea lui Milo, printre ei numărându-se şi judecătorul local, care s-a întâmplat să fie fratele celui ucis cândva de Juan Piscarro.

„Judecătorul era însetat încă de atunci de răzbunare şi acum s-a decis să regleze conturile cu mine dacă adevăratul asasin tot i-a scăpat printre degete, trecând în cealaltă lume, spune Milo. Judecătorul este o persoană influentă în oraşul nostru şi a reuşit să-i convingă pe juraţi să mă întemniţeze, pentru ca ucigaşul – n-are importanţă cine – să zacă la închisoare toată viaţă.”

Milo Beyto a fost zguduit când poliţiştii l-au ridicat de la domiciliu şi l-au încarcerat. Iar în timp ce-i puneau cătuşele, soţia lui, Angela, îmbrăţişându-şi copiii, plângea amarnic.

Neamurilor mele nu le-a venit să creadă că am fost arestat pentru o crimă anterioară naşterii mele. Angela mi-a şi imputat: „Oare n-ai comis vreo faptă rea? Avocatul meu depune, firește, toate eforturile să mă scoată din puşcărie, dar autorităţile locale sunt de neclintit în hotărârea lor, afirmă Milo.”

Avocatul Albo Optez e convins însă că va avea succes. El intenţionează să joace cu aceleaşi atuuri pe care le are şi instanţa.

— Să presupunem că clientul meu este direct reîncarnarea criminalului, spune el. Dar acelaşi lucru se putea întâmpla şi cu victimele ucise. S-au reîncarnat şi trăiesc bine mersi pe undeva. Aşa că omul pe care-l apăr este, în orice situaţie nevinovat. Nu mă îndoiesc că-i voi găsi şi pe cei ucişi, reîncarnaţi la rândul lor.

Deocamdată tânărul columbian, Milo Beyto, condamnat la închisoare pe viaţă pentru o dublă crimă a unui arhetip predecesor în care s-a reîncarnat el, zace în temniţă. Până când vor fi descoperite avatarurile

victimelor.

24. Fantome, stafii, spirite

24.1. Ce sunt şi cum se explică fantomele

Fantomele sau stafiile reprezintă domeniul cel mai vechi al paranormalului, aflat în „ceţurile de nepătruns ale iraţionalului”.

Toată istoria omenirii, ca să nu mai vorbim de toate cărţile sacre, este plină de descrieri sau poveşti cu şi despre stafii. Fantomele sunt de asemenea prezente în literatura universală şi chiar în pictură, mai ales în secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea. Încă de când s-au menţionat povestirile cu fantome, au existat creduli şi sceptici; nu pare să se manifeste o preferinţă culturală sau geografică, dar cele mai cunoscute şi „mai aristocrate” sunt cele din Anglia.

Apariţia unor stafii nu este apanajul doar al castelelor din Anglia, Scoţia, Franţa sau Germania. În legătură cu Casa Albă din Washington există un număr mare de relatări privind „vizitele” unor preşedinţi defuncţi, în primul rând ale lui Abraham Lincoln. De asemenea, au fost menţionate declaraţii ale Eleonorei Roosevelt şi preşedintelui Harry Truman, care, fără să vadă pe cineva, au simţit o „prezntă străină”.

În anii ’80 ai secolului XX, cunoscuta firmă americană Gallup a efectuat un sondaj de proporţii mari în SUA şi 15 ţări europene (fără lagărul socialist). În ansamblu, 23% dintre europeni cred şi au avut contacte cu fantome, iar în SUA, acest procent este de 27. Ţări ca Italia şi Islanda au dat un procentaj de 30, în schimb, în Benelux şi ţările scandinave, doar 10% au avut astfel de contacte. În grupa celor care au văzut fantome, 45% dintre acestea erau rude sau prieteni decedaţi, 25% cunoştinţe identificabile şi 30% neidentificabile. Peste 60% dintre fantome aparţineau unor

persoane cu deces violent, care pacă ar fi dorit să comunice ceva. Peste 50% dintre apariţii au avut loc în plină zi sau la lumină artificială şi doar 10% în stare de somnolenţă. Desigur, dacă sondajul ar fi fost făcut în timpul antichităţii sau mai ales în Evul Mediu, procentul celor care cred ar fi aparţinut majorităţii. Datele din acest sondaj Gallup pot fi comparate cu altele, legate de credinţa în paranormal sau OZN-uri şi omuleţii verzi. Rezultatele sunt asemănătoare, în concordanţă cu nivelul educaţional şi cultural.

Toate cărţile despre paranormal abundă în povestiri despre fantome, relatate de diferite persoane serioase, dar aproape în totalitate aparţin unui singur martor; rareori doi sau mai mulţi oameni au văzut aceeaşi stafie.

Anual, în lume, se înregistrează cam un milion de apariţii misterioase, întâlniri cu ceea ce, cu un termen generic, numim fantome. Numărul pare incredibil, şi totuşi, iată, numai în Italia, ţară care nu se află pe primele locuri într-un top dominat de ţările din spaţiul gotic, au fost oficial înregistrate în

1998 peste 20 000.

Bineînţeles că existenţa fantomelor a generat discuţii pro şi contra chiar de la primele relatări. În anul 50 d. Hr., scriitorul roman Pliniu cel Tânăr a menţionat că în casa filozofului Atenodorus din Tars se petrec evenimente stranii, care au băgat groaza în cei care o locuiau şi în vecini. Într-o seară, a apărut o fantomă în lanţuri, care i-a condus pe cei doi prieteni într-un loc, unde a dispărut. A doua zi, s-a săpat în acel loc, descoperindu-se scheletul unui bărbat încătuşat în lanţuri. Citǎm din cartea (socotită o autoritate în acest domeniu); *The Law of Psychic Phenomena* scrisă de filozoful englez Thomas Jay Hudson în 1893: „Primul fapt, care este universal şi pare să aibă o semnificaţie, este că fantomele aparţin unor persoane care au decedat în condiţii de mare stres emoţional (prin

moarte violentă). Nu cunoaştem fantome ale unor oameni care au murit liniştiţi, împăcaţi cu soarta. Chiar dacă ocazional apar asemenea fantome, numărul lor este incomparabil mai mic decât al apariţiilor unor stafii aparţinând unor oameni care au avut parte de o moarte violentă. Intensitatea, persistenţa şi obiectivitatea apariţiei par să fie proporţionale cu mărimea emoţiei în momentul decesului". Să fie aceste aprecieri adevărate? Oricum, această observaţie introduce o oarecare logică în apariţiile de stafii.

Reîntoarcerea spiritelor, dincolo de perioadele anume fixate şi în afara ceremoniilor de comemorare, este întotdeauna semn al unor întâmplări extraordinare şi teribile. Mortul care se întoarce este un suflet îndurerat care străbate locurile existenţei sale terestre în căutarea odihnei eterne, pe care nu o poate obţine decât prin ispăşire sau răzbunare.

Egiptenii credeau în Ka, spirit capabil să iasă din trup şi să colinde mormintele. Atunci când era nemulţumit, Ka reînsufleţea mumiile şi semăna groază.

Cu unele diferenţe, specifice diferitelor popoare, această credinţă a existat pretutindeni.

Când, în secolul al XVIII-lea, spiritul raţionalist s-a răspândit în Europa Occidentală, odată cu Iluminismul, credinţa în nemurirea sufletului a devenit opţională şi, în mai puţin de o sută de ani, lumea civilizată s-a crezut datoare, în numele progresului şi al raţiunii să nege posibilitatea vieţii după moarte.

Dar tocmai în Occident, şi tocmai în perioada la care ne referim, perioadă marcată de existenţa unor solide baze pozitiviste şi materialiste, a explodat pur şi simplu mania fantomelor, a spectrelor, a puzderiei de prezenţe misterioase. A fost întemeiată o mişcare – spiritismul – care avea să fie îmbrăţişată de unii dintre cei mai remarcabili gânditori ai timpului – un teolog, ca suedezul Swedenborg, un astronom – fizician, ca francezul

Flammarion, un filolog, ca românul Hasdeu… Nenumărate grupuri de exploratori ai misterului au încercat să demonstreze, prin experimente ştiinţifice, supravieţuirea sufletelor şi existenţa obiectivă a fantomelor.

Medici, psihiatri, criminologi, sociologi, au început să invoce morţii în şedinţe conduse de mediumuri. Fantomelor li s-a refuzat dreptul de a-şi mai alege singure locurile în care să apară, fiind atrase în cabinete experimentale, în laboratoare de parapsihologie, în faţa unor profesori dispuşi să le localizeze, să le clasifice.

Succesul a fost relativ, duhurilor fiindu-le, se pare, total indiferent dacă le va fi legitimată sau nu existenţa. Dar există ele oare cu adevărat? Ei, da, iată o întrebare la care încă nu s-a dat un răspuns tranşant.

Cercetătorii în domeniul paranormalului au descoperit că este mult mai uşor să înregistreze zgomotele produse de fantome: plânsete, voci, paşi, uşi care se deschid şi se închid şi aşa mai departe. Mirosul emanat de fantome a fost adesea raportat în conexiune cu apariţiile; de obicei este vorba de arome plăcute cum este fumul de ţigară, parfumuri sau chiar mâncăruri gătite. S-a stabilit, de asemenea, că este posibilă atingerea fantomei, chiar atunci când ea nu poate fi văzută. În urmă cu câţiva ani înainte de Crăciun, în Cambridgeshire, Anglia, câţiva vânzători au afirmat că au auzit zgomote ciudate în magazinul lor, paşi pe scări şi în încăperile de la etajul magazinului. Podeaua unei încăperi nefolosite de la etaj a fost chiar presărată cu pudră de talc, şi în dimineaţa următoare s-au descoperit mici urme de paşi. De-a lungul timpului au existat multe cazuri asemănătoare cu acesta.

Când e vorba de apariţii, cel mai interesant fenomen măsurabil din punct de vedere fizic este scăderea bruscă de temperatură. Temperatura corpului uman este o măsură a „căldurii” sale, ce poate fi definită ca fiind viteza cu care căldura se transferă din trup în exterior sau din afară în organism. Temperatura este, de asemenea, o măsură a

energiei cinetice a particulelor din care este compusă materia. Totuşi, în anumite condiţii, un spaţiu poate fi creat şi unde nu există molecule sau atomi: un asemenea spaţiu se numeşte vid. Un vid perfect este imposibil de obţinut, pentru că orice materie care înconjoară un spaţiu are o presiune a sa bine definită, aşa că tot ce se poate obţine nu este altceva decât aer sau gaz cu o presiune foarte scăzută. Cu cât presiunea scade mai mult, temperatura scade şi ea. Deci, când o apariţie creează senzaţia de vid parţial, rezultatul este scăderea bruscă a presiunii şi a temperaturii. Dar cum anume o fantomă face ca asta să se întâmple, constituie încă un mister şi pentru ştiinţă.

Întrebarea este cum şi de ce apar fantomele? Excepţie fac cazurile în care sunt implicate falsuri, excesul de alcool sau pur şi simplu o imaginaţie hiperactivă. În afară de acestea, există câteva explicaţii raţionale. Prima se referă la cei care pretind că au văzut o fantomă, fiind în realitate victimele unor halucinaţii. În subconştientul lor sunt înmagazinate imagini pe care ei le proiectează apoi ca pe nişte apariţii fantomatice. Aceasta este o explicaţie plauzibilă pentru o persoană care se află într-o stare de semiconştienţă, cum este, de pildă, somnul. Aceasta nu explică însă apariţiile relatate de diverse persoane, aşa cum nu pot fi explicate zgomotele şi mirosurile.

Aşa-zisa „teorie a urmei” este mai plauzibilă şi depinde de înţelegerea electromagnetismului. Fenomenele electrice şi magnetice sunt fundamentale pentru legile fizicii. Ele interacţionează şi creează un câmp electromagnetic, în care principala particulă este fotonul. Câmpul electromagnetic produce radiaţii – unde de energie – ce se manifestă cu variate frecvenţe. Aşa sunt de pildă undele radio, razele infraroşii, razele ultraviolete, razele X şi gama. Toate aceste radiaţii sunt emise de materie sub formă de fotoni. „Teoria urmei” sugerează faptul că un câmp electromagnetic poate fi influenţat de

cele mai profunde emoţii umane cum ar fi de pildă furia, tristeţea, teama, fericirea, emoţii care sunt caracteristice multor apariţii fantomatice. Un eveniment cum este o moarte violentă poate produce radiaţii ce se întipăresc în mediul electromagnetic, de unde şi ideea de urmă. Această acţiune poate fi determinată de o minte umană „conştientă", aşa cum se întâmplă în cazurile telepatice sau în şedinţele de spiritism. Teoria are însă şi lipsuri. Ea nu justifică zgomotele fantomatice, nici fenomenele fizice cum sunt mişcările unor obiecte solide sau trântirea uşilor. Mai mult decât atât, dacă o undă electromagnetică produsă în timpul unui eveniment traumatizant poate fi eliberată, indiferent pe ce cale, este logic să presupunem că imaginea rezultată va reprezenta evenimentul în sine. În puţine cazuri se întâmplă să nu fie aşa. Ceea ce se manifestă este „sufletul pierdut" al persoanei implicate.

Conform unei alte teorii, fantomele sunt apariţii ale unor oameni ce trăiesc o viaţă „intermediară" – cu alte cuvinte, oameni prinşi într-un fel de purgatoriu între reîncarnările succesive. Cercetători în fenomenul reîncarnării afirmă că au chestionat oameni ce au amintiri ale unor locuri pe care le-au memorat în timpul fazelor dintre vieţi. Cu alte cuvinte, fantomele pot fi considerate umbre ale oamenilor ce nu au reuşit să se reîncarneze după moarte. Această teorie pare forţată, dar nu mai mult decât cea care sugerează faptul că fantomele sunt oameni adevăraţi care aparţin unei lumi paralele – oameni care într-un anume fel au reuşit să treacă în dimensiunea noastră de spaţiu şi timp fie chiar şi pentru o scurtă perioadă. Această teorie este foarte complexă şi implică un studiu al timpului în sine. Se compară trecerea timpului cu amestecarea la întâmplare a unui pachet de cărţi de joc; amestecul distruge ordinea lucrurilor şi produce încurcături. O carte foarte importantă se poate remarca de pildă la un moment dat, apoi poate apărea brusc la fundul pachetului. Într-un fel şi timpul este supus întâmplării,

astfel că oamenii – ca şi obiectele – pot apărea în faze intermediare ale amestecului. Dacă lucrurile stau aşa şi dacă timpul este o călătorie pe două căi, de ce fantomele apar întotdeauna în faze din trecut, niciodată în viitor? Aceasta este o întrebare rămasă deocamdată fără răspuns. Şi dacă aceste teorii se dovedesc în cele din urmă a fi lipsite de sens, ne mai rămâne una singură – aceea conform căreia fantomele sunt apariţii dintr-o lume existentă dincolo de moarte. Lăsând la o parte aspectele religioase, cu conceptele despre rai, iad şi purgatoriu, este necesar să încercăm să găsim o explicaţie ştiinţifică.

Un fapt acceptat din punct de vedere ştiinţific este acela că nimic nu moare cu adevărat, ci numai se schimbă în altceva. Corpul uman pare să fie distrus după moarte, dar în realitate componentele sale atomice se contopesc cu mediul înconjurător sub acţiunea pământului, apei sau focului, în timp ce forţa electromagnetică cunoscută sub denumirea de suflet merge în altă parte, într-un alt tărâm, şi având alte dimensiuni decât spaţiul şi timpul. Să fie oare o extindere prea mare a imaginaţiei credinţa că o forţă vie, sau suflet, ce a devenit parte a ceea ce noi numim conştiinţă cosmică, în anumite condiţii să poată pătrunde în tărâmul nostru material pentru a produce ceea ce este o apariţie fantomatică?

Undeva, la limita realităţii, manifestările fantomatice sunt legate în mod inexplicabil de puterea psihicului uman, iar ştiinţa de-abia începe să elibereze aceste forţe. Dacă va reuşi – şi ziua aceea nu este prea departe – vom obţine răspunsuri la toate întrebările care frământă omenirea de secole, iar misterele legate de lumea spiritelor vor fi în sfârşit elucidate.

24.2. Fantomele pot fi fotografiate

Ipoteza că energia metapsihică ar putea influenţa clişeele fotografice a fost avansată pentru prima dată în

anul 1860. Unele clişee, la developarea negativelor, prezentaseră semne că pe ele fuseseră operate diverse modificări pentru care fotograful respectiv nu găsea o explicaţie sau pe care le atribuia influenţei spiritelor. Uneori acestea arătau ca şi când luminozităţi neobservate plutiseră prin studio în momentul fotografierii, alteori erau ca nişte forme spectrale. Iar cu alte ocazii, pe fotografie apăreau obiecte care nu fuseseră în cadru când se fotografiase. Ulterior s-a descoperit că nici nu era nevoie să se fotografieze: imaginile apăreau şi atunci când clişeele rămâneau în ambalajul lor. De obicei însă era nevoie de prezenţa unui medium – fie unul special adus pentru aceasta, fie un fotograf cu facultăţi metapsihice.

Totul a început în 1861, când William Mumler, fotograf amator şi funcţionar la un atelier de bijuterii din Boston, a remarcat pe unul dintre autoportretele sale umbra unei tinere fete. Era verişoara sa, moartă în urmă cu doisprezece ani. Evenimentul a fost descris în *Bauner of Life,* fiind însoţit de următoarea notă ce înlesnea condensarea peri-spaţiului: prima fotografie îl reprezintă pe medium, Mumler, sprijinindu-se cu o mână de un scaun, pe când cu cealaltă ţinea o pânză neagră pe care tocmai o scotea din camera obscură. Pe un scaun era aşezată o formă feminină, ce părea a fi a unei fete tinere de 12-14 ani. Deasupra capului ei era un nor ce nu se observase până atunci pe fotografiile anterioare. Pe o altă placă, capul era înconjurat de un disc slab de lumină ce semăna cu nişte raze ce ţâşneau în toate direcţiile şi se pierdeau la o distanţă oarecare.

Pe alte două fotografii a apărut acelaşi efect, cu diferenţa că cercul luminos avea un astfel de diametru încât ar fi ocupat întreaga formă, dacă placa ar fi fost mai mare.

Dotat pentru spiritism, Mumler s-a lansat în operaţiunea de fotografiere a spiritelor. În 1865, o oarecare doamnă Tyndall l-a chemat pentru a-i face un

portret. Stupefacţie! Pe clişeu a apărut un bărbat ce-şi ţinea mâinile pe umerii doamnei Tyndall. Bărbatul nu era altcineva decât preşedintele Statelor Unite, Abraham Lincoln, recent asasinat (doamna Tyndall – văduva preşedintelui). Potrivit opiniei publice ar fi fost vorba de un trucaj, ceea ce se va solda în 1896 cu ani de închisoare pentru William Mumler.

În 1902, apariţia spiritelor pe clişee a fost „exportată" în Marea Britanie. Fotograful Robert Bosnell, developând filmele lui W.T. Stead, editor la Borderland, a descoperit în planul secund prezenţa unui bătrân. După verificare, s-a stabilit că această persoană nu era altcineva decât comandantul Pietres Johannes Botha, primul ofiţer ucis cu prilejul asediului de la Kimberly. W.T. Stead, surprins, nu ştia despre existenţa acestui om.

Cu timpul, oamenii au început să creadă în existenţa fotografiilor de fantome. La 15 aprilie 1903, fotograful american Alexander Martin l-a invitat pe dr. Cook, membru al Societăţii americane de cercetări psihice să asiste la apariţia spiritelor.

Doctorul Cook relatează: „Eram de faţă la Lincoln Hali (Colorado). Fenomenul era captivant. Ocupam un loc în apropierea platformei, alături de camera fotografică. Am văzul distinct o formă albă cum apărea. Nu erau nici flori, nici decoraţiuni, nici fotografii agăţate pe pereţi."

În 1917, fotografiile spiritelor sunt, în sfârşit, luate în serios. Fotografii primesc garanţia lui Sir Conan Doyle, care, el însuşi, a prezentat publicului pe aceia pe care îi va supranumi „Cottingley fairies photographs". Printre aceştia, Elisie Wright; ea avea 16 ani şi obişnuia să se plimbe cu prietena sa Frances prin pădurea de la Cottingley, în apropiere de Bradford. Ele se fotografiau una pe alta în cadrul natural plin de verdeaţă. Pe clişee, incredibilul s-a produs. În faţa lui Elisie, patru zâne dansau. În faţa lui Francis se afla un pitic care o făcea să râdă. Cottingley a fost asaltat de vizitatori, fotografi

amatori şi profesionişti. Şi fenomenele continuă să se producă şi în prezent, la fel ca în cazul pădurii Baciu de lângă Cluj.

Urmărirea fantomelor nu a încetat: cea mai cunoscută fantomă a zilelor noastre este cea a Doamnei în alb, fotografiată şi înregistrată pe casete video de către un grup de mediumuri franceze, în parcul Graves şi în turnul Thouars, lăcaş preferat al spiritului. Neîncrezători în ceea ce au captat, aceştia au încercat să stabilească identitatea femeii şi au reuşit: imaginea a fost recunoscută de urmaşi.

La biserica Saint James din cartierul Norton, în cimitir, se pot observa regulat imaginile unei prostituate asasinate şi aceea a unui soldat decapitat. Tim Garget, paznic la Manor Lodge, semnalează apariţia unor forme albe în ruinele din fundul parcului.

Psihofotografia constituie un fenomen oarecum distinct în cadrul general al fenomenelor extrasenzoriale. Subiectul fotograf nu dispune de obicei de caracteristicile definitorii ale subiectului fizic, indispensabile în fenomenele psihokinetice de poziţie, de exemplu. Adesea, subiectul fotograf prezintă particularităţi care îl apropie mai mult de subiectul intelectual decât de cel fizic. De altfel, acţiunea paranormală asupra emulsiei fotografice, adică un fenomen bioenergetic (fizic), este precedată de achiziţia paranormală de informaţie exterioară, deci de un fenomen bioinformaţional. Ca urmare, mediumurile specializate în fotografii de dispăruţi sunt buni telepaţi şi clarvăzători.

Fotografii ale unor fantome au fost publicate în multe cărţi sau reviste. Reamintim cele efectuate de Bogdan Petriceicu Hasdeu în timpul şedinţelor de spiritism cu fiica sa, Iulia, decedată la 19 ani.

24.3. Fantoma de la Operă

Locuitorii din Freimont (Indiana) au observat în

repetate rânduri că la teatrul de operă din oraş, construit în anul 1884, în unele nopţi se petrec lucruri stranii.

S-a vorbit despre faptul că, la teatru, apare fantoma de la operă: în acele momente fie începe să cânte o muzică tainică pe numeroasele coridoare ale teatrului, fie un glas minunat, nepământean cântă în limba italiană arii cunoscute.

Apoteoza acestei istorii a fost una dintre repetiţii. Trei adolescenţi, componenţi ai unei formaţii rock, au hotărât să repete noaptea târziu în clădirea teatrului. Ei au intrat în imobil, s-au salutat cu paznicul şi au început să repete.

„Abia am început să cântăm, povesteşte unul dintre ei, şi mi s-a rupt coarda de la chitară. Desigur, în aceasta nu este nimic deosebit, dar imediat ce am înlocuit-o cu una nouă, s-a rupt din nou. Şi a treia coardă a avut acelaşi sfârşit. Apoi a început să adie un vânt uşor, chiar dacă toate uşile erau închise, iar ferestre nu existau.”

Toate obiectele care îi înconjurau pe tinerii muzicieni au început să se mişte: de pe pupitre căzdeau pe jos caietele cu note, scaunele se mişcau de la locul lor, iar capacul pianului s-a închis cu un zgomot puternic. După aceea s-a aşternut liniştea şi atunci toţi au văzut umbra unui bărbat care a apărut trecând prin uşa închisă, a traversat încăperea şi a dispărut prin peretele din partea opusă. Băieţii şi-au luat instrumentele şi au plecat acasă.

Auzind povestirea tinerilor speriaţi, părinţilor i-au însoţit în sala unde în ajun avusese loc repetiţia.

Când s-au întors în teatru cu părinţii, umbra bărbatului a putut fi văzută din nou. Aceasta a stat nemişcată câteva secunde, apoi a dispărut prin perete. Uşile sălii au început să se închidă singure, iar atunci când cei prezenţi au încercat să se uite pe coridor, uşile s-au trântit cu zgomot.

Ştirile despre fenomenele paranormale care au loc în vechea clădire din Indiana au atras atenţia cercetătorilor,

care mai studiază şi în prezent ceea ce se petrece în teatru.

24.4. Eroul Vestului sălbatic vizitează periodic teatrul

Povestea lansată în Manchester, mai exact în renumitul teatru Oldham Coliseum, îl are ca erou principal pe William Frederick Cody sau aşa-numitul Buffalo Bill, un erou legendar. Născut pe 26 februarie, la vest de râul Mississippi, lângă LeClair, Iowa, a devenit de-a lungul timpului cel mai cunoscut erou al ţinutului. Pornind de la întâmplările fabuloase pe care le-a trăit, s-au putut scrie cărţi şi s-au creat filme memorabile. Buffalo Bill a devenit un adevărat simbol al Americii: bărbat modest, respectat de toţi, eroul care ştia să tragă cu arma şi să uimească mulţimea în câteva secunde.

De curând s-a lansat zvonul că fantoma eroului Vestului sălbatic, Buffalo Bill, bântuie ore în şir cunoscutul teatru Oldham Coliseum. Membrii unei echipe de specialişti, căutători de fantome, care s-au deplasat la faţa locului susţin că au dovezile care confirmă că zvonul şi povestea lansate sunt adevărate. Se ştie că, în anul 1909, William F. Cody a susţinut un spectacol împreună cu echipa sa pe scenele vechiului teatru. Echipa de cercetători numită Club Zero afirmă că spectacolul a avut un mare succes şi că eroii Vestului sălbatic nu au mai plecat niciodată, spiritele lor rămânând alături de vizitatorii Coliseumului. Chris Andrews a fost cel care a format o echipă de 20 de oameni care au mers la locul faptei. Echipamentele pe care le-au luat cu ei au fost dintre cele mai performante: camere cu infraroşu, detectori de mişcare şi de zgomot. Când cercetările au fost încheiate, Chris Andrews a susţinut: Credem că Coliseumul este bântuit. Sunt convins. Se întâmplă o serie de lucruri ciudate în special în zona scenei.

Voci şi paşi au putut fi auziţi pe holurile teatrului. Schimbări bruşte de temperatură şi lumini puternice neexplicate au fost detectate cu ajutorul echipamentelor aduse. Am fost de două ori până acum şi suntem convinşi că am găsit o manifestare paranormală de fiecare dată. Am auzit şi am văzut lucruri care nu se pot interpreta altfel. Camerele aduse de către specialişti au detectat mingi de lumină de dimensiuni mari. C. Andrews conduce o echipă întreagă de căutători de fantome, iar numai anul trecut li s-au alăturat 200 de oameni care cred în munca lor. Ştim că unii ne iau în derâdere. Nu putem face nimic altceva decât să demonstrăm adevărul, lucru pe care l-am şi făcut în cazul fantomei Buffalo Bill. Este normal ca oamenii să privească cu neîncredere toate aceste dovezi. Nimeni nu vrea să afle că lângă noi pot exista fantome care se plimbă liniştite. Sunt aşteptaţi să petreacă o noapte alături de noi într-o încăpere bântuită. Tot ce este paranormal trebuie respectat. Aceasta este invitaţia echipei lui Andrews, adresată celor care nu cred că materialele sunt adevărate. Planul de viitor al căutătorilor de fantome este destul de simplu: se vor reîntoarce în teatru în ianuarie 2005 cu alte echipamente şi un grup mic de persoane care pun sub semnul îndoielii dovezile arătate până acum.

O altă poveste care circulă în jurul teatrului este cea legată de Stan Laurel şi Charlie Chaplin care au susţinut câte un spectacol în 1908, respectiv, în 1909. Se spune că şi fantomele celor doi actori pot bântui vechea clădire, mai ales că toate acţiunile au avut loc în jurul anului 1909.

24.5. Misteriosul Littledean Hall

Construit în 1080 şi având 35 de camere, conacul britanic Littledean Hall seamănă mai degrabă cu un mic castel decât cu o reşedinţă nobiliară de la ţară. De-a lungul secolelor, clădirea şi-a dobândit numele de „cea mai bântuită casă a Angliei”, în prezent fiind semnalate cel

puţin opt stafii care îşi fac apariţia în diverse încăperi. Întâmplări despre care doar legendele locale mai amintesc vag, au conferit o aură de mister sinistrei locuinţe. Astfel, se spune că doi ofiţeri regalişti au fost executaţi în camera de zi de către trupele lui Cromwell, iar mărturie stă pata de sânge care nu a putut fi înlăturată nici măcar cu ajutorul tehnologiilor moderne de curăţire. Una dintre apariţii este un călugăr enigmatic, care se pare că aparţinea mănăstirii Flaxely, cu care Littledean Hall comunică printr-un coridor subteran. El a intrat prin uşa dinspre nord, a zburat prin bibliotecă şi apoi a dispărut trecând printr-un perete. Câţiva ani mai târziu, când lambriurile au fost înlocuite, în spatele peretelui respectiv s-a descoperit o capelă din secolul al XVI-lea. Alte două stafii aparţin fraţilor Pyrke, care în secolul al XVIII-lea s-au împuşcat reciproc într-un duel, disputându-şi inima unei frumoase femei. În 1766 un alt membru al familiei Pyrke a fost ucis cu un foc de armă de către unul dintre servitori, iar fantoma sa bântuie şi astăzi furioasă pe coridoare, cu o spadă în mână. Altă stafie este cea a căpitanului Brayne, despre care se zvonea că ar fi fost un spion al lui Cromwell ce acţiona deghizat în grădinar. El a fost deseori văzut măturând cu grijă aleile parcului. În anii ’60 casa a devenit reşedinţa unui moroi care avea prostul obicei de a scoate florile din ghivece.

Dar cea mai sinistră este fără îndoială una dintre scările interioare, pe treptele căreia mai multe femei şi-au pierdut cunoştinţa în mod inexplicabil şi numeroşi bărbaţi au declarat că s-au simţit ameţiţi. Un medium a afirmat că ar fi vorba despre spiritul unuia dintre foştii proprietari, care încearcă în acest mod să-i alunge pe intruşi din casa „lui”. Misterioasă este şi camera albastră, în care au fost zărite siluetele a două femei, una îmbrăcată în albastru, iar cealaltă în galben şi care, una lângă alta, priveau pe fereastră. Vizitatorii simţeau o atingere ciudată pe haine, ca şi cum cineva i-ar fi tras înspre un anumit loc, iar după

câteva astfel de relatări încăperea a fost încuiată şi accesul nu a mai fost permis.

În 1982, din cauza costurilor ridicate necesare pentru renovare, proprietarii s-au gândit să deschidă acest conac pentru public. Din cei 120 000 de vizitatori, 10% au relatat despre straniile apariţii zărite în diverse locuri ale casei.

24.6. Fiecare membru al familiei regale britanice are propria sa... fantomă

Fiecare membru al familiei regale britanice are fantoma lui. În castelul scoţian de Mey, regina-mamă primea vizite de la fantoma lui Lady Sinclair, fiica celui de-al XIII-lea conte de Caithness, moartă acum 200 de ani. Surâzătoarea regină-mamă nu s-a speriat niciodată, cel puţin nu s-a speriat mai mult decât de spiritul „Doamnei întunecate" care a vizitat-o la Glamis Castle. Întâlnind-o de mai multe ori, ea a declarat celor apropiaţi: „Faţa ei era clară şi luminoasă, urca mereu scara în întâmpinarea mea".

Nepotul său, prinţul de Wales, a făcut o adevărată pasiune pentru spiritism, în urma unei „întâlniri" cu spiritul defunctului Lord Mountbatten. Cât despre regina Elisabeta a II – a, ea s-a întâlnit de mai multe ori cu fantoma lui Dorothy Walpole, decedată tragic în secolul al XIII-lea. Acestei fantome îi plăcea în mod deosebit perioada Crăciunului şi nu bântuia decât la al doilea etaj al reşedinţei regale.

Prinţesa Margareta şi-a adus aminte de întâlnirile cu fantomele lui Carol I şi Elisabeta I pe culoarele castelului din Windsor, reşedinţa unde au fost unşi regi cei care acum sunt fantome.

24.7. Stafiile din strada Vodă Lăpuşneanu

Între anunţurile risipite prin jurnalele sfârşitului de secol XIX, adesea apărea şi unul prin care „onorat publicul” era invitat în Grădina Primăriei din Iaşi, unde muzica militară cânta, seară de seară, între 7 şi 8, „un vals, un cadril şi o uvertură”. Dând curs invitaţiei, cete de târgoveţi se îndreptau către fosta stradă Sârbească, botezată, după canoanele timpului, cu numele sângerosului domnitor Vodă Lăpuşneanu. Pe la mijlocul ei, chiar lângă reşedinţa vremelnică a domnitorului Alexandru I. Cuza, peste drum de biserica Banu, se află „grădina” înfiinţată de celebrul primar al Iaşilor, Dimitrie Gusti – ales după înfiinţarea primăriilor orăşeneşti, prin legea din 1864. Dornic să dea mai mult farmec urbei şi hotărât să împuţineze numărul târgoveţilor rătăciţi prin crâşme şi rachierii, din lipsa unor atracţii civilizate, primarul a adunat într-o zi toată suflarea podarilor (măturătorilor) şi, cu inginerul Comunei în frunte, a cerut să se ridice gunoaiele aruncate pe locul sterp şi părăsit peste drum de piaţa Sfântului Spiridon, între strada Lăpuşneanu şi „Strada de Sus” (azi Bulevardul Independenţei). Fostul maidan, amenajat acum în alei, rondouri şi straturi de flori era de nerecunoscut, încântând ochii şi înmiresmând văzduhul cu mulţimea parfumurilor florilor. Despre aceste flori, răutăcioşii spuneau că noaptea sunt stropite cu parfum de un om al primarului, numai ca grădina aceea să fie fără seamăn. Cum în mijlocul aleilor a fost amplasat şi un „chioşc” pentru fanfara militară, oamenii au abandonat crâşmele din jur. Ieşenii, cu mic, cu mare, dădeau buzna la grădină, se instalau pe bănci şi, rezemaţi în speteze, cu burţile în sus, ascultau, topiţi de plăcere, cântecele fanfarei şi istoriile capelmaistrului despre compoziţii, game, chei şi alte minuni, care deveniseră înfricoşătoare pentru minţile crâşmarilor, nedumeriţi de unde venise „boala” ucigătoare de clienţi beţivi care le aduceau înainte prosperitatea. În acelaşi chioşc îşi făcea veacul fanfara Gărzii Civice, repetând toată ziua marşuri şi valsuri

atrăgătoare. Aici se prezentau expoziţii, iar mai târziu, a fost instalată o scenă pentru celebrul teatru din Grădina Primăriei. Peste câţiva ani, într-o vară caldă, gardurile Iaşiului, erau acoperite de puzderia afişelor multicolore care anunţau că Iosif Ivanovici, vestitul compozitor, instruit la Iaşi de capelmaistrul Emil Lehr, conducătorul fanfarei regimentului 2 Roşiori, avea să dea un concert în Grădina Primăriei, cu a sa creaţie, „Valurile Dunării”. În cinstea acestui eveniment, tipograful H. Goldner tipărise partitura valsului pe foi volante, împărţite miilor de spectatori care luaseră cu asalt scena!

Grădina cochetă, cu ronduri înflorite şi alei pietruite, când mai îngrijită, când mai părăginită, după dragostea şi priceperea primarilor, se afla în atenţia multor negustori care şi-ar fi dorit spaţii comerciale cât mai în centrul târgului. Dar la grădină râvnea şi epitropia bisericii Banu, socotindu-se stăpână de drept a pământului, fiindcă poetul Costache Conachi îi lăsase prin testament locul, având pe cei apropiaţi îngropaţi în cimitirul bisericii.

Primul pas în acest sens avea să-l facă, după 1990, patronul fabricii Bragadiru, convingând epitropii bisericii – devenită, după un lung proces, proprietara unei părţi din grădină, aflată la marginea dinspre strada Lăpuşneanu – să încuviinţeze ridicarea unei berării. Localul elegant, înzestrat cu sală de spectacole şi un cochet teatru de vară, se inaugura sub numele de „Coloseum Bragadiru”, fiind vizitat de marii actori ai timpului. Treaba a mers bine până când un antreprenor al berăriei s-a apucat să proiecteze în grădină filme; într-o zi a luat foc ghereta cu aparate şi de la ea toate acareturile. Ulterior după ce grădina a fost închiriată Societăţii pentru Cultul Eroilor, s-a deschis aici un cinematograf, care, într-o noapte, a luat foc, flăcările întinzându-se până la palatul lui Cuza. Pârjolul ameninţase toată strada şi mai multe case au fost la un pas de a fi mistuite.

Refăcut, localul a devenit un cinematograf modern,

frecventat de vizitatori. Dar şi acesta a rezistat până într-o noapte, când un alt incendiu îi aducea sfârşitul. Din nou reparat şi rebotezat „Elysee”, intra iarăşi în circuitul comercial, devenind berărie. Truda antreprenorilor se dovedea însă zadarnică. Circulau zvonuri că, noaptea, în grădina locantei se adunau la taifas stafiile vechiului cimitir, jucând ţonţoroiul şi hârjonindu-se pe mese. Dându-le crezare, unii dovedeau cu acte şi hrisoave că, prin 1743, pe locul respectiv fusese cimitirul Banu şi, cu toată sfeştania şi aghiazma inaugurărilor, repetate, acei înhumaţi nu sufereau localuri de pierzanie pe pământul frământat „cu sânge şi oase sfinte” şi, revoltaţi, le dădeau foc, nimicindu-le. Mulţi dintre cei care au auzit de aceste treburi şi-au adus aminte de incendiile devastatoare ce avuseseră loc mai înainte, şi erau cât se poate de îndreptăţiţi să dea crezare zvonurilor. Drept efect, nimeni nu mai voia să calce prin acest loc, iar noaptea, cei fricoşi ocoleau Grădina Primăriei împingând astfel firma la faliment. Hotărât să cadă la învoială cu duhurile ce-i duceau de râpă munca şi locanta, un antreprenor curajos s-a aşezat într-o noapte la pândă, împreună cu toţi chelnerii. Nu mică le-a fost mirarea când, pe la ora două, în grădina pustie au apărut nişte arătări în linţolii albe şi cu obrajii albicioşi. Înjghebând din mese o scenă rotundă, arătările au început să joace un fel de sârbă, văitându-se lugubru, în jurul unui lungan, de vreo trei metri… Îngroziţi, chelnerii s-au baricadat în fundul bucătăriei şi numai patronul, înnebunit, a ieşit în faţa stafiilor, răţoindu-se cu toporul spre cei ce fugeau răsturnând scaunele şi mesele, făcând mare tărăboi.

Fiindcă siniştrii oaspeţi nocturni nu aveau chef să stea la taifas, au dispărut spre piaţa Sfântul Spiridon, înspăimântând de moarte precupeţele culcate printre tarabe.

Călcate, îmbrâncite şi trezite din somn, acestea aveau să vadă, cu ochii cât cepele, o ceată de năluci

fugind, către uliţa Romană, urmărite de un nebun ce alerga după ele, gâfâind şi strigând cât îl ţinea gura. A doua zi, tot oraşul a aflat despre întâmplare din povestirile antreprenorului, care susţinea că faimoasele stafii erau de fapt, angajaţii lui Luther, berarul rival din Piaţa Unirii. El afirma că recunoscuse printre arătări pe „Costică Şase Degete”, cocoţat pe catalige, ca să pară de trei metri, cât şi pe „Chită Labă Scurtă”, zis şi Schiopârlanul, vizitiul droagei cu sifoane. Chipurile, aceştia voiau să-i distrugă prăvălia. Mulţi târgoveţi n-aveau, însă, să creadă povestea antreprenorului, legenda stafiilor circulând încă multă vreme. Ca atare, berăriile n-au mai avut succes în acea zonă, locul fiind ocupat de cinematografe, până în zilele noastre.

24.8. Fantomele „cutreieră” mările şi oceanele

Străbătute în „lung şi lat”, oceanele şi mările planetei au reprezentat încă din cele mai vechi timpuri căi de comunicaţie absolut necesare existenţei umane. Uneori, marinari experimentaţi sau simpli pasageri ocazionali, aflaţi la bordul diferitelor ambarcaţiuni, au relatat fapte incredibile: întâlniri neaşteptate cu vase care „apar şi dispar” inexplicabil, oameni care „nu există”, fenomene fizice care se manifestă fără o cauză bine determinată. Cert este faptul că, de-a lungul timpului, au existat o mulţime de astfel de descrieri, inclusiv din partea unor persoane aflate „deasupra oricărei bănuieli” – se arată într-un articol din revista *Le Nouvel Observateur.*

Vase şi echipaje-fantomă, fiinţe marine fabuloase, apariţii, dispariţii şi reapariţii spectaculoase, toate aceste manifestări au fost descrise de membrii şi pasagerii diferitelor ambarcaţiuni care au străbătut apele Oceanului Planetar.

Considerate, în general, drept relatări senzaţionale inserate în rubricile de fapt divers, etichetate ca

„fanteziste”, deocamdată ele nu pot fi explicate „logic”, dar existenţa acestora este cât se poate de reală, după cum susţin unii analişti ai fenomenului.

Din mulţimea celebrelor apariţii enigmatice, cunoscute sub numele generic de „fantome”, cea a „Olandezului Zburător” reprezintă un caz particular în legătură cu care există câteva mii de relatări.

O simplă legendă? Poate, dar relatările directe asupra misterioaselor apariţii ale acestuia sunt cuantificate la aproximativ 300, aparţinând unor martori oculari.

Conform legendei, în timpul unei furtuni extrem de violente, căpitanul unei corăbii cu pânze, de origine olandeză, în pofida insistenţelor membrilor echipajului de a acosta la ţărmul aflat în imediata apropiere, le-a ordonat să navigheze mai departe, după toate probabilităţile spre Capul Horn. În loc să se lupte cu forţele dezlănţuite ale naturii, marinarii implorau protecţia spiritelor pentru domolirea furtunii. Turbat de furie, căpitanul ţipa înfricoşător, ameninţându-i cu pistolul şi blestemând inclusiv pe zeităţile protectoare. Ca urmare, spiritele malefice ale apelor au hotărât să-l pedepsească, căpitanul şi vasul său fiind condamnaţi să „călătorească veşnic pe ape”. Acestea sunt fapte relatate din „gură-n gură”. Ele au fost transmise până în timpurile noastre, fără ca nimeni să poată spune când anume s-a produs acest nefericit incident.

Potrivit altor versiuni, ţara de origine a vasului ar fi Spania, Portugalia sau Anglia, iar acţiunea s-a desfăşurat în apropierea Capului Bunei Speranţe, în apropierea coastelor Africii de Sud. Un lucru este însă cert: dincolo de diversitatea acestor amănunte vasul respectiv, „condamnat” la o călătorie perpetuă, a fost văzut în locuri şi în timpuri diferite.

O enigmă rămâne şi faptul că absolut toţi cei care au declarat că l-au întâlnit au făcut descrieri foarte

asemănătoare: velele din pânză, de culoare roşie, foarte strălucitoare şi navigând „împotriva vântului”. În opinia majorităţii marinarilor, spre deosebire de diferitele „apariţii” ale spiritelor terestre, fantomele mării sunt considerate drept veritabile semne prevestitoare ale unor calamităţi şi nenorociri iminente. Din această cauză, în timpul îndelungatelor zile de navigaţie, aproape toţi oamenii aflaţi la bordul vaselor se tem de eventualitatea unor astfel de întâlniri nefericite. Uneori, foarte speriaţi, cei care s-au grăbit să dea informaţii cu privire la neaşteptata întâlnire, descriind primii cu lux de amănunte detaliile „Olandezului Zburător”, au sfârşit ei înşişi prin a fi făcuţi responsabili şi acuzaţi de apariţia catastrofelor maritime şi a comportamentului haotic al echipajului.

Unul dintre cele mai cunoscute cazuri consemnate în arhivele amiralităţii engleze l-a constituit chiar mărturia unui om aflat deasupra oricărei bănuieli, veritabil exemplu de moralitate pentru supuşii săi: regele George al V-lea al Angliei. Astfel, la 11 iunie 1881, conform jurnalului de bord al unuia dintre cele mai moderne vase maritime ale Curţii Regale, *HMS Bacchante,* în momentul în care acesta se găsea în apropierea Capului Bunei Speranţe, toţi cei aflaţi pe puntea vasului, inclusiv regele George, au văzut în imediata lor apropiere o veche corabie cu pânze care strălucea, la bordul ei putând fi observată o „siluetă umană îmbrăcată în costum de epocă”. O enigmă rămâne şi faptul, petrecut a doua zi, că, doi dintre membrii echipajului de pe *HMS Bacchante,* cei care au zărit primii vasul-fantomă s-au sinucis, aruncându-se, „inexplicabil” în apele oceanului. Cert este şi faptul că în momentul neaşteptatei întâlniri, cerul era parţial acoperit de nori, ceea ce teoretic nu poate explica „strălucirea” vasului respectiv şi nici brusca sa dispariţie. Ulterior, regele George al V-lea a istorisit această stranie întâmplare, atât membrilor apropiaţi ai Curţii Regale, cât şi tuturor ambasadorilor acreditaţi la Curtea Regală a Marii Britanii.

De-a lungul timpului, au fost relatate şi alte cazuri asemănătoare cu cel al „Olandezului Zburător”, la fel de bizare şi înfricoşătoare. Unul aproape la fel de celebru este acela al vasului de transport *Lady Lovibund,* scufundat în împrejurări misterioase, în anul 1748, aproape de ţărmul comitatului englez Kent. După acest naufragiu, mai multe echipaje de marinari aflate în zona respectivă au susţinut că, în mod cert, au văzut o ambarcaţiune comercială care naviga fără ca la bordul său să se afle cineva. De fiecare dată când au încercat să se apropie mai mult de vas, acesta a dispărut, inexplicabil, fără urmă.

Din mulţimea enigmaticelor fenomene maritime survenite în preajma zilelor noastre, a rămas celebru cazul portavionului american USS *Forrestal,* unul dintre cele mai moderne vase de luptă de acest tip din lume, din anii ’60. Concret, la 25 iulie 1967, în timp ce echipajul acestui adevărat „oraş plutitor” făcea o verificare de rutină a echipamentului şi a aparatelor de zbor, brusc, o rachetă de luptă ataşată unui avion de vânătoare s-a declanşat fără ca cineva să fi apăsat pe butonul de comandă al aparatului. Imediat, un alt avion alăturat a explodat, întregul portavion fiind cuprins de flăcări. După reparaţiile de rutină, care l-au făcut din nou operaţional, aproape toţi marinarii aflaţi la bordul portavionului, deşi au fost schimbaţi în repetate rânduri, au declarat că, de mai multe ori, la intervale diferite de timp în calele „unu şi trei” s-au manifestat fenomene stranii, asemănătoare efectelor pe care le produc fantomele din unele filme de desene animate – lumini care se aprind şi se sting fără ca cineva să umble la întrerupătoare, uşi care se închid (deschid), fără intervenţia nimănui şi chiar declanşarea unor inexplicabili curenţi de aer, deşi compartimentele respective sînt perfect etanşe.

În context, misterul este amplificat şi de faptul că membrii comisiilor de anchetă ai marinei SUA s-au mulţumit să schimbe echipajul, ori de câte ori nou-veniţii

confirmau cele spuse anterior de colegii lor, însă fără a oferi o explicaţie concretă pentru ceea ce se întâmpla la bordul vasului.

Rezumând, ceea ce se ştie cu certitudine despre „apariţiile” neaşteptate ale unor fiinţe sau obiecte este că acestea se manifestă de mult timp, până în prezent nimeni nefiind capabil să dezlege misterul. Cele mai multe explicaţii sunt de natură religioasă: persoanele decedate nu au părăsit definitiv „această lume”, spiritele lor revenind, absolut imprevizibil, oriunde şi oricând. Conform unor alţi analişti ai fenomenului, înseşi obiectele materiale sunt „însufleţite”, chiar şi după dispariţia lor fizică, ele continuând să „bântuie” haotic prin lume.

Triunghiul Bermudelor. Cheia enigmei Triunghiului Diabolic s-ar putea să fie de domeniul supranaturalului. În legătură cu vapoarele şi avioanele dispărute în faimosul Triunghi al Bermudelor, a fost lansată teoria stupefiantă conform căreia evenimentele ciudate din această zonă ar fi pricinuite de spiritele chinuite ale morţilor. Această presupunere a fost dată publicităţii de ocultişti specializaţi în alungarea spiritelor, care consideră că mulţimea de spirite de pe teritoriul denumit „Triunghiul Morţii”, „Triunghiul Dracului” sau „Marea Nenorocirilor”, sunt de fapt sufletele celor zece milioane de negri care şi-au găsit moartea în zona aceasta, în perioada comerţului cu sclavi. S-ar putea ca aceste suflete neodihnite să pună stăpânire pe piloţi şi marinari, aşa cum se întâmplă şi pe uscat.

În Triunghiul Bermudelor s-a efectuat o experienţă unică, în decursul căreia s-a încercat calmarea spiritelor chinuite care, după cum se presupune, bântuie epavele a 140 de vapoare şi avioane, cât şi a sufletelor a peste o mie de persoane dispărute fără urmă în Oceanul Atlantic.

Această ipoteză neverosimilă îi aparţine chirurgului şi psihiatrului englez Dr. Kenneth McCal. Autorul şi-a susţinut teoria cu următorul argument: „Acest fenomen,

întâlnit la bolnavii psihic, se numeşte sindromul posedatului. Sindromul poate să se manifeste la o singură persoană sau la mai multe, poate să apară acasă sau în orice loc bântuit de stafii. Spiritele vor să-şi dezvăluie prezenţa şi, de aceea, invadează trupurile oamenilor şi le dirijează gândurile". Aşa cum fantomele pot să pună stăpânire pe una sau mai multe persoane aflate „pe uscat", ar putea lua în stăpânire şi echipajul unui avion sau al unui vapor, ceea ce se presupune că se întâmplă pe scară largă în Triunghiul Bermudelor.

Se pare că stafiile încearcă doar să atragă atenţia asupra lor şi că nu le preocupă nimicirea altor oameni. Dr. Kenneth mai adaugă: „În lumea fantomelor, timpul şi spaţiul sunt noţiuni inexistente. Spiritele migrează, dispar, posedă oamenii pentru a atrage atenţia asupra lor, exact aşa cum se comportă un copil care s-a pierdut de părinţi. Aceste fantome nefericite, rătăcite, se află într-un fel de purgatoriu. Deoarece au avut parte de o moarte violentă, ele nu pot ajunge în faţa lui Dumnezeu şi de aceea provoacă dezordine."

McCal, în vârstă de 67 de ani, a iniţiat o ceremonie religioasă specială, constând dintr-un parastas şi o ultimă împărtăşanie, ceremonie ce se oficiază deasupra unei ape. El a declarat: „Cred că astfel se va reduce numărul vapoarelor şi avioanelor dispărute acolo". Dr. McCal a efectuat în 600 de cazuri ritualuri de izgonire a spiritelor şi a vindecat prin atingere cu mâna nenumăraţi oameni în SUA, Canada, Olanda, Germania şi Elveţia. A fost membru în comisia de exorcizare din cadrul Bisericii Anglicane. A vizitat de mai multe ori Statele Unite ale Americii şi, împreună cu 12 profesori americani, a publicat o carte pe această temă. În timpul activităţii sale ca misionar în China a fost arestat. Acolo s-a convins că forţa rugăciunilor sale poate vindeca şi alţi deţinuţi. McCal a declarat după câţiva ani: „Când m-am întors în 1946 în Anglia şi am învăţat tot ce este legat de psihiatrie, mi-am dat seama că acelaşi

lucru se petrece şi cu bolnavii psihic. Pacienţii devin tulburaţi fiindcă sunt posedaţi de fantome”.

Conform teoriei sale, în Triunghiul Bermudelor, aflat în perimetrul cuprins între Bermude, Miami şi Puerto Rico, s-au adunat milioane de spirite agitate. Această explicaţie i-a fost revelată pe când se afla la bordul unui vapor mic, pe Marea Sargaselor. McCal a povestit astfel cele întâmplate: „Eram în SUA, unde am ţinut un ciclu de conferinţe şi mi-am vizitat şi câteva rude. Din cauza defectării cazanului, vaporul pe care mă aflam plutea pe apă, fără să fie acţionat de motoare. Totul în jur era liniştit, când, deodată, mi-a atras atenţia o melodie. Mi s-a părut că aud cântecul unor negri din echipaj, dar nu mi-am putut explica de ce cântă fără încetare.”

Dr. McCal a verificat supoziţia şi s-a convins că niciun membru al echipajului nu cântase, iar la bord nu exista niciun pick-up. „Atunci mi-am dat seama că aud un cântec funebru, care semăna cu cântecele de înmormântare ale negrilor. Înainte de plecarea vasului nostru, timp de cinci zile şi cinci nopţi, s-a putut auzi acest cântec. L-a auzit şi soţia mea, Francis. Aceste sunete se potriveau perfect cu teoria mea.”

După părerea doctorului McCal, în perioada comerţului cu sclavi, zece milioane de negri şi-au pierdut viaţa. „Adesea, ei erau pur şi simplu azvârliţi în mare, deoarece proprietarii obţineau astfel mai mulţi bani de la societăţile de asigurare. Gravidele şi bolnavii erau aruncaţi drept hrană rechinilor. Unii preferau să sară de bună voie în mare, decât să trăiască în sclavie.”

Dintre multele enigme ale Triunghiului Bermudelor, se pare că cele mai cunoscute sunt cazurile de dispariţie ale avioanelor de luptă. De fapt, un asemenea caz a fost primul care a avut parte de o intensă mediatizare şi, de abia de atunci, zona respectivă a primit denumirea de Triunghiul Bermudelor.

La data de 5 decembrie 1945, cinci bombardiere de

tip Avenger au decolat de la Baza Militară Fort Lauderdale, în vederea efectuării unui zbor de antrenament. La scurt timp după decolare, piloţii au comunicat prin radio că se menţin pe direcţia de zbor indicată, deşi, în realitate, zburau în sens contrar.

După două ore de la decolare, orice legătură cu avioanele s-a întrerupt. În căutarea avioanelor dispărute s-a trimis un hidroplan Martin Mariner. Peste 20 de minute s-a pierdut legătura radio şi cu acest aparat. Nu s-a găsit urma niciunui avion. Pur şi simplu au dispărut în aer 6 avioane, cu 27 de persoane la bord.

După opinia emisă de dr. McCal, comandantul zborului de antrenament a fost convins, până în ultima clipă, că zboară în direcţia corectă, deoarece îşi pierduse capacitatea de judecată din cauza prezenţei spiritelor.

Teoria dispariţiilor provocate de spirite este cunoscută şi recunoscută de mulţi ani de către marinari, care au avansat această ipoteză încă înainte ca lumea să fi auzit de Triunghiul Diavolului. Cea mai mare catastrofă din zonă s-a petrecut cu 27 de ani în urmă, în martie 1918, dată la care a dispărut petrolierul american *Cyclops,* fără măcar ca acesta să transmită un singur semnal de alarmă. Rămăşiţele epavei şi ale echipajului compus din 309 persoane nu au fost găsite niciodată. Ceremonia şi rugăciunile pentru prevenirea catastrofelor din Triunghiul Bermudelor au fost oficiate de pastorul anglican Donald Omand, în vârstă de 74 de ani, specialist în ocultism şi care se consideră un adevărat „chirurg al spiritului”.

În activitatea sa anterioară, reuşise deja de nenumărate ori să alunge spirite care posedau oameni, animale ori bântuiau prin unele clădiri. Dr. McCal n-a putut să se deplaseze în Triunghiul Bermudelor cu Omand, însă medicul şi scriitorul Marc Alexander l-a însoţit pe pastor.

„Pastorul Omand colaborează cu numeroşi medici şi psihiatri. Aproape fiecare pacient îi este trimis de un

medic. Această experienţă a fost una senzaţională, iar ritualurile oficiate de pastor m-au mirat foarte mult". Activitatea de alungare a spiritelor desfăşurată de Omand este sprijinită şi de episcopul de Hertford, Peter Munford, care a afirmat: „Pastorul Omand a fost membru al Comitetului de exorcizare din cadrul bisericii noastre şi este un specialist recunoscut în acest domeniu. Are o experienţă bogată şi se bucură de o stimă deosebită!"

Se pare că fantomele care „cutreieră" mările şi oceanele nici în ziua de astăzi nu-i ocolesc pe marinari. Numai aşa s-ar putea explica de ce, în luna mai 2004, marina regală britanică a chemat în ajutor exorciştii după ce oficialii militari au ajuns la concluzia că una din cele mai mari baze militare din ţară este bântuită de fantome.

Militarii au chemat 20 de „vânători de fantome" pentru a alunga spiritele, care aparţin şi celor 140 de prizonieri de război francezi executaţi cu 200 de ani în urmă, care şi-au găsit adăpost într-o bază militară. Spiritele au fost localizate în fosta celulă a morţii de la Devonport, unde se află singura spânzurătoare funcţională din Marea Britanie. De asemenea, casa din apropiere a meşteşugarului care produce frânghii pentru spânzurătoare este bântuită de spiritul unei tinere şi de cel al unui marinar bărbos.

Din echipa de „vânători de fantome" fac parte mai mulţi specialişti în paranormal, echipaţi cu camere de luat vederi cu infraroşii şi cu tot felul de senzori sofisticaţi.

„Am primit foarte multe informaţii despre fenomene paranormale şi despre obiecte care se mişcă noaptea. Unora dintre gardieni nici nu le place să meargă în aceste zone din cauza a ceea ce aud sau simt. Vrem să încercăm, odată pentru totdeauna, să obţinem o explicaţie despre ceea ce se întâmplă. Dacă există suflete pierdute în aceste două clădiri, sperăm că vom reuşi să le oferim odihna", a declarat un reprezentant al Marinei Regale britanice.

24.9. Legenda căpitanului Bayliss

În septembrie 1915, în timpul luptei pentru Loos, regimentul 39 Gharwal Riffle, ce făcea parte din armata engleză, a fost ţintuit de focul inamic la poalele unui deal, nemaiputând nici să înainteze, nici să se retragă. În acel moment s-a petrecut un lucru straniu. Dintr-odată, la marginea unui nor de fum şi praf a apărut un ofiţer englez, călare pe un cal alb, încurajând trupele, să atace inamicul. Obuzele zburau în jurul acelei apariţii, dar ofiţerul englez, neînarmat, stătea mândru în mijlocul acestora, ordonând soldaţilor să pornească la atac. Indienii care alcătuiau compania se temeau mai mult de supranatural decât de vrăjmaşi. Cu un strigăt teribil, ei au pornit la asaltul tranşeelor germane. După numai 10 minute de luptă eroică, corp la corp, totul se terminase. Ei îşi cuceriseră obiectivul. În timp ce fumul şi praful se împrăştiau, indienii căutau din ochi acea arătare, dar n-au mai văzut-o. Veteranii acelei companii ştiau că ofiţerul respectiv era căpitanul Bayliss, dispărut în luptă, cu şase luni înainte.

În martie 1915, regimentul 39 Gharwal Riffle se distinsese în sângeroasa bătălie de la Neuve Chapelle, din Flandra. Acest regiment era compus din luptători duri, în majoritate vânători sau păstori de la poalele munţilor Himalaya, formând o parte din corpul de armată indian.

La Neuve Chapelle, într-o serie de atacuri sălbatice, aproape sinucigaşe, asupra tranşeelor germane, trupele indiene s-au acoperit de glorie. Într-unul dintre atacuri, aceşti soldaţi s-au năpustit asupra germanilor, prin perdeaua de gloanţe şi schije de obuze şi, în urma unei lupte la baionetă, au cucerit tranşeele germane. Au fost multe victime în acea zi, printre care şi căpitanul Terence Bayliss care mai apoi a fost jelit de soldaţii regimentului, deoarece condusese şi susţinuse cu mult curaj trupele indiene. El a fost dat dispărut, „probabil mort”. Noi trupe au venit din India, pentru a lua locul celor ucişi, astfel

încât, doar o mână de oameni îşi mai aminteau de cel ce fusese căpitanul Bayliss, până în momentul luptei de la Loos.

După lupta de la Loos, regimentul Gharwal Riffle a fost trimis în zona Canalului de Suez şi un an mai târziu s-a întors în India, pentru reorganizare.

Într-o seară, în anul 1917, ofiţerul de serviciu pe acest regiment s-a dus să-şi facă obişnuita inspecţie a gărzilor. S-a îndreptat spre locul de paradă aşteptând ca santinela de gardă să-l someze. El trebuia să-i dea parola, după care urma să inspecteze garda. Spre surprinderea lui, n-a fost întâmpinat de santinelă şi, pentru ca surpriza să fie şi mai mare, când s-a uitat a constatat că soldaţii erau deja aliniaţi pe două şiruri, pentru inspecţie, şoptind între ei şi uitându-se la un perete de piatră ce înconjura vârful dealului, la o distanţă de 9 metri de trupele aliniate. Ofiţerul a ascultat povestea incredibilă a sergentului care era, fără nici o îndoială, speriat. Acest lucru părea neobişnuit la un om al cărui piept era acoperit de medalii câştigate în luptă. Cu câteva minute înainte de sosirea ofiţerului, sergentul a auzit santinela somând pe cineva; când a întrebat cine este acolo, santinela i-a răspuns că este rondul ofiţerului. Sergentul a ordonat imediat alinierea pentru inspecţie şi apoi a văzut un ofiţer pe un cal alb, stând nemişcat în faţa santinelei. Acesta i-a răspuns la salut sergentului şi apoi a făcut inspecţia soldaţilor, uitându-se la ei cu un ochi critic. Apoi, sub privirile uimite ale asistenţei, misteriosul ofiţer a sărit pe deasupra zidului alb, dispărând.

Împreună cu sergentul, ofiţerul a început să caute vreo urmă lângă acel zid, dar n-a găsit nimic.

O săptămână mai târziu, misteriosul ofiţer a apărut din nou, a inspectat cu grijă garda şi chiar a vorbit, cu o voce stinsă şi voalată, cerându-i şefului de gardă să raporteze că unul dintre soldaţi avea un buton lipsă la tunică. Apoi a dispărut, la fel ca şi prima dată. Dar, de data

aceasta un veteran l-a identificat pe căpitanul Bayliss.

Zvonul s-a răspândit iute: căpitanul Bayliss se întorsese pentru a avea grijă de soldaţi. Ofiţerii au început să se îngrijoreze, crezând că acest lucru ar putea avea un efect negativ asupra moralului trupelor. Dar, de fapt, efectul a fost contrar. De atunci, soldaţii „străluceau" în uniformele lor.

După o lună, toţi soldaţii din regiment văzuseră fantoma căpitanului Bayliss. Inspecţiile acestuia au încetat în momentul în care regimentul 39 Gharwal Riffle a plecat în Mesopotamia, în 1918, dar au fost reluate atunci când s-a reîntors în India. Timp de doi ani, vizitele fantomei căpitanului Bayliss erau apariţii obişnuite. Dar, într-o noapte a anului 1920, o santinelă nervoasă a descărcat o întreagă încărcătură în fantomă, care a dispărut. De atunci nu a mai fost văzută.

După cel de-al Doilea Război Mondial, când India a devenit independentă, trupele regimentului Gharwal Riffle au încetat să mai facă parte din armata britanică. La sfârşitul anului 1947, regimentul a spus adio ofiţerilor englezi, într-o impresionantă ceremonie care a avut loc la poalele munţilor Himalaya. În timp ce soarele atingea orizontul, bravii soldaţi indieni au zărit pentru scurt timp, deasupra dealurilor, figura unui bărbat îmbrăcat în uniforma engleză de acum 30 de ani, salutând, în timp ce steagul era coborât. Bărbatul stătea în şaua unui cal alb.

24.10. Fantoma „Baronului Roşu"

În fiecare zi, înainte de apusul soarelui, locuitorii unei mici aşezări franceze privesc în linişte cum fantoma avionului unui as german al pilotajului, din timpul Primului Război Mondial, Erich von Richthofen, cunoscut sub numele de „Baronul Roşu", duce o luptă teribilă cu un avion inamic, pe care nu-l doboară niciodată.

„Localnicii priveau lung spre cer în timp ce avionul

«Baronului Roşu» urca, cobora, sau se răsucea în aer şi ascultau zgomotul făcut de mitralieră în timpul luptei. Urmăreau transfiguraţi cum avionul devenea din vânat, vânător, lovind Fokker-ul «Baronului Roşu» şi făcându-l să se răsucească în spirală, în aer. Se întrebau dacă, de această dată, avionul lovit se va prăbuşi.

Dar, ca întotdeauna, în ultimul moment avioanele au dispărut de pe cer, nelăsând nicio urmă a dramei care abia se desfăşurase. Întreaga bătălie durează rareori mai mult de câteva minute. Finalul este întotdeauna acelaşi. În război, «Baronul Roşu» nu pierdea nicio bătălie. Acum, el este întotdeauna cel care poate fi învins!" a declarat Pierre Videau, primarul localităţii Saint Gien, un sat din apropierea pădurii Argonne, loc de desfăşurare a multor lupte din timpul Primului Război Mondial. Pe durata conflagraţiei, baronul von Richthofen a primit ordin să doboare 80 de avioane americane, britanice şi franceze, şi a luptat în 26 de cazuri cu cel mai bun pilot american, căpitanul Eddie Rickenbacker.

„Avionul baronului este uşor de recunoscut. Are o culoare roşu-intens, cu cruci negre pe aripi şi fuselaj. Este foarte diferit de celelalte, care au două rânduri de aripi, în timp ce al lui are trei. Piloţii sunt vizibili de la sol. Baronul Roşu poartă o haină neagră, cască, ochelari şi o eşarfă albă care-i flutură în vânt. Este foarte energic!" a adăugat Videau.

Când le-au fost arătate fotografii ale avioanelor de luptă ale forţelor aliate din timpul Primului Război Mondial, sătenii au recunoscut cu uşurinţă avioanele companiilor „British Sopwith Camels", „American Spads" şi „French Fighter Nieuport", inamicii baronului.

„Avioanele erau rudimentare, deci derularea luptei depindea de îndemânarea şi experienţa pilotului", a spus istoricul francez Robert Giot.

„Cu siguranţă, un pilot ca baronul von Richthofen nu putea fi înfrânt, odată angajat într-o luptă cu inamicii.

Recordul lui de doborâri demonstrează acest lucru. Cred că ştiu de ce fantoma lui se întâlneşte întotdeauna cu un inamic imbatabil. El a fost ucis în misiune în 1918. Cu un an înainte i-a spus unui camarad de arme că nutreşte un adânc sentiment de vinovăţie pentru că el trăia, în timp ce alţii erau morţi. Spunea că păcălea moartea ucigând alţi oameni curajoşi. Aparent, toate acestea îi apăsau conştiinţa. Baronul era un om sensibil, nu unul căruia îi făcea plăcere să-i ucidă pe ceilalţi.

Probabil că fantoma Baronului Roşu încearcă să-şi spele păcatele pământeşti pierzând întotdeauna luptele. Poate că acesta este preţul pe care trebuie să-l plătească înainte ca spiritul lui să se poată odihni în pace.

Într-o zi, sătenii vor vedea scenariul fantomatic pentru ultima dată. Fokker-ul se va prăbuşi într-un nor de fum, după o explozie cumplită şi «Baronul Roşu» va muri. Atunci, bătăliile fantomelor vor sfârşi, odată pentru totdeauna”.

24.11. Misterul nălucilor din mănăstire

Prima apariţie contemporană a călugărilor din Beaulieu datează din anul 1930. În acea zi, un cuplu de îndrăgostiţi se izolează spre seară în împrejurimile mănăstirii. Se aşază pe iarbă, îşi spun cuvinte de dragoste, se sărută, când, deodată, se simt din ce în ce mai departe unul de altul, traşi în spate de o forţă invizibilă. Ţinându-se strâns de mână, ei încearcă din răsputeri să rămână împreună, dar nu mai reuşesc. După câteva minute, tânărul este la câţiva metri distanţă de iubita sa. Fata strigă după ajutor, ţipă de spaimă, dar îi este imposibil să facă ceva pentru a îndepărta acele forţe pe care le consideră malefice. De fapt, este vorba de fantomele călugărilor care au populat cândva mănăstirea, şocaţi probabil de gesturile atât de îndrăzneţe petrecute într-un loc sfânt. Lucru pe care cuplul îl va înţelege mai târziu.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un regiment britanic se opreşte şi-şi aşază tabăra lângă capela mănăstirii Beaulieu. Capela fusese fondată în anul 1204 şi în anul 1538 Henric al VIII-lea decide închiderea mănăstirii. Din anul 1930, toţi locuitorii ţinutului ştiu că de fapt călugării nu au plecat niciodată de acolo. Şi asta o ştiu din generaţie în generaţie, de patru secole. Au apărut povestioare cu fantome, spuse nepoţilor, istorii care vor traversa secole, îmbogăţite de fiecare povestitor.

Dar să revenim la anul 1943. O unitate antiaeriană, trimisă cu o misiune specială, se aşază lângă mănăstire. În timpul nopţii, ofiţerii se adună ca să stabilească un plan pentru zilele următoare. Stau într-un cort şi discută foarte aprins. În acest timp, un suflu agită întreaga tabără. Atmosfera era deosebit de calmă, în acea noapte de vară. Militarii se gândesc imediat la o fantomă. Părăsesc corturile, privesc speriaţi în toate părţile, văd frunzele arborilor zburând, crengile mişcându-se, dar ei nu percep nicio adiere de vânt pe faţă… Se întreabă ce-i acest mister, văd imediat un grup de călugări cu care încearcă să intre în legătură, dar nimeni nu le răspunde. Un călugăr se îndreaptă spre grupul de militari, traversează grupul, fără să atingă pe cineva. Fără îndoială este o nălucă.

Dar militarii nu cred în fantome. Un miracol, atunci? Un călugăr ce pare a fi mai degrabă superiorul celorlalţi se apropie de grupul de ofiţeri şi-i anunţă că-n regiune va avea loc un atac aerian. Patruzeci şi opt de ore mai târziu, avioane inamice survolează abaţia Beaulieu.

24.12. Fantoma lui Hitler bântuie fortăreaţa din Bavaria

Berchtesgaden, sud-estul Bavariei, 74 de mile de München, oraş mărginit de munţii Watzmann, Hochkalter şi Hoher Goll.

Aici şi-a construit Hitler fortăreaţa Berghof, cu 13

etaje, doar ultimul deasupra pământului, terminată cu o terasă fastuoasă, unde se mâncau şi se beau cele mai renumite specialităţi. Hitler era vegetarian şi mare băutor de ceai, dar ştia să fie generos cu acoliţii săi. Prin anii ’20, când încă mai era cetăţean austriac (a căpătat cetăţenie germană în 1932, fiind consilier de Brunswick la Legaţia din Berlin), sărac şi visând ca organizaţia sa de bătăuşi stradali să conducă lumea, a ales acest oraş pentru a conduce cel de-al Treilea Reich. Stând într-o casă de oaspeţi, vedea deja cu ochii minţii acea fortăreaţă protejată de cinci inele de fortificaţii şi având barăci adiacente pentru a adăposti 20 000 de soldaţi, aleşi pe sprânceană, luptători wagnerieni, plini de curaj şi virtuţi cavalereşti. Dormitoarele, bucătăriile, sălile de baie şi camerele de studiu, pivniţele cu vinuri alese, depozitele de alimente, toate le visa, sărac dar plin de ambiţii. Cum a reuşit totuşi să le construiască? Când Hitler a devenit lider al Germaniei, era încă falit, dar scrisese *Mein Kampf,* un volum din care răzbătea furia şi rasismul, care nu avea vânzare şi era considerat jenant de către membrii educaţi din Partidul Nazist. Ministrul de Finanţe al celui de-al treilea Reich a venit cu o idee strălucită: toţi proaspeţii căsătoriţi trebuiau să prezinte la ofiţerul stării civile un volum din *Mein Kampf.*

Fondurile obţinute din vânzarea masivă a cărţii şi din taxa plătită pe timbrele poştale cu chipul lui Hitler i-au îngăduit acestuia să-şi realizeze visul. Berghof devine Înaltul comandament al celui de-al Treilea Reich, cuibul în care „orfanul”, cum îi ziceau duşmanii (pe certificatul de naştere al lui Hitler, tatăl este trecut necunoscut, iar mama, Anna Maria Schicklgruber, casnică austriacă), îşi găsise adăpostul ideal.

Hitler se apleacă şi-l trage de urechi pe favoritul său, câinele-lup Blondy. Câţiva paşi mai încolo, pe marginea terasei, două blonde stau spate în spate, în costume de baie, şi se amuză că sunt fotografiate. Trupurile lor

perfecte debordează de sănătate. Hitler le priveşte cu admiraţie.

Aşa trebuie să arate femeile germane! Cele două sunt Eva Braun (amanta lui Hitler) şi sora ei, Gretl. Într-un colţişor al terasei, un bărbat corpolent doarme, sforăind încetişor. Se pare că a băut prea mult, respiraţia lui duhneşte a vin select de Bavaria. Nu-l deranjează nici joaca şi nici ţipetele copiilor care aleargă pe terasă, supravegheaţi de mama lor elegantă şi de tatăl lor, un bărbat micuţ, de tip saturnian, cu ochii negri, reci, şi părul negru ca pana corbului.

Grasul care moţăie imperturbabil este Hermann Göring, iar celălalt este Goebbels, cu soţia şi copiii. Ascuns în umbră, într-un costum închis până la gât, cu o ţinută impecabilă, un bărbat subţire îşi şterge cu gesturi elegante pince-nez-ul. Este Henrich Himmler, „arhitectul" lagărelor de concentrare, omul care nu suferă soarele, considerându-l iritant.

Serviseră masa cu toţii şi ieşiseră pe terasă să-şi facă siesta. La un semn al lui Hitler, bărbaţii aveau să-l urmeze în cancelarie, unde trebuiau să dezbată noile reguli ale lumii. Cancelariei i se spunea „Cuibul Vulturului", iar Hitler se simţea flatat. De aici urma să ia cele mai importante decizii, care aveau să devină întâi coşmarul Europei, apoi al lumii. Aici a plănuit ocuparea Cehoslovaciei şi a respins Tratatul de la Versailles.

Aici a primit marii politicieni ai lumii, Neville Chamberlain, Ducele de Windsor, Lloyd George, Mussolini. Aici o avea pe Eva Braun, cu romanele ei siropoase şi musicalurile cu Fred Astaire şi Ginger Rogers, favoriţii ei. De aici privea Hitler la orizontul care era ca şi al lui.

Göring, Goebbels şi Bormann îşi construiseră propriile lor locuinţe în apropierea fortăreţei lui Hitler, adevărate conace de vară, pentru a fi aproape de liderul lor.

Aceasta este o secvenţă obişnuită dintr-un weekend

bavarez.

După ce a izbucnit războiul, Hitler n-a mai avut timp de reşedinţa lui, în care au rămas, din ordinul lui, doar Eva Braun şi slujitorii ei. Aceasta a părăsit fortăreaţa doar pentru a se sinucide în buncărul din Berlin.

Pentru ca să nu mai existe nostalgia nazismului, americanii au distrus Berghoful, după război. Din fortăreaţa care trebuia să dăinuie 1000 de ani, după visul lui Hitler, au rămas doar ruine. Şi totuşi, în aceste ruine se păstrează încă intactă o încăpere particulară, în care niciun turist nu are voie să intre. De acolo se aud mereu vorbe şi pumni trântiţi în masă. Glasul e al lui Hitler, care ţipă isterizat sau râde în hohote.

Câteodată se aude un hămăit de câine, câine-lup. Cei care îşi mai pierd nopţile pe lângă ruine susţin că cineva, vreun neonazist împătimit, s-a aciuat pe acolo şi-l imită pe Hitler. Misterul camerei întăreşte această bănuială. Localnicii ştiu însă demult că este vorba de fantoma lui Hitler. Uneori este văzută prin apropiere de Berghof, o fantomă singuratică, liniştită şi, paradoxal, nonviolentă cum s-ar fi bănuit. Alteori rătăceşte prin pădurile apropiate, cu câinele Blondy, mai bine zis cu fantoma acestuia. Fantomele Evei Braun şi ale soţilor Goebbels sunt şi ele observate. Niciodată copiii lui Goebbels, otrăviţi de părinţii lor în buncărul din Berlin. „Este normal, copiii ucişi nu pot sta în acelaşi loc cu ucigaşii lor”, spune o bătrână din Berchtesgaden şi adaugă: „Eu am văzut mereu fantomele. Fantoma soţiei lui Goebbels este disperată, dacă pot spune aşa. Umblă fără ţintă, de colo-colo. Un medium, de aici din oraş, susţine că ţipă după copiii ei şi nu poate înţelege unde sunt. Fantoma Evei Braun e senină. Pare o tânără visătoare. Uneori dansează.

Hitler e mereu zâmbitor, liniştit, îşi tot scarpină câinele pe după urechi, Alteori, când e în apropierea ruinelor, le priveşte lung şi se învârte în jurul lor, ca o pisică ce găseşte ascunzătoarea fără puii ei. Odată s-a

întâmplat ceva extraordinar. Am zărit fantomele Evei Braun şi a lui Hitler trecând una pe lângă alta, fără să se observe. Credeam că acolo, în dimensiunea lor, sunt împreună, dar e clar că sunt blestemaţi să nu se întâlnească."

În prezent, nişte afacerişti germani au înaintat un proiect prin care ruinele Berghof urmau să fie transformate într-un hotel cu iz de muzeu. Proiectul a stârnit vii dezbateri. În Germania, cu precădere în Bavaria, mişcarea neonazistă a luat amploare. Refacerea fortăreţei lui Hitler, chiar sub formă de obiectiv turistic, poate deveni foarte periculoasă. Nici sumele imense de bani care se preconizau a fi obţinute cu hotelul-muzeu nu au influenţat opiniile celor în drept să aprobe proiectul, care se tem că hotelul ar deveni, în scurt timp, „un loc al idolatriei unui monstru".

24.13. Fantoma lui Mario Lanza şi legătura spirituală dintre el şi Elvis Presley

„Mario Lanza a fost cântăreţul favorit al lui Elvis Presley", scria Priscilla Presley, văduva marelui dispărut. Conform celor spuse de Priscilla, şi ea îl îndrăgea pe Lanza, iar când s-a întâlnit pentru prima dată cu Elvis şi-au petrecut timpul ascultând discurile celebrului cântăreţ.

A face o legătura între Mario Lanza şi Elvis Presley nu a constituit nicio problemă pentru Terry Robinson, fostul prieten, antrenor şi biograf al lui Mario. „Amândoi erau unicii fii ai unor mame care i-au răsfăţat enorm. Erau frumoşi, ajunseseră cântăreţi celebri şi stele de cinema. Puteau cumpăra orice-şi doreau şi nu le lipsea nimic. Se aflau în competiţie cu ei înşişi, dar niciodată nu au ştiut ce li se întâmplă de fapt."

Viaţa lui Lanza a fost similară cu cea a lui Presley. Amândoi au avut un succes fenomenal din primii ani, s-au confruntat cu aceleaşi ghinioane, au fost prost sfătuiţi, au

avut prieteni falşi, probleme cu alcoolul şi drogurile, urmate de tratamente şi diete nocive ce le-au provocat moartea prematură şi în condiţii misterioase.

Influenţa lui Lanza asupra lui Elvis a fost evidentă atunci când a compus „It's now or never" (Acum sau niciodată). În realitate, era cântecul lui Lanza, „O sole mio", dar cu un titlu diferit şi profetic. Elvis a jucat de asemenea în filme alături de nepoata lui Lanza, Dolores Hart. Astăzi, fanii lui Elvis merg în fiecare an în Graceland, Memphis, iar cei ai lui Lanza în Philadelphia, pentru a participa la balul anual „Mario Lanza". Există multe poveşti referitoare la apariţiile fantomatice ale lui Lanza, aşa cum, de altfel, aceleaşi poveşti despre Elvis au devenit un lucru obişnuit.

Bea Arthur, „Fata de aur" a televiziunii americane, îşi aminteşte de vizita pe care i-a făcut-o spiritul lui Mario Lanza, în apartamentul său din New York. Era într-o seară când Bea pregătea nişte spaghetti, iar un bun prieten al său, Charles Pierce, care se afla în sufragerie, pusese un disc cu Mario Lanza.

„Deodată a apărut o figură vagă, cam la trei metri depărtare de mine", povesteşte Bea. „Imediat l-am recunoscut pe Mario Lanza. Apariţia mi-a spus să nu fierb prea tare pastele şi m-a sfătuit cum să condimentez sosul. Apoi s-a evaporat. Nu-mi venea să cred, totuşi am constatat că gătisem cele mai bune spaghetti din câte mâncasem până atunci."

Hilda Holmes, o gospodină din Michigan, spune că l-a văzut pe Mario în cadrul unei şedinţe de spiritism la care participau câţiva prieteni. Câteva zile mai târziu, avea să i se întâmple ceva ciudat, legat de aspiratorul de praf. „De îndată ce am dat drumul la aparat, camera s-a umplut cu vocea de aur a marelui cântăreţ", spune femeia. „El a continuat să cânte atâta timp cât aspiratorul a funcţionat. Când l-am închis, cântecul a încetat. Sunt sigură că acea voce era a lui Mario, căci nimeni altcineva nu poate cânta

astfel”. Hilda a fost întotdeauna o admiratoare a lui Mario Lanza. „L-am idolatrizat încă de când eram copil. Nu mi-a păsat de Elvis, de Beatles sau de altcineva, pentru că eu nu aveam urechi decât pentru Mario.”

Edit Harle, din Arizona, jură că Lanza a vizitat-o acasă. După această experienţă, Edit a scris chiar un poem. „Niciodată în viaţa mea nu am scris ceva, în afară de acest poem”, spune Edit. „Cuvintele se scurgeau ca şi când cineva îmi conducea mâna”. Poemul se află acum înrămat la muzeul Mario Lanza din Philadelphia.

24.14. Chipul lui Mihai Viteazul a apărut în racla care i-a păstrat capul

În ziua de miercuri, 29 martie 1995, la Muzeul Militar din Capitală s-a întâmplat un lucru cu totul deosebit, care a avut darul să uimească multă lume. Acest fenomen cu totul neaşteptat a fost apariţia chipului domnitorului român Mihai Viteazul în interiorul raclei ce i-a adăpostit craniul o lungă perioadă de timp. Se ştie că, după asasinatul petrecut la Câmpia Turzii, capul şi corpul lui Mihai Viteazul au stat despărţite o lungă perioadă, iar la ora actuală se află spre liniştea „sufletului chinuit” al acestuia, la Mănăstirea Dealu.

În zorii zilei de 9/19 august 1601, generalul Basta a trimis un detaşament de trei sute de germani şi valoni cu ordinul să-l aresteze pe Mihai şi dacă se opune „să-l ucidă”. Aşa s-a şi întâmplat. Intrând în cortul domnitorului, Beauri (cel ce conducea detaşamentul trimis de Basta) îi spuse: „eşti prins”. Mihai rosti un singur cuvânt „ba”, încercând să-şi ia sabia. În aceeaşi clipă însă, un valon îl împuşcă şi un al doilea îi străpunse pieptul, alţii îl loviră cu halebardele. Asasinii îi tăiară capul, îi batjocoriră trupul şi-l aruncară în tabără. După câteva zile, nişte sârbi îngropară, pe furiş, trupul. Comisul Radu Florescu luă cu sine capul, a cărui privire îi speria pe mulţi, şi-l aduse la

Mănăstirea Dealu. Aici, a fost înmormântat sub o lespede cu următoarea inscripţie: „Aici zace cinstitul şi răposatul cap al creştinului Mihail...; cinstitul trup zace în câmpii Tordei şi când l-au ucis nemţii, ani au fost 7109 (1601) în luna august 8 zile”.

Destinul acestui cap, celebru pentru români, nu s-a încheiat sub lespedea sub care a fost pus iniţial la Mănăstirea Dealu. Din cauza vitregiei vremurilor şi deselor cutremure care au trecut peste zona Mănăstirii Dealu, lespezile mormintelor aflate în biserică au fost ridicate. La renovarea acesteia în anul 1847, la porunca lui Vodă Bibescu, capetele lui Mihai Viteazul şi a lui Radu cel Mare au fost puse în două racle de sticlă. Astfel au rămas expuse timp de peste o jumătate de veac. În anul 1904 racla de sticlă în care se află capul marelui domnitor a fost înlocuită cu un chivot de bronz (actuala raclă de la Muzeul Militar).

Ulterior, la iniţiativa lui N. Iorga, sculptorul Eugen Storck a executat două sarcofage de marmură pentru rămăşiţele lui Radu cel Mare şi Mihai Viteazul. În anii Primului Război Mondial rămăşiţele domnitorului au fost considerate ca bunuri de patrimoniu şi duse la Iaşi. Peregrinările preţioasei relicve au luat sfârşit abia în luna august a anului 1902, când racla de bronz în care au fost păstrate osemintele capului lui Mihai Viteazul a fost adusă la Mănăstirea Dealu, unde a stat în cancelaria liceului militar de acolo până anul 1967, când colonelul Eugen Crintea (directorul de atunci al Muzeului Militar şi absolvent al liceului Militar Mănăstirea Dealu) a adus-o la Muzeul Militar Central.

În ziua de miercuri 29 martie 1995, între orele 14-14.15 în secţia de istorie medievală a Muzeului Militar din capitală a fost filmată „apariţia” chipului domnitorului Mihai Viteazul. La orele menţionate, o echipă de filmare a Studioului Cinematografic al Armatei se pregătea pentru nişte filmări la filmul documentar „Ordinul Cavalerilor Mihai Viteazul”. În timpul pregătirilor, privind prin vizorul

aparatului de filmat, operatorul a văzut că pe fundul raclei s-a profilat figura voievodului pe fondul unui norişor alb-cenuşiu (apariţie ectoplasmică). Speriaţi, aceştia au alertat personalul din muzeu cât şi pe directorul acestuia, domnul profesor doctor Jipa Rotaru. Acesta din urmă ne-a declarat: „Când m-am uitat în vizor am văzut cum se contura chipul voievodului. Am văzut ochii trişti, nasul acvilin, de neconfundat, al voievodului. De asemenea, se conturau bine barba şi cuşma… Le-am spus să tragă pe casetă. A doua zi m-au chemat şi am observat aceleaşi elemente ale feţei, dar ceva mai clar. Apare la un moment dat o mână ca şi cum ar ţine un mâner de spadă”. Uimit de cele văzute, directorul muzeului, domnul comandor Jipa Rotaru a cerut părerea mai multor cunoscuţi despre ciudata apariţie. Una dintre bunele cunoştinţe ale Domniei Sale, părintele senator Simion Tatu, a dat o explicaţie teologică a acestui fapt, pe care am consemnat-o din spusele domnului Rotaru: „În viaţa de Apoi, Mihai îşi exprimă regretul că el nu a fost sanctificat ca şi Ştefan cel Mare şi Constantin Brâncoveanu”.

Printre cei care au avut bucuria de a vedea apariţia în primele momente, se aflau mai multe persoane, angajate ale muzeului. Câteva dintre acestea au avut amabilitatea să ne declare cele văzute.

B. L. – supraveghetoare: „M-am uitat, prima dată i-am văzut ochii, erau sticloşi, apoi nasul, sprâncenele, pometii. Totul ca un fum. Apoi, cam la 2 cm deasupra sprâncenelor, haloul căciulii. A durat cam un sfert de oră”. O altă declaraţie deosebit de interesantă a fost aceea a doamnei Viorica Neagu, viitoare responsabilă a relaţiilor cu publicul a muzeului, şi posesoare a unor abilităţi extrasenzoriale: „Această manifestare este ulterioară unei rugi făcute de echipa de filmare la Mănăstirea Dealu. A fost un răspuns. M-am concentrat asupra părţii interioare. Am văzut acelaşi lucru (ca pe film, poză), dar ca pe un negativ, pe dosul pleoapelor. Contururile solide erau

incandescente (tot ceea ce era materie), restul fiind pe un fond violet. Aceste apariţii sunt semne pentru secolul nostru. De fiecare dată când stăteam acolo, imaginea îmi apărea, se repeta. Ca să poată face unirea, a beneficiat de ajutorul unor forţe cereşti deosebite şi în primul rând s-a bucurat de acordul Sfintei Treimi fără de care nu putea face nimic… E doar un semn din lumea cealaltă şi apare într-un context deosebit (aniversarea luptei de la Călugăreni). Mâna este simbolul «lucrurilor care se fac» – un îndemn la reflecţii asupra unui spirit, coordonator şi constructor de istorie.”

Racla este confecţionată din bronz, având forma unui turn (chivot) cu următoarele dimensiuni: înălţimea între 29-76 centimetri, lăţimea de 42 centimetri şi adâncimea de 32 de centimetri.

Iluziile care au suscitat atât de tare interesul multora sunt de fapt apariţia chipului domnitorului şi a unei mâini, ce parcă ţine mânerul unei săbii. În norul ectoplasmatic în care apare chipul voievodului se pot distinge uşor orbitele ochilor, căciula, nasul şi barba acestuia, toate pe un fond alb-cenuşiu. O altă imagine, deosebită prin natura ei, este apariţia pe fundul raclei a urmei unei mâini care în urma procesării pe calculator a imaginii s-a prezentat în două variante. Ciudat este faptul că atât chipul cât şi imaginea nu apar decât pe film sau pe poză. Cu ochiul liber, nu se vede nimic, indiferent de unghiul de privire sau de lumina din jur. Doar persoanele dotate cu calităţi extrasenzoriale deosebite pot vedea şi „simţi” aceste lucruri în mod spontan.

24.15. Fantomele care bântuie Rusia

Dacă în Marea Britanie fantomele sunt asociate, în general, cu castelele părăsite, în Rusia se pare că cele mai multe stafii bântuie capitala, Moscova. Cel puţin în viziunea reporterilor ziarului *Novîe Izvestia,* care au făcut

un adevărat „recensământ” al fantomelor ce „acţionează” pe teritoriul Rusiei. Ei au descoperit că în multe alte locuri se povesteşte despre apariţia unor fiinţe ciudate, supranaturale, sau despre spirite care nu au reuşit să-şi găsească odihna.

Din vechea Moscovă nu s-au mai păstrat prea multe – cu excepţia Kremlinului. Fantomele adoră Kremlinul. Din timp în timp, o pată roşie apare pe turnul Konstantino-Eleninskaia, acolo unde a funcţionat o cameră de tortură în secolul al XVII-la, scrie „Novîe Izvestia”. Stafia unei femei care ţine o armă în mână „trăieşte” în turnul Komendantskaia. Este vorba despre faimoasa Fanni Kaplan, care a încercat să-l asasineze pe Lenin, fiind împuşcată mortal de supraintendentul Kremlinului, Malkov.

O altă fantomă înfricoşătoare este cea a lui Ivan cel Groaznic. Umbra crudului ţar pluteşte din timp în timp peste clopotul care-i poartă numele. De asemenea, stafia lui Dmitri, unul dintre falşii pretendenţi la tronul de ţar, apare pe zidurile Kremlinului, ultima oară fiind văzută în august 1991. Martorii oculari spun că fantoma gesticula şi încerca să le comunice ceva. Profeţia a fost înţeleasă abia în dimineaţa următoare, când a avut loc celebra tentativă de lovitură de stat din Moscova.

Dar stafia lui Ejov, şeful serviciilor secrete din perioada lui Stalin, nu e interesată de politică. Ea doar se plimbă în jurul sediului Patriarhiei, acolo unde temutul Ejov avea apartamentul.

Chiar şi pe coridoarele Palatului Congresului din Kremlin pot fi întâlnite figuri translucide, îmbrăcate în giulgiu. Dar nu e vorba despre deputaţi frânţi de oboseală după lucrările parlamentului, ci de stafii, susţine publicaţia rusă. Cu multă vreme în urmă, pe acest loc era amplasat un cimitir, iar acum sufletele celor morţi bântuie Kremlinul, indignate de sacrilegiul comis.

Sankt Petersburg este un oraş mistic, fantomele fiind

întâlnite frecvent aici. O domniţă invizibilă „locuieşte” în Piaţa Troiţkaia, lângă castelul lui Petru cel Mare. În Castelul Mihailovski din fosta capitală imperială sălăşluieşte stafia ţarului Pavel I, iar sufletul primului director al Academiei de Arte, arhitectul Kokorin, bântuie coridoarele instituţiei. Potrivit reporterilor de la *Novîe Izvestia,* în unele nopţi cu vreme rea, cineva bate la porţile Academiei şi strigă: „Sunt eu, sculptorul Kozlovski din cimitirul Smolenskoe. Am îngheţat în mormântul meu. Deschideţi uşa!”

Trista stafie a arhitectului Monferran se plimbă în jurul Catedralei Sf. Isaak. Arhitectul însuşi a prezis că va muri imediat după ce construcţia catedralei va fi terminată.

Podul locotenentului Schmidt are şi el stafia lui – o domnişoară slăbuţă, pe nume Şişiga, care se plimbă relatând povestea nenorocului său.

De cealaltă parte a râului Neva, lângă fortăreaţa Petropavlovsk, faimoasa prinţesă Tarakanova plânge amar. Dar cea mai înfricoşătoare stafie este cea a Sofiei Petrovskaia, membră a unei organizaţii teroriste din Partidul Socialist al Revoluţiei, care a asasinat mai mulţi membri ai familiei regale şi ai guvernului ţarist.

Cel mai mistic loc din regiunea Nijni Novgorod este Lacul Svetloiar, la marginea căruia se află Kitej, un oraş-fantomă. În 1283, oraşul s-a scufundat în momentul în care a fost atacat de tătari. Legendele spun că oraşul s-a mutat într-o altă dimensiune, fiind păzit de un peşte-minune, un soi de „Monstru din Loch Ness”. Pe malurile lacului se întâmplă deseori lucruri ciudate, de la apariţia OZN-urilor şi până la cea a unui adevărat om al zăpezilor, al cărui mers a lăsat urme de tălpi de 1,5 metri.

Istoricul Aleksandr Epancin susţine că aici a existat la un moment dat satul Rusaki, unde erau amplasate două mănăstiri – una de călugări, alta de călugăriţe. Se spune că aceşti călugări au început să păcătuiască, iubindu-se cu

sirenele din râul ce curgea în apropiere. Cerurile s-au supărat şi călugării au fost pedepsiţi. Satul, împreună cu cele două mănăstiri, s-a scufundat, deasupra apărând Lacul Sfânt. Se mai spune că noaptea se aude sunet de clopoţei, iar când e lună plină pe fundul lacului se poate vedea o cruce de aur. Într-o zi, un pescar a scos din apă, cu plasa, cupola unei biserici şi, uimit de ceea ce a văzut, a căzut din barcă, înecându-se. Vârstnicii relatează că, de fapt, sirenele au fost cele care l-au tras din luntre şi l-au dus în adâncuri. Localnicii cred că lacul va seca într-o bună zi, şi atunci vor apărea cele două mănăstiri scufundate.

În ziua de astăzi se pare că spiritele rele au pătruns şi în parlamentul rus. Astfel, în luna mai 2004, un şaman siberian a fost angajat de către autorităţi pentru a purifica parlamentul rus de spiritele rele, care au fost atrase de „energia negativă" a dezbaterilor violente. Vrăjitorul Toizin Bergenov a declarat că va sosi la Moscova luna viitoare (iunie), „când spiritul soarelui va fi foarte puternic". El a declarat că va încerca „să elibereze Parlamentul de spiritele întunecate şi să salveze ruşii care lucrează acolo". Ultima dată clădirea a fost „curăţată" în anul 1994, de către Biserica Ortodoxă. Clericii au binecuvântat în acel moment clădirea parlamentului ca „un act de purificare". De atunci, autorităţile au decis să încerce şi o „terapie" alternativă, în speranţa că „aceasta va dura mai mult". Unul dintre parlamentari a declarat că „şamanul susţine că această clădire a parlamentului rus emană foarte multă ură şi că trebuie, cu certitudine, purificată".

24.16. Fantomele îi sperie până şi pe prim-miniştrii japonezi

Japonezii au şi ei problemele lor, dar, se pare, acestea diferă de ale noastre. Şi chiar la nivelurile cele mai înalte. De pildă, în timp ce premierul nostru se luptă cu inflaţia,

şomajul, mizeria socială şi morală în care ne aflăm, cel de la Tokyo are probleme cu fantomele. Se spune că unele dintre acestea au hotărât să-l viziteze pe Junichiro Koizumi chiar la reşedinţa oficială în care s-a mutat, după alegerea sa ca prim-ministru. La început, mulţi au crezut că e vorba de o glumă a proaspătului premier. Acesta însă a făcut afirmaţia cu toată seriozitatea, încercând să-şi convingă interlocutorii că, practic, nu poate dormi noaptea. „Nu mi se pare un loc plăcut, potrivit pentru odihnă", a afirmat el de câteva ori în faţa mai multor prieteni şi colaboratori apropiaţi. Deranjat de vizitele pe care fantomele i le fac prin reşedinţa de la Tokyo, Koizumi este hotărât să se mute de acolo. „Prefer un loc pe care să-l cunosc cât mai bine", a afirmat premierul nipon.

Nu este exclus ca Junichiro Koizumi să fie influenţat în „constatările" sale ciudate cu privire la existenţa stafiilor şi de nişte vorbe aruncate de predecesorul său. Fostul premier Yoshiro Mori declarase că şi el, în nenumărate rânduri, a auzit, în cursul nopţii, zgomote de uşi trântite şi diverse alte zgomote inexplicabile. Până una alta, pentru a-şi face singur curaj, Koizumi a declarat recent: „Este posibil să fiu omorât pentru că sunt prim-ministu, dar sper că nu o să devin o stafie."

Insolită declaraţie din partea unui premier abia numit în funcţie.

24.17. In SUA toate casele trebuie controlate să nu aibă fantome

Un profesor universitar din Florida a cerut ca locuinţele scoase la vânzare de proprietarii lor să fie inspectate pentru a se stabili dacă sunt bântuite sau nu de stafii, relatează Reuters. Julian Juergensmeyer, de la Colegiul de drept al Universităţii Florida a emis o declaraţie scrisă, care a circulat prin instituţia de învăţământ superior şi în care afirmă că problema stafiilor

din case poate stârni râsul doar celor ce nu sunt implicaţi în tranzacţiile cu locuinţe. „Tocmai când crezi că ţi-a fost vândută casa, te trezeşti că cumpărătorul se răzgândeşte pentru că nu i-ai spus că s-ar putea să ai stafii în casă”. Profesorul a arătat că „inspecţia împotriva moroilor” ar trebui introdusă pe lista cerinţelor agenţiilor de vânzare-cumpărare a locuinţelor.

24.18. Fantome pe Everest

„Spiritele alpiniştilor morţi bântuie Muntele Everest şi trebuie organizate o serie de ritualuri funerare, pentru ca acestea să-şi găsească liniştea”. Asta este părerea cvasiunanimă a şerpaşilor tibetani care, de cele mai multe ori, însoţesc expediţiile de alpinişti şi reuşesc să escaladeze Everestul fără a purta măşti de oxigen sau alte „echipamente auxiliare”.

Pemba Dorji, un tânăr şerpaş, în vârstă de 26 de ani care la 21 mai 2002, a escaladat cel mai înalt vârf din lume, Everest, cu o altitudine de 8848 m, într-un interval de numai 8 ore şi 10 minute, a declarat că a întâlnit în drumul său către culmea amintită „numeroase umbre întunecate, înfricoşătoare”: „Când eram aproape de a-mi realiza obiectivul, am hotărât să fac trei escale scurte, în trei locuri diferite, situate între 8000 m şi 8848 m altitudine, pentru a mă odihni şi a bea câteva înghiţituri de ceai. Când m-am oprit lângă un morman de pietre am putut vedea câteva spirite, sub forma unor umbre întunecate care se îndreptau spre mine. Siluetele păreau a-şi împreuna rugător mâinile, pentru a-mi cere ceva de mâncare. Cred că a fost vorba despre spiritele a numeroşi alpinişti care au murit în timpul sau după escaladarea Everestului. Corpurile multora dintre victime mai zac şi în prezent pe munte, iar un alpinist care a murit în urma unui accident atârnă şi astăzi la capătul frânghiei de care era legat când şi-a pierdut viaţa”. În total, peste 200 de oameni

au murit în încercarea lor de a ajunge pe cel mai înalt loc de pe planetă.

„Scepticii” sunt însă de părere că spiritele pe care Pemba pretinde că le-ar fi văzut nu ar fi, în realitate, decât nişte iluzii apărute în urma oboselii acumulate în timpul escaladării şi din cauza aerului rarefiat existent în respectiva zonă. Kamal Krishna Shrestha, unul dintre cei mai cunoscuţi academicieni şi cercetători nepalezi, crede că evenimentele relatate de Pemba s-ar putea datora stării avansate de oboseală cu care se confrunta acesta pe parcursul escaladării muntelui: „S-ar putea ca aprecierile lui Pemba să fie rezultatul unor halucinaţii suferite din cauza epuizării fizice survenit pe parcursul escaladării”.

În continuare, el a mai spus că existenţa unor spirite pe Everest ar putea fi o ipoteză demnă de luat în considerare dacă ar exista şi alţi martori oculari care să certifice apariţiile acestora. Shrestha a invocat, în sprijinul ipotezei sale, faptul că, în anul 1999, când a fost descoperit cadavrul lui George Mallory, niciunul dintre cei prezenţi nu a amintit de prezenţa spiritelor.

Mallory şi prietenul său, Briton Andrew Irvine, şi-au găsit sfârşitul pe Muntele Everest în anul 1924 şi nici până în prezent nu s-a putut stabili cu certitudine dacă ei sau Edmund Hillary şi Tenzig Norgvay, în anul 1953, au fost primii oameni care au cucerit cel mai înalt pisc din lume. Declaraţiile lui Pemba sunt controversate. Ministerul Turismului din Nepal a efectuat o anchetă proprie pentru a verifica datele legate de „ascensiunea celui mai rapid alpinist pe Everest”.

În urma investigaţiilor, autorităţile au stabilit că în ziua respectivă condiţiile meteo au fost total nefavorabile şi nu a existat niciun martor ocular care să ateste spusele lui Pemba. Milan Shakya, antropolog la Universitatea „Tribhuvan” din Katmandu, a declarat că este foarte răspândită credinţa în existenţa spiritelor printre locuitorii Nepalului. După spusele lui Shakya, înainte de a efectua o

ascensiune sau un voiaj pe mare, aceştia organizează o serie de ritualuri tradiţionale şi poartă diferite amulete, astfel încât, în cazul unei morţi accidentale, victima să-şi poată găsi mântuirea.

Pemba a mărturisit că şi el purta un astfel de medalion, primit de la însuşi liderul spiritual tibetan Dalai Lama, în prezent exilat de autorităţi.

Dorji a declarat că el nu se temea de posibila apariţie a spiritelor datorită medalionului, precum şi unei amulete dăruite de stareţul-şef al unei mănăstiri budiste din regiunea Everestului, înainte de a începe ascensiunea.

Ang Tshering Sherpa, preşedintele Asociaţiei Alpiniştilor din Nepal, a fost de acord cu propunerea lui Pemba de a oficia slujbe comune, în memoria alpiniştilor care şi-au pierdut viaţa pe Everest: „Credem în existenţa spiritelor alpiniştilor morţi şi ne simţim datori să organizăm ceremonii religioase în amintirea acestora”.

24.19. Există strigoi?

Spirite care nu-şi găsesc pacea veşnic, fantome, strigoi… Aparent, semnifică acelaşi lucru. Realitatea, însă, este alta. Spiritul nu se arată nimănui niciodată, sub nicio formă. Dar el îşi face simţită prezenţa prin diferite semne care au menirea să ne înspăimânte. După cum se ştie, fantomele bântuie acele clădiri vechi unde, cândva, s-a petrecut o dramă. Sunt vizibile şi apar sub formă de fum, de corp uman fără consistenţă materială. Iar strigoii… Ei pot lua forma oricărui animal, dar preferă pisica sau câinele. Pot să apară şi sub formă umană, dar nu-şi iau alt chip decât cel pe care l-au avut câtă vreme au fost în viaţă.

Un doctor în etnologie din Bucureşti a bătut ţara în lung şi în lat, vreme de peste 30 de ani, pentru a căuta şi înregistra unele obiceiuri şi credinţe din peisajul arhaic. Tot mai puţin întâlnite în mediul urban, aceste credinţe au caracterul unei litere de lege în anumite zone ale ţării.

Oamenii povestesc despre vizitele pe care le primesc din partea unor morţi, cum anumiţi localnici decedaţi se pot transforma în animale, pentru a face rău, sau în nişte fiinţe sau forţe, numite strigoi.

Dr. Mihai Alexandru Canciovici, cercetător ştiinţific principal la Institutul de Etnologie şi Folclor Bucureşti, a studiat peste 30 de ani tradiţiile mitologice şi proza populară românească, mai ales cea transmisă pe cale orală. Ielele, Fata Pădurii, balaurii sau misterele comorilor îngropate au fost numai câteva dintre obiectele sale de studiu. Un alt motiv întâlnit frecvent pe tot teritoriul României şi studiat de Mihai Canciovici în societăţile arhaice este cel al strigoiului, sau al moroiului, cum i se mai spune.

Strigoiul e o forţă diabolică ce nu are alt scop decât să chinuie oamenii. El poate lua diverse forme sau poate să te strige pe nume cu vocea unor cunoscuţi, ca să te atragă în locuri întunecoase şi să-ţi facă rău. De multe ori, strigoii chiar îi omoară pe cei care nu îi sunt pe plac.

„Trebuie spus că oamenii care susţin că au avut experienţe cu strigoi sau că cineva din familia lor a trecut prin asemenea experienţă trăiesc într-o societate diferită de cea de la oraş. Cei mai mulţi oameni care spun că au întâlnit strigoi sunt din Bistriţa-Năsăud, Maramureş, Bihor, din Munţii Apuseni, Bucovina, dar şi din Moldova sau Oltenia. Am zeci de înregistrări în care oamenii povestesc experienţele prin care au trecut”, afirmă cercetătorul.

Nu de puţine ori, temerile oamenilor faţă de strigoi au fost întemeiate. Pentru că strigoii nu sunt doar spirite ce se întorc noaptea din mormânt ca să siluiască femei sau să-i omoare pe cei cu care au avut răfuieli. Sunt purtătorii unor păcate grave, oameni care s-au spânzurat, înecaţi, copii ce au fost omorâţi de părinţi, copii concepuţi de veri primari.

Întoarcerea strigoilor din mormânt are loc doar noaptea, iar prima lor ieşire pentru a-i chinui pe bieţii

oameni se poate face de la 9 zile după înmormântare, până la 12 ani.

Mihai Canciovici spune că sunt atât strigoi morţi, cât şi strigoi vii. Strigoii vii sunt oameni care s-au născut cu această calitate, ce trăiesc în comunitatea respectivă. E posibil ca nimeni să nu-şi dea seama că ei sunt strigoi, însă pot fi identificaţi, deoarece au o vertebră în plus la capătul inferior al coloanei vertebrale, ca o codiţă. Strigoii vii, bărbaţi sau femei, sunt chei în creştetul capului, nu mănâncă deloc usturoi şi ceapă, au codiţa pomenită, vizibilă la scaldă, şi nu suportă tămâia. Atenţie însă, coada trebuie căutată doar când e frig, deoarece la căldură aceasta se retrage. Obligatoriu, în noaptea Sf. Andrei, aceştia dorm afară. Strigoiul viu poate fi recunoscut încă de la naştere, copilul având pe cap o pieliţă ca o căciuliţă. Nou-născutul se va zbate să mănânce pieliţa, pentru a fi strigoi toată viaţa.

„Foarte mulţi subiecţi au povestit întâmplări pe care le-au trăit. Le pot numi experienţe paranormale de viaţă. Nişte muncitori forestieri mi-au spus că într-o noapte, când se întorceau cu căruţa acasă, lângă un cimitir au întâlnit un câine ce a speriat rău caii. Când şi-au făcut cruce, câinele-strigoi a dispărut. De aici rezultă o concluzie: cimitirul se evită noaptea, pentru că strigoii lucrează doar după înserat. La cântatul cocoşilor ei se întorc în morminte”, ne-a mai spus Mihai Canciovici.

Strigoii îngropaţi sunt urâţi de oameni pentru că ei se întorc la casele unde au locuit şi îi secătuiesc de viaţă pe cei apropiaţi. Mulţi oameni au fost găsiţi morţi, cu inima de consistenţa unor cârpe. Unii strigoi se întorc însă doar ca să mănânce, să bea, să stea de vorbă. „În Mehedinţi, bărbatul unei femei se întorcea la ea zilnic, ca să i se dea de mâncare. Ea le-a spus vecinelor ce i se întâmplă, dar n-au crezut-o şi i-au cerut o dovadă palpabilă. Atunci, ea l-a convins pe strigoi să se descalţe şi l-a ţinut de vorbă până aproape de cântatul cocoşilor. Acesta n-a mai apucat să se

încalţe decât cu o cizmă şi a fugit în mormânt. Ea a rămas cu dovada palpabilă că soţul mort a fost la ea, rămânând în posesia cizmei cu care acesta fusese îngropat”, povesteşte cercetătorul.

Un alt caz de senzaţie a fost cules în zona Romanaţi şi amintit de T. Pamfile în lucrarea *Mitologie românească:* „Trei oameni s-au dus într-un sat ca să-şi caute o cunoştinţă din tinereţe. Soţia celui căutat le-a spus: «Omul meu e mort de 12 ani, dar vine în fiecare joi şi sâmbătă. Dacă vreţi să vorbiţi cu el, aşteptaţi»", se arată în lucrare. Se spune că unii recunosc că sunt vizitaţi de strigoi, că au legături cu ei, sau că sunt strigoi, dar alţii nu o fac nici în ruptul capului.

În cazul celor despre care s-a ştiut cât timp erau în viaţă că au fost strigoi, la moartea lor, lucrurile sunt simple. Se ia o andrea de lemn şi i se înfige în inimă, iar omul este îngropat cu faţa în jos. Urechile, ochii, nasul şi spaţiul de sub unghii i se înfundă cu pietre sau tămâie.

Strigoii umblă mai ales în nopţile de Sf. Andrei, Sf. Gheorghe şi Sf. Vasile. Mărturiile despre diverse păţanii din „noaptea strigoilor”, cea a Sf. Andrei, au fost relatate şi de un ţăran din Suceava. Este vorba de capacitatea strigoilor de a-şi părăsi trupurile noaptea şi de a pleca prin sat. „Aseară, de Sf. Andrei, nevastă-mea s-a culcat devreme, ca niciodată. La miezul nopţii m-am trezit ca să mă duc afară şi am văzut cum din gură îi ieşea ca o pară roşie. Am tras de ea să se trezească, dar era ca moartă. Am mutat-o de pe pat că am crezut că o să-şi revină, însă nu s-a mai trezit. Babele mi-au spus că para aceea era sufletul ei şi că s-a întors ca să intre în trup, dar pentru că nu şi-a găsit trupul pe pat, s-a dus pe cea lume”, povestea bătrânul, mărturia fiind consemnată în lucrarea lui T. Pamfile.

O altă caracteristică a strigoilor întâlnită în povestirile ţăranilor e că strigoiul viu e şi un mic vrăjitor. Astfel, soţul sau soţia este „orbit” de acesta şi nu-şi dădea

seama ce i se întâmplă. Femeia strigoi poate fi urâtă, dar soţul o vede frumoasă.

„Strigoii au menirea de a-i chinui pe muritori. De multe ori devin strigoi tinerii care nu şi-au manifestat erotismul şi care au avut o moarte violentă. Ei se întorc din mormânt la ibovnice şi fac dragoste cu ele. La Râmnicu-Sărat mi s-a relatat o poveste interesantă. O fată şi un băiat se iubeau şi făceau dragoste. El era mai sărac, iar când a cerut-o în căsătorie, părinţii fetei i-au interzis să se mai apropie de casa lor. Ca să o poată iubi ca şi până atunci, tânărul s-a spânzurat şi a devenit strigoi. Aşa putea să vină noaptea şi să facă dragoste. Apoi, pe rând, l-a omorât pe tatăl fetei, pe mama acesteia şi pe tânără. Aceasta s-a transformat într-o floare şi, mai târziu, iar într-o fată frumoasă. Numai pocnirea strigoiului cu o icoană a putut pune capăt hărţuielii. Acest fapt arată că strigoii poartă păcatele originare, chiar peste generaţii”, ne-a mai spus cercetătorul. În mediile tradiţionale se mai crede că strigoii pot nu doar să-şi părăsească trupurile, ci să se şi transforme în animale.

„O femeie s-a căsătorit cu un bărbat strigoi. Ei s-au dus să strângă fânul, iar la un moment dat soţul a spus că se duce până în pădure. După un timp, lângă femeie a apărut un câine mare ce s-a apropiat să o muşte şi a prins-o de fustă. Ea a luat furca şi l-a înţepat, iar animalul a dispărut imediat în pădure. Ca prin farmec, a apărut şi soţul, sângerând. Între dinţi avea material din fusta soţiei. El nu a recunoscut că e strigoi, dar dovezile erau evidente.

Când se descoperă că cineva a fost strigoi, se merge la cimitir şi se dezgroapă, în inimă i se înfige o ţepuşă de lemn şi se va vedea că mortul n-a putrezit. Sicriul trebuie ferecat bine şi frecat de jur împrejur cu usturoi”, a mai spus cercetătorul.

Mihai Canciovici ne-a mai declarat că s-au făcut confuzii între strigoi şi vampiri. „În mitologia românească nu există vampiri. La noi există doar strigoi, care nu sug

sânge. Această confuzie a dus la grave erori de interpretare a personajului istoric legendar Vlad Ţepeş, care a fost asimilat vampirului şi de aici, greşit, strigoiului", a mai spus acesta.

Pentru a nu ajunge pe mâna strigoilor, se crede că e bine să punem obloane la geamuri, astfel ca ei să nu poată intra, spune Mihai Canciovici. În cazul în care cineva cunoscut ne strigă de afară, să nu ieşim dacă nu strigă de trei ori. Dacă Necuratul intră în casă, facem cruce de opt ori cu limba în gură şi scuipăm. Ar fi mai simplu însă, dacă am mânca usturoi de la început.

Cine vrea să supună strigoii, trebuie să ţină la brâu în prima zi de Paşte, la biserică, lingura cu care s-au întors ouăle roşii în oală. Apoi trebuie să se urce într-un copac; în scurt timp strigoii se vor aduna la baza copacului şi îi vor asculta ordinele. O altă modalitate de a stăpâni strigoii este de a decapita un şarpe şi de a-i pune în gură trei căţei de usturoi. Capul acestuia trebuie să-l luăm cu noi la biserică. Imediat strigoii vor şti că i-ai descoperit şi vor face tot ce vrei. Mult mai uşor este ca în prima luni de după Paşte să ne postăm pe un pod de peste apă şi să ne uităm la oameni. Astfel vom dobândi capacitatea de a stăpâni strigoii. Evident, mai întâi trebuie să credem în aşa ceva.

24.20. Minunea de la Moineşti

Oraşul petroliştilor băcăuani a fost cuprins de isterie la începutul lunii mai 1998. Într-un oraş în care nu se întâmplă nimic spectaculos, zvonul unei învieri miraculoase a luat proporţiile unui adevărat fenomen social. Nebunia a început într-o dimineaţă, când un grup de copii care se juca în cimitir a dat alarma că dintr-un mormânt se aud zgomote ciudate. Copiii speriaţi au chemat la faţa locului o bătrână cerşetoare care îşi făcea veacul pe acolo. Ea a auzit nişte bufnituri în groapa Anicăi

Stănciuc, care fusese înmormântată cu două săptămâni în urmă. Zvonul s-a răspândit cu repeziciune în tot oraşul, fiecare lăudându-se că a auzit personal zgomotele.

Oamenii care aşteptau ca o minune să se producă în oraş au bătut la uşa urmaşilor femeii de 55 de ani. Familia s-a arătat de la bun început sceptică în privinţa unei posibile învieri. Răposata suferise de ciroză şi decedase în chinuri groaznice. Rudele au externat-o la dorinţa ei ca să moară acasă. Când a intrat în comă a fost chemat un preot. Cu câteva clipe înainte de a-şi da obştescul sfârşit şi-a revenit în simţiri şi a aruncat o ultimă privire celor dragi. După confirmarea decesului de către un medic, a fost îmbălsămată şi privegheată. Au urmat înmormântarea creştinească şi alte două săptămâni până la producea „minunii de la Moineşti”.

Familia Stănciuc a refuzat să facă vreun demers legat de deshumare. În mod logic, moarta nu putea învia, dar maşina de zvonuri a mers mai departe. Au fost sesizate Poliţia, Parchetul şi presa. Cum nici aceste instituţii nu reacţionau, au început să se facă presiuni publice şi s-au formulat acuzaţii că nu se intervine într-un caz de moarte clinică. Mormântul a devenit locul unui pelerinaj continuu. A fost instalat un „aparat de ascultare” a zgomotelor din interior, în fapt o ţeavă înfiptă până la podul din lemn de deasupra sicriului, cu un borcan în vârf. Oamenii tot auzeau zgomote şi atunci blesteme grele s-au abătut asupra familiei. În cele din urmă, autorităţile şi moştenitorii au cedat. Parchetul a emis actul de deshumare. Zeci de poliţişti şi jandarmi au făcut un baraj în jurul mormântului. Aproximativ 3000 de moineşteni s-au înghesuit să vadă minunea. Soţul decedatei a refuzat să participe la o procesiune ce tulbura liniştea somnului de veci al femeii, aşa că a fost de faţă doar fiul lor. După o jumătate de oră de săpat, timp în care mulţimea a stat cu sufletul la gură, capacul sicriului a fost ridicat. Spre dezamăgirea cvasigenerală, răposata era de mult pe lumea

cealaltă, cu mâinile pe piept şi cu faţa înseninată aşa cum fusese în momentul înhumării. Nu fusese vorba de o moarte clinică aşa cum s-a crezut câteva zile.

Vestea a făcut înconjurul orăşelului cu mult înainte ca miile de oameni care au fost în cimitir să apuce să iasă de acolo. După aflarea adevărului, cei care până atunci colportaseră zvonurile încercau să convingă pe toată lumea că „nu ţi-am spus eu, nu avea cum să învie?" Aşadar, minunea de la Moineşti n-a mai avut loc, decât ca psihoză socială, demnă de studiat de sociologi. De altfel, Anica S. a profesat toată viaţa în domeniu, ca statistician la spitalul din localitate, până la pensionarea pe caz de boală.

24.21. Dezgropat pentru a fi omorât

Lângă Craiova, în decembrie 2003, Toma Petre, în vârstă de 76 de ani, a încetat din viaţă în urma unei grele suferinţe provocate de boală. În săptămânile ce au urmat decesului, evenimente cel puţin stranii au marcat vieţile descendenţilor. De la zgomote ciudate prin casă, târşâit de papuci în miez de noapte când toţi dormeau, şi până la punctul culminant al „întâlnirii" faţă în faţă a moştenitorilor cu cel ce fusese îngropat, toate acestea au reprezentat „motive bine întemeiate" pentru ca mortul să fie dezgropat. Cine a luat această decizie? Şase persoane, printre care se aflau şi membri ai familiei celui decedat. Toate cele şase persoane implicate în mod activ în ceea ce a urmat erau rudele celui decedat şi fuseseră agresate de strigoiul lui Petre Toma. La împlinirea a şase săptămâni, decizia acestor oameni avea să prindă contur: în puterea nopţii ei s-au dus în cimitir la mormântul lui Petre, însoţiţi şi de către alţi săteni, pentru a-i „aplica" nălucii lovitura fatală. Printre ultimele motive ce determinaseră adoptarea acestei decizii se mai numărase şi acuzaţia ce-i era adusă mortului, că se transformase în vampir. După întâlnirile nocturne ale diverşilor membri ai familiei cu Petre Toma,

aceştia se simţeau efectiv epuizaţi şi lipsiţi de sânge. Vampirul trebuia deci prins înainte de a face din nou sinistra sa descindere. Au deschis mormântul în care Petre Toma părea că doar se odihneşte, pentru că, într-adevăr, „mortul” nu părea mort. Şi-au făcut semnul crucii, au cerut ajutor de la Dumnezeu, şi cu toată oroarea, au început să-i taie pieptul pentru a-i scoate inima. În cea de-a doua fază a operaţiunii, cei şase participanţi la sângerosul ritual au ars trupul celui considerat vampir până ce s-a transformat în cenuşă. Această cenuşă a fost la rândul ei amestecată cu un lichid pe care fiecare dintre membrii familiei l-a băut. Cu inima, din păcate, nu am reuşit să aflăm ce au făcut, în orice caz, cert este că în data de 3.03.2004 Procuratura din Craiova s-a autosesizat şi a deschis o anchetă penală împotriva celor ce au fost consideraţi profanatori de morminte. Investigaţia s-ar realiza mult mai uşor dacă sătenii nu şi-ar ţine partea unii altora din convingerea că ceea ce au făcut a fost bine pentru că, oricum, aşa s-a procedat dintotdeauna în satul lor cu cei cu care s-a dovedit că se transformaseră în vampiri.

24.22. Bilet de la un strigoi

Întâmplarea relatată de Ettore Bergaminni, un eminent chirurg din Padova, Italia, a uimit specialiştii italieni şi autorităţile din Brunato, un orăşel de munte din Alpii Italieni. În această liniştită staţiune turistică şi-a petrecut concediile, an de an, doctorul Bergaminni împreună cu familia sa.

Într-unul din aceste concedii, în seara de 5 august 1994, Bergaminni stătea singur, la o masă dintr-o grădină, sorbind din halba sa de bere rece. La un moment dat, s-a apropiat de el un individ în vârstă şi l-a întrebat dacă poate să se aşeze la masa lui. Bergaminni a acceptat distrat, dar după aceea i-a părut rău.

Individul era dubios îmbrăcat şi până la urmă i-a mai

cerut şi bani, pentru că nu îi ajungeau să plătească cele două halbe băute. Mai mult ca să scape de el, Bergaminni i-a dat nişte mărunţiş, de la care şi-a luat gândul că-i va mai primi înapoi, deşi individul îi promisese că se va întoarce seara următoare pentru a-i restitui datoria.

Mai mult din obişnuinţă, Bergaminni s-a dus a doua seară la aceeaşi grădină-restaurant. Uitase complet de tipul respectiv, când s-a pomenit cu el aşezându-se la masă, zâmbindu-i cu prietenie.

După ce i-a returnat banii profesorului au mai stat la taclale, în faţa halbelor de bere.

„Aş vrea să mă revanşez cumva pentru gestul făcut de dumneata aseară, aşa că doresc să te invit la mine acasă, la o cină cu spaghete şi parmezan şi o sticlă de şampanie seacă”, i-a spus el lui Bergaminni.

Acesta a acceptat şi, după 10 minute erau în faţa locuinţei lui Franco, aşa cum îşi spusese străinul.

Iată cum a decurs strania vizită potrivit declaraţiei făcute de doctor carabinierilor din Brunato.

„Vila acestui Franco era de fapt un mic palat cu două etaje, construit cu câteva secole în urmă. Clădirea barocă era dominată de un foişor solitar ce se ridica spre cer din mijlocul grădinii uriaşe, sălbatice, ce înconjura zidurile.

În foişor era lumină, restul clădirii fiind învăluit de întunericul nopţii. Am fost mirat că nu era nimeni care să ne întâmpine în acea casă uriaşă. Am urcat multe trepte în spirală până când am ajuns în vârful foişorului. Aici erau mai multe încăperi luminate. Franco mi-a zis să iau loc şi s-a retras enigmatic, spunând că se duce să pregătească cina. La câteva minute după ce mi-am aprins ţigara, am auzit o bufnitură puternică. Acest lucru m-a neliniştit foarte tare, aşa că l-am strigat pe Franco de câteva ori. Întrucât era o linişte mormântală m-am ridicat şi am intrat în celelalte încăperi. Toate erau goale, cu excepţia uneia în mijlocul căreia se afla o masă. Pe masă lângă o lumânare aprinsă, am văzut o foaie de hârtie. M-am apropiat şi am

citit repede. Era un scris mare şi neîngrijit. (Această scrisoare nu a fost găsită de carabinieri. Dovezile se rezumă la memoria doctorului Bergaminni.)

«Stimate domn, Trebuie să ştii că pe mine nu mă cheamă Franco şi nici nu sunt contemporan cu dumneata. Mă cheamă Jacoppo şi am fost meşter sticlar pe insula Murano, până în anul 1653, când am murit. Trebuie să fi auzit de secretele bine păzite ale făuritorilor de sticlă de Murano. Eu am fost un meşter de vază, onorat de nobili şi curţile princiare. Dorind ca după moartea mea să nu mai existe nimeni care să mai facă statuetele graţioase care îmi aduseseră faimă, când mi-am presimţit sfârşitul, i-am lichidat pe cei 4 ucenici ai mei, care îmi cunoşteau secretele. Cu câteva săptămâni înainte de a muri i-am pus pe Gianni, Marco, Matteo şi Luca să-mi cureţe repede un cuptor. Când au intrat înăuntru cu periile am închis uşa şi am dat foc cuptorului. Au pierit în flăcări.

După puţin timp, boala m-a ţintuit la pat şi mi-am dat şi eu sfârşitul. Dar spiritele ucenicilor mei care au purtat numele celor 4 evanghelişti (Ioan, Marcu, Matei şi Luca – *n.r.)* nu m-au lăsat să mă odihnesc. De mai bine de trei secole, trăiesc prin lume chinuindu-mă între viaţă şi moarte. M-am sinucis de mai multe ori, dar cele patru spirite mă urmăresc, mă gonesc din mormânt şi mă trimit din nou în lume.

Ajută-mă stimate domn, să mor cu adevărat…

… Când citeşti aceste rânduri eu zac fără suflare pe lespezile terasei. Rezemaţi de un perete sunt patru araci de lemn ascuţiţi. Ia unul dintr ei şi înfige-mi-l în piept…»” Ajungând aici, doctorul Bergaminni mărturisi că a fost cuprins de o frică incontrolabilă. S-a uitat peste parapetul foişorului şi a văzut silueta bătrânului care zăcea pe mozaicul alb al terasei. Atunci şi-a dat seama că bufnitura auzită fusese a trupului străinului, care îl ademenise în casa lui. Cuprins de panică se năpusti pe uşa foişorului în jos, pe scările spiralate.

S-a rătăcit în camerele de la parter învăluite în întuneric, căutând uşa de la intrare. Până la urmă a ajuns pe terasa pe care zăcea trupul bătrânului. A luat unul dintre aracii ascuţiţi care, într-adevăr, stăteau rezemaţi de zid şi a împuns de la distanţă trupul nemişcat.

„Mi-era teamă să mă apropii… Voiam doar să trec pe lângă el, în grădină. Deodată am simţit o prezenţă în spatele meu. Am întors capul şi mi s-a zbârlit părul. Patru umbre luminoase ieşiseră din vilă pe terasă şi mă supravegheau nemişcate. Două şedeau pe marginea lată a terasei, două erau în picioare. Am urlat de groază şi am înfipt cu putere parul ce trecu prin trupul bătrânului ca printr-un balot de fân. Urlând în continuare, am sărit în grădină şi am luat-o la fugă printre pomi, până am ajuns la gardul înalt. Nu ştiu cum m-am căţărat şi am ajuns în stradă…" a declarat Bergaminni la postul de carabinieri. El se dusese imediat acolo, declarând că omorâse un strigoi.

Echipajele care s-au deplasat la faţa locului, atât în acea noapte cât şi în zilele următoare nu au găsit niciun trup, nici urmă de bătrân, de lumânare sau de scrisoare.

De altfel, vila aceea nu mai fusese locuită de peste 70 de ani, praful aşternându-se peste tot prin încăperile zăvorâte cu lacăte ruginite. Deşi gardul uriaş nu putea fi escaladat de un om în vârstă de 54 de ani au fost totuşi două indicii care au pledat tulburător în favoarea versiunii relatate de un om, care în mod normal nu avea cum să cunoască vila, terasa şi grădina. Pe terasă au fost găsiţi trei pari ascuţiţi, iar urmele de paşi pe pământul grădinii s-au dovedit că fuseseră lăsate de pantofii doctorului Bergaminni.

24.23. Fantoma Ducelui de Norfolk şi-a luat adio de la pământeni

În continuare vă prezentăm o serie de cazuri interesante cu fantome ale unor persoane care au sfârşit în

urma unor morţi violente, cele mai multe fiind victimele unor crime odioase.

Thomas Howard, al patrulea duce de Norfolk, este arhicunoscut în istorie ca cel ce a plătit cu capul iubirea sa pentru Maria Stuart, regina Scoţiei, iubire care nu era lipsită de interes, şi anume acela de a urca pe tronul Angliei.

Acest fapt putea fi posibil, deoarece, cu mult timp în urmă, Henric al VIII-lea (1509-1547) rupsese legăturile cu Papa şi confiscase toate averile catolicilor, îmbogăţind aristocraţia tudoriană.

Din acel moment, războiul cu Papa a fost declanşat, iar restul lumii catolice a revendicat tronul lui Henric al VIII-lea. Fiica lui mai mare, Maria, care a domnit câţiva ani, a reinstaurat catolicismul, pentru a face pace. Însă, în 1558, se urcă pe tron Elisabeta Tudor, fiica lui Henric al VIII-lea şi al Annei Boleyn (pe care Henric a executat-o ca adulterină). Elisabeta nu spera că domnia sa va fi acceptată, întrucât provenea dintr-o căsătorie considerată nelegală după execuţia mamei sale, iar catolicii nici măcar nu o considerau căsătorie.

Papa nu-i permisese lui Henric al VIII-lea să divorţeze de prima soţie, fapt care l-a şi determinat pe năbădăiosul rege să o rupă cu papalitatea. Astfel că decizia reginei Elisabeta de a trece definitiv la protestantism nu avea decât să-i întărâte şi mai tare pe cei care râvneau la tronul Angliei. Printre aceştia se numărau regele Spaniei, Filip al II-lea şi Maria Stuart, regina Scoţiei, rudă îndepărtată a casei regale engleze. Numai că Maria Stuart avea o fire pătimaşă, frivolă, ceea ce i-a adus numai necazuri. În 1568, după ce-şi asasinase cel de al doilea soţ cu ajutorul amantului, Ducele Bothwell, a avut nesăbuinţa să-şi anunţe căsătoria cu acesta din urmă. Baronii scoţieni au închis-o, dar ea a reuşit să fugă în Anglia. Regina Elisabeta, care era la curent cu aspiraţiile ei la tronul Angliei, aspiraţii susţinute de catolici, a făcut-o prizonieră, sub strictă

supraveghere.

Numai că Maria Stuart reprezenta o triplă tentaţie: era o femeie seducătoare care, în plus, era şi îndreptăţită să poarte atât coroana Scoţiei, cât şi pe cea a Angliei.

Ducele de Norfolk, chiar dacă era protestant convins, nu a putut să reziste tentaţiei, trecând de partea Mariei Stuart.

Se spune despre Ducele de Norfolk că era un bărbat cu multă influenţă, dar mărginit. Cert este că se număra printre cei mai bogaţi aristocraţi din Anglia şi avea puterea pe care ţi-o dă bogăţia. El putea fi o partidă şi pentru regina Elisabeta, dacă aceasta n-ar fi fost atât de urâtă, rece şi rea. Iniţial, regina Elisabeta îl însărcinase pe Ducele de Norfolk să ancheteze rolul Mariei Stuart în uciderea soţului său, Henri Darnley.

Dar ducele s-a îndrăgostit nebuneşte de frumoasa Maria Stuart, fapt ce nu i-a scăpat lui William Cecil, lord Burghley, secretar principal al reginei şi şeful reţelei de spionaj. Este deja notoriu dialogul, reprodus în toate filmele despre regina Elisabeta, dintre aceasta şi Norfolk.

Când ducele i-a spus că el nu se teme să doarmă din pricina unui asasinat, aluzie la moartea lui Henri Darnley, Elisabeta i-a spus acră: „Depinde pe perna cui îţi aşezi capul!”

Era clar că, pentru regină, capul lui Norfolk nu mai valora nimic. De altfel, el a şi fost închis în Turnul Londrei, de unde avea să fie eliberat, mai târziu, din lipsă de probe. Totuşi, i s-a stabilit domiciliul forţat, iar agenţii lui Cecil îl iscodeau în permanenţă.

Papa Pius al V-lea a excomunicat-o pe Elisabeta din rândul Bisericii catolice, căreia oricum nu-i aparţinea, şi a declarat-o detronată. Acum era momentul ca partizanii Mariei Stuart să acţioneze. Acţiunea complotiştilor a purtat denumirea de „complotul lui Ridolfi”, de la numele unui bancher italian, agent al Papei, Ducelui de Alba şi al lui Filip al II-lea.

Ridolfi l-a convins pe Ducele de Norfolk să sprijine o invazie a spaniolilor în Anglia. Ducele a promis că va organiza o răscoală ce va slăbi puterea regală.

De prisos să amintim că scrisorile cifrate adresate ducelui au căzut în mâinile lui Cecil, care, prin torturarea agenţilor ce urmau să înmâneze scrisorile, precum şi a servitorilor ducelui, a reuşit să dovedească implicarea Ducelui de Norfolk în complot.

La 2 iulie 1572, Ducele de Norfolk a fost decapitat, sub acuzaţia de „înaltă trădare".

Descendenţii Ducelui de Norfolk nu prea cred în fantome. Totuşi, în noiembrie 1993, ei au trebuit să accepte că este nevoie de o slujbă religioasă specială pentru liniştirea sufletului strămoşilor lor, informa *Daily Express.*

Slujba a avut loc la biserica „Corpus Christi" în prezenţa urmaşilor Ducelui de Norfolk şi a presei. Pe tot timpul slujbei, crucea de aur situată pe altar a vibrat continuu. Al 17-lea Duce de Norfolk a făcut atunci o scurtă declaraţie presei: „Nu cred în fantome. Aici e un caz special. În fine, sunt aici pentru că aşa a vrut familia, dar afirm cu tărie că nu cred în fantome."

Chiar în acel moment, crucea a început să vibreze atât de tare, încât era gata să cadă, iar cei prezenţi au fost îngroziţi de ecoul unui râs lugubru venit, parcă, din altă lume. Să fi existat, cu adevărat, fantoma lui Thomas Howard, al patrulea Duce de Norfolk?

Foarte mulţi afirmă că l-au văzut îmbrăcat în haină de epocă, purtându-şi capul sub braţ. Prezenţa lui era precedată de o senzaţie de frig şi teamă. Nu era o fantomă calmă. Trântea obiecte, stârnea din senin un vânt rece care spulbera foile de pe birouri şi, ca să nu existe nicio îndoială că este el, Ducele de Norfolk, un râs macabru însoţea apariţiile lui.

Martorii făceau parte din personalul de la Coutts Bank (care este şi banca reginei). Eddie Burks, un medium

celebru în Anglia, a fost primul care a intrat în contact cu spiritul Ducelui de Norfolk. „Mă aflam într-un separeu, în bancă, pentru a înlocui nişte chitanţe”, declara Burks reporterului de la *Daily Express.*

„La un moment dat, am simţit o prezenţă străină şi am auzit un glas: Am aşteptat atâta, dar totul s-a dovedit zadarnic. Acuzaţiile ce mi-au fost aduse erau mincinoase. Eu nu trădam interesele ţării mele. Era, desigur, Ducele de Norfolk.”

Burks a mai fost vizitat de fantoma ducelui chiar acasă la el, în Lincoln, cu prilejul comemorării execuţiei ducelui. Cu acel prilej, spiritul ducelui decapitat i-a spus lui Burks că a obosit de când bântuie şi ar vrea să se odihnească. Burks a contactat descendenţii Ducelui de Norfolk şi le-a comunicat dorinţa strămoşului.

La sfârşitul slujbei oficiale la „Corpus Christi”, fantoma ducelui nu şi-a dezminţit faima. Când urmaşii lui ieşeau din biserică, un vânt puternic s-a dezlănţuit, însoţit de un bocet prelung, o avalanşă de şoapte şi strigăte, în timp ce oamenii au simţit ciudate vibraţii.

Aşa şi-a luat rămas-bun Ducele de Norfolk, spiritul său găsindu-şi, în sfârşit, liniştea.

24.24. întoarcerea reginei luptătoare

Fantomele unor personaje din manualele englezeşti de istorie a Angliei se întorc uneori din negura vremii, la peste o mie de ani după moartea lor. Regina luptătoare Boadicea s-a sinucis în anul 62 î. Hr., pentru a nu cădea prizonieră, după ce oştile ei au fost biruite de romani. La începutul acestui secol, fantoma ei lugubră a apărut în micul sat Cammeringham, la nord de Lincoln. Regina gonea cu părul fluturând în vânt, într-un car de luptă tras de doi cai fantomatici. Satul se află în apropiere de vechiul drum roman Ermine (Via Erminia).

În anul 410, când romanii s-au retras din estul

Angliei, regele Ella a fost încoronat ca suveran al acestei regiuni. Locuitorii din Horning, comitatul Norfolk, povestesc că fantomatica ceremonie de încoronare se repetă pe malul râului Bure, din cinci în cinci ani, la data de 21 iulie. Regele Edward, încoronat în copilărie, a fost asasinat în anul 979, la ordinul mamei sale vitrege, regina Elfrida. Tânărul rege a fost îngropat la abaţia Shaftesbury, din Dorset. În timp ce trupul regelui era transportat la locul de veci, s-au petrecut atâtea minuni, încât mai târziu copilul a fost numit Sf. Edward Martirul. Mai mulţi locuitori au relatat că au văzut cortegiul fantomatic, ce purta trupul neînsufleţit al lui Edward pe drumul pietruit care ducea către localitatea Gold Hill din Shaftesbury. În castelul Tamworth, din Statfordshire, a fost văzută fantoma lui Edith, nepoata marelui rege Alfred, îmbrăcată în haine cernite, de călugăriţă, urcând scările către odaia din turn. Suspinele şi gemetele ei au fost înregistrate şi pe bandă magnetică.

24.25. Craniile din Calgarth Hall

În secolului al XVI-lea, Myles Phillipson deţinea terenuri întinse în apropierea localităţii Windermere, mărginite de graniţele sud-estice ale Angliei. Bărbatul, mânat de avariţie, voia cu tot dinadinsul să acapareze şi terenurile învecinate. Îşi pusese deja ochii pe ferma soţilor Kraster şi Dorothy Cook, considerând că aceasta era locul potrivit pentru înălţarea unei reşedinţe impunătoare.

Dar această fermă era singura avere a familiei Cook şi, cu toate că Phillipson le făcuse o ofertă avantajoasă, soţii au refuzat ferm târgul propus. Însă Phillipson nu s-a dat bătut.

Punându-şi în aplicare planul său mârşav, el a decis să-i invite pe cei doi la cină în Ajunul Crăciunului. Soţii Cook au acceptat cu mare plăcere şi au avut parte de un ospăţ îmbelşugat. Spre marea lor bucurie gazda le-a făcut

cadou un platou de aur.

A doua zi dimineaţa, cei doi soţi au fost arestaţi. Timp de o săptămână, Kraster şi Dorothy au fost încarceraţi în celule separate, fiind nedumeriţi din cale afară de situaţia creată. Abia în ziua procesului li s-a adus la cunoştinţă că fuseseră acuzaţi de furtul unui platou de aur, ce-i aparţinea lui Myles Phillipson.

Totul era o înscenare. Procesul a fost prezidat de însuşi Phillipson. Soţii Cook au fost condamnaţi la moarte. După pronunţarea verdictului, Dorothy l-a blestemat pe judecătorul cel perfid: „Pregătiţi-vă pentru zile mai negre. Va veni vremea când nu veţi mai avea pământuri şi avuţii. Iar de noi nu veţi scăpa niciodată.”

Însă Phillipson n-a luat în seamă vorbele femeii şi nu s-a lăsat înduplecat, astfel că, a doua zi, soţii au fost spânzuraţi.

După câteva zile, Phillipson avea să intre în posesia terenurilor soţilor Cook şi, în scurt timp, el începu lucrările de construcţie a noii sale reşedinţe. Aceasta avea să fie numită Calgarth Hall. După terminarea lucrărilor, Myles a organizat un dineu impresionant, pentru inaugurarea edificiului. Invitase o seamă de rude şi prieteni din elita societăţii. Pe când se aflau cu toţii la masă, un ţipăt înfiorător le-a întrerupt distracţia. Bărbaţii îşi apucară spadele şi o luară la goană în direcţia de unde se auzise strigătul.

Soţia lui Phillipson stătea încremenită în capul scărilor, privind stupefiată două cranii care ţopăiau pe balustradă, arborând un rânjet batjocoritor. Gazda a apucat craniile şi le-a azvârlit în curte, după care a jurat răzbunare celui care îndrăznise să-l intimideze cu asemenea farse dezgustătoare.

Dar ameninţările lui Phillipson au fost percepute ca o insultă şi mulţi dintre invitaţi s-au retras în camerele lor. În zorii zilei, s-au auzit alte ţipete. Craniile apăruseră din nou.

În zilele următoare, Phillipson a făcut tot posibilul pentru a scăpa definitiv de aceste arătări oribile, dar craniile au revenit cu îndărătnicie, chiar şi după ce le-a îngropat.

Crăciunul se sfârşise într-o atmosferă mohorâtă. Începuseră să se răspândească zvonuri răuvoitoare, ceea ce s-a repercutat nefavorabil asupra afacerilor prospere ale lui Phillipson. Veniturile lui scădeau vertiginos, iar cel care fusese cândva un influent aristocrat al urbei a devenit un oropsit al sorţii. Când a murit, era o epavă. În reşedinţa sa fastuoasă au continuat să răsune încă multă vreme hohotele demonice ale craniilor.

Rămăşiţele pământeşti ale lui Kraster şi Dorothy apăreau cu obstinaţie la fiecare Crăciun şi în ziua comemorării morţii lor, tulburând liniştea celor care moşteniseră reşedinţa.

Arătările s-au retras doar atunci când proprietarii au risipit întreaga avere, neputând face faţă cheltuielilor mari ale întreţinerii unei asemenea case, astfel că reşedinţa a fost scoasă la vânzare.

24.26. Judecătorul care şi-a spânzurat fiica

Fantoma unui judecător care a curmat viaţa propriei sale fiice a bântuit aproape 400 de ani casa Kilworthy, situată în orăşelul Davon din ţinutul Tavistock.

John Glanwille a distrus viaţa fiicei sale, în momentul în care i-a interzis categoric să se mărite cu un sergent, faţă de care aceasta nutrea o dragoste sinceră. Tatăl nemilos, dominat de prejudecăţi, şi-a obligat fiica să se căsătorească cu un manufacturier de aur, pe care îl considera potrivit pentru aceasta.

Elizabeth, în complicitate cu o servitoare şi cu iubitul ei, sergentul, şi-a ucis soţul, însă, în scurt timp, a fost arestată. Judecătorul Glanwille a dat o sentinţă aspră în cazul fiicei sale. A condamnat-o la moarte. Remuşcările l-

au cuprins imediat după executarea sentinţei, urmărindu-l toată viaţa.

24.27. Urmele de pe mormânt

După cum ştiţi din capitolele despre vrăjitorie, în anul 1692, în oraşul Salem din statul Massachusetts, au fost spânzurate, într-un singur an, 13 persoane, acuzate de vrăjitorie. Sergentul Bucks dorea să fie şi el în rândul lumii, astfel că a dispus condamnarea tuturor vrăjitoarelor din oraşul său. A ţinut un discurs convingător la sediul primăriei, abordând această problemă gravă. Nu peste multă vreme, un grup care-l susţinea a reuşit să aducă pe banca acuzaţilor prima victimă. Era o femeie bătrână, încovoiată, plină de riduri.

Istoricii au unele îndoieli în privinţa vârstei şi numelui acestei bătrâne. După opinia unora, aceasta se numea Comfort Ainsworth şi avea în jur de 90 de ani.

În semn de fals respect faţă de situaţia ei socială, femeia nu a fost supusă torturilor şi nici nu i s-a înţepat corpul, în căutarea „semnului diabolic”. Gloata avidă de senzaţional, ce se îmbulzea până la refuz în sala de judecată, ştia că arestarea mârşavă era rezultatul meschinăriei sergentului Bucks, care făcea parte din completul ce prezida şedinţa. Când presupuşii martori oculari au depus mărturie, aceştia căutau din priviri aprobarea lui Bucks.

O femeie a declarat că acuzata o blestemase, adresându-i nişte vorbe de neînţeles, în urma cărora îi declanşase o hemoragie la nivelul urechilor.

Un bărbat a declarat, sub prestare de jurământ, că în faţa casei lui Comfort poate fi văzută adeseori o fiinţă înaltă de 3 metri, îmbrăcată într-o rochie neagră, care este, cu siguranţă, un sol al infernului. După o scurtă deliberare, juraţii au declarat-o vinovată pe acuzată. Judecătorul a spus următoarele: „Din acest moment,

oamenii nu mai trebuie să se teamă de vrăjitori”. A doua zi, Comfort Ainsworth a fost spânzurată.

Ce s-a întâmplat după pronunţarea sentinţei a surprins întregul auditoriu.

În timpul procesului, acuzata nu fusese lăsată să ia cuvântul în apărarea sa şi toţi cei de faţă erau convinşi că bătrâna acceptase situaţia. Însă, înainte ca gardienii să o ducă în celulă, bătrâna se ridică şi întinse mâna zbârcită şi osoasă către sergent, spunând: „Toată viaţa mea nu am făcut rău nimănui. Dar acum vă blestem, domnule, fiindcă, împreună cu oamenii dumitale, m-ai trimis la spânzurătoare. Ţine minte ce-ţi spun, căci nu vor trece multe zile până când vei fi strivit de propria-ţi cruzime. Pe mormântul dumitale îmi voi purta paşii, iar aceştia vor rămâne veşnic acolo, sergent Bucks, pentru ca lumea să nu uite această zi.”

Unul dintre gardieni a astupat gura femeii cu mâna şi a împins-o către ieşire.

Vorbele lui Comfort Ainsworth i-au înspăimântat pe toţi localnicii, iar execuţia din ziua următoare a avut doar câţiva spectatori. Nici Bucks nu s-a încumetat să participe.

După trei luni, sergentul a murit în urma unei boli necunoscute. Moştenitorii lui au solicitat ca mormântul său să fie din marmură din cea mai bună calitate, aşa cum cerea decedatul în testamentul său, pentru ca locul său de veci să nu fie profanat. După câteva zile de la înhumare, rudele sergentului au fost înştiinţate în taină de un gropar că pe mormântul sergentului apăruse o urmă de picior de femeie, care nu putea fi îndepărtată prin şlefuire. Un lucrător de la pompele funebre a executat o nouă placă funerară, o copie fidelă a originalului, iar înlocuirea a fost efectuată, solicitându-se discreţie totală lucrătorului.

După doar câteva zile, rudele care veniseră la cimitir au fost întâmpinate de bârfe spuse în şoaptă. Ajunşi la mormânt, au constatat cu stupoare că urma de picior, chiar şi dungile fine de la ciorapi, era perfect vizibile pe placa de

marmură.

Se zvonea că în cimitir se petrec fapte uluitoare, drept pentru care s-a hotărât să fie întărită paza, pentru a-i surprinde şi pedepsi pe profanatori. Moştenitorii au comandat o nouă placă, mai rezistentă, dar de astă dată nu s-au mai preocupat de tăinuirea incidentului. Chiar dacă părea incredibil, urma mică de picior începu să se întrezărească din nou. În final, moştenitorii au renunţat să mai înlocuiască piatra de pe mormânt. După 300 de ani de la întâmplare, aceeaşi placă pecetluită se află pe locul de veci al fostului sergent. Pare a fi un adevărat stigmat al sufletului celui trecut în nefiinţă, amintind de faptele sale odioase.

24.28. Mâna căpitanului

Mâna fantomatică a căpitanului Blanford ţine şi astăzi în tensiune întreaga comunitate a statului Tarrant Hinton. Blandford fusese trompetistul unei faimoase divizii militare britanice, iar restul timpului şi-l petrecea practicând braconajul.

În 16 decembrie 1780, în ţinutul Cranborne Chase, el a plecat cu prietenii la vânătoare de cerbi, fiind surprinşi de pădurari înarmaţi. Pe păşunile Chettle a izbucnit o adevărată bătălie armată, în urma căreia mulţi au fost grav răniţi, iar un pădurar a murit.

Blanford şi-a pierdut mâna dreaptă, dar a reuşit să se adăpostească înainte de a cădea în mâinile autorităţilor. Peste câţiva ani avea să moară la Londra, iar mâna lui amputată a fost înmormântată în cimitirul Pimperne din Dorset. Localnicii afirmă că, din când în când, mâna apare căutându-şi stăpânul.

24.29. Condamnat la... nemurire

Un caz bizar, urmare a unei afaceri judiciare de acum

trei veacuri, învăluită într-un mister medical căruia nu i s-a putut găsi încă o explicaţie ştiinţifică s-a petrecut la Kampehl – un cătun german situat la 70 km nord-vest de Berlin. Acolo se află şi acum, expus într-un sicriu deschis păstrat în biserica satului, cadavrul unui bărbat gol, perfect conservat. În ciuda trecerii anilor, carnaţia s-a păstrat aproape intactă, în aşa măsură încât se pot distinge chiar şi venele.

Christian Friedrich von Kahlbutz – aşa s-a numit acest personaj ce constituie acum o veritabilă sfidare pentru ştiinţa contemporană – s-a născut la Schloss zu Kampehl, în 1631. Cavaler viteaz, dar şi autoritar şi arogant, el a fost un seducător obsedat de femei. Aşa se explică excepţionala sa descendenţă, celor 11 copii legitimi adăugându-li-se alţi 44 bastarzi, având ca mame tinere alese dintre frumoasele ţinutului.

Într-o zi, cavalerul a pus ochii pe o încântătoare fecioară din sat, Maria Leppin. Tânăra, logodită cu un păstor dintr-un sat vecin, a îndrăznit să reziste avansurilor destrăbălatului senior, ceea ce i-a provocat acestuia o furie de nedescris. Rănit în orgoliul său, cavalerul s-a răzbunat într-o noapte, pândindu-l pe logodnicul Mariei şi ucigându-l. Evident, scena crimei s-a jucat fără martori, dar toată lumea ştia că vinovatul nu poate fi decât von Kahlbutz.

Înfrângându-şi teama, fata a îndrăznit să-l cheme pe ucigaş în faţa justiţiei, dar acesta a reuşit să scape făcând în faţa tribunalului un fel de declaraţie – jurământ: „Fie ca, dacă eu sunt asasinul, Domnul să nu-mi lase să putrezească niciodată trupul”.

Au trecut anii. În 1702, cavalerul a murit şi trupul i-a fost aşezat în cavoul familiei. Peste isprăvile sale s-a aşezat uitarea şi aşa ar fi rămas probabil pentru veşnicie dacă, în 1794, când biserica a fost restaurată, noii proprietari ai domeniului n-ar fi decis să deschidă şi cavoul familiei Kahlbutz. Printre numeroasele sicrie, adunate în sute de ani, l-au găsit şi pe acela al cavalerului, în care trupul

acestuia se afla intact.

Imediat, vestea s-a răspândit în ţinut, amintirea satirului de odinioară a reînviat şi ea, şi oamenii au început să-şi spună că, etern condamnat de propriul său blestem, sufletul lui von Kahlbutz nu va mai putea să-şi găsească niciodată liniştea, stârnind în jur spaimă, ba chiar neezitând să ucidă atunci când se simţea sâcâit de oameni. Un asemenea fapt s-ar fi produs în 1806 când soldaţii lui Napoleon, ocupând regiunea, au redescoperit cadavrul cavalerului, l-au scos din sicriu şi au încercat să-l bată în cuie pe o uriaşă cruce de lemn. Îndrăzneala nu le-a rămas nepedepsită: în momentul în care mai mulţi oşteni încercau să-l ridice, mâna cavalerului a basculat în spate, lovind drept în faţă un soldat, care a murit pe loc.

O sută de ani mai târziu, tinerii din sat se amuzau plimbând mumia din loc în loc la căderea nopţii, spre marea spaimă a fetelor. Odată, au aşezat-o chiar în patul nupţial al unor proaspăt însurăţei. Mai apoi, vreme de câţiva ani, trupul cavalerului a rămas în sala de aşteptare a cabinetului unui medic. Cum ciudăţenia acestui corp neînsufleţit, care împotriva tuturor regulilor refuza să se descompună, nu putea rămâne fără urmări, doi eminenţi medici legişti, Virchow şi Sauerbruch, au procedat pe la 1910 la o autopsie completă, ale cărei rezultate n-au făcut decât să sporească perplexitatea. Căci, singurul lucru stabilit cu certitudine a fost acela că trupul nu a suferit niciun fel de îmbălsămare. O explicaţie a fenomenului nu s-a dat, şi nici cercetătorii care au studiat cadavrul în ultimii ani n-au reuşit să elucideze misterul.

24.30. Tâlhari cu... ajutorul morţilor

Tâlharii secolului al XVIII-lea au recurs la cele mai mârşave trucuri pentru a-şi asigura reuşita în săvârşirea faptelor lor nelegiuite. Ei au apelat până şi la „ajutorul” morţilor. Tâlharii considerau că, aşezând o lumânare în

mâna dreaptă a unui om spânzurat, vor fi înzestraţi cu puteri supranaturale şi vor reuşi să hipnotizeze victima aleasă.

În 1790, la hanul „Vechiul Ispotal”, situat la hotarul dintre Castle şi Brough, pe domeniile Bowes, a sosit un călător în veşminte femeieşti.

Femeia ceru îngăduinţa să se încălzească puţin înainte de a-şi continua drumul.

Gazda a pus-o pe una din slugile sale să ia loc lângă nou-venită. Observând că femeia purta pantaloni pe sub fustă, sluga a mimat indiferenţa, prefăcându-se că doarme. După ce drumeţul s-a mai acomodat puţin cu ambianţa hanului, a smuls de sub haină mâna amputată a unui răufăcător executat şi i-a înfipt între degete o lumânare aprinsă.

Imediat după aceea, a început să mormăie în şoaptă: „Să doarmă cei care dorm acum şi să rămână treji cei care-s treji”. În clipele următoare, străinul s-a ridicat şi a ieşit afară, chemându-şi şi complicii.

Însă sluga vigilentă nu a pierdut vremea. A alergat la intrare şi a zăvorât repede uşa, mai înainte ca tâlharii să apuce să intre. Apoi s-a dus în grabă în camera de la etaj, ca să-l înştiinţeze pe proprietar despre incident, însă acesta dormea atât de adânc, încât nu-l putea trezi. Între timp, tâlharii au forţat încuietoarea şi au năvălit înăuntru. Lumânarea mai ardea în sfeşnicul ei macabru, iar sluga şi-a adus aminte de o veche legendă, potrivit căreia vraja se destramă doar dacă flacăra este stinsă cu lapte. S-a dus repede în bucătărie, a luat un ulcior cu lapte şi l-a vărsat peste mână. În momentul în care flacăra s-a stins, oamenii buimăciţi de la han au început să se dezmeticească. Tâlharii au promis că vor pleca, de îndată ce li se va returna lumânarea. În cele din urmă, au părăsit hanul în grabă, căci gazda începuse să-i ameninţe cu arma.

Aceste sfeşnice sinistre erau numite „Mâinile faimei” (Mains du gloire), iar asemenea istorisiri pot fi auzite şi în

alte zone ale Angliei, precum şi în Franţa, Belgia şi Irlanda.

Conform enciclopediei superstiţiilor, componentele acestui tip de lumânări sunt: grăsimea unui spânzurat, ceară obişnuită şi susan lapon.

24.31. Stafiile caselor regale

l Pe malul Loarei, nu departe de Nantes, în regiunea Bretaniei, se află orăşelul Clisson. Dominat de un castel normand medieval, orăşelul este bântuit de fantoma unei femei tinere şi frumoase care, despărţită într-un mod brutal de soţul ei, a jurat să se răzbune pe criminali.

Povestea acestei femei începe în anul 1313, în perioada domniei regelui Filip al IV-lea al Franţei. Deşi a fost poreclit Filip cel Frumos, domnia lui a marcat una dintre cele mai sângeroase perioade din istoria Franţei. În 1312, Filip a pornit un lung război împotriva Flandrei care a adus Franţa în pragul dezastrului economic. În acelaşi an, el a început o campanie de distrugere a Ordinului Cavalerilor Templieri, încercând să extermine membrii organizaţiei.

În particular, Filip al IV-lea urmărea cu atenţie activitatea locuitorilor provinciei Bretania, care aveau legături strânse cu populaţia flamandă şi îi ordonase vărului său, ducele de Bretagne, să-i facă o listă a tuturor persoanelor suspecte de trădare.

Nu după mult timp, pe lista neagră a regelui a apărut şi numele contelui de Clisson. Olivier de Clisson deţinea un castel şi o proprietate enormă în Bretania. Era un om puternic şi influent şi nu făcea un secret din faptul că avea mulţi prieteni în Flandra şi în Anglia, dar nu bănuia că regele Filip al IV-lea va face din el o sursă de pericol naţional, ce trebuia eliminată.

În 1313, Olivier de Clisson a primit un ordin prin care i se cerea să meargă la Rennes, pentru a se întâlni cu

ducele de Bretagne. Nebănuind nimic, crezând că ducele are nevoie de ajutor în rezolvarea problemelor administrative, contele a pornit spre oraşul Rennes. Însă, odată ajuns la castelul ducelui, Olivier de Clisson a fost arestat şi deferit justiţiei. Fără a i se da posibilitatea de a se apăra, Olivier de Clisson a fost acuzat de trădare şi condamnat la moarte. Contele a fost decapitat pe data de 2 august 1313, în piaţa din Rennes.

În urma lui, Olivier a lăsat o soţie frumoasă şi doi copii mici. Jeanne de Clisson avea 18 ani când se căsătorise cu contele, cu doi ani înainte. Îşi petrecuse copilăria în castelul tatălui său, situat în ţinutul Loarei, pe malul mării. Îşi iubise soţul cu credinţă şi dusese alături de el o viaţă fericită. Însă, dintr-o singură lovitură de paloş, toate visele şi speranţele ei se spulberaseră.

Timp de o lună, Jeanne şi-a plâns soţul, stând închisă în castel, doar cu propria-i mâhnire. La puţin timp după aceea, ea a început să vândă toate proprietăţile soţului său, păstrând doar castelul pe care în final l-a părăsit, pentru a locui în cabana unui pescar, împreună cu cei doi fii ai săi. După câteva luni, nimeni nu mai vorbea despre frumoasa văduvă. Era ca şi cum nu existase niciodată.

Însă Jeanne de Clisson începuse să-şi pună în aplicare planul ei secret de răzbunare. Cu banii pe care-i strânsese din vânzarea tuturor proprietăţilor, cumpărase trei vase mari de război, pe care le ţinea în portul din Nantes. Fostul valet al soţului său bătea tavernele din oraş, recrutând piraţi şi marinari dispuşi să lucreze pentru ea, în schimbul unui salariu foarte mare.

Într-o dimineaţă, în primăvara anului 1314, vasele au părăsit portul din Nantes. Fostul valet le ordonase marinarilor să pescuiască şi să revină noaptea, dar nu în port, ci la gura de vărsare a Loarei în mare, pentru a lua la bord persoana care urma să le fie comandant.

Seara însă, toţi marinarii rămăseseră surprinşi când şi-a făcut apariţia viitorul lor comandant: era vorba de o

femeie, însoţită de doi copii. Femeia nu era alta decât Jeanne de Clisson.

Câteva săptămâni mai târziu, trei marinari pluteau în derivă într-o barcă de salvare, în apropierea portului Nantes. Erau o parte a echipajului unei nave ce aparţinuse regelui Filip al IV-lea. Ei au povestit cum, într-o noapte, au fost atacaţi de trei corăbii ce arborau un steag negru pe care erau desenate două săbii încrucişate, simbolul războinicilor. Toţi ceilalţi membri ai echipajului fuseseră ucişi, ei fiind lăsaţi în viaţă pentru a spune lumii întregi că răzbunarea cumplită a soţiei lui Olivier de Clisson începuse.

Acel regim de teroare avea să dureze 13 ani. Corabie după corabie, flota franceză cădea victimă cruntei răzbunări a femeii rămase singure pe lume. De fiecare dată, lăsa trei supravieţuitori, atâţia câţi rămăseseră în urma lui Olivier de Clisson.

Regele nu a trăit decât pentru a vedea începutul acestei tragice urmări a unei decizii pe care o luase în pripă. A murit pe data de 29 noiembrie 1314. Toţi fiii săi şi-au pierdut viaţa pe rând, în anii ce au urmat: Luis al X-lea în 1316, Filip al V-lea în 1322 şi Charles al IV-lea în 1328. După ce ultimul fiu al lui Filip cel Frumos a murit, Jeanne de Clisson se putea odihni, în sfârşit. În noiembrie 1328, pentru ultima oară, cele trei corăbii negre ale văduvei au fost zărite în rada portului, apoi au dispărut fără urmă, cei care le manevraseră ani la rând revenind pe uscat. Ei au fost răsplătiţi regeşte pentru „munca” lor.

Jeanne, însoţită de cei doi fii ai săi, s-a reîntors la castel, reluându-şi viaţa de până atunci. Fiii ei s-au căsătorit şi au locuit în continuare în castelul tatălui lor, Olivier de Clisson. Dar Jeanne dispăruse. Nimeni n-a ştiut vreodată ce s-a întâmplat cu ea.

Conform legendei locale, spiritul ei neodihnit bântuie şi acum ruinele castelului Clisson şi portul Nantes. Atunci când apare, ea plânge în hohote pentru soţul ei, sau pentru

persoanele nevinovate care-i fuseseră victime în timpul crudei sale răzbunări.

l Membrii familiei regale britanice cunosc foarte bine zicala „Somnul unui cap încoronat este greu”. Sufletele zbuciumate ale predecesorilor lor bântuie şi astăzi în reşedinţele istorice ale casei regale, parcă negăsindu-şi odihna. Atât regina, cât şi prinţesa Margareta şi regina mamă, au trăit experienţa întâlnirii cu aceste fantome. Se pare că la castelul Windsor din Berkshire, una dintre reşedinţele regale, sunt păstrate 25 de schelete, dintre care patru aparţin unor capete încoronate.

Se spune chiar că prinţesa Margareta s-a întâlnit la castelul Windsor cu spiritul reginei Elisabeta I, ultima suverană din dinastia Tudor, care bântuie străvechiul castel începând din anul 1603, când a trecut în lumea celor drepţi. Ea a fost văzută cel mai adesea în sala bibliotecii castelului.

Odată, unul dintre ofiţerii gărzii chiar a urmărit-o, dar, când a ajuns la uşa bibliotecii, regina a dispărut.

Tot în bibliotecă a fost văzută şi stafia regelui Carol I, decapitat în timpul războiului civil din 1649; iar regele George al III-lea, mort la 29 ianuarie 1820, care înnebunise în ultimii ani ai domniei, a fost zărit în mai multe încăperi din castel, umblând cu priviri rătăcite şi murmurând aceleaşi cuvinte: „Ce anume? Ce anume?".

Uneori, vizitatorii nocturni pot întâlni figura impunătoare a regelui Henric al VIII-lea. În anul 1977, acesta a fost văzut de doi gardieni, trecând prin zidul frontonului. Mai târziu, au aflat că, pe vremea domniei lui Henric al VIII-lea, în locul acela se afla o uşă. De asemenea, soldaţii care asigură paza castelului s-au întâlnit de mai multe ori cu fantoma unui tânăr gardist, care se sinucisese în anul 1927. De mai multe ori, santinelele au crezut că tânărul care înainta pe alee venise să-i schimbe din post.

În anul 1976, unul dintre membrii corpului de gardă

Coldstream (Regimentul Britanic de Gardă nr. 2) a fost găsit zăcând fără cunoştinţă în Parcul Mare. Văzuse o stafie. El le-a povestit ulterior celor care îl găsiseră că îl văzuse pe legendarul vânător Herne, care purta haine din piele şi coif împodobit cu coarne de cerb.

În ultimii 200 de ani, mai mulţi oameni au povestit că au întâlnit şi ei aceeaşi apariţie fantomatică, în timp ce aceasta se furişa pe domeniul care înconjura castelul, fiind urmată de o haită de câini înfricoşători. Stejarul de care se spunea că s-ar fi spânzurat vânătorul Herne a fost tăiat în anul 1863 şi ars în căminul din camera reginei Victoria, care voise astfel să stârpească spiritul rău. Dar, cu toate acestea, stafia vânătorului lui Richard al II-lea continua să bântuie castelul. În secolul al XVII-lea, un servitor pe nume Parker, i-a relatat îngrozit lui Sir George Villiers, un oaspete al castelului, o poveste de-a dreptul incredibilă. El i-a spus că a fost vizitat de mai multe ori de fantoma ducelui de Buckingham, tatăl lui Sir George, îmbrăcată în armură, care l-a avertizat că, dacă fiul său va continua să ducă viaţa destrăbălată pentru care devenise notoriu, nu mai are multe zile de trăit. Sir George a făcut haz de spusele lui şi nu a ţinut seama de sfaturile fantomei. Peste şase luni, însă, a murit asasinat.

Palatul Hampton Court, aflat pe malul Tamisei, pe care cardinalul Thomas Wolsey, lordul cancelar căzut ulterior în dizgraţie, îl dăruise lui Henric al VIII-lea, este bântuit de fantoma lui Catherine Howard, cea de-a cincea soţie decapitată a tiranicului rege. Stafia ei a fost văzută adesea alergând şi ţipând prin castel, îndreptându-se către uşa capelei, ca şi cum ar fi căutat acolo adăpost. Din acest motiv, ea este menţionată şi în ghidul turistic al castelului.

Dar şi Jane Seymour, cea de a treia din cele şase soţii ale lui Henric, a fost văzută în acelaşi palat, mult timp după ce murise. De obicei apare la aniversarea zilei de naştere a fiului său, Edward al VI-lea, care a venit pe lume la 12 octombrie 1573. Ea se plimbă cu o lumânare subţire

de ceară în mână, venind dinspre apartamentele reginei şi înconjoară terasa Silver Stick. Jane a murit la o săptămână după ce l-a născut pe Edward, iar firavul ei fiu, care la vârsta de 10 ani avea să fie încoronat pentru scurtă vreme, a fost îngrijit de Sibell Penn, o doamnă de onoare de la Curte. Şi spiritul acesteia apare uneori la Palatul Hampton. Sibell Penn a murit de variolă în anul 1568 şi a fost înmormântată în Biserica St. Mary, care a fost distrusă de un fulger şi a trebuit să fie reconstruită în anul 1829. În timpul acestor lucrări, mormântul doicii a fost profanat şi mutat, tulburându-i-se astfel somnul de veci. La scurt timp după aceea, în spatele unui zid al castelului se puteau auzi zgomote înfundate şi şoapte ciudate.

Când peretele respectiv a fost demolat, s-a descoperit o încăpere necunoscută până atunci, în care se aflau mai multe obiecte de uz personal, care aparţinuseră probabil lui Sibell Penn, ceea ce ne face să credem că odaia s-ar putea să fi fost a ei. Mai mulţi martori oculari au relatat că au văzut-o bântuind pe coridoarele din aripa sud-estică a clădirii, unde se aflau alte două odăi, în care locuise odinioară. Fantoma lui Sibell Penn poartă bonetă şi o pelerină cenuşie şi îşi ţine mâinile întinse înainte, de parcă ar cere ceva. Un gardian a declarat stupefiat că a văzut-o odată trecând printr-un zid.

Într-o vreme, două stafii ale unor bărbaţi vizitau noaptea curtea Palatului Hampton, făcând o gălăgie teribilă în jurul fântânii arteziene. După ce lucrătorii au făcut săpături în locul respectiv şi au găsit două schelete îmbrăcate în uniformele gărzii regale, au încetat şi vizitele stafiilor. Cele două schelete au fost înmormântate creştineşte.

Dar poate că cele mai bizare fantome care bântuie în Palatul Hampton au fost cele cu care s-a întâlnit un jandarm ce-şi făcea rondul într-o noapte geroasă de februarie, a anului 1917. Ofiţerul, care avea numărul matricol 2657 şi lucra la palat de douăzeci de ani, a

deschis la un moment dat poarta unui grup de doi bărbaţi şi două femei care purtau costume de epocă. Putea să jure că aceştia au mers vreo 30 de metri şi, ajungând la o intersecţie a aleii, au dispărut, destrămându-se pur şi simplu în ceaţă. În prezent, Palatul Hampton a devenit obiectiv turistic, iar regina şi familia regală locuiesc în palatele Buckingham, Windsor, Sandringham, din Norfolk şi Balmoral, în Scoţia, fiecare dintre acestea „mândrindu-se" cu stafiile proprii. Se povesteşte că la Balmoral, regina ar fi întâlnit fantoma lordului John Brown, care fusese omul de încredere al reginei Victoria, iar, după unii, chiar amantul acesteia. Mai multe persoane au relatat că au văzut fantoma chipeşului bărbat îmbrăcat în tradiţionalul costum scoţian, plimbându-se pe coridoarele palatului şi în foaier.

De mai mulţi ani, în preajma Crăciunului, la Palatul Sandringham îşi făcea apariţia un spirit malefic ce bântuie încăperile de la etajul doi, unde sunt apartamentele servitorilor, împrăştie felicitările şi smulge aşternutul curat de pe paturi. Unchiul Ducelui Philip, prinţul grec Christopher, a fost vizitat, odată, de o misterioasă doamnă mascată. Prinţul citea în camera sa. La un moment dat, când şi-a ridicat privirea de pe filele romanului, a zărit chipul unei femei în oglinda de deasupra măsuţei de toaletă. Femeia avea părul castaniu, mătăsos şi ondulat, iar gropiţa din bărbie îi sporea farmecul. De asemenea, ţinea o mască în faţa ochilor. A doua zi, cu ocazia unei vizite la Houghton Hall, reşedinţa lordului Cholmondey, prinţul Christopher a aflat cine fusese femeia al cărei chip îl văzuse în oglindă. Pe peretele din Houghton Hall atârna un tablou reprezentând portretul unei femei care purta o rochie aidoma cu cea a frumoasei intruse din oglinda dormitorului său. Era portretul lui Dorothy Walpole, care trăise în veacul al XVIII-lea şi care avusese parte de o căsătorie nefericită. Fantoma ei fusese văzută, de altfel, şi de regele George al IV-lea, în anul 1789.

Palatul Buckingham este bântuit de fantoma lui John Gwynne, care a fost secretarul personal al lui Edward al VII-lea. Nefericitul secretar s-a împuşcat în cap în biroul său, de teamă că numele-i va fi implicat într-un scandal de divorţ şi că, astfel, va acoperi de ruşine familia regală. Silueta sa a fost zărită de mai multe ori în fostul său birou de la etajul întâi.

Din spusele localnicilor, se pare că Gatecomb, reşedinţa din Cotswold a prinţesei Anne şi a căpitanului Mark Phillips, este bântuită de stafia unui câine imens şi negru, supranumit Câinele lui Odin, după legenda zeului viking care prădase ţinutul Gloucestershire cu o mie de ani în urmă.

Palatul din Kensington este bântuit la rândul său de trei stafii: un bărbat îmbrăcat în pantaloni de vânătoare, din piele de căprioară, care se plimbă pe sub arcadele grădinii; apoi, Sophia, mătuşa reginei Victoria, care obişnuieşte să şadă lângă roata de tors şi, în cele din urmă, soţia regelui George al II-lea, care priveşte roza vânturilor de pe acoperiş şi întreabă mereu cu accentul său german: „De ce nu vin odată?” Regele a murit în acest palat, la 25 octombrie 1760, în timp ce aştepta nişte soli cu veşti din Hanovra sa natală.

La reşedinţa din Gloucestershire a prinţului Charles şi a regretatei prinţese Diana, fantomele nu s-au arătat deocamdată, însă, la catedrala St. Paul, unde s-a celebrat nunta lor în iulie 1981, a avut loc un incident straniu. Constructorii care săpau fundaţia unei clădiri din vecinătatea catedralei au scos la iveală o cutie de lemn care conţinea bijuterii. Nestematele au ajuns la British Museum. Unul dintre specialişti le-a dus acasă pentru a le curăţa, a le şlefui şi a le evalua.

În timp ce expertul în bijuterii şi fiica sa lucrau la evaluarea bijuteriilor, în camera în care stăteau a pătruns brusc un val de aer rece. Peste câteva ore, au fost vizitaţi de un prieten de familie, iniţiat în ocultism. Acesta le-a

oferit câteva explicaţii, privind valul acela de aer îngheţat. El a observat în spatele celor doi silueta unui om înalt şi subţire, purtând un costum din epoca elisabetană şi care era vizibil furios pentru că-i fusese dezgropată comoara. Obiectele expuse în muzeu au mai oferit şi alte surprize. Una dintre vizitatoare a leşinat în timp ce le privea. Când şi-a revenit, a explicat pierderea cunoştinţei prin faptul că văzuse o pată de sânge pe un colier. Muzeografii nu au găsit o asemenea pată pe niciuna dintre bijuteriile expuse, însă vizitatoarea era convinsă că persoana care purtase ultima dată colierul fusese victima unui asasinat.

Dar, dintre toate reşedinţele regale, castelul Glamis a fost scena celei mai ciudate întâmplări cu stafii. Cetatea din Dean Water, aflată în apropiere de localitatea Forfar (Angus), reşedinţa scoţiană a reginei-mame şi a familiei sale, se numeşte Bowes Lyons. Aici s-a născut prinţesa Margareta. În cetatea cu ziduri de 5 metri grosime s-au petrecut multe evenimente misterioase în cele peste nouă veacuri de când, în anul 1040, Macbeth l-a asasinat pe regele Duncan, ocupând tronul Scoţiei. Regina-mamă povesteşte încântată membrilor mai tineri ai familiei, legendele înfricoşătoare ţesute în jurul castelului Glamis. Printre acestea se numără şi povestea lordului Beardie Crawford şi a prietenilor lui, care au jucat zaruri cu diavolul în camera din turn şi, drept pedeapsă, au fost condamnaţi să rămână veşnic acolo şi să-şi continue petrecerea. O altă poveste este legată de faptul că în timpul conflictelor armate din cadrul dinastiei regale, cei din familia Ogilvy, fugind din faţa celor din neamul Lindsay, au fost prinşi şi zăvorâţi într-o cameră şi, uitaţi acolo, au murit de foame.

Însăşi regina-mamă văzuse fantoma tristă a unei femei în rochie cenuşie care vizita turnul de veghe. Se pare că era spiritul lui Janet Douglas, soţia celui de-al şaselea lord Glamis. Femeia, care fusese acuzată de vrăjitorie, a fost arsă pe rug la Castle Hill, Edinburgh, în

anul 1537. I se imputase că ar fi vrut să-l otrăvească pe regele Jacob al V-lea.

Dar la Glamis există şi fantome despre care puţini sunt dispuşi să povestească. În înalta societate din epoca victoriană se zvonea că în familia Strathmore se născuse un copil diform, cu aspect monstruos. O făptură incredibil de puternică, păroasă, fără gât, cu capul legat direct de un tors imens şi oribil şi cu membre subţiri, ca de marionetă. Întrucât familia dorea să păstreze secretă existenţa monstrului, pe care însă nu voia să-l ucidă, acesta a fost închis într-una din încăperile secrete ale castelului Glamis, unde a trăit ani îndelungaţi. Despre existenţa lui ştiau doar contele Strathmore, avocatul familiei, şi administratorul. Secretul urma să fie dezvăluit moştenitorului Strathmore abia la împlinirea vârstei de 21 de ani.

Oaspeţii care vizitau castelul Glamis povesteau întâmplări stranii, ce alimentau zvonurile. Unii spuneau că se treziseră noaptea la auzul unor urlete şi scâncete lugubre. O femeie susţinea, de pildă, că ar fi văzut la o fereastră din celălalt capăt al curţii, un chip palid şi trist, privind-o cu insistenţă. După dispariţia chipului, s-ar fi auzit ţipete înfricoşătoare, iar după aceea, o femeie bătrână traversase curtea pe furiş, cărând în spate o boccea imensă.

În anul 1869, Mrs. Monroe, care dormea într-o cameră a castelului, s-a trezit din somn, având impresia că fusese atinsă de un obraz bărbos. În timp ce şi-a întins mâna spre lampă, făptura care fusese aplecată deasupra ei s-a îndreptat către camera alăturată, unde dormea băiatul doamnei Monroe. La auzul ţipătului înspăimântat al copilului, doamna Monroe şi soţul ei au alergat înnebuniţi la patul copilului. În timp ce băieţelul le povestea că văzuse un uriaş, au auzit cu toţii o bufnitură puternică.

A doua zi, la micul dejun, mai mulţi musafiri au confirmat faptul că auziseră bufnitura şi unul dintre ei le-a relatat că, toată noaptea, câinele lui scheunase speriat.

Gazdele n-au putut oferi nicio explicaţie în legătură cu ciudatele întâmplări. În anul 1865, un muncitor a găsit întâmplător un culoar din care, prin uşa deschisă a unei odăi, a zări o făptură stranie. Cronicile spun că proprietarii „i-au dat bani şi i-au cerut să părăsească castelul”.

La o serbare din anul 1877, eseistul Augustus Hare a observat că episcopul de Brechin i s-a adresat contelui Strathmore, care era foarte trist şi palid, cu propunerea de a-i alina suferinţa. Hare scria: „Lordul Strathmore i-a răspuns că se află într-o situaţie nefericită, din care nu-l poate scoate nimeni”. Bunica reginei Elisabeta l-a chestionat, odată, în legătură cu aceeaşi poveste, pe Andrew Ralston, care fusese administratorul domeniului Strathmore între anii 18601912. Acesta i-a răspuns: „Noroc că Lady Strathmore nu cunoaşte acest lucru, căci altfel ar fi pe veci nefericită”. Însă Lady Granville i s-a destăinuit astfel reginei-mame: „Când eram copii, nu ni se dădea voie să aducem vorba despre asta, sau să punem întrebări legate de ea. În niciun caz de faţă cu tatăl sau bunicul meu”. A fost citat şi străbunicul reginei, cel de al 12-lea Conte de Strathmore, care ar fi spus: „Dacă aţi bănui natura acestui secret, v-aţi arunca în genunchi şi aţi mulţumi lui Dumnezeu că nu voi trebuie să-l păstraţi”. Avertismentul acesta nu a fost de natură să-i înspăimânte nici pe istoricii şi nici pe spiritiştii care, ani în şir, au încercat să dezlege misterul. Specialiştii au studiat amănunţit arborele genealogic al familiei şi, în anul 1920, Paul Bloomenfield a ajuns la o concluzie ce oferea o explicaţie acceptabilă a acestei enigme. Conform almanahului Burke, cartea de căpătâi a nobililor britanici, moştenitorul lui Thomas Glamis, cel de al II-lea Conte Strathmore, s-a căsătorit, la 21 decembrie 1820, cu Charlotte Grimstead şi la 22 septembrie 1822, s-a născut moştenitorul lor, Thomas George, cel de-al 12-lea Conte de Strathmore. Dar, studiind almanahul Douglas al nobililor scoţieni, Bloomenfield a aflat că Lord Glamis şi soţia sa ar

mai fi avut şi alt copil, „născut la 21 octombrie 1821 şi decedat în aceeaşi zi”. Conform unui alt almanah, data ar fi fost 18 octombrie.

Bloomenfield presupunea că primul copil fusese un monstru, care, de fapt, nu murise la naştere. El nu putea moşteni însă niciodată averea şi titlul nobiliar. Fiind siguri că avea zilele numărate, au lăsat copilul în viaţă şi l-au îngrijit cu multă atenţie. Acesta însă i-a supravieţuit atât tatălui, cât şi fratelui său. Claude, cel de al treilea fiu al familiei, a devenit cel de al 13-lea Conte de Strathmore, iar în 1904, acest titlu a fost moştenit de fiul său, Claude George, născut în 1855. El era bunicul dinspre mamă al reginei Elisabeta a II-a. Se pare că acesta a fost ultimul moştenitor iniţiat în tenebroasa taină a familiei, atunci când a împlinit vârsta majoratului, la 14 martie 1876. Fiul său, Timothy, nu auzise nimic despre această istorie, deşi, odată, a declarat următoarele: „Am sentimentul că undeva în castel a fost zidit un cadavru sau un sicriu, însă zidurile sunt atât de groase, încât ar trebui să căutăm luni în şir, şi nu se ştie dacă o să-i dăm de urmă”.

În zilele noastre, legenda monstrului este evocată doar de numele unei alei de pe terasa castelului, unde se presupune că monstrul ieşea noaptea la plimbare. Este vorba de Aleea Contelui Nebun. Fantoma femeii în rochie cenuşie se roagă în tăcere în capela castelului; stafiile vizitează camera unde dormea călăul familiei Strathmore.

De asemenea, uneori, într-unul din dormitoarele castelului, poate fi întâlnită şi silueta masivă a contelui Beardie, cu barba fluturând în vânt, stând la flacăra căminului parcă încălzindu-se. Deşi acest loc este vizitat de un şir întreg de fantome celebre, el nu e nici pe departe castelul cel mai bântuit din bătrânul Albion. Acest titlu revine unui fort unde suveranii au comis acte de o nemaiîntâlnită cruzime.

l Bastioanele străvechi ale Turnului Londrei, gărzile regale în uniforme colorate şi corbii legendari atrag anual

milioane de turişti, din toate părţile lumii. Vizitatorii cutreieră clădirile-monument, ce păstrează nenumărate vestigii interesante şi obiecte de mare valoare, ascultând cu atenţie explicaţiile ghizilor, care evocă evenimentele spectaculoase şi deosebit de sângeroase care au marcat istoria Angliei. Odinioară, Turnul Londrei era clădirea cea mai temută din această ţară, lucru atestat şi de fantomele care-l bântuie de peste 700 de ani. Prima fantomă apărută în celebrul Turn al Londrei a fost cea a lui Thomas Becket, asasinat cu 71 de ani mai devreme, în catedrala din Canterbury. Becket era originar din Londra şi, înainte de a deveni arhiepiscop de Canterbury, a fost guvernator al Turnului. Fantoma sa a fost observată prima dată de „un preot înţelept, cu viaţă sfântă", care a văzut arătarea lovind zidurile cu o cruce, iar pietrele – căzând şi sfărâmându-se, de parcă ar fi avut loc un cutremur.

Legenda spune că stafia lui Becket s-ar fi întors pentru a distruge zidurile nou construite, care îi deranjau pe locuitorii din preajma turnului. Se pare că stafiile de mai târziu acţionau din considerente mult mai personale atunci când reveneau în renumitul edificiu londonez. Cel mai des este văzut spiritul Annei Boleyn, cea de-a doua dintre cele şase soţii ale lui Henric al VIII-lea. De-a lungul anilor, ea a fost văzută de mai mulţi oameni printre care şi un gardian care, din cauza ei, avea să fie deferit Curţii marţiale. În iarna anului 1864, acesta fusese găsit în stare de inconştienţă în faţa reşedinţei şi acuzat că ar fi adormit în post. La interogatoriu, el a declarat că, la un moment dat, din ceaţa nopţii s-a desprins o figură ciudată, în rochie albă şi cu bonetă pe cap, dar care nu avea chip. Ostaşul, care servea în garda regală de artilerie, a povestit apoi că a încercat de mai multe ori să gonească silueta respectivă, dar fără rezultat. Când i-a înfipt baioneta în trup, pe ţeava armei a apărut o flacără, iar el a leşinat de spaimă. La proces au compărut încă trei martori, doi ostaşi şi un ofiţer, care au confirmat versiunea soldatului, relatând că

văzuseră scena pe fereastra Turnului Însângerat, aflat în apropiere. Când s-a dovedit că întâmplarea se petrecuse exact sub odaia în care Anna Boleyn îşi petrecuse ultima noapte dinainte de a fi executată sub acuzaţia de adulter, execuţie care a avut loc în data de 19 mai 1536, Curtea marţială l-a achitat pe inculpat. Anna Boleyn, care fusese regină timp de 1000 de zile, era îngrozită la gândul că va fi executată de mâna unui englez, cu tăişul unei săbii englezeşti. L-a înduplecat pe soţul ei să aducă un călău francez şi un paloş francez pentru a fi decapitată. Trupul ei a fost înghesuit apoi într-o ladă pentru săgeţi şi înmormântat în mare grabă la Capela „Sf. Petru în Lanţuri" din Turnul Londrei. Santinelele i-au zărit adesea fantoma plimbându-se în faţa micii capele. Într-o noapte, un ostaş de gardă, a observat o lumină stranie venind dinspre capelă. S-a urcat pe o scară şi s-a uitat înăuntru. A văzut o procesiune alcătuită din cavaleri şi domniţe, îmbrăcate în veşminte din epoca Tudorilor, înaintând încet printre rândurile de bănci. În fruntea lor păşea o femeie ce semăna cu Anna Boleyn. Când regina a ajuns în faţa altarului, toţi membrii procesiunii au dispărut ca prin farmec, iar capela a fost din nou învăluită în beznă. Silueta Annei Boleyn n-a apărut însă doar la locul morţii acesteia. Se povesteşte că într-una din zilele comemorării morţii ei, trupul său fără cap ar fi fost văzut trecând într-o trăsură, la Blickling Hall din Norfolk, reşedinţa unde îşi petrecuse copilăria. Există informaţii că stafia ei ar fi fost văzută bântuind podul castelului Rochford Hall din Essex, precum şi terenurile din împrejurimile acestuia, în timpul celor 12 zile de după Crăciun. Totuşi, cel mai adesea fusese văzută trecând prin Turnul Londrei, în timpul unor execuţii.

În zorii unei zile geroase de februarie, din anul 1915, locotenentul William Nicholis şi unul dintre soldaţii din subordine au fost surprinşi de prezenţa unei femei în rochie de culoare maro, cu guler înalt şi încreţit, care se îndrepta cu paşi grăbiţi către malurile Tamisei. Apoi,

aceasta a dispărut, trecând printr-unul dintre zidurile Turnului din apropiere. Peste cinci ore avea să fie executat unul dintre cei 11 spioni germani capturaţi în timpul primului război mondial. Anna Boleyn a fost văzută pentru ultima oară în februarie 1933. Unul dintre gardieni a declarat că a văzut apropiindu-se dinspre Turnul Însângerat, silueta unei făpturi decapitate.

În Turnul Londrei mai bântuie şi alte trei fantome ale unor doamne decapitate în veacul al XVI-lea. Catherine Howard, cea de-a cincea soţie a lui Henric al VIII-lea, decapitată în anul 1542, a fost văzută plimbându-se într-o noapte pe zidurile vechiului Turn. Spiritul Margaretei de Salisbury bântuie în Turn în fiecare zi în care se comemorează execuţia sa din 1541. Femeia, urlând şi zbătându-se, fusese târâtă cu sila până la locul execuţiei, iar călăul a trebuit s-o lovească de trei ori la rând, până i-a nimerit gâtlejul. Lady Jane Gray care fusese regină doar timp de nouă zile, a fost văzută de mai multe ori bântuind acelaşi Turn al Londrei. A fost recunoscută de doi gardieni, în timp ce alerga pe bastioanele interioare, în apropierea Turnului Sării, în noaptea de 12 februarie 1954, când s-au împlinit 400 de ani de la decapitarea ei pe eşafodul din apropierea Turnului. Trei ani mai târziu, doi gardieni galezi au văzut o siluetă neclară apărând în Turnul Sării, unde Lady Jane fusese închisă timp de 17 ani, înainte de a fi executată. În anul 1970, un bărbat din localitatea Grays, Essex, a trimis o scrisoare unui ziar londonez de seară, în care relata că prietena sa, care vizitase Turnul Londrei, a văzut o fantomă. Stafia, care avea părul lung, castaniu, şi purta o rochie neagră de catifea şi o bonetă albă, stătea la una din ferestrele Turnului Însângerat. La gât purta un medalion mare, de aur. Femeia a fost singurul membru al grupului de excursionişti care văzuse arătarea, povestind că, atât în timpul vizitei, cât şi cu o altă ocazie, a urcat imediat în încăperea unde văzuse fantoma pentru ca, ajunsă aici, să aibă senzaţia că se sufocă. Specialiştii

consideră că tânăra este una dintre puţinele persoane care au văzut fantoma lui Lady Jane Gray în timpul zilei.

Dar Turnul este bântuit şi de fantomele unor bărbaţi şi chiar ale unor copii. În anul 1890, un gardian a avut parte de o întâlnire înfricoşătoare. Era de gardă în Turnul Beauchamp, când a auzit că cineva îl strigă pe nume. Iată ce a relatat gardianul: „M-am întors şi am văzut plutind în aer un cap roşu şi diform, cu gura plină de salivă şi având ochii spălăciţi, acoperiţi de pleoape groase. Din cărţile de istorie cunoşteam bine acel portret: era Henric al VIII-lea, pe chipul căruia se oglindea caracterul său diabolic. M-am speriat atât de tare, încât am luat-o la goană şi nu m-am oprit până nu m-am întâlnit cu doi colegi. Tocmai voiau să mă salute, când li s-a tăiat respiraţia, pentru că văzuseră şi ei arătarea”.

Cazul a fost muşamalizat de comandanţii gărzii, aceştia spunând că nici vorbă ca Turnul să fie bântuit de stafii. În timpul Primului Război Mondial, unul dintre gardieni povestea că văzuse şi el o procesiune de fantome, care se îndrepta către Turnul Pintenului. Grupul ducea o brancardă, pe care zăcea un cadavru decapitat, capul, acoperit, fiind aşezat lângă braţul mortului. Istoricii spun că aşa se readuceau, cu secole în urmă, în incinta fortăreţei, trupurile celor executaţi prin decapitare pe Dealul Turnului. Fantoma răposatului Duce de Northumberland a fost văzută atât de des plimbându-se pe zidul care lega turnurile Martin şi al Guvernatorului, încât gardienii au denumit porţiunea respectivă „Aleea Northumberland”. Gardienii au văzut şi fantoma lui Sir Walter Raleigh, inventatorul preferat al reginei Elisabeta I, pe care succesorul ei, regele Jacob I, l-a închis în Turn, executându-l apoi în anul 1618. Ei au mai văzut şi doi copii care se plimbau în Turnul Însângerat ţinându-se de mână. Se spune că sunt fantomele prinţilor Edward şi Richard, care se pare că au fost executaţi în anul 1483, la porunca unchiului lor, Richard al III-lea, pentru ca acesta să poată

revendica tronul Angliei. Totuşi, nu toate fantomele din Turnul Londrei sunt personalităţi istorice. Astfel, într-o dimineaţă a anului 1952, maiorul H.D.V. Sitwell, care se afla în turnul Sf. Toma, a văzut în uşa dormitorului său, figura unui călugăr cu rasă maronie. Şi nu numai fantomele oamenilor bântuie vestitul Turn al Londrei. Într-o zi de octombrie a anului 1817, Edmund Swifte, paznicul bijuteriilor regale, împreună cu soţia, fiul său şi o rudă îndepărtată, luau masa în salonul din Turnul Martin. Tocmai îşi servea soţia cu un pahar de vin, când femeia a exclamat: „Doamne, Dumnezeule, ce-i acolo?" Bărbatul urmări privirea consternată a nevestei sale şi văzu un tub de sticlă de grosimea unui braţ, plin cu un lichid asemănător şampaniei, care plutea între tăblia mesei şi tavan. Apoi, brusc, începu să treacă de la un om la altul. Când a ajuns în spatele soţiei lui Swifte, s-a oprit la nivelul umerilor ei. Femeia s-a ghemuit la pământ, strigând: „Iisuse, mi-a atins umărul!" Swifte s-a repezit cu un scaun asupra straniului cilindru, după care a fugit la etaj să vadă dacă nu s-a întâmplat ceva cu copiii. Când a revenit, ciudatul obiect dispăruse. Câteva zile mai târziu, paznicul din faţa Turnului Martin a constatat cu stupoare că aburul care ieşea prin crăpătura dintre uşa zăvorâtă şi prag lua forma unui urs uriaş. Gardianul s-a repezit cu baioneta spre animal, însă lama armei s-a înfipt în lemnul uşii. Bărbatul a leşinat de spaimă, iar peste câteva zile a şi murit.

Turnul este bântuit şi de spirite malefice. Scutierii care dormeau într-o încăpere din Turnul Fântânii s-au trezit că cineva i-a răsturnat cu paturi cu tot. În toamna anului 1972, un fotograf a fost împins de pe scara pe care se suise să-şi potrivească trepiedul ca să fotografieze o frescă din Turnul Beauchamp. El se afla în camera în care fusese închis lordul Lovat, ultimul condamnat la moarte din Turnul Londrei. Cel mai ciudat lucru legat de fantomele din Turnul Londrei este faptul că în Turnul Alb

nu a fost văzută nicio fantomă, deşi el se află în centrul fortificaţiei, fiind cea mai mare şi cea mai veche dintre construcţiile sale. Guy Fawkes, care în anul 1605 a încercat să arunce în aer clădirea Parlamentului, a fost doar unul dintre personajele faimoase încarcerate în condiţii mizere în acest turn. Niciuna însă nu a revenit să bântuie locul supliciului. Se pare că la sfârşitul anilor 1850 a fost descoperită şi posibila explicaţie a acestui mister. În veacul al XI-lea, când a început construcţia Turnului Alb, lumea mai era încredinţată că o construcţie poate fi ocrotită de spiritele rele dacă se zideşte în ea un animal de jertfă. Muncitorii care au demolat unul dintre zidurile cele mai groase au găsit scheletul unei pisici care fusese probabil jertfită în acest scop, în vremuri demult apuse.

O întâmplare asemănătoare au trăit şi locuitorii din castelul Burten Agnes Hall. În castel se afla craniul numit Aws-Nance, care nu putea fi mutat în altă parte. De peste 30 de ani, oricine încerca să-l ia din locul său era aspru pedepsit.

Castelul fusese înălţat în secolul al XVII-lea, la cererea a trei surori, care au fost beneficiarele unei averi considerabile, lăsată cu titlu de moştenire de tatăl lor, Sir Henry Griffith. La scurtă vreme, mezina, Ana, a fost agresată de nişte tâlhari, în timp ce se îndrepta spre casă. Sătenii îngroziţi de cele întâmplate au transportat trupul vătămat al tinerei la locuinţa sa. Cu toate îngrijirile acordate, rănile suferite erau atât de grave, încât decesul Anei părea inevitabil.

Cu puţin timp înainte de moartea sa, Ana şi-a chemat surorile şi le-a împărtăşit ultima dorinţă. Le-a rugat pe surorile ei ca, înainte de a fi înmormântată, să fie decapitată, iar capul ei să fie păstrat în casă, înconjurat cu multă consideraţie şi dragoste. Ea le-a ameninţat că în cazul în care dorinţa ei nu va fi îndeplinită, vor avea parte de zile negre şi pedepse severe. Cele două surori şi-au luat angajamentul că-i vor urma instrucţiunile, dar gândul la

această stranie dorinţă le-a provocat repulsie. Când Ana a murit, corpul ei neînsufleţit a fost redat eternităţii, nemutilat.

După şapte zile de la înhumare, cei ce locuiau în castel au fost treziţi de nişte sunete inexplicabile, ce veneau dintr-o cameră de la etaj. Peste o săptămână, sunetele s-au auzit din nou, dar, în acelaşi timp, mai multe uşi ale clădirii au început să se trântească singure. La trei săptămâni de la înmormântare, vocile se auzeau tot mai insistent în fiecare noapte, iar dinspre scări se distingea un zgomot asemănător celui făcut de o armată. Liniştea din castel a fost tulburată pentru totdeauna.

În zilele următoare, mulţi servitori şi-au dat demisia şi au părăsit clădirea. Surorile au cerut ajutorul preotului din sat, iar când fetele i-au adus la cunoştinţă ultima dorinţă a Anei şi faptul că nu o respectaseră, acesta le-a sugerat să deshumeze corpul şi îndeplinească dorinţa răposatei.

Trupul surorii lor era încă intact, însă capul fusese desprins de trup, iar pielea capului era descuamată, rămânând doar craniul gol. Îngrozite, cele două surori au dus craniul în castel. Fantoma a încetat să mai bântuie prin încăperile clădirii, iar surorile au fost nevoite să trăiască alături cu „moştenirea” stranie, lăsată de sora lor decedată, până la sfârşitul vieţii.

Mai mulţi proprietari care au locuit ulterior în castelul Burten Agnes au încercat să scape de incomoda povară, dar Aws-Nance părea să nu cedeze. Zgomotele stranii din castel reveneau aproape instantaneu, când proprietarii castelului încercau să mute craniul de la locul lui.

Există situaţii când fantomele anunţă că anumite oseminte pământeşti nu se odihnesc cum se cuvine. Ele se retrag numai atunci când rămăşiţele lor pământeşti sunt înmormântate după cerinţele Bisericii.

În anul 1930, într-o casă-pensiune din localitatea

Lynton, câţiva locatari au spus gazdei că sunt tulburaţi de o voce de copil în timpul nopţii. Familia Ewing, gazda acestei pensiuni, a fost înştiinţată că noaptea unii locatari au văzut şi fantoma unei femei în vârstă şi au auzit plânsetul unui copil.

Cumnatul doamnei Ewing le-a atras atenţia asupra faptului că această cameră era mult mai îngustă decât cea aflată dedesubt, la nivelul inferior. S-a dedus că exista o nişă zidită, unde s-a descoperit un dulap ce conţinea o lădiţă mică şi un morman de oase. Atunci când acestea au fost îndepărtate din ciudatul depozit, în casă s-a aşternut, din nou, liniştea.

l În anul 1806, după campania prusacilor împotriva francezilor, consilierul prinţului de Hohenlohe a primit ordin de la acesta să se deplaseze la castelul său din Slawensick, Silezia, şi să-l aştepte acolo. Domnul Hahn s-a conformat şi la castel a întâlnit un prieten din copilărie, Charles Kern de Hunzelan, fost prizonier şi eliberat „pe cuvânt”, care primise încuviinţarea să stea acolo până îi soseau de acasă banii de drum. Cei doi tineri nu erau superstiţioşi. În perioada în care au locuit împreună la castel, Hahn şi Kern au fost martorii multor întâmplări misterioase, mai ales serile. La aceste scene, când cuţite, furculiţe, perii, pălării, pantofi, batiste şi săpunuri zburau de colo-colo prin cameră, au asistat nu numai cei doi musafiri, dar şi slujitorii castelului, care erau chemaţi special pentru a fi martori. Au aflat bineînţeles şi vecinii, care uneori au venit şi au luat act de aceste întâmplări.

Dintre aventurile stranii petrecute la castelul din Slawensick, cea în care a fost implicat Kern este de-a dreptul remarcabilă. Într-o seară, când se pregătea să se radă, toate instrumentele necesare acestei operaţii, aşezate pe o etajeră piramidală dintr-un colţ al camerei, veniră unul după altul – cutia cu săpunul, briciul, pământuful – şi căzură la picioarele lui Hahn. Kern, care era aşezat la masă, a izbucnit în râs, căci se obişnuiseră cu

astfel de incidente şi nu le mai lua în seamă.

Totuşi, în aceeaşi seară Hahn îl văzu pe Kern oprindu-se în faţa oglinzii pe care îşi aruncase privirile, ca şi cum ar fi fost ţintuit locului. A stat câteva minute şi apoi a fost brusc apucat de un tremur violent. S-a întors de la oglindă palid ca un mort. Kern, care era într-adevăr foarte curajos, îşi veni în fire şi povesti cu voce tremurătoare că, uitându-se din întâmplare spre oglindă, văzuse o fantomă feminină privindu-l. Ea se afla în faţa propriei sale imagini ce se vedea clar în spatele ei. Mai întâi nu şi-a putut crede ochilor, crezându-se victima unei iluzii, şi de aceea stătuse nemişcat. Dar când a văzut că ochii fantomei erau mobili şi priveau în ai săi, s-a simţit străbătut de un fior de groază.

Hahn a vrut să vadă şi el fantoma, s-a îndreptat cu paşi fermi spre oglindă şi a cerut fantomei să i se arate şi lui, dar nu a văzut nimic, deşi a stat un sfert de oră în faţa oglinzii. Kern a adăugat că trăsăturile spectrului erau foarte bătrâne, dar nu triste şi nici întunecate. Expresia era mai degrabă indiferenţa. Faţa ei era foarte palidă şi avea capul acoperit cu un voal care nu lăsa să se vadă decât trăsăturile.

Într-o altă seară, când Kern stătea în pat, în timp ce servitorul său era în picioare lângă uşă şi vorbeau împreună, văzură cu stupefacţie cum o carafă de bere se ridică de pe masă la o înălţime de aproximativ un metru, turnă din conţinutul ei într-un pahar, aşezat tot pe masă, umplându-l cam jumătate, apoi reveni la loc, iar paharul se ridică singur, cam la înălţimea unui om, şi se goli ca şi cam cineva ar fi băut berea din el. Servitorul Johan, siderat, strigă uimit: „Dumnezeule, l-a băut!” Paharul a fost apoi aşezat pe masă, iar cei doi nu au văzut nicio picătură de bere pe podea.

Fantomele castelului Slawensick au fost înregistrate în rândul acelora „dovedite”. Numărul total al persoanelor care le-au semnalat prezenţa depăşeşte 200. Activitatea lor a încetat în anul 1939, chiar în ziua de l octombrie, la o

lună după ce a început cel de-al Doilea Război Mondial, în timpul unei furtuni puternice.

În anul 1952, în urma unor săpături efectuate în curtea castelului, a fost găsit un grup de trei schelete, îngropate în picioare, care se bănuieşte că au murit în jurul anului 1780 şi care se pare că erau rămăşiţele a trei slujitori, două femei şi un bărbat, toţi tineri, care au fost ucişi prin îngropare de vii. Fantomele lor au bântuit castelul aproape 160 de ani.

l În regiunea Auvergne din sudul Franţei se găseşte Castelul Devance, un alt loc ce păstrează amintirile unei tragedii. În secolul al XVI-lea, stăpânul castelului a sedus o tânără, pe nume Lucie. Soţia lui a descoperit adulterul şi a cerut răzbunare, Lucie fiind ucisă în mod brutal. Actualul proprietar al castelului este convins că fantoma acesteia bântuie şi acum coridoarele şi încăperile construcţiei, declarând că de multe ori a observat o lumină puternică în unele nopţi, în interiorul căreia se distingea clar forma unei femei.

l Povestirile despre întâmplări supranaturale sunt un lucru obişnuit în castelele din Europa. Unul dintre acestea a devenit celebru datorită apariţiilor paranormale. Fundaţia Castelului Chillingham se află pe ruinele unei mănăstiri din secolul al VII-lea, care a fost atacată şi jefuită cu mult timp în urmă. Călugării care nu au reuşit să fugă la timp au murit în chinuri groaznice, fiind înjunghiaţi, strangulaţi şi aruncaţi în fântâni. Proprietarul castelului crede că acele spirite agitate nu au părăsit clădirea şi că se află şi azi între zidurile străvechi. Dar acestea nu sunt singurele suflete rătăcitoare care bântuie castelul. Devenită cunoscută sub numele de „Doamna în Alb”, o femeie tânără îşi face apariţia de secole în acest castel. Martorii susţin că, uneori, ea urcă scările şi străbate coridoarele, oprindu-se la ferestre şi scrutând orizontul. Legenda spune că „Doamna în Alb”, Lady Henrietta Barcklay, a fost părăsită de soţul ei care a fugit

cu o soră mai mică de-a ei.

l Dar cea mai renumită fantomă din castelul Chillingham a fost „Băiatul Strălucitor”, a cărui voce pătrunzătoare a îngrozit mulţi vizitatori de-a lungul vremii. Băiatul a apărut cu regularitate timp de 200 de ani, ieşind din zidul aşa-numitei camere roz. Atunci când s-a curăţat coşul din acea cameră, a fost descoperit scheletul unui copil de circa 10-11 ani, a cărui identitate a rămas necunoscută. În schimb, după înhumarea osemintelor, vocea băiatului a încetat să se mai audă între zidurile castelului, ce a fost martor la atâtea drame.

24.32. Eroarea fatală

În 1804, în cartierul Hamersmith din Londra, apariţia unei fantome-femeie cu rochie albă a provocat o adevărată tragedie. Stafia a urmărit o femeie ce traversa singură cimitirul şi a agresat-o. Poliţia nu a reuşit să elucideze cazul, dar a luat măsuri pentru a preveni apariţia unei noi tentative de agresiune. Astfel, a solicitat formarea unui grup de voluntari care să patruleze în cimitir. Cu toate măsurile luate, stafia a apărut din nou şi a fost văzută de un birjar care trecea cu trăsura pe lângă cimitir.

La patru zile după înfiinţarea grupului de voluntari, în cimitir, unul dintre ei, pe nume Francis Smith, a observat o figură îmbrăcată în alb, pe o străduţă întunecată. A tras asupra ei, iar aceasta s-a prăbuşit. Când au ajuns la faţa locului, totul s-a dovedit a fi o eroare fatală. După identificare, s-a stabilit că persoana ucisă era zidarul Thomas Milwood, care venea de la atelierul unde lucra până la ore târzii din noapte. Sub acuzaţia de omucidere, Smith a fost condamnat la moarte, dar, în urma contestaţiei făcute, pedeapsa a fost anulată, vinovatul fiind obligat să execute doar doi ani de închisoare.

24.33. Remuşcările unei mame

Se împlinesc 400 de ani de când stafia unei femei îmbrăcate în doliu apare cu regularitate în zona parohiei Bisharm (Buckinghamshire). În faţa stafiei pluteşte un lighean cu apă, în care aceasta îşi limpezeşte din când în când mâinile.

Fenomenul a fost remarcat de doi copii localnici, aflaţi într-o barcă pe râul Tamisa, ce străbate câmpia de la marginea abaţiei.

Se spunea că năluca, ce părea deosebit de paşnică, era a lui Elisabeth Hobby, soţia unui renumit inventator şi confidentă a reginei Elisabeta I. Femeia scria poezii în engleză şi latină, fiind, totodată, un pedagog foarte sever şi pretenţios cu elevii săi. Însă soarta a decis ca tocmai cel mai mic fiu al ei, William s-o dezamăgească. Băiatul era slab dotat intelectual şi foarte dezordonat, iar notiţele sale erau pline de greşeli de ortografie. Mama lui, o fire impulsivă şi severă, îl bătea deseori, dar, cu toate acestea, băiatul nu înregistra niciun progres la învăţătură.

Într-o dimineaţă, Elisabeth Hobby s-a înfuriat foarte tare pe fiul ei, din cauza temelor greşite ale acestuia. I-a tras băiatului câteva palme şi i-a poruncit să-şi refacă tema. Drept pedeapsă, l-a încuiat în dulap până când urma să-şi termine lecţiile.

Imediat după incident, regina i-a trimis vorbă lui Elisabet să vină de îndată la palat. Aceasta a plecat grăbită şi a uitat să pomenească vreunui servitor că-şi încuiase băiatul în dulap. Seara, la întoarcere, l-a găsit pe William mort, aplecat peste cărţile sale.

Până în clipa morţii sale, la vârsta de 91 de ani, în 1609, Elisabeth nu şi-a putut ierta fapta comisă.

În 1840, câţiva lucrători au efectuat nişte reparaţii în clădirea palatului. Printre grinzile de susţinere au găsit un caiet care, probabil, aparţinuse cândva unui copil. O pagină a caietului era acoperită cu pete, dar nu de cerneală, ci de lacrimi, uscate demult.

24.34. Cursa spre eternitate

Ziua în care James Worson a acceptat acea stranie provocare s-a dovedit a fi una de rău augur. Tânărul era de meserie cizmar, un om orgolios şi încrezut. În ultima clipă a vieţii sale a scos un ţipăt puternic, apoi a dispărut pentru totdeauna.

La 3 septembrie 1873, în oraşul Leamington (Warwickshire), cizmarul se lăuda cu calităţile sale atletice în faţa a doi prieteni. El le-a spus acestora că reuşise, în mai multe rânduri, să parcurgă alergând în timp record, distanţa dintre două oraşe învecinate.

Câţiva ştiau că Worson era un bun alergător, cu toate acestea, prietenii săi s-au cam îndoit de spusele acestuia. Dacă era într-adevăr un atlet atât de bun, precum susţinea, de ce n-ar dovedi acest lucru? Worson a acceptat bucuros provocarea şi le-a spus că-şi va demonstra aptitudinile, alergând distanţa de 20 mile dintre Leamington şi Coventry.

Proba de forţă a demarat într-o ambianţă plăcută. Worson se echipase corespunzător şi era gata de start. Prietenii lui, Hammerson Burns şi Barham Wise, îl urmau într-o birjă trasă de cai, mergând în imediata apropiere a alergătorului. Burns luase cu el şi un aparat de fotografiat.

Cei trei bărbaţi parcurseseră deja două-treimi din traseu, iar buna dispoziţie i-a însoţit în tot acest timp. Worson părea că spusese adevărul în privinţa rezistenţei sale fizice. Alerga uşor şi, din când în când, îşi întorcea privirea înapoi, spre prietenii săi. Aceştia nu-l pierdeau nicio clipă din vedere. Cursa se desfăşura pe un drum prăfuit. Dintr-odată, Worson păru că se împleticeşte. Apoi, s-a prăbuşit ţipând scurt. Wise mărturisea mai târziu: „Era ţipătul cel mai straniu pe care l-am auzit vreodată”.

Acest strigăt înfiorător a fost ultima amintire despre Worson. Corpul său nu a mai apucat să atingă pământul,

căci, în cădere, a dispărut pur şi simplu.

Cea mai elocventă dovadă a acestui fapt incredibil ar fi însuşi drumul prăfuit. Pe fotografiile efectuate de Burns se distingeau clar paşii lăsaţi pe nisipul uscat al drumului. Urmele au dispărut într-un anumit punct, ca şi cum Worson s-ar fi izbit de un zid de piatră.

Când prietenii săi au revenit în oraş, au efectuat o cercetare amănunţită, răscolind fiecare metru pătrat, însă căutarea a fost zadarnică. În mod surprinzător, câinii de vânătoare care au însoţit echipa de cercetare au evitat, parcă dinadins, locul în care urmele lui Worson dispăruseră.

Ulterior, o seamă de martori au susţinut că văzuseră fantoma unui atlet, îmbrăcat în echipament de sport de culoare verde, alergând pe drumul ce leagă Leamington de Coventry.

24.35. Răzbunarea victimei canibalilor

Doar patru dintre naufragiaţii vasului Pierrot au reuşit să scape cu viaţă în iunie 1884, când nava s-a scufundat în apele Oceanului Atlantic. Înghesuiţi într-o barcă de salvare, aceştia au fost purtaţi de valuri timp de 25 de zile. Din cauza foamei şi a intemperiilor, cei patru se aflau deja în pragul morţii, când căpitanul Edwin Rutt a venit cu o propunere înfiorătoare, izvorâtă din disperare: în urma tragerii la sorţi, să se decidă care dintre ei urma să fie mâncat de ceilalţi.

Doi dintre marinari au fost de acord cu Rutt, însă cel mai tânăr dintre ei, Dick Tomlin, în vârstă de 18 ani, s-a împotrivit, spunând că preferă să moară de foame decât să mănânce carne de om.

Împotrivirea lui Dick i-a pecetluit soarta. La prima ocazie ivită, Rutt s-a năpustit asupra băiatului care dormea şi i-a secţionat gâtul. Ceilalţi doi marinari, Josh Dudley şi Will Hoon, nu manifestaseră nici ei vreo reţinere faţă de

canibalism. După patru zile, barca a fost găsită de echipajul velierului *Gellert,* naufragiaţii fiind încă în viaţă datorită faptului că se hrăniseră cu… carnea colegului lor. Căpitanul, stupefiat şi îngrozit de fapta celor trei marinari, nu şi-a dat acordul ca resturile cadavrului să fie aruncate în mare. La ordinele lui, cadavrul a fost înfăşurat în pânză aspră de velă şi transportat, împreună cu ceilalţi trei naufragiaţi, în portul Falmouth, din ţinutul Cornwall. Cei trei au fost chemaţi în faţa instanţei şi acuzaţi de crimă cu premeditare. La intervenţia ministrului de Interne, instanţa de judecată a sistat cercetările în privinţa acestui caz odios, hotărând condamnarea celor trei marinari la şase luni de închisoare. Nimeni nu ştia că adevăratele grozăvii de-abia acum urmau să înceapă.

După ce marinarii au fost eliberaţi, John Dudley s-a angajat ca zilier pentru o sumă infimă, care-i putea asigura doar un trai mizer, puţin peste nivelul subzistenţei. După două săptămâni, mergând pe o stradă lăturalnică a Londrei, învăluită într-o ceaţă deasă, caii înhămaţi la căruţa lui s-au speriat foarte tare, luând-o la fugă. Dudley a căzut de pe banchetă, decedând pe loc, din cauza contuziilor craniene.

Potrivit afirmaţiilor martorilor oculari, la locul accidentului a apărut o fiinţă înfăşurată într-o pânză pătată de sânge, care, imediat după ce Dudley a decedat, a dispărut în mod misterios. Ca urmare a acestui eveniment tragic, căpitanul Rutt a intrat în panică. A plecat îndată în cartierul mărginaş Soho, pentru a da de urma celuilalt camarad ce supravieţuise, Will Hoon. Bătrânul marinar ajunsese un oropsit al sorţii, aflat mai tot timpul în stare de ebrietate, starea sănătăţii sale părând a fi una extrem de precară.

Rutt l-a înştiinţat de accidentul lui Dudley, pomenind şi de apariţia acelei fantome însângerate, convins fiind că este o rudă a lui Tomlin, însetată de răzbunare. L-a implorat să-l caute împreună pe acest individ misterios,

însă tot ce-şi mai dorea Hoon de la viaţă era o sticlă de gin. În scurtă vreme, acesta a căzut la pat, fiind internat într-un azil de bătrâni. Înainte de a intra în comă, s-a zbătut încontinuu, ţipând deznădăjduit, după care a murit în chinuri groaznice.

Câţiva martori oculari susţineau că o fiinţă „înfăşurată în pânză” a încercat să-l aline, aceasta dispărând imediat după ce a survenit decesul. Deznădăjduit la culme, Rutt a reclamat întâmplările la poliţie. Poliţiştii l-au luat în derâdere, auzind relatările acestui bărbat ce părea dement, însă comisarul-şef a dispus să fie „cazat” peste noapte într-una din celulele secţiei de poliţie, având în vedere starea de şoc în care se afla reclamantul.

De-a dreptul încântat, Rutt a intrat în celulă şi chiar a verificat de mai multe ori siguranţa încuietorilor. Această secţie era destinată tâlharilor care perturbau viaţa nocturnă a Londrei, fiind reţinuţi acolo pentru câteva ore. Ei aveau, de multe ori, manifestări extreme.

Însă atunci când, la ora 3.00 noaptea, dintr-o parte a închisorii s-a auzit un răcnet înfiorător, poliţiştii au tresărit şi s-au îndreptat grăbiţi spre celula cu pricina. S-a dovedit a fi cea a lui Rutt. Au deschis uşa şi s-au apropiat de pat. Victima a fost găsită într-o stare care ar fi îngrozit orice persoană cu sânge rece. Pielea de pe picioare îi era sfâşiată cu foarfecele, iar ochii îi ieşiseră din orbite.

Strângea în mâini resturi de pânză şi fâşii însângerate.

24.36. Grota contrabandiştilor

Pe litoralul britanic circulă nenumărate istorii palpitante legate de contrabandişti, iar locuitorii oraşelor în împrejurimile cărora există stânci şi grote stâncoase, pretind că acolo ar bântui stafiile acestora. O asemenea poveste este legată de grota Marsden, care se află în

partea de nord-est a litoralului englez între South Shields şi Sunderland. Grota era folosită de contrabandişti pentru a-şi ascunde marfa, însă unul dintre ei, pe nume John cel Îndărătnic, şi-a trădat camarazii. Contrabandiştii care au părăsit vasul pescăresc ce-i adusese până în golful Marsden, pentru a ajunge la ţărm cu bărcile, erau aşteptaţi de paza de coastă. Unul dintre camarazii lor de pe vas, presimţind pericolul, şi-a descărcat pistolul, pentru a-şi avertiza tovarăşii. John cel Îndărătnic a plătit cu vârf şi îndesat pentru fapta sa.

Camarazii săi l-au închis într-un butoi şi l-au tras deasupra grotei, unde a rămas agăţat până când avea să moară de foame. Se pare că în grota, în care astăzi funcţionează un restaurant, se mai aud uneori şi acum ţipetele care au răsunat în urmă cu 150 de ani.

24.37. Să fi existat oare Fantomas?!

Paris. 1860. Un cadavru găsit în trenul Bâle-Paris dă destule bătăi de cap poliţiei. Căci trupul, desfigurat, aparţine preşedintelui Poinsot, magistrat reputat, dar controversat, pe vremea lui Napoleon al III-lea. Poinsot nu avea o reputaţie prea bună şi asasinarea sa provoacă oarecare valuri politice. Aşa încât, pentru a închide gura clevetitorilor, poliţia se simte obligată să abordeze ancheta cu toată hotărârea, pentru a-l descoperi pe autorul crimei. Printr-o întâmplare „fericită” acesta şi-a lăsat la locul faptei o batistă şi o tabacheră. Apoi se descoperă staţia în care a urcat în tren, precum şi aceea în care a coborât. Se descoperă în sfârşit, că Poinsot a cinat în ajunul crimei într-un han împreună cu un bărbat ale cărui semnalmente corespund acelora ale călătorului misterios. Apare şi un nume: e vorba de un oarecare Matricon care este văzut la Lyon, apoi la Geneva. Matricon face gestul de a plăti o prostituată cu bani ruseşti ce fuseseră furaţi unui medic militar, doctorul Heppi, care, cu puţină vreme înainte,

avusese aceeaşi soartă ca şi Poinsot. Se descoperă locuinţa lui Matricon: într-o cameră se găseşte o pereche de cătuşe. Acestea fuseseră sustrase unor jandarmi de un oarecare Charles Jud, în momentul evadării sale. Charles Jud fusese închis tocmai pentru uciderea doctorului Heppi.

Deci, lucrurile sunt clare: Matricon şi Jud sunt una şi aceeaşi persoană. Numai că această persoană este de negăsit.

Atunci, fostul şef al Siguranţei, Claude, se decide să plece de unul singur în căutarea lui Jud. El se duce în Alsacia, locul de naştere al prezumtivului asasin, unde, se pare, acesta venea să se odihnească după fiecare lovitură. Dar, pe drum, detectivul este răpit de un grup de tineri care îl conving să renunţe la anchetă. Şi afacerea este clasată definitiv.

Peste câţiva ani se va stabili că Jud a fost doar un personaj inventat pentru a-l acoperi pe adevăratul asasin, un soţ înşelat. Dar personajul va intra în legendă şi, după câteva decenii, Robert Desnos va face din el un erou la fel de cunoscut în Franţa ca Arsene Lupin: Fantomas.

24.38. Lugubra moştenire a lui Jack Spintecătorul

Două dintre victimele odiosului Jack Spintecătorul bântuie încă pe străzile londoneze, parcă pentru a aduce aminte de sângeroasele crime ale asasinului necunoscut. Prima dintre cele şase victime ale „măcelarului” a fost Polly Nicholls, o prostituată în vârstă de 42 de ani. Corpul ei mutilat a fost descoperit la 31 august 1888. Avea gâtul retezat şi abdomenul spintecat. Trupul ei însângerat, provocând o spaimă cumplită, apare din când în când pe strada Durward din cartierul mărginaş Whitchapel, acolo unde fusese găsit cadavrul ei.

Pe o stradă apropiată, se mai aude uneori strigătul de groază al unei alte victime a lui Jack Spintecătorul, voce

despre care se presupune că ar aparţine lui Annie Chapmann, o femeie în vârstă de 47 de ani.

24.39. împuşcată din gelozie

Primul etaj al clădirii Amiralităţii din Londra, care, odinioară, l-a găzduit şi pe Winston Churchill, pe vremea când fusese lord de rangul I al flotei Marii Britanii, era bântuită de fantoma lui Margaret Reay, care fusese iubita lui Sandwich Earl. Portretul ei era expus într-o încăpere a clădirii. În aprilie 1779, Margaret, ieşind de la Opera Regală „Covert Garden”, a fost împuşcată mortal de un fost curtezan. Motivul crimei l-a constituit gelozia.

24.40. „Serviciul secret” şi actorul înjunghiat

Fantomele bântuie peste tot în lume, dar se pare că preferă să apară pe scena teatrelor. Alteori se amestecă în dramele vieţii reale, care sunt la fel de înspăimântătoare ca cele imaginate de autorii dramatici.

William Terriss era un actor cu personalitate, care îmbrăţişase cariera actoricească după o viaţă de aventurier.

În decembrie 1897, juca rolul principal dintr-o piesă poliţistă intitulată „Serviciul secret”, pusă în scenă la Teatrul Adelphi din cartierul Strand.

Într-o seară, după spectacol, actorul a fost înjunghiat şi, de atunci, o serie întreagă de evenimente inexplicabile sunt atribuite spiritului său zbuciumat. Artiştii auzeau pe scenă zgomote de paşi şi bătăi. Ascensoarele de scenă erau cuplate şi decuplate de forţe nevăzute, luminile se stingeau şi se aprindeau de la sine.

24.41. în căutarea fratelui spânzurat

Începând din 1780, când a avut loc rebeliunea lui

Gordon, timp de aproape două veacuri, pe coridoarele Băncii Angliei au patrulat gardieni care păzeau sălile de tezaur. În anul 1973, garda a fost desfiinţată, însă în clădirea băncii a rămas să patruleze un vizitator nocturn, care îşi face în mod constant rondul pe strada Threadneedle în căutarea fratelui său. Este vorba de „călugăriţa cernită”, denumită astfel de către cei care au văzut fantoma îmbrăcată în rochie neagră şi cu faţa acoperită de un văl gros. Apariţia este, probabil, stafia lui Sarah Whitehead, care bântuie clădirea în căutarea fratelui ei, Philip, funcţionar la o bancă, arestat în anul 1811, sub acuzaţia de uz de fals.

Philip a fost spânzurat, aceasta fiind pedeapsa la care erau condamnaţi falsificatorii la vremea respectivă. Sarah, care nu vorbise de multă vreme cu fratele ei, s-a decis să-l caute la bancă. Când a auzit vestea execuţiei acestuia, tânăra a înnebunit. A doua zi, a reapărut la bancă purtând haine de doliu şi cu faţa acoperită de un văl gros, întrebând dacă nu îl văzuse cineva pe fratele ei.

În următorii 25 de ani a fost văzută plimbându-se pe strada Threadneedle şi oprind trecătorii. Uneori intra şi în clădirea băncii. Plimbările ei solitare nu au încetat nici după moarte. La scurt timp după ce a fost înmormântată în cimitirul St. Christopher-le-Stock din City, aflat în apropierea grădinii băncii, femeia în negru a reapărut. Figura călugăriţei cernite a devenit o legendă în cercurile funcţionarilor de bancă de la finele veacului trecut. Mulţi dintre ei văzuseră fantoma femeii disperate care-şi căuta fratele. Unul dintre angajaţii băncii povestea că a văzut-o în vechiul cimitir, plângând în hohote şi lovind cu pumnii placa funerară a unui mormânt. Gardienii băncii au dispărut de mult, ca şi tezaurul, de altfel, dar pe culoare se mai aud şi azi paşii lui Sarah Whitehead, care-şi caută în continuare fratele.

24.42. Copiii ucigaşi

Când a văzut prima dată casa, tânărul şi talentatul scriitor Paul Fortier a ştiut că aceasta este locuinţa ideală pentru el, casa visurilor lui. Era optimist şi foarte încrezător în viitorul său şi al familiei sale.

Primul său roman, *Câmpiile Amaranth,* fusese primit cu mare interes de către publicul cititor şi începuse deja să scrie următorul roman, care promitea să aibă acelaşi succes. Soţia lui Paul Fortier era o femeie frumoasă şi tânără. Împreună aveau o fetiţă încântătoare de 5 ani, pe nume Gisele.

Noua locuinţă din Montreal (Canada) i-a plăcut Denisei Fortier, care avea însă anumite reţineri în privinţa clădirii. După ce au cumpărat-o în 1905, a insistat ca soţul său să cerceteze originea acestei case şi să verifice amănunţit toate anexele gospodăreşti. Îngrijorarea ei s-a datorat relatărilor unor vecini, care susţineau că, în urmă cu mulţi ani, casa fusese scena celei mai odioase crime petrecute până atunci în Montreal.

În 1805, clădirea, care fusese construită cu destinaţia de casă de corecţie a „copiilor problemă”, a fost mistuită într-un incendiu, după ce doi băieţi au ucis pe directorul instituţiei şi pe soţia acestuia. Fără să ţină seama de vârsta copiilor, autorităţile au dat o sentinţă aspră vinovaţilor. Băieţii au fost spânzuraţi. Casa a fost reconstruită din temelii, dar pe parcursul anilor, în ea s-au întâmplat evenimente îngrozitoare: incendieri, omoruri, dublă sinucidere, o serie întreagă de cazuri neelucidate. În casă, din când în când, se puteau percepe anumite „puncte reci”, care emiteau curenţi de aer foarte reci şi care se deplasau dintr-o cameră în alta. În urma celor aflate, Denise a devenit foarte agitată. Soţul ei, Paul, era din ce în ce mai îngrijorat de starea sănătăţii ei fizice şi mintale. Denise a cerut sfatul şi ajutorul unui preot.

Acesta a ascultat-o calm, cu multă înţelegere, dar când l-a rugat să ţină o slujbă de alungare a diavolului,

femeia a văzut în privirea lui acelaşi refuz tacit ca cel al soţului ei. Denise avea o presimţire îngrozitoare. I se părea că, în curând, vor fi martorii unor evenimente fatale.

În seara acelei zile a observat o schimbare în comportarea soţului. În timpul cinei, acesta a băut mai multe pahare de vin, ceea ce nu-i stătea în obicei, şi a devenit foarte tăcut. Starea de nelinişte a soţiei s-a transferat şi asupra fetiţei lor de 5 ani. Instinctul matern a ajutat-o pe Denise să remarce agitaţia fetiţei şi a dus-o la culcare. Fetiţa vorbea în şoaptă, spunând: „Aşa-i, mami, că ne mutăm de aici? ”

„Punctele acelea reci despre care povesteai tu şi cu tati. Cred că noaptea trecută au fost şi în camera mea. Mi-a fost atât de frig, încât m-am trezit. Dar în altă parte era cald.”

Dorind să se liniştească şi pe sine, şi pe fetiţă, Denise i-a spus: „Cu siguranţă că ai visat ceva urât”. A fost ultima dată când o auzit-o pe mama sa vorbind astfel.

În noaptea care a urmat, Gisele a avut un nou coşmar. S-a trezit din somn, simţind un miros înecăcios de fum. S-a repezit grăbită spre dormitorul părinţilor şi s-a izbit de uşă. Pereţii şi tavanul camerei erau mistuiţi de flăcări, iar în faţa ochilor i s-a descoperit o privelişte de groază. Cadavrul tatălui său zăcea lângă pat, gâtul lui fiind străpuns de o foarfecă ascuţită. În patul mare, călduros, mama sa se lupta cu doi băieţi dezbrăcaţi, care nu păreau cu mult mai mari decât Gisele. Denise scotea câte un ţipăt stins, în timp ce copiii o loveau fără milă, distrându-se de minune.

Gisele a alergat la vecini, după ajutoare. Când a revenit, aspectul camerei revenise la normal, astfel încât afirmaţiile fetiţei au fost puse la îndoială.

Nu era nici urmă de foc. Cei doi copii dispăruseră. Pe pat zăcea mama sa, în stare de inconştienţă, corpul ei schingiuit fiind aproape de nerecunoscut. Pe jos a fost găsit cadavrul domnului Bell. În urma investigaţiilor

efectuate, poliţia a ajuns la concluzia că evenimentele relatate de Gisele erau doar rodul fanteziei sale, ea încercând astfel să ascundă întâmplările reale, prezente în subconştientul său. Era limpede că între soţi avusese loc o dispută violentă, în urma căreia femeia, agresată, şi-a omorât soţul, în legitimă apărare. Această concluzie logică n-a putut fi infirmată nici măcar de fetiţă. Mama ei, aflată în stare de şoc, a fost transportată de urgenţă la spital, dar, în urma contuziilor grave, a decedat după trei zile. Gisele, rămasă orfană, a fost luată spre a fi crescută de bunicii ei din Seattle.

Din pricina renumelui terifiant, casa a rămas nelocuită, iar în 1906, a căzut pradă unui incendiu devastator.

24.43. Ştreang pentru criminal

George Gaffney era un hoţ care săvârşise infracţiuni mărunte, zona lui preferată fiind cartierul Soho din Londra. Delictele comise, cu excepţia unuia, s-au dovedit neînsemnate. La 1 martie 1910, Gaffney a observat o funie de mătase mai deosebită, agăţată de căruţa unui negustor care traversa oraşul. A recunoscut imediat funia, aceasta fiind funia „thug”, folosită în Orientul Apropiat, de o sectă criminală hindu, pentru executarea sacrificiilor.

Gaffney a cumpărat funia, iar după două săptămâni a şi folosit-o.

Hoţul avusese, cândva, probleme cu o fată ce se numea Bessie Graves, femeia dorind cu ardoare să devină soţia acestuia, deoarece rămăsese gravidă. Însă lui Gaffney, cunoscut şi sub numele de Arthur Eames, i se oferise şansa de a stabili o relaţie cu doamna Stella Fortney, o văduvă înstărită.

Detectivii de la Scotland Yard au fost alertaţi de proprietăreasa lui Bessie, care a găsit-o pe fată sugrumată, într-o cameră a pensiunii. Funia era atât de strâns legată

în jurul gâtului victimei, încât îi secţionase, parţial, tegumentul. Singurul suspect părea să fie Arthur Eames, fostul iubit al victimei.

Însă, pentru poliţişti, această informaţie era insuficientă, astfel că, după trei săptămâni, Gaffney se plimba încă liber, prin oraş.

Într-o noapte, infractorul a considerat că ar face impresie dacă s-ar duce cu o birjă la doamna Fortney. Urcă într-o trăsură, dar, imediat ce închise uşa, scoase un ţipăt de spaimă. În întunericul din trăsură desluşise figura lui Bessie Graves. Fata şedea pe banchetă şi-l privea cu nişte ochi mari, sticloşi, iar limba îi atârna dezgustător din gură.

După acel incident terifiant, timp de două săptămâni, Gaffney nu a mai vizitat-o pe Stella. În cele din urmă, pentru a păstra bunele relaţii cu văduva, s-a hotărât să treacă pe la ea. Femeia a fost profund jignită de absenţa lui nejustificată, dar Gaffney nu şi-a pierdut cumpătul, înmânându-i un inel – obţinut, desigur, prin mijloace nu tocmai cinstite. Într-o ambianţă prietenoasă, au consumat o sticlă de şampanie, apoi doamna i-a cerut să aducă încă o sticlă din pivniţa casei. Cu o lampă de petrol în mână, Gaffney a păşit încet pe scările întunecate; ajuns la jumătatea drumului, a tresărit speriat, căci în bezna încăperii se desluşea figura înfricoşătoare a lui Bessie Graves. Gaffney a privit înspăimântat ochii bulbucaţi ai fetei, apoi a azvârlit lampa în direcţia ei şi a căzut leşinat la baza scărilor. Timp de trei săptămâni a primit îngrijiri medicale. Când a fost externat, a considerat că venise vremea să alunge, o dată pentru totdeauna, spiritul fostei sale iubite, altminteri simţea că fantoma îl va urmări toată viaţa. A decis să părăsească Anglia, în speranţa că nenorocirile prin care trecuse vor rămâne în urma lui. A cumpărat un bilet la cursa transatlantică, pe vaporul *Montrose,* cu destinaţia Quebec. Noaptea care a precedat marea călătorie şi-a petrecut-o în camera unui hotel liniştit, aflat la periferia Londrei. Însă, în semiobscuritatea

încăperii, a apărut din nou Bessie. De astădată, fata nu mai avea ştreangul în jurul gâtului, ci-l ţinea întins către Gaffney. Bărbatul îşi îndreptă mâna tremurândă către braţul scheletic al fetei. Apoi îşi ridică privirea, dar Bessie dispăruse deja. Mesajul ei era cât se poate de limpede. Gaffney se aşeză la birou şi se apucă, în grabă, să aştearnă pe hârtie o declaraţie în care se incrimina. A relatat amănunţit uciderea lui Bessie şi întoarcerea acesteia în chip de stafie. „Iar acum", îşi termină acesta destăinuirile, „nu mai am scăpare."

Personalul hotelului a anunţat Scotland Yardul că un bărbat se sinucisese în imobilul lor. Specialiştii au confirmat moartea victimei prin spânzurare de o grindă a încăperii. După citirea declaraţiei lăsate de victimă, poliţiştii au clasat cazul criminalului din Soho.

Cazul acesta avea şi o latură misterioasă, care a indus în eroare poliţia. Pentru prima dată, o probă incriminatorie dispăruse din seiful Scotland Yardului. Nu mai era nici urmă de funia „thug", cea care-i servise drept ştreang lui Gaffney.

24.44. Ucigaşii propriului fiu

Viitorul soţilor Kronberg Laszlo şi Susana, din localitatea ungurească Tiszakurt, se anunţa sumbru. Era anul 1919, iar Primul Război Mondial le secătuise toate rezervele financiare necesare pentru întreţinerea micului han pe care-l deţineau. Banii abia le ajungeau să-şi ducă traiul de azi pe mâine. Familia lor avusese parte de multe nenorociri. Singura lor fiică fugise la Budapesta, iar din oraş le parvenise ştirea că se prostitua. Nicolas, băiatul lor cel mare, fugise de acasă încă de la vârsta de 9 ani, după o bătaie zdravănă primită de la tatăl său. Alţi doi fii ai lor pieriseră în război.

Soţii, ajunşi la vârsta bătrâneţii, şedeau descumpăniţi pe prispa casei, discutând despre viitorul care-i aştepta. În

cele din urmă, au ajuns la concluzia că vor recurge la cele mai mârşave fapte pentru a se îmbogăţi: vor ucide!

Au pus la punct toate detaliile, cu multă precauţie, pentru a nu da de bănuit. În pădurea apropiată, Laszlo a săpat o groapă adâncă de 1,80 metri, în care a turnat var nestins, indiscreţilor spunându-le că pregăteşte fundaţia unei anexe la gospodărie. Susana a cumpărat de la farmacie stricnină, spunând că vrea s-o folosească pentru a otrăvi lupii care dădeau târcoale casei.

Între 1919 şi 1922, la hanul soţilor Kronberg au fost ucise zece persoane. Cina servită în restaurant era însoţită de câte un pahar de vin din soiurile cele mai nobile, dar care conţinea şi o doză mortală de stricnină. Averea familiei Kronberg a sporit considerabil, aşa că au hotărât să fie foarte precauţi. Îşi propuseseră să mai ucidă o singură persoană, înainte de a astupa pentru totdeauna groapa cu var.

La 14 august 1922 a sosit la han un bărbat politicos, bine făcut, ce avea în jur de 30 de ani. Valiza lui era atât de grea, încât se putea crede că ascunde o mulţime de monede de aur. Părea un om mulţumit, căci afacerile sale se dovediseră a fi extrem de profitabile. Venise cu gândul de a cumpăra un teren fertil, care merita o investiţie considerabilă.

După ce Susana a pregătit mâncarea, iar Laszlo l-a servit, străinul a insistat ca cei doi să accepte invitaţia de a servi cina în camera lui. Dorinţa bărbatului era să i se spună „Norocosul”.

După ce au stat două ore la taifas, în camera oaspetelui, Norocosul s-a dovedit atât de prietenos, încât soţii Kronberg se vedeau puşi într-o situaţie delicată în privinţa săvârşirii planului lor iniţial. Însă nu mai era cale de întoarcere şi Susana a adus până la urmă vinul parfumat şi vechi, cum numai la hanul lor se putea găsi.

„Norocosul” a băut jumătate de pahar şi, în scurtă vreme, a decedat.

Apoi, Susana a deschis geamantanul „Norocosului”. Prada era deosebit de consistentă. Întreaga avere, în bani de aur, se afla acum la picioarele lor. Laszlo cu mâna tremurândă a cotrobăit printre actele victimei şi spre stupoarea lui, a găsit un obiect foarte ciudat: o fotografie a soţilor Kronberg.

Atunci şi-au dat seama de nenorocirea ce s-a abătut asupra lor: cea din urmă victimă era tocmai fiul lor, cel care plecase de acasă la vârsta de nouă ani. Li se părea că nimic nu mai avea importanţă. Soarta fusese necruţătoare cu ei, uciderea propriului copil fiind cea mai cruntă lovitură pe care o puteau primi. Au părăsit camera şi s-au întors în sala de mese. Laszlo s-a aşezat la masă, copleşit de suferinţă. Au scris o declaraţie în care relatau cele întâmplate, apoi alături de cadavrul fiului lor, şi-au pus capăt zilelor.

După trei zile, câţiva săteni au găsit corpurile neînsufleţite.

În anii care au urmat, puţini s-au încumetat să calce pragul vechiului han. Cei care, totuşi, au poposit aici pentru o noapte sau două, dorind să cumpere casa părăsită, au plecat descurajaţi, relatând acelaşi lucru: la masa lungă din sufragerie stăteau 13 figuri fantomatice, îmbrăcate după moda anilor ’20…

După terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, nimeni nu mai îndrăznea să treacă pragul casei părăginite, nici măcar să se apropie de aceasta. În toamna anului 1980, flăcări uriaşe dădeau de veste sătenilor că un piroman incendiase ceea ce fusese, cândva, hanul soţilor Kronberg. Nu s-a făcut niciun demers în vederea descoperirii făptaşului; incidentul a rămas învăluit în mister.

23 septembrie 1980 a fost ziua când Tiszakurt a scăpat, pentru totdeauna, de casa bântuită.

24.45. O dramă cumplită a unei iubiri

Alnwick este o localitate din Anglia, pe ţărmul Mării Nordului, în apropierea căreia s-a construit, prin anul 1200, o mănăstire despre care se povestesc multe lucruri ciudate. Un călugăr s-a îndrăgostit de o călugăriţă din acest lăcaş de rugăciune. Într-o noapte de vară şi-a răpit iubita încercând să fugă în lumea largă. Dar nu au putut merge prea departe, fiind prinşi. Călugărul a fost decapitat, iar călugăriţa zidită de vie chiar în incinta mănăstirii. În anul 1928 este zărită, pentru prima dată, fantoma călugăriţei, iar ulterior, în fiecare an, în cursul lunii iulie, când luna este plină. În 1939, mănăstirea a fost distrusă de un puternic incendiu, dar fantoma continua să apară pe ruinele ei. În anul 1945 resturile zidurilor au fost demolate. În subsolul mănăstirii, muncitorii au găsit un schelet pe care medicii l-au atribuit unei femei tinere. Rămăşiţele pământeşti ale acestei femei au fost înmormântate, efectuându-se slujbele religioase ce se fac în aceste ocazii. De atunci fantoma a dispărut.

24.46. Materializarea unei decedate

Tânărul Giordano Karelli, în timpul carnavalului, s-a dus la o serată care avea loc la Mente Lomellina.

Acolo, a întâlnit o tânără care semăna ca două picături de apă cu logodnica lui, ce murise de un an de zile.

Tânăra purta o rochie demodată şi nu era însoţită de nimeni.

Giordano a invitat-o la dans, lucru pe care ea îl acceptă cu multă voie bună. Cu această ocazie el observă că are mâinile foarte reci.

După dans, tânărul o invită la bufet, oferindu-i, după dorinţa ei, o cafea. Pe când bea cafeaua din ceaşcă, din cauza unei mişcări greşite şi-a stropit rochia ei albă, cu

trei picături.

Pe la miezul nopţii tânăra se scuză că nu mai poate dansa, spunându-i că trebuie să plece. Atunci, Karelli se oferi să o conducă acasă cu maşina lui, iar tânăra nu avu nimic împotrivă. Îndreptându-se către ieşire, tânărul o conduse către garderobă, dar tânăra declară că nu avea mantoul la ea, deşi afară era o vreme foarte rece.

Mirat de această situaţie, tânărul îşi oferi paltonul lui, pe care ea îl primi, spunându-i, cu un surâs angelic că i-l va trimite a doua zi.

Mergând astfel câtva timp, misterioasa tânără a cerut să coboare şi să-şi continue drumul pe jos până la ea acasă.

A doua zi, paltonul lui Karelli a fost găsit atârnat de grilajul de fier al mormântului de către familia fostei lui logodnice, care îl recunoscu ca fiind al lui Karelli.

Când a fost chemat şi întrebat din ce pricină paltonul lui fusese depus pe mormânt, el a făcut cunoscută întâmplarea din noaptea precedentă.

Auzind că tânăra dansatoare semăna perfect cu logodnica lui şi că avea o rochie identică cu cea cu care fusese înmormântată fiica lor, merseră cu toţii la cimitir şi ridicând capacul mormântului de marmură, văzură, cu uimire, că pe rochia moartei se găseau trei pete de cafea.

24.47. Stafia răzbunătoare

Strania poveste începe la 21 februarie 1977, când corpul Teresitei Basa a fost descoperit de poliţie. Această femeie de 48 de ani se afla lungită pe podeaua apartamentului ei din Chicago, înjunghiată şi parţial arsă.

Ca mulţi alţi imigranţi plini de speranţe, Basa venise în Statele Unite din Filipine pentru a munci şi a duce o viaţă mai bună. Aici lucrase ca terapeut la secţia de cardiologie a spitalului Edgewater; în rest, poliţia nu avea niciun indiciu cu privire la modul cum s-ar putea rezolva

această crimă. Iniţial, s-a presupus că fusese ucisă de prietenul ei. Totuşi, soluţia reală a cazului a fost oferită de fantoma Teresitei.

La acelaşi spital lucrau doctorul Jose Chua şi soţia sa, care fuseseră prieteni foarte apropiaţi cu Teresita. Într-o seară, în timp ce se întorceau împreună în Skokie, un mic orăşel de lângă Chicago, doamna Chua a căzut pe neaşteptate într-un soi de transă ciudată. Acasă, a început să se plimbe prin hol, a intrat în dormitor şi s-a lungit pe podea. Apoi, o voce bizară, vorbind în tagalog (un dialect filipinez), a spus: „Sunt Teresita Basa”. După ce vocea a acuzat un infirmier din spital ca fiind vinovat de crimă, doamna Chua a încetat să mai vorbească.

Dar, în următoarele zile, a continuat, declarând cu vocea femeii ucise că infirmierul, un tânăr negru, pe nume Allen Showery, i-a furat bijuteriile şi că inelul ei cu perlă este purtat acum de viitoarea lui soţie. Doctorul Chua, înspăimântat de ceea ce susţinea soţia sa în stare de transă, a alertat poliţia locală.

Doi detectivi veterani, Joseph Stachula şi Lee Epplen, i-au ascultat povestea, arătându-se sceptici, dar, în absenţa altor indicii, s-au hotărât să ţină seama de acestea. Astfel, poliţia din Evanstron a căutat apartamentul lui Showery, unde a găsit bijuteriile Teresitei, iar inelul cu perlă se afla în posesia prietenei acestuia. Confruntat cu probele, Showery a recunoscut crima, pentru care a fost condamnat la închisoare pe viaţă. Cazul a fost închis oficial în luna august a aceluiaşi an, după ce fusese rezolvat aparent de stafia Teresitei.

24.48. Doi copii omorâţi de stafii

Milano, Italia. Doi copii au fost găsiţi morţi într-o casă abandonată, despre care se spunea că este bântuită de fantome! Se pare că ei au murit de frică, speriaţi de spiritele a şase prizonieri care s-au ascuns în casă şi au

fost prinşi de poliţie!

Aceasta este extraordinara concluzie trasă de poliţiştii care au investigat moartea celor doi copii, Sal Fareli, 8 ani şi sora lui Ariana, de 6 ani, amândoi fugiţi de acasă şi găsindu-şi refugiu în acea casă de la periferia vestică a oraşului. „Nu era niciun semn pe acei bieţi copii, potrivit spuselor medicul care i-a examinat", a declarat detectivul Paolo D'Amato. „Şi doctorul n-are nicio îndoială că spiritele rele care ocupă casa i-au terorizat pe copii şi au scos sufletul din ei. Am văzut odată aceste spirite transformând nişte poliţişti foarte buni în nişte idioţi, aşa că aceşti bieţi copii nu au avut nicio şansă împotriva lor."

Uluitoarea poveste a început în 1956 când şase prizonieri foarte periculoşi au scăpat din închisoarea din vecinătate şi s-au refugiat la ferma unde i-au omorât pe proprietar şi pe soţia acestuia cu sânge rece. Ziua următoare poliţiştii au înconjurat casa şi i-au omorât pe criminali după o luptă armată de 30 de minute. „Din acea zi nimeni nu a mai putut locui în acea casă deoarece spiritele acelor prizonieri terorizează pe oricine îndrăzneşte să intre. Doi muncitori au încercat să remobileze casa şi au murit de atac de cord. Un preot care a încercat să îndepărteze spiritele rele din casă a murit în timp ce oficia slujba. Patru poliţişti şi-au propus să stea o noapte în casă pentru a demonstra că acolo nu este nicio fantomă, dar au ieşit afară urlând imediat după căderea nopţii. Mai târziu ei ne-au spus că au fost atacaţi şi aproape omorâţi de şase spirite hidoase, cu ochii roşii şi toate îmbrăcate în uniforme de închisoare."

Nefericiţii Sal şi Ariana nu ştiau însă de toate acestea când s-au adăpostit de furtună în acea casă în noaptea de 4 iunie. „Aceşti doi copii au fugit de acasă crezând că părinţii lor sunt prea duri cu ei. Ei şi-au petrecut prima noapte în pădure, apoi şi-au căutat refugiul în acea casă când a început furtuna.

În dimineaţa următoare o echipă de căutare i-a găsit

morţi în pat. Nu putem decât presupune cum au murit aceşti copii. Un lucru este sigur, ca să-ţi petreci ultima noapte de pe Terra cu şase fantome în jurul tău, nu este deloc plăcut. Nu doresc nimănui aşa ceva.”

24.49. Cu fantomele, pe urmele lui... Sherlock Holmes

Următoarele întâmplări pe care vi le prezentăm nu s-au petrecut cu veacuri în urmă. La ele au fost martori oameni din zilele noastre.

Un erudit cercetător al fenomenelor paranormale, italianul Ugo Dettore, consideră că lumea spiritelor, vizibilă în anumite momente de către cei în viaţă, se împarte în două grupe. Din prima fac parte acele fiinţe eterice care trăiesc repetitiv aceeaşi întâmplare. Acestea, cu alte cuvinte, revin şi redevin actori într-unul şi acelaşi episod (îndeobşte tragic), petrecut în viaţa lor pământească. Sunt năluci care, însă, nu comunică în niciun fel cu eventualii martori. Un asemenea caz a fost studiat şi prezentat, între alţii şi de Conan Doyle, dar creatorul lui Sherlock Holmes ne asigură că e vorba de o întâmplare reală şi nu de una inventată.

Filmul acestui sinistru episod s-a derulat într-o localitate de pe ţărmul vestic al Italiei, într-o casă izolată de la marginea mării. Într-o zi, clădirea a fost închiriată de o doamnă însoţită de fiul ei bolnav şi de sora medicală, angajată să-i îngrijească băiatul. Aici, din prima noapte, noii locatari au putut auzi cum cineva urcă şi coboară scările interioare. Îngrijorată dar şi împinsă de curiozitate, doamna respectivă a rămas peste noapte să supravegheze camera de zi. Şi atunci, încremenită de spaimă, a devenit acolo spectatoare la o scenă fantastică. La un moment dat, imediat după miezul nopţii, ea a putut vedea cum pe o uşă îşi face apariţia o nălucă învăluită într-un halou luminos. Spectrul avea înfăţişarea unui bătrân care îşi ţinea în

mână pantofii. Stafia şi-a continuat drumul, tăcută şi absentă şi, urcând treptele, a dispărut într-o altă încăpere de la etaj. Scena s-a repetat îndată după ora patru, când fantoma a reapărut pentru a face cale întoarsă.

Îngroziţi, chiriaşii au chemat în ajutor o rudă: pe fratele doamnei. A fost inspectată întreaga clădire şi, cu acest prilej, s-a putut constata că beciul comunica, printr-un culoar, cu o altă pivniţă mult mai veche şi pe care marea o inunda pe durata fluxului. Cei doi hotărâră atunci să rămână de veghe în noaptea următoare, bărbatul în beciul casei, iar sora lui în camera de zi. Cea de a doua secvenţă a fost una de film horror. Îndată după ora 24, prin sinistrul culoar de la subsol şi-au făcut apariţia două fantome. Ele întruchipau doi bătrâni. După scurtă vreme, ei s-au luat la bătaie, până când unul dintre ei, scoţând un cuţit, l-a înjunghiat pe celălalt. Ucigaşul a târât cadavrul pentru a-l arunca în mare. S-a grăbit apoi să îngroape arma crimei sub pardoseala de pământ, iar pe urmă a urcat în camera de zi. Acolo, cel de al doilea martor l-a văzut cum scoate din bufet o sticlă de coniac, dă pe gât o duşcă şi, mereu cu pantofii în mână, urcă la etaj.

În zorii zilei, fratele şi sora au coborât în subsol şi, folosind o săpăligă, au dat la o parte pământul în locul în care năluca îngropase cuţitul. Da, arma crimei era acolo!

Conan Doyle – o spune chiar el – a căutat originile acestei istorii fantastice în trecutul clădirii. Şi a aflat că aici, cu decenii în urmă, locuiseră doi fraţi contrabandişti şi care, la fel ca în teribila retrospecţie, din pricina unei neînţelegeri, s-au luat la bătaie şi au ajuns la crimă. Fapta, cu întreaga ei desfăşurare – explică specialiştii în ocultism – a rămas imprimată în materia sensibilă a spaţiului şi timpului.

Femeia în alb

Din cea de a doua grupă – notează Ugo Dettore – fac parte fantomele ce intră în legătură cu persoanele în viaţă. Una dintre aceste apariţii, des pomenită de diverşi

martori, a căpătat chiar o denumire generică: „Doamna în alb” sau „Doamna cu voaluri”.

Germania secolului al XIX-lea. Invitat la castelul Ostrau din Inhalt, mareşalul Hindemburg observă, şocat, cum într-un colţ al marii săli de recepţie, o nălucă albă se înclină ceremonios. Speriat de vedenie, celebrul militar a întrebat ce se întâmplă, dar gazdele l-au liniştit, informându-l că e vorba de fantoma castelului. Ea apare, i s-a mai spus, ori de câte ori castelanii au musafiri la masă. Celebru e şi spectrul casei de Hohenzollern. Începând cu 1648, el a bântuit prin toate castelele acestei familii pentru a prevesti evenimente dramatice. Ultima dată a vestit moartea regelui Friederich Wilhelm al IV-lea al Prusiei. Fantoma a fost considerată că reprezintă spiritul neodihnit al contesei Agnese von Orlamunde.

O altă poveste o datorăm contelui Reiset, unul din biografii Mariei Antoaneta. Acestuia, femeia în alb i-a anunţat moartea reginei la o zi după decapitarea ei. „Avea o faţă lividă, lipsită de ochi, gură şi nas”, scrie Reiset. „Când păşea lăsa în spatele ei o urmă de culoare închisă. Picioarele şi mâinile îi erau acoperite, întregul corp, ca un licăr, alb-perlat, în formă de piramidă, părea făcut dintr-o substanţă învolburată.”

În Scoţia, o asemenea întâmplare este legată de viaţa unui celebru fizician, Sir David Brewster. Acesta, împreună cu fiul său, au devenit oaspeţii unui maior pe nume Stirling. Într-o noapte, liniştea din camera lor a fost tulburată de sunete ciudate. Dimineaţa, fiul fizicianului, coborând scara interioară a clădirii, a dat cu ochii de o fiinţă fantomatică ce aştepta în faţa camerei familiei Stirling. Vestea a produs multă panică, deoarece, potrivit tradiţiei de familie, o astfel de apariţie prevestea moartea celor din neamul Stirling. Un an după acea întâmplare, colonelul şi soţia lui au fost ucişi în India în timpul revoltei cipailor. Dar spectrul în voaluri a apărut şi în vremurile moderne, deci în ultima jumătate a secolului XX. În Anglia,

la Roynham Hall, o nălucă este fotografiată în timp ce coboară treptele unei clădiri. O altă imagine fotografică (adevărată sau trucată?) înfăţişează un spectru cu facies feminin într-o clădire din Indianapolis. S-a vorbit mult despre parohia din Borley (Anglia), bântuită şi ea de fantome. (Un caz asemănător a fost prezentat şi de televiziunea din România, locul cu pricina fiind casa unui preot din Munţii Apuseni). Aici, în Borley, spiritele au lăsat pe pereţi şi câteva inscripţii, dorind parcă să comunice pământenilor anumite lucruri. Mai amintim, în sfârşit, cazul unei doamne din Anglia, Anna Simpson, torturată de o fantasmă cu chip de femeie, şi care o implora să plătească unui farmacist datoria de bani pe care o lăsase înainte de deces. „Mandatara" a îndeplinit dorinţa spectrului şi acesta a dispărut.

Când, cum, de ce, de unde sosesc aceste spirite rătăcitoare despre care s-a vorbit mereu de-a lungul sutelor de ani? O explicaţie în acest sens încearcă acelaşi Ugo Dettore. „Se pot formula trei ipoteze, susţine cercetătorul. Anumite spirite, e de bănuit, nu sunt conştiente de moartea lor şi se consideră într-o stare de ameţeală profundă din care aşteaptă să se trezească. Alteori, defunctul nu izbuteşte să se elibereze de amintirile sale pământeşti, de regrete, ură, remuşcări. În sfârşit, alte spirite doresc să comunice cu oamenii vii, pentru a le aduce la cunoştinţă anumite lucruri: fie că aceştia sunt îndemnaţi să repare o greşeală, fie că spectrul îi avertizează în legătură cu apropierea unor pericole sau chiar a morţii"

24.50. Scheletul ce nu-şi găsea odihna

Un medic englez, pe nume John Kilner, avea o pasiune ciudată şi neînţeleasă de multă lume: colecţionarea craniilor. Toate exemplarele pe care le deţinea erau curăţate şi întreţinute cu migală, casa lui

devenind o adevărată galerie a straniilor exponate.

Dorinţa lui arzătoare era obţinerea unui anume craniu, ataşat la restul scheletului, întreaga piesă aflându-se în posesia Spitalului din Suffolk, instituţie unde Kilner lucrase începând cu anul 1870. Fascinaţia pe care i-o trezea acest schelet uman se datora istoriei sale incredibile. Era scheletul lui William Corder, care fusese spânzurat în aprilie 1828, la vârsta de 23 de ani, în incinta închisorii Bury St. Edmunds, acuzat fiind de uciderea Mariei Marten. Cazul a fost clasat, fiind mediatizat sub titlul „Omorul din Grajdul Purpuriu”.

Ani de zile, dr. Kilner privise scheletul, care acum constituia material didactic pentru studenţi. Apoi, într-o noapte, s-a furişat în instituţie şi a furat scheletul. L-a dus acasă şi l-a aşezat într-un cufăr de sticlă. Din acel moment, însă, viaţa lui a devenit un adevărat infern. După câteva zile, în casă a apărut o fantomă violentă, în mod brusc, suspinând şi răsuflând greoi, uneori chiar plângând sfâşietor.

Odată, în camera în care se afla scheletul a apărut o mână înfăşurată în pânză albă, ce a izbit puternic vitrina cufărului în care se afla noua achiziţie a doctorului.

Medicul a trecut prin nişte clipe groaznice, drept pentru care a hotărât să doneze scheletul unui prieten. Noul proprietar a devenit următoarea victimă a fantomei.

Situaţia era insuportabilă şi, în cele din urmă au hotărât să îngroape scheletul, conform ritualului creştin. Sufletul criminalului Corder şi-a găsit odihna veşnică abia după ceremonia religioasă.

24.51. Ucis din cauza unei... monede

Totul a început în anii ’60, când fratele lui Joan, Mike, începuse să se întâlnească cu o fată pe care lumea o considera mai zburdalnică. Într-una din nopţi, cei doi îndrăgostiţi mergeau cu motocicleta prin Philadelphia deşi

amândoi consumaseră o cantitate considerabilă de alcool. Fata nu era satisfăcută de viteza pe care o aveau şi îl îndemna întruna pe Mike să apese pedala de acceleraţie. Văzând că acesta nu o ascultă, ea a luat totul în mâinile ei, sau mai bine zis a pus piciorul pe pedală şi a apăsat. Mike a pierdut controlul şi s-a izbit de un stâlp. Fata a murit, iar el a fost grav rănit, nefiind capabil să ajungă la înmormântarea ei. Cei din familia lui s-au dus însă să-şi ia un ultim rămas-bun. La întoarcere, au urcat în camera lui Mike şi, din momentul în care au intrat pe uşă, el a început să descrie în detaliu cu ce era îmbrăcată iubita lui în sicriu. Părinţii săi, intrigaţi, l-au întrebat cum de ştia toate amănuntele, chiar şi bijuteriile pe care le purtase fata, atâta timp cât el nu mersese la înmormântare. Răspunsul a fost şi mai surprinzător decât ceea ce le povestise fiul lor: iubita lui tocmai îl vizitase.

După câţiva ani, fiul lui Joan, Bobby, trebuia să plece dimineaţa următoare în Vietnam. Unchiul său, Mike, l-a anunţat că urma să treacă în dimineaţa respectivă pe la el pentru a-i da o monedă ce îi va purta noroc. Mike insistase foarte mult ca Bobby să aibă acea monedă. A doua zi toată familia era prezentă pentru a-l conduce pe tânăr la aeroport, doar o singură persoană lipsea. Şi aceea era unchiul Mike. În timp ce aşteptau, Bobby le-a cumpărat surorilor sale mai mici nişte păpuşi. Unchiul său însă nu a apărut şi tânărul a plecat fără moneda care trebuia să îl protejeze. Când Joan a ajuns acasă, a deschis televizorul. Chiar atunci, la ştiri a văzut imaginea fratelui său, Mike, mort în mijlocul străzii. Încercase să jefuiască o bancă pentru a fura o colecţie de monede.

24.52. Fantomele din Academia de Poliţie

Studenţii Academiei de Poliţie din regiunea Hampshire studiază şi fenomenele paranormale. Locul lor de studiu este un castel la balconul căruia, din când în

când, apare fantoma unei femei îmbrăcate în alb. Cei care au văzut-o au simţit foarte clar parfumul ei de lăcrămioare.

Paznicul clădirii a confirmat şi apariţia stafiei unui bărbat îmbrăcat în echipament sportiv. Odată, paznicul a încercat să-l imobilizeze, dar când s-a apropiat de el, fantoma s-a volatilizat pur şi simplu. Se presupune că arătarea ar fi fost stafia unui nobil care a decedat în împrejurări tragice.

În castel mai apare şi o a treia fantomă, numită „bărbatul cu haină verde”. Se crede că aceasta era fantoma ultimului locatar al castelului, care a decedat, de asemenea, în condiţii misterioase.

24.53. O fantomă alertează poliţia

Doisprezece elevi dintr-o sală de clasă au rămas surprinşi văzându-l pe colegul lor, John Daniel, şezând în banca lui obişnuită. Uimirea era cât se poate de îndreptăţită. Cu şapte săptămâni în urmă, băiatul fusese găsit mort, la 180 de metri distanţă de casa lui. În urma investigaţiilor, mama băiatului a declarat că acesta suferea periodic de crize de epilepsie. În consecinţă, poliţia a clasat cazul, menţionând că băiatul a murit de „moarte naturală”.

După ce căpitanul Broadrep a interogat cei 12 elevi, a dispus exhumarea corpului neînsufleţit al lui John Daniel. În urma examinării amănunţite, s-a constatat că decesul s-a datorat unei agresiuni brutale. Făptaşul nu a fost prins niciodată.

Spiritul lui John Daniel nu s-a mai reîntors la şcoală, însă fantoma nefericitului băiat se mai iveşte, din când în când, în incinta bisericii Sf. Mary.

24.54. Fantomele din zborul 401 EA

Întâmplarea s-a petrecut în 1973. Atunci, un avion L-

1011 Tristan aparţinând Eastern Airlines, în cursa de la New York la Miami (Zborul 401) a suferit la aterizare un accident dramatic în condiţii niciodată pe deplin elucidate (şi care, în mare măsură, trimit cu gândul la acel incident aviatic petrecut deasupra României şi în care şi-a pierdut viaţa un înalt demnitar elen). Necazurile au început în momentul când comandantul aeronavei, pilotul Bob Loft a observat pe aparatura de bord că manevra pe care o efectuase – scoaterea trenului de aterizare – nu fusese executată. Fiind vorba de o defecţiune care punea în primejdie securitatea celor 176 de pasageri şi a echipajului, Loft, după ce a trecut aparatul pe pilot automat, pe un traseu circular deasupra aeroportului din Miami, a încercat împreună cu inginerul de zbor, Don Repo, să identifice defecţiunea şi s-o remedieze. Coborât în lăcaşul trenului de aterizare, Don Repo a constatat că acesta se afla în poziţia corectă, fiind vorba doar de o defecţiune la circuitele de semnalizare. Ca atare, cei doi au revenit în cabină, pregătindu-se pentru manevrele de coborâre. Vrând cu orice chip să soluţioneze prob1ema tabloului de comandă inginerul a decuplat, din greşeală, pilotul automat, ceea ce a determinat intrarea avionului într-un picaj necontrolat ce nu a mai putut fi redresat. Şi aparatul s-a prăbuşit în mlaştinile de lângă Miami, doar 77 de persoane scăpând cu viaţă. Printre supravieţuitori nu se aflau însă nici comandantul aeronavei, nici inginerul mecanic.

Cum o parte dintre dotările avionului au rămas neatinse, după încheierea expertizelor, ele au fost returnate firmei Lockheed, care le-a reamplasat pe alte avioane de linie.

Şi astfel a început problema „fantomelor de pe avioanele Eastern Airlines”.

Căpitanul Loft şi inginerul Don Repo au fost văzuţi, în mai multe rânduri, în timpul unor zboruri, fie în cabinele avioanelor, fie printre pasageri, de pe urma relatărilor,

culese de detectivul-scriitor John G. Fuller, rezultând chiar şi o carte-document, *The Ghost of Flight 401* (Fantoma Zborului 401). Fapt remarcabil, totdeauna binevoitoare, cele două apariţii conversau adesea cu piloţii, cărora le dădeau sfaturi utile, mai ales în situaţii critice, în două rânduri efectuând, chiar în locul acestora, manevre de pilotaj care au condus la evitarea unor catastrofe. Într-o asemenea ocazie, când situaţia părea disperată, fantoma lui Don Repo a apărut în cabina de pilotaj şi, la difuzoare, toţi pasagerii au putut auzi o voce misterioasă anunţându-i: „Nu vă fie teamă, niciun avion L-1011 nu se va mai prăbuşi vreodată”. Fapt care ar trebui să dea serios de gândit scepticilor, vocea care a rostit această declaraţie, rămasă pe banda înregistratorului de bord, a fost identificată cu certitudine ca fiind aceea a inginerului mort în accidentul din 1973.

24.55. Un avion în flăcări a fost adus la sol de fantoma unui pilot

Cursa 701, Miami – Buenos Aires, a aterizat la 10 km de capitala Argentinei, în ziua de 15 aprilie 1998, avionul fiind cuprins de flăcări din cauza unor defecţiuni la motor. Deşi piloţii avionului, Ken Randolph şi Dean Jones, au ars de vii în cabina de comandă, avionul a fost adus la sol de fantoma unui pilot mort cu 10 ani în urmă! Potrivit afirmaţiilor celor două stewardese, viaţa pasagerilor a fost salvată de această fantomă, care a făcut posibilă aterizarea avionului pe o câmpie din apropierea oraşului Buenos Aires.

„Zborul se desfăşura în condiţii normale şi nimic nu prevedea dezastrul care a urmat”, a afirmat însoţitoarea de bord Cora Levington. „La un moment dat, am văzut că iese fum din cabina de comandă, iar înăuntrul avionului, din podea, au izbucnit flăcări. Când am deschis uşa cabinei să văd ce se întâmplă, i-am văzut pe cei doi piloţi cuprinşi

de flăcări! A fost o privelişte de coşmar! Ken a murit pe loc, iar Dean a apucat să iasă de acolo, dar şi-a pierdut şi el viaţa, câteva secunde mai târziu. Avionul a pornit în picaj, în timp ce pasagerii erau înmărmuriţi de spaimă şi credeau că ne îndreptăm spre o moarte sigură! Deodată, avionul şi-a recăpătat direcţia şi, când am privit spre cabină, am văzut spiritul pilotului Douglas Rainshorm, mort cu 10 ani în urmă. Acesta preluase conducerea avionului şi l-a adus la sol, aterizând pe o câmpie din apropierea oraşului Buenos Aires. Pasagerii au fost evacuaţi imediat şi au aşteptat liniştiţi venirea echipelor de intervenţie a aeroportului unde trebuia să ajungem."

„Am privit cu groază cum avionul era mistuit de flăcări", a declarat Luka Desmeiras, un afacerist din Miami. „Cu toţii am fost martori la moartea celor doi piloţi şi puneam continuu întrebări, vrând să aflăm cine a adus avionul pe pământ. Apoi am văzut pe geamul cabinei de comandă un chip de bărbat, care nu făcea parte din rândurile pasagerilor, dar nici membru al echipei de zbor nu era. Am întrebat stewardesele despre acel om, iar ele mi-au răspuns că era fantoma unui pilot, mort cu 10 ani în urmă într-un accident aviatic, asemănător cu acesta."

Specialiştii care au investigat cauzele accidentului au afirmat că acesta s-a produs în urma exploziei unui tub de oxigen, care a afectat unul dintre motoare. „Această explicaţie nu mulţumeşte pe nimeni, pentru că noi am văzut flăcările ce au cuprins în câteva secunde tot avionul, de la cap la coadă!", a continuat stewardesa. „Nimeni nu a crezut declaraţiile noastre despre fantomă, chiar dacă au constatat decesul piloţilor înainte de aterizarea avionului. Ei sunt convinşi că una dintre noi, sau un pasager, a adus avionul la sol, dar acest lucru n-ar fi fost posibil, deoarece cabina de comandă era în flăcări", a încheiat Cora Levington.

24.56. Verigheta ucigaşă

O întâmplare ieşită din comun, cumva asemănătoare povestirii *Inelul lui Polycrate* – legată de scriitorul francez André Maurois – a zguduit din temelii una dintre familiile din înalta societate.

După cinci ani de căsnicie fericită alături de soţia lui, John a avut prilejul s-o cunoască îndeaproape pe cumnata lui, Joana, o femeie diabolică, lunecoasă şi doritoare de sex. Venind de la facultate să-şi petreacă vacanţa la sora sa Julia, după câtva timp în care se maturizase şi dobândise reale virtuţi fizice, Joana l-a revăzut cu alţi ochi pe cumnatul ei John şi şi-a pus în gând să-l seducă. Casa unde locuiau Julia şi John era imensă: fiecare soţ avea living-room-ul său, cameră de primire, dormitor, două grupuri sanitare, cameră de lectură, de gimnastică, bucătărie şi seră. Era lesne pentru Joana să-şi pună planul în aplicare. Fiindcă John se plictisea de moarte în atmosfera patriarhală, de provincie, apariţia cumnatei l-a bucurat. Şi, pentru că şi-a oferit graţiile fără nicio rezervă, nu după multă vreme, el a făcut o adevărată pasiune pentru ea. Curând au ajuns să fie amanţi. De atunci, pentru Julia viaţa conjugală s-a transformat într-un iad, mai ales că, la adăpostul rubedeniei prin alianţă, cei doi nici măcar nu mai încercau să salveze aparenţele.

De inimă rea, Julia s-a îmbolnăvit şi, în mai puţin de o lună de zile, s-a prăpădit. Părând că nu e afectat prea mult, John a continuat legătura cu Joana. De fiecare dată însă, de îndată ce dădea cu ochii de verigheta lui matrimonială, devenea apatic, se ducea la mormântul Juliei şi plângea amar. Rea şi trufaşă, Joana a profitat de un moment prielnic, a subtilizat verigheta şi a dat-o unui cămătar pe un preţ de nimic. Imediat după plecarea ei însă, în prăvălia cămătarului a intrat o femeie în negru, voalată. „Sunt sora doamnei care v-a vândut sau a amanetat verigheta, a spus ea. E o nechibzuită. Vreau să răscumpăr eu verigheta şi, când i-o veni mintea la cap, să i-o dau înapoi”. Cămătarul

s-a învoit, mai cu seamă că femeia i-a dat în schimb o sumă frumuşică. După aceea, femeia în negru s-a dus pe podul Tamisei şi, râzând sarcastic, a aruncat-o în apă.

A doua zi John s-a bucurat văzând că prietenul său Peter, un pescar înrăit, a venit la el cu un peşte de vreo cinci kilograme. Curioasă, dar la fel de amatoare de peşte, Joana a asistat la tranşare. Când John, alături de prietenul său, a tăiat burta peştelui, o dată cu icrele a ieşit la iveală şi verigheta lui de la Julia. Înainte ca acesta să apuce să întrebe ori să se dumirească ce căuta verigheta lui în burta peştelui, ca lovită de trăsnet, Joana a căzut şi a murit pe loc.

24.57. Criminalul demascat de mâna victimei

Vântul şuiera năprasnic printre casele satului Willisham, situat în estul Angliei; ţiglele smulse de pe acoperişuri zăceau prin curţi. Un stejar bătrân, cu trunchiul scorojit, începu să trosnească în bătaia vijeliei, până când fu smuls din rădăcină.

Localnicii s-au grăbit să verifice dacă nu cumva copacul căzuse peste cineva.

S-au oprit înspăimântaţi în momentul în care au observat rămăşiţele unui cadavru, printre rădăcinile întortocheate.

Imediat au anunţat singura persoană care asigura ordinea publică în zonă, poliţistul Klug. După ce sosi la faţa locului, acesta luă măsurile de rigoare, solicitând să fie ridicat cadavrul din neobişnuitul său mormânt. Pe unul din degetele mâinii drepte a victimei, care era detaşată de restul corpului, au observat un inel. Incidentul i-a trezit poliţistului suspiciuni, drept pentru care a considerat că mâna trebuie dusă doamnei Ellen Grey, a cărei soră dispăruse cu 18 ani în urmă, în 1874. Când Ellen a văzut mâna, a rămas împietrită, apoi a strâns la pieptul său înfiorătoarea dovadă. „Este a lui Mary”, spuse printre

suspine. „I-am dat un inel cu piatră roşie, ca dar de nuntă. Ziua ei de naştere era în martie, iar piatra aceasta reprezintă semnul ei zodiacal.”

Klug a înţeles îndată cu ce are de-a face. Cazul acestei fete – ce data dinainte de venirea sa în localitate – era atât de cunoscut în ţinut, încât inspirase şi o baladă.

Mary Grey s-a căsătorit cu Basil Osborne chiar în ziua în care împlinea 18 ani. Cu o zi înaintea nunţii, tânăra i-a scris fostului ei iubit, John Bodneys, căruia i-a cerut iertare pentru faptul că se căsătorea cu alt bărbat.

Cu o oră înaintea plecării mirilor la biserică, Mary şi-a exprimat dorinţa de a se retrage puţin în camera sa. Când Osborne a venit cu maşina în întâmpinarea viitoarei soţii, Mary nu coborâse încă din încăperea de la etaj.

Îngrijoraţi, au pătruns în cameră, forţând încuietoarea, şi au rămas cu toţii stupefiaţi când au văzut că în încăpere nu se afla nimeni.

Una dintre ferestrele camerei dădea spre un balcon, de unde coborau scări exterioare până în grădina din spatele imobilului. Au cercetat împrejurimile, însă nu i-au dat de urmă. Mirele părăsit a decedat la numai o lună de la acea întâmplare. Localnicii ziceau că murise de inimă rea.

Abia după 18 ani de la acest tragic eveniment, sătenii au aflat ce se întâmplase în realitate cu Mary. Se observa că o vertebră din zona gâtului fusese ruptă. Ellen a insistat ca mâna secţionată a surorii sale să rămână în posesia ei, măcar pentru o vreme, considerând că nu este o pură întâmplare că ajunsese tocmai la ea, fiind cu siguranţă o prevestire a sorţii.

Pe patul de moarte, a solicitat să-i fie modificat testamentul. Întreaga ei avere o lăsa moştenire guvernantei Maggie Williams, cu condiţia ca mâna surorii sale să fie expusă într-un loc public, astfel încât criminalul care săvârşise acea faptă odioasă să aibă ocazia să dea ochi cu proba incriminatorie.

După câtăva vreme, Maggie a deschis un restaurant

care, cu timpul, a devenit cel mai popular local din Willisham. Mâna lui Mary era aşezată într-o casetă, la loc de cinste, pe un perete al încăperii. Mâna descarnată, aşezată cu grijă pe o bucată de catifea neagră, închisă ermetic într-o cutie cu pereţii de sticlă, purtând pe un deget acel inel, a atras atenţia oamenilor din ţinut.

După ce stupoarea oamenilor s-a mai potolit, uciderea lui Mary a devenit un subiect frecvent dezbătut în local. În 1895, într-o noapte răcoroasă de martie, povestea stranie a acestei mâini a fost auzită şi de un străin.

„Cam aşa trebuie să fi fost vremea şi în noaptea aceea, când vijelia a smuls din rădăcini stejarul cel bătrân”, a spus cârciumarul.

Străinul ursuz, vizibil incomodat de discuţie, şi-a ridicat privirea întrebător: „Nu înţeleg. Despre ce stejar vorbiţi?", i se adresă cârciumarului.

„Uitaţi-vă la mâna de pe perete, apoi vă voi povesti totul de-a fir-a-păr”, răspunse cârciumarul.

Străinul amuţi. Cu ochii scăpărând de furie şi spaimă, se ridică şi se rezemă fără vlagă de perete. Din degetele sale începură să se prelingă picături de sânge. Un cârciumar mai vârstnic, ce stătea în dosul tejghelei, îl recunoscu: era fostul iubit al lui Mary, John Bodneys, dispărut cu multă vreme în urmă.

Imediat a fost anunţat şi poliţistul Klug, căruia nou-venitul i-a mărturisit că el este ucigaşul lui Mary Gray, relatând apoi amănunţit faptele petrecute. În ziua nunţii, John, cuprins de gelozie, intrase în camera fetei. Văzând că e singură, i-a astupat gura şi a târât-o până în grădina casei. Bodneys încercă să se apere spunând că nu avusese gânduri rele, dar când au ajuns lângă stejar, Mary încercase din răsputeri să se smulgă din strânsoarea mâinilor tânărului.

S-a încins o luptă, în urma căreia fata a suferit o contuzie la nivelul gâtului. Bărbatul, văzând că întâmplarea luase o turnură neaşteptată şi fiind

înspăimântat de fapta sa, a săpat o groapă la baza stejarului şi a îngropat cadavrul fetei.

A hotărât imediat să părăsească satul Willisham, în speranţa că va uita incidentul. Însă, după săvârşirea omorului, criminalul s-a simţit tot timpul cu conştiinţa încărcată, fapt care l-a determinat să revină, după atâţia ani, în localitatea cu pricina.

După ce şi-a recunoscut vinovăţia, Bodneys a decedat din motive necunoscute, înainte de pronunţarea sentinţei.

Autorităţile susţin că moartea lui s-ar fi datorat unei anemii puternice, provocate de sângerarea degetelor, fenomen survenit din momentul în care a văzut proba incriminatorie.

John Bodneys a fost înmormântat lângă rămăşiţele pământeşti ale lui Mary Gray, apoi, conform ritualului, i-au fost arse hainele pătate de sânge, pe care criminalul le purta atunci când a văzut mâna fostei sale iubite.

24.58. Expunerea unor instrumente de tortură a dezlănţuit stafiile mutilaţilor

Un public numeros s-a adunat să privească îngrozitoarele instrumente de tortură recent expuse în capitala Mexicului, dar aglomeraţia umană a trezit spiritele adormite ale nevinovaţilor executaţi, scrie *Mega.*

Potrivit unui celebru medium newyorkez, Horace Valdez, care a vizitat groaznica expoziţie din Mexico City „spiritele sunt ataşate instrumentelor care le-au ucis trupurile şi sunt incapabile să părăsească lumea aceasta dacă instrumentele de tortură nu vor fi distruse”.

Valdez susţine că oamenii cu puteri paranormale care au vizitat expoziţia de la vechea Şcoală de Medicină din capitala Mexicului s-au simţit deprimaţi şi agitaţi când au văzut cele peste o sută de obiecte de tortură datând din secolele XV, XVI, XVII şi XVIII.

„O tânără femeie, care stătea la numai câţiva paşi de

mine, a izbucnit în lacrimi când a văzut… «tăietorul de capete» – un aparat folosit de călăii italieni din secolul al XV-lea – pentru a sfărâma craniile victimelor încăpăţânate” – relevă Valdez. Îngrozită, femeia a mărturisit însoţitorului ei că a auzit ţipete şi gemete de agonie.

Un bărbat matur a leşinat în timp ce vizita expoziţia şi, după ce şi-a revenit, le-a povestit medicilor că a asistat la o execuţie a Inchiziţiei – bărbaţi îmbrăcaţi în robe ardeau picioarele unei femei legate de stâlpul infamiei. Valdez însuşi spune că instrumentele emanau un miros de carne arsă şi sânge proaspăt.

Vizitatorii au fost îngroziţi de ţipetele sufletelor chinuite care se auzeau în toată clădirea. Unii au relatat gărzilor şi organizatorilor că au zărit bărbaţi şi femei târându-se şi căutându-şi capetele tăiate.

Instrumentele de tortură au fost folosite în Evul Mediu, pentru a schingiui ereticii, vrăjitoarele, musulmanii, evreii şi pe toţi cei care se opuneau autorităţii Bisericii Catolice. Multe dintre ele au aparţinut Inchiziţiilor din Spania, Franţa şi Italia.

În secolul al XVI-lea, chiar în sediul actual al expoziţiei – Şcoala Veche de Medicină a servit ca adăpost Inchiziţiei mexicane. Aici au fost torturaţi şi omorâţi mii de indieni nevinovaţi.

Printre aparatele de tortură expuse se puteau „admira” o halebardă folosită de călău la execuţii, scaune de tortură, coşciugul cu ţepuşe, un zdrobitor de capete, câteva garote şi stâlpi ai infamiei, cuşti suspendate şi scaune pentru interogatorii. Victimele care erau obligate să se aşeze în coşciug erau înţepate puţin câte puţin, până când mureau odată cu lăsarea capacului. Ghilotina a fost folosită pentru prima oară în timpul Revoluţiei franceze şi se număra şi ea printre exponate.

Horace Valdez consideră că doar Germania nazistă poate rivaliza cu Evul Mediu în ceea ce priveşte cruzimea: „Nu e de mirare că spiritele morţilor sunt agitate”,

conchide el.

24.59. De 121 ani, fantoma unui ucigaş bântuie o închisoare

Proprietar al unui imobil construit în 1875, Bruce Coyle, din Columbia, Indiana, a avut o idee ingenioasă pe care a folosit-o în scopul strângerii de fonduri pentru corul şcolii din localitate. Astfel, el a permis vizitarea monumentului istoric ce fusese cândva închisoare. Pentru aceasta, se impuneau lucrări de renovare. Aşa că Bruce, împreună cu familia, s-a pus pe treabă.

„Prima dată când am intrat în casă am avut sentimentul acut că sunt privit", povesteşte Bruce. „În timp ce lucram, am auzit zgomotul distinct al unor paşi venind din încăperea de deasupra". Fiica lui Coyle, Jenn, i-a auzit şi ea, şi a vrut să plece imediat. Tatăl însă a liniştit-o. Dacă tatăl şi fiica au perceput doar zgomote, fiului lui Bruce, Derek, i-a fost dat chiar să vadă fantoma. Când a coborât în pivniţă, Derek a avut un şoc atunci când în faţa lui a apărut un spirit care i-a spus că se numeşte Abbie. În momentul în care i-a povestit tatălui său despre întâlnire, acesta i-a arătat un articol de ziar în care se vorbea despre singura execuţie care a avut loc în vechea închisoare.

La 10 octombrie 1884, Charles Butler fusese spânzurat pentru uciderea soţiei sale, Abbie. Toată această poveste are şi o latură amuzantă. Pentru doritorii de senzaţii tari, acest loc e mană cerească: de peste tot se aud zgomote stranii, bufnituri şi tropăituri care, mai în glumă, mai în serios, sunt dublate de ţipetele isterice ale vizitatorilor poznaşi.

24.60. Fantomele din închisoarea Lake County

Prizonierii ce se află în cea mai mare închisoare, Lake County din Leadville, susţin că sunt vizitaţi de

fantome. Deoarece poveştile nu au încetat să apară, panica a pus stăpânire pe toţi, inclusiv pe angajaţii închisorii. Manifestările paranormale s-au prezentat sub diferite forme. Astfel, obiectele se mişcau în camere, televizoarele se aprindeau şi se închideau, existau mesaje lăsate pe foi de hârtie ori se auzeau voci în mijlocul nopţii.

Cuvintele care se auzeau, pe holurile închisorii păreau a fi simple înregistrări pe casete-audio. Se puteau descifra expresii ca binecuvântează-mă sau înalţă-mă. Temperaturile din camerele în care se auzeau aceste cuvinte erau destul de scăzute. Diferite forme şi umbre puteau fi văzute pe pereţi. Descrierile anterioare nu au fost făcute pentru prima dată. În secolul al XIX-lea, în aceeaşi închisoare, prizonierii ce se aflau pe atunci în celula cu numărul 8 s-au plâns superiorilor. Erau speriaţi de apariţiile misterioase care se arătau noaptea în celula lor. În acea perioadă nu s-au luat în seamă aceste plângeri, iar fenomenul nu a căpătat amploare. În 1942 a avut loc un incendiu în incinta închisorii. S-a crezut că toate problemele legate de fantome au dispărut. Spre surprinderea paznicilor şi a persoanelor închise, acest lucru nu s-a petrecut.

Misterele au apărut, iar numărul cazurilor de sinucidere a crescut. Ediţia din 1884 a ziarului *Chronicle* din Leadville cuprinde o poveste ce detaliază evenimentele petrecute în celula cu numărul 8. Prizonierii sunt ţinuţi într-o cuşcă foarte mare, dreptunghiulară, împărţită în mai multe celule. Există întotdeauna o celulă goală, cea care poartă numărul 8. Este imposibil să-i convingi pe prizonieri să stea în această celulă. Povestea este cunoscută de toţi cei prezenţi în aceste locuri. Acum câţiva ani, timp în care şerif era L. R. Tucker, un prizonier s-a spânzurat. A fost găsit într-o dimineaţă atârnând de o funie agăţată de un cui din tavan. Celula a rămas nelocuită pentru o perioadă de timp. Primul ocupant ce a trebuit să stea în ea nu a suportat încercarea la care a fost supus. Se întâmplau

lucruri nemaivăzute. Din cauza ţipetelor care se auzeau în fiecare seară, prizonierul a fost mutat într-o altă celulă. El a relatat că un cadavru de culoare albastră se ţinea după el şi nu-l lăsa în pace. Povestea prizonierului nu a fost crezută şi un alt deţinut a fost transferat în celula cu numărul 8.

Ţipetele au reapărut chiar dacă în celulă era altcineva. Cel de-al doilea prizonier a fost mutat după ce i-a implorat pe paznicii închisorii să ia această măsură. Cu siguranţă că în acea celulă se întâmpla ceva ce nu putea fi explicat. Să fi fost fantoma deţinutului care se spânzurase în urmă cu câţiva ani? Poveştile relatate de către prizonierii ce au stat o noapte în celula 8 se deosebeau între ele. Singurul lucru comun erau ţipetele şi dorinţa de a părăsi acel loc sinistru. De-a lungul timpului s-a încercat ca celula 8 să fie locuită, dar nu s-a reuşit. Pe vremea şerifului Becker şapte prizonieri au vizitat celula, dar niciunul nu a rămas mai mult de o noapte.

Englezul a rostit cuvintele-cheie

Acum câţiva ani, un englez pe nume Manning a fost arestat. Deoarece celula cu numărul 8 era singura liberă, prizonierul a fost cazat aici. Imediat după miezul nopţii, paznicul George Lechtmeyer a fost alertat de un ţipăt îngrozitor. A fugit spre celula englezului. Aici a putut observa faţa palidă a prizonierului. Manning voia cu disperare să iasă din acea celulă. Paznicul l-a întrebat ce s-a întâmplat, dar nu a putut afla nimic. Prizonierul ţipa că vrea să iasă afară şi repeta mereu aceleaşi cuvinte: Sunt aici.

Spiritele sunt prezente

Ultima victimă din celula cu numărul 8 a fost Tom Collins. Nici el nu a rezistat mai mult de o noapte. Povestea era asemănătoare. Ţipetele au continuat să apară şi niciun prizonier nu vrea să stea în acel loc sinistru. Uşile masive din fier au început să se închidă singure. Îţi dau impresia că sunt închise de o forţă nevăzută. O serie de

lucruri neexplicate se întâmplă în această închisoare, spune Sarah Whiteley, avocat. Sunt convinsă că se află aici şi vor ca prezenţa lor să fie cunoscută.

24.61. S-a furat o fantomă!

În noaptea de 22/23 octombrie 1994, poliţia londoneză a fost alertată cu privire la un furt ieşit din comun; pe scurt, păgubaşul reclama… dispariţia unei fantome. De fapt, nici hoţii nu ştiau ce furaseră atunci când, devalizând locuinţa unui bine-cunoscut colecţionar de antichităţi, Bryan Hall, sustrăseseră mai multe obiecte estimate la peste 250 000 lire sterline. Printre ele se afla şi un tablou reprezentând o frumoasă tânără, cu o privire enigmatică. Răufăcătorii nu ştiuseră că femeia de pe pânză fusese ucisă în 1815 şi fantoma sa rămăsese de atunci – afirmau persoanele din anturajul colecţionarului – mereu în apropierea tabloului. A doua zi, atât poliţia cât şi Hall însuşi au dat declaraţii la televiziune şi în presă, cu privire la acest element insolit şi i-au avertizat pe hoţi de riscurile pe care şi le asumă dacă nu înapoiază tabloul.

A fost luat în serios acest mesaj? După toate probabilităţile, da! Peste o săptămână tabloul a fost descoperit, în urma unui telefon anonim. Cât despre celelalte obiecte furate, nu s-a mai aflat niciodată nimic, şi nici hoţii nu au fost prinşi vreodată.

24.62. Un hoţ celebru dă spargeri chiar şi după moartea sa

Pentru cei din lumea interlopă brăileană, numele lui Costache Panait stârneşte şi acum murmure, deşi au trecut 14 ani de la moartea lui. „Să moară ce-am io mai sfânt de n-a fost cel mai dăştept borfaş dă pă pământ!” – a declarat Sile Căpăţână, unul dintre cei mai faimoşi hoţi din zonă, aflat momentan în libertate. Şi asta deoarece Costache

Panait învăţase „meserie” nu numai de la taică-său, dar mai ales de la bunicu-său, ambii hoţi „de carieră”, care nu se ocupaseră cu altceva toată viaţa. Aşa că pentru Costache Panait a fura era ceva la fel de firesc cum este pentru marea majoritate a oamenilor să se uite la televizor sau să citească ziare. Obişnuinţa aceasta a lui Costache se pare că a fost atât de puternică, încât şi-a păstrat-o şi după moarte. Strigoiul lui a ieşit din mormânt şi a început să opereze în „buticurile” din apropierea cimitirului, pătrunzând în interior fără să forţeze uşile sau ferestrele şi fără să lase urme – ca un adevărat profesionist.

Colegii de breaslă care l-au cunoscut îndeaproape pe Costache Panait au afirmat că acesta fusese foarte… studios. „Îl interesa – să mor dacă vă mint! – nu numai ce încuietori noi apăreau pă piaţă, ci şi legile, dom’le…” – îşi aminteşte Sile Căpăţână. În puşcărie, Costache se împrietenise cu un student la Drept care fusese condamnat pentru că lovise mortal un pieton chiar pe „zebră”. Stăteau toată ziua împreună, Costache îl apăra de ceilalţi bătăuşi şi lua aminte la ce-i vorbea studentul, despre modul „cum să fentezi legile”. Aşa a înţeles Costache că poţi să comiţi o serie de potlogării, iar dacă ştii să-i manipulezi pe oamenii legii, ai şansa să scapi cu o condamnare minimă… Aşa a scăpat în următorii ani Costache cu pedepse ridicol de mici pentru furturi de proporţii, fie pentru că se preda de bună voie, fie pentru că ajungea la pace cu păgubitul.

Aşa că, prin anii ’80, Costache opera „la fix”, în general în locuinţele medicilor şi ale diverşilor granguri, furându-le valuta şi aurul pe care aceştia le ascunseseră în saltea sau sub parchet. Şi cum în regimul politic de până în ’89 era ilegal să deţii valută, bijuterii şi valori a căror provenienţă nu puteai să o justifici, reclamanţii cădeau la pace cu hoţul, „ca să nu intre la apă”. Se pare că de aceea i-au şi făcut felul în iarna lui ’90, când nu s-a mai ţinut seama de aberantele legi ceauşiste. Cadavrul lui Costache Panait a fost pescuit din Dunăre şi îngropat în Cimitirul

Ortodox la câţiva metri de gardul de beton. Primii care au început să observe „ciudăţeniile” de la mormântul lui Costache Panait au fost paznicii cimitirului. Imediat după Paşte, aceştia au remarcat mai multe sticle goale de votcă străină şi nenumărate chiştoace de ţigări chiar lângă crucea de beton de la căpătâiul mortului. Şi-au spus iniţial că or fi fost „derbedei de-ăia de vin noaptea în cimitir cu băutură şi fac prostii pe lespezile de beton”, însă în următoarele zile au apărut parcă şi mai multe sticle, iar pământul de pe mormântul lui Costache parcă fusese răscolit de mistreţi. La urechea paznicilor au ajuns tot felul de vorbe, cum că mai multe chioşcuri d-alea în care se vindeau ţigări şi băutură fuseseră vizitate de hoţi. Aceştia nu luaseră banii de sub tejghea, ci numai sticle de votcă şi câteva pachete de ţigări. Hoţii operaseră atât de bine încât nu numai că nu lăsaseră urme, ci şi încuiaseră totul perfect în urma lor, ca şi cum ar fi avut chei potrivite. Şi pentru că fenomenul se repeta, aproape în fiecare noapte patronii micilor dughene au hotărât să rămână ei înşişi peste noapte, de pază.

Marian L. a fost primul dintre „buticari” care a trăit scene de coşmar. „Imediat după miezul nopţii, am văzut o umbră în dreptul intrării” – a declarat el. „Nici nu m-am ridicat bine că umbra a şi pătruns înăuntru; la lumina slabă a becului am văzut strigoiul… Silueta aceea, ca o umbră albă, s-a îndreptat direct spre raftul cu băuturi, a apucat două sticle de votcă, apoi a făcut încă doi paşi şi a luat cu cealaltă mână un cartuş de L.M. S-a întors şi a dispărut, trecând fără probleme prin uşa încuiată. După circa 2-3 minute, când Marian L. a ajuns în stradă, a văzut strigoiul chiar lângă gardul cimitirului, apoi cum trece prin el, ca şi cum nici nu ar fi existat… A doua zi, lângă mormântul lui Costache Panait au fost găsite cele două sticle de votcă goale şi numeroase mucuri de ţigări L.M.! Strigoiul şi-a făcut apariţia şi în nopţile următoare, la alte dughene din zonă. Cum sticlele goale şi resturile ţigărilor

au fost găsite de fiecare dată, în zori, lângă mormântul răscolit al lui Costache, toţi vorbesc că acesta „s-a apucat iarăşi de hoţii, chiar şi după moarte!”

24.63. Un spirit a violat în vis 30 de călugăriţe

Un caz absolut senzaţional a scos din anonimat o ţară unde nimeni nu ar fi crezut că se va întâmpla ceva deosebit vreodată. Este vorba de Republica Dominicană, care în preajma Anului Nou a figurat pe prima pagină a tuturor ziarelor amatoare de senzaţional şi a fost menţionată în deschiderea buletinelor informative din numeroase ţări civilizate şi chiar din lumea a treia. În această ţară, în mănăstirea Saint Dominique, o mănăstire de maici din Ordinul Carmelitelor s-a petrecut un fenomen imposibil de explicat din punct de vedere raţional, fenomen care a determinat o adevărată invazie de reporteri, ziarişti, credincioşi şi nenumăraţi curioşi veniţi la faţa locului. Peste noapte, toate cele câteva zeci de călugăriţe din mănăstire au constatat că sunt gravide, toate în luna a treia şi asta în ciuda faptul că în respectiva mănăstire nu a călcat picior de bărbat de mai bine de 80 de ani…

Totul a început în urmă cu peste trei luni când una dintre călugăriţe, Tereza, a povestit celorlalte maici în timpul mesei de dimineaţă, că de câteva nopţi are un coşmar teribil, care se repetă identic. „O arătare cu chip de bărbat, dar cu picioare de ţap, îmbrăcat în straie de călugăr, cu barbă deasă şi încâlcită, cu degete noduroase şi gheare ca de uliu – Doamne, iartă-mă – a venit la căpătâiul meu rânjind hidos, apoi s-a apropiat de mine, şi-a aruncat veşmântul şi s-a repezit spre pat… ” Sugrumată de frică şi de emoţie, călugăriţa se opri o clipă, înghiţind în sec; celelalte surori ascultau cu mare atenţie povestea ce le făcuse pielea ca de găină. Tereza scăpă tainul din mână şi căzu pe spate, scoţând un oftat greu de interpretat: pe jumătate era spaimă, pe jumătate plăcere…

În dimineaţa următoare, o altă călugăriţă, mai tânără însă, a povestit tot la masa de dimineaţă că noaptea trecută avusese un coşmar asemănător; îi apăruse în vis aceeaşi arătare cu cap de om, picioare şi barbă de ţap, în sutana de călugăr, cu răsuflare pestilenţială şi duhoare de hoit şi se repezise asupra ei... Şi ce a urmat, sărmana călugăriţă nu a mai putut reda în cuvinte; apoi, o altă călugăriţă s-a ridicat de la masă, a îngenuncheat, şi-a făcut semnul crucii şi a mărturisit că avusese acelaşi vis...

Stareţa mănăstirii a recunoscut după o săptămână că avusese acelaşi vis netrebnic „tocmai la vârsta ei" şi, în urma unei discuţii colective, a aflat că nu era călugăriţă care să nu fi avut acel coşmar teribil care se pare că se repeta la toate călugăriţele simultan, în fiecare noapte. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, într-o noapte, după slujba de la miezul nopţii, una dintre călugăriţe a scos un ţipăt de groază şi a leşinat în curtea mănăstirii. După ce au stropit-o cu apă şi alcool, celelalte surori au ascultat cu groază ce se întâmplase. Se pare că, de după o cruce de piatră îşi făcuse apariţia în carne şi oase, în apropierea micii capele, acel ciudat personaj care le apăruse noaptea în vise.

În acea noapte arătarea a fost văzută de încă două ori, chiar pe culoarul care despărţea chiliile, de două călugăriţe diferite. În nopţile următoare, s-au auzit chiar bătăi în mai multe uşi, în miez de noapte, iar atunci când maicile îşi lipeau urechile de uşi, auzeau de afară un hohot sinistru şi simţeau duhoarea pestilenţială bine cunoscută. În ciuda tuturor rugăciunilor şi a apei sfinţite aruncate prin toate cotloanele mănăstirii, fantoma sinistră a continuat să bântuie sfântul locaş timp de câteva săptămâni, pentru ca apoi să dispară brusc. Starea călugăriţelor s-a agravat alarmant, absolut toate acuzând ameţeală şi stări de vomă, iar bomba a explodat după aproape trei luni, de Crăciun, când una dintre călugăriţe şi-a dat seama că este gravidă! La controlul efectuat a

doua zi, s-a constatat că absolut toate, inclusiv stareţa, erau în aceeaşi situaţie, iar o doctoriţă chemată în secret, a confirmat că într-adevăr, „toate purtaţi câte o sarcină cu aceeaşi caracteristică: trei luni!” Porţile mănăstirii au fost de atunci închise şi nimeni nu mai are voie să pătrundă înăuntru. Ce se va întâmpla vom şti, poate, doar peste şase luni. Vom reveni cu amănunte.

24.64. „Grota Haiducilor” din Băile Herculane este bântuită de fantoma unui tâlhar

Domnul Valeriu Mitrofan, din Craiova, a văzut fantoma unui tâlhar în „Grota Haiducilor” de la Herculane, în după-amiaza zilei de 14 februarie 1997.

Valeriu Mitrofan se afla în staţiune la tratament, suferind de o spondilită anchilozantă; dat fiind faptul că în acea după-amiază avea puţin timp liber, s-a hotărât să străbată drumul până la „Grota Haiducilor”, aflată în imediata apropiere a Hotelului Roman, pe versantul muntelui din spatele clădirii.

După doar câteva minute de urcuş, domnul Mitrofan s-a pomenit în faţa intrării în peşteră. Aceasta nefiind întunecoasă, omul a păşit cu încredere în interiorul grotei. A vizitat primele două încăperi ale peşterii, mirându-se de stadiul avansat de degradare în care se găseau: pereţii erau acoperiţi de mâzgălituri, peste tot vedeai numai gunoaie, iar stalactitele erau rupte aproape în totalitate. Când a vrut să intre în cea de-a treia încăpere – care, spre deosebire de celelalte două, avea o intrare inaccesibilă cu piciorul pe versantul muntelui – a observat că din dreapta venea un bărbat de vreo 45-50 de ani, îmbrăcat cu o cămaşă albă şi pantaloni cu găitane roşii. Era învăluit într-o lumină gălbuie şi înainta fără zgomot prin semiîntunericul peşterii. Trecând prin faţa domnului Mitrofan, bărbatul acela ciudat i-a aruncat o privire înceţoşată. Abia atunci V.M. a putut vedea că necunoscutul

avea la brâu două pistoale cu cremene şi o sabie a cărei teacă era învelită în piele de şarpe. După ce a trecut de Valeriu M., bărbatul înarmat s-a afundat în adâncul grotei, iar domnul Mitrofan s-a decis să-l urmărească, intrând şi el în următoarea încăpere, a patra. Aici a avut surpriza să constate că, deşi peştera era mai lungă, în peretele pe care se găsea locul de trecere spre alte camere se afla un grilaj. Acesta delimita o zonă protejată a peşterii, zonă declarată „monument al naturii”. Surpriza cea mai mare a avut-o însă când a observat că străinul acela ciudat dispăruse. „Încăperea nu mai avea alte ieşiri în afară de cea cu grilajul şi cea pe care intrasem eu” – a declarat domnul Mitrofan. „Cred că singura explicaţie ar fi că omul pe care l-am văzut a fost o fantomă!” – a mai adăugat el.

O legendă locală spune că în „Grota Haiducilor” se adăposteau înainte vreme tot felul de bandiţi, care îi jefuiau pe bogătaşii ce veneau la izvoarele tămăduitoare ale lui Hercule cel Sfânt de la Mehadia pentru a-şi alina suferinţle.

24.65. Fantoma unui celebru spărgător goleşte iarăşi băncile

Criminalul Marco Chienti a fost ucis, cu un an în urmă, într-o încăierare sângeroasă. Spiritul acestuia, însă, continua să comită spargeri în bănci, lăsând intenţionat la locul faptei o amprentă digitală ca pe o dovadă ce excludea orice dubiu asupra identităţii făptaşului.

„Acest bărbat este mort şi îngropat, lucru ştiut de toată lumea. Totuşi, el parcă refuză să plece definitiv în lumea veşniciei” – mărturiseşte, obosit şi neputincios, detectivul Paolo D’Alema. „În anul care a trecut de la moartea sa, el a spart 11 casierii ale diferitelor instituţii şi, de fiecare dată, a lăsat în urma sa la locul faptei, amprente, ca pe o dovadă prin care doreşte să ne comunice că va reveni.

În viaţa mea nu am auzit că spiritele ar putea avea amprente digitale, dar în schimb se spune că ele pot face ceea ce doresc.

Spiritul acestui om cred că a recurs la această formă de răzbunare, ca să ne demonstreze incapacitatea noastră, în faţa unei astfel de situaţii. De fiecare dată când descoperim amprentele lui Marco Chienti, decedatul, ne cuprinde o stare de neputinţă şi ciudă". Legenda legată de acest „Fantomas" a apărut în iarna anului 1991. Atunci, de fapt, Marco în vârstă de 26 de ani, din dorinţa de a duce un trai îmbelşugat, fără efort prea mare, a început să spargă bănci.

Tot detectivul D'Alema, care s-a ocupat de renumitul personaj, în viaţă ca şi după moarte, declară: „Marco Chienti conducea o maşină dintre cele mai luxoase, întreţinea femei superbe şi în decurs de doi ani cheltuia în Europa banii obţinuţi de pe urma spargerilor ocazionale".

„În presă era poreclit Casanova, fiindcă în timpul spargerilor cocheta cu casieriţele, dacă se nimerea să fie mai drăguţe, ba chiar uneori le cerea şi numărul de telefon. Niciodată nu a purtat mască, din dorinţa de a impresiona cu chipul său frumos fetele prezente la locul acţiunii. Doi ani am tot încercat să-l prindem, dar nu am reuşit. A devenit şi mai cunoscut din momentul unei altercaţii cu poliţia, când a încercat să fugă de la locul faptei. A fost însă atins atunci de opt gloanţe, noi am crezut că s-a sfârşit definitiv cu cariera unui mare tâlhar. Am văzut cu ochii mei cum, mort fiind, a fost pus în sicriu, bătut în cuie şi îngropat."

La două luni după înmormântare, renumitul Don Juan s-a întors la profesia sa preferată. În mijlocul oraşului, ameninţând-o cu pistolul pe casiera Francesca Vignove, a luat din casa acesteia, sub privirile ei îngrozite, 5121 de dolari. „L-am recunoscut imediat pe Marco Chienti", a declarat Francesca: „Atunci când a murit, fotografia lui a fost publicată în toate ziarele, aşa că nu am avut cum să-l

uit. Cu groază priveam cum acest om despre care se ştia că este mort, goleşte seiful, cu pistolul îndreptat spre faţa mea. Toate acestea s-au petrecut la un metru de mine şi el părea cât se poate de viu.”

De-atunci, în modul acesta, au mai fost prădate alte 10 casierii şi, ca să nu existe niciun dubiu, criminaliştii, veniţi ulterior la locul faptei, au descoperit amprentele digitale aparţinând lui Marco Chienti. „Nu am reuşit să punem mâna pe el, deoarece imediat ce fură banii, dispare. Dacă este într-adevăr vorba de o fantomă, la ce i-o fi trebuind bani?” – încearcă să glumească detectivul D’Alema, la finele relatării acestui fapt real, dar incredibil.

24.66. O fantomă a furat un colier de diamante

Jolly Jose Javier, 69 ani, este un bătrân modest din Mexico City. În urmă cu 5 ani, soţia lui Julia (63 de ani) şi fiica sa Maria (34 ani) au murit într-un accident de maşină şi l-au lăsat singur pe sărmanul om, proaspăt pensionat de la căile ferate mexicane.

Pentru a-şi rotunji veniturile, în fiecare zi a săptămânii, numai dimineaţa, bătrânul Jolly încerca să facă pe taximetristul. În prima zi a lui octombrie 1995, aşezat comod pe bancheta maşinii, parcată la marginea trotuarului, în zona comercială a oraşului, în aşteptarea clientului, a aţipit.

În visul pe care şi-l aminteşte foarte clar, el a avut o discuţie cu fiica sa Maria şi s-a plâns acesteia, spunându-i că nu mai ştie ce să facă pentru a câştiga un ban în plus.

„Maria m-a întrebat dacă ea ar putea să mă ajute cu ceva. Eu am rugat-o să-mi găsească o slujbă potrivită cu vârsta mea, dar ea a spus că, deşi acest lucru nu-l poate face, îmi va oferi în schimb ceva preţios”, îşi aminteşte Jolly.

„M-am cufundat apoi într-un somn adânc, în care n-am visat nimic. După o vreme mi-a apărut din nou chipul

fetei mele în vis. Ea surâdea şi avea în mâna dreaptă un colier strălucitor.

«Ia-l! A fost al mamei mele. Îl primise de la amantul ei şi s-a ferit să ţi-l arate. Înainte de accident, tocmai îl amanetase, pentru o sumă mai mică decât valoarea lui. Vinde-l şi vei fi bogat!», mi-a spus Maria şi mi-a înmânat colierul."

Bătrânul Jolly s-a trezit din somn şi a descoperit că ţinea în mâna stângă un superb colier de diamante şi safire. Tocmai se uita cu atenţie şi pipăia preţiosul obiect, când un poliţist, detectivul Pablo Cerdano, a apărut în cadrul geamului de la maşină. Stătea pe trotuar şi se uita vrăjit la colier.

Iată cum povesteşte el întâmplarea:

„Mă dusesem la magazinul de bijuterii al domnului Steiner, care este şi patronul casei de amanet. Mă uitam atent la bijuteriile expuse în vitrină, pentru că doream să-i cumpăr ceva deosebit soţiei mele, cu ocazia aniversării a zece ani de la nuntă. Atunci am văzut un fel de bulgăre de fum, opac, care se apropia lent de vitrina unde erau diamantele. Şi eu şi vânzătorul, l-am privit uimiţi şi l-am văzut când s-a «aşezat» peste colierul cel mare. Apoi s-a ridicat cu el cu tot şi, spre mirarea noastră, atât colierul, cât şi norişorul au trecut prin geamul magazinului şi au luat-o la dreapta.

Eu am ieşit din magazin şi i-am urmărit până când au ajuns în braţele bătrânului Javier. Abia atunci norişorul a dispărut. Dacă această «călătorie» nu ar fi fost văzută şi de către Perez, vânzătorul, şi nu ar fi fost confirmată şi de visul taximetristului, cred că aş fi ajuns de mult la concluzia că am avut vedenii."

Cercetările iniţiate de domnul Steiner au dovedit că spusele Mariei în vis erau adevărate. Bijuteria fusese amanetată de mama ei, cu cinci ani în urmă şi femeia primise pentru ea numai 5 000 de dolari. În magazin, preţul de vânzare era în prezent de 25 000 dolari.

Pentru că a părăsit magazinul fără să-l închidă, Perez a fost concediat chiar a doua zi după incident. Mărturia lui, alături de cea a poliţistului Cerdano, l-a salvat pe bătrânul Javier de acuzaţia de furt, dar nu l-a încântat prea tare pe patronul său. Domnul Steiner a fost blamat de opinia publică, revoltată de pretenţiile exagerate ale cămătarului.

Pentru a-şi recăpăta colierul, care oficial a fost „sustras de o fiinţă necunoscută” – conform raportului întocmit de poliţia districtuală –, Steiner s-a văzut nevoit să-i plătească bătrânului Jolly suma de 10 000 de dolari, ca despăgubire pentru că, în urmă cu cinci ani, îi escrocase soţia.

Câştigul lui Jolly a fost însă mult mai mare. El a devenit vedeta mass-mediei locale şi americane timp de câteva săptămâni şi a povestit, contra cost, întâmplarea cu colierul.

Numai canalul de televiziune american, NBC Super Chanel, a plătit celor trei: Javier, Perez şi Cerdano, câte 25 000 de dolari.

La sfârşitul lunii octombrie, când şi-a depus bilanţul la Camera de Comerţ, Javier completase, la rubrica „Câştiguri”, următorul text:

„De la fantoma fiicei mele Maria, indirect, suma de 105 000 dolari americani”.

Fiscul a considerat firesc să-l taxeze, şi astfel banii proveniţi de la fantomă au fost impozitaţi legal. Jose Javier este astăzi un om bogat.

24.67. Fantoma lui Al Capone şi berăria

Într-o berărie din Thornton, Illinois, mai exact Mc Cleary’s Pub, se întâmplă lucruri nemaivăzute.

Există o legendă în care se povesteşte cum gangsterul Al Capone şi-a îngropat duşmanii în zidurile localului din Illinois. Barmanul, care trebuie să coboare în pivniţă în fiecare dimineaţă, este convins că legenda este

adevărată. În subsolul berăriei, dimineaţa, Sharon Forde vede mereu o ceaţă deasă ce ia forma unor fiinţe umane ce încercă să îl prindă. Era extrem de speriat atunci când trebuia să coboare în pivniţă. Preşedinta muzeului istoric din Thornton, Marge Loitz, susţine contrariul şi este convinsă că aceste poveşti n-au nicio bază reală. Localul a fost renovat de câteva ori, iar fantomele nu aveau de unde să apară. S-au făcut atât de multe renovări încât ar fi trebuit să se fi găsit cadavrele celor îngropaţi acolo.

Se crede că mafiotul Capone a cumpărat cantităţi mari de bere din acest local în timpul prohibiţiei. Debbie Lamoureux este autorul unei cărţi istorice intitulată *Istoria berăriei din Thornton, Illinois.* Acesta a încercat să adune toate datele existente cu privire la Al Capone şi acest local. A aflat că existau mai multe formaţiuni mafiote ce nu se înţelegeau foarte bine. Un trimis special din partea lui Capone venea aproape în fiecare noapte să ridice cantităţi de bere. În timpul nopţii, un om îmbrăcat în negru colecta o cantitate mare de bere pentru clienţii lui Capone din Chicago.

Duşmanii lui Al Capone

După mai multe cercetări, scriitorul a aflat că omul în negru nu era trimisul lui Capone. Exista o altă bandă de mafioţi care exportau bere ilegal. Erau duşmani. Lupta a avut loc între Al Capone şi cealaltă bandă într-o seară chiar în localul din Illinois. Patronul berăriei până în 1899 a fost John S. Bielfeldt. După moartea acestuia, localul a fost condus de doi fii ai săi. Se spune că veneau aici oameni ai mafiei, dar nu erau împreună cu Al Capone. Între 1930 şi 1936 berăria a avut un alt nume şi existau în acelaşi timp alte patru localuri cu denumiri asemănătoare.

În fotografiile patronului apare ceaţa cu formă umană

Patronul era convins că e vorba de fantome căci în zilele în care nu mai era nimeni înăuntru se auzeau zgomote ciudate, scările scârţâiau, iar uşile se închideau şi se deschideau. Unul dintre patronii barului, Birkenfeld,

susţine că a auzit scaune mişcându-se atunci când nu era nimeni în local. „Pe cuvântul meu, acest local este bântuit”. Birkenfeld deţine fotografii care pot dovedi acest lucru. A reuşit să facă câteva instantanee în pivniţa berăriei. Se poate observa cu uşurinţă o ceaţă deasă ce ia formă umană.

Vânătorii de fantome sunt aşteptaţi

Patronii au contactat o echipă de vânători de fantome ca să vină şi să cerceteze întregul local. Toţi angajaţii care au simţit că ceva se întâmplă sunt nerăbdători să afle rezultatele pe care le vor obţine vânătorii. Acestor oameni li se acordă o încredere deplină deoarece deţin echipamente speciale care pot dovedi ceea ce se întâmplă acolo. O serie de clienţi vin în pivniţă să vadă ceaţa cu formă umană. S-au făcut o mulţime de poze pentru a surprinde fantomele care bântuie berăria din Illinois.

24.68. Spiritul lui Einstein îi bântuie pe cei care i-au furat ochii şi creierul

Albert Einstein a ştiut că secolul XX o să fie un secol al ştiinţei ca religie. A intuit veneraţia cu care o să fie înconjurat şi curentele mistice ce vor lua naştere după moartea lui. Nu a vrut aşa ceva. De aceea, a dorit să fie ars, „ca oamenii să nu se perinde prin faţa rămăşiţelor”, iar cenuşa să-i fie aruncată într-un râu fără să fie cunoscut în afara familiei, „pentru ca lumea să nu se ducă acolo ca la Mecca”. (Se pare că este vorba de râul Delaware.)

Pe 16 aprilie 1955, Einstein a fost internat la spitalul din Princetown cu o gravă hemoragie internă. Medicii i-au propus o intervenţie chirurgicală de urgenţă, dar Einstein a refuzat. Şi-a petrecut ultimele două zile vorbind cu fiul său despre politică şi încercând să-şi îmbunătăţească teoria câmpurilor unificate, ultima sa lucrare. A murit asistat doar de o soră medicală şi, contrar legendei, nu se cunosc ultimele lui cuvinte, pentru că le-a spus în

germană, iar sora medicală nu ştia limba.

Ultima lui dorinţă a fost încălcată de doi oameni. Primul a fost doctorul patolog Thomas Harvey, care i-a făcut autopsia, deşi era clară cauza morţii. El a invocat ca argument faptul că toţi germanii sunt supuşi autopsiei după moarte, iar patologia germană prevede extragerea creierului. Câteva zile mai târziu, el cerea permisiunea familiei să păstreze creierul pentru a fi studiat, permisiune pe care a obţinut-o. Al doilea, dr. Henry Abrams, medicul personal al lui Einstein între 1939 şi 1941, considerat a fi unul dintre prietenii săi apropiaţi, i-a extirpat ochii cu permisiunea administratorului spitalului şi a ţinut secret acest lucru timp de 40 de ani. „Am simţit că, astfel, Einstein nu va muri niciodată. Ochii lui, puri ca cristalul, reprezintă frumuseţea şi misterul lumii”, declară el. Este adevărat, uneori aceşti ochi îl urmăresc, astfel că nu-şi găseşte liniştea, alteori, în jurul borcanului de gem, unde se află ochii în formol, pluteşte o lumină stranie, fără să existe ceva care să o producă. Un timp, ochii au avut o poziţie depărtată unul de altul, oferind o imagine sinistră, care l-a neliniştit pe Abrams. Dar, în mod inexplicabil, într-o zi, Abrams a observat că ochii şi-au reluat poziţiia adecvată, unul lângă altul, părând că privesc dincolo de eternitate. Prietenii apropiaţi ai lui Abrams declară că acesta este bântuit deseori de fantoma lui Einstein care îl ceartă. De aceea dr. Abrams s-a decis să-i vândă şi cea mai mare ofertă a primit-o din partea lui Michael Jackson, 5 milioane de dolari.

Dr. Thomas Harvey, patologul care i-a păstrat creierul (în trei borcane de laborator, din pricina dimensiunilor lui prea mari – n.r.), a avut însă mai multe necazuri. Deşi numeroşi rabini, invocând originea evreiască a lui Einstein, l-au implorat să le dea creierul pentru a fi îngropat, Harvey a refuzat cu încăpăţânare. Nu i-a schimbat opinia nici argumentul că sufletul lui Einstein nu-şi poate urma evoluţia din pricina rămăşiţelor sale neîngropate şi fără

nicio slujbă (la arderea sicriului cu trupul lui Einstein s-a citit din Goethe, respectându-se dorinţa savantului). Pentru că oamenii au văzut în Einstein un sfânt al ştiinţei, rămăşiţele lui sunt considerate relicve. Cei ce ating aceste relicve, cu pioşenie, se simt transportaţi în altă lume. „Este ca şi când s-ar deschide misterele lumii. Revelaţia e adâncă şi se produce instantaneu”, declară dr. Charles Boyd, New Jersey, care deţine o părticică din creierul lui Einstein. Dr. Marian Diamond de la Universitatea din California a declarat în 1985 că, examinând creierul, a constatat un număr foarte mare de celule de tipul celor care au un rol nutritiv al neuronilor, în emisfera stângă, cea care se presupune că este răspunzătoare de aptitudinile matematice şi lingvistice. Examinând creierul şi ea a avut senzaţii ciudate: a simţit „o emoţie stranie, ca o experienţă în afara trupului”.

Nu acelaşi lucru se întâmplă cu cel ce a furat creierul (căci aşa este considerată fapta lui). În numele ştiinţei, dr. Harvey a împrăştiat bucăţele din preţiosul creier în Japonia, China, Germania, San Francisco, Boston şi Philadelphia. Spiritul lui Einstein nu i-a dat pace nicio clipă. Cândva un patolog de renume, dr. Harvey lucrează într-o fabrică de materiale plastice. Mizeria în care trăieşte îl obligă la o muncă inumană, uneori până la ora 23.30, într-un loc în care un om cultivat n-ar rezista mai mult de 5 minute. A părăsit spitalul din Princetown în urma unui scandal legat de o aventură cu o infirmieră. În 1988 a pierdut licenţa de medic. A fost căsătorit de trei ori, a rămas văduv o dată, celelalte două soţii părăsindu-l. A bântuit în căutare de slujbă prin Carolina, Missouri şi Kansas. Oriunde s-a dus, în orice loc meschin a poposit, a avut mereu în bagaje cele trei borcane cu nepreţuita comoară. Are numeroase scrisori de la milionari, colecţionari, muzee. S-a încăpăţânat să păstreze creierul lui Einstein, sau ce a mai rămas din el. Uneori, ca o supremă favoare, mai taie câte o bucăţică pe care o

dăruieşte prietenilor. Spiritul marelui savant nu-i dă pace. Adesea i se întâmplă fenomene inexplicabile, vasele i se sparg prin casă, scaunele plesnesc, se trezeşte în zori lac de sudoare şi aude vocea lui Einstein strigându-i: „Ai să dai socoteală, eşti un trădător”. Într-o noapte, cele trei borcane cu creierul lui Einstein, aliniate pe un raft, au început să se mişte, mai întâi încet, apoi cu vibraţii mai ample, gata să se rostogolească. S-a repezit la ele să le ţină şi atunci ceva l-a zgâriat pe mâini, ceva invizibil. Simţea în atmosferă o apăsare grea, aproape materială. De câte ori i se întâmplă aşa ceva, ţipă ca un nebun, adresându-se spiritului lui Einstein: „Nu mai exişti. Nu ai crezut nici tu în Dumnezeu. E numai mintea mea bătrână”. Dar spiritul lui Einstein există şi el nu-i va da pace până ce nu-şi va găsi liniştea şi armonia dumnezeiască.

24.69. Fantomele şoselelor

I Există oare fantome? Cine ştie! Unii cred, alţii nu. Dar în oraşul Madestone din Anglia toţi locuitorii sunt încredinţaţi de acest lucru. Ei au propria lor fantomă şi nici nu se gândesc să renunţe la ea.

Cu siguranţă veţi gândi că este vorba despre vreun cavaler nefericit, de vreun nobil viclean sau de vreo doamnă de la Curte căzută în dizgraţie pe vremurile renumitei lady Macbeth. Dar cu regret trebuie să va spun că nu este deloc aşa. Fantoma lor nu poartă armură, nici crinolină. Fantoma din Madestone este tânăra Judith Lingham a cărei poveste începe în anul 1965. La sfârşitul acelui an începuse să se vorbească din ce în ce mai des despre nişte accidente de maşină care aveau loc pe drumul în pantă Blue Bell Hill din apropierea oraşului Madestone, după care victima… dispărea! „Femeia în alb”, despre care vorbeşte toată lumea apare pe neaşteptate, şoferii nu reuşesc să evite accidentul, frânează îngroziţi, se întorc la locul catastrofei dar… nu mai găsesc pe nimeni. Nicio

urmă măcar! „Probabil că maşina a lovit fantoma tinerei Judith Lingham”, scriu în rapoartele lor poliţiştii din Madestone, adoptând versiunea ocultiştilor aflaţi sub influenţa profesorului Jan Wilson, unul dintre cei mai cunoscuţi experţi în domeniul parapsihologiei. Profesorul Wilson este cel care, după ce i-a audiat pe şoferii „implicaţi în accidente” şi a studiat arhivele poliţiei locale, a ajuns la concluzia că „femeia în alb” este Judith Lingham din Madestone, care în 1965 a fost accidentată şi şi-a găsit moartea tragică exact în acel loc pe panta Blue Bell Hill.

Conform ocultiştilor, Judith nu voia să accepte această moarte absurdă. Sufletul ei, afirmă aceştia, nu se împăca cu ideea sfârşitului vieţii pământene şi a începerii celei veşnice. De aceea rătăceşte ca o fantomă…

l Se poate întâmpla ca stafia unui poştaş cocoşat care a murit în anul 1899 să reapară în secolul XX în persoana unui criminal!? Poliţiştii au ajuns la această concluzie după ce au cercetat trei cazuri de deces petrecute pe o şosea lăturalnică părăsită, din estul Angliei. Prima victimă a fost un şofer de camion care a suferit un accident în anul 1960 pe autostrada A12, pe tronsonul de şosea din Yarmouth (Norfolk) şi Lowestoft (Suffolk), deşi cunoştea foarte bine zona. Camionul a părăsit şoseaua şi s-a izbit de copacii de la marginea drumului. Cercetătorii nu au putut stabili cauzele accidentului. Douăzeci de ani mai târziu, un alt şofer, care cunoştea la fel de bine drumul, a suferit un accident la fel de enigmatic, în acelaşi loc. În anul următor, un biciclist a virat brusc, ajungând în faţa unei maşini. Au existat câţiva supravieţuitori ai unor accidente petrecute pe acelaşi tronson, care relatau că au fost obligaţi să vireze din cauza prezenţei unei siluete cu contur neclar. Iată ce povestea Andrew Curajar în vârstă de 19 ani, locuitor din Lowestoft: „Pe banda exterioară stătea stafia unui om în vârstă şi se zgâia la mine. Am apăsat pe frână şi am aşteptat să aud sunetul înfundat al izbiturii. Dar nu s-a petrecut nimic. Maşina a trecut prin el şi s-a lovit de

bordura trotuarului”. Când Andrew a ieşit din maşină şi s-a uitat împrejur, nu l-a mai văzut pe bătrân. Frank Coby, fost poliţist, care locuia tot în Lowestoft, a afirmat că a văzut pe autostrada A12 un individ cu părul lung, încâlcit. „Pur şi simplu a traversat şoseaua şi a dispărut” – povestea el. Specialistul în ştiinţe oculte, Ivan Bunn, din Oulton Brad, o localitate învecinată, spunea că se poate ca toate acestea să fi fost înfăptuite de spiritul poştaşului William Balls al cărui cadavru a fost găsit în acea zonă în iarna anului 1899. Dorea oare să transmită posterităţii nişte mesaje privind propria-i moarte?

l La marginea unui drum din Wiltshire, se găseşte o cruce de piatră, pusă la căpătâiul mormântului unui copil de 14 ani, care, în urmă cu un secol, şi-a sfârşit viaţa în condiţii tragice în acel loc. De obicei, şoferii grăbiţi care străbat şoseaua dintre Marlborough şi Hongerford, nici nu observă modestul monument funerar, năpădit de iarbă şi buruieni, pe care se poate citi următoarea inscripţie: „A. H. P. Watts, 12 mai 1879". Patru oameni care se întorceau într-o seară liniştită de septembrie a anului 1956 de la cinematograf nu vor uita prea curând crucea de piatră unde s-au întâlnit faţă în faţă cu fantoma tristă a tatălui băiatului.

Micul Alfie Watts lucra la un căruţaş, din satul Axford, şi a fost victima unui accident mortal în anul 1879, când Alfie şi stăpânul său mergeau în faţa căruţei trase de trei cai. La un moment dat, nu se ştie din ce motiv, caii s-au speriat de ceva şi au luat-o la goană. Căruţaşul şi băiatul au alergat după căruţa încărcată până la refuz, care cobora în viteză o pantă abruptă, încercând s-o oprească. Alfie a depăşit căruţa, dar s-a împiedicat şi a căzut sub roţi, fiind strivit. Copilul a murit la două ore de la accident. În amintirea lui Alfie, sătenii îndoliaţi au ridicat o cruce de piatră la marginea drumului. Anii au trecut şi lumea a uitat de tragica întâmplare. Uneori, câte un ţăran mai inimos curăţă crucea de crengile murelor

sălbatice şi coseşte iarba de pe mormânt. În octombrie 1956, Frederick Moss şi trei prieteni de-ai săi se întorceau de la Marlborough, unde fuseseră la cinema, când, la lumina farurilor automobilului au zărit un bărbat înalt, subţire care era postat în mijlocul şoselei. Individul, îmbrăcat într-un palton maro, stătea în apropierea crucii de piatră îngropată în buruieni. Când maşina s-a apropiat de el, părea că nici prin gând nu-i trece să se dea la o parte. L-au claxonat, dar a rămas pe loc. Atunci, şoferul a frânat brusc, oprindu-se la câţiva metri de individ. Când a ieşit să vadă ce se întâmplă, silueta dispăruse. Moss şi prietenii săi au cercetat împrejurimile, însă n-au găsit nimic. Şoseaua era străjuită de pereţi înalţi de 3 metri, astfel că ar fi fost imposibil ca cineva să-i escaladeze atât de repede. Când a ajuns acasă, contrariat de cele văzute, Moss i-a povestit soţiei ce se întâmplase. Auzind descrierea straniului bărbat, femeia şi-a amintit de ceva. Ea se născuse în acea regiune la vreo 20 de ani de la producerea accidentului şi şi-l amintea foarte clar pe Henry Pounds Watts, tatăl lui Alfie, care a murit în anul 1907. Era un om înalt şi slab, care de obicei purta un palton maro şi îşi rădea barba, ceea ce pe vremea respectivă era un lucru mai puţin obişnuit. Familia Moss era convinsă că bărbatul văzut pe şosea era fantoma lui. Pe atunci începuseră lucrările de modernizare a drumului, în urma cărora, probabil, avea să fie distrus mormântul micului Alfie. Poate că tatăl său a vrut să atragă atenţia asupra modestului monument, înaintea extinderii lucrărilor. Se pare că a reuşit pentru că, după lărgirea şoselei, crucea a fost aşezată din nou la locul ei.

l George Dobbs se hotărâse să nu-şi piardă speranţa, în ciuda iernii grele şi a situaţiei economice precare a Angliei. În anul 1940 fusese o iarnă aspră. Totul era acoperit de un strat gros de zăpadă, populaţia trăia cu nesiguranţa zilei de mâine, fiind îngrijorată şi de ştirile alarmante despre situaţia de pe front. George s-a îmbrăcat

bine şi a ieşit să bea câteva beri la cârciuma Fox and Hounds, pentru a mai uita de necazuri. A început să urce drumul lunecos care ducea spre cimitir, când a văzut lumina farurilor unei maşini care se apropia încet, din sens opus. În lumina farurilor se distingea şi un biciclist care, din pricina zăpezii şi poleiului, nu prea putea stăpâni bicicleta.

Lui George i se părea că biciclistul nu avea cap. A fost foarte surprins, însă şi-a închipuit că fusese orbit de lumina farurilor şi de aceea nu văzuse capul biciclistului. Când George s-a uitat din nou la el, biciclistul conducea la fel de nesigur şi părea că nu observă maşina din spatele său. Însă, înainte de a-l putea avertiza, maşina a trecut peste el, continuându-şi drumul către Market Harborough. George era consternat. Crezuse că automobilul a călcat biciclistul. A fugit cât a putut de repede la locul faptei să vadă urmele cumplitului accident. Însă n-a observat nimic. S-a dus în goană la cârciuma Fox and Hounds, unde după ce s-a încălzit puţin, a povestit cele văzute. După ce şi-a terminat relatarea, în cârciumă s-a lăsat o tăcere adâncă. Apoi, Lid Gree, care mulţi ani fusese gropar – se aplecă peste tejgheaua barului şi zise: „Se pare că este individul pe care l-am înmormântat acum vreo 25 de ani. Căzuse de pe bicicletă în zăpada groasă din faţa intrării în cimitir. În urma accidentului, a fost decapitat”, preciză groparul.

l Chitaristul solo al formaţiei Chicory Tip, după un concert, a luat o fată autostopistă în maşină în localitatea Blueberry Hill, la 6 km de Maidstone şi a declarat în legătură cu aceasta: „M-a întrebat dacă pot să o duc până la West Kiujsdown. Îmi era în drum, aşa că i-am spus să urce”. A luat geanta fetei şi a pus-o pe scaunul din spate. „Pe drum nu a vorbit prea mult, dar m-a rugat să opresc la părinţii ei în Swanley. Mi-a dat adresa, după care a coborât din maşină uitându-şi însă geanta. Am întors şi m-am dus la adresa dată de autostopistă pentru a-i înapoia geanta”. Tatăl ei a fost cel care a deschis uşa şi spre mirarea

chitaristului, i-a spus că fata lui a murit cu doi ani în urmă într-un accident tocmai în locul unde a făcut autostopul. Tânărul şi-a închipuit că i s-a jucat o festă. „Câteva luni mai târziu, când în ziare au apărut cazuri similare petrecute pe acea parte de autostradă, am început să mă întreb dacă într-adevăr am luat în maşină o fantomă. Eu am atins-o pe fată! Am luat de la ea poşeta şi am ajutat-o să urce în maşină. Nu am constatat nimic ciudat. Când am atins-o nu era rece."

l De ziua morţilor „înviata Mary", cum este denumită fantoma, apare an de an în Chicago. Faptele se petrec de obicei astfel: o fată de 18 ani face autostopul, se urcă în maşina unui tânăr, fixează o întâlnire la o adresă unde băiatul află că Mary a murit în urmă cu 36 de ani şi este îngropată în cimitirul aflat în apropierea locului unde făcea autostopul. Fata a murit în urma unui accident de maşină.

l De acea sâmbătă seara din luna decembrie a anului 1979, Michel P. îşi va aminti mult timp, asemeni altora care, pe drumurile Franţei, Belgiei, Germaniei sau Elveţiei, au avut şansa – sau neşansa – să ia în maşina lor una dintre acele enigmatice autostopiste fantome de care amintea un cercetător din domeniul paranormalului, Guy Harold. Era miezul nopţii. Michel lucra ca taximetrist între centrul oraşului Limoges, unde locuieşte, şi un club de noapte situat la câţiva kilometri, pe şoseaua Naixon. În Haute-Vienne, iernile sunt aspre. Într-o asemenea noapte friguroasă el efectua o a doua cursă spre Limoges când, deodată, a zărit în lumina farurilor, la câteva sute de metri de discotecă, o formă albă stând într-o curbă. Era o femeie îmbrăcată în alb. A oprit lângă ea şi a întrebat-o unde merge. „La Limoges, dacă nu vă deranj ează, să văd nişte prieteni", a precizat femeia. „Unde la Limoges?", a întrebat Michel. „Lasă-mă în oraş, o să mă descurc", a mai adăugat ea. Conducând, Michel a cercetat strania femeie cu coada ochiului: 20-25 de ani, îmbrăcată cu o rochie albă anii '60, foarte drăguţă... dar cam tăcută. În apropierea podului

Revoluţiei, pasagera s-a înviorat brusc. „Atenţie, această curbă este periculoasă”. Michel a surâs, întrucât cunoştea bine virajul. Brusc, un strigăt sfâşietor i-a atras atenţia; pasagera dispăruse. Michel a oprit maşina şi, îngheţat de frică şi extrem de tulburat, a făcut câţiva paşi în jurul vehiculului: nu era nimeni, în afară de ceaţa alburie.

La jandarmeria din Limoges, unde a depus o plângere, i s-a explicat că nu este primul care a trăit exact aceeaşi aventură... Tânăra femeie făcea regulat autostopul pe acelaşi traseu, pentru a dispărea la virajul podului Revoluţiei, locul unde îşi găsise moartea într-un accident de maşină, în urmă cu 20 de ani. Întocmai acelora care trăiseră aventura, Michel abia şi-a revenit. După câţiva ani, nu-i prea convenea să vorbească de experienţa sa.

Un alt caz este cel al unei tinere care, în 1990, a fost victima unui accident de maşină, mai exact a unei coliziuni la intersecţia din Balleroy (Calvados), o bifurcaţie periculoasă de drumuri situată la câteva sute de metri de sat, în mijlocul pădurii Cerisy. Ea locuia într-o casă mică din pădure şi viaţa sa a fost scurtă din cauza unui şofer ce nu fusese atent la semnalizare. Fantoma îşi face apariţia pe timp ploios, la ieşirea din sat şi lansează un etern şi trist strigăt de ajutor. Invariabil, ea manifestă semne de nelinişte şi panică evidente, în timpul traversării intersecţiei. Dar, după ce o traversază, autostopista nu se mai află lângă şofer.

Uneori, contacte fizice au lăsat o impresie mai mult decât dezagreabilă celor care au avut imprudenţa să încerce o apropiere de aceste apariţii: erau reci ca marmura, venite parcă dintr-o altă lume şi dispărând într-o ceaţă uşoară, difuză şi alburie. Mai notăm un caz în care o fiinţă evanescentă, a luat un obiect. Într-o seară din 1987, pe o ploaie violentă, un medic grenoblez, nu prea vorbăreţ, a luat în maşină o femeie. El a remarcat la aceasta o mare spaimă în apropierea unui pasaj delicat în punctul numit Pont-on-Furet, dar care s-a estompat o dată cu

îndepărtarea de obstacol. Când au ajuns la destinaţie, la casa părinţilor ei, medicul i-a împrumutat umbrela până la uşă, apoi a aşteptat să i-o înapoieze. După un timp, crezând că fata a uitat de el, a bătut la uşă şi, după o aşteptare la fel de lungă, i-au deschis un bărbat şi o femeie de circa 50 de ani, foarte iritaţi că au fost deranjaţi la o oră aşa de târzie. Medicul a povestit scopul vizitei sale, dar a rămas şocat când a aflat că tânăra descrisă era fiica lor unică, locuise într-adevăr acolo, însă trecuseră ani buni de când fusese îngropată. Murise într-un accident de motocicletă… la Pont-on-Furet!

Un lucru e sigur, a concluzionat cercetătorul: aceste manifestări sunt durabile şi se repetă mereu în aceleaşi locuri. Se constată de asemenea că este vorba de femei sau tinere, îmbrăcate aproape întotdeauna în alb şi, în toate cazurile, ele au fost înspăimântate de moartea proprie, de unde provine probabil persistenţa prezenţei lor la faţa locului, ca şi cum ar pluti, nedecise, între existenţă şi neant. Joacă ele rolul de îngeri păzitori protejându-i pe cei vii de accidente pe şosele? Cărei lumi îi aparţin? Sunt întrebări care, probabil, îşi vor găsi un răspuns.

l Stanley Leen şi soţia sa, Lila, se aflau în maşina lor care luase foc, fiind sortiţi unei morţi crunte, când au fost efectiv smulşi din flăcări şi duşi într-un loc sigur de fantoma unui camionagiu!

Martorii jură că au văzut fantoma şoferului Dusty Tugman, scoţându-i pe cei doi din foc, exact în locul unde Dusty murise, într-un teribil accident, vara trecută. „Era Dusty, şi nu încape nicio îndoială în legătură cu acest fapt – declară Frankie DeWitte un fost şofer de camion şi prieten cu Dusty. Îl ştiu pe acest tip de când eram copii, deci credeţi-mă, l-am recunoscut imediat. Şi a fost un lucru bun că se afla acolo, deoarece bieţii oameni erau blocaţi în acel infern şi nu exista nicio posibilitate ca un om viu să ajungă la ei şi să-i scape. Vreau să spun că erau ca şi morţi, şi asta în procent de sută la sută. Apoi, deodată a apărut fantoma

lui Dusty, din neant şi i-a scos din maşina în flăcări, cu unul dintre ei în fiecare mână. I-a pus pe marginea drumului, la doar 15 metri de maşină, când aceasta a explodat ca o bombă. Erau vreo două duzini de oameni de faţă şi, pot garanta, fiecare dintre ei va susţine că a văzut o fantomă salvând acel cuplu”. Cutremurătoarea poveste a început în iunie când ghinionistul Dusty, 31 de ani, a scăpat controlul monstrului pe care îl conducea, într-o curbă de pe autostrada spre Adelaide, Australia, şi a fost ars de viu în rămăşiţele camionului.

„De la accident, oamenii mi-au tot spus că au văzut fantoma soţului meu, bântuind autostrada, dar să fiu sinceră nu am crezut niciodată – spune văduva lui Dusty, Wendy, care are 26 de ani. Nu am visat niciodată că el este cu adevărat acolo”. Dar fantoma a sărit în ajutor chiar când maşina lui Stanley Leen s-a ciocnit şi a luat foc exact în aceeaşi curbă în care avusese şi Dusty accidentul. „Maşina a lovit pasarela, apoi s-a izbit de taluz, s-a rostogolit prin aer, aterizând apoi pe şosea”, spune Ava White, 48 de ani, o martoră oripilată. „Am început să fug spre ei când, dintr-odată maşina a izbucnit în flăcări. Aproximativ cinci oameni din alte maşini au încercat să-i salveze, dar flăcările erau atât de puternice încât nimeni nu se putea apropia. Eram sigură că oamenii din maşină erau deja morţi. Apoi, ca din senin, această fantomă cu şapcă şi tricou maro a apărut, materializându-se pur şi simplu în aer. I-a smuls din infern, chiar la timp, pentru că peste 10 secunde maşina a explodat, şi când m-am uitat la tip mi-am dat seama că era Dusty Tugman, săracul mort Dusty. I-a scos afară şi apoi, după ce i-a pus la 15 metri distanţă, a dispărut pur şi simplu, aşa cum apăruse.”

Ghinioniştii, şi în acelaşi timp norocoşii pasageri ai maşinii accidentate au fost duşi la spital şi trataţi.

„Amândoi ştim că suntem foarte norocoşi că mai suntem în viaţă şi vrem să mulţumim omului care ne-a salvat – declară Stanley, 34 de ani, – dar cum am putea să-i

spunem mulţumesc unei fantome?”

l „Prinţesa Grace de Monaco, decedată la 14 septembrie 1982, a salvat de curând un om de la moarte, din maşina acestuia care luase foc”, acesta ar putea fi pe scurt rezumatul unei întâmplări pe care mulţi ar include-o în capitolul „Istorii de necrezut”.

Cu toate acestea, potrivit presei din Monaco, grădinarul Giscaro Ledean (51 de ani) şi agentul de vânzări Yves Frezustes (62 de ani), sunt gata să jure că au văzut-o pe răposata prinţesă Grace materializându-se la locul unui accident rutier care avusese loc exact acolo unde prinţesa decedase în 1982.

Stupefiaţi, cei doi martori au privit-o deschizând uşa în flăcări a maşinii avariate şi scoţându-l pe şoferul inconştient până la marginea străzii.

„Sunt sigur că era Grace Kelly. Mă aflam la doar câţiva paşi de ea, dar nu mai puteam avansa din cauza căldurii şi a flăcărilor. După ce l-a scos pe nefericit afară din maşină, a dispărut imediat.”

Cel salvat se numeşte Guillermo Patti, are 27 de ani şi în acel moment se afla în vizită la Monte ca turist. „În momentul impactului am văzut în faţa mea, prin flăcări, o femeie elegantă, blondă, îşi aminteşte Yves Frezustes. Am încercat să o ajut, dar maşina era ca o torţă. Nu mi-am crezut ochilor, când am văzut că deschide uşa maşinii şi-l scoate pe şofer din flăcări. Părul acestuia luase foc, hainele îi erau scrum, dar prinţesa nu avea niciun fir de păr lipsă”. Graţie Prinţesei, Patti a suferit arsuri de gradul II şi uşoare leziuni la cap.

Purtătorul de cuvânt al Prinţului Rainer de Monaco s-a abţinut de la orice comentariu, dar mass-media din Monaco a acordat o atenţie deosebită acestui eveniment.

24.70. Doi poliţişti au fost salvaţi de la moarte de un spirit

Viscolul se pornise pe neaşteptate dinspre est, fără niciun avertisment, şi acoperise cu zăpadă dealurile Labradorului. Doi poliţişti canadieni fuseseră prinşi între gheţurile tăioase. Era vorba de George Bateson şi Ed Riopel care încercaseră în zadar să se târască până la sania trasă de cei câţiva câini, pentru a înfrunta acolo moartea.

Deodată, un zgomot ca o plesnitură de bici a acoperit vuietul şi dintr-un vârtej s-a materializat o formă neclară, ceţoasă: era figura unui bărbat uriaş, îmbrăcat cu o mantie albă, pe o sanie trasă de o pereche de câini. Cei doi poliţişti au strigat la el din răsputeri, dar bărbatul părea să nu-i fi auzit. A trecut în viteză pe lângă ei, apoi s-a răsucit în zăpadă. Disperat, unul dintre poliţişti s-a aruncat spre el, crezând că acesta era, poate, singura lor şansă de supravieţuire.

Timp de două ore, Bateson şi Riopel s-au ţinut după străinul misterios, aducându-şi câinii la epuizare în efortul de a ţine pasul cu el. La un moment dat, furtuna de zăpadă s-a potolit puţin, dar numai pentru ca cei doi să poată zări în faţa lor o căsuţă izolată. Câteva clipe mai târziu, în calea lor căzu o perdea de zăpadă în spatele căreia străinul dispăru misterios.

În cele din urmă, cei doi poliţişti au reuşit să ajungă la adăpost. Au fost întâmpinaţi de câţiva vânători care se aflau deja acolo. În timp ce se încălzeau în faţa focului, Bateson şi Riopel au început să povestească ce li se întâmplase. Voiau să ştie cine era acel bărbat care le salvase viaţa pentru a-i mulţumi. Vânătorii s-au privit unul pe celălalt în linişte, apoi, unul dintre ei şi-a scos pipa şi a spus: „Era Fumătorul. El v-a adus aici”, le-a spus el, „dar niciodată nu veţi putea să-i mulţumiţi pentru că e mort de aproape 30 de ani”.

Oamenii salvaţi de o fantomă – povestea pare incredibilă, dar străinul care i-a protejat pe Bateson şi Riopel este mai mult decât o plăsmuire a imaginaţiei. Peste

o mie de oameni au pretins că l-au văzut pe „Fumător”, şi faptele sale bune sunt legendare în partea de nord-est a Canadei.

„Fumătorul” a fost un om în carne şi oase. Numele său era Esau Dillingham şi timp de zece ani fusese cel mai cunoscut personaj din Labrador. În această parte a lumii, numele de „fumător” e dat celor care se ocupă de distilarea ilegală a alcoolului. Şase ani la rând, Dillingham a fabricat băutură din conuri de molid, zahăr şi drojdie de bere şi a vândut-o pe întreg teritoriul. Pentru el, comerţul cu alcool s-a dovedit a fi profitabil, dar mulţi dintre cei care i-au băut licoarea, ori au orbit, ori au înnebunit.

Autorităţile au reuşit să-l prindă într-un târziu. După ce au băut prea mult din „strălucirea lunii”, aşa cum era numită băutura lui Dillingham, câţiva vânători au fost implicaţi într-o încăierare cu cuţite şi unul dintre ei şi-a pierdut viaţa. „Fumătorul” a fost condamnat la un an închisoare în St. John’s, Newfoundland. Lunile petrecute la închisoare nu l-au vindecat însă. Imediat după eliberare, şi-a reluat comerţul ilicit, dar de această dată părea hotărât să scape de braţul lung al poliţiei călare, care era pe urmele sale.

Reşedinţa lui Dillingham – şi alambicul său – au fost descoperite într-o pădure lângă un loc numit „Tutun brazilian”. Totul era înconjurat cu capcane pentru urşi care ar fi zdrobit complet piciorul unui om.

În timp, „Fumătorul” s-a apucat să bea din propriul său produs – ceea ce a însemnat începutul sfârşitului său: într-o zi, fiind beat, s-a încăierat cu un indian căruia i-a rupt spatele. Era prea mult pentru poliţia decisă să-l prindă pe „Fumător”, numai că atunci când au reuşit s-o facă, era deja prea târziu pentru a-l mai aduce la proces. Iarna, a căzut şi şi-a rupt coloana, murind trei zile mai târziu la secţia de poliţie din Frenchaman’s Island. Când a aflat că va muri, Dillingham a făcut ce nu mai făcuse niciodată până atunci: s-a rugat. Conform celor spuse de

martori, acestea au fost cuvintele lui: „Doamne, ştiu că am păcătuit, dar nu vreau să merg în iad. Ajută-mă, Doamne, să rămân împreună cu câinii mei în acest ţinut şi să îndrept răul pe care l-am făcut. ”

A fost înmormântat în ziua următoare. Aşa sfârşea „Fumătorul” şi odată cu el tot răul pe care îl făcuse. Într-o noapte, două luni mai târziu, un vânător a reuşit să ajungă pe Insula Francezului, în timpul unei furtuni de zăpadă orbitoare. El a spus că niciodată nu ar fi nimerit acel loc dacă nu ar fi urmărit „figura unui bărbat îmbrăcat în blănuri albe”.

De atunci, sute de vânători din Labrador l-au văzut pe „Fumător” în drumul lor, acesta salvându-i de la moarte în clipele în care s-au simţit în primejdie. Spectrul său bântuie şi acum întinderile din Labrador, poate pentru a compensa păcatele pe care le-a comis în timpul vieţii.

24.71. Un miner a fost salvat de la moarte de fantoma soţiei sale

„N-am crezut niciodată în fantome, spirite sau alte lucruri d-astea, spunea deseori Marin Ghica, un miner din Apuseni care a văzut moartea cu ochii. Da’ dacă mai sunt acu’ încă în viaţă, apoi asta se datorează tocmai unei astfel de fantome! Acum ştiu că judecata mea era greşită… ”

În dimineaţa zilei de 20 iulie 1991, vremea se anunţa a fi deosebit de călduroasă. Deşi în preajma minei Criscior-Brad – mină cu zăcăminte auro-argentifere din Munţii Metaliferi – vegetaţia este deosebit de deasă, căldura îşi făcea simţită prezenţa în pofida orei matinale. „Mi-amintesc, povesteşte M.G., că era în jurul orei 6 dimineaţa şi-n apropierea puţului de coborâre nu se mai afla nici ţipenie de om. Tocmai mă pregăteam să cobor, când am auzit, parcă departe, un vuiet puternic. Am ascultat cu atenţie, da’ acesta a încetat brusc”. Omul n-a mai dat atenţie zgomotului înfundat care s-a repetat apoi la doar

câteva minute diferenţă şi s-a pregătit să-şi vadă de treabă. Deodată, exact în spatele său s-au auzit nişte paşi uşori, iar o voce tânguitoare a repetat de trei ori: „Aşteaptă, nu intra! Îţi vei găsi acolo sfârşitul. Nu intra!” Uimit, minerul s-a întors în direcţia din care se auziseră şoaptele şi a putut vedea cam la 100 m depărtare silueta unei femei delicate. „Am înlemnit” – a mărturisit M.G., nepricepând cine ar putea să circule aşa devreme prin pustietatea aceea. „Sunt eu, Dana, mi-a mai spus arătarea, care era din ce în ce mai ceţoasă. Am venit să-ţi dau de veste că te pândeşte un pericol groaznic… Ai grijă! Ai grijă!” a mai rostit apariţia, apoi liniştea s-a aşternut din nou. Peste măsură de tulburat, bărbatul şi-a spus că probabil avea halucinaţii, căci Dana, soţia lui, murise cu 20 de ani în urmă din cauza unui stop cardiac. Omul nu se mai însurase a doua oară, spunând ca „alta ca ea n-o să mai fie”. „Poate ar trebui să mai dau câte ceva de pomană”, a mai gândit bărbatul cu teamă. Însă n-a apucat să facă niciun pas, că sub picioarele sale pământul a început să se cutremure şi cu un huruit înfricoşător mina în care tocmai se pregătea să coboare s-a prăbuşit. M.G. se afla chiar la intrarea în abataj, când, în faţa lui, o treime din culoarul principal de acces a dispărut pur şi simplu, astupat de bolovani şi de lemn. „Dacă nu întârziam clipele alea, aş fi fost îngropat de viu. Atunci mi-am dat seama că spiritul nevestei mele dragi mă vestise de pericol; ba chiar mă ţinuse pe loc taman cât să nu-mi găsesc sfârşitul.”

Minerul a mai mărturisit că, atunci când au sosit colegii n-a îndrăznit să le povestească adevărul: „N-am spus nimănui cum apăruse şi-mi vorbise soţia mea moartă de 20 de ani ca să nu mă considere vreun nebun care crede în spirite sau în fantome. Mi-a fost frică că vor râde de mine. Eu ştiu însă că numai Danei îi datorez viaţa şi nimeni nu poate să mă convingă că nu-i aşa.”

24.72. Vânătorii de fantome

Pentru că numărul celor care cred în fantome creşte tot mai mult, de la an la an, în SUA, dar şi în unele ţări europene, a apărut o nouă profesie: „vânătorii de stafii”. Cei care se ocupă cu anihilarea fantomelor dispun de un adevărat arsenal menit să le asigure victoria în lupta cu stafiile (Călin Stroilă).

Sute de americani câştigă bani frumoşi de pe urma fantomelor şi a celor care cred în acest fenomen paranormal. Vânătorii de fantome sunt tot timpul în alertă pentru că nu există o modalitate de a prevedea unde şi când apare o fantomă. Stafiile îşi pot face simţită prezenţa într-un anumit loc, o dată la 100 de ani sau chiar în fiecare zi. Asociaţia americană a vânătorilor de fantome, care numără aproape 2000 de membri, a publicat recent o carte în care sunt menţionate locurile în care apar cel mai adesea fantome şi dotarea necesară pentru a lupta cu succes împotriva acestora. Iată câteva din locurile în care vânătorii de fantome au descoperit cele mai multe stafii.

Orice loc sau casă în care s-a petrecut o moarte violentă sau neelucidată. În acest caz, vânătorii de fantome adună toate informaţiile legate de trecutul casei sau al locului respectiv şi încearcă să determine cine este responsabil de apariţia fantomelor.

l Cimitire. În toate ţările lumii au fost raportate de-a lungul istoriei cazuri de apariţii ale fantomelor în cimitire. **l** Case sau hoteluri vechi. Cu cât o clădire este mai veche, peste 100 de ani, cu atât şansele ca aceasta să fie locuită de fantome sunt mai mari. **l** Biserici, teatre, închisori. Deşi cazurile înregistrate în aceste locuri nu sunt atât de multe, ele se numără printre clădirile des vizitate de vânătorii de fantome.

În ceea ce priveşte dotarea, vânătorii de fantome poartă cu ei un adevărat arsenal. Iată câteva din lucrurile pe care trebuie să le aibă asupra lor cei care vor să devină membri ai Asociaţiei vânătorilor de fantome din SUA.

Ochelari cu infraroşii. Având în vedere faptul că fantomele preferă locurile întunecoase, vânătorii se ocupă în primul rând de procurarea acestui echipament care le permite să vadă şi pe întuneric.

Lanterne. Vânătorii sunt sfătuiţi să aibă asupra lor cel puţin două lanterne puternice şi mai multe baterii de rezervă.

Detector de unde electromagnetice. E un aparat folositor vânătorilor. Acesta măsoară frecvenţa undelor electromagnetice dintr-o anumită zonă. Se ştie că în locurile unde apar fantome intervin perturbaţii ale undelor electromagnetice.

Termometru. În locurile în care se află fantome, temperatura e mai scăzută decât în mod normal. Vânătorii de stafii sunt sfătuiţi să aibă asupra lor un termometru clasic cu mercur pentru a putea detecta imediat variaţiile de temperatură. Nu sunt indicate termometrele electronice, din cauza perturbaţiilor undelor electromagnetice care influenţează datele.

Analizor de aer. Aparatul măsoară concentraţia ionilor pozitivi şi negativi din aer. Este folositor doar în încăperile închise. În funcţie de această concentraţie, vânătorii de fantome îşi pot da seama dacă în acea încăpere se petrece un fenomen paranormal sau nu. Aceste dotări, plus altele mai puţin importante, costă în jur de 4000 de dolari. Dar se pare că în SUA afacerea este rentabilă, pentru că tot mai mulţi americani apelează la serviciile vânătorilor de fantome.

Exorcist de fantome!

Andrew Green este adesea solicitat de proprietarii unor castele celebre, săli de concerte sau palate pentru simplul motiv că el este de profesie… exorcist! El afirmă însă că peste 90% din apariţiile fantomatice pe care le-a cercetat au fost doar alarme false.

De pildă, o familie l-a angajat să găsească şi să alunge fantoma care cânta la pian în toiul nopţii, însă

aceasta s-a dovedit a fi doar un şoricel care-şi făcuse culcuş în interiorul pianului!

Andrew, care are 69 de ani, spune că fantomele sunt reale. De curând, a fost angajat să pună capăt apariţiilor stranii de la „Royal Albert Hall” din Londra, una dintre cele mai mari săli de concerte din lume. Clădirea – care a fost construită cu 125 de ani în urmă – a fost supusă recent unor reparaţii. Înainte de terminarea lucrărilor, oficialităţile au decis să-l cheme pe Andrew pentru a investiga întâmplările bizare petrecute în timpul nopţii. Muncitorii văzuseră fantomele a două fete tinere îmbrăcate în stil victorian. De asemenea, mai fuseseră raportate apariţii ale lui Henry Willis, cel ce a construit uriaşa orgă a sălii de concerte.

Andrew susţine că, în urma investigaţiilor întreprinse, a descoperit că „Royal Albert Hall” este într-adevăr bântuită de fantome. „Acum totul depinde de autorităţi”, declară el, „pentru că nu poţi să le spui pur şi simplu fantomelor să plece.”

În timpul urmăririi fantomelor, Andrew utilizează un echipament sofisticat care include o cameră controlată automat, cu raze infraroşii şi un aparat de înregistrat supersensibil. „Uneori folosesc şi o pungă cu făină”, mai spune el. „O împrăştii peste tot, iar dacă nu apar urme de paşi îmi dau seama că nu este altceva decât o simplă păcăleală.”

Andrew Green afirmă că a văzut fantome cu propriii săi ochi, de pildă pe cea a unei tinere fete pe nume Nan Tuck, care a trăit în urmă cu 300 de ani, în orăşelul Buxted din Anglia.

„În secolul al XVII-lea, localnicii au vrut să o tortureze pentru că se credea despre ea că ar fi vrăjitoare”, spune exorcistul. „Fata însă a reuşit să fugă şi astfel a scăpat. Trupul ei a fost găsit a doua zi; se spânzurase. Strada pe care a fugit fata îi poartă astăzi numele «Nan Tuck Lane» şi din când în când, fantoma sa

apare străbătând-o.”

Andrew susţine că fantomele sunt o simplă formă de electromagnetism, cauzat de un eveniment emoţional intens – ca de pildă o crimă – petrecut în locul în care apar. „Chiar dacă acestea cauzează apariţia unei persoane decedate, nu există niciun motiv să ne temem”, spune el.

De-a lungul „carierei” sale, Andrew a constatat că există mai multe apariţii ale fantomelor de femei, cele ale bărbaţilor fiind mult mai rare. Acest lucru se datorează faptului că femeile nutresc sentimente mai profunde pentru copiii lor şi, chiar după ce mor, ele rămân ataşate de această viaţă prin ei.

Fantomele se mută

Echo Bondine este o vestită femeie din America care vânează fantome. Experienţele ei inegalabile au fost deseori utilizate de FBI, CIA şi câţiva producători de filme. Profesoara americană şi-a descoperit capacitatea sa deosebită în urmă cu 17 ani. Odată, prietena ei i s-a plâns că în podul casei lor se aud zgomote ciudate chiar şi în timpul zilei. Bondine s-a urcat în pod şi a văzut acolo cinci figuri transparente. De la una din ele, fantoma unei femei, a aflat că soţul acesteia fusese alcoolic. Într-o noapte, soţul beat a dat foc casei în care locuiau, iar familia toată a pierit în acel incendiu. Spiritul soţului nu a vrut să plece pe lumea cealaltă şi nu a lăsat nici pe cele ale familiei sale să meargă acolo, temându-se că spiritele lor îl vor pedepsi. Doamna Bondine a făcut apel la aceşti oaspeţi nepoftiţi să părăsească imediat podul casei prietenei sale. După aceea, doar pisicile mai făceau zgomot în pod. Ulterior, s-a aflat că spiritele respective nu au plecat pe lumea cealaltă, ci s-au mutat în casa învecinată.

Cea mai interesantă vânătoare de fantome a lui Echo Bondine a putut fi urmărită şi de mai multe milioane de telespectatori. Locuitorii unei case din Colorado, pe parcursul a patru ani au plătit 50 de mii de dolari diverşilor specialişti ca să descopere cauza unor fenomene

misterioase ce aveau loc în casă. Chiar şi locatarii cu nervi de oţel erau scoşi din sărite de bubuiturile permanente, de ţipetele, strigătele unor necunoscuţi invizibili, de muzica asurzitoare provenită dintr-o sursă invizibilă, de desele defectări ale diverselor instalaţii.

Echo Bondine, împreună cu reporterii unui post de televiziune, au cercetat casa. Fantoma Tom, conducătorul „grupului de fantome" care stăteau în casa respectivă, i-a şoptit lui Bondine că în casa respectivă stau fantomele a 32 de vânători şi pescari. Când, la un moment dat, producătorul emisiunii de televiziune a intrat în casă, Echo Bondine i-a strigat: „Douăzeci de figuri mici, albe şi strălucitoare plutesc deasupra pragului!"

După ce Bondine le-a explicat fantomelor scopul vizitei lor, spiritele curioase au părăsit casa. Echo Bondine, care vânează fantome, recomandă tuturor că în cazul în care au oaspeţi de pe lumea cealaltă, să se prezinte, să-i întrebe de scopul venirii lor, după care să le ceară energic fantomelor să plece, să se întoarcă în lumea lor.

Angajată pentru a alunga stafiile

Lisa Patterson, 54 de ani, din Santa Cruz, California (SUA), este solicitată adesea de proprietarii unor case pentru a alunga stafiile care le bântuie locuinţele – „cu ajutorul energiei mele psihice", afirmă Lisa Patterson. Tariful perceput pentru această activitate variază între 4000 şi 8000 de dolari pentru fiecare locuinţă.

Lisa Patterson afirmă că în familia ei de trei generaţii, femeile au avut puteri paranormale. „Atât mama, cât şi bunica mea aveau astfel de puteri. Ele reuşeau să prevadă întâmplări nefaste şi alungau spiritele rele". Lisa aplica două metode pentru a alunga fantomele. Una dintre ele se numeşte „vârtejul energetic". Cu ajutorul mâinilor, formează un vârtej imaginar, pe care îl îndreaptă spre uşa casei, trimiţând astfel spiritele rele în acea direcţie. Cea de-a doua metodă e ceva mai simplă. Lisa îşi imaginează acoperişul casei respective deschizându-se, moment în

care îşi mobilizează întreaga putere de concentrare, pentru a îndrepta spiritele într-acolo. „Poate pentru unii este greu de crezut că metodele mele sunt eficace. E posibil ca unii să mă creadă o escroacă, însă, în mod sigur, cei pe care i-am ajutat pot afirma contrariul. Erau oameni care se mutaseră în case în care noaptea se auzeau zgomote ciudate, dispăreau obiecte, pentru a reapărea în alt loc, sau se auzeau voci care îi strigau pe nume. După ce am fost în casele lor, toate acestea au dispărut!", a declarat Lisa Patterson.

„Menajera" spiritelor

Destiny Prothero este un fel de menajeră. Numai că ea nu spală podelele, nici geamurile, şi nici măcar nu şterge praful. Serviciile ei constau în alungarea spiritelor rele care bântuie unele case.

„Suntem chemaţi de către oameni disperaţi care trăiesc în case bântuite. Unii spun că aud zgomote ciudate, sau găsesc lucrurile mutate dintr-un loc într-altul, fără ca ei să le fi atins", spune Destiny, din Eustis, Florida. „De cele mai multe ori, aceste spirite se transformă în adevărate coşmaruri pentru săracii oameni care locuiesc în casele respective."

Când sunt chemaţi, Destiny şi ajutoarele ei descind în casa cu pricina şi încep să înregistreze vibraţiile. Apoi construiesc un fel de altar în care aşază cristaluri, lumânări şi salvie albă, uscată.

„Formăm un cerc, ne aşezăm în jurul altarului şi spunem încontinuu rugăciuni închinate lui Dumnezeu, povesteşte ea. După aceea, aprindem salvia, care este extrem de importantă atât pentru a curăţa camera cât şi pentru a chema spiritele înăuntrul cercului. Spiritele sunt invitate să intre în acest cerc de dragoste şi lumină şi noi ne dăm astfel seama de prezenţa lor. Le explicăm că au rămas blocate între cele două lumi, unde nu sunt doriţi şi că noi le putem ajuta să ajungă în lumină. Cu toate acestea numai spiritul singur poate decide dacă vrea să rămână

sau să plece în lumină.”

Banca reginei Angliei „curăţată” de fantoma unui nobil decapitat

În mod tradiţional, în spaţiul britanic, regatul fantomelor este localizat în castelele înceţoşate ale Scoţiei sau printre stâncile golaşe ale Irlandei. Iată însă că, în anul 1999, un reputat ghostbuster („vânător de fantome”) a fost chemat să acţioneze chiar în City, inima Londrei, şi încă în clădirea care găzduieşte una dintre cele mai importante bănci ale Angliei – „Coutts and Co.", banca reginei! De unde şi discreţia cu care s-a derulat ancheta, bancherii ferindu-se să apeleze la specialiştii în materie – care chiar există! – ai Scotland Yardului.

Aici, în clădirea multiseculară, fantoma unui nobil decapitat pe vremea reginei Elisabeta I începuse să terorizeze pur şi simplu personalul băncii prin numeroasele sale apariţii. Pentru izgonirea sa a fost adus Eddie Burks, un liniştit provincial din Lincoln, în vârstă de 70 de ani, înzestrat cu capacităţi extrasenzoriale excepţionale. Acesta, în doar 45 de minute, a reuşit să soluţioneze problema, fantoma promiţându-i, în finalul unei detaliate confesiuni, că se va cuminţi pentru totdeauna.

Înainte de a intra în detalii, să spunem că în materie de poveşti cu duhuri, chiar şi în Anglia lumea e sceptică şi cu atât mai mult nişte bancheri, deloc dispuşi să dea crezare unui zvon care putea crea probleme de credibilitate instituţiei. Dar când, una după alta, patru funcţionare dintre cele mai serioase, s-au plâns că au avut o aceeaşi oribilă viziune, în acelaşi loc din sala cea mare, la date diferite, dar întotdeauna însoţită de o suflare de aer îngheţat, directorii prestigioasei bănci s-au simţit datori să recunoască evidenţa şi să acţioneze.

Întemeiată în 1692, „Coutts and Co.", care ocupă actualul sediu din 1904, a avut de înfruntat de-a lungul secolelor multe probleme, dar niciuna atât de insolită, care să impună montarea unui sistem de alarmă… antifantomă.

Cât despre domnul Burks, trebuie spus că acest pensionar, fost inginer constructor, şi-a câştigat faima de a şti să „simtă” fantomele şi să le „elibereze de blestemele lor terestre”.

Odată intrat în bancă – povesteşte Burks – a fost întâmpinat de o „entitate fără corp”. Dar nu şi fără cap, de această dată, poate, explică vânătorul de fantome, „şi pentru că eram mai sensibil decât ceilalţi la nenorocirile sale”.

Nu există nicio îndoială cu privire la nobleţea personajului şi epoca din care venea: „Purta o tunică neagră, ciorapi tricotaţi, guler de dantelă. Era slab, la vreo 40 de ani, cu faţa suptă şi nasul acvilin. Pe degete purta câteva inele cu pietre preţioase.”

Tehnica de lucru a lui Burks constă în a se sintoniza cu masa psihică a „entităţii” pentru a o ajuta să-şi uite durerea, umilirea sau sentimentul nedreptăţii morţii sale: chestiuni pământene, care blochează spiritul şi-l împiedică să treacă în… lumea de dincolo. Întrebată de ce bântuie prin bancă, fantoma ar fi răspuns: „Aştept de multă vreme. Aplicam legea şi am refuzat să execut un ordin al suveranei. Ştiam prea multe, totuşi. Eram o ameninţare pentru Regină. A fost inventată o acuzaţie de trădare şi mi-au tăiat capul, nu departe de aici, într-o zi de vară. Acest fapt mă împiedică să plec. Încerc o mare durere. În numele lui Dumnezeu, ajută-mă! Nu pot s-o fac singur, amintirea este încă prea puternică.”

Burks a acceptat să-i ofere fantomei acest ajutor. El a reuşit, concentrându-se, să facă să se materializeze fiica misteriosului gentilom elisabetan, iar cele două fantome au plecat apoi împreună.

24.73. Poltergeist – Spiritul răului

După cum au menţionat cei mai mulţi „vânători de fantome”, fantomele, stafiile sau spiritele, de obicei. nu fac

rău. Dacă ceea ce apare ca o fantomă înspăimântă pe cei care o „văd”, fenomenul poltergeist este sesizat de toţi cei prezenţi.

Termenul poltergeist provine din combinaţia a două cuvinte din germana veche, însemnând „spirit care loveşte”, fiind totdeauna asociat cu manifestările unor „spirite” rele, cu păcate de ispăşit sau care nutresc ură pentru oamenii ce trăiesc în locul respectiv. Poltergeist constituie doar aproximativ 8% dintre toate fenomenele paranormale, dar este cel mai înspăimântător, deoarece este sesizat de toţi cei prezenţi şi aparent inexplicabil. Manifestările poltergeist sunt multiple şi cuprind: zgomote puternice, descărcări electrice în spaţii închise (camere), apariţia şi dispariţia (deplasarea) unor obiecte mari, casnice, mirosuri urâte şi bineînţeles senzaţia că este cineva lângă tine sau chiar „viziuni”.

Cuvintele germane „poltern” şi „geist” înseamnă „a ciocăni”, şi respectiv „spirit”; termenul sugerează deci „un spirit care ciocăne”, fiind preluat ulterior de spiritişti, pentru a înlocui vechiul termen englez „rap”, cu aceeaşi semnificaţie. De unde termenul de „rap” a căpătat în a doua parte a secolului XX o semnificaţie. în domeniul muzical!

Fenomenele poltergeist apar brusc, durează o perioadă nedeterminată de timp, după care. dispar. Cel mai vechi caz de poltergeist s-a consemnat în anul 355, în satul german Bingenam-Rhein, când mai mulţi locuitori au fost smulşi din pat, loviţi cu pietre, auzindu-se ciocănituri în pereţi. Atunci a fost introdus termenul de poltergeist. Astfel de fenomene au apărut probabil şi în alte locuri sau în alte timpuri, dar numai germanii le-au consemnat oficial. Manifestările „forţei” poltergeist nu au un anumit „standard”, în fiecare caz existând variaţii şi asocieri nelimitate. În multe cazuri, se pare că „spiritul” manifestă o ură sau aversiune faţă de unii dintre membrii familiei, aceştia fiind cu predilecţie loviţi, împinşi. Astfel se pot

deosebi (dar nu întotdeauna) o „victimă principală” şi un „catalizator”, adică fenomenul poltergeist apare în prezenţa unei anumite persoane, în cele mai multe cazuri o fată între 12-18 ani, aflată la pubertate.

Au fost consemnate cel puţin două mii de cazuri de fenomene poltergeist în Occident.

O carte devenită clasică în acest domeniu, *Poltergeist,* a apărut în 1959 în SUA şi a fost scrisă de un istoric (bineînţeles) englez reputat, Sachervel Sitwell. După includerea a nenumărate cazuri de poltergeist consemnate în Anglia, Germania şi SUA, Sitwell emite o ipoteză captivantă: marele dansator rus stabilit în Franţa, Nijinski, ar fi folosit o forţă de tip poltergeist pentru a zbura! Într-adevăr, atât cei care l-au văzut dansând, cât şi filmele care s-au păstrat, atestă faptul că Nijinski execută cu uşurinţă salturi în aer, înalte, cu o durată de câteva secunde, aterizând lent, fără un efort aparent. Desigur, aceasta este o ipoteză neverificabilă. Cazuri de poltergeist au fost consemnate în SUA în diferite familii: Daugherty, Portsmouth, Virginia (1962), în Baltimore, Iowa, Louisville, Wilmington sau în Anglia, în familia Harper din Enfield, în 1933. Cum nu poate lipsi o asemenea relatare, vom consemna un caz din. România.

În 1993, în revista *Paranormal,* numărul 2, a apărut sub semnătura inginerului G. Constantinescu o relatare despre un fenomen poltergeist, care a avut loc în Bucureşti, în plin regim comunist, în octombrie 1968. Poltergeist-ul s-a manifestat în casa din Şoseaua Sălajului (Măgurele) nr. 244 aparţinând familiei Chivu, formată din soţii Gheorghe (65 ani) şi Maria (50 ani), de profesie muncitori, şi încă 11 membri (copii, nepoţi, bunici). Faptul cu totul deosebit care justifică publicarea acestui caz este consemnarea oficială de care s-a „bucurat” această relatare. Poltergeist-ul s-a manifestat prin aruncare de pietre (care aveau o compoziţie chimică diferită de cea a celor din jur), spargerea geamurilor, loviri de persoane

(inclusiv a unui miliţian!), deplasări de obiecte din casă, focuri spontane (în podul casei, aprinderea unor hârtii) în camere. Manifestările au durat aproximativ două luni, în prezenţa unor martori: vecini, miliţieni. S-au întocmit rapoarte ale Miliţiei, Procuraturii, dar cel mai interesant a fost cel al oamenilor de ştiinţă, elaborat în 30 martie 1970. Comisia a fost formată din opt persoane, trei psihologi (printre care profesorul P. Popescu-Neveanu), patru medici (printre care conferenţiar Victor Săhleanu şi neurologul Gheorghe Găitan) şi geofizicianul Andrei Apostol. Raportul a fost făcut conştiincios, cu o schiţă a clădirii, cu mărturii semnate ale locatarilor şi vecinilor. Medicii şi psihologii au supus principalii martori unor teste specifice psihologice şi neurologice. Toţi cei investigaţi au fost găsiţi normali, cu excepţia unei femei de 38 ani, Caliopi Manole, bolnavă de epilepsie, cu evoluţie spre demenţă. Aceasta din urmă a stat în casă, în tot timpul manifestărilor de poltergeist, astfel că întreaga comisie a incriminat-o (bineînţeles neoficial, doar în cadrul cercului de Psihologie Medicală).

A. Pătruţ a descris cazul fetei de 12 ani, Eleonora Zagun din comuna Talpa, judeţul Dorohoi. În 1925, în casa fetei s-au petrecut manifestări tipice de poltergeist (obiecte care zburau, zgomote). Sătenii îngroziţi au închis-o într-un grajd. Spre norocul fetei, contesa austriacă Wassilko a trecut prin acel loc şi, impresionată, a adoptat-o, ducând-o la Viena. Acolo a fost studiată de celebrul vânător de fantome Harry Price, care apoi a dus fata la Londra. Atât stigmatele care îi apăreau pe corp, cât şi manifestările de poltergeist păreau să se explice printr-o autopedepsire inconştientă a fetei (interpretare psihanalistă).

Un caz foarte elocvent în privinţa cercetării fenomenelor paranormale de către specialişti este cel din 1967-1968, de la Rosenheim, Bavaria, petrecut în casa avocatului Sigmund Adam. Acest caz a devenit celebru prin manifestările de tip poltergeist: căderea tablourilor de

pe pereţi; balansul lămpilor din tavan, întreruperi ale curentului electric; telefoanele (în număr de patru) sunau în acelaşi timp, fără a fi fost contactate; becurile se spărgeau.

Profesorul Hans Bender, psiholog din Freiburg, a constatat că toate fenomenele, care s-au petrecut uneori chiar în prezenţa lui, erau legate de secretara avocatului, o tânără de 19 ani, Annemarie Schaberl, îndrăgostită de şeful ei, care o ignora. Bender a declarat că Annemarie avea calităţi de medium psihic: „sufletul fetei exercita o acţiune directă asupra materiei". Avocatul a depus o plângere la poliţie „contra unor necunoscuţi, care îi tulburau liniştea". Ampermetrul înregistrator al curentului electric de la reţea trebuia să arate în permanenţă o valoare de 10 amperi. Or, apăreau des şocuri de 50-60 amperi, care ardeau becurile şi puteau aprinde casa. Specialiştii, inclusiv un fizician de la celebrul institut Max Planck din München, au descoperit că, deşi contorul respectiv părea normal, alte aparate similare nu înregistrau aceste variaţii ale intensităţii curentului electric.

Institutele specializate de parapsihologie (Freiburg, Utrecht, Londra, Durham) recunosc existenţa fenomenului poltergeist, dându-i o denumire ştiinţifică, „recurrent spontaneous psychokinesis" (RSPK), adică psihokinezie spontană periodică. Dr. Nandor Fodor, un cunoscut psihanalist şi cercetător al fenomenelor paranormale, consideră poltergeist-ul ca „un mănunchi de represii psihice refulate". După unii, un spirit provenit de la cineva care a murit în urma unui şoc emoţional bântuie pe cei pe care îi urăşte sau locul respectiv. A doua ipoteză, mai răspândită printre psihologi şi neurologi, consideră poltergeist-ul ca „o perturbare episodică, mentală, cu caracter schizofrenic". În acest caz, poltergeist-ul ar fi o manifestare a unor bolnavi mintal sau a unor adolescenţi, în special fete în criză hormonală datorată pubertăţii şi

aflate într-un conflict cu cei din jur sau cu anumite persoane din anturaj. Persoanele mai sus-menţionate, aflate într-o stare conflictuală de nerezolvat, şoc emoţional cu frustrare, au o încărcătură mare de energie psihică, tensională, care ar provoca fenomenele de psihokinezie (deplasări, spargeri etc.). De ce numai rareori unii bolnavi psihic şi numai unele adolescente pot provoca fenomene de poltergeist, nu se ştie. După americanul William Roll, poltergeist ar fi un efect psihic spontan cauzat de mintea adolescentului frustrat, reprimat, care caută să se descarce, fără a se ţine seama de o eventuală pedeapsă. Deci adolescenţii frustraţi, persoanele cu probleme emoţionale şi unii pacienţi cu boli mintale pot provoca, rareori, fenomene de tip poltergeist.

Şi acum, în final, alte câteva exemple uluitoare de poltergeist:

l În suburbia Somerton din Philadelphia – SUA, există o casă mai izolată, retrasă de la drum, construită din bârne în 1732. Aici a fost sediul quakerilor, o sectă protestantă care nu cunoşta tainele, riturile şi clerul, şi refuza prestarea jurământului şi satisfacerea serviciului militar. Quakerii au fugit din cauza persecuţiilor din Anglia în America, întemeind o colonie din care s-a dezvoltat statul Pennsylvania, unde se află Philadelphia. În 1752, primul proprietar al acestei case, John Worthington era supraveghetorul coloniei. Secta se mai numea „Societatea păcii” şi membrii ei au refuzat mai târziu să se înroleze militari în timpul Războiului de independenţă.

Acum, la peste cinci secole, casa era locuită de soţii David şi Dolores Robinson, împreună cu cei trei copii ai lor. Familia trăia liniştită, până când într-o noapte asupra casei s-a năpustit... Necuratul, transformându-le viaţa într-un calvar. După ce au stins lumina electrică au început să fie auzite zgomote bizare: scârţâitul duşumelelor, ca şi al mobilei, uşi trântite, izbituri ale ferestrelor. Soţul şi-a spus că, imobilul fiind vechi, lumina cedează, încercând să

alunge astfel şi temerile femeii îngrozite. Au trecut câteva zile şi, într-o seară, pe când Dolores, angajată la o agenţie, developa nişte clişee, iar soţul lucra în schimbul de noapte, în timp ce copiii dormeau într-un dormitor de deasupra, s-au auzit distinct paşi înăbuşiţi, apoi uşa s-a deschis şi un curent de aer rece o izbi pe femeie în faţă. Fără să-şi ia ochii de la fotografii, crezând că a coborât un copil, ea strigă: „Întoarce-te imediat în pat!” Neprimind nici un răspuns şi nevăzând pe nimeni, Dolores urcă repede scările la catul întâi şi intră în dormitor unde constată că băieţii ei dormeau. Ea însăşi speriată de moarte, nici nu-i putea măcar trezi, deoarece dormeau foarte profund.

Şi din noaptea aceea blestemată toate uşile din casă începură să se deschidă şi să se închidă de la sine fără intervenţia nimănui şi fără telecomandă! Chiar când se pregătea să pună mâna pe vreo clanţă, fie Dolores, fie David, uşa funcţiona neatinsă! Iar sub duşumea se auzea permanent un huruit puternic, încât soţii Robinson se întrebau dacă nu cumva sub podele e vreun tunel. Aveau impresia că paşii unei mulţimi invizibile cutreieră prin camere şi la subsol, în special în toiul nopţii, trântind asurzitor uşile de pereţi.

Într-o dimineaţă, doamna Robinson se afla pe scara dinspre pivniţă, când, instantaneu un zgomot o făcu să se uite în sus. Se îngrozi. Un fior de spaimă îi smulse un strigăt disperat. Femeia abia avu timp să-şi aplece capul într-o parte. Un rotisor se îndrepta valvârtej spre ea. Nervii îi cedară, dar ea continua să trăiască în această casă, unde bântuiau, se vede, stafii. Şi Dolores Robinson se întreba, chinuită de nelinişte, ce nenorociri s-au petrecut cândva în această casă din bârne şi ce fantome sau spirite cutreieră spaţiul dintre pereţii casei şi pe dedesubt.

Peste puţin timp, soţii Robinson aveau să afle de la un profesor de istorie, domiciliat în suburbia lor şi care le făcu o vizită inopinată, secretul casei. Quaqerii, această sectă care tremură în timp ce se roagă, de unde şi

denumirea de „tremurători” se reuneau în această casă în urmă cu peste două veacuri. Iar spiritele lor sălăşluiau în interiorul casei, neputându-se desprinde din lăcaşul de rugăciune.

l Una dintre cele mai cunoscute activităţi ale fantomelor zgomotoase este cea din Cock Lane, din anul 1759. Acest caz a fost studiat de numeroşi oameni care s-au ocupat de studierea fenomenelor paranormale. Richard Parsons îi luase chiriaşi în casa lui din Cock Lane, Londra, pe William Kent şi Fanny Lynes, crezând că erau soţ si soţie. De fapt, Fanny era sora fostei neveste a lui William, Elizabeth, care murise la naştere. Legea le interzicea celor doi cumnaţi să se căsătorească şi, de aceea, ei au preferat să „trăiască în păcat”, dar să fie împreună, fiindcă se iubeau. În timp ce William Kent era plecat noaptea de acasă, Fanny, care era însărcinată, l-a rugat pe Parsons s-o lase pe fiica lui, Elizabeth, să doarmă cu ea în pat. După câteva nopţi pe care le-au dormit împreună, Fanny a început să se plângă că somnul îi era tulburat de zgomote ciudate. La început a crezut că larma venea de la un vecin care face încălţăminte, dar s-a înşelat. Cum nu s-a putut găsi nicio explicaţie acelui fenomen, s-a răspândit zvonul că acea casă era bântuită de „fantome zgomotoase”, mai ales noaptea, când vecinii auzeau zgomote ciudate venind din interiorul ei.

Fanny a simţit nişte dureri groaznice şi, crezând că va naşte, a chemat doctorul. Dar acesta şi-a dat seama că femeia avea pojar, iar la puţină vreme după aceea, Fanny a murit.

După doi ani, în 1761, William Kent s-a mutat din casa lui Parsons, dar manifestările zgomotoase au continuat. A fost chemat un exorcist, dar spiritele nu s-au potolit. După mai multe investigaţii, oamenii au găsit un mod de a „comunica cu fantomele”, printr-un sistem de ciocănituri. „Fantoma” susţinea că era spiritul lui Fanny şi că fusese otrăvită de William Kent. Voia să i se facă

dreptate. Era jenant pentru Kent care a participat la o astfel de şedinţă, să audă verdictul fostei lui iubite. Nemaiputând suporta, l-a dat în judecată pe Parsons: acesta a fost condamnat la doi ani de închisoare, nevasta lui la un an, iar alte persoane implicate au obţinut termene mai scurte. Această decizie a Curţii s-a bazat pe faptul că sursa ciocăniturilor ar fi fost Elizabeth Parsons. S-ar putea spune că Elizabeth Parsons o iubea pe Fanny şi, după ce aceasta a murit l-a urât pe William Kent fiindcă i-a distrus idolul. Dacă acest resentiment era inconştient se prea poate ca fantoma din Cock Lane să fi fost una „gălăgioasă", mai ales că Elizabeth era la vârsta la care putea fi „focarul" unei astfel de activităţi.

Guy Lyon Playfair, un cercetător meticulos, care a studiat direct activităţile „fantomelor gălăgioase" din Enfield, Marea Britanie, între 1977-1979, crede că „fantomele zgomotoase" sunt mingi de energie spirituală, cărora le place să ameţească fiinţele vii. Colin Wilson susţinea că astfel de fenomene sunt produse ale activităţii necunoscute a emisferei cerebrale drepte. Jenny Rondles, o cunoscută ufologistă susţinea că ar fi o proiecţie a psihicului.

l Esther şi Jane Cox, în vârstă de 18, respectiv 22 de ani, erau două surori care locuiau într-o casă cu două etaje din Strada Princess din Amherst, Canada. Dat fiind că reşedinţa era locuită de multe persoane, cele două trebuiau să doarmă în acelaşi pat.

În luna septembrie a anului 1878, cele două femei, speriate, au sărit din pat, crezând că sub aşternuturi era o înfricoşătoare rozătoare. După căutări amănunţite şi după ce au bătut temeinic salteaua fără niciun rezultat, s-au dus din nou la culcare. A doua zi nu au povestit nimic familiei şi chiar au dat uitării acea întâmplare.

Următoarea noapte incidentul s-a repetat, cele două femei au auzit zgârieturi sub pat. Au reacţionat la fel ca în noaptea precedentă. Tot ce au găsit a fost o cutie care a

zburat imediat de sub pat. Orice ar fi făcut, cutia nu voia să stea sub pat. Tatăl lor, auzind zgomote în camera fetelor şi întrebându-se de ce nu dormeau la ora aceea târzie din noapte, s-a dus la ele în cameră, a lovit cutia puternic cu piciorul şi lucrurile s-au rezolvat.

În cea de-a treia noapte, Esther s-a trezit sufocându-se şi strigând că se temea pentru viaţa ei. Sora ei a aprins lumina ca să o calmeze, dar spre uimirea ei femeia era roşie la faţă şi avea ochii ieşiţi din orbite ca şi cum era un balon care se umfla. Corpul îi era fierbinte. În câteva clipe, pereţii au început să se zguduie. Părinţii fetelor au venit în camera lor, unde s-au înspăimântat la vederea fiicei lor sufocându-se.

Nici în a patra noapte fetele nu au putut să doarmă. S-a întâmplat acelaşi lucru, numai că acum şi perna lui Esther a început să se umfle. Când a intrat în cameră, tatăl lor a fost lovit în cap cu una din perne. Toată lumea s-a trezit pentru a rezolva situaţia. Lucrurile s-au liniştit numai după ce s-au auzit nişte sunete ca nişte mici explozii.

Într-una din nopţi, sunetul asemănător unei zgârieturi s-a auzit din nou. Sursa lui era tavanul unde era zgâriat de cineva: Esther Cox, te voi ucide! După trei săptămâni, Esther a intrat într-o stare asemănătoare transei şi a povestit cum trei tineri care lucrau la fabrica din Amherst încercaseră să o violeze. Unul dintre ei o convinsese să meargă într-un loc izolat despre care spunea că i-ar fi aparţinut. Când au ajuns acolo, Esther i-a refuzat avansurile. Acesta a scos un pistol şi a ameninţat-o că o va ucide. Din fericire, a sosit un alt cuplu şi astfel Esther a scăpat. Tânărul a refuzat să ridice capota de la maşină şi cei doi au ajuns acasă uzi.

Neliniştit, tatăl a chemat doctorul pentru a-i examina fiica. Acesta a diagnosticat-o cu şoc nervos. În următoarele trei săptămâni, Esther a fost vizitată în mod regulat de doctor, iar de fiecare dată când ea devenea agitată i se

administra un sedativ. Efectul acestuia era însă nul. În timp ce dormea, zbuciumul ei continua şi sunetele erau din ce în ce mai puternice. Într-una din nopţi, perna ei s-a umflat din nou şi a început să plutească în aer. Tatăl său a încercat zadarnic să prindă perna.

La sfârşitul acestei mărturisiri, au început să se audă nişte bătăi uşoare. Doctorul a stabilit o metodă de comunicare cu spiritul. O bătaie însemna nu, două – fără răspuns şi trei – da. Deşi răspunsese aproape la toate întrebările, spiritul tot nu voia să spună cine e.

Esther a fost trimisă în alt loc pentru a se odihni. Când s-a întors, cu toţii credeau că povestea se terminase şi erau optimişti. Nu se mai întâmplase nimic ciudat cât timp ea fusese plecată. Dar în prima noapte în care ea a dormit acolo, bătăile au reînceput şi o rochie a zburat din dulap.

Peste câteva zile, a izbucnit un incendiu. Deşi au făcut tot posibilul, focul nu s-a stins decât atunci când a intervenit un străin. Pentru că se temea pentru cei dragi, tatăl şi-a trimis fiica în alt loc.

Căpitanul James Beck din localitatea Saint John din Canada dorea să afle ce se întâmplase. Esther repeta tot timpul că cei trei tineri care încercaseră să o violeze erau responsabili pentru incendii şi voiau să o înjunghie. Doi soţi binevoitori au luat-o la ei pentru a o ferit de toate incidentele. Atunci a intervenit Walter Hubbel, un oportunist, care dorea să facă avere de pe urma lui Esther.

El dorea să îi convingă pe părinţii fetei să o lase cu el într-un turneu. Părinţii s-au lăsat convinşi de argumentele acestuia şi astfel Esther a devenit responsabilitatea lui. Ori de câte ori intra cu Esther într-o cameră, lucrurile începeau să se mute şi odată un cuţit a fost aruncat înspre el. Dar turneul său a fost un dezastru pentru că nimic nu se întâmpla pe scenă. A adus-o înapoi pe Esther acasă şi s-a decis să scrie o carte.

Esther a fost arestată pentru incendiere după ce

fusese angajată. Hambarul angajatorului a ars din temelii şi singurul suspect era Esther. A stat o singură lună în închisoare după care s-a căsătorit de două ori.

Niciodată nu a scăpat de acel spirit. A trebuit să iasă dintr-o biserică baptistă din cauza zgomotelor puternice pe care le adusese cu ea.. Domnul Hubbel a publicat o carte intitulată *Marele mister din Amherst,* el incluzând şi o listă de semnături a 16 oameni ce fuseseră martori la întâmplările stranii în care era implicată Esther.

l La 29 septembrie 1952, în micul oraş american Cocomo din statul Indiana, s-a produs un fenomen bizar, care i-a speriat pe locuitorii săi. Din senin se abate o ploaie de alice de 8 mm diametru, deasupra parbrizelor maşinilor şi locuinţelor din centrul oraşului, fără să fie descoperit vreun agresor. Alertată, poliţia se dovedeşte neputincioasă, deoarece propriile maşini şi sediul său au fost de asemenea supuse tirului „inamicilor invizibili". Acelaşi fenomen se repetă încă de două ori la interval de două săptămâni fără a se descoperi atacatorul. Explicaţia experţilor poliţişti – tensiunea datorată unui montaj greşit al geamurilor automobilelor, vibraţia provocată de fluxul circulaţiei, căldura – nu a stat în picioare şi totul a fost dat uitării, până în aprilie 1954 când fenomenul s-a repetat la Bellingham, Los Angeles, Cleveland şi Chicago. Doi ani mai târziu, un oraş de frontieră din Canada reclama şi el aceleaşi bombardamente de alice…

l Locuitorii oraşului englez Tidworth îşi amintesc şi acum de un proces celebru al secularei lor aşezări, când judecătorul John Mompesson, care a condamnat la închisoare un toboşar – pare-se că totuşi nevinovat – a găsit de cuviinţă să-i confişte şi toba, ducând-o la el acasă. Aceasta a început să bubuie singură atât de tare, încât zgomotul se auzea până-n vecini. În acelaşi timp, geamurile zdrăngăneau, mobila scârţâia, mişcată parcă de o forţă nevăzută. Făcând controlul deţinutului în închisoare şi întrebându-l pe gardian despre comportamentul lui,

judecătorul a aflat că acesta căzuse parcă într-o stare de letargie, stare care corespundea cu perioadele în care toba lui făcea atâta gălăgie în casa judecătorului. Silit de împrejurări, acesta a revizuit procesul şi l-a eliberat din închisoare pe toboşar, reîntronând liniştea în propriul cămin.

l … Presa italiană comenta acum câţiva ani un straniu eveniment petrecut în Catania (Sicilia), la o şcoală de copii, unde, într-o clasă în timpul unei ore de desen, s-a iscat brusc un curent atât de puternic, încât a spart geamurile, a trântit elevii şi l-a izbit pe profesor cu capul de perete cu o forţă ieşită din comun. În celelalte clase nu s-a întâmplat nimic, iar afară era o vreme caniculară de vară, fără nicio adiere de vânt. După ancheta făcută de organele locale şi de către experţi s-a ajuns la concluzia „discutabilă" că de vină era… căldura care crease o stare de „sugestie" în masă. Cât priveşte agitaţia, aceasta s-ar fi datorat unei băuturi răcoritoare din plante ecuatoriale, ce se vindea la bufetul şcolii şi din care copiii şi profesorul băuseră în recreaţie. Dar aceeaşi băutură consumaseră şi copiii din celelalte clase, fără a păţi ceva!

l … Şi la noi în ţară, presa timpului a relatat – ca şi cea de azi – diferite fenomene paranormale întâmplate în diverse localităţi, pe cât de curioase, pe atât de incredibile: aprinderi spontane de focuri şi căderi de pietre nejustificate (la Cărbuneşti, judeţul Gorj), paşi, zgârieturi, ciocăniturі la geamuri fără a fi făcute de cineva (la Giurgiu), geamuri sparte fără cauză şi vaiete în miez de noapte (la mănăstirea Agapia), ciocăniturі în uşă fără intervenţia cuiva şi geamuri sparte din senin (semnalate de E.T. din cartierul Militari din Bucureşti). Parapsihologia, prin întregul său evantai de manifestări – mai mult sau mai puţin argumentate ştiinţific – continuă totuşi să ne reţină atenţia şi nu este departe ziua când ne vom putea explica şi ceea ce acum mintea noastră încă nu poate înţelege…

l Într-o seară de februarie a anului 1958, James

Herrman a fost martorul unei întâmplări neobişnuite. În timp ce se spăla pe dinţi, a observat că un flacon cu medicamente, aflat pe poliţa din baie, se mutase cu vreo 20 de centimetri mai încolo. După câteva zile, capacul şamponului s-a deşurubat, iar conţinutul acestuia s-a vărsat.

Domnul Herrman a reclamat faptele la poliţie, după ce a văzut câteva bibelouri şi un platou de sticlă zburând prin cameră, izbindu-se de perete şi spărgându-se.

Poliţistul, stupefiat, a notat:

„În această casă se petrec fenomene paranormale”.

l Un alt caz a fost semnalat în anul 1965, într-o casă din Sao Paulo, Brazilia, care a devenit ţinta unor fantome zgomotoase. Un vecin, Joao Volpe, care studiase fenomenele paranormale, a ajuns la concluzia că „focarul” era o fată de 11 ani, Maria Jose Ferreira care stătea în camerele servitoarelor. Volpe credea că fetiţa avea calităţi naturale de medium, care ar fi fost cauza activităţilor fantomelor. El a luat-o pe Maria la el acasă, pentru a studia mai bine fenomenul. De atunci, prin casa lui Volpe au început să zboare tot felul de obiecte şi chiar pietre, unele având greutatea de 5 kg. Tot felul de lucruri zburau în jurul Mariei: ouă, legume, fructe. Maria începuse să cunoască beneficiile unei astfel de activităţi stranii: putea cere spiritelor tot felul de bunătăţi şi imediat acestea apăreau la picioarele fetei. Deşi această activitate era supărătoare, totuşi spiritele nu păreau a fi răuvoitoare. Dar, la un moment dat, situaţia s-a schimbat radical: Maria se trezea bătută la fund şi chiar i se înfigeau ace în picioare, chiar şi atunci când era încălţată. Iar acest lucru nu părea a fi o joacă: la un moment dat ea a fost înţepată cu 55 de ace. Într-o zi, pe când Maria era la şcoală, hainele ei au luat foc şi, în acelaşi timp, dormitorul lui Volpe. Acesta din urmă a dus-o pe fată la un medium. Un spirit a venit şi a susţinut că el era autorul acelor lucruri, deoarece copila fusese vrăjitoare într-o viaţă anterioară, iar cei care

suferiseră din cauza ei atunci voiau să se răzbune. Volpe a încercat să folosească diverse tehnici de spiritism, pentru a pune capăt activităţii fantomelor gălăgioase şi răzbunătoare, dar în continuare obiectele zburau în jurul fetei. La vârsta de 13 ani, Maria s-a sinucis.

l Ploaia mortală care a căzut sub formă de gloanţe (mici bile metalice) a transformat satul Hong Loo, în nicio oră, într-un cimitir, în 12 septembrie 1994. Apoi norii ucigaşi s-au mutat în munţi, lăsând în urmă bărbaţi, femei şi copii masacraţi.

„Genul acesta de fenomen natural, spune dr. Jin Wu Chang, aş fi fericit să-l numesc imposibil. Evident că părerea mea s-a schimbat văzând că el s-a petrecut! Noi putem doar să facem speculaţii pe marginea celor întâmplate! E posibil ca fenomenul care a eliminat rafinăriile, care a distrus plantele urât mirositoare din zonă, experimentarea unei bombe atomice într-o zonă apropiată şi chiar tragedia de la Cernobîl, să fi determinat o reacţie chimică în atmosferă care s-a transformat într-un adevărat cataclism! Radiaţia intensă din găurile de ozon din atmosferă a determinat gazul să se transforme într-un nor suprasaturat metalic şi, în final, într-o ploaie de gloanţe adevărate. E o şansă la un bilion ca efectul acesta să aibă loc”, mai spune dr. Chan. Fantastic sau nu, efectul dezastruos l-au resimţit 1400 de oameni, unii dintre ei murind în chinuri – chiar mame cu copiii lor în braţe. Nu au fost decât 600 de supravieţuitori. Unii dintre ei povestesc:

„Eram în casă când a început acea ploaia ucigaşă. Timp de un minut n-am văzut nimic neobişnuit. Apoi am auzit cum au început oamenii să ţipe şi să cadă la pământ plini de sânge. Într-o secundă cerul s-a făcut negru de ploaie. Oamenii cădeau peste tot precum muştele. Câteva din gloanţe au căzut şi pe acoperişul meu, unele pătrunzând înăuntru. Am vrut să păstrez câteva, dar imediat ce le luam în mână, deveneau vapori şi se înălţau

spre tavanul încăperii”.

l De câteva săptămâni salonul de coafură al doamnei B. din Viena era ocolit de clientelă. De ce? Acolo se întâmplau lucruri ciudate: ceştile de cafea se răsturnau brusc, foarfecele, periile zburau prin încăpere, iar uscătoarele de păr se plimbau pur şi simplu, atât cât le permitea cordonul electric.

Incidentele erau atât de numeroase şi atât de neplăcute (părul clienţilor era tuns de foarfecele jucăuşe) încât numărul celor care apelau la serviciile salonului scădea vertiginos.

Proprietara a observat însă că în zilele de joi (libere pentru unul dintre angajaţii săi) fenomenul poltergeist (în traducere, spirite gălăgioase) înceta.

El reapărea „doar când respectivul frizer se afla în local”.

Atunci, doamna B. a acţionat în consecinţă. Adică l-a dat în judecată. Din păcate, legile austriece nu prevăd pedeapsa pentru declanşarea de fenomene paranormale, şi magistraţii şi-au declinat competenţa în acest caz.

24.74. Test – Vă puteţi transforma în fantomă după moarte?

Dacă vă înfioară sau vă încântă apropierea de fantome ori posibilitatea de a deveni una, aveţi o singură cale de a afla: răspunzând prin „da” sau „nu” la următoarele întrebări.

1. Vă place să discutaţi despre întâmplări stranii, ciudate, inexplicabile?

2. Când povestiţi despre lucruri neplăcute întâmplate altor persoane, obişnuiţi să bateţi în lemn?

3. Vă e teamă de fantome?

4. Aveţi un număr norocos?

5. Vă este teamă de cifra 13?

6. Aţi consultat prezicători, ghicitori în palmă sau în cărţi?

7. V-aţi schimbat vreodată planurile din cauza unui vis?

8. Aveţi un talisman, un obiect purtător de noroc?

9. Credeţi în spiritism?

10. Sunteţi o persoană uşor de convins?

Acordaţi-vă câte un punct pentru răspunsurile „da” şi zero puncte pentru „nu”. Faceţi totalul.

Interpretarea

Dacă aţi obţinut:

între l şi 3 puncte: nu daţi doi bani pe fantome. Sunteţi o persoană raţională, logică. Nu aveţi niciun fel de superstiţii, căutaţi întotdeauna explicaţia riguroasă a tot ceea ce vă înconjoară sau vi se întâmplă;

între 4 şi 6 puncte: nu aveţi certitudinea că după moarte vă veţi transforma în fantomă, dar v-ar plăcea ca acest lucru să se întâmple;

peste 6 puncte: sunteţi convinsă că după moarte vă veţi transforma în fantomă. În opinia dumneavoastră, toate semnele primite nu sunt imagini extravagante; ele au un sens.

25. Fenomenul OZN Di extratereUtrii

25.1. Ce este un OZN?

Aşa cum am arătat în celelalte capitole, paranormal există şi coexistă alături de raţional, fiind capabil să îmbrace noi şi multiple aspecte. Aparent pentru a se răzbuna pentru marginalizarea impusă de Ştiinţă, paranormalul şi-a luat o revanşă sublimă, absolut impresionantă, sub forma OZN-urilor şi a întâlnirilor de diferite grade cu extratereştrii, botezaţi drept „omuleţii verzi”. Această manifestare a paranormalului depăşeşte prin amploare, în a doua jumătate a secolului XX, toate celelalte aspecte ale fenomenelor paranormale.

Ştim precis data când au apărut OZN-rile (obiecte zburătoare neidentificate) sau în limba engleză, UFO [unindentified flying objects], în franceză, OVNI [objets volants nonidentifiés]. În ziua de 24 iunie 1947, Kenneth Arnold, cunoscut om de afaceri american, a aterizat cu avionul său personal pe un aerodrom de lângă capitala Washington, relatând unor ziarişti, cu multă emoţie, că în timpul zborului a fost însoţit de o echipă de nouă obiecte, asemănătoare unor „farfurii zburătoare” (flying saucers). K. Arnold, având reputaţia unui om serios, a dat mass-mediei un subiect „fierbinte” menit să atragă atenţia cititorilor sătui de război, catastrofe şi crize economice.

Au urmat apoi şi alte cazuri ce au captat interesul întregului mapamond din care spicuim:

În ziua de 8 iulie 1947, un comunicat al Forţelor Aeriene ale SUA anunţă că „numeroasele zvonuri privind discurile zburătoare au devenit, ieri, realitate”. În comunicat se explica faptul că la aerodromul USAF de la Roswell, printr-un „noroc neaşteptat”, s-a intrat în posesia unui asemenea „disc”! Însă, la fel de repede cum s-a iscat, incidentul Roswell s-a stins, în tăcere. În cursul aceleiaşi zile, după-amiaza, purtătorii de cuvânt ai Forţelor Aeriene le spuneau reporterilor că „discul” nu fusese altceva decât un simplu balon meteorologic!

Lucrurile au rămas neschimbate până în ianuarie

1978, când cercetătorul Stanton T. Friedman a luat legătura cu ofiţerul în retragere Jesse Marcel, la acea dată locuind în Louisiana. Conform spuselor lui Marcel, pe 7 iulie 1947 un oarecare Mac Brazel a venit la Roswell cu mostre dintr-un material ciudat care, spunea el, proveneau din ceva ce căzuse pe câmp, lângă ferma lui. Marcel a fost atât de impresionat de ciudatul material încât a luat câteva bucăţi acasă pentru a le arăta soţiei sale şi băiatului, în vârstă de 11 ani. În interviurile ulterioare (Marcel a murit în 1986), el a vorbit despre anumite particularităţi ale materialului. Printre altele, fostul ofiţer a amintit faptul că era extraordinar de uşor, însă nu putea fi deformat nici măcar cu barosul; în plus, nici nu a ars în flacără.

Incidentul Roswell a devenit – şi este încă – cel mai temeinic investigat caz din istoria OZN-urilor, subiectul a două recente studii făcute de USAF şi al unei anchete a Guvernului.

„Nu există dovezi suficiente în sprijinul afirmaţiei că la Roswell s-a prăbuşit un OZN”. Un raport secret, întocmit de colonelul N.M. McCoy cu mai puţin de un an de la incidentul de la Roswell, releva faptul că „…până acum nu a fost obţinută nicio dovadă fizică ce ar putea confirma prăbuşirea unui OZN”. Colonelul McCoy este şeful securităţii de la baza Wright-Patterson, unde ar fi trebuit să se afle, în mod normal, orice resturi mai deosebite găsite la Roswell. Chiar şi aşa, incidentul Roswell rămâne pinionul ce face această maşinărie complicată să funcţioneze.

Pe 19.07.1952, seara târziu, Edward Nugent – controlor de trafic în Washington D.C. – a observat şapte obiecte pe ecranul radar. În următoarele ore „ţintele” au apărut şi au dispărut de pe cel puţin alte trei radare, în final provocând ciocnirea a două avioane de interceptare, ce nu au reuşit să stabilească un contact vizual. „Mingi” colorate, luminoase, au fost observate şi raportate de numeroase persoane, scenarii similare petrecându-se de

două ori în săptămâna ce a urmat. (Varianta oficială a USAF se referea la evenimente ca fiind, de fapt, simple iluzii create de fragmente meteoritice, la care s-a adăugat o stare de surescitare – normală, de altfel – în care s-au aflat observatorii.) Semnalele apărute pe radarul de la Washington D.C. au constituit un moment de răscruce în istoria OZN-urilor, provocând un val de panică în cercurile oficiale şi militare, la nivel înalt.

S-a considerat că semnalele radar – probabil OZN-uri – pot constitui o ameninţare serioasă la adresa securităţii naţionale. (În cursul acelor zile, frecvenţele militare au fost puternic bruiate de „zgomote” OZN!)

În consecinţă, CIA a convocat un grup de oameni de ştiinţă care au recomandat ca „agenţiile naţionale de securitate să ridice – cât mai repede cu putinţă – vălul de mister care acoperă, din nefericire, tot ceea ce ţine de OZN-uri”. În final s-a dovedit a fi un lucru inutil, însă în momentul în care existenţa acestui grup de cercetători (şi a recomandărilor făcute de ei) a devenit publică, CIA a dezvăluit, la rândul său o verigă în plus într-un lanţ conspirativ din ce în ce mai mare.

În seara zilei de 20.03.1966, unul dintre directorii colegiului Hillsdale din Michigan a urmărit, împreună cu 87 de studente, cum un obiect strălucitor de forma unei mingi a plutit în apropiere. Ziua următoare, în Dexter, la 100 km distanţă de Hillsdale, doi ofiţeri de poliţie şi încă alţi trei martori, au observat un obiect zburător strălucitor, de dimensiuni mari, plutind deasupra unei zone mlăştinoase. Având în vedere numărul mare de martori, întreaga naţiune a manifestat interes faţă de eveniment, cerând explicaţii. În curând, J. Allan Hynek, astronom consultant în cadrul Proiectului „Blue Book”, avea să sugereze că luminile puteau fi atribuite „aprinderii spontane a gazului de mlaştină”.

Editorialiştii şi caricaturiştii au insistat asupra faptului că apariţia unui OZN – sau orice alt obiect ar fi

fost acela – a putut fi ignorată cu atâta nonşalanţă.

În final, impresia generală a fost că USAF s-ar servi mai degrabă de orice explicaţie aflată la îndemână în loc să declanşeze o anchetă ştiinţifică amănunţită.

Gerald R. Ford (pe atunci reprezentant al republicanilor din partea statului Michigan) a afirmat că „publicul american merită ceva mai multe explicaţii – şi mai bune – decât cele oferite de USAF". Rezultatul a fost că, pe 5 aprilie 1966, o comisie a armatei a organizat şi condus primul congres referitor la problema OZN-urilor. Un al doilea a urmat, sub auspiciile Comitetului pentru Ştiinţă şi Aeronautică, în iulie 1968. Aceste dezbateri au pus în mişcare un lanţ de circumstanţe care, în final, au dus la „retragerea" USAF din investigaţiile asupra OZN-urilor.

Târziu, în luna octombrie 1968, un fizician francez s-a accidentat, întâmplător, în timp ce tăia lemne pe proprietatea sa din sudul Franţei. Ca urmare, a trebuit să stea patru zile în pat.

În primele ore ale dimineţii de 2 noiembrie 1968, dr. „X" a fost trezit de băiatul său, în vârstă de 14 luni. Deschizând uşile duble, a văzut, cu uimire, doi cilindri luminoşi coborând spre fundul văii. Amândoi păreau a fi argintii în jumătatea superioară şi de un roşu-închis în cea inferioară.

Cilindrii aveau antene la ambele capete, şi de la baza fiecăruia pornea câte un fascicul de lumină strălucitoare. Flash-urile de lumină păreau că vin dinspre două antene mici. Obiectele s-au apropiat, iar cele două fascicule s-au încrucişat, devenind ulterior unul singur. Apoi, incredibil, cele două obiecte s-au unit, la rândul lor, într-unul singur, apropiindu-se de terasa pe care se afla doctorul „X". Fasciculul de lumină l-a „scăldat" pe doctor, după care, cu un bubuit puternic, atât obiectul cât şi lumina au dispărut, în urma lor rămânând un fel de nor alb ce s-a disipat rapid.

Dr. „X" şi-a trezit soţia, care a observat că rana

adâncă a soţului său – provocată de topor! – se vindecase. Şi mai uluitor, durerea şi paralizia parţială cu care doctorul „X” rămăsese de la rănile provocate, cu zece ani în urmă, de o mină, în Algeria, au dispărut în următoarele zile.

La scurt timp după întâmplare, doctorului i-a apărut în jurul buricului o eczemă de formă triunghiulară; simptomul se manifesta la fiecare trei săptămâni, era vizibil 2-3 zile, apoi dispărea în câteva ore. Mai târziu, aceeaşi iritaţie avea să apară şi pe abdomenul băieţelului.

În casa familiei respective s-au înregistrat, ulterior, fenomene poltergeist, iar dr. „X” a observat că are capacitatea de a le evita.

Nu s-au mai raportat, de atunci, cazuri OZN cu particularităţi atât de stranii.

În seara zilei de 21 octombrie l978 tânărul pilot Frederick Valentich a decolat de pe aeroportul Moorabia, acesta fiind începutul a ceea ce se presupunea a fi un zbor de 70 de minute. N-avea să ajungă niciodată la destinaţie, după cum nici nu se va mai auzi niciodată de el, abstracţie făcând înregistrările audio ale acelui zbor fatidic.

Puţin după ora 7.00 seara, Valentich a întrebat turnul de control din Melbourne dacă în zonă era trafic (aerian – n.n.). La auzul răspunsului negativ al controlorilor de trafic, Valentich a insistat, descriind un obiect mare ce începuse să se rotească în jurul avionului său. „Mi se pare că joacă un fel de joc… spunea el. Trece pe deasupra mea de câte două-trei ori, cu o viteză pe care nu o pot aprecia”. Puţin mai târziu, Valentich a raportat că motorul avionului său – un Cessna 182 – a început să dea rateuri şi că straniul avion staţiona asupra celui cu care se deplasa el. După o mică pauză, pilotul a afirmat: „… Planează deasupra mea, şi nu este câtuşi de puţin un avion!”

Următoarele 17 secunde microfonul a rămas deschis, transmiţând un sunet metalic, ca un pârâit, după care s-a aşternut liniştea. Nu a fost găsită nicio urmă a unei prăbuşiri, iar dispariţia, mult comentată de opinia publică

şi rămasă neelucidată până în zilele noastre, confirmă faptul că semnalările OZN nu sunt nici glume şi nici exclusiv americane…

Puţin după ora 4.00 dimineaţa, după cum avea să declare mai târziu, Linda Napolitano a fost „transportată”, prin fereastra apartamentului său de la etajul al 12-lea, într-un OZN mare ce plana în apropiere. Încă în pijama, aflată în afara clădirii, ea s-a trezit într-un fascicul de lumină albastră, privită de trei creaturi mici, cu membre fusiforme şi ochi mari.

Pentru a obţine o explicaţie, Linda s-a adresat celui mai cunoscut cercetător american din domeniul răpirilor. Bud Hopkins era obişnuit deja cu asemenea cazuri, aşa că incidentul avea toate şansele să rămână o simplă relatare „curioasă”, însă un an şi ceva mai târziu, pe 1 februarie 1991, doi poliţişti, ofiţerii Dan şi Richard, au afirmat într-o scrisoare că în acea noapte de 30 noiembrie se aflau chiar lângă blocul Lindei şi că au văzut când aceasta fusese răpită. În noiembrie 1991 s-a primit o altă scrisoare, din partea unei femei de data aceasta, în care autoarea declara că, în timp ce se afla pe podul Brooklyn, a fost martora unui scenariu identic cu cel la care asistaseră ofiţerii Dan şi Richard.

Hopkins a „săpat” şi mai adânc. Aşa a aflat că Dan şi Richard nu erau poliţişti, ci lucrau la o agenţie secretă de informaţii. Se pare că a mai fost implicată o persoană, conform declaraţiilor celor doi ofiţeri, căreia Hopkins nu i-a menţionat numele. Se presupune însă, conform amănuntelor cunoscute, că această a treia persoană a fost Javier Perez de Cuellar, pe atunci Secretar

General al O.N.U.

Mai târziu, numărul persoanelor implicate avea să crească. Linda a declarat că a mai fost răpită, de încă două ori, de pe străzile New Yorkului de către ciudatele creaturi, iar Javier Perez de Cuellar avea să decline orice fel de implicare în evenimentul respectiv. Conform opiniei lui

Hopkins, cercetătorii fenomenului OZN aveau două posibilităţi: ori să considere cazul ca fiind o farsă, ori să accepte că reprezintă o concludentă demonstraţie a valorii extratereştrilor.

În oricare dintre situaţii, cazul Napolitano aduce răpirile în prim-plan, ridicând problema credibilităţii acestora. Se spune că a fost răpit chiar Secretarul General al O.N.U. – cine a mai rămas, atunci?

Ar mai urma să se petreacă un singur lucru, şi anume ca un OZN să aterizeze pe peluza din faţa Casei Albe. Ce se întâmplă în absenţa acestui moment definitoriu? Publicul a dat deja verdictul – majoritatea oamenilor cred în existenţa vieţii extraterestre şi a OZN-urilor! Un posibil scenariu ar fi ca relatările şi declaraţiile să continue să „curgă”, din ce în ce mai multe, în lipsa unor dovezi cel puţin la fel de numeroase.

Există o mulţime de alte lucruri, atât în cer cât şi pe Pământ, la care se „visează”.

Aşadar, un OZN este, de cele mai multe ori, un fenomen aerian solid sau luminos (sau ambele) a cărui natură nu este cunoscută sau recunoscută de observatori. Desigur, multe dintre relatările despre OZN-uri au fost erori de interpretare demonstrate: planete şi stele strălucitoare, meteoriţi, baloane-sondă luminate de soare, sateliţi artificiali, obiectele respective fiind considerate adesea drept farfurii zburătoare venite de aiurea.

Câteva astfel de apariţii sunt însă foarte precise; „întâlnirile de gradul 1” sunt cele în care OZN-ul este foarte aproape de martori, dar nu intră în legătură cu ei sau cu mediul înconjurător. La „întâlnirile de gradul 2", OZN-ul provoacă perturbaţii electromagnetice sau de altă natură, modificări ale stării (transe hipnotice etc.) şi lasă urme pe sol. În fine, dacă martorii relatează că au avut legături fizice directe cu ocupanţii vehiculului misterios, atunci putem vorbi de o „întâlnire de gradul 3". În toate cele trei cazuri, anchetatorii trebuie să se asigure că nu

există nici cea mai mică neconcordanţă sau dubiu în relatările martorilor. Şi totuşi, prof. Hynek declară că dintre cazurile de întâlniri cu extratereştri înregistrate de Forţele Aeriene Americane între 1948 şi 1969, nu mai puţin de 640 par a fi în totalitate adevărate, deşi singura explicaţie care li s-a dat a fost aceea de „OBSERVARE OZN”.

25.2. Apariţia unei noi ştiinţe: ufologia

Istoria OZN-urilor s-a scris între 1947 şi 2000, când intensitatea OZN a atins limite istorice în toată lumea şi a apărut o nouă ştiinţă consacrată studierii fenomenului: ufologia.

Astfel au existat sute de apariţii cu mărturii colective, oameni răpiţi de extratereştri, sute de cărţi, zeci de societăţi de amatori sau pentru protejarea celor răpiţi, studii ştiinţifice, rapoarte guvernamentale, relatări de la oficialităţi (poliţişti, aviatori, astronauţi, politicieni), dar mai ales filme ale Hollywoodului: de la *ET,* regizat de Steven Spielberg la întâlniri de gradul trei *(Close Encounters of the Third Kind)* şi până la *Independence Day* produs în 1996. Isteria cea mai mare a fost semnalată în SUA, unde, conform unui sondaj publicat de revista *Newsweek* în iulie 1996, 48% dintre americani cred în existenţa OZN-urilor ca realitate, iar 29% au avut întâlniri cu extratereştrii. Conform unui alt sondaj, 49% dintre americani cred că guvernul SUA acoperă intenţionat acest subiect, ascunzând atât adevărul, cât şi rămăşiţe ale OZN-urilor prăbuşite sau cadavre ale omuleţilor verzi.

Mărturiile cele mai serioase şi interesante au venit de la aviatori şi astronauţi, oameni bine pregătiţi profesional şi cu un desăvârşit echilibru psihic. Astfel, în 2001 săptămânalul francez *VSD* a publicat un lung reportaj despre OZN-uri, bazat pe mărturiile unor piloţi, cum sunt Jean G. Gresie (pe Boeing 747), Kenju Terauchi (Boeing

747 cargo), ambii zburând deasupra teritoriului american, colonelul Rene Giraud (bombardier Mirage IV), Jean-Charles Duboc (Airbus), survolând Franţa; toţi avuseseră contacte cu OZN-uri de diferite forme în cursul anilor ’80. Generalul francez Denis Letty mărturisea că a avut contacte vizuale cu OZN-uri încă din anii ’60, ultimul datând din 1991. Dar astronauţii? În 1958, Joseph Walker, pilot de încercare al NASA, a comunicat observarea unor OZN-uri, pe care le-a filmat. Gordon Cooper a fost primul astronaut american care a comunicat acelaşi lucru în 1985, în faţa unei comisii ONU. Edgar D. Mitchell, un astronaut care a fost pe lună cu expediţia Apollo-14, nu numai că a declarat observarea de OZN-uri în timpul zborului, dar, ulterior… a devenit parapsiholog. Şi astfel ajungem la întrebarea-cheie: care este poziţia oficială a autorităţilor civile şi militare? Evident, atât autorităţile civile, începând de la primari sau „şerif”, până la guvern, cât şi cele militare, până la Marele stat-major sau ministerele Apărării ţărilor respective (Pentagon) au fost informate în scris de la primele apariţii ale OZN-urilor. Maurice Chatelain, de la NASA, unul dintre iniţiatorii programului Apollo, a recunoscut în public primirea unor rapoarte despre OZN-uri la toate zborurile Apollo şi Gemini. Mai mult, în septembrie 1965, un raport al FBI afirma că unii funcţionari ai NASA răspândeau clandestin informaţii „secrete” despre prezenţa OZN-urilor. Şi mai ciudată este coincidenţa dintre apariţiile OZN-urilor pretutindeni în lume, chiar în Europa de Est (inclusiv România) şi URSS. De asemenea, apariţiile OZN-urilor în mare număr au coincis cu perioada tensionată a războiului rece dintre NATO şi ţările lagărului comunist. Sunt posibile două ipoteze: ori erau aeronave de tip nou, testări efectuate în ambele tabere, ori erau chiar obiecte extraterestre (iar autorităţile nu ştiau ce atitudine să adopte).

Iată şi câteva cazuri mai semnificative din perioada respectivă, având, în general, mai mulţi martori şi destul

de des înregistrări video:

În seara de 11 decembrie 1996, cel puţin douăzeci şi doi de martori au observat un OZN enorm, de-a lungul drumului spre Klondike, în Yukon, un stat canadian aflat în apropierea Alaskăi. OZN-ul se deplasa lent, la mică altitudine, avea o formă ovală, avea numeroase lumini şi proiecta, din când în când, fascicule luminoase spre sol. Martin Jasek, tânăr inginer canadian de origine cehă şi ufolog reputat pentru seriozitatea sa, a redeschis acest dosar de observaţie, care stătea închis din 1996, deoarece martorii nu doreau niciun fel de publicitate. El a putut să găsească şi să chestioneze cea mai mare parte a martorilor, după care şi-a prezentat investigaţia detaliată în *Mufo UFO journal* din februarie 2000.

Un aspect interesant al cazului îl constituie faptul că martorii aveau unghiuri de observaţie diferite, ceea ce a permis calcularea dimensiunilor probabile ale OZN-ului prin triangulaţie, şi asta în trei locuri diferite: de-a lungul lacului Fox şi în regiunile Pelly şi Carmacks, aflate la o distanţă totală de 216 km. Un alt aspect interesant este faptul că toate estimările de mărime făcute de martori, care au comparat OZN-ul cu dimensiunile unui teren de fotbal, s-au dovedit mai mici faţă de dimensiunile calculate. Trecând cu grijă pe hartă locurile şi axele de observaţie, inginerul Jasek, care este foarte experimentat în această privinţă, fiind specializat în resurse hidraulice, a găsit valori destul de concordante, situându-i diametrul între 800 şi 1200 m! Era, deci un aparat enorm, care i-a survolat pe martori fără zgomot, viziune impresionantă în noaptea glacială canadiană.

Începutul anului 1998, Israel. Intensă activitate OZN, începută cu un an înainte, continuându-se cu incidente spectaculoase, înregistrate pe video. O înregistrare video arată un OZN în formă de disc urmărit de un avion de vânătoare F-15!

Începutul anului 1998, Chile. Continuare a valului

foarte important 1997 (care a determinat crearea unei comisii oficiale mixte, militare şi civile). În ziua de 24 ianuarie, mai mulţi martori au văzut un glob luminos şi un „trabuc” lângă Santiago.

Începutul anului 1998, Brazilia. Un glob luminos, survolând un cartier rezidenţial din Sao Paulo, a fost filmat cu o cameră video timp de patru minute. A fost prezentat la televiziune în ziua de 15 februarie.

30 ianuarie 1998, Statele Unite. Nou val de apariţii OZN în Florida, văzute de numeroşi rezidenţi din Pensacola şi Gulf Breeze, care au făcut fotografii şi cel puţin o înregistrare video. Menţionăm că regiunea Golfului Breeze, situată în partea de nord-est a Floridei, pe partea Golfului Mexic, abundă de câţiva ani în observaţii. Dosarul este controversat, dar a fost foarte bine studiat de câţiva investigatori, îndeosebi de fizicianul marinei, Bruce Maccabee.

9 martie 1998, Marea Britanie. Pe la 7:45 seara, trei martori au observat un OZN în formă de triunghi, de mărimea unui avion mare, cu lumini strălucitoare în colţuri şi o lucire roşie în centru. Descriere foarte clasică. Dar există şi ceva mai puţin banal. Martorii au văzut căzând din triunghi un mic glob luminos, care a dispărut în viteză spre sud. OZN-ul l-a urmat la scurt timp după aceea.

13 aprilie 1998, Argentina. O pană de curent „inexplicabilă” s-a produs în oraşul Bariloche, după ce noaptea au fost observate patru discuri luminoase. Potrivit declaraţiei unui martor „a avut loc un fel de ploaie de scântei, după care toate luminile s-au stins”. Să reamintim un incident remarcabil survenit în acelaşi oraş, la 9 august 1995, când un OZN a împiedicat un avion de linie să aterizeze şi a stins toate luminile din aeroport.

21 aprilie 1998, Ecuador. Apariţia unui OZN luminos, în formă de trabuc, deasupra unui teren de fotbal a provocat întreruperea unui meci la Guayaquil. OZN-ul a fost filmat şi prezentat la televiziune a doua zi.

Iunie 1998, Mexic. Noi observaţii OZN în regiunea vulcanilor mexicani, înregistrare pe video. Formaţiuni ciudate alcătuite din numeroase puncte luminoase care traversau lent cerul.

16 mai 1998, Chile. Un disc enorm este observat lângă barajul hidroelectric de la Lago de Colbun, în sudul ţării. Deasupra avea o lumină mare portocalie, iar pe marginea exterioară părea că se rotesc luminile.

August 1998, Franţa. În Franţa în primele cincisprezece zile din luna august, cu un apogeu în noaptea de 10 spre 11 august, au fost făcute numeroase observaţii OZN, îndeosebi în regiunea Ardenilor, şi în restul teritoriului. În Ardeni, investigatorii particulari vor aduna aproape două sute cincizeci de mărturii – pentru noaptea de 10 spre 11 august – în cursul zilelor următoare observaţiei. Martorii descriu un aparat de formă triunghiulară, cu marginile rotunjite, câte o lumină mare de un galben strălucitor la capătul „aripilor” şi una roşie pulsând sub aparat, puţin mai în spatele centrului.

OZN sau aparat militar secret? Anchetatorul principal în cazul „valului” din Ardeni, Jean-Luc Lemaire, înclină spre a doua presupunere, deşi cazul nu este rezolvat definitiv.

August 1998, Chile. Val „masiv” de observaţii în Chile. În seara de 19 august, OZN-uri sunt văzute în trei sferturi din ţară: discuri, triunghiuri enorme şi chiar un „nor luminos”.

4 septembrie 1998, Statele Unite. Un triunghi enorm a fost văzut lângă White Plains, la periferia New Yorkului. Martorul, un bărbat de cincizeci şi cinci de ani, a

rămas în stare de şoc, tremurând timp de câteva ore. În acest caz ne vine greu să ne imaginăm că ar fi fost un simplu aparat militar, oricât de impresionant s-ar fi putut dovedi.

3 octombrie 1998, China. Un martor a observat, timp de zece minute, împreună cu familia şi a înregistrat pe video un OZN luminos, traversând foarte lent cerul, deasupra oraşului Kunming. Am văzut această înregistrare video, prezentată de ufologul chinez Sun Shili la simpozionul de la San Marino, în aprilie 1999: este cât se poate de impresionantă! OZN-ul, în formă de lentilă foarte luminoasă, de un galben-auriu, aparent mai mare decât Luna, străbate încet cerul oraşului.

10 octombrie; 10, 11 şi 14 noiembrie 1998, China. În noiembrie serviciile de presă chineze au dezvăluit că un avion de vânătoare a urmărit un OZN la 19 octombrie. Acesta, mai întâi urmărit de radar, s-a depărtat cu uşurinţă de avion. În zilele de 10, 11 şi 14 noiembrie, după cum scrie *Cotidianul poporului* (ediţia internaţională din 14 noiembrie), locuitorii din Xiamen, oraş de coastă din sud, au văzut un OZN în formă de pară, cu o coadă luminoasă colorată în galben şi roşu, care a fost înregistrat pe video.

1 decembrie 1998, Franţa. Un automobilist care conducea maşina lângă Evreux (Eure), pe la 17:50, a văzut un OZN triunghiular zburând lent la altitudine mică (20-30 m). S-a oprit pe marginea drumului ca să observe mai bine obiectul, care avea o serie de opt „ferestre” ce emiteau lumină albă pe margine şi o lumină roşie, rotitoare, dedesubt. Aparatul părea că se îndreaptă spre baza aeriană militară Evreux-Fauville. În timp ce trecea pe deasupra maşinii, toate sistemele electrice ale acesteia s-au întrerupt preţ de vreo treizeci de secunde. Martorul a

sunat la scurt timp după aceea la baza militară, de unde i s-a răspuns amabil că nu se ştie nimic despre aparatul respectiv.

Decembrie 1998 şi ianuarie 1999, Italia. În timpul acestor două luni, presa italiană a semnalat numeroase observaţii de OZN-uri în mai multe regiuni – Lombardia, Emilia, Romagna, Sicilia. Unul dintre incidentele cele mai impresionante este o întâlnire de gradul doi care a avut loc în ziua de 19 decembrie, la unsprezece seara, în oraşul Stra, lângă Veneţia. Un tânăr şofer de camion, Giuseppe L., trezit de zgomotul unui motor, a văzut pe fereastră planând deasupra casei un obiect strălucitor cu multe „ferestre" şi o lumină orbitoare dedesubt, care părea pe punctul de a ateriza. A ieşit afară şi a văzut obiectul aterizat la aproximativ treizeci de metri de el şi două fiinţe, înalte de aproximativ un metru, învârtindu-se în jurul aparatului, fără să pară interesate de el. După o jumătate de oră au urcat din nou în OZN, care a decolat lent, apoi s-a depărtat cu mare viteză. OZN-ul a lăsat pe pământ o urmă circulară, cu găuri corespunzând unui triunghi echilateral cu latura de patru metri. Investigatorii au găsit şi ei pe sol un material cu aspect vitros.

26 ianuarie 1999, Statele Unite. Între orele 20:00 şi 20:30, şapte martori au observat un OZN foarte mare în valea San Luis, lângă oraşul La Veta, în sudul statului Colorado. Trebuie amintit că această vale este de ani de zile teatrul a numeroase fenomene stranii, îndeosebi vite mutilate. Ea a şi inspirat investigatorului Christopher O'Brien o carte interesantă, *The Mysterious Valley.* Este vorba de acelaşi O'Brien care a raportat un caz ciudat, în care aparatul părea că are aripi, cu lumini strălucitoare în partea din faţă, dar apăruse martorilor „translucid". OZN-ul, de o mărime estimată la aproape 180 m, emitea un duduit înăbuşit. La început nu se vedea niciun fel de

structură, apoi martorii au observat apărând un fel de deschizături de culoare portocalie pe margini. Aparatul, care plana deasupra lacului, a emis un fascicul sau mai curând un „tub” luminos, care li s-a părut că „plonjează” în lac. Trebuie subliniat acest aspect translucid, deseori observat de martori, ca şi cum realitatea fizică a apariţiei ar fi putut să fie pusă la îndoială. Acest gen de aspect de mare stranietate duce la speculaţii asupra existenţei eventuale a altor „dimensiuni” şi la „porţile” prin care OZN-urile ar intra în spaţiul nostru.

Februarie şi martie 1999, Peru, Mexic. În ziua de 9 februarie, înainte de lăsarea nopţii, nişte pescari din portul Pisco, situat la 300 km sud de Lima, au văzut o lumină mare ieşind din ocean. OZN-ul, descris de martori ca un „vas-mamă” *(nave nodriza),* s-a ridicat în aer, s-a înclinat puternic pe dreapta şi s-a îndreptat spre est, către coastă. A doua zi seara, locuitorii din Chorrillos, la periferia oraşului Lima, au observat discuri luminoase zburând la mică altitudine. La Jesus Maria, altă periferie a capitalei, locuitorii s-au adunat în piaţă ca să le observe şi s-a făcut o înregistrare video. La mai puţin de o oră, escadrila de discuri luminoase survola oraşul-port Callao, aflat la 13 km vest de Lima, observată de data aceasta de vreo două mii de persoane, căci se răspândise zvonul despre aceste apariţii. La orele 11 seara, canalul cinci al televiziunii panamericane a prezentat spectatorilor stupefiaţi, o emisiune neprogramată, de patruzeci de minute, despre acest val de OZN-uri, cuprinzând înregistrări video făcute la Jesus Maria şi Callao. Imediat s-au răspândit zvonuri, preluate de ziarele de senzaţie, despre existenţa unei baze submarine, situată la vreo doisprezece kilometri de coastă. Trebuie spus că Peru, ca aproape toate ţările din America Latină, este obişnuit de mult timp cu apariţiile de OZN-uri. Această interesantă ipoteză privind existenţa unor baze secrete de OZN-uri, terestre sau submarine, constituie unul dintre punctele

cele mai controversate din dosarul OZN.

Observaţiile au mai fost făcute şi în cursul următoarelor două zile, apoi la începutul lui martie. Astfel, în ziua de 3 martie, deasupra Limei au fost observate cinci discuri luminoase. Două dintre ele au făcut diferite manevre, în timp ce celelalte trei se îndreptau spre est. După aceea au fost difuzate filme video pe canalul de televiziune *Frequencia Latina.* În ajun, două OZN-uri fuseseră filmate şi ele într-o regiune depărtată, la Pucalpa, lângă zona amazoniană din Peru.

23 februarie 1999, Statele Unite. Un OZN enorm, în formă de bumerang, foarte plat, dar mare cât „două terenuri de fotbal" (terenul de fotbal tinde să devină unitatea de măsură a OZN-urilor mari!) a fost observat de o familie întreagă, trecând lent la mică altitudine, pe la şapte seara, deasupra casei lor, situată la Carpinteria, pe coasa californiană. Aparatul emitea un zbârnâit înăbuşit care a făcut să se cutremure casa. Apoi s-a ridicat în aer la un unghi de patruzeci şi cinci de grade şi a dispărut cu mare viteză. Trebuie să spunem aici că această descriere „clasică", a unui OZN foarte mare, poate cu greu să fie cea a unui avion secret, oricât ar fi de performant. Sau ar trebui să presupunem că americanii au dobândit un avans colosal, stăpânind tehnici revoluţionare.

25 februarie 1999, Statele Unite. Cu puţin timp înainte de amiază, trei pădurari, ocupaţi să planteze copaci în munţii statului Washington, nu departe de Muntele Sfânta Elena (în nord-vestul Statelor Unite), au văzut un OZN în formă de disc coborând fără zgomot în vale, cu o uşoară mişcare de oscilaţie. Ei au anunţat alţi unsprezece lucrători care erau acolo şi toţi au observat discul timp de trei-cinci minute. OZN-ul, nu prea mare, în formă de disc întrerupt în partea din spate, ca o potcoavă, se îndrepta spre o cireadă de elani. Aceştia, remarcându-l, au început

să fugă, dar un elan a rămas în urma celorlalţi.

OZN-ul s-a plasat exact deasupra lui şi animalul a fost ridicat în aer, tractat şi îmbarcat la bordul discului, sub ochii pădurarilor stupefiaţi! Martorii au avut chiar impresia că OZN-ul, de mărime redusă, realizase această operaţiune cu oarecare greutate. OZN-ul a luat altitudine şi a dispărut în stratul de nori, iar carcasa animalului a fost găsită la sol a doua zi. Această poveste de necrezut este totuşi credibilă având în vedere nu numai numărul şi seriozitatea martorilor, angajaţi de ani de zile ai unei mari companii, ci şi calitatea echipei de investigatori, îndeosebi Robert Fairfax de la MUFON şi Peter Davenport de la *National UFO Reporting Center,* foarte respectaţi în mediul ufologic american. După Fairfax, care s-a întâlnit la puţină vreme cu martorii, aceştia erau foarte impresionaţi de ceea ce văzuseră, astfel încât rămăseseră grupaţi laolaltă tot restul zilei.

Februarie şi martie 1999, Italia. La 27 februarie, un cilindru negru cu o sursă luminoasă la fiecare extremitate, a fost observat, timp de cinci minute, deasupra centrului comercial din Bologna. La Roma, la 8 martie, pe la zece dimineaţa, Alfredo DiPrinzio a văzut pe când traversa Piazza di Navona o lumină strălucitoare deasupra bisericii Santa Agnese. Era un obiect oval, de culoarea cuprului, care părea că se mişcă sacadat. În mai puţin de un minut, toţi trecătorii au observat OZN-ul, apoi obiectul a dispărut brusc. În ziua de 13 martie, un OZN în formă de trabuc a fost văzut deasupra oraşului Milano de către mai mulţi martori.

Sfârşitul lui februarie – martie 1999, Canada. Numeroase observaţii au fost raportate timp de vreo cincisprezece zile. În ziua de 5 martie, la Ile Bizard, Quebec, Gaetan Desjardins s-a simţit ca paralizat observând o lumină portocalie puternică ce a luat un moment forma unui OZN în formă de trabuc, apoi şi-a reluat aparenţa de lumină intensă. Încă o descriere care dă

impresia unui fenomen „de mare stranietate”. În Ontario (Blind River, Kingston) şi în apropiere de Toronto a fost făcută o întreagă serie de observaţii în această perioadă: lumini nocturne şi chiar un OZN în formă de trabuc, deasupra unei case.

10 martie, Malawi. Există OZN-uri şi în Africa. Nişte constructori care ridicau o şcoală în satul Siledi (districtul Mwanza) „au avut parte de şocul vieţii lor”, după cum scrie *Daily Times of Blantyre,* când au văzut trecând pe cer, deasupra caselor lor, pe la nouă seara, un obiect „semănând cu un sicriu!” Mai întâi simţiseră un curent puternic şi ieşiseră să vadă ce se întâmplase. Această descriere de OZN în formă de paralelipiped este destul de rară, dar nu singulară. Un caz remarcabil a fost observat în Franţa, de exemplu, în cursul verii anului 1998.

21 aprilie 1999, Statele Unite. Pe la orele 21:15, la West Mifflin, la periferia oraşului Pittsburgh, Pennsylvania, câţiva martori aflaţi într-o maşină au văzut zburând un obiect ciudat, de formă triunghiulară, lângă culoarul aerian al aeroportului. Aceşti martori trăiau lângă aeroport şi cunoşteau bine avioanele. Or, acel aparat era necunoscut: în formă de 1/8 de pizza cu partea semicirculară înainte, având o serie de lumini albe care nu clipeau”. Acest OZN s-a plasat deasupra unui avion de linie care trecea, a părut că se opreşte, apoi că însoţeşte avionul în cursa sa. El a emis în direcţia avionului un fascicul de lumină albă, la început îngust, dar care apoi s-a mărit până când l-a luminat în întregime, stingându-se după câteva secunde. Martorii s-au oprit ca să vadă mai bine, dar OZN-ul se depărta deja. Să subliniem acea formă de bucată de pizza cu partea exterioară înainte: au mai existat şi alte observaţii de acest tip, dar pare mai mult decât îndoielnic ca un avion secret să aibă o astfel de formă, fără a mai vorbi de manevra sa de inspectare a unui

avion de linie cu ajutorul unui proiector puternic!

7-8 mai 1999, Canada. În cursul weekendului, la White Rock, la sud-est de Vancouver, în Columbia britanică, au fost făcute câteva observaţii remarcabile. În ziua de 7 mai, pe la zece seara, un bărbat cuprins de panică spune că a văzut o sferă enormă de „plasmă albastră" traversând micul golf Semiahmoo şi luminând marea în drumul ei. A doua zi seara, pe la 21:30, un cuplu, împreună cu copiii, a observat un obiect mare „în formă de con" apropiindu-se lent la altitudine mică. Avea o lumină strălucitoare în centru şi una albastră şi roşie în părţi. După o oră, două femei tinere văd un obiect enorm, „în formă de bumerang", zburând foarte jos. Ele opresc maşina ca să observe obiectul care trecea pe deasupra lor. Avea între şase şi opt lumini strălucitoare în faţă (roşii, verzi şi albe), care clipeau în mod nesecvenţial. După câteva secunde, obiectul a dispărut brusc. Martorii vor rămâne în stare de şoc timp de câteva ore. OZN sau aparat secret? Un astronom din Vancouver, David Dodge, a atras atenţia că la 80 km de White Rock se află o bază navală americană. Uimitoare aparate secrete!

Mai şi iunie, Chile şi America Latină. Numeroase observaţii au fost înregistrate în aceste două luni în America Latină.

În ziua de 23 mai, echipajul şi pasagerii unui avion de linie din Chile au observat un OZN timp de treizeci de minute. OZN-ul a fost văzut şi de turnul de control al aeroportului din Puerto Natales, în sudul ţării, schimburile de replici radio cu echipajul fiind oferite investigatorilor. Să amintim că, în octombrie 1997, Chile a înfiinţat o comisie mixtă, civilă şi militară (CFAA), pentru evaluarea numeroaselor observaţii.

La drept vorbind, pe întreg continentul sud-american şi în America Centrală, activitatea OZN s-a intensificat de câţiva ani. La 1 iunie, un OZN mare a fost filmat de o

televiziune mexicană deasupra oraşului Puebla, la aproximativ 100 km sud-est de Mexico. În zilele de 14 şi 15 iunie, un OZN foarte mare a fost observat deasupra unei părţi din Brazilia şi din ţările învecinate. Alte observaţii s-au semnalat la începutul lui iulie în Brazilia, astfel încât apariţiile de OZN-uri par să devină acolo un spectacol permanent! Din nou în Mexic, un OZN a fost înregistrat pe peliculă video de un cameraman de la staţia TV Azteca, din Monterrey. Staţia şi-a întrerupt programul ca să-l arate în direct.

Al doilea semestru al anului 1999. OZN-uri mari în lumea întreagă, deseori triunghiulare

În timpul acestui întreg semestru al anului 1999 şi îndeosebi în timpul verii, observările unor aparate aeriene de foarte mari dimensiuni au fost numeroase în diferite ţări, îndeosebi în Statele Unite şi Brazilia, şi multe descrieri sunt foarte apropiate, sugerând că ar fi vorba de aceleaşi aparate zburătoare misterioase care sunt văzute cam peste tot.

1 august 1999, Statele Unite. Doi martori aflaţi într-o maşină în regiunea Rocky Mount (Virginia), pe la orele 15:45, au văzut trecând, la altitudine mică, un disc mare cu un diametru de aproximativ 30 m, aplecat uşor în faţă. Se puteau distinge două lumini de-a lungul circumferinţei, iar între aceste linii se afla un şir de „ferestre”. OZN-ul avea o culoare arămie şi era vag luminos. Nu făcea niciun zgomot şi nu s-a simţit nicio deplasare de aer: copacii stăteau nemişcaţi, în timp ce se apropia şi trecea în spatele lor. O observaţie clasică de „farfurie zburătoare!”

2 august 1999, Statele Unite. Pe la orele zece seara, în estul oraşului Alabama s-a auzit o detunătură puternică. S-au observat simultan două perturbări de curent şi de transmisie de televiziune, inclusiv prin satelit.

La un minut după explozie, trei martori au văzut trecând pe deasupra casei lor două aparate enorme în formă de V. Aparatele se deplasau lent (în jur de 50 km/h), la altitudine mică (aproximativ 100 m) şi fără niciun zgomot. Erau late cam de 50-60 m. Martorii au observat şapte-opt lumini, foarte strălucitoare, „ca nişte lămpi cu halogen albăstrui”, aliniate de-a lungul aparatelor. Au putut să le privească timp de cinci minute, după care au apărut brusc cinci avioane, care păreau că le urmăresc. În acel moment, cele două triunghiuri s-au separat şi au accelerat cu o viteză fantastică spre cer, lăsând în urma lor o dâră luminoasă. Maiorul George Filer, care citează această observaţie, se întreabă dacă ar putea să fie vorba de nişte avioane foarte secrete precum „Senior Citizen” (despre care se va vorbi mai departe), operând de la baza Eglin, aflată în apropiere. Intervenţia avioanelor de vânătoare ar fi fost atunci doar un exerciţiu.

4 noiembrie 1999, Noua Guinee. După cum scrie cotidianul *Post Courier* din Papua, mii de locuitori din insulele Noua Bretanie şi Noua lrlandă situate la nord-est de Papua (ea însăşi aflându-se la est de Noua Guinee), au observat la căderea nopţii un obiect enorm, zburând lent la mică altitudine. După spusele mai multor martori, ar fi putut să fie lung de aproximativ 200 m şi lat de 50 m şi era „luminat ca un oraş zburător”. Acest aparat extraordinar, care i-a impresionat puternic pe martori, a traversat lent cerul, emiţând doar un duduit slab. Locuitorii din mica insulă Duke of York au văzut un al doilea aparat, mai mic, dar cu lumini strălucitoare, rotindu-se în jurul marelui OZN ca şi cum s-ar fi jucat. După spusele unui locuitor din Noua Irlandă, John Berenti, OZN-ul se deplasa „exact deasupra vârfurilor copacilor de mango”. Ofiţerul de poliţie Raymond Theodore l-a văzut evoluând pe la orele 20:30, lângă insula Waton, exact la câţiva metri deasupra oceanului. Avea „multe lumini strălucitoare pe spate”.

Şcolarul Alex Jame şi patru colegi de-ai săi, întorcându-se de la şcoala din Pilapila, pe la şapte seara, au observat OZN-ul timp de o jumătate de oră. În timp ce se apropia, au văzut luminile scăzând, apoi revenind la normal după ce OZN-ul s-a depărtat spre ocean. Trebuie subliniat acest detaliu care a fost raportat în numeroase cazuri, de exemplu cel de la Tananarive, din ziua de 16 august 1954, care figurează în raportul COMETA. După spusele acestor martori tineri, OZN-ul avea o formă alungită, cu lumini albe, strălucitoare în jurul lui. Avea deasupra un fel de piramidă înconjurată şi ea de lumini albe. Acest tip de descriere nu este nici el izolat. OZN-uri de dimensiuni foarte mari şi cu un aspect piramidal au fost observate mai ales în Porto Rico.

Decembrie 1999 şi ianuarie 2000, China. Încă o dată, China a fost teatrul unui val important de apariţii de OZN-uri despre care s-a scris în marile ziare. În cursul lunii decembrie au fost semnalate sute de observaţii pe tot teritoriul îndeosebi în regiunea Beijing şi chiar în capitală. În ziua de 12 decembrie, de exemplu, două obiecte alungite, de culoarea ambrei au fost fotografiate la Shangping (70 km la nord de Beijing) şi fotografia a fost publicată a doua zi de *Cotidianul Tinerilor din Beijing.* Acelaşi ziar a inserat în paginile sale observaţii făcute la Beijing în zilele de 14 noiembrie şi 11 decembrie. Presa din Shanghai:a citat şi observaţii din regiune. Cotidianul *Eliberarea* a publicat fotografia unui OZN alungit, dar galben de data asta, cu un „vârf ascuţit şi coadă albă”. La 1 ianuarie, la orele 6:30 (ora Beijingului), un OZN superb, gri-argintiu a survolat Marele Zid: a fost surprins de camera de luat vederi a canalului CNN şi difuzat în direct în Statele Unite! Acest val de observaţii a scos în evidenţă organizaţiile ufologice chineze, îndeosebi „Asociaţia de cercetare OZN din China”, înfiinţată de Shir Bo şi condusă de un specialist în rachete, fizicianul Shen Shituan, şi „Asociaţia de Cercetare OZN”, condusă de fostul diplomat

şi economist Sun Shili, care beneficiază de susţinere guvernamentală şi numără cincizeci de mii de membri. Mai trebuie citată revista bilunară *Jurnalul cercetărilor OZN,* care are un tiraj de patru sute de mii de exemplare, un tiraj foarte bun, chiar dacă ţinem seama de imensa populaţie a Chinei. Această agitaţie mediatică chineză patronată de autorităţi, a oferit ziarului *New York Times* ocazia să publice, la 11 ianuarie 2000, primul articol pozitiv despre OZN-uri şi asta chiar pe prima pagină, în timp ce, vreme de cincizeci de ani, acest cotidian prestigios a publicat tot timpul numai comunicate oficiale. Să fie oare semnul unei schimbări de direcţie a mass-media? În cazul autorităţilor chineze, s-ar putea ca acestea să fi îngrădit mişcarea Falun Gong, care crede în extratereştri şi a cărei expansiune rapidă îngrijorează guvernul.

5 ianuarie 2000, Statele Unite. Anul 2000 a început cu valul chinez, dar şi cu o observaţie americană cu mai mulţi martori, dintre care câţiva poliţişti, care are toate şansele să se înscrie printre cazurile solide din istoria ufologiei.

Un prim martor la Highland (Illinois), mică aşezare din estul oraşului San Louis, a semnalat poliţiei, pe la patru dimineaţa, trecerea unui OZN triunghiular enorm, care zbura lent şi fără zgomot la o înălţime mică, pe care el a evaluat-o la 300 m. Aparatul avea două rânduri de lumini:pe laturi şi o lumină roşie ce părea să provină din interior. Deoarece se îndrepta spre oraşele Lebanon, Shiloh şi Millstadt (oraşe apropiate de San Louis), serviciile de poliţie locale au fost imediat alertate. Trebuie subliniată rapiditatea remarcabilă a informaţiei în acest caz: au trecut numai două minute între observaţia iniţială şi alertarea celorlalte birouri de poliţie. OZN-ul a fost observat efectiv puţin după aceea, de mai mulţi poliţişti din acele locuri. Aceştia, la rândul lor, au transmis foarte

repede informaţia, mai ales asociaţiei NIDS *(National Institute for Discovery Science).* Această asociaţie, finanţată de bogatul om de afaceri Robert Bigelow, a fost astfel în măsură să trimită foarte repede doi observatori pe teren şi le-a publicat raportul pe site-ul ei Internet „National Institute for Discovery Science” (NIDS).

Descrierile făcute de poliţiştii din Lebanon, Shiloh şi Millstadt sunt asemănătoare. Poliţistul din Lebanon a descris un triunghi masiv şi alungit, care emitea o lumină albă intensă. A putut să-l observe la altitudine mică la o distanţă de aproape 300 m şi l-a văzut întorcând lent în direcţia Shiloh. Cel din Shiloh descrie un aparat negru în formă de săgeată, care se deplasa lent. Aparatul a accelerat şi a traversat cerul cu mare viteză, fără nici cel mai mic zgomot. Ofiţerul din Millstadt, Craig Stevens, a văzut şi el un obiect foarte mare în formă de săgeată groasă, zburând jos şi lent. I s-a părut înalt cât două etaje şi lung de trei ori pe atât. Partea din spate a aparatului era concavă, cu lumini albe care pulsau. A încercat să facă o fotografie cu un polaroid, dar s-a developat prost din cauza frigului. Această descriere pare destul de apropiată de cea de la Pittsburgh, din 21 aprilie 1999: „1/8 de pizza cu marginea spre înainte şi o serie de lumini albe”, dar, de data asta, partea curbă se afla în spate. Altă diferenţă: în cazul precedent, luminile nu clipeau. Mai trebuie spus că investigatorii de la NIDS au contactat baza aeriană Scott din apropiere (discuţie cu doi ofiţeri ai AFOSI), precum şi pe cei de la terenul Boeing de la San Louis, dar niciunii nu văzuseră nimic şi nu aveau niciun avion în aer la acea oră.

După anul 2000 şi până în prezent fenomenul OZN a continuat, dar nu cu aceeaşi intensitate.

25.3. Sateliţi dispăruţi pentru totdeauna în spaţiu

Există o istorie terifiantă a dispariţiilor în Cosmos.

Sateliţilor trimişi în spaţiu li s-a pierdut urma, în câteva cazuri aceste fenomene devenind unele dintre cele mai acute crize informaţionale la NASA. Lanţul de mistere care învăluie toate aceste dispariţii s-a consolidat, de-a lungul timpului, de la momentele întâmplărilor şi până astăzi.

În după-amiaza zilei de 5 martie 1958, Statele Unite au lansat în spaţiu satelitul „Explorer II”, care avea ca scop cercetarea planetei Jupiter. Satelitul s-a ridicat de la sol la Cape Canaveral. O flacără uriaşă, portocalie – semn al perfectei funcţionări – a însoţit obiectul, chiar de la decolare, propulsându-l în spaţiu. „Explorer II” a dispărut la 20 martie 1958 şi nu a mai fost văzut niciodată, din acea zi…

Totul începuse cu 5 luni în urmă, când ruşii lansaseră „Sputnik 1", primul satelit artificial trimis în spaţiu. Americanii s-au simţit umiliţi de această performanţă sovietică şi au vrut să contraatace, salvându-şi onoarea ştiinţifică. Mai ales că, la două luni de la prima lansare, sovieticii au trimis în spaţiu un alt satelit, „Sputnik II”.

Cercetătorii americani s-au mobilizat şi, la 31 ianuarie 1958, satelitul „Explorer I” a pornit spre Cosmos.

La 17 martie 1958, americanii au lansat cel de-al doilea satelit, „Explorer II”. Acum erau, cât de cât, mulţumiţi. Numărul sateliţilor sovietici era egal cu al celor lansaţi de Statele Unite.

Atunci, au început să se întâmple lucruri stranii. În mod inexplicabil, „Explorer II”, care înconjura pământul o dată la 90 de minute, a dispărut de pe orbită. NASA a dat o alarmă de gradul unu, pentru că implicaţiile acestei dispariţii puteau fi catastrofale pentru Terra.

De fapt, evenimentele misterioase începuseră să se producă cu mult timp înainte ca vreun pământean să spere că se vor trimite sateliţi în spaţiu: în 1947, două avioane americane, superperfecţionate, care aveau ca scop supravegherea coastei Atlanticului, au dispărut, fără a se fi înregistrat niciun incident aerian. Pur şi simplu, ele s-au

„topit” de pe ecranul radarului şi n-au mai fost găsite niciodată.

Cazul „Explorer II” a fost o sinistră reeditare a fenomenelor din 1947. La 50 000 de kilometri de Terra, uriaşul aparat a fost „răpit” de o forţă necunoscută. Numai despre o astfel de răpire ar putea fi vorba, pentru că distrugerea ar fi fost detectată. Dar nicio urmă a lui „Explorer II” nu a mai fost descoperită vreodată. Cercetătorii de la Cape Canaveral nu au reuşit nici până azi să-şi explice această rupere bruscă a comunicării cu satelitul.

La 12 februarie 1961, Uniunea Sovietică a lansat în spaţiu satelitul „Venera I”, într-un zbor către Venus. N-a mai fost văzut niciodată. Pe urmele lui, au fost trimişi alţi sateliţi. Căutările au durat doi ani, dar nu s-a mai descoperit nimic în măsură să elucideze cazul.

La 2 aprilie 1964, ruşii au trimis din nou un Satelit către Venus, „Zond I”. A dispărut, aşa cum s-au pierdut, ulterior, „Venera II” şi „Zond II”.

14 februarie 1963. Satelitul american „Syncom 1” a fost lansat în spaţiu, de la Cape Canaveral. Comunicarea acestuia cu solul s-a întrerupt brusc, când ajunsese la 30 000 de km de pământ. În căutarea lui au fost trimise cele mai perfecţionate şi sensibile sisteme de căutare şi depistare a urmelor aparaturii.

Totul a fost în zadar. „Syncom 1” a reprezentat simbolul unei mari înfrângeri pentru omenire, chiar dacă nu era primul satelit dispărut.

Dar fusese dotat cu aparatură de înaltă performanţă, construirea lui ceruse mari sacrificii materiale, astfel că neputinţa pământenilor de a lupta cu forţele necunoscute din Cosmos a fost resimţită atunci ca un afront adus evoluţiei Terrei. Ştiinţa devenise, practic, o forţă mult prea mică, raportată la scara Universului.

O serie de fotografii realizate de satelitul „Viking 1”

au stârnit mari controverse la NASA. Când observatorul galactic a intrat pe orbita lui Marte, la 26 iulie 1976, camerele de luat vederi au început să înregistreze imagini de pe Planeta Roşie. După cea de-a 35-a rotaţie în jurul lui Marte, satelitul a fotografiat, deasupra Cydoniei (partea de nord a planetei, de structură deşertică) un munte ciudat, care, de sus, prezenta spectrul fizionomiei umane. Era un fel de „Sfinx”.

Cercetătorii au mărit fotografiile şi le-au testat în repetate rânduri, dar toate studiile relevau acelaşi chip uman săpat în piatră. Întrebările s-au propagat instantaneu. În mod aproape cert, numai o intervenţie artificială ar fi putut crea formaţiunile „artistice” de pe Marte. Pentru o clipă, cei de la NASA au bănuit că planetele devin, într-un fel sau altul, o oglindă a Terrei.

Un incident bizar, amplu cercetat la reuniunea şefilor de personal ai Pentagonului, s-a petrecut la 1 decembrie 1979.

Unul dintre sateliţii americani a transmis la un moment dat – pe când trecea pe deasupra Australiei – că ruşii au lansat rachete de atac împotriva Statelor Unite. Semnalele de avertisment au fost recepţionate timp de 9 minute. NASA şi Ministerul Apărării se pregăteau de alarma de gradul zero.

Dar atacul nu s-a produs. Cercetătorii au încercat în zadar să găsească o cauză ştiinţifică a alarmei false lansată de „Satelitul-gardian”. Atunci, s-a emis ipoteza interferenţei cu un câmp de energie extraterestră.

La 6 decembrie – deci la numai 5 zile după acest incident – de la Cape Canaveral a fost lansat satelitul american „Satcom 3", o splendidă creaţie a tehnicii, care a costat 20 de milioane de dolari. Trei zile mai târziu, pe când se afla la 50 000 de km distanţă de pământ, deasupra Oceanului Pacific, satelitul a dispărut. La ora 13.57, NASA a pierdut orice legătură cu „Satcom 3", făcând, automat, corelaţii cu straniul incident legat de alarma falsă

înregistrată la 1 decembrie.

Palide repere ale unor cercetări aduc la lumină ipoteza unei supravegheri atente, de către extratereştri, a bazei aeronautice Cape Canaveral, din Statele Unite.

În repetate rânduri, detectoare ultrasensibile au înregistrat mesaje ale unor forţe necunoscute. De exemplu, înaintea lansării satelitului „Voyager 1", la 5 septembrie 1977, semnalele, a căror origine este imposibil de depistat, cu toate că ele sunt emise, fără îndoială, de o forţă raţională, s-au amplificat, căpătând accente de alarmă.

Cu toate acestea, din raţiuni materiale şi ştiinţifice, satelitul a fost lansat la data anunţată. „Voyager 1” era dotat cu o foarte sofisticată linie de computere, camere de luat vederi şi senzori, în scopul de a se înregistra cât mai multe date despre planete.

La 6 luni după lansare „Voyager 1” a trimis un set de fotografii splendide, color, de pe Jupiter şi Saturn.

La 13 decembrie (deci în acest interval de 6 luni, până la supravegherea lui Jupiter), legăturile cu acest satelit au fost la un moment dat întrerupte, din cauze necunoscute. Dar ele s-au restabilit într-un mod la fel de straniu, trei zile mai târziu. Şi din nou s-au făcut corelaţii, de această dată între semnalele misterioase recepţionate la Cape Canaveral şi această inexplicabilă dispariţie temporară a satelitului.

O parte din „sateliţii cu probleme”, cum au fost denumiţi la NASA, au dispărut numai temporar. Când au reluat comunicarea cu Terra, reacţionau de parcă totul ar fi fost în ordine.

Unul dintre aceste cazuri l-a reprezentat dispariţia satelitului „Teslar-2” (care fusese lansat în mai 1963), la data de 6 iunie în acelaşi an. La 12 august însă, el a revenit pe orbită sau, mai exact, a reluat comunicarea cu pământul.

Din nou, Pentagonul a abordat foarte serios problema. Totul putea fi un complicat sabotaj militar.

Totuşi, nu s-a ajuns la niciun rezultat, iar dispariţiile sateliţilor nu atrăgeau după ele niciun fel de intervenţie, agresivă sau nu, asupra Statelor Unite, din partea celorlalte state.

Iniţial, s-a crezut că sovieticii erau implicaţi în aceste „sabotaje cosmice”. Dar ruşii se confruntau cu aceleaşi probleme, suspectându-i, la rândul lor, pe americani…

Ufologii din Statele Unite s-au alăturat sovieticilor în amplele acţiuni de detectare a cauzelor dispariţiilor. Când au raportat, după ani întregi de cercetări şi cheltuieli fabuloase, că tot ceea ce se ridică de la sol, spre Cosmos, este urmărit de extratereştri, NASA a protestat. „E ridicol!", susţinea Richard Cooper, şeful departamentului „Longflight”.

Dar această reacţie a lui Cooper a fost neutralizată la 16 mai 1963, când s-au prezentat oficial, la Washington, rapoartele ufologilor.

Problema era destul de complicată. Înregistrările mesajelor stranii, precum şi semnalele înregistrate la Cape Canaveral, înainte sau concomitent cu dispariţiile sateliţilor, aduc în discuţie problema acută a extratereştrilor.

„Domnilor, să nu ne mai prefacem că nu vedem ce se întâmplă! Toate organizaţiile de ufologi, precum şi personalul de la Cape Canaveral şi cosmonauţii pot jura că au văzut sau au detectat nave necunoscute care urmăresc continuu sateliţii noştri, pe unii din ei chiar răpindu-i”, spunea, la 19 august 1978, Andrew Balth, inspector general la baza de lansare Cape Canaveral.

În iunie 1965, în timpul zborului navetei „Gemini 4", piloţii-cosmonauţi James McDivitt şi Ed White, care aveau misiunea de a fotografia pământul din spaţiu şi de a supraveghea o vreme orbita, au raportat că sunt urmăriţi de o navă extraterestră.

Intervenţii prompte de la NASA au retezat elanul informaţional al navigatorilor de pe „Gemeni 4". Li s-a spus

că „nava extraterestră” era, de fapt, un satelit american secret, „Pegasus”.

La sosirea pe pământ, McDivitt şi White au prezentat fotografii ale acestei nave-fantomă. Ceea ce se vedea în acele imagini era departe de a fi vestitul „Pegasus”, satelitul „îndopat” cu informaţii emise de Pentagon. În fotografii era O ALTĂ NAVĂ, categoric extraterestră. Situaţiile neclare persistă la bazele de lansare. Dispariţiile continuă. Unele sunt tăinuite total, altele sunt făcute publice doar pe jumătate, cu o tentă de îndoială. Dar şi NASA, şi personalul instituţiilor de ufologie şi parapsihologie cunosc adevărul fundamental, acela că Terra este supravegheată în permanenţă, iar extratereştrii studiază omenirea, uneori chiar intervenind în evoluţia ei…

25.4. „Incidentul Roswell” ascuns de americani

În anul 1995, posturile de televiziune din întreaga lume au prezentat câteva momente stupefiante, filmate în anul 1947, la autopsia cadavrului unui humanoid extraterestru. Rândurile de mai jos oferă cititorilor câteva detalii referitoare la modul în care a ajuns această creatură extraterestră pe o masă de autopsie, dintr-o unitate militară aparţinând Forţelor Aeriene ale SUA. Iată, deci, pe larg, aşa-numitul „incident Roswell”.

2 iulie 1947 – În timpul serii, o farfurie zburătoare s-a zdrobit la Foster Ranch, lângă Corona, statul New Mexico. Impactul cu solul al farfuriei zburătoare s-a datorat, cel mai probabil, unei furtuni însoţite de descărcări electrice. Deoarece baza militară cea mai apropiată de locul impactului este la Roswell, toată această poveste a primit numele de „incidentul Roswell”.

3 iulie 1947 – William „Mac” Brazel şi Dee Proctor, băiatul vecinilor săi, au găsit rămăşiţele farfuriei

zburătoare. După cum au afirmat, fragmente ale OZN-ului erau împrăştiate pe o rază mai mare de o jumătate de milă (cca 800 m). William Brazel a luat câteva bucăţi ale farfuriei zburătoare şi le-a arătat părinţilor lui Dee, Floyd şi Loretta Proctor. Toţi au căzut de acord că aşa ceva nu au mai văzut în viaţa lor.

6 iulie 1947 – Brazel a prezentat fragmentele găsite şefului districtului Chaves, George Wilcox. Acesta din urmă a luat legătura cu baza aeriană de la Roswell (Roswell Army Air Field) şi a prezentat toată povestea maiorului Jesse Marcel, ofiţer de contrainformaţii. Marcel vine de urgenţă la biroul şerifului, inspectează fragmentele farfuriei zburătoare, apoi raportează superiorului său, colonelul William „Butch" Blanchard. Acesta îi ordonă să meargă, împreună cu un coleg, la locul accidentului şi să colecteze cât mai multe fragmente din farfuria zburătoare. La scurt timp după această convorbire, în biroul şerifului Wilcox şi-au făcut apariţia câţiva subofiţeri de la Poliţia Militară care, au luat toate fragmentele lăsate de Brazel şi le-au dus la biroul colonelului Blanchard. De acolo, fragmentele au fost duse la Fort Worth şi apoi la Washington.

7 iulie – Jesse Marcel şi colegul său Sheridon Cavitt colectează fragmentele găsite la locul accidentului. În aceeaşi zi, în jurul orei 4 P.M., Lydia Sleppy de la postul de radio KSWS din Roswell începe să transmită povestea farfuriei zburătoare prăbuşite la Foster Ranch. Transmisia este întreruptă brusc; se pare că FBI a luat această decizie.

8 iulie 1947 – Dimineaţa, Marcel şi Cavitt ajung la baza aeriană, aducând cu ei două vehicule pline cu fragmente. Marcel a însoţit fragmentele, ulterior, către baza aeriană de la Fort Worth.

La prânz, colonelul Blanchard îi ordonă lui Walter Haut să dea publicităţii un comunicat de presă în care se anunţa că armata a găsit rămăşiţele unei farfurii zburătoare. Haut a prezentat comunicatul lui Franck Joyce de la postul de radio KGFL. De la acest post de radio, ştirea ajunge la biroul agenţiei United Press.

În după-amiaza zilei de 8 iulie, generalul Clemence McMullen, din Washington dă comanda ca toată povestea cu farfuria zburătoare să fie muşamalizată şi presa să fie intoxicată cu o poveste inventată. Imediat, generalul Roger Ramey de la baza aeriană din Fort Worth convoacă o conferinţă de presă în care susţine ideea că la Foster Ranch s-a zdrobit un balon meteorologic. Pentru a face această istorie plauzibilă, el a prezentat ziariştilor şi câteva fragmente ale unui balon meteorologic. Din păcate, niciun ziarist nu a fost îndeajuns de isteţ ca să-l întrebe pe generalul Romey din ce cauză armata a transportat atât de repede fragmentele unui balon meteorologic, de la locul prăbuşirii, aflat într-o zonă izolată a statului New Mexico, până în Texas.

Totuşi, au fost destul de multe ziare care au prezentat povestea iniţială a prăbuşirii. Printre acestea amintim: *Chicago Daily News, Los Angeles Herald Express, San Francisco Examiner, Roswell Daily.*

Tot în ziua de 8 iulie, câteva sute de soldaţi, însoţiţi de un grup de la Poliţia Militară, au ajuns la locul prăbuşirii. Ei au interzis accesul civililor în zonă şi au început o cercetare amănunţită a acesteia. În următoarele 48 de ore s-a găsit corpul principal al farfuriei zburătoare, precum şi câteva corpuri ale unor „mici humanoizi”.

Militarii l-au luat în „custodie” pe William „Mac” Brazel pentru aproximativ o săptămână. El a fost zărit pe străzile din Roswell, întotdeauna însoţit de o escortă militară. Comportamentul său a stârnit curiozitatea tuturor. El trecea pe lângă prieteni şi cunoscuţi fără a da vreun semn că-i recunoaşte. După această perioadă de

izolare, Brazel a infirmat povestea iniţială, referitoare la prăbuşirea farfuriei zburătoare.

„Unele dintre fragmentele aduse acasă de tata arătau de parcă ar fi fost din tabla unei cutii de conserve. Le puteai îndoi în orice fel, dar, lăsate liber, reveneau la forma lor iniţială... Ceva ca un fel de plastic, totuşi, metalic. Tata a spus odată că cei de la armată au afirmat că nu seamănă cu nimic fabricat de oameni... (Mai erau, de asemenea unele piese) dintr-un material extrem de ciudat. Semăna cu mătasea, avea fibrele pe care le poţi vedea la mătase. Era extrem de rezistent... Nu le-am putut tăia cu cuţitul din buzunar... (Mai erau) piese construite dintr-un material asemănător lemnului de balsa, dar un pic mai închise la culoare şi mult mai tari.

... Tatăl meu a găsit aceste lucruri şi mi-a spus câte ceva despre ele. Armata 1-a obligat să jure că nu va mai vorbi cu nimeni despre asta. Şi-a ţinut jurământul şi nu a mai declarat nimic."

Se pare că toate măsurile de precauţie luate de armata americană au fost insuficiente. La începutul verii 1995, filmul autopsiei unui humanoid ucis în „Incidentul Roswell" a ajuns la un congres al OZN-urilor, apoi a fost preluat de posturi de televiziune din întreaga lume. Milioane de oameni de pe mapamond l-au văzut. Ce va schimba acest fapt în atitudinea autorităţilor americane (şi nu numai), rămâne de văzut...

La ora actuală nu mai există, practic, nimeni care să afirme că a fost martorul direct al fenomenului „Roswell". Toţi cei care au avut şansa să-i vadă pe extratereştri, vii sau morţi, au decedat în condiţii mai mult sau mai puţin misterioase. Marea majoritate a martorilor s-au îmbolnăvit de o boală misterioasă, „un virus" necunoscut pământenilor care a fost adus de pe Planeta ciudaţilor vizitatori spaţiali. Conform specialiştilor, se pare că toţi extratereştrii care au fost scoşi în anul 1947 din OZN-ul prăbuşit, erau purtători ai acestui virus, un fel de anticorp

care avea rol de protecţie pentru ei, dar devenea nociv pentru cei din exterior.

Primii care au orbit au fost militarii din trupele speciale care au scos din OZN-ul prăbuşit trupurile extratereştrilor. Acest lucru s-a petrecut la circa o săptămână după prăbuşirea aparatului de zbor. Aceeaşi soartă au avut-o şi cei care s-au ocupat de recuperarea resturilor OZN-ului prăbuşit şi studierea lor. Însă soarta cea mai crudă au avut-o medicii care au făcut autopsia cadavrelor spaţiale. La numai câteva zile după operaţie, aceştia şi-au pierdut vederea şi au început să se comporte extrem de ciudat. Toţi s-au îmbolnăvit practic de aceeaşi boală care le-a afectat mai întâi sistemul nervos, atacând centrul memoriei.

Doctorii au uitat, după nicio săptămână, că autopsiaseră fiinţa de pe altă planetă şi au început să delireze. Au fost internaţi într-un spital militar unde s-a constatat că suferă de o deshidratare progresivă lentă, cu neputinţă de oprit. Concomitent a început să le cadă părul şi unghiile şi înainte de a intra în comă, bucăţi din corpurile lor: falangele, nasul, urechile, au început la rândul lor să cadă. Doctorii au fost primii martori care au decedat în condiţii neelucidate. Au urmat ceilalţi militari sau specialişti care au intrat în contact fie cu extratereştrii, fie cu resturile OZN-ului prăbuşit.

Este unul din motivele pentru care nu s-a făcut prea multă publicitate în jurul acestui caz. În primul rând că nu se ştie ce intenţii aveau extratereştrii unii specialişti susţin că virusul misterios era pregătit special pentru a-i anihila pe pământeni. În al doilea rând, moartea câtorva zeci de martori în decurs de câteva luni nu putea fi ceva liniştitor şi cu siguranţă vestea ar fi produs panică în rândul populaţiei şi i-ar fi dezamăgit pe cei care sunt convinşi că extratereştrii sunt inofensivi şi au întotdeauna intenţii paşnice…

25.5. Un senzaţional document video sustras dintr-o bază militară secretă, relevă că americanii au capturat un extraterestru

Cazul este relatat de revista *Sésame* care precizează că ciudata creatură se află „deţinută” într-un buncăr secret al armatei americane.

Cel care a dat publicităţii acest document ultrasecret a deconspirat faptul că poartă numele de cod „Victor” şi este unul dintre responsabilii programului ultrasecret „de contact” cu civilizaţiile extraterestre. „Nu am asistat personal la interogarea extraterestrului, dar l-am văzut”, a mărturisit misteriosul personaj. Conform declaraţiei acestuia, înregistrarea video a fost realizată la începutul anilor ’90, fiind inclusă într-un program mai amplu care-şi propunea cercetarea în amănunt a întregului fenomen OZN. Capturarea extraterestrului s-a produs în mare taină, ca urmare a unui accident inopinat al OZN-ului în care se afla, fiind imobilizat în interiorul aeronavei.

Potrivit declaraţiilor lui „Victor”, realizarea interviurilor video a avut loc la intervale de timp diferite. La „şedinţe” au participat de fiecare dată mai mulţi oameni de ştiinţă de diferite specialităţi. Ei au întocmit un set de întrebări care includeau domenii de cunoaştere variată, însă principala zonă de interes au reprezentat-o detaliile de construcţie şi funcţionare concretă a OZN-ului. Totuşi, conform opiniei experţilor care i-au analizat răspunsurile, există posibilitatea furnizării în mod deliberat a unor date eronate pentru a nu oferi „gratuit” accesul direct la supertehnologiile şi informaţiile deţinute de aceste fiinţe superinteligente. Pentru dialogul concret cu extraterestrul s-a folosit aşa-numitul procedeu de „comunicare telepatică”, un program special elaborat şi experimentat de către responsabilii din cadrul armatei Statelor Unite, însărcinaţi cu cercetarea altor civilizaţii. Deşi în prezent nu se cunoaşte starea de „detenţie” a extraterestrului, potrivit

opiniei experţilor care au vizionat senzaţionalul document, veridicitatea acestuia este neîndoielnică, fiind exclusă cu desăvârşire posibilitatea unui trucaj.

Concret, timp de aproape trei ore, imaginea prezentată pe caseta video înfăţişează o ciudată fiinţă cu ochii foarte mari şi care manifestă o sensibilitate neobişnuită la variaţiile intensităţii luminoase. „Victor” a declarat că pentru protecţia extraterestrului în faţa unei eventuale contaminări infecţioase a fost instalat într-o cameră specială, izolată şi complet aseptică. Totodată, pe toată durata filmărilor în „imediata sa apropiere s-au aflat doi interpreţi” (telepaţi), singurele persoane autorizate să poarte dialogul direct, pe baza întrebărilor concrete ale oamenilor de ştiinţă. Din observarea atentă a filmului se remarcă faptul că absolut de fiecare dată, înainte de a „răspunde” întrebărilor propriu-zise, extraterestrul obişnuia să-şi clatine capul, într-un mod specific. Un alt amănunt deosebit de toate imaginile anterioare, create de producătorii de film sau descrise de către „martorii direcţi”, se referă la culoarea acestuia care nu este cea „tradiţională” verde, ci cafenie.

Totodată, în încăperea respectivă se observă un monitor cardiac care înregistrează în permanenţă pulsul captivului. La un moment dat, prin focalizarea imaginii se observă clar că pulsul acestuia, care în mod obişnuit este foarte „lent”, se accelerează extrem de mult, peste limitele considerate „normale” în cazul oamenilor sau al altor specii de vieţuitoare, situaţie în care extraterestrul îşi agită într-un ritm alert enormul său cap. Sfârşitul casetei amplifică şi mai mult neliniştea şi surprinderea privitorului: după o serie de „întrebări şi răspunsuri”, brusc, extraterestrul lasă impresia unei agitaţii neobişnuite, imposibil de controlat. Imediat, cei doi „telepaţi-interpreţi” fac gesturi disperate, solicitând intervenţia medicilor care se grăbesc să îndrepte o rază de lumină, de culoare verde, asupra ciudatei creaturi, care

continuă să-şi mişte cu violenţă capul, manifestând o evidentă nelinişte.

Potrivit opiniei experţilor „civili” în fenomene OZN, această casetă reprezintă primul document autentic în care se poate vedea „pe viu” o fiinţă extraterestră. Pentru Sean David Morton, unul dintre cei mai reputaţi specialişti în OZN, senzaţionalul film dezvăluie „fără niciun fel de dubii” faptul că ceea ce în mod constant a fost negat şi ascuns cu grijă oamenilor, este acum o realitate certă: suntem în atenţia altor civilizaţii extraterestre, iar ei se află acum printre noi. La rândul său, Jim Dilettoso – expert în efecte speciale cinematografice – este şi el categoric: „Această casetă nu este trucată. Am vizionat-o de mai multe ori cu atenţie şi nu am constatat în niciun moment existenţa unor posibile intervenţii de montaj. Fără discuţie este un material autentic!”

25.6. „Ordinul Delfinului” – o organizaţie secretă care studiază viaţa extraterestră inteligentă

În luna noiembrie 1961, un impresionant grup de somităţi ştiinţifice s-a reunit la Observatorul de Radioastronomie de la Green Bank (West-Virginia, SUA). Participanţii erau astronauţi, fizicieni, astrofizicieni, psihologi, specialişti în paleoastronautică şi în comunicaţii. Unul dintre aceştia din urmă, John Lilly, era specialist în studierea limbajului delfinilor, astfel încât întregul grup şi-a luat numele de „Ordinul Delfinului”. Chiar dacă acest ordin nu avea în comun decât denumirea cu închisele ordine monahale medievale, reuniunea s-a desfăşurat în condiţii de maximă discreţie. Motivul pentru care s-a evitat imixtiunea opiniei publice l-a constituit includerea pe ordinea de zi a delicatei probleme a vieţii inteligente extraterestre, relatează revista americană *Science.*

Odată cu reuniunea de la Green Bank, ţinută în mare secret, a luat fiinţă şi o ramură a ştiinţei, exobiologia.

Aflată şi astăzi în curs de cristalizare, exobiologia încearcă să abordeze cu mijloacele specifice ştiinţei problema pluralităţii lumilor locuite. Una dintre premisele fundamentale iniţiale ale exobiologiei a fost rolul fundamental al compuşilor carbonului în susţinerea proceselor dinamice specifice vieţii, însă odată cu trecerea anilor oamenii de ştiinţă şi-au dat seama că în condiţiile caracteristice altei planete, carbonul nu este o condiţie necesară apariţiei vieţii. Savanţii din organizaţia „Ordinul Delfinului" sunt convinşi că şi alte elemente chimice, cum ar fi de exemplu siliciul, pot reprezenta scheletul chimic al unor forme de viaţă inteligente.

„Ordinul Delfinului" deţine actualmente un impresionant arsenal tehnic care poate rivaliza chiar cu acela al Agenţiei Spaţiale Americane (NASA). Finanţat de guvern şi de câteva organizaţii particulare, „Ordinul Delfinului" are în dotare mai multe computere în memoria cărora există toate amănuntele privitoare la întâlnirile de gradul I, II sau III cu obiecte zburătoare neidentificate (OZN) petrecute în Statele Unite în ultimii 30 de ani. Organizaţia are relaţii strânse cu agenţiile de informaţii americane CIA şi FBI, astfel încât poate studia în cel mai scurt timp orice eveniment care implică posibilitatea unei prime legături între civilizaţia umană şi o civilizaţie extraterestră.

Probabil că foarte puţini cunosc faptul că organizaţia „Ordinul Delfinului" este prezentă şi în spaţiul cosmic. Se pare că în ultimii ani fiecare misiune a navetelor spaţiale americane a avut în componenţa sa un astronaut care face parte din organizaţie. Mai precis este vorba de o colaborare NASA – „Ordinul Delfinului" cu scopul de a aduna date suplimentare despre semenii noştri înzestraţi cu raţiune.

Cunoscutul savant american Cari Sagan, astronom şi matematician, unul dintre membrii fondatori ai organizaţiei „Ordinul Delfinului", a ajuns, după calcule

foarte bine fundamentate tehnic şi biologic, la concluzia că în galaxia noastră trebuie să existe cel puţin 100 000 de civilizaţii tehnologice. Cifra a fost avansată chiar la prima reuniune a organizaţiei, de la Green Bank, din anul 1961. Dacă rezultatul calculelor reprezenta atunci o speranţă, astăzi a devenit o certitudine a astronomiei şi exobiologiei. Calcule efectuate ulterior au confirmat această cifră de 100000 de civilizaţii existente în Calea Lactee, din totalul de 150 de miliarde de stele. Cu alte cuvinte, aproximativ 100000 de civilizaţii aflate într-un stadiu de dezvoltare tehnologică detectabil de către noi sunt acum capabile să emită şi să recepţioneze mesaje. Bineînţeles că automat se pune următoarea întrebare: dacă aceste civilizaţii există cu adevărat, de ce nu am reuşit să luăm legătura cu ele? Se pare că răspunsul este destul de simplu şi îl dau tot specialiştii organizaţiei „Ordinul Delfinului”. După opinia lor, majoritatea civilizaţiilor existente în galaxia noastră au ajuns să cunoască şi să exploateze la parametrii maximi posibilităţile materiei cerebrale, folosind în mod curent ceea ce nouă ni se pare încă a fi vrăjitorie: telepatia şi telekinezia. Utilizarea curentă, deci exerciţiul, dezvoltă orice funcţie, de unde şi posibilitatea ca cele două abilităţi să atingă niveluri pe care noi nici nu ni le putem închipui. Mai precis, civilizaţiile respective nu ar avea radio, televiziune, cărţi, filme, mijloace de transport sau mijloace de ridicat. Efectiv ar fi total diferite de civilizaţia noastră, acest lucru pornind de la un punct de răscruce în evoluţia speciilor respective, utilizarea curentă a telepatiei şi telekineziei.

25.7. Roboţii, ca posibili mesageri ai fiinţelor extraterestre

Unul dintre cele mai stranii cazuri de apariţii de OZN-uri, urmate apoi de o veritabilă întâlnire de gradul trei, este cel pe care literatura de specialitate

l-a denumit generic „Incidentul Roboţilor Extratereştri din Pădurea Redwood”, petrecut relativ recent, în anul 1994, informează revista *USA Today Magazine.* Întâlnirile de gradul trei sunt acelea în care fiinţe umane iau contact cu fiinţe extraterestre, însă cazul menţionat reprezintă poate o întâlnire unică de acest gen, locul fiinţelor extraterestre fiind luat de roboţi care studiau viaţa pe Terra. Incidentul a avut loc în nord-vestul Irlandei, la marginea Pădurii Redwood, din apropierea micii localităţi rurale Glimpsur.

Robert Livingstone, în vârstă de 48 de ani, tată a trei copii, este şi acum muncitor forestier la compania *Delware Forest Corporation* din Irlanda. Şocat de evenimentul petrecut în urmă cu trei ani, el a dat numeroase declaraţii poliţiei sau presei locale. Toate investigaţiile ulterioare au condus la concluzia că el este sănătos din punct de vedere mintal, iar urmele lăsate pe sol de enigmatica navă extraterestră şi de roboţii care o manevrau au permis formularea ipotezei că incidentul s-a petrecut în realitate.

Totul a început în după-amiaza zilei de 6 noiembrie 1994, în jurul orei 15 şi 30 de minute, când pădurarul Livingstone, însoţit de câinele său, un lup alsacian în vârstă de 3 ani, îşi efectua obişnuita patrulare în zona Pădurii Redwood. La un moment dat, a simţit un puternic miros de substanţe chimice, asemănător cauciucului ars. Câinele a început să latre violent, iar la circa 150 de metri în faţa sa se contura o lumină difuză pulsatorie, de culoare alb intens care, la un interval de 2-3 secunde, îşi modifica fluxul de emisie. Apropiindu-se la circa 50 de metri de obiecte, pădurarul a constatat că era vorba de o navă spaţială inundată de lumină. Nu existau surse de lumină, iluminarea provenea din structura metalică a navei. O trapă era larg deschisă, ceea ce i-a permis să observe trei creaturi asemănătoare oamenilor, numai că nu aveau

picioare, deplasarea făcându-se prin intermediul unor şenile. Cei trei roboţi au luat probe de sol, de frunze, de lemn de copac cu ajutorul unui braţ telescopic, iar eşantioanele au fost introduse în mici containere. În locul ochilor, roboţii aveau probabil mici camere de luat vederi cu care urmăreau permanent ce se petrece în jurul lor. Câinele lui Livingstone a fost zărit la un moment dat de unul dintre roboţi, care a lansat fulgerător asupra lui o rază de lumină albastră, dar nu l-a omorât, ci l-a paralizat pentru câteva secunde, suficiente însă pentru a-l captura şi introduce apoi într-un container. Pădurarul a încercat să scape cu fuga, dar şi asupra lui s-au lansat mai multe raze paralizante. Şi-a revenit însă spectaculos chiar când doi dintre roboţi încercau să-l introducă într-un container de dimensiuni mai mari.

Cred că dacă nu-mi reveneam la timp aş fi fost obiect de studiu într-un laborator de pe o altă planetă sau un exemplar inedit dintr-o grădină zoologică, undeva în galaxia noastră. Am acţionat conform instinctului de conservare şi, cu toate că îmi era frică, doar agresivitatea m-a salvat. Am lovit puternic pe unul dintre roboţi cu pumnul, chiar în cap, acesta prăbuşindu-se la sol cu şenilele într-o parte. Cred că a fost un noroc extraordinar pentru mine, fiindcă ceilalţi doi roboţi şi-au comutat atenţia spre remedierea defecţiunilor robotului dezafectat. Nu au reuşit, şi atunci l-au cărat în interiorul navei. Au revenit rapid în căutarea mea, dar eu mă aflam deja la circa 300 de metri de OZN. M-au văzut, şi asupra mea au lansat din nou acele fulgere luminoase paralizante, care m-au nimerit în picior şi m-au imobilizat din nou. Ajunsesem foarte aproape de şosea, când am leşinat şi nu-mi mai amintesc nimic – a declarat Robert Livingstone. Se pare însă că a avut din nou noroc: un camion a trecut pe drumul forestier, şoferul l-a zărit, a oprit şi a coborât imediat pentru a-i acorda primul ajutor. Probabil că roboţii au renunţat la tentativa de a-l captura pe pădurar şi s-au

întors la navă.

Şoferul Brian McDermott l-a transportat rapid pe Livingstone la Spitalul Teritorial din localitatea Glimpsur, unde medicul de gardă a constatat cu surprindere că suferise o anestezie generală pe fond nervos, fără să fi luat medicamente anestezice. Analizele de laborator au confirmat imediat diagnosticul. După circa două ore pădurarul şi-a revenit în totalitate, explicând cu lux de amănunte ceea ce i s-a întâmplat. Iniţial, medicii au crezut că totul este o plăsmuire şi l-au considerat alienat mintal, dar, după ce a fost supus testului cu detectorul de minciuni, s-a constatat că spunea adevărul. În plus, toate analizele indicau că nu este nebun, iar colegii de la locul de muncă au confirmat că Livingstone este unul dintre cei mai apreciaţi lucrători ai companiei.

A doua zi, poliţia şi o echipă de reporteri a cotidianului *Journal of Dublin* au început investigaţiile la marginea Pădurii Redwood.

„Aproape fiecare amănunt al povestirii lui Livingstone s-a confirmat prin *probe existente la faţa locului. Este greu de crezut, dar totuşi aşa este. Bunăoară, terenul prezintă clar urmele unei aterizări de navă spaţială. Se disting cele patru urme adânci lăsate probabil de trenul fix de aterizare, iar solul este parţial contaminat radioactiv. Copacii din apropiere prezintă urme recente de crestare a scoarţei. Aşa cum a relatat Livingstone, roboţii ar fi luat probe pentru studiu. De asemenea, lupta dintre el şi roboţi se confirmă, solul prezintă urme de şenile, iar reconstituirea făcută de experţi indică, într-adevăr, existenţa a trei maşinării care se deplasau pe şenile. Una dintre ele probabil că s-a răsturnat şi a fost târâtă până la navă, lăsând pe pământ urme adânci”* – a declarat locotenentul de poliţie John Kelming, care a condus investigaţiile.

Există însă şi alţi martori care au văzut OZN-ul când s-a ridicat de la sol şi a plecat de la locul evenimentului pe

o traiectorie aproape verticală şi cu o viteză de-a dreptul uimitoare. Câinele lui Livingstone a rămas definitiv pierdut în containerul din nava extraterestră. *„Incidentul Roboţilor Extratereştri din Pădurea Redwood”* este catalogat ca unul dintre cele mai bizare evenimente cu OZN-uri care au avut loc în anii ’90.

25.8. Un proces de informare şi dezinformare guvernamentală

Încă de la sfârşitul anilor ’40, incidentele OZN, relatate de către piloţi, au făcut multă vâlvă în presă. Relatările nu puteau fi ignorate, deoarece aparţineau unor oameni avizaţi şi ultraexperimentaţi. La aceasta se adăuga faptul că în timpul războiului care nu se încheiase demult, piloţii comandaseră avioane de toate tipurile.

OZN-urile fuseseră observate şi în perioada războiului, dar exista părerea, şi de o parte şi de alta a baricadei, că sunt aparate de zbor ale duşmanului. Însă, din 1947, autorităţile au ştiut ce sunt acele ciudate aparate de zbor şi cui aparţin. Totuşi, s-a încercat ascunderea acestui fenomen şi s-a iniţiat un proces de dezinformare în masă. Cum guvernele diferitelor ţări în care îşi făcuseră apariţia „farfuriile zburătoare” nu puteau să păstreze un asemenea secret, manifestat pe cer, în mod cu totul necontrolat de pământeni, s-a schimbat puţin tactica. Guvernul american a dat tonul. În paralel cu acţiunile secrete, se permitea unor „curioşi” să dea publicităţii câteva informaţii. S-a mizat mult pe fantezia anchetatorilor care, pe baza unui sâmbure de adevăr, făceau tot felul de speculaţii incredibile.

S-a reuşit astfel crearea unui păienjeniş de fabulaţii şi elemente reale, din care nimeni nu mai ştia ce să creadă cu adevărat. Şi nu trebuia uitată nici panica provocată în noaptea de Halloween din 1938, când piesa radiofonică „Războiul Luminilor”, adaptată de Orson Wells după

romanul lui H. G. Wells, scosese oamenii în stradă, înarmaţi cu puşti, furci şi topoare, să lupte împotriva invadatorilor extratereştri. Piesa era atât de reală, încât oamenii au crezut că e o transmisie în direct a unei invazii.

În 1952, Walter Bedell Smith, directorul CIA, pleda pentru mai multă transparenţă în privinţa informaţiilor deţinute în materie de OZN-uri, pentru ca oamenii să fie avizaţi, să nu mai intre în panică din motive absurde. Astfel, guvernul american a început un program de iniţiere a maselor, contactând în mod secret persoane celebre din lumea culturală şi permiţându-le, în anumite limite, jurnaliştilor să-şi vâre nasul în dosarele secrete, totul în mod controlat.

25.9. Fenomenologia OZN în arhivele Serviciilor Secrete Americane

Arhivele FBI sunt stocate în imobilul cartierului său general de pe Pennsylvania Avenue. Considerate clasate în 1977, documentele privitoare la OZN-uri conţin sute de anchete şi de mărturii şocante. Cum ar fi o notă din 1952, în care se scria printre altele că „... un număr de militari sunt convinşi de posibilitatea existenţei unor vehicule interplanetare”, relatează „VSD”.

După toate aparenţele, nu a existat niciodată în cadrul FBI un serviciu specializat în paranormal. Realitatea este însă mult mai fascinantă: în 1947, zeci de mii de agenţi FBI au primit ordin să efectueze anchete asupra obiectelor zburătoare neidentificate. Stau mărturie peste o mie şase sute de pagini de arhivă, uimitoare, conţinând dovezi de observare, rapoarte militare confidenţiale şi anchete.

În arhivă există şi înregistrarea mărturisirii preşedintelui american Jimmy Carter asupra unei sfere

luminoase, pe care a văzut-o, pe cer, cu ocazia unei călătorii în Georgia. Cu toate că, teoretic, aceste documente erau accesibile, foarte puţini sunt cei care au avut răbdarea şi curiozitatea de a le cerceta amănunţit. Totul a început în 1947. În faţa Congresului, preşedintele american Harry Truman desemnează, tranşant, Uniunea Sovietică drept „duşman al lumii libere”. La cel mai înalt nivel al ierarhiei militare, responsabilii se temeau de posibilitatea ca Statele Unite să fie survolate de aparate de zbor trimise de Uniunea Sovietică. Acest discurs care a marcat începutul Războiului Rece, reprezintă totodată momentul determinant pentru iniţierea activităţii agenţilor FBI în domeniul cercetării obiectelor zburătoare neidentificate şi care s-au constituit în arhiva de pe Pennsylvania Avenue.

În acelaşi an, pe 24 iunie, omul de afaceri Kenneth Arnold observă o formaţiune de nouă obiecte zburătoare aflate în urmărirea avionului său. Respectivele obiecte, a căror provenienţă nu a fost cunoscută nici până astăzi, creează o adevărată psihoză în lumea întreagă. Data de 8 iulie a aceuiaşi an marchează ceea ce este denumit în arhive ca fiind „afacerea Roswell”. Un comunicat militar făcea cunoscut faptul că o farfurie zburătoare s-a prăbuşit în Noul Mexic în apropiere de orăşelul Roswell.

Urmează comunicatul către forţele armate aeriene americane şi, la scurtă vreme, o dezminţire menită să potolească rumoarea creată, care n-a reuşit însă să aplaneze lucrurile. Multă lume a fost convinsă că dezminţirea respectivă a fost făcută exclusiv în scopul liniştirii populaţiei, cu preţul ascunderii adevărului. În perioada respectivă, având câte un birou în fiecare oraş mai important, FBI era poliţia cea mai eficientă şi mai bine organizată din lume. Mai mult decât atât, iniţial, s-a dat ordinul ca FBI să colaboreze cu armata, fapt ce a permis ca, la scurtă vreme, să fie elaborate primele rapoarte.

„Idila” a durat însă doar trei luni, pentru că

responsabilul FBI din San Francisco a interceptat un mesaj confidenţial aparţinând conducerii „Air Force”, prin care se recomanda ca armata să se ocupe de cazurile serioase, lăsând pe seama FBI-ului doar situaţiile discutabile în care este foarte posibil să fie vorba doar de iluzii optice sau închipuiri.

Din acest moment, FBI a început să nege oficial implicarea agenţilor săi în anchetele privind obiectele zburătoare neidentificate. Dar aceasta nu a fost decât o perdea de fum pentru privirile indiscrete, deoarece anchetele FBI au continuat. La sfârşitul anului 1947, „U.S. Air Force” pune în aplicare proiectul „Sign”, primul studiu de mare anvergură asupra acestei probleme. Responsabilitatea acţiunii a fost atribuită secţiunii T2 a serviciilor de informaţii, cu baza la Wright Patterson în Ohio. În vara anului 1948, această echipă de ofiţeri, specializaţi în chestiuni tehnice, a redactat primul raport care se încheie cu concluzii referitoare la posibilitatea existenţei navelor extraterestre. Generalul Wandenburg contestă concluziile raportului şi redenumeşte proiectul cu numele de „Grunge”. El ordonă să fie consemnate toate observaţiile asupra obiectelor zburătoare neidentificate şi să fie urgent transmise pentru a fi analizate. Hoover pare a reveni asupra deciziei sale şi reîncepe colaborarea cu armata. În arhivele FBI se găseşte un memorandum datat 27 octombrie 1952, în care sunt redate mărturii ale unor militari de rang înalt care se referă în scris la această ipoteză: „Serviciile «U.S. Air Force» raportează o nouă mărturie credibilă şi neexplicată asupra farfuriilor zburătoare... unii dintre responsabilii militari consideră ca foarte plauzibilă ipoteza navelor extraterestre”.

Afacerile considerate serioase au dat naştere la anchete laborioase. În arhivele FBI se găsesc 20 de pagini privitoare la incidentele de la Oak Ridge. La 1 martie 1950, biroul regional FBI din Knoxwill, Tennessee, a primit raportul unui operator radar îngrozit, de la o bază militară

vecină. Tehnicianul reperase un aparat zburător care survola centrala atomică din Oak Ridge. Fenomenul s-a repetat de mai multe ori în zilele următoare. Şeful FBI s-a implicat personal în acestă problemă. Într-un telex trimis la Konxwille din biroul lui Hoover se arată că FBI este foarte neliniştit în privinţa protecţiei „instalaţiilor vitale”. Serviciile „U.S. Air Force” au fost alertate, iar CIA a trimis de la Washington un expert în radar pentru a verifica fiabilitatea instrumentelor. Pe 12 octombrie se produce o adevărată invazie de obiecte neidentificate, când 11 OZN-uri au fost reperate deasupra centralei atomice. O escadrilă de avioane de vânătoare F-82 decolează pentru a le intercepta. Fără succes însă. Aparatele zburau cu o viteză uluitoare, pentru a reapărea în luna decembrie şi apoi la începutul anului următor. De fiecare dată avioanele de vânătoare nu au reuşit să intercepteze aparatele, datorită vitezei incredibile cu care se deplasau acestea. De fiecare dată, FBI a urmărit cu atenţie derularea anchetei şi reprezentanţii săi au participat la cercetările de teren împreună cu agenţi ai OSI (Office of Special Intelligence), un serviciu de informaţii al „U.S. Air Force”.

Pe de-o parte, autorităţile încercau să liniştească populaţia, vorbind despre iluzii sau halucinaţii, pe de altă parte ele promulgau legea „Janap 146” prin care se interzicea militarilor, dar şi piloţilor să divulge cea mai mică informaţie sau să depună mărturie în anchetele privind OZN. „Contravenienţii riscă zece ani de închisoare şi o amendă de 10 000 dolari”. Aceasta probează faptul că guvernul avea în vedere şi protejarea unor eventuale proiecte proprii, strict secrete, în materie de navete spaţiale. Semnele de întrebare persistă însă chiar şi în privinţa arhivelor FBI. Există pagini, cum ar fi o anchetă din 1973, care sunt în bună parte acoperite cu tuş negru, pe motiv că informaţiile incluse sunt de resortul siguranţei naţionale. Astăzi este unanim acceptat faptul că guvernul nu a clasat toate dosarele. Richard Hali, specialist civil în

obiecte zburătoare neidentificate, se întreabă pe bună dreptate: „Autorităţile ne-au minţit timp de ani de zile, cine ne poate asigura că au fost puse la dispoziţia publicului toate arhivele? Şi, apoi, pentru ce armata a cerut imperios FBI să nu-şi implice agenţii în afacerile cu caracter strict secret?” Şi o ultimă întrebare care se pune este legată de numărul relativ mic de pagini, aflate în dosarul pus la dispoziţia publicului, comparativ, de exemplu, cu dosarul dedicat răpirii fiului aviatorului Lindbergh, care are aproape 35 000 de pagini. Specialiştii în OZN-uri aşteaptă cu sufletul la gură clasarea dosarelor de la „National Security Agency”, un serviciu de informaţii mult mai discret, dar şi mai eficient decât CIA şi FBI şi care se pare că va cuprinde multe informaţii de mare interes.

25.10. Francezii sunt convinşi de secretele americanilor

Un eveniment neaşteptat, a avut loc în Franţa în 1999. Fără niciun anunţ prealabil, s-a publicat, în ziua de 16 iulie 1999, un raport de nouăzeci de pagini despre OZN-uri, intitulat: *OZN-urile şi apărarea. La ce trebuie să ne aşteptăm?* Acest document publicat în plină perioadă de vacanţă era mai curând sobru, atât prin punerea în pagină cât şi prin conţinut. Semnat colectiv de personalităţi de înalt nivel, îndeosebi generali şi generali-ingineri din cadrul armatei, acest raport era difuzat din motive practice ca un număr special al revistei populare *VSD.* În realitate, lumea afla ceea ce fusese mai întâi supus atenţiei preşedintelui Republicii, Jacques Chirac, şi primului-ministru, Lionel Jospin, cu câtva timp mai înainte. În esenţă, acest raport pornea de la premisa că OZN-urile constituie o realitate, că sunt după toate aparenţele de origine extraterestră şi că problema trebuie să fie luată foarte în serios, din toate punctele de vedere. În materie de apărare naţională tema principală interesează toate

aspectele majore ale civilizaţiei noastre: ştiinţific, istoric, filozofic şi religios. Impactul mediatic al subiectului nu era ignorat, iar aceşti experţi, obişnuiţi cu secretul militar, recomandau o anumită prudenţă guvernamentală în această privinţă. În schimb, contestau politica secretului, şi acum în vigoare în Statele Unite.

Studiul a fost făcut timp de trei ani, de către un grup independent, format din foşti „auditori" (specialişti în audit) ai foarte seriosului *Institut des Hautes études de la défense nationale* (IHEDN) şi din experţi calificaţi din diverse domenii, care se reuniseră într-o asociaţie numită „COMETA", acest nume însemnând „comitet de studii avansate". Raportul era prefaţat de două personalităţi importante: André Lebeau, fost preşedinte al CNES (Centrul Naţional de Studii Spaţiale), echivalentul francez al NASA, şi generalul de aviaţie militară Bernard Norlain, fost director al IHEDN.

Raportul este format din trei părţi însoţite de câteva anexe. Prima parte prezintă câteva cazuri remarcabile din Franţa şi din străinătate.

A doua parte descrie organizarea cercetării actuale, în principal în Franţa, apoi, mai pe scurt, în străinătate, precum şi studiile făcute de oamenii de ştiinţă din lumea întreagă, care ar putea să ofere explicaţii parţiale în acord cu legile cunoscute ale fizicii. Apoi erau trecute în revistă principalele ipoteze, de la cea a confuziei cu aparate secrete şi până la manifestările extraterestre. Partea a treia prezenta măsurile ce trebuie luate în privinţa apărării, de la informarea piloţilor – civili şi militari – şi până la consecinţele strategice, politice şi religioase în cazul în care ipoteza extraterestră s-ar confirma. Să vedem, foarte pe scurt, argumentele care au fost prezentate.

Partea I: ***„Fapte °i mărturii".*** COMETA a pus accent pe mărturiile piloţilor. Partea cea mai interesantă probabil – în orice caz, cea mai bine documentată – este

cea a cazurilor franceze, căci autorii i-au putut chestiona direct pe: colonelul René Giraud, pilot pe Mirage IV, care fusese pur şi simplu vânat de un OZN în 1977; colonelul Claude Bosc, pilot de vânătoare (1976); comandantul de bord Jean-Charles Duboc, de pe aparatul Air France AF3532 (ianuarie 1994), care a văzut, împreună cu ceilalţi membri ai echipajului, un OZN enorm în regiunea pariziană.

Apoi sunt amintite câteva cazuri străine, care pot să fie considerate foarte solide, în ciuda unor polemici alimentate de sceptici precum americanul Philip Klass: Lakenheath (caz celebru de observare radar/vizuală deasupra unei baze britanice, în 1956); RB-47 (alt caz celebru al unui bombardier urmărit de un OZN în Statele Unite, în 1957); Teheran (interceptarea unui OZN în 1976, confirmată de un document secret american care a fost după aceea descalificat); Rusia (interceptarea unui OZN în 1990, confirmată de generalul de aviaţie Igor Malţev); San Carlos de Bariloche, Argentina (un avion de linie împiedicat să aterizeze de către un OZN, în 1995).

Raportul citează apoi observaţii făcute de la sol: la Tananarive, în 1954, un OZN mare survolând oraşul şi stingând luminile în drumul său, efect electromagnetic observat de nenumărate ori la trecerea unui OZN; observarea unui OZN lângă sol de către un pilot francez, Jean-Pierre Fartek, în 1979; observaţia de la mică distanţă efectuată de câţiva martori deasupra bazei de rachete ruseşti de la Kapustin Yar, lângă Astrahan, în 1989.

Acest studiu de caz se termină cu patru observaţii de la mică distanţă în Franţa, toate solide, făcute mai ales de anchetatori ai jandarmeriei şi de la GEPAN: Valesole (un OZN la sol cu nişte fiinţe mici, văzute de cultivatorul Maurice Masse, în 1965); Aix-en-Provence (obsevaţie celebră în lumea întreagă, cu aterizarea unui mic OZN în ianuarie 1981, cu urmă circulară pe sol şi efecte asupra plantelor, care au fost studiate de un laborator al INRA);

Nancy („cazul Amarante”, tot cu efecte asupra plantelor, în 1982). COMETA – trebuie să remarcăm acest lucru – nu a tratat dosarul deosebit de fierbinte şi controversat al mărturiilor unor răpiri la bordul OZN-urilor. Această selecţie de cazuri era de ajuns ca să convingă orice spirit deschis şi fără idei preconcepute. Ea nu a scăpat totuşi criticii, după cum vom putea vedea mai departe.

Partea a II-a: *„Trecerea în revistă a cunoştinţelor”.* Această parte cuprinde referiri mai întâi la organizarea cercetării oficiale din Franţa, începând cu primele instrucţiuni date de jandarmerie în 1974 pentru redactarea rapoartelor, apoi cu crearea GEPAN-ului, în cadrul CNES-ului, în 1977, care a adunat de-a lungul anilor un număr de peste trei mii de rapoarte provenind de la jandarmerie şi a făcut analize de caz şi studii statistice. Au urmat acordurile încheiate între GEPAN (rebotezată mai târziu SEPRA), Aviaţia Militară şi militarii în general, „aviaţia civilă şi alte organe precum laboratoarele civile sau militare; pentru analiza eşantioanelor şi fotografiilor.

Un mic comentariu se impune aici, privind absenţa menţionării investigatorilor şi grupurilor private franceze, ceea ce i-a surprins pe cei interesaţi. Ar fi fost apreciată aducerea unui omagiu, chiar şi discret, tuturor acelor cercetători care au bătut drumurile pe cheltuiala lor şi au strâns atâtea mărturii benevole timp de decenii. Autorii au trecut discret peste înlocuirea GEPAN-ului cu SEPRA, în 1988, principala consecinţă fiind suprimarea consiliului ştiinţific căruia GEPAN trebuia să-i raporteze anual. A urmat atunci o restrângeree clară a activităţii, dar esenţial e că SEPRA încă mai există.

Capitolul următor „OZN: ipoteze, încercări de modelare”, se ocupă de modele şi de ipoteze despre fizica OZN-urilor, un aspect care îi interesa în mod deosebit pe experţii militari autori ai raportului. Au fost deja făcute simulări parţiale, explică ei, asupra propulsiei OZN-urilor, luându-se ca bază aspecte semnificative precum viteză,

mişcări şi acceleraţii, pana de motor a vehiculelor apropiate, paralizia martorilor. Unul dintre aceste îl reprezintă propulsia MHD, amintită deja în capitolul precedent, precum şi efectele posibile ale microundelor şi fasciculelor de particule.

În acelaşi capitol erau studiate „ipotezele globale" susceptibile să explice observaţiile. Mistificările sunt rare şi uşor de detectat, aprecia COMETA. Câteva ipoteze considerate neştiinţifice erau înlăturate, precum conspiraţia şi manipularea prin grupuri puternice şi foarte secrete (aluzie la zvonurile „conspiratiste" destul de răspândite în SUA): sau fenomenele parapsihice (ca ipoteză globală), fără a uita „halucinaţiile colective", agreate de sceptici, care vor să explice totul din:unghiul socio-psihologic. Putem regreta că aspectele foarte ciudate ale multor observaţii, care sunt numite parapsihice sau paranormale, au fost astfel trecute sub tăcere, dar putem înţelege că aceşti autori au preferat să rămână pe un teren „solid", având în vedere primul lor obiectiv, acela de a-i convinge pe ceilalţi să ia în serios problema OZN.

Ipoteza unor arme secrete (putând fi luate drept OZN-uri) este considerată ca foarte improbabilă, la fel şi cea a manipulării opiniei publice („intoxicarea" în timpul războiului rece) sau pur şi simplu cea a fenomenelor naturale. Astfel, autorii, asemenea lui Sherlock Holmes, după ce au eliminat toate celelalte ipoteze, le-au luat în calcul şi pe cele extraterestre.

Pentru a sprijini această ipoteză a călătoriilor extraterestre, raportul COMETA aminteşte scenariul călătoriei interstelare dezvoltat în Franţa de astronomii Jean-Claude Ribes şi Guy Monnet, pornind de la conceptul de „insule spaţiale" al fizicianului american O'Neill şi care este compatibil cu fizica actuală. Acest scenariu imaginează nave imense, construite în spaţiu cu materiale care abundă în centura de asteroizi, traversând timp de câteva secole spaţiile intrastelare.

Organizarea cercetării ufologice era amintită pe scurt în cazul Statelor Unite, Marii Britanii şi Rusiei. Raportul sublinia importanţa asociaţiilor private şi independente din Statele Unite, ceea ce se explică prin politica de negare sistematică a problemei: exista deci un gol ce trebuia umplut. Se cita raportul pus la punct, împreună, de principalele trei organisme de cercetare, *Briefing Document: Best Available Evidence,* difuzat în 1995 unui număr de o mie de personalităţi din lume, precum şi raportul grupului de studii condus de fizicianul Peter Sturrock în 1997.

Unul dintre aspectele cele mai importante ale raportului COMETA îl constituie faptul că a atacat direct problema secretului în Statele Unite. În această ţară, remarcă raportul, mass-media şi sondajele arată că interesul publicului este mult mai mare decât în Franţa. Totuşi, în mod oficial Air Force fie neagă, fie declară că nu există nicio ameninţare pentru siguranţa naţională. Problema secretului, esenţială în Statele Unite, constituie unul dintre aspectele cele mai importante ale dosarului OZN. De aceea, este interesant că un comitet francez, format din experţi militari de rang înalt, a îndrăznit să-l abordeze în mod public. Dar acesta este şi motivul major al unor critici violente.

În legătură cu problema secretului în Statele Unite COMETA subliniază apariţia unor martori „din interior" ai unor cercetări care ar fi fost făcute în urma recuperării uneia sau mai multor aparate accidentate, îndeosebi la Roswell în 1947. Este citată mărturia locotenent-colonelului Philip Corso care nu poate fi „înlăturată cu uşurinţă", în ciuda „unor aserţiuni cel puţin surprinzătoare" care figurează în cartea sa *The Day After Roswell,* apărută în 1997. Atenţia acordată colonelului Corso a surprins multă lume, căci fuseseră aduse critici grave în Statele Unite împotriva acestui martor şi cărţii sale, pe care va trebui să o examinăm în capitolul următor.

În realitate, COMETA nu a acordat deloc credit tuturor afirmaţiilor colonelului Corso. Şi dacă raportul a fost criticat asupra acestui punct în Statele Unite, reacţiile au fost în ansamblu favorabile, de exemplu din partea fizicianului Bruce Maccabee, care exprimă de mult timp păreri pozitive în privinţa problemei OZN-urilor.

Raportul COMETA descria: apoi pe scurt situaţia în Marea Britanie, citându-l îndeosebi pe Nick Pope, fost responsabil cu problema OZN-urilor timp de trei ani, la Ministerul Apărării. El a devenit receptiv la realitatea OZN-urilor astfel încât avea să scrie după aceea câteva cărţi despre acest subiect, din care prima avea frumosul titlu: *Open Skies. Closed Minds.* Dar, contrar lui Nick Pope, care a rămas foarte rezervat în ceea ce priveşte problema secretului (ceea ce nu trebuie să surprindă, dată fiind funcţia oficială pe care a avut-o), raportul COMETA punea problema unor posibile cooperări a britanicilor cu americanii. Semnalăm faptul că această problemă a secretului în Marea Britanie a fost bine studiată de un alt cercetător britanic, Nick Redfern, care a scris câteva cărţi despre acest subiect, îndeosebi *A Covert Agenda.*

COMETA amintea şi de cercetarea din Rusia şi de publicarea câtorva informaţii, ca acelea dezvăluite de KGB în 1991. Ar fi posibil să ne punem şi problema secretelor pe care le-ar putea deţine această mare ţară, la fel ca Statele Unite, deşi foarte puţine informaţii ne-au parvenit despre acest subiect.

Partea a III-a: *OZN-urile şi apărarea.* Autorii considerau că nicio acţiune ostilă nu a fost încă dovedită, dar că în schimb, acţiuni de „intimidare” s-au înregistrat în Franţa (cazul aparatului Mirage IV, de exemplu). Deoarece nu se poate exclude originea extraterestră a OZN-urilor, este deci necesar, deduc ei, să se studieze consecinţele acestei ipoteze la nivel strategic, dar şi politic, religios şi mediatic.

Primul capitol al acestei părţi este consacrat

„Perspectivelor strategice” şi se ocupă de probleme fundamentale: „Ce facem dacă este vorba de extratereştri? Ce intenţii şi strategii putem deduce din comportamentul lor?” Sunt evaluate motivaţiile posibile ale vizitatorilor extratereştri, precum protejarea planetei Pământ de pericolele războiului nuclear, sugerată de survolarea repetată a unor instalaţii nucleare militare, îndeosebi americane şi sovietice, care pot să fie percepute ca nişte avertismente.

COMETA evalua apoi comportamentul diferitelor ţări, de la inconştienţa aparentă până la posibilitatea unor contacte privilegiate, ultrasecrete, care ar fi putut să fie stabilite în Statele Unite, explicând astfel atitudinea lor „dintre cele mai ciudate”, de la valul din 1947 şi de la incidentul Roswell. Din acea perioadă, spune raportul, această ţară a practicat „o politică a secretului şi de dezinformare continuă”, care ar putea să aibă drept obiectiv protejarea cu orice preţ a superiorităţii tehnologice militare dobândite datorită studierii în secret a OZN-urilor!

Apoi raportul se ocupa de răspunsul la întrebarea: „Ce măsuri trebuie să luăm acum?” Pentru aceşti experţi militari, indiferent de natura OZN-urilor, ea ne impune o „vigilenţă critică”, îndeosebi cu referire la riscurile de „manipulări destabilizatoare”. Raportul foloseşte chiar expresia „vigilenţă cosmică” a autorităţilor, un plan naţional şi internaţional, menit să împiedice orice surpriză şocantă, orice interpretare eronată şi orice manipulare ostilă.

COMETA insistă asupra unei întăriri a SEPRA, serviciul din cadrul CNES-ului, care are sarcina să studieze OZN-urile, şi recomandă crearea unei celule la cel mai înalt nivel al guvernului, cu misiunea de a formula ipoteze şi strategii şi de a pregăti acorduri de cooperare cu celelalte ţări. Un pas suplimentar ar trebui făcut pentru ca statele europene şi Comisia Uniunii Europene să

întreprindă acţiuni diplomatice pe lângă Statele Unite în cadrul alianţelor politice şi strategice.

O problemă-cheie a raportului este: „Pentru ce situaţii trebuie să ne pregătim?” El are în vedere mai multe ipoteze, de exemplu o „voinţă extraterestră de a stabili un contact oficial şi paşnic”, descoperirea unor urme undeva în Europa, pur şi simplu invazia acţiunii de manipulare sau de dezinformare. În cadrul recomandărilor, COMETA acordă o atenţie deosebită „implicaţiilor aeronautice”, îndeosebi instrucţiunilor ce trebuie date, nu numai personalului navigant, ci şi controlorilor de zbor, meteorologilor şi inginerilor. Mai face şi recomandări tehnice şi ştiinţifice pentru dezvoltarea cercetării, cu beneficiile potenţiale pentru apărare şi industrie.

Raportul explorează şi implicaţiile politice, istorice şi religioase ale OZN-urilor, folosind ca model propria noastră explorare a spaţiului: cum am proceda noi, cum am stabili noi contacte cu civilizaţii mai puţin avansate decât a noastră? Un astfel de demers nu este nou pentru cititorii bine informaţi, dar aici capătă o valoare specială, fiind tratat cu toată seriozitatea impusă la un astfel de nivel. Nu sunt uitate nici implicaţiile mediatice, cu problemele dezinformării, fricii de ridicol şi ale manipulării prin intermediul unor grupuri.

În concluzie, COMETA declară „cvasicertă” realitatea fizică a OZN-urilor, aflate sub controlul unor fiinţe inteligente. O singură ipoteză, spune raportul, ia în calcul datele disponibile – aceea a unor vizitatori extratereştri. Această ipoteză nu este, evident, dovedită, dar implică consecinţe foarte importante. Motivaţiile acestor presupuşi vizitatori rămân necunoscute, dar trebuie să devină un subiect de reflecţie şi să ducă la schiţarea unor scenarii.

25.11. „Omul nu este singur în Univers”

Ce sunt Obiectele Zburătoare Neidentificate, de unde

vin şi de ce vin aici, sunt întrebări la care deocamdată oamenii de ştiinţă nu pot da un răspuns cert. Dar ei au convingerea că ziua în care vor da un răspuns precis nu este departe.

Vă prezentăm în acest sens, în ordine cronologică, cele mai avizate păreri referitoare la studiul, provenienţa şi scopul OZN-urilor.

„Contactul cu fiinţele inteligente din alte părţi din Univers va fi fără îndoială cea mai mare confruntare a rasei umane". Generalul Douglas MacArthur, şeful Marelui Stat-Major Interarme din zona Pacificului al forţelor aliate din cel de-al Doilea Război Mondial, 12 octombrie 1945.

„Sunt convins că farfuriile zburătoare au bazele în alte lumi". Dr. Walther Reidel, specialist german în domeniul rachetelor. Revista *Life,* 4 iulie 1952.

„Ceva ce ne depăşeşte inteligenţa noastră, vizitează pământul", doctor Mitrofan Zverev – Rusia, 1953.

„Farfuriile zburătoare există şi vin din Cosmos. Ele aparţin unui popor de oameni plecaţi de pe Terra acum 20 000 ani", A. Einstein, 1953.

„Farfuriile zburătoare vin din lumi îndepărtate". Dr. Hennan Oberth, revista *American Weekly,* 24 octombrie 1954.

„Este necesar ca în Z.I. (zona interioară), identificarea rapidă şi corectă a OZN-urilor să fie considerată ca o preocupare serioasă a Forţelor Aeriene. După cum se arată în ordinul Forţelor Aeriene nr. 200-2, preocuparea Forţelor Aeriene în privinţa acestor apariţii este triplă… "

Ordin de operaţii şi instrucţie, din 24 decembrie 1959, din partea inspectorului general al Forţelor Aeriene Militare Americane, adresat comandanţilor de baze aeriene. Acest ordin este în vigoare şi astăzi.

„Forţele Aeriene supraveghează continuu spaţiul atmosferic din apropierea Pământului, pentru a descoperi în el Obiecte Zburătoare Neidentificate". Secretarul

Forţelor Aeriene Militare Americane către Comandanţii Bazelor Aeriene, 15 august 1960.

„Dacă aceste creaturi sunt mai inteligente decât noi, s-ar putea să se fi decis să stabilească doar un contact minim cu noi, sau poate niciunul”. Extras din raportul Institutului Brookings cu privire la viaţa extraterestră, ziarul *New York Times,* 15 decembrie 1961.

„Cu siguranţă, farfuriile zburătoare există în mod real şi sunt nave interplanetare”. Generalul de armată al aviaţiei britanice, Dawding, citat de agenţia „Reuters”, în august 1962.

„Obiecte Zburătoare Neidentificate, categoric dirijate de fiinţe inteligente, pătrund în spaţiul nostru atmosferic cu foarte mare viteză”. Extras din scrisoarea adresată organizaţiei NICAP, la 1963, de contraamiralul în rezervă Delmar Fahmey.

„Cred că Forţele Aeriene n-au dat la iveală tot ceea ce ştiu despre aceste misterioase Obiecte Zburătoare Neidentificate. Nu poţi să nu ţii seama de atât de multe mărturii, ce nu se pot înlătura”. John McComack, preşedintele Camerei Reprezentanţilor. Din revista *Time,* ianuarie 1965.

„Sunt convins de multă vreme că farfuriile zburătoare sunt nave interplanetare. Suntem supravegheaţi de fiinţe din spaţiul cosmic”. Albert Chop, director adjunct al Direcţiei relaţiilor publice al Agenţiei Naţionale de Astronautică (NASA), revista *Time,* ianuarie 1966.

„Incidentul referitor la interferenţa pe care un OZN a produs-o asupra vasului nostru de transport, *Puma Mendota,* n-a fost decât unul dintre cele 15 incidente de acest fel semnalate de Marina Argentiniană începând cu anul 1967”. Comandantul de vas O.R. Pagini, din cadrul cabinetului secretarului Marinei Argentiniene. Extras din scrisoarea adresată organizaţiei NICAP, septembrie 1965:

„Ceva ce depăşeşte înţelegerea noastră vizitează

Pământul”. Dr. Mitrovan Sverey, detaşat din URSS la Santiago de Chile, citat de agenţia „Reuter”, la 26 septembrie 1970.

„Nu suntem singuri în Univers”. Profesor Claudio Anguila, director al Observatorului Astronomic „Cerro Calan” (Chile), citat de agenţia „Reuter” la

26 august 1982.

„Există dovezi ştiinţifice că planeta noastră este înconjurată de obiecte ciudate. Este regretabil faptul că asupra acestei chestiuni, guvernele au aruncat vălul secretului”. Profesor Gabriel Alvial, Observatorul Astronomic „Cerro Calan” (Chile), citat de agenţia „Reuter” la 13 septembrie 1989.

„Paranormal Phenomena” ne pune la dispoziţie şi un mic „who’s who” în acest domeniu atât de vast.

n George Adamski

Este unul dintre primii experţi în farfurii zburătoare, care a dat publicităţii o mare cantitate de poze. În anul 1953 el a publicat cartea *Au aterizat farfuriile zburătoare,* în care sunt povestite întâlniri de gradul III. Adamski pretinde chiar că a fost răpit de către extratereştri şi dus să viziteze „partea nevăzută a lumii”. De asemenea, el pretinde că s-ar fi întâlnit cu humanoizi de pe planetele Marte, Venus şi Saturn şi că i s-ar fi spus că toate planetele sistemului nostru solar sunt locuite.

n Kenneth Arnold

Este omul care a inventat, de fapt, expresia „farfurii zburătoare”. La 25 iunie 1947 el a văzut nouă discuri luminoase, zburătoare, deasupra localităţii Cascade Mountains. El a avut, de asemenea, o a doua întâlnire cu OZN-urile la 29 iulie 1947, când a văzut 20-24 mici obiecte zburătoare colorate, la circa 350 de metri de avionul pe care îl pilota.

Cercetător în domeniul OZN, licenţiat în fizică nucleară şi autor al mai multor cărţi despre farfurii zburătoare, Friedman este cunoscut îndeosebi pentru cercetările aprofundate în cazul prăbuşirilor unor obiecte zburătoare neidentificate. Dintre lucrările lui menţionăm *Crash At Corona: The US Military Retrival and Cover – Up of a UFO* (1992) şi *Top Secret Magic* (1996).

n Budd Hopkins

Hopkins a ajutat mai multe persoane pentru ca, sub regresie hipnotică, acestea să-şi aducă aminte ce li s-a întâmplat în momentul când au fost răpite de extratereştri. Din operele lui amintim: *Intruders: The Incredibile Visitations at Copley Woods, Missing Time: A Documentary Study of UFO Abductions* şi *Witnessed: The True Story of the Brooklyn Bridge UFO Abductions.*

n Allen J. Hynek

Este, cu siguranţă, cel mai cunoscut ufolog din lume. Hynek şi-a petrecut ultimii 40 de ani cercetând fenomenele OZN. Clasificarea în grade, făcută întâlnirilor cu farfurii zburătoare, se bazează în mare parte pe cazurile relatate de Hynek în cartea sa *The UFO Experience: A Scientific Inquiry* (1972). Allen Hynek a fost consultant ştiinţific pe lângă Forţele Aeriene ale Statelor Unite şi, alături de FBI, a condus un mare număr de investigaţii în domeniul fenomenelor OZN.

n Phillip Klass

A fost denumit de către confraţi „marele sceptic al Americii” din cauza prudenţei sale exagerate de a avansa ipoteze. Totuşi, în 1974, el a scris singura lui carte care s-a dovedit, până la urmă, un bestseller: *UFO ’s Explained.*

n Robert Lazăr

Robert „Bob” Lazăr este unul dintre „oamenii

ciudaţi” al cărui nume este legat de fenomenul OZN. El pretinde că ar fi lucrat la repararea unei nave extraterestre ce se afla în celebra Arie 51. În luna martie a anului 1989 el a mers şi mai departe şi a afirmat că Guvernul Statelor Unite l-ar fi angajat pentru respectiva reparaţie.

Lazăr a făcut această declaraţie atunci când, temându-se să nu fie omorât sau persecutat de către autorităţi, a hotărât să dea publicităţii această „bombă”.

n Jesse Marcel

Numele lui Jesse Marcel este legat de incidentul Roswell. La 2 iulie 1947, data producerii evenimentului, el era maior la Unitatea 509 Bombardiere din Forţele Aeriene ale Statelor Unite şi lucra ca meteorolog. El a fost primul militar care a observat prăbuşirea şi totodată primul care a relatat presei despre incident. După câtva timp el a fost obligat să ţină o conferinţă de presă în care să admită că s-a înşelat şi că ceea ce el luase drept un OZN fusese, de fapt, un balon meteorologic.

n Billy Meier

Eduard Albert „Billy” Meier s-a născut în Elveţia la 3 februarie 1937. Timp de 54 de ani el a ţinut telepatic contactul cu fiinţe extraterestre care pretindeau că au venit de pe o planetă lângă steaua Plejaran. El a susţinut că vorbeşte în numele acestora şi a dat publicităţii 1000 de fotografii cu OZN-uri, cele mai clare văzute vreodată.

n Nick Pope

Între anii 1991 şi 1994 el a fost ofiţer de presă la Secretariatul Ministerului Apărării din Marea Britanie. Sceptic la început, după ce a avut mai mulţi ani acces la informaţii strict secrete, a ajuns la concluzia că, într-adevăr, Pământul este vizitat frecvent de forme de viaţă extraterestre. În acest sens el a scris şi o carte: *Open*

Skies, Closed Minds.

n Jenny Randles

Una dintre puţinele femei din această categorie a cercetătorilor în domeniul OZN, Jenny Randles a scris două cărţi despre incidentele ce au avut loc la baza NATO de la Bentwaters din Marea Britanie: *The First Forty Years* (1987) şi *UFO Retrivals: The Recovery of Alien Spacecraft* (1995).

n Ray Santilli

Este cel care în 1995 a dat publicităţii documentele referitoare la autopsia extraterestrului implicat în incidentul Roswell. Nici până acum nu s-a putut stabili cu precizie autenticitatea peliculei. **n Frank Scully**

Frank Scully este primul ziarist care a sugerat că, de fapt, Guvernul SUA a recuperat o farfurie zburătoare şi îi ţine captivi pe ocupanţii acesteia. În cartea sa, *Behind the Flying Saucers* (1950), Scully a relatat că, până la acea dată, au existat nu mai puţin de patru asemenea „recuperări" şi a provocat Guvernul SUA să-l dea în judecată pentru cele afirmate de el şi să dovedească faptul că a minţit.

n Whitley Strieber

Whitley Strieber este un autor care a scris despre propriile sale experienţe, în momentul când a fost răpit. Cartea sa *Communion* s-a vândut în milioane de exemplare şi a fost apoi ecranizată. El a mai scris: *Transformation: The Breakthrough* (1988), *Majestic* (1989) şi *Breakthrough: The Next Step* (1995).

n Preşedintele Harry S. Truman

La 4 aprilie 1950 el a spus într-o conferinţă de presă: „Pot să vă asigur că farfuriile zburătoare, dacă există, nu

sunt construite de niciun stat de pe Pământ”. Până acum, declaraţia sa a fost singura oficială prin care un preşedinte american recunoştea, fie şi indirect, existenţa OZN-urilor.

n Jacques Vallee

Dr. Vallee este autorul a numeroase articole şi a trei cărţi despre tehnologie şi a devenit interesat de fenomenele OZN în momentul când a asistat la distrugerea (de către autorităţi) a urmelor unei aterizări OZN. Cercetările lui au stat la baza filmului lui Spielberg *întâlnire de gradul III.* De asemenea, el a scris: *Dimensions: A Casebook of Alien Contact* (1988), *UFO Chronicles of the Soviet Union: A Cosmic Samizdat* (1992) şi *Forbidden Science: Journals 1957-1969”* (1996).

n Travis Walton

Este, probabil, cel mai faimos „răpit” din lume. El lucra ca muncitor forestier în White Mountains când a fost răpit de extratereştri de culoare gri. Întâmplarea lui a fost ecranizată în *Fire in the Sky.*

n Nostradamus

Cunoscutul prezicător francez, născut în 1503, în Provence, medic, alchimist şi vizionar, ale cărui profeţii s-au adeverit în mare proporţie, spunea că viaţa în Univers există şi în afara planetei noastre. Marea catastrofă din anul 2126, pe care a prezis-o, va fi legată de acest lucru.

25.12. Oameni răpiţi de extratereştri

Amploarea adevărată a fenomenului răpirilor rămâne greu de estimat, chiar şi astăzi. Este indubitabil faptul că multe cazuri de răpire au fost studiate peste tot în lume – în Europa, în America Latină, în China, în Australia, în Africa – dar realitatea este că avem de-a face mai ales cu un fenomen american.

Organizaţia Roper a făcut un sondaj după toate regulile artei, în cursul verii anului 1991, pe 5947 de americani adulţi, la comanda omului de afaceri Robert Bigelow, sondaj care a avut efectul unei bombe. La vremea aceea, Hopkins şi Jacobs investigaseră deja aproape cinci sute de martori. Era deja mult, dar sondajul, cuprinzând o serie de unsprezece întrebări (printre care şi o întrebare capcană), conducea la concluzia că fenomenul avea o amploare mult mai mare. Dintre persoanele chestionate 18% recunoşteau că s-au trezit paralizate având impresia că cineva sau ceva se afla în dormitorul lor, 15% recunoşteau că au văzut măcar o dată o fiinţă înspăimântătoare, în camera lor sau în altă parte, 14% spuneau că au trecut prin experienţa părăsirii corpului şi, 13% avuseseră o experienţă de „gol temporal" de o oră sau mai mult, 10% avuseseră senzaţia că pluteau în aer fără să ştie de ce şi cum, 8% văzuseră globuri de lumină într-o încăpere, iar acelaşi procentaj avusese pe corp tăieturi şi cicatrice cărora nu le cunoştea originea. Aceste procentaje erau enorme şi analiştii au calculat că 2% din eşantion (adică 119 persoane) răspunseseră „da" la patru sau cinci din întrebările-cheie. Statele Unite aveau la acea dată 185 de milioane de adulţi, 2% reprezentând 3,78 milioane de persoane. Nu se poate totuşi conchide că în această ţară există trei-patru milioane de răpiţi! Pe de altă parte, trebuie să recunoaştem că un efect de contagiune, de influenţă mediatică se făcea deja simţit în acea perioadă, când cartea lui Whitley Strieber, *Communion,* apărută în 1987, se vânduse într-un milion de exemplare. Un nou sondaj Roper, realizat în 1998, a dus la rezultate comparabile, iar riscul de contagiune mediatică nu dispăruse.

De aceea, primele studii rămân probabil cele mai preţioase, precum cel realizat în 1985 de folcloristul Thomas Eddie Bullard pe aproape trei sute de cazuri. Bullard stabilise o convergenţă remarcabilă a relatărilor

între martorii care nu se cunoşteau şi nu ştiau nimic sau aproape nimic despre poveştile cu OZN-uri. Era vorba de scenariul-tip al răpirii, umilitor, radical diferit de poveştile cu contactaţi din anii cincizeci, avantajoase pentru persoanele în cauză. În versiunea cea mai scurtă, răpitul, total neputincios, era îmbarcat în stare de inconştientă la bordul unui OZN, unde era supus unor examene medicale, prelevare de spermă, după care era adus în locul de plecare, pe un drum, noaptea, sau chiar la propriul domiciliu. Putea să mai existe, în plus, o comunicare telepatică pe tema prevenirii împotriva unor catastrofe ecologice şi uneori o experienţă de natură mai „spirituală". Această abordare comparativă şi statistică a fost confirmată în 1995, odată cu constituirea, de către Mufon, a unei baze mai importante alcătuită din „1700 de cazuri comunicate de treisprezece investigatori", numită „Mufon Transcription Project", dusă la bun sfârşit de Dan Wright. Mai rămânea de comparat această bază cu cea a lui Bullard, o activitate care a devenit posibilă procedându-se la transcrierea mărturiilor în şaizeci şi şapte de rubrici comparabile, alcătuind un întreg scenariu, cu posibile variante. În 1998, Bullard a prezentat rezultatele acestui studiu comparativ, constatând o convergenţă remarcabilă a procentajelor, care diferă cu mai puţin 10-12% la 53 de rubrici. Pe de altă parte, această analiză mai aprofundată ne invită să nuanţăm orice interpretare a fenomenului de răpire. Bullard şi Wright au găsit, de exemplu, că un examen medical avusese loc în 70% din cazurile prezentate în baza de date Mufon. Mai precis: analiza sângelui sau alte prelevări în 28 şi 31% din cazuri, precum şi un examen al aparatului genital, cu un procentaj identic, în 24% din cazuri. Dar aceste relatări nu se reduc doar la un simplu examen medical. O „comunicare" cu răpitorii avusese loc în 46 şi 38% din cazuri, cuprinzând anunţarea unei catastrofe viitoare cu procentajul identic de 19% din cazuri, precum şi anunţarea unei „misiuni" în 28 şi 26%

din cazuri. Astfel, procentajul răpirilor cu „comunicare”, mai scăzut decât cel al răpirilor cu examen medical ne îndeamnă totuşi la prudenţă înainte de orice generalizare pripită asupra sensului acestor răpiri misterioase.

Există multe cazuri bine stabilite în care martori exteriori au observat răpirea sau cel puţin unele aspecte fizice ale răpirii. Cazul tăietorului de lemne Travis Walton este deosebit de spectaculos, deoarece a fost răpit la bordul unui OZN sub ochii colegilor lui îngroziţi, rămaşi la bordul camionetei care îi ducea la locul de muncă. Aceşti şase martori, pe care poliţia i-a supus testului cu detectorul de minciuni, nu au dezminţit niciodată ce relataseră, la fel ca Travis Walton.

Acest caz nu este unic. Se cunoaşte bine cel de la Allagash (Statele Unite) şi cel al lui Kelly Cahill, Dandenong (Australia), studiate de investigatori excelenţi. În primul caz, studiat de Raymond Fowler, patru tineri care pescuiau în râul Allagash (Maine), în 1976, au văzut apropiindu-se un OZN deasupra apei. Îşi vor aminti după aceea de răpirea lor, comportând un examen medical la bordul OZN-ului, în cursul regresiilor hipnotice. Întâmplarea lui Kelly Cahill, în 1993, în Australia, este şi mai remarcabilă, pentru că este vorba de şase martori împărţiţi în trei maşini, găsiţi treptat de Bill Chalker, investigator cunoscut pentru rigoarea sa. Dintre aceşti şase martori, numai Kelly Cahill a acceptat ca numele ei să fie făcut cunoscut publicului. A scris propria sa carte, *Encounter,* publicată în 1996 şi a fost invitată la simpozionul anual organizat de Mufon în 1999. Printre detaliile remarcabile ale acestui caz, pe care spaţiul nu ne permite să-l prezentăm în amănunt, menţionăm faptul că trei martori independenţi, Kelly, Jane şi Glenda au făcut un desen foarte asemănător al OZN-ului pe care îl văzuseră la marginea drumului: un obiect mare şi oval, aflat în zbor staţionar la mică altitudine, cu o serie de lumini mari de jur împrejur şi raze luminoase convergente spre sol.

Se cunosc numeroase cazuri de răpiri în America Latină, îndeosebi în Brazilia. Cazul lui Antonio Villas Boas, care a fost răpit în 1957 şi a fost obligat să întreţină o relaţie sexuală cu o extraterestră, este bine cunoscut, fiind în mod serios studiat de doctorul Fontes. Iată, foarte pe scurt, un caz mai recent, care şi el a fost bine studiat: cel al lui Antonio Carlos Ferreira, semnalat în 1979, lângă orăşelul Mirassol. Ferreira, în vârstă de 21 de ani, era paznic de noapte la o mică fabrică de mobilă. La trei dimineaţa, a văzut coborând din aer un obiect luminos care a aterizat lângă el. Era un mic OZN din care au ieşit trei fiinţe mici. Paralizat de o rază de lumină roşie, el a fost luat la bordul OZN-ului, care i-a dus pe toţi la bordul unei mari nave spaţiale. Acolo, el a observat două feluri de entităţi neumane: una cu o piele de culoare închisă şi păr roşu şi buclat, cealaltă având un ten palid şi părul negru. Cele două rase aveau ochi mari, negri, în formă de migdală, fără gene sau sprâncene, gura, cu buze groase şi bărbia bine conturată. Fiinţele mici care îl aduseseră erau în schimb doar nişte „oameni mecanici”! Ferreira a fost obligat, ca şi Villas Boas, să facă dragoste cu o femelă cu pielea închisă la culoare. După toate aparenţele, Ferreira a mai fost răpit după aceea, îndeosebi în ianuarie şi aprilie 1983. După investigatorul A. J. Gevaerd, în cursul uneia dintre ele i-a fost arătat un copilaş cu piele închisă la culoare şi cu părul alb, care era propria sa fiică! Acest caz nu este izolat şi am mai putea cita şi altele.

La începutul anului 1995, o descoperire senzaţională făcută de un grup de cercetători ai CIA a repus în discuţie vizitele extratereştrilor pe Terra. În trupurile a peste 200 de persoane care au afirmat că fuseseră răpite de extratereştri s-au găsit implanturi electronice, confecţionate din materiale necunoscute.

Totul a început în ziua în care Derral Sim, un reputat ufolog din cadrul CIA, i-a cerut doctorului Leir să studieze radiografiile unei femei care susţinea că fusese răpită de

extratereştri. După spusele ei, femeia fusese dusă la bordul unei nave, unde nişte fiinţe bizare au supus-o unor experimente. Radiografiile au relevat prezenţa unor obiecte metalice aflate sub pielea degetului mare de la picior. Dr. Leir i-a propus pacientei să-i extragă gratuit corpurile de provenienţă străină.

„În momentul în care am început incizia, femeia s-a ridicat şi a început să ţipe de durere, în ciuda faptului că fusese anesteziată. După o nouă doză de anestezic, am extras un obiect mic, rotund şi un altul în formă de T. Acestea îi fuseseră implantate sub piele, fără ca introducerea lor să provoace vreo cicatrice sau inflamaţie. Niciun chirurg n-ar fi fost capabil să facă aşa ceva! Cele două elemente erau acoperite cu o membrană cenuşie, aparent de origine organică. Aceasta era foarte suplă, însă extrem de rezistentă, aşa încât n-am putut s-o tai cu bisturiul. Implanturile erau prevăzute cu fire aproape invizibile, care fuseseră legate la terminaţiile nervoase ale pacientei, ceea ce explică reacţia acesteia în timpul operaţiei”, a declarat dr. Leir.

În timp ce implanturile au fost trimise la un laborator din Los Alamos (SUA), multe alte persoane s-au prezentat la dr. Leir, susţinând că fuseseră răpite de extratereştri, în perioade diferite. Atenţia dr. Leir a fost atrasă în mod deosebit de relatarea unui oarecare Pat Parinello, din Texas, care a afirmat că a fost căutat de extratereştri. „Pe când aveam 6 ani, m-am trezit din somn brusc şi m-am simţit irezistibil atras către câmpul viran din spatele casei.

Ajuns acolo, am văzut o sferă metalică, având un diametru de cca 4,5 m. M-am speriat şi am vrut să fug, dar în acel moment am auzit o explozie şi am simţit o durere puternică în braţul stâng. După aceea, nu-mi mai amintesc nimic. M-am trezit a doua zi, în patul meu. Mă simţeam rău şi aveam o puternică senzaţie de vomă. Când mama m-a întrebat ce-i cu mine, n-am ştiut ce să-i răspund. După 16 ani de la această întâmplare, într-o noapte, mă aflam în

maşină cu un prieten. Deodată, am văzut lumini chiar deasupra noastră. Era un obiect zburător oval, din metal, cu un diametru de 45-50 m. Nava era silenţioasă şi zbura paralel cu maşina noastră, care se deplasa pe şosea. Mi-a transmis semnale luminoase, după care a dispărut. Când am ajuns acasă, părinţii şi vecinii mei erau alarmaţi. Ei mi-au povestit că OZN-ul se învârtise timp de două ore pe deasupra casei noastre. Atunci mi-am amintit de întâmplarea din copilărie şi mi-am dat seama că pe mine mă căutaseră!”

Dr. Leir i-a supus pe Pat Parinello unei intervenţii chirurgicale, extrăgându-i un implant electronic din braţul stâng. „În timpul operaţiei, toţi pacienţii urlau de durere, în ciuda anesteziei. O altă trăsătură comună a acestor «cobai» este aceea că, după extragerea implantului, ei simţeau o imensă uşurare, ca şi cum ar fi ieşit brusc de sub o influenţă extrem de puternică, pe care, până atunci, n-o conştientizaseră. Cred că unor pacienţi le-au fost implantaţi receptori, iar altora emiţători”, a adăugat dr. Leir.

Implantul în formă de T analizat în laboratorul din Los Alamos are un nucleu metalic mai dur decât orice metal cunoscut pe Pământ. El are proprietăţi magnetice şi este înfăşurat într-un înveliş compus din 11 elemente diferite, totul fiind acoperit cu o crustă cristalină, având o compoziţie necunoscută. „E vorba de o combinaţie de elemente biologice şi artificiale, ordonate într-o manieră complet străină ştiinţei noastre actuale!", a încheiat dr. Leir.

Conform aprecierilor specialiştilor, cele peste 200 de persoane cărora li s-au extras implanturi electronice din trup sunt perfect sănătoase din punct de vedere psihic şi nu există niciun motiv de îndoială asupra afirmaţiilor făcute de ele. Şi misterul răpirii oamenilor de către extratereştri continuă…

25.13. Cea mai lungă dispariţie cauzată de răpitori extratereştri

Dory Tavenier a dispărut în mod misterios acum 47 de ani, fiind răpită de lângă soţul şi copiii ei. Toate investigaţiile făcute de familia disperată nu au dus, atunci, în 1949, la niciun rezultat. între ipotezele emise pentru a explica strania ei dispariţie a existat şi aceea potrivit căreia Dory a fost răpită de fiinţe aparţinând altei civilizaţii, relatează The Sun.

Spre surprinderea tuturor, Dory nu s-a schimbat practic deloc, în timp ce soţul ei are acum 74 de ani, iar cei doi copii sunt oameni la casele lor, ei înşişi având copii, iar unul dintre ei, Mike, chiar nepoţi. Soţul, Michael Tavenier, s-a recăsătorit în 1955, după ce îşi pierduse orice speranţă de a o regăsi pe Dory. Toată lumea este sigură că este Dory cea dispărută acum 47 de ani şi în primul rând soţul ei care nu poate uita nici acum disperarea care îl cuprinsese acum aproape o jumătate de secol când s-a trezit singur cu cei doi copii. „Dispăruse, pur şi simplu fără nicio urmă. Nu am putut să-mi imaginez ce anume s-a întâmplat. Nu era persoana care să plece de acasă pe neaşteptate. În cele din urmă m-am resemnat cu gândul că a suferit un accident tragic şi că nu o voi mai revedea niciodată”.

Michael a vizitat-o pe Dory – care acum arată ca atunci, între 25 şi 30 de ani, deşi în realitate, are 77 de ani – la spital, după ce a fost anunţat de doctori că o femeie care se pretinde a fi soţia sa a fost internată în San Francisco. Dory se află sub supraveghere psihiatrică după ce a fost găsită leşinată pe stradă, lângă locuinţa la care familia Tavenier a locuit până în 1955. „Aveam doar patru ani când mama a dispărut, dar din fotografii sunt sigur că e vorba de mama mea”, a declarat fiica sa, Michelle Tavenier Porter.

Familia şi prietenii s-au convins că este vorba despre Dory, mai ales după ce au ascultat-o şi s-au convins că este

capabilă să discute despre soţ şi copii ca şi cum ar fi trăit în 1949, anul dispariţiei sale. Potrivit expertului în OZN, Kent Hadfurth, „privind la fotografiile vechi şi ascultând depoziţiile membrilor familiei sale, este foarte probabil ca această femeie să fi fost răpită de extratereştri acum 47 de ani. Evident, este şocată să-şi vadă soţul şi copiii atât de schimbaţi. Nu-şi aminteşte nimic de la dispariţia ei din 1949, nu ştie nimic despre răpirea ei, dar prezintă toate semnele specifice celor care au dispărut astfel. Ea declară că are coşmaruri în care visează lumini orbitoare în jurul casei, apoi că se prăbuşeşte într-un abis."

Acum Dory se află în continuare sub supraveghere medicală de specialitate.

Potrivit aceluiaşi expert american „Dispariţia lui Dory ar putea să fie una dintre cele mai lungi cauzate de răpitori extratereştri de care am aflat vreodată".

25.14. „Lumina solidă" în contextul fenomenului OZN

Un incident complex şi controversat a avut loc în 2001 pe coasta de est a Australiei, în apropiere de localitatea Tiaro din statul Queensland. Protagoniştii au fost Keith Rylance (39 de ani), soţia lui Amy (22 de ani) şi asociata lor în afaceri, Petra Heller (35 de ani).

În seara zilei de 4 octombrie 2001 toţi trei se aflau într-o podgorie, proprietatea lor, în încăperi diferite ale unei locuinţe-rulotă. Încăperile comunicau între ele prin uşi, care în seara aceea rămăseseră întredeschise. La ora 23.15 Petra s-a trezit din somn sesizând ceva neobişnuit. Mergând în camera de alături, unde stătea Amy, a văzut că prin fereastra rulotei intra un fascicul dreptughiular de lumină „solidă", trunchiată înainte de a ajunge la peretele opus. În interiorul paralelipipedului luminos plutea Amy, într-o poziţie care sugera că ar dormi, alunecând încet afară prin geam. Tot în interiorul luminii se zăreau câteva

obiecte care fuseseră pe o măsuţă de cafea de lângă canapea. Înainte de a leşina de emoţie, Petra a apucat să vadă că lumina venea de la un OZN în formă de disc, staţionând nu departe, în apropierea solului. Peste câteva clipe, când şi-a revenit, Petra a început să ţipe, trezindu-l pe Keith. El a spus ulterior că Petra era extrem de agitată, sub geam zăceau împrăştiate obiectele de pe măsuţa de cafea, iar geamul era străbătut de două crăpături perpendiculare. Amy nu se vedea nicăieri. În consecinţă, pe la 23.40, Keith a sunat la poliţia din Tiaro. Peste vreo oră şi jumătate au sosit doi poliţişti, unul din Tiaro, altul din Maryborough – principalul oraş din zonă –, iar puţin mai târziu a apărut şi un al treilea. După declaraţiile lor, cei doi martori păreau extrem de agitaţi. Încercând să nu-şi piardă cumpătul în faţa situaţiei cu totul neobişnuite, poliţiştii au început să adune probe. Înainte să termine, a sunat telefonul. O femeie de la o benzinărie din preajma oraşului Mackay, aflat la circa 790 de kilometri mai spre nord, spunea că a găsit-o pe soţia lui Keith rătăcind dezorientată pe câmp.

Amy a afirmat ulterior că-şi amintea doar că stătea pe canapea în rulotă, iar apoi s-a trezit într-o încăpere stranie, dreptunghiulară, cu pereţi luminoşi. O voce i-a spus să stea liniştită, după care a apărut un individ înalt de vreo 1,80 m, îmbrăcat într-un combinezon negru şi având pe faţă o mască cu găuri pentru ochi, nas şi gură. Amy avea impresia că a stat mai mult timp acolo, dar nu putea estima cât anume. La un moment dat i s-a spus că, din anumite motive, nu va fi adusă înapoi în locul din care a fost luată, ci „în apropiere”. Apoi s-a trezit culcată pe pământ, într-un câmp cu copaci în jur. Se simţea oceanul în apropiere. Deşi dezorientată, ea a reuşit să ajungă la un drum şi, de-a lungul acestuia, la o benzinărie. Cei de aici au crezut la început că e beată sau drogată, deoarece era confuză şi abia se ţinea pe picioare. De aceea au dus-o la un spital.

Poliţia din Mackay, implicată şi ea în anchetă, i-a cerut lui Amy să dea o declaraţie privind cele întâmplate, sub jurământ şi cunoscându-se că orice fals este pedepsit prin lege. Ea a spus, între altele, că nu i s-a mai întâmplat ceva asemănător, deşi, pe când era în clasa a V-a, mai văzuse un OZN înconjurat de alte obiecte mai mici.

Poliţia i-a găsit lui Amy o cameră de motel unde a doua zi au sosit Keith şi Petra. Ei au notat toate detaliile de care îşi amintea şi au făcut numeroase fotografii, mai ales privind urmele apărute pe corpul femeii, pe fiecare călcâi şi – dispuse în triunghi – pe o coapsă. Părul de pe cap, vopsit în urmă cu câteva zile, crescuse, având pe o porţiune considerabilă culoarea originală, ca şi cum pentru Amy ar fi trecut mult mai mult timp decât cele câteva ore în care aparent fusese răpită. Cei trei, pe baza unor numere de telefon găsite într-o revistă de profil, au luat legătura cu Diane Harrison, directoarea naţională a Australian UFO Research Network, istorisindu-i chiar în după-amiaza de 5 octombrie cele întâmplate. La scurt timp s-a implicat şi cunoscutul investigator australian Bill Chalker, care – printr-o coincidenţă – avea programată peste câteva zile o expunere tocmai despre cazurile de „lumină solidă” în contextul fenomenului OZN.

Din păcate, toate aceste discuţii, ca şi investigaţiile de teren care au urmat nu au putut înlătura toate semnele de întrebare. În plus, la un moment dat, martorii au evitat să mai dea declaraţii, susţinând că se simt ameninţaţi.

25.15. După ce a fost răpită de extratereştri, o femeie a căpătat puteri paranormale

Sheila Kuerrel (47 ani) din Austin (Texas, SUA) susţine că a căpătat puteri supranaturale după ce a fost răpită de extratereştri. Femeia poate muta obiecte din jurul ei folosindu-şi puterea minţii, poate face anumite persoane să leviteze şi, atunci când se concentrează, poate

citi gândurile oamenilor. „Vecinii din cartierul meu m-au poreclit «Vrăjitoarea», dar eu ştiu că abilitatea de a-mi folosi mintea la maxima ei valoare se datorează extratereştrilor”, a declarat femeia.

„Am petrecut aproape 17 ore în mijlocul extratereştrilor şi aceştia m-au învăţat, prin intermediul telepatiei, cum să-mi folosesc puterea minţii”, a continuat Sheila Kuerrel, care lucrează ca fotograf de 18 ani. „În 1983 am fost răpită pentru prima oară şi, de atunci, am descoperit că pot muta obiecte cu ajutorul gândurilor. Dar abia la a treia experienţă de acest gen, şi anume atunci când am stat aproape opt ore în compania extratereştrilor, am învăţat să-mi folosesc creierul la maxima lui capacitate”. Sheila nu a putut da detalii despre felul în care a fost învăţată să-şi folosească toate capacităţile paranormale, îşi aminteşte doar că a fost pusă pe o masă ca cele aflate în saloanele de chirurgie şi că extratereştrii au făcut nenumărate teste pe ea, folosind aparate ciudate. „Asta s-a întâmplat de fiecare dată când am fost răpită. De obicei, extratereştrii mă luau din curtea din spate a casei mele, care se întindea până la malurile unui râu. Mă ţineau pe acea masă de operaţie timp de 2-3 ore, iar când reveneam în locuinţa mea, mă simţeam plină de vivacitate şi energie. De fiecare dată aveam impresia că puterile mele paranormale cresc şi, atunci când îmi puneam în minte să fac ceva ieşit din comun, reuşeam aproape întotdeauna. După ce am fost răpită a patra oară, mi-am demonstrat capacităţile supranaturale prietenei mele, Kathleen Belin, şi câtorva vecini.”

„Am urmărit cu uimire cum Sheila muta lucrurile din casă fără să pună mâna pe ele!", a afirmat Kathleen Belin. „A încercat apoi cu mobila grea şi a reuşit să o mute din loc, schimbând locul patului şi al şifonierului. Apoi, mi-a cerut să mă gândesc la ceva şi mi-a spus cu exactitate la ce mă gândeam şi la persoana pe care o aveam în minte. De la început am crezut în forţele paranormale ale Sheilei, dar

vecinii ei o consideră o vrăjitoare şi spun că ea este trimisul Necuratului. Prietena mea mi-a povestit despre extratereştri şi n-am avut motive să n-o cred, deoarece mi-a arătat semnele de pe trupul ei, adică locurile unde îi fuseseră făcute testele."

Sheila Kuerrel a declarat că priveşte un anumit obiect, se concentrează asupra lui şi apoi îl mişcă cu ajutorul minţii. Persoanele care au văzut-o făcând astfel de lucruri au fost uimite sau speriate. „Am primit scrisori de ameninţare cu moartea din partea unor vecini care mă consideră un spirit rău, iar preotul nu vrea să pună piciorul la mine în casă. Când sunt în preajma oamenilor obişnuiţi, cărora le e frică de aceste puteri extrasenzoriale, nu-mi demonstrez forţele, ca să nu-i sperii. Deşi, sinceră să fiu, n-ar avea de ce să se teamă, pentru că nu reprezint o ameninţare pentru nimeni. Şi, în plus, nu sunt singura persoană din lumea asta care are aceste capacităţi paranormale. Sunt sigură că, odată cu trecerea vremii, majoritatea populaţiei globului va beneficia de aceste puteri. De fapt, ele se află în oricare dintre noi, numai că foarte mulţi nu ştiu încă ce să facă şi cum să le folosească în interesul lor", a încheiat Sheila Kuerrel.

25.16. OZN-urile sunt responsabile de mutilări de animale?

Straniile cazuri de mutilări de animale, semnalate în special în SUA şi în unele state latino-americane, tind să fie încadrate în ultimul timp în cortegiul de bizarerii care însoţesc fenomenul OZN. La mijlocul anilor '80 se estima că numărul de mutilări trecuse de 10 000 numai în SUA. Alte numeroase cazuri au fost semnalate din Canada, Puerto Rico, Brazilia, Spania, Insulele Canare. Circa 90% dintre acestea aveau drept victime vite, restul alte animale: cai, câini etc.

De cele mai multe ori un fermier îşi găseşte o vită

ucisă, cu anumite organe îndepărtate: aparatul reproductiv, digestiv, alteori limba, buzele, ugerul, urechea, ochii. Tăieturile sunt perfecte, fără franjuri sau sfâşieri. Chirurgii au apreciat că o asemenea netezime nu se poate obţine decât cu ajutorul unor bisturie cu laser. De foarte multe ori animalul este perfect exsanguinat, de regulă prin vena jugulară. S-a remarcat că nici cea mai modernă pompă de vid nu poate extrage sângele din vine atât de complet.

O altă ciudăţenie frecventă este absenţa urmelor în jurul animalului, inclusiv a urmelor de sânge. Deşi de multe ori animalul a fost găsit în zăpadă, noroi sau chiar în mlaştini, la multe mile distanţă de locul unde ar fi trebuit să fie în mod normal, nicio urmă de paşi nu se vedea împrejur, nici ale animalului, nici ale făptaşilor. Aceasta, împreună cu faptul că locul găsirii era uneori inaccesibil vitelor sau vehiculelor, de pildă mici platouri montane, a acreditat ideea că respectivele cadavre au fost aruncate acolo de la înălţime.

S-a spus că armata ori guvernul ar face experienţe, de pildă cu gaze otrăvitoare, iar sacrificările ar viza colectarea de materiale biologice necesare măsurării efectelor. Această variantă era întărită de numărul mare de elicoptere ciudate care au fost văzute frecvent în zonele în care au avut loc mutilările. Numai că aceste elicoptere, de obicei negre, nu aveau niciun fel de însemne şi făceau adesea manevre de care niciun elicopter obişnuit nu ar fi în stare, drept pentru care oamenii s-au întrebat dacă nu erau cumva OZN-uri adoptând un mimetism adecvat situaţiei. O altă ipoteză viza sectele satanice. Lipsa urmelor, dificultatea ca aceste secte să dispună de instrumentele necesare bizarelor operaţii şi chiar numărul foarte mare de cazuri făceau însă ca ipoteza să fie lipsită de consistenţă. De altfel, s-au oferit recompense, mergând până la 45 000 dolari, pentru informaţii ce ar duce la prinderea făptaşilor; sumele au rămas însă neatribuite.

Alte ipoteze au vizat animale de pradă, inclusiv pe controversatul bigfoot, omul sălbatic al pădurilor nord-americane; lipsa urmelor, a rănilor sfâşiate ori a resturilor în jur au făcut însă şi această ipoteză de nesusţinut.

Deşi nici în sprijinul ipotezei că OZN-urile ar fi de vină nu pot fi invocate dovezi incontestabile, există totuşi câteva mărturii care pun pe gânduri. Probabil cea mai veche datează din 19 aprilie 1897, când, în văzul fermierului Alexander Hamilton, din Le Roy (Kansas), al fiului său şi al unui arendaş, dintr-o maşinărie, plutind la o înălţime de circa 10 metri, a coborât un laţ roşu, agăţând de gât o junincă şi trăgând-o în sus. Cei trei au încercat s-o salveze, dar fără succes. A doua zi i-au găsit, la circa cinci kilometri, pielea, capul şi un picior.

În 1976, fermierul Pat McGuire, din Wyoming, a urmărit într-o seară cu luneta un OZN trecând peste o creastă aflată la circa trei kilometri de casa lui. Pe creastă era şi o vacă; aceasta a dispărut pur şi simplu când OZN-ul a trecut deasupra ei. A doua zi dimineaţa, McGuire a găsit la locul respectiv doar viţelul care-şi căuta mama.

În 1980, un fermier din Texas, ocolind nişte tufişuri, s-a pomenit brusc faţă în faţă cu un umanoid cenuşiu, înalt de circa 1,20 metri, identic cu cei descrişi de martorii unor întâlniri de gradul III sau IV, stând lângă un cadavru de viţel mutilat.

Într-o noapte de mai 1991, un fermier din statul Washington vede un fascicul de lumină albastră, coborâtă din cer, ridicând în aer un taur de 800 de kilograme care s-a rotit de câteva ori în jurul axului pe măsură ce se înălţa. După un interval foarte scurt lumina se stinge brusc şi taurul cade îndărăt, lovindu-se de pământ cu o bufnitură surdă. A doua zi, examinându-se cadavrul, se găsesc pe el urme de mutilări.

Cunoscutul investigator OZN Jaques Valide aminteşte cazul unui băiat de 12 ani, pe nume Oscar, care în zorii zilei de 6 septembrie 1978, într-un sat aflat la sud de

Rosario (Argentina), s-a pomenit în faţa unui disc cu diametrul de vreo 10 metri, din care a coborât o făptură de peste doi metri, care l-a invitat la bord. Când să se urce, a zărit înăuntru un roboţel tăind în bucăţi oase mari ce puteau fi de vită sau de cal. S-a speriat şi a refuzat să mai intre. După aceasta, noapte de noapte, are să viseze că e în interiorul navei şi i se fac diverse examene medicale, trezindu-se ţipând. Cu şase zile înainte, tatăl lui găsise o vacă moartă pe proprietatea sa, cu coastele şi crupa lipsă. Dacă ar fi fost hoţi, zicea el, făptaşii s-ar fi orientat spre cu totul alte părţi ale corpului.

Judy Doraty, din Huston (Texas), se întorcea într-o seară acasă cu maşina împreună cu fiica ei Cindy, mama şi cumnata sa. Ele zăresc o lumină ciudată, opresc maşina să o vadă mai bine, apoi îşi continuă drumul. După un timp Judy începe să aibă coşmaruri şi dureri groaznice de cap. Se adresează unor medici şi ajunge în cele din urmă la investigatorul OZN dr. Leo Sprinkle. Acesta, aplicând metoda regresiei hipnotice, o face să retrăiască un episod al întâmplării care părea să-i fi fost şters din memorie – în noaptea respectivă ea fusese, pentru scurt timp, victima unei răpiri efectuată de OZN-ul întâlnit; fiind în interiorul navei, a fost martoră la răpirea şi aducerea la bord, cu ajutorul unei raze de lumină, a unui viţel alb-negru. A trebuit să asiste la un şir de operaţii care se petrec cu o viteză ameţitoare, viţelului scoţându-i-se, încă de viu, inima, ficatul, rinichii, creierul. Ţesutul îndepărtat din animal, încă palpitând, este întins pe podea şi înţesat cu ace (poate sonde) strălucitoare, continuate cu ţevi. Ei i s-a făcut rău la vederea scenei. Îşi mai amintea că doi omuleţi stranii i-au explicat că în felul acesta se măsoară substanţele nocive acumulate în fiecare organ, deci implicit poluarea mediului. Răspunsul are logica sa. Să fie însă numai atât?

În sfârşit, o întrebare – au oare aceste răpiri vreo legătură cu ploile de sânge sau cu diverse animale – peşti,

broaşte etc. – semnalate în decursul istoriei? Şi încă una – în vechime divinitatea cerea mereu jertfe în carne; stau mărturie nenumăratele dovezi, de la Biblie la legendele indienilor algonquini. Să existe vreo legătură cu mutilările? Să fie oare acestea gestul unei instanţe ce îşi arogă astfel un drept din vremuri imemoriale, dar pe care am uitat să-l mai onorăm?

25.17. Poliţia şi farfuriile zburătoare

Semne ciudate pe cer

În ziua de joi, 13 august 1970, ofiţerul de poliţie danez Evald Hansen Maarup se ducea la Knud, fiind la volanul maşinii de serviciu, un Ford-Zodiac. El rula cu o viteză moderată pe drumul ce lega oraşul Kabdrup de Fjelstrup. La ora 22:50, atunci când se găsea la câteva sute de metri de o intersecţie, s-a văzut înconjurat de un fascicul de lumină alb-albastră, venind de undeva de sus; în acelaşi moment motorul s-a oprit brusc şi luminile maşinii s-au stins. Fasciculul luminos, comparabil ca nuanţă cu cel al unui tub fluorescent, era atât de intens, încât şoferul nu putea să mai vadă nimic. El a încercat pe dibuite să cheme postul de poliţie prin radio, dar staţia, de asemenea, nu mai funcţiona. În interiorul maşinii, temperatura creştea puţin câte puţin.

Deodată, fasciculul s-a plasat deasupra maşinii ce se găsea cufundată în beznă. Poliţistul a ieşit imediat din maşină şi a avut timpul necesar să vadă că fasciculul avea o formă tronconică, cu un diametru la bază de 4-5 metri, iar extremitatea sa superioară ieşea dintr-un mare „obiect gri”. În câteva minute, fără a produce nici cel mai mic zgomot, fasciculul a fost „aspirat” către deschiderea inferioară a obiectului, iar martorul consternat a văzut retrăgându-se şi ultimul fragment al conului de lumină în interiorul misteriosului aparat, printr-o deschizătură de aproximativ un metru.

Odată lumina dispărută în „obiectul” de formă circulară, măsurând cam 12 m diametru şi având la bază două protuberante de aproximativ un metru şi jumătate diametru fiecare, acesta a început să se deplaseze vertical. Accelerând şi fără a scoate nici cel mai mic sunet, el a dispărut în câteva secunde. După aceasta, farurile automobilului s-au reaprins, iar totul a început să funcţioneze normal, bineînţeles şi staţia radio.

„Incidentul Kirtland”

Potrivit rapoartelor poliţiei locale din oraşul Kirtland, statul american Kentucky, şi al unei comisii de la NASA, în seara zilei de 19 aprilie 1993 a avut loc un incident unic în analele întâlnirilor de gradul III, informează revista *USA Today-Magazine.*

În acest incident au fost implicaţi doi poliţişti, iar veridicitatea faptelor petrecute nu poate fi pusă la îndoială, mai ales că mai sunt şi alţi martori şi în plus există dovezi materiale asupra aterizării unui O.Z.N. „Incidentul Kirtland” a intrat deja în istoria recentă a fenomenologiei OZN, iar comisia NASA care a investigat cazul l-a catalogat ca fiind „strict secret”. În presa americană a apărut abia acum relatarea pe larg a acestui incident, care poate fi descris ca unul dintre cele mai semnificative şi mai credibile cazuri de întâlniri de gradul III.

În după-amiaza zilei de 19 aprilie 1993 maşina de poliţie a sergenţilor Tom Braniff şi Craig Dolittle se afla în sudul oraşului, în urmărirea unui automobilist care depăşise viteza legală. În jurul orei 17.30 poliţiştii au continuat urmărirea şi în afara oraşului, când brusc, atenţia le-a fost captată de o aeronavă ciudată, care plutea în derivă şi care emitea zgomote stranii, asemănătoare cu cele ale unor explozii. Cei doi poliţişti au abandonat urmărirea contravenientului şi au oprit maşina, crezând că un avion al forţelor aeriene se află în dificultate şi încearcă o aterizare forţată. Au anunţat prin radio alte echipaje de

poliţie şi pompierii pentru a veni repede în zonă. La un moment dat au pierdut aeronava din vedere, care a aterizat cu un zgomot asurzitor în spatele unei coline. Deplasându-se rapid spre locul respectiv, cei doi poliţişti au ajuns după numai 5 minute, când nu mică le-a fost mirarea să observe că ceea ce au presupus a fi un avion era de fapt o navă în formă de ou, lungă de aproximativ 12 metri, aflată acum pe solul nisipos, iar în jurul navei mai multe făpturi ciudate, îmbrăcate într-o mantie albă, lucrau de zor cu nişte aparate la carcasa exterioară a OZN-ului, efectuând probabil reparaţii. Nava în formă de ou emitea o lumină albastră metalizată şi era vizibilă o trapă exterioară prin care ocupanţii ieşeau sau intrau cu diferite aparate de măsură.

Curând cei doi poliţişti au fost zăriţi de ocupanţii navei, iar trei dintre aceştia s-au deplasat rapid spre ei. „Iniţial am vrut să fugim, însă parcă eram paralizaţi amândoi. Omuleţii îmbrăcaţi într-o mantie albă care s-au apropiat de noi aveau cam 1,50 metri înălţime. Capul lor era enorm, iar ochii cât o farfurie. Nu aveau nas, doar două orificii punctiforme prin care probabil că respirau. Când au ajuns aproape de noi au făcut nişte gesturi cu mâinile, le-au ridicat în sus, apoi le-au coborât. Erau foarte urâţi şi, înfricoşaţi cum eram, am crezut iniţial că vor fi agresivi. Ne-am înşelat. Au mai scos câteva sunete ciudate, guturale, după care s-au întors spre nava lor unde au pătruns prin trapă în interior. Culoarea navei s-a modificat brusc din albastru metalizat în verde, apoi în roşu, şi în acel moment s-a auzit un zgomot de mică intensitate, ca o vibraţie. În clipa aceea «oul» s-a ridicat vertical de la sol şi, după ce a ajuns la altitudinea de aproximativ 50 de metri, a planat cu mare viteză în direcţia est, dispărând în scurt timp din vedere. Abia atunci am reuşit să ne mişcăm din nou. Eram ca împietriţi, o forţă necunoscută ne-a ţintuit pe loc”, a declarat sergentul Craig Dolittle.

Când OZN-ul s-a ridicat de la sol au ajuns în

apropierea locului respectiv şi primele două echipaje de poliţie chemate iniţial de Craig Dolittle şi Tom Braniff. Descrierea traiectoriei OZN-ului este identică şi deci există mai mulţi martori oculari ai acestui eveniment. Dar cei doi protagonişti ai întâlnirii de gradul III erau de negăsit. Abia după o oră au fost găsiţi în spatele colinei, de căpitanul Karl Anderson. Amândoi erau răvăşiţi, vizibil zdruncinaţi psihic. „Ce s-a întâmplat, Craig? Arăţi de parcă l-ai fi văzut pe dracu'", l-a întrebat căpitanul pe sergentul Dolittle. „Poate că l-am şi văzut!" i-a răspuns foarte sugestiv acesta.

Ancheta poliţiei locale din Kirtland relevă faptul că la locul aterizării OZN-ului, nisipul solului se transformase în sticlă pe o rază de 5 metri, semn al unei temperaturi foarte înalte. Vegetaţia săracă din împrejurimi era profund afectată, toate plantele fiind distruse pe o rază de 30 de metri printr-un proces de îmbătrânire accelerată. Supuşi testului detectorului de minciuni sergenţii Tom Braniff şi Craig Dolittle l-au trecut cu bine. Mărturia lor despre întâlnirea cu fiinţele extraterestre, ocupante ale OZN-ului, este considerată şi astăzi ca perfect veridică. Este unul dintre puţinele cazuri în care este implicată poliţia americană, deci nu planează dubii asupra cazului, mai ales că există şi dovezile materiale ale unei aterizări şi decolări bizare.

A doua zi, pe data de 20 aprilie 1993 o comisie de specialişti de la NASA a adunat cu multă meticulozitate toate aceste dovezi. Peste 3 tone de nisip (care se pare că este încă radioactiv), inclusiv placa de nisip devenit sticlos în urma aterizării OZN-ului, au fost duse, împreună cu puţinele plante, în laboratoare speciale de cercetare.

Martori cu uniformă. În ziua de 13 martie 1997, la ora trei dimineaţa, poliţiştii Moacir Pereira Dos Santos şi Anerilton Neves şi-au terminat patrularea pe străzile liniştite şi pustii din Nations Park, un cartier al oraşului brazilian Americana. Brusc, în timp ce se întorceau spre secţia de poliţie, la intersecţia dintre States Avenue şi

Malaysia Street au văzut ceva care i-a luat prin surprindere. Un obiect straniu, care emitea raze luminoase, a apărut pe cer, în faţa lor. Neputând să-şi dea seama despre ce este vorba, cei doi poliţişti au coborât din maşină. Aparatul zburător avea formă ovală, era înconjurat de lumini albastre, roşii şi galbene şi plana la aproximativ 200 de metri deasupra străzii. Apoi s-a deplasat fără niciun fel de zgomot, ajungând deasupra unui depozit de gunoi, unde s-a oprit din nou. Dos Santos s-a întors la maşină pentru a porni girofarul şi sirena. În clipa aceea, OZN-ul a accelerat fulgerător şi a dispărut în noapte. Câteva minute mai târziu, Henrique Moretti, un şofer de taxi, a oprit la faţa locului. S-a apropiat de Neves şi de Dos Santos şi le-a spus că el şi pasagerul său tocmai văzuseră un OZN cu diametrul de aproximativ cinci metri, zburând fără niciun zgomot la 150 de metri deasupra lor, în direcţia oraşului vecin, Nova Odessa. Convinşi că nu au avut halucinaţii, cei doi poliţişti au sunat la Comisariatul General din Americana pentru a cere ajutor. Când au venit, colegii lor au râs de ei, zicând că probabil au visat. Dar Moretti şi pasagerul lui, care nu plecaseră, au confirmat că văzuseră şi ei obiectul, iar la Poliţie au început imediat să vină sute de apeluri telefonice. Printre cei care sunaseră se găseau alţi poliţişti care erau de serviciu, un prezentator de la un post de radio local, care se întorcea acasă, şi un fotograf care, deşi era echipat cu peliculă pentru lumina zilei, reuşise să fotografieze OZN-ul.

În timpul anchetelor care au urmat, Institutul Naţional Brazilian pentru Cercetare Spaţială a confirmat că în acel moment nu se făcuse nicio experienţă în care să fie implicate baloane meteorologice sau vreun alt obiect zburător. Pe de altă parte, armata braziliană a anunţat că nu avusese loc niciun zbor deasupra oraşului Americana la ora aceea. Cazul a fost clasat, oficial, ca „neexplicat”.

Pentru specialiştii în OZN-uri, cazurile asemănătoare acestuia sunt cele mai credibile. Nu pentru că farfuria

zburătoare a fost văzută de multe persoane, ci pentru că sunt implicaţi poliţişti, cei mai credibili martori cu putinţă. Într-adevăr, trierea observaţiilor plauzibile cu privire la apariţia OZN-urilor constă deseori mai degrabă în calitatea martorilor, decât în ceea ce s-a văzut. Martorul ideal este o persoană responsabilă, serioasă, care inspiră încredere. Cei care corespund în general, acestor criterii, sunt poliţiştii.

Dar, dincolo de credibilitatea impusă de meseria lor, poliţiştii au şi un stil de a lucra care îi plasează printre cei mai buni martori. Observatori antrenaţi, ei au învăţat să distingă fenomenele anormale. În plus, se găsesc la faţa locului în cele mai bune momente: afară, în timpul nopţii. Chiar dacă nu sunt primii care asistă la un eveniment neobişnuit, ei sunt, în general, primii care culeg „la cald" mărturiile celor care au văzut vreun OZN. Prezenţă, vigilenţă, ataşament faţă de instituţia pe care o reprezintă. Din această cauză, mărturiile poliţiştilor care au văzut OZN-uri au o valoare considerabilă, mai ales în ochii Comisiei Condon (de la numele fizicianului care a propus crearea ei), un grup de cercetători din Colorado reuniţi în 1966 de către Forţele Aeriene ale USA şi de către CIA, pentru a întreprinde anchete asupra OZN-urilor. De obicei sceptică în ceea ce priveşte veridicitatea mărturiilor, această comisie a făcut în 1967 singura şi unica sa investigaţie în ceea ce priveşte cazurile persoanelor răpite de OZN-uri. Acest caz îl avea drept martor principal pe Herbert Schirmer, un poliţist aflat în exerciţiul funcţiunii pe drumul spre Ashland, în Nebraska.

OZN-ul de pe marginea drumului. Pe 3 decembrie 1967, la ora 2.30 dimineaţa, Schirmer a fost chemat din cauza unei turme de vaci care scăpase din ţarcul său şi blocase un drum de la periferia oraşului Ashland. În timp ce mergea la faţa locului, atenţia i-a fost atrasă de ceea ce de la depărtare părea să fie un camion staţionat, cu luminile aprinse. Apropiindu-se, poliţistul s-a trezit în faţa

unui ciudat obiect metalic, cu formă discoidală, care plana la doi-trei metri deasupra şoselei, emiţând o lumină roşie prin hublourile carlingii sale. Când Schirmer şi-a oprit maşina în dreptul lui, OZN-ul s-a înălţat în câteva secunde şi a dispărut în noapte, înconjurat de o lumină strălucitoare.

La o oră după întâmplare, uşor ameţit, Schirmer s-a întors la secţia de poliţie. A luat registrul de procese-verbale şi a scris că a văzut o farfurie zburătoare. Dar în timp ce a notat ora, şi-a dat seama că nu putea să-şi amintească ce făcuse în cele douăzeci de minute care au urmat după plecarea

OZN-ului.

În zilele următoare, sergentul Schirmer a observat că pe gât i-a apărut o urmă roşie, ciudată. În plus, cu sănătatea nu se simţea bine. Avea migrene şi un zumzăit în cap, care îl împiedica să doarmă. Sperând că va putea să descopere ce se întâmplase în ziua aceea pe autostradă, precum şi cauza maladiei sale, el a contactat Comisia Coridon. Aceasta i-a cerut psihologului Leo Sprinkle, de la Universitatea Wyoming, să-l hipnotizeze pe Schirmer, pentru a-l determina să scoată la lumină informaţii din subconştientul său.

Sub hipnoză, Schirmer şi-a amintit că acele lumini ciudate s-au apropiat de maşina sa. Şi-a mai amintit că un „gaz verde” a înconjurat-o înainte ca el să-şi piardă cunoştinţa. Când şi-a revenit, se afla în interiorul OZN-ului, pe care l-a vizitat, fiind condus de o fiinţă „cu pielea gri”. Mai târziu, Schirmer a fost condus înapoi la maşina sa şi i s-a ordonat mental, prin telepatie, să uite ciudata întâmplare. Întâlnirea cu OZN-ul n-a rămas însă fără urmări.

Tensiunea psihologică creată în urma experienţei sale, suspiciunea superiorilor săi şi glumele colegilor au devenit insuportabile, mai ales că rezultatele şedinţei de hipnoză nu au apărut în raportul final al Comisiei Condon.

Până la urmă, Schirmer şi-a dat demisia din Poliţie.

Un OZN de forma unui cornet de îngheţată. Un an mai târziu, şeriful adjunct Dale Spaur, din comitatul Portage, Ohio, a trăit o aventură similară.

Pe 17 aprilie 1968, în timp ce-şi făcea tura de noapte, însoţit de adjunctul său Wilbur Neff, centrala Poliţiei a cerut ajutorul maşinii lor, în urma unui apel telefonic venit de la o femeie care locuia în partea de est a oraşului. Nişte locuitori declaraseră că au văzut un obiect luminos „mare cât o casă" zburând prin zonă. Neîncrezători, poliţiştii s-au dus la faţa locului. În timp ce străbăteau cartierul de unde venise apelul telefonic, mergând pe jos, Spaur a văzut un obiect care se ridica deasupra pădurii vecine. Singurul zgomot care se auzea era un zumzăit agasant. Dintr-odată, OZN-ul a luminat zona cu o asemenea intensitate, încât cei doi au avut impresia că le iau foc uniformele. Foarte speriaţi, Spaur şi Neff au fugit la maşină pentru a se pune la adăpost. OZN-ul a trecut pe deasupra lor, deplasându-se spre est. Spaur a luat staţia radio şi a anunţat Cartierul general al poliţiei: „Este un obiect zburător chiar deasupra noastră!". Răspunsul a fost prompt: „Trageţi în el!" Dar OZN-ul îşi reluase traiectoria şi cei doi poliţişti au pornit în urmărirea lui, pe o distanţă de 70 de kilometri, cu 120 la oră. Wayne Hudson, un alt poliţist aflat la 40 de kilometri de acolo, care auzise apelul prin staţie, şi-a aşteptat camarazii la o intersecţie, pe drumul anunţat prin radio. La un moment dat, a văzut şi el OZN-ul, trecând pe cer cu o viteză de aproximativ 80 km pe oră. „Avea forma unui cornet de îngheţată, ale cărui părţi superioare erau în mare parte topite". Hudson a pornit şi el pe urmele OZN-ului, circulând în spatele maşinii lui Spaur, pe care a urmat-o îndeaproape.

La ora 5.20, Frank Panzanella, un poliţist din Conway (Pennsylvania), mergea cu maşina pe un drum districtual când a văzut, la rândul său, OZN-ul. A oprit şi a ieşit pe şosea, pentru a-l privi mai bine. Maşinile conduse de către

Spaur şi Hudson s-au oprit lângă el. Cei patru poliţişti, care-şi pierduseră graiul, au văzut ciudatul obiect zburător oprindu-se brusc din drumul său, luând altitudine şi dispărând în direcţia Lunii. Întorşi la bază, s-au grăbit să raporteze fenomenul la care asistaseră cu toţii.

În patrulare cu un OZN deasupra. Într-o dimineaţă a lunii ianuarie a anului 1978, mai mulţi poliţişti englezi au fost martorii apariţiei unui OZN în nordul comitatului Yorkshire. Sergentul Tony Dodd şi agentul Alan Dale mergeau pe un drum întunecat, în apropierea oraşului Cononley, când totul a fost inundat dintr-odată de o lumină orbitoare. Poliţiştii s-au oprit şi, când au privit în sus, au văzut un obiect alb şi strălucitor, aflat la o distanţă de 35 de metri de ei, care se deplasa cu aproximativ 40 km/h. În clipa în care obiectul a trecut pe deasupra lor, Dodd şi Dale au putut să-l observe în detaliu. Conform raportului lor, el avea formă de farfurie şi, în partea superioară, era prevăzut cu un dom alungit, dotat cu hublouri de jur împrejur. Dedesubtul domului se găsea *ceva asemănător unei rochii care se mişca încontinuu* şi lumini colorate orbitoare. În mod straniu, obiectul nu scotea niciun zgomot. Continuându-şi traiectoria, el a dispărut în spatele unei păduri dese, care acoperea o colină învecinată.

Dodd şi Dale şi-au continuat drumul spre oraş până în clipa în care s-au întâlnit cu altă maşină de poliţie, care venea din sens opus. Când s-au oprit, celălalt poliţist le-a spus: „Am văzut şi eu OZN-ul ăla gigantic!”

Extraterestrul argintiu

Unul dintre cazurile cele mai răsunătoare în care a fost implicat un poliţist s-a semnalat la Falkville, în Alabama (SUA), în 1993. În seara zilei de 17 octombrie, la ora 22.00, şeful poliţiei, Jeff Greenshaw, a primit un telefon de la o femeie care declara că o „navă spaţială” a aterizat pe un câmp din apropierea oraşului. Greenshaw şi-a luat polaroidul şi s-a dus imediat la faţa locului. La sosirea sa,

nu a văzut nicio urmă a OZN-ului, dar s-a întâlnit faţă în faţă cu o creatură ciudată, care se îndrepta spre el, mergând ca un robot. Deşi s-a speriat, Greenshaw a făcut fotografii şi apoi şi-a pornit girofarul. Cum creatura a luat-o la fugă pe drum, el a urmărit-o, rulând la un moment dat cu 90 km/h, dar nu a putut să o ajungă. „Fugea mai repede decât orice fiinţă existentă pe Pământ", a spus Greenshaw.

Un poliţist este răpit de nişte extratereştri păroşi

În ziua de 12 iulie 1996, în localitatea Reine, din Franţa, poliţistul Rene Poulet a fost răpit de nişte extratereştri.

Poulet îşi aminteşte că era pe la ora 7.30 seara când se plimba prin parc şi a văzut în faţa sa o lumină. „Brusc, fără niciun avertisment, am fost ridicat de la pământ de cinci creaturi imense, acoperite cu păr, şi am fost dus la bordul unei nave spaţiale. Cred că am leşinat, deoarece tot ce-mi mai amintesc este că m-am trezit pe pământ după şase ore."

Superiorii poliţistului au făcut cercetări ca urmare a declaraţiilor sale şi au găsit mai mult de 30 de martori care au văzut OZN-ul aterizând în parc. Cel puţin două treimi din ei spun că au văzut cum a fost luat Poulet la bordul navei de către extratereştrii aceia păroşi şi cum, după câteva secunde, OZN-ul s-a ridicat uşor spre cer.

Poliţistul a obţinut o mică vacanţă de la serviciu pentru a face hipnoterapie în încercarea de a-şi reaminti ce i s-a întâmplat în timpul acelor „ore pierdute". „Nu pot fi liniştit până nu aflu ce s-a petrecut acolo sus", spune el.

25.18. Decese suspecte

l Iată ce scria în 1969 ufologul francez Aimé Michel în legătură cu ziaristul american Frank Edwards: „În cartea sa, *Farfuriile zburătoare «o afacere serioasă»,* Edwards povesteşte în detaliu persecuţiile la care a fost supus când a expus, cu documente în mână, activitatea

CIA în domeniul OZN-urilor, cum a fost ameninţat să tacă şi şi-a pierdut apoi slujba etc. Dar, a adăugat el, este prea târziu să tac în prezent, când am ajuns la o certitudine şi am obţinut independenţa financiară, plus că sfidez autorităţile ce vor să mă reducă la tăcere". Ultimele pagini ale cărţii sale sunt politice: „Ziua deznodământului soseşte, momentul este mai apropiat decât am crede", scria el textual. El vorbea de necesitatea ca serviciile secrete să pună, în sfârşit, cărţile pe masă. Şi se mândrea că le obliga să o facă. „Deznodământul" a venit sub o altă formă: Frank Edwards a publicat aceste rânduri şi, curând, a murit de o „criză cardiacă" (în 1967). Şi s-a lăsat să se înţeleagă că o criză cardiacă nu este neapărat un eveniment excepţional pentru un om supraponderal în vârstă de peste 50 de ani.

l James McDonald, decan al Institutului de fizică atmosferică din cadrul Universităţii din Arizona, profesor de meteorologie şi ufolog recunoscut, s-a sinucis în 1971, după o primă tentativă eşuată. Începând din 1966, el şi-a propus să capteze interesul comunităţii ştiinţifice faţă de fenomenul OZN şi a cheltuit pentru asta o energie considerabilă. În paralel, el lupta pentru păstrarea stratului de ozon şi milita împotriva războiului din Vietnam. Profesorul a dezvăluit câteva manevre de dezinformare ale armatei americane pe tema OZN-urilor şi unele texte cu caracter defăimător menite să-i întineze memoria. El a fost împins, se pare, la sinucidere prin acuzaţii dezonorante, fiind ironizat pentru că se interesa de OZN-uri.

l Doctorul Rene Hardy, fondator, în 1963, al GEPA (Grup de studii al Fenomenelor Aeriene şi Aerospaţiale insolite) a murit, se pare după ce şi-a tras un glonţ în cap, în 1972, la o săptămână după ce a declarat: „Am descoperit defectul învelişului exterior al OZN-urilor, este fantastic… voi vorbi despre asta săptămâna viitoare". În cazul său, nu a existat săptămâna viitoare.

l James şi Coral Lorenzen, fondatorii APRO (Aerial Phenomena Research Organization), au murit, unul de cancer în 1986 şi celălalt din cauza unei probleme respiratorii, în 1988, la o vârstă de aproape 65 de ani. Ei au publicat în buletinul organizaţiei, în 1978, extraordinara relatare despre „ranch-ul bântuit" din Colorado. Vârsta la care au decedat nu ne îndreptăţeşte totuşi să excludem o moarte naturală.

l Scott Rogo, autorul cărţilor *The Haunted Universe, UFO abductions* şi coautor cu Ann Druffel la lucrarea *The Tujunga Canyon contacte,* a murit asasinat (înjunghiat) la domiciliul său din Northbridge, aproape de Los Angeles, pe 15 august 1990, la vârsta de 40 de ani.

l Remarcabila muncă de investigaţie a Karlei Turner a fost stopată prematur de decesul său, la 9 ianuarie 1996, la 49 de ani. Ea ancheta răpirile de către extratereştri în care militarii sau membrii serviciilor secrete erau clar implicaţi. Karla a fost doborâtă de o formă extrem de virulentă de cancer la sân imediat după ce ea însăşi a fost răpită de extratereştri.

l Colonelul Bolivar Uyrange, retras din Armata aerului din Brazilia, se pare că s-a sinucis la domiciliul său în 1997, după ce a confirmat în luna iulie că echipa sa a fotografiat şi filmat OZN-uri din valul ucigaş de la Corales, la sfârşitul anilor '70. El a apărut la televiziune şi pregătea un turneu de conferinţe în ţară. (Existenţa reală a colonelului Uyrange a fost pusă la îndoială, susţin cercetătorii.)

Aşa cum se vede, nu este imposibil ca „extratereştrii" să aibă unele lucruri de ascuns şi ca, uneori, să fie nevoie să reducă la tăcere anumiţi cercetători. Dar fiecare dintre aceste morţi premature ar necesita singură o anchetă aprofundată pentru a se putea trage cu adevărat o concluzie.

25.19. John F. Kennedy a fost împuşcat din

cauza extratereştrilor

„Cetăţeni ai Pământului, nu suntem singuri”. Cu aceste cuvinte dramatice, preşedintele american John F. Kennedy intenţiona să informeze întreaga lume că guvernul american avea contacte cu extratereştrii. Dar, înainte ca el să ţină acest discurs, pe 22 noiembrie 1963, a fost doborât de un glonţ ucigaş.

Cel puţin aşa pretinde, la Universitatea Cambridge, profesorul cercetător istoric Lawrence Merrick, autorul bestsellerului *Killing the Messenger: The Death of JFK.* El susţine că JFK a fost asasinat pentru a fi împiedicat să dezvăluie date despre extratereştri. „Se pare că anumiţi indivizi din guvern, hotărâţi să păstreze secretul în privinţa farfuriilor zburătoare capturate, au decis să-l reducă la tăcere pe preşedinte”, mai spune profesorul Merrik, care îşi bazează afirmaţiile asupra nerostitului discurs al lui JFK pe o notiţă a acestuia. Se pare că preşedintele i-ar fi înmânat documentul guvernatorului Texasului, John Connaly, chiar în maşina în care a fost omorât.

John Connaly a trăit tot timpul cu spaima în suflet după acel eveniment. A depozitat documentul pătat de sânge într-un seif, şi a dispus ca acesta să nu fie deschis decât după moartea sa, care s-a produs în 1993.

Nu după mult timp, documentul cu discursul preşedintelui american a ajuns în mâinile profesorului Merrick. Pentru a spulbera orice îndoială în privinţa notiţelor, cinci grafologi au autentificat scrisul ca fiind al lui Kennedy.

Cercetările au mai scos la iveală faptul că, chiar cu o zi înainte de a se deplasa la Dallas, JFK s-a întâlnit cu predecesorul său, Dwight D. Eisenhower, pentru a se sfătui dacă să dea publicităţii datele sale despre existenţa extratereştrilor. Se pare că cei care au ordonat asasinarea lui JFK au considerat că discursul va crea panică.

Iată ce conţinea discursul preşedintelui:

„Dragii mei concetăţeni, oameni din toată lumea, astăzi intrăm într-o nouă eră. Copilăria umanităţii ia sfârşit şi se prefigurează o altă vârstă! O călătorie plină de provocări. Cetăţeni ai Pământului, nu suntem singuri. Dumnezeu, în infinita sa înţelepciune a populat Universul şi cu alte fiinţe la fel de inteligente ca şi noi. În 1954 forţele noastre militare au recuperat din deşertul din New Mexico rămăşiţele unei nave necunoscute. Cercetătorii au spus că vehiculul venea din spaţiu. De atunci guvernul nostru a luat contact cu creatorii acelei nave extraterestre. Cu toate că ceea ce vă spun pare terifiant şi de domeniul fantasticului, vă asigur, ca preşedinte, că nu aveţi de ce să vă temeţi. Ei au promis să ajute naţia noastră şi să învingă inamicii umanităţii – tirania, sărăcia, bolile şi războaiele. Deci, ne sunt prieteni, nu duşmani. Împreună cu ei vom putea crea o nouă lume. Dar, nu vă pot promite că nu se vor face şi paşi greşiţi pe acest drum. Cred însă că suntem stăpâni pe destinul planetei noastre, şi ne îndreptăm spre un viitor glorios. În următoarele zile, săptămâni şi luni vom învăţa multe despre aceşti vizitatori, de ce sunt aici şi de ce v-am ascuns prezenţa lor atâta timp. Vă cer să priviţi viitorul nu cu timiditate, ci cu curaj, pentru că putem trăi în pace şi prosperitate. Dumnezeu să vă binecuvânteze!”

25.20. Un extraterestru – criminal în serie

Chicago, Illinois. Experţi în criminalistică din toată ţara vânează un sângeros ucigaş în serie, după ce au găsit dovezi că autorul a 23 de omoruri este extraterestru.

Urmele însângerate descoperite la locurile crimelor au arătat că o creatură nepământeană, cu trei picioare a venit şi a plecat cu un mijloc de transport radioactiv. După cum spune expertul în criminalistică Frank Dellamotta – care a făcut parte din echipa de investigatori – aceste urme au sugerat un ucigaş de origine extraterestră. „Toată lumea a fost şocată când a aflat ce s-a găsit la locul

crimelor. Este aproape evident că ucigaşul nu putea să fie om", spune Dellamotta. „Această fiinţă loveşte neaşteptat când victimele dorm. Le ucide şi le mutilează trupurile că de-abia mai pot fi recunoscute. Apoi le scoate organele şi pleacă de unde a venit. Problema este că nu ştim cu cine avem de-a face şi nici cum îl putem opri. Populaţia este înfricoşată", adaugă el.

Poliţia spune că ucigaşul extraterestru şi-a început măcelul în septembrie anul trecut, alegându-şi victimele dintre vagabonzi, lăsând în urmă trupuri mutilate şi familii întregi căsăpite în paturile lor. Extraterestrul ucide cu o armă încă neidentificată. După crimă, scoate inima şi rinichii victimei şi se întoarce la misteriosul său vehicul. „Urmele de sânge găsite sunt amestecate cu o substanţă lipicioasă care aparent vine de pe pielea acestei fiinţe. Habar nu avem ce face cu organele: Poate le mănâncă sau doar le colecţionează. Însă nu are niciun fel de milă faţă de victime. Poliţia spune că le omoară lent, cu un fel de armă cu laser. Este îngrozitor. După cum spune Dellamotta, poliţiştii au luat legătura cu experţi din toată lumea. Autorităţile speră să găsească la locurile crimelor indicii suplimentare despre extraterestru. „Atâta timp cât nu se va afla de unde vine ucigaşul şi cum poate fi prins sau omorât, nimeni nu este în siguranţă. Va continua să ucidă!", explică Dellamotta.

25.21. Când au ucis, erau răpiţi de extratereştri

La prima vedere cuplul Edda şi Timmoth Pernan nu pare deloc ieşit din comun. Ea are priviri rătăcite, de parcă s-ar fi întors în civilizaţie după ce a copilărit între papagali, în codrii Amazoniei. El are o mină de om nedumerit de faptul că râul curge la vale şi nu la deal. Sunt australieni get-beget şi au o existenţă zbuciumată. În anul 1996 minţile lor prin care hoinăreau gânduri macabre au plănuit o „şotie" de gangsteri cu acte în regulă. În seara de 21

august 1996 au dat buzna în casa unor bătrâni bogaţi, şi după ce i-au ucis, au dispărut cu tot ce era mai valoros. S-au stabilit ulterior tocmai în vestul Australiei, şi într-un an şi jumătate şi-au amenajat o fermă ca la carte.

Căutaţi de poliţie, criminalii au fost depistaţi şi arestaţi în luna septembrie a acestui an. Ei nu au putut justifica îmbogăţirea de peste noapte, dar nici probe concludente împotriva lor nu existau. La întrebarea obsesivă: „unde aţi fost la orele când s-a comis crima?" cei doi au dat un răspuns care i-a năucit pe anchetatori: „Două zile am fost sechestraţi de extratereştri, într-o zonă luminoasă din afara Pământului!" Glumă proastă? Declaraţie de psihopaţi?

Avocatul soţilor Pernan a cerut procurorului să prezinte măcar un martor care să-i fi văzut pe cei doi în preziua şi-n ziua crimei, dar nu s-a găsit nicio astfel de persoană. Inculpaţii avuseseră grijă, conform planului lor diabolic, să stea ascunşi în casă 48 de ore, să nu răspundă la telefon sau la uşă şi să nu aprindă lumina.

După ce şi-au revenit din buimăceală, anchetatorii s-au gândit cum să contracareze o astfel de bazaconie. Testul cu detectorul de minciuni nefiind decisiv în instanţă şi amândoi fiind declaraţi normali psihic, s-au căutat cu minuţiozitate alte genuri de dovezi incriminatoare. Acestea au fost găsite în locuinţa părăsită a celor doi ucigaşi şi anume: ambalajele de la 8 cutii de lapte, 5 pachete cu biscuiţi, 4 pahare de iaurt, plus trei reviste de integrame, toate marcate cu data de 19 august 1996. Păi cine mânca atâtea produse lactate şi dezlega aproape 100 de integrame într-o singură zi, căci pe data de 20 august au fost „răpiţi?" Altă probă a fost un calendar din care fuseseră rupte filele corespunzătoare zilelor în cauză. Şi atunci apare întrebarea: dacă ei au făcut o plimbare într-o zonă luminoasă în afara pământului, de ce au rupt în avans filele din calendarul din perete?"

După multe interogatorii soţii Pernan şi-au

recunoscut fapta. Extratereştrii nu le-au putut lua apărarea la proces.

25.22. Creierul unui american a fost „furat” de extratereştri

Un caz absolut senzaţional a făcut vâlvă în întreaga Americă de Nord şi nu numai… Este vorba de cazul lui Michael Cool, 56 ani, un fermier din localitatea Brownton, statul Montana, care a fost răpit de extratereştri, timp de aproape două săptămâni. Aceasta poate că nu ar însemna mare lucru – zeci de americani afirmă în fiecare an că au fost răpiţi de extratereştri – numai că în urma unui consult s-a constatat că lui Cool creierul i s-a micşorat îngrozitor.

Dintr-un modest cultivator de fasole, cartofi şi salată, Michael Cool a ajuns peste noapte cel mai popular personaj din America. Când a fost anunţată senzaţionala ştire, multe posturi de televiziune au întrerupt programele curente, iar pe micile ecrane a apărut un individ nebărbierit, cu privire saşie şi o căutătură tâmpă, care a povestit, cu greu, folosind un vocabular rudimentar, că a fost ţinut ostatic timp de aproximativ două săptămâni pe o farfurie zburătoare. Întreaga opinie publică a rămas stupefiată când un medic a prezentat nişte radiografii şi a declarat că omul care a vorbit cu câteva clipe în urmă NU MAI ARE DECÂT O MICĂ PARTE DIN CREIER. „Întreaga lume medicală este de-a dreptul uluită, pentru că avem un caz unic în istoria omenirii: Michael Cool este perfect sănătos, iar reacţiile organismului acestuia sunt perfect normale, deşi creierul lui s-a redus la dimensiunile unei nuci… ”

Se pare că prezenţa extratereştrilor în zonă a fost semnalată de mai mulţi locuitori de la marginea orăşelului Brownton. În fiecare noapte, în apropierea pădurii situată la circa doi kilometri de oraş, puteau fi observate lumini ciudate, multicolore, care se aprindeau şi se stingeau,

parcă, după o logică anume. Mai mulţi fermieri s-au urcat în camionete şi s-au dus spre pădure, ca să vadă ce se întâmplă. Însă nu s-au putut apropia prea tare. Deşi înaintaseră doar circa 500 de metri, luminile roşii, albastre şi verzi deveniseră atât de puternice, încât îi orbeau. Doar Michael Cool, care avea vederea mai slabă, a putut sesiza care este sursa de unde provin acele lumini: „E acolo, la marginea pădurii, un obiect cu o formă ciudată, de acolo vin luminile alea…", a susţinut Michael Cool. Şi le-a mai spus celorlalţi că se va apropia de obiectul acela ciudat a doua zi după răsăritul soarelui, moment în care observaseră cu toţii că luminile acelea stranii îşi pierdeau mult din intensitate.

În ciuda opoziţiei nevestei, prietenilor şi copiilor, Michael Cool s-a sculat a doua zi înainte de răsăritul soarelui şi a pornit spre pădure. Aproape zece persoane l-au urmărit cum se îndepărtează şi, după un sfert de oră, a avut loc la marginea pădurii un fel de explozie luminoasă. N-au auzit niciun zgomot, au zărit doar o cascadă multicoloră, apoi un fel de cerc luminos s-a înălţat în aer şi a dispărut cu o viteză de neimaginat în înaltul cerului, care începuse să se lumineze. Doar după o oră, când întunericul se risipise de tot, câţiva bărbaţi au avut curajul să meargă spre pădure ca să vadă ce se întâmplase. Luminile dispăruseră şi nu a fost găsit nimic în afara unei suprafeţe perfect circulare cu diametrul de 6-7 metri, unde iarba căpătase o culoare fosforescentă, cu nuanţe albăstrui.

La faţa locului a venit şi o echipă a poliţiei împreună cu câţiva specialişti, dar nimeni nu a putut da o explicaţie plauzibilă nici suprafeţei fosforescente, suprafaţă care emana radiaţii deosebit de puternice, şi nici dispariţiei lui Michael Cool, despre care nu s-a ştiut absolut nimic timp de două săptămâni. El a reapărut tot într-o dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, în pielea goală, arătând extrem de obosit şi clătinându-se. A dormit două zile şi două nopţi şi, după ce s-a trezit, a povestit că totul fusese

ca un vis.

În acea dimineaţă se dusese exact lângă farfuria zburătoare. A vrut să fugă, dar din senin au apărut lângă el două siluete îmbrăcate în combinezoane fosforescente. A leşinat apoi; îşi aminteşte frânturi: o masă de operaţie, o sală cu oglinzi şi o muzică ciudată, aceleaşi persoane în combinezoane fosforescente. Apoi s-a trezit la marginea pădurii în pielea goală… În prezent, Michael Cool este internat într-o clinică specială.

25.23. Femei violate de extratereştri

„Extratereştrii răpesc femei şi bărbaţi pe care îi obligă să întreţină relaţii sexuale cu ei, deoarece vor să obţină o creatură hibrid”, declară dr. Andrew Messelmann, om de ştiinţă elveţian, autorul cărţii *UFO Nightmare.* El a precizat că 38 dintre cele 47 femei intervievate au declarat că au întreţinut relaţii sexuale cu răpitorii extratereştri, iar 42 dintre cei 63 bărbaţi au afirmat că au avut contacte similare. Una dintre femeile răpite de extratereştri, Ariana Messina, din Napoli, Italia, declara revistei *News:* „Eram imobilizată pe o masă şi nu puteam face nimic pentru a mă apăra; mi-au rupt lenjeria cu mâinile lor mici şi lipicioase. Încerc să uit, dar, de atunci, am mereu coşmaruri.”

Dr. Messelmann consideră că este vorba despre o campanie agresivă a extratereştrilor, al cărei scop ar trebui să ne îngrijoreze, deoarece mulţi pământeni ar putea avea urmaşi jumătate oameni-jumătate extratereştri. Concluziile sale sunt rezultatul a 15 ani de discuţii cu persoane răpite. El afirmă că a studiat oameni care au intrat în contact cu extratereştrii, şi a înregistrat experienţele lor. Din ce în ce mai des, victimele spuneau că au fost molestate şi povesteau despre raporturi sexuale. „Am fost uimit, spune el, deoarece, până în 1977, nu am mai auzit despre asemenea întâmplări, apoi sexul a devenit o regulă”. În urma discuţiilor cu victimele, dr. Messelmann

a aflat că extratereştrii le-au dezvăluit motivul acţiunilor lor: crearea unei noi specii. Nu este exclus ca aceşti hibrizi să fie folosiţi ca sclavi, ceea ce este de-a dreptul sinistru.

În continuare să urmărim cazul unei americance din New York City – Connie Remblosser, 34 de ani, divorţată, mama unei fetiţe – care povesteşte cum a fost răpită şi violată de extratereştri.

Acum, curajoasa femeie relatează presei povestea sa îngrozitoare, sperând că va putea să-i ajute astfel şi pe alţii care au trecut prin chinuri asemănătoare şi să le demonstreze că nu sunt singuri.

Experţii în OZN declară că unul din 50 de americani a fost răpit de extratereştri. Connie vrea să facă demersurile necesare pentru ca guvernul american să nu mai ascundă adevărul. Ea afirma că extratereştrii se află peste tot în jurul nostru. Ei răpesc oamenii de pe stradă şi le distrug minţile şi trupurile, iar câtă vreme nu recunoaştem că aceste lucruri se întâmplă, vom continua să fim cobaii lor.

Connie a fost răpită din balconul apartamentului său în noaptea de 5 au gust 1993. Ea şi fiica sa, în vârstă de 2 ani, se duseseră la culcare mai devreme în acea seară, iar Connie a fost trezită de o lumină puternică ce strălucea în faţa ferestrelor sale. A ieşit pe balconul apartamentului său, situat la etajul 23 şi a fost paralizată de un fascicol de raze luminoase care venea de deasupra sa. După câteva momente, a simţit că începe să plutească în aer, zburând pe deasupra străzilor oraşului şi apoi a fost înghiţită de gigantica navă spaţială în formă de disc. Odată ajunsă în interior, a fost supusă unor oribile experimente medicale şi a fost violată de către un extraterestru cu pielea gri şi ochii de mărimea unor ouă. Connie a leşinat şi s-a trezit după câteva ore în patul său, cu trupul plin de contuzii. A plecat la spital, la urgenţă, unde doctorii au tratat-o ca pe victima unui viol şi au sfătuit-o să reclame atacul la poliţie, însă femeia, aflată în stare de şoc, nu s-a dus. Se simţea

vinovată şi era cuprinsă de un sentiment de ruşine. Mai târziu, după ce a ascultat la radio o emisiune despre patru oameni care, la rândul lor, fuseseră răpiţi de un OZN, Connie şi-a dat seama că nu era singura care păţise aşa ceva şi că avea datoria de a lua atitudine şi de a spune ce i se întâmplase. Ea era convinsă că mai există multe alte femei care au fost molestate sexual de extratereştri şi care suferă în tăcere. Connie ar dori ca ele să ştie că nu sunt singure şi că îi pot scrie pentru a-i povesti ce au păţit. Connie Renblosser a fost atât de şocată de chinurile prin care a trecut, încât a reţinut tot ce s-a întâmplat, în cele mai mici amănunte. Iată cum descrie ea modul în care a fost tratată de extratereştri:

„Eram paralizată fizic, însă îmi păstram luciditatea. Îmi amintesc că am fost trasă într-o navă spaţială metalică şi înhăţată de patru creaturi mici, lipsite de păr, cu ochii foarte mari, care m-au dus printr-un coridor luminat difuz. M-au purtat prin nişte camere pline cu tot felul de instrumente, aparate, flash-uri şi monitoare ce scoteau sunete ciudate. M-au băgat în final într-o cameră unde m-au aşezat pe o masă de operaţie metalică. Am fost închisă într-o incintă din sticlă sau plastic care avea suspendată de tavan o lampă uriaşă şi am fost prinsă cu nişte fire şi bare din metal. După aceea a început calvarul.

Un extraterestru înalt, cu pielea gri şi cu un cap mare şi bombat şi doi ochi proeminenţi, a apărut dintr-o parte şi le-a dat afară pe creaturile mai mici. Apoi a început să mă „examineze” folosind nişte ace imense cu care mă înţepa şi utilizând nişte instrumente ciudate cu care îmi măsura trupul şi lua tot felul de probe. Îmi amintesc că mi-a introdus ceva în vagin. Simţeam că mişca chestia aia încoace şi încolo în mine, dar nu am putut face nimic fiindcă nu mă puteam mişca. Durerea era atât de îngrozitoare încât am leşinat.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit în patul meu. Eram plină de sânge. Aveam o

înţepătură lângă urechea stângă şi încă una lângă ombilic, ambele încă sângerânde. Coapsele şi braţele îmi erau pline de vânătăi. De pe ceafă îmi fusese smuls un smoc mare de păr.

Am mers la spital şi acolo mi s-a spus că suferisem nişte traumatisme interne. Uterul îmi era inflamat, iar peretele vaginului era rănit. Medicii credeau că fusesem victima unui viol şi m-au sfătuit să anunţ poliţia, însă atunci nu eram în stare s-o fac. Din acel moment am început să am reacţiile tipice victimelor violurilor, însă în cazul meu era mai rău, fiindcă ştiam că acea creatură care mă violase nu provenea din această lume.

Eram conştientă de faptul că fusesem molestată de un monstru venit din spaţiul extraterestru şi că nu voi mai putea fi niciodată aceeaşi”

25.24. Extratereştrii omorâţi cu pietre

În anul 840 d. Hr. a avut loc o întâlnire între extratereştri şi pământeni la Lyon, susţine celebrul ufolog Brad Steiger în captivanta sa carte *The Fellow-ship.* Steiger susţine că OZN-urile erau pilotate de nişte fiinţe cu capete mari, urechi ascuţite şi ochi bulbucaţi. Creaturile le-au spus francezilor că vin din Mongolia. Se pare că au existat chiar şi relaţii comerciale între extratereştri şi francezi. Din păcate, a izbucnit o ceartă violentă între aceştia din urmă şi patru dintre extratereştri, care au fost înşfăcaţi şi puşi în lanţuri. După şapte zile, prizonierii au fost aduşi în faţa mulţimii, care, ieşindu-şi parcă din minţi, i-a omorât cu pietre. Steiger spune că toată această istorisire se bazează pe un document real, întocmit de Argobard, Episcopul de Lyon din acea vreme, martor al acestor evenimente.

25.25. Acuzat şi judecat pentru spionaj de guvernul american, un extraterestru a fost executat

pe scaunul electric

Washington. Un extraterestru a fost executat pe scaunul electric şi un altul îşi aşteaptă execuţia într-o închisoare federală în urma acuzaţiilor de spionaj ce li s-au adus.

Această afirmaţie şocantă aparţine lui Howard Aglivar, deţinător a numeroase secrete guvernamentale. El susţine că cei doi extratereştri au fost capturaţi de o navă militară a SUA după ce nava lor spaţială se prăbuşise undeva, în deşert, în statul New Mexico. „Au fost judecaţi sub acuzaţia de spionaj şi condamnaţi la moarte”, susţine Aglivar, consultant în probleme militare aproape trei decenii, în prezent pensionar.

Informaţia i-a fost furnizată de un vechi colaborator al său, care, din motive lesne de înţeles, a dorit să îşi păstreze anonimatul.

Sursa lui Aglivar a afirmat că cei doi extratereştri au fost scoşi dintre resturile navei lor imediat după descoperirea acestora de radarele forţelor aeriene ale SUA. Au fost transportaţi pe calea aerului în cel mai mare secret şi judecaţi de un tribunal militar, printr-un proces asemănător unei farse de prost gust. Au fost condamnaţi la moarte, după care au fost duşi într-o închisoare federală. O lună mai târziu, unul dintre ei a fost executat. „Este zguduitor şi în acelaşi timp nedrept ceea ce se întâmplă”, susţine Aglivar, în vârstă de 61 de ani.

„Nici măcar nu au încercat să afle care sunt intenţiile celor doi extratereştri! Banda de birocraţi s-a grăbit să îi judece şi să îi condamne la pedeapsa supremă. S-ar putea să fi fost trimişi de pe planeta lor ca ambasadori ai păcii. Nu vom putea afla niciodată adevărul, pentru că bietele fiinţe nu înţelegeau limbajul nostru. Nici măcar nu au înţeles că au fost acuzaţi şi nici care erau acuzaţiile ce li se aduceau. În prezent, unul dintre ei este mort, iar celălalt zace în închisoare, aşteptând să împărtăşească soarta

prietenului său.”

Acuzarea a susţinut că cei doi erau, în mod sigur, spioni, şi asta numai pentru că aterizaseră pe teritoriul american cu o navă spaţială. Juriul, format exclusiv din militari, a admis acuzaţiile în întregime, fără cea mai mică obiecţie.

Aglivar a prezentat reporterilor chiar şi o fotografie care îl înfăţişează pe extraterestrul executat, cu numai câteva minute înainte de execuţie.

Fotografia oferă imaginea unei fiinţe lipsite de păr şi având numai patru degete. Această fiinţă apare legată pe scaunul electric şi chipul său exprimă spaimă şi nedumerire. Aglivar nu a dezvăluit locul unde a avut loc execuţia şi nici numele închisorii în care este deţinut cel de-al doilea membru al echipajului extraterestru. „Un lucru este cert: toate drumurile în această afacere duc la cel mai înalt nivel al Ministerului Apărării. Am făcut aceste dezvăluiri pentru că am considerat că este necesar ca toată lumea să cunoască ceea ce s-a întâmplat. Acele fiinţe nevinovate au fost aruncate în spatele gratiilor. Una dintre ele a fost ucisă, iar cealaltă îşi aşteaptă rândul. Cu toate acestea, nimeni nu vrea să lupte pentru apărarea celei rămase în viaţă”, a afirmat Aglivar.

25.26. Sugestiile extratereştrilor pentru a stăvili criminalitatea

1. Criminalii trebuie arestaţi şi pedepsiţi aspru pentru comportarea lor în afara legii.

2. Nu scuzaţi criminalii pentru purtarea lor violentă invocând abuzurile suferite de aceştia pe când erau copii.

3. Pedeapsa pentru crimă cu premeditare este moartea prin execuţie fără drept la recurs. Pedeapsa

capitală este dorinţa poporului.

4. Dacă sunt prea mulţi criminali, construiţi mai multe închisori.

5. Penitenciarele sunt pentru pedeapsă. Ele nu trebuie să fie plăcute. Scoateţi televizoarele, jocurile, telefoanele şi alte extravaganţe plătite de cetăţeni oneşti care muncesc din greu.

6. Sprijiniţi ofiţerii care aplică drastic legea. Voi puneţi poliţiştii americani în defensivă, spunându-le ce să nu facă. Ei sunt atât de speriaţi la gândul că vor face o greşeală, încât nu-şi pot îndeplini atribuţiile.

7. Criminalii nu sunt intimidaţi de sistemul juridic criminalistic. Ei ştiu cum să procedeze pentru a-şi diminua sentinţa, indiferent de ce ar spune judecătorul sau Curtea de Apel. Dacă un escroc este pedepsit cu 20 de ani de închisoare, el trebuie să-şi petreacă aceşti 20 de ani acolo.

25.27. Concluzie referitoare la fenomenul OZN şi extratereştri

Concluziile care urmează aparţin cunoscutului ufolog Gildas Bourdais care s-a ocupat intens de studierea acestui fenomen:

„Conştientizarea unei prezenţe extraterestre implică o adevărată mutaţie culturală, de o amploare comparabilă cu şocul revoluţiei coperniciene din secolul al XVI-lea şi al XVII-lea, pe care l-a analizat istoricul în ştiinţe Alexandre Koyre” în cartea sa *De la lumea închisă la universul infinit.* În relativ puţin timp, viziunea tradiţională a universului fusese complet răsturnată. Pământul nu mai era decât un mic satelit al Soarelui şi „sfera stelelor fixe” explodase, deschizându-ne spaţii ameţitoare. Ideea prezenţei unor

civilizaţii extraterestre, mai mult sau mai puţin oculte şi în apropierea noastră, nu este şi mai tulburătoare? Şi îngrijorătoare, deoarece implică posibilitatea unor potenţiale ameninţări. Acest singur motiv ar fi de ajuns ca să explice de ce autorităţile păstrează tăcerea asupra acestei prezenţe, la fel cum autorităţile din epocă au condamnat descoperirile lui Galilei. Un profesor universitar eminent, Cesare Cremonini, a refuzat să se uite în luneta lui Galilei, pretextând că îl vor durea ochii şi că, de altfel, nu era nimic de văzut. Această reacţie de respingere este specifică tuturor epocilor. Exploratorii au remarcat că atunci când primele nave europene au abordat coastele aborigenilor australieni, aceştia fugeau ca să nu le vadă.

Scepticii mai pot să argumenteze că dovezile de netăgăduit ale acestei prezenţe extraterestre urmează să fie stabilite (cel puţin în domeniul public). Dar la fel stăteau lucrurile în perioada respectivă şi cu teoriile lui Copernic, Kepler şi Galilei. Ca să încerce demonstrarea heliocentrismului, Galilei a crezut că se poate sprijini pe fenomenul mareelor, dar astăzi ştim că ele sunt provocate de Lună, nu de Soare. Prima „dovadă” ştiinţifică a heliocentrismului a fost furnizată abia în secolul al XVIII-lea, o dată cu descoperirea paralaxei stelelor apropiate, putând să se explice prin rotaţia Pământului în jurul Soarelui. O dovadă încă minoră! Totuşi, lumea intelectuală nu a aşteptat-o ca să adopte heliocentrismul şi ca să integreze ideea imensităţii universului. De ce asta? Pentru că, din ce în ce mai mult, se impunea ca viziune raţională a Universului. Chiar şi ideea de pluralitate a lumilor locuite se răspândise în toată Europa datorită cărţii lui Fontenelle, *Convorbiri despre pluralitatea lumilor,* apărută în 1686. Ce curs accelerat al istoriei, dacă ne gândim că trecuse mai puţin de un secol de la arderea pe rug a lui Giordano Bruno la Roma, în anul 1600, tocmai pentru că susţinuse că există o infinitate de lumi locuite!

Cum se face că, la mai bine de trei secole după Fontenelle, ideea de „vizitatori” extratereştri este atât de discutabilă? Pentru că exista o diferenţă enormă între ideea că pot să existe alte civilizaţii în spaţiu, în jurul unor stele îndepărtate – o idee admisă într-o măsură din ce în ce mai mare de oamenii de ştiinţă de astăzi – şi ideea că „ei” sunt aici, într-un mod mai mult sau mai puţin clandestin. E foarte bine când civilizaţiile extraterestre sunt foarte departe de noi şi suntem protejaţi de distanţele enorme – despre care se spune că sunt imposibil de străbătut – dintre stele. În schimb, cel puţin pentru unii, este insuportabilă ideea că suntem spionaţi, supravegheaţi, poate chiar manipulaţi fără ştirea noastră de către fiinţe necunoscute, mai avansate decât noi. Măcar dacă ar fi venit să ne viziteze aşa cum se cuvine! Jacques Vallée a ironizat această teorie, pe care i-o atribuia astrofizicianului Carl Sagan. Scenariul convenabil, imaginat de Sagan în romanul său *Contact,* trebuia să înceapă cu mesaje ciudate, recepţionate de puternicele noastre radiotelescoape şi descifrate de savanţii noştri. Numai după aceea ar fi încercat un contact fizic, cu preţul unor mari dificultăţi. Din păcate, acest scenariu romantic nu mai face doi bani din cauza mulţimii de observaţii apropiate de OZN-uri şi de entităţi, care ne lasă cu gura căscată şi ne înspăimântă.

Dacă această prezenţă „extraterestră” ne va fi confirmată de mărturii de netăgăduit, mai mult ca sigur că atunci va începe o mare dezbatere în lumea întreagă, o dezbatere despre natura acestor „vizitatori” şi despre intenţiile lor. Este foarte probabil, ca şi în eventualitatea că vom fi confruntaţi cu extratereştri: destul de binevoitori (ceea ce nu este deloc sigur!), să suportăm totuşi un mare şoc cultural. De unde teama profundă pe care unii o mărturisesc uneori. Elocvent în acest sens, punctul de vedere exprimat de geneticianul Albert Jacquard la sfârşitul emisiunii *Viva* despre civilizaţiile extraterestre,

prezentată în mai 1999 de televiziunea elveţiană. Un jurnalist l-a întrebat ce mesaj ar vrea să trimită unor îndepărtaţi extratereştri cu care am fi intrat în contact cu ajutorul radiotelescoapelor; Jacquard a răspuns: „Le-aş spune să aştepte cincizeci de mii de ani înainte să ne viziteze, pentru că nu sunt pregătit!”

Această reacţie ne demonstrează de ce dezvăluirea unei prezenţe extraterestre nu se poate face decât progresiv. Totuşi, unii şi-au pierdut răbdarea. În Statele Unite, avocatul Daniel Sheehan, militant de stânga ca Jacquard în Franţa, a luat poziţie în mod public, dar în sens invers. Sheehan este cunoscut prin modul în care a apărat-o, în 1979, pe Karen Silkwood, o angajată care a fost iradiată într-o uzină nucleară. A participat la anchetele legate de Watergate, Iran-Contra şi „documentele Pentagonului”. El s-a ocupat şi de OZN-uri, asigurând apărarea doctorului Mack când acesta a fost supus procedurii de examinare de universitatea Harvard. El a dezvăluit public o informaţie foarte interesantă în primăvara anului 2000, cu ocazia unei conferinţe despre OZN-uri. Făcuse parte, în 1979, dintr-o comisie de anchetă asupra OZN-urilor solicitată de preşedintele Carter. În această calitate avusese acces la documentele secrete ale Air Force, păstrate într-un local special al bibliotecii Congresului. Şi acolo, a spus Sheehan, putuse să vadă – fără să poată face vreo copie – un raport despre recuperarea unui OZN accidentat, la care erau anexate şi fotografii!

Este remarcabil că acest avocat cunoscut a îndrăznit să facă publice toate astea. Poate că a început să bată un vânt favorabil dezvăluirii secretului! Sheehan şi-a terminat discursul cu o pledoarie înflăcărată – pe care cei peste cinci sute de participanţi au aplaudat-o în picioare – în favoarea unei grupări a mişcărilor ufologice şi a forţelor care susţin progresul, îndeosebi a militanţilor ecologişti, ca să se pună capăt secretului. Viitorul va decide dacă un

astfel de vis poate să devină realitate.

26. Paranormalul în vizorul Serviciilor Secrete

26.1. Obţinerea de informaţii cu ajutorul percepţiei extrasenzoriale

Aceia care nu cred în existenţa a ceva lipsit de formă fizică cum sunt mintea, sufletul, spiritul, până când nu au dovada clară a existenţei lor, nu ar trebui să creadă nici în percepţia extrasenzorială (ESP). ESP se referă la obţinerea de informaţii de către oameni despre viitor, trecut sau prezent, fără folosirea celor cinci simţuri.

Termenul a fost utilizat pentru prima oară de către J. B. Rhine, fost şef al primului departament parapsihologic al unei universităţi renumite din lume. Rhine a înfiinţat Fundaţia pentru Cercetarea Laturii Umane (FRNM) cu un Institut de Parapsihologie în afara campusului universitar, în Durham, unde a şi rămas după moartea sa, în 1980. ESP cuprinde folosirea telepatiei, clarviziunii şi premoniţiei după cum urmează:

1. Telepatia presupune transmiterea de informaţii de la o minte la alta fără folosirea limbajului, limbajului trupului sau a altor simţuri.

2. Clarviziunea se referă la obţinerea de informaţii necunoscute anterior de către destinatar prin oricare dintre simţurile cunoscute. Chiar mai semnificativ este faptul că natura şi conţinutul informaţiei primite nu sunt cunoscute de către nimeni, de exemplu, dacă ai putea citi paginile unei cărţi închise sau ai putea identifica obiectele dintr-o cutie închisă.

3. Premoniţia este obţinerea de informaţii despre un eveniment înainte ca acesta să aibă loc.

Deşi există numeroase mărturii neştiinţifice cu privire la existenţa ESP, cercetarea ştiinţifică actuală a considerat că nu trebuie să dea prea multă importanţă studiului ei. Totuşi, grupările militare şi de contrainformaţii din toată lumea au pus un accent deosebit pe ESP; atât din punct de vedere ofensiv cât şi defensiv.

Pe 27 august 1995 programul „Adevăratele Dosare X" al Canalului Patru al televiziunii britanice a oferit o idee despre lunga istorie a programelor americane de cercetare psihică (psi). Întrucât majoritatea acestor programe au fost „negre" (sau secrete) rezultatele nu s-au adus la cunoştinţa publicului şi a Congresului. Marele interes al Pentagonului în acest domeniu (finanţat prin Agenţia Centrală de Informaţii cu ajutorul şi în asociere cu DIA, NSA, ca şi câteva laboratoare de cercetare guvernamentale sau neguvernamentale) a fost declanşat de progresul substanţial făcut de fosta Uniune Sovietică şi sateliţii ei.

Din datele disponibile este clar că până prin 1970, Guvernul american n-a acordat prea multă importanţă cercetării psihologice şi posibilelor ei implicaţii în spionaj şi armată. CIA a investigat utilizarea psi în scopul strângerii de informaţii la începutul anilor '50, iar poliţia încearcă uneori, într-o manieră relativ ad-hoc, să rezolve o crimă cu ajutorul parapsihologiei. În decursul faimoaselor sale proiecte de control al minţii sub numele de ARTICHOKE, BLUEBIRD şi MKULTRA, CIA a alocat o mică parte din buget studiului unor persoane cu calităţi psihice speciale, pentru a descoperi informaţii de la cei morţi şi efectuarea unei cercetări ştiinţifice privind utilizarea parapsihologiei pentru munca de contrainformaţii.

La începutul anilor '60, Forţele Aeriene Americane au cerut Institutului American de Cercetare (AIR) executarea unui studiu de fezabilitate pentru dezvoltarea şi utilizarea fenomenelor psihologice în război. AIR şi-a publicat descoperirile sub titlul *Fenomene psihologice aplicabile*

dezvoltării armelor psihologice în decembrie 1965. În lucrarea sa, AIR a evidenţiat posibilităţile existente, inclusiv utilizarea laserului sau a frecvenţelor electromagnetice şi de sunet. Astăzi, aceste metode au cunoscut o dezvoltare remarcabilă, unele sub denumirea de aşa-numitul nou concept de „arme non-letale”.

J. G. Pratt de la Departamentul de Psihiatrie al Universităţii Virginia a fost unul dintre primii cercetători din vest care au vizitat Uniunea Sovietică după publicarea lucrărilor expertului lor, Leonid Vasiliev. El a descris cum s-a schimbat atmosfera întâlnirilor organizate de dr. Eduard Naumov între anii 1963 şi 1968. În timpul primei vizite, conferinţa se desfăşura într-o atmosferă deschisă, cordială, potrivită schimbului de informaţii. Dar în timpul vizitei din 1968, participanţii manifestau o reticenţă evidentă.

Cam în aceeaşi perioadă oficiosul sovietic *Pravda* publicase un articol în care ataca parapsihologia. Majoritatea savanţilor sovietici au refuzat să-şi susţină lucrările de cercetare, iar oaspeţii din Vest au fost obligaţi să facă prezentări improvizate. După această vizită organizatorii conferinţei şi-au retras invitaţiile făcute vesticilor de a participa şi la alte întruniri sau de a proiecta filme.

Publicarea lucrării *Descoperiri psihice din spatele Cortinei de Fier* în 1970 a atras atenţia publicului asupra controlului minţii în SUA. Această apariţie editorială împreună cu emisiunile radiofonice ale Vocii Americii difuzate spre Uniunea Sovietică, având ca teme controlul minţii, au făcut ca atmosfera din URSS să se înrăutăţească şi mai mult.

În 1973, patru savanţi eminenţi ai Academiei moscovite de Ştiinţe au publicat o lucrare destul de amplă intitulată *Parapsihologia, ficţiune sau realitate?* în *Probleme de filozofie* o publicaţie oficială a Academiei Sovietice de Ştiinţe Pedagogice. În lucrare erau atacaţi

parapsihologia şi cercetătorii care se ocupau de ea. Această schimbare de linie a devenit mai evidentă în 1974, când parapsihologul sovietic Eduard Naumov, menţionat anterior, care era principala cheie de contact sovietică a autorilor *Descoperirilor psihice în spatele Cortinei de Fier* a fost condamnat la doi ani de muncă silnică pentru o ilegalitate minoră şi trimis într-un spital pentru „tratament psihiatric”. Schimbarea liniei oficiale pare să fi fost o încercare nu numai de a-i împiedica pe cercetătorii din Vest să cunoască realizările sovietice, dar şi de a convinge SUA că o astfel de cercetare nu este dezvoltată în Uniunea Sovietică.

Dar, prin 1970, spionajul american devenise foarte interesat de cercetarea sovietică în parapsihologie. Înainte de 1971, când grupurile de spionaj americane au început să ancheteze munca inamicului lor din războiul rece, CIA a făcut investigaţii superficiale. Ei au descoperit că sovieticii cheltuiau aproximativ 60 milioane de ruble pe an pentru cercetarea psihică. (Sovieticii au folosit un neologism cehesc, psihotronica, pentru a denumi cercetarea lor.) Prin 1975, această sumă se ridicase la 300 milioane de ruble – ceea ce reprezintă o cifră considerabilă având în vedere faptul că subiectul era controversat.

Nu atât cercetarea sovietică a fost aceea care a atras atenţia CIA, cât aplicaţiile sale operaţionale. Era clar că acel control sever al securităţii sovietice menit să împiedice orice scurgere de informaţii masca progresul important înregistrat de ruşi.

Analiştii CIA se confruntau cu o dilemă. Nu le era la îndemână să le explice principalilor consilieri ştiinţifici din Consiliul Naţional de Securitate (NSC) că atât KGB, cât şi GRU (ramura spionajului militar sovietic) cercetau subiecte considerate în SUA a fi în cel mai bun caz controversate. Pe de altă parte, le era teamă ca nu cumva sovieticii să câştige cursa psihotronicii aşa cum făcuseră cu Sputnik-ul.

În cele din urmă, au găsit o soluţie. Denumind-o „golul războiului psihic”, ei au convins NSC să ia măsuri. Cam în acea perioadă comunitatea spionilor americani era conştientă că psihotronica avea o aplicaţie şi că un factor psihic agresiv ar putea ameninţa securitatea SUA. Cu aprobarea Congresului au început să cerceteze şi să examineze natura acestei ameninţări.

CIA a adoptat o dublă atitudine; în public prin campanii continue de dezinformare au încercat să discrediteze cercetarea psihologică, dar în secret au finanţat 6 serii de proiecte şi programe, pe o perioadă de şaisprezece ani, pentru care au cheltuit 20 milioane de dolari. Sovieticii, conştienţi de activitatea americanilor, au reacţionat similar. Şi ei au negat public credibilitatea cercetării psihologice, au întemniţat câţiva cercetători, mai ales pe cei implicaţi în schimbul de informaţii cu partenerii lor din Vest şi au închis câteva institute de cercetare angajate în cercetarea psihică.

Încercările sovieticilor de a-i antrena pe cosmonauţii lor în telepatie au atras iniţial atenţia CIA. Experienţele lor au fost efectuate în martie 1967; când un mesaj codificat telepatic a fost trimis de la Moscova la Leningrad patru ani mai târziu, Edgar Mitchell a făcut o încercare similară în cursul zborului său cu Apollo 14. Încercarea lui Mitchell s-a bazat pe rezultatele a patru ani de cercetare şi studii finanţate de CIA, începute în 1970, la spitalul Maimonides din Brooklyn.

Printre proiectele citate a figurat studiul telepatiei în vis, executat de Laboratorul de Vise al Centrului Medical din Maimonides. Studiile lor au sugerat posibilitatea ca visele să fie influenţate telepatic prin imagini sau concepte transmise de la un individ în stare de veghe cuiva care visează. Sovieticii urmăreau aceleaşi scopuri.

În 1970, directorii de la Maimonides, Stanley Kripner şi Montague Ulman, prezentaseră un astfel de studiu, cu rezultate uimitor de bune. Alte cincisprezece studii care au

urmat s-au soldat cu aceleaşi rezultate. Pe măsură ce descoperirile de la Maimonides au început să conveargă cu informaţiile CIA asupra cercetărilor sovietice aplicaţiile şi implicaţiile militare au devenit mai coerente. Ca şi înainte CIA şi-a ascuns finanţările prin Fundaţia McDonnell Aerospace. Jack Houck, inginer de aerospaţiale interesat de subiect era omul lor de legătură la experienţe. Institutul Naţional de Sănătate a dat a doua tranşă de bani. Finanţarea acestui subiect de către CIA a continuat până în 1982.

Shawn Robbins, un medium care participa la studiile despre vise, a dat rezultate bune şi foarte curând a fost contactat de Biroul de Spionaj Naval [ONI]: Marina Americană era interesată să-i testeze capacităţile psihice pe ţinte navale sovietice. Lui Robins i s-au pus la dispoziţie scheme şi fotografii ale navelor sovietice şi i s-a cerut, după ce le-a localizat, să prezică destinaţia lor.

Convenţia Asociaţiei Parapsihologice din 1973, de la Charlottesville, Virginia, a oferit noi mărturii că linia sovietică de cercetare este bună de urmat. Pratt şi Keilf, doi cercetători americani recent întorşi din URSS, au prezentat descoperirile lor cu privire la psihologia Gulagului sovietic. Montague Ulman directorul Centrului Zonal de Sănătate Mintală din Brooklyn, a susţinut o lucrare, tot despre Gulag. Charles Honorton a descris rezultatele studiilor psiho-cinetice pe care le-a întreprins la Maimonides.

Cercetări paralele se făceau şi la Institutul de Cercetare Stanford (SRI). S-au folosit subiecţi în stare de veghe pentru studiile şi experienţele lor, deşi procedeele erau aproape identice cu cele de la Maimonides. SRI era finanţat de Marină şi de GIA. (Mai târziu, NASA a jucat şi ea un mic rol.) Avem indicaţii clare despre colaborarea care a existat între doctorii Puthoff şi Targ de la SRI şi Edwin C. May, consilier al SRI şi cercetător asociat la Departamentul de Parapsihologie şi Psihofizică de la

Maimonides.

Şi SRI a urmat linia de cercetare sovietică şi i-a copiat experimentele. Un exemplu au fost pentru ei lucrările lui Nikolaiev şi Kamensky care au demonstrat că atunci când un adresant era expus unui fascicul de lumină fulgerătoare EEG-ul destinatarului a primit comanda – adică o influenţă telepatică din partea emitentului.

SRI şi-a intitulat cercetarea telepatică „Vizualizare la distanţă” (RV). A fost denumită astfel la o reuniune din 8 decembrie 1971, la care au participat Ingo Swann, un artist homosexual din New York, dr. Janet Mitchell, dr. Karlis Osis şi dr. Gertrude Schmidler de la Societatea Americană de Cercetare psihologică (ASPR) din New York. În cursul celor zece experienţe „în stare de percepţie în afara corpului”, ASPR a încercat să localizeze obiecte ascunse în incintă, folosind o persoană cu calităţi clarvăzătoare speciale. Au reuşit.

Mai târziu, ASPR a hotărât să extindă aceste experimente pe ţinte din afara clădirii. La sugestia lui Swann, dr. Janet Mitchell îi va spune un nume de oraş american, iar acesta va încerca să determine cum e vremea acolo. Apoi dr. Mitchell va telefona la biroul local de meteorologie ca să vadă dacă Swann a ghicit.

Experienţele din 1971 ale lui Ingo Swann s-au bazat pe lucrările similare ale cercetătorului francez René Warcolier (1881-1962) care în anii ’20 a făcut experienţe similare între Paris şi New York şi ale lui J. Hittinger, un cercetător britanic.

Dintre cei doi termeni „vizualizare la distanţă” şi „percepţie la distanţă”, Swann l-a considerat mai corect pe al doilea, dar doctorii Osis şi Schmeidler l-au preferat pe cel de „vizualizare la distanţă”.

Swann a dus aceste experimente mai departe. O persoană se duce „la o destinaţie îndepărtată” ca o „baliză de semnalizare”, undeva în Manhattan. La un moment predeterminat, această baliză va face observaţii la locul

stabilit, în timp ce amplasarea sa rămâne necunoscută lui Swann în incinta ASPR. Swann se va concentra asupra balizei de semnalizare, încercând să descrie unde se găseşte. Primul experiment de acest fel a avut loc în februarie 1972.

În cartea sa intitulată *Experienţe din afara corpului* dr. Janet Mitchell a sugerat că aceste experienţe erau făcute pentru a se stabili „dacă o persoană poate localiza o parte a conştiinţei sale în spaţiu, la distanţă de corpul său". Mitchell consideră că ţintele din aceste experienţe au fost percepute telepatic, prin clarviziune, viziuni sau prin înşelăciune. Ingo Swann sugerează că „ele au fost receptate printr-un anume tip de percepţie care funcţionează în afara razei vizuale normale umane".

Swann merge mai departe, extrapolând şi spune că: „Este vorba despre posibilitatea ca individul uman să aibă receptori suplimentari de organizare a informaţiilor care depăşesc limitele celor cinci simţuri fizice. Acest lucru se face cu ajutorul a cel puţin alte şaptesprezece tipuri diferite de simţuri care au fost identificate de biologi şi neurologi". La SRI testele de vizualizare la distanţă au implicat un destinatar care îşi notează orice impresii de la un adresant – similar cu ceea ce se făcea la Maimonides, dar cu o singură deosebire. La experienţele SRI, destinatarul era în stare de veghe. Pentru a se evita înşelăciunea, ţintele erau alese la întâmplare şi destinaţiile se scoteau dintr-un plic închis, de către adresant, în timp ce acesta şi echipa lui se îndreptau spre zona-ţintă.

Adresantul a rămas în zona-ţintă un anumit interval de timp, pe când destinatarul – cel cu, vizualizare la distanţă – a înregistrat impresiile acestuia. Principalul om de legătură pentru finanţarea lucrărilor SRI a fost Harold Chipman. Directorul de proiect al Marinei Americane la SRI a fost James Foote.

O altă figură importantă în acel moment a fost Andrija Puharich. Născut la Chicago în 1918 din părinţi

iugoslavi, Puharich era doctor în medicină, cu doctorat în fizică. Legăturile lui cu armata datau din anii ’50, pe când lucrase la Centrul de Arme Chimice şi Biologice al Armatei de la Fort Detrick, Maryland. În 1952 el a prezentat în faţa unor persoane de la Pentagon o lucrare intitulată *O valoare a utilizărilor posibile ale percepţiei extrasenzoriale în războiul psihologic.* În 1953, a ţinut o conferinţă pentru cercetătorii din Forţele Aeriene ale SUA asupra metodelor de creştere sau diminuare a telepatiei şi o alta la Centrul American pentru Arme Chimice, despre „Fundamentele biologice ale percepţiei extrasenzoriale”.

În cea mai mare măsură, el a urmărit experienţele sovieticilor; în 1962, a publicat o descriere a studiilor făcute de el pe baza participării la programele executate în anii ’50. El a descris explicaţiile biologice şi posibilităţile ipotetice pentru psi şi a subliniat şi efectele drogurilor, ceea ce se potrivea cu programele CIA de control al minţii şi descoperirile din acea epocă.

Puharich era foarte interesat de parapsihologie. În 1956, l-a adus în SUA pe Peter Horkus, un medic olandez, ca să ajute poliţia să rezolve nişte crime, şi, cu ajutorul astronautului american Edgar Mitchell l-a adus pe Uri Geller la

SRI, în 1972.

CIA s-a interesat de el de-a lungul întregii sale cariere, în parte deoarece cercetările sale anterioare erau pe linia celor făcute de CIA asupra controlului minţii, iar pe de altă parte, din cauza participării lui Uri Geller la experienţele parapsihologice de cercetare. Mossad-ul a dat SRI un raport informativ asupra capacităţilor lui Geller. La SRI, cei mai importanţi subiecţi erau lngo Swann, Patrick Price şi Uri Geller; cele mai importante proiecte erau SCANATE

[CIA-NSA] şi Grill Flame [DIA].

Experienţele ASPR, cu utilizarea unei „balize de semnalizare”, nu foloseau în spionaj. Era nevoie de

amplasarea unui agent în zona-ţintă, ceea ce nu era posibil din punct de vedere operaţional. Dacă s-ar fi spus numele ţintei, aceasta ar fi fost deconspirat vizionarului. Swann s-a consultat cu mai mulţi oameni de ştiinţă din afara SRI şi Silicon Valley asupra modului de combatere a acestui handicap. Jacques Vallee a venit cu o soluţie. A sugerat ca Swann să utilizeze o anumită adresă ca punct de concentrare. Mai târziu, Swann a dezvoltat aceasta într-o hartă de coordonate – latitudine şi longitudine – ducând la naşterea proiectului SCANATE.

SCANATE [SCANare prin coordon-ATE] a început pe 29 mai 1973 şi s-a încheiat în 1975. A transmis un mesaj îngrijorător şefilor din armată şi spionaj. Atunci când Ingo Swann a făcut prima sa încercare de a pune în practică vizualizarea la distanţă, vizualizând un loc după ce i s-au dat coordonatele, a obţinut rezultate remarcabile. A descris caracteristicile insuliţei Kerguelen administrată de francezi, aflată în sudul Oceanului Indian, inclusiv amplasarea clădirilor şi ceva ce părea a fi o instalaţie comună franco-sovietică de cercetare meteorologică. A putut chiar trasa o hartă destul de corectă a insulei.

Mai târziu, folosind nişte coordonate furnizate de un coleg sceptic de pe Coasta de Est, Swann a descris şi desenat un loc despre care credea că ar fi un fel de instalaţie militară. Câteva săptămâni mai târziu, colegul de pe Coasta de Est a confirmat că descrierile lui Swann sunt corecte în fiecare punct. Swann comentează: „A trebuit să treacă aproape şase ani ca să văd o hartă topografică a insulei Kerguelen, care includea clădirile şi alte lucruri făcute de mâna omului. Pe unele dintre ele le-am omis, dar mi s-a spus că principalele clădiri erau portocalii şi trebuia să fie schimbate din când în când”. Experienţa Kerguelen nu a fost secretă, aşa că după o săptămână în lumea spionajului au apărut detaliile.

Pat Price a făcut o descriere detaliată a unui loc. Harold Puthoff i-a dat lui Price un set de coordonate

pentru o ţintă într-un experiment de vizualizare la distanţă, de natură specială. Coordonatele descriau o zonă de circa 200 km la sud-vest de Washington, D.C. Răspunsul lui Price l-a surprins pe Puthoff. Într-un comentariu pe cinci pagini asupra turului său de vizualizare la distanţă, Price a pornit la o înălţime de 450 m deasupra locului şi a mers printr-un complex de clădiri şi zone subterane de depozitare. Raportul descria echipamente de comunicare şi de computer manevrate de personalul din cadrul Corpului de Transmisiuni, numele de pe birourile din clădire şi chiar etichetele de pe dosarele dintr-un dulap încuiat într-una dintre camere. El a citat nume de cod ca Flytrap, Minerva, Operaţiunea Pool şi dosare cu eticheta Cueball 14 Ball, 4 BALL, 8 Ball, Rackup. De asemenea, a numit locul – Haystack (căpiţa de fân) – şi personalul care era acolo: colonelul R. J. Hamilton, general-maiorul George R. Nash şi maiorul John C. Calhoun. Un ofiţer de securitate prezent a exclamat: „Drace, nu mai există siguranţă”.

Un rezumat al Raportului final anual al CIA din cel de-al doilea an dezvăluie ceva din lucrările lui Pat Price şi Ingo Swann, cu bani din partea CIA: „Pentru a supune fenomenele de vizualizare la distanţă unui control riguros s-a cerut ca un grup responsabil de analiza zonei [al CIA] şi OSI (Biroul de Spionaj Ştiinţific) să primească coordonatele geografice ale locului necunoscut subiectului şi celor care conduc experienţa. Ca răspuns personalul SRI a primit un set [de coordonate] al unităţii denumite în continuare drept locul din West Virginia. Cei care făceau experienţa au executat o experienţă de vizualizare la distanţă în dublu orb, adică fără vizibilitate atât pentru experimentatori, cât şi pentru subiecţi.

Acest experiment şi-a propus să determine utilitatea unei vizualizări la distanţă, în condiţii care aproximează un scenariu real. Doi subiecţi [au fost] trimişi la ţintă, o instalaţie sensibilă. Un subiect a desenat o hartă detaliată şi a clădirii şi a terenului din jur, iar celălalt a dat

informaţii despre interior, inclusiv nume de cod, date care ulterior au fost verificate de surse ale sponsorului [adică CIA].”

Ceea ce descrisese Price s-a dovedit a fi o staţie de satelit pentru cercetare, care asculta vehiculele spaţiale sovietice; numele de cod se refereau la acele operaţiuni. Cercetătorul de la CIA care monitoriza testul, un fiziolog din sectorul de cercetare şi dezvoltare al Agenţiei, a crezut că are un potenţial spion de clasa „A” care ar putea să meargă oriunde prin lume descoperind secrete nedetectate.

Contractul de studii al CIA asupra eforturilor depuse de sovietici: „Noul mecanism de transfer de informaţii biofizice” (NBIT) a fost publicat în ianuarie 1975. El se încheia astfel: „Ruşii s-ar putea să facă:acum următorul pas logic [faţă de experienţele propuse acum cinci ani – sublinierea autorului], şi anume, de a întări, mări sau ajuta NBIT cu anumiţi indivizi dotaţi, după ce se descoperă agenţii purtători ai comunicaţiilor de bază”. Rapoartele următoare DIA au reiterat acest lucru, avertizând „că perfecţionarea sovietică sau cehă a armelor psihotronice ar reprezenta o ameninţare serioasă pentru funcţiunile militare sau de securitate ale inamicului. Energia emisă ar fi fără zgomot şi greu de detectat electronic. Sovieticii se laudă că au dezvoltat senzori eficienţi ai energiei biologice şi singura sursă de energie necesară ar fi operatorul uman”.

Deci munca de vizualizare la distanţă a continuat. Pat Price a fost solicitat de câteva ori să-şi ofere serviciile Biroului de Spionaj Naval (ONI) ca şi Agenţiei Naţionale de Securitate.

Timp de câţiva ani după succesul lui Swann, acesta a antrenat indivizi selectaţi ca având posibile capacităţi parapsihologice din cadrul armatei şi al spionajului ca să devină spioni parapsihologici. Chiar ofiţeri superiori – cum ar fi generalul-maior Thompson [adjunctul şefului

contrainformaţiilor, l977-l991], Jack Vorona [DIA] şi generalul-maior Albert Stubblebine, au fost cobai pentru vizualizarea la distanţă.

Cei ce realizau vizualizarea la distanţă au fost studiaţi de fizicieni de frunte. Ingo Swann şi Uri Geller l-au surprins pe laureatul Premiului Nobel, Brian Josephson, cel care a dezvoltat pentru prima dată joncţiunea Josephson, baza măsurării biomagnetismului. Ambii au reuşit să abată atât de mult SQUID [acul de pe hârtia înregistratoare] încât Josephson, ca şi Evan Harris Walker au propus ca fizica să adopte o nouă paradigmă ca să încorporeze variabilele ascunse şi inteligenţa universală.

La începutul anilor ’70, Evan Harris Walker a încercat să includă fenomenele psi în cadrul mecanicii cuantice. Teoria lui Walker leagă conştiinţa de variabilele ascunse ale teoriei cuantice. De asemenea, s-a referit la deformarea psihică a obiectelor materiale, mai ales la testele cu magnetometrul ale SRI, cu Ingo Swann. El a arătat că mărimea efectelor PK (psihocineticii) asupra magnetometrului SRI, realizată de Ingo Swann, a fost conformă estimărilor teoretice. Helmut Schmidt, fizician responsabil pentru multe experienţe noi care au făcut legătura între psi şi mecanica cuantică a propus, de asemenea, o teorie a funcţiei psi bazată pe principiile mecanicii cuantice.

David Bohm, un alt fizician de frunte care l-a studiat personal pe Geller – ca şi colegii săi Henry Margenau şi O. Costa Beauregard – a repetat de multe ori că în mecanica cuantică nimic nu interzice psi. Beauregard susţine ideea că anumite axiome ale fizicii cuantice cer în mod virtual existenţa fenomenelor psi. Eugine Wigner, laureat al Premiului Nobel şi prof. John Taylor (Kings College, Londra) au admis amândoi că efectele obţinute de Geller s-ar datora radiaţiei electromagnetice de joasă frecvenţă produsă de inimă, creier şi muşchi, dovedind convergenţa studiilor lui West cu cele ale sovieticilor.

Literatura de specialitate arată că forţele militare americane au indus în eroare atât Congresul cât şi mass-media când se făceau aceste experienţe din cauza îngrijorării crescânde cu privire la securitatea parapsihologică; îngrijorarea a fost exprimată de Ron Robertson, ofiţer de securitate de la Laboratorul Lawrence Livermore din California. Robertson, care urmărise dezvoltarea testelor parapsihologice din postură oficială, era serios îngrijorat că un mediu talentat ar putea declanşa sau dezactiva un focos doar prin forţa psihocinetică a minţii.

El a avertizat că „tot ce trebuie este să ai capacitatea să mişti o optime dintr-o uncie pe un sfert de inci la distanţă de un picior”.

Sub presiunea Congresului asupra Ministerului Apărării pentru finanţarea propriului program de cercetare parapsihologică, Agenţia Proiectului de Cercetare Avansată a Pentagonului (ARPA) a decis să-l evalueze pe Geller la SRI în 1972, pentru a constata dacă alte teste suplimentare necesitau banii Pentagonului. Pentagonul a decis după ce în perioada noiembrie şi decembrie 1972, la SRI, Geller a petrecut patru săptămâni de experienţă, pline de succes, împreună cu câţiva dintre fizicienii şi psihologii de renume mondial.

Echipa ARPA, condusă de George Lawrence, director adjunct de resurse umane la ARPA, îl includea şi pe Ray Hyman, consultant deseori folosit de Ministerul Apărării şi de Fundaţia pentru Ştiinţă, şi pe Gerry Shore, ambii magicieni amatori. Evaluarea lor a fost negativă şi Geller a fost acuzat de fraudă şi de utilizarea unor trucuri magice.

Totuşi, evaluarea lor a fost în mod deliberat trunchiată. De exemplu, în loc ca Geller să fie legat la ochi, aşa cum făcea totdeauna SRI când trebuia să identifice telepatic desene, el a fost rugat să-şi acopere ochii cu mâinile. Apoi l-au acuzat că trage cu ochiul.

Mai târziu, SRI a criticat vehement evaluarea ARPA şi

a numit-o „calamitate”. Hyman a întocmit un raport pe care l-a înaintat Ministerului Apărării şi a trimis o copie lui Martin Gardner de la Scientific American, în care Targ şi Puthoff sperau să-şi publice descoperirile. La trei luni de la evaluarea ARPA, Leon Jaroff a publicat un articol în *Time* prezentându-i pe Targ şi Puthoff ca pe nişte cercetători de două parale, iar pe Geller ca pe un farsor.

Alţii, cum ar fi James Randi şi colonelul John Alexander, pensionat mai de curând, care a fost şeful Biroului de Tehnologie Umană Avansată din Comandamentul American de Spionaj al Armatei şi Securităţii, director al Biroului Conceptelor Sistemelor Avansate, au urmat aceeaşi linie. Alexander a fost pe deplin conştient de studiile psi de-a lungul întregii sale cariere, dar în cartea sa *The Warrior ’s Edge,* se referă doar la lucruri obişnuite. Totuşi, în calitatea sa de consilier NATO pe problemele serioase ale armelor legate de psi – dintre care acum unele sunt clasificate ca non-letale – el a dorit să treacă la secret cercetarea din acest domeniu.

În pofida campaniei de dezinformare dusă de Armata şi Serviciile Secrete Americane, Comitetul pentru Ştiinţă şi Tehnologie de pe lângă Camera Reprezentanţilor a elaborat în iunie 1981 un studiu de 530 de pagini bazat pe doi ani de cercetare. Era intitulat „O trecere în revistă a problemelor ştiinţei şi tehnologiei, prezent şi viitor” şi cuprindea următoarele afirmaţii: „În domeniul apărării naţionale există implicaţii certe ale capacităţilor unor indivizi de a identifica locuri îndepărtate şi de a afecta instrumente sensibile şi alţi oameni. O recunoaştere generală a gradului de interconexiune a minţilor ar putea avea consecinţe sociale şi politice foarte largi asupra naţiunii şi lumii”. Doi ani mai târziu, un alt raport al Serviciului de Cercetare al Congresului intitulat „Cercetare în domeniul fenomenelor psi, situaţia actuală şi tendinţe de îngrijorare pentru Congres” s-a făcut ecoul aceloraşi idei.

În 1982 general-maiorul Albert Stubblebine, directorul Comandamentului de Spionaj Militar şi al Securităţii (INSCOM), un adept fidel al psi, a folosit câteva persoane cu calităţi parapsihologice speciale pentru a vizualiza casa generalului panamez Manuel Noriega, bănuit că făcea trafic cu arme de la sandiniştii nicaraguani la gherilele de stânga din El Salvador. Acestea au întocmit un raport detaliat de două pagini asupra camerelor şi a interioarelor.

Este clar acum că atât Rusia cât şi SUA, pe când minimalizau public seriozitatea domeniului, şi-au continuat cercetarea parapsihologică vreme de decenii. Au făcut progrese folosind agenţiile lor de spionaj şi au minţit instituţiile publice.

26.2. Operaţiunea „Stargate”

În SUA şi fosta Uniune Sovietică, CIA şi KGB au folosit şi folosesc de ani buni serviciile prezicătorilor şi mediumurilor. Pentru operaţiunea „Stargate” din 1974, americanii au testat un mic grup de extrasenzori, cărora li s-a propus să folosească clarviziunea de la distanţă şi să completeze datele obţinute prin sateliţi şi spioni. Acestora li s-a cerut să localizeze ostaticii americani răpiţi în Liban, pe generalul James Boozier, răpit de Brigăzile roşii, centrele sovietice de cercetări, precum şi rachetele „Scud”, dispărute în timpul războiului din Golf. Conform unui raport oficial al CIA, 15% din răspunsurile extrasenzorilor au fost de un real folos.

Josef MacMonigle, unul dintre cei mai cunoscuţi clarvăzători din operaţia „Stargate”, a declarat public că a participat la circa 450 de misiuni. Printre cele mai importante s-a aflat arestarea de către CIA în 1980, în Africa de Sud, a unui agent KGB. Spionii americani l-au rugat să intre în legătură cu ofiţerul sovietic. I-au pus pe birou un plic fără alte explicaţii. Deşi nu-l cunoştea pe

omul în cauză, Josef a declarat că acesta foloseşte un calculator de buzunar. După verificare, CIA a descoperit că în calculator era ascunsă o staţie de radioemisie pe unde scurte.

Francezul Jean-Pierre Girard a relatat în cartea sa *Fenomenul psihic* că CIA i-a solicitat diferite informaţii cum ar fi localizarea Centrului sovietic de experienţe nucleare din Siberia sau descrierea armelor folosite de ţările Tratatului de la Varşovia. Girard a descoperit că agenţii din Europa Răsăriteană continuă să folosească clarvăzători pentru a obţine acces la secretele militare occidentale. În calitatea sa de colaborator al Institutului francez pentru apărare nucleară şi securitate, Girard se ocupă de traficanţii de materiale radioactive din Est. El conduce şi Institutul Alfec, un institut privat de cercetare a fenomenelor parapsihologice. „Psihometria a înregistrat mai multe insuccese decât succese, conchide el. Dar ea reprezintă un mijloc de a procura informaţii, care niciodată n-ar fi putut fi obţinute prin alte mijloace.”

26.3. Parapsihologia ca armă politică şi militară

Daniel Racker, un general în rezervă din SUA, a declarat recent că, încă din 1981, cercetătorii ruşi în domeniul parapsihologiei încearcă să construiască un „zid” de protecţie psihică, asemenea unei umbrele de apărare. Acest proiect se bazează pe capacităţile extraordinare ale unor indivizi foarte dotaţi din punct de vedere al puterilor psihice. Astfel, generalul estimează către 30 000 cifra subiecţilor care depun mari eforturi pentru a aduce din stadiul de experiment la realitate acest proiect ultrasecret: un uriaş scut invizibil împotriva oricăror inamici. Generalul a enumerat chiar câteva dintre capacităţile subiecţilor ruşi, susţinând că a putut vedea cum un ucrainean a reuşit să facă să explodeze în plin zbor o rachetă aer-sol într-un exerciţiu de poligon. Ucraineanul avea datoria să anihileze

racheta încă din momentul lansării, sarcină pe care a îndeplinit-o cu succes: explozia proiectilului a distrus avionul purtător şi a fost destul de puternică pentru a devia ceilalţi vectori de la traiectoria impusă iniţial. Generalul Racker susţine, de asemenea, că se încerca încă din 1981 ridicarea unei bariere de natură psihică. De exemplu, în cazul unui atac aerian, aceasta ar obliga piloţii avioanelor să considere imposibil un asemenea act: atunci când ar depăşi frontiera ţării, gândurile piloţilor ar fi perturbate în asemenea măsură încât acel atac li s-ar părea un cumplit act de trădare sau o atrocitate inimaginabilă. Generalul mai apreciază că dacă se va reuşi ridicarea acestei bariere extraordinare, ruşii vor fi în afara oricărei agresiuni, fiind practic imposibilă lovirea lor pe teritoriul Federaţiei Ruse.

Puţină lume bănuieşte, poate, faptul că în bătăliile surde sau făţişe, parapsihologia a jucat sub diferitele ei forme de prezentare un apreciabil rol – şi continuă să-l joace – şi pe terenul strategiilor politice. O scurtă privire retrospectivă aruncată de-a lungul istoriei dezvăluie fapte parapsihologice pe care deseori suntem tentaţi să le trecem cu vederea. În pofida evidenţei că acestea par a jalona istoria pe întregul ei parcurs spaţio-temporal. Iar azi, acest rol nu numai că n-a încetat să mai fie jucat, dar pare chiar a se fi accentuat.

Regele roman Tarquinus a ajuns cerşetor, cum i-a prezis sybila din Cumal.

Consemnările diverselor surse istoriografice venite până la noi din antichitate, pentru a ne limita doar la civilizaţiile egipteană, greacă şi romană, atestă diferitele practici exercitate chiar de personaje cu statut oficial, practici care se adresau nu numai vulgului, ci la care făceau apel şi forurile politice conducătoare ale momentului. În acest context, predominau diferitele tehnici ale ghicitului viitorului. Ele se realizau într-un cadru instituţional, de către slujitori grupaţi în confrerii,

care dispuneau nu numai de o structură bine organizată, ci şi de tehnici şi procedee la care mulţi conducători politici ai destinelor noastre istorice ar apela cu siguranţă. Să amintim aici doar de celebra sybilă din Cumae, care i-a oferit lui Tarquinus 9 suluri conţinând viitorul destinului Romei. Fapt interesant este că predicţia acestora, după care însuşi împăratul va deveni cerşetor, s-a adeverit, istoria consemnând acest surprinzător destin al lui Tarquinus.

Nu este deci prea hazardat ca în această lumină să credem că actuala disciplină care se defineşte drept „viitorologie" îşi are originea tocmai în acele vremuri şi practici. Hitler a fost inspirat de prezicătorul Steinschneider. Amalgamul de tehnici, metode şi procedee pe care evoluţia cercetării ştiinţifice le-a pus la dispoziţia actualilor „viitorologi", apar astfel ca o dezvoltare adecvată noilor situaţii şi desfăşurări ale istoriei. Să nu uităm astfel că dacă „Clubul de la Roma" apelează mai ales la statistică probabilistică, teoria jocurilor şi altele, pentru a-şi justifica predilecţiile, personaje din imediatul nostru trecut istoric, care şi-au pus amprenta pe destinele lumii cel puţin prin modul în care au terorizat omenirea – să nu-i amintim decât pe Hitler şi Stalin – au apelat la profesionişti ai unei „viitorologii" prin cele mai pure mijloace parapsihologice ce îşi au originea în practica antichităţii. Se cunoaşte azi influenţa exercitată asupra lui Hitler de către Erik Jan Hanussen, pe adevăratul său nume Hirschel Steinschneider şi de predicţiile sale asupra viitorului război pregătit de către Hitler. De altfel, acest episod în care se pare că nu au fost străini alţi „ocultişti" din spatele scenei politice şi a spionajului englez, i-a şi adus lui Hanussen tragicul său sfârşit. Mai mult chiar, în timpul desfăşurării evenimentelor celui de al Doilea Război Mondial, atât germanii cât şi englezii aruncau asupra teritoriului advers afişe în care catrenele, selectate din opera lui Nostradamus, deseori chiar aceleaşi, erau

interpretate într-un mod care să le dovedească faptul că victoria aparţine conform prezicătorului. Brejnev a lansat-o pe Djuna.

Să amintim şi de influenţa exercitată asupra lui Stalin de un cunoscut personaj cu abilităţi paranormale – Wolf Messing, sau de mai puţin cunoscutul P. K. Ivanov. Ultimul, trăind într-un sat rătăcit în stepele Ucrainei, departe de calea ferată sau de o şosea asfaltată şi în care nici postul local al omniprezentei miliţii nu avea telefon, era legat prin fir direct de Kremlin, fiind chemat periodic sau la nevoie de dictator pentru a-i oferi consultaţii de specialitate. La serviciile acestuia au apelat şi urmaşii lui Stalin, până în zilele lui Hruşciov şi Brejnev. După cum prea bine se ştie azi, ultimul împărtăşea şi el convingerile ezoterice ale cvasitotalităţii conducătorilor imperiului. Să menţionăm că fulguranta carieră pe care Djuna a făcut-o i se datorează aproape în totalitate lui Brejnev, de numele ei fiind legată desigur epoca modernă a „bioterapeuţilor” a căror influenţă o simţim mai cu seamă azi. Să nu uităm nici înclinaţiile de aceeaşi factură ale ţarilor, fiind suficient să-l amintim aici doar pe celebrul Rasputin. Soţia lui Ronald Reagan avea înclinaţii ezoterice.

Nici Apusul nu a neglijat implicaţiile politice ale parapsihologiei. Se ştie că celebrul John Foster Dulles, în timpul mandatului său de secretar de stat al SUA era permanent însoţit de un ofiţer de contrainformaţii care strângea cu grijă toate hârtiuţele pe care acesta le mâzgălea în timpul diferitelor şedinţe la care participa. Colectarea şi distrugerea acestora se efectua plecându-se de la eventualitatea sustragerii lor de către agenţi străini, din mâzgălelile făcute putându-se trage concluzii – inclusiv prin procedee paranormale – asupra stării de spirit şi gândurilor ce îi marcau existenţa. Mai mult chiar, este încă destul de proaspăt în memoria noastră incidentul care a avut răsunet până în Congresul Statelor Unite, implicând-o pe Nancy Regan, soţia celebrului preşedinte al SUA. După

cum se ştie, înclinaţiile ezoterice ale acesteia şi mai ales preocupările ei privind evoluţia diverselor situaţii politice în care era implicat soţul, bazate pe predicţiile unor astrologi, au alertat nu numai cercurile de ziarişti, ci şi pe cele ale serviciilor secrete, prin implicaţiile directe pe car le presupunea influenţa sa asupra deciziilor politice ale lui Ronald Reagan.

Un parapsiholog celebru al epocii comuniste a fost bulgăroaica Vanga, la care au ajuns şi soţii Ceauşescu. Născută în 1911, în Munţii Rodopi, Evanghelia Dimitrova îşi datora puterile, potrivit legendelor locale, unei întâlniri cu zânele pădurii. Ea a fost folosită de serviciile bulgare de informaţii, una dintre previziunile sale cele mai cunoscute fiind cea despre scufundarea submarinului nuclear *Kursk,* previziune făcută în anii ’80, cu 20 de ani înainte de producerea tragediei din Marea Barents.

ROGOZIN, adjunct al şefului Serviciului de Securitate al Federaţiei Ruse, întocmeşte cu regularitate horoscoape pentru demnitarii de rang înalt. El menţine, legătura cu Cosmosul. Rogozin amestecă în prognozele sale mai multe elemente, creând, totodată, un „câmp de putere favorabil” în jurul preşedintelui Elţîn. Între altele, îi fixează acestuia patul de odihnă în direcţia nord-sud. El îşi bazează deciziile pe tabelele Cabalei.

Gheorghi Gheorghievici Rogozin este adulat şi urât de sute de oameni. De fapt, este exact ceea ce îşi doreşte şi el. Niciodată părerile despre el nu au fost atât de contradictorii ca acum.

Chiar oamenii care n-au nimic comun cu munca lui Rogozin îi privesc cu deosebit interes activitatea, deşi nu se ştie ce gândesc despre el. Ca să nu mai vorbim despre mania de a comenta performanţele lui Rogozin la Kremlin şi în alte medii mai mult sau mai puţin selecte din Moscova. Oricum, nici în acest domeniu nu poate fi ocolit Serghei Filatov, şeful staff-ului prezidenţial.

Rogozin este un om ciudat, care vorbeşte rar, iar în

declaraţiile sale preferă să se ghideze după notiţele pe care şi le-a făcut în prealabil.

În fapt, tocmai persoanele aflate sub o anume supraveghere din partea autorităţilor sunt dispuse să vorbească cel mai mult, fără ocolişuri şi fără a se feri. Explicaţia acestui lucru o oferă un membru al Centrului de analize politice al Preşedintelui. **„Personal, m-am obişnuit cu toate căpuşele (instalaţii de ascultare) care sunt implantate în orice orificiu. Îmi este aproape imposibil să respir fără ele. Dacă n-ar fi, m-aş simţi prost. Lubyanka este totuşi mai aproape... Lubyanka fiind închisoarea destinată deţinuţilor politici pe vremuri...”** Termenul de „căpuşă” este o aluzie la băieţii lui Rogozin. („Băieţii lui ROGOZIN” este o sintagmă-cheie. Pentru că, dacă ne referim la membrii Serviciului de Securitate al Preşedintelui, atunci e cazul să-i avem în vedere pe subordonaţii lui Alexander Vasilievici Korsakov, şi nu ai generalului Rogozin, care este adjunctul lui Korsakov.) Din câte am aflat, specialiştii şi staff-ul lui Rogozin se găsesc la Moscova pe strada Varvaka, la nr. 5. Oamenii săi au o adevărată pasiune pentru informaţii şi analize politice referitoare la probleme interne şi externe, din surse publice sau secrete. Am aflat, totodată, că orice document provenind de la Serviciul Secret al preşedintelui este în prealabil identificat (dacă provine cu adevărat de la acest serviciu) de oamenii lui Rogozin şi asta nu prin verificarea circuitului oficial al respectivului document, ci printr-un cod secret care se schimbă mereu. Aspectul prezintă importanţă pentru prevenirea „intoxicării” şefului statului – acţiuni de acest fel având loc adesea.

Iată câteva exemple referitoare la materialele primite de preşedinte, cu privire la Reuniunea la nivel înalt de la Napoli a celor 7 ţări puternic industrializate (din vara anului 1994) şi altele, despre unele aspecte politice din Franţa.

O altă sarcină a generalului o constituie întocmirea de horoscoape pentru principalii conducători ai statului rus. Aşa cum am arătat, el şi-a luat în serios şi sarcina de a crea „un câmp favorabil de putere” în jurul preşedintelui Elţîn. El detectează radiaţiile Pământului (radiaţii telurice) la toate reşedinţele şefului statului şi orientează patul acestuia pe direcţia nord-sud. De altfel, Rogozin este Mare Maestru al Lojei Mondiale a Masonilor.

În context, există convingerea că generalul Rogozin este astăzi în Rusia un fel de Merlin care descinde direct din personajele Mesei rotunde a legendarului rege Arthur. Gheorghi Gheorghievici Rogozin s-a născut la 07.08.1942, la Vladivostok. A studiat la un liceu cu profil tehnic, apoi a intrat în armată, de unde a ajuns în KGB, în cadrul Direcţiei de contraspionaj. Până în 1992 a lucrat ca cercetător principal la un departament tehnic al KGB, legat tot de Direcţia de contraspionaj. Din 1992, a fost transferat direct în structurile staff-ului prezidenţial. Din acest moment, informaţiile referitoare la ascensiunea şi avansarea sa în grad devin contradictorii.

Obţine gradul de general în primăvara anului 1994, fără însă ca acest lucru să fie menţionat în Colecţia de Acte Normative a Federaţiei Ruse, aşa cum s-a procedat şi se procedează în toate cazurile similare. În prezent, troica Serviciului Secret al Preşedinţiei ruse e formată din generalul Kosakov, generalul Rogozin şi contraamiralul Zaharov. Oricum, subordonaţii lui Rogozin stăpânesc acum un teritoriu care este, practic, nou pentru ei şi nedefrişat de fostele structuri sovietice.

Timp de 25 de ani, Rogozin a deţinut peste 15 funcţii. Nu se ştie cât de bine s-a achitat de îndatoriri, dar se pare că, până în 1994, ele au fost modeste. Este specialist în probleme de contraspionaj, în păstrarea secretelor şi probleme tehnice.

La Institutul de cercetări tehnice al KGB, unde a lucrat o perioadă Rogozin, foştii colegi îşi amintesc cu

interes de el. **„A fost de multe ori un adevărat generator de idei. Avea, de asemenea, o erudiţie şi intuiţie tehnică ridicată”.**

De fapt, cea mai interesantă şi prolifică perioadă din activitatea lui Rogozin a fost aceea în care a lucrat în cercetarea ştiinţifică cu aplicaţii speciale, îndeosebi în cadrul Institutului pentru Probleme de Securitate din KGB. El consideră că una dintre cele mai importante probleme pentru serviciile speciale este obţinerea unor date corecte şi realmente secrete, pe de-o parte, iar pe de alta, protejarea acestor informaţii. **„Obţinerea, valorificarea şi păstrarea informaţiilor secrete este o ştiinţă, în care lucrează de regulă 10 la sută oameni cu har şi talent, restul fiind nişte manipulatori de hârtii.”**

Potrivit unor colaboratori apropiaţi, pe Rogozin l-au interesat întotdeauna ştiinţele oculte, science-fiction, magia şi psihotronica. În aceste domenii el a dovedit reale aplicaţii, generalul asigurându-şi interlocutorii că domeniile amintite sunt veritabile ştiinţe ale viitorului. De altfel, el şi-a început încă din 1989 cercetările în domeniul situat **„dincolo de sferele limită şi cognoscibile”.** În aceste domenii, el îmbină teoria cu experimentul, astfel încât să facă posibilă citirea gândurilor de la distanţă, obţinerea de informaţii prin analiza câmpului biologic al oamenilor, influenţarea anumitor persoane prin exercitarea unui flux de voinţă, verificarea oamenilor prin intermediul celui de-al şaselea simţ etc. Rogozin este absolut convins că aceste domenii sunt nu numai utile, ci şi indispensabile actualelor dezvoltări şi evoluţii ale serviciilor secrete, ce trebuie să fie eficiente, moderne, economicoase şi maleabile, mereu adaptabile schimbărilor din societate şi viaţă. **„Trebuie să trecem mereu dincolo de zidul realităţii obişnuite”,** declara Rogozin. Acestea nu sunt nişte simple vorbe, ci o deviză pe care el o aplică în

deciziile adoptate în privinţa personalităţilor din eşalonul superior al conducerii Rusiei.

Desigur, ideile lui Rogozin pot fi interpretate şi ca o slăbiciune a imperiului serviciilor secrete din Rusia, în comparaţie cu serviciile analoage din SUA, mult mai pragmatice şi mai bazate pe ştiinţe exacte, care exclud speculaţia. Sistemul serviciilor secrete care se bazează, sau contează destul de mult pe astrologie, psihotronică, chiromanţie este vulnerabil. Poate el da răspunsuri concrete unor întrebări grave şi precise, de care depind decizii practice foarte importante?

Şi mai e un aspect deosebit de important: Serviciul de Securitate al Preşedinţiei Ruse este o construcţie fragilă din punct de vedere juridic, se bazează mai mult pe decrete ale şefului statului decât pe legi, adoptate de Parlament. Dintr-o analiză atentă a decretelor pe care se sprijină activitatea „legală" a acestui serviciu se poate constata că multe se contrazic, fiind de fapt „o ilegalitate în legalitate", din care fiecare poate înţelege ce vrea. În acest sens, nu sunt precizate, din punct de vedere legal drepturile şi obligaţiile personalului din Serviciul Secret. Inclusiv în ce priveşte activităţile legate de urmărirea persoanelor suspecte, percheziţiile, dreptul de a interveni în situaţii deosebite prin intermediul forţei etc.

Aplicând cu o conştiinciozitate demnă de o cauză mai nobilă vechiul principiu „Si vis pacem, para bellum" (dacă vrei pace, pregăteşte-te de război), cercurile interesate în descoperirea unor noi şi cât mai eficiente mijloace de recoltare a informaţiilor cu caracter militar n-au ezitat nicio clipă să folosească metodele şi tehnicile rezultate din dezvoltarea fenomenelor paranormalului. Toate statele, în care cercetarea parapsihologică a avut sau are o bază de susţinere, au făcut apel la acest gen de metode în încercarea – nu de puţine ori reuşită – de a-şi spiona potenţialii adversari ai unui eventual „război cald". Pionieri în această direcţie sunt americanii şi ruşii deşi, în

mod oficial, cercetările lor în acest domeniu au fost aureolate numai de motivaţiile unor scopuri civile. Aşa cum s-a văzut însă, programele cele mai consistente de investigare a domeniului au fost finanţate direct sau prin interpuşi de cercurile militare şi de spionaj.

În Rusia, cercetările s-au efectuat într-o întreagă reţea de institute specializate sau create special pentru acest scop, începând cu institutele Academiei de Ştiinţe şi continuând cu cele ale Armatei, KGB-ului, Flotei Maritime Militare, Ministerului Sănătăţii şi Universităţii. Un număr de cel puţin 39 de astfel de instituţii sunt recunoscute cvasioficial ca derulând astfel de activităţi.

În America, în care genul de activităţi menţionate se desfăşoară sub o mască mai „democratică", cercetările au fost şi sunt finanţate de către Pentagon, CIA şi, indirect, de alte fundaţii interesate. Să amintim aici doar de celebrul, de acum, experiment „Nautilus", ca şi de comunicaţiile stabilite telepatic, în cadrul programului „Apollo", de astronautul E. Mitchell. Ieşind din corpul cosmonauţilor americani, acesta a înfiinţat propriul său Institut de cercetări în domeniu, finanţat indirect de NASA şi cercurile militare ale Pentagonului, ca şi cele de spionaj din jurul CIA.

Acest gen de activităţi a cunoscut o perioadă înfloritoare pe timpul mandatului preşedintelui Reagan, a cărui soţie, Nancy, avea o deosebită înclinaţie pentru fenomenologia paranormalului. Iată ce consemnează în această ordine de idei săptămânalul american *U.S. News & World Report* în numărul său din 5 decembrie 1988, sub titlul „Zona crepusculară în Washington": … soţia fostului preşedinte al SUA are consultări de rutină cu un astrolog din San Francisco. Mai mult chiar, aceste consultări privesc luarea unor decizii importante de către soţul său. Contrar opiniei, în general reticente, şi scepticismului privind acest gen de „informare asupra viitorului", în rândul notabilităţilor de aici există un larg interes asupra

fenomenologiei „psi”. „De la un timp, o pătrime din membrii Congresului sunt activ interesaţi în activităţile psi, cum ar fi bioterapia, profeţiile, viziunea la distanţă sau manifestările unor abilităţi psihice, cum ar fi îndoirea lingurilor metalice sau ştergerea imprimărilor pe calculator. Aşa cum afirmă deputatul Charlie Rose, democrat din Carolina de Nord, el este cel de-al optulea veteran, membru fondator al «Congressional Clearinghouse on the Future», forum ce include o serie de persoane cu abilităţi paranormale din capitală”. Mulţi legislatori manifestă interes pentru fenomenele psi, dar se feresc să facă public acest lucru… satisfăcându-şi curiozitatea privind Zona Stranie, prin consultarea privată a unor vizionari şi discutând subiectul cu colegii animaţi de acelaşi interes… Comitetul privind înarmarea, înfiinţat de Academia Naţională de Ştiinţe – „National Research Council”, ia în considerare cele mai documentate fenomene psihice, incluzând viziunea la distanţă şi psihokinezia, ca parte dintr-un studiu mult mai amplu…

Pentagonul continuă să finanţeze cercetările privind fenomenele psi de la SRI – International, fost mai înainte Stanford Research Institute din Menlo Park, California, de unde CIA şi Pentagonul monitorizează cercetările din acest domeniu, făcute în Rusia. Armata şi CIA folosesc spionajul parapsihologic pentru investigarea armatei sovietice, a generalului Manuel Noriega şi pentru descoperirea teroriştilor şi a ostaticilor în Iran şi alte ţări. FBI a fost gazda unor cursuri pentru ofiţerii de poliţie, ţinut de specialistul în parapsihologie Noreen Reiner din Quantico, Virginia. Aici există un centru de instruire al puşcaşilor marini, în cadrul căruia, în timpul războiului din Vietnam, s-a făcut instruirea grupului de radiestezişti sub îndrumarea lui Louise Matacia, grup care a activat cu succes pe frontul de luptă, descoperind lucrările genistice subterane ale Vietcongilor.

Matacia a impresionat auditoriul prezicând, în

ianuarie 1981, atentatul la viaţa preşedintelui Reagan, care a avut loc într-adevăr în primăvară. FBI l-a recomandat departamentelor locale ale poliţiei cu acordul tribunalelor. Purtătoarea de cuvânt a FBI, Katy Bradford, a declarat: „FBI-ul nu utilizează mediumuri psi". Dar a adăugat: „dacă ei (departamentele locale) au nevoie de un asemenea medium psi, să-i ajute oricine poate să o facă"… Senatorul Claiborne Pell, democrat, preşedintele Comisiei Senatoriale pentru Afacerile Externe, este cel mai răsunător avocat al cercetărilor psi de pe Colina Capitoliului… afirmând cu regret că nu posedă puteri paranormale… Biroul său a stimulat Fundaţia Naţională de Ştiinţe şi Departamentul Apărării, ca şi alte agenţii guvernamentale pentru a efectua mai multe cercetări în domeniul paranormalului.

Interesul lui Pali faţă de parapsihologie este atât de mare, încât şi-a dedicat tot timpul disponibil pentru ca fostul ofiţer naval de contrainformaţii – CB. Scott Jones, căruia i-a fost mentor timp de trei ani şi jumătate, să efectueze cercetări „conştiente" incluzând fenomenele psi… În timpul său liber, Jones încerca să organizeze şedinţe în cursul cărora se străduia să intre în contact cu liderii sovietici decedaţi, cu scopul de a-i determina şi încuraja pe aceşti foşti dictatori să le impună liderilor sovietici în viaţă să gândească la pace. (Din câte se ştie, aceste experimente sunt primele semnalate cu privire la încercarea unor elemente din serviciile secrete de a influenţa benefic, în interesul păcii, prin mijloace parapsihologice ţinând de domeniul vieţii după pragul morţii, iniţiativele politice ale părţii adverse – n.a.)… În vara lui 1986, Jones i-a invitat la domiciliul său pe unii sceptici, inclusiv unele oficialităţi ale Pentagonului, pentru a înregistra vocile unor „spirite" şi mesaje, potrivit informaţiilor furnizate de unele surse care au luat parte la această întâlnire. Înregistrarea a fost obţinută de U.S. News. În comunicarea sa verbală a spiritului pretins a fi

William Randolph Hearst… spunea pe un ton de robot: „îmi place varza prăjită”.

În aceeaşi ordine de idei, să menţionăm că, în cadrul preocupărilor sale din domeniul paranormalului, congresmanul Pell a organizat o şedinţă cu un alt vestit medium, Uri Geller, în timpul desfăşurării tratativelor de dezarmare de la Geneva, dintre americani şi ruşi, cu scopul de a influenţa de la distanţă atitudinea ruşilor. Cert este că, a doua zi după această şedinţă, Iuri Voronţov, diplomatul rus participant la tratative, prezenta propunerea ruşilor de eliminare din Europa a rachetelor cu rază medie de acţiune.

Un alt eveniment legat de utilizarea abilităţilor paranormale în scopul spionajului militar este reprezentat de acţiunea care a avut loc în anul 1960, patronată de CIA. Prin ea s-a căutat utilizarea abilităţilor paranormale de thautografie pe care le manifesta un şofer de camion, pentru a imprima pe un suport fotografic detaliile privind construcţia unei rachete sovietice. Detaliile obţinute în această acţiune au permis CIA să determine care este modalitatea ruşilor de a prinde aşa-numitul „booster” (rezervor suplimentar ataşat rachetei, de corpul acesteia).

Studiile sistematice, efectuate în această direcţie de agenţiile specializate ale SUA, în special după anul 1970, cum sunt DIA, CIA şi cel al Armatei, au condus la concluzia menţionată într-un raport secret din 1972, conform căreia ruşii sunt capabili să influenţeze de la distanţă modul de gândire al liderilor americani. Din anul 1970, un amplu program pe această temă a investigaţiilor se desfăşoară la Stanford Research Institute în California, program finanţat de mai multe agenţii de informaţii ale SUA. Directorul acestui program, Ed May, care refuză să facă comentarii pe marginea lui, a asistat ca participant la lucrările mai multor simpozioane de parapsihologie, ţinute în ţările fostului lagăr comunist, printre care cel de la Bratislava din 1983, iar în anul 1991 a participat ca invitat la un ciclu

de conferinţe pe aceleaşi teme ţinute la Budapesta, unde de altfel a şi conferenţiat, bineînţeles pe o problematică generală şi fără trimitere în „zona crepusculară”.

Şi pentru o evaluare a posibilităţilor oferite de transmisia telepatică a informaţiilor, cu care, aşa cum s-a văzut, sunt tot mai intens investigate în beneficiul acţiunilor cu substrat militar, să încercăm o succintă trecere în revistă a capitolelor pe care aceasta le abordează:

— menţinerea unei căi de comunicare nesupusă perturbaţiilor şi independentă de surse de alimentare energetică, între trupele proprii şi cele aliate, şi mai ales cu sistemele de trupe mobile (blindate, aero, navale, submersibile);

— supravegherea („ascultarea” telepatică) a inamicului cu ajutorul unor sateliţi specializaţi (programul SADDOR: Satelite-deployed dowsing rod);

— sondarea telepatică a intenţiilor adversarului;

— bruiajul comunicaţiilor telepatice inamice cu dispozitive psihotronice;

— manipularea telepatică de la distanţă a formaţiunilor militare;

— inducerea telepatică de tulburări psihice unor indivizi izolaţi sau populaţii, eventual amplificate de radiaţii electromagnetice;

— ghidarea telepatică de agenţi infiltraţi în interiorul advers;

— influenţarea agenţilor adverşi strecuraţi în propriul teritoriu.

Acesta reprezintă numai unele dintre domeniile care, din nefericire, sunt mai ales investigate şi subvenţionate în cercetarea telepatică.

În documentele deconspirate, directorul Programului de Control al Minţii (CIA), Sydney Gotlieb, a spus că sovieticii au folosit controlul negativ al minţii pentru a genera anxietate, depresie şi confuzie la nivel înalt, ţinta

fiind preşedintele SUA la acea vreme – Richard Nixon, şi asociaţii lui. Odată avertizate, serviciile secrete au urmărit îndeaproape experienţele sovieticilor, care utilizau telepaţi antrenaţi să influenţeze întâlnirile politicienilor la nivel înalt şi chiar competiţiile sportive de mare anvergură.

Cu eforturi susţinute, specialiştii americani au reuşit să egaleze performanţele sovieticilor pe frontul războiului psihotronic. General-maiorul Albert N. Stubblebine a prezentat audienţei o metodă inedită de citire a gândurilor, metodă cu care se puteau vizualiza documente şi planuri de clădiri. Metoda botezată *Remote viewing* a fost cultivată de propria companie numită *Psi-Tech. Remote viewing* este o metodă sistematică şi controlată pentru a permite accesul la secrete militare. Metoda a fost perfecţionată de Hal Puthoff şi Russel Targ, la Standford Research International şi folosită de CIA şi US Navy.

În cartea *The Geller Effect* (coautor Guy-Lyon Playfair) s-a menţionat fără echivoc că *„«Remote viewing» este una dintre zonele unde rolul spionajului psihic a fost bine stabilit”.* El a spus că această metodă a fost folosită în timpul conflictului din Irak: *„Proiectul era de a «citi» gândurile lui Hussein şi a descoperi unde se deplasa, dar mai ales ce intenţiona să facă”.* Specialiştii acestei metode (RV) au vizualizat un incendiu care a avut loc când soldaţii irakieni s-au retras din Kuweit. *„Deci, pot călători în trecut, prezent, viitor. Pot merge oriunde pe Terra, pot pătrunde în orice minte. Pot avea acces la orice informaţie din orice localitate pe care o aleg”…* Dar, pentru că există deocamdată şi un inconvenient deloc minor, metoda *Remote viewing* nu permite să se descopere esenţa unui raport (document), respectiv nu poate descifra literele sau numerele. Rezultatele cercetărilor în domeniu sunt mai mult decât promiţătoare, totul fiind o chestiune de timp. Chiar şi acum, la începutul mileniului III, surprizele nu vor întârzia să ne dezvăluie incredibile tărâmuri ale unui viitor iminent.

26.4. Utilizarea hipnozei în operaţiuni defensive şi ofensive

CIA a făcut cercetări extinse pentru utilizarea hipnozei în operaţiuni defensive şi ofensive. O mare parte din resursele sale a fost consacrată monitorizării foarte atente a progreselor realizate de duşmanii săi internaţionali, în special sovieticii şi alte ţări din lagărul comunist. Au fost prezentate destul de neclar şi abia recent am început să vedem efectele dezastruoase şi pe termen lung pe care această operaţiune secretă le-a avut asupra „victimelor" sale.

Prima mărturie a utilizării hipnozei ca unealtă operaţională se găseşte în lucrarea lui Morse Allen din 1954. Acesta era punctul culminant al încercării făcute în cadrul Proiectului ARTICHOKE de a se utiliza hipnoza pentru „programarea" unui asasin. John Marks dezvăluie faptul că în acea perioadă oficialii implicaţi în proiectul MKULTRA, inclusiv Gittinger, au recomandat utilizarea hipnozei în experimente operaţionale „cel puţin într-o situaţie" în 1959.

Un raport CIA cu specificaţia „Doar pentru uz oficial", pregătit în 1978 („Manifestările imperceptibile ale procesului mintal în timpul hipnozei profunde") este o traducere a unui raport rusesc din *Voprosî Filosofii* scris de V. L. Raikov. Acest document ne oferă nu doar o descriere fascinantă a subiectului, dar pune în lumină evoluţia cercetării internaţionale.

Un cercetător pe nume F. J. Evans le-a spus subiecţilor săi pe când se aflau în hipnoză profundă că nu vor fi în stare să perceapă cifra „6" când vor trebui să rezolve probleme matematice de bază atunci când „vor ajunge la ea". Acest experiment a introdus o chestiune filozofică paradoxală; trebuie oare ca subiecţii să perceapă

mai întâi cifra „6” înainte de a fi în stare să o ignore?

În 1966, CIA a întocmit un raport confidenţial tehnic – „Hipnoza în Serviciile Secrete”. În el se spunea că majoritatea propunerilor de utilizare a hipnozei în munca de spionaj, în special aplicaţiile defensive, implică „sugestii posthipnotice”. Agenţia descoperise că „o sugestie posthipnotică poate rămâne eficientă câteva luni şi chiar pe parcursul mai multor ani dacă este reamintită periodic”.

La fel de semnificativ a fost interesul CIA pentru autohipnoză (numită şi autosugestie). Hipnotizatorul inducea subiectului credinţa că acesta ar fi în stare să se hipnotizeze singur la semnalul său.

Din nou s-a exprimat îngrijorarea că serviciile de spionaj rival ar putea fi mai avansate în acest domeniu. În raportul CIA se spune: „Posibilitatea ca hipnoza să fi fost folosită şi să fie folosită şi acum, de forţe opuse nouă, este reală. Există mai multe căi prin care hipnoza ar putea fi foarte utilă, mai ales pentru obţinerea de informaţii şi cooperare din partea unei surse altfel refractară (încăpăţânată)".

În mod categoric, având potenţial de exploatare, hipnoza a fost folosită cu succes fără ca subiecţii să fi fost măcar conştienţi de manipulare. Au existat trei situaţii: în timpul somnului, pe pacienţi consultaţi din punct de vedere psihiatric şi spontan, la indivizi care asistau la hipnoza altuia.

Posibilitatea ca hipnoza să fie rău folosită ridică o serie de întrebări despre diverse crime şi morţi misterioase şi „explicaţia” lor oficială. S-ar putea cita spre exemplificare asasinarea lui J. F. Kennedy, sinuciderea a 13 savanţi care lucrau pentru Laboratoarele Naţionale de la Los Alamos şi similar a câtorva care lucrau la Marconi în Marea Britanie. Mai recent s-au semnalat trei morţi la instalaţia secretă australiană de cercetări nucleare de la Lucas Heights din New South Wales. Rapoartele secrete

CIA arată că Agenţia era foarte conştientă de aceste posibilităţi: „În ultimii ani s-au raportat trei cazuri dovedite în care hipnoza a jucat un anumit rol în comportamentul criminal”. În cazul raportat de Kroener, un tânăr profesor de şcoală, sensibil şi necăsătorit, a intrat sub influenţa hipnotică a vecinului său. Acesta a construit o relaţie în care era capabil, prin sugestie hipnotică, să-l facă pe profesor să-i dea sau să-i împrumute mici sume de bani sau bunuri. Ca să-şi încerce puterea [vecinul] i-a sugerat posthipnotic profesorului că s-a împuşcat în mâna stângă. Profesorul chiar s-a împuşcat în cotul stâng şi a fost convins că se produsese un accident. În final hipnotizatorul şi-a determinat victima să mărturisească crimele pe care le comisese [vecinul] şi la care profesorul nu luase deloc parte. De-a lungul întregii afaceri care a durat cinci ani, profesorul nu şi-a amintit deloc de şedinţele de hipnotism. El a fost condamnat pe baza mărturisirii sale indusă posthipnotic, dar, în urma unei remarci întâmplătoare a început să suspecteze natura relaţiei sale cu vecinul. După multe apeluri, el a fost trimis spre examinare la Kroener care a descoperit în cele din urmă adevărata desfăşurare a evenimentelor prin rehipnotizarea lui, obligându-l să-şi amintească experienţele hipnotice cu vecinul.

Studiul CIA a adăugat că W. R. Wells, un celebru cercetător în domeniul hipnozei a spus că „niciunul dintre subiecţii săi nu a putut rezista unei comenzi inacceptabile sau oricărei alteia”. „Prin sugestie posthipnotică Wells a făcut ca subiectul său să fure o bancnotă de un dolar din haina hipnotizatorului. Subiectul nu a fost conştient de fapta sa şi a negat din răsputeri că ar fi furat banii”. Wells a argumentat că „lipsa caracterului voit al acestor acte nu neagă posibilitatea săvârşirii lor, de unde concluzia că şi un singur succes demonstrează că se poate realiza”.

J. M. Schneck şi J. G. Watkins, doi ofiţeri de armată au avut comportamente, sub hipnoză, care în mod obişnuit s-ar fi numit criminale. Schneck, în lucrarea sa *Ofensiva*

militară prin hipnoză: studiu de caz a povestit cum în mod necugetat l-a determinat pe un soldat să dezerteze din postul său ca să execute o sugestie posthipnotică. În mod asemănător, J. G. Watkins „l-a sugestionat pe un soldat să-şi lovească superiorul sugerându-i că acesta era un soldat japonez". Şi tot el a obţinut de la o WAC [o membră a trupelor militare feminine] „informaţii secrete despre care ea îi spusese anterior că nu i le va dezvălui".

Există şi alte rapoarte despre studii care confirmă că tehnicile de sugestie posthipnotică au fost folosite în operaţiuni. L. W. Rowland „a cerut de la doi subiecţi aflaţi în hipnoză profundă să ridice un mare şarpe cu clopoţei viu, sugerându-le că era un colac de frânghie. Un subiect s-a supus imediat, dar a fost împiedicat să pună mâna pe el de un panou de sticlă aproape invizibil. Celălalt subiect a ieşit din hipnoză şi a refuzat să continue experimentul. Următorii doi subiecţi au încercat să apuce şarpele chiar dacă li s-a spus ce era de fapt. La fel s-a întâmplat cu doi subiecţi care au executat comenzile hipnotizatorului: să arunce cu acid sulfuric spre un asistent de laborator (protejat de sticlă)".

P.C. Young „a copiat studiul lui Rowland cerând de la opt subiecţi aflaţi în hipnoză profundă să execute sarcini similare. Şapte din opt au intrat în situaţii de care subiecţi nehipnotizaţi s-ar fi ferit, adică au încercat să pună mâna pe şerpi şi au azvârlit cu acid în condiţii în care în stare de veghe, s-ar fi eschivat".

În ceea ce priveşte hipnoza ca armă defensivă a CIA, hipnotizatorii profesionişti au sugerat ca „hipnoza să se folosească pentru a mări capacitatea de apărare a personalului capturat sau deţinut de forţe ostile". Agenţia a început un studiu comprehensiv al datelor existente. Succesul acestor studii a fost mai ales legat de utilizarea „sugestiilor şirete posthipnotice". Se ştia că un subiect putea fi programat prin hipnoză să respingă încercările altui hipnotizator de a-l face să intre în transă. O astfel de

persoană va fi învăţată să „simuleze [o] transă sau să răspundă greşit de câte ori este utilizat de alt hipnotizator”.

Atât SUA cât şi NATO au folosit acest concept de autosugestie; rolul defensiv includea măsuri de prevenire a hipnozei neautorizate, autosugestia fiind folosită pentru a uşura situaţii altfel greu de suportat. „Prin antrenarea în autosugestie personalul trebuie să fie în stare să amâne şi să atenueze pe moment efectele unei izolări îndelungate”. Prin inducerea unei perioade lungi de somn, folosind autosugestia, subiectul ar putea atenua sau chiar depăşi situaţia sa stresantă. Şi CIA a efectuat cercetări asupra modului de utilizare a medicamentelor pentru a reduce rezistenţa unui subiect la hipnoză. „Aproape invariabil, medicamentele folosite erau depresive, în special barbiturice. Medicamentele depresive induc o stare de relaxare şi se crede în general că aceasta măreşte capacitatea de a fi sugestionat”. Dar Agenţia nu şi-a limitat scopurile la folosirea LSD şi a drogurilor asociate. A. M. Weitzenhoffer, în cartea sa *Hipnotismul: obiectiv de studiu al sugestibilităţii,* a afirmat că „doze mai mici decât cele pentru anestezie prin medicamente anestezice îi fac pe subiecţi mai uşor de sugestionat, cu condiţia ca ei să posede iniţial o minimă capacitate de sugestionare”.

Un raport nedatat (publicat în ianuarie 1977) intitulat „Hipnoza în interogatoriu” spunea: „Controlul asupra comportamentului unei persoane dobândit cu precădere prin hipnoză îl califică pentru utilizare în procesul dificil de interogare”. Se punea, mai întâi, întrebarea: se poate induce hipnoza în condiţiile de interogatoriu? Dacă da, atunci subiectul poate fi determinat să dea în vileag informaţiile? Şi în fine, dacă se pot obţine informaţii în acest fel, cât de credibile pot fi ele?” Opţiunile de care dispuneam aici erau acelea de a induce o transă hipnotică unui subiect împotriva voinţei sale sau fără a fi conştient de ea. În cazurile în care

subiecţii erau recalcitranţi, Wells, Watkins şi Bremen au obţinut succese. De obicei subiecţii care făceau un efort de a rezista transei erau în general incapabili să-i reziste până la capăt.

George H. Esterbrook „a propus ca [hipnoza] să poate fi folosită pentru a-i face pe agenţi să devină imuni la hipnoză dacă sunt capturaţi de inamic, şi să-i ajute să reziste mai ales la durere când sunt în captivitate”. Este clar că Agenţia a utilizat pe scară largă această tehnică în multe operaţiuni. O altă zonă de interes pentru CIA a constituit-o „Obedienţa în transă”. Până la ce punct un subiect aflat în transă profundă şi corect condiţionat, ar fi în stare să deţină controlul asupra informaţiilor secrete? S-a descoperit că anumite tipuri de informaţii date sub influenţă hipnotică unui individ nu pot fi eliberate dacă nu se oferă un element-cheie (un cuvânt, o propoziţie, o piesă muzicală sau un tablou etc.). Ca la deschiderea unui seif, trebuie să ai combinaţia potrivită.

P. Janet a cerut unui „subiect feminin aflat în transă profundă să comită o serie de crime în faţa unui grup de distinşi judecători şi magistraţi, înjunghiindu-i cu pumnale de cauciuc şi otrăvindu-i cu tablete de zahăr”. Subiectul hipnotizat a făcut toate aceste lucruri fără ezitare. Alţii, cum ar fi Watkins şi Wells, demonstraseră deja aceasta.

CIA a folosit şi alte metode, cum ar fi „pseudohipnoza” (un tip de hipnoză administrată ţintelor în timpul antrenamentelor, fără ştiinţa lor), pentru facilitarea interogatoriilor. Majoritatea acestor programe erau derivate din tehnicile de război psihologic. Ofiţerii CIA le-au folosit pentru a antrena diverşi militari (ai SUA şi NATO) în utilizarea „camerelor magice” sau „de distracţie” – fie pentru a interoga subiecţi, fie pentru a mări capacitatea forţelor aliate de a rezista la diferite mijloace moderne de interogatoriu. S-au folosit zgomote albe şi alte forme de zgomot pentru a dezorienta subiecţii şi a-i face mai cooperanţi.

S-a studiat şi hipnoza la distanţă. Unul dintre proiectele speciale ale CIA a cărui existenţă nu a admis-o niciodată a fost acela al Controlului Radio Hipnotic Intercerebral (RHIC). Acesta implica utilizarea unui Stimoceiver, un dispozitiv microelectronic miniaturizat menit să-i inducă subiectului o stare hipnotică. Pentru a activa un astfel de dispozitiv, subiectului i se implanta unul printr-o tehnică intramusculară.

În primele stadii de experimentare cu acest dispozitiv, chirurgii obişnuiau să lase mici cicatrice pe corpul victimei. În anii următori, tehnicile mai avansate nu lăsau nicio urmă externă. Se folosea în general cavitatea nazală sau urechea pentru implant. Ulterior victimele sufereau adeseori de dureri de cap şi de sângerări nazale neaşteptate.

Fostul agent CIA, Arthur J. Ford, care a părăsit Agenţia ca să devină jurnalist sub numele de Lincoln Lawrence, a fost primul care a dezvăluit RHIC în cartea sa *Suntem controlaţi?* din 1965. El a scris că funcţionarea lui „este o aplicaţie ultrasofisticată a sugestiei posthipnotice declanşată la dorinţă prin radio. Este o stare recurentă de hipnoză indusă din nou automat de acelaşi control radio. Un individ este hipnotizat. Acest lucru se poate face sub diverse forme. Este apoi programat să presteze anumite acţiuni şi să menţină nişte atitudini la semnalul radio”.

CIA a folosit RHIC pe scară largă în SUA şi Europa, Canada şi alţi aliaţi de nădejde ai SUA şi a condus cercetări valoroase care includeau experienţe pe victime inocente. Aceste experienţe se făceau sub controlul atent al dr. Solandt – acelaşi doctor care a aprobat studierea secretă a fenomenului OZN din Canada, sub numele de cod Project Magnet. Majoritatea cercetărilor au fost finanţate din bugetul Ministerului de Transport.

Se crede că suedezii încă mai fac experienţe cu implanturi pe subiecţi neştiutori. Conceptul original pentru RHIC a fost totuşi colaborat de Armata Americană.

Jurnalistul James Moore a susţinut că are în posesie un manual de 350 de pagini despre RHIC şi un alt proiect dintr-o sursă CIA pregătit în 1963. Spicuim din manual: „Din punct de vedere medical, aceste semnale radio sunt îndreptate către anumite părţi din creier. Când o parte din creierul tău primeşte un impuls electric infim din surse externe, cum ar fi văzul, auzul etc., se produce o emoţie – de exemplu mânie la vederea unei găşti de băieţi care bat o bătrână. Aceeaşi mânie poate fi creată artificial de semnale radio trimise spre creierul tău de cel ce te controlează. De îndată simţi aceeaşi mânie albă fără un motiv aparent.”

Dr. Jose Delgado, inventatorul Stimoceiver-ului a notat: „Stimularea radio a diferitelor puncte din amigdale şi hipocampus la patru pacienţi a produs o gamă variată de efecte, inclusiv senzaţii plăcute, exaltare, concentrare în gândire, sentimente ciudate, relaxare foarte mare, viziuni în culori şi alte răspunsuri”. Toate aceste efecte au fost realizate de un controlor din afară. Aşa cum declara Delgado în 1966, rezultatele şi experimentele cercetării sale anterioare „susţin concluzia dezgustătoare că mişcarea, emoţia şi comportamentul pot fi direcţionate de forţe electronice şi că oamenii pot fi controlaţi ca un robot apăsând pe un buton”.

Ca şi când acest lucru nu era destul de rău, EDOM – dezintegrarea electrică a memoriei – reprezintă o îmbunătăţire a lui RHIC. El produce „pierderea unor evenimente în timp” sau ştergerea parţială a memoriei unui subiect. Se realizează printr-o simplă blocare sau „încâlcire” electronică a unor sinapse din creier printr-o supraabundenţă de acetocolină. Această substanţă chimică poate opri transmisia neurală de-a lungul anumitor căi neurale selectate. Pe lângă această tehnică chimică se pot utiliza atât electromagnetismul, cât şi microundele pentru a se realiza „pierderea unor evenimente în timp”. Şi EDOM poate fi folosit ca vehicul pentru inducerea de la distanţă a

transei hipnotice.

Lincoln Lawrence, o sursă CIA, a dat la iveală nişte informaţii cutremurătoare despre EDOM: „Există deja în funcţiune un mic generator EDOM de transmisie care poate fi ascuns pe corpul unei persoane. Contactul cu această persoană – obişnuită strângere de mână sau chiar o atingere – transmite o mică sarcină electronică plus un semnal de ultrasunet care pentru puţin timp va tulbura simţul de orientare în timp al persoanei afectate.

Aceste metode (RHIC şi EDOM) ar putea sugestiona un subiect sau ar putea să-i şteargă memoria despre orice act pe care l-a comis. Acest lucru a fost realizat cu ajutorul anumitor cuvinte-cheie (sau o serie de acţiuni simple) care declanşau „ordinele de comandă" plantate în memorie. Ordinele de comandă erau astfel proiectate încât indiferent cât de inteligent era subiectul, nu punea niciodată la îndoială valabilitatea sau logica unei directive. Executa orbeşte oricât de mare ar fi fost pericolul.

Conform sursei CIA, subiectul putea de asemenea să execute ordine în sensul propriei sale distrugeri. Acest lucru se făcea de obicei la terminarea misiunii pentru care fusese programat iniţial subiectul. Dacă totuşi, dintr-un motiv oarecare subiectul devine o povară, mecanismul de „autodistrugere" poate fi declanşat înainte de terminarea sarcinii iniţiale. Această metodă, dacă era planificată şi condusă în mod profesionist, nu lăsa nicio urmă pentru anchetatorii inamici.

Hipnoza în masă este un fenomen paranormal despre care s-a auzit foarte mult, dar despre care se ştie foarte puţin. Prima experienţă ştiinţifică filmată, de acest gen, a fost făcută în India, în anul 1974, de către o echipă de televiziune niponă.

După mai multe luni de convorbiri, doctorul Tetsu Shimaru, un mare psiholog japonez, a reuşit să-l convingă pe Swami Mohodeva, un sfânt yogin indian, să-l ajute la un experiment de hipnoză în masă, televizat. Pregătirile au

durat foarte puţin, şi experimentul a fost făcut în luna august 1972, într-o piaţă publică din Benons, unde martori şi subiecţi au fost mii de oameni.

La auzul ştirii că într-o vineri, marele sfânt va predica în piaţa respectivă, acolo s-a strâns o mulţime de oameni dornici să se afle în prezenţa iluminatului. La ora fixată dinainte, Swami Mohodeva a apărut, urmat de un băieţel care purta un coş şi s-a aşezat pe un podium construit dinainte, astfel încât, de la înălţimea lui, putea fi văzut de toată lumea. După ce a refuzat politicos orice staţie de amplificare, spunând: „oricât de mulţi oameni ar fi, fiecare dintre ei mă va auzi ca şi cum i-aş şopti numai lui la ureche”, sfântul a făcut semn că începe. Undeva, în mulţime, era fixat un aparat de filmat care înregistra automat.

La puţin timp după ce Swami Mohodeva a început să vorbească, fiecare dintre miile de inşi ce stăteau acolo, a avut aceeaşi viziune: *„La un moment dat, sfântul a scos din coşul de lângă el o frânghie, pe deasupra căreia a trecut mâna, după care a făcut-o ghem şi a aruncat-o în sus. Ghemul de frânghie a zburat până la o anumită înălţime, unde un capăt al ei a rămas fix, restul desfăşurându-se şi rămânând imobilă ca un par.*

Zâmbind, bătrânul i-a poruncit copilului, care stătea în spatele său, să se suie pe frânghie şi să o strângă în mod invers, deci de sus în jos. Puştiul a început să se urce pe frânghia mobilă, care parcă era un par fixat cu ambele capete de ceva nevăzut, în aer, pe verticală. După ce a ajuns la capătul celălalt al frânghiei, a început să o ruleze ca şi cum ai face un masaj. A rulat mai mult de jumătate de sfoară când, la un moment dat, s-a dezechilibrat, sfoara s-a înmuiat, ca prin farmec, şi puştiul a căzut la pământ, cu sfoara încolăcită în jurul său.

Supărat de neîndemânarea puştiului, bătrânul a scos din coş un iatagan şi l-a tăiat pe copil în bucăţi mici, apoi 1-a aruncat în coş. La rugăminţile celor ce priveau i s-a

făcut milă, a făcut o pasă deasupra coşului şi copilul s-a sculat întreg. Cu mici diferenţe cauzate de limbajul fiecăruia, aceasta a fost percepţia celor câteva mii de indivizi aflaţi la faţa locului.

Aparatul de filmat, care în timpul experimentului fusese pus pe poziţia automat, a înregistrat imagini complet diferite de percepţiile oamenilor. Astfel, tot timpul, bătrânul a stat în poziţia Lotusului ţinând copilul de mână şi vorbind mulţimii. In tot acest răstimp nu a făcut nici măcar un gest, cât de mic. întrebat, apoi, ce s-a întâmplat, de fapt, Swami Mohodeva a spus: „Ce aţi văzut voi cu toţii a fost maya, adică iluzie, un vis pe care vi l-am oferit sau, cum îi spuneţi voi, hipnoză în masă. Dar pentru noi a fost real, ca şi iluzia vieţii noastre de zi cu zi. In schimb, ceea ce a văzut aparatul, este exact ceea ce eu am făcut; am stat şi am vorbit."

26.5. Asasinii programaţi

La începutul anilor '50, CIA, în cadrul proiectului secret denumit „MKUltra" le-a permis oamenilor de ştiinţă să dezvolte tehnici de controlare a voinţei oamenilor, tehnici ce aveau ca scop final crearea unor asasini programaţi. Mii de cetăţeni – printre care s-au aflat mai mulţi emigranţi, prostituate şi pacienţi ai spitalelor psihiatrice – au fost supuşi experimentelor, uneori chiar fără să ştie. Li s-au administrat droguri care le-au afectat creierul, provocându-li-se amnezii şi introducându-li-se noi informaţii privitoare la persoanele politice care urmau să fie asasinate. De cele mai multe ori, asasinii îşi sfârşeau misiunea sinucigându-se, după ce „ţinta" lor era „eliminată". În zilele noastre, o scriitoare de origine americană, a cărei mamă a fost supusă unui astfel de experiment, a publicat un roman în care a povestit totul, cu lux de amănunte.

Elizabeth Nickson susţine că a scris romanul *The*

Monkey – Puzzle Tree în memoria „victimelor inocente ale acestei mari nebunii realizate în numele democraţiei şi al luptei împotriva comunismului”. În sfârşit, denunţurile făcute de criticii acestui sistem s-au dovedit a fi pe deplin întemeiate cu toate că, un timp, au fost respinse de guvernul american şi de guvernele celorlalte ţări ale lumii, fiind calificate drept deliruri conspirative şi invenţii ale indivizilor paranoici.

Astăzi, nimeni nu mai pune la îndoială aceste conspiraţii „În 1954, mama mea, Virginia, a fost internată în Institutul Allan Memorial din Montreal, cu diagnosticul depresie postnatală. După două săptămâni petrecute acolo, a fost pusă sub supravegherea doctorului Ewen Cameron, directorul Asociaţiei Americane a Psihiatrilor, care i-a schimbat diagnosticul din depresie în schizofrenie paranoidă şi a început să-i administreze LSD (un drog foarte puternic). Diagnosticul ei a rămas acelaşi de-a lungul timpului, cu toate că nu a mai fost niciodată internată în spital, ci doar l-a vizitat ocazional pe doctorul Cameron. În 1967, Cameron a decedat şi, în sfârşit, mama s-a putut întoarce la viaţa ei liniştită dinainte. Ea a fost norocoasă”, a declarat autoarea.

În 1957, la trei ani după ce mama lui Elizabeth a început terapia sub supravegherea doctorului Cameron, s-a pus în mişcare proiectul care includea tratamentele speciale conduse direct de oamenii de ştiinţă ai CIA-ului, proiect ce avea ca scop controlul asupra minţii subiecţilor şi care purta denumirea MKUltra. În următorii 6-7 ani, sute de canadieni au fost supuşi experimentelor, cu sau fără consimţământul lor. Între 1957 şi 1963, dr. Cameron a devenit unul dintre cei mai bine plătiţi psihiatri şi şi-a câştigat un renume internaţional, el numărându-se printre cei mai buni amici ai lui Allen Dulles, directorul CIA în acea vreme.

Richard Helms, un fost agent guvernamental, a recunoscut în 1985 că a distrus o mare parte a

documentelor MKUltra, în timpul crizei guvernamentale din 1973, cauzate de Afacerea Watergate, cu toate că proiectul a continuat de-a lungul anilor ’70, sub diferite denumiri. Astfel au ajuns să fie confirmate teoriile conspirative care au avut drept scop scandalurile politice, asasinatele şi, se presupune, chiar apariţia virusului HIV, care provoacă SIDA.

Încă de la înfiinţarea CIA, ofiţerii aflaţi la conducere s-au gândit să folosească parapsihologia în acţiunile agenţiei de informaţii. Potrivit afirmaţiilor lui Gordon Thomas, autorul romanului *Căutătorii Diavolului,* a existat o asociaţie numită ORD (Oficiul de Investigaţii şi Dezvoltare) care a pus în aplicare Operaţiunea Often, pentru care au fost adunaţi, din întreaga lume, chimişti, fizicieni şi biologi celebri, al căror salariu iniţial era de 150 000 de dolari. Operaţiunea a permis oamenilor de ştiinţă să exploreze lumea magiei şi a paranormalului înaintea oricăror alte investigaţii făcute de cineva în acest domeniu. Un grup de cercetători a început în 1969 să facă primele experienţe în domeniul controlului mental. Primii paşi au fost făcuţi pentru a crea un „spray-virus”, un drog care să acţioneze asupra sistemului nervos, LSD-ul.

Concomitent, psihiatrii şi sociologii călătoreau în întreaga lume pentru a căuta persoane cu capacităţi paranormale. Chiar dacă, de multe ori, agenţii CIA au dat peste falşi clarvăzători, ei nu şi-au abandonat misiunea şi au adus la sediu mulţi oameni cu puteri extrasenzoriale, pe care i-au folosit în misiuni de spionaj. Potrivit versiunilor iniţiale, proiectul a fost un fiasco, însă au existat mărturii care atestau faptul că s-au înregistrat numeroase succese în misiunile în care au fost folosiţi unii oameni cu capacităţi paranormale.

Paradoxal, „spălarea creierului” şi tehnicile de control mental pe care CIA le-a investigat în profunzime sunt atribuite anumitor secte care aveau ca paravan Serviciile Secrete Britanice. În opinia ziaristului Alexander

Chance-Ilor, aceste secte denumite cult-watchers acţionau pe cont propriu şi aveau motive personale, însă se aflau sub supravegherea Serviciului Britanic de Informaţii şi Spionaj. Cu toate acestea, între secte şi organizaţiile care se ocupau cu anihilarea lor, exista un război crâncen. „Catalyst”, „Fair”, „Christina Rescue” sau „Deo Gloria Outreach” sunt doar câteva dintre aceste organizaţii, care acţionau tot în interesul Serviciilor Secrete Britanice. Şeful suprem al sectelor răspundea la numele de Ian Haworth, iar conducătorul organizaţiilor care luptau împotriva acestora era Eileen Barker, sociolog la Şcoala Economică din Londra. Ea a fost cea care a prezidat asociaţia INFORM (Reţeaua de informaţii împotriva mişcărilor religioase) şi a elaborat primele teorii cu privire la ştergerea memoriei unui subiect uman şi tehnica de controlare a minţii. „Fiecare individ în parte, mai puţin cei care nu au anumite capacităţi mintale, e responsabil de actele sale”, a afirmat Barker, în conferinţele pe care le ţinea cu privire la combaterea sectelor. În dosarele organizaţiei INFORM se află detalii despre prima utilizare a tehnicilor de control mintal, şi anume experienţele făcute de chinezi pe prizonierii nord-americani, în timpul războiului din Coreea. „Spălarea creierului” a fost aplicată pe circa 3000 de soldaţi; dintre aceştia doar pentru 50 s-au semnat declaraţii de dezvinovăţire, iar 35 au refuzat să fie repatriaţi după eliberare. Aceste date demonstrează faptul că, în pofida condiţiilor favorabile, acţiunea de ştergere a memoriei nu a avut rezultatul scontat. De atunci, teoriile conspirative au primit noi impulsuri pe întreg globul. Nimeni nu poate nega acum că nu există asasini programaţi, opinii publice programate şi, în definitiv, chiar şi societăţi programate să gândească şi să acţioneze conform normelor impuse prin tehnica de control mintal.

26.6. „Spălarea creierului”

În februarie 2001, canalul de televiziune Discovery a transmis un documentar extrem de incitant şi în acelaşi timp terifiant, intitulat „Controlul minţii”. Documentarul prezenta doar câteva aspecte ale cursei dintre serviciile secrete americane şi sovietice pentru spălarea creierului, adică distrugerea personalităţii înnăscute şi înlocuirea cu una nouă, dirijată, dispusă să creadă şi să execute orbeşte orice ordin. Spălarea creierului este visul de mii de ani al dictatorilor, comandanţilor militari, conducătorilor de culte şi secte, mai nou al unor politicieni fără scrupule. În realitate, „nimic nou sub soare” putem spune, diferă doar metodele şi eficacitatea tratamentelor în cursul istoriei.

Sintagma „spălarea creierului” a fost introdusă de americani, în urma studierii tratamentului la care au fost supuşi prizonierii aliaţi în cursul războiului din anii ’50 cu Coreea de Nord, cu „consultarea” unor specialişti din URSS şi China. Începând cu anii ’70, SUA şi-au dat seama că rămân în urmă faţă de sovietici în domeniul spălării creierului cu scopul creării unor roboţi umani, dispuşi să creadă orice şi să execute orice ordin. La alarmarea americanilor a contribuit şi o carte remarcabilă intitulată *Descoperiri psihice în spatele cortinei de fier,* scrisă de Sheila Ostrander şi Lynn Schroeder. Americanii au înţeles că sovieticii şi aliaţii lor aveau o experienţă remarcabilă în domeniul vast al paranormalului, concludente în acest sens fiind zecile de institute şi asociaţii secrete, subvenţionate de stat, care efectuau experimente pe deţinuţi politici fără a fi preocupaţi de probleme de etică sau deontologie. Sovieticii au continuat cercetările asupra aplicării radiaţiilor electromagnetice cu frecvenţe şi tensiuni în limite largi.

În procesul gândirii, care are loc în creierul fiecărui om, intervin, în funcţie de subiect sau de situaţie, atât cortexul, deci partea conştientă, cât şi memoria, recepţionarea senzaţiilor din corp şi din mediul înconjurător, împreună cu aşa-zisul subconştient, probabil

localizat în sistemul limbic, inclusiv memoria emoţională. Predominarea gândirii raţionale sau a celei iraţionale diferă enorm de la om la om şi chiar la aceeaşi persoană, în funcţie de situaţie, vârstă şi starea sănătăţii.

Fiecare om poate gândi atât raţional, cât şi iraţional, predominarea unui anumit mod depinzând de mai mulţi factori, cum sunt gradul de cultură, sexul, vârsta, starea sănătăţii etc. Esenţială, din punctul nostru de vedere, pare să fie o cumulare de factori subiectivi (mai sus-menţionaţi), dar şi obiectivi, cum sunt epoca istorică, regiunea geografică, mediul ambiant. Existenţa acestor factori subiectivi şi obiectivi pare să explice marea diversitate în felul de a gândi al oamenilor, deşi structura creierului şi mecanismele neurochimice sunt aceleaşi, păstrându-se neschimbate de cel puţin 100 000 de ani. Încă acum o sută de ani, americanul William James, unul dintre pionerii psihologiei, a subliniat fuziunea extraordinară a conştientului şi subconştientului. Psihicul nostru formează o singură unitate integrată, reacţionând în interesul supravieţuirii organismului.

Una dintre marile întrebări la care ştiinţa încă nu poate răspunde satisfăcător este legată de esenţa inteligenţei. Dacă avem aceeaşi structură a creierului şi aceleaşi mecanisme neurochimice, dacă toţi avem 10 miliarde de neuroni, cum de unii sunt mai deştepţi decât alţii?

Sovieticii efectuau experimente de telepatie, radiestezie, concomitent cu aplicarea unor tehnici variate de spălare a creierului, în timp ce oficial duceau campanii de condamnare a paranormalului, alternând totuşi cu apariţia unor articole de popularizare acceptate. Se pare că sovieticii dispuneau de peste o sută de instituţii ultrasecrete specializate în tehnici de spălare a creierului, lăsând „la vedere” doar câteva, care se ocupau de studiul viselor, bioenergiei, telekineziei etc.

Documentarul realizat de canalul Discovery a

menţionat doar în treacăt un fapt real, înfricoşător; spălarea creierului a existat din cele mai vechi timpuri, variind doar scopurile şi... tehnicile de realizare. S-au folosit tehnici psihice de persuasiune, de sugestie, dar şi chirurgicale (utilizate de sovietici, chinezi şi americani), însă mai ales substanţe cu proprietăţi halucinogene, de variate tipuri: haşiş, mescalină, amfetamine, LSD etc. După cum indică şi denumirea, aceste substanţe acţionează la nivelul sinapselor neuronale, înlocuind sau influenţând mecanismul transmiterii informaţiilor prin intermediul neurotransmiţătorilor, cum sunt dopamina şi serotonina, cu care drogurile au structuri chimice înrudite. Substanţele halucinogene produc nu numai noi senzaţii vizuale şi auditive, dar le influenţează şi pe cele existente, normale, dându-le o strălucire, o intensitate amplificată. Descrierile celor care au consumat substanţe halucinogene sunt atât de impresionante, încât un mare număr de oameni de ştiinţă, începând cu Sigmund Freud sau scriitori cum au fost Guy de Maupassant, Baudelaire, J. Cocteau sau, mai recent, Aldous Huxley, Michael Crichton, J. Castaneda etc. le-au experimentat pe ei înşişi.

Fără îndoială că oamenii primitivi, împinşi de foame, au consumat plante cu proprietăţi halucinogene, fapt valabil pentru toate continentele. Şamanii din nordul Europei şi al Asiei, cât şi vrăjitorii din Americi, din Africa şi Oceania au ajuns să le cunoască, dar mai ales să ştie concentraţia eficientă, neletală. Spălarea creierului prin substanţe halucinogene este cea mai eficientă şi rapidă metodă utilizabilă pentru mase mari de oameni simpli, ce pot fi astfel controlaţi, pentru a-i face să creadă în mituri, în porunci divine, justificând sclavia, masacrele sau sacrificiile; mai nou, de ceva timp, a apărut umbra terorismului sinucigaş.

Alcaloizii din ergotul de secară (o ciupercă microscopică) au contaminat făina de secară, larg utilizată în Evul Mediu, producând halucinaţii în masă. Istoricii au

demonstrat că valul de isterie contra vrăjitoarelor ce a cuprins localitatea Salem de pe coasta estică a Statelor Unite s-a datorat infestării cu aceşti alcaloizi existenţi în pâinea de secară.

Ucigaşii trimişi în misiuni, membri ai sectei asasinilor din Arabia Evului Mediu, foloseau haşiş. Popoarele din America Centrală şi sudică (azteci, incaşi) utilizau intens halucinogene, atât în războaie, dar mai ales în cazul sacrificiilor în masă ale prizonierilor sau sclavilor, uneori mii de oameni fiind omorâţi deodată.

Halucinaţiile pot apărea nu numai prin folosirea substanţelor halucinogene, dar şi prin intoxicaţii cu dioxid de carbon, în cursul unor dansuri efectuate timp îndelungat, sau prin inhalaţii cu fumul unor plante, aşa cum se obişnuia în antichitate pentru ghicit (divinaţie); putem menţiona oracolul din Delphi.

Spălarea creierului este în realitate un proces mult mai complex şi mai extins, dacă ne referim la scop: ştergerea personalităţii anterioare, inclusiv a memoriei şi judecăţii logice şi înlocuirea cu o schemă nouă, imaginativă, nereală, dar atât de puternică încât determină schimbarea stilului de viaţă. Psihologia modernă cunoaşte nenumărate cazuri când, în urma unei emoţii puternice determinate de un şoc, accident, viol, de o halucinaţie etc., persoanele afectate şi-au schimbat complet viaţa, caracterul, devenind membre ale unor secte sau înfiinţând secte; crezând că sunt „alese”; mergând la ghicitori sau bioterapeuţi, căzând de obicei victime şarlatanilor.

Până acum, am admis spălarea creierului, fie impusă de lideri, preoţi, spioni, conducători de secte, fie survenită în urma unei emoţii puternice, când are loc o „autospălare a creierului”, impusă din interior. Iată, de exemplu, ce se poate întâmpla în zilele noastre: trecerea în mileniul trei pe data;de 1 ianuarie 2000 (de fapt corect era să se; petreacă în 2001), a prilejuit un spectacol uriaş, în toată lumea, pe care îi ţinem cu toţii minte. Zvonul intrării în

funcţie pe acea dată a unui virus, capabil să şteargă toate bazele de date din computere, nu ne-a marcat. În schimb, în SUA, ţara în care economia şi siguranţa statului sunt dirijate prin calculatoare, acest zvon a creat panică, astfel că, în timp ce Rusia a cheltuit 4 milioane USD pentru evitarea „căderii" sistemului militar de computere, în SUA aceste pregătiri au costat 4 miliarde USD, iar pe întreg teritoriul SUA, suma cheltuită a fost de 100 miliarde.

Bineînţeles că în final s-a dovedit că virusul Y2K era un bluf. Dar isteria ce a cuprins SUA a inclus şi exemple de autospălare a creierului. Încă din 1997 familia Bruce şi Diana Eckhart, cu fata lor de 12 ani, Danieille din localitatea Lisbon, statul Ohio, şi-au construit un adăpost prevăzut cu rezerve de hrană, apă, s-au familiarizat cu medicina elementară, şi-au convertit economiile în monede de aur, şi au folosit acumulatoare pentru alimentarea televizoarelor şi computerului. Era clar pentru ei: virusul Y2K sau însuşi anul 2000 va marca sfârşitul lumii. Bruce Eckharlt este de meserie tehnician-informatician. El a monitorizat (împreună cu o echipă a unei reţele TV) eventualele perturbări din insula Kiribati (primul petic de pământ intrat în anul 2000), apoi din insula Guam.

Acesta nu a fost singurul caz; în SUA au mai existat încă aproximativ o mie de oameni care s-au refugiat în peşteri sau în pivniţe cu alimente şi bani sub formă de monede. Tot în cadrul isteriei provocate în SUA din cauza virusului Y2K, Karen Anderson din Tennessee a difuzat pe Internet o broşură cu sfaturi pentru evitarea catastrofei anului 2000; numai în SUA au mai apărut 20 de cărţi şi broşuri cu sfaturi pentru a supravieţui după 1 ianuarie 2000. Jerry Ealwell, doctor în teologie, a vândut cu 25 USD o casetă video cu îndrumări şi rugăciuni. Acestea sunt doar câteva exemple.

Astfel de spaime s-au mai produs în decursul istoriei omenirii, la fiecare început de secol sau de mileniu, cuprinzând mase mari de oameni, care se refugiau în

biserici, aşteptând sfârşitul lumii. Câte secte n-au aşteptat la o anumită dată acest eveniment! Am insistat asupra exemplului reprezentat de zvonul despre virusul informatic Y2K pentru a ilustra puterea sugestiei şi autosugestiei, ce poate duce la pierderea controlului gândirii logice. Spre deosebire de cei 14 sectanţi fundamentalişti creştini ce voiau să se sinucidă la Betleem la începutul mileniului (expulzaţi rapid de autorităţile israeliene), exemplele prezentate mai sus se referă la informaticieni şi tehnicieni de computere, aparent echilibraţi. Oricum, persoanele cu emotivitate mare, bigote, cu probleme familiale şi afective sunt cele mai expuse sugestiei şi spălării creierului. Astfel de indivizi pot crede în minuni şi în paranormal, dar se şi pot ruga cu ardoare; din rândurile lor se pot recruta mediumuri, bioenergeticieni, tămăduitori, dar şi sectanţi.

S-a mai demonstrat că subconştientul oamenilor poate fi influenţat de anumite semnale auditive sau vizuale imperceptibile. Cu ajutorul acestor „mesaje subliminale” (care nu pot fi conştientizate), oamenii pot fi manipulaţi conform voinţei altor persoane.

Se cunosc cazuri în care, prin mesaje subliminale, deciziile unor persoane au fost influenţate în timpul campaniilor electorale, sau pentru interesele comerciale ale unor firme. Unii oameni au fost împinşi chiar la suicid.

La sugestia lui Joseph Goebbels, ministrul Propagandei şi Informaţiei în timpul celui de-al III-lea Reich, Adolf Hitler a introdus, la sfârşitul buletinelor informative şi al filmelor care rulau în cinematografe, o imagine fugitivă, aproape imperceptibilă, în care un individ îşi ridica mâna dreaptă, strigând:

„Heil Hitler!”

În anii ’50, în Statele Unite, compania „Coca-Cola” şi o firmă producătoare de pop-corn au intercalat în filme secvenţe publicitare redate extrem de rapid. În pauză, majoritatea spectatorilor năvăleau la bufetul cinematografelor, pentru a-şi cumpăra coca-cola şi floricele

de porumb.

Acelaşi procedeu a fost folosit în 1988 de postul francez de televiziune „l'Antenne 2". În timpul campaniei electorale prezidenţiale, postul menţionat prezenta un generic în care defilau, cu mare viteză, figurile unor vedete, printre care se număra şi cea a lui François Mitterrand. Conducerea postului „l'Antenne 2" a fost obligată să suprime acest generic, prin care încerca să manipuleze electoratul.

În 1990, cetăţenii americani au fost şocaţi de un proces straniu, intentat formaţiei rock „Judas Priest" de către părinţii a doi adolescenţi sinucigaşi, în ajunul Crăciunului; după ce ascultaseră ore în şir un disc al acestei formaţii şi fumaseră marijuana, Raymond Belknap (17 ani) şi James Vance (19 ani) s-au sinucis cu o armă de vânătoare. Părinţii victimelor au fost convinşi că aceşti cântăreţi cu tendinţe către satanism şi morbiditate induseseră în piesele lor mesaje subliminale, care i-au împins pe fiii lor la suicid. Cu ajutorul ordinatoarelor, experţii au descifrat în cântecele incriminate următoarele două mesaje: „sinucide-te!" şi „încearcă să te omori!"

Din acel moment, a fost promulgată o lege care interzice utilizarea de astfel de mesaje în mass-media americană.

În 1971, neurologul german Otto Poëtzl a efectuat o serie de experienţe pentru a ilustra modul în care mesajele subliminale acţionează asupra subconştientului uman. Cu ajutorul unui aparat numit tachistoscop, el a proiectat un film western, în faţa mai multor subiecţi. Viteza de derulare a filmului a fost de 1000 de imagini pe secundă, în timp ce ochiul uman nu poate percepe decât 24 de imagini pe secundă. După aceea, Poëtzl i-a întrebat pe pacienţi ce văzuseră. Inutil de precizat că subiecţii au fost incapabili să descrie imaginile vizionate. Dar, după ce au dormit câteva ore, majoritatea subiecţilor au povestit că visaseră scene western.

„Toate experienţele mele au arătat că mesajele subliminale pot sugera omului un anumit lucru, dar în creierul uman există un mecanism de apărare care reacţionează, avertizând asupra primejdiei. Mesajul subliminal nu poate fi cu adevărat eficient, dacă dorinţele şi înclinaţiile conştiente ale persoanei respective nu concordă cu acesta. E inutil să-i sugerezi unui bărbat faptul că este un amant perfect, dacă el suferă de impotenţă! Condiţiile ideale ale transmiterii mesajelor subliminale sunt sălile de cinematograf, unde spectatorii sunt relaxaţi şi stau în semiobscuritate. Nu este exclus, dar e greu de crezut că cineva va comite un omor sub influenţa unui astfel de mesaj, dacă nu are înclinaţii native către crimă!", a declarat Otto Poëtzl.

Pentru manipularea maselor de indivizi pe timpul dictaturii, în România, în perioada 3 decembrie 1950 – 17 august 1989, pe lângă Academia de Ştiinţe Social Politice Şt. Gheorghiu, a activat „Centrul de cercetări asupra creierului”, a cărui activitate a avut un caracter secret şi a deservit aparatul de opresiune instaurat de guvernul Ceauşescu. Centrul respectiv, situat în zona Băneasa, cu filiale aplicative în zona Făgăraş, şi-a desfăşurat activitatea în cadrul mai multor laboratoare utilate corespunzător, după modelul rusesc, linia KGB. Angajaţii acestei instituţii au fost însărcinaţi cu descoperirea şi neutralizarea adversarilor regimului prin metode paranormale. Astfel, au fost angrenaţi în această activitate o serie de doctori psihiatri şi psihologi şcolarizaţi la „Institutul Creierului” din Moscova pe durata a 5 ani. Cunoştinţele dobândite în domeniul studiului pe creier i-au ajutat pe membrii componenţi ai echipei de cercetători şi medici să realizeze blocarea unor centri nervoşi la subiecţii care s-au dovedit a fi adversarii regimului, în special la cei ce au făcut parte din elita intelectuală. Este cunoscut faptul că împărţirea societăţii pe etaje sociale corespunzătoare unor niveluri de antrenare a minţii omeneşti a condus la ceea ce s-a numit

„vânătoare de inteligenţe”. Această acţiune s-a soldat cu obţinerea unor rezultate catastrofale în privinţa „epurării” societăţii de tip comunist de „gânditori” – potenţiali „duşmani” de clasă.

26.7. Misterul coşmarurilor ucigaşe

Un coşmar îngrozitor poate constitui pentru mulţi oameni ultimul vis. Visele groaznice pot cauza infarcturi miocardice care, în multe cazuri, sunt fatale, relevă dr. Bruce Bilatont, de la „University of Oregon”. El a studiat peste 170 de cazuri în care bărbaţi sănătoşi au decedat, după ce au avut vise terifiante şi a tras concluzia că cei mai afectaţi de o astfel de moarte sunt bărbaţii trecuţi de 30 de ani, relatează *Sun.* Toate cele 170 de victime fuseseră într-o stare bună de sănătate şi toţi au murit, fie în somn, fie la scurtă vreme de la trezire. Comunicarea doctorului Bruce Bilatont a stârnit nenumărate comentarii şi a readus în atenţia opiniei publice proiectul „Nightmare”, prin care serviciile secrete americane studiaseră posibilitatea influenţării viselor unei persoane de către mediumuri dotaţi cu capacităţi paranormale de excepţie.

Sindromul „trăitor” creează depresii psihice deosebit de puternice

La începutul acestui deceniu a făcut vâlvă în mediul psihanaliştilor înmulţirea fără precedent a cazurilor în care pacienţii se plângeau de apariţia, peste noapte, a unui acut şi insuportabil sentiment de vinovăţie. Mulţi dintre cei veniţi să ceară ajutorul psihanaliştilor au arătat că acesta apăruse în urma unor nopţi de coşmar, bântuite de vise îngrozitoare după care au simţit remuşcări groaznice de care aveau senzaţia că nu pot scăpa cu niciun chip, singura soluţie părând a fi sinuciderea. Doctorul Wes Joseph îşi aminteşte că în cazul bărbaţilor sindromul era mai puternic. „Toate încercările de a găsi explicaţia

fenomenului au eşuat în majoritatea situaţiilor. Evident că au fost şi unii care comiseseră multe fapte care ar fi putut să le provoace remuşcări, dar în niciun caz atât de puternice încât să-i ducă la sinucidere. Am simţit atunci că este vorba de ceva care îmi scapă de sub control, aveam unele bănuieli, dar mi-a fost teamă să manifest vreo opoziţie."

Tot mai mulţi specialişti tind să creadă că persoanele respective au fost victimele unui experiment care nu îi viza direct dar care, din nefericire pentru ei, i-a adus într-o stare psihică foarte periculoasă.

Unele voci au afirmat că, de fapt, se încercase, printr-o metodă telepatică îndrăzneaţă, contaminarea unor anumite „ţinte" cu vise capabile să provoace depresii psihice puternice şi implicit scoaterea lor din viaţa publică. Este posibil ca aceste experimente să fi vizat martori incomozi a căror eliminare fizică ar fi provocat scandalizarea şi protestul opiniei publice. Şi nu puţine au fost cazurile în care din motive inexplicabile martorii decisivi pentru procese importante au renunţat să depună mărturie, ajungând în majoritatea cazurilor în clinici de psihiatrie.

Inducerea coşmarurilor ucigaşe s-ar putea inspira din tehnicile „Woo-doo"

Antropologul american dr. Walter B. Cannon a studiat tehnicile voo-doo ale triburilor primitive de aborigeni din Australia. În cartea sa *Woo-doo Death* el relatează un astfel de ritual, în care procedee, asemănătoare celor care sunt folosite în vindecarea paranormală, sunt utilizate pentru a ucide: „Omul care descoperă că un duşman arată spre el cu un os, oferă o imagine a nenorocirii. Stă îngrozit, cu ochii pironiţi asupra duşmanului şi îşi ridică mâinile pentru a respinge mediumul care, după părerea sa, se năpusteşte asupra lui. Obrajii îi pălesc, ochii i se fac ca de sticlă, faţa i se schimbă într-o grimasă teribilă… Încearcă să ţipe, dar de obicei, ţipătul i se opreşte în gât. Are spume la gură,

corpul începe să-i tremure şi muşchii îi tresar – este absolut în afara oricărui autocontrol. Se clatină, se prăbuşeşte la primul pas, pare să fie leşinat. Curând după aceea, se zvârcoleşte ca în lupta cu moartea, îşi acoperă faţa cu mâinile şi începe să geamă. Apoi se linişteşte cu totul şi începe să se târască spre coliba lui. Din acest moment începe să bolească, refuză să mai mănânce, nu mai participă la activitatea tribului. Dacă nu este ajutat de un nangarri, un vraci, să scape de farmece, în scurt timp moare. Dacă vraciul vine la timp, atunci ar putea fi salvat."

Un caz mai deosebit este cel al braziliencei Marcia E, de profesie psiholog care, în timpul unei plimbări pe o plajă din Santos a găsit o statuetă de aproximativ 15 cm înălţime, din ghips. Mătuşa ei care o însoţea, a recunoscut la această statuetă o copie a lui Iemanjî, zeiţa mării, adorată de adepţii sectei Umbanda. În ciuda avertismentelor mătuşii, Marcia se decide să păstreze originalul obiect. A urmat o perioadă de coşmar, plină de întâmplări neplăcute care i-au pus de nenumărate ori viaţa în pericol. Acestea au culminat cu o voce interioară care o împingea spre sinucidere, când, în timpul nopţii a avut senzaţia că o fiinţă imaterială se apropie ameninţător spre ea. Disperată, ea a renunţat să se mai opună explicaţiilor iraţionale pentru întâmplările prin care a trecut şi s-a confesat unui medium Umbanda, de la care a aflat că va scăpa de întâmplările nefericite şi de coşmaruri numai după ce va îngropa statueta la locul în care a găsit-o.

Este greu de precizat dacă proiectul „Nightmare" a fost dezvoltat şi pus în aplicare şi dacă are o legătură cu practicile voo-doo. Cert este că există o serie de fenomene inexplicabile, de coincidenţe cel puţin suspecte şi tot mai multe cazuri în care oamenii sănătoşi mor în somn sau sunt cuprinşi de remuşcări îngrozitoare care îi împing la sinucidere. Oficialităţile americane au refuzat să comenteze faptele ascunzându-le în spatele celebrului „no comment" şi insistând asupra secretului cercetărilor care,

dezvăluit opiniei publice, poate provoca fenomene incontrolabile.

26.8. Folosirea astrologiei de către serviciile secrete

„In ceea ce numim calculul matematic al marilor lovituri politice sau teroriste, includem şi factorul astrologic!" Astfel începea, la 9 ianuarie 1996, discursul inspectorului SIS (Special Intelligence Service), Harold Mathews, în cadrul unei conferinţe speciale, la Londra. Reuniunea avea ca temă rolul astrologiei – şi al previziunilor oculte, în general – în metamorfozele politice şi sociale pe glob.

Pe piaţa mondială a mercenarilor – la Bangkok, în Thailanda, astrologul de origine franceză Claude Lespillon este cunoscut doar sub numele conspirativ de **„Acvila Neagră".**

Dosarul lui se află în seifurile secrete ale capilor Armatei Republicane Irlandeze (IRA), organizaţie teroristă pe care o slujeşte cu un devotament fanatic, de zece ani.

I se spune **„Acvila Neagră"** pentru că forţa lui de previziune, precum şi capacităţile de a calcula viitorul conform conjuncturilor astrale se manifestă cu preponderenţă în direcţie negativă: Lespillon este un maestru al detectării circumstanţelor fatale, anticipând cu precizie orice context nefavorabil.

Este plătit cu 15 milioane de dolari pe an, pentru a detecta cei mai eficienţi mercenari, folosiţi în operaţiuni de amploare; orice „recrut" este cercetat prin perspectivă karmică şi astrologică. Dacă horoscopul lui nu se prezintă favorabil pentru perioada dată, din toate punctele de vedere, serviciile lui nu sunt acceptate nici dacă, prin absurd, s-ar oferi voluntar şi ar accepta să-şi rişte viaţa pe gratis.

„Acvila Neagră” pândeşte în permanenţă. Mercenarii selectaţi de el nu sunt cei mai robuşti şi cei mai cunoscuţi maeştri ai terorismului, ci sunt cei al căror horoscop indică date favorabile unei lovituri teroriste de proporţii.

Din puţinele date care ne-au parvenit din dosarele secrete ale Mossad-ului, se ştie că acţiunea care a avut loc în noaptea de 5-6 februarie 1994 în Suedia – când patru agenţi evrei au îndeplinit o misiune în Institutul de Fizică Nucleară din Stockholm – a fost amânată de trei ori. Ţinta era profesorul cercetător Thomas Hajden, care era bănuit de foarte mult timp că perfectează formule secrete pentru armamentul organizaţiei extremiste proislamice Hamas.

Dar, pentru ca trădarea să poată fi dovedită, era nevoie de probe zdrobitoare. Agenţii Mossad-ului urmau să cerceteze dosarele din seifurile lui Hajden.

Iniţial, acţiunea fusese pregătită pentru Crăciunul lui 1993. Dar Illona Imaldsten, prima femeie astrolog plătită de Mossad, a dat un verdict care a anulat, în ultimul moment, întreaga acţiune. Conjunctura astrală nu era catastrofală, dar avea câteva puncte nevralgice, ceea ce presupunea o doză prea mare de risc.

Următorul termen al misiunii a fost fixat la 4 ianuarie 1994. Atunci, astrele se aflau într-o aparentă dispunere prielnică. Dar, cu două ore înainte de îmbarcarea la bordul avionului, cei patru agenţi au fost chemaţi la bază, în regim de urgenţă. Se decisese o nouă amânare, generată de constatarea că anumiţi factori conjuncturali de ultimă oră influenţau vag psihicul agenţilor.

La 1 februarie, echipa Mossad-ului s-a întors chiar din Suedia. Peste câteva ore, urmau să intervină, dar un mesaj ferm i-a întors din drum, pentru a treia oară. Se descoperiseră complicaţii subtile.

Pentru noaptea de 5-6 februarie, astrologul Illona Imaldsten prevăzuse un context favorabil misiunii, cu singurul avertisment că unul dintre agenţi ar putea pica

într-o capcană…

Misiunea a fost îndeplinită, dar unul dintre cei patru – exact cel vizat de pericolul unei „capcane” – nu s-a mai întors decât peste câteva luni. Fusese prins – dintr-o eroare de transmisie a mesajelor, în cadrul echipei – şi reţinut, pentru a explica, în amănunt, autorităţilor, în ce măsură Suedia era implicată în acţiunile profesorului Thomas Hajden…

Organizaţia teroristă alimentată de doctrina comunistă popularizată prin intermediul celor mai puternice sisteme de extremă stângă, „Khmerii Roşii”, din Cambodgia, au în structura de conducere un consiliu format din 12 astrologi din 12 ţări.

Şedinţele acestor specialişti au loc, conform informaţiilor primite de mai multe servicii secrete europene, într-o încăpere în care mesele şi scaunele sunt dispuse pe mai multe niveluri, astfel încât punctele de amplasare a acestui mobilier, unite, să formeze o structură de cristal.

Şeful consiliului este americanul Brandon Jeremy Hallsteel (dat în urmărire pentru sprijinirea unor acţiuni teroriste în Cambodgia) şi se pare ca a studiat astrologia timp de 20 de ani. Se presupune că sediul consiliului de astrologi care se pronunţă asupra contextelor favorabile marilor lovituri ale „Khmerilor Roşii” nu se află pe teritoriul Cambodgiei, ci undeva în Hong Kong.

Oricum, printr-o subtilă acţiune de trădare, întreprinsă de o persoană influentă din interiorul organizaţiei „Khmerii Roşii”, SLS a aflat că astrologii au realizat lucrări excepţionale, de mii de pagini, care înfăţişează viitorul politic al planetei (pentru următorii 10 ani).

Cea mai mare clădire din lume, cea a Pentagonului, adăposteşte – pe lângă o incredibilă bancă de date şi o dotare materială excepţională – o arhivă specială, unde sunt stocate toate previziunile din anii trecuţi ale echipei

de astrologi aflaţi în serviciul instituţiei. Pe baza acestor previziuni – adeverite în proporţie de 87% – se realizează studii şi scheme de cercetare astrologică.

„Ca să ajungi astrolog în slujba Pentagonului trebuie să ai capacităţi ieşite din comun. Se impune să fii aproape un medium. Previziunile nu se pot limita la reguli generale. Ele trebuie adaptate cu rapiditate la context. Probele susţinute pentru a putea fi angajat în comisia de astrologie a Pentagonului sunt foarte severe şi examenele se întind pe parcursul a doi ani. Dar cei care se află deja acolo sunt nişte genii, în cel mai pur sens al cuvântului", declară generalul Arthur Draw, unul dintre purtătorii de cuvânt ai Pentagonului.

Conform teoriei care se cunoaşte şi se aplică în această organizaţie, există 9 conjuncturi fatale, care pot fi controlate şi evitate, cu sprijinul astrologilor de la Pentagon: moartea, căderea psihică, incapacitatea de concentrare, confuzia, tolerarea falselor informaţii, trădarea, sinuciderea, complotul şi nesincronizarea. Acestea sunt punctele slabe ale oricărei mişcări strategice (fie teroriste, fie pacifiste).

La Conferinţa de Parapsihologie de la Praga, din 1988, se făceau publice date statistice în premieră: 84% dintre cele mai prospere firme ale lumii au în consiliul de conducere un astrolog care îndeplineşte o funcţie mai mult sau mai puţin oficială. Niciun contract nu se încheie la întâmplare.

În America s-au înregistrat cel puţin 200 de cazuri în care afaceri de anvergură au fost perfectate prin contracte semnate noaptea, pentru că atunci exista un context astral prielnic.

Un sondaj efectuat la nivel de glob relevă că 25% din cuplurile care urmăresc încheierea unei căsătorii sau stabilirea unei relaţii de durată se adresează, mai întâi, experţilor astrologi. Aceeaşi statistică arată că 80% dintre cei care ignoră sfaturile astrologilor regretă, mai devreme

sau mai târziu.

Pe scurt, astrologia a devenit o ştiinţă extinsă sub forma unei reţele mondiale de previziuni şi calcule astrale. Din umbră, cei mai buni astrologi ai lumii influenţează pacea, războiul, afacerile şi iubirile de pe pământ.

26.9. Serviciul Român de Informaţii pregăteşte o diviziune de parapsihologie

Această informaţie a apărut în cotidianul *Ştirea Zilei,* în ziua de 17 august 2004. „Având în vedere rezultatele excelente obţinute de serviciile secrete străine în domeniu, se spune în articol, parapsihologii cei mai dotaţi vor fi angajaţi la SRI cu acte în regulă. Normal ca şi SRI să apeleze la acest tip de surse. Acum, SRI s-a decis să renunţe la colaborarea sporadică şi să-şi angajeze o adevărată echipă de parapsihologi. Din această diviziune vor face parte, conform surselor noastre, parapsihologi adevăraţi. Cei mai buni din ţară. Ei vor fi partea ocultă a spionajului românesc.

Primele experimente cu parapsihologi au început pe vremea Securităţii. Ele aveau legătură atât cu rezultatele bune obţinute de KGB prin utilizarea acestui tip de surse, cât şi cu apetenţa soţilor Ceauşescu pentru acest domeniu. De altfel, Securitatea controla şi câţiva astrologi renumiţi, pe care îi pusese la dispoziţia cuplului Ceauşescu, deşi, oficial, astfel de practici erau interzise cu desăvârşire.

După ’89, SRI şi-a regrupat forţele şi a continuat seria experimentelor legate de utilizarea parapsihologilor. După un început timid, exerciţiile au cunoscut o adevărată relansare în momentul în care SRI a pus mâna pe informaţii extrem de utile cu ajutorul parapsihologilor. Din acel moment, ei au fost utilizaţi pentru a clarifica aspecte legate de operaţiuni de mare amploare, precum prăbuşirea avionului de la Otopeni sau Operaţiunea „ţigareta”. De asemenea, experimentele se făceau şi „în orb”: deghizaţi în

clienţi, agenţii SRI le făceau vizite parapsihologilor, supunându-i unor teste despre care aceştia nu îşi dădeau seama.

După ce a realizat o adevărată bază de date cu toţi parapsihologii care ar putea intra în program, SRI a întocmit un studiu extrem de bine documentat şi justificat. Concluzia era clară: SRI are nevoie de o „diviziune psi”.

În acest moment, după ce toate datele au fost procesate, cererea a fost aprobată. Parapsihologii vor fi, deci, angajaţi ai SRI. Este vorba, evident, despre persoane verificate la sânge, din rândul cărora sunt excluşi aventurierii, nebunii şi şarlatanii. Alături de câţiva astrologi de acelaşi calibru, ei vor fi partea ocultă a Serviciului Român de Informaţii. Ei vor avea sarcina de a sonda abisul intelectului uman, de a furniza informaţii imposibil de obţinut cu mijloace convenţionale, îşi vor folosi capacităţile de teledetecţie, telekinezie, telepatia, premoniţia sau hipnoza.

26.10. Teleportarea în atenţia NASA

De-a lungul timpului, oamenii au constatat fenomene misterioase, prin care anumite persoane au dispărut subit, pentru a reapărea în alt timp, sau în alt spaţiu. Acestor fenomene li s-a dat numele de teleportare. S-a ajuns la concluzia că unele persoane reapar după o anumită perioadă de timp, chiar la mii de kilometri distanţă de locul dispariţiei lor.

În anul 1593 a fost consemnat primul „telefon” de acest fel în Mexico City. O patrulă de soldaţi ce mărşăluia prin faţa marelui Palat din Mexico City a observat, la un moment dat, un soldat îmbrăcat într-o uniformă ciudată, care mărşăluia, la rândul său, lăsând impresia că îşi face conştiincios datoria. Fiind întrebat de unde venea şi ce căuta acolo, oşteanul le-a explicat, în limba spaniolă, că i se ordonase să apere palatul din Manila, fiindcă

guvernatorul fusese asasinat cu o noapte în urmă, iar oraşul era cuprins de agitaţie. Amuzându-se de spusele străinului, soldaţii i-au spus că Manila era departe şi nu fusese asasinat niciun guvernator. Străinul însă, a adăugat: „Am observat că acesta nu este palatul guvernatorului, deci, evident, nu sunt în Manila. Dar, dacă tot sunt aici şi acesta este un palat, intenţionez să-mi fac datoria!” Imediat după aceea, misteriosul soldat a fost arestat şi aruncat în temniţă. După numai două zile, el a fost eliberat, atunci când o corabie sosită din Filipine a adus vestea că guvernatorul spaniol fusese asasinat, la Manila, exact, în noaptea specificată de misteriosul soldat. Imediat după eliberare, necunoscutul s-a urcat pe o corabie cu destinaţia Filipine şi nu s-a mai aflat nimic despre el.

Peter Stuart Ney, un profesor de origine franceză din Florence, Carolina de Sud (SUA), foarte respectat de comunitatea în care trăia, şi-a câştigat celebritatea abia pe patul de moarte; în anul 1846 slăbit de boală, a ţinut să-şi mărturisească secretul: „Aş vrea să ştiţi că eu sunt Ney, mareşalul Franţei!” Mareşalul Michel Ney a fost unul dintre cei mai vestiţi generali ai lui Napoleon Bonaparte şi fusese executat exact cu 31 de ani înainte de moartea profesorului Ney. Nimeni nu a crezut povestea bătrânului profesor, până când un medic a examinat trupul lui Peter Stuart Ney şi a descoperit mai multe cicatrice. Medicul a constatat că erau identice cu cele pe care le căpătase mareşalul Ney, în urma luptelor purtate sub comanda lui Napoleon. Mai târziu, un important expert al acelor vremuri, grafologul David Carvalho, a comparat documentele scrise de general cu cele ale profesorului. El a declarat că, în mod cert, scrisul aparţinea aceleiaşi persoane.

În vara anului 1968, dr. Vidai împreună cu soţia s-a hotărât să participe la o reuniune de familie ce trebuia să aibă loc în localitatea Chascomus, situată la 120 km de Buenos Aires (Argentina). După miezul nopţii însă, ei au

hotărât să facă o vizită, cu maşina, unei alte rude, aflate în localitatea Maipu, la 150 km distanţă. Vizita a fost anunţată. Aşadar, au pornit-o pe DN-2. În faţa lor se afla o altă pereche, prieteni de-ai lor, care voiau să-i însoţească la acea rudă şi care după puţin timp au ajuns acolo cu bine. După câteva ore de aşteptare, cei doi prieteni au constatat că soţii Vidai nu apar. Fiind extrem de îngrijoraţi, împreună cu rudele dr. Vidai, cei doi prieteni s-au întors să verifice porţiunea de drum dintre Maipu şi Chascomus, dar nu au găsit nici cea mai mică urmă a celor… dispăruţi!

După 48 de ore, rudele au fost anunţate că dr. Vidai se află în… Mexic, în capitală!!! Era o distanţă enormă între acest oraş şi locul unde s-a produs dispariţia. Cu ajutorul unei sume de bani, dr. Vidai a reuşit să ajungă la Consulatul argentinian ca să dea un semn de viaţă cunoştinţelor stupefiate.

În acea noapte de vară, când soţii Vidai tocmai ieşeau din suburbia Chascomus-ului, au intrat cu maşina într-o „ceaţă deasă” după care nu şi-au mai amintit nimic… Treziţi după un timp la realitate, şi-au dat seama că maşina lor era parcată pe o stradă complet necunoscută. Vopseaua maşinii prezenta, în câteva locuri, pete mari de arsuri ca şi cum ar fi venit în contact cu un aparat de sudură. Motorul însă era intact, cei doi având în permanenţă o senzaţie ciudată. Au pornit, şi în apropierea unei mari localităţi i-au întrebat pe oameni care este numele oraşului?!? Au aflat, cu stupoare, că se află la… Ciudad de Mexico!!! Evident – nu au crezut.. Cum era cu putinţă să nimerească într-un oraş aflat la o depărtare de… 6000 km, fără să aibă măcar habar de modul în care a fost efectuată călătoria? Ca să străbată o asemenea distanţă, în numai două zile, soţii Vidai ar fi trebuit să se deplaseze cu o viteză de 130 km/oră fără oprire! Ei au afirmat că până în momentul sosirii în apropierea capitalei mexicane, nu au fost convinşi că, de fapt, călătoria lor nu durase 48 de ore…

Toate acestea ne conving că în casa soţilor Vidai a

avut loc un transfer pe o mare distanţă, în timpul zero. Ambele ceasuri au rămas pe loc. Arătau ora plecării lor din Chascomus. „Prin urmare, itinerarul lor trebuie să se fi desfăşurat peste tot ceea ce se reuneşte în hiperspaţiu, fără să treacă graniţe sau formalităţi vamale” – este de părere jurnalistul de presă ştiinţifică Ernst Meckelburg.

Evenimentul la care au luat parte soţii Vidai a produs, la timpul respectiv, o mare impresie şi în SUA. Maşina a fost înlocuită mai târziu cu alta nouă, de către un grup american de cercetare, oamenii de ştiinţă dorind să afle cât mai multe lucruri despre ciudata teleportare a celor doi argentinieni. Subliniem faptul că ceea ce face astfel de cazuri să fie credibile – în ciuda aspectului lor fantastic – este fenomenul de „ceaţă” prezent şi în alte cazuri de teleportare spontană. Americanul John Keel este de părere că „toate transferurile bruşte, inexplicabile, sunt strâns legate de activitatea câmpului magnetic terestru, iar misterioasa „ceaţă” este un produs adiacent al procesului de dematerializare a „forţelor” participante. Ar putea fi un indiciu că la locul teleportării se produce o scădere bruscă de temperatură, iar condensarea rezultată face vizibilă umiditatea atmosferică, produsă de energii electrice şi magnetice masive, care cauzează indirect apariţia găurilor în structura noastră „spaţiu-timp”. Este doar o supoziţie pe care şi-a permis-o John Keel pentru a explica acest unic caz de teleportare pe care l-aţi aflat şi dumneavoastră astăzi...

În afară de teleportare, au mai fost constatate şi dispariţii misterioase, cărora nu li s-a putut da nicio explicaţie. Unul dintre aceste cazuri ciudate a fost cel al bătrânului Owen Parfitt, care a dispărut într-un mod bizar din locuinţa sa din Somerset, în anul 1769. Bătrânul stătea în uşa casei sale, aşezat jos pe un scaun, incapabil să se mişte, fiind paralizat de mai mulţi ani. Persoana care avea grijă de bătrân a intrat în casă pentru câteva clipe, iar când s-a întors a găsit pe scaun doar pătura lui Owen.

Casa era izolată, iar bătrânul a fost căutat în zadar. Nimeni nu şi-a putut explica dispariţia lui. Un caz asemănător s-a consemnat şi în secolul XX, în anul 1975. Jackson Wright şi soţia sa, Marina, se întorceau cu autoturismul din New Jersey, la New York. În momentul în care au intrat în tunelul Lincoln, Marina a vrut să cureţe parbrizul maşinii. După câteva momente, când Jackson Wright a privit spre locul în care se află soţia lui, a constatat cu stupoare că aceasta dispăruse fără urmă. Ea n-a mai fost găsită nici până azi.

Specialiştii care au studiat fenomenele de teleportare şi cele de dispariţii subite au ajuns la concluzia că Universul ar putea conţine un soi de „vârtejuri cosmice" ciudate, care atrag irezistibil anumiţi oameni, făcând ca aceştia să treacă în alt timp, sau în alt spaţiu.

Fenomenul teleportării instantanee a fost cercetat cu asiduitate în ultimele decenii, mai ales de către NASA.

Bineînţeles că rezultatele cercetărilor nu s-au făcut publice oficial fiind considerate *top secret,* dar ca întotdeauna în asemenea cazuri au scăpat multe secrete. NASA s-a grăbit să lanseze pe piaţă zvonuri menite să infirme lucrurile scăpate, dar conform dictonului „Nu iese fum fără foc" nimeni nu a luat în seamă declaraţiile publice făcute de NASA, dând crezare scăpărilor. Cazuistica este destul de largă, conţinând şi întâmplări ai căror subiecţi au păţit acest lucru, fără să şi-l fi dorit, într-un mod absolut ciudat şi inexplicabil.

Primul caz ciudat care i-a făcut pe cei de la NASA să ia lucrurile în serios şi să întreprindă o serie de cercetări în domeniul teleportării instantanee a fost cel al fizicianului **Brian Jones.**

Fenomenele legate de Brian Jones au apărut în anul 1974, odată cu iniţirea unor experimente pentru testarea unor avioane supersofisticate. În primăvara acelui an, Brian Jones trebuia să urce la bordul acelor avioane pentru

a putea testa „pe propriul corp” nişte dispozitive inventate de el. Se ştia faptul că Jones era un tip foarte fricos, dar nimeni nu credea că ar fi fost nevoie de ameninţarea cu şomajul pentru a-l putea face pe acesta să se suie în avion.

După mai multe luni de încercări, în care tot personalul NASA care lucra cu el a intervenit să-l convingă să urce în avion, pentru testări, tentativa a reuşit în martie 1974.

Încă din primele zile ale experimentului, s-au întâmplat lucruri ciudate care i-au bulversat pe toţi cei ce lucrau la acest proiect. În fiecare dimineaţă, după multe tergiversări care durau uneori câteva ore, Jones se suia până la urmă la bordul avionului. După ce se instala în scaun, închidea ochii şi îşi astupa urechile. Incredibilul se petrecea abia peste câteva momente: colegii lui se trezeau cu Brian Jones în birou. Acesta avea o puternică stare emoţională, cauzată de frică şi era într-o poziţie chircită, apoi se auzea în monitoare vocea speriată a pilotului: *„Domnul Jones a dispărut din avion”.* Lucrurile s-au întâmplat într-un mod absolut identic, de mai multe ori la rând, până când cineva a asociat fenomenul cu puternica frică a lui Jones.

Explicaţia ar fi următoarea: din cauza fricii de zbor, Brian Jones îşi excita nişte centri nervoşi de pe creier, lucru care îl teleporta înapoi în biroul său. De fiecare dată când revenea în birou, Jones prezenta stări grave de ameţeală şi nu putea explica ce se întâmpla. *„închid ochii, mă cuprinde o frică de moarte, aud un vâjâit şi apoi mă trezesc aici. De fiecare dată mi-e cam rău.”*

Brick Dealon este un alt caz care a „scăpat” din dosarele NASA. Acesta a fost un individ absolut obişnuit, care a trăit nebăgat în seamă până la vârsta de 27 de ani, când s-a căsătorit. Întâmplările bizare au început să apară în vara anului 1982.

Brick Dealon locuia la Los Angeles şi era şofer de taxi. Deşi avusese mai multe aventuri amoroase, în luna

mai a anului 1982 a cunoscut-o pe Luise Brandeville, o fată de care s-a îndrăgostit nebuneşte. În trei luni, cei doi s-au căsătorit şi ciudăţeniile au început să apară. Astfel, soţia lui s-a trezit cu el la locul ei de muncă sau pe stradă, în momente când el trebuia să fie la serviciu. De fiecare dată, la aceste bruşte întâlniri, Brick prezenta nişte tulburări puternice de comportament şi singurul lucru pe care-l putea spune era: *„Mi s-a făcut dor de tine şi am apărut aici”.* La început, soţia a bănuit că el o urmăreşte, dar s-a convins repede că lucrurile nu stăteau aşa, atunci când a observat că soţul său nu-şi găsea maşina. Prima dată când s-a întâmplat acest lucru au găsit maşina la o distanţă de peste 20 de minute de mers, faţă de locul în care se întâlniseră. Clientul din taxi era leşinat. Întrebat ce s-a întâmplat, pasagerul a spus: *„Eram la un stop. Şoferul a început brusc să plângă şi să-mi spună că-i este foarte dor de soţia sa. Apoi a dispărut brusc, ca în filmele SF. Atunci cred că am leşinat.”*

Întâmplarea s-a mai repetat de câteva ori şi din cauza reclamaţiilor făcute de clienţi, firma l-a concediat. Speriaţi de moarte, soţii Dealon s-au prezentat la un medic psihiatru, care până la urmă le-a făcut legătura cu laboratoarele NASA. Acolo s-a descoperit că Brick Dealon nu putea să stea departe de soţia sa, deoarece la un moment dat avea stări de prăbuşire sufletească, nejustificate, şi i se făcea brusc dor de Luise. În acele momente îl apuca plânsul şi dispărea brusc, ca peste câteva zecimi de secundă să se afle lângă soţia sa, indiferent de locul unde se afla aceasta.

Cei de la laboratoarele NASA nu au putut explica fenomenul în sine, mărginindu-se doar să-l studieze. Totuşi, au invitat, în anul 1985, un maestru indian care făcea în mod curent acest lucru, să ţină o conferinţă pe această temă şi să-l supună unor teste.

Despre testele făcute împreună cu *Swami Chandra* nu se cunoaşte mai nimic, decât câteva lucruri minore, şi

anume faptul că acesta i-a uluit pe toţi cei ce au lucrat cu el, reuşind să-i lămurească oarecum. Nu se ştie dacă oficialităţile americane au folosit într-un anume fel experimentele făcute cu el, şi în ce fel au făcut-o, sunt lucruri despre care nu se ştie nimic. Singurul lucru care este clar, rămâne declaraţia dată de acesta şi transmisă în direct de un post de televiziune aparţinând de NASA: *„Teleportarea instantanee este un lucru obişnuit şi orice om este capabil să-l facă. Există două feluri de oameni care reuşesc acest lucru: cei care o fac în urma unei practici îndelungate şi a unei concentrări intense şi o altă categorie, la fel de redusă, care în situaţii deosebite de panică sau emoţii puternice procedează identic, dar care nu controlează fenomenul. Procedeul este identic, numai că unii ştiu ce fac, iar altora «li se întâmplă», pur şi simplu.”*

26.11. Jurnalul misterios al locotenentului Luis Crespon

În 1982, locotenentul Luis Crespon, şeful unei trupe de guerillă din Florida, a murit după ce activase timp de doi ani în armata americană, în ciuda faptului că avea braţul drept amputat (urmare a unei cangrene).

Moartea lui a stârnit un teribil scandal în presă. Faptul că jurnalul lui nu a fost publicat i-a revoltat pe ziarişti. Ei ştiau că Luis Crespon avusese o viaţă de excepţie şi că trăise câteva tulburătoare experienţe oculte. Jurnalul ajunsese, conform zvonurilor, la Secret Service.

De altfel, chiar moartea în sine a fost stranie pentru că, în afară de braţul amputat, trupul lui funcţiona perfect. Nu fusese bolnav niciodată.

Într-o zi (pe 4 iulie 1982, chiar de ziua Statelor Unite), a murit în oraşul Settville, Florida, aşteptând un autobuz. Se sprijinise de un zid de ciment, din staţia vehiculului.

Când maşina a venit, oamenii au urcat, observând totodată că ofiţerul rămăsese în aceeaşi poziţie, lipit de zid şi citind foarte atent o scrisoare care, fără îndoială, îi era adresată. Un bătrân amabil s-a întors spre el şi, atingându-l, i-a şoptit: „Domnule, a sosit autobuzul! Veniţi!” Numai că atingerea bătrânului a făcut ca trupul lui Crespon să se dezechilibreze şi să se prăbuşească. Zgomotul surd al căderii şi promptitudinea acestei mişcări au condus la o concluzie şocantă: Luis murise pur şi simplu în timp ce lectura scrisoarea, dar rămăsese în poziţie verticală, sprijinit de zid.

În îmbulzeala care s-a produs în jurul cadavrului, pe fondul panicii şi al sirenelor ambulanţei, scrisoarea pe care o citea Crespon – poate cea mai zguduitoare dovadă a şocului lui imens (căci numai un şoc poate provoca un stop cardiac unui bărbat de 35 de ani, perfect sănătos) – A DISPĂRUT. Împreună cu ea a dispărut şi „bătrânul amabil”. Nimeni nu l-a mai văzut niciodată, de atunci. Reconstituirile poliţiei au relevat că se numea Lawrence Duster, era pensionar şi avea 72 de ani. Din ziua aceea, el a dispărut şi de acasă şi toate căutările au fost zadarnice.

Autorităţile locale au muşamalizat rapid cazul, stârnind scandalul amintit mai sus. Cât timp trăise, Crespon fusese considerat un fel de „victimă celebră”, un nebun excepţional, un erou aparte. Moartea lui a însemnat, însă, ceva mai mult: bănuiala că viaţa sa fusese mult mai stranie decât părea.

Luis Crespon era un om singur. Chiar şi înainte de a pierde braţul, trăia într-o izolare cel puţin ciudată. Era un bărbat care arăta bine. Femeile îl plăceau şi îl copleşeau cu atenţii semnificative, numai că el respinge orice perspectivă matrimonială. S-a crezut, o vreme, că e homosexual, numai că Luis respingea, politicos, şi prietenia bărbaţilor. Ce se întâmpla cu el? Cu toţii ştiau că, în ciuda pragmatismului şi disciplinei militare, Crespon era un excentric. Făcea spiritism, era telepatic, avea vise

premonitorii şi o intuiţie şocantă.

În focul primelor comunicate privind moartea lui, presa a dezvăluit că a fost descoperit, în camera modestă din hotelul în care locuia locotenentul, jurnalul în care el îşi însemnase principalele revelaţii oculte. Publicul aştepta cu sufletul la gură ziarele de a doua zi, când urma să înceapă publicarea jurnalului, în serial.

Numai că, spre decepţia generală, în locul articolelor anunţate cu surle şi trâmbiţe, cititorii au descoperit o micuţă „notă", ce se repeta în mai toate publicaţiile care tratau acest caz: *„Ne cerem scuze, dar jurnalul locotenentului Crespon s-a rătăcit. Autorităţile declară că, oricum, nu are nimic serios în el". Semnează „redacţia".*

La două săptămâni după moartea locotenentului, vecinii camerei în care locuise el, la hotel, au declarat că noaptea se aud voci în fosta locuinţă a lui Crespon. Şi nu orice voci, ci chiar VOCEA LUI. Bineînţeles, experţii au opinat că este vorba despre o psihoză colectivă. Vecinii nu s-au lăsat intimidaţi. Ba mai mult, patronul a dezvăluit lucruri şocante. Într-o seară, vrând să se amuze pe seama „naivităţii" vecinilor, s-a apropiat în vârful picioarelor de camera în care locuise Luis (pe care de atunci nu o mai dăduse nimănui, la cererea discretă a Secret Service-ului) şi a lipit urechea de uşă. N-a auzit nimic şi, rânjind satisfăcut, a dat să plece. A tresărit când a văzut în spatele lui un bărbat necunoscut, care avea un braţ amputat. „Cine sunteţi şi de ce mă spionaţi?" a întrebat patronul. Bărbatul a replicat tăios: „Văd că dumneavoastră spionaţi, nu eu!" Patronul a protestat: „Eu sunt proprietarul şi e treaba mea ce fac!" Necunoscutul l-a lovit pe proprietar. Acesta a alunecat pe cimentul mozaicat şi şi-a pierdut cunoştinţa, nu înainte de a remarca cinismul din ochii agresorului.

Când J. Hawkins (acesta este numele proprietarului) şi-a revenit, pe coridor nu se mai afla nimeni, iar uşa de la camera lui Crespon era închisă. Numai că, de data aceasta,

se auzeau VOCI. Vocea lui… Luis Crespon, conversând cu necunoscutul care îl lovise pe Hawkins! Dialogul l-a şocat pe proprietar. Necunoscutul îi spunea lui Crespon:

— Dă-mi jurnalul! Aştept de o sută de ani acest jurnal.

— Mi l-au luat, Frank. Mi l-au luat.

— Minţi. Ai să rămâi pe pământ, drept pedeapsă.

— Am murit, Frank. N-ai cum să mă ţii aici.

— Ba am cum. Ţine minte că AI MAI MURIT O DATĂ. Te-am adus înapoi.

— Atunci mi-ai luat braţul, Frank. Asta a fost.

— Vezi să nu te coste mai mult de data asta, Crespon. Dă-mi jurnalul.

— Pleacă, Frank! Domnia ta s-a sfârşit. Mă va salva Lawrence Duster! Sunt liber. Liber, auzi?

Hawkins n-a mai rezistat tentaţiei. A năvălit în cameră, dând uşa de perete. Nu era nimeni, dar în scrumieră ARDEAU DOUĂ ŢIGĂRI.

Au fost alertate din nou autorităţile. Cercetările s-au reluat. Căutările repetate în arhiva oraşului au dezvăluit adevăruri uluitoare: cu 100 de ani în urmă, în camera lui Crespon locuise, timp de doi ani, un oarecare. Frank T. Thompson, un avocat misterios, despre care toată lumea ştia, la acea dată, că se ocupa cu ocultismul. Într-o zi, Thompson se sinucisese, lăsând un mesaj dubios: *„îmi iau zilele, nu înainte de a-l blestema pe un om care nu s-a născut încă, Luis Crespon, pentru că are obiceiul de a se întoarce în trecut şi de a-mi tulbura liniştea. După ce călătoreşte în timp, acest Crespon scrie în jurnalul lui ce a văzut. Dar NU E VOIE. Aşa ceva este INTERZIS. Va plăti. Va trăi singur şi chinuit, ca şi mine!”* Frank T. Thompson avea un braţ amputat, în urma unei cangrene provocată de o rană mai veche. S-a sinucis la data de. 4 iulie 1882.

Iată că moartea lui Crespon este învăluită şi mai mult în mister. Mai ales că a apărut într-o zi în oraşul Settville un necunoscut cu AMBELE BRAŢE AMPUTATE, care

semăna oarecum cu Crespon. Suferă de o amnezie totală. Nu ştie cine e, dacă mai are pe cineva pe lume sau de unde a venit.

Două lucruri sunt foarte clare, până acum: jurnalul este tăinuit cu mare grijă, iar Crespon se află în mormânt, la locul lui. Atunci, cine este amnezicul? Şi de unde a venit Frank T. Thompson? Din trecut? Cine era, de fapt, Lawrence Duster? Prin ce modalitate aceşti oameni reuşesc să circule în Univers şi să alunece în timpul pe care îl doresc? Amputarea unuia din braţele amneziculuise produsese recent, la puţin timp după ce Hawkins a auzit dialogul de la hotel. Să fie aceasta pedeapsa promisă de Thompson? Misterul care pluteşte în jurul acestui caz teribil este opac şi, din motive necunoscute, autorităţile preferă să păstreze o tăcere apăsătoare asupra lui.

26.12. Excursii fără întoarcere

În august 1980, John Goodman îşi pregătea doctoratul în sociologie, la Universitatea Columbia, cu o lucrare despre influenţa televiziunii asupra mişcărilor de populaţie pe teritoriul SUA, în perioada 1960-1980.

Goodman şi-a axat o bună parte din munca de documentare pe studierea reclamelor din industria turismului. El a desemnat, astfel, o serie de zone „fierbinţi”, care erau prezentate de o asemenea manieră, încât să atragă un aflux cât mai mare de turişti.

Sociologul avea să descopere însă că respectivele zone nu păreau să fi fost ţinta vreunui program guvernamental de echilibrare demografică. Mai mult decât atât, analizând structura industrială a Statelor Unite în acea perioadă, şi alcătuind o hartă similară, cu zone „fierbinţi”, avea să constate o neconcordanţă flagrantă.

Dezamăgit, Goodman a abandonat această temă de cercetare, susţinându-şi examenul de doctorat pe un alt subiect.

Unsprezece ani mai târziu, în 1991, o revistă de sociologie, *California Monitor,* i-a propus lui John Goodman o colaborare la un număr special, consacrat audiovizualului. Ideea de a refolosi vechea lucrare de doctorat i-a fost sugerată de un amic, James Cannon, fost reporter al cotidianului *San Francisco Chronicle.*

În faţa încăpăţânării lui Goodman, care considera că un asemenea gest ar fi lipsit de etică, Cannon a avut ideea să-i propună un pariu: întrucât sociologul susţinea că între cele două „hărţi" pe care se baza studiul nu există nicio legătură cauzală, lucrarea sa fiind deci un eşec, ziaristul s-a angajat să-i găsească, în două săptămâni „veriga lipsă".

Cannon şi-ar fi abandonat cercetările, probabil la fel de repede precum le începuse, dacă, din întâmplare, nu ar fi descoperit „cheia", într-unul din propriile sale reportaje, publicate în *San Francisco Chronicle.*

Iniţial, reporterul încercase să rezolve problema pe căile clasice, aşa cum îi dicta formaţia sa de ziarist. S-a deplasat la biblioteca Universităţii Columbia, unde se documentase Goodman, şi şi-a notat numele şi adresele a peste o sută de agenţii de turism, active în perioada 1960-1980. Dintre acestea, o treime dăduseră faliment sau dispăruseră de pe piaţă. Din cele rămase, Cannon le-a ales pe cele reprezentative din punct de vedere al clienţilor deserviţi, împărţindu-le conform zonelor „fierbinţi". Au rămas mai puţin de 15.

Intenţia lui James Cannon era de a se consulta cu reprezentanţii acestor agenţii de turism, pentru a le cere explicaţia fenomenului observat de Goodman.

Eşec complet. Majoritatea răspunsurilor pe care ziaristul le-a primit au fost de genul: *„Politica de dezvoltare a firmei este dictată de cerere şi ofertă".*

Întrucât termenul de două săptămâni pe care i-1 acordase Goodman se apropia vertiginos de sfârşit, Cannon a făcut o ultimă încercare disperată de a dezlega misterul. *„Lucrurile erau prea ciudate pentru ca o*

explicaţie de compromis să mă mulţumească. Practic, timp de ani buni, în special în 1967, companiile de turism au avut o politică de acoperire a teritoriului absolut ilogică”, spunea el, într-un interviu acordat revistei *Scope.*

Întâmplarea a făcut însă ca, într-o zi, răsfoind colecţia proprie de articole, James Cannon să descopere un reportaj mai vechi de-al său, despre un misterios caz de dispariţie, petrecut în august 1978, în statul Ohio. La acea vreme, tinereţea îl determinase să avanseze o explicaţie îndrăzneaţă. Mai precis, Cannon asociase dispariţia cuplului de excursionişti Samuel şi Anne Thorton cu semnalarea unui fenomen OZN în localitatea Toledo, cu doar câteva zile înainte de incident. În sprijinul teoriei sale, el intenţionase să realizeze o anchetă, analizând toate cazurile de apariţie a unor OZN-uri, petrecute în ultimii 10 ani. Redactorul-şef îi retezase însă scurt elanul, motivând că nu-i poate finanţa un asemenea proiect de anvergură, cu mici şanse de reuşită.

Rememorând această experienţă, James Cannon şi-a adus aminte că pregătise, pentru a-şi convinge şeful, exclusiv o hartă cu „focarele” de activitate extraterestră. Individ ordonat, Cannon a găsit imediat respectivul document. Asemănarea cu una dintre hărţile lui Goodman era tulburătoare: zonele „preferate” de vizitatorii de pe alte planete se suprapuneau aproape perfect peste cele promovate de agenţiile de turism drept „paradis al vacanţei”.

Când Cannon i-a împărtăşit lui Goodman descoperirea sa, sociologul şi-a bănuit amicul că e pus pe farse, din dorinţa de a câştiga pariul. Numai că jurnalistul venise deja pregătit cu suficient material documentar pentru a-i risipi orice urmă de scepticism.

Convins, Goodman i-a propus lui Cannon să continue cercetările, reluând ancheta asupra dispariţiilor misterioase. *„Era un element vital, care a transformat studiul meu dintr-o simplă enumerare de coincidenţe într-*

un adevărat dosar al activităţii extraterestre pe teritoriul SUA", mărturiseşte John Goodman în lucrarea sa, intitulată *Beyond the Sky: Travel Diary* (Dincolo de cer: jurnal de călătorie).

Surprizele sau, mai degrabă, confirmările nu au întârziat să apară: doar în anul 1967, în arhivele poliţiei din statele Illinois, New Mexico, Ohio, Pennsylvania, Arkansas, Dakota de Nord, Kentucky, Texas, Kansas, Montana şi Massachusetts sunt consemnate peste 200 de cazuri de dispariţii, petrecute la cel mult o săptămână după ce în statele respective se semnalase apariţia unor OZN-uri. Războiul din Vietnam însă, aflat în plină desfăşurare, captase la vremea respectivă întreaga atenţie a mass-media, astfel încât nimeni nu a investigat această ciudată coincidenţă.

Din rapoartele poliţiei consultate de Cannon şi Goodman reiese faptul că majoritatea persoanelor dispărute erau turişti. Fără a avea dovezi clare ale acestor presupuse „răpiri", cei doi au stat mult pe gânduri înainte de a da publicităţii studiul lor. De aceea, au preferat să nu „tulbure apele", oferind materialul spre publicare doar celor care îl ceruseră iniţial, şi anume revista *California Monitor*.

Lucrarea nu a văzut niciodată lumina tiparului. La trei săptămâni după ce o expediaseră pe adresa revistei, ei au primit vizita unor agenţi federali. Autorilor li s-a pus în vedere faptul că cercetările lor s-au interferat cu o anchetă în curs a FBI, fiind sfătuiţi să „uite" totul.

Goodman şi Cannon au constatat, după „discuţia" cu agenţii Biroului Federal de Investigaţii, că orice tentativă de a-şi face public studiul era discret blocată. Lucrurile ar fi rămas probabil în acest stadiu dacă o cunoştinţă a ziaristului, o funcţionară la ONU, nu i-ar fi sugerat să informeze Grupul de Studii OZN al Naţiunilor Unite. Grupul, înfiinţat în iunie 1978, era prezidat de Secretarul General şi includea cele mai mari somităţi în domeniul

astronomiei, astronauticii şi fenomenelor extraterestre.

Atunci când studiul lui Goodman şi Cannon a fost acceptat de Grup, fiind discutat într-o şedinţă extraordinară, „legea tăcerii”, pe care autorităţile federale americane o impuseseră asupra cazurilor menţionate, a fost încălcată.

Familiile celor dispăruţi au înfiinţat Fundaţia Goodman-Cannon, o organizaţie non-guvernamentală având ca obiectiv apărarea intereselor victimelor activităţilor extraterestre în faţa organelor de anchetă interesate în muşamalizarea acestor incidente. Fundaţia a dat în judecată guvernul american, obligând FBI-ul, prin sentinţa Curţii Supreme, să recunoască public operaţiunea de muşamalizare.

„Biroul Federal doreşte să-şi exprime regretul faţă de unele metode de investigaţie, folosite de agenţii săi. Cei care se fac responsabili de folosirea unor mijloace de intimidare a martorilor, în cazurile menţionate în dosarul Goodman-Cannon, vor fi îndepărtaţi din serviciul activ”, se arată în comunicatul FBI. Deşi, oficial, nimeni nu a recunoscut legătura dintre dispariţiile din 1967 şi OZN-uri, în presa anilor 1991-1992 au început să fie publicate tot mai multe dovezi în sprijinul acestei ipoteze. Revista *Scope* i-a oferit lui James Cannon un contract de zece ani, timp în care acesta are mână liberă şi un fond special la dispoziţie, pentru a continua cercetările. Aceeaşi revistă i-a publicat lui John Goodman cartea *Beyond the Sky: Travel Diary.* În prezent, Goodman este preşedintele Fundaţiei care-i poartă numele şi conferenţiar la trei universităţi din SUA, unde deţine o catedră de studii asupra fenomenelor extraterestre.

Cine a determinat agenţiile de turism să atragă în zonele de maximă activitate extraterestră un aflux de turişti de proporţii? Au avut oare posibilitatea „vizitatorii” să exercite o asemenea influenţă? Dacă da, oare în ce măsură deţin ei controlul asupra celorlalte segmente ale

societăţii civile americane? Se regăseşte fenomenul la scară planetară? Acestea şi multe altele ar fi întrebările rămase fără răspuns. Vom afla oare vreodată adevărul? James Cannon afirmă că în 2008 va putea să ofere o explicaţie, dar sarcina pare să depăşească puterile unei singure minţi omeneşti. FBI îşi continuă ancheta, dar „sancţionarea" sa de către Curtea Supremă şi apoi de presă, se pare, a înzecit secretomania federalilor. În fine, Grupul de Studii OZN al ONU se confruntă cu criza financiară care afectează întregul for mondial, soarta comisiei fiind pusă sub semnul întrebării.

26.13. Etajul 13

Când Allois Frasier, detectivul angajat de revista *Scope,* i-a dat de urmă lui Hans Ulrich, în iulie 1993, acesta nu mai era decât o umbră a corpolentului bavarez venit cu afaceri la New York, cu şase ani în urmă. Frasier l-a descoperit pe Ulrich într-un azil pentru bolnavii mintal irecuperabili, din statul Utah. Fişa sa medicală avea cinci pagini, pacientul perindându-se, între august 1987 şi iulie 1993, prin 12 spitale din patru state diferite.

Scope apelase la serviciile detectivului după ce la redacţie sosise un colet, expediat la data de 12 ianuarie 1988, care conţinea o scurtă scrisoare şi un dosar. Expeditorul nu-şi trecuse numele pe pachet, dar ştampila poştei indica faptul că acesta fusese trimis din localitatea Bromwell, Wisconsin, adresă la care se află sanatoriul „Oak Trees".

În scrisoare, Ulrich (el era expeditorul) le cerea disperat ajutorul celor de la *Scope.* El pretindea că autorităţile americane i-au „fabricat" un dosar de bolnav mintal, pentru a-l reduce la tăcere. Coletul conţinea, potrivit autorului scrisorii, suficiente probe pentru a-i demonstra sănătatea mintală şi a justifica demararea unei investigaţii asupra ciudatului său caz.

Într-adevăr, Hans Ulrich avea destule cunoştinţe (menţionate pe o agendă inclusă în colet) atât în SUA, cât şi acasă, în Bavaria, care să garanteze afirmaţiile sale. *„Hans era un fermier îmbogăţit din afacerile cu mezeluri, cu sănătatea celui care şi-a trăit mai toată viaţa în creierii munţilor”,* declara Patrick Van Oolen, avocatul lui Ulrich. *„Eu eram cel care îmi toceam nervii şi negociam afacerile. Hans spunea «da» sau «nu». Să fim serioşi, dacă cineva putea să înnebunească, acela eram eu, nu el.”*

Dosarul expediat de Hans Ulrich conţinea relatarea amănunţită a întâmplării trăite de acesta în august 1987, la New York, de pe urma căreia i s-au tras toate necazurile. Mai precis, scrie *Scope,* pe 5 august 1987, Ulrich trebuia să se întâlnească cu reprezentantul companiei „J.B. Cuisine”, pentru a discuta un contract de colaborare. Firma lui Hans urma să furnizeze materie primă lanţului de restaurante „J.B.", unul dintre cele mai mari de pe Coasta de Est a Statelor Unite. Importanţa afacerii îl determinase pe Ulrich să traverseze oceanul pentru a definitiva personal tratativele. Pe 5 august, ora 13.00, Hans Ulrich se afla în faţa clădirii din Manhattan unde îşi avea sediul central „J.B.".

Următoarele 30 de minute aveau să-i schimbe complet viaţa.

Ulrich ar fi trebuit să se întâlnească în acel loc cu Van Oolen, avocatul său. Întrucât acesta întârzia să apară, Hans a hotărât să urce singur.

Birourile de la „J.B”. se aflau la etajul 15. Cu destulă dificultate, Ulrich a reuşit să găsească un lift. *„Atunci nu mi s-a părut stranie aparenta pustietate a clădirii”,* mărturiseşte el, în scrisoarea trimisă revistei. *„Mai târziu mi-am dat seama că în hol nu se afla nicio persoană, nici măcar un liftier. Deşi apăsasem pe 15, liftul s-a oprit la etajul 13. Am crezut iniţial că îl chemase cineva, dar pe hol nu se afla nimeni”,* relatează Hans Ulrich. *„Am mai apăsat pe buton de două-trei ori, dar cabina a refuzat să*

pornească, aşa că am presupus că s-a defectat şi am ieşit, pentru a căuta scara de serviciu. Spre surprinderea mea, pe una dintre uşile de la etaj am văzut firma celor de la J.B. *Mai mult chiar, biroul era al lui Tom Allen, directorul serviciului de aprovizionare al firmei, adică persoana cu care aveam întâlnire. Bineînţeles, am intrat… ”*

Allen se afla în birou şi l-a primit pe Ulrich imediat. *„Din engleza «newyorkeză» a lui Tom Allen am priceput că fusese o confuzie la secretariat, cei de acolo uitând să precizeze că biroul lui nu era la etajul 15",* povesteşte Hans Ulrich.

„Am trecut apoi la discuţiile de afaceri, dar Allen nu părea dispus să intre în detalii. Mai degrabă îl interesa cum e viaţa în Bavaria. Crezând că este ofensat de absenţa lui Patrick Van Oolen, am încercat să-i răspund politicos la toate întrebările. In final, a semnat documentele, urmând să le înainteze pentru aprobare lui Jason Brown, patronul firmei.”

Oarecum nedumerit, Hans Ulrich s-a întors la hotelul său. Primul lucru pe care 1-a făcut, odată ajuns în cameră, a fost să-l sune pe Van Oolen, pentru a-i cere explicaţii în legătură cu absenţa la întâlnirea cu Allen.

Nedumerirea avea să i se transforme însă în stupoare, la replica avocatului, *„Patrick mi-a luat vorba din gură şi, înainte ca eu să spun ceva, mi-a comunicat că mă caută înnebunit de câteva ore, pentru a mă anunţa că afacerea a căzut. «Directorul cu aprovizionarea de la J.B. a fost împuşcat ieri», mi-a zis. «O să trebuiască să luăm totul de la capăt»".*

„«Poate vrei să spui că a fost împuşcat în ultima jumătate de oră, deoarece eu tocmai vin de la el din birou, unde am semnat toate actele», i-am răspuns”, scrie Hans Ulrich.

Înţelegând că este vorba de ceva grav, Van Oolen i-a spus clientului său să-l aştepte la hotel, urmând ca el să vină imediat pentru a discuta problema între patru ochi.

„Ulrich avea toate documentele semnate de mâna lui Tom Allen. Cunoşteam semnătura, cerneala abia se uscase... dar Allen era mort de cel puţin 14 ore!", declară avocatul în interviul acordat revistei *Scope.*

Bineînţeles, cei de la „J.B". n-au acceptat povestea lui Ulrich. În plus, deoarece Allen negociase direct afacerea, au cerut iniţierea unor noi tratative, pe care Hans Ulrich le-a refuzat, deoarece ar fi însemnat o întârziere de mai multe săptămâni, timp în care marfa deja pregătită ar fi fost compromisă.

A urmat un proces, câştigat de Ulrich. Numai că acesta nu a apucat niciodată să-şi încaseze despăgubirile. La data de 17 septembrie 1987, FBI, care preluase ancheta asupra morţii lui Allen, l-a arestat, comunicându-i că este suspectat de crimă. Analizând cerneala de pe contractul cu „J.B.", experţii Biroului au stabilit că acesta fusese semnat într-un interval foarte apropiat de ora asasinatului.

Acuzat de crimă, Hans Ulrich a fost nevoit să relateze circumstanţele în care avusese loc întâlnirea sa cu Tom Allen. Deşi nimeni nu a putut să dovedească vinovăţia lui Ulrich, judecătorul a decis internarea acestuia într-un ospiciu. *„Nu sunteţi acuzat de crimă fiindcă procurorul nu v-a putut dovedi vinovăţia",* i-a spus magistratul, după citirea sentinţei. *„Dar starea sănătăţii dumneavoastră mintale mă determină să iau această decizie. Etajul 13, domnule Ulrich, din cauza unei superstiţii proprie nouă, americanilor, nu există în nici o clădire din Statele Unite."*

Apelul înaintat de Patrick Van Oolen a fost respins. Singura modalitate juridică de a-l salva pe Hans Ulrich, aceea de a cere extrădarea sa în Germania, a fost zădărnicită, deoarece ancheta intrase sub incidenţa autorităţilor federale. Iar Ambasada germană nu a dorit să se implice într-un caz atât de controversat. Insistenţa lui Van Oolen a deranjat, rezultatul fiind expulzarea sa din Statele Unite. De-abia când *Scope* a ajuns în posesia documentelor expediate de Hans Ulrich, procesul a putut fi

reluat. Externat pe 19 iulie 1993, după şase ani petrecuţi în spitalele de nebuni, Ulrich s-a întors în Bavaria. Tratamentele îl transformaseră însă într-o „legumă”, termen folosit de personalul unor asemenea instituţii pentru a-i numi pe pacienţii irecuperabili. Mintea sa a rămas într-o stare permanentă de confuzie, singurele tresăriri de luciditate rezumându-se la o groază cumplită faţă de etajul 13.

26.14. Armata chineză testează un dispozitiv secret de teleportare

Armata chineză a produs cea mai performantă armă a sa de până acum – un disc cu un diametru de 1,5 m, despre care se crede că poate „teleporta” spioni şi soldaţi mult în spatele liniilor inamicului.

Aceste uimitoare afirmaţii aparţin unui dezertor din armata chineză care a reuşit să evadeze din China comunistă şi a fost interogat de ofiţerii din serviciul de informaţii al SUA.

„Potrivit spuselor dezertorului, care a furnizat fotografii de la antrenamentele unde se foloseşte efectiv dispozitivul, Republica Populară Chineză a investit cel puţin 2,5 milioane de dolari pentru elaborarea acestui nou sistem”, a dezvăluit o sursă CIA. „Şi ei sunt convinşi că sunt pe cale de a-1 perfecţiona.”

Discul – care poartă străvechiul simbol „yin şi yang”, reprezentând echilibrul din univers – are la bază o tehnică practicată de sute de ani de călugării budişti. Iniţiaţii afirmă că situarea unei persoane în spaţiu şi timp se petrece „numai în minte” şi că printr-o concentrare puternică este posibil să schimbi acea situare. Ei spun că, stând pe discuri pictate şi executând o serie de mişcări complicate, pot traversa mile întregi într-o clipă. „Militarii din China au fost interesaţi ani de zile de această teorie”, a spus sursa CIA. „Ei cred în posibilitatea de a folosi discul

pentru a transporta spioni, sabotori sau trupe de comando”. Au fost organizate cel puţin cinci tabere strict secrete, în care soldaţii urmează să fie instruiţi de către învăţaţi în însuşirea acestei tehnici.

„Acest grup de elită format din bărbaţi şi femei a fost selecţionat dintre mii de voluntari, şi abia după ce au trecut cu brio testele de capacitate psihică, au fost promovaţi în eşalonul «superior»", a precizat sursa.

Oficial, Beijing-ul neagă cu tărie că se lucrează la un astfel de sistem de teleportare. Însă, conform spuselor dezertorului, un colonel chinez a fost în stare să se „azvârle” la o distanţă de 600 m – lungimea a şase terenuri de fotbal! CIA – care a recunoscut recent că a cheltuit milioane de dolari pe oameni cu capacităţi paranormale care au făcut spionaj în Rusia în timpul războiului rece – ia problema în serios. Aceeaşi sursă a afirmat: „Savanţii noştri sunt siguri în proporţie de 95% că nu e posibil ca aceste discuri să funcţioneze, dar nu putem sta cu braţele încrucişate. Continuăm să supraveghem cu atenţie aceste tabere de instruire. În cazul în care comuniştii obţin vreun succes verificat cu discurile, America trebuie să fie pregătită să riposteze.”

26.15. Sediile centrale CIA şi FBI în vizorul teroriştilor

Terorismul a devenit o plagă mondială în care excelează fanatismul religios fundamentalist prin spălarea creierelor adepţilor săi care recurg din credinţă oarbă la cele mai monstruoase atentate sinucigaşe. Numai că această „armă” devine şi un terorism politic.

Problema violenţei motivate de convingeri religioase este mai greu de rezolvat acum decât în trecut. Pentru că la fundamentalişti „uciderea necredincioşilor” nu este considerată crimă. Reînvierea islamică din ultimele două decenii a sporit semnificaţia politică a islamismului într-o

măsură rar întâlnită în timpurile moderne. Iar în foarte multe ţări musulmane există o puternică aversiune împotriva Occidentului şi în special a SUA ca jandarm mondial şi ca cea mai puternică confederaţie economică şi militară.

Raportul preliminar al Comisiei Independente de anchetă privind atacurile teroriste de la 11 septembrie 2001, comise de Al-Qaeda, a fost dat publicităţii în luna septembrie 2004. Printre problemele pe care le abordează se numără şi principalele obiective pe care liderii Al-Qaeda le-au avut în vedere încă de la începutul pregătirilor pentru declanşarea actelor teroriste deja cunoscute. Era prevăzută deturnarea a zece avioane care să atace obiective de prim rang de pe Coasta de Est şi de Vest a SUA. Printre acestea se numărau sediile centrale FBI şi CIA, Pentagonul, Casa Albă, mai multe centrale nucleare şi cele mai înalte imobile din California şi Washington. Teroriştii voiau să demonstreze că dispun de o forţă capabilă să distrugă tot ce au Statele Unite mai important din punct de vedere informaţional, militar, energetic, politic şi administrativ. Doreau ca, printr-o avalanşă de lovituri în lanţ, să demonstreze lumii întregi că, atunci când doresc, pot anihila orice forţă, indiferent de ce natură ar fi aceasta. Fanatici în credinţa lor, până la pierderea oricăror legături cu realitatea, Bin Laden şi apropiaţii săi sperau că în felul acesta vor dovedi întregii lumi musulmane, şi, desigur, nu numai acesteia, că sunt în stare să lupte împotriva „satanei” cu deplin succes.

Desfăşurarea evenimentelor ce au urmat a arătat însă că nu s-au folosit zece avioane şi că n-au fost lovite atât de multe obiective. Cauza? A intervenit chiar Bin Laden, care, în chip de mare strateg, a socotit că, pentru o deplină siguranţă şi eficienţă, este bine să se aleagă ca „ţinte prioritare” turnurile Gemenii, Pentagonul şi Casa Albă. După cum se ştie, acest din urmă obiectiv n-a putut fi atins întrucât lucrurile s-au precipitat atât de mult încât

teroriştii n-au mai apucat să lovească peste tot aşa cum îşi propuseseră. Sunt analişti care susţin ideea că dacă teroriştii, în locul celor două turnuri Gemenii ar fi lovit sediile centrale FBI şi CIA, efectul atacurilor lor ar fi fost şi mai mare, atât sub aspect demobilizator cât şi propagandistic. Americanii ar fi fost şi mai umiliţi, făcuţi şi mai rău de râsul lumii. Loviţi direct şi acolo unde ei se consideră ca fiind cel mai bine puşi la punct, conducătorii celor două servicii de informaţii, precum şi stăpânii acestora, nu ar mai fi avut nicio şansă de a se justifica, ar fi trebuit să recunoască lipsa de profesionalism şi faptul că miliardele de dolari pe care le cheltuiesc de la buget, respectiv din buzunarul contribuabililor, sunt practic aruncate în vânt. De altfel, Raportul preliminar la care ne referim a scos în evidenţă, încă o dată, lipsuri grave în activitatea informaţională şi în evaluarea datelor obţinute.

De aici şi măsurile întreprinse şi care se vor lua în continuare pe linia schimbărilor ce se impun a fi făcute la conducerea FBI şi CIA. După cum se ştie, George Trenet a fost deja înlăturat din fruntea vestitei Agenţii de Informaţii Americane şi înlocuit cu congresmanul republican din Florida, Porter Gross.

26.16. Terorismul şi mişcările „spirituale”

La data de 27 februarie 2004, într-unul dintre tribunalele din Tokyo s-a încheiat procesul liderului AUM, Shoko Asahara, şi al celor doi membri ai cultului ce au fost implicaţi în atentatele cu gaz letal, din 1995, în urma cărora în metroul metropolei japoneze şi-au pierdut viaţa 14 oameni, iar mai mult de 5000 au fost grav intoxicaţi. Aceeaşi sectă, cu mai puţin de un an în urmă, la începutul anului 1994, revendică un atentat asemănător în urma căruia opt oameni au fost ucişi şi mai multe persoane au fost intoxicate. Capetele de acuzare ale incriminărilor au fost astfel cu uşurinţă stabilite, dar ceea ce surprinde în

mod special este faptul că lui Shoko Ashara i se imputa acţiunea sa nefastă asupra adepţilor AUM, prin „înveninarea psihică” pe carea exercitat-o asupra lor. Deşi existau dovezi de ani buni pentru a se interzice activitatea respectivei organizaţii, din păcate aceasta şi-a continuat liniştită activitatea, rezultatele ce au constat în sclavia intelectuală a membrilor ei putând fi cu claritate remarcate. Deşi interogatoriile poliţiei au întâmpinat ani buni refuzul sectei AUM de a-şi recunoaşte vinovăţia, ei susţinând că au acţionat conform unui plan divin şi că prin ceea ce au făcut au „instaurat” Apocalipsa pe pământ, profeţită oricum în diversele scrieri apostolice, iată că în anul 1999 – la patru ani după deschiderea anchetei – Shoko Asahara şi ceilalţi membri arestaţi ai sectei şi-au asumat absolut toate învinuirile aduse de justiţia japoneză. Această recunoaştere însă a mai amânat cu încă patru ani procesul sectei AUM, pentru că, evident, avocaţii cultului au avut o apărare foarte bine pusă la punct, în care au „dovedit” că membrii cultului suferiseră de un fel de „delir mistic temporar” şi că aceasta îi împinsese către nebunia atentatelor. Probabil că da, probabil că nu. Căci oricât de convingătoare s-a dorit a fi aceasta, ea nu i-a scăpat nici pe cei doi membri ai cultului şi nici pe Shoko Asahara de verdictul tribunalului din Tokyo, care la data încheierii procesului, în 27 februarie 2004 i-a condamnat pe inculpaţi la pedeapsa cu moartea prin sufocare. Din păcate, aşa suna legea japoneză la care cândva se renunţase, dar la care s-a revenit, în urma diverselor crime şi acte teroriste din 1993. În afară de această sentinţă radicală, în urma căreia totuşi condamnaţii au făcut recurs, sectei i s-au impus despăgubiri în valoare de şapte milioane de euro, care vor trebui să ajungă în posesia victimelor sângeroaselor atentate. Cea mai mare problemă a societăţii japoneze este că secta a reapărut în peisajul nipon sub numele recreat de ALEPH. Credinţele acesteia au rămas neschimbate.

27. Escrocherii în paranormal

27.1. Şarlatanii sunt prezenţi pretutindeni

Fenomenele paranormale au atras întotdeauna şarlatani, chiar de pe vremea şamanilor şi vrăjitorilor arhaici. C. Levi Strauss, în *Antropologia structurală,* descrie un proces la care a asistat, prin care o comunitate din pădurea africană încearcă să demaşte un vrăjitor, deoarece ar fi putut pune în pericol viaţa unor oameni. Demascarea şarlatanilor nu este o îndeletnicire simplă, fiindcă acum acuzaţii te pot da în judecată, pot cita martori plătiţi. Am pomenit pe larg de excesele inchiziţiei catolice şi protestante, care a executat mii de oameni nevinovaţi (în special femei).

Înflorirea spiritismului în secolele al XVIII-lea şi mai ales al XIX-lea a generat şi o vânătoare de şarlatani, reuşită de multe ori. Celebrul prestidigitator H. Houdini şi-a cheltuit averea în interminabile procese cu aşa-zişi spiritişti. În SUA, câteva grupuri de savanţi s-au unit pentru a demasca şi demitiza şarlatanii care practică bioenergia, clarviziunea şi apariţiile (viziuni), prin revistele *In-quirer* şi *Skeptical Inquirer.* Sunt revistele cele mai serioase şi hotărâte, care apelează la specialişti, cum este prestidigitatorul James Randi. Acesta din urmă a demascat şi performanţele „dotaţilor" ruşi, protejaţi oficial. După cum se arată în revistele mai sus-citate, demascarea şarlatanilor costă bani şi implică riscul unor procese. În toate ţările, mai ales după prăbuşirea comunismului, tămăduirea prin bioenergie, masaje, terapie de grup, iubire spirituală, secte ezoterice, holistice, mai ales indiene, a luat o amploare uriaşă, cifra de afaceri a „vindecătorilor" în toate ţările mari fiind de miliarde de dolari. Şarlatanii pot fi demascaţi nu de medici sau fizicieni, ci de… prestidigitatori, adică de oameni care

cunosc perfect secretele scamatorilor (de exemplu, Houdini, Randi).

Dacă în Europa (ca să nu pomenim de Asia sau America de Sud, Africa) şarlatanii pot să-şi vadă liniştiţi de treabă, prezentând tot felul de diplome obţinute cu câţiva dolari de la aşa-zise institute sau academii pseudoştiinţifice, alta este situaţia în SUA. După cum am mai menţionat, aici, datorită puterii dolarului şi climatului favorabil (prosperitate economică, public credincios şi uneori naiv), şarlatanii au proliferat. Aşa cum în secolul trecut apăruseră, în Vestul sălbatic, vânătorii de bandiţi, ce trăiau din recompense, şi în timpul nostru avem de-a face cu „vânătorii de şarlatani". O astfel de pereche este constituită din Allen Spraggett şi „reverendul" William V. Rauscher. Până în 1978, cei doi aveau deja opt cărţi publicate, în care erau demascaţi mediumuri, tămăduitori, bioenergeticieni şi alţi „dotaţi". Cartea cea mai interesantă *The Psychic Mafia* a fost scrisă de un celebru medium american din anii '60-'70, Lamar Keene, sub îndrumarea celor doi „vânători". L. Keene a intrat „în branşa mediumurilor" în 1958 mai mult din curiozitate, după care a primit un „instructaj" reuşind să-şi depăşească profesorii şi chiar să creadă că este. dotat. Spre cinstea lui, a avut curajul să părăsească această „meserie"; probabil se plictisise sau s-a văzut depăşit de alţii, care ştiau noi trucuri.

Tehnica modernă oferă un arsenal nesecat de instrumente şi metode greu de demascat, aşa cum a fost cazul celebru al lui Uri Geller.

Născut în 1946, în Israel, Uri Geller a fost atras de FPN încă din copilărie, fiind testat şi catalogat ca „dotat". Eventualele instructaje primite de la kabalişti sau scamatori nu au fost publicate. Cert este că în anii '70 ai secolului XX, Uri Geller a devenit o vedetă faimoasă, fiind televizat, filmat, studiat, atunci când îndoia bare de fier, ţinea atârnate de mână obiecte de metal sau putea opri

instalaţia electrică sau un computer. Cea mai impresionantă performanţă a lui Geller a fost înregistrată la Londra în 25 noiembrie 1973. Prin ziarul *Sunday People,* mii de cititori au fost avertizaţi ca în ziua respectivă, la ora 12.30, să se uite la ceasuri şi la linguri de metal. Rezultatul final a fost următorul: 1031 ceasuri neîntoarse au pornit şi 293 linguri s-au îndoit numai la Londra. Geller se afla în avion.

Cazul lui Geller a fost intens studiat, discutat, comentat în mass-media. De regulă, mediumurile, tămăduitorii, după 1-2 ore de practică, în care se cere o mare concentrare psihică, obosesc şi nu mai pot repeta performanţele anterioare. Mai mult, aşa cum a fost cazul lui Uri Geller (dar şi al altor mediumuri vestite), după un anumit interval de timp (în ani), această „capacitate ES" se pierde, poate trecător, dar de cele mai multe ori irevocabil. Acum, Uri Geller conduce o firmă de prospecţiuni şi de previziuni economice. Uri Geller a fost întotdeauna însoţit în studiile şi reprezentările la care a fost expus de un savant israelian, Pucharich, cu formaţie de fizician-electronist, cu rol de consilier. Ce rol a jucat Pucharich în performanţele lui Geller este greu de spus. Uri Geller a fost testat de mai multe universităţi americane şi chiar de centre de cercetări ale armatei americane. La Centrul de cercetări al Marinei, Geller a acţionat asupra unei bare din nitinol (un aliaj cu memorie). El a îndoit-o fără să o atingă, însă aceasta nu şi-a revenit la forma iniţială. În mai toate demonstraţiile lui Geller există o incertitudine.

Lumea şarlatanilor şi impostorilor „dotaţi" este plină şi de exaltaţi, care se cred sincer „dotaţi cu capacităţi extrasenzoriale" şi care citesc literatură ezoterică, pot ţine cursuri sau susţine discuţii aprinse.

Lista şarlatanilor prinşi sau demascaţi este lungă, dar constituie doar un fir de nisip în raport cu cazurile reale. Menţionăm totuşi mediumuri spiritiste din secolul al XIX-lea: Ebstein, Slovovovo, Maddock, Roth, Haxby, Bastian

până la Fritz Strobl din anii ’50 ai secolului XX. Se pare că domeniul de predilecţie al şarlatanilor de talie mare este spiritismul, apariţia fantomelor poltergeist, unde cu manevre rapide sau dispozitive nesofisticate se pot obţine efecte spectaculoase. Cel mai greu de demascat sunt cazurile celor care posedă oarecare capacitate hipnotică, dar care abuzează din plin de curiozitatea şi stupiditatea publicului. Ar putea fi citaţi Hanussen, Willi şi Rudi Schneider, Maria Siebert din anii ’20. Tot în acel timp, Laszlo din Budapesta a fost prins când folosea o aşa-zisă ectoplasmă (corp eteric) care era de fapt o bucată de tifon înmuiată în untură de gâscă. A fost condamnat pentru escrocherie.

Să nu credeţi că spiritismul a stârnit doar curiozitatea intelectualilor din secolul al XIX-lea. Spiritismul înfloreşte mai ales în SUA, în ţara computerelor şi a Internetului, a sondelor spaţiale. În 1975, în SUA, apărea o carte de 1200 pagini scrisă de psiholoaga Helen Schucman, în care descria 275 de convorbiri cu. Iisus Hristos! În ciuda tuturor criticilor vehemente, cartea a avut un mare succes de public. În 1963, soţii Jane Roberts şi Robert Butts, englezi, „intră” în legătură cu un personaj numit Seth (după unul dintre fiii lui Adam şi ai Evei), reprezentând o entitate superioară, formată din spiritele mai multor dispăruţi. Li se alătură americanul J.Z. Knight care avea contact cu spiritul lui Ramatha, un rege al continentului Lemuria de acum 35 000 de ani, apoi Stephen O’Brien, iar neozeelandezul Neville Rose corespondează cu Cajuba, o entitate formată din şase delfini evoluaţi. Această mişcare pe scară internaţională se numeşte „Channelling” şi cuprinde un număr însemnat de adepţi, printre care talentata actriţă americană Shirley MacLaine. Grădina Domnului este mare!

Deci, paranormalul a fost şi este o sursă imensă de câştig şi o modalitate de manipulare. Ca şi în cazul altor aspecte ale activităţii umane, mulţi nu se limitează la

găsirea unei persoane „dotate” pentru a ghici viitorul. Aşa cum în urmă cu două mii de ani conducătorii militari consultau astrologii sau ghicitorii înaintea unei expediţii, şi astăzi, pe toate continentele, astrologi, ghicitori în „ceva” (glob de cristal, cărţi, boabe, ceaşcă de cafea etc.) sunt la fel de solicitaţi. Dacă România şi alte ţări mai sărace se mulţumesc cu vechile metode de ghicit, în Occident calculatorul poate fi judicios utilizat. Astfel, numai în Franţa există 480 de centre conectate la reţeaua naţională Minitel consacrate ghicitului, astrologiei şi altor tehnici de precogniţie. Minitel TF1 şi Fun Radio au 65 000 de abonaţi pe lună. Ultima modă constă în înregistrarea unei comunicări cu cineva dispărut. Escrocheria nu are limite, căci pe lângă convorbiri telefonice se pot furniza şi imagini video, bineînţeles, voalate!

27.2. „Cele zece porunci ale şarlatanilor”

1. Ascultaţi-vă cu atenţie victima, nu vorbiţi repede.

2. Nu daţi niciodată impresia că sunteţi plictisit.

3. Aşteptaţi ca victima să-şi dezvăluie opiniile politice, apoi fiţi de acord cu ea.

4. Aşteptaţi ca victima să-şi dezvăluie opiniile religioase, apoi fiţi de acord cu ea.

5. Faceţi aluzii privitoare la discuţii despre sex, dar renunţaţi la idee dacă victima nu pare interesată.

6. Nu menţionaţi niciodată boli, decât dacă victima manifestă un interes aparte.

7. Nu căutaţi niciodată să obţineţi detalii personale

(victima oricum le va dezvălui cât de curând).

8. Nu vă lăudaţi niciodată. Lăsaţi ca importanţa dumneavoastră să fie remarcată tacit.

9. Nu fiţi niciodată dezordonaţi. 10. Nu vă îmbătaţi niciodată.

Aceste reguli practice pentru a deveni un şarlatan de succes au fost concepute şi propuse de „contele" Victor Lustig (1890-1947): („Omul care l-a păcălit pe Capone"; „omul care a vândut Turnul Eiffel"; „Cel mai bun distribuitor de bani falşi care a existat vreodată" etc. etc.). Dar, viitori şarlatani, vă rog, fiţi atenţi: „contele" a murit în timp ce executa o sentinţă de douăzeci de ani de închisoare, dintre care unsprezece ani i-a petrecut la Alcatraz – nu chiar un loc de agrement.

27.3. Un şarlatan „extraordinar"

Despre contele de Saint-Germain (1710?-1784), un aventurier şi alchimist misterios din secolul al XVIII-lea, unii spun că încă mai trăieşte, ori în carne şi oase, ori într-o formă mai eterică. Oricum, el este imortalizat în legende, împreună cu ceilalţi mari şarlatani contemporani, precum Casanova şi Cagliostro. Apare pentru prima dată în cadrul societăţii vieneze în jurul anului 1740, însă originea sa rămâne un mister. Este posibil să fi fost fiul unui perceptor născut în preajma anului 1710 şi să fi învăţat arta giuvaiergeriei la curtea şahului Persiei. Un bărbat atrăgător, înconjurat mereu de femei şi îmbrăcat totdeauna în negru, el ştia cum să facă o impresie bună, purtând diamante pe degete şi pietre preţioase în buzunare, în loc de bani. Având reputaţia de a fi reuşit să distileze elixirul vieţii, nu mânca niciodată în compania altcuiva, dar lua câte o înghiţitură de apă în timp ce alţii se îndopau cu bunătăţi. Se spunea, de asemenea, că este un vindecător.

şi un nemuritor.

Bazele legendei au fost puse la Paris în cadrul unui dineu dat de contesa von Georgy, soţia ambasadorului francez la Veneţia în anul 1670. Auzind numele de Saint-Germain, aceasta a declarat că şi-l aminteşte de undeva. Oare tatăl lui fusese la Veneţia? Nu, a spus contele, el însuşi vizitase acest oraş şi îşi amintea de contesă ca de o tânără încântătoare. Dar era imposibil, a răspuns ea, căci bărbatul pe care îl cunoscuse avea atunci cel puţin patruzeci şi cinci de ani.

— Madame, eu sunt foarte bătrân, a declarat contele, după care i-a povestit în detaliu acea întâlnire.

— Sunteţi un bărbat extraordinar! a ţipat doamna în vârstă. Un diavol!

— Să nu folosim astfel de cuvinte! a exclamat el şi, tremurând aparent de groaza ce-l cuprinsese, părăsi încăperea.

Pentru a menţine vie legenda ce se crea în jurul său tot mai rapid, a lăsat să se înţeleagă că, personal, cunoscuse Familia Sfântă: că participase la nunta de la Canaan; şi că „am ştiut mereu că Hristos va sfârşi rău”. El a fost cel care, la Consiliul din Niceea în anul 325 d. Hr. înaintase propunerea de canonizare a Anei, mama Fecioarei Maria. Desigur, el nu pretindea că are vreo misiune spirituală; voia doar binele omenirii. Poate de aceea a început să lucreze ca spion pentru regele francez Ludovic al XV-lea.

Mutându-se la Londra în anul 1743, a fost arestat doi ani mai târziu (anul în care a avut loc răscoala iacobinilor în Scoţia) pentru posesiune de scrisori în favoarea iacobinilor. La insistenţele sale, că e vorba de o înscenare pusă la cale împotriva sa, a fost eliberat. Politicianul englez Horace Walpole scria că „el nu ne va spune cine este sau de unde vine, dar mărturiseşte că nu îşi foloseşte numele adevărat. Cântă minunat la vioară, este nebun şi nu prea are bun-simţ”.

În viitor, continuând să lucreze pentru Ludovic al XV-lea, îl întâlneşte la Haga pe Casanova, care îl considera un şarlatan, dar unul „extraordinar”. Ulterior decade din graţiile regale şi se refugiază în Anglia, apoi în Olanda. Luându-şi numele de contele Surmont, strânge bani pentru a construi fabrici de vopsele, după care dispare cu o întreagă avere şi reapare în Belgia ca marchizul de Montferrat. Ajunge în Rusia ca generalul Welldone şi, pentru un timp, devine consilier de rang înalt la Curtea imperială. În anul 1774, la Nürnberg, neputând rezista tentaţiei de a-şi schimba identitatea, se travesteşte într-un prinţ din Transilvania pe nume Râkoczy, dar nu reuşeşte să-l convingă pe margraful (marchiz) de Brandenburg să finanţeze noi experimente alchimice. În 1776 se confruntă cu un eşec asemănător la curtea lui Frederic cel Mare. Moare în Hesse, în anul 1784, în timp ce construia o nouă fabrică de vopsele.

Sau nu a murit? Cine era, de fapt, contele de Saint-Germain? Vreme de peste patru decenii, cu multe deghizări şi la fel de multe profesii (vindecător, alchimist, bijutier, diplomat, vopsitor, muzician, pictor, lingvist) le-a provocat confuzie tuturor celor care l-au întâlnit. Contele Warnstadt îl numea „cel mai complet şarlatan, clovn, guraliv ingenios, pişicher, vorbă-goală şi escroc”. Contele Alvensleben scria: „Vanitatea excesivă îi impulsionează întregul mecanism”. Dar Voltaire declara: „C’est un homme qui ne meurt jamais et qui sait tout” (Este un om care nu moare niciodată şi care ştie totul), iar ultimul său protector, prinţul Charles de Hesse-Cassel, îl numea „probabil unul dintre cei mai de seamă înţelepţi care au trăit vreodată”.

În registrele parohiale este consemnat decesul contelui, dar mitul imortalităţii sale a rezistat în timp. Mulţi au afirmat că l-au văzut în Wilhelmsbad în anul 1785, unde se pare că a avertizat-o pe Maria Antoaneta de iminenta revoluţie franceză. În 1789 şi-a vizitat prietena,

madame d'Adhémar, care observa că Saint-Germaine arăta tot ca un bărbat de patruzeci şi şase de ani. El i-a spus acesteia că se vor revedea de cinci ori; Madame d'Adhémar a pretins că, „spre surprinderea ei", aşa s-a întâmplat, ultima oară fiind înainte de uciderea ducelui de Berry în 1820. Şaizeci de ani mai târziu, Madame Blavatsky îl amintea ca pe unul dintre „maeştrii ascunşi" ai sistemului teozofic; mai recent, în 1972, parizianul Richard Chanfray afirma la televiziune că el însuşi este Saint-Germain. Astfel, şi în Statele Unite acest mit a fost legat de sincretica Biserică Universală şi triumfătoare. Liderul acesteia, profetesa Elizabeth Clare, pretinde că Saint-Germain este „Ierarhul Erei Vărsătorului" care, deşi aflat acum în lumea spiritelor, este medium ce comunică mesaje înfricoşătoare despre venirea Apocalipsei şi evoluţii karmice. S-ar părea că Saint-Germain capătă tot mai multă putere, cel puţin în imaginaţia unora, şi că aceia dintre noi care cred că el a murit în 1784 ar trebui să-şi revizuiască puţin părerea.

27.4. Zânele de la Cottingley

Distrugând reputaţia lui Sir Arthur Conan Doyle, această escrocherie sau invenţie, mai bine-zis, îşi are originea în imaginaţia a două tinere fete. „Eu şi Eslie suntem foarte bune prietene cu zânele apelor curgătoare", scria Frances Griffiths, de unsprezece ani, pe spatele unui instantaneu trimis unui prieten din Africa de Sud, unde ea trăise înainte să se mute cu familia în Yorkshire, Anglia. „E ciudat că nu le-am văzut niciodată în Africa. Probabil că acolo este foarte cald pentru ele."

Realizat în iulie 1917 şi developat de tatăl verişoarei lui Elsie, instantaneul o reprezenta pe Frances sprijinindu-şi bărbia în palme, alături de o zână cu patru aripi ca de fluturaş, cu părul scurt, închis la culoare, care dansa pe un tufiş din faţa ei. Imaginea era vagă, aşadar Arthur Wright

nu prea i-a acordat importanţă. Dar o lună mai târziu, când Elsie a fotografiat-o pe Frances sub stejari, privind cum un spiriduş dansează în faţa ei, acesta s-a supărat. Împreună cu soţia sa, Polly, el a cotrobăit în camera fetelor, dar nu a găsit imagini tăiate din reviste sau ceva asemănător care să justifice fotografiile. Ambele fete au susţinut că era vorba de zâne adevărate, ce sălăşluiau în fundul grădinii lor, dar Arthur îi ştia pe copii; prin urmare, le-a confiscat aparatul de fotografiat.

Polly avea însă înclinaţii spre ocultism. În 1919, a auzit un conferenţiar de la Societatea Teofizică (doctrină filozofico-religioasă care declară înţelepciunea divină obiect al cunoaşterii, iar intuiţia mistică drept izvor al acesteia) din Bradford spunând că, pentru clarvăzători, zânele sunt spirite esenţiale. Curând, „fotografiile cu zâne” ajung pe mâna lui Arthur Gardner, preşedinte al filialei londoneze a Societăţii Teofizice. Deşi suspicios, el cere şi părerea unui expert. Acesta din urmă îi dă de înţeles că fotografiile (de data aceasta, mult mai clare) sunt autentice.

Sir Arthur Conan Doyle, pregătind un articol despre zâne pentru revista *Strand,* a dorit să vadă instantaneele. Ducându-se la Cottingley, Gardner le-a dat celor două fete aparate de fotografiat şi plăci de negativ sigilate. Noile lor fotografii cu zâne i-au convins atât pe Gardner cât şi pe Conan Doyle – al cărui articol în *Strand* despre acest caz i-au determinat pe mulţi să-i pună la îndoială sănătatea mintală. „Pentru a da o explicaţie acestor fotografii nu este nevoie să avem cunoştinţe despre fenomene oculte, ci despre copii”, se declara în revista *Truth* la data de 5 ianuarie 1921, în timp ce Arthur Wright îşi exprima tristeţea văzând că marele Sir Arthur fusese „înşelat de Elsie a noastră, care m-a dezamăgit profund”. Conan Doyle îl trimite apoi pe clarvăzătorul Geoffrey Hodson la Cottingley. Discutând cu fetele, el pretinde că, personal, ar fi observat ceva ce semăna cu nişte zâne, dar nu s-au mai

făcut alte fotografii. Plictisite de toată afacerea, Elsie şi Frances i-au spus mai târziu lui Hodson tot ceea ce el dorea să audă. În 1922, pe fete nu le mai interesa fotografierea de spiriduşi şi zâne, iar Conan Doyle publicase deja *Sosirea zânelor,* pentru care multă lume l-a luat în derâdere.

27.5. Un expert amator demască o escroacă

La sfârşitul secolului XX, specialiştii în fenomenele paranormale erau interesaţi în mod deosebit de fenomene mentale ca telepatia şi premoniţia. Dar, oricât de importante ar fi implicaţiile ştiinţifice ale acestor fenomene, nu mai încape îndoială că acestea sunt mai puţin spectaculoase decât cele fizice ca levitaţia şi materializarea spiritelor.

În perioada 1860-1930 existau multe mediumuri excepţionale printre care se număra şi Eusapia Palladino, o italiancă ale cărei puteri paranormale i-au impresionat pe faimoşii cercetători Everard Feilding şi Hereward Carrington.

Doar un singur expert amator nu s-a lăsat impresionat de ea. În 1913, după o şedinţă cu Palladino, acest om a ajuns la concluzia că Eusapia nu era decât o iluzionistă deşteaptă şi că toţi cei care au crezut că văd cum se creează din ectoplasmă membre fantomatice fuseseră înşelaţi. Palladino stătea în capul mesei, în spatele ei aflându-se un scrin acoperit cu o perdea. Pe scrin fuseseră puse diferite obiecte ce urmau a fi manipulate de braţul fantomatic. Mary D'Este Sturges o ţinea pe Eusapia de încheietura mâinii drepte, iar investigatorul care organizase şedinţa – de mâna stingă.

Şedinţa a început într-un mod tipic pentru toate şedinţele doamnei Palladino: perdeaua de peste scrin s-a umflat, lăsându-se apoi peste braţul ei stâng şi peste mâna dreaptă a investigatorului, care şi-a spus că nu putea fi

braţul stâng al mediumului, de vreme ce el însuşi îl ţinea strâns; dar, când misteriosul braţ a dispărut, a simţit deodată cum încheietura mâinii lui Palladino i s-a strecurat în palmă, deşi n-a sesizat când i-a dat drumul.

Acest incident minor, dar semnificativ l-a făcut pe investigatorul nostru să pună la îndoială tot ceea ce povestiseră martorii altor şedinţe ţinute de Palladino; curios, a făcut ulterior şedinţe şi cu alte mediumuri, studiind şi rezultatele obţinute de alţi cercetători. Urmarea a fost că a devenit sceptic şi că a ajuns la concluzia că respectivele fenomene erau rezultatul înşelătoriei şi autosugestiei.

27.6. O fotografie îl demască pe şarlatan

Pot oamenii să se ridice singuri în aer, să fie ridicaţi doar prin puterea minţii sau în timpul transelor extatice? Istoria e plină de astfel de relatări.

Ascensiunea fizică a lui Hristos către ceruri este exemplul cel mai remarcabil. El, pur şi simplu, a continuat să urce şi nu s-a mai întors niciodată. Exemplele din secolele următoare îl includ pe Sf. Iosif din Copertino („călugărul zburător”) şi pe mediumul Daniel Dunglass Home din secolul al XIX-lea despre care se spune că nu a fost prins niciodată trişând.

Totuşi, amintindu-ne de principiul societăţii Fortean conform căruia oamenii care simt nevoia să creadă sunt la fel de creduli ca şi cei care cred, este probabil o uşurare să fii capabil să dovedeşti că cel puţin un singur practician al levitaţiei este farsor – mediumul brazilian Carlos (Carmine) Mirabelli.

În afară de faptul că se spunea despre el că poate produce automat scrieri în douăzeci şi opt de limbi străine şi că poate rosti, în stare de transă, discursuri în douăzeci şi şase de limbi, că este, de asemenea, capabil să materializeze spiritul unor persoane decedate cu o

identitate uşor de aflat, că poate juca biliard fără a atinge tacul şi, aparent, că poate călători cu o viteză apropiată de cea a luminii, Mirabelli era cunoscut şi ca o persoană ce poate efectua, cu succes, levitaţii. Sau cel puţin aşa afirma el. În 1934, sceptica Societate de Cercetare a Fenomenelor Paranormale (SPR) şi-a trimis un cercetător, Theodore Besterman, să investigheze cazul lui Mirabelli. În opinia acestuia, a investigat atâta cât era necesar. „Mirabelli este, fără îndoială, un simplu şarlatan", îi scria Besterman autorului GuyLyon Playfair în 1973. Totuşi, nereuşind să descopere nici măcar dovezi scrise privind activitatea anterioară a lui Mirabelli, el s-a întors cu o fotografie edificatoare, rătăcită în arhivele SPR până când a fost dezgropată în iunie 1990 de către cercetătorul american dr. Gordon Stein. Această fotografie arată cum Mirabelli este aparent ridicat în mijlocul aerului, cu braţele întinse la orizontală şi cu ochii deschişi, cu capul aproape atingând tavanul unei încăperi cu o înălţime de cel puţin 4,3 m (cum avea să verifice Playfair). Purtând inscripţia: „Pentru domnul T. Besterman de la Carlos Mirabelli" şi datată 22 august 1934, fotografia arată clar semne de retuş ori pe negativ ori pe o versiune anterioară a pozei, după care se realizase exemplarul cu pricina. Conturul îmbrăcămintei şi încălţămintei este întărit şi dovada se află chiar sub pantofi. Acolo, modelul tapetului din spatele lui Mirabelli, care în restul fotografiei este puternic focalizat, apare estompat. De ce? Pentru că în acel punct se găseşte exact treapta scării pe care a stat Carlos, aceasta fiind ştearsă sau accentuată. Mirabelli a falsificat cel puţin această poză. Totuşi, întâmplarea nu dovedeşte că şarlatania se aplică şi în cazul Sfântului Iosif, al Sfintei Tereza sau al lui Daniel Dunglass Home. În concluzie, puteţi crede sau nu, după cum vă e dorinţa.

27.7. „Sunt un mare escroc!"

„Nu lăsaţi pe nimeni să vă spună, fără a gândi: «Roy niciodată nu m-ar fi implicat pe *mine* în chestia aceea»", scria talentatul şi spiritualul farsor William Roy în cadrul mărturisirii sale, „deoarece i-am înşelat pe cei mai suspuşi, ca şi pe cei mai umili. Când mă gândesc la persoane importante pe care le-am tras pe sfoară, mă simt puţin ca un vânător de elită când îşi priveşte trofeele."

Născut William George Holroyd, mai târziu cunoscut sub numele de William Plowright, acest desfrânat, fost inginer în telefonie a devenit, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, mediumul William Roy (1911-). Având la dispoziţie mii de îndoliaţi dornici să comunice cu cei răposaţi, a obţinut în curând un succes strălucitor în noua sa carieră. SPIRITELE AU VORBIT CHIAR ŞI CÂND MEDIUMUL AVEA GURA PLINĂ CU APĂ, anunţa revista *Psychic News* în 1948, explicând că apa vopsită fusese pusă în gura lui Roy de către un anchetator care era la curent cu toate şiretlicurile acestei îndeletniciri şi că apa se afla tot acolo după o şedinţă de spiritism în cadrul căreia multe spirite şi-au făcut auzite vocile.

Roy nu a fost niciodată demascat. Dar avea mâinile legate şi gura acoperită de bandă adezivă, „vocile spiritelor" ce însufleţeau şedinţele mediumului tot puteau fi auzite, vorbind nu doar în engleză, ci şi în suedeză, spaniolă, franceză, idiş şi chiar malaieză. Mii de oameni doar din Marea Britanie erau convinşi că, prin Roy, au auzit vocile prietenilor decedaţi, vorbind despre lucruri pe care niciun străin nu le putea cunoaşte.

Totuşi, clienţii lui nu puteau, pur şi simplu, să intre în vila sa din Hampstead, Londra, unde efectua şedinţele de spiritism. Era nevoie de programare, Roy limitând fiecare şedinţă la maximum douăsprezece persoane, fiecare plătind 10 sau 12 lire sterline. Documentându-se în amănunţime asupra trecutului fiecăruia dintre clienţii săi – deseori foarte bogaţi –, Roy îi punea să-şi lase hainele şi genţile în camera de aşteptare înainte de a începe şedinţa.

Monitorizându-le discuţiile, asistenta lui cotrobăia mai târziu prin lucrurile clienţilor şi îi transmitea lui Roy orice fel de informaţie pe care o descoperea. În această perioadă, cel mai mare triumf al său a fost păcălirea prim-ministrului canadian Mackenzie King, pe care l-a făcut să creadă că vorbise cu spiritul reginei Victoria şi cu cel al prim-ministrului acesteia, William Ewart Gladstone.

Totul a mers ca pe roate până în 1952 când, după o ceartă cu Roy, asistenta sa l-a denunţat redactorului de la *Psychic News,* punându-i acestuia la dispoziţie un set complet de aparate electrice pe care Roy le folosea pentru a produce „spiritele”. Ele includeau un microfon de fundal conectat la un dispozitiv de ureche purtat de Roy în timpul şedinţelor şi un difuzor în miniatură care, extins ca un telescop, producea „vocile spiritelor” sau sunete (înregistrate dinainte, produse de Roy sau de asistenta sa) în orice parte a încăperii. Aceste voci se adresau fiecărui client în parte, între timp, mesajele directe de la cei morţi veneau de la Roy cu ajutorul unui tub acustic care, vopsit cu o soluţie fosforescentă şi ţinut în sus, părea că pluteşte în camera întunecată. Lucrând cu „ghiduri spirituale” ce îi includeau pe „Tinka, Indianul Roşu”, Roy mai folosea şi măşti şi „ectoplasmă” realizată din muselină unsă cu unt pentru a sugera materializări ale sufletelor trecute în lumea de Apoi.

Asistenta şi-a retras acuzaţiile, dar redactorul de la *Psychic News* a hotărât să-l trimită pe Roy în judecată pentru fraudă. În acel moment mediumul a făcut demersurile necesare pentru a părăsi Anglia şi a se refugia în Africa de Sud. Trei ani mai târziu s-a întors la Londra, organizând noi şedinţe de spiritism, astfel încât în august 1955 spiritistul Maurice Barbanell, redactor la jurnalul de spiritism *Two Worlds,* a publicat un avertisment, menţionându-l pe Roy printre cele patru mediumuri „care au fost demascate ca frauduloase, dar care totuşi continuă să ţină şedinţe”. Soţia lui Roy, Mary Plowright, s-a dus la

Barbanell înarmată cu o cravaşă, fiind amendată pentru încercarea de a apăra onoarea soţului ei, în timp ce însuşi Roy a pornit un proces împotriva lui Barbanell. Acest proces s-a tărăgănat până în februarie 1958 când, brusc, Roy a renunţat la acuzaţii şi şi-a luat angajamentul să plătească toate cheltuielile de judecată, după care *Two Worlds* a riscat publicarea întregului dosar. Jurnalul londonez *Sunday Pictorial* a trimis un reporter pe care l-a însărcinat să obţină şi versiunea lui Roy.

„Desigur sunt mare escroc!", a spus el pe neaşteptate. „La fel ca şi multe alte mediumuri. Este adevărat că am păcălit multe femei în cadrul şedinţelor, dar nu am făcut niciun rău nimănui". Şi, din când în când, încheia o înţelegere profitabilă cu ziarul pentru a-i publica, în cinci ediţii, „Mărturisirea şocantă a modului în care William Roy şi-a câştigat renumele, prin înşelăciune, ca spiritist". De fapt, nu doar renumele şi-l câştigase prin înşelăciune, ci şi averea: contul său bancar crescuse cu aproape 50 000 de lire sterline, ca rezultat al şarlataniilor sale. De atunci, acest personaj considerat cel mai talentat dintre impostorii spiritişti a dispărut din viaţa publică. Poate şi-a continuat şarlataniile sub alt nume – deşi, în opinia lui, ar fi putut continua să. folosească numele de William Roy. „Ştiu", scria el cu multă siguranţă, „că şi după această mărturisire aş putea să umplu din nou încăperile cu oameni care îşi găsesc consolare în credinţa că sunt un adevărat medium."

27.8. „Dacă mă minţi, minte-mă frumos!"

În anii '30-'60 ai secolului XX, Paul Brunton (1898-1981) devenise o figură aproape legendară în Europa şi SUA, mai ales prin cartea *India secretă* (A Search in Secret India) tradusă şi publicată în limba română (în trei ediţii), răspândită în toate limbile de circulaţie internaţională. Au urmat alte cărţi, dintre care s-au tradus în română *Egiptul*

secret şi *Calea sacră.* P. Brunton s-a bucurat în viaţă de mari onoruri, fiind invitat în cercurile din înalta societate, şi a avut o situaţie financiară foarte bună. În 1992 apare o carte în SUA, ce a trecut neobservată, intitulată *Myfather's Guru; a Journey through Spirituality and Desillusion* scrisă de Jeffrey M. Masson. În această carte fascinantă, autorul, în vârstă de aproximativ 35 ani, povesteşte cum P. Brunton a devenit oaspetele familiei sale de evrei americani bogaţi, călăuzindu-le viaţa şi… uşurându-le punga. Brunton avea o personalitate dominantă, carismatică, făcându-i pe cei din jur să-i soarbă cuvintele. La îndemnul lui Brunton, autorul cărţii se apucă de învăţat limba sanscrită, dându-şi doctoratul la prestigioasa universitate Harvard din Boston. Caracterul senzaţional al cărţii se manifestă către sfârşit, când autorul, după ce a terminat facultatea, efectuează o călătorie de studii pe urmele itinerariului fascinant descris de P. Brunton în cărţile sale. Spre stupoarea lui, descoperă că. P. Brunton nu fusese în India şi nici în Egipt şi nu absolvise niciuna dintre universităţile la care se lăudase că studiase. Tot ce scrisese Brunton era rodul documentării şi al imaginaţiei! Autorul îl regăseşte pe Brunton în anii '70 în mijlocul familiei lui şi îl demască. Spre marea lui surpriză, Brunton nu neagă nimic din acuzaţii şi îi zâmbeşte, aşa cum ar zâmbi un bunic la auzul isprăvilor unui nepot zburdalnic; acelaşi zâmbet l-au abordat şi cei din familia lui, care probabil că ştiau deja cum stau lucrurile. Concluzia cărţii (autorul fiind şi psihanalist) poate fi rezumată prin zicala bine-cunoscută „Dacă mă minţi, minte-mă frumos", şi până la urmă, autorul l-a îmbrăţişat pe Brunton. Acesta din urmă, prin personalitatea sa carismatică, era de fapt un fel de „omul care aduce ploaia". Toţi ştim că nu poate aduce ploaia, dar ne dă speranţe, ne amuză, ne facem să credem în miracole. Şi se pare că omul are nevoie să creadă în miracole, să creadă în ceva, chiar dacă este vorba despre o iluzie!

27.9. Zugravul şarlatan

În 1943, zugravul Pieter van der Hurkos (1911-1988) a căzut de pe o scară şi şi-a fracturat craniul. Ieşind din comă într-un spital din Haga, unde a cunoscut alt pacient ce urma să fie trimis acasă, a „ştiut" că acel bărbat este un agent britanic care avea să fie asasinat de către Gestapo. Cel puţin aşa pretinde Hurkos în autobiografia: sa, *Medium,* deşi la Institutul de Stat pentru Arhivele de Război din Amsterdam nu există nicio însemnare privind vreun agent britanic care să fie ucis la locul şi în momentul descrise de Hurkos.

Invadat aşadar de imagini din viaţa altor persoane în asemenea măsură, încât nu se mai putea concentra şi nici păstra un loc de muncă, el a emigrat în America în anii '50 sub numele de „Peter Hurkos", unde a început o carieră de succes la Hollywood, fiind consilierul în spiritism al vedetelor. Specializându-se în psihometrie şi descrierea imaginilor legat la ochi fără a le privi, şi-a menţinut o imagine respectabilă cel puţin două decenii, în ciuda înşelătoriilor şi eşecurilor continue ca „detectiv de crime". În decembrie 1950, când Piatra Scone (un sat din centrul Scoţiei, odinioară locul încoronării regilor scoţieni), a fost furată de la Westminster Abbey de către naţionaliştii scoţieni, Hurkos, printr-o „clarviziune", a declarat că relicva se află la Glasgow. Mai târziu piatra a fost descoperită în catedrala ruinată de la Arbroath, la optzeci de mile depărtare de Glasgow. Nici descoperirea, aşa-zis faimoasă, din 1951 a unui piroman din Njimegen, Olanda, nu a fost revendicată pe bună dreptate. El l-a identificat pe criminalul de şaptesprezece ani, Piet Vierbroom, doar după ce acesta a fost arestat, nu înainte. La fel, a identificat corect criminalii prin procedee „spiritiste, de medium" numai când aceştia se aflau deja în custodia poliţiei. Afirmaţia lui, conform căreia l-a identificat pe

Strangulatorul din Boston, a fost la fel de neadevărată ca şi aceea potrivit căreia ar fi fost testat pentru a se stabili că poseda percepţii extrasenzoriale la Universitatea Duke, înregistrând un succes de sută la sută – nu a fost niciodată supus unui astfel de test la Universitatea Duke. El i-a declarat suporterului său, Henry Belk, moştenitorul unui mare magazin, că două dintre afacerile sale vor avea profituri mari şi că fiica lui dispărută era în viaţă. Magazinul a dat faliment, iar fiica lui Belk a fost găsită înecată. Cât priveşte profeţia lui că va muri la 17 noiembrie 1961, şi aceasta s-a dovedit incorectă. Puţini parapsihologi au fost vreodată convinşi de el, cu excepţia lui Andrija Puharich, descoperitorul lui Uri Geller şi Arigo care îl numea: „unul dintre cele mai mari talente telepatice ale epocii moderne”. Poate stânjenit de o atare laudă, în anii următori, Hurkos a avut bunul-simţ să nu mai iasă atât de mult în evidenţă.

27.10. „Al treilea ochi...”

Publicată pentru prima dată în 1956 şi reeditată în zilele noastre, cartea *Al treilea ochi* s-a transformat rapid într-un bestseller. Gândită ca autobiografie a unui lama tibetan, Lobsang Rampa (1911-?), ea descrie cum autorul, născut într-o familie nobilă, a început, la vârsta de şapte ani, iniţierea pentru a deveni călugăr specializat în medicină. Povestea amănunţită a vieţii sale la mănăstire sub îndrumarea gurului Lama Mingyar Dondup merge până în momentul operaţiei ce are ca scop deschiderea „celui de-al treilea ochi” al său. Asociat în tradiţia orientală cu glanda pineală sau epifiza (un organ foarte mic ce se află în sistemul limbic al creierului), acest ochi reprezintă aşa-zisul centru al activităţii psihice umane. În cazul lui Rampa, el a fost deschis prin perforarea capului chiar deasupra rădăcinii nasului, apoi prin introducerea, în orificiul creat, a unei bucăţi subţiri de lemn tratat cu foc şi

ierburi. Acesta a cauzat „o sclipire orbitoare” şi „spirale de culori”. Guru i-a spus: „Acum eşti unul de-al nostru, Lobsang”. Mai târziu, Rampa descrie experienţele sale de clarviziune, călătorii stelare, telepatie, levitaţie şi prietenia cu Dalai Lama.

Publicat ca roman bazat pe faptele reale – în pofida opiniei a cel puţin unui expert în orizontul tibetan că este, evident, un fals – cu promisiunea că va fi continuat şi de alte lucruri minunate, până la sfârşitul anului 1957 *Al treilea ochi* a devenit cea mai bine vândută carte din douăsprezece ţări. Cât priveşte continuarea, cel puţin douăzeci şi una de cărţi au mai apărut până în 1990, stilul literar sau vânzările înregistrate nefiind deloc sau foarte puţin afectate de revelaţia, din 1958, că „Lobsang Rampa”este, de fapt, Cyril Henry Hoskins, fiul unui instalator englez din Plymton, Devon. Demascat de un detectiv angajat de către erudiţii tibetani (printre care şi Heinrich Harrer, autorul cărţii *Şapte ani în Tibet)* care nu au fost deloc amuzaţi de această fraudă, Hoskins s-a dovedit a fi un tip neobişnuit care, la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, se mutase în Surrey, se răsese în cap şi îşi lăsase barbă. Schimbându-şi numele în „dr. Kuan”, le-a spus vecinilor că fusese crescut în China unde lucrase apoi ca instructor de zbor în cadrul aviaţiei militare chinezeşti. Capturat de către japonezi, fusese supus unor torturi groaznice ca prizonier de război.

Acuzat de fraudă, Hoskins a demonstrat o bogată imaginaţie. Recunoscând în aprilie 1958 că, într-adevăr, se născuse cu numele de Cyril Henry Hoskins, a declarat că în urmă cu nouă ani a început să fie posedat de spiritul unui lama, „Lobsang Rampa”. Acest eveniment alarmant se produsese atunci când, urcându-se într-un copac pentru a fotografia o bufniţă, căzuse şi suferise un şoc. Revenindu-şi cu greu în simţiri, încă nesigur pe picioare, îl văzuse pe lama în roba lui de culoarea şofranului plutind către el. Tăind cu abilitate legătura astrală a viitorului autor de

bestseller, lama şi-a tăiat apoi propria legătură, trimiţând-o ca un curent înapoi în Tibet. Unind capătul liber al firului de capătul ce provenea de la Hoskins, lama luase apoi în stăpânire trupul englezului. Şi iată cum a ajuns în această situaţie.

Toate acestea (şi multe altele) sunt explicate în *Povestea lui Rampa,* cea de-a treia carte din seria lui Hoskins. În ea, autorul afirmă, de asemenea, că, în semn de recunoştinţă pentru darul primit – corpul gazdei sale –, lama Lobsang Rampa îi anulase datoria karmică. Nu mai conta deloc ce ar fi putut dovedi cineva despre trecutul lui. Evident, erau o grămadă de baliverne, dar cine o putea demonstra? La jumătatea drumului dintre afirmaţiile fondatorului teofiziei, Madama Blavatsky – sau ale altora sfătuiţi, în mod similar, de spirite tibetane – şi afirmaţiile uluitoare ale lui Castaneda despre modul în care a primit învăţături de la deconcertantul Don Juan *brujo* din tribul Yaqui, apare Hoskins, întrupându-l pe Lobsang Rampa, în permanentele sale născociri despre minuni oculte. Extrem de convenabil, deoarece l-au transformat într-un om mult mai bogat decât ar fi putut fi vreodată obişnuitul Cyril Henry Hoskins.

27.11. Demascator sau şarlatan?

Cunoscut de multă lume drept magician şi expert în eliberări din tot felul de strânsori, „Formidabilul” James Randi (1928-) a deţinut şi calitatea de membru fondator al Comitetului pentru Investigaţia Ştiinţifică a Fenomenelor Paranormale (CSICOP). Timp de patruzeci de ani a activat ca profesionist în demascarea oricărui eveniment considerat de el o aiureală pseudoştiinţifică. Menţinându-şi părerea că toate fenomenele aparent paranormale sau oculte ori sunt fraude, ori pot fi explicate prin metode „normale” – în mare parte aidoma predecesorului său, Houdini – Randi a oferit un premiu de 10 000 de dolari-

gheaţă oricărei persoane care putea dovedi că deţine puteri paranormale. Până în prezent, premiul nu a fost revendicat. El susţinea că toate persoanele cu abilităţi extrasenzoriale şi toate mediumurile care realizează „citiri la rece” (de exemplu, pot afla detalii despre clienţi pe care nu i-au cunoscut niciodată înainte) sunt, de fapt, şarlatani care fac afirmaţii generale filtrate cu ajutorul informaţiilor obţinute, prin influenţare, de la clienţi, spunându-le astfel oamenilor ceea ce vor să audă. Însă Randi este probabil cel mai cunoscut pentru ferocitatea atacului său din anii ’70 asupra izraelianului cu capacităţi paranormale, Uri Geller, şi asupra metodologiei folosite de cei care credeau şi afirmau validitatea puterilor lui Geller.

În timp ce, în particular, îi acuza pe parapsihologii Harold Puthoff şi Rusell Targ de la Institutul de Cercetări Stanford (SRI) în această problemă, Randi era acuzat tocmai de către cei doi cercetători pentru că, în atacul lansat asupra lui Geller, denaturase faptele în mod voit şi fraudulos. Ei aduceau ca dovadă douăzeci şi patru de erori concrete pe care le descoperiseră în raportul de douăzeci şi opt de pagini întocmit de SRI în urma testelor efectuate pe Geller, aşa cum apăreau ele în cartea *Magia lui Uri Geller*. Ei stabiliseră că: „de fiecare dată, Randi, în efortul său de a submina experimentele efectuate de SRI, a ajuns să formuleze ipoteza lipsei de cunoştinţe în domeniu, ceea ce, de fapt, nu era adevărat”. Chiar şi în acest caz, oameni de ştiinţă renumiţi, precum Cristopher Evans („fără discuţie, decisiv”) şi Carl Sagan („un antidot sănătos împotriva şarlataniei la toate nivelurile”) au sprijinit public concluziile lui Randi.

Atacurile extrem de mediatizate ale lui Randi asupra cercetărilor din domeniul paranormalului sunt continuate în cărţile sale, cum ar fi cea intitulată *Fleacuri!* Indiferent că se refereau la cercetări lipsite de fundament, ipoteze nejustificate, fals sau înşelătorii, atacurile erau nu doar spirituale, dar şi bine întemeiate. Totuşi, în dorinţa de a

demonstra falsitatea tuturor fenomenelor de acest gen, el însuşi recurgea la farse, cum a fost cazul proiectului său Alfa. În această situaţie s-a folosit de doi tineri ce au pretins, în timpul testării lor la laboratorul McDonnel, că deţin puteri extrasenzoriale, păcălind astfel anchetatorii şi determinându-i să publice date false, pe care apoi el le-a demascat, triumfător, ca atare. „Dacă domnul Randi ar fi psiholog", se comenta în *New York Times,* „farsa l-ar fi băgat într-o frumoasă încurcătură."

Desigur, Randi nu se bucură de publicitatea creată, dar nici nu are regrete. Recunoaşte că este un farsor. „Sunt un şarlatan, un mincinos, un hoţ şi un falsificator, toate la un loc", afirma el cu satisfacţie într-un interviu televizat din 1982. „Nu există nicio îndoială în privinţa asta, dar sunt un actor ce joacă un rol şi singurul meu scop este de a oferi divertisment."

Afirmaţia este cel puţin a unui *faux-naf.* Războiul permanent împotriva lui Geller sugerează că divertismentul nu este singurul lui scop şi că, din punct de vedere legal, i-a făcut greutăţi. În 1993, într-un proces intentat împotriva lui de către israelianul cu abilităţi paranormale, Randi a fost declarat vinovat de defăimare. La momentul respectiv, alte procese intentate de către Geller se aflau pe rol, inclusiv unul ce urma să fie audiat în Washington, D.C. „Randi a pretins că eu am fost condamnat pentru activitatea desfăşurată în Israel", spune Geller. „Vă puteţi imagina cât de defavorabil este acest lucru pentru mine şi familia mea. Nu am fost niciodată arestat, ca să nu mai spun condamnat de nimic, nicăieri în lume". Adaugă: „Suma obţinută în urma soluţionării cazului nu are importanţă. Importante sunt numele meu şi reabilitarea mea."

Randi se autodenunţă public drept şarlatan, drept om de divertisment pragmatic, dar poate că altceva se află în spatele acţiunilor sale. De ce urmăreşte cu o asemenea perseverenţă să demaşte toate fenomenele inexplicabile ca

fraudă?

27.12. Profeţii improvizate

În ultimii ani, comentatorii profeţiilor străvechi s-au referit nu doar la predicţiile lui Nostradamus, ale lui Malachy din Armagh din secolul al XII-lea sau ale profetului Braham din Scoţia, ci şi la prezicerile profetesei din secolul al XVI-lea, Mama Shipton, din Yorkshire. În afară de prezicerea dezastrului mondial din 1991 (pe care acum putem s-o considerăm eşuată), viziunile ei asupra viitorului includeau multe imagini intuitive despre submarine, avioane şi alte minunăţii necunoscute în epoca elisabetană. Dar, oricât de trist ar părea, studiul ediţiilor originale ale predicţiilor ei, aşa cum sunt păstrate la Muzeul Britanic, l-a determinat pe scriitorul Alan Vaughan să conchidă că ea nu a prezis niciodată evenimente care să depăşească perioada de timp în care a trăit. Conform lui Vaughan, profeţiile ce îi sunt atribuite de către un scriitor din secolul al XIX-lea au fost improvizate din nou şi actualizate în anii ’60, în cadrul unei „reţele complicate de escrocherii” cu scopul obţinerii de profit!

Of, Doamne! Ce drăcovenii or mai născoci acum?

27.13. „Fotografierea gândurilor”

Un alt practicant al paranormalului atacat de James Randi, devenit cunoscut după 1962 datorită activităţii Paulinei Oehler de;la Societatea pentru Cercetarea Fenomenelor Paranormale din Illinois şi, mai târziu, datorită investigaţiilor întreprinse de dr. Jule Eisenbud de la Şcoala Medicală a Universităţii Colorado, de la campusul din Denver. Afirmând că, în 1955, spiritul lui Jean Lafitte, un pirat francez de la începutul secolului al XIX-lea, l-a condus în căutările sale pe urma unei comori ascunse (cu câteva descoperiri minore), mai târziu acest

individ ciudat i-a convins întâi pe Oehler, apoi pe Eisenbud că poate realiza „fotografii ale gândului”. În cartea sa *Lumea lui Ted Serios* (1967), Eisenbud afirma că Serios, privind fix la lentilele unui aparat de fotografiat polaroid încărcat, producea imagini, identificabile, pe film, ale oricărui gând ce îi trecea prin minte în momentul respectiv – un hotel cu numele „Stevens” peste el; o fotografie a mănăstirii Westminster Abbey la o zi după ce o văzuse într-o revistă de turism şi altele. Totuşi, cu greu putea fi crezut. Îmbătându-se într-o zi (intoxicarea cu alcool era una din condiţiile necesare de lucru) în faţa unui comitet de profesori, a apucat brusc aparatul de fotografiat, şi-a concentrat cu înverşunare privirea asupra acestuia şi a realizat o fotografie a unui autobuz cu etaj, apoi le-a spus academicienilor: „Puneţi-vă asta în pipă şi fumaţi-o”. Altă dată, încercând să obţină o fotografie a hotelului Hilton din Chicago, a murmurat: „N-am nimerit-o, la naiba” şi a produs, în schimb, un instantaneu color al hotelului Hilton din Denver. A fost destul de impresionant – pentru unii.

Totuşi, acum când Ted a părăsit scena fenomenelor paranormale, e greu să nu fim de acord cu scepticismul lui Randi sau al altora, în special când aflăm că Serios s-a folosit în mod repetat de ceea ce el numea „inovaţia sa năstruşnică” – un mic tub de hârtie, de vreo 2,5 cm, pe care îl ţinea în faţa aparatului în timp ce realiza „fotografia gândului”. Când fotografii Charles Reynolds şi David Eisendrath s-au dus la Denver cu Perşi Diaconis (o autoritate în invocarea spiritelor de la Universitatea Stanford), pentru a fi martorii unui experiment al lui Serios, acesta din urmă şi-a băgat rapid în buzunar mâna în care ţinea faimosul mecanism; Diaconis a întins şi el o mână, încercând să intercepteze „inovaţia”, dar Eisenbud s-a aruncat între cei doi bărbaţi, împiedicându-1 pe Diaconis să vadă ce dorea. De ce?

Randi bănuieşte că tubul avea, la un capăt, un set de mici lupe şi, la celălalt, tăiat sub formă de cerc, un

diapozitiv color reprezentând fotografia ce urma să apară. Polaroidul fiind focalizat la infinit şi tubul ţinut cu lupa către palmă, când obturatorul era închis şi mâna ţinută înaintea lui, rezulta o imagine. Dacă tubul nu era fixat pe centru, imaginea avea să fie înceţoşată – ca multe alte „fotografii ale gândului”.

După ce Diaconis nu a reuşit să obţină singur „năstruşnicia”, Serios însuşi s-a oferit să o supună examinării. Tubul de hârtie era gol. Ce surpriză! Randi nu consideră că Eisenbud a fost un complice la această fraudă, dar crede că: „Egoismul său, pur şi simplu, nu-i permite să-şi dea seama că a fost tras pe sfoară” şi că „dr. Eisenbud se învârte singur în cerc”.

27.14. Triunghiul Bermudelor

Poate mai puţin de o escrocherie şi mai mult un mit popular, cert este că în anii ’70, această zonă din vestul Oceanului Atlantic, dintre Bermude, Puerto Rico şi Florida, a devenit faimoasă datorita numeroaselor vase şi avioane despre care se crede că au dispărut aici, nelăsând în urmă epave sau supravieţuitori. S-a spus că aceste dispariţii au fost precedate de transmisii radio foarte proaste, valuri ciudate de ceaţă, căderi ale sistemului electronic şi alte bizarerii. Încercările fervente ale pazei de coastă de a explica posibilele cauze ale acestor dispariţii – traficul intens, furtuni violente subite, capacitatea curenţilor din golf de a arunca rapid de pe cursul normal nave într-o stare proastă de funcţionare – au fost ignorate de către populaţia cuprinsă de febra speculaţiilor. Ocultiştii şi ozeneologii au propus teoria conform căreia o forţă necunoscută (electromagnetică, poate?) a distrus navele pierdute sau le-a transportat într-o altă dimensiune sau că însăşi cauza accidentelor ar fi generatoarele subacvatice de cristal lăsate în adâncul oceanului de locuitorii Atlantidei în urmă cu zece mii de ani. Desigur, infirmările

oficiale au dovedit ca este vorba de o muşamalizare ori a ignoranţei, ori a complicităţii.

Mitul a început la 5 decembrie 1945, când Zborul de Antrenament numărul 19 al marinei americane, cu baza la Fort Lauderdale, format din cinci bombardiere cu torpile tip Grumann TBM-3, s-a pierdut după ce comandantul zborului a transmis prin radio un mesaj ciudat: „Se pare ca am deviat de la cursul normal. Nu vedem pământ. Nu ştim în ce parte este vestul. Totul e greşit.. chiar şi oceanul nu arată aşa cum ar trebui”. Mesaje întrerupte şi slabe între piloţi sugerau că giroscoapele şi compasurile magnetice din avioane „o luaseră toate anapoda”. Un al treisprezecelea pilot, Martin Mariner, a plecat în căutarea lor, dar, de asemenea, a dispărut. S-au întreprins căutări de anvergură, dar nu s-a găsit nimic. „Au dispărut dintr-odată ca şi cum ar fi zburat pe Marte”, se zice că ar fi declarat un membru al comitetului de conducere a marinei. De fapt, autenticitatea acestei declaraţii este la fel de dubioasă ca şi aceea a transmisiilor radio din partea Zborului 19, apărute prima dată într-un articol de revistă în 1962. Dar nu a contat. Misterul era din ce în ce mai mare cu fiecare dispariţie „neexplicată”. În 1964, autorul Vincent Gaddis a lansat termenul de „Triunghiul Bermudelor”. S-au inventat romane, filme şi chiar un joc de calculator. Exploatat până în cel mai mic detaliu, ca o adevărată mină de aur, misterul a fost amplificat prin date false, hiperbole şi pur şi simplu invenţii ale unor autori precum Charles Berlitz, a cărui carte, devenită bestseller în 1974, a influenţat mulţi cititori.

Să ne gândim la cazul cargobotului japonez *Raifaku Mani,* din 1924. Se spune că ultima sa transmisie radio ar fi fost aceasta: „Pericol de moarte acum”; când, de fapt, transmisia a fost înregistrată astfel: „Acum e foarte periculos…” Şi deşi cargoul *Freya* a fost găsit abandonat în octombrie 1902, acesta se afla în Oceanul Pacific, nu în cel Atlantic. Alte „dispariţii” servite publicului drept victime

ale Triunghiului Bermudelor au avut loc foarte departe, tocmai pe coasta Irlandei şi Portugaliei. Cât priveşte Zborul 401 al companiei Eastern Airlines, despre care Berlitz spune că „a dispărut în urma unei dezintegrări”, (implicând o misterioasă distrugere bruscă în aer), în realitate, avionul, zburând pe timp de noapte cu pilotul automat dezactivat, a pierdut din altitudine fără ca piloţii să observe şi s-a prăbuşit – în Florida Eyerglades, nicidecum în ocean.

Au existat într-adevăr dispariţii în această zonă periculoasă, dar e clar că majoritatea relatărilor privind pierderile de nave şi vieţi omeneşti sunt o dovadă a dezinformării. Zborul 19 era realizat de o echipă fără experienţă, în condiţii meteorologice foarte proaste, la fel şi transmisiile radiofonice, iar comandantul de zbor nu primise îndrumări de corectare când a deviat cursul. Rămase fără combustibil în mijlocul unei furtuni, avioanele s-au prăbuşit în apele învolburate ce le-au distrus bucată cu bucată. Patruzeci şi şase de ani mai târziu, rămăşiţele Zborului 19 au fost localizate pe fundul oceanului (o identificare încă de atunci dezbătută). Poate că există anomalii electromagnetice în această regiune – dar mai concrete sunt anomaliile imaginare din mintea umană şi modul în care credinţa populară poate fi uşor manipulată, în ciuda lipsei totale de dovezi, acesta îi ajută pe unii să se îmbogăţească de pe urma poveştilor fantastice cu care îi distrează pe ceilalţi.

27.15. Fantoma din Amityville

În ultimii ani, multe cărţi şi filme de mare succes pe tema „fantomelor adevărate” se leagă de evenimentele ce se presupune că au avut loc într-o casă din Amityville, New York unde, în 1974, un anume Ronald DeFeo şi-a ucis părinţii, fraţii şi surorile. Un an mai târziu, George şi Kathy Lutz, împreună cu cei doi băieţi ai lor, s-au mutat aici şi au

asistat la fenomene ciudate, supărătoare, printre care o muzică neobişnuită şi o substanţă verde vâscoasă. Uşile şi ferestrele erau distruse de o mână invizibilă; urme ciudate de copite apăreau în zăpada din jurul casei. De mai multe ori, familia a cerut ajutorul poliţiei, iar un preot sosit pentru a sfinţi casa a auzit o voce ce-i spunea „Pleacă!". Deloc surprinzător, familia s-a mutat. Jay Anson, un scenarist care lucrase la producţia cinematografică *Exorcistul,* s-a inspirat din povestea acestei familii şi a creat *Oroarea din Amityville.* A fost o mare lovitură. În filmul inspirat din această carte s-au adăugat noi elemente, precum un topor ce o ataca pe Kathy Lutz.

Totul a constituit subiectul unei escrocherii elaborate. Cercetătorii au descoperit că preotul nu vizitase niciodată această locuinţă, poliţia a negat că ar fi primit vreodată apeluri de ajutor din partea familiei Lutz, uşile şi ferestrele se aflau într-o stare foarte bună, iar rapoartele meteorologice au demonstrat că zăpada nici nu se depusese pe pământ atunci când au apărut aşa-zisele urme de copite. În cele din urmă, avocatul lui Ronald DeFeo a recunoscut că el şi George Lutz – un şarlatan – inventaseră ideea casei bântuite şi apoi îl angajaseră pe Jay Anson să scrie povestea. Motivul lor? Simplu. B-A-N-I.

27.14. „Chirurgii psihici”

Una din cele mai ciudate manii pseudomedicale ale ultimilor ani se leagă de relatările din Brazilia şi Filipine, conform cărora „chirurgi paranormali” fără educaţie sau echipament medical, deseori doar cu mâinile goale, efectuează operaţii complexe înregistrând mari succese şi puţine eşecuri. În Brazilia anilor ’50, activitatea lui Jose de Freitâs, cu porecla Arigo, a atras rapid atenţia. Dar în Luzon, Filipine, lumea a dat năvală în anii ’70 pentru a beneficia de serviciile unor vindecători precum Tony Agpaoa care, doar cu propriile lor mâini, se pare că erau

capabili să deschidă trupul uman şi să îndepărteze ţesuturi şi organe moarte. Mulţi aparţineau asociaţiei Union Espiritista Christiana de Filipinas, o reţea rurală de biserici spiritiste – mişcare, de asemenea, foarte populară în Brazilia.

Pare de neimaginat că cineva ar putea crede astfel de şarlatanii şi, mai mult ca sigur, până la mijlocul anilor ’70, „chirurgii psihici” erau denunţaţi de către sceptici precum James Randi ca escroci, înzestraţi cu o mare dexteritate manuală. Dacă e să vorbim despre fabricarea de dovezi care să-i susţină propria atitudine, nici Randi nu are un trecut ireproşabil, dar în cazul de faţă e greu să nu fim de acord cu el. Au existat totuşi persoane convinse de ceea ce au văzut.

În decursul a trei vizite făcute în Filipine, autorul Lyall Watson a asistat la peste o mie de operaţii efectuate de douăzeci şi doi de astfel de vindecători. Una dintre paciente era o femeie de vârstă mijlocie, ce prezenta dureri de stomac. Watson l-a văzut pe vindecător împingându-şi, aparent, mâinile mult în interiorul corpului femeii. O excrescenţă de carne de mărimea unei mingi de tenis crescuse între degetul mare şi arătătorul chirurgului. Ridicând tumoarea distinctă cu forcepsul, o asistentă a tăiat o bucată de ţesut organic pentru a elibera excrescenţa de trupul bolnav. Îndepărtându-şi mâinile, „vindecătorul” a şters trupul femeii de sânge, nelăsând nici urmă de vreo rană deschisă. „Îmi plimb mâna pe pielea femeii”, scrie Watson. „Este fierbinte, dar nu simt nimic la suprafaţă, nicio urmă, de nici un fel.”

Ce surpriză! Dar Watson nu a tras concluziile evidente. De ce nu exista nicio rană sau nicio cicatrice? Deoarece corpul pacientei nu fusese deschis! Totuşi, asistând la operaţii similare în anul 1973, jurnalistul din Chicago, Tom Valentine, nu a fost de acord cu teoria: aşa-zişilor iluzionişti cu dexteritate manuală sau a hipnozei ori a unei farse. În acelaşi an şi din nou în 1975, George Meek

a condus două echipe de „experţi” (nu se precizează ce fel de experţi) în Filipine. Ei au constatat că unii vindecători sunt într-adevăr impostori, totuşi „existenţa reală şi practicarea zilnică a mai multor tipuri de fenomene psihoenergetice de către mai mulţi vindecători locali au fost stabilite în mod clar. S-a descoperit atât practicarea materializării şi dematerializării ţesuturilor şi organelor umane cât şi ale obiectelor neumane”.

Aţi înţeles ideea aproximativ – dar ce înseamnă „obiecte neumane”? Maţe de găină? „Experţii” au mărturisit că, deşi nu se luau măsuri de precauţie în vederea sterilizării sau anestezierii, nu apărea niciodată vreo infecţie sau un şoc postoperatoriu. Desigur că nu. Cum s-ar putea declanşa o infecţie sau un şoc postoperatoriu dacă nu exista o operaţie? De asemenea, ei căzuseră unanim de acord că nu era vorba de niciun fel de fraudă – cel puţin, nu una pe care ei au observat-o, ceea ce pare să se întâmple tot mai des.

În Brazilia, „Arigo” a devenit faimos pe tărâmurile natale în anii ’50, apoi şi pe plan internaţional când autorul John J. Fuller a publicat romanul *Arigo: Chirurgul cu un cuţit ruginit.* Fost miner şi doctor amator, se spune despre el că a efectuat mii de operaţii cu ajutorul cuţitelor de bucătărie sau al foarfecelor obişnuite, în condiţii complet nesterilizate. Aparent aflat în transă când diagnostica şi trata o boală, Arigo a pretins că primeşte sfaturi din partea unei voci pe care o aude în urechea dreaptă şi care îi aparţinea doctorului Fritz, decedat în Estonia în anul 1918. De două ori trimis la închisoare pentru a fi practicat medicina în mod ilegal, după cea de-a doua sentinţă s-a dedicat exclusiv diagnosticării. În 1968 o echipă de doctori condusă de neurologul Andrija Puharich din New York l-a observat pe Arigo tratând mii de pacienţi. Fără a atinge pe cineva şi tratând câte un pacient pe minut, „doctorul” punea diagnostice şi oferea tratamente fiecăruia. În cazuri verificate, Puharich afirma: „Nu am putut găsi niciun

diagnostic pe care Arigo să-1 fi pus greşit”.

Într-o călătorie anterioară, Puharich îl urmărise pe Arigo practicând chirurgia. Oamenii îl asaltau, toţi erau bolnavi. O femeie avea guşă tiroidiană. Arigo a luat pur şi simplu cuţitul de bucătărie de pe masă, i-a deschis gâtul pacientei, a extras de acolo guşa, i-a trântit-o femeii în mână, i-a şters incizia cu o bucată murdară de tifon şi pacienta a plecat. Nici nu se poate spune că a existat sângerare.

Vă amintiţi de Puharich? El, cel cu servietele teleportate şi cu vocile metalice apărute din aer, care îi vorbeau lui Uri Geller în apartamentul acestuia? Din nou, este greu să respingem perspectiva lui Randi conform căreia, chiar şi în cazul în care nu este vorba de înşelătorii, observatori precum Fuller, Puharich şi Watson îşi doresc atât de mult să fie martorii unor miracole, încât operaţii simple ca spargerea unui abces sunt considerate extraordinare.

În ceea ce îi priveşte pe „vindecătorii” filipinezi, Randi oferă demonstraţii pas cu pas ale modului în care orice magician priceput poate pune în scenă astfel de operaţii, chiar şi în faţa martorilor aflaţi la mică distanţă de ei. El se întreabă de ce, când vindecătorul Tony Agpaoa (unul dintre cei mai bogaţi oameni din Filipine) a suferit o criză de apendicită, necesitând o operaţie urgentă, a zburat cu avionul către San Francisco? Nu avea încredere în colegii săi? Ştia ceva ce toţi care credeau în el nu ştiau?

La urma urmei, e o problemă serioasă. Mii de bolnavi încurajaţi de publicitatea creată au plecat spre Luzon pentru a fi trataţi. Într-un documentar de televiziune din 1977, cu titlul *Lumea în acţiune,* difuzat de Granada în Marea Britanie, un grup de suferinzi plini de speranţă au fost urmăriţi şi filmaţi pe drumul lor din Marea Britanie către Luzon, de-a lungul tratamentului lor şi apoi la întoarcerea spre acasă. Rezultatele erau destul de evidente. Cei care se declaraseră vindecaţi au suferit o

revenire a bolii. Alţii s-au simţit doar „puţin mai bine”. Iar alţii au murit înainte de a se fi difuzat documentarul sau după aceea. Nimeni nu a fost vindecat. Toate tumorile prezente la plecarea pacienţilor în Luzon se aflau la locul lor şi la întoarcere. Cât priveşte echipajul de televiziune din Granada, acestuia i s-a interzis să mai filmeze operaţiile după ce prezentatorul Mike Scott a înşfăcat o tumoare falsă de pe masa de operaţie. Întorcându-se la Londra, Scott a trimis spre analiză, la spitalul Guy şi alte mostre de ţesut şi sânge pe care echipa sa reuşise să le sustragă. Sângele provenea de la vaci şi de la porci. O excrescenţă înlăturată din gâtul unei mici fetiţe s-a dovedit a fi un eşantion de biopsie luat din sânul unei femei mature. Alte excrescenţe proveneau din organele găinilor.

27.17. „Amintiri” din vieţi anterioare

Aşadar, care-i grozăvia în a te naşte şi a renaşte încontinuu, la nesfârşit? Credincioşii budişti aşteaptă cu nerăbdare acest moment, deoarece „toată viaţa este o suferinţă” şi cine vrea să sufere? Texte, precum *Cartea tibetană a morţii,* există tocmai pentru a-i învăţa pe oameni cum să evite reîncarnarea. Totuşi, doctrina reîncarnării nu este doar orientală; ea poate fi regăsită în întreaga lume, chiar în zilele noastre. În Occidentul atât de vechi există persoane care susţin nu doar realitatea reîncarnării, dar şi cea a amintirilor din vieţile trecute – un gen de memorie în mod tipic evocată prin intermediul tehnicilor de regres hipnotic.

Totuşi, valoarea unor astfel de „dovezi” obţinute prin hipnotism (cum se întâmplă în cazurile de *răpiri de către OZN-uri)* este îndoielnică. Fenomenul denumit *Sindromul memoriei false* scoate în evidenţă capacitatea minţii umane de a fi influenţată şi de a inventa „dovezi”, în special dacă un cercetător neglijent sau unul cu idei preconcepute foloseşte întrebări sugestive. Faptul că

această „autoînşelare” inconştientă poate apărea, este evidenţiat de activitatea hipnoterapeutului Arnall Bloxham, din Cardiff, care în anii ’70 afirma că „a trimis înapoi”, în vieţile lor anterioare, mai mulţi pacienţi. Documentarul „Casetele lui Bloxham”, prezentat în 1976 pe canalul de televiziune britanică BBC, relata poveşti dramatice înregistrate pe casetă audio în timpul şedinţelor de hipnotism efectuate de către acest terapeut. Profesorul de înot Graham Huxtable a devenit un marinar din secolul al XVIII-lea angrenat într-o bătălie cu o navă franceză. El ţipa din răsputeri pe măsură ce era „rănit”. Dar cazul cel mai interesant a fost cel al unei tinere femei, „Jane Evans”, care şi-a amintit nu mai puţin de şapte vieţi trecute: în special de cea în care era numită Livonia, când trăise ca matroană romană în Marea Britanie a secolului al IV-lea; apoi şi-a amintit că a fost Rebecca, evreică din York asasinată în cripta unei biserici în timpul masacrului din 1190; şi Alison, servitoare a unui bogat negustor francez din secolul al XV-lea, Jacques Coeur. Cunoştinţele ei detaliate l-au convins pe Bloxham, au convins-o şi pe ea însăşi, pe autorul Jeflrey Iverson şi pe alţii. Ea: pretindea că Rebecca murise într-o criptă a bisericii Sf. Mary Castlegate din ţinutul York şi că trupul ei neînsufleţit nu fusese descoperit decât după ce povestea a ajuns la cunoştinţa publicului. Într-adevăr, acolo s-a găsit un cavou, dar neconcordanţele din istorisirea ei, ca şi noile dovezi apărute, sugerau criptoamnezie – o condiţie psihică în care subiectul înmagazinează informaţii care, acumulate anterior şi uitate în mod conştient, sunt fals atribuite propriei experienţe. S-a descoperit mai târziu că „amintirile” ei proveneau din romane istorice pe care le citise şi le dăduse uitării. „Livonia”, de exemplu, apare în romanul *Pădurea vie* din 1947, de Louis de Wohl (angajat de către forţele aliate să falsifice catrenele antinaziste ale lui Nostradamus). Jane a citit cu atâta fervoare şi (inconştient) le-a dat viaţă personajelor cărţii, încât, sub

hipnoză, şi-a amintit de ele ca de „o memorie îndepărtată”. Nu a existat nicio dovadă istorică menită să sprijine existenţa uneia dintre „fostele sale euri”. Se autoamăgise – şi îi amăgise şi pe alţii.

Cel mai faimos caz de aşa-zisă „întoarcere” în vieţi anterioare este cel al lui Bridey Murphy. Hipnotizată în anii ’50 de către omul de afaceri Morey Bernstein din Colorado, şi începând brusc să vorbească cu accent provincial irlandez, doamna Virginia Tighe s-a identificat cu Bridey Murphy, născută în ţinutul Cork în anul 1798, soţia unui avocat din Belfast şi decedată în 1864. În cadrul celor şase şedinţe de hipnotism înregistrate pe casetă, doamna Tighe a oferit amănunte pline de culoare despre Irlanda epocii victoriene, despre anumite magazine din Belfast, cărora le-a dat şi numele, demonstrând astfel că au existat cu adevărat; a utilizat termeni în prezent redundanţi, dar în acea epocă des folosiţi; şi a descris melodii, metode din agricultură, cărţi, monede şi mobilă din acea vreme.

Publicată în *Chicago Daily News* în mai multe episoade, cartea lui Bernstein din 1956, *In căutarea lui Bridey Murphy,* a devenit bestseller. Eforturile depuse pentru găsirea lui Bridey au fost totuşi blocate de faptul că înregistrările publice ale naşterilor şi deceselor din Irlanda au început să fie realizate de-abia la doi ani după presupusa moarte a lui Bridey. Între timp, un ziar rival *Chicago American,* a dezvăluit identitatea Virginiei Tighe, pretinzând că aceasta crescuse în Chicago împreună cu o mătuşa sa: „e la fel de irlandeză ca şi de-alde Killarney” care i-a povestit toate legendele irlandeze. Cele două femei au locuit vizavi de o femeie irlandeză, Bridey Corkell, al cărei nume de fată era Murphy, şi de al cărei fiu, John, Virginia se îndrăgostise.

Cazul a fost clasat. S-a admis că Virginia este o impostoare sau, inconştient, un autor de romane.

Profesorul John Gruzelier de la Universitatea din

Londra crede că prin hipnoză ar fi blocată funcţionalitatea emisferei stângi, analitice, raţionale, predominând cea dreaptă, mai înclinată spre iraţional. În 1983, Jean Roch Laurence a demonstrat posibilitatea creării de amintiri false prin hipnoză sau chiar a imprimării unor evenimente. Astfel de cazuri reale au fost descoperite în Franţa şi SUA cu ocazia unor acuzaţii de incest sau abuzuri sexuale. Există pacienţi cu personalitate dublă din cauza necoordonării funcţionale dintre cele două emisfere cerebrale. Prin hipnoză efectuată de persoane rău intenţionate, au fost descrise personaje imaginare şi evenimente care nu au avut loc. Din aceste motive, în SUA mărturiile prin hipnoză nu sunt valabile la procesele din tribunale.

27.18. Un „psiholog” îşi păcălea pacienţii sub hipnoză

Începând cu anii ’90, cei mai mulţi dintre compatrioţii noştri şi-au fixat un obiectiv major: să se îmbogăţească repede şi cu cât mai puţine eforturi. Motiv pentru care orice cale este bună, indiferent de consecinţe. Gândind probabil că „banii nu trebuie să stea în buzunarele celor care nu ştiu să-i cheltuiască aşa cum se cuvine”, Mihai Giurcanu, un individ de 47 de ani care, în ciuda faptului că nu trecuse în viaţa lui pragul unei facultăţi de psihologie, se declara „psiholog şi hipnoterapeut”, considerând că talentul său deosebit de a-i escroca pe oameni trebuie să fie răsplătit cum se cuvine…

După ce, în primii ani după Revoluţie a călătorit mai mult sau mai puţin legal prin diferite ţări din Europa, Africa şi Asia, reuşind să acumuleze un bagaj important de cunoştinţe ezoterice, în urmă cu ceva timp, bărbatul, originar, din câte am înţeles, din nordul Moldovei, s-a stabilit la Bacău, unde şi-a deschis un cabinet de „psihoterapie”. Convins că reclama este sufletul

comerţului, el a publicat, timp de mai multe săptămâni, în cotidianele locale, un anunţ despre „minunile săvârşite prin hipnoză”, şi-a decorat cabinetul cu o mulţime de kitschuri, aduse de prin peregrinările sale şi menite să-i impresioneze pe clienţi, şi s-a pus pe aşteptat.

Nu a fost nevoit să dea dovadă de prea multă răbdare, pentru că, după ce reclama a apărut în ziare, pacienţii au început să-i bată la uşă. Problemele pentru care oamenii îi cereau ajutorul „magicianului” erau diverse. Unii doreau să fie mai inteligenţi, alţii să poată învăţa mai uşor la examene, alţii să-şi învingă timiditatea. Domnul Giurcanu nu refuza pe nimeni, doar că, total lipsit de etică, el profita de starea de hipnoză pe care reuşea într-adevăr să le-o inducă pacienţilor, pentru a-i tapa de bani! Astfel, după ce-i inducea în transa hipnotică, el le inocula ideea că preţul tratamentului este triplu faţă de cel anunţat iniţial. Oamenii se trezeau, îi mulţumeau frumos şi când scoteau banii, îi ofereau exact cât le ceruse sub hipnoză, fără măcar să clipească! Până la urmă, escrocheria a fost descoperită de către soţia unuia dintre pacienţi care nu înţelegea de ce soţul ei susţinea că dăduse o sumă de bani, iar pe chitanţă apărea alta. Femeia era convinsă că banii ajungeau, în realitate, la o amantă a soţului. Deşi vinovăţia „psihologului” a fost dovedită, niciunul dintre clienţii păcăliţi nu vrea să depună plângere, susţinând că tratamentele aplicate au fost totuşi eficiente şi deci profesionistul îşi merită banii. Fără comentarii…

27.19. Hipnoză din elicopter

Maşina blindată a băncii SIMLOAN din Seattle era încadrată de patru motociclete cu toţi atâţia poliţişti. În total, opt oameni ai legii asigurau transportul a peste 20 de milioane de dolari. Traseul vehiculului era strict secret. La un moment dat, un elicopter fără însemne speciale apare deasupra maşinii la o înălţime de aproximativ 50 de

metri. Pe autostradă e aglomeraţia obişnuită de la ora prânzului. Câteva minute mai târziu, peste 15 martori oculari au asistat la o scenă incredibilă: maşina băncii a tras pe dreapta, motocicliştii s-au oprit. Toţi cei opt poliţişti s-au întins la pământ şi n-au schiţat niciun gest atunci când doi oameni în uniformă au încărcat în elicopterul aterizat alături, lăzile cu valori de milioane. Aparatul a decolat fără probleme. După un sfert de oră, o altă maşină a poliţiei şi-a făcut apariţia, căci oamenii băncii nu mai răspundeau la apelurile radio. Nici n-aveau cum, cei opt erau în stare de şoc, ca şi cum ar fi fost hipnotizaţi.

Multă vreme anchetatorii au fost convinşi că se produsese o hipnoză colectivă din respectivul elicopter, realizată de un individ extrem de dotat.

Poliţiştii şi-au revenit din „buimăceală” numai cu ajutorul unui psiholog. Faptele se petreceau în 1992. Abia în 1996 tărăşenia paranormală a ieşit la iveală. După ce s-au pensionat înainte de limită, cei opt „păgubiţi” au fost reperaţi în Venezuela ca oameni de afaceri prosperi, proprietari ai unui cazinou. Unul din ei a fost arestat şi, sub o autentică hipnoză regresivă, a dezvăluit întreg planul operaţiei. O asemenea cacealma a fost posibilă, afirmă comentatorii americani, ca urmare a intoxicării publicului cu gogoşi paranormale izvorâte din credulitate şi ignoranţă. Acestea maschează realele fenomene inexplicabile care însoţesc destinul unor semeni ai noştri. E din ce în ce mai greu să alegi bobul de neghină, deoarece prin vama realităţii se insinuează, şăgalnică, impostura.

27.20. Statui ale unor elefanţi care beau lapte şi ale altor icoane care plâng

Se ştie că în Antichitate, membrii unor culte ajunseseră să dobândească nu numai importante

cunoştinţe astronomice şi medicale, dar şi un rafinament tehnic pentru a impresiona mulţimea bigotă, temătoare şi relativ uşor de manipulat. În acest sens, pe primul loc s-au situat preoţii egipteni, mari maeştri în utilizarea unor statui vorbitoare, care scoteau flăcări, precum şi în regizarea apariţiilor spiritelor unor vechi faraoni. Se pare că pe locul doi s-au plasat preoţii evrei şi greci, care fuseseră educaţi în Egipt. „Spectacole de sunet şi lumină" regizate, procesiunile din Evul Mediu erau, prin comparaţe, cnpii palide.

Dar în timpurile moderne? Mai pot exista astfel de „prestidigitaţii" în scopul impresionării maselor? Răspunsul este evident afirmativ. Astfel, în ziua de 21 septembrie 1995, în toată lumea hindusă, din India până în Statele Unite (unde sunt câteva milioane de hinduşi), şi chiar la Londra, statuile zeului Ganesha, reprezentat ca un elefant cu mai multe mâini, stând pe fund, au început brusc şi pretutindeni să bea laptele din farfuriile care au fost puse la îndemână. Mai mult, şi alte statui ale unor zei hinduşi, cum sunt Nandi Taurul, Shiva (reprezentat ca un om încolăcit de un şarpe) au început să... bea lapte. Ziua respectivă nu a fost aleasă la întâmplare, ci coincidea cu începutul sezonului „pitr baksh", când credincioşii hinduşi de pretutindeni ofereau lapte sufletelor strămoşilor. Masa credincioşilor hinduşi a fost cuprinsă de o „agitaţie mistică" atât de mare, încât a consumat tot laptele existent în New Delhi, iar primăria a trebuit să aducă de urgenţă încă 300 000 de litri de lapte. Bineînţeles că şi comunitatea oamenilor de ştiinţă indieni s-a mobilizat pentru demascarea acestei mari înscenări. De fapt, savanţii indieni duc o intensă muncă de lămurire la sate, unde abundă falşi yoghini şi tămăduitori. Majoritatea statuilor zeităţilor indiene sunt făcute din material ceramic poros, alb, care poate absorbi cantităţi însemnate de lichid. S-a dat lapte amestecat cu un colorant şi s-a putut urmări traseul absorbţiei lichidului. La statuile din metal s-

a descoperit o reţea de tuburi bine ascunse pentru absorbţia unor lichide. Şi mai curios, fenomenul setei de lapte a durat doar o zi, după care tot atât de brusc a încetat. La templul din Miami (SUA), acesta s-a produs după opt zile de la evenimentul similar din India. Evenimentul a fost mediatizat de către toate marile ziare americane, iar, în final, demascarea a apărut şi în bine cunoscuta revistă ştiinţifică *Nature.* Se pare că toată manifestarea a fost organizată de gurul Chandraswami, personaj controversat cu legături în mafia locală, mesajul acestei înscenări fiind cât se poate de clar: „Lăsaţi-l în pace, că uite ce poate face”. Numai că autorităţile indiene nu s-au lăsat impresionate.

Cazul icoanelor care plâng este mult mai subtil, fiind cunoscut de sute de ani. În timpul ţarului Petru cel Mare, icoanele Sfintei Maria din Catedrala Troitski din St. Petersburg au început să plângă, impresionând mulţimea bigotă de mujici. Se ştia că Petru cel Mare a secularizat marile averi ale Bisericii ruse, stârnind multă nemulţumire printre clerici. Petru cel Mare a examinat câteva icoane, observând mici găuri şi faptul că de spatele icoanei atârna o punguţă cu ulei. Fără a pierde timpul, Petru cel Mare a scris o scrisoare patriarhului Rusiei, în care ameninţa că dacă icoanele vor mai plânge, vor avea de suferit şi spinările preoţilor. Şi icoanele nu au mai plâns!

27.21. Un... paranormal escroc şi desfrânat... Rasputin

Rasputin s-a născut în satul siberian Pokrovskoe din gubernia Tobolsk, din părinţii Alexandrovici Novih Efimovici şi Praskovia. Ziua, luna şi anul naşterii lui Rasputin nu se cunosc cu precizie. Se crede că ar fi fost născut în anii 1864, 1865, 1871 sau chiar în 1872. Numele lui de botez era Grigori (Grişa). Nu a urmat şcoala primară din sat, fiindcă era un mare leneş. Când a împlinit 20 de

ani, Grişa era deja un muieratic. De aceea, sătenii l-au poreclit Rasputin (desfrânat). Până la vârsta de 30 de ani, Grişa a lucrat ca birjar al poştalionului de la staţia de poştă din satul lui. A avut trei copii.

Stareţul mănăstirii din Pokrovskoe l-a învăţat pe Grişa literele alfabetului, pentru ca acesta să poată citi cărţi sfinte şi ziare. Grişa făcea parte din secta „martorii lui Iehova", sectă întemeiată în SUA de pastorul Charles Taze Russell (a murit la 31 octombrie 1916). La Petersburg, capitala Rusiei, domnea ţarul Nikolai Alexeevici Romanov (devenit apoi Nikolai al II-lea, fiul ţarului Alexandru al III-lea). Ţarul Nikolai era căsătorit cu prinţesa germană Alex Victoria de Hessa, o mare superstiţioasă. Sub influenţa ei şi ţarul Nikolai a devenit superstiţios.

Grişa a fost obligat de şeful său să îl transporte cu căruţa lui pe seminaristul Mileţi Zaborovski la mănăstirea Verhoturie, spre Ural. În timpul transportului la această mănăstire, care a durat trei zile, seminaristul l-a convins pe Grişa că viaţa de călugăr este frumoasă. Grişa avea atunci 31 de ani. Ajuns la mănăstire, Grişa s-a dus la stareţul Gore şi l-a rugat să-l facă călugăr; cererea i-a fost aprobată. Stareţul Gore l-a iniţiat pe Grişa în multe taine, precum şi în tainele hipnotismului şi ale telepatiei. Şi stareţul Gore şi Grişa făceau parte din secta „martorii lui Iehova".

După doi ani de călugărie, Grişa a început să colinde satele pentru a propovădui religia potrivit învăţăturilor sectei „martorii lui Iehova". Tot el trecea drept făcător de minuni, prezicător şi vindecător de boli trupeşti. Fetelor şi femeilor, Grişa le spunea următoarele: „ca voi să vă pocăiţi, mai întâi trebuie să păcătuiţi, căci este la mintea oricui că un creştin care nu a căzut în ispită, care nu a blestemat şi a respectat credinţa întocmai, nu mai are nevoie de a se ruga. Ce să cereţi voi de la Dumnezeu?" La un moment dat, în timp ce colinda satele cu învăţăturile lui

Iehova, oamenii nu i-au mai dat bani şi atunci Rasputin a început să fure. Prins asupra faptului a stat cinci luni în puşcărie (iarna 1904-1905) unde a învăţat tot felul de hoţii. După ispăşirea pedepsei, Grişa s-a întors în satul lui. Avea 35 de ani.

În satul lui, Grişa s-a dat drept „Sf. Grigori”. Asta deoarece reuşise unele vindecări de oameni. Vestea acestor vindecări s-a răspândit în toată ţara. Sătenii de pretutindeni veneau cu daruri la Sf. Grigori; pe unele fete şi pe unele femei, Grişa le ducea în pădure pentru „rugăciuni”. Multe dintre ele au rămas gravide. Lumea a auzit că acest Grişa este un mare făcător de minuni. În urma acestui zvon, Grişa a fost chemat la Petersburg. Aici, protopopul Vostorgov l-a prezentat pe Grişa autorităţilor ca pe un călugăr sfânt, cunoscător al tainelor divine. Contesa Ignatieva l-a declarat şi ea pe Grişa ca sfânt. După atâtea laude, Grişa a ajuns ca duhovnic la Curtea imperială din Petersburg, fiind considerat ca vrednic şi pios călugăr.

Spionajul german în Rusia era deosebit de activ. Cancelarul Germaniei, Bernhard von Bulow şi contele Schlieffen, şeful Marelui Stat-Major al Armatei germane, urmăreau paralizarea economică şi militară a Rusiei, care ameninţa expansiunea Germaniei spre răsărit. Ţarul Alexandru al III-lea a părăsit Tripla Alianţă, alcătuită din Rusia, Germania şi Austro-Ungaria şi a început un război vamal împotriva foştilor prieteni germanofoni. El s-a unit cu Franţa, făcând curte şi Angliei. Nemţii urmăreau ca Rasputin să intre în anturajul ţarului şi ţarinei. Vărul ducesei Milita, Mitru Radovici a fost însărcinat de spionajul german să se împrietenească cu Rasputin, pentru ca acesta să fie uşor de manevrat.

Ţarina Victoria a avut trei fete şi un băieţel, pe nume Aleksei, poreclit Alioşa. În luna octombrie 1905, ţarul şi ţarina se aflau la reşedinţa lor de la Ţarskoe. Alioşa, care nu împlinise doi ani, s-a jucat cu un alt copil în parcul palatului. La un moment dat, Alioşa s-a împiedicat, a căzut

şi s-a rănit grav la unul din genunchi. Medicii au constatat că Alioşa moştenise de la mama lui o boală de sânge, hemofilia. Doctorii nu au putut să-1 vindece pe Alioşa. Ducesa Anastasia Nikolaevna şi-a adus aminte că „părintele, Grigori Efimovici (Rasputin) săvârşise multe minuni. Acesta a fost adus la palat să-l îngrijească pe Alioşa. După câteva zile, copilul a început să se simtă bine. Impresionat de această întâmplare, ţarul şi-a notat în jurnalul său intim: „1 noiembrie 1905. Am cunoscut un om al lui Dumnezeu, pe Grigori din gubernia Tobolsk".

Rasputin a fost chemat zilnic la palat ca să-l vadă pe Alioşa. Pentru a justifica prezenţa lui zilnică în palat, ţarul l-a angajat ca „Paznic al candelelor Curţii Imperiale ruse". Dacă o zi Alioşa nu-l vedea pe „părintele Grigori", copilul se îmbolnăvea, îi creştea temperatura şi toată lumea din palat intra în alertă. Cum apărea Rasputin, Alioşa îşi revenea, ca şi cum viaţa lui depindea de prezenţa călugărului Rasputin. Acesta învăţase la mănăstirea Verhoturie arta hipnotizării. Hipnoza şi sugestia erau armele imbatabile ale „sfântului".

S-a descoperit că Anna Wîrobowa, doamna de onoare a ţarinei şi medicul tibetan Badmajev, îi puneau în mâncarea lui Alioşa un praf de rădăcini de Gingeny şi un praf de coarne de cerb tânăr, care aveau darul de a produce cicatrizarea rănilor. Dar aceste prafuri aveau un efect advers în cazul celor predispuşi la alergii, provocîndu-le hemoragii puternice, însă acest lucru nu era cunoscut la acea vreme. Când Rasputin se întorcea de la treburi, cei doi nu mai puneau prafurile în mâncarea lui Alioşa.

Într-una din zile, la o petrecere la palat „omul sfânt", mai în glumă, mai în serios, a spus: „La două săptămâni după moartea mea, moştenitorul tronului se va îmbolnăvi şi va muri şi în scurt timp va muri ţarul cu familie cu tot". Cei de la palat au considerat aceste vorbe ca o glumă spusă de Rasputin într-un moment de veselie, fiind băut.

Toată lumea a aflat că Rasputin era „omul sfânt” al Curţii Imperiale.

Între timp, Rasputin a săvârşit unele abateri de la morala creştină, trăind în chefuri şi orgii. Prins în flagrant delict, Rasputin a fost trimis în surghiun la o mănăstire. Alioşa a început din nou să se simtă rău. Ţarina aflând că Rasputin este în surghiun, l-a adus la palat cu un avion militar. Boala lui Alioşa s-a ameliorat foarte repede, începând chiar din clipa în care copilul l-a revăzut pe „prietenul” său Rasputin. Acesta a ajuns în curând consilierul principal al ţarului.

Într-o noapte, când Rasputin petrecea cu femeile din înalta societate şi cu lăutari, doi ofiţeri din regimentul de gardă au încercat să-l asasineze pe „Sf. Grigori”. Acesta a scăpat ca prin minune. A doua zi, Rasputin a cerut ţarului o gardă personală, pe care a obţinut-o. Primul-ministru Stolîpin a profitat de plecarea familiei imperiale la Kiev şi a pus la cale uciderea lui Rasputin.

Tentativa de asasinat a eşuat. În schimb, Stolîpin a fost împuşcat mortal în timpul unui spectacol. Văzând cum merg treburile, şeful siguranţei statului rus, Belitki, a introdus-o pe agenta sa, studenta Olga Protopov, în anturajul lui Rasputin, pentru a-l spiona. Spionajul german îl ţinea la curent pe Rasputin. Peste puţin timp, Olga a pus mâna pe „firele” spionajului german. S-a concluzionat că Rasputin lucra indirect pentru spionajul german. S-a dispus suprimarea „sfântului”. Rolul de călău i-a revenit fanaticei Kone Guseva, fostă prostituată. La 28 iunie 1914, Guseva l-a înjunghiat grav, în abdomen, pe Rasputin. Acesta a fost operat la spitalul din Tinmen, medicii redându-i sănătatea. De acasă, Rasputin i-a trimis o telegramă ţarului sfătuindu-l să nu intre în război. Ţarul aflând că Rasputin este sănătos, i-a dat ordin să se întoarcă imediat la palat. Dominat de Rasputin, ţarul făcea tot ce îi spunea „sfântul”. Spionajul german reuşise să obţină informaţii de la „sfântul”.

La 29 decembrie 1916, Rasputin a fost atras într-un chef mare, cu femei şi lăutari, la palatul prinţului Iusupov. I s-au oferit „sfântului” prăjituri şi vin, în care se pusese cea mai puternică otravă de atunci (cianură de potasiu). Timp de două ore, Rasputin a mâncat prăjituri şi a băut vin, ridicând paharul în cinstea tuturor. Nu a păţit nimic. Atunci Iusupov a scos pistolul şi l-a împuşcat cu trei gloanţe în piept pe Rasputin. Nici după aceste împuşcături Rasputin nu a murit. Pentru a-l lichida definitiv, i-au zdrobit capul cu patul unei carabine, i-au aruncat creierii pe jos şi cu o căruţă l-au transportat noaptea aruncându-l apoi în râul Neva, sub podul Petrovski. A doua zi poliţia i-a găsit cadavrul sub gheaţă. Medicii legişti au pus diagnosticul de apă la plămâni, ceea ce însemna că Rasputin nu murise din cauza otravei, a gloanţelor, a rănilor de la cap, ci înecat sub gheaţă. Din ordinul ţarului, trupul lui Rasputin a fost înhumat în capela de la Ţarskoe Selo, cimitirul ţarilor.

La două zile după abdicarea lui Nikolai Romanov al II-lea, cadavrul lui Rasputin a fost scos din capelă, dus într-o pădure, stropit cu benzină şi ars. Împrejurările uciderii lui Rasputin, neobişnuita lui rezistenţă fizică au determinat formarea a două tabere: una a susţinut că Rasputin a fost un martir al credinţei, apărat de puteri supranaturale, omul lui Dumnezeu; cealaltă tabără afirma că Rasputin a fost omul satanei, urmărind aducerea la putere a sectei „martorii lui Iehova” în frunte cu el. Istoria ne-a confirmat că profeţia lui Rasputin potrivit căreia: „la două săptămâni după moartea sa, moştenitorul tronului se va îmbolnăvi şi va muri şi în scurt timp va pieri şi ţarul cu întreaga sa familie ", s-a îndeplinit, după cum ştim.

27.22. Misterul panaceului universal

De câtăva vreme, americanii priveau cu speranţă spre oraşul Sioux City, mai abitir decât mahomedanii spre

Mecca. Acolo, doi cercetători, specialişti în microbiologie, comercializau – neoficial – un adevărat panaceu universal. În schimbul a doar câteva sute de mii de dolari ei le ofereau bolnavilor un ser miraculos, capabil să accelereze regenerarea celulară şi care, în consecinţă, vindeca – fără excepţie – orice boală! Lumea medicală fremăta de nerăbdare să afle în ce constă minunea dar, spre surprinderea tuturor, deşi ar fi putut primi Premiul Nobel şi ar fi intrat – cu siguranţă – în istorie, cei doi autori, fraţii Tim şi Will Sampson, susţineau că nu au descoperit nimic şi că medicamentul miraculos este doar o pură invenţie.

Cazurile rezolvate se numărau deja cu miile şi, pentru că era puţin probabil că atâţia oameni mint fără niciun motiv, a fost deschisă o anchetă. S-a aflat astfel că cei doi Sampson fuseseră cadre didactice, unul profesor, celălalt conferenţiar la celebra UCLA – Universitatea din Los Angeles dar, pentru că încălcaseră legea care interzicea experienţele genetice cu suport uman, fuseseră excluşi din viaţa universitară şi efectuaseră – fiecare – câte doi ani de puşcărie, în penitenciarul din Milwaukee. Tineri amândoi, în vârstă de 36 şi, respectiv, 39 de ani, necăsătoriţi, ei se comportaseră exemplar şi pedeapsa le fusese redusă la jumătate. Când au părăsit închisoarea nu păreau să fie prea… „şifonaţi”. Totuşi, chiar dacă pedeapsa fusese prea aspră pentru nişte cercetători care sufereau doar de prea multă curiozitate, părea puţin probabil ca ei să se fi supărat atât de tare pe societate încât să-i refuze onorurile.

Ancheta a scos la iveală că cei doi se retrăseseră în oraşul Sioux City şi acolo deschiseseră un mic laborator particular, în care făceau analize pentru fermierii indieni. Teoretic. Practic, faima lor de vindecători miraculoşi trecuse deja de graniţele ţării şi cei doi fraţi păreau a fi descoperitorii Graalului.

Singurele lor ajutoare erau doi indieni Wapoo, înalţi şi solemni, care nu scoteau niciodată vreun cuvânt şi care,

din când în când, erau zăriţi rugându-se, în afara oraşului, în plin câmp, acolo unde, cândva, fusese locul sfânt rezervat ceremoniilor funerare pentru triburile Klamath şi Cherokee. Probabil, nici până astăzi nu s-ar fi aflat nimic dacă, în urma unui banal accident de vânătoare, unul dintre ei nu ar fi fost rănit. Rainbow Hands (Mâinile curcubeului) a fost transportat de prietenul său Frank Gray Wolf (Frank Lupul Cenuşiu) la spitalul din oraşul învecinat, Sioux Falls. Întreg personalul din camera de urgenţă a fost uluit, în ziua aceea de august, de bizareria unei vindecări neaşteptate.

„Pacientul era împuşcat în gamba stângă şi pierduse ceva sânge, până a ajuns la noi. Desigur, l-am operat imediat, am scos glonţul, dar, înainte să apucăm să-i coasem tăietura, aceasta era, deja, vindecată. Şi astăzi stau şi mă întreb dacă nu cumva a fost doar un vis”, îşi aminteşte chirurgul Jill Thomas, cea care l-a operat pe indian.

S-a făcut ceva vâlvă în jurul acestei întâmplări, dar nimeni nu bănuia încă ce se ascundea în spatele ei.

Presiunea asupra fraţilor Sampson crescuse atât de mult încât, după acest incident, ei au refuzat să mai primească vizitatori. Bolnavii zăceau disperaţi prin hoteluri şi moteluri şi îi scuipau, fără jenă, pe agenţii FBI, pe care îi întâlneau pe străzile micului oraş, considerându-i vinovaţi pentru supărarea celor doi cercetători.

Neputând străpunge zidul tăcerii care înconjura acest mister, autorităţile i-au arestat pe cei doi indieni, pe motiv că nu au niciun fel de acte de identitate şi, din prima clipă, i-au separat şi i-au anchetat în camere diferite. Uluirea agenţilor a atins paroxismul când au constatat că, la orice întrebare, fiecare dintre ei răspundea, invariabil, doar cu cuvintele:

Great Eagle will get mad (Marele vultur se va supăra).

Şi pentru ca disperarea anchetatorilor să fie deplină,

cei doi indieni refuzau să se hrănească. Confruntaţi cu această grevă, ei au fost nevoiţi să-i elibereze a doua zi. La plecare li s-au înmânat colierele magice de os, care le fuseseră luate, conform regulamentului în momentul arestării. Rainbow Hands a început să tremure brusc, iar Frank s-a ghemuit la podea îngrozit şi niciunul dintre ei n-a atins colierele depuse pe birou de funcţionarul poliţiei. Au plecat rapid, aproape fugind, când li s-a explicat că nu sunt obligaţi să le ia, dacă nu le mai doresc.

După două zile de aşteptare tensionată, Tim Sampson s-a prezentat în faţa şerifului din Sioux City şi a declarat dispariţia celor doi indieni. Unul dintre agenţii prezenţi l-a atins uşor pe ceafă, Tim a căzut ca fulgerat şi apoi a fost transportat, rapid, într-un imobil din apropiere.

„Mi s-au injectat substanţe halucinogene şi tot ceea ce am declarat atunci nu are valoare juridică. Sunt nevinovat”, va spune el mai târziu. Dar, mărturia sa a fost probată, cuvânt cu cuvânt, de către anchetatori, şi azi, din nou, fraţii Sampson se află în închisoare.

Cercetările efectuate conform declaraţiilor lui Tim au uluit specialiştii FBI şi încă se mai fac speculaţii în legătură cu acest caz. Cei doi fraţi nu numai că îşi continuaseră studiile de microbiologie şi genetică umană, dar, iniţiaţi în arta vrăjitoriei indienilor cherokee de unul dintre foştii lor colegi de celulă, de la penitenciarul din Milwaukee, îşi completaseră experimentul cu un surprinzător adaos de magie şi hipnoză.

Cei doi indieni wapoo erau pentru fraţii Sampson doar un soi de… cobai umani. Lor le fusese inoculat un virus care, conform aşteptărilor, trebuia să-i facă pe cei doi tineri să devină sterili. Desigur, dacă ar fi ştiut ce îi aşteaptă, ei nu ar fi acceptat să se supună acestui experiment, dar fiind handicapaţi mintal şi, mai ales, fiind convinşi că spiritele înaintaşilor veghează din ceruri asupra lor, au acceptat să devină „sclavii” spiritului unui mare vrăjitor indian, numit Great Eagle. Will Sampson le-a

atârnat de gât câte un colier făcut din oasele acestui vrăjitor mort de mai bine de o sută de ani şi i-a asigurat că astfel ei sunt protejaţi împotriva oricărei boli.

Experimentul în cauză a fost un eşec de proporţii. Cei doi „cobai" n-au dat niciun semn că şi-ar fi pierdut virilitatea şi, deşi au fost vaccinaţi de trei ori, nici nu au devenit sterili. Ceea ce au obţinut cercetătorii a fost însă mult mai spectaculos.

„Printr-o mutaţie genetică neaşteptată, indienii au devenit imuni la orice boală şi sufereau de un proces continuu de autoregenerare rapidă la nivel celular. Nu pot să-mi explic ce s-a petrecut dar, după cele trei vaccinuri, ei au devenit imuni chiar şi la SIDA", va declara la anchetă Tim Sampson.

Încântaţi de acest efect neaşteptat al experimentului lor, fraţii Sampson s-au gândit să extragă din sângele indienilor acest anticorp universal şi să-l comercializeze… experimental. A rezultat un soi de… gamma globulină unică, al cărei efect dura doar şase zile de la injectare şi care era capabilă să vindece orice boală, prin regenerare celulară masivă.

„Ne-am temut că va declanşa tumori maligne (cancere) şi cuprinşi de febra acestui miracol al medicinii, de teamă că vom fi împiedicaţi să-l experimentăm, am hotărât să nu declarăm nimănui nimic. Am vindecat câţiva vecini şi ne-am comportat cât mai natural posibil, dar efectele lui au fost atât de spectaculoase, încât cei vindecaţi au început să se laude, în dreapta şi în stingă, şi ne-au făcut publicitate."

Faima celor doi a crescut exponenţial şi, în numai câteva luni, aveau deja mii de cereri, care mai de care mai disperate.

Dosarul celor care au fost trataţi cu anticorpul universal numără 2077 de cazuri rezolvate, dintre care 510 cazuri de SIDA şi peste o mie de cazuri de cancer.

„Am întinerit. M-am vindecat de SIDA, m-am

vindecat de toate bolile pe care le aveam datorită ei şi, culmea, am scăpat şi de chelie”, jubilează Tom Preston, din Tusla. *„Sunt dispus să fac puşcărie în locul celor doi şi vreau să le cedez toată averea mea pentru cercetări. Sunt sigur că vor fi lăsaţi să-şi continue experimentele”,* spune el plin de speranţă, şi nu e singurul. Numărul celor care vor să-i ajute şi care se oferă drept cobai pentru experimentele fraţilor Sampson se ridică, deja, la câteva sute de mii.

Dar, oricât ar fi de dureros, deocamdată nu s-a obţinut niciun progres.

Sursa miracolului a dispărut însă

Cei doi indieni au fost găsiţi morţi, lângă o cale ferată din apropierea oraşului Atlanta. Corpurile lor erau tăiate în zeci de bucăţi, de parcă cineva s-ar fi distrat, ciopârţindu-i cât mai mărunt. Analizele efectuate asupra acestor trupuri, care furnizau miraculosul elixir, nu au evidenţiat nimic deosebit. Anticorpul universal dispăruse pur şi simplu.

Cazul nu poate fi considerat închis datorită numărului uriaş de martori care atestă vindecările misterioase. Cercetătorii care au încercat să refacă experienţele fraţilor Sampson n-au obţinut, încă, niciun rezultat şi, se spune, nici măcar autorii, supravegheaţi de FBI, nu mai sunt în stare să repete miracolul.

Profesorul Ted Littlefeld, de la Oxford, specialist în psihiatrie, a provocat o şi mai mare disperare în rândul celor care mai speră să se vindece de unele boli incurabile, declarând că a fost vorba doar de o banală sugestie:

„Eficienţa unei sugestii este legată de priceperea, de subtilitatea celui care o face, de abilitatea lui de a trece *de «paznicul» vigilent care este conştiinţa, pentru a introduce informaţiile în subconştient. Odată reuşit acest delicat implant, sugestia îl poate transforma pe cel căruia i-a fost grefată, în absolut orice. Inclusiv într-un… creator de anticorpi universali. Vaccinurile celor doi Sampson nu au avut nicio semnificaţie. Secretul a constat în convingerea*

celor doi indieni că sunt protejaţi de Great Eagle prin intermediul talismanelor. Atât.”

Dosarul panaceului universal se completează în fiecare zi cu noi amănunte, dar, din nefericire, miracolul pare irepetabil. Omenirea a tresărit zguduită de o nouă speranţă şi iată, din nou, visul s-a dovedit iluzoriu.

Deşi, când e vorba de anchete secrete, nu se ştie niciodată… precis.

27.23. Operaţiunea „Masa răutăcioasă”

Pare greu de crezut, dar una dintre cele mai mari lovituri la adresa şarlataniei din mediile spiritiste engleze a fost dată abia acum 20 ani. Deşi încă de la finele secolului trecut fuseseră făcute numeroase dezvăluiri de escrocherii ale mediumurilor, credulitatea şi conservatorismul au rezistat, alimentând bugetele impostorilor profesionişti. Operaţiunea s-a numit „Nasty Table” (Masa răutăcioasă) şi a fost pusă la cale de inginerul Daniel Batchemoore, cu sprijinul Scotland Yardului. Batchemoore a inventat un dispozitiv complex, constând dintr-o masă rotundă de spiritism, prevăzută cu mecanisme pentru rotire, pentru emiterea sunetelor şi a vocilor indescifrabile – inclusiv efectul special numit „şoaptele mortului”! – şi un sistem de „fulgere venite din neant”. Toate comenzile puteau fi date fie prin apăsarea unor butoane secrete, fie prin telecomandă. Au fost executate trei exemplare, apoi s-a declanşat delicata şi discreta acţiune de găsire a clienţilor. Cu ajutorul unor persoane ce frecventau mediile unor spiritişti, au fost atraşi în cursă trei bărbaţi „onorabili” din Birmingham, Leeds şi New Hampshire. Pentru a câştiga încrederea cumpărătorilor, vânzătorul de ocazie a pretins achitarea sumelor pe măsură ce se acumulau veniturile. Ulterior, printre persoanele care se prezentau la respectivele şedinţe de spiritism s-au aflat şi ofiţeri de poliţie sub

acoperire.

Văzând cât de bine merge noua afacere a celor trei mediumuri, oamenii legii au aşteptat şase luni până să intervină şi să-i demaşte pe şarlatani. În tot acest timp, încasările creşteau vertiginos, la fel ca şi frecvenţa şedinţelor de la 2 la 5 pe săptămână. În septembrie 1985, în aceeaşi noapte, s-a făcut demascarea prin dereglarea mecanismelor electronice... Culmea este că, după arestarea şarlatanilor, au existat numeroase voci care le-au luat apărarea, afirmând că strategia poliţiei a fost „dezonorantă pentru Anglia”!

Am ales acest caz şi datorită unor informaţii recente din presa noastră, care relatează despre efecte nocive ale unor aşa-zise tratamente bioenergetice. Atenţie! industria escrocheriilor parapsihologice nu are frontiere, iar inventivitatea impostorilor nu cunoaşte limită!

27.24. Frăţia neagră a inelelor

Falsele mediumuri recurg la diverse practici pentru a-şi atrage clienţi. Printre acestea se află aşa-zişii ghicitori care inventează generalităţi, apoi urmăresc reacţiile clientului. Prin intermediul acestui mod de ghicire „la rece”, se rostesc cuvinte banale, ce alcătuiesc o serie de declaraţii amabile, adresate clientului şi care se potrivesc oricărei alte persoane. În multe cazuri, reacţiile clientului la aceste cuvinte, exprimate atât verbal, cât şi în limbajul corpului, sunt replici la cele câteva detalii nesemnificative, care îl determină însă să creadă că a fost martorul unui eveniment paranormal real.

Nu numai din proverbe, ci mai ales din viaţa cea de toate zilele, ştim că naivitatea declinată în funcţie de diversele ei forme de manifestare se plăteşte uneori foarte scump. A constatat-o, recent, pe propriul ei buzunar, reşiţeanca Mihaela G., în timp ce se afla într-un tren de persoane, în drum spre Comarnic, în calitate – vorba-ceea

– de simplu cetăţean.

Simplu-simplu, dar vedeţi că şi modestia de genul ăsta bate cumva la ochi, atrăgând atenţia persoanelor experimentate în „activităţi specifice” cu naivii. Aşa se face că femeia a fost acostată de trei binevoitoare doamne cu fuste largi şi colorate, de profesie… ghicitoare în necazurile oamenilor. Pe Mihaela, au „citit-o” rapid şi nu le-a fost deloc dificil să o convingă că, dacă viaţa nu e tocmai darnică cu ea (dar câţi români pot garanta, oare, că o duc ca-n sânul lui Avram?), totul e din cauză că ea, nefericita, e posedată de duhuri necurate. Şi, evident, tămăduitoarele cele mai potrivite nu puteau fi altele decât cele trei oacheşe, că doar ele cunoşteau tainele ghicitului izbăvitor de rele.

Zis şi făcut, au început să-şi bolborosească rapid vorbele „de leac”, iar cum unde-s mulţi puterea creşte, au terminat la fel de urgent atât procedura verbală, cât şi cea manuală – o pradă neaşteptat de grasă: şase inele de aur (vreo 40 de grame, în total, valorând peste 6 mii lei), plus 30 lei, ca desert. Evident, la staţia următoare, frăţia neagră a inelelor galbene s-a topit ca prin farmec. Norocul naivei a fost că s-a dezmeticit suficient de repede, ca să-şi dea seama ce s-a întâmplat şi să-i anunţe pe păzitorii legii. Poliţiştii de la T.F. Sinaia le-au identificat pe magicienele fără diplomă şi au recuperat integral prejudiciul, lecuindule, cel puţin pentru o vreme, de asemenea iniţiative. Nu ne îndoim că, totodată, şi victima a scăpat de multe duhuri necurate!

27.25. Fantome „fotografiate”

Odată cu apariţia primelor aparate de fotografiat, oamenii au încercat să prindă pe peliculă şi unele figuri fantomatice. Şi la urma urmei, ce altceva ar constitui o dovadă mai bună a existenţei fantomelor decât imaginea pe film a uneia dintre ele? Eforturile depuse în acest sens

au condus în special la eşecuri şi uneori la falsuri.

Falsul a fost introdus în primii ani de existenţă a fotografiei, perioadă ce a coincis cu anii de glorie ai spiritualismului. În 1861, William Mumler, un fotograf din Boston, a developat imagini în care apăreau chipurile rudelor decedate ale unor clienţi ai săi. Afacerea a prosperat până în momentul în care cineva a observat că acele figuri semănau izbitor cu oameni în viaţă, locuitori ai oraşului Boston, iar imaginile puteau fi obţinute prin suprapunere. Mumler a fost arestat în 1869. Acuzat de fraudă fotografică, el a fost condamnat la doi ani de închisoare.

Cazul lui Mumler nu a pus capăt practicii de „fotografiere a spiritelor", care, într-un fel sau altul, a căpătat o amploare şi mai mare.

27.26. Venerarea unei fantome

Istoria din ultimele şase decenii şi ceva ale secolului în care trăim ne-a arătat şi ne arată, spre surprinderea noastră, cum un mare număr de oameni în toată firea venerează o fantomă creată de fantezia celui mai mare autor de nuvele şi romane poliţiste, şi de aventuri, şi istorice, şi de povestiri ştiinţifico-fantastice, englezul Sir Arthur Conan Doyle. Acesta s-a născut în oraşul Edinburgh în 1859 şi a decedat în oraşul Crowborough, Sussex în 1930. Părinţii lui au fost intelectuali şi foarte cunoscuţi în Edinburgh.

După terminarea Facultăţii de medicină umană din Edinburgh, C. Doyle şi-a făcut stagiatura de trei ani la spitalul din oraşul natal, în preajma profesorului său Iosef Bell. C. Doyle a rămas profund impresionat de fantastica putere de deducţie a profesorului Bell şi a avut multe ocazii să asiste la scene de dialog Bell-pacient, destul de impresionante. În afara diagnosticului precis pus de Bell, acesta obişnuia să stabilească şi alte amănunte legate de

viaţa multor pacienţi, fără să-i fi văzut până atunci. Aceste amănunte s-au dovedit a fi foarte exacte, deoarece se bazau pe spiritul dezvoltat de observaţie şi de deducţie al profesorului Bell. Acesta a fost prototipul după care C. Doyle a creat un personaj imaginar, pe detectivul particular Sherlock Holmes, eroul multor nuvele şi romane poliţiste şi de aventuri. De la prima nuvelă poliţistă lansată de C. Doyle şi până în anul morţii sale, acesta a scris 73 de cărţi. În toate aceste lucrări, iese la iveală spiritul adevărului şi al dreptăţii. Povestirile lui C. Doyle erau atât de frumos scrise, încât acesta a fost înnobilat de Parlamentul Angliei cu titlul de „Sir”.

În anul 1891 a apărut lucrarea *Aventurile lui S. Holmes;* în anul 1893, lucrarea *Memoriile lui S. Holmes;* în anul 1904, lucrarea *întoarcerea lui S. Holmes;* în anul 1912, lucrarea *Lumea disparată* şi *O crimă ciudată;* în anul 1922, lucrarea *Câinele familiei Baskerville;* în anul 1927, lucrarea *Agenda lui S. Holmes,* precum şi foarte multe romane de istorie, de aventuri, poveşti ştiinţifico-fantastice etc.

În anul 1887, prin intermediul unor seriale de nuvele, C. Doyle l-a prezentat pentru prima dată publicului pe eroul său, Sherlock Holmes. Apariţia acestuia şi peripeţiile lui au fost primite de cititori cu multă plăcere. Acest detectiv cultivat, înzestrat cu multă raţiune şi spirit deductiv, a delectat generaţii întregi de tineri. Prin scrierile sale, C. Doyle a convins marele public că S. Holmes este un personaj real şi nu unul fictiv (o fantomă). Cititorii susţineau că S. Holmes trăia, că toate peripeţiile lui sunt reale, că multe cazuri figurau şi la Scotland Yard. În romanele sale, C. Doyle indicase chiar şi adresa lui S. Holmes, ca fiind în Baker Street nr. 221 – Londra. Toţi admiratorii lui C. Doyle îl considerau pe S. Holmes ca fiind cel mai bun detectiv particular al lumii, un campion al inteligenţei şi al raţionamentului, spaima răufăcătorilor. Mulţi cititori au afirmat că adeseori l-au văzut pe S.

Holmes plimbîndu-se pe malurile Tamisei, cu nelipsita pipă în colţul gurii, cu pălăria gri ce avea boruri mici în dreptul tâmplelor şi boruri lungi în faţă şi spate, cu pardesiul care avea o culoare pe faţă şi alta pe dos, cu mersul liniştit etc. S. Holmes descoperea pe cei mai abili criminali folosind nu pistolul, ci agerimea minţii sale. Mulţi englezi l-au considerat pe S. Holmes ca fiind şi angajatul particular al Scot-land Yardului şi că această faimoasă instituţie metropolitană s-a bucurat de aportul adus de S. Holmes.

„Naşul" acestuia, C. Doyle, s-a plictisit la un moment dat de eroul său S. Holmes, care devenise extrem de popular în întreaga lume. În anul 1927, „naşul" a scris un roman în al cărui capitol final a anunţat că S. Holmes a fost ucis într-o încăierare cu cinci bandiţi în oraşul elveţian Meiringen şi că îi pare rău de dispariţia „finului" său. Aflând despre această „nenorocire", publicul cititor a protestat vehement în faţa casei lui C. Doyle. Mai mulţi liberali şi diverşi cititori au stat două zile şi două nopţi în şir în faţa casei acestuia şi nu l-au lăsat pe C. Doyle să iasă afară din casă, până nu le-a promis că „îl va învia" pe S. Holmes.

C. Doyle a fost astfel obligat de publicul cititor să refacă ultimul capitol al romanului lansat şi să-1 „reînvie" pe S. Holmes. Publicul a jubilat de bucurie că cel mai mare detectiv particular al lumii trăieşte. Cutia poştală de pe Baker Street nr. 221 – Londra, se golea în fiecare zi de mulţimea de scrisori trimise de cititori care îi urau lui S. Holmes multă sănătate. Dacă până în anul morţii lui C. Doyle acesta tot mereu a scris despre S. Holmes, se impune următoarea întrebare: când a murit faimosul detectiv S. Holmes? Nu se ştie exact când, dar, cu siguranţă, după decesul lui C. Doyle, deoarece de atunci nu a mai continuat nimeni prodigioasa lui operă scriitoricească.

La doi ani după moartea lui Conan Doyle, admiratorii lui S. Holmes au întemeiat la Londra Societatea particulară

Sherlock Holmes (SPSH), care astăzi numără peste o mie de membri. Această Societate ţine patru şedinţe pe an, iar o dată pe an, în ziua de naştere a lui S. Holmes (21 mai), are loc un banchet la care se aduc tot felul de osanale lui S. Holmes. De obicei, anual apare o revistă consacrată în întregime vieţii şi activităţii lui S. Holmes, autorii articolelor străduindu-se să discearnă pe cât posibil realul de fantastic. Societatea respectivă a înfiinţat la locuinţa lui S. Holmes din Baker Street nr. 221 – Londra un foarte atractiv muzeu, care cuprinde „amintiri autentice ce ar fi aparţinut lui S. Holmes (pipe, tabachere, cărţi, reviste, tablouri, fotografii cu diverse scene etc.). Interesant este faptul că şi azi mulţi tineri din toată lumea, care au citit cărţile lui C. Doyle, trimit scrisori pe adresa muzeului mai sus amintit, solicitând explicaţii la unele peripeţii ale lui S. Holmes. La toate aceste scrisori răspund unii dintre membrii Societăţii menţionate mai sus, răspunsurile fiind însoţite şi de fotografia lui S. Holmes. Şi culmea culmilor: în loc ca SPSH să-1 venereze cu respect şi demnitate pe Conan Doyle, omul care a uimit o lume întreagă cu ceea ce a scris, venerează cu mult fast o fantomă. Societatea respectivă abuzează de naivitatea turiştilor care cumpără de la muzeu tot felul de nimicuri ce ar fi aparţinut detectivului S. Holmes. Bani să iasă, că fraieri sunt destui în lume.

27.27. Vânător de fantome, arestat de poliţie

Un indian a încercat să facă rost de bani într-un mod cel puţin ciudat: se deghiza în fantomă şi îşi speria vecinii, apoi se oferea să îi ajute să scape de astfel de creaturi, transmite Ananova.

Ambika Rai se îmbrăca într-o haină lungă şi neagră şi ieşea noaptea pe străzi ca să-şi sperie vecinii. Ceva mai târziu, le bătea la uşă, le spunea că a auzit de incident şi se oferea ca, în schimbul unor sume de bani, să desfăşoare

anumite ritualuri de îndepărtare a fantomelor. Toată înşelătoria a fost scoasă la iveală însă când poliţiştii au primit un telefon cu privire la insolita apariţie şi s-au alăturat localnicilor care căutau pe străzi „fantoma neagră”.

După ce a fost prins, a recunoscut că el este şi fantoma şi vânătorul. El a admis şi că a primit bani şi diverse cadouri pe care i le oferiseră cei care chiar au crezut că au de-a face cu o fantomă.

27.28. Internetul şarlatanilor

Internetul e plin cu site-uri care abundă în „ghicitori” de destin şi interpreţi de karmă. Care mai de care mai instruiţi sau „iluminaţi”, maeştrii tainelor oculte îţi sunt acum la îndemână cu un simplu „click”.

„Vrăjitoarele cele bune” şi „vrăjitorii înţelepţi” sunt în pas cu tehnologia de ultim moment: şi-au făcut site-uri. Cu ajutorul Internetului „tainele” nu mai sunt „taine”, visele nu mai au secrete, iar necazurile îşi vor găsi rădăcina pe care, dintr-o mişcare de mouse şi câteva butonări pe tastatură, o puteţi smulge ca pe o buruiană obraznică din calea destinului dumneavoastră. Cu ce vă alegeţi dacă accesaţi asemenea site-uri? Un văl vi se va lua de pe ochi şi veţi afla tainele viselor, tainele astrelor, tainele cristalelor, tainele tarotului, tainele numerelor. Înflorirea acestui gen de „ştiinţe” şi în lumea virtuală nu este altceva decât o altă manifestare a pierderii dreptei credinţe de către om.

„THE AGE OF AQUARIUS”. „Dacă ai ajuns pe acest site, fii sigur că nu este o întâmplare”. Acestea sunt cuvintele de întâmpinare ale unuia din site-urile cu dezlegări de taine, www.acvaria.com. Adevărul este de partea acelei persoane din spatele pseudonimului „acvaria”.

Nu este nicio întâmplare, într-adevăr, sunt „legile

interne” de funcţionare a motorului Google, în clipa când ai dat căutare după un anumit cuvânt sau grup de cuvinte. Rămânem impresionaţi de vasta cultură a „mentorului” spiritual al acestui site, dar chiar nu vrem să comandăm „decizia corectă” pentru 30 de lei sau 20 de dolari (serviciul nu poate fi „onorat” decât prin e-mail, cu plata în avans prin mandat poştal şi cu o perioadă de aşteptare a răspunsului de până la 7-10 zile).

„Dacă pur şi simplu v-aţi săturat de prezicătorii de la colţ de stradă… apelaţi la serviciile prezicătorilor de elită” de la adresa www. ezoteric. ro. Contra unor sume frumuşele o să aflaţi viitorul, dar aveţi grijă să nu vă pierdeţi prin pădurea… de simboluri care populează şi probabil inspiră distinşii „iluminaţi” din acest cabinet online.

Dacă nu aveţi încredere în „interpretarea românească” a viselor şi a zbaterilor de pleoapă puteţi apela la site-uri străine, www.dream moods.com este unul dintre acestea care vă pune la dispoziţie „teancuri” de vise dezlegate. Dar cea mai interesantă secţiune a site-ului o constituie forumul, în care vise „proaspete” şi „încârligate” îşi caută cu ardoare explicaţii.

27.29. Toxicomani… extratereştri

August 2004. Guandjuato, Mexic. Un fermier a fost arestat pentru că, pe un teren care-i aparţine, poliţia a descoperit o cultură de marijuana. Fermierul a afirmat că nu el este cel care a plantat marijuana, ci toxicomani extratereştri.

Manuel Ortega Ninon, în vârstă de 51 de ani, susţine că a zărit nave spaţiale extraterestre apărând în mod misterios deasupra unui teren izolat care îi aparţine. Cercetând zona cu mare atenţie, a descoperit că fuseseră plantate un număr de 700 de fire de marijuana. Conform spuselor fermierului, navele spaţiale au aterizat pe terenul

său şi, după o staţionare de câteva ore, au dispărut. În timpul petrecut de aceste nave pe Pământ, fermierul susţine că a auzit o muzică ciudată şi râsete înfundate. În faţa poliţiştilor, fermierul a mărturisit că, în momentele în care a urmărit activitatea extratereştrilor, se tot întreba cu ce se ocupau aceştia, dar s-a temut să se apropie de locul respectiv. În ciuda afirmaţiilor sale, poliţia l-a arestat.

27.30. Incidentul de la Roswell – o escrocherie?

În vreme ce astăzi sunt difuzate pe micul ecran atât filmul *Twin Peaks,* produs la Hollywood, cu actorul Kyle McLaughlin în rolul principal, cât şi mult disputatul documentar de televiziune despre aşa-zisa autopsie, din 1947, a unor extratereştri decedaţi, povestea despre incidentul de la Roswell se pare că a câştigat un statut mitic, în special printre adepţii teoriei conspiraţiei.

Printre ozeneologi, „Roswell” este sinonim cu „muşamalizare a guvernului”. Povestea este următoarea: pe data de 2 iulie 1947 (sau în jurul acestei date), o navă extraterestră s-a prăbuşit în deşertul New Mexico, la aproximativ 60 km depărtare de baza de rachete nucleare a aviaţiei militare americane, aflată la Roswell – sediul Grupului de Bombardiere nr. 509, pe atunci singura forţă de atac nuclear din lume. Rămăşiţele aparatului de zbor necunoscut, au fost aparent recuperate, la fel ca şi trupurile neînsufleţite ale celor două fiinţe extraterestre. La 8 iulie, ofiţerul de presă al bazei Roswell, Walter Haut, a emis un comunicat prin care confirma că aviaţia militară posedă un „disc zburător”. Această declaraţie, publicată în jurnalul local din Roswell, *Daily Record,* descria descoperirea „discului” pe data de 5 iulie de către fermierul William „Mac” Brazel, într-o parte îndepărtată a terenului său. Brazel informase atunci armata.

AVIAŢIA MILITARĂ CAPTUREAZĂ FARFURIE ZBURĂTOARE PE TERENUL UNEI FERME DIN

REGIUNEA ROSWELL, titrau ziarele. *Nu sunt date publicităţii detalii privind discul zburător,* se specifica în subtitlu.

Atât a aflat publicul. O zi mai târziu, corpurile aviaţiei militare au declarat presei că ceea ce se găsise erau, de fapt, rămăşiţele unui balon atmosferic, de care era ataşat un dispozitiv radar. Mac Brazel a refuzat să nege ceea ce văzuse şi, prin urmare, a fost ţinut ilegal în izolare timp de o săptămână de către armată; presa a preluat informaţia şi povestea a murit – doar pentru a fi repusă în discuţie peste ani de zile.

Se pare că epava navei extraterestre fusese luată în primire de către maiorul (mai târziu devenit colonel) Jesse Marcel, ofiţerul de securitate care a primit ordinul de a o transporta, pe calea aerului, la Wright Field, cu avioanele militare aflate la baza din oraşul Fort Worth (nordul Texasului). Ulterior transferat la Washington, D.C., el şi alţi ofiţeri au fost scandalizaţi de muşamalizarea evenimentului. În revista *New York Times* (28 februarie 1960), amiralul Roscoe H. Hillenkoetter (primul director al CIA) afirma: „Prin disimulare şi desconsiderare din partea autorităţilor, mulţi cetăţeni sunt determinaţi să creadă că obiectele zburătoare neidentificate sunt o absurditate. Pentru a ascunde adevărul, aviaţia militară şi-a obligat personalul să păstreze tăcerea”.

În 1986, cu şapte ani înainte de a deceda, colonelul Marcel a descris, în cadrul unor interviuri filmate, că descoperise, la locul prăbuşirii navei, bucăţi ale acesteia de aproximativ 1,3 cm2 fiecare, „cu un fel de hieroglife pe ele, pe care nimeni nu i le-a putut descifra”. Rămăşiţele păreau a fi construite dintr-un material flexibil, ca lemnul uşor de plută, dar care nu putea lua foc. Mai exista şi un metal asemănător staniolului, dar mult mai rezistent; şi o substanţă tare, maronie, ca de hârtie, pe care fiica lui Mac Brazel, Bessie, o descria ca având în ea flori presate. Astăzi, dr. Jesse Marcel jr., fiul colonelului, continuă să

declare că a văzut atât substanţa cât şi bucăţile din navă.

Anchetatorii Kevin Randle şi Don Schmitt, după cum afirmă în cartea *Adevărul despre Roswell* (1994), au descoperit „aproape o jumătate de duzină” de martori care, aparent, s-au aflat la locul prăbuşirii navei şi care au văzut nu doar epava, ci şi cadavrele celor două fiinţe cu piele cenuşie, feţe umanoide şi o structură osoasă subţire, aproape ca de pasăre.

De-a lungul anilor, zvonurile au luat amploare – că trupurile neînsufleţite ale extratereştrilor sunt păstrate, în secret, îngheţate, de către Pentagon; că unul sau mai mulţi extratereştri au fost capturaţi în viaţă; că guvernul american a încheiat o înţelegere cu extratereştrii, permiţându-le să răpească cetăţeni americani în schimbul obţinerii de informaţii despre tehnologia OZN – o credinţă ce echivalează cu miturile antice despre faptele comise de înşelătorii zei greci ca Zeus, care răpeau în permanenţă şi lăsau însărcinate muritoare.

Totuşi, după cum evidenţiază pragmaticul ozeneolog Jacques Yallee, dacă prăbuşirea navei a avut loc la 2 iulie, dar epava şi corpurile extratereştrilor nu au fost recuperate timp de aproape o săptămână, atunci cadavrele au fost expuse nu doar soarelui torid al verii din deşert mai multe zile, ci şi numeroaselor păsări de pradă înfometate.

La 28 august 1995, telespectatorii din America, Marea Britanie şi din restul lumii au văzut, în final, un documentar excesiv promovat despre acest incident. Deşi o mare parte din dovezile oferite de martorii, aparent sinceri, ai evenimentului sunt impresionante, principala controversă s-a născut în jurul autenticităţii filmului alb-negru al aşa-zisei autopsii efectuate asupra extratereştrilor. Acesta a fost cumpărat de către omul de afaceri britanic Ray Santilli de la un american, a cărui identitate, acesta a jurat să n-o dezvăluie până în ziua de astăzi. Opinia generală este că filmul prezintă nu un extraterestru de pe planeta X, ci un cadavru uman ce a

suferit o malformaţie genetică sau de altă natură – sau poate este un manechin fabricat de artişti în efecte speciale.

Data filmului rămâne, de asemenea, controversată. Dacă, aşa cum se pretinde, el a fost realizat în 1947 atunci (datorită tehnologiei necesare unei mascarade atât de convingătoare) mai mult ca sigur că înfăţişează o autopsie autentică; pe scurt un „film de priză", devenit pe jumătate respectabil în urma pretextului inconsistent al interesului şi revelaţiei istorice, antrenând voaierismul public în timp ce dă impresia că îl face acceptabil şi normal.

Până în prezent, data documentarului rămâne incertă. Scepticii au observat, în film, un telefon agăţat pe perete, cu un cordon spiralat, un tip aparent inexistent în 1947. Totuşi, chiar dacă filmul a fost realizat în 1947, nu există nicio legătură distinctă între el şi incidentul de la Roswell, indiferent ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat acolo. Santilli continuă să afirme că operatorul său anonim, acum octogenar, nu a declarat niciodată că a filmat „extratereştri", doar nişte „ciudăţenii".

Adevărul privitor la incidentul Roswell continuă să fie învăluit în mister. În ciuda publicităţii şi a reclamei comerciale din ultimii ani, dovezile sunt ambigue.

27.31. „Nava cercetaşă"

Cultul modern al ozeneurilor (obiecte zburătoare neidentificate) a început la 24 iunie 1947 când omul de afaceri Kenneth Arnold a văzut nouă discuri strălucitoare rotindu-se pe cer deasupra munţilor, în timp: ce el zbura cu avionul particular aproape de Muntele Rainier, din statul Washington. Cinci ani mai târziu, misticul californian George Adamski a devenit primul american ce a pretins că a avut contact cu fiinţe extraterestre. În cartea sa, *Farfuriile zburătoare au aterizat,* scrie: „Era aproape 12.30, la prânz, într-o zi de joi, pe 20 noiembrie 1952, când

am stabilit primul contact personal cu o fiinţă de pe altă planetă. Aceasta venise pe Pământ în nava sa spaţială, o farfurie zburătoare, pe care o numea Nava Cercetaşă."

Această aşa-zisă întâlnire s-ar fi petrecut la Desert Center, undeva în afara oraşului Los Angeles. Adamski a pretins că a fost trimis în acea direcţie telepatic de către extratereştri. Împreună cu şase prieteni (printre care teoreticianul ocultist George Hunt Williamson), el a văzut „nava cercetaşă" în formă de clopot cum apare deasupra capetelor lor, apoi cum aterizează în apropiere! O entitate cu părul blond a ieşit din navă pentru a-i spune lui Adamski, prin limbajul semnelor şi prin telepatie, că rasa sa se teme să aterizeze în arii puternic populate, dar că a venit aici pentru a-i avertiza pe pământeni asupra folosirii necorespunzătoare a energiei atomice. Această idee s-a transformat într-un laitmotiv al relatărilor ulterioare despre întâlnirile cu extratereştri: se pare însă că e meritul lui Adamski de a fi lansat-o prima dată (deşi astfel de avertismente erau, chiar şi pe atunci, obişnuite în romanele ştiinţifico-fantastice).

Cartea sa, devenită bestseller, a reprezentat exact ceea ce milioane de oameni îngrijoraţi doreau să citească în perioada războiului rece. Fraţii noştri din spaţiul cosmic ne vor salva pe noi de noi înşine! Adamski a fost foarte isteţ şi a exploatat momentul. Următorul său roman, *în interiorul navelor spaţiale* (1955), istorisea cum noii lui prieteni l-au condus la bazele lor de ozeneuri, printre munţi, râuri şi oraşe amplasate pe cealaltă parte a Lunii. Această carte a fost publicată cu patru ani înainte de apariţia primelor fotografii realizate din satelit, ce atestau faptul că partea întunecată a Lunii nu este altceva decât pământ steril, la fel ca şi partea luminoasă ce poate fi observată de pe Pământ. Dar, până atunci, Adamski se îmbogăţise considerabil. Oricum nu mai conta pentru fanii lui ceea ce ştiinţa dovedea sau nu dovedea.

27.32. „Vocea Parlamentului Interplanetar”

Reprezentând una dintre cele mai bizare organizaţii născute din entuziasmul faţă de ozeneuri din anii ’50, acest cult a fost fondat în 1954 de ocultistul britanic George King (1919-?). Într-o zi, aflat singur în apartamentul său din vestul Londrei, se pare că a auzit o voce nepământeană strigând: „Pregăteşte-te!

Vei deveni vocea Parlamentului Interplanetar”. O săptămână mai târziu, o mică zeitate indiană „a pătruns direct” prin uşa închisă a apartamentului şi i-a prezentat regulile Societăţii Aetherius. În curând, King, pretinzând că este ghidat de spirite dematerializate notorii, precum cercetătorul în domeniul paranormalului din secolul al XIX-lea, Sir Oliver Lodge, nu numai că a primit informaţii telepatice din adâncimile „spaţiului eteric”, dar a şi vizitat planetele Venus şi Marte. S-a implicat într-o bătălie spaţială la o distanţă de şaizeci şi cinci de milioane de kilometri de Pământ şi mai târziu a dat publicităţii mesaje primite în stare de transă de la entităţi precum Sectorul Şase al Planetei Marte, Stăpânul Aetherius şi Iisus Hristos – despre care se spune momentan că ar fi rezident al planetei Venus ori s-ar afla undeva, în apropierea ei.

În ciuda sau poate datorită acestor afirmaţii, societatea încă există şi desfăşoară o activitate înfloritoare, concentrându-se asupra „obiectivului” impus de Parlamentul Interplanetar prin calităţile de medium ale lui King. Această sarcină constă în a strânge şi depozita, prin intermediul entităţilor extraterestre, „energia spirituală” în „baterii spirituale”, localizate în locuri înalte, această energie urmând să fie eliberată pentru a preveni bolile şi suferinţa din întreaga lume. Membrii societăţii au întreprins pelerinaje periculoase tocmai în vârful celor mai înalţi munţi, inclusiv Kilimanjaro din Tanzania, pentru a-şi duce la îndeplinire misiunea, aşa cum a fost comunicată ea.

Oare este King un farsor? Ca şi în cazul multor alţi guru ai unor culte ciudate, e greu de spus. El nu este nici un Jim Jones sau David Koresh, dar nici măcar un Rajneesh. Societatea Aetherius nu este asociată cu niciun scandal monstruos. Cel mai rău lucru ce poate fi menţionat este faptul că ea constituie un sistem de credinţe autoamăgitor. Însă unii ar putea spune că toate sistemele de credinţă sunt autoamăgitoare; aşadar, cine e fără de păcat, să arunce primul piatra!

27.33. Cercuri în lanurile de cereale

Aparent la fel de misterios, deşi mai puţin distructiv decât mutilarea vacilor din SUA în anii ’70, acest fenomen a devenit, pentru prima dată, ştire de senzaţie în august 1980. Atunci, un turist ce se plimba pe lângă Valea Pewsey din sudul Angliei a văzut învârtindu-se cu o inexplicabilă precizie într-un lan de porumb apropiat trei cercuri ciudat de perfecte. Articolul despre acestea din ziarul *Wiltshire Times* a atras atenţia specialiştilor locali în ozeneologie. Negăsind dovezi ale unei farse sau ale unei intervenţii a extratereştrilor şi întrebându-se dacă cercurile nu au fost cumva cauzate de o anomalie meteorologică, cum ar fi un vârtej de vânt, jurnaliştii l-au contactat pe meteorologul Terence Meaden – şi astfel a început una dintre cele mai distractive, creative şi lungi mediatizări din „sezonul aiurelilor”.

Până în vara anului 1982, noi cercuri au apărut peste tot în sudul Angliei. În mod tipic acestea:erau „singulare”. Pe măsură ce fenomenul (la fel ca interesul mass-media) se dezvolta, au început să apară formaţiuni mai complexe – nu numai grupuri de cercuri intersectate, ci chiar, până în 1989, „pictograme” complicate – sub formă de cheie, cercuri celtice şi imagini luate din geometria fractală modernă.

La început, când formaţiunile erau relativ simple, s-

au creat două teorii principale ale cauzelor. Meaden susţinea că o specie rară de vârtejuri atmosferice crea vijelii localizate, ce învârteau recolta de pe câmpuri sub formă de cercuri. Pe măsură ce formaţiunile (şi relatările în presă despre acestea) au devenit mai complexe, el a iniţiat termenul de „vârtej de plasmă”; o teorie mai târziu preluată şi elaborată de Yoshihiko Ohtsuki de la Universitatea Waseda din Tokyo.

Şi mai atrăgătoare pentru jurnalişti s-au dovedit teoriile generate de entuziaştii New Age, ocultişti şi ozeneologi care, văzând cum în fiecare vară apăreau noi cercuri, plecau în grupuri la locurile respective, precum Devil’s Punchbowl aproape de Winchester sau în locuri megalitice antice, precum Avebury. Aici, percepând „vibraţii cosmice” şi stând noaptea de veghe pentru a încerca să-i prindă pe „făuritorii de cercuri”, astfel de mistici ajungeau la concluzia că intervenţia extratereştrilor este evident responsabilă pentru acest fenomen! Obiectele-zburătoare neidentificate cauzaseră cercurile sau „subconştientul colectiv” sau chiar Gaia, mitica zeiţă Mama Terrei care, îndurerată de lipsa de respect a omenirii pentru Ea, ne avertiza pe toţi să ne schimbăm modul de viaţă!

Această teorie senzaţională a fost avansată, în special de cercetătorii Pat Delgado şi Colin Andrews, a căror carte *Dovezi circulare* a devenit bestseller în 1989. Sugerând că cercurile apar în anumite locuri, an după an, ei au invocat ca „dovezi” diferite evenimente ciudate. De ce, de exemplu, deasupra unui cerc de la Winterbourne Stake din Wiltshire, un pilot al unui avion turboreactor Harrier s-a catapultat (şi a murit) misterios, lăsându-şi aparatul de zbor să plutească în continuare, înainte de a se prăbuşi în Marea Irlandei? De ce, când Andrews a luat acasă mostre de sol de pe un câmp cu cercuri, alarma antifurt din coliba în care ascunsese mostrele se dezactiva, brusc, la ora 4.15 în fiecare dimineaţă? De ce câinele său, dus cu forţa în

mijlocul unui astfel de cerc, a început să vomite? Evident! „Făuritorii de cercuri” erau responsabili!

Desigur, ei au recunoscut totuşi că se făceau unele farse. Era un lucru bine ştiut. Într-un caz, *Daily Mirror* a plătit o familie de fermieri pe nume Shepherd ca să realizeze o formă întortocheată, din cinci cercuri false. Operaţiunea au dus-o la îndeplinire intrând în câmp, pe picioroange (pentru a nu lăsa urme de paşi) înainte de a apăsa, cu tălpile, recolta în formă de cerc. Dar adevăraţii credincioşi (în timp ce deplângeau acest aspect comercial) au observat că marginile cercurilor astfel formate erau aspre şi imperfecte.

Şi alţi cercetători au remarcat însă modul în care reacţionează câinii când se află în mijlocul cercurilor *originale,* ca şi cum ar simţi energii nepământene, în timp ce mulţi alţii au declarat că au văzut lumini stranii plutind noaptea deasupra câmpurilor în care mai târziu aveau să apară cercuri sau că au auzit sunete ascuţite şi zgomote asemănătoare celor provocate de paraziţii electrici. Cei încrezători în intervenţia extratereştrilor au pus mare preţ pe ceea ce se povestea legat de subiect, cum a fost cazul din 16 iunie 1991, când un cerc cu diametrul de 23 de metri a apărut la Bolberry Down, aproape de Salcombe în Devon. Operatorul de radio local, Lew Dilling, a auzit nişte pocnituri şi ţăcănituri de frecvenţă înaltă ciudate atunci când a încercat să revină la frecvenţa obişnuită.

„Semnalele erau atât de puternice”, a spus el, „încât le puteai auzi pe fundalul posturilor Radio Moscova şi Vocea Americii – şi, de obicei, acopereau orice alt semnal”. Între timp, patronul barului local se pare că a aflat de cercuri numai după ce câinele său a turbat, sfâşiind cu dinţii un covor.

Până acum devenise evident pentru toţi cei ce nu erau complet scoşi din minţi de nevoia de a crede în intervenţia extraterestră că fenomenul demonstrează semne îngrijorătoare de origine pur umană. Nu numai că

exista o evoluţie rapidă de la cercuri simple la cercuri complexe şi apoi la „pictograme” şi chiar „insectograme”, dar „făuritorii de cercuri” năruiau fiecare nouă teorie „rezonabilă” prin producerea de noi formaţiuni cu o promptitudine misterioasă. Când Meaden a evidenţiat că, până în momentul respectiv, toate cercurile erau desenate în sensul acelor de ceasornic, imediat a apărut un cerc în sens opus acestora. Când s-a sugerat că farsorii folosesc elicoptere, un nou cerc a apărut direct sub un fir conductor de electricitate.

Totuşi, teoriile despre „intervenţia extratereştrilor” impuse de Delgado şi Andrews (care până atunci trataseră cu indiferenţă ideile „ştiinţifice” plictisitoare ale lui Meaden) au continuat să se impună puternic până când, în iulie 1990, într-un câmp de lângă Alton Barnes, a apărut cea mai spectaculoasă pictogramă. Întinzându-se pe 136 de metri, aceasta era compusă nu numai din cinci cercuri, dar şi din forme inedite uimitoare, inclusiv o halteră şi un şperaclu. Mass-media (şi cei ce păzeau câmpurile de cereale) au invadat instantaneu acest teren faimos, încât fermierul acestuia, Tim Carson, a obţinut 5000 de lire sterline din taxa de 1 liră pe cap de vizitator. Toţi cerealogii (sau cereologii: ortografia acestui nou termen s-a tot schimbat) au fost convinşi că sunt martorii celui mai important fenomen de până atunci. Meaden s-a gândit că acesta vine în sprijinul teoriei lui privind vârtejul de plasmă. Delgado şi Andrews erau convinşi că propriile lor teorii ieşite din comun vor fi acum confirmate. Cu mass-media fremătând, ei au iniţiat „Operaţiunea Blackbird”. Această veghe a recoltelor – asigurau ei lumea – va surprinde, pe film, agenţii misterioşi din spatele fenomenului – operaţiune şi mai derutantă când, în centrul unui nou cerc învârtit în recoltă, curajoşii investigatori nu au găsit nicio dovadă în favoarea „făuritorilor” extratereştri, ci şase jocuri „Zodiac” lăsate ca semnătură (s-a aflat mai târziu) de un farsor din Bristol, care îşi

spunea „Merlin”.

FARSORII ÎNVÂRTESC PE DEGETE CERCURI DE EXPERŢI, titra un ziar în perioada următoare. Un an mai târziu, în septembrie 1991, grupul tot mai restrâns de adevăraţi credincioşi avea să fie şi mai mult pus în încurcătură când doi „poznaşi” de peste 60 de ani, Dave Chorley şi Doug Bower, au dezvăluit faptul că ei „desenează” cercuri în lanurile de cereale din 1978, chiar în timp ce pretindeau a fi cerealogi consacraţi. Tehnica lor preferată era să-şi susţină un picior în aer cu ajutorul unei plăci de lemn şi al unei bucăţi de sfoară. Spre disperarea lui Delgado, a lui Andrews şi a altor entuziaşti, cei doi oameni în vârstă au demonstrat procedura utilizată chiar la televizor. Alte tehnici folosite de ei constau în însemnarea cu torţe a terenului, astfel încât să spaţieze cercurile satelit în cinci bucăţi identice, sau în folosirea unui dispozitiv creat prin legarea de şapcă a unei sârme cu care să formeze corect aleile şi marginile pictogramelor.

În continuare s-a aflat că aproape douăsprezece grupuri de farsori s-au ocupat de conceperea cercurilor şi pictogramelor în întreaga Anglie la mijlocul anilor ’80, cu metode şi din motive variate. Aceste grupuri îi includeau pe: „Merlin” (alias George Vernon) şi adepţii lui (motivul: să încânte lumea); gruparea denumită „Gaşca lui Bill Bailey”, cu sediul în Northamptonshire (motivul: mândrie pentru realizările artistice); „Scepticii din Wessex” care, folosind tăvăluguri agricole şi plăci de carton, doreau să dovedească natura umană a tuturor cercurilor; şi „Biroul unit de investigaţii”, un grup de agricultori din Whiltshire al căror principal motiv a fost aparent, nu numai accelerarea Apocalipsei şi stabilirea contactului cu extratereştrii, dar şi ocuparea timpului liber, după ce goleau câteva pahare bune de vin.

Şi totuşi farsa cercurilor în lanurile de cereale rămâne una dintre cele mai bune din ultimii ani. Nu a provocat pagube şi multe dintre cercuri, în special cele

mai complexe, sunt nişte creaţii superbe! Ele au reprezentat opere de artă nu numai prin aspectul reuşit, dar şi prin faptul că făuritorii lor nocturni s-au strecurat în lanurile de porumb bogate şi particulare din Anglia pentru a „desena” imagini care (pentru o anumită perioadă de timp) i-au păcălit pe mulţi!

Tăvălugi agricoli, planşe de lemn puse sub tălpi, semne ciudate imprimate în lanuri noaptea – ce e rău în asta? Credeţi ce vreţi; dar nu este încurajator când aflăm cât de inventivi putem fi noi oamenii? Arta îmbracă multe forme şi poate cele mai bune sunt acelea care nu pot fi observate de prima dată. Cine are nevoie de inteligenţa extraterestră când o avem, din plin, pe a noastră?

27.34. Nava spaţială a lui Hamilton

O altă farsă mai veche datează din 19 aprilie 1897, când, se spune, o navă spaţială cârmuită de „şase fiinţe dintre cele mai ciudate pe care le-am văzut vreodată” a zburat deasupra unei ferme din Kansas aparţinând unui localnic respectat, Alexander Hamilton, şi i-a răpit acestuia o juncană. Mai târziu, un vecin a găsit pielea, picioarele şi capul vitei, dar fără nicio urmă în pământul moale şi fără niciun indiciu privind soarta ei.

Povestirea detaliată a lui Hamilton se potrivea perfect cu alte relatări despre „aeronave misterioase” din acea vreme şi s-a dovedit atât de credibilă, încât, în timp, a devenit o legendă-cheie despre ozeneuri. La urma urmei, zece localnici, la fel de respectaţi ca şi Hamilton, confirmaseră spusele consăteanului lor. Astfel au trecut optzeci de ani, fără ca cineva să ridice un semn de întrebare. Dar în februarie 1977, redactorul-adjunct al revistei *Fate,* Jerome Clark, a informat publicul cum dăduse de urma nepoatei lui Hamilton, doamna Elizabeth Hamilton Linde. Aceasta îi spusese că bunicul ei, o persoană „cu o imaginaţie a naibii de bogată”, inventase

toată afacerea cu ajutorul editorului unui ziar local, *Farmer 's Advocate,* publicat de Centrul Yates.

După aceea, redactorul Robert *J.M. Rickard de la Fortean Times* a primit *întâmplător* un articol decupat din ziarul *Buffalo Enterprise* din 28 ianuarie 1943 – referitor la o scrisoare a lui Ben S. Hudson, fiul lui Ed Hudson, care era tocmai editorul fără nume menţionat de doamna Linde. Republicând ştirea despre viţelul răpit, Ben întocmise scrisoarea pentru a informa că Hamilton şi tatăl acestuia, care inventaseră toată istoria, erau încântaţi să descopere că evenimentul fusese preluat de marile ziare de la New York până la Berlin. Alertat de Rickard, Clark a căutat noi informaţii – şi le-a aflat de la doamna Donna Steeby din Wichita, Kansas. Mama acesteia, în vârstă de nouăzeci şi trei de ani, pe nume Ethel L. Shaw, vizitase casa Hamilton „în acea după-amiază frumoasă", pe atunci fiind doar o copilă. Conform spuselor ei, când s-a întors din oraş, domnul Hamilton a rostit: „Mamă, am născocit o poveste pe cinste, le-am spus-o băieţilor din oraş şi o să apară în *Advocate* la sfârşitul săptămânii".

A reieşit că Hamilton fusese membrul unui club de mincinoşi, denumit „Anania". Povestea lui Hamilton nu doar întrecea celelalte scorneli, dar îi convinsese pe zece din prietenii lui (respectabili) să semneze o declaraţie sub jurământ că vor atesta veridicitatea spuselor sale. Nici nu-i de mirare că Hamilton fusese aşa de încântat şi (a murit în 1912) nu ne îndoim că ar fi fost şi mai încântat să afle că farsa lui a supravieţuit trei sferturi de secol înainte de a fi demascată…

27.35. Misterul OZN-urilor din oraşul Gulf Breeze

Un eveniment ciudat cu ozeneuri, având consecinţe şi mai ciudate, s-a produs în micul oraş Gulf Breeze, din Florida, la 11 noiembrie 1987. Pe la mijlocul acelei nopţi,

constructorul Ed („dl Ed”) Walters a pretins că a observat, deasupra casei sale, apariţia unui OZN în formă de piramidă. Aparatul de fotografiat era la îndemână, dar nava extraterestră a emis o undă albastră care l-a paralizat şi l-a ridicat în aer. „Nu îţi facem niciun rău”, i-a răsunat o voce computerizată în minte. Şi i s-a dat drumul. OZN-ul a dispărut. În cadrul întâlnirilor ce au urmat, el a cunoscut mai multe creaturi umanoide cu înălţimea de 1,20 m. Fotografiile lui cu acest ozeneu au fost declarate „absolut adevărate” de către dr. Bruce Maccabee de la Fundaţia pentru Cercetarea OZN-urilor, cu sediul în Washington. „E imposibil ca Ed să fi falsificat aceste poze.”

Întâmplarea în care era implicat domnul Ed, ajunsă pe prima pagină a ziarelor, a devenit obiectul unui contract de editare, ce îi aducea o sumă cu şase cifre, în avans; se planifica un scurt serial pentru o televiziune… apoi, cuvântul ESCROCHERIE! a răsărit din mulţime. Tânărul Tommy Smith a povestit cum „dl Ed” îl rugase odată să îl ajute să falsifice fotografii cu ozeneuri. În podul vechii case a domnului Ed s-a găsit un model de farfurie zburătoare. Poate atât Tommy, cât şi modelul navei erau un şiretlic, dar răul fusese făcut. Dr. Maccabee a recunoscut că primise zece la sută din avansul dat de editură pentru a scrie în schimb, ultimul capitol al cărţii lui Ed. În cadrul emisiunii *Oprah Winfrey Show,* pus faţă în faţă cu Philip Klass – un profesionist în demascarea evenimentelor din domeniul OZN – Ed Walters a trebuit să mărturisească: petrecuse aproape trei ani de zile în închisoare pentru fals şi uz de fals. Adio carte, adio miniserial. Mulţi preocupaţi de OZN-uri au renunţat la acest caz.

27.36. Fotografii „cusute cu aţă albă”

Eduard Meier (1937-) este un guru proeminent al curentului New Age care pretinde că, în tinereţe, ca simplu fermier din Elveţia, s-a întâlnit deseori cu entităţi

extraterestre, în special cu o doamnă în vârstă de patru sute de ani pe nume Semjase, de pe planeta ERRA, localizată în galaxia stelară Pleiade sau Cele Şapte Surori. Această galaxie din constelaţia Taurus este formată din planete foarte tinere ce radiază în spectrul de raze ultraviolete şi violete. Energia emisă de stele este atât de puternică, încât ar crea probleme foarte mari oricărei fiinţe aflată în apropiere. Probabil de aceea cetăţenii de pe ERRA nu sunt hedonişti (căutători de plăceri), ci trăiesc conform unor standarde morale severe. De exemplu, adulterul este pedepsit prin exil. Bărbaţii trebuie să meargă pe o planetă pe care locuiesc numai bărbaţi şi femeile pe o planetă populată numai de femei. Este totuşi greu de înţeles atracţia exercitată de o astfel de lume. Însă Meier, care „dovedeşte" adevărul spuselor sale cu multe fotografii color ale navelor spaţiale de pe Pleiade în timp ce planează deasupra păşunilor bogate din Elveţia, este căutat de mii de credincioşi care îi admiră înţelepciunea simplă, rurală, aşa cum este descrisă ea în cărţi, precum *Anii lumină* de Gary Kinder sau în producţiile inutile publicate de un ofiţer pensionat al aviaţiei militare a SUA, colonelul Wendelle Stevens.

Înţelepciune simplă, rurală? Meier, după cum evidenţiază scepticul ozeneolog Jacques Vallee, nu este un om chiar atât de simplu pe cât ar dori el să le dea de înţeles adevăraţilor adepţi. Certat cu legea de la o vârstă fragedă, a petrecut ani buni la închisoare şi în Franţa s-a alăturat Legiunii Străine. Dezertând în Africa, a devenit soldat în căutare de bogăţii, marinar şi apoi şofer de maşini de curse. Pierzând un braţ în urma unui accident de autobuz din Orientul Mijlociu, s-a îndrăgostit de viitoarea lui soţie când se afla pe o insulă grecească. Împreună cu mireasa lui s-a întors în Elveţia, unde a descoperit că navele spaţiale din Pleiade realizau manevre de zbor deasupra casei sale. Scoţând rapid aparatul de fotografiat, a surprins instantanee de înaltă calitate care, insistă

Wendelle Stevens, „nu ar putea fi falsificate nici pentru un milion de dolari”. Cel puţin în viziunea experimentată a lui Vallee, faptul că fotografiile lui Meier „sunt cusute cu aţă albă” nu-i impresionează deloc pe adepţii acestui guru, nu mai mult decât i-ar impresiona pe creştinii fundamentalişti incertitudinea naşterii virgine. Deşi, aparent, nu se mai află în contact cu locuitorii planetei Pleiade, Meier este acum o celebritate în lumea mass-media, înconjurat de discipoli care (asemănător primilor calvinişti din jurul Genevei) nu admit niciun fel de îndoieli sau întrebări. Dacă asta-i face fericiţi pe unii…

27.37. „Răpiţi” de către extratereştri

Legendele despre oameni răpiţi de fiinţe supranaturale, din altă lume sau extraterestre sunt la fel de vechi ca şi cele despre profetul Enoh, care „a umblat cu Dumnezeu, apoi nu s-a mai văzut” sau despre profetul scoţian Thomas Versificatorul, ademenit în lumea basmelor timp de şapte ani de către „regina tărâmului elfilor”. Dar se pare că niciodată mai mult ca în zilele noastre oamenii nu s-au confruntat cu teroarea de a fi ridicaţi brusc în aer şi sustraşi de la activităţile lor zilnice. Mai ales în America, dar şi în alte părţi ale lumii, avalanşa de zvonuri despre persoane răpite de siniştri extratereştri sporeşte simţitor. În mod caracteristic, „răpiţii” îşi amintesc oribilul eveniment doar mai târziu, sub hipnoză. De regulă, sunt înşfăcaţi noaptea, când sunt singuri şi purtaţi (prin mijloace neclare, ca într-un coşmar) în OZN-uri de formă circulară, de către umanoizi pleşuvi, cu pielea cenuşie, cu o despicătură în loc de gură, cu bărbie ascuţită şi ochi hipnotici, de formă oblică. Invariabil, sunt supuşi unor examinări medicale de neînţeles, umilitoare, cea mai mare atenţie fiind acordată organelor lor sexuale, de parcă extratereştrii ar fi o specie perversă interesată de procreaţie, prin încrucişare, a unor corcituri. Se vorbeşte

de senzaţii paradoxale de groază, dorinţă, familiaritate şi ciudăţenie, toate la un loc.

„Răpiţii” nu sunt totdeauna siguri dacă se află într-o navă cosmică adevărată, solidă, dintr-o lume depărtată sau într-o altă dimensiune ori într-un domeniu imaginar, al minţii, lor. Nu se ştie cu siguranţă nici natura, nici originea „extratereştrilor”. „Se îngrămădeau asupra mea, ridicându-se din subconştientul meu”, scria Whitley Strieber în *Comuniunea* despre „vizitatorii” lui (1988).

În final, într-un mod la fel de caracteristic, răpitul aflat în stare de şoc este eliberat şi lăsat la kilometri şi ore depărtare de locul sau timpul când acesta îşi aduce aminte să se fi aflat ultima oară. Amnezia însoţită ulterior de cădere nervoasă conduce, de obicei, la hipnoză, prin intermediul căreia aşa-zisul eveniment revine, aparent, în mintea victimei.

Varianta prototip a acestor răpiri este înregistrată după paisprezece ani de la naşterea fenomenului OZN, când Kenneth Arnold a văzut nouă discuri strălucitoare ce zburau în apropiere de muntele Rainier din statul Washington; la fel s-a întâmplat după paisprezece ani la Roswell. Într-o noapte de septembrie a anului 1961, Betty şi Barney Hill mergeau cu maşina prin Munţii Albi din New Hampshire. Observând o lumină strălucitoare coborând spre pământ, au oprit. În faţa lor plana un obiect de forma unei clătite, încercuit de ferestre rotunde. Prin ele, Barney a văzut nişte figuri umanoide îmbrăcate într-o „uniformă de culoare negru-metalizat”. Şocaţi, cei doi soţi au condus mai departe, ajungând la Portsmouth, de pe coasta Atlanticului, aproape când se crăpa de ziuă. În curând, Betty a început să viseze că ea şi soţul ei fuseseră capturaţi, duşi la bordul ozeneului, despărţiţi şi examinaţi medical. Raportând incidentul anchetatorilor ozeneologi, şi-au dat seama că în acea noapte, pe drum, „pierduseră” două ore – la viteza cu care a condus Barney, ar fi trebuit să ajungă acasă cu două ore mai devreme. Fiind extenuat

şi deprimat, Barney a căzut de acord ca atât el cât şi soţia sa să fie hipnotizaţi. Ambii au susţinut varianta care se potrivea cu „amintirile” din visul lui Betty. Luaţi la bordul ozeneului, fuseseră duşi în încăperi diferite. Lui Betty îi dăduseră jos rochia; îi luaseră mostre din părul, pielea, cerumenul şi unghiile de la mâini; îi efectuaseră şi un „test de sarcină” ce implica introducerea unui ac de seringă în ombilic. De asemenea, ea a mai extras din „memorie” imaginea unei hărţi cosmice reprezentând „casa” extratereştrilor. Aceasta a fost mai târziu identificată ca fiind formată din planetele Reticuli zeta-1 şi zeta-2, la distanţă de treizeci şi şapte de ani-lumină de Pământ.

Cu patru ani înainte, în octombrie 1957, în toiul nopţii, fermierul brazilian Antonio Villas-Boas îşi ara singur pământul cu un tractor, când o stea roşie de deasupra lui s-a transformat într-un obiect cu forma ovoidă, care apoi a aterizat uşor în apropiere. Motorul tractorului s-a oprit brusc (avariile electrice sunt o caracteristică obişnuită a întâlnirilor de acest gen); fermierul a fost prins de patru „bărbaţi”, dus la bordul navei, dezbrăcat la piele, spălat şi lăsat singur într-o cameră. După care a intrat o femeie mică, blondă, cu ochii albaştri, cu buze subţiri şi, de asemenea, goală. După ce au făcut dragoste, în încăpere a intrat un alt bărbat. Zâmbind, femeia a făcut un semn către pântecul ei, apoi către cer, după care l-a urmat pe colegul său afară din cameră. Villas-Boas a fost dus într-o altă încăpere, unde membrii echipajului „mârâiau” unii la alţii. Fără a reuşi să fure ceea ce părea să semene cu un ceas, brazilianul a fost pus în libertate. Nu avea o altă dovadă în sprijinul celor întâmplate decât propria lui amintire despre acest incident.

Dar extratereştrii nu s-au pus serios pe treabă decât în anii ’80, şi nici publicul nu a intrat complet în alertă faţă de acest pericol până când Whitley Strieber nu a publicat *Comuniunea,* povestea bizară despre amintirea lui (sub hipnoză, desigur) despre felul cum a fost răpit de către

„vizitatori” într-o zonă rurală din nordul statului New York, în decembrie 1985. Ademenit afară din casa sa de la ţară, în care dormeau soţia şi fiul, a fost ridicat în aer, ca prin vis, pe „un pat negru de metal” şi dus într-o cameră rotundă, murdară, care mirosea urât, a mucegai. Extratereştrii (care miroseau a scorţişoară şi carton) erau de patru feluri – primul: ca nişte roboţi; al doilea: nişte fiinţe scunde şi îndesate, acoperiţi din cap până în picioare cu un costum albastru; al treilea: fiinţe delicate, cu ochi negri, hipnotici şi de formă oblică, cu o gură şi un nas atrofiate, aproape inexistente; al patrulea: de asemenea, nişte fiinţe pleşuve şi mici de statură, dar cu ochi negri, rotunzi, ca nişte nasturi. Sub supravegherea unei femei din cea de-a treia categorie, cu o piele galben-maronie, ce avea un aer înţelept, Strieber a fost supus unui control medical de rutină, care, în cazul lui, însemna sodomia cu ajutorul unui proctoscop gradat. În urma acestei experienţe interesante, el s-a trezit complet dezbrăcat pe canapeaua din sufrageria casei sale, a urcat scările în dormitor, s-a spălat pe dinţi şi s-a culcat şi doar mai târziu, din cauza atacurilor repetate de panică, a apelat la inevitabila metodă a hipnotizării.

Cartea lui a devenit bestseller nu doar datorită măiestriei narative (Strieber fiind un scriitor profesionist de – ia ghiciţi! – romane de groază), ci datorită ideilor lui privind „extratereştrii” care i-au spus că această lume „este o şcoală” şi că ei „reciclează suflete”. Dând de înţeles că ei sunt fizic reali şi totodată sălăşluiesc, într-un fel, în subconştientul oamenilor, Strieber a ajuns la concluzia că extratereştrii pot intra în mintea umană, ne pot influenţa percepţia şi chiar au posibilitatea să extragă sufletul din trup. Probabil, medita el, ei caută să ne transforme sau poate, prin intermediul lor, noi căutăm să ne transformăm pe noi înşine. În ce îl priveşte pe Whitley, a avut un şoc când şi-a dat seama că astfel de evenimente i se întâmplau din copilărie şi că teama lui îi provocase starea de

amnezie, evenimentele rămânând ascunse în spatele unui „paravan de amintiri” – până când hipnoza a provocat deblocarea.

A fost Strieber un escroc? Era oare toată vorbăria lui despre subconştient o mărturisire indirectă a faptului că, la un nivel sau altul, era stingherit ştiind că inventase totul? Sau se ascundeau *cu adevărat* extratereştri în subconştientul lui? Dacă el are dreptate şi noi suntem extratereştri, păcălindu-ne singuri? Întrebare complicată! Oricum, până în anii ’90, mii de persoane au declarat că au fost subiectul unor astfel de întâlniri şi milioane de oameni i-au crezut necondiţionat. Totuşi, privind problema dintr-o perspectivă mai rezervată, scepticii consideră că majoritatea cazurilor relatate indică paranoia, invenţii exagerate şi fraude evidente. Cât priveşte „confirmarea” evenimentelor prin intermediul hipnozei, apar aceleaşi probleme ca în cazul folosirii acestei terapii pentru a verifica adevărul amintirilor din vieţi anterioare; la fel de des, „amintirile” nu sunt nici pe departe amintiri (vezi *Sindromul memoriei false* – 27.40). În plus, după cum avertiza Martin Orne (profesor de psihiatrie de la Universitatea din Pennsylvania), „dacă hipnotizatorul are anumite păreri despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, devine extraordinar de dificil pentru el să evite să influenţeze, din neatenţie, amintirile pacientului” – aceasta înseamnă că în final, persoana hipnotizată „îşi aminteşte” orice îi sugerează hipnotizatorul.

În legătură cu tipul de personalitate caracteristic „răpiţilor”, studiile indică o tendinţă către inteligenţă ridicată, imaginaţie bogată, respect scăzut de sine, imaturitate emoţională, confuzie privind identitatea sexuală, egocentrism şi paranoia. Trecând în revistă întregul fenomen în cartea sa *Alb închis* (1994), autorul Jim Schnabel trage concluzia că experienţele ce implică răpirea sunt declanşate în diverse moduri – prin stres, prin dorinţa de a fi în centrul atenţiei, prin medicamente

halucinogene sau transă hipnotică. Evidenţiind modul în care oamenii pot furniza informaţii pe care nu şi le amintesc să le fi primit, el aduce ca exemplificare cazul doctorilor terapeuţi de sex feminin care, tratând veteranii de război din Vietnam, ajung ei înşişi să trăiască experienţa unor amintiri despre propriile lor „experienţe pe câmpul de luptă”. El mai menţionează şi o teorie avansată de doctorul Iulian Jaynes de la Princeton care, în *Originea conştiinţei din declinul minţii bicamerale* (1976), afirma că, până de curând, introspecţia, evaluarea şi luarea de decizii aveau loc la nivelul subconştientului la nivelul emisferei dreapte a creierului, care pe atunci dădea comenzi, sub forma unor voci sau viziuni – halucinaţii – lobului stâng ascultător.

Astfel de voci sau viziuni erau odinioară interpretate ca aparţinând zeilor – prin urmare (conform teoriei) „extratereştrii” care „răpesc” există, practic, în lobul drept al creierelor noastre. Ei fac parte din subconştientul nostru! O teorie simplă şi precisă, deşi nu a fost dovedită şi probabil nu va fi niciodată, dar cine ştie, poate Strieber are dreptate şi „răpiţii” nu doar se păcălesc, dar se şi *răpesc* singuri!

27.38. Când născocirile pot atinge nivelul unei autenticităţi false

Autorii a două compilaţii de evenimente ciudate publicate în anii ’50, declarau ca fapt real dispariţia subită, la 23 septembrie 1880, a fermierului David Lang, din Tennessee, SUA. Plecând de acasă şi traversând un câmp, în timp ce putea fi observat de către soţia şi copii lui, a dispărut, dintr-odată, din vedere. Judecătorul August Peck şi un prieten de-al său călătoreau într-o mică trăsură pe o potecă învecinată când l-au zărit pe David cum le făcea cu mâna în semn de salut, chiar înainte de a dispărea. În ciuda unor investigaţii minuţioase, Lang nu a mai fost

văzut niciodată, deşi într-o seară de aprilie a anului 1881, la aproximativ şapte luni după incident, copiii lui au observat un cerc pe iarba îngălbenită, presată (de circa 46 cm diametru) chiar în locul în care tatăl lor dispăruse. Sarah, de unsprezece ani, a început să ţipe şi micuţii au fost uimiţi să audă vag cum tatăl lor striga după ajutor cu o voce din ce în ce mai slabă, până s-a estompat complet.. Această versiune a poveştii, care nu oferă sursa exactă de informare, a apărut în cartea lui Frank Edwards, *Mai ciudat decât ştiinţa* (1959), la un an după publicarea altei versiuni prezentate de Harold T. Wilkins în *Mistere ciudate ale timpului şi spaţiului.* În aceasta din urmă, Wilkins, fără a da numele judecătorului, îl identifică pe prietenul lui Peck, de fapt, cumnatul lui Lang. Precizând că urmarea poveştii are loc în august 1881, nu în aprilie, autorul descrie cercul de iarbă „înalt şi dispus ordonat", nu „îngălbenit şi presat" şi spune că niciun animal şi nicio insectă nu se apropiau de această arie. Auzind vocea tatălui lor, copiii au alergat pentru a-i da vestea „mamei tulburate". Apelurile ei au primit răspuns de la soţul invizibil zile la rând, dar treptat, vocea bărbatului s-a auzit din ce în ce mai slab, apoi a amuţit. Deşi a pretins că relatarea sa este un rezumat al mai multor articole apărute în ziarele vremii, Wilkins nu dă titlul niciunuia dintre ele.

În 1976, investigând acest caz, cercetătorul Robert Forrest de la *Fortean Times* a verificat arhivele publice din Tennessee şi l-a contactat pe Herschel Payne de la Biblioteca Publică din Nashville şi Davidson. S-a dovedit că Payne însuşi consultase aceste arhive, şi astfel a aflat probabil că povestea fusese inventată în anii 1880 de către un comis-voiajor, Joe Mulhatten – un campion al mincinoşilor în cadrul competiţiilor în care bărbaţii îşi disputau titlul de „cel mai mare mincinos", povestea despre David Lang fiind cea mai bună minciună a sa. Nu exista nicio dovadă că Lang, familia lui sau judecătorul Peck au existat cu adevărat, nicio fotografie a fermei Lang,

nicio documentaţie jurnalistică de vreun fel. Se pare că atât Wilkins, cât şi Edwards prezentaseră ca adevăr o ficţiune care, aproximativ şaptezeci de ani mai târziu, câştigase un concurs de minciuni – accentuând astfel afirmaţia: „Istoria este o minciună cu care toată lumea este de acord” şi modul straniu în care născocirile pot atinge nivelul unei pseudoautenticităţi.

27.39. Cazul Walton – o înşelătorie pentru raţiuni financiare?

Pentru a examina, cu maximă obiectivitate, un fenomen de tipul răpirilor OZN, trebuie puse în balanţă toate dovezile şi opiniile existente, atât cele care-l confirmă, cât şi cele care-l contestă. Nu este un exerciţiu foarte simplu, aşa cum se va vedea şi din analiza făcută unui caz cunoscut de către psihologul american Loy Lawhon, investigator SIN şi fost director, la nivel de stat, în cadrul MUFON.

Lawhon s-a oprit asupra vechiului şi binecunoscutului caz de răpire a lui Travis Walton, pe care l-am mai prezentat în paginile revistei *Magazin.* În seara zilei de 5 noiembrie 1975 o echipă de şapte tăietori de lemne, condusă de Michael H. Rogers, se întorcea, într-o camionetă, acasă în Snowflake (Arizona). Au văzut într-un luminiş plutind, aproape de sol, un enorm disc luminos. Au oprit, iar Travis Walton, atunci de 22 de ani, s-a apropiat de obiect. Un fascicul orbitor de lumină l-a doborât, iar tovarăşii săi, îngroziţi, au încercat să se salvze demarând în trombă. Peste câteva minute, când şi-au mai revenit, s-au întors, dar Walton, ca şi obiectul, dispăruseră.

Au fost alertate imediat autorităţile, a urmat o căutare intensă. Întrucât Walton nu era nicăieri, s-a deschis o anchetă, bănuindu-se că tovarăşii săi l-au omorât. Dar Walton a reapărut după cinci zile, într-o localitate apropiată. El a spus că în acest răstimp a fost

sechestrat într-o navă extraterestră, şi a furnizat numeroase detalii în sprijinul afirmaţiei sale.

Mai mulţi specialişti OZN au investigat cazul şi l-au considerat autentic; scepticii au spus însă că a fost o înşelătorie, făcută de întreaga echipă, probabil pentru a câştiga faimă sau bani.

Ce spune detectorul de minciuni?

Scepticii au afirmat că, deşi Walton susţinea contrariul, el şi familia lui erau fani OZN. Duane Waiton (care făcea parte şi el din echipă) a declarat unui investigator că fratele său Travis i-a spus, nu o dată, că dacă se va întâlni cu un OZN, se va duce să-l vadă cât mai de aproape. A declarat acelaşi lucru şi mamei lor. În plus, cu câteva săptămâni înainte, Travis Walton şi Mike Rogers văzuseră la televizor un film despre un caz de răpire OZN.

Scepticii mai spuneau că la testele cu detectorul de minciuni, la care au fost supuşi toţi membrii echipei, imediat după incident, rezultatele au fost neconcludente. Cât despre Travis, testul cu poligraful, efectuat imediat după reapariţia lui, l-a făcut pe examinatorul John McCarthy să afirme că totul e o înscenare.

Da, spun susţinătorii autenticităţii cazului, dar în perioada aceea Travis era într-o stare de extremă agitaţie, ca urmare a incidentului prin care trecuse. În februarie 1976 Travis şi Duane s-au supus din nou detectorului de minciuni, cu George Pfeifer, care a confirmat că amândoi spuneau adevărul. Travis a susţinut mai târziu că McCarthy fusese de la bun început convins că el minte. Mai mult, ulterior s-a dovedit că metoda folosită de McCarthy prezenta lacune. În 1993 Travis, Mike şi un alt membru al echipei au fost supuşi de Cy Gilson, unui alt test, mult mai sigur, cu detectorul de minciuni, care a atestat din nou că erau sinceri. Scepticii răspund la aceasta că după douăzeci de ani de la întâmplare, testul nu mai e concludent.

O înşelătorie din considerente financiare?

Scepticii afirmă că întreaga istorie a fost inventată din considerente financiare. Echipa, care lucra pentru *Forest Service* la curăţarea pădurii de căzături, nu respectase termenele din contract şi trebuia să găsească o scuză pentru a nu fi penalizată. Cei ce cred în autenticitatea cazului răspund că penalităţile în cauză erau mici, iar întârzierea se datora faptului că echipa avea şi alte angajamente, mult mai avantajoase. De altfel *Forest Service* i-a mai încredinţat ulterior şi alte comenzi.

Scepticii mai afirmă că Travis a primit 5000 de dolari de la revista *The National Enquirer,* care de altfel fixase şi un premiu pentru cea mai bună istorie OZN a anului. În plus, Travis a scris o carte şi, mai târziu, s-a făcut şi un film după această întâmplare. Răspunsul a fost că nimeni nu putea prevedea dintru început succesul comercial al unei astfel de întâmplări ori şansele ecranizării…

Oricum, cazul rămâne unul excepţional, iar disputele în jurul său probabil nu se vor stinge încă mult timp.

27.40. „Sindromul memoriei false”

Termenul „Sindromul memoriei false” (SMF) a început să fie folosit în urma apariţiei multor cazuri în care persoane acuzate de abuz de copii sau abuz prin ritualuri satanice par a fi victimele unor fantezii considerate, în mod obiectiv, reale ori de către ele însele, ori de către alte persoane. Astfel de memorii false sunt în general scoase la iveală prin „perierea”, linguşirea copiilor sau a acelor persoane acuzate de abuz de copii de către terapeuţi zeloşi sau anchetatori judiciari ce pretind că amintirile traumatizante, reprimate ani de zile în subconştient, pot fi descoperite mai târziu prin hipnoză sau interviuri. Totuşi, multe experimente psihologice arată cât de uşor pot fi implementate memoriile false, deseori doar insistându-se

asupra faptului că un anume eveniment de importanţă crucială a existat cu adevărat şi că persoana în cauză l-a uitat. În astfel de cazuri farsa este impusă sau autoimpusă inconştient. Exemple:

La sfârşitul anilor ’80, în Olympia de Est, Washington, Ericka Ingram, de douăzeci şi doi de ani, s-a prăbuşit în timpul unei şedinţe de rugăciuni exclusiv femeiască, de la biserica fundamentalistă de care aparţinea, când o altă femeie a spus că simte, prin intermediul „Sfântului Duh”, că una sau mai multe persoane din încăpere au fost abuzate de un părinte. După ce Ericka a admis că tatăl ei, ajutorul local de şerif, Paul Ingram, abuzase de ea când era copilă, sora ei, Julie, de optsprezece ani, i s-a alăturat şi a povestit întâmplări bizare ce implicau ritualuri satanice îndeplinite de familia lor şi de prietenii tatălui lor. Când reprezentanţii legii şi terapeuţii au luat-o la întrebări pe mama lor, Sandy, aceasta nu a negat iniţial acuzaţiile, dar sub presiune, a început să producă o adevărată serie de relatări privind violuri şi sodomii. Fratele fetelor, Chad, a negat, de asemenea, orice abuz, dar, încurajat, şi-a amintit un vis din copilărie în care o vrăjitoare corpolentă, acoperită de o robă neagră, stătea deasupra lui astfel încât nu se putea mişca. Incitat şi mai mult, el a încuviinţat că acest vis şi altele asemenea reprezentau de fapt, amintiri ale abuzurilor suferite, dar oricum nu mai conta: tatăl său mărturisise deja că fiecare acuzaţie adusă este întemeiată. Un psiholog sceptic a inventat nişte acuzaţii false, pentru a testa memoria lui Paul: ambii soţi Ingram au recunoscut. Cazul a fost închis, dar nu înainte ca Ingram să se fi declarat vinovat de şase capete de acuzare, fiecare reprezentând viol de gradul trei. Condamnat la douăzeci şi trei de ani de închisoare, el a putut fi eliberat mai devreme, pentru bună purtare, în 2002.

În 1993, Robert Kelly din Edenton, Carolina de Nord, a fost găsit vinovat pentru mai mult de 183 de acuzaţii de

pedofilie satanică, comise în cadrul centrului de îngrijire a copiilor, Little Rascals. El a primit douăsprezece sentinţe consecutive cu închisoare pe viaţă, în ciuda faptului că trei juraţi au refuzat să creadă veridicitatea istorisirilor despre copii arşi în cuptorul cu microunde sau aruncaţi în bazine pline de rechini ucigaşi. Pe baza declaraţiilor copiilor, obţinute după mai multe luni de muncă depusă de către părinţi şi terapeuţi, un alt muncitor a fost condamnat la închisoare pe viaţă. Alţi cinci (inclusiv soţia lui Kelly, Betsy) aşteptau să fie judecaţi. Nicio persoană care vizitase centrul de copii nu observase niciodată ceva neobişnuit: Dându-şi seama că majoritatea acuzaţiilor veneau din partea mamelor casnice, Betsy Kelly a considerat că afirmaţiile lor puteau fi puse pe seama resentimentelor acestora faţă de femeile cu o carieră profesională.

În aprilie 1993, în Noua Zeelandă, Peter Ellis, de treizeci şi cinci de ani, a fost acuzat de abuz asupra a cincizeci de minori de la Centrul Civic al Bisericii Creştine de îngrijire a Copiilor, în perioada 1986-1991. Chinurile lui au început în noiembrie 1991 când unul dintre copii i-a spus tatălui său că nu îi place „penisul negru” al profesorului. Ellis este totuşi alb. Interogat, copilul a mărturisit că era vorba „doar de o poveste”, dar părinţii lui au apelat la un „consultant comunitar”, care mai târziu s-a dovedit a fi cofondatorul unei organizaţii particulare de terapie în cazurile de abuz, pe nume START. O lună mai târziu, Ellis (evident, imaginea lui publică a avut de suferit, devenind chiar un om de temut, un terorist pentru copiii pe care îi supraveghea) a fost suspendat din postul pe care-l ocupa. Intervievat formal de trei ori, copilul nu a făcut nicio acuzaţie directă de abuz, dar, cum îngrijorarea creştea, Ellis a fost arestat în martie 1992. În curând, i s-au adus patruzeci şi cinci de acuzaţii de indecenţă, multe dintre ele înaintate de un puşti de şase ani în urma a cinci lungi interviuri. Copilul urma deja terapie înainte de începerea cazului. El a declarat că era pus să mănânce

excremente; că Ellis îl arunca printr-o uşă secretă într-un labirint unde i-a întâlnit pe Spikehead şi Boulderhead, doi dintre prietenii lui Ellis; şi că îi punea pe copii să stea dezbrăcaţi într-un cerc desenat pe podeaua casei lui Ellis. În afara cercului se aflau adulţi cu ochi mici, care cântau la chitară, îmbrăcaţi în costume albe de cowboy, care purtau cuţite magice şi care ulterior i-au pus pe copii în cuptoare, prefăcându-se că îi vor mânca. Întrebat de ce nu a dat aceste detalii mai devreme, băiatul a răspuns: „O, tocmai mi-am adus aminte azi”. În cadrul procesului, judecătorul, găsind „evident corectă” afirmaţia lui Crown că niciun copil nu ar putea inventa astfel de poveşti, l-a găsit pe Ellis vinovat pentru şaisprezece capete de acuzare „dovedite”, plus violare sexuală şi atac indecent, şi l-a condamnat la zece ani de închisoare.

„Nu dau deloc vina pe copii”, a spus Debbie Gillespie, una dintre cele patru femei de asemenea judecate, dar achitate. „Ei nu cred că mint cu adevărat. Sunt emoţional manipulaţi de părinţi. De fiecare dată când fac vreo dezvăluire, primesc îmbrăţişări şi sărutări… ”

În multe cazuri în care apar *„amintiri din vieţi anterioare”* sau poveşti ale oamenilor ce pretind că au fost răpiţi de extratereştri cu ajutorul OZN-urilor, dovezile sunt doar circumstanţiale, bazate fie pe declaraţia unor martori de neîncredere, fie pe proceduri ca regresia hipnotică, deseori conduse de terapeuţi care pun întrebări sugestive spre a obţine răspunsurile ideale pentru susţinerea teoriei lor. Unii comentatori, amintindu-şi vânătorile de vrăjitoare din secolul al XVI-lea şi al XVII-lea, suspectează o reapariţie a isteriei în masă, ca aceea din 1692, care a condus la judecăţile din Salem sau la remarcabilele confesiuni autoinduse ale „vrăjitoarei” Isobel Gowdie de Auldearn din Scoţia anului 1662. Gowdie, pretinzând atunci că a întreţinut relaţii sexuale cu diavolul, era obsedată de penisul negru al Celui Rău, „la fel de rece în mine ca apa de izvor”. Mmm.

Iată deci un domeniu al psihologiei atât de ambiguu, încât înşelarea sau păcălirea subconştientului este omniprezentă. Însuşi Sigmund **Freud,** părintele psihanalizei moderne, a fost atacat pe motiv că şi-a proiectat teoriile asupra pacientelor de sex feminin, încurajându-le să îi spună ceea ce el dorea să audă, apoi că a acceptat orice ar fi declarat ele ca dovadă obiectivă a teoriilor lui. Dacă este adevărat, atunci Freud, autoînşelat, i-a înşelat pe cei înşelaţi cu bună ştiinţă.

Caveat emptor!

27.41. întâlnire de gradul III cu multe grade de alcool

Într-unul din numerele sale săptămânale de colecţie, respectiv în cel de luni, 5 iulie 2004, *Jurnalul Naţional* publică o amplă documentare despre „Dosarele X în România”.

Citäm, mai întâi, introducerea semnată de reputatul jurnalist Valentin Zaschievici:

„Farfurii zburătoare. Cât de serios se poate discuta despre un asemenea subiect? De regulă, în termeni extremi. Ori într-un registru de băşcălie absolută, de-ţi pare şi rău că ai adus tema în discuţie, ori pe un ton serios, riguros ştiinţific, şi-atunci rişti să-ţi prinzi urechile dacă nu deţii cunoştinţe de meteorologie, astronomie, istorie, mitologie, fizică.

Românii vorbesc puţin despre OZN-uri, dar asta nu înseamnă că nu le şi văd. Într-un fel se văd apariţiile neidentificate după o litră de ţuică. Atunci, îndeobşte, ele poartă numele de vedenii. Altfel sunt privite fenomenele inexplicabile când sunt înregistrate de radare ori impresionează pelicula aparatului foto. Atunci devin «evidenţe», sunt luate în seamă de observatorii internaţionali şi analizate în sesiuni de comunicări ştiinţifice.

Nu aşa frecvent ca deasupra Arizonei, pe cerul României forfotesc farfuriile zburătoare. O atestă mărturiile înscrise pe hrisoavele voievozilor din vechime, dar şi relatări recente. Prea puţine sunt cazurile credibile în care omuleţi verzi cu trompă şi urechi-pâlnie au «descălecat» la poalele Carpaţilor. În alte părţi ale lumii există date potrivit cărora extratereştrii răpesc de zor neveste de fermieri pentru scopuri doar bănuite. Gospodinele din Teleorman n-au teamă de răpiri, sunt îngrijorate doar că OZN-urile care planează deasupra liniilor de înaltă tensiune le-ar fura curentul electric, umflându-le factura.

Un inventar sumar al «Dosarelor X» din România – de orice natură ar fi ele – ne-a determinat să decojim gogoaşa imaginaţiei, căutând sâmburele adevărului. Am găsit şi gogoşi fără miez, însă ne-au atras atenţia şi mistere ce merită a fi povestite şi dezbătute cu seriozitate. Lăsăm altora plăcerea să formuleze ipotezele dacă musafirii noştri extratereştri sunt părinţii civilizaţiei noastre, care o vizitează periodic, grijulii să nu facă prostii; dacă sunt «evadaţi» dintr-un alt spaţiu paralel; dacă sunt mesagerii unor invadatori sau strănepoţi întorşi din viitor. În state cu tradiţie în cercetarea ufologică se cheltuieşte o căruţă cu bani pentru studierea farfuriilor zburătoare. La noi, doar o mână de entuziaşti, grupaţi în jurul unei Asociaţii pentru Studiul Fenomenelor Aerospaţiale Neidentificate, se întâlnesc lunar la Observatorul Astronomic pentru a discuta pe marginea unor observaţii recente.

În New Mexico, iubitorii de extratereştri se strâng anual cu miile să vorbească despre «Roswell» şi despre «Hangar 18». Oare nouă ne-ar strica să facem o vioaie publicitate prezenţelor OZN în România? Abia aştept să văd cum Pădurea Baciu de lângă Cluj se umple de nemţoaice durdulii, venite să fugărească fantome printre stejarii torturaţi de gravitaţie.”

În continuarea documentarului sunt redate diverse

cazuri de apariţii stranii în văzduhul României, începând din anul 1549 şi până în zilele noastre ce pot fi etichetate ca OZN-uri, unele fiind chiar fotografiate precum cele din Pădurea Haia-Baciu (Cluj) sau din curbura Carpaţilor (Vrancea).

Eu nu asupra acestora doresc să mă opresc, ci asupra celui mai fenomenal caz de aterizare a unui OZN pe teritoriul ţării noastre, întâmplat în luna iulie 1996 şi la care a fost martor un poliţist de la Postul de Poliţie din comuna Cerţeşti, judeţul Galaţi. Interesul meu faţă de acest caz este deosebit din două puncte de vedere. Unul: pentru că sunt comisar-şef de poliţie judiciară (r) cu 37 ani vechime în meserie şi, în paralel, documentarist în domeniul fenomenelor paranormale (dovada; această carte şi altele două care vor urma: *Caleidoscop paranormal, Judecători şi sentinţe paranormale).* Doi: din cuprinsul cărţii de faţă *(Paranormalul în judiciar),* reiese că în materie de OZN-uri, cele mai credibile mărturii asupra acestui fenomen – atunci când s-a întâmplat – sunt ale poliţiştilor, care au pregătirea necesară, verticalitatea, obiectivitatea şi nu în ultimul rând capacitatea de a face distincţia între ficţiune şi realitate. Şi ar mai fi un motiv: cel al curiozităţii ca tocmai un poliţist român să fie martorul aselenizării unui OZN la câţiva metri în faţa lui (o premieră naţională)!

Iată cum a fost descris acest caz, la vremea respectivă de cotidianul *Evenimentul Zilei:*

în noaptea de 8-9 iulie 1996, în comuna Cerţeşti, din judeţul Galaţi, un subofiţer de poliţie şi un paznic au fost martorii unei incredibile întâlniri de gradul III, considerate de specialişti o premieră naţională. Pentru a dovedi că OZN-ul de la Cerţeşti n-a fost o simplă închipuire, Mihai Bădescu a realizat o tulburătoare emisiune TV, difuzată pe postul naţional de televiziune. Realizatorul emisiunii *„Fenomenul OZN în România”* a invitat în studio doi reputaţi

specialişti în domeniu, Călin Turcu şi Dan Farcaş. Analizând materialele filmate la faţa locului, aceştia au ajuns la concluzia că la Cerţeşti a avut loc o întâlnire de gradul III, iar acei oameni simpli care nu au deschis în viaţa lor o carte despre fenomenul OZN au fost martorii unei veniri pe Terra a mesagerilor unei alte civilizaţii.

Aflaţi în misiune de patrulare, plt. Marian Mancu şi paznicul Marcel Rusu s-au îndreptat în jurul orei 24.00 spre postul de poliţie al localităţii Cerţeşti. Pentru că în apropiere se afla locuinţa plutonierului, acesta l-a rugat pe paznic să-l aştepte un sfert de oră, timp în care el va merge să mănânce. Cei doi s-au despărţit undeva, în apropiere de colţul blocului. Paznicul a rămas să aştepte sub un cireş. În momentul în care subofiţerul s-a îndreptat spre intrarea în bloc, a auzit un zgomot asemănător unui aspirator în funcţiune. S-a întors brusc, a dat colţul clădirii şi imediat în faţa ochilor a apărut o imagine incredibilă. Un obiect de mărimea unui automobil cu luminile aprinse se afla la câţiva metri. Lângă el, pe asfalt, a văzut o fiinţă ciudată ce semăna fizic cu un nou-născut, dar mai deformat şi mai înalt. Surprins de imagine şi totodată îngrozit a strigat: *„Paza!”* În secunda următoare, l-a auzit pe paznic răspunzându-i dintr-un şanţ cu o voce sugrumată de frică: *„Da, domnule plutonier, aici se află Satana”.* Primind acest răspuns, subofiţerul a rămas pe loc şi a observat cum aproape instantaneu, după răspunsul paznicului, ciudata fiinţă a dispărut în interiorul obiectului luminos, fără a folosi vreo intrare specială, după care au decolat. Năucit, el a crezut la început că are de-a face, datorită luminilor roşii şi verzui, cu un automobil al poliţiei judeţene, aflat probabil în control. Dar a fost uluit de prezenţa fiinţei ciudate care dădea ocol obiectului, plutind.

Paznicul nu are decât 6 clase. El nu a citit nimic şi nu este în stare decât cu greu să completeze o cerere sau o

declaraţie. Rămas pe loc sub cireş, el a auzit un fâlfâit şi a crezut că este de vină neonul de la intrarea în bloc. A văzut apoi coborând *„arătarea”,* pe care n-o poate descrie datorită fricii, după care trei *„lighioane”* sau *„faraoni”* au început să zboare în zigzag în jurul ei. Cât timp a durat, nu poate şti. A ieşit din *„sperietură”* în clipa în care a auzit strigătul subofiţerului. După aceea, aşa cum observase şi colegul său, trei fiinţe au dispărut *„prin zid”* şi *„arătarea”* s-a ridicat în viteză. Următoarele lui cuvinte au fost: *„Aţi văzut, domnule plutonier? Satana!”* Plutonierul l-a târât din şanţ lângă o trecere de pietoni. După un sfert de oră a apărut un tractor. Conducătorul acestuia, Victor Chicoş, se întorcea de la balotat. Oprit de poliţist, tractoristul, precipitat, fără să salute s-a grăbit să spună: *„Domnule plutonier, am văzut o lumină ciudată deasupra satului”.*

Cei doi au povestit unui grup de cunoscuţi uluitoarea întâmplare. Printre aceştia se afla şi un bucureştean, pasionat de OZN-uri. Acesta a contactat Agenţia *„Mediafax”.* Preluând ştirea, ziarele au difuzat-o, şi au comentat-o în diferite forme, surprinzând, practic, Inspectoratul Judeţean de Poliţie Galaţi care a întocmit un raport abia la câteva zile.

Aflând de acest eveniment, realizatorul TV Mihai Bădescu s-a hotărât să facă o emisiune, filmând la faţa locului. Deşi este un specialist în materie de OZN şi adept al existenţei acestora, el a demarat documentarea de pe o poziţie sceptică. În fapt era vorba de o autentică *„Întâlnire de gradul III”,* ceea ce nu se mai întâmplase pe teritoriul României. În reconstituirea pe care a făcut-o, el s-a bazat, în primul rând, pe relatările şi opiniile localnicilor despre cele întâmplate. Este interesant faptul că subofiţerul, din anumite considerente personale, nu avea de gând să raporteze evenimentul şi, dacă acest caz nu ar fi ajuns în presă, el s-ar fi abţinut de la orice comentariu.

În comună, el este considerat a fi un Don Quijote al funcţiei pe care o îndeplineşte. Este convins că poate să

stârpească hoţia, ţinând cu *„dinţii”* de litera ordinelor şi a regulamentelor. În fiecare seară el patrulează, fiind spaima paznicilor care obişnuiesc să bea sau să mai doarmă în timpul serviciului.

Duminică seara, pe 6 iulie, în jurul orei 24.00, a oprit un automobil *Mercedes* cu luminile aprinse. Şoferul acestuia a declarat ulterior că poliţistul era să-l împuşte deoarece era beat. După el, poliţistul, fiind orbit de farurile puternice ale maşinii, a crezut că acesta ar fi un OZN. Numai că, probabil indus în eroare de data greşită în care a fost relatat evenimentul în presă, acesta s-a grăbit să conteste obiectivitatea celor relatate de plutonier.

Totuşi, oamenii cinstiţi din partea locului îl consideră pe subofiţer un om deosebit; nu l-au văzut niciodată beat.

Autenticitatea întâlnirii celor doi cu extratereştrii a fost confirmată şi de alţi martori.

Dumitru Cârje din Cotoroaia, un sat amplasat mai la deal de Cerţeşti, a văzut o lumină puternică survolând localitatea sa în jurul orei 24.00. Un alt localnic se uita la *„Cerbul de Aur”* chiar la ora 24.00. Imaginea de pe micul ecran a dispărut. A ieşit în curte şi a observat ciudata lumină în mişcare.

În urma documentării sale, Mihai Bădescu consideră că cele văzute de cei doi martori corespund realităţii. Mărturia lor coincide cu mărturia altora care au văzut lucruri similare, dar în alte zone ale lumii şi în alte perioade de timp. Cea mai senzaţională asemănare cu acest caz petrecut la noi este relatarea făcută de un ţăran argentinian care, într-o seară, a văzut un obiect zburător straniu, aşezat pe terenul său. În jurul lui *„pluteau”* trei fiinţe care intrau şi ieşeau din obiect fără a se folosi de intrări speciale.

O poveste asemănătoare cu cea relatată de paznic şi desenul celor văzute, au fost prezentate la noi într-o enciclopedie OZN, scrisă în limba maghiară. Declaraţiile poliţistului şi ale paznicului sunt aproape identice.

Levitaţia şi *„ieşireaprin zid”* sunt, în opinia lui Mihai Bădescu, elemente ale unor tehnologii care le depăşesc pe cele de pe Terra cu cel puţin 1000 de ani. Sunt poate printre puţinele miracole pe care extratereştrii îşi permit să ni le arate, dar nu să ne înveţe tehnica lor, poate pentru că nu doresc să ne tulbure minţile.

De remarcat faptul că la o săptămână după eveniment, plutonierul aflat în patrulare însoţit de un tânăr a fost din nou martorul unui fenomen ciudat. Un glob roşu zbura deasupra satului în miez de noapte. El a crezut că are vedenii şi s-a făcut că nu observă. Însoţitorul său care a remarcat şi el fenomenul l-a întrebat: „Ai văzut, domnule plutonier?”

Convingerea lui Mihai Bădescu că la Certeşti a avut loc o autentică întâlnire de gradul III se bazează, în special, pe următoarele argumente: coincidenţa relatării făcute de cei doi, cele trei fiinţe de lângă obiect, înfăţişarea lor şi modul de mişcare, prezentate în aceiaşi termeni şi în alte relatări din alte colţuri ale lumii, declaraţia tractoristului şi a celor doi localnici. În plus, la ora 20.00, o profesoară din Tulcea, împreună cu tatăl ei, au văzut un obiect asemănător care a staţionat câteva secunde deasupra curţii lor. Acelaşi obiect a mai fost văzut şi în localitatea Tutova.

Şi acum să aflăm adevărul de la ziarista Carmen Pleşa, publicat în *Jurnalul Naţional* din 5 iulie 2004, în cadrul documentarului „Dosarele X în România”, al cărei articol poartă titlul subcapitolului nostru (27.41) „Întâlnire de gradul III cu multe grade de alcool”:

„Specialiştii în fenomene paranormale spun că la Certeşti a fost o întâlnire de gradul III.

Noi ne-am întors, după opt ani, pe urmele OZN-ului. Îi vom lăsa pe cititorii noştri să aprecieze, după aceste rânduri, ce fel de întâlnire paranormală a avut loc în 1996 şi gradul ei.

Legende vii. Certeşti-Galaţi, iunie 2004. Dimineaţă

de vară. Linişte. Lumea e la prăşit. Cârciumile din sat sunt închise. La primăria cu termopane nu e nimeni. Doar câţiva copii zumzăie printr-o fostă staţie de autobuz.

La postul de poliţie – un agent tânăr, cu accent de moldovean şugubăţ şi cu multe treburi pe cap. Domnul Mancu nu mai lucrează în poliţie, nici măcar în Cerţeşti nu mai stă. L-am putea găsi undeva pe lângă Tecuci, în Ţigăneşti. Maricel Rusu, paznicul care a văzut OZN-ul, e dus la câmp să dea cu prăşitoarea şi se întoarce abia pe seară. Am tras maşina la umbră şi am pornit prin sat.

Legenda plutonierului Mancu e vie la Cerţeşti. Mai bine zis, legendele… pe care le-am aflat pe marginea drumului, sub vişini, la magazinul din sat, între două pungi de pufuleţi, sau în staţia în care trag microbuzele care vin de la Galaţi.

Măgarul dintre franzele. Pe când era domnul Mancu plutonier la Cerţeşti, o mândreţe de măgar a dat iama într-o grădină cu varză. Supărat, ţăranul păgubit l-a rugat pe plutonierul Mancu să dea de stăpânul măgarului, ca să poată să-şi recupereze verzele dispărute în burta animalului pofticios. Pentru că nu dădea de stăpân, plutonierul a reţinut patrupedul. L-a luat frumuşel de funie şi a plecat spre post. Măgarul, încăpăţânat de felul lui, nu prea se lăsa dus. Aşa că domnul plutonier a oprit maşina care transporta pâine în sat, l-a obligat pe şofer să îngrămădească lăzile şi a băgat măgarul printre franzele. Ajuns în sat, a legat animalul de uşa postului de poliţie, ca să facă cercetări. Mare chin pe bietul urecheat, până a venit şeful de post şi i-a dat ordin plutonierului să-l elibereze. Pentru că nu era mulţumit de stadiul anchetei, plutonierul Mancu a legat, până la noi dovezi, măgarul de uşa blocului în care locuia. Spre exasperarea vecinilor, care şi-au clătit urechile o bucată bună de vreme cu răgete măgăreşti.

A „detonat” grenada. Mai spun sătenii că plutonierul Mancu avea „darul suptului”. Purta în haină o

sticluţă mai subţirică, cu votcă, din care-şi potolea mereu setea.

În magazinul din sat, care funcţionează şi ca bar, şi ca sală de ping-pong, e linişte şi răcoare. Pe unde întrebăm de domnul Mancu suntem întâmpinaţi cu zâmbete. Valeriu Stoica ştie şi el una tare cu plutonierul Mancu. Pe aia cu grenada.

Un sătean a găsit o grenadă de pe timpul războiului. Nu mai avea focos, dar omul s-a gândit să-l anunţe pe poliţist, ca să n-aibă belele. A venit plutonierul Mancu. A aşezat frumuşel grenada într-o cutie şi a plimbat-o prin sat, până la stadion. Cu mare grijă a oprit maşinile care mai treceau prin zonă. După care i-a dat foc grenadei, ca s-o detoneze…

Beciul, ţiganii şi comoara. Dar şi mai tare e aia cu beciul, ţiganii şi comoara… Tot Cerţeştiul ştie că domnul Mancu a vrut să-şi facă beci, la o casă pe care o avea în satul Ţigăneşti. Gurile rele spun că plutonierul nu prea avea bani, aşa că s-a gândit la o metodă cât se poate de ieftină. A făcut o hartă pe care era schiţat şi locul în care voia să-şi construiască beciul. A mototolit hârtia şi a mai murdărit-o, încât să pară foarte veche. Cu ea, şi cu câteva monede vechi în buzunar – căci am uitat să vă spun că plutonierul avea o pasiune pentru numismatică – a plecat la ţiganii dintr-un sat vecin să le propună un târg. Domnul Mancu cică descoperise harta unei comori. Ba chiar, săpând, a dat şi de câteva monede – şi le-a prezentat ţiganilor banii vechi din buzunar. Să dea ei, ţiganii, cinci milioane de lei la domnu’ plutonier, şi a lor să fie comoara pe care o găsesc în locul în care trebuia să apară beciul.

S-au îngrămădit bruneţii… Şi au tot săpat până au făcut o gaură taman potrivită pentru beci. Şi atunci le-a zis plutonierul că ar cam fi timpul să renunţe la săpături, dacă nu a apărut comoara. Ţiganii l-au dat în judecată, ca să-şi ia banii înapoi. Şi încă se mai judecă…

OZN-urile răpeau Dacii. Mai povestesc sătenii că

domnul Mancu a incendiat două maşini ale unor vecini pe care nu-i avea la inimă. Şi după aia a spus în sat că un OZN a venit, a ridicat una dintre maşini, dar apoi a scăpat-o. Aşa a luat maşina foc, iar de la ea s-a aprins şi cealaltă. Şi se mai aude că plutonierul Mancu spărgea geamurile de la casele nesuferiţilor şi mai trimitea copii să-i fure ţigări şi băutură de prin magazine, când îşi făcea tura de noapte.

«N-a fost...» La un colţ de stradă ne-am întâlnit cu inginerul din sat, venit să cumpere pâine. Pare cam sătul de ziarişti; nici nu vrea să ne spună cum îl cheamă.

«Eu le-am spus şi celor care au venit atunci să facă emisiunea cu OZN-uri: domnule, dacă trebuie să vă faceţi emisiunea, faceţi-vă emisiunea, dar nu mă puneţi pe mine să spun că aici a fost un OZN, că n-a fost.» Inginerul stă la bloc, taman în faţa postului de poliţie. Iar în noaptea cu presupusul OZN nu a auzit nimic suspect, n-a văzut nimic. Şi era acasă. «Dacă ar fi fost ceva, nu vedeam şi noi? De ce nu ne-a strigat domnul Mancu?! Şi apoi, nu vedeţi firele astea de înaltă tensiune? Cum să aterizeze OZN-ul printre ele?!»

Inginerul ne-a mai spus că a doua zi după «aterizare», plutonierul a povestit îngrozit cum i s-au spart, de frică, ouăle pe care le avea în buzunar, la vederea farfuriei zburătoare. Mai apoi însă, şi-ar fi revenit şi nu s-a lăsat impresionat de omuleţii gri: «Păi îl luam pe maimuţoi şi-l învârteam de fumul îl lua», s-ar fi lăudat Mancu.

Presa a mai scris în ’96 că cireşul de lângă postul de poliţie a fost uscat instantaneu de OZN. Localnicii spun însă că nici vorbă de aşa ceva. Ei îşi mai amintesc că unul dintre consătenii lor a mărturisit la vremea respectivă că s-a urcat în copac să mănânce nişte fructe, ceea ce ar explica cele câteva frunze şi crenguţe care căzuseră la poalele cireşului.

«Beţi eram amândoi...». Ne-am aşezat pe iarbă, la umbra unui gard. S-a lăsat căldura cea mare... Şi nea Maricel nu a terminat de dat cu prăşitoarea.

Paznicul e om muncitor, spun sătenii. Înainte cam bea, dar acum e bolnav şi s-a lăsat. A făcut şase clase, la şcoala din sat.

După-amiază a apărut şi nea Maricel, cu pălăria cam pe o ureche. «Apăi de asta m-aţi chemat? Că eu sunt obosit şi nemâncat, de la câmp… de asta am eu treabă acum?»

Într-un târziu, se lasă convins să ne povestească ceva despre OZN.

«Adevăru', domnişoară, că beţi eram amândoi… Eu făceam ţuica zilele alea. Nu ştiu ce a fost: poate un Mercedes cu lumini sau un elicopter, eu habar n-am.

Dormeam în şanţ. Domnul Mancu mi-a spus: hai să zicem că-i OZN. El m-a învăţat trăsnaia. Nişte femei din sat, mai proaste ca mine, au zis şi ele că au văzut, că le-a speriat domnul Mancu că le face proces verbal.» Întreb de cireşul uscat. «Apăi, domnişoară, o fi fost o frunză-două uscată de la soare… da' să usuce cireşul – nu.»

Cert este că paznicul nu-şi mai susţine niciuna din declaraţiile pe care le-a făcut acum opt ani. Pleacă necăjit, supărat că l-am chemat pentru o «aşa trăsnaie».

Ipoteză: un Mercedes. Câţiva dintre săteni au o explicaţie mai umană pentru ce s-a întâmplat în noaptea de 7 spre 8 iulie, în 1996. Pe 7, după-amiază, plutonierul Mancu ar fi oprit pentru control un Mercedes ultimul răcnet. Şoferul se grăbea şi, pentru că Mancu nu voia să-l lase să-şi vadă de drum, i-a lăsat actele maşinii şi i-a spus că o să se întoarcă după ele.

S-a întors noaptea: Din maşină au coborât şi cei trei copii care erau cu el. Luminile roşii şi albastre ar fi fost de la bordul maşinii, iar zgomotul pe care l-au auzit poliţistul şi paznicul ar fi fost avertizarea de la portierele care nu erau închise. Iar cei trei extratereştri erau, de fapt, copiii şoferului.

«Omu' cu OZNu.» Am plecat spre Ţigăneşti, să dăm de fostul poliţist. «Întrebaţi de Mancu, ăla cu OZN-urile, că imediat vă spun oamenii unde stă…», ne-au sfătuit cei din

Cerţeşti.

Într-o fugă am ajuns la Tecuci şi de acolo la Ţigăneşti. Lume multă pe la porţi. Ne îndreaptă spre «casa de lângă biserică». La poartă, nişte copii cu tricourile pline de prune coapte. Cică domnul Mancu ar fi la soră-sa. Sau poate e acasă. Da' să strigăm mai tare. Unul îmi întinde prune, altul încalecă bicicleta, să meargă «la sora lu' domnu Mancu», ca să-i dea de veste omului că are oaspeţi. Câţiva mai îndrăzneţi au ridicat zăvorul cu care e închisă pe dinăuntru poarta şi au intrat în curte să strige la «nea Marian». Prin gard se vede o casă din chirpici neterminată, în care n-ai zice că stă cineva. Apare din curte o fată care stă în gazdă la fostul poliţist şi ne spune că acesta e acasă, dar că doarme. Se oferă să-l trezească. Aşteptăm cuminţi la poartă să vină omul care i-a văzut pe extratereştrii.

Domnu' Mancu apare somnoros şi cu ochii tulburi. Se scuză că a fost la prăşit şi e obosit. Ne pofteşte. Trecem pe lângă o potaie mică, neagră. «El e mareşalul Burdănică», ne prezintă plutonierul căţelul. Şi atunci m-a lovit ceea ce-mi spuneau sătenii din Cerţeşti: fostul plutonier le cam trage la măsea. Dar atât de puternic, încât am senzaţia, când ne invită în camera în care locuieşte, că aburii alcoolului o să mă pună la pământ. Aşa că ieşim în curte. Mă aşez, uşor ameţită, pe ceea ce cândva a fost roata unui tractor. Domnul Mancu, în faţa noastră, la o distanţă care-mi asigură o anumită protecţie olfactivă. În jur se învârte Ichim, un pisoi tărcat.

Plutonierul îşi începe povestea. Cu ezitări. Cu fraze în care musteşte alcoolul. Îmi vine să râd. Râd de-a binelea. Domnului Mancu nu-i pasă. Îmi spune numai, din când în când, pe un ton de poliţist, «scrieţi acolo».

Îmi spune că era prin iunie. Eu ştiu că era prin iulie, dar nu-i stric omului cheful. Îşi făcea patrularea. «M-am dus acasă să beau o bere, ca omu'. N-am apucat să intru în bloc că a început un zumzăit, ca un frigider. Era luna

iulie…». Deci până la urmă era iulie. Şi am auzit strigăte din şanţ… Când mă uit, paznicul făcuse pe el de frică: «Vino, dom' Marian!». Şi deodată văd un şmecherit din ăla mic…». Pauză. Şi??? «Paznicul a văzut trei, eu am văzut numai unul.» Pauză de Ichim. Şi??? – mă interesez eu de felul cum arăta «şmecheritul». Pauză. «Era…», încerc eu. «Erau vai de capul lor, izbucneşte domnu' Mancu. Aveau aşa nişte solzi argintii şi erau scheletici, cu burta mare. Şi capul argintiu… dar bombat la spate. Şi nişte urechi maaaaaaari, aşa, ca nişte pâlnii»… Pauză. «Şi ce făceau?» Domnu' Mancu mă priveşte blând. «Ce să facă? Îşi vedeau de treabă!…» Pauză eu. Râd de se scutură roata. «Adică…», reuşesc să îngân, într-un final… «Ăla se uita la mine şi eu mă uitam la el. Şi după aia a intrat în OZN. Da' zbenga să-l ia pe unde, că eu n-am văzut nicio uşă».

Îl întreb dacă nu se putea să fi fost o maşină şi să se fi înşelat… «Păi aşa am crezut şi eu la început, că e maşina poliţiei de la Galaţi, cu luminile alea roşii şi albastre. Că veniseră să mă controleze»… Domnu' Mancu ne conduce până la poartă. Se mai asigură o dată că suntem de la Bucureşti, îmi cere legitimaţia, ne măsoară din cap până în picioare. Îl lăsăm fericit, cu mareşalul Burdănică în braţe…"

BIBLIOGRAFIE

1. ANDREAS P., DAVIES R. L. *Ştiinţele secrete,* Ed. Saeculum, Bucureşti, 2000

2. ARMEN V., *Manipularea creierilor,* Ed. Allfa, Bucureşti, 2000

3. BENAZZI N., D'AMICO M., *Cartea neagră a inchiziţiei,* Ed. Saeculum, Bucureşti, 2001

4. Colecţiile revistelor *Magazin, Super-Magazin, Blitz-Magazin, Magazin Internaţional, Strict Secret, Paranormal şi Astrologie, Pentru Patrie, Poliţia Română, Police-Magazin, Lumea Interpol.*

5. DORIAN D., *Paranormal 2000,* Ed. Universal Dalsi, Bucureşti, 2000

6. DRUOT, P., *Vindecarea spirituală* şi *Nemurire,* Ed. Sagittarius, Iaşi, 1994

7. ELIADE M., *Şamanismul şi tehnicile extazului,* Ed. Humanitas, Bucureşti, 1951/ 1997

8. ELIADE M., *Ocultism, Vrăjitorie şi Mode culturale,* Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997

9. EVSEEVI I., *Dicţionar de magie, Demonologie* şi *Mitologie,* Amarcord, Timişoara, 1998

10. GHEORGHIU V.A., *Hipnoza,* Ed Ştiinţifică, Bucureşti, 1977

11. GORDON S., *Cartea Farselor,* Ed. Vivaldi, Bucureşti, 2003

12. GORDON S., *Cartea Blestemelor,* Ed. Vivaldi, Bucureşti, 2004

13. GUJA C., *Aura corpului uman,* Ed. Polirom, Bucureşti, 2000

14. HASSEL M., *Operaţiunea Controlul Minţii,* Ed. Nemira, Bucureşti, 2002

15. MAJAX G., *Magicienii,* Ed. RAO, Bucureşti, 1993

16. MERCIER M., *Şamanism şi şamani,* Ed. Moldova, Iaşi, 1993

17. MINOIS G., *Diavolul,* Ed. Corint, Bucureşti, 2003

18. NESTLER V., *Telepatia,* Ed. IRI Bucureşti, 2000

19. OLINESCU R., *Ştiinţă contra paranormal?* Ed. Amalteia, Bucureşti, 2003
20. PALOU I., *Vrăjitoria,* Ed. Corint, Bucureşti, 2003
21. PĂTRUŢ A., *De la Normal la Paranormal,* Ed. Dacia, Cluj, 1992
22. RONEY DOUGAL S., *Ştiinţă şi magie,* Ed. Elit, Bucureşti, 1994
23. ŞTEFĂNESCU P., *Telepatia,* Ed. Aion, Oradea, 2000
24. VERNETTE J., *Reîncarnarea,* Ed. Corint, Bucureşti, 2004

Comisarul-şef (r) Traian Tandin este nu numai un cunoscut poliţist, datorită multiplelor reuşite profesionale obţinute în activitatea de ofiţer judiciarist, discipol al marelui criminalist, generalul de brigadă (r), Dumitru Ceacanica, dar şi un scriitor consacrat, autor a peste cincizeci de cărţi poliţiste ce au avut un real succes de librărie.

După apariţia fiecărei lucrări, presa de specialitate şi numeroase posturi de televiziune au elogiat reuşitele autorului care a creat în literatura poliţistă un personaj foarte îndrăgit de cititori – căpitanul Roman, prototipul eternului ofiţer de judiciar român. Demn de subliniat este faptul că toate lucrările sale se bazează pe fapte reale.

A fost redactor-şef al revistei „Poliţia Română" şi a scris 42 de scenarii de film, precum şi sute de articole publicate în diferite periodice.

Importante cotidiene româneşti îi oferă largi spaţii pentru a-şi depăna povestiri din prodigioasa sa activitate.

Dacă literatura nu i-ar roade sufletul acestui minunat comisar T.T., judiciaristul din el l-ar „ucide"...

General de brigadă (r)
DUMITRU CEACANICA

EDITURA JURIDICĂ

ISBN 978-973-87500-7-4

Preţ 34,4 LEI (30,95 + 2,84 TVA + 0,61 T.L.)